

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PINAR SALMAN

Yasaklı

LAL FİGAN

LAL FİGAN - YASAKLI (KİTAP OLUYORUZZ)

Piyamor

Published: 2023

Source: <https://www.wattpad.com>

Merhabalar,

Bu kitap müstehcenlik, cinsel öğeler, şiddet ve argo kelimeler içermektedir. Rahatsız olacak okuyuculara kesinlikle tavsiye edilmemektedir.

Lakin şunu da belirtmek isterim. Kitaba yalnızca bu saydıklarım için gelen arkadaşlarım yanlış yerdesiniz. Kitabın bahsi geçen sahneler dışında yumuşak bir anlatımı olacak.

Kitap Üsteğmen olan Doru Demir ve onun Albay'ının kızı olan Minerva(Erva) Saraçoğlu'nun hikayesini anlatıyor olacak.

Yüksek dozda aşk içerir!

İzmir'in Urla ilçesine kurulu askeri lojmanda kapı komşusu olan ikili, birbirlerine yakın olan evlerinde bir o kadar uzak yaşamaktadır. Ta ki o ana kadar...

Erva bir günlük yazdı, günlüğünde yalnızca ondan bahsetti. O günlüğü kitabın içinde kaybetti. Şimdi bu hikayeyi biri daha okuyor(günlüğe aşk diye yazılan, ama asla okumaması gereken)...

Hikaye de tam burada başladı.

"Ben yeşilin koynunda bir güvercin; o bir tutam fesleğen, biraz yeşil ve alabildiğine mavi..."

Sevdiği adamın gözlerinin rengini alıp hayatının tüm renklerini onunla boyayan genç bir kızdı Minerva.

Yorumlarınızı ve beğenilerinizi esirgemeyin :)

Hazırsanız Başlıyoruz...

Giriş

*Kimsesiz odanda kış geceleri,
İçin ürperdiği demler beni an!
De ki: Odur sarsan pencereleri,
De ki: Rüzgâr değil, odur haykıran!*
-Necip Fazıl Kürek

GİRİŞ

Erva Saraçoğlu'nun günlüğünden

2 Nisan 2021- İzmir

Bu sana onunla ilgili ilk yazışım değil ama şunları ilk anlatışım.

*Duygularına yenilen biri olmadım daha önce. Yani olmazdım. Ne büyük
yanılgı! Herkes hayatında en az bir defa yenilirmiş oysa.*

*Yenilgi diyorum, çünkü; onunla tanıştıktan sonra hislerimin adı **aşk**
kelimesinin içine sığdırılmayacak kadar derin, kavuşamayacak kadar
imkansız olacaktı.*

Ben bunu onu ilk kez gördüğüm o an anladım.

*Böylesi bana mısın demezmiş, acımazmış en güçlüsü benim diyene. Bana
da demedi ve ben ona o gün yenildim.*

*Öyle garip, öyle farklı hissettirdi ki o ilk an; tüm bedenim ateşe tutulmuş
gibi yanarken, kalbim kulaklarımda atıyordu, göğüs kafesimin altında
gümbürdüyordu. Midemdeki kasılmalar, ellerimdeki kollarımdaki güçten
çalıyordu.*

*Hani böyle, hayatımdaki her şey bir anda, bir bakışıyla sarsılmıştı da ben
altında kalmışım gibi hissettiriyordu. Öyle başka, öyle karışıktı yani. Asla
toparlayamayacağımı da onu gördüğüm ilk saniyelerde anlamıştım.*

*Ben o gün kalbimin kanatları olduğunu ve uçabildiğini öğrendim! Fakat
yere çakılması uzun sürmedi.*

*İlk defa karşılaştığım bu adamın, bundan sonra hayatımın tamamında
kendine bir yer edindiğini bilirmiş gibi gözlerimi dikmiş ona bakıyordum.*

Hiç çekmeden, kırpmadan, kaçırmadan.

Karşısında kalakalmıştım. Etrafımdakilerin konuşmalarını duymaz, konuşamaz olmuştum. Kalabalıklar arasında bir o varmışçasına yalnız kalmıştım yani. Fakat bir o kadar da kalabalık hissetmiştim.

Ben hayatımda hiç bu kadar güzel yeşil görmedim. Gözleri!

Bana yazılmış hikâyenin tamamını değiştiren ilk şeydi. 'Ben sana yazılana dahil oluyorum tam şu anda,' diyordu ve ben engel olamıyordum. Hani şu kader dedikleri. Bizim için yazılan biri vardı ya orada. Bu hissedilir mi bilmiyorum, ama ben o olduğunu biliyordum o an.

Kalbim göğüs kafesimi parçalamak ister gibi hızla atarken, etrafımdaki herkesin vücudumun verdiği bu garip tepkilerin farkında olduğunu düşünüyordum. Anladıklarını, kalbimin gümbürdeyen sesini duyabildiklerini... Zihnimden geçenleri bile okuyabildiklerini.

Öncesinde, 'Ben bir askere âşık olmam' diye büyük büyük laflar ederken, ona âşık oldum ve gözlerimin içine bakan o bile anladı sandım.

"Minerva," dedim sorduğu soruyu cevaplamayı yeni akıl edebilmiş gibi. Hemen sonra, "Erva," diye düzelttim. "Bana böyle seslenirler."

Sesim de titriyordu o an. Yanaklarım zonkluyordu farkına vardığım gerçeğin utancından. Nefesimi kesen şey onun, o yeşil gözlerini gözlerimin içine mıhlamasıyla oldu.

"Doru Demir," dedi ve ben 'biliyorum' dememek için zor tuttum kendimi. Babamın Tim'indeydi Doru Demir. Gölgesizler Timinin bir parçasıydı. Adını çok kez duymuştum ama daha önce hiç görmemiştim onu.

Babam onu Timindeki bir asker değil de evladı gibi görürdü hep. Tehlikeli maceralara birlikte atıldığı yoldaşından bahsederken, gözlerinde oluşan gurur parıltılarını imrenerek izlerdim.

"Doru Demir şöyle kahraman, şöyle mert, böyle adam! Bugün sayesinde kaç can kurtuldu bilsen..."

Gözlerimin önünde anlatımından sebep biri canlanırdı ama karşımda duran adamdan başkaydı. Ben hayalimdeki adama hayranlık duysam da onu gördüğümde deli divane bir aşka düşeceğimi asla tahmin edememiştim.

Onu tanıyor gibiydim. Biliyor gibiydim, öyle hissediyordum. Ama tüm bunlar babamın anlatımlarından bağımsız gerçekleşiyordu.

"Albay'ın kızı," dedi vurgulayarak. Adıma rağmen beni böyle tanımlamak daha doğru geliyormuş gibi söyledi.

Babamın görevden dönüşlerini beklerken yüreğim ağzımda yaşırdım ben. Görev süresi uzadıkça burnuma keskin bir barut kokusu dolar, nefes

alamaz, yerime sığamaz olurdum. Babam ne halde bilmeden, yüreğimin üstü kokusunu aldığım o mermilerle dolup taşar, defalarca vurulurdum.

Annem benden beter olurdu. Yirmi beş yıllık evliliklerine rağmen asla alışamadığını, ömrünün babamı beklemek ve çokça özlemekle geçtiğini söylerdi.

İşte bundan sebep, ben bir askeri sevmem, sevemem sanırdım. Korkardım, korkaktım...

Yanıldım!

Benim hikayeme onunla tanıştığım o ilk an, özlemek yazıldı...

Günlük, ben tanıştığımız bu ilk anı hiç unutamadım. Ona hiç âşık olduğumu söyleyemedim. Üzerinden aylar geçti ama hala seviyorum diyemedim.

Sen onu severken; ben seni çok sevmekten geberiyorum diyemedim!

Günlük, yine fazla aktı içime, dışıma kalmadı...

O içime fazla geliyor ama dışıma sır geliyor.

O bana bu aralar fazla geliyor..."

*

NİSAN 2022 - İzmir

Herkesin hayatında sonu baştan yazılan bir gün mutlaka vardır.

Ya şimdiye kadar yazdıklarım kaybolduysa, hikâyenin başı yani...

Başlangıcı olmayan hikayenin sonu olur mu?

Günlüğümü kaybettim. Kimseye anlatamadığım, sadece kelimelerin arasında yaşattığım onu da beraberinde kaybettim.

Evet, herkesin hayatında sonu baştan yazılan bir gün mutlaka vardır.

Bugün ben, bana hiç yazılmayan onu kaybettim. Hikayem de tam burada değişti.

Tastamam bir haftadır askeri lojmanda bakmadığım taşın altı kalmamıştı. İlklerime kadar yorulmuş hissediyordum. Ve çokça çaresiz.

Sadece bir anlığına kollarımı iki yanıma şöyle bir açmak, göğü delip yeryüzüne ulaşan damlaları kucaklamak istedim. Buna çok ihtiyacım vardı. Nefes almaya...

Birkaç dakika öncesine kadar, kaybettiğim günlüğümü yana yakıla aradığımı bile unutuverdim. Gök yarılmışçasına boşaltıyordu yağmurlarını, ama ben öğleden sonra hava güneşli olacak diye giydiğim yazlık elbisemin ikinci bir ten gibi bedenime yapışmasını zerre umursamıyordum.

İzmir'e çok yağmur yağardı bu mevsimde; ama ben ona, o bana hasretti.

Asistan öğretmen olduğumdan, günün yarısından çoğunu üniversitede, geri kalanını yarı zamanlı işimde ve evimde çalışarak geçirirdim. Ve ben çok sevdiğim şeyleri hep kaçıırırdım. Bir yağmur damlasını, yeni tomurcuklanan bir çiçeği, batmak üzere olan bir güneşi bile özler olurdum bazen.

Bundan sebeptir; yağmurdan sıırıslıkam oluşumu, damlaların tenime bir kırbaç gibi inişini, görüşümü bulanıklaştırışını pek de umursamıyordum. Böylesi güzel anları her zaman yakalayamıyordum.

Saçlarımdan süzülen ve tenimi tekrar tekrar yıkayan damlalara aldırmadan etrafıma bakındım durdum. Toprak yağmurla buluşunca misler gibi kokar olmuştu. Gökyüzü içini dökerken damlaları ağaç dallarında birikiyor, sonra birer birer diğ erlerine karışıp yere süzölüyordu. Bu büyüğü anı izlemek, hissetmek beni mutlu ediyordu.

Önümde ağaçlık bir yol uzanıyordu. Son bir yıldır oturduğum yeni evime giden yoldu bu. Hemen ardımda kalan arabamın farları açıktı ve oradan süzülen yoğun ışık havanın da bulutlu, karanlığ a yakın bir kasvete sahip olmasından dolayı, bedenimden boşlukta kalan yerleri delip geçer gibi gölgemin evime giden yola doğru düşmesine neden oluyordu.

Kollarımın iki yanına açık, yere düş en görüntüsünü izledim bir süre. Hiçbir şey yapmadan. Olduğum yerde sadece durarak.

Hemen sonra yukarıya ve aşağıya doğru ağır ağır salladım durdum. *"Kuş olup uçmak zor ama gölge olan ben bunu yapabilir gibi,"* diye düşündüm bir anlığına.

Birçok zamanda olduğ  gibi o an da kuş olup uçmayı hayal ediyordum.

Kış İzmir'i terk etmeye hazırlanıyordu. Tüm göçmen kuşlar evlerine dönmeye başlamıştı. Ama ben hala aynı yerdeydim. Gitmek istediğim tek bir yer vardı ama oraya kuş olsam bile gidemeyeceğimi çok iyi biliyordum.

Doru Demir, çaresiz aşkım, ilk aşkım ve galiba son aşkım...

Onun nerede olduğ unu bile bilmiyordum. O bir askerdi. Yine bir göreve gitmişti ve aylardır yoktu. Evime komşu olan evi bir o kadar zamandır boştu. Kuş olabilsem neye yarardı ki? Onun nereye gittiğini bilsem neye yarardı?

Doru Demir, en yakın arkadaşımın sevgilisi, Ceylin'i delicesine seven adamdı...

Ceylin ile Doru yaklaşık bir yıl önce sayemde tanışmışlardı. Sayemde diyorum çünkü tam olarak öyle oldu. Böyle aşkımdan yanıp tutuştuğ m, tak

dedi artık gidip konuşacağım, ne olursa olsun dediğim bir gün, Ceylin'in o malum görüşmeye benimle gelmesiyle olmuştu olan.

Öncesinde Ceylin'le yaptığımız bir plan iptal olunca, onu kıramamıştım ve Doru ile yapacağım konuşmayı kafamda ileri bir tarihe atarak planımıza dahil olmasını sağlamıştım.

O gün yalnızca Doru ile görüşmeyecektim elbette. Bizim öyle bir ilişkimiz yoktu. Onun arkadaş çevresiyle ben de görüştüğümden, yaptıkları plana dahil edilmişim yalnızca. Giderken Ceylin'i de yanımda götürmüştüm.

Sonrasını anlatmaya gerek yok sanıyorum. İlk görüşte aşk. Bir kaç ay sonra ciddileşen bir ilişki.

Evet, biliyorum son derece çaresiz bir vakayım. Hatta kafamın içinde İbrahim Erkal, "*Çare gelmez ağlamaktan,*" diye başladı şarkı söylemeye. "*Başka yol yok ayrılmaktan. Farz et sevgi yalan yarım...*"

İçimi çektim uzun uzun. Elimi kalbime kapattım. Nasıl da hızlı atıyordu. Onu düşünmek bile yetiyordu avucumun altındaki yerin şu hale gelmesine. Uslansın istiyordum, uslansın ve artık onu sevmeyi bıraksın. "Yine onu düşünüyorsun Erva! Bunu kendine yapma," dedim, kendimi düşüncelerimi bile varlığıyla dolduran adamdan bin birinci kez vazgeçirmeye çalışarak.

Nafile çabaydı benimki. Onca zaman uğraşıp başaramadığımı yine bir yağmurun altında gerçek olmasını istediğim bir dilek gibi dillendiriyordum ama buna en başta kendimi inandıramıyordum.

Ardımdan gürültülü bir korna sesi yükseldi, tam da çaresiz dileğimi sonlandırıp yüzümü yine yağmura dönmüşken. Her kimse uzun uzun basıyordu. Yağmurun altında ıslandığım yetmezmiş gibi yine deli bir kız gibi davrandığım anlardan birinde yakalanıyordum ben birilerine.

Hafifçe döndüm ve çekinceyle başımı omzumun üzerinden ardıma çevirdim. Kırmızı renkli BMW'min hemen yanında duran siyah renkli Mercedes kuzenime ve onun eşine aitti. Onlar alışkındı bu hallerime. Bu yüzdendir sonrasında uzun uzun kızmam gerekmeyecekti kendime.

Bedenimi, üzerime farlarını tutan Mahir Yargıcı'nın arabasına doğru çevirdim. Normal davranmaya çalışıyordum. Sanki sadece yağmuru hissetmek için oradaymışım gibi. Lakin, yolun ortasına koşan ve ışığı görünce kalakalan tavşan gibi görüldüğüme emindim şimdi.

Yüzüme vuran keskin ışık yüzünden gözlerimi kırıştırdım. Tutmasaydı ya şöyle! Ben olduğumu anlamamış mıydı sanki? "Kes şunu Yargıcı! Kör

edeceksin beni!" diye bağırdım var gücümle. Anlamazdı çünkü. Ben gibi o da inatçının önde gideniydi.

Gülru, yani en sevdiğim kuzenim aralık pencereden oldukça yüksek denebilecek bir sesle adeta cırladı.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun Minerva!? Bu havada dışarıda olmakta neyin nesi? Hasta olacaksın salak! Hemen arabana bin!"

Ailemden sadece o bana asıl adımla seslenirdi. Geri kalanı ise ismimin bütünü yerine yalnızca Erva derdi.

Annemle babam doğduğum gün hiç zorlanmadan, üzerine hiç düşünmeden vermiş bana ismimi. Öncesinde teyzemin lakabıymış annemin anlattığına göre. Savaşçı manasına geldiği için de sevdikleri bu adı bana uygun görmüşler. Erva'nın ise yiğitlik ve cesaret anlamına geldiğini çok sonra öğrendim ben.

Belki ailem ismimi düşünerek koymamıştı ama ben adımlı sonuna kadar taşıdığımı düşünüyordum. Bazı konularda savaşabilecek cesareti kendimde bulamıyordum, lakin kendimi en az bir savaşçı kadar yorgun hissediyordum çoğu zaman.

Ona havayı takmadığımı belli eden bir ifadeyle sııttım. Ellerimi iki yanıma doğru sallarken, "Günlüğümü kaybettim Gülru! Onu bulana kadar şuradan şuraya gitmiyorum! Ayrıca yağmuru severim, biliyorsun!" diye cevap verdim.

Olan buydu. Bir hafta önce günlüğümü kaybetmişim ve birinin eline geçmeden onu bulmam şarttı. İçindekiler belki ülkeler arasında savaş başlatmazdı ama hayatımı ateşe vermeye yeterdi. Böyle üzerime bombalar yağdırır, beni kurşunlara dizerdi. Öyle şeyler yazıyordu ki her bir sayfasında, düşündükçe oturup ağlayasım -ki ağlamaya hiç yatkın bir bünyem yoktu- geliyordu.

"Bir hafta oldu! Buralarda kaybettiysen bile yağmur mahvetmiştir onu! Lütfen arabana bin, yoksa bende gelip seninle arayacağım!" Bilerek yapıyordu bunu. Mahir'in onu arabadan asla indirmeyeceğini bildiğinden yapıyordu.

Mahir, kendi tarafındaki pencereyi biraz daha aralarken, ben bunun aslında fena bir fikir olmadığını düşünüyordum. Ne kadar çok kişi ararsa günlüğümü, o kadar çabuk uzaklaştırdım kıyametimden. Ne vardı Mahir karısına izin verse! Onun karısıysa, benim de kuzenimdi neticede.

"Karımın bu yağmurda sana yardım etmesine izin vermeyeceğim." Ondaki beklediğim cevap tam olarak buydu. "Eğer hemen arabana

binmezsen, babanı arayacağım ve seni gelip almasını söyleyeceğim. Git hangi cehennemde hasta oluyorsan ol ondan sonra!" *Bu biraz fazla oldu sanki.*

"Abartıyorsunuz!" diye cırladım. Bu iş giderek pisleşiyordu. Ne demek efendim, ben kendi isteğimle günlüğümü bile arayamayacak mıydım? Tamam, yağmur feci yağıyordu, donuma kadar da ıslanmış olabilirdim, ama günlüğüm benim için önemliydi. Neden anlamıyorlardı sanki?!

"Hatta niye babanla uğraşıyorum ki? Seni direkt ben tutuklarım! Bir kereliğe mahsus bu yetkiyi elde edebileceğimi düşünüyorum," diye diretirken gözlerini bana belerte belerte, yağmurlu, soğuk havaya sıkıntılı nefesimi bırakıp yüzüme yapışmış saçlarını geriye doğru attım bir hışım.

Evet, Mahir Yargıcı'da bir askerd! Hem de en rütbelilerinden. Doru Demir'in rütbelisi olduğunu çoğu zaman unutmaya çalışıyordum ben zaten. Böyle hatırlatıp durmasına gerek yoktu ki. Çünkü o da etrafımda olan birçok kimse gibi bana yalnızca Doru'yu hatırlatıyordu. Hatta belki en çok Mahir Yargıcı yapıyordu bunu. Çünkü ben onun sayesinde tanışmıştım Doru ile.

"Biniyor musun binmiyor musun?" diye sordu sert bir sesle Mahir.

Yağmurun iyice görüşümü puslandırmasından sebep, onu net bir şekilde göremiyordum artık. Fakat az sonra arabasından inmeye hazırlandığını sesinden anlayabiliyordum.

Ayaklarımı yere vura vura arabama doğru yürümeye başladım. Kazanmıştı ama yalnızca bu defalığına. O da ben izin verdiğim için. Yoksa hiç şansı yoktu.

"Arabama binıyorum ve buradan gidiyorum!" diye bağırdım onlara doğru. "Sizi mümkünse birkaç gün boyunca da görmek istemiyorum!"

İşte bu pek mümkün değildi, çünkü kendileri kapı komşum olurdu. Ne yazık ki... "Günlüğüm dışarıda bir yerde ve şu an mahvoluyor!"

1. Bölüm - BAŞKA OLABİLİRDİK

Merhabalar,

Beğenmeyi ve yorum yapmayı unutmayın olur mu :)

Keyifle okuyun....

1. BÖLÜM

BAŞKA OLABİLİRDİK

"Master'ımı Amerika'da yapma kararımdan vazgeçmiş bulunuyorum. Uzun süre düşündüm bunu.

Sonuç ortada. Ben ondan uzağa gidemiyorum. Ceylin'e ihanet ediyorum belki, ama elimden başka türlü gelmiyor. O içimde bana ait, dışımda sır olarak kaldığı sürece Ceylin bunu bilmeyecek. Ben bileceğim, yükü ağır gelecek belki ama katlanabilirim sanıyorum.

Evimi onun evinin yanına taşımakla hata ettim belki. Bu aralar en çok bunu düşünüyorum. Ceylin ısrar etmese, 'senin sayende ona bu kadar yakın olabiliyorum' demese bunu asla yapmazdım. Babamın asker oluşu, Urla'daki askeri lojmanlarda kalmaya hakkım oluşu sebep oldu tüm bunlara. Arkadaşımı çok seviyorum ama bazen bu dostluk bana geri dönüşü olmaz bir biçimde zarar veriyor.

Bazen düşünüyorum; ona âşık olduğumu anladığım ilk anda konuşsaydım -henüz Ceylin onu görmemişken- başka türlü olur muydu? Ya da beni hiç aklından başka türlü geçirdi mi?

O ilk karşılaşmamızda mesela?

İyi anlaştığımızı söyleyemem -hala öyle- ama bu denli karışık değildi bazı şeyler. Belki bir an için aklından geçirmiştir.

Bilmiyorum... Galiba öyle olduğunu düşünmek içinde bulunduğum çıkmazı daha katlanılası kılıyor. Sonunda hiçbir şey olmayacağını bilmeme rağmen bazen gülümsetiyor bile.

Doru Demir,

Seninle başka türlü olabilirdik. Eğer kalbinde küçücük de olsa bir yerim olabilseydi.

Görüyorum ki asla olmayacak. Dün beni fena halde azarladın. Hem de sebepsiz yere. Ha, bir de Ender'e 'bu kıza Ceylin için katlanıyorum,' dediğini duydum. Üzülmedim, iyi bile oldu. Bana iyi davranıyor olsaydın içimdeki bu sızı büyürdü ve katlanılması zor olurdu.

Bende bazı şeylere içimdeki varlığından sebep katlanıyorum. Söküp atılmıyor ama bazen çok can yakıyor. Cidden bu aralar bana fazla geliyorsun. Hem aklıma hem seni içinde sakladığım o yere.

Senin bana katlanıyor oluşun mu daha zor yoksa benim senin yokluğuna katlanamıyor oluşum mu?"

Minerva'nın Günlüğünden

6 Nisan - İzmir

Evimin kapısına anahtarlarımı soğuktan titreyen ellerim yüzünden bir türlü geçiremediğime mi yansam yoksa sıçan kadar ıslandığıma mı bilemedim. Günlüğümü de bulamamıştım zaten. Ne berbat gündü! Eğer Yargıcıların evi evime komşu, kapıları kapımı görüyor olmasa sıırılsıklam oluşuma aldırmadan tekrar günlüğümü aramaya giderdim. Lanet olsun ki, bunu yapamıyordum işte!

Çünkü Mahir Yargıcı, karısını eve soktuktan sonra hiç üşenmeden kapısının eşğinde durmuş beni izliyordu.

"Milleti göreve gönderdin, sen de burada benimle uğraş, dur! İşsiz misin sen!?" diye homurdandım ağız dolusu, ona bakmazken. Sonunda anahtarı anahtar deliğine sokmayı başarmıştım. Küfrede ede kapıyı açtım. Kapının duvara çarpmasına neden olacak bir hiddetle itekledim. Çok sinirliydim. O günlük benim için o kadar önemliydi ki, kaybolmasından dolayı kendimi berbat hissediyordum.

Mahir, yüzüne bakmıyor oluşumdan sebep, sesinden hissettiğim gevrek bir sırıtışla, "Mutluluğumu babana borçluyum. Tabii, uğraşacağım seninle. Gir çabuk evine! Ve hemen kurulan." diye seslenince, yüzümde hala baki olan öfkeli ifadem bir kayaya ne kadar etki edebilirse o kadar sert bir şekilde Mahir'in yüzüne çarptı. Son postayı da koyduktan sonra evine girip kapısını usulca kapatmış, öfkeliymişim, değilmişim hiç oralı olmamıştı.

"Ah, benim babam!" dedim ardından söver gibi. "Bilseydi kızına böyle eziyet edildiğini hiç yardım eder miydi?"

Askerlerin, özellikle üst rütbeli ve gizli görevlere katılan askerlerin evlenebilmeleri için devletten özel izin almaları gerekirdi. Babam bir Albaydı ve Mahir'in de üst rütbelisi oluyordu.

Gölru ile ikisinin evliliği zor şartlardan geçince araya babam girmişti ve Gölru'nun babasının da yardımıyla devletten evlilik izninin çıkmasını sağlamışlardı. Yani sevgili kuzenim ve Mahir'in mutluluklarında babamdan sebep pay sahibi ydim. Ama o bunu minnetle anacağına sürekli tersime gidip beni gıcık ediyordu.

O kapısını güzelce kapatmıştı ama beni ne halde bıraktığını anlaması şarttı. Anlasındı.

Elbisemden akan sulara aldırmadan içeriye girdim paldır küldür. Botlarım parke zeminde öylesine gürültü çıkarıyordu ki, şu an evimin holünde verdiğim müzikali dinlediğine emindim. Ne de olsa evlerimizin duvarları bitişikti. Kapıyı tuttum ve tuttuğum gibi çarparak kapattım. Hala küfrediyordum.

Belki kolumdan tutup sürükleyerek getirmemişlerdi beni eve ama yaptıkları bundan farksız sayılmazdı. Koskoca kızdım. Hasta olacaksam olacaktım. Onlara neydi benim ıslanmamdan!

Aklıma yine günlüğüm düşünce yüzüm buruştu, dişlerimi dudağıma geçirdim. Düşüncelerim aklımın kayıp odalarında hala günlüğümün nerede olabileceğini bulmaya çalışırken tepindim, botlarımın içinde kalan sular etrafa dağıldı.

Olmuyordu, bir türlü hatırlayamıyordum. Bir hafta öncesi herkeslerden sakladığım, sakındığım günlüğümü nerede kaybettiğimi bulamıyordum. Ne yapacaktım ben? Birinin eline geçtiyse ne olacaktı?

Çaresiz adımlarımı banyoya doğru sürükledim. Çok üşüyordum ve ben bunun yeni yeni farkına varıyordum. Ertesi güne hasta olmazsam kendimi şanslı sayabilirdim. Gerçi hasta olursam, o zaman da Mahir'i haklı çıkaracaktım, ki bunu hiç istemiyordum. Ben hiç kimseyi haklı çıkarmak istemiyordum.

Tüm kıyafetlerimi çıkarıp çamaşır makinesine teper gibi tıktıktan sonra, sıcak duşun altına bıraktım kendimi. Sıcak su üşümüş bedenimi ilk titremelere bırakırken, sonraları rahatlamaya terk etmişti. Bedenim rahatladıka öfkem az da olsa diniyordu.

Ben pek ağlamazdım, hatta hiç ağlamazdım. Benim ağlamam için çok ekstra şeyler olması gerekirdi. Bu konuda anneme hiç ekmemiştim. Babama belki biraz benziyordum. İlk doğan çocuklar aileleri için hep kurbandır, denektir.

Ben ailem için hem ilk hem de tektim. Duygularımı ifade edemeyişim - dışarıya karşı- yaralarımın sızanları gözlerimden akıtamayışım da sanırım

anne ve babamın üzerimdeki -güçlü olayım diye- yanlış deney marifetiydi. Lakin problem olarak gördüğüm bu duruma rağmen ilk defa sinirden ağlayacağımı düşünüyordum tam da şu anda.

İçinde Doru Demir'e duyduğum aşkı sakladığım günlüğümü kaybetmişim ben. Basit bir defter gibi görünen, ama benim sırdaşım olan o defter öyle önemliydi ki, dilsiz kalmış gibi hissediyordum. Kelimelerim alınmış, anılarım çalınmış gibi...

En son onu ne zaman gördüğümü net bir şekilde hatırlıyordum. Bir hafta önce, kampüste olan bir olayı yazmak için evimin bahçesine çıkarmıştım günlüğümü.

Ben, Mahir Yargıcı'nın babası Yusuf Yargıcı'nın geçen yıl kurduğu Yargıcı Üniversitesi'nde araştırma görevliliği yapmak üzere işe başlamıştım bir yıl önce. Şansıma, altında çalıştığım Rüya Hoca doğum iznine ayrılınca da onun görevini bir süreliğine üstlenmişim. Günlüğümde Doru'dan bahsetmediğim anlarda -ki son zamanlarda en çok içimi dökmeye ihtiyaç duyduğum konu buydu- üniversitedeki anılarımı yazıyordum.

Bahçedeki ahşap masanın üzerine kırmızı deri kaplı defterimi koyduğumu ve Gülru'nun beni görüp yanıma gelmesi üzerine de alelacele ortadan kaldırdığımı hatırlıyordum. Ama nereye bıraktığımı, sonrasında ne yaptığımı bilmiyordum. Muhtemelen masanın yanında, sandalyede asılı duran pazar çantasının içine atmıştım o an.

Askeri lojmanların girişine, asker eşlerinin her hafta sonu açtığı küçük, kermes tarzı bir pazar kurulurdu. Sonrasında oraya gitmek istediğim için pazar çantamı da yanıma almıştım. Eğer çantaya attıysam defteri, lojmanın yakınında, herhangi bir yerde düşürmüş olabilirdim.

Tabii, bu bir ihtimaldi. Bahçede de kaybetmiş olabilirdim. Eğer öyleyse, bu çok daha kötüydü benim için.

Evimin diğer yanında, hemen bitişiğinde Doru Demir oturuyordu. Gerçi o aylardır ortalarda yoktu, ama Ceylin onun evini sık sık ziyarete gidiyordu. Hatta bazen onun evinde kalıyordu. O yokken bile.

Eğer lojmanın yakınında bir yerde düşürdüysem; günlüğümde sadece Doru Demir'in ismi net bir şekilde geçtiğinden, bulan her kimse doğruca ona getirecekti. Belki de görevden gelişini bekliyordu!

Sıkıntıyla ve sesli bir şekilde iç geçirdim. Allah kahretsin ki, düşün düşün kafayı yiyecektim. Nereye kaybolmuştu bu günlük?

Duştan çıktıktan sonra pamuklu terliklerimi ve onlarla uyumlu yeşil renkli yün geceliklerimi üzerime geçirdim. Geceliğimin üst kısmının

kapüşonu vardı ve saçlarımı yarım yamalak kuruttuğum için onu da başıma geçirdim. Doğruca üç odalı evimin ayrı gibi görünen ama sonradan alçıpen duvarla ayrılmış mutfağına gittim.

Eve ilk girdiğim zaman mutfağı ayırmasını babamdan rica etmiştim. Kocaman bir evde -özellikle ayrı mutfaklı bir evde- büyüdüğüm için bu, o an ihtiyaç gibi görünmüştü gözüme. Mutfakta çok zaman geçirmediğim, zamanımın çoğunu çalışma odam yaptığım küçük odada ya da evimin karşı tarafında eskiden kış bahçesi olarak kullanıldığını bildiğim kulübede geçirdiğim düşünülürse; mutfak işi gereksiz geliyordu bazen.

Kendime, mutfak tezgahının köşesinde duran ve evde en çok kullandığım eşya olan kahve makinesinde, en sertinden bir espresso hazırladım. Küçük fincana aldığım kahvemi de alarak mutfaktan çıktım ve küçük ama kullanışlı salonumun bahçemi net bir şekilde gösteren pencerelerine doğru adımladım.

Yağmur dinmişti. Yağmurun camlarda bıraktığı su damlaları dışarıda her daim yeşil olan bahçe ve ilerisindeki orman manzarasını buğulandırıyordu. Pencerenin hemen önünde durup kahvemden küçük bir yudum almadan önce, dışarıya şöyle bir göz gezdirdim. Yeni biçilmiş çimler dakikalar önce şiddetle yağan yağmur yüzünden yer yer göl halini almıştı.

Askeri lojmanın en önemli ve bana göre en güzel yanı barınaklarda kalan birçok hayvana ev sahipliği yapmasıydı. Lojman büyüktü ve içerisinde kaç adet konut barındırdığını şimdi bile bilmiyordum. Yağmurlu olmayan havalarda arada yürüyüşe çıkardım -çoğunlukla koşuya dönüşürdü- ve alabildiğine yeşil olan bahçelerinde dolaşırdım. Patika yolda ya da herhangi bir evin bahçesinde bir köpekle, kediyle ya da keçiyle karşılaşmak olasıydı. Bir keresinde kulağının biri olmayan kahverengi bir eşekle bile karşılaşmıştım. Askeri lojman tam anlamıyla bir çiftliği andırıyordu. İçinde hayvanlarla birlikte yaşadığın, alabildiğine ağaçlık ve yeşil...

Şimdi bakıyordum da bahçeme; hep uğrayan o kıvırcık, sütlü kahve rengindeki köpek ortalarda görünmüyordu.

Ben çoğu zaman o köpeği kendi köpeğim sanıyordum. Öyle sahiplenmiştim. Çünkü hayvan benim bahçemden hiç ayrılmıyordu. İsim bile vermiştim ona. Kahve! Hem kahveyi çok sevdiğimden hem de tüyleri sütlü kahvenin köpüğünü andırdığından. Yağmur yağdığı için kesin bir yerlere sığınmış olmalıydı.

Kahvemden bir yudum daha alıp gözlerimi daha dikkatli dolaştırdım puslu manzarada.

Tam da o anda gördüm onu. Kulübenin önündeydi. Tüyleri bile ıslanmamıştı. Akıllı hayvandı vesselam. Yağmur başlar başlamaz yarı ahşap yarı cam olan o kulübenin tentesinin altına sığınmış olmalıydı. Galiba ona bu yüzden kanım kaynamıştı.

Onu gidip alsam, eve getirsem iyi olmaz mıydı? Göge doğru kaldırdım bakışlarımı. Gök yer yer renk değiştiriyordu ışık huzmeleriyle. Şimşekler çakıyordu bir yerlere ama gök gürüldemiyordu. Yağmur muhtemelen tekrar başlayacaktı.

Zaten küçük olan kahve fincanımdaki son yudumu da kafama dikip boşalan fincanımı pencerenin önündeki ahşap sehpanın üzerine bıraktım. Saçlarımı kapüşonumun altına sıkıştırdım iyice. Dışarıya çıkmak için hazırlanıyordum.

Kahve'nin evime gelmeme ihtimali de vardı. Genelde dışarıda olmayı seviyor, aşağıdaki patika yolun hemen başlangıcında olan kulübeme bile girmiyordu. Bu yüzden mutfığa gidip onun için biraz köpek maması doldurdum kaba. Belki böyle kandırabilirdim onu. Kapının önündeki vestiyerin kenarında hala kıştan kalan ve yağmurlu havalarda giydiğim yeşil renkli lastik botlarım duruyordu.

Bugün izinli olduğum için kıyafetlerimin çoğunu toparlamış ve yazlık olanları açığa çıkarmıştım. Her daim koltuğumun ve yatağımın kenarında duran polar battaniyeleri de sonunda dolaba kaldırmıştım. Bir bu lastik botları unutmuştum. Unuttuğum da iyi olmuştu galiba.

Yün geceliğimin paçalarını da içine alacak şekilde botları ayağıma geçirdim. Kapıyı açıp anahtarlarımı ve köpek mamasını da yanıma alarak dışarıya çıktım. Evdeyken çok belli olmuyordu ama yağmur hala minik minik çiseliyordu. Yerdeki su gölcüklerinin üzerinden zıplaya zıplaya doğruca kulübeye koştum. Kahve beni görür görmez başını koyduğu taş zeminden kaldırmıştı ve kıvırcık, kahverengi kulaklarını da havaya dikmişti.

"Kahve!" diye seslendim şefkatli bir sesle. "Sen yağmurdan dolayı burada mahsur mu kaldın?"

İki kere havladı Kahve. Sonra da olduğu yerde zıplamaya başladı. Beni gördüğü içinse bile bu, ben elimdeki mama kabından sebep olduğunu düşündüm. Kabı doğruca onun önüne indiriverdim. Açtı. Hem de çok. Ağzını -burnu dahil- kaba gömüştü anlık olmuştu. "Benimle eve gel. Biliyorum, buna alışık değilsin ama böyle olmaz." Tepesinde söyleniyordum söylenmesine ama onun beni pek duyduğu ya da anladığı

söylenemezdi. Kahve haddinden fazla zeki bir köpek olduğu için ben çoğunlukla onun beni anlayamadığını -en azından düşündüğüm anlamda- hep unutuyordum.

Daha önce birkaç kez daha onu evime sokmaya çalışmıştım. O zaman da yağmur yağıyordu ve Kahve eve girmeyi reddetmişti.

Çiseleyen yağmur damlaları seyrek ama iri damlalara dönüştü bir anda. Gözlerimi kısarak yüzümü gökyüzüne çevirdim. Bulutlar giderek kararıyordu. Yağmur tekrar indirmeye hazırlandığını anlatmaya çalışıyordu.

"Erv!"

Yüzüm gökyüzünde dondum kaldım öylece. Ben onun sesini ne zaman duysam böyle oluyordum. Kalbim bir kuşun kanadına dönüştü ve çarpıp durdu göğüs kafesime. Dışarıya çıkmak ister gibi çırpınırken içimdeki o kuş, ben onun sesini yüzünü henüz görmemişken aylar sonra duyuyordum. Dışarıdan basit bir duraksama gibi görünüyordu belki ama ben içimde ne savaşlar veriyordum. Duraksamam aylar sonra sesini duyduğumdandı, lakin heyecanım çok özlemektendi.

Onun sesini duyana kadar havada ayırdını yapamadığım sigara kokusu doldu esen bir rüzgarla taşınarak ciğerlerime. Çektim, uzun uzun çektim. Onun dudaklarının arasından salınıyordu bana kadar ulaşan bu koku.

Yan evin kapısından gelen tanıdık sese hızla çevirdim başımı.

"Doru Demir!" diye seslendim heyecanlandığımı tam anlamıyla ustalıkla saklayarak. "Dönmüşsün!"

"Sabah döndüm," diyerek başını salladı Doru. Sigarasını dudaklarına götürüp uzun uzun çekti. O sigarasını içti, ben ona baktım. Yakışıklı adamdı. Hem de çok. Hani böyle yüzüne, kaşına, yeşil gözlerine bakmalara doyamayacağınız cinsten.

Geniş omuzları, uzun bacakları, vücuduyla orantılı büyük elleri ve keskin hatlara sahip yakışıklı bir suratı vardı. Göreve gitmediği zamanlarda kirli sakal bırakır, saçlarını da her daim -uzunsa- geriye doğru tarardı.

O saçlarından birkaç tutam hep alnına dökülürdü. Bazen onları tutup parmaklarımı arasından geçirerek geriye taramayı çok isterdim. Tekrar düşsünler, ben bıkmadan usanmadan geriye tarayayım onları...

"Hiç fark etmemişim..." dedim. Öyleydi de.

"Uyudum bütün gün. Fazla yorgundum." Sesinden bile anlaşılıyordu yorgun oluşu. Lakin hiç uyku mahmurluğu varmış gibi durmuyordu. Aksine hiç dinlenmemiş gibiydi.

Yorgun olsun olmasın ben bu adamın sesini bile özlemiştim. Hani bırak bakmalara doyamadığım o yüzünü, sesini bile sarıp sarmalamak isteyecek kadar çok özlemiştim.

Kahve'yi ardında bırakıp ağır ağır ona doğru yürüdüm. Normalde yalnızken onunla pek yakın olmaz, kişisel sohbetlere girmezdim. Bunu kendim için yapıyordum aslında, ama muhtemelen Doru benim ondan hoşlanmadığımı düşündüğü için uzakta kaldığımı sanıyordu. Bir kerecik yakın olsam ne olurdu sanki? İlk defa bu kadar uzun süreli bir göreve çıkmıştı. Onu uzun zamandır görmemiştim. Tastamam üç ay. Üç koca ay.

"İyi misin peki? Çok uzun sürdü bu defa?"

Doru evinin çok büyük olmayan, dikdörtgen şeklindeki ahşap verandasında, ceviz ağacından oymalı tırabzanlarının önünde dikiliyordu. Ahşap veranda yarım metre kadar yerden yukarıdaydı. Yanına dolanmayı göze alamadım ve tırabzanların hemen önünde, aşağıda kalmayı tercih ettim.

"İyiyim," dedi Doru yine başını sallayarak. "Bir süre dinlenmek için zamanım olabilecek gibi."

Onu taklit eder gibi dalgın dalgın başımı salladım. "Sevindim..." Durdum bir süre ve başımı iyice geriye atarak gülümsemeye çalıştım. "Ceylin bunu duyunca çok sevinecek."

Doru sadece baktı bana. Bir şey söylemedi. Öyle anlamlı, derin bir bakış değildi bu. Dalgındı sadece. Başını salladı yine.

"Buzluğa sevdiğin şeyleri yapıp koymuş. Yakın zamanda döneceğini tahmin ediyordu. Buralarda olmazsa ve seni görürsem diye söylememi istedi."

Doru sigarasının son dumanını da içine çekip bitmiş izmariti tırabzanın üzerinde duran küllüğe bastırdı. Üflerken dumanı nemli havaya, yağmur daha da hızlanmaktaydı. "Islanıyorsun. Eve girmelisin. Bu havalar fena çarpar adamı," dedi.

Bütün gün yağmurda kaldığımı bilse önemser miydi acaba? İçin için alayla güldüm kendime. Umurunda bile olmazdım. "Bana bir şey olmaz!" Başımı iyice dikleştirdim. Lakin ellerim titriyordu. Fark etmesin diye çabucak geceliğimin ceplerine soktum. Kuyruğu dik tutmaya çalışıyordum. "Mehmet Ege Saraçoğlu'nun kızıyım ben." Babamın varlığını aramızda kurulan her iletişimde o hatırlatıyordu, bu defa ben yapmak istemişim. *Ben senin Albay'ının kızıyım Doru Demir. Hani bir şey olmaz ama bil yani.*

"Biliyorum. Sana bir şey olmaz. Ama yine de dikkat et sen," dedi Doru arkasını dönüp eve girmeden hemen önce. Kapının önüne gelince duraksadı bir süre, lakin yüzünü dönmedi yine bana. "Ceylin'e haber verdim. Akşama yemeğe gelecek. Yemeği dışarıdan söyleyeceğiz. Buzluktakilerin çözülmesi zaman alacaktı. Ender'e falan da söyledim. Sen seversin Ender'i. İstersen gel."

Ender Mahir'in ekibindeki başka bir askerdi ve o da lojmanda kalıyordu. Severdim tabii onu. İyi çocuktu.

Bir süre cevap veremedim, Doru'da içeriye girmek için hareket etmedi. Çünkü o sırada kendimle savaşıyordum. Onunla olabileceğim her an değerliydi benim için. Fakat yapamazdım. Ne kadar uzağımda olursa o kadar iyiydi. Sonunda omuzunun üzerinden bana baktığında bocalayarak da olsa, "Bana geldiğini bildiğini söylemedi," dedim saçma sapan bir şekilde. Bu çeneme konuşma talimatı göndermeden önce düşündüğüm ikinci şeydi çünkü. Ceylin'den söz ediyordum ama anladı mı bilmiyorum. Doru'nun görevden dönüşünü telefonla konuşmamıza rağmen söylememişti bana Ceylin. "Kusura bakma. Ben bilmiyorsun diye... Neyse, biliyormuşsun sonuçta. Ben gelemem sanırım. Kahve'yi eve sokmaya çalışacağım. Gelmezse kulübede takılırım. Bir araba parçası üzerinde çalışıyordum..." Duraksadım. Yine gereksiz konuşuyordum. Ona neydi ki ne yaptığımdan. "Size iyi eğlenceler," diyerek evime doğru adımladım. Yanlış gidiyordum. Yön değiştirip kulübeye doğru yöneldim.

"Sana da iyi akşamlar Erva!"

Doru sesleniyordu ama ben duracak, dönüp ona bakacak halde değildim. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki, ciğerlerimden boşalmak isteyen havaya yetişemiyordum.

Yağmur indirdi bir anda. Kendimi ve Kahve'yi -iteleye iteleye- son anda sokabildim kulübeye. Hala nefes nefeseydim. Şimdi günlüğüm yanımda olsa -galiba hiç olamayacaktı- ne yazardım oraya?

"Yine gözlerime bakmaktan sakınıyor. Bir keresinde onlardan hoşlanmadığını söylemişti. Ona bakmamaya çalışıyorum ama ben onun gözlerini çok seviyorum. Ve göremediğim her an çok özlüyorum. Alt tarafı bir çift yeşil göz, ama oraya her seferinde yeniliyorum..."

İçimi çektim uzun uzun. Eğilip dizlerimin üzerine, yere çöktüm. Kahve'nin ıslanmış tüylerini severken, "Ceylin gelecekmiş Kahve," dedim kulağına doğru fısıldar gibi. "En iyisi biz beraber burada takılalım. O gidene kadar da çıkmayalım. Kalırsın değil mi yanımda?" İçerde olmayı

sevmemişti ama ses tonumdaki burukluktan mı bilinmez kendini kabullenir gibi iyice yere bıraktı. Sonra da kulübenin içinde yankılanan bir sesle havladı birkaç defa. İstemeden de olsa gülerek aklımda o, gözlerimin önünde görüntüsüyle kalakaldım olduğum yerde.

Ayağa kalktığımda artık hava epey kararmıştı. İstemeye istemeye ışıkları yaktım.

Burası arka duvarı ahşap, geri kalan tüm duvarları cam olan eski bir kış bahçesiydi aslında. Benden önce oturan ev sahibinin eşi istediği için özenle yaptırılmıştı. Kadın çiçeklere ilgisi olduğundan ve hepsinin gün ışığına ihtiyaç duyduğunu bildiğinden üç tarafına cam yaptırmış. İçerisi öyle net şekilde görünmüyordu ama iyi bakan bir çift göz camlardaki yarı saydam filmlere rağmen görebilirdi. Özellikle akşam vakti, kulübedeki ışıklar yanıyordu.

Ben lojman yönetiminden rica ederek almıştım artık kulübe adını verdiğim kış bahçesini. Babamın da payı büyüktü elbette bunda.

Üniversite de makine mühendisliği okumuştum. Çocukluğumdan beri arabalara karşı hep bir ilgim vardı. Hayalim ünlü bir araba markasında, özel tasarım otomobiller üretmekti hep. Babam bu hayalime şaşıran ilk kişiydi. Ona göre bir kız çocuğundan böyle sert, erkeksi bir hayal beklenemezdi. Ama unuttuğu bir şey vardı. Ben bir asker kızyıdım. Annemin de bir asker kızı ve onun ailesinin de büyük bir kısmının askerlerden oluşuyor oluşu yetiyordu da artıyordu bazı şeylere.

Aile üyelerim bu kadar sert mesleklere sahipken nasıl farklı bir şey bekleyebilmişti ki babam benden?

Öğretmen olmayı -yani hayalimden vazgeçmeyi- hiç istememiştim aslında. Ta ki Doru Demir'in bir konuşmasına tesadüf edene kadar.

"Ceylin öğretmen olmayı planlıyor. Sanırım bu yüzden çok şanslıyım. Eğer bu şekilde devam edebilirsek babamın bundan çok hoşlanacağına eminim."

Elbette o böyle söyledi diye öğretmen olmayı seçmedim. Başkalarına göre hayatımı şekillendirmezdim. Hayallerimden vazgeçmezdim.

Vazgeçmiştim ama... Bunu farkında olmadan yapmıştım. Sırf o ihtimal yüzünden. Sonrasında çok kızmıştım kendine. Bir an için bile olsa ümitlendiğimden, onunla ileride olabileceğimi düşündüğümünden, Ceylin'e bir kez daha ihanet ettiğimi fark etmediğimden...

Kulübeyi bir araba firmasına parça üretmek için dönüştürdüğümde buna en çok Ceylin şaşırmıştı. Onu asıl hayalimin araba firmasında çalışmak

değil de öğretmen olmak olduğu konusunda zor ikna edebilmişim.

Doğal olarak o da:

"Hani araba üretmek istemiyordun, şimdi bu da ne demek oluyor?" diye sormuştu.

"Hobi olarak devam edeceğim," deyip geçiştirmiştim onu ama durumun aslı hiç de öyle değildi. En sevdiğim şeyi sadece küçük kulübemde büyük hayaller kurarak gerçekleştiriyordum. Üniversitedeki asistan öğretmenlik işim bitince soluğu araba fabrikasında alıyordum. Günün geri kalan kısmını da orada geçiriyordum. E, lojmandayken de sürekli çiziyordum, tasarlıyordum. Kısacası yemeden içmeden hayallerim için çalışıyordum.

Dün akşam yarım bıraktığım işime devam etmek için kulübenin tam ortasına kurulu olan masaya doğru yürüdüm. Aklımın bir köşesinde hala Doru ile yaptığım kısa ama garip olan o konuşma dönüp duruyordu.

Beni evine muhtemelen isteyerek davet etmemişti Doru. Sadece Ceylin'in sonrasında davet edeceğini bildiğinden, ayıp olmasın diye mecburiyetten öyle söylemişti.

O benden gerçek anlamda hoşlanmıyordu. Gözlerime bakmaya tahammülü yokken bunu anlamak için çok da çabalamama gerek yoktu. Sebep, sebepsiz çokça münakaşa ediyorduk. Bazen söylediği bir şeyden, bazen de yapmak istemediğim bir şeyden.

Aylar önce Ceylin Alaçatı'ya Doru ile gezmeye gitmek istemişti. Tek şartı benim de ikisine katılmamdı Ceylin'in. Çünkü Ceylin o aralar beni ve arkadaşlığımızı biraz boşlamıştı ve bu şekilde telafi edebileceğini düşünüyordu. Benlik bir problem yoktu elbette. Onun kendi kuruntusuydu. Doru'da bu plana istekli olacak ki -elbette Ceylin için- onlara katılacak olmama ses çıkarmamıştı. Neticede iki sevgilinin özel anı olacaktı bu ve üçüncü bir kişiye yer yoktu. Herkes sevgilisiyle yalnız olmak isterdi.

Zoraki doğan bir durumun içinde olmak istemiyordum. En çok da onlarla vakit geçirmek... Ceylin'in ona sokulup duruşunu, Doru'nun onun saçlarıyla oynayışını seyretmek istemiyordum. Bu yüzden Ceylin'i geri çevirdim.

Sonra ne mi oldu?

Doru, Ceylin'i üzüldüğüm için bana kızdı. Kulağa çocukça geliyor olabilir. Ama tam olarak olan buydu.

"...Bir kere de birileri için bir şey yapamazsın değil mi? En yakın arkadaşın için bile! Gelmemen isabet oldu!.."

Sözleri tokat gibi inmişti yüzüme. Öyle bağırıp çağırarak söylememişti üstelik. Yapmazdı da. Kimseye bağırırken görmemişim onu. Bunun için

çok sinirli olması gerekirdi. Ama lafı hep karşındakinin yüreğine bıçak niyetine saplamasını da çok iyi bilirdi. Ben o gün ve daha öncesi onları yan yana göremeye dayanamadığımdan reddederken, o hep olduğu gibi sorumsuzluk olarak adlandırmıştı bunu. Olsundu. Canımın daha fazla yanmasındansa beni böyle bilsindi.

Onlar gitmişti, ben hep olduğum gibi geride kalmıştım. İçimdekini dışıma akıtamamıştım ama sanırım o gün biraz fazla üzül müştüm.

Dediğim gibi ağlamak benim için çok daha dip bir noktaydı. İkisi evlendiği gün ağlayabilirdim. Veya ilk çocuklarını kucaklarına aldıkları gün. Muhtemelen yakın bir zamanda olacak olan da buydu.

Derin derin içimi çektim. Minicik bir sohbetten nerelere dalıp gitmiştim. Kahve'ye çevirdim bakışlarımı. Güldüm. "Gitmediğim için Ceylin söylenecek diye kızmıştır yine bana. Kızsın," dedim omuz kırarak. "Bana onun için katlanmıyor muydu? Katlanmak zorunda bırakmadığım için kusura bakmasın." Sanki cevap almışım gibi başımı salladım. "*Gitmemem isabet oldu!*"

Bölüm Bitti...

Bölüm Sayaçları ve Medyaları için Instagram: [piyamor_](#)

Yıldızlara basmak bu kadar zor olmamalı. Son dakikaya kadar yazdığımı ve size bölüm yetiştirmek için çabaladığımı unutmayın olur mu?

Ne kadar çok beğeni ve yorum o kadar hızla gelen bir bölüm...

SAĞLICAKLA KAL CANIMIN İÇİ OKUYUCU :)

2. Bölüm - KÜLDEN SAYFALAR

Merhabalar,

Bölüm Şarkısı: Şenceylik - Çok Eski Şarkı

"Sonumuz yoktu bizim. Kaderin de hakkı var. Yine de insan sorar işte öylesine, "Acaba bi' başka yolu yok muydu?" diye. Bıraktığı sigarayı alıp eline. Üfler itirafını kendi kendine..."

Keyifle okuyun...

2. BÖLÜM

KÜLDEN SAYFALAR

Ceylin bu kadar iyi bir arkadaş olduğun için kendime kızıyorum.

Ondan vazgeçmeliydim, çok önce yapabilmeliydim bunu. Tam da bu yüzden ben senin kadar iyi bir arkadaş olamıyorum galiba. Sen aynını bana yapmış olsaydın ne olurdu diye düşünüp durdum tüm gün? Arkadaşlığını sorgular ve sana kırılır mıydım yoksa ne olursa olsun o benim en yakın arkadaşım der miydim?

Demezdin galiba. İşte bu yüzden ben artık en yakın dostunmuşum gibi hissedemiyorum kendimi. Lakin sen bu kadar iyiyken senden de vazgeçemiyorum. Biraz da bencelim galiba...

Birlikte yaptığımız plan bozulunca akşam yemeğine davet etti beni. Ceylin değildi bu defa. Onun yerine Doru...

Şundan emin olmalısın ki -çünkü ben yeterince eminim- yine zorunda hissetme haliyle yaptı bunu. Ceylin ile planımız bozulunca sevgilisi onu suçlamasın diye.

Ceylin ile film izleyecektik. Tüm hazırlığı yapmış, mısır bile patlatmıştık.

Ceylin arkadaşlığımızı sevgilisine rağmen aksatmamaya çalışıyor çoğu zaman. Birlikte yapacağımız planlar Doru'nun aniden çıkan görevleri ya da ansızın geri dönüşleri yüzünden bozuluyor.

Ceylin'e kızmıyorum elbette. Ben de olsam bu gibi durumlarda aylardır görmediğim o adamın yanına koşa koşa giderdim. Sonradan bir şekilde telafi ederdim arkadaşım ile olan planımı, ama onu mutlaka görürdüm.

Sevdiğim adamı yani. Seviyorum sonuçta. Arkadaşımın da bunu anlaması gerekmez miydi?

Ben Ceylin'i anlıyorum ve o anlarda ona hiç kızmıyorum. Aynı adamı sevsek de o da çok seviyor Doru'yu.

Evet, ben sonradan telafi ederdim belki, ama Ceylin ben gibi değil. O çok daha düşünceli. Hep iki tarafı da aynı anda mutlu etmeye çalışıyor. Arada kalıyor bazen. Ve ben buna da çok üzülüyorum. Uzun süre görmemiş bile olsa onu, beni asla unutmuyor ve planlarına dahil ediyor.

Bu defa öyle olmadı ama... Ceylin, Doru'nun görevden dönüşü ile planımızı iptal etti. Onun evine gitti ve dönmedi. Dakikalardır telefonuma bakıyorum ama aramayacak gibi duruyor. İtiraf etmeliyim (bundan utanıyorum) onu fazlasıyla özledim!.. Çok fazla hem de.

Görevden döndüğünü öğrendiğimden beri nefes almayı unuttum ve koltuğumda öylece oturuyorum. Bir boşluğa bakıyorum, bir o boşlukta onu hayal ediyorum. Günlük ben bu akşam kendimi berbat hissediyorum. İlk defa orada, onun yanında olmak istiyorum.

Telefonumun çalmasını beklerken mısırlar soğudu, televizyondaki film sona ulaştı. İzlemedim, nasıl izleyeyim ki... Bir sonda çalan müziği dinledim. Durumuma fazla uyuyordu çünkü. Yeşilçam filmi izlemeyi sevdiğimizi biliyorsun. Yine öyle yapmayı planlamıştık. Film bitti ama ben o şarkıyı annemle babamın bana hediye ettiği modern plaktan açtım, başa sarıp sarıp dinliyorum.

Şarkının bir yerinde diyor ki:

"Geleceksin diye bir gün, seni hala bekliyorum."

Bu kadar melankolik biri değilim, biliyorsun. Ama bazen elimde olmadan hayallere dalıp, kayboluyorum. Kendimi kaybediyorum.

Sonunda beklediğim telefon geldi ama arayan Ceylin değil, oydu! Sesini duymak bile iyi geldi. Şimdi koltuğumda uzanıyor, tavanı seyrediyor ve sadece sırtıyıyorum.

Bana dedi ki; "Sana da gittiğim yerden -yer ve mekân asla belirtmiyor- bir şey getirdim. Genelde Ceylin ile benzer şeyleri kullanmayı sevdiğinizi biliyorum."

Benzer şeyler! Onunki ile benzer bir şey olacağına hiç üzülmedim, umursamadım bile. Sadece düşünsene günlük; uzaktayken, bombaların, mermilerin yağdığı bir yerden çıktıktan sonra aklına ben gelmişim!

Evet, yalnızca ben değil... Sevgilisinin arkadaşı olarak belki, ama aklına ben de gelmişim. Henüz hediyenin ne olduğunu bilmiyorum. Birazdan onun

evine gideceğim. Unutmazsam elbette sana hediye ne olduğunu yazarım...

Döndüm... Saat gecenin ikisi, elimde bir fincan kahveyle oturdum salonumun penceresinin önüne, sana yazıyorum.

Hediye camdan, mavi renkli bir matara...

Geçen ay yanlışlıkla kırdığı mataramın bir benzeri. Kim birine annesinin sevdiği renkte bir şey hediye eder ki? Elbette en sevdiği rengi bilmeyen biri!

Onun için bu bir telafiyemiş. Oysa o matara önemsizdi benim için. Bana annemin en sevdiği renk olan maviyi -nasılsa bunu yaptıkları bir konuşmadan hatırlıyormuş- Ceylin'e ise üniformasındaki en göz alıcı yeşili seçmiş. Bir şey demedi ama ona onu hatırlatsın diye verdiğini düşündüm.

Üniformasını bilmem ama gözlerinin rengi diye saklardım ben o matarayı. Yeşili bu yüzden seviyordum belki de. Onun gözlerini göremedikçe, baktığım her yerde onu görebilmek için.

Basit bir su şişesi olmasını umursamadan, işte bu yüzden saklardım ben o matarayı. Kullanamazdım bile muhtemelen. Kıyamazdım çünkü. Ceylin çoktan hoplaya zıplaya -hevesle- suyla doldurdu şişesini.

Ben benimkini alıp eve geldim. Yarın dersim var ve saat baya geç oldu, ama uyuyamadım. Bir yandan annemin en sevdiği renk olan mataramla bakışıyorum bir yandan da bahçemin uzak ucuna onun en dipteki odasından yansıyan ışığı izliyorum. Uyumamış. Ceylin eve gitti. Babası geldi ve onu aldı. Elbette bende kalıyor sanıyordu onu.

Anlaşılan seni de uyku tutmadı, Doru Demir. Ben seni, sen kim bilir neyi düşünüyorsun?

Erva'nın Günlüğünden

8 Nisan'ı 9 Nisan'a Bağlayan Gece - İzmir

Masamın başında çalışırken neredeyse iki saat geçmişti. Ceylin gelmiş olmalıydı. Ender ve diğerleri de... Ender, Yasin, Kadir ve Doru; Mahir'in ekibinde görevli askerlerdi. Gölgesiz Timiydi onlar. Hepsiyle aynı lojmanda, birbirine yakın evlerde oturuyorduk. Eğer biri diğerinin evinde toplanacaksa mutlaka öbürleri de onun peşine takılırdı. Asla küçük çaplı bir toplanma olmazdı bu.

İşime öyle kaptırmıştım ki kendimi, eve kimlerin girdiğini görememiştim. Ama tahmin etmesi zor değildi. Hepsi orada olmalıydı. Kulübemin cam duvarının ardında karanlık bahçeyi, oranın ardında da

Doru'nun evinin yanan ışıklarını görebiliyordum. Tüm ışıkları açtı. Benim evim ise karanlıktı.

Işığın yanan, dışarıya tamamen saydam olan kulübeme saklanmışım. Ceylin'in gelip beni de davet edeceğini -hatta ısrar edeceğini- sanmışım ama beklediğim gibi olmamıştı bu defa.

Kahve, masamın bana yakın olan tahta bacağının hemen dibinde uyukluyordu. Bakışlarımı ona çevirip iç geçirdim. Sırt kemiklerim uzun süredir aynı pozisyonda oturmaktan derin bir acı eşliğinde ciğerlerime batıyormuş gibi hissettirdi. Doğrudum ve kollarımı yukarıya doğru kaldırarak bedenimi esnetmeye çalıştım. Nafile, işe yaramadı, daha çok canım yandı.

Galiba yağmurdan dolayındı. Farkında olmadan fazla üşümüştüm, sonucunda da üşütmüştüm. Tüm kemiklerim kırılıyor gibi acıyordu şimdi.

Masayla yüksekliği orantılı ama normalden yüksek olan sandalyemden kayarak indim. Kendime kızıyordum. Gerçekten de Mahir haklı çıkmıştı. Bedenimin ısısı da fark edilir derecede yükselmişti. Ateşim çıkıyordu galiba. Elimi alnıma kapattım. Parmaklarım buz gibiydi ya da alnım fazla sıcaktı, alev alev yanıyordu. Anlayamıyordum. Eve gidip bir ateş ölçer bulsam iyi olacaktı galiba.

Oflaya puflaya masamın üzerine dağıttığım eşyalarımı toplamaya başladım. Hazırladığım parçanın çizimini özenle dosyasının içine kaldırıp kulübemin tek ahşap duvarlarındaki askı aparatlarından birine geçirdim.

Şimdi de titriyordum. Onca zaman nasıl fark edememişim bunu? Çalışırken gözüm kendimi bile görmezdi ki. Üstelik kulübe de soğuktu. Elektrikli soba almayı kış boyunca düşünmüştüm fakat hep ertelemiştim. Onca zaman polar battaniyeler ile idare etmişim. Eee, bugün de onları dolaba kaldırıncaya... Olan ortadaydı.

Kulübemin içindeki dağınıklığı bir an önce eve gitmek için alelacele toparlamaya devam ederken, Kahve'de uyandı. Ön patilerini öne uzatmış, geriniyordu.

"Yer soğuktu," dedim ona gözlerimi devirerek. "Senin tüylerin kalın, sana bir şey olmaz diye ellemedim seni, Kahve. İyi yapmış mıyım?" diye sordum.

Kahve havladı. Hasta halime rağmen gülümseyerek, "Şimdi sen benle eve gelmeyecek misin?" diye sordum ona. Yağmur bindirdiği gibi kesilmişti bir anda. Artık hava da önceki kadar soğuk değildi. Ama yine de soğuktu işte. Onu dışarıda bırakacak olmak hiç içime sinmiyordu. "Kulübeye girdin

bir kere. Alıştın bence sen. Gelirsin," dedim yandan bir bakış atarken ona. Hiç oralı olmadı. *Aman ne güzel.*

Toplanma işi bitince kulübemin yarı ahşap yarı cam kapısına doğru yürüdüm. "Gelmeyeceksin, biliyorum. Korkma zorlamayacağım seni," diyerek kapıyı ittirerek açtım. Kahve hemen fırladı yerinden ve benden önce çıktı dışarıya. O ağaçların arasına dalarak karanlıkta gözden kaybolurken ben de kulübemin kapısını kilitledim. Anahtarı kapının dibindeki fesleğen saksısının toprağına sakladım her zamanki gibi.

Daha çok üşümeye başlamıştım ve hafif hafif titriyordu bedenim. Hava öyle soğuk değildi dediğim gibi ama işte... Benim içim titriyordu. "Sana da iyi geceler, Kahve," diye seslendim artık göz önünde olmayan Kahve'nin ardından boşluğa doğru. Her şeye rağmen gülümsüyordum. Yorucu geçen güne ve hasta olmama rağmen yapabiliyordum bunu. Gülümsemek güzeldi çünkü.

Eğildim ve Kahve'ye mama getirdiğim ama artık boş olan kabı da yerden aldım. Doğrulmaya çalışırken kemiklerimdeki batma yüzenden zorlandım. Tam da o esnada komşu evin kapısı açıldı. Evin tüm ışığı bahçedeydi artık.

Yüzümdeki acı ifade geçmezken, dalgın bakışlarım dışarıya çıkan Doru'yla buluştu. Bana doğru bakmıyordu ve varlığımın henüz farkında değildi. İçeriye doğru sesleniyordu. "Başka bir şey isteyeniniz yoksa ben artık gidiyorum!"

İçeriden cevap geldi hemen. Yasin'in sesiydi bu ve ben onu da çok severdim. Belki Ender kadar çok.

"Ulan evinde Kahve yok! Kahvesiz ev mi olur? Belki alkol almayacağım ben. Gelirken Kahve de al!" diye sesleniyordu Yasin. Duy da inanma! Yasin kahveyi de çok severdi ama alkol almayı daha çok severdi.

Boş bulunup gülümsedim. Öyle ki dişlerimde ortadaydı. Ben sadece tebessüm edenlerden olmamıştım hiçbir zaman. Bazı zamanlar dışında elbette. O da Doru ile yüz yüzeyken oluyordu genelde. Ona hiçbir zaman tam bir gülümseme bahşedemiyordum. Elimde değildi bu. Doru'da hiç gülmezdi zaten. Hem de hiç!

"Sen gelmiyor musun?" diye seslenince Doru bana bakıp, varlığımın farkına vardığını o an anladım. Bana doğru yürüyordu şimdi. Lojmandaki markete giden patika yol hemen kulübemin arkasında olduğu için bunu üzerime alınmadım. Her zamanki gibi önümden geçip gidecekti sadece.

Ellerimi hala titriyor oluşumdan sebep, kollarımın üzerine çapraz atarak yukarı ve aşağıya doğru ovuştururken, "Ben bugün kendimi pek iyi

hissetmiyorum. Eve geçip uyuyacağım. Yarın dersim de var malum-" dedim ama sözlerimi bölercesine araya girdi.

"Ceylin seni soruyordu?"

Beni soruyordu ama yanıma gelmemişti. Ben bunu düşünürken, Doru önümden geçip gitmek yerine tam karşımda durdu ve ellerini geçiştirme bir konuşma yapmadığını gösterir gibi ceplerine soktu. "Ender ve diğerleri de..."

Yüzümü buruşturup mahcup bir tebessümle, "şttm galiba," dedim. "Gelmeyi isterdim ama yapmasam daha iyi. Yoksa sabaha uyanamam."

"Anladım. Gidip dinlen o zaman," diye mırıldandı Doru bakışlarını arkamda duran kulübede dolaştırarak. Hep yaptığı gibi yüzüme, özellikle gözlerime bakmıyordu.

Bu huyunu bildiğimden, aldırış etmedim tavrına. "Ceylin aramadı beni. Bu aralar üniversitelerin mlakatlarına katılıyor, sınavlara girip çıkıyor diye ben de rahatsız edemiyorum pek onu. İyi mi?" diye sordum. Ceylin ğretmen olmayı başaramamıştı. Son bir yıldır neredeyse İzmir'deki bütün üniversitelerin mlakatlarına girip çıkmıştı. Hala bile deniyordu. Onun için üzülüyordum. Öğretmenlik asıl onun hayaliydi.

Yusuf Yargıcı ile konuşmak istemiştim bir keresinde onun için. Yargıcı niversitesi'nde işe alınabilmesi konusunda. Doru bunu duyunca aşırı sinirlenmiş, beni de paylamıştı. "*Torpille falan iş yapmayacak Ceylin! Olacaksa hakkıyla olacak!*" demişti. O günden beridir de ben arkadaşım için bir şey yapmaya yeltenemiyordum.

Doru sorumu duymamış gibi kulübenin arkasındaki yola bakmaya devam ediyordu. Anlaşılan konuşmadan sıkılmıştı.

Ben de soruyu hiç sormamışım gibi evime çevirdim bakışlarımı. "İyi geceler Doru Demir," diye mırıldandım belli belirsiz, yarım bir adım, sonra tam bir adımla yanından geçip giderken.

Ona genelde hem ismi hem de soy ismiyle birlikte hitap ederdim. Bu alışkanlığın ne zamandan kaldığını bile hatırlamıyordum. Galiba ben onu severken o Ceylin'le sevgili olmaya karar verdiğinden beri böyleydi. Bana ait olamayınca araya mesafe koymaya çalışmıştım kendimce. İsmiyle hitap edersem daha fazla bana ait hissettireceğinden korkuyordum. Bilmiyorum.

"Ceylin," dedi Doru. Bana doğru dönmüştü yönünü. Duraksadım ama ona dönmedim. Sadece yüzümün yanını çevirdim omzumun üzerinden. Sözlerini tamamlamasını bekliyordum.

"Hayalinden vazgeçti. Olmuyor çünkü. Belki o yüzden aramıyordur seni. Ona kızarsın diye. Sen onu bir ara görmelisin bence."

Doru yine onun için bir şey istiyordu benden. Burnumdan güldüm. Ceylin için üzül müştüm ama onu tekrar hayali ile ilgili ikna edebileceğimi düşünüyordum. Ceylin defalarca yapmıştı bunu. Olmuyor diye birçok şeyden vazgeçmişti. Ama iki gün sonra tekrar dönmüştü ilk fikrine. Sadece bunu Doru pek bilmiyordu. Ceylin ona belli etmemeye çalışırdı genelde. Kararsız bir kız gibi görünmek istemiyordu.

"Ben onunla konuşurum ve ikna ederim," dedim kuru bir sesle. "Sen de üzülme..."

"Üzülüyorum," dedi kendine net bir tonlama seçerek. "Yani o öğretmen olmasa da fark etmeyecek benim için..." *O kadar çok seviyorsun yani onu.*

"Çünkü onu seviyorsun." Gülümsemeye çalıştım. Zorlanıyordum bunu yaparken ama iyi iş çıkardığımı ve onu gerçekten gülümseyebildiğime ikna ettiğimi de biliyordum. Zamanla çok fazla deneyim edinmiştim. Bakışlarımı onun gözlerine kaldırdım. Doru ilk defa bakışlarını benden kaçırmadı. "Ceylin ne yaparsa yapsın sen onu o olduğu için seviyorsun..."

Yine cevap vermedi bana. Beklememiştim de zaten. Sadece sessizlikti kulaklarımı dolduran. Onu düşünürken sıkça kulaklarımda uğuldayan sessizlikti. Sessizliğin de bir sesi vardı aslında. Hem de feryat figan! Çığlık atıyordu ve ben duyabiliyordum.

Doru gittikten sonra hızlı adımlarla, kaçır gibi evime yöneldim.

Gece titreye titreye, yorganların arasına gömülerek uyudum. Rüyamda onu gördüm, uyandım, tekrar uyudum. Doru hasta olduğumu bilen tek kişiydi ama beni kontrole gelmedi. Gelmezdi!

Sabah uyandığımda berbat bir haldeydim. Dolaşık açık kumral saçlarımı tarayarak zor şekil vermiş, ensemde topuz yapmayı başarmıştım. Kalın giyinmişim. Öyle ki siyah yünlü atkımin içinde kaybolmuş haldeydim. Hava o kadar soğuk değildi ama ben hala üşüyordum. Hastalığım haliyle gece had safhalara ulaşmış ve hala geçmemişti.

Uyandıktan sonra oldukça ağır hareket etmiş olmamdan sebep, saatim artık evden çıkmam gerektiğini söylüyordu. Kahvaltı edecek ne zamanım ne de iştahım vardı. Bu yüzden kahvaltı etmek yerine alelacele kendime bir filtre kahve hazırlayıp sıcak tutucu bir termosun içine doldurmuşum. Yolda içerim diye düşünerek termosu çantama koyduktan sonra, ayağıma vestiyerden aldığım topuklu ayakkabılarımı geçirdim ve kapıyı çekip çıktım.

Lakin kapımın önünde beni bekleyen bir misafirim vardı. Hiç adeti olmamasına rağmen Kahve kapımın önündeki mermer eşikte yatıyordu. Sanki tüm gece eşikte uyumuş gibi kapı açılınca doğruca fırlamıştı yerinden.

Kahve'de biliyordu hasta olduğumu. Nasıl onu unutabilmişim? Belki de beni merak ettiğinden buradaydı. Hiç evcil hayvanım olmamasına rağmen hayvanların da önsezileri, hisleri olduğunu çok iyi biliyordum.

Sırf bu düşünceden dolayı gülümsememe engel olamadım. Hastalıktan boğuklaşan sesime rağmen, "Günaydın Kahve," dedim capcanlı tutmaya çalıştığım bir tınıyla.

Kahve arka patilerinin altında sakladığı bir şeyi burnuyla bana doğru iteklemeye çalışıyordu. İlgisi tamamen oradaydı. Bir defter kapağına benziyordu şimdi burnunun altında ayaklarımın dibine kadar getirdiği şey. Yanmış bir defter kapağına. Olduğum yerden ve onun başı yüzünden, pek seçemiyordum ama bir an için içimi kötü bir his kapladı. Dişlerinin arasına alınca daha net görür olmuştum.

Eğildim ve onu dişlerinin arasından aldım.

Evet, bu yanmış bir defter kapağıydı. Kırmızı renkli olduğu zar zor anlaşılıyordu ama anlaşılıyordu. Büyük kısmı yanmış olmasına rağmen onu tanımam hiç zor olmadı. Deri defter kapağı günlüğümün ön yüzüne aitti!

Şok içinde kalırken, "Kahve bunu nereden buldun?" diye sordum zar zor. Uyuduğumu ve hala bir rüyanın içinde olduğumu sanıyordum şimdi. Hatta kabus! Sesimi hala sakın çıkabiliyor oluşum bu yüzdendi. Gerçek olamazdı ki! O yanmış olamazdı!

Kahve aniden yerinden fırladı ve ağaçların arasına daldı. Patika yolun aşağısına doğru koşuyordu. Hiç düşünmeden, durmadan, duraksamadan kolumdaki çantayı kapımın eşiğine fırlatıp ardından koştum.

Çok geçmeden Kahve beni bir ağacın altına getirdi. Koca bir kül yığınının -yağmurdan dolayı balçıklaşmış bir kül yığını- arasında defterimin sadece küçük bir kısmı duruyordu. Alt kapağı ön kapağına nazaran daha az yanmıştı. Sayfaların hepsi neredeyse küle dönmüştü. Okunmaz, alazlanmış birkaç sayfayı küllerin arasından zorlukla topladım.

Gözlerim irileşmiş, içi yaşlardan tomurcuklarla dolmaya başlamıştı. Bedenim bu defa hastalıktan değil, bambaşka bir nedenden dolayı zangır zangır titriyordu.

Hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladım.

Hani ben ağlamazdım ya. Yılların gözyaşını biriktirmişim gibi, içimi tırmalayan acıyla onları dışıma boşaltırcasına ağlıyordum şimdi. Öyle bir ağlıyordum ki Kahve bir ağacın arkasına sinmişti. Ağlayacağımı galiba ben gibi o da hiç beklemeyen taraftaydı. "Senin yanında çok yazdım onu. Bu yüzden tanıdın onu değil mi?" diye sordum Kahve'den tarafa bakmazken. Sicim gibi akarken yaşlar gözlerimden, "Yanmış Kahve, kül olmuş!" diye hıçkırdım. *Ben gibi o da yanmış.*

Bölüm Bitti...

Gelecek bölümlerde okurunuz muhtemelen ama ben önden bir bilgi paylaşmak istiyorum. Kahve çok akıllı bir köpek ama bunun bir nedeni var. O aslında sahipsiz değil ve sahibi de bir asker. Akıllı oluşu eğitimindendir biline.

3. Bölüm - GİZLİ HİSLER

Merhabalar

Bölüm Şarkısı: Cem Adrian ve Birsen Tezer - Beni Hatırladın mı?

"Her acı zamanla geçmez, her giden mutlaka dönmez, her âşık bir gün affetmez, kalbi artık çarpmayınca. Her ateş küllenip sönmez. Her yara bir gün iyileşmez. Her umut yine yeşermez, artık hiç inanmayınca..."

Keyifle okuyun...

3.BÖLÜM

GİZLİ HİSLER

Bugün yazacak bir şey bulamıyorum. O göreve gitti ve dün de döndü. Henüz yüzünü göremedim. Yalnızca bir kere pencerenin önünden geçerken...

Galiba annesi yine ona ev yemeği yapıp getirmiş. Nedense kapıdan verip gitti Zerrin teyze. O da onları evine taşıyordu.

Ceylin ailesi ile tatile gitti. Havalar baya ısındı anlayacağın. Bir ay kadar da buralarda olmayacak. Yemeğe elbette ki ihtiyacı vardır, açtır şimdi o. Bilseydim... Domates çorbası ve mantarlı tavuk sote yapmıştım. Ona da götürürdüm. Ama yemek götürsem yanlış anlaşılırdı muhtemelen ve ben bunu asla yapamazdım.

Ceylin yazdı az önce. Onu kontrol etmemi istedi. Telefonlarına çıkmıyormuş. Gene kavga ettiler anlaşılan. Günlük, ona hayır diyemedim ama ben bunu nasıl yapacağım? Kapısına gidip ne diyeceğim? Hadi yaptım diyelim; kavga ettilerse şimdi öfkeli o, ya bana da bağırırsa? Hiç yapmadı ama yine de çekiniyorum. Sana anlaşılmadığımı yazıp duruyorum. Anlaşamıyoruz ama bana hiç bağırmadı. Belki az sesi yükselmiştir, onda da hep başkaları onu öfkeliendirdiği için ucu bana da sıçramıştır.

Gittim ve geldim. Ve ben bir suç işledim. Yalnızken onun evine girdim! Bana sofrayı kurduğunu ve annesinin çok fazla şey getirdiğini söyledi.

Yenmezse ziyan olacaktı. Kabul etmeyip ne yapabilirdim ki? Bende de yemek var, ziyan olacak diyemedim ona. Galiba evine girmeyi bende çok istedim.

Utancı içerisindeyim ve yanaklarım hala al al. Aralıksız zonkluyor ve kalbim deli gibi atıyor. Evin her yanı buram buram o kokuyordu. Asker üniforması salondaki koltuğun üzerindeydi. Yeni yıkamış, ütölemiş... Ah, insanın üniformasına bile kalp çarpıntısı hızlanır mı? Benim öyle oluyor işte.

Yemek yerken çok konuşmadık, her zamanki gibi suratıma pek bakmadı. 'Hem davet ediyorsun hem de neden böyle davranıyorsun be adam' dediğini duyar gibiyim. O da böyle bir adam işte. Sadece benle değil herkesle böyle. Arkadaşlarıyla belki daha iyidir. Bir de kız kardeşi Gümüş ile. Gümüş'ün, Doru'nun en yakın arkadaşı Kadir ile evli olduğunu sana yazmıştım daha önce. Bir oğulları var görme. Çok tatlı. Onun da adı Doru.

Yine lafı dolandırdım ve başka bir yerden çıkardım.

Ne diyordum? Ha, yemekten sonra sanki yiyebilecekmişim gibi, çok seviyorum diye annesinin meşhur böreklerinden bir kaba koydu. Aldım ve eve getirdim. Bir kap dolusu mutfak tezgahımda yenmeyi bekliyor. Sevdiğimi nereden bildiğini ise bilmiyorum. Bu konu üzerinde hiç konuşmamıştık. Acaba fazla mı iştahlı yedim... Aman, öyleyse ne olacak? Sonuçta Zerrin teyzemin börekleri. Kadın bu işi biliyor.

Şimdi Ceylin'e yazacağım. Ama ona iyiydi desem mi demesem mi bilemiyorum. Yanlış anlamaz ama yine de çekiniyorum. Birlikte yemek yediğimizi söylesem... Ben söylemezsem Doru'dan duyar. Anlayacağın olanı anlatmak zorundayım. Hem ben kötü bir şey yapmadım ki. Yapmadım değil mi?

Erva'nın Günlüğünden

22 Nisan - İzmir

Kendime geldiğimde ders saatini çoktan geçirmiştim. Okula gitmeyi falan düşünmüyordum ama aklımın bir köşesinden de çıkaramıyordum işte. Güneş dünkü yağmuru unuttururcasına tepedeydi ve kalın giysilerimi ısıyordu. Elimi atkıma atıp boğazımda biraz gevşemesini sağladım.

Hasta gibi görünmemek için yaptığım hafif göz makyajımın artık yanaklarımda olduğundan o kadar emindim ki. Ellerimle temizlemiştim büyük kısmını, lakin yine de tam geçiremediğimi biliyordum. Beni biri görecektse büyük bir sorun olduğunu hemen anlardı.

Büyük bir sorun vardı. Hem de çok büyük bir sorun!

Doru'ya olan aşkımı şimdiye kadar kimseye anlatmamıştım. O yüzden günlük tutmaya başlamış ve ne var ne yoksa, içimi hep oraya dökmüştüm. Arkadaşını kaybetmiş biri gibi hissediyordum tam da şu anda. Kalbimin dili lal olmuştu sanki hepten. Zaten konuşmıyordum, kimseye anlatamıyordum... Şimdi sözcüklerim de gidince iyice terk edilmiş gibi hissediyordum.

Tekrar yazabilsem aynı olur muydu? Olmazdı. Başı olmayan aşk hikayesi olmazdı! Onunla bir başlangıcımız zaten hiç olmamıştı ama şimdi kendi başlangıcımı da kaybetmiş gibiydim.

Günlüğümün yanık sayfalarını ve deri kırmızı kapağını küllerin arasından aldım. Ayağa kalkmaya hazırlanırken Kahve yanıma geldi. Dakikalardır o da çöktüğü ağacın altından hiç kıpırdamış, yalnızca beni izlemişti. O yanıma yaklaşınca tekrar ağlama hissiyle doldu içim. Yapmamalıydım. Ağlamamalıydım. Sıktım kendimi.

Ellerimi yere koyup kalkmaya çalıştım, fakat bacaklarım ağır külçelere dönüşmüşçesine tekrar çekti beni yere. Titremekte olan dudaklarımı birbirine bastırdım. Kahve'ye doğru çevirirken nemlenen gözlerimi çatlamış, titrek bir sesle, "Keşke senin dilin olsaydı, Kahve," diye fısıldadım. Boğazım düğümlendi konuşamadım. Başım önüme eğilirken, gözpınarlarımı zorluyordu yaşlar. Ağlamak istemiyordum ama tutamıyordum kendimi.

Parmaklarımla yakaladım yanaklarıma inen yaşları. Tüm hıncımı gözyaşlarımdan çıkarır gibi sildim her bir yaş. "Yazdıklarım yok oldu. Anlatabileceğim kimsem kalmadı. Ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyor musun?" diye sordum ona. Hıçkırdım. Elimini ağzıma kapattım. "Ya bir daha gülemezsem." Deli gibi ağlıyordum artık ve kendimi durduramıyordum. "Bunu bir daha yapamayacağımı gibi hissediyorum," dedim belli belirsiz, başımı imkansızmış gibi iki yanına sallarken.

Kahve başını dizlerimin üzerine koydu. Hafif hafif hırıliyordu. O da mı üzülmüştü halime yoksa? Ağlıyor muydu? Köpekler böyle mi ağlardı? Onun kabarık tüylerini sevdim. Diğer elimde tuttuğum günlüğümün yanmış parçalarına kayarken bakışlarım, bir süre daha ağladım. İçimi çeke çeke ağladım.

Bu benim en uzun ve en içli gözyaşı döküşümdü galiba. Kaybetmiş, yenilmiş gibi hissediyordum kendimi. Hiç umudu olmayan biri nasıl kaybederdi?

İşte böyle oluyordu. Öyle birini sevdireyordu ki hayat sana; çoğu zaman biriyle paylaşmak için, uzun uzun onu birine anlatmak için can atarken, asla yapamayacağını bilerek içinde tutmak zorunda kalıyordun. Yasaktı, yasaklıydı, imkansızdı çünkü. Çok zordu. Dayanması zordu...

Kahve'yi kenara çekip ayağa kalkmayı başardım sonunda. Atkımı çekiştirerek boynumda biraz daha gevşetirken, elimde günlüğümün yanmış parçalarıyla evimin yolunu tuttum.

Yürüdükçe bunu kimin yapmış olabileceğini düşünüyordum. Belki lojmanda kalan çocuklar... Bulmuşlardı ve oyun olsun diye yakmışlardı. Belki de ağaçların dibindeki kuru otları temizleyen bahçıvan. Farkında olmadan kuru otlarla birlikte ateşe vermişti onu da. Her kimse defterin benim için önemli olduğunu düşünmemiştii. Oysa ne çok önemliydi.

Evimin bahçesine vardığımda gözyaşlarım geri dönmek üzere gitmişti. En azından şimdilik öyleydi.

Adımlarımı büyük büyük atıyor ve bir an önce evime girmek istiyordum. Kapıya ulaşmama çok az kala yan evin verandasından onun sesi yükseldi. Orada olduğunu görmemiştim. Bir an önce eve girmeye öyle odaklanmışım ki, evimin kapısına kilitliydi öncesinde gözlerim.

Daha kötüsü olamaz diye düşünürken ince sesli başka biri adımı seslendi. Ceylin'in sesiydi bu. En yakın arkadaşımın... Tam şu anda en çok kaçmam gereken ikinci kişi. İlki ise şimdi bana doğru geliyordu ve durmak zorunda kalmışım.

Defterimin kalıntılarını çabucak arkama saklayıp gülümsemeye zorladım kendini. Gülümsemek hiç bu kadar zor olmamıştı benim için. Derin derin soluklar alıp veriyor, güç toplama çalışıyordum. Kalbimin ne kadar hızlı attığını ve delicesine sancıdığını anlarlar mıydı?

"Ne oldu sana?" diye sordu Doru, yüzünde gerçek anlamda bir endişe ifadesi peyda olurken. Ceylin hemen onun ardından koşarak yanıma geldi. Onun endişesi Doru'ya göre çok daha fazlaydı.

"Sana ne oldu?" diye sordu panikle gözleri elbiselerimde, yüzümde dolaşırken. Küllerin yanında uzunca oturunca, esen rüzgâr kıyafetlerimi yer yer siyaha boyamıştı. Beyaz gömleğim, kot pantolonuma nazaran daha çok belli oluyordu bu.

"Köpeğim, Kahve..." dedim gözlerimle bahçede onu arayarak. Etrafta görünmüyordu Kahve. "Onunla gezintiye çıkmışım ve balçığa saplandı. Çıkarayım derken her tarafıma sıçradı," diye nafile çabaladım. Yüzümdeki kurumuş yaşları, akmış makyajımı sorarlarsa nasıl açıklayacaktım?

Doru ilk defa yüzüme dikkatle bakıyordu. Uzun uzun yüzümde dolaşırken yeşil gözleri, bu defa benim ondan gözlerimi kaçırmam gerekti. Dudakları bir şey söylemek ister gibi birkaç kere açılıp kapanırken, "Şey, ben eve gireyim. Sonra yanınıza gelirim," dedim aceleyle. Dönüp eve girmeye hazırlanıyordum ki Ceylin, "Dersin yok muydu bugün?" diye sordu kuşku içerisinde. "Neden ağladın sen?" Daha dikkatli dolaştırdı gözlerini üzerimde. "Ayrıca arkada ne saklıyorsun?"

Ceylin birkaç kez günlüğümü görmüştü. Elbette içinde olanları bilmiyordu ama kapağını tanıyacağına emindim. Bu yüzden ona gösteremezdim.

"Halsizim biraz. Üşüttüm galiba. Ondan. Endişelenme, bir şeyim yok. Arkamda da bir şey-"

"Görebilir miyim?" diye sordu Ceylin arkama doğru uzanırken.

"Yeter Ceylin!" dedi Doru bakışlarını sertçe ona çevirerek. Elini tutup kendine doğru çekti onu. "Hastayım dedi ya. Bırak dinlensin!"

"Arkadaşım için endişelendiğimi görmüyor musun? Sence bu hali normal mi Doru?" diye bastırdı Ceylin. Elini yukarıya ve aşağıya sallayarak beni işaret ediyordu. Konuşurken sesi titriyordu ve bunun neden olduğunu anlayamadım. Gerçekten o kadar çok mu endişelenmişti?

"Eve girelim biz," dedi Doru. "*Sonra gelirim* dedi işte. Bırak gidip dinlensin. Bir dahakine sorarsın sorularını."

Ceylin çaresizce -Doru tarafından uzaklaştırılırken- bana bakıyordu. "Hemen gel ama. Yoksa ben geleceğim, haberin olsun."

İkisi de eve girdikten sonra yerimden bir süre kıpırdıyamadım. Doru'nun ona bağırdığını daha önce hiç görmemiştim. Bunun üzerine düşünecek vakit yoktu. Döndüm ve kapının önüne çıkarken bıraktığım çantamı da alarak evime girdim.

Önce duş aldım, sonra ev kıyafetlerimi giydim. Gri bir eşofman altıyla yeşil uzun kollu bir tişört. Okulu aramam gerekiyordu. Derse gidememiş, üstüne haber de vermemiştim.

Doru Demir'den

Ellerimin arasında tuttuğum atkı Erva'ya aitti. Küllerin arasında olmayı hak etmeyecek kadar temiz yürekli o kıza...

Göğüs kafesimi sıkıştırıp duran şeyin öfkeden mi yoksa birkaç gündür çok fazla yanışın bir araya gelip beni boğmasından mı kaynaklandığını bilemiyorum.

"Yanlışa susmazdın sen," diye kendi kendime söylenerek eve doğru yürürken, patika yolu geçip bahçeye varmamla duraksamak zorunda kaldım. Bilmiyorum, ama oradan öylece geçip gitmemi engelleyen bir şey olmuştu. Erva'ya gitmeyi, her şeyi bildiğimi anlatmayı delicesine isterken ben, bunu yapamayacak olmak canımı çok sıkıyordu. İçimdeki bu sıkıntıydı beni durduran. Dakikalar önce benim atkıyı bulduğum yerde, küllerin arasında oturduğunu hayal ettim istemsizce. İçim daha çok sıkılırken, parmaklarımın arasında buruştu siyah yün kumaş.

Bu hikâyenin en günahsızırken, en suçlusuymuşçasına acı çekiyordu belki de evinde.

Bakışlarım dakikalardır onun evini, girişini ve kapalı pencerelerini süzerken, içimde gittikçe artan sıkıntıyla, boğuluyormuşçasına derin derin nefeslendim.

Belki gidip onunla konuşamazdım ama Ceylin ile konuşabilirdim. Hesap soramazdım ama ne yaptığını, ona nasıl bir kötülük yaptığını anlamasını sağlayabilirdim belki. Düşüncelerim içimdeki öfkeyi körükledi. Emindim ki, Ceylin üzerinde söyleyeceklerimin, söyleyebileceklerimin en küçük etkisi dahi olmayacaktı. Ona tesir etmeyecekti bile. Çünkü Ceylin en başından beri böyle biriydi. Umarsız ve düşüncesiz.

Hızlı adımlarla evime doğru yöneldim. Durmadan duraksamadan tırmandım verandanın basamaklarını. O süreçte parmaklarım Erva'nın atkısını sıkı sıkı tutmaya devam ediyordu. Öyle yapmazsam elimden kayıp düşecekmiş ve ben hiç suçu olmayan o kızın hakkını arayamayacakmışım gibi hissediyordum.

Evimin kapısı neredeyse hiç kilitli olmazdı. Dışarıda hırlısıyla, hırsızıyla, kaçakçısıyla uğraşınca bir kapı kilidine güvenmez oluyordu insan. Bu yüzden girişe yürüyüp bir hışımla kapının kolunu tutum ve geriye savrulup duvara çarpmasına neden olacak bir şiddette açtım. Ceylin'in eve sığamadığından, beni endişeyle holde beklediğinden o kadar emindim ki; tahmin ettiğim gibi de oldu.

Holün orta yerinde tedirgin adımlarla fır dönüyordu. Kapı duvara çarpınca bana dönük olmayan bedeni hızla ve büyük bir korku içerisinde benden tarafa çevrildi.

Olanlarda kendini haklı görüyordu hala. Bunu yüzünden okuyabiliyordum. Sesi de aksini kanıtlamaz gibi, "Nereye kayboldun sen!?" diye hesap sorar gibi yükselince, elimde tuttuğum ve sıkmaktan buruşturduğum yün kumaşı sertçe ona doğru fırlattım.

Onu eve soktuktan hemen sonra, hiç konuşmadan yanından ayrılmıştım ben. O olanların üzüntüsünü değil benim evden çıkıp gitmemin öfkesini sürdürüyordu.

Külden balçıkla kaplı atkı ayaklarının dibine düşünce, önce yüzündeki afallama ile kalakaldı Ceylin. Sonra nereye gittiğimi anlamış gibi bakışlarını yüzümde dolaştırdı. Bir adım geriye çekildi gözleri korkudan belirginleşmiş halde.

"Görmüş! Yaktığın günlüğü bulmuş!" dedim kuru, tarazlı bir sesle endişesini büyütmekten hiç çekinmeyerek.

Eğildi ve atkıyı yerden aldı. O süreçte gözlerimden gözlerini an olsun kaçırmadı. "Bana kıızıyorsun!" dediği sıra, sertçe kaldırdı bakışlarını, "Hala bana kıızıyorsun!" diye ekledi titreyen sesiyle. Gözleri inanamaz gibi kocaman açılırken, "Ne sanıyordun Ceylin?" diye sordum hala tam olarak öfkemi kusamamışçasına yüzüne alayla bakarak.

Öyle öfkeliydim ki, kendimi sıkmaktan, patlamamak için direnmekten dolayı alnımda bir damarın durmaksızın attığını hissedebiliyordum. Çenem dişlerimi sıkmaktan kasılırken, "En yakın arkadaşın için yaptığına bak! Nasıl üzüldüğünü gördün mü?" diye sordum ona.

Onu dışarıda, bahçede berbat bir halde gördüğümüz andan bahsediyordum. Ağlamıştı muhtemelen Erva ve bizden ağladığını bile saklamıştı. Olanları anlayacağımızdan öylesine korkmuştu ki, üstünün başının halini köpeğin üzerine atmıştı.

Ceylin dayanamadı ve ağlamaya başladı. "O sana aşık! Sana! Ne yapmamı bekliyordun? Bir hafta önce öğrendiğim bu şey yüzünden çıldırıyorum. O günlükte yazanları yakmaktan başka çarem var mıydı, sen söyle? Arkadaşım bile olsa buna katlanamam ben Doru!"

Hala kendini haklı görecektir yanlar buluyordu ya, çok şaşırdım. Gerçi buna şaşırmamam gerekirdi, çünkü Ceylin hep böyle biriydi. Hep! En başından beri hem de.

Ceylin, Erva'nın günlüğünü, bir hafta önce bahçede bulmuş. Bana tüm olanları da detayları ile görevden döndüğüm günün sabahı anlatmıştı. Erva'nın günlüğünü bulduğu gün, *onun okulda olduğunu ve ona ait olduğunu bildiğinden -birkaç kere defteri onun elinde görmüş çünkü- günlüğü de alıp benim eve getirdiğini* söylemişti.

Evimde olmasının nedeni, yiyecek bir şeyler hazırlamamış. Mutfak tezgahının üzerine koymuş günlüğü ve orada unutmuş. Ertesi gün eve tekrar geldiğinde açık bıraktığı pencereden -ev havalansın diye- giren rüzgâr

günlüğün yere düşmesine ve açılmasına neden olmuş. Anlattığına göre; Ceylin o ana kadar onun Erva'nın günlüğü olduğunu bilmiyormuş. Çünkü daha önce bir kere bile içini göstermemiş Erva ona.

Gözünün takıldığı tek şey açık sayfada sürekli adımın geçiyor oluşuymuş.

İlk okumamak için direnmiş, lakin sayfada gözleri sürekli adımı bulunca; bu kadar çok hakkımda ne yazmış olabileceğini merak etmiş. Sonunda da merakına yenik düşmüş.

Görevden döndüğümde onu ağlamaktan bitap düşmüş halde bulmuştum evde. Salondaki koltukta ruhsuz bir halde otururken.

"Görevden geldiğim gün bana dedin ki; *ben Erva'yı kaybetmek istemiyorum. Bu günlüğü bulduğumu bilmeyecek, senin okuduğunu da,*" dedim söylediklerini yüzüne vurmaktan çekinmeyerek. Ceylin ettiği laflara rağmen aksini yapıyor, öyle davranıyordu çünkü.

"Evet," dedi Ceylin. Yere çöküp ağlamaya devam ederken, "Dedim ama günlüğü ona geri verseydim senin hakkında yazmaya devam edecekti," diye hıçkırdı. "Ben var olana bile katlanamıyordum Doru! Neden anlamıyorsun?"

"Sözümü kesme!" diyerek ayağımı yere vurdum. Bu işten kendini haklı görerek çıkamazdı. Elimle kapısı açık duran salonu gösterdim. Parmağımı oraya doğru sallaya sallaya, "Gittin şömineyi yaktın. O ana kadar bu saçmalığa ortak olacağımı bilmiyordum," diye bağırdım. "Ceylin sen arkadaşına ihanet ettin farkında mısın? Onun günlüğünü yaktın," Buz gibi çıkıyordu artık sesim. İçim olanlardan dolayı öylesine soğumuştum ki, engel olamıyordum. "En önemlisi bilmene rağmen ondan kaçarak, bildiğini saklayarak yaptın bunu."

"O bana ihanet etti!" diye bağırdı Ceylin. Başını öfkeyle iki yanına sallıyor elleriyle sertçe kendini gösteriyordu. "Bana!" dedi vurgularcasına. "Seni nasıl sevebilir, nasıl? Ben onun canıydım, dostuydum!"

"Öyleydin ama artık olmazsınız!" dedim gözlerini ondan kaçırarak. Burnumdan soluyordum. Öfkem hala içimden taşıyordu. Ceylin'in de bunu görebildiğinin farkındaydım. Anlasındı, her konuda istediği gibi davranamayacağını anlamalıydı.

"Ben sana o günlüğü bana kız diye okutmadım Doru," dedi çaresizce. "Onun ne hisler besleğini anlamadıysan bile anla diye. Bana ihanet ettiğini gör diye. Yanımda ol diye! Kahretsin, suçlu ben değilim. O! Neden anlamıyorsun? Neden ondan tarafmışsın gibi hissediyorum ben!?"

Ceylin bana olayı anlattığında günlüğü okumayı hiç istememiştim ben. Ama bunu yapmışım. Bu yüzden kendime de çok kızıyordum aslında. Çünkü Erva'nın duygularından o ana kadar bir haberdim. Onun hakkında bir an olsun farklı düşünmemiş, bunun olabileceğini hesaba katmamışım. Üstelik onunla normal şartlarda hiç anlaşılamazdık da. Nasıl Ceylin'in dediği gibi defterine sayfalarca bana duyduğu aşktan bahsetmiş olabilirdi ki? Bunu düşünüp dururken merakıma yenik düşmüştüm işte ben.

Günlüğü Ceylin'den alıp, neredeyse üç saat boyunca, yazdığı her şeyi okumuştum. Eğer bir suçlu varsa ben de suçluydum. Bir genç kızın gizli hislerini izni olmadan ele geçirmiştim. Her bir satırında benden bahsediyor olmasa bile buna hakkım yoktu. Olamazdı.

Günlük bir buçuk yıl öncesinden başlıyordu. Erva'nın bana ilk bir şeyler hissetmeye başladığı anlardan. İlk aşk belirtisi -o öyle olduğunu söylüyordu ve ben de okudukça onun hislerinin aşk olduğuna inanmışım- herkesi babamın çiftliğine davet ettiğim o gün başlamıştı. Yani Erva ile ilk karşılaştığımız gün. O zamanlar Ceylin hayatımda değildi. Benden görür görmez hoşlandığını yazmıştı. Okudukça kendime engel olamamış, sayfaları devamını merak eder halde çevirirken bulmuştum kendini. Yazdıkları öyle hisliydi ki.

"O senden önce bir şeyler hissetmiş... İhanet etmiş olmuyor," dedim belli belirsiz, fısıldar gibi. Aklımdaki düşüncelerden sızan kadar konuşabilmişim ama Ceylin duymuştu beni.

Olana dışarıdan bakıyordum yalnızca. Erva bir an olsun ne bana ne de Ceylin'e belli etmişti hislerini. Buna rağmen Ceylin ondan nefret ediyordu.

Ceylin daha sesli bir şekilde hıçkırmaya başladı. Evet, hala ağlıyordu ve kendini durduramıyordu. "Ne fark eder? Kendine engel olmalıydı. Olmalıydı! Ortada gerçek bir birliktelik var. Sen ve ben!" Üzerine bastıra bastıra söyledi son sözlerini. Ayağa kalktı ve kalkarken Erva'nın hala elinde tuttuğu atkısını yere fırlattı.

Ben aşktan anlayan, sevmeyi bilen bir adam değildim, lakin birini seversen ondan vazgeçmenin kolay olmayacağını biliyordum. Ceylin'in dediği gibi olabilseydi eminim Erva bunu mutlaka yapardı. Bunu ben görüyordum ama Ceylin görmüyordu. Sanki onunla en yakın dost değilmiş gibi Erva'yı yok sayıyordu. Hala onunla arkadaş olmak isteyeşine de inanmıyordum.

Atkıya bakarken benim yüzüm düştü ama onun eli bile titrememişti bir zamanlar en sevdiğim arkadaşım dediği kızın eşyasını yere fırlatırken. Öyle

acımasızcaydı ki hareketi bana göre, patlamamak için sıktım kendimi. Daha kötüsü olmasın diye sustum.

Ceylin arkadaşı aylar boyunca benden hoşlanırken anlamamış, hiç hissetmemiş olabilir miydi?

Bana doğru yürürken, "Doru ben bu olanları unutmak istiyorum. Erva'yla da hala arkadaş olmak istiyorum. Onu ne kadar sevdiğimi biliyorsun. Yalnızca seninle onun olamayacağını, hayale kapılmaması gerektiğini hissettirmeliyiz ona. Bunu anlarsa ben arkadaşımı tekrar kazanabilirim," dedi sanki söylediği normalmiş, olabilirmiş gibi.

Kızın gözlerinin içine baka baka ona nispet yapmamı istiyordu. İşte bu acımasızlıktı.

"Kaybettiğini kabul ediyorsun yani," dedim alaycı bir ifadeyle. Ceylin beni ikna etmek için hep yaptığı gibi kolumu tutuyordu ve ben gözlerimi oraya kaydırmaktan kendimi alamadım. Kolumu silkeleyip ondan uzaklaştırırken, derin bir nefes alıp tek seferde bıraktım. "Ben bu işin içinde olamam. Ne yapmak istiyorsan yap. Ama bu işi benden uzak tut," dedim içimdeki soğukluğu sesimde de sürdürürken.

"Senin arkadaşın değil o! Ona bu kadar üzülmen yersiz. Ya da düşünmen. Dert de etmemelisin. Sonuçta senin yararına ya da zararına bir şey yapmıyorum. Sen bana bırak yeter, Doru." Gerçekten söylediğim hiçbir şey dokunmamıştı ona. Nasıl içler acısıydı bu durum.

"Ben kimseye üzülmiyorum," dedim tersler gibi. Gözlerimi onun ıslak gözlerine diktim. Parmağımı salladım yüzüne doğru, "Doğru neyse onu söylüyorum. Ne istiyorsan onu yap Ceylin. Ama dikkat et de arkadaşlığınız temelli bozulmasın!"

Ortada bir yanlış dönüyordu ama benim buna daha fazla müdahale etmemem gerekiyordu. Tek yapabileceğim Ceylin'e fark ettirmeden onu mümkün olduğunca korumaktı.

*

Ceylin gittikten sonra evde duramadım. Önce verandamda biraz oturdum, sonrasında yerime sığamadığımı fark ettim. Olanları düşünüp duruyordum. Ceylin Erva'ya bunu nasıl yapabilmişti? Yedikleri içtikleri ayrı gitmeyen, birinin sorunu olduğunda diğeri yardımına koşulsuz şartsız koşan iki arkadaştı onlar.

Lakin beni rahatsız eden bu değildi. Ceylin dünden beri çok farklı geliyordu bana. Aslında bu durum uzun süredir vardı ama dün olduğu hal başkaydı. Çok başka...

O günlüğü yakışı ve sarf ettiği sözler... En önemlisi sıklıkla yakaladığım bakışları çok farklıydı. Onu tanımasam Erva'dan nefret ettiğini düşünürdüm. Acaba ikisi arasında önceye dayanan, bilmediğim bir şeyler mi yaşanmıştı?

Ceylin'in tarafından da bakmaya çalışıyordum duruma ama olduramıyordum. Bana göre böyle bir durumda verilecek en doğru davranış gidip arkadaşımınla açık açık konuşmak olurdu. Bir anda böyle sert tepkiler vermesi normal miydi? Açıkçası onun Erva'yı tekrar kazanmak istediğine pek inanmıyordum. Olan galiba Erva'ya olacaktı.

Bunun olmasına -her ne kadar beni bulaştırma dememe rağmen- izin veremezdim. Her şeyden öte Erva'nın babası, Mehmet Albay bana bir baba gibi yardımcı olmuştu hep. O iyi bir adamdı ve yetiştirdiği kızın da kötü olmadığını deneyimleyerek öğrenmiştim.

Evet, pek anlaşılamıyorduk Erva ile. Ondan ve gözlerinden -özellikle gözlerinden- hoşlanmıyordum. Nedenini ise hiç bilmiyordum. Galiba Erva'nın benden uzak duruşu neden oluyordu buna. Benden pek hoşlanmadığını sanmam tetiklemişti aramızdaki hiç dinmeyen gerilimi. Yani en azından düne kadar böyle olduğunu sanıyordum.

Öyle olmadığını ise garip bir şekilde öğrenmiştim. Günlükte yazdıkları... Aklıma geldikçe kalbimin durmasına, soluğumun kesilmesine neden oluyordu. Okurken Ceylin yanımda diye belli etmemeye çalışmışım ama yazdığı her bir satırdan çok etkilenmişim ben.

İlk karşılaştığımız anı ben de çok net hatırlıyordum. Evimin kapısında nasıl duraksadığını ve yüzüme baka kaldığını Erva'nın. O anda mı olmuştu?

Mutfaktaki konuşmalarımız aklımdan bir süre hiç çıkmamıştı. Tüm detayı ile hala bile hatırlıyordum. Erva bana fazla heyecanlı görünmüştü o gün. Yeşil gözlerine ilk defa o an dikkatle bakmışım. *"Seninle daha önce bir yerlerde tanışmış olabilir miyiz? Çok tanıdık geliyorsun..."* diye sormuştu bana Erva. Aynını aklımdan geçirdiğimi söyleyememişim ona ama benim de düşündüğüm o sırada buydu. Neredeyse aynı cümlelerle.

"Uzun zamandır İzmir taraflarında yaşıyorum ama tanıştığımızı sanmam," gibi bir şeyler gevelemiştim o an.

Tanışsaydım unutmazdım. Bu gerçektir. Erva bana benziyordu. Aynı gözler -iri ve yeşil-, aynı saç rengi -benimki ona göre biraz daha koyu kumraldı- ve aynı dudaklar... Bir anlığına gözlerimin önüne dolgun pembe dudakları düşünce başımı silkercesine gözlerimi kapadım.

Tüm bunları ezbere bildiğimi -yüzüne çok bakmama rağmen- fark etmek için çok uzun düşünmem gerekmemiştir. Kız aynadaki yansımam gibiydi. Karakterlerimizin de benzediğini çok geçmeden anlayacaktım zaten... Belki de bu yüzden anlaşılamıyorduk onunla. Birbirine benzeyen insanların anlaşamadığı bilinen bir gerçektir.

Ya, ona aldığım matarayı sakladığını yazdığı yer? Orayı okurken bir süre duraksamak zorunda kalmıştım. Annesinin sevdiği renk olan maviyi seçtiğim için biraz içerlemişti Erva ama ben annesi seviyorsa o da seviyordur diye düşünmüştüm. Gerçekten de sevdiği rengi bilmiyordum. Ben onunla ilgili çok az şey biliyordum aslında. Yok denebilecek kadar azdı bunlar.

Öğrenmiştim ama, en sevdiği rengi öğrenmiştim. Erva üniformamdaki yeşili değil, gözlerimin yeşilini seviyordu. O yüzden hep yeşil giyiniyordu. Düşüncemle kalbim küt küt atarken, elimle orayı yokladım. Nasıl sevmekti bu?

Derin derin iç geçirdim. Sallanan ahşap sandalyeden kalktım ve veranda da yürümeye başladım. Ne yapıyordum böyle? Onun yazdıklarını daha fazla düşünmemeliydim. Her şeyden habersizken o; ona bir kötülük de ben yapıyordum tam da şu anda.

Başımı gökyüzüne kaldırdım. Neredeyse hava kararmak üzereydi ve gün son bulmaya hazırlanıyordu.

İçeriye girmek için döndüğüm sırada bahçeden gelen bir ses duydum. Aceleyle kapanan bir kapı ve aksak adımlar çimenlerin üzerinde ilerliyordu. Biri telefonla konuşuyordu. Erva idi bu.

Gidemedim, kaldım. Dinlemek istemiyordum yaptığı görüşmeyi ama kendime engel olamadım.

"Geçmedi anne. Çok kötüyüm. Bayılacakmış gibi hissediyorum ve ateşim giderek yükseliyor. Hastaneye gidiyorum... Hayır, Gülru'lar evde yok. Aradım ama Alaçatı'daki evdelermiş. Yalnız gideceğim... Korkma! Araba kullanabilirim. Babamın gelmesine gerek yok! Anne..."

Sesi cılızlaştı ve iç çektiğini duydum. Hasta olduğunu söylemişti dün akşam. Sabahki hali de gözlerimin önünü bir perde gibi kaplayınca endişelenmeden edemedim. Verandadan inip bahçeye çıktım. O hala varlığımdan bir haberdi. Sırtı bana dönüktü Erva'nın. Yerinde sallanıyordu ve telefonunun ekranına bakıyordu. "Bekleyemem," diye söyleniyordu kendi kendine. "O kadar zaman yok..."

Dizlerinin üzerine çöküşü anlık oldu. Ellerini çimenlere kapatarak dik durmaya, yığılmamak için dayanmaya çalışıyor gibiydi.

Yere çöktüğünü görür görmez fırladım yerimden. Doğruca ona koştum ve hemen yanına, dizlerimin üzerine çöktüm. Dik tutmakta zorlandığı omuzlarına dayanak olur gibi tuttum ellerimle. "İyi misin?"

Erva gözleri kapanıp açılırken zorlukla kaldırdı başını. "Doru..." Konuşmaya bile mecali yoktu. Ağzından dökülen sadece adımdı. Muhtemelen hep yaptığı gibi soyadımı da söyleyecekti ama güçsüz sözcüklerine söz geçirememişti. Alnı sertçe göğsüme düşerken, titremekte olduğunu fark ettim. Öyle ki göğsümdeki başını bile sabit tutamıyordu. "Be- ben hiç iyi değilim. Hem de hiç..."

Kör bir endişe sararken bedenimi hiç düşünmeden, onu da kendimle birlikte ayağa kaldırdım. Kolumun birini sıkıca sardım ince beline. Hastalıktan mı bu kadar küçük kalmıştı yoksa hep mi böyle küçüktü, narindi bedeni? Kendime kızdım. Burnumun dibindeki kıza o kadar yabancıydım ki. Erva hep yanı başımdaydı ama ben ona bir kere olsun doğru düzgün bakmamıştım. Arkadaş olarak bile tanımak için bir kere olsun çaba göstermemiştim.

"Arabama gidelim," dedim endişeyle. "Erva, seni hemen hastaneye götüreceğim."

Birkaç adım atmıştık ki kollarımda olmasına rağmen Erva yığıldı olduğu yere. Adım atmayı bırak, gözünü açık tutacak hali yoktu. Onu kendime çekip kucağıma aldım. Arabaya doğru koşar gibi yürürken Erva sayıklıyordu. "Unut- unutma- unutmalıyım..."

Duraksadım. Durmamam gerektiğini biliyordum ama yapamadım. Söylediklerine takıldım kaldım.

Erva'nın şakağına doğru süzülen gözyaşını gördüm o an. Aktı ve saçlarının arasına karıştı. Kendimi leş gibi hissettim. Tiksindim. Bu his içimde büyüdü büyüdü ve her yanıma kapladı. "Özür dilerim," diye fısıldadım belli belirsiz, cılız bir sesle. "*Çok mutlu olacaksın Erva. Unutman en iyisi...*" diye geçirdim içimden.

Ona verebileceğim sözlerim de yoktu benim, umudum da. Sevmeyi bilmeyen adamdan seven olur muydu hiç? Sevgili olur muydu?

Bölüm Bitti..

Beğenmeyi ve yorum yapmayı unutmayın olur mu?

Desteğini esirgemeyen herkes iyi ki var :)

4. Bölüm - SUSKUN SESLENİŞ

Merhaba,

Bölüm Şarkısı

Sara Naeini - Esharate Nazar

Bölümün içinde geçen şarkı medyadaki şarkıdır.

Keyifle okuyacağınız bir bölüm olur umarım...

Beğenmeyi ve yorum yapmayı lütfen unutmayın.

4. BÖLÜM

SUSKUN SESLENİŞ

*

"Dayanamıyorum!

Doru, ben senle olmanın nasıl olduğunu bilmememe rağmen sensizliğe dayanamıyorum. 'Sır!' diyorum sürekli kendime. 'O senin sırrın!'

Seni, onu severken tanıyor, ona bakışında anlıyorum... Bizim için bağlanmadı o kader dedikleri çözülmez düğüm.

Bendeki, ucu sana bağlı olmayan ama senden olan o düğümü çözemiyorum da...

Bu şekilde nasıl devam edebileceğimi bilmiyorum. O düğümün ucu her yanıma dolandı, boğuyor şimdi beni. Seni her gördüğümde sıktıkça sıkıyor, nefessiz bırakıyor.

Varsa bile bundan bir kurtuluş, ben henüz bulamadım. Çabalıyorum, inan... İçimdeki seni ona teslim etmeye çalışıyorum her an. Ama ne sen gidiyorsun ne de ben seni gönderebiliyorum.

Erva'nın Günlüğünden

1 Haziran – İzmir

Karanlıktan aydınlığa...

Göz kapaklarımı usulca araladığımda düşündüğüm tek şey buydu. Sanki çok uzun zamandır karanlığa hapsolmuş gibi hissediyordum. Göz kapaklarım öncesinde bağlanmışçasına ağır ve yorgundu.

Bir odadaydım, yatırıldığım yatağa boylu boyunca uzatılmışım ve neredeyse karanlığa yakın bir loşlukta içeri. Pencereden sızan ışık yabancı odayı ayırt etmeme, algılamama hiç yardımcı olmuyordu; çünkü kalın perdelerin izin verdiği ölçüde ışık sızıyordu içeriye. Ve ben ancak o kadar görebiliyordum hastane odasına benzettiğim bu yeri.

Başımı yaslı olduğu yastıktan olabildiğince yana çevirmeye çalıştım. Düzenli nefes seslerinin geldiği, odanın diğer tarafına. Annem ve babam yabancı odadaki ikili koltukta uyuyorlardı. Annemin başı babamın omzuna yaslıydı. Babamın yüzü anneminkine göre daha uykuyla uyanıklık arasında bir ifadeye sahipti. Her an uyanacakmış gibi huzursuzca kapalıydı gözkapakları.

Evet, ben tam da şu anda, bir hastane odasındaydım. Başımın üzerinde, hemen sağ çaprazında, duvarda asılı duran serumdan ve göremesem bile elimin üzerine bağlı iğnenin sızıltısından anlayabiliyordum bunu. Oda güzel kokuyordu ama her hastane odasında olduğu gibi kasvetliydi. Basık ve boğucuydu içeri.

Öncesinde olanları ve bayıldığımı odayı zihnimde tanımlamayı başardığımda hatırlayabildim. Hastaydım ve ateşim normale göre çok yükselmişti. Duştan sonra hiç olmadığım kadar titremeye ve sarsılmaya başlamıştım. Üniversite ile konuşup işe gelemeyeceğimi anlatan bir konuşma yapmıştım ve kendime sıcak bir şeyler hazırlamak için mutfığa gitmiştim. Sonrasında -durumum ağırlaşınca- yaptığım her ne ise yarım bırakıp ceketimi ve çantamı alarak evden çıktığımı hayal meyal zihnimde canlandırabiliyorum. Kulaklarımda onun sesi vardı. İsmimi söylüyordu o ses. Yüksek sesli ve endişeyle.

Muhtemelen bu da bir yanılsamaydı. Odayı tekrar taradı gözlerim. Yoktu. Geldiğine, burada olduğuna dair en küçük bir iz yoktu. Nasıl bir iz olması gerektiğini bilmiyordum, ama onun yanımda olmayacağını çok iyi biliyordum.

"Anne," diye inledim kısık bir sesle. Sesimin böyle çıkışı her yanımda ağrıyor oluşundandı. Tutulmuştum ve hareket edemiyordum. Acaba olduğum pozisyonda ne kadar zamandır yatıyordum?

Annemden hemen önce babam açtı gözlerini. Ok gibi fırlarken yerinden, ardını annem takip etti.

Annem neredeyse ağlayacak bir ifadeyle, ama aynı zamanda üzerinden dağları almışımcasına bir rahatlamayla ismimi sayıkladı ardı ardına. "Erva'm, benim güzel kızım. İyisin, uyandın..."

Onların ne kadar endişeli olduğunu görebiliyordum. Babam yüzümün her yanını incitmekten korkar gibi öpüyordu. Duygulandım. Onları endişelendirmeyi hiç istemezdim. Tek evlatlarına zarar vermeyi, böyle bir endişeye neden olmayı hiç istemezdim.

"İyiym ben," dedim boğuklaşan sesimle. Sesim derinden ve hırpalanmış gibi çıkıyordu. Ne kadar süredir baygın olduğumu ve bilinçsizce yattığımı merak ettim yine.

Yanı başımda durup elimi tutan annem cevapladı aklımdaki soruyu. "İki gün, iki koca gün boyunca yüksek ateşle yattın. Erva, sen nasıl bu hale gelebildin annem? Hiç mi fark etmedin?"

"Meleda," dedi babam, endişeli görünen anneme doğru çevirirken bakışlarını. "Yorma kızı. Ne önemi var? İyi ya, ona şükrederim biz."

Sözlerinin aksine asıl endişeli olan babamdı. Annemi sakinleştirmeyi bırak, kendini bile sakinleştiremiyordu ki daha.

Ben anne ve babamın tek evladıydım. Bu yüzdendi üzerime hep titreyişleri, en küçük hastalansam endişeleniyor oluşları. Beni herkesten, her şeyden sakınmışlardı. Annemin de babamın da endişesini çok iyi anlıyordum.

Annem babama göre beni daha az kontrol altında, emniyette tutmaya çalışan taraf olmasına rağmen, bu defa durum tersi gibi görünüyordu. "Anne," dedim daha düz ama güçlü çıkarmaya çalıştığım bir sesle. Onu rahatlatmak istiyordum. "İyiym ben. Çok iyiym. Ne olur endişelenme."

Babamın elimi avucunun içine alıp sıktığını hissettim. Bakışlarım ona dönerken, "İyiym baba. Sadece üşütmüşüm," diye mırıldandım bu defa da onu endişesinden arındırmak ister gibi.

Babam ağır ağır başını salladı. Gözleri dolu doluydu. "Aksi olsaydı yakardım bu hastaneyi! Benim senden ve annenden başka kimim var? Bu yaşlı adamı bir daha sakın korkutma olur mu?" dedi. Gözleri gibi sesi de aynı olduğunu kanıtlarcasına çıkıyordu. Öyle bir dolmuşluk vardı ki, o an babamın bir an için ağlayacağını bile düşündüm. Albay Mehmet Ege Saraçoğlu idi o. Hep güçlü dururdu ama söz konusu bir annem bir ben olunca... Onu öyle görünce benim de boğazım düğümlendi.

Gülümsemeye çalıştım ama pek başarılı olduğum sözlenemezdi. Yüzümde yarım bir tebessüm, biraz genişleyen başka bir yarım tebessümü takip etti. "Biliyorum Albay'ım. Sen sakın kimseye bir şey yapma. Ben çok iyiym," diye espri yaptım ama sesimle destekleyemedim bunu. Babamdan önce ben ağlayacak gibiydim.

"Buradan çıkınca doğruca seni bize götüreceğiz. Lojman diye tutturmak yok Erva. Tam anlamıyla iyi olana kadar yok," dedi annem itiraz kabul etmez halde. "Nasıl üşütmüşsen, iki gün baygın yattın."

Bahse konu iki gün boyunca yaşadığı korkuyu tekrar yaşamış gibi devam ettirdi sözlerini annem. "Hastaneye gelip de seni baygın halde bulduğumuzda canımızdan can gitti sanki."

Annem böyle söyleyince ben basit bir soğuk algınlığından neden bu kadar kötü etkilendiğimi düşündüm. Sebebin üşütmek falan olduğunu hiç ama hiç düşünmüyordum ben aslında.

İnsanın ruhu hasta düşmeden, duyguları yara almadan bedeni hasta düşmezmiş. Bunu bana hep annem söylerdi. Ona da annesi söylemiş. Acaba neden hastalandığımı anlamamış mıydı? O da mı üşütmekten sanıyordu? Ruhumdaki çatlak, oradan sızan acı his uzun zaman önce yerleşmişti içime. Çok bile dayanmıştı bedenim aslında buna. Ben basit bir soğuk algınlığına yenilmemiştim.

Günlüğüm gitmişti. Yazdıklarım kül olmuştu. Doru'yu yaşattığım tek yer kaybolmuştu. Bir içimdeki o yer, oluk oluk sızan o çatlak kalmıştı bana ondan geriye.

Orayı kapatamayacağımı, içimden akan onu durduramayacağımı biliyordum. İşte bu yüzden iyi olamayacaktım ama onlara iyi olduğumu söyleyecektim.

"Seni dinleyeceğim bu defa anne. İnat etmeyeceğim. Ne olur bir an önce evimize gidelim," dedim.

İkinci bir teslimiyet gibiydi bu benim için. Ceylin için kalmaya karar verdiğim lojmanda, Doru'dan sebep heyecanlanarak ve sabırsızlanarak günlerimi geçirmiştım ben. Oradan ayrılmak her geçen günde benim için çok daha zor bir hale gelmişti. Değil annemin dediğı gibi bir hafta, an olsun ayrılmak istemiyordum ben ona komşu olan evimden.

Ama şimdi, bilmem neden, teslim oluyordum. Ağırlaşan gözkapaklarımı tekrar kapanmaya hazırladım. Hala biraz yorgundum ve kısacık bir an için biraz daha dinlenmek istiyordum.

Babamın hala elimde olan elini çözdüğünü hissettim önce, rahatladığını belli eden bir soluk bıraktığını duydum sonra. "Ben Üsteğmen'e haber vereyim. Dakikalardır seni bekliyor kapıda, Doru. Uyumak istediğini biliyorum ama önce onu bir gör istersen kızım. Rahatlasın çocuk."

Uyumak istiyordum evet, ama onun varlığının burada olduğunu öğrenmeden önceydi bu. Gözlerimi açıp bakışlarımı doğruca babamdan

tarafa çevirdim. "Üsteğmen mi?"

Doru Teğmen'di. Ona neden Üsteğmen dediğini anlayamasam da pek üzerinde duracak halde değildim aslında. Zaten Üsteğmen mi diye sorarken de bunu merak ederek sormamıştım. Benim şaşkınlığım hala onun burada oluşunaydı.

Annem yatağımın kenarına oturdu. Saçlarımı sevdi. Duygusal bir gülümseme vardı dudaklarının kıvrımında. "Doru, ne iyi bir genç adam. Seni o getirmiş. İki gündür de sürekli buralarda. Sabah erkenden yine çıktı geldi. Gülru ile yan yanasın diye daha az endişeleniyordum ama şimdi içim daha da rahat. O olmasa kim bilir kaç dakika boyunca yatacaktın öylece bahçede."

Ben bir hayali yaşamadığımı o an anladım. Beni hastaneye Doru getirmişti. O buradaydı. Kulaklarımda varlığını hala sürdüren ses, onun sesi gerçkti.

"Hala buralarda mı bilmiyorum ama. Ben bir dışarıya çıkıp bakayım," dedi babam aceleyle. Odadan çıkıp sessizce kapıyı arkasından kapattı.

O an berbat göründüğüme emindim ve saçma bir şekilde gerçekten de aklımdan bunu geçiriyordum. Uslanmaz, kumral saçlarımın darmadağın olduğuna ve tenimin hala solgun olduğuna emin bir şekilde iç geçirdim. Kendimi bitkin hissettiğimde gözlerimin altı çöker, göz bebeklerimin yeşili sanki oraya yansırı.

Bunu bilmeme rağmen önceleri yaptığım gibi onu göreceğim için kendime çeki düzen vermek hiç içimden gelmiyordu. Hem gücüm yoktu hem de... Galiba artık var olan umutsuzluğumun içinde iyice kabulleniyordum durumumu. O ilelebet en yakın arkadaşımın sevgilisi olmaya devam edecekti.

Geçen sürede gözlerimi kapalı tuttum. Annem kalkıp odada yürümeye, bir çantanın fermuarını aralamaya ve içine bir şeyler yerleştirmeye başladığında da bunu sürdürdüm. Gitmek için hazırlık yapıyordu. O geldiğinde uyuyor gibi numara yapsam iyi olmaz mıydı? Onu görmeye galiba gücüm yoktu.

Kapı açıldı ve ayak sesleri içeriye doldu. Sonra kapı kapandı. Kalp atışlarım hızlandı. İki kişiydiler. Babamın adım seslerini tanırdın. Diğerini ise içimde gezindiği anlardan ezberlemiştim. Babamınkilerden daha ağır, daha telaşsız... Doru, gitmemişti ve şimdi odamdaydı.

"İyi mi o?" diye sorduğunda onun kadife sesi, nefesimi tuttum.

Annemin tarafından yükselen fermuar kapatma sesinden hemen sonra, yerden doğrulduğunu belli eden bir sesle, "Daha iyi. Uyandı ama biraz yorgun. Galiba tekrar daldı," dediğini işittim.

"Erva!"

Seslenen babamdı. Gözlerimi açamayacaktım galiba. Onu görmeye dayanamayacaktım. Kirpiklerimin altından bir parça ışık sızıyordu. Daha sıkı yummayı istedim gözlerimi, fakat bu içgüdüye engel oldum. Uyumadığımı anlamazlardı değil mi? Onu görmekten sakındığımı...

"Uyumuş galiba," dedi babam yorgun bir tonda. İç geçirerek, "Onu alıp eve götüreceğiz. Bir süre bizimle kalacak. O kadar bekledin. Sende gör iyi olduğunu istedik ama..." diye devam ettirdi sözlerini. Onu Doru'nun sesi böldü.

"Zararı yok," dedi mırıldanır gibi. "Sizinle olduğuna göre iyi olacaktır. Soğuk algınlığı olmasına sevindim. Erva güçlüdür, hemen toparlar."

"Bizde öyle umuyoruz. Evde dinlensin bir şeyi kalmaz."

Annemin adım sesleri odada dolaştı. Topukları mermer zeminde yankılandı ve durdu. "Her şey için teşekkürler. Onun senin yanında olduğunda güvende olacağından şüphemiz yok. İyi ki varsın ve ona yardımcı oldun Doru," dedi annem babamınkinden daha yorgun ama minnettar bir sesle.

"Ben bir şey yapmadım. Düşünceniz ancak onurlandırır beni. Albay'ımın kızına elbet göz kulak olacağım," dedi Doru ama bunu çok da inanarak söylemediğini gözlerim kapalı olmasına rağmen anladım. Konuyu geçiştirmeye çalışıyordu. Sıkıldığından değil de önemsizmiş gibi.

"Üsteğmen olmuşsun sanırım. Az önce Mehmet'ten duydum. Çok sevindim. Gerçekten hak ediyordun," deyince annem, "Çok önce olacaktı aslında," diye araya girdi babam. Sesinden bile onun için ne kadar gururlandığını anlayabiliyordum. Ve ben onun yükselme aldığını şimdi öğreniyordum. Kesin şimdi kocaman gülümsüyor ve Doru'nun sırtını sıvazlıyordu babam. Onun yüzüne yerleşmişti gurur, benimse içime. Onlar birbirlerini çok severdi. "Bana kalsa çok önce ama... Yardımımı kabul etmedi."

"Edemezdin," dedi kuru bir sesle Doru. "Ben hayatımı hakkıyla kazanmaya çalışıyorum..." Durdu ve kısa bir soluk bıraktı. "Neyse, ben artık gideyim. Erva da rahat rahat uyusun. Nasılsa sonrasında görürüm ben onu..."

Doru çıkıp gittikten hemen sonra araladım gözlerimi. Kimse anlamadı ondan kaçtığımı, sakındığımı ve onu çok özlediğimi. Kasvetli hastane odamdaki onca kokuya rağmen ben onun kokusuna aşına ciğerlerimi onunla dolduruyordum. Ne annem ne babam anladı benim onu çok özlediğimi. Hiç kavuşmadığın birini de özlerdin. Hem de çok özlerdin...

*

"Bir hafta yeterli gelmemiş gibi geliyor. Keşke biraz daha bizimle kalsaydın kızım," diye söylenirken babam, bir yandan da bana ait olan iki koca bavulu arabasından indiriyordu.

Evime doğru patika yolu geçip adımlamaya başladığında kol çantamı ve bilgisayar çantamı arabanın arka koltuğundan alıp kapıyı kapatarak peşine takıldım. "Yetti baba. Çok iyiyim ben!" diye seslendim ona doğru. Gerçekten de iyiydim ve artık hiçbir şeyim kalmamıştı. Hatta o kadar fazla dinlenmişim ki hayatımın hiçbir evresinde bu kadar dinç olduğumu hatırlamıyorum ben.

"Sana çalışma bir süre diyoruz ama onu da dinlemiyorsun. Bugün de mi okula gideceksin?"

Bu aklımdan geçirmediğim bir şey değildi aslında. İki gündür okula yeniden dönmüştüm. Ama bugün tek dersim olduğu için öğretmen arkadaşım yerime bakacaktı. Hafta sonundan sonra da düzenli olarak işime tekrar dönüş yapacaktım.

"Bugün gitmeyeceğim. Tek dersti ve Sinem bakacak yerime. İçin rahatlasın artık."

"Ertesi, hafta sonu zaten," diyerek güldü babam evimin kapısının önünde dururken. "İyice dinlen o zaman. Bir şey olursa da ara."

Olabildiğince gülümsemeye gayret ederek, yanına gidip onun yanağına kocaman bir öpücük kondurdum. "Albay'ım, rica ediyorum benim için bu kadar endişelenmeyin," dedim. Elimdeki çantalara rağmen ona sıkıca sarılarak başımı göğsüne yasladım. "İyiyim dedim ya. Geçti gitti artık. Bavullarımı da lütfen bırakın buraya. Ben taşıyım içeriye..."

"Bak sen, o kadar iyi olmadınız küçük hanım. Bunları içeriye Albay değil baban taşıyacak, baban! Aç bakalım şu kapıyı," diyerek geri çekildi babam. Naz, niyaz kabul etmiyordu sesi.

Kıkırdayarak, "Baba yaaa," dedim ve çantamdan anahtarlarımı çıkardım. Anahtarları kapı deliğine sokarken babam da evimin önündeki bahçede dolaştırıyordu gözlerini. "Hep söylemişimdir. Bu ev küçük olmasaydı annen

ile tam da yaşamak isteyeceğimiz yerdı. Bahçesi çok güzel. Güvenliğı de hat safhada. Bu yüzden içim rahat Erva."

Ona hak vermemek ne mümkündü. Kapıyı açıp ileriye doğru iteledim ama içeriye girmedim. Gözlerimi durup tıpkı babam gibi bahçemde dolaştırdım. "Ben de hep söylemişimdir, her ne olursa olsun burada yaşamayı seviyorum."

"Her ne olursa olsun mu? Yolunda gitmeyen şeyler mi var?" diyerek kaşlarını çattı babam. Bakışları beni bulurken her şeyde olduğu gibi bunu da öylesine sormadığını anlamak zor değildi.

Ona gözlerimi devirdim ve güldüm. Bir askerin kızı olmak güzel olsa da genelde zordu. Her şeyden nem kaparlardı bir kere asker olan babalar. En azından benimki öyleydi. "Baba ya, bir kere de şüphe ile yaklaşma bir dediğime. Ne olabilir? Öyle demezler mi? Her ne olursa olsun güzel..."

"Demezler," dedi babam gülerek. "Ama neyse. Sende ben gibi sayısalcıydın hep. Laf oyunlarını pek bilmiyorsun."

Evet, öyleydim ama artık edebiyata düşkünlüğümden haberdar değildi babam. İsteddiğimde laf oyunlarının alasını yapardım ben. Yapıyordum da. Babamla aksi taktirde baş etmek pek mümkün değildi çünkü.

"Bazen mimar olduğunu unutuyorum," diyerek bakışlarımı babamın beni izleyen çakır bakışlarına kaldırdım.

Babam yaşına rağmen heybetli ve uzun bir adamdı. Saçlarının kumrallığını -her ne kadar onunki daha koyu ve artık aralarına ak yıldızlar serpiştirilmiş gibi görünüyor olsa da- babamdan almıştım. Gözlerimin yeşili annemdendi. Bir de burnumun üzerindeki birkaç küçük belirsiz çil. Güldüm. "*Nasıl makine mühendisi oldun sen* diyerek hala inanamıyorsun ya bana, belki de bundandır baba. Ben bazen aynada kendimi değil seni görüyorum. Sen böyle üzerime titrediğın anlarda da bu benzerliğe şükrediyorum. Çok iyi bir babasın sen ve iyi ki benim babamsın." Bunları o an içimden geldiğı için ona söylemek istemişim ama öylesine değildi.

Son bir hafta boyunca babamın basit bir soğuk algınlığı atlatmaya çalışıyor olmama rağmen üzerime titreyişlerine şahit olmuşum. Geceleri birkaç kez üzerimi örterken ya da saçlarımı okşarken yakalamıştım onu. Bir kardeşim olsa aynı olur muydu bilmiyorum, ama şu haliyle babam sanki yalnızca benim için nefes alıyormuş gibi yaşıyordu.

"Ve anneme de söyle arayıp durmasın. Aklının bende kaldığını çaktırmamasına rağmen biliyorum," dedim yüzümdeki tebessümü sürdürerek.

Bu defa babam bana kocaman kollarıyla sıkıca sarıldı. "Söylerim ama," dedi. "Yapmayacağı konusunda söz veremem." Saçlarını öptü, kokladı. "Eve gelip seni sürekli sık boğaz etmeyeceğim daha fazla Erva. Gidiyorum." dedi ve benden ayrılıp ileriye doğru birkaç adım attı. Durdu sonra. Döndü ve göz kırptı, "Ve sende iyi ki benim çocuğumsun," diye mırıldandı babacan bir gururla. Bahçeden ayrıldığında ben hiç olmadığım kadar duygusal bir haldeydim.

Ailesine aşık bir kızdım ben. Sanırım bu her vedada böyle olacaktı. Ayrı evlerde yaşamayı ben istemiştim ama hala buna alışabildiğim pek söylenemezdi.

Babamın gidişinden sonra evden pek çıkmadım. Çalışma odamda pazartesi günü gireceğim dersin hazırlıklarını yaptım önce. Sınavlar yaklaşıyordu ve ikinci yarı yılın ilk vizeleri başlamak üzereydi. Rüya Hoca'nın annelik izni devam ettiği için bu sınavı da ben yapacaktım. Bu yüzdendir, sınavda soracağım soruları toparladım ve daha sonra aralarından seçmek üzere çekmeceme kaldırdım.

Çalışırken saat epey geç olmuştu. Akşam olmasına ve havanın kararmasına sadece bir saat kalmıştı. Karnım aklıktan resmen gurulduyordu. Yerimden kalkıp mutfağa gittim.

Bir haftadır evde yoktum; ama annem yardımcımız Asude ablayı iki gün önce evime gönderip hem temizlik hem de alışveriş işlerini yaptırmıştı. En çok da bu yüzden minnettardım ona. Yoksa hala bile temizlik yapmaya devam ediyor olabilirdim.

Buz dolabını açtım ve tıka basa dolu olduğunu gördüm. Yemek konusunda bir yıldır epey iyi olmuşum. Yalnız kalınca insan, her şeyde deneyim kazanıyordu. Mutfakta uzun uzun kalmasam da kendime yetiyordum.

Gözüme kestirdiğim birkaç patlıcanı ve domatesi aldım sebzelikten. Domates soslu patlıcan yapabilirdim çabucak. En pratik şimdilik bu görünüyordu. Ayrıca patlıcan benim en sevdiğim sebzeydi. Her türlüünü tereddütsüz yiyebilirdim.

Patlıcanları alacalı soyup domatesleri ayrı bir kaba rendeledim. Dakikalar sonra iki wasanın -yulafli ktır ekmeklerin- üzerine az yağda kızarttığım patlıcanları dizip, katı bir sos haline getirdiğim pişmiş domateslerimi gezdirdim. Bir tabağa aldığım akşam yemeğimle birlikte salona geçtim.

Televizyon izleme alışkanlığım pek yoktu ama yapılabilecek bir şey olmadığı için şimdilik bu eylem gözüme iyi bir fikir gibi görünüyordu.

Televizyonu açtım ve rastgele bir kanal çevirdim. Televizyonun karşısındaki yemek masasına geçip oturdum.

Daha önce hiç denk gelmediğim, reklamlarını bile görmediğim bir dizi oynuyordu ekranda. Vıcık vıcık bir aşk dizisine benziyordu. Bir yandan yemeğimi yerken bir yandan da anlamsız gelen dizinin, daha anlamsız gelen sahnelerini izledim.

Dizideki başrol adam -henüz emin değildim bundan- âşık olduğu kadını -hisler çok yavandı, buna aşk demek saçmalıktı- sahilde yürüyüşe çıkmaya ikna etmeye çalışıyordu. Anlaşılan evlenme teklifi edecekti ve kızdan bunu saklıyordu.

İlk wasamın sonuna gelirken, evimin kapısı çalmaya başladı. Kimin gelmiş olabileceği konusunda iki ihtimal vardı aklımda.

İlki sürekli telefonla beni taciz edip duran kuzenim Gülru, diğeri de şu an Manisa'ya başka bir üniversitenin mülakatına gitmeye hazırlanan Ceylin. Gitmeden önce bir beni kontrol falan etmek istiyordu belki de.

Gözüm yiyemediğim diğer wasam da kalmış halde kalktım yerimden. Karnım hala tam olarak doymamıştı. Parmağıma bulaşan domates sosunu yalaya yalaya kapıya doğru yürüdüm. Zil ısrarla çalmaya devam ediyordu.

Kapıyı açtığımda beklediğim iki kişi de değildi karşımda duran. Yasin, çok sevdiğim arkadaşım, lojmanın gözde çapkını karşımdaydı.

"İyi olduğumu kontrole mi geldin?" diye sordum imayla. "Sana iyiyim demiştim," dedim neden geldiğini az çok tahmin ederek.

Yasin gevrek gevrek sırtarak, olumsuz anlamda başını iki yana salladı. "Onun için gelmedim; çünkü biliyorum. Basit bir soğuk algınlığı Erva Saraçoğlu'na hiçbir şey yapamaz." *Beni çok iyi tanımışsın Asteğmen.*

Sesli güldüm. "Aferin. En azından hala akıllı bir adamsın."

"Hep öyleydin," dedi Yasin kaşlarını kaldırarak. "Bizimkilerle aşağıdaki barbekü alanına mangal partisi hazırlığı yaptık. Herkes orada. Gülru seni zorla getirmemi söyledi. Seni bekliyoruz. Hadi gidelim."

"Ben yemek hazırladım," dedim elimle içeriyi göstererek, "Hatta onu yiyordum şimdi. Çok aç sayılmam," diye ekledim.

"Mangal diyorum kızım, mangal! Ne yemeği?" diyerek burnundan güldü sözlerime. Etçil olan ona ve arkadaş gurubuna bu sözlerim garip geliyor olabilirdi ama ben oldukça ciddiydim. Mangal partisine wasalı patlıcanımı tercih edebilecek kadar ciddiydim hem de.

"Herkes sizin gibi etçil mi? Ben patlıcan yaptım ve çok lezzetli-"

"Patlıcan mı? Kim ızgarada pişmiş etin yerine patlıcanı tercih edebilir?" diyerek yüzünü buruşturdu Yasin. O benim aksime patlıcanı hiç sevmezdi.

Daha çok gülerек kendimi gösterdim, "Ben mesela," dedim.

"Tamam, patlıcanını da al ve öyle gel o zaman. Ne patlıcanmış arkadaş! Çok fazla et aldık. Sen olmadan bitmesi mümkün değil."

"Abartıyorsun. Sen tek başına yetersin o guruba."

"Kadir ve Doru'nun Üsteğmenliğini de kutluyoruz. Gelmezsen ayıp olur," deyince yüzümdeki gülümseme anında silindi.

Şu mesele! Basit bir mangal partisi olmadığını anlamalıydım aslında. "Ceylin Manisa'ya gitmedi mi? Kutlama için yanlış bir zaman sanki," dedim kuru bir sesle. İç geçirerek, "Hem o kadar da iyi sayılmam. Dinlensem daha iyi-" olur diyerek gitmek istemeyişime yeni bir bahane uyduruyordum ki, sözlerimi itiraz kabul etmez bir biçimde böldü.

"Bence gayet iyi görünüyorsun. Kıyafetlerini değiştirip hemen geliyorsun."

Üzerimdekilere baktım şöyle bir. Pamuklu geceliklerim ile oturuyordum evde doğal olarak. Gayet tatlıydı yeşil tulumum. İçine giydiğim beyaz uzun kolluyla bir partiye olmasa da dışarıya bile çıkabilirdim. "Geceliğim bence gayet iyi," diyerek başımı kaldırdım.

Güldü Yasin. "Öyle, öyle ama hava aşağıdaki bahçede oldukça sıcak. Yaz geldi kızım neredeyse." dedi geceliğimde gözlerini dolaştırırken.

"Bir hafta önce hasta olduğumu unutuyorsun Yasin," diyerek kollarımı göğsümde bağladım ve kaşlarımı çattım.

"Neyse ne. Gayet iyi görünüyorsun. Bahane bulma bana. Hemen hazırlan ve gel. Gidiyorum ben. Ender etleri bitirmeden gidip kontrol altına almalıyım." dedi.

Kaçış olmadığını biliyordum. İç geçirdim ve başımı salladım. "Geleceğim. Sen git. Birazdan oradayım," dedim elimi de uzamasını söyler gibi sallarken.

Yasin gittikten sonra yatak odama geçip bir kot pantolon ve geceliğim ile neredeyse aynı renkte ince bir kazak geçirdim üzerime. Yeşilin en sevdiğim renk olduğunu söylemişim. Takıntılı derecede hem de. Dolabımda yeşilin tonu olmayan çok az şey vardı.

Salona dönüp yarım bıraktığım yemeğimi sonra devam etmek üzere dolaba kaldırdım. Televizyonu kapatmak için döndüğümde başrol erkek, başrol kızı sahile götürmeyi başarmış, evlenme teklifi ediyordu. Arkadaş gurubu alkış tutuyor ve konfeti patlatıyordu. Gözlerimi devirdim ekrana.

Kumandanın kapatma düğmesine basmadan önce, "Böyle aşklar sadece dizilerde gençler," diye söylendim. Öyleydi. Aksi olsa kavuşmalar daha kolay olurdu.

Barbekü alanına Doru'nun evinin hemen yan tarafındaki taş merdivenlerden iniliyordu. Beş dakika sonra oradaydım. Hava Yasin'in de dediği gibi baya sıcaktı. Güneşin batmasına sadece dakikalar kalmıştı. Turuncu ve morun en güzel tonuna boyanan gökyüzü barbekü bahçesine gölgelerini düşürüyordu.

Merdivenlerin ortasında duraksayıp aşağıdaki çimlik alana kurulu büyük ahşap masada dolaştırdım gözlerimi. Taş barbeküde mangallar pişmeye devam ediyordu ve lojmanda kalan bütün arkadaşlarım sandalyelerindeydi. O da oradaydı. Onu görünce kalbim tekledi, avuç içlerim terledi. Çok özlemiştim. İçimdeki bu şey özlemiden daha fazlasıydı ama benim tarif etmeye sözcüklerim yoktu.

Doru masanın bir başında otururken, diğer başında ise Kadir oturuyordu. Mangal partisi ikisi için tertip edilmişti. Rütbeleri yükseltildiği için diğerleri ona en baştaki iki sandalyeyi uygun görmüş olmalıydı.

Mahir karısının yanındaydı. Henüz altı aylık olan oğulları Asaf ise annesi Gülru'nun yanında, pusetinde uyuyordu. Evet, onların bir de minik bir oğulları vardı. Öyle tatlıydı ki, babasının tam bir kopyasıydı. Asaf'ı ölüp bitme derecesinde çok seviyordum. O minik oğlan doğduğundan beri yüreğime taht kurmuştu resmen.

Merdivenin kalan son basamaklarını da indiğimde masada geldiğimi fark etmeyen kimse kalmamıştı. Tüm başlar bana çevrilirken, "Merhabalar," diye seslendim ve kocaman gülümsedim. Öyle ki tüm dişlerimin görünür olduğuna emindim.

Bir hafta önce bir daha gülemeyeceğimi sanırken şimdi yalandan da olsa gülümseyebiliyordum.

Yasin ayağa kalktı ve yanındaki boş sandalyeyi çekti oturmamı işaret ederek. O sandalye Doru'nun sol yanındaki sandalyeydi. Başka oturacak yer olmadığından -ki öncesinde iyice bakınmışım etrafıma- mecbur oturacaktım oraya.

Ama öncesinde koştura koştura masayı dolandım ve pusetinde mışıl mışıl uyuyan Asaf'ın yanına gittim. "Lokum adam, nasılsın?" diye mırıldandım uyuklayan suratına doğru eğilerek. Onu uyandırmamaya gayret ederek, dudaklarımı sağlıklı tombul yanağına dokundurdum. Kokusunu içime

çektim bir süre. Bebek kokusu hiç şüphesiz bu dünya üzerindeki en güzel şeydi. Cennet gibi kokuyordu Asaf. "Çok mu özlemiş Erva seni?"

"Özledi," diye oğlunun yerine cevap verdi Gülru. "O da seni özledi. İyi misin Minerva'm?"

"Öyle olduğumu söylemiştim sevgili kuzenim." diyerek ona doğru yaklaşıp boynuna sarıldım. "Arayıp durduğun ve yakamı hiç bırakmadığın için teşekkürler," diye fısıldadım kulağına.

"Ne demek," diyerek güldü Gülru. "Her zaman."

Kadir'in eşi Gümüş sarılmak için sırada bekliyordu. Yani Doru'nun kız kardeşi. Ben ona ne zaman sarılsam -ya da küçük oğlu Doru'ya- bir başka hissediyordum. Onlarda gariptir ki onun uzaktan aldığım kokusunu duyumsuyordum. Aynı değildi elbette. Ama çok benzerdi. Aynı kokuyu Ceylin'in üzerinde de alıyordum. Ben Doru'ya hiç sarılmadığım için kokusunu hep uzaktan duymuştum. Belki de yanıliyordum.

Gümüş'e sarıldım. Yine aynı kokuyu duydum. Bergamot, okyanus ve çam özü... Keskin ve ferahtı. İçine çektikçe yüreğini sızlatacak cinstendi. Ama aynı değildi. Doru'nun sigarası ile demlediği, kendi teninin kokusu eksikti. Onlar olmadan tam olarak o değildi.

Mahir, bana bakıyor ve sırtıyordu o esnada. "Domuz gibisin maşallah. Sana hiçbir şeycikler olmaz."

"Sağ ol enişte," diyerek elimle alnıma dokunup, asker selamına benzer bir hareket çektim ona. Gülererek, yanından geçip Yasin'in hala oturayım diye tuttuğu sandalyeye doğru yürüdüm. "Sende öylesin." Bunu fısıldar gibi söylemiştim ama Yasin tam sandalyeme otururken söylediğimden sebep duymuştu beni ve basmıştı kahrkahrı. Mahir ile biz normalde gerçekten kedi ve köpek gibiydik. Ona laf söylemeden duramıyordum. Elbette o da bana.

Ender tam karşı sandalyemde oturuyordu. Beni çok iyi bildiğinden önündeki közlenmiş sebzeleri benden tarafa doğru itekledi. "Sana ayırdım bunları. Herkes aldı. Sebze seversin sen."

Ender'i gerçekten çok seviyordum. Bu kadar düşünceliydi işte. "Canımsın sen," diyerek uzattığı tabağı aldım ve önümdeki servis tabağına közlenmiş patlıcanlardan koydum. Anlaşılan evdeki patlıcan ertesi güne kalacaktı.

"Ben hastaneye geldim ama uyuyordun," dedi Doru sesini temizlerken. Konuşmak için bir süre sıra beklemiş gibi dikleşmişti yerinde.

Elindeki köz sebze tabağını masaya bırakırken ona şöyle bir baktım. Ve sadece başımı salladım.

"Neyse ki iyisin."

"Alt tarafı üşüttüm," dedim yumuşak bir sesle. Yarım bir tebessümle, "Daha fazla iyiyim diye açıklama yapmak istemiyorum," diye ekledim.

Doru başını salladı. "Daha da iyi olacaksın."

Nedense sesinde belli belirsiz bir ima sezmiş ama çok da anlayamamıştım. Bakışlarım yüzünde dolaşırken ne demek istediğini düşünüyordum. "Olacağım," dedim. Yasin ayağa kalkmıştı o sırada. Bardağıma rakı dolduruyordu. Kadir'de masanın diğer tarafındakilere rakı dağıtıyordu.

"Ben içmesem," dedim hemen başımı kaldırıp tepemde sırttan Yasin'e bakarak.

"Alkol içini temizler. Varsa bile hastalık, hiçbir şeyin kalmaz." Görevde olmadığı zamanlarda alkolik olan o söylüyordu bunu. İnansa mıydım?

"Kahveciyim ben. Alkolle pek aram olmadığını biliyorsun. Ayrıca alkolün öyle bir etkisi mi varmış?" diye sordum ona katılmadığımı belli edencesine.

Beyaz dişlerini göstere göstere güldü Yasin. Başını sallıyordu bilmiş gibi. "Benim de öyle ama bu akşam içeceğiz. Doru ve Kadir'in gecesi biliyorsun." Evet, kahveyi de severdi ama en çok rakıyı, şarabı ve türevlerini. Güldüm.

Bakışlarımı istemeye istemeye Doru'ya çevirdim. Onu tebrik etmem gerekiyordu. Aklımdaydı hep ama erteliyordum. Galiba tam sırasıydı şimdi.

"Teğmenlikten Üsteğmenliğe terfi almışsın. Tebrik ederim," dedim lafı çok uzatmamaya gayret ederek.

Doru gözleriyle onayladı beni. Bakışları yüzümde sabit kalırken, "Teşekkür ederim," diye ekledi.

Akşamın büyük bir kısmında konuştuğumuz tek şey bu olmuştu. Halimiz hep bu olduğu için umursamamıştım. Bir bakıma iyi bile olmuştu. Onunla yan yana oturmak yeterince zorken konuşuyor olmak kendimi ele veriyormuşum gibi hissettiriyordu çoğu zaman. Duygularımı yani. Sustuğumuz şeyler bazen çok şey anlatıyormuş gibi geliyordu bana.

Pişen mangalları Mahir ve Ender dağıtıyor, Yasin ve Kadir'de sürekli boşalan rakı kadehlerini tazeliyorlardı.

Gülru'nun sesi çok güzeldi ve bu masadaki herkes tarafından bilinen bir şeydi. Konservatuar mezunuydu o. Eğitimliydi yani. Yemek boyunca dura dura şarkılar söylemişti Gülru.

Sesinin güzelliği ortak büyük annemiz olan Selen Türkdogan'dan geliyordu. Yani annelerimizin annesinden.

Sanıyorum bu kadınlara geçen bir özellikti. Zira benim annemin de onun annesinin de sesi oldukça güzeldi. Keza benimde öyle. Hepimizi toptasak bir Gülru etmezdi belki ama kendimizce yemek maslarımızı renklendirmek için arada mırıldanırdık.

Ben onu dinlerken çaktırmadan bir yandan da kısık sesle şarkıya eşlik ettiğimden ne kadar içtiğimin bile farkına varamamıştım. Alkolle aram yoktu ama öyle kolay sarhoş da olmazdım. Dayanıklı bir bünyem vardı. Sadece hududu biraz asınca çakır keyif olurdu.

Sarhoş olunca daha çok güler, daha eğlenceli espriler yapar ve arada birilerine sataşırdım.

Gerçi o kadar uzun zamandır alkol kullanmıyordum ki, bünyemin artık sınırını pek kestiremiyordum.

Keyfim yeterince yerinde olduğu için Gülru'nun sıkça söylediği ve şimdide tatlı tatlı dillendirdiği Farsça şarkıya daha sesli eşlik etmeye başladım. Şarkı öyle anlamlıydı ki...

Gülru da ben de Farsça biliyorduk ve muhtemelen şarkının sözlerini masada bir ikimiz anlıyorduk. Gülru aşk dolu sözleri kocasına söylüyordu muhtemelen ama benim için de çok anlamlıydı sözleri. Bu yüzden Gülru söyledi ben de ardından şarkıyı aynı ritimde Türkçeye çevirdim.

Bir süre bu böyle devam etti. Ender ellerini masaya vurup ritim tutuyordu. Aynını Yasin'de yapmaya başlayınca rakı kadehini elime alıp ayağa kalktım. Çünkü Gülru'da ayağa kalkmıştı. Birbirimize baka baka aynı anda dillendirdik şarkının sözlerini.

"Kimse anlamayacak aramızda geçenleri.

Bakış işaretleri mektubumuzu götürdüğü sürece.

Dinle, suskun dudaklarımla sesleniyorum.

Cevapla aramızdaki konuşulan dil olan bakışlarınla.

Uzun zaman oldu kimse aşk yolcusu mert görmedi.

Şimdi tüm dünyanın gözü bizi gözetliyor endişeyle!

Kimse bizim gönlümüzdeki sırrın halvetine ermese de

Her yerde bizim aramızdaki aşk destanı fısıldanıyor!"

Şarkı duygusaldı ama gülümseyerek döküyordum her bir sözcüğü dudaklarımdan arasından bizi dinleyenlere. Öyle neşeli, mutlu bir tebessüm değildi yüzümdeki. Buruk, eksik... Ama kimse göremiyordu. Göremesinler, anlamasınlar zaten...

Şarkı boyunca bakışlarım ondan tarafa kayıp durmuştu. Beni izliyor ve ilgiyle dinliyor gibiydi. Gözleri bir an için bile Gülru'ya çevrilmiyordu. Oysa onun sesi benden daha güzeldi.

O süre zarfında üşenmemiş saymıştım. Doru tastamam altı sigara yakmış ve hepsini çok hızlı bir şekilde içmişti. Önündeki küllük sadece kendine aitti ve dolup taşmıştı. Muhtemelen bir sebepten canı sıkındı bir şeye. Ya da çok fazla alkol tükettiğinden farkında olmadan içmişti o kadar sigarayı.

Sonunda şarkı bitip ikimizde yerimize oturduğumuz sıra, Doru ayağa kalktı. "Yarın erken kalkacağım," diye mırıldandı. "Ayıp olmazsa ben gideyim."

"Neden ki abi?" diye sordu Gümüş.

"Babamın yanına uğrayacağım. Çiftlikteki işlerine yardım etmek için. Söylemiş olmalıydım sana."

"Söyledin ama daha erken değil mi?"

"Bırak gitsin. Şimdi Ceylin'de yok ya. Rahat edemedi o," diye durdurdu karısının ısrarlarını Kadir. İstemsizce Doru'ya baktım. Bakışlarımız kesişti. Kısacık bir an için öyle kalırken, gözlerini ondan ilk çeken ben oldum bu defa.

Doru gittikten sonra bir süre daha barbekü bahçesinde şarkılar söylemeye, yemek yemeye devam ettik. Lakin benim barbekü bahçesine geldiğimdeki neşem pek kalmamıştı. Ondan sonra masadan ilk kalkan da ben oldum.

Onunla aynı ortamda olmak beni hem rahatsız ediyor hem de ondan uzaktayken hiçbir yerden, hiçbir şeyden zevk alamıyordum.

"Yemek için teşekkürler. Ben de yatmaya gidiyorum. Burayı kim toplayacak?" diyerek masayı gösterdim. "İsterseniz bir şeyler götürebilirim?"

"Gerek yok," dedi Yasin. "Sen git yat. Biz hallederiz."

"Eşlik etmemi ister misin?" diye sordu Ender merdivenleri işaret ederek. Hava kararmıştı ve aydınlanma yeterli değildi. O beni düşünerek söylemişti bunu ama tek başıma eve çıkamayacak gibi değildim.

"Gerek yok Ender. Hallederim," diyerek onların yanından ayrıldım.

Saatler sonra yine bahçedeydim. Uyumuş, uyanmış ve tekrar uyuyup uyanmıştım. Aldığım alkol rahatsız etmişti. Gecenin bir saati -saatin kaç olduğunu bilmiyordum- temiz hava almak için bahçeye çıkmıştım. Üzerimde yeşil geceliğim, omuzlarıma ise yün bir şal örtülüydü. Havalarda artık ısınmak üzereydi ama Urla geceleri soğuk oluyordu.

Derin derin soluklar alıyordum rahatlamaya çalışır gibi. Bahçedeki limon ağaçlarının kokusunu içime doluyordu. Gözlerim karanlık bahçemde dolaşıyordu. Sık sık uğrayan ama bu aralar pek görmediğim Kahve'yi arıyordum. Yoktu.

Eğer günlüğüm yanmamış olsaydı, uyku tutmayan gecelerde olduğu gibi onu yazıyor olurdum. Doru'yu. Ama yoktu, dertleşecek kimse yoktu... Kahve de yoktu.

Elimde tuttuğum sıcak kahve kupasına iyice sardım üşümüş parmaklarımı. Havadan sebep değildi üşümüşlüğüm. Yokluğuydu buna neden. Uyum hepten kaçsın diye de içmiyordum kahveyi. Aklımdaki ıssızlığı sıcaklığıyla bir nebze doldursun diye içiyordum. Kahveyi kendime yoldaş ediyordum yani.

Çimenlerin orta yerine bağdaş kurup oturdum. Şimdi beni biri görse bu halde, muhtemelen daha fazla hasta olacağımı düşünür ve söylenirdi. Bu yüzden kimsenin beni görmemesi için umut ederek kahvemi yudumladım. Şu yaptığımı, tam da şimdi ihtiyacım vardı. Çimenlerin serinliğini tenimde hissetmek iyi geliyordu.

Kahvemden koca bir yudum alıp yemek sırasında söylediğim şarkıyı tekrar mırıldandım belli belirsiz. Bazı şarkılar dile yapıştı mı gitmek bilmiyordu. Bu da öyle bir şarkıydı işte. Gözlerimi karanlık ama yıldızlı göğe çevirdim.

"Kimse anlamayacak aramızda geçenleri

Bakış işaretleri mektubumuzu götürdüğü sürece..."

Onun odasının ışığının yandığını sırtımda hissettim. Arkamda yanan ışık bir anda etrafımı sarmıştı çünkü. Bedenimin gölgesi de önüme düşmüştü. Titreme aldı beni bir. Hava serin olduğu için değildi bu. İçim titriyordu benim. Acaba onu ben mi uyandırmıştım? Şarkıyı çok sesli söylemememe rağmen belki de duymuştu. Bu mümkün değildi, şarkının sözleri dudaklarımın arasından ancak bir fısıltı gibi dökülmüş, daha öteye geçmemişti. Muhtemelen burada olduğumu bile fark etmeden tekrar kapatacaktı ışığını ve uyuyacaktı.

Öyle olmadı. Kalbimi gümbür gümbür yerinden söken şey oldu. Evinin dış kapısı açıldı ve adım sesleri bahçeye doğru yaklaşmaya başladı. Sonra o tok sesi ulaştı kulaklarıma.

"Neden uyumadın sen?"

İçim titreye tireye başımı omzumun üzerinden ona çevirdim. "Sen neden uyumadın?" diye sordum cılız bir sesle. Yoksa onu gerçekten ben mi

uyandırmıştım?

"Şarkını duydum. Bu defa Farsça söylüyordun."

Öyle yaptığının farkında bile değildim. Şarkının sözleri öyle derin ve anlamlıydı ki, içime işliyor, hangi dilde söylersem söyleyeyim yüreğimle hissediyordum.

"Üzgünüm. Ben, aslında yüksek sesle söylemiyordum," dedim mahcupça.

"Çıtırtıya bile uyanabilirim," dedi Doru. Gelip yanıma oturdu.

Onun bazen -nadiren- asker olduğunu unutuyordum. Hassas kulakları vardı elbette. "Devam etmeye niyetli değildim. Hatta uyumaya gidiyordum. Sende istersen..."

"Artık uyuyabileceğimi sanmıyorum," dedi Doru bakışlarını göğe çevirerek. "Havanın aydınlanmasına bir saat kaldı."

Onun baktığı yere çevirdim gözlerimi. Ayın gümüşü şavkı üzerimize vuruyordu.

"Ceylin uzakta diye uyku tutmadı değil mi?" diye sordum aklımdakini hiç düşünmeden dillendirerek. Böyle olmayı sevmiyordum ama elimde değildi. Ceylin'in sevgilisinin yanında yalnız olmak zordu benim için. Konuyu ona getirince daha yasaksız bir şey yapıyormuşum gibi geliyordu ama ben yine de kendimden nefret ediyordum.

Aslında beni alkolün falan uyutmadığı yoktu. Bu sadece kendimi kandırmak için bulduğum bahaneydi. Kadir'in yemek masasında söylediği şey uyutmamıştı beni. Ceylin yok diye bir yere sığamayacak kadar çok seven Doru'nun düşüncesi uyutmamıştı.

Doru bakışlarını yüzüme indirdi. Dikkatle dolaşırken gözleri yüzümde, fark etmeme rağmen çeviremedim ben bakışlarımı ona. Hiç çekmeden bakmasına neden olacak ne söylemişim ki?

"Bir hafta önce," dedi Doru yutkunarak. Söylemekte olduğu şey onu da zorluyormuş, ama geri de duramıyormuşçasına. "Ağladın mı sen?"

Kocaman açılmış, iki cam küreye dönmüş gözlerimle ona baktım. "Ha-hayır," dedim kem küm eder gibi. "Bunu da nereden çıkardın?"

"Anlatmak istemediğini görüyorum," diyerek daha dikkatle dolaştırdı gözlerini yüzümde. "Ama ağladığını biliyorum Erva," dedi doğrusunun bu olduğunu biliyormuşçasına kararlı bir şekilde.

Güldüm. Çünkü o an verebildiğim tek tepki buydu. Gülüp geçmek istedim, ama olmadı. Hiç de sahici olmayan kocaman bir gülümsemeydi yüzümdeki. Fark etmişti. Anlamıştı geçiştirmeye çalıştığımı.

"Bunu da nereden çıkardın? Ben ağlamamam. Ceylin söylemedi mi? Hastayım belki de! Gözyaşı nedir bilmem. Duygusuzum ben!" dedim kendimle dalga geçmekten asla çekinmeyerek. Öyleydim çünkü.

Doru bakışlarını yüzümden çekmiyordu. Neler oluyordu böyle? Kalbim gümbür gümbür atmaya başlarken, "Be- ben gideyim," dedim hemen. Kahve bardağımı kenara bırakıp kalkmaya hazırlandım. Lakin Doru'nun sözleriyle çakıldım kaldım tekrar olduğum yere.

"Ağladığınızı biliyorum."

Ne yapmaya çalışıyordu bu adam? Ona kaşımını kaldırarak baktım. Yüzünü dikkatle incelerken, o da aynısını benim yüzümde sürdürüyordu. "Senin gözlerimden hoşlanmadığınızı sanıyordum. Ama onlara bakmaktan çekinmiyorsunuz bu gece," diyerek yapıştırdım lafı.

Kaşının teki havalandı öyle mi yapıyorum dercesine. Sonra bir afallayıp kaldı. Bakışları çekincesiz bir şekilde gözlerime kilitlenirken, "Ben sana hiç böyle bir şey söylemedim," dedi. "Nerden çıkardın bunu?" diye sordu.

Dilini yutmuş şaşkın balık gibi baktım ona. Kirpiklerimi kırıştırdım ağır ağır. Evet, söylememişti ama hissetmiştim. Bundan emindim. Aksi mümkün değildi. Neden onlara hiç bakmıyordu öyleyse? Ama tam da şu an... Aksini kanıtlar gibi neden bakıyordu öyle?

"Ben öyle olduğunu hissedebiliyorum..." dedim içime kaçmış sesimle. Doğruyu, düşündüğümü söylemek hiç bu kadar zor gelmemişti.

Doru başını salladı. "Öyle hissettin," diye yineledi sözlerimi. Yutkundu ve âdem elmasının hareketlenişine takıldı kaldı bakışlarım. Yukarıya ve aşağıya doğru çıkıp, sonra ağır ağır aşağıya düşerken kalbim gümbürdedi bir kez daha.

Ne garip bir andı yaşadığım. Onunla hiç bu kadar yakın oturup konuşmamıştık daha önce. Çok farklı hissettiriyordu. Çok farklı... Kokusunu net bir şekilde esen rüzgârdan alıyordum, içimde hissediyordum. Ona yakın olmak, uzak olmamıza rağmen böyle mi hissettiriyordu?

"Yanılmışsın," diye fısıldadı belli belirsiz. Artık yüzüme bakmıyordu. Daldığım yerden sözleri ile çıkabildim. "Güzel gözlerin var. Yaptıysam bile farkında olmadandır."

Yine uzunca bir sessizlik geçti aramızdan. Konuşacak ne o bir şey bulabildi ne de ben bu anı değiştirecek bir şey yaptım.

Aramızda uzayan sessizliği ben bozdu. "Ben artık eve giriyorum. Sana iyi geceler," diyerek, yağa kalktım apar topar. Yerdeki kahve kupasını da alıp ardıma bile bakmadan hızlı adımlarla evime girdim.

Doru'dan...

O gittikten sonra olduğum yerde bir süre daha kaldım. İçimi çekerken adı döküldü dudaklarımdan. "Gözlerin fazla güzel olduğundan sebep... Hala bile... bakarken zorlanıyorum." Gözüm daldı aylı geceye.

Kahve bahçedeydi şimdi ve ben çalıların arasındaki kıpırtılarını duyabiliyordum. Gözlerim sesin geldiği tarafa çevrilirken o da çalıların arasından çıkıp birkaç adım attı benden tarafa.

Elimle çimenlere vurdum. "Gel Asker..." diye seslendim. Hareket etmeyince, durdum ve ensemdeki kısa saçları karıştırırken, "Ya da onun söylemiyle Kahve," diye tekrar seslendim. Kahve ya da gerçek ismiyle Asker benim köpeğimdi. Lakin artık Erva'nın ona taktığı isme fazlası ile alışmıştı. Komutlarımı yalnızca bu isimle dinliyordu. Kahve koşup yanıma geldi ve çimenlerin üzerine çöktü. "Hava soğuk bu gece. Eve gidelim birlikte," dedim tüylerini severken.

Ayağa kalkıp onu evime doğru yönlendirdim. Benden önce koşup girmişti aralık kapıdan içeriye. Gözlerim son kez onun evinden tarafa çevrilirken, "İyi geceler Erva," dedim boşluğa fısıldar gibi.

Bölüm Bitti..

Beğenmeyi ve yorum yapmayı unutmayın olur mu?

ALINTILAR İÇİN İNSTAGRAm: *piyamor_*

Sevgiyle Kalın :)

5. Bölüm - BÖĞÜRTLEN ÇALISI

Merhabalar,

Bölüm Şarkısı: Gökhan Türkmen - Aşk

Aşk seni yazıyormuş, bilmeden kaderime kazıyormuş, hep seni çiziyormuş sayfalarca, sen gelmeden sevmeden...

Keyifle Okuyun...

5. BÖLÜM

BÖĞÜRTLEN ÇALISI

*

Biraz geçmişten dertleşelim mi seninle?

Kendimi kötü hissediyorum çünkü. Eski bir fotoğraf buldum babamların evinde. Ona ilk aşık olduğum zamanlarda ikisinin kamufajlarıyla yan yana çekilmiş bir fotoğrafını. Kenarda, onlara biraz mesafeli duruyorum çekilen o karede. O fotoğrafa bakan hiç kimse anlamamış, ama ben suratımdaki hüznü ifadeyi ve gözlerimin onda dalıp gittiğini fotoğrafı daha ilk gördüğüm anda anladım. İçler acısı halim var, ama çaktırmıyorum.

Bu en başarılı olduğum şey çünkü günlük.

Fotoğraf bile bana ona deli divane aşıksın, hatta aşkından geberiyorsun diye bağılıyor ama etrafımdaki hiç kimse bunu anlamıyor. Sevinmem lazım aslında buna ama yapamıyorum. Bazen diyorum ki ona bir bakışından anlasa herkes ve kopsa kıyamet.

Hani benim olacıklardan deli gibi korktuğum o kıyamet. Ceylin'i ilelebet kaybedeceğim, belki diğer arkadaşlarımın ve yakın çevrem de beni dışlayacağı, "Ne yaptın sen Minerva? O senin arkadaşının sevgilisi," diye karşıma geçip beni suçlayacağı bir senaryo dönüyor şimdi kafamda.

Güzel olmaz mıydı; yani böyle her gün ölmektense bir kez ölüp gömülmek...

Kabahatli olan ben miyim yoksa kader mi onu da bilmiyorum. Onları tanıştırdığım güne çokça lanet ediyorum bazen. Kendi ellerimle sevdiğim adamı en yakın arkadaşına teslim etmişim ben meğer. Hani diyorum ya;

çabalıyorum ama içimdeki onu Ceylin'e bir türlü teslim edemiyorum, gitmiyor da gönderemiyorum da...

İşte tam olarak durumum bu!

Köpekler gibi seviyorum, uğruna sürünüyorum, ama ölümlük sır gibi onu içimde tutuyorum.

Sen söyle, var mı çaresi?

Erva'nın Günlüğünden

5 Haziran - İzmir

"Olmadı gibi. Onlara neyin yetmediğini bilmiyorum," dedi Ceylin masamın üzerindeki kalemlerden birini alıp parmaklarının arasında dalgın dalgın çevirirken. "Puanlarım kötü sayılmaz. Tek hayalim buydu ama olmasın diye hep engellerle dolu sanki yolum."

Kulübemin kapısını kapatıp sandalyeme doğru yürüdüm. "Daha fazla üzülmemelisin," dedim onu sakinleştirmeye çalışır gibi. Kafasına çok fazla takıyordu. Bir şeyden çok emindim. Olsun diye ne kadar zorlarsan bir şeyi, o kadar kaçardı senden. Serbest bıraktıkların ise unuttum dediğin bir anda döner dolaşır senin olurdu. "Kendini hırpalama böyle," dedim ama kolay mı dercesine baktı gözlerime.

Ne kadar çok öğretmen olmak istediğini biliyordum. Ben bunu başarmışken onun bir türlü yapamamasından dolayı üzüliyordum. Çizimlerimi önüne çektim ve iç geçirdim. Yerime oturdum ve onun da yanımdaki sandalyeye oturmasını bekledim. "Manisa yolculuğu yorucu geçmiş olmalı. Otursana. İlk bana mı uğradın?" diye sordum elimle yanımdaki sandalyeyi göstererek. Masanın hemen önünde ayakta dikiliyordu geldiğinden beri.

Kalemi parmaklarının arasında çevirmeye devam ederek sandalyeye oturdu. Diğer elinde tuttuğu küçük valizi de ayaklarının dibine bıraktı.

Başını salladı üzgünce. "Hastaneye geledim. Mülakatlara girmeye devam ediyordum, biliyorsun..." dedi mahcup bir ifadeyle.

"Olsun," dedim tebessüm etmeye çalışarak. Telefonuma düşen on sekiz cevapsız aramadan altısı ona aitti. Hastanede gözlerimi açtıktan sonra ilk işim onu aramak olmuştu. Benden çoğu kez özür dilemişti zaten. Gelip gelmemesi çok da önemli değildi. "Defalarca aradın, sordun. Basit bir üşütmeydi sadece."

Üzerindeki kot ceketini çıkardı ve oturduğu sandalyenin arkasına astı. "Doru yardım etmiş sana. Sık sık yanına da gelmiş. Bu yüzden içim

rahattı," dedi düz bir tonlamayla. Sıkıntıyla soluklandı. "Yine de iyisin değil mi?"

"Bu soruyu günlerdir o kadar çok duyuyorum ki," dedim, yine gülümsemeye çalışarak ama bezgin bir halde. "Yorulduğum cevap vermekten artık, Ceylin. Bari sen yapma. Görüyorsun, iyiyim."

Gülümseyerek başını salladı rahatlamışçasına. Hemen sonra sorduğum diğer soruyu anımsamış gibi, "En sonuncusu Manisa'daki idi. Bitti. Seneye kadar sanıyorum şansım kalmadı..." dedi.

"Özel okullardan yana denersin şansını. İlla devlet olmak zorunda değil," dedim. Ona bir şey ikram etmediğimi fark ederek, "Kahve yapmıştım," diye ekledim ve elimle arkamızda duran kahve makinesini gösterdim. "Hemen yapabilirim sana da bir tane."

Ben kendim için çoktan hazırlamıştım çünkü. İçi hala buharı üstünde tüten filtre kahve ile doluydu. Kulübeye bir ısıtıcı alamamıştım ama kahve makinesi almıştım. Evimde olmasına rağmen çok sevdiğim kahve böylece her yerden ulaşılabilir oluyordu. "İster misin biraz?"

"İstemem," dedi Ceylin dudaklarını sallandırarak. "Özel okul diyorsun ama onlar da almıyor ki Erva. Üstelik onların standartları daha yüksek."

Çalıştığım üniversite özeldi ve Yusuf Yargıcı'nın -Gülru'nun kayınpederinin- küçük yardımını dışında hiç zorlanmadan girmiştim oraya. Ceylin ile bu mevzuları konuşurken bu yüzden kendimi kötü hissediyordum. Bu sevinilesi bir şeydi, fakat o böyle başarısızlıklarla ve hayal kırıklıklarıyla karşılaşınca konuyu bir an önce kapatmak istiyordum. Hem bende daha öğretmen oldum sayılmazdı. Rüya Hoca'nın yokluğunda onun yerine bakıyordum sadece ve döndüğünde tekrar asistanı olacaktım. Aslında bir hoca değildim yani. Ona asistanlık ediyordum.

"Eee, şimdi ne yapacaksın?" diye sordum ona.

Ceylin yılgın halini toparlayıp omuzlarını dikleştirdi. Başını kulübenin cam duvarından tarafa, bahçeye doğru çevirdi.

Doru'nun evinin pencerelerinde dolaştırıyordu gözlerini. Bu aralar araları biraz limoni gibiydi. Yanımda sıklıkla tartışır olmuşlardı. Bunun büyük bir şey olduğunu düşünmüyordum ama galiba canı buna sıkılıyordu. Sıkıntıyla iç geçirdi, fakat ifadesi bir anda değişerek tebessüme dönüştü.

Gözlerinin kenarlarına kadar gülümsedi oraya bakmaya devam ederken. "Onu çok özledim. Bir güncüktü ama fazla fazla geldi. Gidip onu göreceğim. Belki bu yıl evleniriz ve ben de seneye kadar kendime bir uğraş bulmuş olurum," dedi bakışlarını benden tarafa çevirerek. "Gelinlik seçimi,

ev bakmalar, düğün yerleri gezmeler falan filan..." diye eklerken daha da genişlemişti gülümsemesi yüzünde. Öyle ki ellerini düşüncesiyle heyecandan kızaran yanaklarına salladı. "Çok güzel olacak her şey, inanıyorum."

Dümdüz bir ifadeyle ona baka kaldığının farkındaydım ama toparlayamıyordum bu defa kendimi. Evlenecekler miydi? Yutkundum ve bunu yaparken bakışlarımı onun neşeli suratından kaçırdım. Normal çıkarmaya çalıştığım sesimle, "Teklif etti mi?" diye sordum. Gülümsemeye gayret etmiştim ama başarılı olmamıştım.

Sanırım kalbim param parça olmuştu bunu sorarken. Öyleydi; çünkü can kaybediyordum ben tam da şu anda. Eksiliyordum. "Onunla evleniyor musunuz?" Nefesim kendiliğinden kesildi. Tutmama, zorlukla nefes alabildiğimi gizlememe gerek kalmamıştı cevap beklerken.

Ceylin gülerek hızlıca yukarıya ve aşağıya salladı başını. "Henüz etmedi ama edecek, ben bundan eminim. Sonunda âşık olduğum adamla evleneceğim, Erva!" dedi.

Öyle neşeli çıkıyordu ki sesi, kalbimdeki parçalardan kan sızmaya başladığını da kırıklarının kalbime batmaya başladığını da farkındaydım. Boğazımda bir el vardı ve bırakmıyordu. Sıktıkça sıkıyordu orayı.

Başım önüme eğildi bu defa, gözlerim çizim kağıdına kayarken, "Çok sevindim," dedim yarım bir tebessümle. Dudaklarımın kenarlarını yukarıya doğru kıvrırmaya çalışırken öyle zorlanmıştım ki, güçsüz düştüğümü sandım.

Yığılıp kalacaktım sanki olduğum yere. *Bunu bekliyorsun!.. Bunun olmasını bekliyorsun Erva! Bu kadar hazırlıksız yakalanman niye?*

Onlar birbirlerini seviyordu ve beklenen şey oluyor işte. Uzanıp kalemlerimin arasından çizimime o an hiç de uygun olmayan kalın uçlu bir kurşun kalem seçtim. Parmaklarımın arasında çevirip çizim kağıdına yaklaştırdım.

"İyi olduğunu gördüm ve bir kez daha içim rahatladı," dedi Ceylin ceketini ve valizini de alarak ayağa kalkarken. Anlaşılan gidiyordu. Buna sevinmişim ve neticesinde bir kez daha arkadaşlığımıza ihanet ederken bulmuştum ben kendimi.

Şu an, o böylesine mutluysen kötü hissediyor olmak ona haksızlık gibi geliyordu.

"Gidip şu koca adamı bir göreyim. Defalarca aradı. Akli bende onun, ben biliyorum. Daha fazla beklemesin sevgilim. Yine görüşürüz canım.

Öpüldün," diyerek eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "İyileştim deme, kendini yorma. Bol bol dinlen. Ne dersen de benim aklım sende kalıyor bunu da bil," diye ekledi ve çıkıp gitti.

Hep olduğu gibi cam kulübemde yalnız başıma kalmıştım. Buranın huzur veren bir yanı vardı ama aynı zamanda çok da rahatsız ediciydi. Dışarıdan bakan biri beni rahatça görebilirdi. Yüzümü, mimiklerimi kontrol etmek zorundaydım hep. Çünkü hiç sebepsiz neden üzüldüğümü merak edeceklerdi. Bir şeye çok üzülüğümü ve boğazımın düğüm düğüm oluşunu... Neredeyse ağlayacak oluşumu...

Kalemi masaya fırlatır gibi bırakıp ayağa kalktım. "TOPARLAN ERVA!" dedim sertçe. "Sen bunun olacağını zaten biliyordun kızım! Onlar evleniyorlarsa ne olmuş? Zaten olmayacağını bildiğin bir şeye -senin için olamayacağını bildiğin bir şeye- üzülmemelisin!" Öyle demekle olmuyordu işte. Kulübeden çıkıp kapımı kapadım ve aşağısındaki patika yola doğru yürüdüm önce. Biraz yürürsem, hatta koşarsam bu iyi gelebilir diye düşünüyordum. Gerçi bana şu saatten sonra hiçbir şey iyi gelemezdi.

Adımlarım patika yola iner inmez hızlandı ve hemen sonra koşmaya başladım. Kalbim çok hızlı atıyor, nefesim az önce kesilmemiş gibi hızla ciğerlerimden fışkırıyordu sanki. Soluğumun sesi, sessiz ağaçlık alanda duyabildiğim tek şeydi.

Lojman kalabalık olmasına rağmen sakinleri bulundukları güzel yerin tadını çok az çıkarırdı. Etrafta birilerine rastlamak zordu. Evimden epey uzaklaşmıştım ve iki blok ötemdeki Tanman'ların evi sağımdaki ağaçlık alanın arasından görünür olmuştu. Tanman çiftinin çok tatlı, henüz yedi yaşında, ikiz olan iki küçük kızı vardı.

Akşamüzerleri bazen koşardım ve nadiren de olsa onlara rastlardım. Yine öyle olmuştu.

Ada, kısa bacaklarına rağmen -minyon bir kızdı- oldukça hızlı yürüyerek önümü kesince durmak zorunda kaldım.

"Erv abla, güneydin. Seni bu vakitte burada görmeyi beklemiyordum," dedi mavi gözlerini parlatırcasına gülümserken.

Soluklarımı dinlendirmek için ellerimi dizlerime dayamış halde duruyordum. Konuşmakta zorlandığımın farkında olduğu için beni bekliyordu. Gülümsemeye gayret ederek, "Bende beklemiyordum Ada," dedim. Durdum ve bir kez daha derin derin nefeslendim. "Yani kendimi burada, bu saatte koşarken bulmayı."

"Sana katılmamızı ister misin?" diye sordu ve hemen sonra çakmak çakmak bakan mavi gözlerini hevesle üzerimde dolaştırdı. Kız kardeşi Eda az ileride, böğürtlen çalısının başındaydı. Bizi umursamadan beyaz tişörtünün eteğine doldurduğu böğürtlenlere yenilerini ekliyordu. "Koşu kıyafetlerini giymemişsin. Koşmaya çıktığına emin misin?" diye sordu Ada kafası karışmış gibi.

Üzerimde kot pantolon olduğu için muhtemelen böyle düşünüyordu. Bir de saat koşmak için geç olduğundan. Öğlen güneşine yakalanmaya çok az kalmıştı. Ben genelde ya çok erken saatlerde ya da akşam üzerine doğru yapardım bunu. Başımı salladım ona.

Tanman ikizleri yaşça küçük olabilirlerdi ama çoğu yetiştikten çok daha zekilerdi. Koşarken genellikle yalnız olmayı isterdim, lakin bazen bu iki küçük kız da bana eşlik ediyordu. O anlardan keyif aldığımı gizleyemezdim. İkisi de bilmiş sorularıyla zihnimi dinlendiriyordu. Onların sorularını ya da bir anda akıllarına gelen ve hevesle anlatmak istedikleri hikayelerini dinlemek güzeldi. "Anne ve babanızdan izin almalıyız ama. Yani bana katılabilirsiniz elbette, fakat önce izin almak şart-"

Ada daha sözümü bitirmeden, "Abi!" diye seslendi eve doğru. Kendini yırtarcasına ve neşeyle sesleniyordu. Neden abi diye bağırdığını bilmiyordum. Bir abisi yoktu ki bu kızların.

Eda böğürtlen çalısının önünden, "Abim uyuyordu Ada!" diyerek onu uyardı. "Böyle bağırmanız! Gidip onu nazikçe uyandır!"

"Annenler evde yok mu?" diye sordum Ada'ya.

"Abim uzaklardan sonunda döndü. O bir mimar Erva abla. Tanışmanızı çok istiyordum. Annemler yok ama o şimdi evde. İzni ondan alabiliriz."

Şaşırmıştım. "Senin bir abin olduğunu bilmiyordum Ada," dedim. Mimar olacak kadar yetişkin bir abi... Ada ve Eda'nın anneleri oldukça gençti. Öz abileri olamazdı Ada'nın bahsettiği.

"Yirmi dokuz yaşında!" diye bağırdı Eda övünür gibi. Bir yandan topladığı böğürtlenleri yiyor bir yandan da yanımıza doğru yürüyordu. "Abim çok güçlüdür ve çok da yakışıklı. Sonunda döndü Erva Abla."

"Neredeydi ki?" diye sordum. Merak edilesi bir konu değildi belki bu benim için -sonuçta bahsi geçen kişiyi tanımıyordum- ama yine de merak etmiştim işte.

Tanmanları severdim. Askeri lojmanda belki arkadaşlarımdan sonra en çok onları severdim.

Zaman Tanman kızların annesiydi. Benden yalnızca beş yaş büyüktü. Kuzey Tanman ise bir askerdi ve yaşı epey vardı. Elli olabileceğini düşünüyordum. Babam gibi Albaydı ama o emekli olmayı tercih etmişti. Artık mesleğini yapmıyordu. Görüntü olarak Tanmanlar aralarındaki yaş farkına rağmen hiç garip durmuyorlardı. Kuzey Tanman son derece genç görünümlü, yakışıklı bir adamdı. Zaman ile aralarında aşk olduğuna da emindim.

"Hakkâri'de. Rüzgar abim orada çalışıyordu."

Adı Rüzgar'dı demek. Belki de Kuzey Tanman'ın oğluydu Rüzgar. Bu da bir tahmindir elbette.

"Kızlar!" diye genç bir adamın sesi yükseldi Tanmanların evinin içinden. İstemsizce bir adım geriye çekildim. Ada elime yapışmasa bunu yaptığının farkında bile olmayacaktım.

"Hadi gidelim Erva abla. Uyanmış abim. Ondan izin alabiliriz."

Öne doğru çekiştiriliyordum. Kimseyi rahatsız etmek istemiyordum ben aslında. Eğer Rüzgar denen o adam yoldan yeni gelmişse kızların dediği gibi, dinlenmek istiyor olabilirdi. Doğal olarak bahçesinde bir yabancıyla da karşılaşmak istemeyecekti. Eda hemen yanımda yürüyordu ve kıkır kıkır gülüyordu. Kızın tüm dişleri böğürtlen rengine boyalıydı. "Evinize gelemem," dedim hemen. "Kızlar düşündüm de... Anneniz de yok evde. Şu yürüyüş işini o gelince mi yapsak?"

"Yürüyüş değil, koşu!" diye düzeltti beni Eda. Kucağındaki böğürtlenlerden bir avuç alıp bana doğru uzattı. Bir böğürtlenlere bir Eda'ya baktım. Yüzümü ekşiterek başımı iki yana salladım. "Almasam daha iyi." Ekşi olan şeyleri severdim ama bu mevsimdeki böğürtlenlerin pek lezzetli olduğunu sanmıyordum.

Eda, elimi tuttu ve itiraz kabul etmez bir şekilde bir avuç böğürtleni avucuma bıraktı. "Çok güzel. Güven bana. Biz çocukken bu böğürtlen çalılarını abim dikmiş. En güzelleri onlar," dedi başını beni ikna edebilmek adına tatlı tatlı sallarken.

Sanki şimdi çocuk değillerdi. Güldüm. Ada beni çekiştirmeye devam ediyordu. "Abi!" diye sesleniyordu bir yandan da eve doğru.

Elimdeki böğürtlenlerin suyunun pantolonuma akmaya başladığını görünce bakışlarımı homurdanarak iyice aşağıya indirdim. Avucumun içi mor ve kırmızı renk arasında lekelerle dolmuştu. Aynı durum şimdi pantolonumda da söz konusuydu. Eda'nın dediği gibi böğürtlenler çok iyiydi, öyle iyiydi ki suları parmaklarımdan arasından akıyordu.

Daha kötüsünün başıma geleceğini nereden bilebilirdim? Doru'yu aklımdan atabilmek için çıktığım yürüyüşte başarılı olacağımı...

Bir anda ayağım bahçedeki koca taşa -neden oradaysa- takıldı ve yanından geçmekte olduğumuz böğürtlen çalısına doğru sendelerken buldum kendimi. Ani gelişen bu durum karşısında kendimi zerre toparlama şansım olamadı. Ada'yı da yanımda sürükleyecektim ki onun elini bırakmayı son anda başarabildim.

Ama düşüşüme engel olamamış ve kendimi dikenli çalının ortasında buluvermiştim. Acı içinde inlerken, dizlerimden ve avuç içlerimden yükselen sızıltılar; tam o anda etrafıma batan dikenlerden değil, düşüşümü engellemek için uğraşırken oluşan sıyrıklardan kaynaklanıyordu. İki elimin üzerine kapaklanmışım ve iki dizimin üzerinde duruyordum. Yüzüm çalının arasına gömülüydü. Canım yanıyordu, hem de çok.

Elmacık kemiğimin üzerinde bir sıcaklık hissediyordum. Galiba diken orayı fena halde yanlamasına yırtmıştı.

"Ahhh!" diye inlerken ben, gür bir erkek sesi az gerimden yükseldi. "Neler oluyor burada?"

Az önce evden seslenen kişiye aitti bu ses. Rüzgar Tanman'a. Galiba Tanman'dı.

Kızlar endişeyle ciyaklıyorlardı. "Erv abla iyi misin!?" diye soruyordu Eda. Ada'nın ise bahçede telaşla koşturan ayak seslerini duyabiliyordum. "Onu kurtar abi. Canı yandı, çok yandı!"

Görmememe rağmen çalının arasından elimin birini havaya kaldırıp, inleye inleye, "İyiim ben" diye seslendim. "Sadece düştüm. Kızlar sizde bağırmayı kesin!"

Ada, "Onu çıkar abi!" diye bağırmaya devam ediyordu. Ben tam da o esnada havadaki elimi güçlü parmakların sardığını hissettim. Avucumun içindeki sıyrıklardan sebep acıyla bir kez daha minik bir inilti döküldü dudaklarımın arasından.

"Dayan biraz," dedi hala yüzünü göremediğim o ses.

Beni kolumdan tuttuğu gibi aniden çekip havaya kaldırdı.

Gözlerim çektiğim acıdan sebep sımsıkı kapalıydı. Ofluyor, biraz üflüyor ve yerimde zıplıyordum.

"Kötü görünüyorsun," deyince ses, gözlerimi o zaman araladım. Kendime baktım direkt. Saçım başım dağılmış, kıyafetim toz toprak içinde bir yana kaymış haldeydim.

Bakışlarım sonrasında doğruca onu buldu.

Koyu renk saçlara ve esmer bir tene sahipti. Boyu çok uzundu. Belki Doru kadar. Ya da ondan çok az kısa. Ama yine de uzundu. Yüzünü net görebilmek için başımı geriye atmak durumunda kalmıştım. İkizlerin gözleriyle birebir olan mavi gözleriyle buluştu bakışlarım. "Öyle görüldüğüme eminim," dedim sızlanır gibi. Sıyrık avuç içlerimi havaya kaldırıp şöyle bir kontrol ettim. Fazla derin değillerdi ama canımı yakacak kadar da çizilmişlerdi. "Yanağımda da çizik var değil mi? Göremiyorum ama acısını ve ıslaklığını hissediyorum," diye sordum halime hayıflanırcasına.

Rüzgar denen genç adam gülerek başını salladı. Neden güldüğünü anlamadım. Benim canım yanıyordu, o gülüyordu.

"Çizilmiş ama, üzülme. Güzel yüzünde hasar bırakacak gibi değil," dediğinde hemen, "Bunu dert etmiyordum," dedim ettiği iltifatın verdiği utangaçlıkla. "Kalsa bile sorun değil." Normalde olsa bir yabancından şöyle bir anda gelen iltifatı tersleyebilirdim. Ama o ikizlerin abisiydi. Yani öyle olduğunu söylüyorlardı. Yabancı sayılmazdı.

"Kadınlar böyle şeyleri dert eder, ilginç," dedi kaşının biri havalanırken. Elini bana doğru uzattı tokalaşmak maksadıyla. "Rüzgar ben."

Bir ellerime baktım bir de onun uzattığı ele. "Tutmasam daha iyi. Açık yara, mikrop kapabilirim ve elin kan olacaktır," dedim.

Sözlerimi umursamaz bir ifadeyle ve yine gülerek hasarsız parmak uçlarımı yakaladı, tokalaşır gibi kavrayıp salladı. "Böyle oldu. Adın ne ve bahçemizde ne yapıyordun?" diye sordu. Sürekli gülümsüyordu bu adam. Aslında sert bir görünüşü vardı ve bu görüntü gülümsemesine pek uymuyordu bana göre.

"Adım Minerva... Erva," diye düzeltiltim çabucak. "Erva'yı kullanıyorum."

"Savaşçı!?" dedi Rüzgar asıl adımın anlamını vurgularcasına. "Ne güzel ismin var."

Yalnızca başımı sallayarak karşılık verdim. Sözlerinin pek üzerinde durmayarak, "Bende seviyorum," diye geçiştirdim. Sonra, "Zaman benim arkadaşım sayılır. Kızlarını da tanıyorum. Onlarla yürüyüşe çıkacaktık. Aslında onlar ısrar edince... İzin alalım dedik," dedim.

"Zaman yok," dedi Rüzgar. "Babam ile alışverişe çıktılar. Kızları bana bıraktılar. İzin verirdim ama sen artık pek yürüyecek gibi görünmüyorsun," derken beni baştan aşağıya süzüyordu.

"Maalesef." Bunu neden yaptığını anlayabiliyordum, çünkü şu an berbat görünüyordum.

"Sorun değil Erva abla," dedi Ada kenardan. "Sen iyi olunca çıkarız. Denizi de görmeye gideriz."

Askeri Lojmanın büyük bir kısmı Ege Deniz'ini görüyordu aslında. Hatta evimin arka tarafının bir kısmından bile görünürdü. Lakin Tanman'ların evi daha içeride kaldığı için deniz manzarasını buradan pek görmek mümkün değildi.

"Olur," diyerek işaret parmağının tersiyle nazikçe Ada'nın yanağını okşadım.

Eda  zg n bir ifadeyle daha uzakta duruyordu bizden. Muhtemelen kendini suçluyordu şu durumumdan ötürü. Ona bakıp, "Ben iyiyim Eda," diye seslendim. "Senin suçun değil. Verdiğin böğürtlenleri düşürdüm maalesef. Sonra birlikte toplayalım olur mu?"

Eda  zg nce yere saçılan b ğ rtlenlerini işaret etti. "Onlar için de  z ld m. D ş rmeseydim sana yeniden verirdim."

"Hiç sorun değil," dedim hemen. "Dediğim gibi, sonra yeniden toplarız. Ama benim şimdi gitmem gerekiyor. "

"Seni biz bırakalım," dedi Rüzgar. "Ayağın aksayacak gibi." Bakışlarının olduğu yere, ayaklarıma indirdim bakışlarımı. Tam basamıyordum  zerine. Ağrımıyordu ama biraz rahatsız ediyordu. "Basit bir incinme," dedim düz bir sesle. "Hiç sorun değil, kendim gidebilirim."

"Evi uzak abi. Onu sen götür," diye mırıldandı  ne atılarak Ada. "Annem çok kızar yoksa. Onu yalnız bırakmamalıyız."

"Bende  yle yapacaktım," dedi Rüzgar gülerek. "Onu eve ben bırakacağım. Ama önce bir Zaman'ı arayayım. Kızları da peşimizde s r klemeyelim. Yakındalarsa bekleyip onlara teslim ederiz."

 tiraz etmeye, gerek olmadığını söylemeye çalıştım ama işe yaramadı. Rüzgar Tanman oldukça inatçı bir adamdı. Ne s ylerssem söyleyeyim ona pek işlemiyordu. Bildiğini okuyan tiplere benziyordu. En azından ilk izlenimim bu yönde idi.

Yol boyunca canımın acısını unutabileyim diye beni lafa tuttu. Zaman, gelmiş, kızlarını teslim almış ve onları bir güzel paylamıştı. Elbette, beni düşürdükleri için. Durumu Zaman'a aıkladıysam da kızlarının şımarıkça davranmaması gerektiğini düşündüğünü söylemişti. Bu yüzden onlara kızdığını ve yetişkinlerle diyaloglarını daha seviyeli tutmaları gerektiğini öğretmeye çalıştığını... Haklıydı aslında bir anlamda. Benim annemde ocukken Zaman'inkine benzer bir tutum izlerdi. İşe yarıyor muydu? Evet. Ama benim çocuğum olsa şunu yapamazdım sanırım. Kıyamazdım.

Eve giden yol boyunca ettiğimiz sohbetlerden onun Kuzey Tanman'ın ilk birlikteliğinden olan çocuğu olduğunu öğrenmiştim. Kızların dediği gibi mimardı ve garip bir şekilde çalıştığı yer gerçekten de Hakkâri idi.

Onu sorgulamaktan çok, bir asker kızı olduğumdan, "Sen de baban gibi askersin değil mi?" diye sormuştum.

Ne evet demişti ne de hayır. Onaylamamıştı beni ama cevabımı ona bakarken yüzünde oluşan garip gülümsemeden almıştım ben. Askerdi ve mimarlık mesleğinin altına saklıyordu bunu. Neredeyse emindim bundan. Tıpkı benim babam gibiydi yani. Özel bir timle, gizli görevler falan bile yürütüyor olabilirdi...

Evimin bahçesine vardığımızda kısa süren sohbetimizde son bulmuştu. Garip bir bakışmanın arasında kalmışken gülümsemeye gayret ederek vedalaşmaya hazırlanıyordum ki, bir şey fark ettim.

Kulübemin cam kapısı hafif aralıktı. Çıkmadan önce kapadığımı öylesine emindim ki... Hiç açık bırakmazdım ben o kapıyı. Kilitlemezdim ama açık da bırakmazdım. Zaten kimsede girmezdi içeride çizimlerim olduğunu bildiklerinden.

Rüzgar'ın varlığını bile unutarak doğruca oraya doğru yöneldim. Neredeyse koşar adım, ayağımın aksaklığını bile umursamadan. İçime öylesine bir sıkıntı oturdu ki, sanki hissettim kötü bir şey olduğunu.

Aralık kapıyı biraz daha aralayıp başımı içeriye uzattım önce. Nefesimi tuttuğumun farkında bile değildim. Kahve içerideydi ve beni görünce yatar pozisyonundan hemen dikleşerek ayağa kalkmıştı.

Nefes nefese kalmış halde, "Kahve!" diye bağırdım şaşkınlığımdan sebep. Onun daha önce yokluğumda kulübeye girdiğini hiç görmemişim.

Lakin bunu irdelemeye zamanım olmadı. Projem! Çizim kağıtlarım mahvolmuştu. Çıkmadan önce doğru düzgün içemediğim kahve bardağı projemin üzerine devrilmiş, boşalan bardak yere düşüp parçalanmıştı.

"Ne oldu burada!" dedim hayretler içerisinde kalırken. Kapıyı sonuna kadar açıp içeriye girdim. "Bunu sen mi yaptın Kahve?"

Neredeyse haykıracaktım. Öyle üzülmüştüm ki olana. Çaresizce ardından içeriye giren Rüzgar'a çevirdim kendimi. "Bu kapıyı kapattığıma emindim. Kahve uslu bir köpektir. Bunu nasıl yapmış olabilir?" diyordum ama aslında kendi kendime söyleniyordum. Mantıklı bir açıklaması olmalıydı bunun.

Rüzgar içeride bakışlarını dolaştırdı. Sonra cam kapıyı inceledi. "İtilerek açılabiliyor sanırım," dedi. "Ama ağır bir kapı. Kapattıysan o açmış

olamaz!"

"O kadar da emin değilim galiba," dedim projemin yanına doğru yürürken. "Kahretmesin ya! Ne yapacağım ben?" Kağıt kahvenin büyük bir kısmını emmişti ama hala küçük bir göl kadar ıslaktı her yer.

"Çok önemliydi galiba senin için?"

"Öyleydi," dedim. "Haftalardır çalışıyordum üzerinde ve iki gün sonra teslim edecektim." Olanla ölene çare yoktu değil mi? Ben şu olandan sonra hayallerimi az sonra çöpe basacağım kağıt gibi toparlayıp arkasından atacaktım.

"Makine mühendisi misin?"

Başımı salladım. Çizimden anlamış olmalıydı bunu. Aslında tam şu anda yalnız kalmak istiyordum. Biriyle konuşacak halde değildim ama o bana eve kadar eşlik etme nezaketini göstermişken bir şey de diyemiyordum. "Öyleyim ama şu olandan sonra kovulacağımı düşünüyorum. Asla yenisini yetiştiremem."

"Autocad çizimini yapmış mıydın?"

Olumsuz anlamda başımı salladım. "Bu bittikten sonra programa geçirecektim. Şu gördüğün proje neredeyse sondaydı," dedim elimle mahvolmuş çizimi göstererek.

"Üzüldüm." Benim kadar olamazdı. Şu an ne hissettiğimi asla anlayamazdı. Ben böyle düşünürken o masanın üzerindeki peçetelikten birkaç tane kağıt peçete çekip çizimi kurulama işine girişti. Nafile çabalıyordu. Yüzümde buruk bir gülümsemeyle baktım sadece.

"Boşuna," dedim ama tamamlayamadım sözlerimi. Ağzımı havayla doldurup, oflayarak kapıya yöneldim.

Huzur bulduğum kulübem bile şimdi üzerime üzerime geliyormuş gibi hissettiriyordu. Rüzgar'ın yanından geçtim ve kendimi dışarıya attım. "Bittim ben," diye söylenip duruyordum. İnsanı en çok hayalleri yıkıyordu. Bunu çok zamandır biliyordum da işte çabalayıp duruyordum şu zamana kadar. Olacak gibiyken uçurumdan atılır gibi sonlanması bir şeylerin... Zordu, çok zordu. Bilinen anlamda sondu.

Rüzgar peşimden geldi.

"İstersen yardım ederim. O kadar da kötü durumda değil. Sen baka baka temize geçersin ben de bilgisayara geçiririm. Autocad kullanmada iyiyim. Biliyorsun mimarım. Hallederim hemen," diyordu. Güldüm. Deli bir kız gibi güldüm yine. Beni yadırgamasını umursamadan.

Elimi, kolumu kulübeye doğru sallaya sallaya, "Hemen olacak şey değil," dedim sıkıntıyla burnumdan soluklanırken. "Haftalardır uğraşıyordum. Söyledim! Sadece Autocad'e geçirmesi bile iki gün alır." Ona kızmıyordum. Kızdığım sadece kendimdim. Ben çalıştığım araba firmasına kendi çabalarımla girmiş, olduğum yerde kalabilmek için gecemi gündüzüme katıp çalışmışım. Ve her şeyi de bir kahve bardağı ile mahvetmişim. İşte bu kadar basitti bir şeylerin sonlanması. Pamuk ipliği çok inceydi ve hemen kopuyordu. En azından benim hayatım için öyleydi.

Bahçenin ortasında öylece duruyorduk. Sözlerime karşılık bir şey söylemedi, bende beklemedim. Kahve gelip gövdesini bacaklarıma sürtmeye başladı. Suçlu o gibi görünüyordu ama buna hiç inanmak istemiyordum.

Kızamıyordum ona. Kızmazdım da. Yere, çimenlerin üzerine oturdum ve onu kendime çektim. Bacaklarımin arasına girince, "Kahve sana kızgın değilim," diyerek kıvrıcık tüylerini ellerimin hasarsız kısmıyla sevmeye çalıştım. "Affettirmen gerekmiyor bana kendini. İsteyerek yapmazsın sen. Ben biliyorum."

"Senin köpeğin mi?" diye sordu Rüzgar. Kahveyi dikkatle inceliyordu.

Olumlu ya da olumsuz cevap veremedim. Dudak bükerek "Bilmiyorum," dedim yalnızca. "Sahibi yok galiba. Lojmanın köpeği olduğunu düşünüyorum. Olabildiğince ona ben bakmaya çalışıyorum."

"Bence oldukça eğitilmiş bir köpek," dedi Rüzgar tespitini ortaya koymaktan çekinmeyerek.

"Öyle mi?" diye sordum hemen. Daha bir dikkatli inceledim Kahve'yi. "Bana da çok zekiymiş ve her şeyi anlıyormuş gibi geliyor bazen."

Rüzgar net bir şekilde başını salladı. "Kesinlikle öyle. Böyle köpekler izinsiz hiçbir yere girmez. Onu eve bile sokmayı başaramadın değil mi?"

"Öyle," dedim bir anlığına derdini unutup, şaşırarak.

"Muhtemelen bir sahibi vardır."

"İnşallah yoktur," dedim umut eder gibi. "Ona çok alıştım."

Güldü Rüzgar. "O da sana alışmış. Gözlerini bir saniye bile senden ayırmadı. Yalnızca beni tehdit etmek için çevirdi bakışlarını."

"Tehdit etmek mi?" Anlamamıştım söylediğini.

"Yabancı olduğum için yapıyor bunu. O yüzden sana bu kadar dikkatli bakıp bana arada bakış atıyor. Muhtemelen sana saldıracak olsam dişlerini etime geçirir."

Dayanamadım güldüm. Hem de oldukça sesli bir şekilde. "Sakın Kahve!" dedim uyarır gibi. "O düşman değil!" Bir kaç saniyeliğine sorunlardan sıyrılabilmek iyi hissettirmişti. Bunu o başarıyordu.

Kahve havlamaya başladı. İki kere ve oldukça net bir şekilde ağzını yukarıya doğru dikerek. Çoğunlukla iki kere havlıyordu. Beni bu şekilde mi onaylıyordu acaba?

Doru'nun evinin dış kapısı açılmaktaydı o sırada. Ceylin ve o dışarıya çıkmıştı. Bakışlarımı boş bulunup o tarafa çevirince fark ettim açılan kapıyı da onları da. Doru onun valizini taşıyordu. Galiba Ceylin evine gitmek için yeni ayrılıyordu yanından.

Ceylin'in babası sıkı bir adamdı. Farklı siyasi görüşlere sahipti ve onu biraz toplumun genel algılarının dışında yetiştirmeye çabalıyordu. Ceylin yetişkin bir kızdı ama bu durum hala devam ediyordu. Muhtemelen bu akşam Doru'nun yanında kalamayacaktı. Çünkü döndüğünü duyunca babası evde olmasını istemişti.

Ceylin yönünü değiştirip bizden tarafa doğru yürümeye başlayınca Doru'da dalgınlığından çıkıp -nedense oldukça düşünceliydi- onun yöneldiği tarafa, bizden tarafa çevirdi başını. Doğal olarak bakışları ilk ortak bahçemizde, ayakta dikilen tek yabancıya takıldı. Onu baştan aşağıya inceleyerek yürüyordu şimdi.

"Ne oldu gene?" diye sordu Ceylin bir sorun olduğunu anlamış gibi. "Yüzünün, saçının hali ne?"

Ben ne halde olduğumu unutmuştum tabii. Ellerim yüzümün önünde dağınık halde duran saçlarımın arasına girdi hemen. Düzeltmeye çalıştım ama ne kadar oldu bilmiyorum. "Düştüm," dedim kısaca.

"Bu aralar ne çok düşünüyorsun sen? Az dikkatli olsana," diyerek yanıma oturdu Ceylin. "Dizlerin de parçalanmış." Bileklerimi tutup nazikçe kendine doğru çekti. "Ellerin!" dedi yüzü buruşurken. "Ellerin de çok kötü. Erva sen kalbime indireceksin ha en sonunda! Ne bu halin kızım ya?"

Gülümsemeye gayret ederek, "İyiyim. Sorun yok," diye mırıldandım. "Sağ olsun, Rüzgar yardımcı oldu."

Başımı ona doğru kaldırınca, "Rüzgar!" diyerek, bakışlarını tepemizde dikilmeye devam eden Rüzgar'a çevirdi Ceylin. "O sen olmalısın? Onun arkadaşı mısın?" diye sordu. Olsaydı bilirdi, çünkü ben ona her şeyimi anlatırdım. Bilerek öyle soruyordu Ceylin. Merakındandı yani.

"Ben, Rüzgar Tanman. Aşağıda oturuyorum. Yeni tanıştık onunla ve evet. Belki arkadaş olabiliriz," diye cevapladı onu Rüzgar.

İster istemez gülümseyerek onayladım onu. "Olduk bile," dedim. İyi bir adamdı Rüzgar. Sevmiştim onu. Şu kısacık zamanda bile nasıl bir adam olduğunu belli etmişti bana göre. Bir kere ilgiliydi. Onun için hiç kimse olmama rağmen sırf kötü durumdayım diye yanımda kalıyor oluşu bile yeterdi.

"Projene yardım etmeme izin verirsen daha bile iyi olabiliriz," dedi Rüzgar. Bunu birkaç keredir tekrarlayıp duruyordu ve hiç de nezaket olsun diye söylüyormuş gibi görünmüyordu.

"Üzülme artık. Israrcı olmamana rağmen sana yardım etmeye ben gönüllüyüm," deyince "Sağ ol," dedim belli belirsiz. Biraz tereddütte kalmıştım aslında. Hafifçe gülümsedim. Rüzgar'ın çizimde ne kadar iyi olduğunu bilmiyordum. Eğer dediği kadar iyiye bile onun bu iyilik teklifini kabul etmeli miydim?

Proje yetişir mi hiç bilmiyordum ama elindeki bütün fırsatları değerlendirmeden durabilecek biri de değildim. Dakikalar önce her şey bitti derken bile aslında az da olsa umut vardı içimde. Pes etmek hamurunda yoktu bir kere.

"Ne projesi?" diye sordu Doru. Meraklı görünmemeye çalışıyordu ama benden saklayabileceği bir şey değildi bu. Onun tüm mimiklerini ezbere biliyordum ben.

"Kahve," dedim üzgünce, bacaklarımın arasında duran köpeği sevmeye devam ederken. "Kulübeme girmiş ve üzerinde çalıştığım projeye kahve devirmiş. İki gün sonra teslimi var. Rüzgar da mimarmış. Bana yardım etmeyi teklif ediyordu."

"Teklif değil artık," diye homurdandı Rüzgar gülerek. "Edeceğim."

Doru ona gözlerini devirdi ve bakışlarını Kahve'ye dikti. Bakışlarını onda dolaştırmaya devam ederek, "Onun böyle bir şey yapacağını sanmam," dedi net bir şekilde.

Kaşlarımı kaldırdım. Nasıl bu kadar emin konuşabiliyordu ki?

"Eğitilmiş köpek olduğunu sende anlamışsın," diye araya girdi Rüzgar. "Bence de yapmamıştır."

Doru onu duyumsamazlıktan geldi. Benden tarafa bakarak konuşmaya devam etti. "Evine bile girmiyor, sen olmadan kulübeye de gireceğini sanmam. Seni de seviyor gibi görünüyor," dedi eliyle Kahve'yi işaret ederken. "Hal böyleyken neden masanı dağıtsın, kahveni devirsin?"

Dudağımı bükerek, "Bilemiyorum" dedim belli belirsiz bir sesle. "Ona kızmıyorum ben zaten. Olan olmuş." O net konuşuyordu ama Kahve'yi o

değil ben tanıyordum. Evet, ben de yapmadığını düşünüyordum, lakin o yapmadıysa kim yaptı diye düşünmeden de edemiyordum. Kahve bardağı kendi kendine devrilecek değildi ya. Belki de Kahve masanın ayağına falan çarpmıştı ve bardak da devrilmişti.

"Bu ellerle nasıl çalışacaksın ki Erva?" diye sordu Ceylin. "Sana yardım etmemi ister misin?"

"Baban çağırırdı değil mi?" diye sordum. Çağırılmamış olsa bu kadar erken ayrılmazdı çünkü Doru'nun yanından. "Sen onun yanına git. Ben bakarım başımın çaresine. Sağ ol, düşündüğün için."

"Ne demek," diyerek ayağa kalktı Ceylin. "Hatta gitsem iyi olacak. Lojmanın dışına gelecekti. Çoktan gelmiştir."

"Seni dışarıya kadar bırakmamı ister misin?" diye sordu Doru. Ceylin onun yanağına en hızlısından bir öpücük kondurdu. "Gerek yok sevgilim. Babamla henüz tanışmadın. Seni görmese iyi olur. Biliyorsun beni Erva'da sanıyor."

Evet, bir de bu durum vardı. İnşallah bir gün Ceylin'in babası Cezmi Aşır her şeyi öğrenip beni suçlamazdı. Ben o zaman da Ceylin'in arkasında dururdum da, inanır mıydı onu kestiremiyordum işte. Zira yalan söyleyebilen biri değildim. Hatta bu konuda vasattan da öteydim.

"Biliyorum," diyerek bakışlarını bana çevirdi Doru. Bir şey demedi ya da yapmadı. Sadece baktı. Anlayamadım bakışlarının nedenini. Sonra tekrar Ceylin'e dönüp, "Aşağıdaki yola kadar götürüyüm çantanı o zaman," diyerek onu kolundan tuttu ve yürümeye başladı.

Yazar'dan...

Yeterince uzaklaştıklarını düşündüğü bir anda, "Kahve işi..." diye sordu ona Doru. Köpeğinin öyle bir saçmalığı yapmadığından son derce emindi. Onu suçlamak istemiyordu ama elinde değildi. "Bir ara ortadan kayboldun Ceylin? Defteri yaktığın gibi bunu da sen yapmadın değil mi?" Sesi kuşkuluydu Doru'nun ve Ceylin onun sorusunu duyar duymaz buz kesmişti. "Saçmalıyorsun artık!" dedi büyük büyük konuşarak. "O başka bu başka! Neden projesini mahfedeyim! Köpek yapmış. Uyuz hayvan, hiç sevemedim zaten onu! Belli ki o yapmış. Sen de bir şey yaptık ya, hep beni suçla dur artık!"

"Tamam," dedi Doru sert bir sesle. "Bir şey demedim. İki de bence farklı değil ama bu defa sana güvenmek istiyorum Ceylin. Yapmadım diyorsan inanmak istiyorum."

"Yapmışsam ne olacak ki Doru? Benim yerime onun yanında mı olacaksın? Sen benim sevgilimsin. Ben nasıl her şartta yanındaysam sen de benim..."

"Olmayacağımı söyledim!" dedi kaşlarını çatıp öfkeyle ona bakarken Doru. "Bu yaptığın onaylanamaz!" Sesi kesin ve kati çıkıyordu. "İlkini de onaylamadım ve sen bunun farkındasın. Eğer ona zarar vermeye çalışıyorsan-"

"Saçmalıyorsun artık!" diyerek kestirip attı onun sözlerini Ceylin. "Sana onu sevdiğimi ve arkadaşımı geri kazanmaya çalıştığımı söyledim," dedi sonuna doğru ses tonunu düşürüp daha ağır başlı bir hale bürünerek. "Bunu ben yapmadım. Yapmadım diyorum! Hem her ne olmuşsa iyi bile olmuş. Bak bu sayede Rüzgar ile yakınlaşacak. Onlar sabaha çıkmaz âşık olurlar birbirlerine. Yakışıklı adam. İnşallah olur," dedi elini açıp dua eder gibi.

"Saçmalayan sensin!" dedi tersler gibi Doru. "O Mehmet Albay'ın kızı. Gidip o serseriye göndereceğim buradan. Elin adamıyla tüm geceyi kulübede geçiremez!" Bağırıyordu ve bu Ceylin'i hayrete düşürmüştü.

"Yavaş gel!" dedi kız gözleri kocaman açılırken. "Sana ne kiminle geceyi geçirmiş! Albay'ın kızı bile olsa karışmayacaksın Doru! Ortada korunması gereken küçük bir kız yok! Tehlikeli bir durum da yok! Ne diye müdahale edeceksin?" Güldü siniri bozulmuş gibi. "Albay'ın kızıymış. Sen abilik yapar mıydın ona böyle? Ne oluyor sana!?"

Doru onun kolunu bırakıp bir adım yana çekildi. Burnundan soluyordu. "Daha fazla saçmalamadan git Ceylin," dedi elini patika yolun sonuna doğru savurarak. "Ben de tekrar babamın yanına gideceğim. Yarın da gelmem muhtemelen." Sen de gelme demeye çalışılıyordu ona.

"Tamam," dedi Ceylin ses tonunu düşürerek. Onu kızdırdığının farkındaydı. Geri adım atması gereken bu defa galiba kendiydi. Onun kolunu tutup kasla kaplı şişkinliği okşadı nazlı nazlı. "Ne istiyorsan onu yap sevgilim ve beni ara. Özlerim. Yarın da gelmem. Sonra görüşürüz."

Doru yolu tırmanıp gözden kayboldu gerisin geri. Ceylin de oflaya pufloya lojmanın çıkışına doğru yürüdü. Canı Doru ile yaptığı konuşmaya çok sıkılmıştı. Söylenip duruyordu. Bu kadar tepki vereceğini nereden bilebilirdi? İnşallah kahveyi kendinin devirdiğini ve köpeği kulübeye zorla soktuğunu öğrenmez diye düşünüyordu.

Pis pire torbası onu ısırma da kalkmıştı. Köpeğin boynunu sıkmıştı da öyle sokabilmişti içeriye ama bu anlaşılmazdı değil mi?

"Köpekle de dövüşmedim demeysin kızım Ceylin. Sen her şeyin üstesinden gelirsin alimallah," diye söylendi gülerek.

Doru bahçeye tekrara döndüğünde Erva yerde, çimenlerin üzerinde oturmaya devam ediyor ve Kahve'nin tüylerini seviyordu. Onu kendine doğru çekip sıkıca sarılarak göğsüne bastığında; bahçedeki diğer adam - Doru'ya göre yabancı olan- sırtmaya başlamıştı.

Doru'nun orada olduğunun henüz farkında değillerdi. Yeni tanışıyor olmalarına rağmen onların birbirlerine fazla yakın durduklarını düşünüyordu Doru.

Bunda rahatsız edici bir yan vardı. Rüzgar denen adamın şu an burada olmaması gerekiyordu. Ya da Erva'nın ona bu kadar yakın...

Ceylin'in de dediği gibi; Erva'ya karışmaya hakkı yoktu. Gidip duruma müdahale etmeyi, Rüzgar'ı buradan göndermeyi çok istiyordu ama ne hakla yapacağını bilemiyordu. Arkadaşının sözde sevgilisi olarak mı? Yoksa Albayının kızı olarak mı? Bu defa bu ikisine de sığınması zor görünüyordu.

Rüzgar, Erva'nın anlattığı bir şeye gülmeye başladığında, Erva'nın keyfi yerinde olmadığı zamanlarda bile insanları eğlendirebilen bir tarafının olduğunu fark ediyordu şimdi.

Muhtemelen Rüzgar onu yanlış anlayacaktı. Anlamasını istemedi.

Onlara bir adım attı ve birkaç dakikadır görünmez olmasına rağmen ikisinin de bakışları aynı anda ona çevrildi.

Bölüm Bitti...

Beğenmeyi ve yorum yapmayı unutmayın olur mu? Bu hikayenin buna çok ihtiyacı var :)

*Alıntılar için instagram: Piyamor_*

Sevgiyle kalın...

6. Bölüm - CAMDAN KULÜBE

Merhabalar,

Bölüm Şarkısı: Ceren Gündoğdu - Kapı

"Gir içeriye, kapıyı kapat. Etme bir kelime. Suratıma bak. Onca iş arasına bi' de kalp yarası kondurma.

Seni bana yaz, beni de sana. Etme bi' kere naz.

Nası' çıkıcaz bu yokuşu biliyorsan, gülümü soldurma. Sessiz olmak istiyorum bu gece. Tam önümde bir bilinmez bilmece."

Keyifle Okuyun...

6. BÖLÜM

CAMDAN KULÜBE

Bir rüyadan uyandım. Gecenin kör karanlığında oturuyorum. Rüyam mı daha karanlıktı yoksa gece mi, bilmiyorum.

Gecenin en kuytusuna bile yüzün gizlenmiş sanki. Rüyadaki senden kaçabildim ama her yanıma çoktan sarıp sarmaladığını hesaba katamadım.

Yine odanın ışığı yanıyor ve ben bahçeme senden yansıyan kadarıyla yetiniyorum.

Yoksun ama varsın yani. Bahçedeki o ışıktaki varsın. Karanlıkta varsın. Sessizlikte varsın. Hiç olmadığın kadar varsın.

Ben seni ol diye umut etmiyorum. Sadece dayanmaya çalışıyorum.

Sevmekten zor olmamalıydı alışmak. Varlığını bilmeden yokluğuna alışmak...

Olmayacağını bile bile, uzağında tutmaya çalıştığım bedenimden ruhuma sinen ruhunu söküp atamıyorum.

Doru Demir, seni içime tutunduğun o yerden koparamıyorum!

Seni sevmeyi ben istemedim ama...

Aşkıni olduğu gibi acısını da yalnız ben sahipleniyorum...

Erva'nın Günlüğü

8 Haziran - İzmir

"Sana bir şey söyleyeyim mi? Bu köpek sana asılıyor bile olabilir," dediğinde Rüzgar, gülerek Kahve'ye indirdim bakışlarımı. Burnunun üzerindeki açık renk tüylere dudaklarımı bastırdım. Onu severken en çok burnunun ucuna ilgi gösteriyordum ve bu da Kahve'nin çok hoşuna gidiyordu. En azından tatlı yumuşak hırıltılarından öyle olduğunu düşünüyordum.

"Eğer öyleyse mutlu olurum. Çünkü bende ona biraz meyilliyim." Kahve bahçeyi inletircesine burnunun ucunu göğşe dikip iki kere havladı. Başımı geriye atıp güldüm. Beni anlıyordu, kesinlikle anlıyordu. "Ve bence bu 'evet' demek. Dediğin gibi o da beni seviyor. Hissediyorum."

"Gülmek sana çok yakışıyor biliyor musun?" dedi Rüzgar konumuzdan bağımsız. Gülüşlerim sakinleşip yüzümde yok olmaya başlarken, "Teşekkür ederim," diyebilirdim sadece.

İltifatlardan pek hoşlanmazdım aslında. Çünkü nasıl karşılık vereceğimi bilemezdim o anlarda.

"Gülmeyi ve güldürmeyi severim," dedim başımı sallayarak. Gerçi o kadar da emin değildim artık. Şimdi sahici gülüyordum ama bu Rüzgar'ın düşünceli ve yardımsever bir adam oluşundandı. Zor durumumda bir anda çıkagelmişti.

Bugün, bir önceki günlere nazaran daha şanslı zamanımdaydım galiba. Yoksa olanlar aklımdan da yüreğimin kuytularından da çıkmış değildi.

Patika yola doğru bir kıpırtı fark ettim. Öncesinde Kahve'ye ve Rüzgar'a o kadar odaklanmışım ki onun orada olduğunun farkına bile varamamıştım.

Doru, kendi evinin yolunu tutacakken, tereddütle birkaç adım attı bize doğru. Gelip bize dahil olmakla evine gitmek arasında kalmış gibiydi.

Dahil olmaktan kastım sohbetlerimiz değildi elbette. O pek öyle şeyler yapmazdı. En azından benim olduğum yerlerde. Nedense Rüzgar'dan hoşlanmamış gibi geliyordu bana. Onun burada olmasından rahatsızdı belki.

Bu sadece önseziydi aslında. Öyle hissediyordum.

"Erva!" diye seslendi yanımıza gelmesine birkaç adım kala olduğu yerde dururken. Seslenmekten biraz fazlası gibi yankılandı sesi bahçede. Sert ve yüksek.

Sadece baktım. Ne isteyeceğini merak ederken ben, "Gelsene şöyle," dedi başıyla az ileriye işaret ederek.

Beni mi çağırıyordu yani? Ne söyleyecekti? Şimdi daha bir öfkeli görünüyordu gözüme. Hayırdır inşallah diyerek kalktım yerimden. Rüzgar'a, "Ben şimdi geliyorum," diyerek pantolonuma yapışan ot ve çimen

parçalarını silkeledim. Doru çoktan beni beklemeden kafasıyla işaret ettiği tarafa doğru adımlamaya başlamıştı. Onu takip ettim.

Evimin kapısına yakın bir noktada durduk. Rüzgar kulübe tarafında kalmıştı.

Hiç beklemediğim bir şekilde kolumu tuttu ve beni karşısına aldı. Sırtım Rüzgar'a dönükken, o omzumun üzerinden onun olduğu tarafa bakıyordu. Bense kolumda olan eline.

"Sen tanıyor musun bu adamı?" diye sordu kuru bir sesle ve kafasıyla omzunun üzerinde kalan o noktayı işaret etti.

Bakışlarımı ağır ağır onun yüzüne kaldırdım. İlk defa bu kadar yakın duruyorduk. Ve ilk defa benimle temas kuruyordu. Sesindeki öfkeli tınıya ne sebep olmuştu bilmiyorum ama hala biraz şaşkındım.

Öyle aşk budalası biri değildim ben. Şu kadarcık şeyden anlam çıkarılmayacağını da biliyordum. Lakin kalbim aklımı pek dinlemiyordu. Tam da şimdi deliler gibi çarpıyordu.

"Be- ben," diye kekeledim önce. Bir duraksadım. Hala kolumu tutuyor olmasa içi sıcacık olan avucuyla, belki kendimi toparlamakta bu kadar zorlanmazdım. Gözlerimi kapayıp başımı iki yana salladım hızlıca. Gözlerim tekrar açılırken, "Ben anlamadım. Rüzgar'ı mı soruyorsun?" diye sordum.

Pekâlâ anlamıştım oysaki. Ama Doru'nun onu bana sorması garip gelmişti.

"Kim olacak başka," dedi tersler gibi, bakışlarını çekincesizce gözlerime mıhlarken. Dumur olmuş bir hali vardı. İyi de neden?

Gözlerime bakıyordu!

Yakınlığımızdan sebep, onun buram buram aldığı parfümüyle karışık ten kokusuna mı dayanayım, yoksa ilk defa çekinmeden gözlerime bakan bakışlarına mı yanayım bilemedim.

Kımıldayamıyordum. Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Kurumuş dudaklarımı araladım ağır ağır, hemen sonra tekrar kapadım.

Burnumdan hızlı ve güçlü bir soluk bırakırken göğsüm titreyerek havalandı ve indi. Bu adamın kokusu ne dayanılmazdı. Aklımı alıyordu. Konuşma yetimi de sanki. İşte bunu yeni deneyimliyordum.

Daha fazla kendimi ele vermemek adına bir şeyler geveledim önce. Sonra hemen toparlayıp bakışlarımı Doru'nun ardında kalan birkaç noktada dolaştırırken, "Tanıyorum," dedim. Yanlış söylediğimi düşünerek değiştirdim sözlerimi. "Tanıştık yani. Yeni tanıştık."

"Bak," dedi Doru, bana nasihat verecekmiş gibi başını dikleştirip zaten uzun olan boyunu iyice ortaya çıkarırdı. Eli hala kolumu tutuyordu. "Sen Albay'ımın kızıydın. Hastanedeyken ailen seni bana emanet etti. Baban zaten sana hep göz kulak olmamı istiyor. Hal böyleyken, şu söyleyeceklerimi sakın yanlış anlama. Belki bana düşmez ama; tanımadığın bir adamla gece, küçücük kulübede zaman geçirmen doğru gelmiyor."

"Çalışacağız biz," dedim kendimi ve yeni tanışıyor olmamıza rağmen iyi tanıdığımı düşündüğüm Rüzgar'ı savunur gibi. Onun sözlerini elbette yanlış anlamamıştım.

Doru'nun babamı ne kadar çok saydığını, babamın da onu sevdiğini bilirdim. Üzerine düşeni yapmaya çalışıyor, bunu bir sorumluluk olarak görüyordu ve ona istinaden konuşuyordu yalnızca. "O da bir asker. Eminim babam tanışsa ne kadar düzgün bir adam olduğunu anlar-" diyecektim ki böldü beni.

"Hımm," dedi Doru imayla ama aynı zamanda umursamazca. *Sen bir görüşte anladın yani* dercesine baktı yüzüme.

Tavriyla bir anlığına duraksadımsa da hemen yarıda kalan sözlerimi tamamlamaya çalıştım. "İyi biri," dedim net ve kendinden emin. "Bazen hiç tanımadığımız insanlara bile yardım ederiz. Endişelendiğinden söylemediğini biliyorum bunları." Zerre endişelenmemişti aslında, bundan emindim. "Bu nedenle sorun falan yok," dedim onu ikna etmeye çalışmıyor olmama rağmen başımı sallarken.

"Peki," diyerek kolumu bıraktı Doru. Hareketinde yine de içine sinmemiş bir şeyler olduğunu sezebiliyordum.

Bir adım geriye çekilip konuşmamız boyunca sıklıkla baktığı, arkamda kalan o noktaya çevirdi gözlerini. "Ceylin'in arkadaşıydın ve komşuyuz. Eğer bir sıkıntı olursa babama gidene kadar biraz daha evdeyim. Seslenmen yeter." dedi sesini Rüzgar'a da duyurmaya çalışır gibi.

Ve bana Ceylin'den sebep katlanıyorsun... Şunu ömrümce unutmayacağım herhalde Doru.

Başımı salladım. Tam tahmin ettiğim gibi; bu konuşmanın benimle bir ilgisi yoktu. Doru arkasına dönüp evine yönelirken ben de ağır ağır Rüzgar'ın yanına döndüm.

Kahve ortalarda görünmüyordu. Gitmişti. İçimi çekerek gülümsemeye çalıştım. Kokusu üzerimdeki gömleğe, cekete sinmişti? Neden her soluk alışımda sanki yanındaymış gibi onun kokusunu almaya devam ediyordum? Haksızlıktı bu. Şöyle bir an tekrar yaşanmamalı diye düşündüm. Ona yakın

olunca her şey benim için daha zor oluyordu çünkü. Aklım uçup gidiyordu. Kalbimi de uzunca bir süre sakinleştiremiyordum.

Yokluğuna alışmak varlığına alışmaktan çok daha kolaydı. Asla olamayacağın birinin varlığı yokluğundan kat be kat zordu.

"Başlayalım mı artık?" diye seslendim Rüzgar'a.

Rüzgar, gülerek başını sallarken bir kez daha teşekkür ettim. İki gece boyunca, sürekli çalışsak bile yetişmeyeceğini biliyordum ama yine de içim az da olsa rahatlamıştı. O kadar da üzülmiyordum artık. Rüzgar'ın hiç tanımadığı birine yardım ediyor oluşu iyi hissetmeme neden olmuştu. İyi insanlar vardı. Doru her ne derse desin...

Birlikte kulübeye kapanıp projeye gömüldüğümüzde öğlen vaktiydi. Öncesinde Rüzgar'ın da yardımıyla ellerime ve dizlerime pansuman yapmış, üstün körü çizikleri sargı beziyle iyice sarmıştım. Canım ilk anki gibi yanmasa da kalem tutan elimin avucu beni biraz zorluyordu.

Saatler ilerlerken kulübeden zorunlu ihtiyaçlar dışında hiç çıkmadık. Çizimimi önceki proje kağıdımdan bakarak -kahve lekeli olan- kopyalamaya çalışıyordum. Rüzgar'da bilgisayardan Autocad programına geçiriyordu yaptıklarımı. Neredeyse başa baş gidiyorduk, lakin projeyi sonuçlandırma süreci tahmin ettiğim gibi zor ve ağır ilerliyordu. Özellikle önünde iki gün kadar bile zaman olmayan biri için oldukça ağır...

Hava kararmaya yakın eve gidip iki jambonlu sandviç hazırladım ve kulübeye getirdim. Ben gibi Rüzgar'ın da kahveyi çok sevdiğini öğrenmiştim. Kahve makinesinde yeni demlediğim iki fincan filtre kahvelerin eşliğinde sohbet ede ede yedik sandviçlerimizi.

Sonrası zaman su gibi akıp geçti. Başımı kaldırdığımda kulübenin ahşap duvarında asılı olan saat 00:30'u gösteriyordu. Çalışmaya öyle bir kaptırmıştık ki kendimizi bandajımdaki kurumuş kan lekesini ancak fark edebiliyordum. Kalem tutan elimin orta parmağının kenarları, işaret parmağımın uç kısmı zonkluyordu. Kalem orada resmen bir göçük oluşturmuştu. Kalemimi masaya bırakıp önce parmaklarımı ovuşturdum, hemen sonra, yerde duran ilkyardım çantasından sargı bezi çıkardım.

"Zorladın."

"Bitebilse içim yanmayacak. Kendimi ne kadar paralarsam paralayayım parçayı ürettiğim firmanın umurunda bile olmayacak bu. Onlar için önemli olan projenin bitmiş olması ve zamanında teslim edilmesi yalnızca. Ona üzülüyorum."

Sargıyı dikkatle açtım. Yenisini alıp elime özenle sararken gözümün ucuyla şöyle bir kontrol ettim avucumu. Sıyrıklar derin değildi ve artık kanama da durmuştu.

"Ek süre isteyemiyor musun?" diye sordu Rüzgar. Ses tonu konuyla gerçek anlamda ilgilendiğini ve bir çözüm yolu aradığını gösteriyordu.

Bakışlarımı ona çevirmeden ama alttan alttan gülümseyerek sargıyı dolamaya devam ettim. Kâğıda kanın sızma ihtimaline karşı normalden kalın sarmaya çalışıyordum. "Çalıştığım yer dünyanın birçok yerinde faaliyetleri olan kurumsal, aynı zamanda çok da köklü bir şirket. Her şeyleri sistemli. Daha önce hiç böyle bir girişimde bulunmasam da ek süre vermeyeceklerini anlamamak için aptal olmam gerekir."

"İlla orada mı çalışman gerekiyor? Olmazsa, yani yetişmezse ve işten ayrılman istenirse üzülür müsün?"

Bunun üzerine düşündüm bir süre. Sargı işi bitmişti. Lakin tüm vücudum sandalyeye saatlerdir çakılı olduğumdan, tutulmuştu. Kollarımı yukarıya kaldırıp iyice gerindim. Ellerimi dizlerimin üzerine indirdiğimde, dönen sandalyemi de yanımda oturan Rüzgar'a doğru çevirdim. "Üzülürüm galiba. Oraya kimsenin yardımı olmadan kendi çabalarım ile girdim. Hayallerim konusunda birilerinden destek almayı sevmem."

Doru'nun, Ceylin'in torpil mevzusundaki davranışına bir anlamda hak veriyordum. Hatta bütünüyle doğru buluyordum. İnsan düşlediği yere yardımla gelince oraya kendini pek ait hissedemiyordu. Hep emanet gibi geliyordu. Üniversiteye Mahir Yargıcı'nın babası tarafından alınmış olabilirdim ama kendi payım da büyüktü.

Asistan öğretmenlik hiçbir zaman hayalim olmamıştı. Bu yüzden de olduğum yere ait hissetmeme gibi bir duygu oluşmamıştı içimde. "Ne olursa olsun sonuç benimle ilgili olacak. Başarısızlığımı da kabullenmem gerekir. Üzülürüm ama kendime kızmam."

"Senin başarısızlığın değil aslında bu," dedi Rüzgar, sandalyesini tekerleklerinden iterek biraz geriye doğru çekildi. Bacağının birini kaldırıp ayak bileğini diğer dizinin üzerine yerleştirdi. "Sen bitirmiştin neredeyse projeyi. Zamanında teslim edecektin. Bu nedenle üzülmemelisin de. Ben mimarım. Tasarladığın şeyin ne işe yaradığı konusunda bile emin değilim."

Güldü, gülerken yanağının birinde bana göre sevimli bir çukur oluştu. Adam tüm gün boyunca gülümsemişti ama onun orada olduğunu yeni fark ediyordum. "Çok yetenekli olduğun konusunda kendi adıma yeterince emin

oldum. Bir kapı kapanır... ama unutma ki o kapanan kapı daha iyilerini açacaktır sana. Sonuçta biten her şey yeni maceraları başlatmak içindir."

İç geçirdim. Omuzlarımı yukarıya doğru kaldırdım çocuk gibi, "Yani kesin kovulursun diyorsun öyle mi?" diye sordum indirirken. Tebessüm ediyordum ama yalnızca dudaklarımın kenarında bir kıvrım olarak varlığını göstermişti.

"Ben öyle demedim," diyerek güldü Rüzgar. Hep gülüyordu bu adam. Nedense onu sırf bu sebepten kendine benzetmeye başlıyordum. "Ben patronlarının yerinde olsam," diyerek masadaki çizim kağıtlarını gösterdi bakışlarıyla. "Çabandan ötürü seni baş tacı ederdim."

"Kalmadı canım öyleleri," diyerek dalga geçtim. "Kaldıysa da beni bulmaz. Öyle de şanssızımdır."

"Kim şanslı ki..."

Tekrar işimizin başına döndüğümüz sıra dışarıda hafif rüzgâr çıkmıştı. Nisan ayının sonu yaklaşmasına rağmen yaz gelmemek için direniyordu sanki. Gözlerimi kâğıttan bir anlığına kaldırıp şöyle bir dışarıda dolaştırdım.

Ve onu gördüm. Verandada. Görüntü bir yanılsama gibiydi.

Orada mıydı öncesinde yoksa hayal mi görmüştüm, bilemedim. Çünkü daha dikkatli baktığımda orada değildi. Hem babasına gitmeyecek miydi? Giderken görmemiştim ama evde olmadığına emindim. Taş evinin tüm ışıkları kapalıydı.

Dakikalar birbirini kovalarken yorgunluk bedenimde hat safhalara kadar çıktı. Saat çok hızlı ilerliyordu ve zamanın nasıl geçtiğini anlayamıyordum. Duvardaki saat: 03:00'ı göstermekteydi. Rüzgar, pek sesini çıkarmıyordu ama onunda yorulduğuna emindim.

Eda ve Ada'nın söylediklerini anımsadım. Abilerinin Hakkâri'den yeni geldiğini söylemişlerdi. Ee, haliyle yol yorgunluğu da vardı adamda. Nasıl dayanabiliyordu bu kadar ayakta kalmaya? Yerinde ben olsam çoktan çakılmıştı başım masaya.

Gerçi ben de çok yorgun ve uykusuzdum ama belli etmiyordum. Öyle yapsam -sızlansam- yanımda benim için çabalayan -hiç sebebi yokken hem de- adama haksızlık olurdu.

"Yorulmadın mı? Bırak artık istiyorsan." dedim yorgun bir sesle.

Rüzgar başını bilgisayardan kaldırmadan elini ağzına götürüp esnedi. "Aslına bakarsan fena yorgunum. Ama sen durana kadar buradayım." dedi.

Onun hakkını nasıl ödeyeceğini düşündüm. Bitkin ifadem anında mahcubiyete dönüşüverdi. "Gerisini ben halletmeye çalışırım. Çizim

bitmeden o da bitmeyecek nasılsa. Sen daha fazla yorulma."

"Bir önceki söylediğimde sabitim," dedi Rüzgar daha net bir ses tonuyla. "Ve buradayım."

Bir an sonra kâğıdın üzerinde dolaşan gözlerim kapanıyordu. Rüzgar'a bırakması gerektiğini söylememin üzerinden yalnızca on dakika geçmişti. Silkelenerek doğruldum. Bakışlarımı karşıya dikip gözlerimi birkaç kere açıp kapattım. Uykuyu savuşturmaya çalışıyordum.

Masada duran sürahiye uzanıp hem onun bardağına hem de kendi bardağıma su doldurdum. Rüzgar hala harıl harıl çalıştığından, önüne itilen bardağı görmemişti. Bense kendiminkini tek seferde kafama dikip bitirmiştım.

Uyku kağıdı hızında uzaklaşırken bedenimden gözlerim yine takıldı oraya. Cam duvarların ardındaki eve ve evinin verandasında duran adama. Uykuyla uyanıklık arasında olduğumdan sebep yine emin olamadım. Daha dikkatli baktım, lakin bu defa kaybolmadı görüntüsü. Oradaydı ve sigara içiyordu. Yerinden kıpırdamadan, karanlığın içinde durmuş bizi izliyordu.

Karanlıktı çünkü verandanın ışığını yakmamıştı, gölgelerin arasındaki sallanan sandalyesine gizlemişti sanki kendini. Ama ben onu yine de görüyordum. Onu ve dikkatle bakan gözlerini.

Görebilmek için mi bakıyordu cam kulübeye yoksa dalıp gitmiş miydi boşluğa? O beni görmezdi ki. Bana ya da olduğum yere bile isteye bakmazdı.

Ama hayır, bakıyordu işte. Oradaydı ve gözlerini hiç hoşlanmadığı Rüzgar'da değil -böyle bir çıkarımda nasıl bulunduğumu ha bilmiyordum ama neredeyse emindim- bende dolaştırıyordu.

Bakışlarımı bir anlığına yanında çizim yapan adama, sonrasında tekrar ona çevirdim. Hala oradaydı. Bitmeye yaklaşmış olan sigarasını parmaklarının arasında çeviriyordu. Bu beklenmedik durum karşısında dayanamadım ve bakışlarımı kaçırdım ondan. Babasına gitmeyecek miydi? Neden hala evdeydi Doru?

"Bu adam seni neden bu kadar koruyor? Oradan ayrılmayacak galiba."

Rüzgar'ın sorusuyla irkildim.

O da mı fark etmişti? Ne kadardır oradaydı ki böyle bir soru soruyordu? Bu ayrıntı aklımdan başka bir düşünceyle kayboldu. "O beni korumuyor!" dedim hemen. Çok şaşkındım. Doru Demir beni umursamazdı! Korumak şöyle dursun, adamın gözlerimin renginden bile bir haber olduğunu

biliyordum. "Aksine biz hiç anlaşılamayız. En yakın arkadaşımın sevgilisi ama beni pek sevmez o."

"Bana pek öyle gelmedi," diyerek imayla sırtı Rüzgar. "Adam gözlerini an olsun ayırmadı buradan. Seni koruyor benden."

Bunu düşündüm. Gerçekten öyle miydi? Artık o kadar da kötü değildi aramız galiba. Bir şeyler değişmiş gibi hissediyordum, lakin ilk fikrimde de sabittim hala. Doru'nun öğlen benimle yaptığı konuşmaya rağmen sabittim.

Omzumu silktim gayet kendimden emin bir şekilde. "Neyse ney," diyerek ayağa kalktım. "Şimdi bırak onu da kalkıp evine dön. Doğruca yatağına. Fark etmedim sanma, senin de gözlerinden uyku akıyor."

Başını geriye atıp kulübenin içini kahkahası ile doldurdu Rüzgar. "Erva sen ne değişik kızsın."

O gülüyor diye güldüm ama garip gelmişti. Çünkü ortada gülünecek bir şey yoktu. "Neden öyle söyledin ki?" diye sordum.

Rüzgar başı sandalyesinin arkasına yaslanırken beni süzdü. "Öyle hissettiriyorsun bana. Bu sabah, ilk karşılaştığımız andan beri. Koskoca adamım, bana hadi yatağına dedin az önce farkında mısın?"

"Komik değil ama bu," diyerek onu hala anlayamadığını gülerek dile getirdim. "Değil yani."

Kaşlarını oynattı genç adam. "Neyse," diyerek sesini temizledi. "Komikti ama bu defalık senin dediğin olsun."

Ayağı kalktı ve karşıma dikildi. Küçük kulübem o ayağı kalkınca sanki daha da küçülmüştü. "Ben gidiyorum ama uykum geldiği için değil. Sabah erkenden işlerim var. Sonrasında kalan zamanımı eğer bitirmemişsen sana yardım ederek geçirebilirim. Ki bitecek gibi de durmuyor."

Üzülerek başımı salladım. "Maalesef öyle."

"Sen evine geçmeyecek misin?" diye sordu ellerini kot pantolonunun arka ceplerine sokarken.

"Biraz daha çalışırım ama muhtemelen bende fazla dayanamam."

Onu kulübenin kapısının önünde uğurladıktan sonra kıyafetlerim ince olmasına rağmen hava almak için bahçeye doğru birkaç adım attım. Başımı aylı geceye çevirdim, ellerimi pantolonumun arka cebine soktum, kulaklarımı esen rüzgârda usul usul hışırdayan ağaç dallarına vererek gözlerimi yumdum. Ne de tatlı esiyordu... Tenimin üzerini ürpertiyordu ama ince kazağımın içinden girdiğinde yün kumaşın dalgalanmasına, tenimin aynı zamanda okşanmasına neden oluyordu. Bu histen keyif alıyordum. Hep almıştım.

Rüzgâr kulaklarıma ağaç dalları aracılığı ile fısıldıyordu sanki. Tatlı bir dedikodu taşıyordu. Tebessüm ederken buldum kendimi. Hışırdayan rüzgâr devam etti bir süre daha. Saçlarım da rüzgârdan payını aldı o an. Aralarına girdi kumral tutamların ve yüzümün etrafında oynaşmasına neden oldu.

Gözlerim tekrar açılırken tebessümümün etkisi yüzümde, dudaklarımın kenarında, gözlerimin kıyılarında sürüyordu.

Bahçe ışıksız, gökyüzü ay ve yıldızlı olduğundan sebep, olan tüm ışık tenimin üzerini gümüşü bir renge boyuyordu.

Onunla göz göze gelene kadar sadece geceye ve rüzgâra odaklıydım. Onun varlığını, verandada olduğunu nasılsa untabilmiştım öncesinde? Belki de unutmak istemiştım.

Alışkanlıktı benimki aslında. Ondan bakmıştım evinin olduğu tarafa. Kulübemdeyken bakışlarım onun evine çevrilirdi hep.

Yeni bir sigara yakmıştı ve kolları birbirinin üzerinde bağlıydı. Sigarasını tutan elinin baş parmağı işaret parmağına sürtünüp orayla meşgul oluyordu. Onu karanlığa rağmen bu kadar net görebiliyordum işte.

Birini uzun süre uzaktan izleyince, belli belirsiz gölgelerde kaldığında bile zihnini tamamlayabiliyordu geri kalan parçaları, hareketlerini. O an parmağını belki de zihnimde, ezbere almış o yerden tahmin ediyor ve görüntüsüyle bütünleştiriyordum. Bilmiyordum o ezber miydi o an yoksa büsbütün karşımda mıydı?

Bir şey oldu. Sakin ritimli kalbimi bozan, çılgınlar gibi çarpmasına neden olan. Doru ahşap verandasının tabanını gıcırdatan bir adım attı önce, sonra bir tane daha, bir tane daha... Bana doğru geliyordu.

Yüzündeki ifadeyi heyecanlanmama, çokça da korkmama -neden korktuğumu bilmiyordum- rağmen gizleyebildim.

Bedenim az önce esen rüzgârdan üşümezken o yaklaştıkça donar olmuş, tir tir titremeye başlamıştı. Sıktım kendimi bunu yaptığının farkına bile varmadan. Dudaklarımın arasından serbest bıraktığım sıcak soluğum buhar oldu ve havaya karıştı. Kalbim böylesine yerinden çıkacak gibi atmayı bırakmaz ise duracaktı sonunda ve kendimi yerde bulacaktım.

Şu olanların tek nedeni, onunla hiç olmadığı kadar yakınlaşır olmaktandı.

Ve bir de Rüzgar'ın sözleri vardı elbette. "*O seni benden koruyor. Oradan ayrılmayacak. Seni izliyor...*"

Yaklaştı yaklaştı ve durdu. Odağıma onun yüzünü değil, elinde tuttuğu sigarayı aldım. Gözlerimi ondan kaçırmak için bahaneydi bu yalnızca. "Çok içiyorsun bu akşam."

Doru parmaklarının arasındaki sigarayı çevirdi ve beni duymamış gibi dudaklarına götürdü. Bakışlarımda hareketiyle birlikte yüzüne taşındı. İçine çekmeden önce, "Seni rahatsız etti mi o?" diye sordu. Rüzgar'ı kastediyordu. Dumanı havaya karıştı.

Kokusunu aramızda iki adımlık mesafe olmasına rağmen alabiliyordum. Birkaç kez içmeyi de denemiştım. Tadı bağımlı olunabilecek kadar güzel değildi. Hatta kötüydü. Ama bazı duyguların yatışmasına yardımcı olduğunu söylüyordu kimileri. Denemiştım ve işe yaramadığını görmüştım. Ne içimdeki o sızının geçmesini sağlayabilirdi ki şu hayatta? Öyle bir şey varsa bile henüz bulamamıştım.

Olumsuz anlamda başımı salladım düşüncelerimden sebep dalgın dalgın. "Ceylin ile konuştuk bugün..." Onunlayken bilerek açıyordum Ceylin konusunu. hep yaptığım gibi. Acı çekmekten zevk falan aldığım yoktu. Belki araya mesafe koymanın bir yoluydu bu benim için. Neyse ki yalnız konuştuğumuz çok fazla an yoktu. "Öğretmenlik işinden vazgeçtiğini söylemiştin ama son girdiği mülakat başarısız olmasına rağmen pes etmeyecek."

"Sevindim," dedi Doru kuru bir sesle. Sigarasını içine çekip yanına indirdi. Gözleri arkamda kalan ve ışığı yanan kulübemdeydi. Sigara tutan elini kaldırıp orayı işaret etti parmaklarıyla. "Kahven var mı?"

Şaşırdım bunu duyduğuma. O kahve sevmezdi. Yani sever mi sevmez mi tam emin değildim ama pek içerken görmemiştım. "Var," dedim mecburen. Yalan söyleyecek değildim. "Rüzgar'da benim gibi kahve tiryakisi çıktı."

"Hımm," dediğini sandım ama yüzü ifadesiz olduğundan ve rüzgar dalları hışırdatmaya devam ettiğinden emin olamadım.

"İster misin biraz. Hemen getirebilir-" Getirebilirim diyecektim ama Doru yanımdan geçip kulübeye doğru adımlayınca, kaldım öylece. Bedenimi ona doğru çevirdim ve o içeriye girerken sadece bakışlarımla takip ettim.

Doru daha önce kulübeme hiç girmemişti. Birkaç adım attım anlamsızca etrafımda. Ne yapsam bilemedim. Peşinden gitmem gerekirdi ama... Neredeyse koşar adım onu takip ettim. Rüzgâr kapı açık olunca içeriyi buz gibi yapmıştı. Kapıyı kapatıp kapatmamak konusunda kararsızlık yaşasam da bir an için -onunla yalnız olmak zordu, küçük yerde yalnız olmak daha da zordu- kapatmayı seçtim.

Doru projemi inceliyordu. Sigarasını dudaklarına götürdü ama içine çekmeden önce odaklandığı şeye gözlerini kısarak baktı. Kahve lekeli olan

projeye bakıyordu şimdi. "Mahvolan proje bu mu?"

Başımı salladım ama gördüğünü sanmıyorum. Doru çizim kağıdımı eline almıştı ve lekeli taraflarını incelemeye devam ediyordu. Sonra yere ve masanın üzerine baktı. En sonunda bakışlarını bakışlarımla buluşturdu. "Temizlemişsin buraları."

Normal olarak. Yoksa nasıl çalışacaktım? Aklımdan geçirdiğim şeye gülmemek için dudağımın kenarını ısırdım ve başımı dikleştirdim. "Masa neredeyse temizdi zaten. Kâğıdın orta kısımlarında ve kenarlarında vardı biraz. Geri kalanı yerdeydi. O yüzden çok uğraşmadım," dedim onu tiye almak istemememe rağmen başarılı olamazken.

"Anladım," dedi Doru düz bir sesle. Kâğıdın üzerinde dolaşan kısılmış gözlerini düzeltti ve doğruca Rüzgar'ın öncesinde oturduğu o sandalyeye oturdu. Kulübede zaten iki sandalye vardı ve ben oturacak olursam onun yanına oturmak zorunda kalacaktım.

Kahve makinesine gitmek için harekete geçtim çabucak. Ama aynı hızı sıcak kahveyi fincanlara boşaltırken gösteremedim. Ne kadar geciktirsem o kadar iyiydi.

Kahveleri koydum, hemen sonra makinenin üzerinde, yine cam olan küçük pencereyi Doru sigara içmeye devam ettiğinden açtım. Bu kadarı bile rüzgârın içeriye dolmasını sağlamıştı.

Hava artık neredeyse temizdi. O sırada o da masanın üzerindeki mendillikten çekip aldığı ıslak mendile sigarasını söndürdü, kalem açmak için kullandığım küçük çöp kovaasına sararak attı.

Sigaranın kokusunun içeriden tam gitmediğini bilmeme rağmen pencereyi kapattım. Bunu yaparken de, "Hava bu gece çok soğuk," diye mırıldandım. Durumun aslı öyle değildi. Yani pencereyi kapatmamın.

Fincanları aldım ve masaya götürdüm. Hiç istemememe rağmen onun yanındaki sandalyeyi çekip oturdum. Burada içmek isteyeceği yeterince belliydi. Şimdi ona eşlik etmek zorundaydım. Aslında buna zorunluluk diyemezdim. Çünkü yapmaya çalıştığım şey yalnızca dayanmaktı.

Ona bu kadar yakın olmaya ve yakın olup kokusunun kulübemin içini sarmasına...

Buna sevinsem mi üzülsem mi bilemedim. Aralık dudaklarımı fark ettirmeden kapattım ve yalnızca burnumdan soluk aldım. Hala içeride biraz olan sigara kokusuyla demleniyordu bir yıldır -belki öncesi de vardı ama bilmiyordum- sıkıldığı o tanıdık parfüm kokusu. O kokuyordu her yer. Güzel

kokuyordu. İçimdeki o yer fena sızladı. Boğazıma oturan yumruyu yumuşatmak için dudaklarımı aralayıp yutkundum.

"Babana gideceğini sanıyordum," dedim cılız bir sesle. Soru sormamıştım ama bir cevap bekledim. Neden gitmemiştii?

Doru sandalyesini biraz geriye itip yönünü bana doğru çevirdi. Öne doğru biraz kaydii ve bacakların araladı. İşte bu onun oturuşuydu. Kolunun birazdan havalanacağını ve sandalyenin kenarına dirseğini dayayacağını tahmin edebiliyordum. Ve Doru zihnimden geçirdiğim şeyi yaptı. Ek olarak elinin birini ensesine atıp asker tıraşından biraz daha uzamış olan -görevden geldiğinden beri- saçlarını karıştırdı.

Bana bakıyordu. Gözlerime.

"Gitmedim," dedi. Bu gece kısa cevaplar veriyordu. Fazla konuşamayan iki kişi için normaldi bu. Garipsemiyordum o yüzden. İç geçirerek, ellerimi dizlerimin üzerinde birleştirerek sandalyemde dikleştii. "Zerin teyze nasıl? Sanırım biraz üşütmüş. Ağır geçiriyormuş. Üzüldüm. Yardımcı olacağım bir şey varsa..."

"Annem iyi," dedi Doru, uzanıp kahvesini aldı. Küçük bir yudum aldıktan sonra sıcak olmasına rağmen dizinin üzerine koyarak orada tuttu. Hareketlerini izliyordum. Her birini. Bunu isteyerek yapmıyordum. "Telefonda konuşmuşsunuz sanırım. Seni görmeye geleceğini söyledi."

Bu gecenin Doru'dan gelen en uzun cümlesiydi bu. Ama nedense söylediğı şeyi farklı yorumlamıştım. Annesiyle telefonda konuşmam garip geliyordu belki ona.

"Beş altı ay önce buraya geldiğinde tanıştık. Yani zaten tanıyordum ama yakinen değildi. *Arada arayıp oğlum nasıl diye sorabilir miyim* demişti. Bende itiraz edemedim. Seni merak ettiğinden, yakın oturuyoruz diye... Geçen de o yüzden aramış."

Onun annesine yakın olmaya çalıştığımı düşünmesini istemezdim. Çünkü öyle bir şey yapmıyordum. Zerrin Demir'i gerçekten sevmiştim ve kadınla iyi anlaşıyorduk. Oğlundan bağımsız olarak. Ama onu arayan ben değildim. Çok istememe rağmen yapmıyordum bunu.

Doru'nun kaşının biri havalandı. "Ne anlattırıyordu ki sana?" diye sordu.

"Genel anne soruları işte," dedim. Omzumu silktim önemsizmiş gibi. "Seni merak ettiğinden; doğru besleniyor mu, görevden döndü mü, nasıl gibi sorular soruyordu. Ben de gördüğüm kadarıyla işte..."

"Anladım. Annem Ceylin'le pek anlaşılamaz. Ondan sana soruyor olsa gerek." diye tahminini söyledi Doru. Bunu elbette ki biliyordum. Ceylin'in

en sıkıntılı olduğu konuydu çünkü. Doru'nun babası Dağhan Demir ile iyiydi. Çünkü Dağhan amaca herkese karşı ılımlı yaklaşırdı. Haliyle karısından bağımsız iyi geçiniyordu Ceylin ile.

"Bunu biliyorum," dedim üzgünce. "Ceylin çok çabalıyor."

Başını salladı Doru. Kahvesinden büyük bir yudum alıp masaya bıraktı. Elimdeki sargıları inceliyordu bakışları. "Doğru pansuman yapıldı mı?"

Ellerini kaldırıp sargılı avuç içlerime baktım. O kadar dert etmiyordum artık onları. Acııyorlardı da zaten. "Rüzgar yaptı ama..."

"Kimin yaptığını biliyorum. İyi sarılmış gibi durmuyor."

"Çalışırken kâğıda kan sızmasın diye ben sardım. O aslında iyi iş çıkardı öncesinde."

Bir süre sessizlik oldu. Sessizliği bozan ise Doru idi. Kahvesini bitirmemesine rağmen sandalyesini geriye itip ayağa kalktı. O ayaklandı diye bende kalktım hemen. Kendi kahvemden tek yudum alabilmişim yalnızca. Aklıma bile gelmemişti içmek. Onunlayken ondan başka bir şey gelmiyordu ki aklıma. Onsuzken de...

"Gidiyor musun?" diye sordum. Artık ayakta olduğumuzdan aramızdaki az mesafe de neredeyse kapanmıştı. Yüz yüze duruyorduk.

Başımı öne eğdim. Onun nefesinin saçlarımın arasından girip tenimi süpürdüğünü hissettiğimde yapmıştım bunu. Tenim ateşe dokunmuşçasına bir hızda hemen kenara çekildim.

Doru dikkatle yüzüme bakıyor, gözlerini bile kırpmıyordu. "Gidiyorum. Sen de uyumalısın artık. Çalışma işini yarına bırak. Neredeyse sabah oldu."

Hala onun soluğunu tenimde hissetmenin etkisi altındaydım. Kuruyan dudaklarımı farkında olmadan dilimi gezdirerek ıslattım. Bakışlarımı omzunun üzerindeki bir noktaya diktim. Bakmamama rağmen onun hala dikkatli bakışlarının yüzümde dolaştığını biliyordum. Kalbim gümbürdüyordu. Soluğum kesilmeden hemen önce;

"Doru Demir," dedim cılız bir sesle. "Sen..." derken gözlerimi onun gözleriyle buluşturdum. "Sen ve ben... Biz pek anlaşılamazdık. Bu aralar farklı bir şeyler mi oluyor? Yani..."

Doru'nun kaşları havalandı. Çekmedi bakışlarını ve kaşlarını oynattı. "Biz seninle anlaşıyor muyuz?" diye sordu.

"Sen yüzüme bile böyle dikkatle bakmazdın. Benimle pek konuşmazdın." Yürek yemiştım bu akşam galiba. Her zaman bunun farkındaydım ama sessiz kalmıştım. Peki, ama şimdi neden bozuyordum sessizliği mi? Sessizlikte saklanabiliyorken orayı da camdan bir kulübeye çevirmek

niyeydi? Elime aldığım çekiçe tüm camları kırıyordum, farkında değil miydim?

"Çünkü sen bana emanetsin," dedi Doru beklediğimin aksine bir cevap vererek. Aslında nasıl bir cevap beklediğimi de bilmiyordum.

"Babamdan mı?" diye sordum gözlerimi onun yüzünde dolaştırarak. Doru başını sallayınca tuttuğum nefesimi bıraktım. Böylesi daha iyiydi. Cam hiç kırılmamış gibi tekrar aramızdaydı.

"Ceylin'in de en yakın arkadaşısın. Bu aralar başın beladan kurtulmuyor gibi. Anlaşamıyor olabiliriz ama bu seni korumayacağım anlamına gelmez."

Yutkundum. Bakışlarımı ondan kaçırırken, "Albay'ın kızılım ben. Sevgilinin arkadaşı. Biliyorum," dedim. Söylediği canımı yakmasına rağmen her kelimesinde nettim. Güldüm; kendime güldüm, ona güldüm, aramızdaki olmazlara güldüm.

Tekrar kaldırdım bakışlarımı onun yüzüne ama bu defa daha dik ve kendimden emindim. "Teşekkür ederim. Sayende," diyerek başımı salladım. "Çok iyiyim."

Doru ifadesiz yüzünü kapıya doğru çevirdi. "İyi geceler Erva," dedi düz bir sesle. Sonra da çekip gitti.

Kokusunun sindiği kulübemde yalnız başıma kalmıştım. Arkama dönüp gidişini izlemek istedim ama yapamadım.

Kesin elinin biri cebindeydi ve diğeri yanında usul usul sallanıyordu. Saat olan kolu havalanıp eliyle saçlarını karıştırıyordu. Omuzları dikti ama verandayı tırmanırken başı önüne düşmüştü. Önce sağa, karanlık orman alana; sonra da sola, Mahir'lerin evinin olduğu tarafa çevirmişti başını. Öylesine bakmıştı gözleri. Alışkanlıktan. Verandanın üçüncü ve son basamağı gıcırdardı hep.

Ayağı değer değmez sesin çirkinliğinden yüzü buruşmuştu ama aklına bir yere bunu sonra halledeceğim diye kaydederek yüzünü gevşetmişti. Lafla da yapacağını söyler ama bir türlü yapacak fırsatı bulamazdı. Ani çıkan görevler yüzünden bu hiçbir zaman gerçekleşmemişti ve muhtemelen yakın zamanda da olmayacaktı.

Onu görmüyordum ama baktığım boşlukta hayalleyebiliyordum. Her hareketini ezberlediğim adam yüzünden sıkıntılı soluğumu dudaklarımın aralığından bıraktım. "Albay'ın kızı, Ceylin'in dostu," diye mırıldandım hayal ettiğim boşluktaki Doru'ya.

Bölüm Bitti

Alıntılar ve bölüm sayaçları için instagram: piyamor_

Beğenmeyi ve yorum yapmayı unutmayın olur mu :)

Sevgilerle Piyamor...

7. Bölüm - BAĞIMLI DUYGULAR

Merhabalar,

Bölüm Şarkısı: Safiye - Küçük Bir Sırrım Var

"Sustum hiç anlatamadım, zaten hiç atlatamadım..."

Bir kalemle yazılıp, bir silgiyle silinse. Bir daha aklıma düşmese, uçursa tüm yarınlardan. Küçük bir sırrım var, kalbimde sonbahar. Ne zaman söylesem kendime, eser sert rüzgarlar.

Keyifle Okuyun...

7. BÖLÜM

BAĞIMLI DUYGULAR

İzinli olduğum günleri sevmiyorum ama seni biraz daha görürüm belki diye evden çıkıp gidemiyorum da.

Ceylin geldi az önce. Tatilden bir hafta kadar erken dönmüş. Saatlerdir sende. Beni de çağırdı ama ben yine gidemedim. Bahçeme doluyor onun tatlı gülüşmeleri. Sonra senin homurdanmaların... "Yapma şöyle. Ben onun orada olmasını seviyorum. Yerini değiştirme," diyorsun.

Muhtemelen Ceylin o çok sevdiğin tablonun yeriyle oynuyor yine. Sense onu eve kapıdan girer girmez tam karşında görmek istediğinden holdeki duvarda kalması konusunda ikna etmeye çalışıyorsun. Ceylin bilmiyor ama ben onun yetimhanedeki günlerinden kalma bir fotoğraf olduğunu biliyorum. O günleri unutmak istemediğinden hep gözünün önünde olsun istiyorsun. Gülmeyi unutmuş değilsin ama ona baktıkça gülmek için bir sebebin olmadığını hatırlıyorsun. Belki de Ceylin haklı. Sen gül diye ben de o tablonun yeriyle oynardım. Ama yapamazdım. Sen seviyorsun diye ben hiçbir şeyi değiştiremezdim.

Ceylin'i çok seviyorsun değil mi Doru?

Pencereyi kapatmak, sesinizi duymamak istiyorum bir an, ama kendime engel olamıyorum. Sesini duymak canımı çok yakıyor. Yanında olamamak, içine ormanı, evreni alan ama bir beni alamayan gözlerine bakamamak canımı yakıyor. Mutfağımın senin mutfağınla komşu olmasını sevmiyorum.

Cam açıkken Ceylin'in seni ne kadar çok sevdiğini söylediğini duymayı sevmiyorum. Senin cevap vermeyişini ama onu sözcüklerle ifade edemeyeceğin kadar çok sevdiğini bilmeyi sevmiyorum.

Ben bu aralar hiçbir şeyi sevmiyorum.

Bu sabah hıçkırma hıçkırma ağlayasım var. Ben ağlamam biliyorsun. Ama çok canım yanıyor, dayanamıyorum, Doru. Olmazlara inat bir gün o tablonun başında tartışmadan sarıldığımız o günlerin hayalini kurmaktan kendimi alamıyorum.

Erva'nın Günlüğü

12 Haziran - İzmir

Evin içini son kez göz ucuyla şöyle bir kontrol edip, kapıyı çektim ve çıktım. Hava güneşliydi bugün. Lakin lojmanın deniz tarafından esen rüzgârlar serinletiyordu bahçemi. Saatin henüz 08:00'dı. Kuş cıvıltıları kesilmemişti ağaç dallarının arasında. Yapacak bir yığın işim olmasaydı nefis bir sabahtı. İzmir'in havasına pek güven olmazdı gerçi. Her an yağmurda yağabilirdi ama bu yazın yaklaşmakta olduğu fikrini gölgelemiyordu.

Koltuğumun altına sıkıştırdığım hırkamı alıp üzerime geçirirken ağır ağır adımladım kulübeme doğru. Gider gitmez kendime bir kahve yapacak ve uyurken bile aklımdan hiç çıkarmadığım şekilde durmadan, duraksamadan çalışacaktım. Yarın projemin teslim günüydü. Bir gün bile kalmamıştı artık önümde. Saatlerle yarışıyordum.

Elimin birinde, domates ve peynirle özenerek hazırladığım sandviçim duruyordu. Diğer elime alıp, hırkamın o kolunu da geçirdim güzelce. Kocaman ısıklar alarak ağzımı dolduruyordum, değil yerindeyse çiğnemedem yutuyordum. Acaba Rüzgar dediği gibi bugün de gelir miydi çalışmaya? Söylememiştim ama onun yardımına gerçekten ihtiyacım vardı. Gelme bile sorun etmezdim. Dün yaptığı şey başlı başına büyük bir iyilikti zaten. Mutlaka geri ödemenin bir yolunu bulmalıyım. Yemek mi ısmarlasaydım ki? Ya da şu Gülru'nun -asında teyzem Bade Tekin'in-meşhur portakallı kekinden yapardım belki. O keki kim yediyse çok beğenmişti. Onun da seveceğini düşündüm bir anlığına. Cidden kek işi güzel fikirdi.

Sandviçimi yemeye devam ederken, Doru'nun evinin kapısının açılıp kapandığını duydun. Arkama bakıp bakmamak konusunda tereddüt yaşarken, bu defa da verandanın üçüncü basamağının dövülür gibi inildiğini ve her zamankinden fazla gıcırdadığını duyunca başımı istemsizce çevirdim

o yöne. Ağzımdaki lokmayı çabucak çiğnerken, dudağımın kenarlarına yapışan ekmek kırıntılarını da parmaklarımla süpürdüm. "Günaydın," diye seslendim acelesi varmışçasına koşturan Doru'ya.

Dışarıya çıkıyordu belli ki. Kirli sakallarını hafif kısaltarak şekillendirmiş, üzerine en kalın parkasını giymişti. Yeşil parkanın içine giydiği beyaz tişörtünün üzerinden asker künyesi hararetle yürüyüşünden sebep, sallanıp duruyordu. İçimi çektim. Yine yakıyordu. İşte bu görüntüyü seviyordum. Daima salaş giyinirdi ama üzerine en pahalı takım elbiseyi çekmişçesine yakışıklı görünürdü. Geriye doğru özenerek taradığı, lakin aralarından çıkmayı başaran birkaç tutam saç alına dökülürdü. Hep oradalarđı aslında. Göreve gittiğinde kısaltırdı saçlarını bir tek. Saçlarının tekrar uzamasını dört gözle beklerdim. Hayrandım saçlarına.

Başı bana doğru dönerken şakaklarına dökülen tutamlara yenileri eklendi. Rüzgâr fena esiyordu. Hepsini dağıtmak istercesine dolaşıyordu sanki etrafında. Saçlarının geri kalanının da bozulmasını umursamadan elini atıp geriye doğru tararken, "Günaydın," dedi uykudan yeni kalktığını belli edercesine mahmur bir sesle.

Acelesi var gibi yürümeye devam ederken ve bana doğru bakmamayı sürdürürken, Doru'nun kolundaki saati kontrol etmek için uzandığı elindeki sargıyı fark ettim. Beyaz bandaj parmaklarının eklemlerini de içine alacak şekilde kalınca sarılmıştı. Dün yoktu, bundan emindim. Önce tereddütle ona doğru birkaç adım attım. Sonra, kestim önünü hiç düşünmeden.

Bir buna dayanamıyordum işte. Onu görevlerden dönüşlerde yaralı bulurdum bazen. Kolunda, yüzünün yanında, boynunda, omzunda... O anlarda kalbim yerinden çıkacak olurdu, kendimi tutmaya, geride kalmaya çalışırdım ama... Hep başarısız olurdu. "Yaralandın mı?" diye sordum endişem istemeden sesime de yansırken. "Elin!" O daha cevap vermeden sargılı elini tuttum. Bunu garipseyebileceğı aklıma bile gelmedi. Bakışlarım bandajın üzerinde dolaştı bir süre. "Ne oldu?" Dudağımın kenarını kemirmeye başladım daha soruyu sormayı bitirmeden. Yine ileriye gitmişim. Hep olduğu gibi aklım başıma sonradan geliyordu. Bakışlarımı ağır ağır onun yüzüne kaldırdım. Doru'da bana bakıyordu dikkatle.

Elini nazıkçe tutan parmaklarımla arasından çekti. "Acelem var Erva." dedi. "Elimin de bir şeyi yok." Sesi kuruydu ve hiç duygu belirtisi göstermiyordu. Doru'nun her zamanki gibi sert görünen ifadesiz yüzü -bana göre ifadesiz- az da olsa yumuşayıverdi bir anlığına. "İyiyim ben," diye ekledi daha nazık bir sesle.

"Dün yoktu?" Üstelemek değildi maksadım. Bandajın üzerine sızan nokta gibi kan çoktan kurumuştı ama... "Öyle diyorsan," diyerek önünden çekildim. Daha fazla konuşamazdım. Sonuçta Doru hiçbir şeyim değildi. Onun iyiliğini bu kadar düşünmem -ki düşünüyordum- normal görünmezdi.

"Babama gidiyordum. Annem dönüşte benimle olacak. Seni de görmek istediğini söyledi. Buralarda olursan..."

Hafif bir tebessümle başımı salladım, "Buralardayım," dedim elimle arkamda kalan kulübeyi göstererek. "Çalışacağım malum. Zerrin teyzeyle görüşürüz elbette."

Baktı bana şöyle bir. Başını salladı. "Gittim o halde. Görüşürüz Erva."

O bahçeden çıkıp, patika yola inerken ardından onu izledim bir süre. Bu aralar gerçekten farklıydı. Soğuk cevapları ve tavırları yine vardı ama sanki daha yumuşak davranmak için çaba gösteriyordu. Belki de bana öyle geliyordu. Doru yine aynı Doru'ydu.

Sandviçimi yemeye devam ederek doğruca kulübeme doğru yürüdüm.

Çalışırken zamanın nasıl geçtiğini anlamamış, saati öğlen etmişim. Bu sürede; iki fincan kahve içmiş, küçük çöp kovamın dolusu kalem açmışım. Autocad çizimi Rüzgar'ın bıraktığı şekilde duruyordu. Henüz ona hiç dokunamamışım.

Ceylin ortalarda görünmüyordu. Doru görevde değilken sık sık -neredeyse her gün- gelirdi. Bugün Doru'nun evde olmayacağını çok önceden biliyordu galiba o.

Çalışırken yüzümün etrafına dağılıp duran saçlarımı bileğimdeki lastik tokayla tepemde alelade bir topuza dönüştürdüm. Etrafından serbest kalan ve biraz kısa olan saçlar yine yüzümün yanlarına düşüyordu ama eskisine haline göre daha iyi hissediyordum.

Hava saat 14:00'da çok daha sıcak olmaya başlarken, üzerimdeki hırkayı çıkardım önce, sonra da kalkıp kulübemin kapısını iterek araladım. Önüne, kapanmasın diye kenarda duran kiremit rengi, taş fesleğen saksısını çektim. Bunu yaparken, göz ucuyla da beyaz kulübemin hemen köşesinden, hafif üçgen gibi görünen çatısının sivri tepesine doğru uzanan beyaz gül fidanını kontrol ediyordum. Misler gibi kokuyordu bu sabah. Bahçıvan yeterli miktarda suyunu da vermiş, ihmal etmemişti onu. Gülümseyerek, fesleğen saksısına döndüm. Ellerimi yemyeşil görünen tepesinin üzerinde dolaştırmaktan kendimi alamadım. Her halde dokununca kokusunu etrafındakileri etkilemek ister gibi havaya karıştıran tek bitkiydi fesleğen.

Seversen eğer beni, seni mükafatlandırırım. Elimde olan tek şey güzel yaptıklarım ve kokum. Hepsi senin olsun.

İçimi çektim ve fesleğen kokulu hava ciğerlerime dokundu sanki. Güzel hissettiriyordu.

"Erva!"

İsmimi sesleniyordu biri. Kim olduğunu çok iyi biliyordum. Yerimde doğrulurken başımı doğruca sesin geldiği tarafa çevirdim.

Zerrin Demir... Elinde koca bir sepetle Doru'nun yanında, onun evinin önündeydi. Hiç şüphesiz o sepetin içinde önceden oğlu için hazırlamış olduğu yiyecekler vardı. Sepetin bir benzeri ama daha büyüğü de Doru'nun elindeydi. Bu kadarı olsa olsa çiftliklerinde, kendi elleriyle yaptıkları peynir, zeytin falan olurdu.

Doru'nun ailesi yine Urla tarafında mütevazı bir çiftliğin sahibiydi. Babası, Dağhan Demir hayvancılıkla uğraşıyordu -ki adam at eğitmenliğinden emekliydi- annesi ise sırf zevkine sebze yetiştirip süt ürünleri mayalıyordu. Bu işte cidden iyiydi ikisi de. İşte bu yüzden o sepetlerde çoğunlukla peynir, konserve gibi şeylerin olduğuna neredeyse emindim. Çıkarımlarımı bir kenara bırakarak suratımda genişçe bir gülümsemeyle onlara doğru yürüdüm.

Yaşına rağmen olgun ama aynı zamanda hep sevecen bir kadındı Zerrin Demir. Kanı sıcaktı. Anaçtı ve sarıp sarmalamaları çok güzeldi. Herkesi, bütün ailesini -hatta bazen etrafındakileri bile- ayağa kaldırır, toparlardı. Dağhan Demir'in -yani kocasının- aksine daha minyon yapılı, ince, zarif bir kadındı. Bolu'dan taşınmışlardı Urla'ya ama ben onu hep eski İstanbul hanımlarına benzetirdim. Öyle de asil bir ruhu vardı. Nazikti, kimseyi kırmazdı çünkü.

Zerrin teyze elindeki sepeti oğlunun sargılı olan diğer eline -hiç acımadan- verip kollarını bana açtı. "Ah, benim güzel kızım." dedi dolu dolu. Beni kucaklayışı son derece samimiydi. Hep öyle olmuştu. Çok görüşmezdik ama karşılaştığımız anda aynı kucaklaşma ve sevgi hissi oluşurdu. Boşuna sevmiyordum bu kadını. Boyu bana göre kısa olduğundan, Zerrin teyze kendine doğru çektiğinde omuzlarımı, gülümsedim. "Hoş geldiniz. Uzun zaman oldu. Hasta olmuşsunuz, çok geçmiş olsun." dedim.

"İyiyim artık. Fena üşütmüştüm ama," diyerek sırtımı sıvazladı. Geri çekilip beni serbest bırakırken içten bir gülümseme sunuyordu hem oğluna

hem de bana. "Geçti gitti çok şükür." Bana şöyle bir baktı. Üzerimdeki kot pantolona ve pantolonumun içinde oldukça biçimli görünen bacaklarıma.

Bacaklarımla övünebilirdim, çünkü boyum çok uzun olmamasına rağmen onlar hem ince hem de uzundu. Bakışları yukarıya doğru çıkarken kızardığımı hissettim. "Annene çekmişsin. Tıpkı onun gibi çıtı pıtı ama alımlısın." Bakışları şimdi yüzümün her yerinde dolaşıyordu hayranlıkla. Bir süredir görüşememiştik. Sözleri ve bakışları bu yüzden yoğundu. İşe güce öyle kaptırmıştım ki kendimi, telefon dışında pek iletişim kuramamıştım onunla. Ama bunun dışında Zerrin Demir galiba hep böyleydi.

Her gördüğünde böyle inceliyor oluşu yüzümü kızartıyordu mütemadiyen. Kızardım, kızarıırken elimi kolumu nereye koyacağımı bilemeden teşekkür ettiğimi belli eden bir şeyler geveledim.

"Annenler nasıllar? Geçen Dağhan ile babandan bahsediyorduk." Ailemle tanışıklıkları Doru'dan sebepti. Zerrin teyze ve Dağhan amca bir keresinde bize tanışmaya bile gelmişti. Öyle sık sık görüşmezlerdi ama birbirlerini tanır ve severlerdi.

"İyiler çok şükür Zerrin teyze," dedim bakışlarımı yaralı eliyle sepeti taşımaya devam eden Doru'ya çevirerek. Aslında sürekli oraya kayıp duruyordu gözlerim. Tutamayacaktım kendimi daha fazla. Benim de ellerim sargılıydı ama bu pek umurumda olmadı o an. "İstersen ben yardım edeyim," dedim ve henüz bir cevap almamışken elinden çekip aldım sepeti.

"Ağırdır, taşıyamazsın sen! Hem sen de yaralı-" dediyse de Doru, dinletemedi. En başından beri bunu yapmak istiyordum. Sepet tahmin ettiğimden ağırdı. "Ooo, baya ağırmış," dedim gülerek.

Zerrin teyze elini şöyle bir salladı havada, "Doru doğru düzgün beslenmeyi öğrenene kadar daha çok ağır olur o sepet." Bakışlarını elimdeki sargılara sabitlerken kaşının birini kaldırarak, "Sana ne oldu cancağızım. Ellerin sargılı?" diye sordu.

"Düştüm," dedim direkt dudak bükerek. "Çok önemli bir şey değil. Sıyrıktı, geçti gitti sayılır."

"Şimdi yine kötü olacak," dedi Doru ağzının içinde homurdanır gibi. Bana doğru yaklaştı sepeti elimden almak niyetiyle. Buna izin vermeyeceğimi belli edercesine yana adımladım hemen. "Taşırım ben. Elinin yaralı olduğunu unutuyorsun Doru Demir."

"Bu gidişle o kız yüzünden daha çok duvarlara vurur elini," diyerek belli belirsiz söylendi Zerrin teyze. Ne demek istediğini tam anlayamadım.

"Ayrıca," diye ekledi bakışlarını bendem tarafa çevirirken. "Ona soyadıyla mı hitap ediyorsun sen?"

Ne diyeceğimi bilemedim; çünkü bu normal bir şeydi benim için. "Evet," diye geveledim lafı ağzımda. *Oğlunuza ismiyle hitap edemiyorum çünkü ona aşığım. Bu anlaşılmasın diye soyadının ardına saklanıyorum* diyemezdim ya.

"Anne eve geçsek mi artık? Erva elinde sepetle kalakaldı."

"Doğru doğru," diyerek eliyle omzumu okşadı Zerrin teyze. "Hadi kızım. Sende gel içeriye. Bir yığın yiyecek getirdik. Annenlerden ayrı, kim bilir ne yiyip içiyorsun buralarda?"

Tam anlamıyla bir anneydi. Kendi çocuğu yetmezmiş gibi beni de düşünmeleri yok muydu... Mahcupça gülümsedim. Kendime pek ala iyi bakıyordum, yemek de yapabiliyordum ama konu bu değildi. Zerrin teyzenin omzumdaki elinin yönlendirmesiyle eve doğru yürüdüm. Adımlarımı içeriye girmeye pek istekli değilmiş gibi atıyordum. Hem daha bir yığın iş vardı beni bekleyen. "Ben aç sayılmam Zerrin teyze. Hem çalışıyordum kulübede. Ona devam etmem gerek."

Zerrin teyze duymadı ya da duymak istemedi o an beni. "Öğretmenden değil mi? Annenle yaptığımız konuşmadan hatırlıyorum. Doru'nun takıldığı şu kızda olmak için çabalıyor ama onda o akıl varken-"

"Anne!" diye lafın sonunu uzata uzata seslendi kenardan Doru. "İsminin Ceylin olduğunu bildiğine eminim."

"Yalan mı?" diye sordu kadın omuz kırarak. Merdivenleri çıkıyordu şimdi. "Neredeyse iki yıldır deniyor. Olmuyor belli ki, değil mi? Neyin hırsı bu? Kapasite yok, bir anlasa!"

"Anne," dedi yine Doru bu defa yorulmuşçasına. "Gene aynı muhabbetler..." Belli ki bu konuşmaların öncesi de vardı ve Doru annesine laf yetiştirmekten yorulmuştu.

"Şu basamağı da yaptır artık oğulcağızım. Geliyorum gidiyorum hep aynı," dedi Zerrin teyze ayağının altındaki basamak gıcırdarken.

Zerrin Demir, zihnimde tanımladığım gibi eski İstanbul Hanımefendisi olabilirdi ama bazı anlarda bu durumun tam zıttıydı. Şimdi o anlardan birini yaşıyordum. Bu durumdan gram şikayetçi değildim. Her koşulda onun iyi bir kadın olduğunu biliyordum.

Peki dercesine soluk verdi Doru. Üstelemenin yararı olmadığını o da çok iyi biliyordu.

Verandaya varmamızla Zerrin teyze bana doğru omzunun üzerinden gülümseyerek bir bakış attı. "Sende içeriye, hadi bakalım. Önce karnını doyur, sonra nereye istersen oraya git," dedi. "Bu kadar yiyeceği, o eli lezzetsiz kızın yanında iyice iştahsız kesilen oğlum yiyemez."

"Aslında," dedim arkadaşını savunmak maksadıyla söze girerek. "Ceylin güzel yemek yapar. Babası doğulu diye biliyorum. Belki sizin damak zevkinize uymuyordur ama-"

"Savunma bana onu. Arkadaşını biliyorum ama o kızı hiç içim almıyor."

İşte bu kadar da açık sözlüydü. Daha fazla bir şey diyemeyeceğimden başımı önüme eğdim ve onlar eve girerken takip ettim. Her ne kadar Ceylin arkadaşım da olsa bu onların arasındaki bir meseleydi ve kimin kiminle nasıl geçineceğine çok müdahale edemezdim.

Doru kendi elindeki sepeti kenara bırakıp elimdekini de alarak yere, kapının hemen yanına koydu. İçeriye annesinin zoruyla girdiğimi anlamış gibi bakıyordu suratıma. Yapabileceği bir şey yoktu ne yazık ki. Annesi git diyene kadar kalmak zorunda olduğumu ikimizde biliyorduk.

Zerrin teyze girişi buruşuk bir suratla döne dolaşa inceledikten sonra etrafı işaret etti bana. "Ben gelip arada kontrol etmesem bu kızın pisliğini de gören olmayacak. Hani temizlik? Yapılmışta ben mi göremiyorum! Oğlum resmen çöplükte yaşıyor!"

Bu söylediğine katılmıyordum. Ev gayet temizdi ve yerler buram buram deterjan kokuyordu. Evin temiz olması şöyle bir kenara dursun; Ceylin Doru'nun evini temizlemek zorunda değildi ki. Evli olsalardı neyse. O zamanda suç ikisinin olurdu. Aklından geçirdiği düşünceye anında ifadem değişti. Onları evli düşünmek istemiyordum.

Dudağımı büküp daha fazla bir şey söylememek adına susmayı tercih ettim. Zerrin Demir belli ki Ceylin'i içine bir türlü sindiremiyor, bu yüzden açık bulup duruyordu. Aslında bundan neredeyse emindim. Çünkü Ceylin söz konusu olunca Zerrin teyzenin tavırları değişiyordu.

"Salona geç istersen Zerrin Sultan," diyerek annesinin koluna girdi Doru. "Hem inan orası daha temizdir." Dalga geçiyordu. Yüzündeki gülmeyen ama imalı ifadeden bile anlaşılıyordu bu. O da laf söylemenin yararsız olduğunu sonunda anlamıştı galiba. Zerrin teyze gülerek oğlunun koluna vurdu boştaki eliyle. "Bana o kızı pazarlamaktan vazgeçmeyi de öğreteceğim sana. Yanlış tercih yaptın, kabul et."

Zerrin teyzenin bunu bana bakarak söylemesinden sebep rahatsız oldum. Ceylin'in konusu konuşulurken onu savunamayacağım tek kadın olabilirdi

karşımdaki. Bu yüzden arkadaşşıma karşı kendimi kötü hissettim.

"Ben gitsem..." diye seslendim onlara doğru ama sözlerim salona girmiş ve koltuğına doğru yürümeye başlamış olan Zerrin teyze tarafından ağızıma tepiliverdi.

"Doru'nun yemekleri hazırlamasına yardım et cancağızım. Önce karınlarınızın doyduğundan emin olayım, sonra kurtulursunuz benden. Siz başlayın ben de az dinlenedurayım. Bir ara kontrole gelirim." Güliyordu. Anlaşılan üzere kaçış yoktu bu işten.

"Bir şey yapmana gerek yok," dedi Doru annesine itiraz edercesine. "Ben hallederim." Döndü ve sepetleri de alarak mutfağına gitti. Duramazdım ki öyle. Eğer sofraya kurulacaksa ve kalmak zorundaysam benim bir şey yapmam gerekirdi. Yemek gelsin diye bekleyemezdim. Ayıptı bir kere.

Ağır adımlarla döndüm ve salondan çıktım.

Bu evde olmak hep rahatsız etmişti beni. Dışındayken de durum farklı değildi ama, burası çok farklıydı. Ceylin evde olduğu her zaman beni de davet ederdi. Lakin mecbur olmadıkça adım atmazdım evlerine. Onu görmeyi, özellikle görevlerden dönüşlerinde çok istesem de geri dururdum.

Burada onların mutlu anları saklıydı. Bir yıldır, bana koca bir ömür gibi gelen o koca yıldır onların görüşmelerini dinlemiştim. Evimden, bahçemden, mutfağımdan. Ağlayamamak bazen gerçekten zordu. Çoğu zaman içimi dolduran hıçkırıklar dışıma taşmayı reddeder, içimde koca bir okyanus olup beni boğardı.

Doru'yu, bu yüzden kendimden bile iyi tanıyordum. Birini uzaktan sevince böyle oluyordu. Kendi evime benzeyen bu dört duvar ezbere bildiğim hareketleriyle, dokunuşlarıyla doluydu. Ceylin'e dokunuşları, sarılışları.

Mutfağına giden yolda durup, antrenin karşısında hâlâ asılı olan o tabloya baktım. Aslında bir fotoğraftı ama Doru için öylesine önemliydi ki kanvas bir çerçeveye gerilerek büyütölüp asılmıştı duvara. Hikayesini Ceylin bilmiyordu ama ben biliyordum. Doğrudan bana anlatılmamıştı hiçbir zaman. Doru babama anlatırken tesadüf etmişim konuşmalarına. Dayanamamış gizlenmişim bir köşeye ve dinlemişim.

Fotoğraf siyah beyazdı. Renkli fotoğraflara yaşı yetişmediğinden değil de yetimhanedeki kadının makinesi siyah beyaz çekiyor oluşundandı.

Doru hem yetim hem öksüzdü. Kimsesizdi aslında. Zerrin ve Dağhan Demir onun gerçek anne ve babası değildi. Gümüş'te gerçek kız kardeşi... Küçük yaşta fotoğraftaki beyaz olduğu zar zor anlaşılan üç katlı eski

binanın içinden çekip almıştı onu Demir ailesi. Öncesi adı; Ahmet, Ömer, kimilerine göre İsimsiz iken, şimdiki adını ona baba olan adam, Dağhan Demir vermişti.

Doru; at demekti. Gövdesi kızıl, bacakları ile yelesi siyah olan at. Dağhan Demir ona en sevdiği atının adını koymuştu. Tıpkı kızı Gümüş'e yaptığı gibi.

Fotoğrafta; binanın üçüncü katındaki penceresinden sarkan küçük oğlan çocuğuydu Doru. Öyle küçük görünüyordu ki, beyaz binanın önünde oynayan diğer çocukları izlerken o binanın içinde kaybolup gidiyordu sanki. Bu fotoğraf içimi sızlatıyordu. Ona bakınca -yüzünü bile zar zor seçiyordum- sanki anne ve babasının gelmesini bekliyormuş ama gelmeyeceklerini biliyormuş gibi bir ifade yakalıyordum yüzündeki belirsizlikte.

İşaret parmağımın ucunu fotoğrafa doğru yaklaştırdım. Ancak o kadardı zaten suratı. Parmağımın ucu kadar, ufacık. Şefkat gösterir gibi dokundum minicik yüzüne. Önce parmağım, saçlarını sevdi, sonra ifadesini. Çocukken abisinin saçlarının turuncuya çalan bir kahverengi olduğunu söylerdi hep Gümüş. İnanılası değildi pek -şimdiki koyu kumral saçları düşünülünce- ama fotoğrafın renkli olmasını en çok bu yüzden isterdim.

Çocukluğunun o dönemine ait tek fotoğrafta renksizdi. Gümüşün anlatıp durduğu saçları belirsizdi. İçimi çektim istemsizce. "Kaç gece uykusuz kaldın, kaç sabah yol gözledin ve kaç kere ağladın bilmiyorum çocuk, ama şu yüzündeki ifade 'çok' diyor bana." diye fısıldadım kendime ancak yetecek, titrek, üzgün bir sesle.

Parmağımı çektim ama bir süre daha durup onu seyrettim. Fotoğrafa sanki başarabilirmiş ve başarıp onu da güldürebilirmişim gibi kocaman gülümsedim. Başım hafif yana yatarken, "Ağlamayı beceremeyen ben ve gülmeyi beceremeyen sen..." diye fısıldadım. "Pek de farklı sayılmayız galiba," Kendi kendime konuştuğumun farkında olmadan içimi çektim yine. "Çok da mutlu olduğumdan değil," diye mırıldandım belli belirsiz. Güldüm ama omuzlarımı çocuk gibi yukarıya kaldırıp aşağıya indirirken başım da önüme eğildi.

Doru'nun mutfak tarafından sepetten çıkardığı ve poşetlerini açtığı yiyeceklerin sesini duyuyordum şimdi. Oraya doğru yürüdüm. Onun mutfığı da ayrı mutfaktı ama benimkinden biraz daha küçüktü. Duvara dayalı dikdörtgen masanın başındaydı Doru. Parkasını çıkarıp sandalyenin ters yüzüne asmıştı. İçindeki tişört yarım kollu olmasına rağmen üşüyor gibi

görünmüyordu. Hava güneşliydi, lakin ince bir tişörtle durulacak gibi de değildi bana göre. Önündeki poşetlere eğilip elleriyle açtıkça künyesi ucuyla birlikte sallanıp tekrar göğsüne çarpıyordu. Bedeni tıpkı küçük kulübemde olduğu gibi mutfağını da tastamam dolduruyor gibi görünüyordu. Onun kadar iri yapılı bir adama ait olmazdı böyle bir mutfak.

Düşüncelerimi savuşturmaya gayret edercesine, "Yardım edilecek ne var?" diye sordum gözlerimi künyesinden ağır ağır yüzüne doğru kaldırırken. 'Bir şey var mı' diye sormayışım Doru'nun 'yok' diye cevap vereceğini çok iyi biliyor oluşumdan kaynaklanıyordu. Ne yazık ki onu tahmin edebileceğinden bile iyi tanıyordum.

Doru bana bakmadan poşetleri açmaya devam etti. "Tabak çıkarabilirsin," dedi elinin birini geriye atıp arkasında kalan beyaz mutfak dolaplarını göstererek.

Hemen oraya yöneldim. Kendime yakın ilk dolabı açtım ve bardaklarla karşılaştım. Muhtemelen hepsini Ceylin düzenlemişti ve ben neyin nerede olduğunu bile bilmiyordum.

"Burada," tabaklar yok diyecek oldum ama Doru kesti sözlerimi ne soracağımı biliyormuş gibi. Bakmamasına rağmen, "İkincisinde," dedi.

Başımı sallayarak bir yana kaydım ama bunu yaparken üç adet bardağı da tezgâha indirdim. Bunlar su içindi. Tabaklar, diğer rafta boyutlarına göre özenle dizilmişti. Rafa ve tabaklara göz gezdirirken aklıma Ceylin'in boyunun ne kadar uzun olduğu geldi. O benden epey uzundu. Ben de kısa sayılmazdım ama bir altmış beşlik ancak olan boyumla Ceylin'in en az bir seksenlik boyunun yanında kısa kalıyordum.

Sadece bu yüzden bile Ceylin benden çok daha fazla yakışıyordu Doru'ya. Sıkıntıyla kemirirken dudaklarımın kenarını, aklıma bunun nereden geldiğini anımsayıp tekrar bakışlarımı tabaklara kaldırdım.

İlk rafa değil de kendine uygun olacak şekilde ikinci kattaki rafa yerleştirmişti hepsini Ceylin. Allahtan kaseleri altta bırakmayı boyu kısa olanlar için akıl edebilmişti. Kimse tabak bulamadığı için açlıktan ölmek zorunda kalmazdı, çok şükür. Gerçi kaselik bir işimiz yoktu. Dudaklarımı büktüm sıkıntılı soluğumu burnumdan bırakırken. Parmak ucumda yükselsem rafın hizasına, biraz daha zorlasam en alttan iki üç tabağa yetişirdim belki. Ama kavrayıp en az yirmi adet porselen tabağın en üstündekileri alamazdım. E, ortadan da çekemezdim. Üzerime devriliverirlerdi anında.

Doru bende bir şey istemişti, ama ben alt tarafı tabak çıkarma işini bile beceremiyordum. Bedenimi tezgâhta döndürerek ona içinde bulunduğum durumu itiraf etmeye niyetlendim. Ama dönmemle onun bakışlarıyla karşılaştım. Bunu beklemediğimden sebep utanç yüzüme yansırken, "Fazla yukarıda," dedim gözlerimi ondan kaçırarak. "İkiniz de uzun olunca..."

"Ben hallederim," dedi Doru sözlerimi yarıda keserek. Elindeki şeffaf börek kutusunu masanın kenarına bırakıp bana doğru adımladı. Zaten yarım adımlık ancak bir mesafe vardı aramızda ve o böyle yapınca kapanıp gitmişti.

O yakınında olunca hep afalliyordum. Hareket edemiyordum sanki. Yana çekilmeye çalıştım, lakin beynim düşüncemi birkaç saniye geriden idrak edip bedenime öyle yollamıştı mesajını. Omzum göğsüne sürtünüp geçti bir an için. Kısa süreli bu temas, yana çekildiğimde beni çoktan etkisi altına almışçasına yerime çivilemişti.

Bakışlarımı ona çevirdim. Gördüğüm yüzünün yanıydı. Kirli sakallarında, şekilli burnunda ve yukarı bakarken neredeyse kaşına değiyormuş gibi görünen kirpiklerinde dolaştırdım gözlerimi. Öyle güzeldi ki... Güzel adamdı.

Buram buram parfüm kokuyordu. Keskin, ferah ve taze bir kokusu vardı. Teniyle karışınca... Ciğerlerimin kibrit atılmışçasına tutuştuğunu zannediyor ve nefes almaya devam edemiyordum.

Kalçalarımı tezgâha yaslayıp ellerimle de iki yanını kavradım. Doru bana şöyle bir yan bakış attıktan sonra kollarını gergin bir şekilde yukarıya kaldırıp hiç zorlanmadan tabakları aşağıya indirdi teker teker. "Ceylin'in marifeti," dedi homurdanır gibi. "Annemin dediği gibi bir şey yapmıyor değil."

"Biliyorum," diye mırıldandım. "Onu senden bile iyi tanıyorum."

Doru bakışlarını tekrar yüzüme çevirdi. Bir an için emin misin diye sorarcasına baktı yüzüme.

Sözcüklere dökülmemesine rağmen açıklama isteği duydum. Ona kız arkadaşını daha iyi tanıdığımı söylemek istememiştim aslında. Amacım üstünlük falan taslamak değildi.

"Üniversiteden beri arkadaş olduğumuzu biliyorsun. Bizde kaç kere gelip kaldı bilmiyorum. Ne kadar marifetli olduğunu bilirim. Yemekte iyidir. Benden bile iyidir o konuda." Söylediğime gözlerini devirdi. "Hatta ben yanında baya baya kötü kalıyorum. Anneni de anlıyorum. Az önce karışmamak için sesimi çıkaramadım. Annene karşı Ceylin'i savunmak bana

göre hata." Doru kaşını kaldırınca devam ettim. "Düzelir bence araları. Müdahale edilirse daha fazla inada bindirirmiş gibi geldi Zerrin teyze. O yüzden karışmadım."

"Taraf tutmuyordun yani?" diye bir soru yöneltti Doru tok bir sesle.

Omuzlarımı oynatıp dikleştirdim. Kollarımı göğsümün üzerinde bağlarken, "Zerrin teyzenin mi?" diye sordum. "Anneni seviyorum, evet ama Ceylin benim kaç yıllık arkadaşım. Ondan bu kadar eminken illa bir taraf tutulacaksa onun tarafını tutardım. Hem neden böyle bir soru sordun ki şimdi?" diyerek kaşlarımı kaldırdım.

"Boş ver," diyerek konuyu kapatmaya çalıştı Doru. "Kutuları aç istersen sende."

O tekrar işinin başına dönerken kafam karışmış halde dikdörtgen masanın başına geçtim. Sorduğu sorunun maksadını merak ediyordum. "Ben fazla bir şey yemem. Sen ne yiyeceksen onları açayım." Kutuların kapağını teker teker açmaya başladım.

Doru arkamdaki alt çekmeceye eğilmiş çatal bıçak çıkarıyordu.

"Annem sadece sarma atıştırır. Evden çıkmadan bir şeyler yedi o. Bende börek yerim sanıyorum. Şu senin de sevdiklerinden."

"Benim sevdiklerim?" diyerek omzunun üzerinden ona baktım. "Benim sevdiklerim hangisi ki?"

Ben bile tam emin değilken o nereden bilecekti sevdiğim böreği?

Doru yüzüme çok uzun süre sessiz kalarak baktı. Bakışları yüzümde dalıp gitmişti. Bakıyordu ama görmüyordu. Bir zaman sonra daldığı boşluktan bir anda çıktı ve derin bir nefes alıp dalgın gözleri yine beni görür oldu.

"Birlikte yemek yediğimiz gün..." dedi sanki bir yıl önce olan bu mevzuyu dün olmuş gibi anımsıyormuşçasına. "Sevdiğini düşündüm."

O günü hatırlıyordum. Onunla bu evde nadir yalnız kaldığım anlardan ilkiydi. Tüm evi saran kokusunu -şimdiki gibi-, koltuğun üstünde ütülenmiş vaziyette duran üniformasını ve konuşmamalarına rağmen içimin bayram yerine dönüşündeki pişmanlığımı. Eve çocuksu bir heyecanla koşuşumu, beğendiğimi söylemeyeişime rağmen bir kutu böreği de beraberimde benimle yollayışını.

Düşünürken farkında olmadan araladığım dudaklarımı hafifçe birbirine bastırıp başımı salladım. Sonra hiç sebep yokken, "Sen de seviyorsun," dedim ona. Ona doğru dönüp tezgâhın üzerinde duran tabaklardan ikisini aldım. Masaya indirip onlara sadece Zerrin Demir'in el açması

böreklerinden koydum. İki çeşitti; peynirli ve kıymalı. Doru kıymalı olanı yerdi. Ona kıymalılardan koyarken kendime peynirli olanlardan aldım.

Diğer tabağı almak için dönüyordum ki, "Fotoğrafla konuşuyordun az önce," dedi Doru kaşının biri havalanırken. Düz ve çekincesizdi sesi. Kalakaldım. Beni duyabileceğini hiç aklıma getirmemiştim. Fotoğrafı görünce kendimi kaybetmiş, engel olamamıştım ama şimdi pişmandım yaptığımdan. O fotoğrafı, asla itiraf edemeyecek olmama rağmen çok seviyordum. Ama bu onun çocukluğuna neden şefkatle baktığımı açıklamazdı. Görmüş müydü? Onun küçük yüzüne bakarken içimin gittiğini görmüş müydü?

Döndüm ve masanın kenarına yasladım kalçamı. Derin bir nefes alıp çekinceli bakışlarımı onun yüzüne kaldırdım. Bir şey söylemek için dudaklarımı araladım ama o an ne diyeceğimi bilemeyip tekrar kapadım.

"Onun ben olduğumu biliyor musun?" diye bir soru sordu Doru bu defa.

Ona yalan söyleyecek değildim. Herkes etkilenirdi böyle bir hikâyeden. Kimse âşık olduğu adamın çocukluğuna bakarken içinin parçalandığını çıkarmazdı bakışlarımdan. Tamam, fotoğrafın önünde bazı sözler sarf etmiştim ama aşkıma da itiraf etmemiştim. Endişeye gerek yoktu.

Başımı kesin bir kabullenişle salladım önce. Sonra topuzumdan göğsümün üzerine dökülen kumral saçlarıma dalgalı ince tutamlarından birine uzanıp çevirdim parmaklarıma ucunda. "Ben babamla konuşmanızı duymuştum bir keresinde-" dedim dudağımın kenarını yaptığım yanlışmış gibi ısırarak.

"Kimsesiz olduğumu biliyordun öyleyse?" Soruyu sorarken kaşı havalandı Doru'nun. Gözleri dik ve sorgular gibi bakıyordu yüzüme.

"Ceylin'e anlatmam," dedim onun aklındaki düşüncenin, aslında sormak istediği şeyin bu olduğunu düşünerek. "Arkadaşım olabilir ama senin anlatmadığın hiçbir şeyi anlatmam, anlatmadım da..."

Ceylin, Doru'nun yetimhaneden alındığını bilmiyordu. Aslında bunu aile dışından pek bilen kimse yoktu. Belki bir babam ve tesadüfen ben. Arkadaşlarının da bildiğine emindim ama hiçbirinin bu konuyu açtığını duymamıştım daha önce.

"Dinledin mi yani?" diye sordu diğer kaşı da havalanırken.

Yine başımı salladım. Bir halt etmişim, saklamıyordum da. "Ne kadarını duydum bilmiyorum. Bizdeydin. Yani anne ve babamın evinde. Ben senin orada olduğunu bilmeden geldim odaya. Konuşuyordunuz. Çoktan başlamıştınız konuşmaya. Yetimhanedeki günlerinden bahsediyordun

babama. Ve senin için değerli olan o tablodan..." Antrede kalan tabloyu işaret ettim boşlukta bir yerde.

"Ben gerçekten bile isteye değil. Engel olamadım-"

Yerinde doğrulup bana arkasını döndü Doru. Açık olan dolap kapaklarını kapatıyordu.

"Kızdın mı?" diye sordum onun omzunun üzerine doğru başımı yaklaştıırken. Hal ve hareketlerinden anlayamıyordum bunu. Yüzünün yanı-gördüğüm kadarı- kızgın olmadığını gösteriyordu ama emin olamıyordum. Cevap versin istedim. Onun başkasına anlattığı özel şeyleri dinlemem başlı başına hataydı. Hiç etik değildi. Bunun farkındaydım ama... Ama gerçekten kendime engel olamamıştım o an.

Doru biyolojik anne ve babasından ölü olarak bahsediyordu o gün babama. Gerçekten öldükleri için mi yoksa ölü olarak gördüğü için mi bilmiyorum. Çocukken hiç sevilmediğinden, bu durumun onda hep eksiklik yarattığından da söz etmişti. Sevgisiz büyümek zorunda bırakıldığı için çok üzülmüştüm. Yetimhaneden kalan o fotoğraf ona o günlerini hatırlatıyormuş. Hayatı Demir ailesi tarafından evlat edinilince değişmiş ama o zamanları ve öncesini de unutamamış.

Bir yerde okumuştum. Üç yaşından sonra olan her şey hayatımızı bütünüyle etkileyebiliyormuş. Karakter oluşumun sonuna kadar ne aldysak onu yansıtıyormuşuz hayatımızın diğer dönemlerine. Bazı araştırmalara göre anne karnında bile başlayabiliyormuş bu durum. Ama üç yaşından sonra... Doru beş yaşında bırakılmış yetimhaneye. Kendi annesi tarafından, babasına benziyor diye. Çok geçmeden onu Dağhan Demir evlat edinmiş ama... Doru şimdi hem biyolojik ailesinin hem de Demir ailesinin bir karması olarak karşımda duruyordu. Bir yanı sevgisiz, diğer yanı...

İçimi çektim. Tekrar, "Kızdın mı?" diye sordum en mahcup ifademle.

"Kızmadım," dedi Doru beklediğimin aksine kendine yumuşak bir tonlama seçerek. "Sadece olur olmadık yerlerde anlatmamam gerektiğine karar verdim."

"Özür dilerim," dedim ona bir adım yaklaşarak. "Ben özelini dinlediğimi bilmeden..." O kızmadım demişti ama yaptığım yanlıştı. Bunu yediremiyordum kendime. "Ben öyle herkesin hayatına, hikayesine burnumu sokmam. Dinlemek için çabalamam. Beni ne kadar tanıdın bilmiyorum ama yemin ederim yapmam. İstemeden old-"

"Sorun yok dedim," dedi Doru sert aynı zamanda kuru bir sesle. Birden parlaması beni şaşırtsa da kızdığı şeyin ben olmadığımı düşündüren bir

ifade vardı yüzünde.

"Siz böyle ağır iş yaparsanız..." diye seslendi kapı girişinden Zerrin teyze. Orada olduğunu fark edememiştim.

Doru diğer tabağı annesi için hazırlamaya koyulurken, ben de ona alan tanımak için kenara çekildim. Konuşmamız bitmişti anlaşılan. Havada kalan bir şeyler varmış gibi hissediyordum ama devam edemeyeceğimiz ortadaydı.

Zerrin teyze kapı girişinde durmaya devam ediyordu. Kollarını göğsünde birleştirip bedeninin ağırlığını bir bacağına verirken, diğer ayağındaki terliğin uç kısmını parke zeminde şaklatmaya başladı. Terliğinin ucundan çıkan sabırsız ses eşliğinde, "O tabaklar ne öyle?" diye sordu burnunun ucuyla bana göre hazır gibi olan ama ona göre hiç hazır görünmüyormuş gibi gelen tabakları işaret ederek. "Bir dolu yiyecek getirdim. Sadece tek dilim börek mi yiyeceksiniz?"

Göz ucuyla tabaklara baktım şöyle bir. Tek dilim yeterdi. Çünkü böreğin dilimleri nereden baksan normale göre iki katı daha büyük kesilmişti. Doru'da kendi öyle olsun istemişti zaten. Bu soruyu Doru cevaplasın istediğim için sessiz kaldım. Aslında suskunluğum canımın sıkın oluşundandı. Az önce aramızda geçen kısa konuşmaydı buna sebep olan. Fotoğrafla konuşmam, düşündüğüm anlamda yanlış anlaşılmaya pek mahal vermeyecek olmasına rağmen şefkat göstermem kabul edilir değildi.

Onun gibi bir adam kendine acınarak bakılmasından hoşlanmazdı. Üstelik ortada onun tarafından anlatılmış bir şey yokken. Babama anlattığı şeyleri dinlediğimi de itiraf etmiştim. Acaba onun gözünde nasıl görünüyordum şu an? Ya Ceylin hakkında yaptığı imalı bakış neydi öyle?

Gerçekten arkadaşımın arkasındaydım. Zerrin teyzeye cevap veremediysem bu araları daha kötü olmasın diyeydi. Ön yargıların yıkılmak için çok kalın duvarlar olduğunu biliyordum. Fakat asla yıkılmaz da değillerdi.

"Açlık şekerin mi gene?" diye sordu annesine yandan bir bakış atarak Doru.

Kadın sıkıntıyla karnını tuttu. Ovuştura ovuştura, "Evden çıkmadan önce yedim ama yine acıkmışım gibi hissediyorum. Sık sık ama az az yemem gerektiğini söyledi doktor, unutuyorum." diye homurdandı.

"Ondan bizim tabaklarımıza sarıyorsun," dedi Doru annesinin tabağını alırken. "Şu yoğurtlu salatandan ye o halde. Sana börek yok Zerrin Sultan." Şekerini aniden fırlatmayacak şeylerden koymaya çalışıyordu şimdi tabağa.

"Ben tabakları götüreyim o halde," diyerek Doru'nun hazır olarak kenara koyduğu tabağın birini aldım elime. Tezgâhın üzerindeki çatal bıçakları da diğer elime alıp, "Nerede yersiniz?" diye sordum.

Zerrin teyze sıkıntılı ifadesini bana bakarken aydınlık bir gülümsemeye dönüştürerek, "Bahçede yesek mi?" diye sordu. "Hava o kadar da esmiyor aslında..."

"Erva yeni nezle atlattı. Zira sende öylesin," diyerek masadaki diğer tabakları eline aldı Doru. Bana kısa bir bakış attıktan sonra annesine çevrildi yeşil gözleri. "Dışarısı olmaz. Sıcakta olsa fena çarpar orası."

"İyi madem," dedi Zerrin teyze elini havada sallayarak. "Düşünceli paşam benim. Sen karar ver."

"Salona geçelim. Mutfak fazla küçük," diyerek annesinin yanından geçip içeriye doğru adımladı.

Zerrin teyze, Doru gidince bir şey söyleyecekmiş gibi bana yaklaştı hemen. "İyi misin cancağızım?" diye sorarken elimde tabak olmayan koluma girmişti bile. "Duruldun bir sanki..."

"Yok bir şeyim Zerrin teyze," dedim gülümsemeye gayret ederek. "Tamamlamam gereken bir projem var da onu düşünüyordum. Yetiştiremeyeceğim galiba," diye ekleyerek kaçamak bir cevapla devam ettim. Yalan sayılmazdı. Kulübemde çalışılmayı bekleyen projemi de düşünüyordum. Hatta hiç aklımdan çıkmıyordu. Yetişmeme ihtimali en başından beri ortadayken üzülmeden edemiyordum işte.

"Her şeyin başı sağlık," dedi Zerrin teyze, kolunun üzerinde duran elimi okşayarak. "Bazı şeyler kafaya takmaya gelmiyor. Elinden geleni yap, gerisini oluruna bırak."

"Haklısınız," diyerek hafifçe tebessüm ettim.

"SÜRPRİZ!" diye bir bağırış koptu girişten o esnada. İnce ses Ceylin'e aitti. Kapının çaldığını bile duymamıştım. Ne ara gelmişti? Zerrin teyzenin ifadesi daha onun sesini duyar duymaz katılaşmıştı. İşte ondan bu kadar haz etmiyordu.

Başını kaldırıp kulağıma doğru yaklaştırdı ağzını. Bir şey söyleyeceğini anlayarak ona doğru eğildim. "İti an, çomağı hazırla derler ya. Bu da o hesap," diye fısıldarken, ne diyeceğimi bilemedim. Gülsem gülünecek, öfkelensem öfkelenilecek bir şey değildi bu. Belki de Doru az biraz haklıydı. "Biliyorsunuz o benim arkadaşım," diyerek Zerrin teyzenin en azından benim yanımda ona karşı olan tavrını göstermemesini dile getirmek istedim. Ama Zerrin teyze konuşturmadı beni.

"Arkadaşını iyi seç Erva. İyi bak. Ben bu zamana kadar hiç yanılmadım. Sakın sözlerime kızıp da gücenme. Doru'da iyi bilir yanılmadığımı, insanlar konusunda yanılsamadığımı. Oğlumun böyle aşk meşk işlerinde pek gözü yoktu. Annesi olarak sevinecektim, kurbanlar bile adamıştım bir kız olursa hayatında, bana gelin getirirse diye... Ama hiç sevinemedim, inan. O kız oğlumun aklıyla oynuyor. Dağhan o kızı destekliyor. Çünkü benim kocam da biraz oğlum gibi. Her şeyin zamanla yola gireceğini düşünenlerden. Karakter değişmez! Anlatamıyorum ben bunlara," dedi özellikle son cümlelerinin üzerine vurgu yaparak.

Ne diyeceğimi bilemedim. Öyle inanarak söylüyordu ki, altı boş değilmişçesine...

"Yine de" dedim. Adım sesleri girişte dolaşıyordu şimdi. Ceylin, Doru'ya *evde olduklarını Dağhan Demir'den öğrenip öyle gelme kararı aldığını* söylüyordu. O şimdi yakınlarda olduğu için sesimi iyice kısarak Zerrin teyzenin kulağına doğru eğildim. "Bir kere olsun farklı bir gözle bakmaya çalışın Zerrin teyze. Belki de bu defa yanıldınız. O gerçekten iyi biri. Oğlunuzu da seviyor."

Güldü Zerrin teyze. Bu imalı bir gülümsemeydi. Kolumdan çıktı ama sırtımı sıvazladı anaç, yumuşak hareketlerle. "İnşallah yanılırım o halde," dedi. Onun bakışlarında bir an için acıma görür gibi oldum. Acıdığı ben miydim?

Birlikte antreye çıktığımızda Ceylin, Doru'nun yanağına öpücükler konduruyordu. Onun aksine Doru'da bir o kadar ifadesizdi. "Kötü oldu yani," diyerek burnundan sıkıntılı soluğunu bıraktığında Ceylin, onun bir sebepten üzgün olabileceğini düşündüm. Ya da bana öyle geldi, bilmiyorum. Onları öyle görünce aklımdaki de uçup gitmişti zaten. Ceylin kollarını onun boynuna doluyordu. Doru kolunun birini onun beline sarıp, Ceylin'in başının omzunda yer bulmasını sağlarken bakışlarımı kaçırdım. "Ben tabağı masaya götüreyim," dedim ve Zerrin teyzenin yanından ayrıldım.

Ceylin geldiğine göre ona da tabak hazırlamak gerekiyordu.

Önce salona gidip masaya elimdekileri bıraktım. Sonra'da tekrar mutfığa döndüm ve rafta, en altta kalan tabaklardan diğer elimle hepsine destek vererek üzerime devirmeden bir tane çekmeyi zor da olsa başardım. Çabucak onun için de bir şeyler koydum tabağa. Mutfakta kalan su bardaklarını ve bir sürahi dolusu suyu da tezgâhın üzerinde duran tepsiye yerleştirerek geri döndüm.

Salonda Ceylin'i sandalyesine geçmiş ve elinden tuttuğu sevgilisini de yanına oturtmaya çalışır halde buldum. "Hoş geldin," dedim neşeli çıkarmaya çalıştığım sesimle. Tepsiyi masaya bırakıp bardakları onların önlerine dağıttım.

Ceylin'in tabağını da ona doğru uzatıp kendime oturabileceğim bir sandalye bulmaya çalıştım göz ucuyla. Zerrin teyze onların tam karşısındaki sandalyeye oturmuştu. Yanındaki sandalye boştu. Onların karşısına oturmayı istemediğinden, masanın diğer ucundaki boş sandalyeyi gözüme kestirdim. Oraya doğru adımlayacakken, "Gel kızım böyle," diyerek masadaki tabağını yanına çekti Zerrin teyze. Eliyle de yanındaki sandalyeyi gösterdi.

"Hoş bulduk Erva!" diye sesleniyordu o sırada Ceylin. Sesi cidden biraz durgun gibiydi. Artık net bir şekilde yüzünden de anlayabiliyordum bir sorun olduğunu. Doru sandalyesine yerleşirken bende Zerrin teyzenin yanına oturdum. "İyi misin sen?" diye sordum kaşımın yüzündeki düşük ifadeyi işaret ederek. "Bir sorun yok değil mi?"

Ceylin sıkıntıyla iç çekti gözleri üzerimde dolaşırken. "Var galiba. Eğer bulunmazsa var."

"Ne bulunmazsa?" diye sordum. Bakışlarım bir Doru'ya bir Ceylin'e çevrildi.

"Evime dün hırsız girmiş."

"Aaa!" diyerek elimi ağzıma kapattım. Şaşkındım ve böyle bir şey duymayı beklemiyordum.

"Sen evde miydin? Ya baban? Bir şey oldu mu?"

"Yok... Biz evde değildik. Yemeğe dışarıya çıkmıştık babamla. O sırada girmiş herhalde."

"Peki..." dedim gözlerim belirginleşirken. "Bir şey çalmış mı?"

Başını salladı Ceylin. Tekrar iç geçirirken elini kaldırıp hayali bir çantanın kulpunu tutar gibi yukarıya ve aşağıya salladı. "Bilgisayar çantam..."

"O kadar mı?" diye sordum. Olan bilgisayara olsundu. O iyiydi ya... Ne çalıp çalmadığı çok da önemli değildi hırsızın.

Ceylin için önemli olacak ki, "Ya mülakatlarda çıkacak sorular vardı içinde. Birkaç önemli evrak. Ben bilgisayarı hiç düşünmedim bile. Giderse gitsin. Ama olan benim aylardır biriktirdiğim sorulara oldu," dedi zor durumda kalmış gibi.

"Üzülme," dedim masanın üzerinden uzanıp onun elinin üzerine dokunarak. "Yine çalışır yaparsın. Soru alt tarafı. Canını sıktığına değmez."

"Öyle öyle," diyerek başını salladı Ceylin.

Anlamadığım bir şey vardı. "Ya, Ceylin," dedim. "Kızım sizin ev güvenli değil mi? Nasıl girmiş oraya?"

Ceylin bakışlarını direkt yüzüme dikti. Bir durdu ve dudağını büktü, "Ne bileyim. Geldiğimizde güvenlikte ortada yoktu. Babam ilgilendi onlarla. Kovmuş bile olabilir hepsini." diye söylendi belli belirsiz. Birden parladı. "Aman, gitsinler zaten. Bir işe yaradıkları yoktu. Eve hırsız giriyor, ruhu duyan yok."

Doru sessizdi. Bir anlığına bakışlarımı ona çevirip sevgilisi için endişelendiğini gösteren bir emare aradım yüzünde ama bulamadım. Dalgın gibiydi. "E, sen yardım etsen ya," dedim bir an aklımdakini boş bulunup dile getirerek. "Yani, şey... Askersin ya. Belki daha kolay bulunur hırsız."

"Benim yapabileceğim bir şey yok," dedi Doru konuşmalara ilk defa sessizliğini bozarak. "Polisin işi bu. Yakında bulurlar zaten. Sitenin her yerinde kamera var. Ceylin'e de söyledim."

"O iş öyle değil," dedi Ceylin homurdanır gibi omzunun yanından başını ona çevirirken. "Nasıl iş yapmışlarsa kameraları da söküp, bozmuşlar. Kayıt namına bir şey kalmamış."

"Bir yere kayıt falan olmuyor mu böyle şeyler?" diye sordum. Tamamen bilmediğimden soruyordum. Öyle olurdu yani. Güvenlik şirketinin merkezine kaydolması gerekirdi.

"Biz şirketle anlaşmayı geçen yıl bozduk. Onu da babam istemedi."

"Biliyorum bu mevzuyu," dedi Doru ona doğru başını sallarken. "Güvenlikler var zaten, gerek yok demiş. O nasıl işse. Demek ki oluyormuş böyle şeyler."

Onun imalı sözlerine gözlerini devirdi Ceylin. "Babamı biliyorsun..."

"Bilmiyorum valla Ceylin. Daha tanıştırmadığın için yorum yapamıyorum. Bir kere uzaktan gösterdin o kadar."

"Konuyu nasıl buraya getirdin ya!" diye sitemle söylendi Ceylin. "Babam sevmez öyle erkek arkadaş falan. Söyledim sana. Nasıl tanıştırsaydım?"

Cevap vermedi Doru. İlgisiz gibi çatalını ve bıçağını alıp önündeki böreği yemeye koyuldu.

"Bak işte," diyerek bunalmış gibi ağzını şişirdi ve oflayarak bıraktı nefesini Ceylin. Gözleri ile sevgilisini işaret etti bana. "Sanki tavır

yapılması gereken benim. Sen söyle Erva; babamın nasıl bir adam olduğunu biliyorsun."

Bu benim karışmamam gereken bir şeydi aslında. İkisi tartışıyorlardı çünkü. "Ben karışmamam meselenize," dedim cılız bir sesle. Yine de yardımı dokunur belki diye, "Babanı tanıyorum ama o da haklı sanki..." dedim sesini masumca incelterek.

"Kesinlikle haklıyım," dedi Doru, bakışları tabağında, böreğini daha sert hareketlerle bölerken. "Bir yıldır birlikteyiz, daha emin olamayacak neyi var bu işin!?"

Ceylin konuşulan konudan sıkılmış gibi kendi tabağını çekti önüne ve küçük parçalara bölerken bıçağıyla, "Sen neler yaptın bakalım? Proje nasıl gidiyor?" diye sordu bana. Doru'nun yanında öfkeden köpürüyor oluşunu ve imalı ifadelerini umursamıyor gibi görünmek istemediğinden beni alet ediyordu konuya.

Omuzlarımı silktim. "Eh işte, pek gitmiyor aslında. Bitecek gibi değil."

Ceylin, "Pes ettin yani," diye söylendi sitemli sesiyle. "Daha zaman var önünde. Sakın bırakayım deme. Biliyorsun inanıyorum ben sana."

"Biliyorum," diyerek gülümsedim. O da çok iyi bilirdi ki sonuna kadar zorlamadan bırakmazdım. "Pes etmedim ama ara verdim işte," diyerek elimle tabağımı gösterdim. "Gördüğün gibi."

"Zerrin annemin nefis börekleri..." diye mırıldandı Ceylin böreğe bakarken ağzı sulanmışçasına dolu dolu. "Senin anneninkilerde -gerçi sizin bütün sülalenin, özellikle teyzenin yemekleri- çok güzel oluyor."

Kafa salladım. Zerrin teyzeye doğru bakmasam da ifadesinin hoşnutsuz olduğunu, ağzında kulağa pek de iyi gelmeyecek bir şeyler döndürdüğünün farkındaydım. İlk defa onların arasındaki muhabbete bu denli yakinen misafir oluyordum. Ceylin anlatırdı hep ve Zerrin teyzenin tavırlarından dolayı derin üzüntü içinde olduğunu söylerdi ama bu kadarını hiç hayal etmemiştim. Gerçekten hiç açık kapısı yok gibiydi Zerrin teyzenin ona.

"Gelirken Rüzgar'ı gördüm," dedi Ceylin güzelce dilimlediği böreği çatalına geçirip ağzına atarken. "Tam tanışmadık aslında ama ben yine de selam verdim. Sana geleceğini söyledi."

Bakışlarımı henüz hiç dokunmadığım tabağımdan kaldırarak Ceylin'e çevirdim. "Gelirim dedi ama netleştirmemiştik. Yeni mi gördün?"

"Hı hı," diyerek sürahiye uzanıp önce Doru'ya sonra kendine su doldurdu Ceylin. "Börekler şahane olmuş bu arada," diyerek hala sessizliğini korumaya devam eden Zerrin teyzeye doğru gülümsedi. Ne selam vermişti

ne sabah Zerrin teyze ona. Fark ettirmese de bu durumdan Ceylin'in rahatsız olduğunu görebiliyordum. "Ellerinize sağlık." Zerrin teyzenin ifadesinde bir değişiklik olmayınca hiç bozuntuya vermeden bakışlarını bana çevirdi tekrar. Ne yapsın. Doru'da surat asıyordu ona. Bir benimle doğru düzgün konuşuyordu şimdi.

"Senin çok yetenekli olduğunu düşünüyormuş. Halledemese bile üzülmemeli bence dedi. Tabii, bunu sana söyleyeceğimi bilmiyordu." Güldü ve gülerken suyunu yudumladı. Aklına bir şey gelmişçesine dudaklarından bardağını bir anlığına çekip bardağı tutan elinin işaret parmağını salladı bana doğru. "Takım elbise giymişti. Başta tanıyamadım. Karizma adam doğrusu." Ballandıra ballandıra anlatıyordu Ceylin. Ondan bahsederken gözlerinin ışıldadığını görebiliyordum. Kendisi için değildi elbette. Sanki onunla aramızı yapmaya çalışır gibiydi. Şundan hoşlanmasam da sesimi çıkarmadım. Yalnızken diyecektim diyeceğimi.

Doru masanın üzerinden Ceylin'in elini tuttu. Ceylin konuşması neden bölündü diyerek bakışlarını sevgilisine çevirirken, Doru'nun yüzünde sert bir ifade vardı. Sanki gözleriyle devam etmemesi gerektiğini söylüyordu ona. Ceylin sesini temizleyerek, suyunu içmeye devam etti ve sustu. "Eee, siz yemiyor musunuz?"

"İştah bırakmadın ki..." diye homurdandı alttan alttan Zerrin teyze. Onu masada bir ben duydum ve dayanamadım dudaklarımı dişledim. Bu işin sonu kötüydü.

Müsait olduğumuz anda Ceylin ile bunu da konuşmam gerekiyordu. Belli ki Zerrin teyze çok konuşulmasını sevmiyordu. Ki düşüncemi doğrular gibi, "Kızım bir susamadın geldiğinden beri. Kimdir bu Rüzgar... Neyin nesidir ben bilmiyorum. Toplum içinde oturuyorsun. Öncesinde bilinmeyen bir konuyla anlattığın, açıklaman gerekir," dedi daha fazla kendini tutamıyormuş gibi.

Ceylin kadının bu çıkışına fena bozulmuş görünüyordu. Yanında oturan Doru'ya içerlemiş gibi bakış atıp, bakışlarını önündeki tabağa indirdi tekrar. Kısık bir sesle, "Pardon," dedi yarım ağız.

"Rüzgar," dedi açıklamak ister gibi bakışlarını Zerrin Demir'e kaldırarak. "Erva'ya çok yakıştırdığım ama akıbetini henüz çözemediğim bir arkadaş. Biz de yeni tanıştık!"

"Ceylin!" diye sertçe yükseldi Doru. "Çıkarımlarını neden kendine saklamıyorsun?" Masada, tabağının yanında tuttuğu elini yumruk yaptığını görebiliyordum.

Ceylin neye uğradığını şaşırdı o an. Pek tabii, bende. Aslında Ceylin hep böyle konuşurdu benimle. Ben yalnızım diye hep birilerini ayarlamaya çalışırdı. Genelde tepki veren de ben olurum, Doru değil. Pekâlâ, Doru da bilirdi bunun böyle olduğunu.

"Ben ne dedim şimdi?" diyerek çatalını bıçağını tabağının kenarına bırakıp elini açtı Ceylin. Elinin birinin ters yüzünü yaklaştırıp diğerinin içine vururken, "Sen bir garipsin bu aralar. Şu ses tonuna bak! Eve hırsız girdi diyorum tepki yok, arkadaşım ile konuşuyorum neden öyle diyorsun diye bağırıyorsun!" diye bağırıldı. Zerrin teyzenin masada olduğunu unutmuş, öncesi varmışçasına dolu dolu konuşuyordu. Aralarında sorun olduğunu fark edememiştim. Hala bile emin olamıyordum. Onlar küçük tartışmaların dışında hiç sorunlu bir çift olmamıştı ki.

"Anne," dedi Doru az önce konuşan Ceylin değilmiş gibi bakışlarını annesine doğru çevirerek. "Sen biraz daha buradasın galiba. Benim birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. İstersen sonrasında birlikte eve döneriz."

Zerrin teyze başını sallayınca ortaya, "Siz de yemeğinizi yiyin rahat rahat. İş gerginliği kusura bakmayın," dedi ve kalktı masadan Doru. Şunları söylerken bile sesi gergin çıkmaya devam ediyordu.

Ceylin gözleri dolu, mahzunca bakıyordu gözlerime. Ne deyip, teskin edebilirdim ki şimdi onu? "Ben," dedi Ceylin tabağını önünden ittirerek. "Börek gerçekten güzel olmuş ama gitmem gerekiyor. Tekrar eline sağlık Zerrin anne." Kalktı yerinden.

Kalkacak oldum ardından ama Zerrin teyze masanın altından elimi tutunca kalmak zorunda kaldım. "Bırak gidip ağlasın. Ancak rahatlar. Yalnız bırak," dedi yumuşak bir tonlamayla. O da farkındaydı oğlunun masaya oturduklarından beri Ceylin'e soğuk davrandığının. Her ne olursa olsun galiba onun gözündeki de Doru biraz da olsa suçluydu.

O gittikten sonra Zerrin teyze, "Bende biraz fazla üzerine gittim galiba," diye söyleniyordu kendi kendine. Gözleri boşluğa dalmıştı kadının. Zerrin teyzenin sırtını okşadım üzülmesin diye. Bu en çok oğlunun kabahatiydi.

Bölüm Bitti...

Devamı gelene kadar; beğenmeyi, yorum yapmayı ve takip etmeyi unutmayın olur mu?

Sevgilerle Piyamor...

8. Bölüm - MİNERVA'NIN BAYKUŞU

Merhabalar,

Bölüm Şarkısı:

Emircan İgrek - Defoluyorum

"Sen bana nefes, ben sana herkes. Bir daha gelmem, karşıdayım son kez.

Sen bana yara, ben sana merhem. Görmüyorsun hiç, bakmadın zaten."

Keyifle Okuyun...

8. BÖLÜM

MİNERVA'NIN BAYKUŞU

Yağmur başladı...

Hiç durmadan duraksamadan yağıyor ve daha uzun bir süre de yağacak gibi görünüyor.

Arabayı gördüm az önce, eve gelen yolun aşağısında. Beni gördün ama görmemezlikten geldin. Arabanın sileceklerinin sesi, yağmurun yüzümü yıkarken verdiği his ve benim şemsiye kullanmamakta direniyor oluşum hala aynı anı yaşıyormuşçasına, penceremin önünde otururken bile rahat bırakmıyor.

Bir an adımlarım arabana yönelecek oldu biliyor musun? Hangi hisle, buna ne sebep oldu bilmeden sana gelesim geldi. Arabadan inmeni sağlamak ve birlikte yağmurun altında ıslanmak istedim. Konuşmadan, sadece gözlerine bakarak. Ne söze gerek vardı o an ne de başka bir şeye. Bir sen ol istedim karşımda. Baktığım sen ol istedim. Dokunduğum...

Sonra yağmura karıştı hayalimdeki sana ait koku. Doldu ciğerlerime. Ben şimdi burnumun ucunda onu soluyor, içime seni çekiyorum.

Doru, ben dayanamıyorum. Hayaline bile dayanamıyor, her aklıma gelişinde yığılıp kalacakmış gibi hissediyorum. Dayanamamak sadece bir sözcük. Ne başka bir şeyle ifade edebiliyorum ne de hissettiklerimi bu basit sözcüğün içine sığdırabiliyorum aslında. Çok daha kötü, çok daha beter.

İçimdeki bu şey ne bacaklarımda bedenimi taşıyabilecek güç bırakıyor, ne kollarımda seni sarıp sarmalayacak derman. Tüm olmazlara inat, sana gelmek istiyorum ama yine yolumu o olmaz kesiyor, durduruyor beni.

'Dur' diyor... Bu dünyada sevdiğin o, ama sevenin o değil. Onun gözleri başkasını görüyor, kalbi bir onu duyuyor.

Bakmadı bakmaz, sevmedi sevmez...

Erva'nın Günlüğü...

13 Haziran - İzmir

...Yazardan...

Doru, Ceylin'in kapıyı çekip çıktığını ve koştura koştura evden uzaklaştığını görmüştü odasının penceresinden. Elinde telefon, karşı tarafın açmasını beklerken sıkıntıyla solunan nefesi camda buğu yapıyordu. Alnı oraya dayanırken karşı taraftan Kadir'in sesi, "Aradığın şey içinde miymiş?" diye soruverdi.

"Evet," diye yanıtladı onu Doru. Cevabın evet olması canını çok sıkıyordu.

"Bu kadar işe niye kalkıştık? Hiç söylemiyorsun da. İnşallah kötü bir şey değildir."

"Sen ne olduğunu boş ver Kadir. Yardımın için de sağ ol. Ben duruma göre yine haber veririm sana."

"Elin nasıl oldu peki? Yarın haber gelir, göreve çıkarsak yapabilecek misin?"

"O konuda sorun yok," diyerek sargılı elini kaldırıp göz ucuyla kontrol etti. "Kesikler geçer birkaç güne. Kırık, çıkık yok nasılsa."

"Kameraları imha ettin ama öfkeyle kalkan zararlar oturur demişler. Dün seni tanıyamadım. Yasin'de şaşkın. Mahir duymuş bilgi bekliyor haberin olsun," diyerek görüşmeyi sonlandıracakken merak ettiği bir şey daha varmışçasına donuk bir sesle, "Bekle," dedi Kadir. "Bu işin onunla bir ilgisi yok değil mi? Başka bir şey..."

"Yok," dedi Doru sıkıntılı soluğu camda daha geniş bir buğu oluştururken. Başını camdan kaldırıp yatağının başındaki komodine doğru yürüdü. "Bu farklı. Bu işin altını kurcaladıkça yeni yeni şeyler çıkıyor Kadir. Anlatacağım zaten."

"Şaşırmadım. Yasin takip ediyor kızı. Bir şey olursa dönecek sana. Bu arada akşam görev ile ilgili görüşmeye Mahir çağırdı. Onlarda toplanacağız, unutma," diyerek görüşmeyi sonlandırdı Kadir. Doru telefonu yatağının üzerine fırlatıp komodinin en alt çekmecesine doğru eğildi ve açtı. İfadesi anında katılaşmış, kaşlarının arasını gördüğü şeye bakarken derin bir çizgi şeklinde çatılmıştı.

Baktığı; gri deriden bir çantaydı. Bilgisayar çantası. Kulpundan tutup çekti ve telefonunun yanına, yatağının üzerine bıraktı.

Nefesi hızlanırken, içinde patlamaya hazır bir öfke peyda oluyordu. Duracak, durulacak gibi de değildi. Çantanın fermuarını aralarken dilinin ucuna gelen küfrü elinde hissettiğı ve içinden çıkardığı sayfalara doğru savurdu. "Sen nasıl bir belaya bulaştığının farkında mısın? Albayın kızı lan o, Albayın! Erva o, arkadaşın Erva!"

Dün gece üstün körü baktığı ve şimdi bir kez daha doğrulamak ister gibi gözlerini üzerinde dolaştırdığı sayfalar Erva'nın günlüğünün kopyalarıydı. Ceylin'in defteri hiç düşünmeden yakmasındaki neden öncesinde kopyalarını almış olmasıydı. Bunu neden yapmıştı? Ona daha fazla bilmek için mi? Okuyup okuyup ondan nefret etmek ya da ona bir ihtimalde olsa kopyalarını vermek için mi?

Son ihtimali görmedi bile Doru. Ceylin'in tavırları bunu iyi niyetle yapmadığını açıkça ortaya koyuyordu. "Beni karşına alma dedim ama dinlemedin, Ceylin. Bu kadarını yapmayacaktın."

Doru dün gece olanları getirdi gözlerinin önüne. Erva'nın hiç dinlenmeden o ne olduğu belirsiz adamla kulübeye kapanıp çalışmalarını. Erva'nın projesine bulaşan kahve izlerini. O bardağı köpeğı Asker devirmiş olsaydı o kadar temiz kalamazdı ortalık. Kâğıda kasıtlı dökülmüş, sonra da yere fırlatılıp kırılmıştı bardak. Üstelik Asker kulübeye izinsiz girecek bir köpek değildi. Hiçbir yere izinsiz girmezdi Asker. Bundan öylesine emindi ki düşüncesiyle dişlerini sıktı. Gece onun evine girmekle ve düşüncelerini doğrulamakla ne kadar haklı olduğunu görüyordu şimdi. Çenesi kasılırken, az önce içeride Ceylin'in Erva'dan kurtulmak için Rüzgar'ı övüp durmalarını getirdi gözünün önüne. Erva ne yapmıştı da ona bu kadar vicdansızca

davranıyordu? Bu mesele neden Erva ile de ilgili olmaya başlamıştı? Belki de en başından beri...

En başından beri ikisinin arkadaşlığı da diğer şeyler gibi planlıydı!

Yatağının kenarına oturdu ve dizlerinin üzerinde tuttuğu sayfaları rastgele çevirdi. Hızlı hızlı ve duraksamadan. Erva'nın günlüğü kopya bile olsa tekrar ellerinin arasındaydı. Öfkeli ifadesi kağıtların arasında dolaştıkça yumuşadı ve yok oldu. Okumaması gerektiğini biliyor ama onlara tekrar göz atabilmek için derin bir ihtiyaç duyuyordu. Kim kendine yazılan böylesine derin hislerin görmeyeni olabilirdi? Karşısında dururken, kendine engel olup geri durabilirdi?

Öyle güzeldi ki kendinde uyandırdığı hisler, Doru bu yeni duygunun bağımlısı oluyordu. Farkında olmadan ama bile isteye...

Parmaklarını kenarlarından zımbalanıp defter haline getirilmiş kopya günlüğün rastgele bir sayfasına sokup araladı. Eğer geri durabilecek biri varsa o Doru değildi.

Derin bir soluk aldı ve Erva'nın sözcükleri içindeki sessizlikte aktı...

Görüşünü bulandıran gözyaşlarını elinin tersiyle hıncını alır gibi siliyordu. Öfkeden ağlıyordu Ceylin. Her an bağıracakmış gibi attığı adımları kesip soluklanırken, daha hızlı, hırsıyla yürümeye başlıyordu. Göğüs kafesini dövüyordu öfkesi. Bağıra bağıra ağlamak istiyordu ama lojmandan daha çıkmamışken bunu yapmanın kendini aciz gibi göstermek olacağını düşünüp tutuyordu. Aciz değildi, olmayacaktı! Bu ilişkinin kaybedeni kendi olmayacaktı!

Erva'nın günlüğü Doru ile aralarını açmaya başlamıştı, bunu hissediyordu. Ona onu okutmaktaki maksadı ters tepmiş ve silahı dönüp kendini vurmuştu. Evet, hata etmişti belki ama pes etmeyeceğini de bilmesi gerekirdi Doru'nun. Erva gibi belki ilk sevdiği o değildi, lakin onu en çok seven kendiydi. Böyle hissederken yenilemezdi. Delicesine âşık olduğu adamı onunla paylaşmayacaktı.

Yanında sıkıdığı yumrukları, tırnaklarının avuç içlerine geçmesine neden olurken, sıkılı dişlerinin arasından, "Zerrin anneyi de yanına çekmiş," diye söylendi tükürür gibi. Masada yakın oturuşları, yakın oluşları gözünün önündeydi. "Ben sana içimi açtım! Onunla anlaşılamadığımı söyledim. Gözümün içine baka baka arkamdan oynuyormuşsun meğerse. Bu arkadaşlığın kötüsü sensin! Yüzün yalan, masken yalan, sen yalansın!" diye bağırıyordu. "Projenin mahvetmekle duyduğum az da olsa vicdan azabı

uçup gitti Erva. Sen bunun bedelini ağır ödeyeceksin. Onu sevmek neymiş, bana ihanet etmek neymiş göstereceğim sana. Her şeyin bedelini ödeyeceksin. İşini de... Her şeyini de elinden almayan Ceylin değildir." Yemin gibi sıralıyordu sözlerini. ne doğru savrulan adımları aksadı ve durmasına neden oldu. Elleriyle saçlarını kaşır gibi dağıtıp etrafında onu duyabilecek insanların olması ihtimaline rağmen ağaçların arasında yankılanan bir çığlık savurdu. Tüm bedeni zangır zangır titriyordu. Elleri, bacakları...

Arka cebinden telefonu çıkarıp sözde babasını aradı. Uzun bir çalmanın ardından açılmıştı telefon, ama sabırla beklemişti. "Lojmandaydım," dedi sakın bir sesle. "Beni aldırabilir misin?.. Sorun değil. Yeter ki yanına geleyim. Uzun zaman oldu. Görüşmemiz gerek... Tam olarak o yüzden. "

Doru salona tekrar döndüğünde sinirli görünmüyordu.

"Ceylin gitti," deyince zgn bir sesle Erva, üstüne de yüzüne odaklayınca bakışlarını olanlardan dolayı üzüldüğünü gösteren bir ifade arar gibi, sıkıntıyla soluklandı Doru. Sandalyesini çekip yerine otururken, "Yediniz mi siz?" diye soruyordu Erva'yı hiç duymamış gibi. Tabağını tekrar önüne çekerken önce bakışlarını bir anlığına dalıp giden Erva'nın yüzüne kaydırđı. Sonra masanın üzerinde elleriyle oynayan parmaklarına... Topuzundan dağılan saçları yüzünün köşelerini biraz daha sarmıştı. Daha uzun olan birkaç tutam boynunun yanından ince kazağının kare yakasına kadar uzanıyordu. Görüntüsü günlüğünü yazdığı anlarla bütünleşti bir an. Bakışlarını ondan kaçırdı hemen.

"Yiyemedik," dedi Zerrin. "Siz tartışınca..." Oğlunun gözlerinin içine baktı kadın. "O kızı hala onaylamıyorum ama biraz zıddına gittin sanki. İstemiyorsan güzelce bitir. Belli ki soğudun sen ondan." Zerin umduğunu söylüyordu aslında. Bir tartışmada -özellikle böylesine saçma bir tartışmada- kimse ayrılmazdı, fakat olsun istiyordu. Tahmin ettiğinden uzun bile srmştı ona göre ilişkileri. Keşke kocası da kendisi gibi dşunseydi. O zaman Doru kesin vazgeçerdi o Ceylin denen kızıdan. Ama oğlu kendinden çok babasının düşüncesini önemserdi hep.

Doru'yu Ceylin'den önce bir kızla, bir kerecik olsun görmemişti Zerrin. Varsa bile, öyle alenen yaşamamıştı, bilmiyordu. Maalesef aşk adamı olmayan bir oğlan yetiştirmişti. Suçu kendinde ya da kocasında bulamıyordu. Sonuçta kızları Gümüşün aşk dolu, mutlu bir evliliği vardı. Demek ki yanlış ne kocasında ne de kendindeydi. İyi ama bu oğlan neden

böyle olmuştu? Ciddi diye getirdiği ilk kız, ailesi ile tanıştırdığı kız, Ceylin'di. Görmüyor muydu? O kızda yanlış olan bir şeyler vardı. Erva'nın bugün söylediği sözleri anımsadı Zerrin. "*Belki de bu defa yanıldınız...*" Hayır, yanılan Erva idi.

"Ceylin ile bir problemimiz yok. Saçma sapan bir tartışmaydı, geldi geçti," dedi Doru her bir kelimesinin üzerine bastıra bastıra. Netti bu konuda.

Erva onun sözleri üzerine bakışlarını ellerinden doğruca genç adamın yüzüne çevirdi. Onunkilerde annesininkilerden kendine çevrilmişti.

"Ağlıyordu," dedi Erva cılız bir sesle. Doru'da üzüldüğüne dair bir emare göremiyordu. Onun yerine sadece kendi içlerimiş gibi hissediyordu duruma. Parmakları başparmağının kenarını yoldu. "O seni sev... seviyor," dedi zorlana zorlana. Yutkundu ve bakışlarını kaçırdı. "Karışmak bana düşmez..." dedi özür diler gibi. "Ama sessiz de kalamadım, kusura bakma."

"Asıl sen kendini üzme," dedi Zerrin eliyle kızın masanın üzerindeki elini tutarken. "Onların arasında, dediğin gibi. Benim kör oğlumun yaptıkları ya da arkadaşının onunla tartışmaya girip üzülmesi seni hiç bağlamaz. Onu seviyorsun belli." Ceylin'i kastediyordu Zerrin. Yüzü düşüncesiyle buruşurken, gözlerini keşke öyle olmasaydı der gibi Erva'nın yüzünde dolaştırdı. "Ben bile üzüldüm biraz. Neyse ki geldi geçti. Nasıl yapıyorsa iyi rol yapıyor olmalı. Benim gibi bir kadını bile düşündürdü. Ama senin gibisi de zor bulunur be kızım... Geçenlerde beni karşılamaya gelmiştiniz ya lojmanın kapısına..." Zerrin'in anlatacağı hatırında olanlardan ilkiydi sadece. Onu o kadar gözü gibi bakıp yetiştirdiği oğluna yakıştırmıyordu ki, yüzü anlatırken biraz daha imayla buruştu.

"Ceylin ojelerini yeni sürdüğünü söyleyip sana taşıtmıştı elimdekileri," İmayla güldü ve birkaç kelimeyi homurdanıyormuşçasına geveledi ağzında. "Orada bile *mülakata gidiyor, ondan* deyip onu savunmuştun bana. Taşısın demiyorum ben. Mesele de bu değil zaten. O bana sanki sürekli saygılıymış gibi *Zerrin Anne* deyip gülümsemiyor mu, sinir oluyorum vallahi. Seni de kullanıyor bence." Elini tuttu Erva'nın ve biraz sandalyesinde öne doğru gelerek gözlerini büyüttü, "Kullandırtma!" dedi kesin bir şekilde. "Her şey iyi hoş ama birinden nem kaptım mı sittin sene düzelmez gözümde," diyerek sandalyesine geri yaslandı. "Gerçi düzelecek bir tarafı da yok o kızın." Elini salladı havada. "Senin değerini bilsin o, başının üzerine çıkarsın. Hala bile onu savunuyorsun."

"Gerçekten," dedi Erva ona açıklama yapmak ister gibi sandalyesinde yönünü çevirirken. Boğazına koca bir yumru oturmuştu. Zerrin'in ondan böyle bahsediliyor olmasına içerlemişti. Bu zamana kadar Ceylin'den yana tek kötü şey görmemişti. Zerrin o kadar net konuşuyordu ki, akli karışıyor, karıştığı için kendini suçluyordu. Çekimser bir sesle, "Gerçekten iyidir Ceylin. Tamam, uçar kaçarıdır ama..." Bunları mutfakta ve gün içerisinde kadınla yapmış olduğu konuşmalara istinaden söylüyordu Erva. Lakin Doru'nun varlığını unutuyordu. Onun yanında konuşmasa iyi olacaktı. "Neyse," diyerek tekrar sandalyesine sindi. "Size bir şey diyemem ben. Görüşünüze saygı duyarım, ayrı konu. Ama arkasından gitsem iyiydi."

"Yalnız kalsın," dedi kadın ses tonunu tekrar normalleştirerek. "Belki aklıda başına gelir böylece."

Erva, Doru'ya baktı. Bir şey söylesin istedi ama o oldukça dalgın görünüyordu. Eline aldığı böreğin henüz ilk ısırığındaydı ve sanki öylesine yiyor gibiydi. Sonra bakışları kendi tabağına kaydı. Hiç dokunmamıştı. Sabah kahvaltısı niyetine yediği sandviçten başka bir şey girmemişti midesine. Açtı ama yiyesi de yoktu. Ne garip gündü ama. Doru ile yaptığı garip atışma -ki adam öyle değerlendirmezdi bunu muhtemelen, çünkü onu da umursuyor görünmüyordu-, Ceylin'in gelişi ve kızın küsüp gidişi... Zerrin'in sözleri düşüncelerine sızdı.

O dalıp giderken, Zerrin, "Düşünme daha fazla," diyerek kızın başını okşadı. Ayağa kalktı ve sandalyesini geri yerine ittirdi. "Doru, gitmeden önce ben biraz uzanayım. Çıkmaya yakın kaldır beni."

Doru başını salladı.

Erva, Zerrin Demir gidince onunla yalnız kalmıştı. Kadın yatak odasının kapısını da kapatmıştı. Ev şimdi sessizdi. "Ben de kalkayım," dedi sandalyesini itip ayaklanırken. Doru'da onunla kalktı ama, "Sen bir şey yemedin," diyerek tabağını işaret etti.

"Çalışmam gerek. Zaten çok aç değilim."

"Al o zaman onu yanına," dedi genç adam kararlı bir ifadeyle tabağı işaret ederken. Erva aç da olmasından sebep, peçetelikten bir mendil çekti ve böreği ona sardı. "Sağ ol," dedi kaldırıp böreği işaret ederken. "Çalışırken yerim o zaman. Kahve ile iyi olacak."

"Bitecek gibi mi?" Projesini kastediyordu. Ceylin masada sormuştu bunu ama ona rağmen soruyordu. O sırada başka şeyler düşündüğünden kendini konuya verememişti.

İlgili davranışı dudaklarının kenarına kırık bir tebessüm olup yerleşti Erva'nın. Sonra Ceylin'in giderken ağladığını hatırladı ve soldu yüzünde zaten olmayan gülüşü.

"Çabalıyorum. Çok çabalıyorum ama olacak gibi değil. Haftalarımı verdim ben ona. Daha iyisi için aylarca çalışmam gerekirdi üzerinde, ama zaman bu kadardı maalesef. Demek ki olacağı varmış. Üzülmiyorum da artık. Annenin dediği gibi; olacağına varır."

Doru ona başını salladı hafifçe. Kızı kapıya kadar geçirdi. Tam kapatacakken, "Erva!" diye biri bahçeden neşeli neşeli sesleniyordu.

Rüzgar'ın sesiydi bu ve Erva çoktan koştura koştura ona doğru gitmeye başlamıştı. Bir süre kapıda öylece kaldı Doru. Ne aralık kapıyı kapattı ne de tam olarak açtı. Onlar birbirine gülüşürken, bir süre öylece durdu olduğu yerde. Şu görüntü onu rahatsız ediyordu. Tam adını koyamıyordu ama garip bir şekilde öfkelenmesine de neden olacak sinsi bir hisle dolduruyordu içini. Kıskançlık diyebilir miydi buna?

Düşüncesine başını iki yana salladı. Doru kıskançlığı tanımazdı, bilmezdi ki. Olamazdı yani. Lakin tam şu anda içindeki bu hissi yumuşatabilmek için gidip günlüğü okumak istiyordu. Erva'nın günlüğünü. Hemen yapmak istiyordu bunu. Hataysa hataydı. O sayfadaki her bir satır ihtiyaca dönüşmüştü onun için.

Kapıyı kapadı ve doğruca odasına adımladı Doru.

Rüzgar Erva'ya söz verdiği gibi gelmişti. Tam bir kurtarıcıydı o Erva'nın gözünde şimdi. Sonuç iyi olsun ya da olmasın iyi bir arkadaş kazanmış gibi hissediyordu.

Ona kocaman, samimi bir gülümseme sunarken, "Eee, nasıl gidiyor?" diye sordu Rüzgar. Birlikte kulübeye doğru yürürlerken, Erva elinde tuttuğu böreğin kokusu ağzını sulandırırçasına burnuna dolunca gülerek mendili araladı. İkiye bölerken Rüzgar'da onu izliyordu. "Fena değil. Eskisiyle neredeyse yarılardım. Lakin burası kolay kısmıydı. Hem autocad çizimi bıraktığın gibi duruyor. Bitmeyecek, bunu baştan söyleyeyim. Ona göre sıra kolları. Fazla hevesli olma," Göz kırpı ve elindeki yarım böreği ona uzattı. "Doru'nun annesi yapıyor bunu. Tadına bak, bayılacaksın." Göz kıptı ve birazdan girişeceği işten dolayı omuzlarını dikleştirdi. Az sonra her tarafı tutulacağından şimdi bunu rahatça yapmak istiyordu.

Rüzgar böreği tebessüm ederek memnuniyetle alırken, Erva kendi böreğinden küçük bir ısırık aldı. "Öncesinde bir telefon görüşmesi yapmam

gerek," dedi Erva. Ceylin'i arayacaktı. Sesini duymazsa içi rahat etmezdi. "Sen geç istersen kulübeye. Ben de geliyorum."

"Börek nefis," dedi Rüzgar. "O kadının ellerini öpmek istiyorum." Doru'nun bunu yapmasına izin vereceğini pek sanmıyordu Erva. Ne de olsa ondan pek hoşlanmamıştı. Yamuk bir gülümsemeyle, "Mecazi anlamda alıyorum, çünkü şu an uyuyor," dedi.

"Mecaziydi zaten," diyerek sırttı Rüzgar. Kulübeye doğru yürürken o, Erva'da telefonu cebinden çıkarıp Ceylin'i aradı bir köşede. Bunu tam üç kez denedi ama o açmadı aramalarının birini bile. Sonunda pes ederek böreği dişlerinin arasına sıkıstırdı ve ona bir mesaj yazdı.

Gönderen - Erva: *"Sıkma canını. Düzelirsiniz, ben eminim."* Durup boşluğa bakıyor sonra parmakları tekrar hızla dolaşıyordu klavyesinde. Ona ne iyi hissettirecekse onu bulmaya çalışıyordu. *"Sen şimdi kuruntu yapmışsındır. Ağlayıp duruyorsundur. İnan bana, biliyorum da söylüyorum..."* Biraz yetiştirmek gibi olacaktı ama kendine engel olamayıp şunu da ekledi:

Gönderen - Erva: *"Annesine bizim bir sıkıntımız yok dedi. Emin konuştu."*

Her ne olursa olsun, kim Ceylin hakkın ne düşünürse düşünsün Erva'nın arkadaşıydı o. Kendine bir kötülüğü yokken ve hep düşünceli davranıyorken o, yaptığı şey arkadaşlık göreviydi. Doru'yu seviyor diye bildiklerini saklayamazdı.

Telefonunu arka cebine tekrar teptiğinde önünde duran yorucu zamanlara iç çekti. Gidip çalışmalıydı şimdi. Böreğinden kocaman bir ısırık daha alarak kulübeye doğru yürüdü.

Yaklaşık iki saat sonra Doru ve annesi Zerrin Demir evlerinden çıkıyordu. Erva çalışmaya öyle bir kaptırmıştı ki kendini onların çıktığını da Doru'nun önlerinden geçerken pencerelerden onları bir süreliğine süzdüğünü de fark etmedi. Yalnızca onun patika yolun aşağısında park haline olan arabasının sesini duymuştu. Lojmanın otoparkı vardı, lakin ikisi de çoğu zaman patika yolun karşısındaki açıklık alana park ediyordu arabalarını.

Başını bir anlığına kâğıttan kaldırıp kalemını masaya bıraktı. Doru'nun evinin üstten açık olan salon pencereleri sonuna kadar kapatılmıştı. Anlaşılan uzun bir süre dönmeyecekti. Bunu düşünerek tekrar projesine gömüldü Erva. Beş dakika sonra yerinden kalkıp Rüzgar ve kendi için eve giderek dolabında stokladığı yemeklerden getirdi. Birlikte yedikten sonra tekrar çalışmaya dönmüşlerdi ve Rüzgar'ın arada onu gazlayan sözleri

dışına hiç konuşmamışlardı. Bugün bir durgunluk vardı sanki Rüzgar'da. Ya da çalışmaya fazlaca kaptırdıklarından kendilerini bozmak istemiyordu ve bu yüzden konuşmuyordu pek.

Saat 21:00'a doğru, "Kızlar seni soruyorlardı," dedi Rüzgar gömüldüğü bilgisayardan başını kaldırarak. Sesi yorgun çıkıyordu ve bedenini sandalyede esnetirken olabildiğince -sanki yorgun değilmişçesine- gülümsemeye çalışıyordu. Erva bir kez daha ona minnettar oldu. Yorgun olmasına rağmen sırf demoralize olmaması için gülümsüyordu.

Mahcupça baktı yüzüne ve sandalyesine yaslanırken kalemini elinden bıraktı. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Bitmeyeceğini biliyorsun. Sırf en iyi haliyle şu projeyi çıkarabileyim onların karşısına diye yardım ediyorsun bana. Düşündükçe çok mahcup oluyorum. Daha yeni tanıştık ama sen İzmir'deki ikinci gününün de tamamını benim için harcadın."

"Aaa," diyerek onun kendine dönük dizine dokundu Rüzgar. Öyle uzun uzun değil, dostça. Ve hemen geri çekti elini. "Ben istediğim için buradayım. Üstelik tanıştık. Böyle konuşmaz mısın?" dedi yine gülerek. O hep gülüyordu zaten. Asker olduğunu direkt itiraf etmemesine rağmen Erva öyle olduğunu hala düşündüğünden, güler yüzlü olma durumunu bununla ilişkilendirmeye çalışıyordu kafasının içinde.

Etrafındaki bütün askerlerin asık suratlıydı. En azından Erva'nın gözünde öyleydi. Galiba bir Ender o kadar değildi, bir de onunla atışırken Yasin bolca sırtıp dururdu. Ama böylesine saf gülen bir o vardı herhalde bildiği. Böyle olabilmesi ne güzeldi.

Bunu düşünürken aklına Doru geldi. Onun çatık kaşları ve sert ifadesi. Ne yapıyordu acaba şimdi? Sonra olanları bir kez daha getirdi gözünün önüne. Her ne kadar içinde ona duyduğu aşkı taşısa da ve bundan asla kurtulamayacağını bilse de Ceylin ile aralarının bozulmasına üzülmüştü. Doru aynı Doru'ydu, Ceylin ilişkinin başından bu yana çok çabalamıştı. Onunla evlilik planları yapıyordu.

Bakışları dalıp giderken gözleri dizlerinde olan elinin hizasındaydı. Kendi kendine söylendiğinin farkında olmadan, "Umutsuz," dedi kendi için. İfadesi kendine kızar gibi karamsar bir hale bürünürken, "Umutsuzsun kızım sen!" diye yineledi.

"Ne?"

Dışına söylendiğini Rüzgar'ın tepkisi ile fark edebilmesi ne kötüydü. Dişlerini göstererek masumca güldü. "Ah, boş ver sen beni," diyerek elini

havada boşluğa doğru salladı. "Dalmışım, atımı da alıp Üsküdar'a tura çıkmışım."

Sesli güldü Rüzgar. "Garip," dedi.

Buna benzer bir şeyi geçen gece de söylemişti Rüzgar. Erva ona omzunu silkerek, "Ne diyordun?" diye sordu. "Kızlar diyordun."

"Ha," diyerek ilk konusunu hatırlayıverdi Rüzgar. "Seni soruyorlardı. Zaman'da dedi ki *yarın iş çıkışı bize uğrasın. Ne zamandır hep ayak üstü görüşüyoruz. Olmuyor.* Kızlar da çok heveslendi haliyle."

"Olabilir," dediyse de kafasında yarınki planlarını eviriyor çeviriyordu Erva. "Yarın hem üniversiteye, derse gideceğim, hem de çıkışta proje teslimine." Projesine çevirdi bakışlarını bir anlığına ve dudaklarını büktü, "Gerçi neyi teslim edeceksem." Omzunu silkerek devam etti. "Saat geç olur. En iyisi başka bir gün belirleyelim. Ertesi gün mesela."

"Bana projenin sonucunu söylemeden kaçamazsın bir yere," dedi Rüzgar haklı bir isyanla. Tavrı aynı zamanda şakacıydı. "O kadar uğraştık. Bir zahmet gelip söyleyiver. Hem kızlar tilki gibidir. Kokunu alınca uyku falan kalmaz onlarda o saatte. Kalkarlar hemen. Ayrıca uyuyacaklarını da sanmam."

Güldü Erva, "Zaman, söylemişti. Uyku konusunda inatlanmış. On ikiden önce uyumazlarmış."

"Öyle,"

"O zaman söz vermediğimi ama uğramaya çalışacağımı sözle Zaman'a."

Rüzgar hala beklenti içerisinde bakınca yüzüne, "Numaramı vereyim sana," dedi düşünmeden Erva. "Eğer gelemesem mesaj atarım ya da ararım. Saatin durumuna göre."

Şimdi oldu dercesine, hemen telefonunu masadan aldı Rüzgar. "Söyle bakalım," dedi. Erva ona numarasını verdikten sonra, onun çağrı bırakmasıyla da kendi telefonuna kaydetti numarasını.

Rüzgar, "Bu dostluğumuzun miladı," diye mırıldanıyordu gözleri ekranda. Galiba bir şeyi silip yeniden yazıyordu. "Şimdi oldu. Böyle kayıtlı kalsın," diyerek telefonunu Erva'ya çevirdi. Onu, '*Böğürtlen Çalışındaki Kız,*' diye kaydetmişti.

Erva bastı kahkahayı. Tanışma hikayelerini ne de güzel özetliyordu bu üç kelime. "Böğürtlen Çalışındaki Kız," diye tekrarlardı ekrandaki kelimeleri. Gülmeye devam ediyor, o gülünce Rüzgar'ın da gülümsemesi daha sahici oluyordu. "Komikti ama itiraf et. O gün çalıların arasına düşmem."

Rüzgar başını salladı. "Hem de ne! Üzüldüm de tabii haline biraz." Sesi kulübenin içinde yankılanırken birinin adımları kendilerine doğru yaklaşmaktaydı. Çimler adım seslerini yumuşatıp kesmesine rağmen duyabiliyordu Erva. Başını o yöne çevirdi. Camın önünde gördü Doru'yu.

Yerinden kalktı hemen ve kapıyı açtı. "Doru," dedi şaşırarak. Dünyayı saymazsa onu kulübenin etrafında pek görmeye alışık değildi. Hiç değildi hem de. Doru bir içeriye baktı. Rüzgar'ı süzdü ama bakışlarını onda kalmayıp hızlıca ilk başladığı yerde, Erva'nın yüzünde sabitledi. "Bitmedi mi hala?" diye sordu.

Ne yani merak ettiği için mi gelmişti? Rüzgar'ı görmemezlikten gelişi biraz kaba bir davranış olmamış mıydı?

"Merhaba," diye seslendi Rüzgar onun tavrına rağmen. Doru yine duymadı onu.

"Mahirlere geçiyorum. Yolda Gülru aradı. Seni de alıp gelmemi söyledi."

Şimdi anlaşılmıştı. Zoraki gelmişti. Gülru istedi diye. Erva başıyla projesini işaret etti. "Bitmedi. Bitmeyecek de. Biz de bırakıyorduk."

"Bırakıyor muyduk?" diye sordu Rüzgar. "Hala zaman var..."

Erva bunu Rüzgar için istiyordu. İki gündür onunla deliler gibi çalışıyorlardı zaten. Adam İzmir'e geldiğine pişman olacaktı neredeyse. Tamam, hiç sorun eder gibi görünmüyordu ama bu artık Erva'yı rahatsız ediyordu.

Ona başını salladı, "Seni fazla yordum. Yeter artık. Ve hakkını helal et-" diyecekken, "İyi o zaman," diyerek onun konuşmasına fırsat vermedi Doru. "Hadi gidelim."

Bu ne tavidir böyle? Misafiri olduğunu görmüyor muydu? Onu öyle bırakıp gidemezdi, en azından apar topar... Lakin Rüzgar anlamış gibi ayaklanmıştı arkasından.

"Bitirmek istediğine eminsen, benlik bir sorun yok," dedi düz bir sesle. Erva ile tanıştıklarından beri bir şeyi ilk defa gülmeden söylüyordu. Bozulmuştu Doru'nun tavrına. Kim olsa bozulurdu. Erva öfkeli bir bakış atıp Doru'ya, Rüzgar'a döndü. "Tekrar teşekkürler Rüzgar. Ben yarın sana haber veririm sonucu. Olumlu ya da olumsuz."

"Aramanı bekliyorum o zaman," diyerek telefonunu alıp kapıya doğru yürüdü Rüzgar. Doru kapının önündeydi ve buz gibi bakışlarını onun üzerinde dolaştırıyordu.

"İstersen sana ben haber vereyim."

"Anlamadım," dedi Rüzgar kaşlarını çatarak. "Neyi haber vereceksin?" Doru'nun ses tonu gergindi ve bu Rüzgar'ında ifadesine yansdı anında. Belli ki bir sorunu vardı bu adamın kendiyle. En başından beri tavırlarına yeterince tahammül etmişti. Konu Erva mıydı gerçekten düşündüğü gibi... Kızı kışkırttığından falan mı yapıyordu? İyi de bu adamın kız arkadaşı yok muydu? Aklı almadı durumu.

Doru ona anlamamazlıktan geliyormuş gibi imayla baktı. "Erva'nın sonucunu. Ne meraklısın sen böyle? Hayırdır!"

"Ne hayırdır?" diye baskılı bir sesle öne doğru adımladı Rüzgar. "Asıl senin bu tavırların ne?"

Burnundan güldü Doru. Çatık kaşlarıyla birleşen bu görüntü Erva'nın endişelenmesine neden oldu. Karşında gelişen ve gelişmeye de devam eden gergin konuşmayı anlamlandırmaya çalışıyordu. "Ya, ne yapıyorsunuz siz?" dedi cılız bir sesle. Elini Rüzgar'ın koluna koydu. Doru'yu da çekebilirdi kenara ama bunu yapmak istemiyordu. "Rüzgar kusuruna bakma. O hep gergindir," diyerek açıklama yapmaya çalıştı. "Senle alakası yok yani." Kesinlikle kavga çıkmasını istemiyordu. Üstelik sebep de yoktu. Alelacele, "Sen git artık, yarın da ararım görüşürüz." dedi Rüzgar anlayışla başını salladı ona. O da kavga çıksın istemiyordu. Umursamadan ona ters bir bakış atıp, yana tehditkâr bakışlarla çekilirken Doru, yanından geçti ve alt yola doğru uzaklaştı. Karanlıkta kaybolana kadar Erva onu ardından izlemişti. Gözden kaybolduğu anda da derin bir oh çekip Doru'ya döndü sitemle.

"Ne yaptın az önce? Kafa tuttuğun o adam iki gündür uyumadan yardım ediyor bana." Sesi öfkeli haline rağmen yumuşaktı. Lakin kaşları sinirlendiğini belli edercesine çatıktı.

Doru önünde küçücük kalan kıza doğru eğildi. Bir şey söylemek için aralanan dudakları, Erva'nın ifadesini bozmadan elini kaldırması üzerine öylece kaldı.

"Sakın emanet muhabbetlerine falan başlama," dedi ters ters Erva. Gözlerini devirdi ve devam etti. "Komik oluyor. Ne zaman beni düşünür oldun acaba?" İçinden söyleyeceğini öfkeden dışına söylediğini sözleri bitince fark etti. Bakışları onun kendine çevrili bakışlarını buldu hemen.

"Yani babamı bahane etme! Sen az önce hiç sebepsiz onunla kavga edecektin." Kendini göstererek, "Benim ya, benim misafirimle!" diye söylendi.

"O misafiri..." Küfretmemek için dişlerini sıkıp gözlerini kapattı Doru. "Bahçeye gömmediğime dua et sen. Elin adamını -iki gündür tanıdığın

adamı- bana mı savunuyorsun? Hırlı mı hırsız mı biliyor muyuz? Aldın, kulübeye getirdin."

Erva'nın ağzı kocaman açıldı. "Adam asker," dedi birden cırlar gibi. Elini arkaya atıp Rüzgar'ın karanlıkta kaybolduğu yeri işaret etti. "Tıpkı senin gibi. Direkt söylemedi ama... Şimdi sende mi o saydıklarına giriyorsun? Kuzey Tanman'ın oğlu o!" Bağırıyordu. Neden bağırıyordu ki şimdi? Çok sinirlenmişti çünkü. "Ayıp ettin, çok ayıp. Ben adama nasıl borcumu geri ödesem diye düşünürken sen mahvettin herş-"

"Ne borcu? Borcun falan yok! Ben ne diyorum sen ne diyorsun Erva! Her asker adam düzgün mü? Kuzey Tanman falan tanımam ben. Babanı bilirim, seni bilirim bir de kendimi. Ben baban yokken burada seni şu daracık yerde," Elini savurdu kulübenin içine doğru. "Onunla sikseler yalnız bırakmam."

"Ne diye?" Erva o konuşurken öfkeden kocaman olan gözlerine bakıyordu ona. Cidden garipti bugün. "Hem son anda ne bu çıkış? Dün neredeydin o zaman!?" diye bağırdı.

"Kıçım dondu lan benim verandada. İçeriye giremedim o it sana bir şey yapar diye. Projen mahvoldu, üzüldün diye sustum. Ama hanımefendi ona soracağına bana *ne diye* soruyor," dedi imayla. Kaşlarını çatı. "Ona da sordun mu ne diye iki gündür benimle çalışıyorsun diye?"

Ağzı bir kez daha kocaman açıldı Erva'nın. "Pes," dedi ellerini öne doğru savurarak. "Sen Ceylin ile tartışmanın hırsını ben de mi sürdürüyorsun şimdi? Sana ne Doru Demir, sana ne?" O bir şey demeyince devam etti. "Babammış. Çok meraklıysan git onu koru. Yarın onu da arayacağım zaten. Arayıp söyleyeceğim bu saçmalığa son versin. Daha dün yüzüme bakmayan adama bakın," dedi burnundan gülerken. "Bana emanet ayağı çekmeyi bırak. Bunu yapmanı istemiyorum." Saçmaydı işte! Çok saçmaydı bu! Babası ona her ne dediyse saçmaydı. Başını yana çevirip ses tonunu bağırdığını fark ederek düşürdü. "Gülru'ya söyle gelmiyorum ben." dedi inat edercesine. "Şimdi gidiyorum ve senin yerine o adamdan özür diliyorum tekrar." Gerçekten de öne doğru bir adım attı, ama Doru yolunu kapattı. "Hele bir git!" dedi kaşının birini kaldırarak. "Gider o Rüzgar'ı döverim!"

Çok net konuşuyordu. Erva duyduklarına inanamayarak derin bir nefes daha aldı ve kulübenin içine doğru yürüdü. Sandalyesini çekip oturdu. "Senin onunla başka bir husumetin falan mı var?" diye sordu. Gerçekten böyle düşünüyordu şimdi. "Hayır, yani hiç normal değil de," diyerek ona

çevirdi bakışlarını. Sakin konuşuyordu ve bunu da sürdürecekti. "İyi bir adam o. Beni korumana gerek yok o ayrı konu, ondan hiç yok. Çocuk muyum ben? Anlayamıyor muyum?"

"İnsanlar konusunda pek iyi olduğun söylenemez," dedi imayla Doru. Ceylin'in ona birkaç gündür yaptıkları düşünülünce...

"Ne demek o?" diye sordu Erva.

"Neyse ne, kalk hadi," diyerek ona doğru adımladı Doru. "Kalk gidelim."

Güldü Erva. Rüyada falan mıydı acaba? Omuzların sarsa sarsa gülmeye devam etti yerinden kıpırdamadan. "Çok saçma ya," dedi bu defa dışına söyleyerek.

"Neymiş saçma olan?"

"Seninle en uzun konuşmamız bu biliyor musun? Onda da affedersin ağzıma sığıldı!"

Doru başını dikleştirdi. İfadesi düz bir hal aldı. Erva'yı tam olarak olmasa da ilk kez küfrederken duyuyordu.

"Ne oldu?" diye sordu kız gülererek. "Küfretmeme mi şaşırdın yoksa?"

Doru ne bir şey dedi ne de tepki verdi. Sadece baktı ona.

"Sen daha küfür duymamışsın. Bu hiç bir şey. Şu tavırlarına son vermezsen..." Seviyor diye her yaptığına da eyvallah diyecek değildi Erva.

Bir cevap bekledi ama Doru konuşmayınca sandalyesinden kalkarken, "Anlaşıldı," dedi ellerini sandalyesinin kenarına vurarak. "Sen beni çocuk sandığından..." Tamamlamadı cümlesini. Ona doğru adımladı ve hemen yanında durdu. "Çocuk değilim ben," dedi ciddiyetle. "Rüzgar ya da başkası... Şunu bir anla, benim babam tarafından bile korunmaya ihtiyacım yok. Rahatla artık. Babamdan papara falan yemeyeceksin." Yanından geçip dışarıya çıktı.

"Ne?" diyerek ona doğru döndü Doru. "Kim papara yiyecekmiş?"

Erva o sırada ona, "Kapıyı kapatmayı unutma," diye bağıırıyordu. Çoktan Gülruların evinin önüne varmıştı.

Doru kulübenin içine baktı şöyle bir. Işığı kapattı ve kapıyı çekerek çıktı.

Erva, Gülrü tarafından çocuk odasına buyur edilirken, erkekler salonda toplanmıştı. Erva bu ayrı gayrı durumuna şaşırsa da kuzeni hemen açıklamıştı durumu. "Göreve gidiyorlar yine. Onun toplantısı. Çocuk odasında takılalım biraz, biter nasılsa az sonra."

Erva içeriye girmeden önce göz ucuyla salona baktı. Yasin, Kadir, Ender, Mahir ve Doru... Hepsi yemek masasındaydı. Ender kızı fark ederek

gölümsemi. Erva'da başıyla selam verdi. Sonra diğlerlerine de ayıp olmasın diye, "İyi akşamlar," diye seslendi. Toplantılarını bölmeyi hiç istemiyordu.

Mahir kalkarken yerinden diğlerleri gülümseyerek ona başını sallıyordu.

"Baldız."

Erva Gülru'nun kuzeniydi ama arada Mahir ona böyle söyleniyordu. Hoşuna gitmiyor değildi hani. Ne de olsa kardeşi yoktu ve Gülru onun gerçek anlamada kardeşi gibiydi. Ciddi bir şey söyleyecek sandı. "Kapıyı kapatsam sakıncası olur mu?" diye sorunca Mahir, "O- olmaz," dedi kız afallayarak.. Bunu beklemiyordu. Kapı yüzüne kitlenirken hala arkasında dikilen Gülru'ya dönüp yüzünü ekşitti. "Senin bu kocan tam bir öküz," diye homurdandı.

Güldü Gülru. "Bazen, evet. Ama genelde iyidir benim kocam."

"Koca köylü," diyerek omuz silkti ona Erva. Yanından geçip çocuk odasına gitti. Asaf, beşiğinde ayağa kalkmış karşısındaki üçlü koltukta oturan Gümüş'e gülücükler saçıyordu. Küçük Doru ise Asaf'ın oyuncaklarıyla odanın ortasındaki yün halının üzerinde oyun kurmuştu kendine. "İyi akşamlar," dedikten sonra Gümüş'e küçük Doru'nun yanına çöktü Erva. "Balkabağım nasıllarmış?" diyerek ağzı sulana sula oğlanın tombul yanaklarını avucunun arasına aldı. "Teyzem," dedi yanağına kocaman öpücük kondururken. Gülüyordu Doru. "Erva seni çok mu özlemiş?"

Altı yaşındaydı Doru ve çok da dil bezekti. Bir konuştu mu susturulamazdı.

"Erva Erva," dedi heyecanla oğlan. "Bak Asaf'ın oyuncakları var bende. Seninle oynayalım mı?" Oyuncak, rengârenk bir arabayı yün halının üzerinde iz bırakacak şekilde dizlerinin önünden geçirdi. "Ben market olayım. Sen sipariş ver bana. Evine getireyim," dedi onu ikna etmek için başını sallayarak. Yüzü gibi tombul olan eliyle annesinin oturduğu yeri gösterdi. "Evin orası olsun, tamam mı?"

Erva kıkırdayarak başını salladı. "Yaa," dedi. "Ben seni sipariş versem olmaz mı? Kamyona kendini koyup getir bana."

Oğlan bu dediğini ciddi ciddi düşündü. İşaret parmağını ağzına sokup güldü. "Ben sığmam ki ona. Baksana küçük bir şey bu." Kıkırdıyordu.

Gümüş de oğluna gülüyordu. "Sen benim oğlumsun," dedi ona şakacıktan kaşını kaldırarak. "Desene Erva'ya sığsam bile getiremem. Annem vermez."

Oğlan utanarak annesine baktı. "Şakacıktan anne," dedi. "Sen de bir şey bilmiyorsun ki. Oyun bu, oyun."

Kahkaha attı Erva. Gülru ilgiyle onları izleyen oğlunu gidip kucağına aldı. Onların yanına, yere oturttu. "Doru," dedi oğlanın çenesini avuçlayıp kendine kaldırırken. "Sen Asaf ile oyna olur mu? Benim Erva'yla sana yiyecek bir şeyler hazırlamam gerek."

Doru'nun gözleri parıladı. "Tatlı," dedi annesine bakarak. Pek de oburdu. En sevdiği şeyde tatlılardı. Her ne çeşit olursa olsun. "Dondurma getirdik biz. Ondan yesek mi anne?"

Annesi başını salladı. Sonra başını Gülru'ya çevirdi. "Erit ama. Havaalar tam olmadı. Öyle yesin."

Doru eline hayali kaşığı alıp ağzına götürdü. "Dondurmayı kaşık kaşık yiyorum ben," dedi Gülru'ya annesinin dediğini onaylar gibi.

Erva eline onun hayali kaşık olan elini alıp öptü. "Ben sana ölürüm çocuk."

Doru, emekleyen Asaf'ı yanına çekip önüne oyuncak arabalardan birini koydu. Onlar oyuna dalarken Erva'da kalktı yerinden ve Gülru ile mutfağına gitti. Salon kapısının önünden geçerken şöyle bir baktı kapıya. Hala kapı duvardı. Çıt yoktu. Böyle ne zaman toplansalar birinin evinde, yakın zamanda göreve gidiyor oluyorlardı. Ne zamandı acaba? Bu defaki ayrılık ne zamandı? İstemsizce yüzü düştü.

Salonda erkeklerin görev konuşması bitmişti. Mahir masaya dirseklerini dayayıp karşısında oturan Doru'ya doğru eğildi. "Nasıl oldu baban?" diye soruyordu. "Bu sabah apar topar hastaneye götürmüşsün. Öyle dedi Kadir?"

Doru sıkıntıyla içini çekti. "Kötü. Annemden gizliyor hala. Gittiğimde kriz geçirdiğini anlamasın diye kendini odasına kilitlemişti. Uyuyorum bahanesiyle. Beti benzi atıktı ve titriyordu. Bu hastalık çok halsiz düşürüyor onu."

"Doru," dedi Kadir üzgün bir sesle. "Benim bunu artık Gümüş'e söylemem gerek. Yoksa sakladığım için beni asla affetmeyecek."

Doru kaşını kaldırarak baktı ona. "Babam istemiyor kanserinin bilinmesini. En azından tedavisi yanıt vermeyene kadar. Adamı daha çok üzmekten başka bir işe yaramaz bu. Onları da... Bu süreci tek başıma yüklenirim ben."

"İyi diyorsun da," diyerek araya girdi Ender. "Zerrin teyze de söylemediğin için yıkılacak, belki seni hiç affedemeyecek."

"Varsın olsun," dedi Doru şakaklarını elinin birinin parmaklarının arasına alıp ovuşturarak. Başı tüm gün bunu düşünmekten ağrıyıp durmuştu. Bir yıldır her gece babasının iyi olması için dua ediyor, gözüne uyku girmiyordu. Babasına duyduğu üzüntünün dışında bunu ailesinden bilen tek kişi olmanın verdiği ağırlık yüzündendi geceleri uyuyamayışı. "İyi şimdi. Kesin bir tedavi bulunacak elbet. Ben buna inanıyorum."

"Abi, neye ihtiyacın olursa söyle. Yapmaya hazırım ben. Tek başına değilsin," dedi Yasin derin bir nefesle doldururken ciğerlerini. Dağhan Demir, Demir Ailesinin direği gibiydi. O giderse aile paramparça olurdu. Zerrin nasıl sarıp sarmalayanıysa o da güç vereniydi. Belki Doru ve Gümüş anneleri sayesinde bir arada kalırlardı ama babaları gidince çok daha zor olacaktı bazı şeyler.

Ender başını önüne eğdi. Hepsi bu duruma kederlenirken Mahir, uzanıp Doru'nun elinin üzerine vurdu güç verircesine. "Toparlan oğlum. Sen güçlü dur ki baban da iyi olsun," dedi. Konuyu değiştirmek maksadıyla, "Ya diğer iş?" diye sordu. "Ne oldu? Altından bir şey çıktı mı? Neden girdiniz onun evine? Haberde vermedin hiç. Yasin bahsetti biraz da öyle öğrendim."

Doru ellini şakaklarından çekti ve ona doğru baktı. "Anlatacağım ama önce şunu söyleyeyim. Babasının ismi gerçek değilmiş," dedi. "Aile kaydı falan yok. Nüfusta da babası görünmüyor anlayacağınız. Adamın gizliden fotoğrafını çektiymiştik biliyorsunuz. Ondan da bir şey çıkmadı. Sabıka kaydı falan yok. Anlayacağınız bırak bir suç kaydını, yaşadığına dair bile iz yok."

Kimse şaşırmamıştı buna. "İlk çok normal görünmüştü o kız gözüme. Kardeşi falan da yalan o zaman," diye bir çıkarımda bulundu Ender. "Bize çizdiği aile profili komple yalan!"

"Böyle bir yalan söylemesinde başka neden olduğunu düşünüyorum ben," dedi Doru. Gözleri boşluğa dalıp gitti bir an için. Sonra pantolonun cebine uzanıp bir fotoğraf çıkardı ve masaya attı.

Ender gözleri fotoğrafta, "Kim ki bu?" diye sordu.

"Dün bunu da buldum evde," diyerek Kadir'e çevirdi gözlerini Doru. Kadir anlamıştı onu. Eğilip fotoğrafı inceledi. "Tanıdık geliyor," dedi belli belirsiz. Çok da emin olamıyordu. Fotoğrafı Mahir çekti önüne. En fazla yirmilerinde genç bir oğlanın fotoğrafıydı önündeki. Esmerdi ve kara saç ve kaşları vardı. Yüzü sert bir ifadeye sahipti ama yaşının küçük olduğu belliydi. Güçlü bir vücuda da sahipti. Lakin en küçük göz aşinalığı yoktu onun da.

Yasin kaşının birini kaldırarak, "Ben biliyorum onun kim olduğunu," dedi. "Yani sanırım..."Tam emin olamadığı için netleştirebilmek için telefonuna girdi ve yıllar öncesine ait bir haberi arattı. İsmi anımsayamadığı için haber yazısında hatırladığı anahtar kelimeleri deniyordu arama motorunda bulabilmek için.

Sonunda bulmayı başardığında yüzündeki ifade derinleşip sıkıntılı bir hal almıştı. Tahmin ettiği gibi oydu. Önce ekranda eşleştirdiği fotoğrafı gösterdi arkadaşlarına, sonra altındaki haber yazısını okudu kısık bir sesle. "İsmi Mahmut Sarnıç olduğu anlaşılan cansız beden terör örgütüne kayıtlı olduğu anlaşıldı. Ailesinin kimliği tespit edilemezken, Sarnıç'ın cansız bedeni uçurum kenarından yetkili ekiplerce alınarak incelenmek üzere adli tıpa, otopsiye götürüldü. Yetkililerden alınan ilk bilgiye göre Sarnıç'ın intihar ettiği düşünülmekte." Telefonunu kenara koyup, "O araştırmada bende vardım," dedi. "Olay yerindeydim. O zamanlar daha ekip işi falan yapmıyordum tabii. İlk defa bir teröristin intihar ettiğine şahit olduğumdan çok etkilenmişim. Biliyorsunuz, çoğu bu işe zorlanıyor. Masum bile olabilirdi. Nitekim de tek suç dosyası vardı. Başka varsa bile tespit edilememişti. Silahla alına tek el ateş edip kendini uçurumdan aşağıya bırakmış. Kesin ölüm, çift intihar girişimi anlayacağınız."

Mahir kaşlarını çatı. "Garip," dedi sakalını sıvazlayarak. "Neden ondaydı o zaman bu fotoğraf? Böyle biri..."

"Peşini bırakmayacağım," dedi Doru baskılı bir ses tonuyla. "Altı aydır sabrediyorum. Durum tahminimden de farklı bir hal almaya başladı."

"Zorluyor, değil mi?" diye sordu Ender. "Çok zorluyor olmalı."

"Tahmin bile edemezsin," dedi Doru başını iki yana ağır ağır sallayarak. "Ama sonuca odaklıyım şu anda. O adamın kim olduğunu bulacağım, ikisinin neden aramıza sızdığını ve neyi amaçladıklarını ortaya çıkaracağım, bu iş bitecek."

"Eve girmeye nasıl karar verdin?" diye sordu Mahir. Doru asıl nedenini söylemeyeceği için geçiştirme bir neden çok önceden hazırlamıştı kafasında. "Sana haber vermem gerekirdi ama beklemekten çok yorulduğum Mahir," dedi. "Bitsin gitsin istiyorum artık bu iş."

"Bizde bunu istiyoruz oğlum. Keşke fevri davranmasaydın. Ya arkanda delil bıraktıysan."

Doru kendinden emin, "Kameraları imha ettim," dedi. Yasin girdi araya. "Elleriyle söktü hepsini. Birine yumruk bile attı."

"Ondan şimdi elin sargılı," dedi Mahir başını sallayarak. Bakışları Doru'nun elindeki sargıda dolaştı.

"Çok önemli bir şey değil. Kırık çıkık yok. Birkaç güne toparlar."

Salon kapısı iki kere tıklatıldığında onlar başka bir konuya çoktan geçmişti. Mahir kapı kilitli olduğu için yerinden kalkıp kapıyı açtı. Diğerleri de konuşmaları sonlandığı için toparlanıyordu.

Kapıdaki Gülru idi ve elinde bir çay tepsisi tutuyordu. Kapıyı açan kocasına kocaman gülümseyerek, "Çay getirdim size," diye seslendi içeriye doğru. Mahir uzanıp karısının elinden tepsiyi aldı hemen. "Söylesen gelip alırdım ben."

"Olsun," dedi Gülru. Arkasına döndü hemen. Erva'ya tatlıları getirmesini söyleyecekti ki, antrede Erva sabırsız küçük Doru'nun önünde diz çökmüş taşıdığı ikinci tepsinin içindeki eritilmiş dondurma kasesini ona veriyordu. Doru hevesle dondurma kasesini eline alırken, "Sende ister misin Erva?" diye soruyordu. "Sana da bırakayım mı?"

Erva güldü. "Yok, sen ye onu. Ben kendime başka bir tane alırım."

Oğlan rahatlamış gibi kocaman güldü. Hepsini kendi yemek istiyordu aslında. Erva'da bunu bildiğinden gülerek onun yanaklarını öptü. Diz çöktüğü yerden tepsisi ile kalkıp salon kapısına doğru döndü.

Gülru dahil herkes onları izliyordu. O an fark etti bunu. Gözleri bir anlığına içeriye, Doru'nun oturduğu tarafa kaydı. Yeşil gözleri yüzüne odaklıydı adamın. İfadesi sert değildi ama gülümsemiyordu da. "Ben de tatlı getirdim," diyerek elindeki tepsiyi biraz kaldırıp gösterdi Mahir'e doğru.

"Siz de içeriye gelin," dedi adam. "Görüşme bitti zaten."

Kadir yerinden kalkıp dondurma kasesine gömülmüş oğluna doğru yürüdü. "Doru," diye seslendi. "Oğlum annene de söyle, buraya gelsin."

Doru gözleri ışıdayarak babasına baktı. "Asaf ile oynuyorduk biz. Önce oyunumuza bakmak ister misin baba?"

Kadir gülerek oğluna başını salladı ve onunla çocuk odasına doğru yürüdü.

Erva salona girerek masaya tepsiyi bıraktı. Aralarından en büyük karışık şerbetli tabağını seçip Ender'e uzattı. Ona biraz daha fazla koymuştu. Çünkü Ender bu beş iri yarı adamın arasında fit vücuduna rağmen en oburlandı. "Biliyorsun beni," diyerek sırttı Ender ve tabağını önüne çekti.

Erva dişlerini göstererek gülümserken, "Seni bilmeyen mi var," dedi imayla.

Mahir onun ardından çayları dağıttı. Koltuklara geçmek yerine Bozkurt ailesinin de ocuk odasından gelmesi ile hepsi masanın etrafında toplandı.

"Proje teslimin yarınmış," diye soruyordu Gölru, Erva'ya.

Erva tabağındaki şekerpareyi çatalı ile dürtmekten vazgeçip içini çekti. Başını salladı ona. "Sonuç belli. O yüzdenden canım aşırı sıkkın. Belli etmiyorum sadece."

"Sen yetenekli bir kızsın," dedi Yasin. "Olmazsa bile üzülmeyin. Onlar üzülsün. Kaybettikleri mücevher, aptallar farkında değil."

Benzeri cümleleri Rüzgar'da kurmuştu. Bu yüzdenden aşına olduğu bu sözlere sadece gülümsedi Erva. "Yarın gitmiyorsanız eğer," dedi umutla. "Aşağıdaki barbekü alanına rakı masası kuralım mı? Sanırım buna çok ihtiyacım olacak."

Ender diğerlerinin üzerinde üzgün bakışlarını dolaştırarak, "Gidiyoruz," dedi. "Yarın akşam burada olmayacağız."

"Peki bu defa kaç gün sürecek?" diye sordu Erva hayal kırıklığı yüzüne yansırken.

Onu Mahir yanıtladı. "Galiba en fazla üç gün. Yine de belli olmaz."

Hep ucunu açık bırakırlardı. Onların işi net olamazdı.

"Dönünce yaparız," dedi Doru masa sessizleşirken. "Et alma sırası Ender'deydi," diye ekleyerek bakışlarını Ender'e çevirirken. Onaylasın istedi.

Ender yutkundu. Çünkü arkadaşları eti ağızlarıyla yemiyordu. Hele Mahir Yüzbaşı... Ona kısa bir bakış atıp, "Et fiyatları da yükselmiş," dedi belli belirsiz.

Mahir masada ona doğru eğildi, "Kaçamazsın Ender, ikidir bahane buluyorsun. O etleri sen alacaksın," dedi her bir kelimesini vurgulaya vurgulaya. "Lan o kadar para kazanıyorsun, ne bu cimrilik. Paran mı bitti gene?"

Ender maaşının büyük bir kısmını kimsesiz çocuklara bağışlıyordu. Kendi de annesiz babasız olduğundan paraya en çok onların ihtiyacı olduğunu düşünüyordu. Bunu masadaki herkes bilirdi. "Sana ben yardım ederim," dedi Mahir yine dayanamayarak. Sonra Erva girdi araya, "Ben de yardım ederim. Hatta bu sefer ben alayım," diyerek gülümsedi.

"Senin bir şey yediğin yok ki," diyerek ona itiraz etti Ender. "Ben alırım. Kimse karışmasın," dedi sandalyesinde dikleşerek.

Doru yanında oturan arkadaşının sırtını sıvazladı. "Bu ay bana da söyle, sana destek çıkayım." ocuklara gidecek paradan bahsediyordu. Aslında

masadaki beş adam da düzenli olarak Ender'in çocuklara gidecek maaşına eklemeye yapıyordu. Ne kadar çok yardım giderse o kadar iyiydi.

Tatlılar bittiğinde hepsi de yenilenmiş çay bardaklarını alıp koltuklara geçti. Erva, Yasin'in yanında oturuyordu ve onun yeni tanıştığı bir kızdan ballandıra ballandıra bahsetmelerini dinliyordu. Erva onu dinliyordu ama yine gelip geçici bir şey olduğunu bildiğinden çok da ciddiye almıyordu. "Bu sefer çok ciddiyim," dediğinde Yasin, kocaman güldü Erva. Öyle ki farkında olmadan kahkaha atmıştı. "Hadi oradan," derken onun omzunu omzuyla itekledi. "Sen ve ciddiyet. Yasin ciddi bir şekilde ona doğru eğilip kaşlarını oynattı. "Vallahi ciddiyim. Adı Neslihan. Ama görme... Çok güzel. Kapkara saçları var. Kömür karası mübarek. Gözleri hele... Deniz mi aldın içine insafsız."

Erva tekrar güldü. "Ya Yasin. İyi hoş anlatıyorsun da daha birini bile getirip tanıştırmadın. Neslihan mıdır nedir. Getir o zaman, tanışalım," dedi.

Yasin kaşının birini kaldırıp dudaklarını büktü, "Bilemiyorum," diye mırıldandı. "Siz cadılardan korkuyorum biraz. Ya onu korkutup kaçırsanız."

"Biz mi?" diyerek salondaki diğer arkadaşlarına çevirdi bakışlarını hayret edencesine Erva. Sonra kendini gösterdi elleriyle ona çevirirken tekrar başını. "Biz ne yapıyoruz be!"

"Kıskançsınız," dedi Yasin gözlerini ona devirerek. "Şimdi güzeller güzeli Neslihan'ımı görür-"

Onun omzuna bir tane patlattı Erva. "Al Neslihan'ını tepe tepe kullan," dedi posta koyarcasına. "Ne Neslihan'mış arkadaş! Getirme sakın. Adam resmen çirkin dedi bize ya," diye söylendi bakışlarını karşısında oturan Gülru'ya çevrilirken. Gülru saçını geriye atarak öne doğru eğildi. Konuşmalarını en başından beri dinliyordu. "Yasin sen bize kurban ol," diyerek tekli koltukta oturan kocasına çevirdi bakışlarını. "Mahir, bu Yasin'in ceza alma vakti gelmedi mi sence de?" diye sordu nazlı bir bakış atarak.

"İşte bu yüzden!" diyerek koltuğunda hızla doğruldu Yasin. Kocaman açılmış gözlerini önce Gülru'da sonra Gümüş'te dolaştırdı. En son Erva'da sabitledi. "Hemen kocalarınıza sığınyorsunuz."

"Hadi o kocasını kullanıyor," dedi Erva. "Ben kimi kullanıyorum Yasin? Seni evire çevire bir döverim görürsün. Zayıf ve sana göre küçük kaldığıma bakma! Tersim pistir."

Ender kahkaha attı. "Biliyor, bunu çok iyi biliyor," dedi. Yasin2i göstererek. "Sen tek başına yetersin hepimize."

Erva esneyerek elini ağzına kapattı. "Aynen öyle," dedi ve esnerken gülmek zor olduğu için sadece gözlerinin köşesine yerleştirdi bunu.

Erva babasın asker oluşundan ve annesinin de kendi babasının asker oluşundan kaynaklı dövüş sanatlarına aşinaydı. Aslında bu aşinalıktan biraz fazlaydı. Çocukluğundan beri -babasıyla evin içindeki boğuşmalarını saymıyor, bunu hatırladıkça tebessümle kaplanıyordu yüzü- anne ve babasından ayrı ayrı ders alıyordu. Evlerinin bir odası spor salonu gibi döşenmişti. Şimdiki küçük evinde spor yapmak buna pek olanak tanımasa da arada ailesinin evine gidip o odaya iniyordu. Saatlerce, ter döküp sıkıntılarından sıyrılana kadar idman yapıyordu.

Sadece bu sebepten bile normal kızlara pek benzemiyordu Erva. Süslü, şatafatlı şeylerden pek hoşlanmazdı. Şu her kızın hoşlandığı ve ona göre abartı gibi gelen şeylerden. Bu pahalı, marka bir çanta olabilirdi ya da üzeri taşlarla kaplı her kızının dibinin düşeceği elbise...

Bir kere üniversitede makine okumuştı. Üniversite yılları seksen kişilik bir sınıfta ve o sınıfta sadece on iki kız ile okuyarak geçmişti. Sonrasında erkeklerin yoğun olduğu bölümde öğretmen olmuştu. Yine çalışanlarının erkek yoğun olduğu bir şirkette çalışıyordu. Tabii, yarın kovulmazsa...

Hal böyle olunca; oldukça yalın giyinir, erkek gibi kavga edebilir, pek bilinmese de küfredebilirdi. Gerçi bu yanını nadir anlar dışında pek açığa çıkarmazdı.

Onun bu sert yanını geri plana atan ve karakterini narinleştiren tek şey içindeki aşktı. Doru'ya duyduğu dayanılmaz ve unutulmaz olan o aşk.

Bakışları odanın içinde onu buldu. Doru dalgındı ama daldığı yer kendisiydi. Tesadüfi olmalıydı bakışlarının kaldığı yer. İçini çekti ve bakışlarını bağdaş kurduğu bacaklarının üzerinde duran ellerine indirdi.

Sadece bir an sonra saatlerdir başını ağrıtan lastik tokadan kurtulmak için topuzunu çözdü ve saçlarını omzunun birinin üzerine serbest bıraktı. Parmak uçları saç diplerini rahatlatmak ister gibi orada dolaşırken, bakışları yine karşısında oturan adamın yeşil gözleriyle tesadüf ediyordu. Yalnız bu defa, tesadüf olamayacak kadar derin bir ifadeyle dolaşıyordu gözleri yüzünde Doru'nun. Odağı ilk omzuna dökülen saçlarıyken, sonrasında yüzü, hemen ardından gözleri olmuştu. Erva o çekmeyince bakışlarını ona baktığı anlaşılmasına rağmen çekmedi gözlerini. Kalbi hızlanırken Yasin'in ortaya yaptığı espriye gülüşenler kopardı aralarındaki bakışmayı.

Bir saat sonra, evlere dağılma zamanı sırasında, Gülru kocasıyla birlikte ortalığı toparlıyordu. Asaf çoktan beşiğinde uyuya kalmış, küçük Doru'da aynı şeyi babasının kucağında yaşıyordu. Küçük uykulu mırıltısı babasının göğsüne çarpıyordu. Ender ve Yasin yarın görev için hazırlıkları kontrol edecek olmalarından dolayı ayaklanmak isterken, Yasin omzuna başı yaslı olan kıza çevirdi bakışlarını. Erva uyuya kalmıştı. Yaklaşık beş dakikadır hal buydu. Uyandırmaya kıyamamıştı.

Erva top patlasa duymayacak haldeydi. İki gecedir neredeyse hiç uyumadığından uykunun ipi çekilmişti ve kendini sonunda Yasin'in omzunda kaybetmişti.

Doru mutfğa telefon görüşmesi yapmaya gitmişti ve yeni dönüyordu salona. İlk fark ettiği şey Erva'nın Yasin'in omzunda uyuya kalmış olmasıydı. Ender, "Biz de kalkıyoruz abi," dedi ona. "Erva uyuya kaldı," diye ekledi baktığı yeri fark ederek.

Yasin kısık bir sesle, "Uyandırmamak mı?" diye sordu. "Kaç gündür uykusuz. Perişan oldu projeyi yetiştireceğim diye," diye fısıldadı. "Ben taşıyım onu eve."

"Ay, cidden yardım etsene Yasin. Önce hastalık sonra da şu lanet kaza, kızı tüketti. Uyumuyor günlerdir dediğin gibi," deyince Gülru, Doru öne doğru adımladı ve daha o cümlesini tamamlamadan "Ben hallederim," diyerek Erva'nın bacaklarının altından kolunun birini geçirdi ve diğer elini beline sararak onu kucağına aldı.

"Siz gidip yarın için dinlenin," diyordu Yasin'e. "Ben onu eve bıraktıktan sonra eve geçerim."

Erva ilk gözlerini açacak olduysa da başı Doru'nun omzuyla buluşunca, sanki yatağındaymışçasına tekrar uykunun tatlı derinliğinin içinde kaybetmişti kendini. Hafif bir mırıltı dökülürken dudaklarının arasından kolları da adamın boynuna sarılmıştı. Başı iyice rahatlık arar gibi boynuna doğru sokulmuştu. "Kalemim yok," gibi bir şey dediğini duyar gibi oldu Doru. Hemen ardından, "Onu da çalmışlar," diye sayıkladığını. "Yetişmez..."

Duraksadı genç adam ve yanağını hafif yana eğdi bir şey daha diyecek mi diye. İki homurdandı Erva, kolu Doru'nun omzundan çözüldü ve bacaklarının üzerine, kucağına düştü. "Fesleğen çizelim," dedi bir fısıltı gibi.

"Ne diyor?" diye soruyordu Gülru hemen Doru'nun yanından. Genç adam başını ona doğru çevirip, "Uykusunda sayıkladığını biliyor muydun?" diye

sordu.

Gülru başını salladı ve elini uzatıp Erva'nın yüzüne gelen bir tutam saçı sever gibi tarayıp kulağının arkasına sıkıştırdı. "Çok yorulduğu zamanlarda yaparmış. Teyzem çocukken diyordu ama anlaşılan hala devam ediyor bu huyu."

"Bende biliyorum bunu," deyince Mahir, Doru bakışlarını ondan yana çevirdi. O bu konudan bir haberdirdi. Belki zel bir bilgiydi ama...

Onun hakkında yeni bir şeyler öğrenmek Doru'nun içinde pişmanlık uyandıran bir yere dokunuyordu. Erva her şeyini bilirken ona bu kadar yabancı kalmaktı aslında o yere dokunan.

Erva'ya bakmamaya çalışarak yürüdü. Gülru'da hemen onların arkasına takıldı. Doru ona öncesinde gel der gibi bir bakış atmıştı çünkü. Sessizce içeriye, kocasına doğru seslendi. "Doru ile gidiyorum. Erva'yı yatırıp, yarın için alarmını da kurup gelirim."

Mahir başını salladı karısına ve artarda çıktılar kapıdan.

Karanlık bahçeden geçerlerken, Gülru nden gitti ve Erva'nın kapısının önündeki saksıya sakladığı anahtarlarını buldu. Kapıyı açarken Doru'da gelmişti.

Bahçeden eve girdiklerinde Doru, onun evine ilk kez giriyor oluşundan sebep tedirgindi. Neden tedirgin olduğunu ise asla bilmiyordu. Onca zamandır bu eve bir kere bile girmemesi nasıl mümkün olabilmişti? Bir kere bile... Kapısının önüne bile yaklaşmamıştı. İçerisi karanlıktı ve gözlerinin alışması henüz geerleşmemişti.

Olduğu yerde öylece dururken onun bedeninden kendi bedenine yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. İnce tişörtü hiç kar etmiyordu bunu engellemeye. Saçları şimdi göremese bile omzunun üzerinden koluna doğru dklyordu. Her bir telini hissedebiliyordu. Avularına alıp dokunmasına gerek yoktu ne kadar yumuşak olduklarını anlaması için.

Gülru duvarda ışığı yakacak düğmeyi arıyordu elleriyle yoklaya yoklaya. "Ay bulamadım," diye sitemle söylendiğinde, Doru gözleriyle içeriye yokladı. Artık daha iyi seçebiliyordu önündeki nesneleri. Burnuna dolan koku, evden yayılan koku, Erva'nın teninden yayılan ile aynıydı. Daha yoğundu sadece. Burası onun eviydi. İlk kez gelmesine rağmen eşyalarına sinen kokunun ona ait olduğunun ayırdını yapabiliyordu.

"Ne tarafa gideceğim?" diye sordu hala ışığı bulamamış olan Gülru'ya bir fısıltı gibi. Gülru hem eliyle göstererek hem de sessizce mırıldanarak ona Erva'nın odasının yerini tarif etti. "Aynı senin evdeki gibi. Köşede."

Gülru sonunda ışığın yerini bulduğunda Doru çoktan onun odasına girmişti.

Yatak odası daha aydınlıktı, çünkü deniz tarafına bakıyordu penceresi. Yakamoz vardı bu gece. Ayın ışığı sanki odadaydı.

Sebepsizce kalp çarpıntıları hızlanırken derin bir nefes aldı ve Gülruların evinden bu yana kucağında taşıdığı kızın yüzüne ilk defa çevirdi bakışlarını.

Uyumak değildi sanki onunki. Kolları arasında bayılıp kalmıştı Erva. Bu kadar zorlamasını, kendini yormasını anlıyordu aslında. Ama kendince kızılıyordu da ona.

 n ndeki yatağa doğru yürüdü ama Erva'yı bir süre daha kucağında bırakmadan öylece durdu.

Gülru evin odalarını kontrol ediyor, açık olan pencerelerini kapatıyordu o sırada. Haziran ayında olmalarına rağmen bulundukları yer fazlaca r zg r alıyordu. Hem Erva'da pencerelerini kapatmadan yatamazdı asla. Güvenlik takıntısı bir askeri lojmanda kalıyor olmalarına rağmen hepsinde vardı.

Doru'nun bakışları Erva'nın küçük yüzünde takılı kalmıştı. Yutkunması boğazına oturan düğümden sebepti.

Kirpikleri uzundu ve yanağına gölgeler düşürüyordu. Dudakları huzurla kıvrılmış olmasına rağmen günlüğünde okuduklarından, onun iyi olamadığını biliyordu.

Erva onu nasıl bu kadar çok sevebilmişti aklı alamıyordu, ama kalbi galiba bu fikre giderek alışıyor. Onu yatağına bırakıp geri çekildiğinde nefes almayı bıraktığını da yeni fark edebildi.

Gülru, Doru'nun arkasından yaklaştı ve yatağın alt ucundan aldığı pikeyi Erva'nın üzerine çekti. Telefonunu cebinden çıkarıp alarmlarını kontrol ettikten sonra sabah duyabilsin diye komodinin üzerine bıraktı. "ok yorgundu," dedi yerinde doğrulup geri çekilirken Gülru. "Bu proje işi onu çok zorladı. Bir hafta sonları var zaten, onda da dinlenemedi."

Doru'nun karanlıkta zar zor setiğı yüzüne çevirdi bakışlarını. "Normalde uykusu hafiftir, hatta gece baykuşudur o biliyor musun? Pek uyumaz aslında. İsminden sebep olsa gerek."

Mitolojideki savaşçı Minerva'nın, Baykuşundan bahsediyordu Gülru. Gece gelir, huzur dağıttırdı hik yeye göre. Bazen de korku ve gözyaşı.

Doru hik yeyi bildiğinden başını salladı ona yalnızca. Evine hiç gelmemişti ama camlarından yansıyan ve sürekli yanan ışığına çok şahit olmuştu. Kendi odasının önündeki bahçeye yansıyan odasının ışığına... Uyumadığını biliyordu. Kendi yüzünden olduğunu ise günlüğünden

öğrenmişti. Derin bir nefesle doldurdu ciğerlerini. Kokusu içine doldu. Odası da onun gibi kokuyordu.

"Gideyim ben," dedi arkasına dönerken. Çıkmadan önce başını omuzunun üzerinden yana çevirip son kez baktı onun mışıl mışıl uyuyan masum yüzünün görüntüsüne.

Şu görüntüyü nasıl unutacaktı? Onu aklından atamıyordu. Şimdi de tüm gece boyu onu böyle yatağında uyurken hayal edecekti.

Kalp çarpılarının hızlanışları eşliğinde çıktı odadan. Antreyi geçip kapıya ulaştığı sırada sadece kendine yetişen bir sesle, "Seni aklımdan çıkaramıyorum," diye fısıldıyordu. "Ah," olup döküldü sıkıntılı nefesi dudaklarının arasından. "İstiyor muyum artık onu da bilmiyorum."

Bölüm Bitti..

Diğerine geçiyorum ama zaman alır ve Minerva'nın Baykuşunun geleceği saatleri buluruz diye düşünüyorum.

*Alıntılar için instagram: Piyamor_*

Beğenmeyi ve takip etmeyi unutmayan ellerinize sağlık. Yorumlarınızı okuyorum ve her biri beni çok mutlu ediyor. Cevap veremeyişim hayat karmaşası ve koşturmacasıdır.

Bilmelisin ki okuyucu; yüzümdeki tebessümün sebebisin, cansın..

Sevgilerle Piyamor...

9. Bölüm - KIRILSA YALNIZLIĞIMIN KEMİKLERİ

Merhabalar,

Yeni bir bölümle biz geldik. Bölümleri düzenleyerek tekrardan açtığımı bir çoğunuz biliyorsunuz. Düzenleme sonrası yapılan yorumlar aşağıya düştü. Okurken oraları dolduralım mı :)

Not: Fotoğraftaki gerçek Doru ve Erva'dır. Özel bir programla hayalimdekini birebir oluşturdum ve siz de görün istedim.

*Bölüm Şarkısı: Feridun Düzağaç -Kül
Keyifle Okuyun...*

9. BÖLÜM

KIRILSA YALNIZLIĞIMIN KEMİKLERİ

Seni sayfalar dolusu anlatabilirdim sana. Kalemin ateş, sayfaların kül, sözcüklerin lal olduğu gün bugün...

Bende olmayan senin gittiği, asla olamayacağını öğrendiğim gün bugün!

Kalbimin kemikleri olduğunu, kırılabildiklerini öğrendiğim gün bugün!

'Seni Seviyorum,'

Bu iki sözcüğün ağlamayı bilmeyen gözlerimi yaşlarla doldurduğu gün bugün!

Doru ben, beni sevdiğin günlerin hayalini bile kuramıyorum bugün.

Onu sevdiğini bile bile devam edemiyorum...

Farkında olmadan geceyi sabah ettim yine,

Ben bugün gözlerimi her kapadığımda, yaşların arasından sızan sana engel olamıyorum!

Erva'nın Günlüğü

18 Haziran - İzmir

Bir bütün olmayan ama kendini ve onun hislerini olduğu gibi anlatan sayfaları tekrar yanıp kül olacakmışçasına sıkı sıkı tutuyordu ellerinin

arasında. Odasının karanlığı, bir de penceresinden sızan cılız ılık eşlik ediyordu ona bu gece. Bir de ağlamadığını bildiği Erva'nın, sayfalarda karşılaştığı gözyaşlarının izleri. Aslı gibi değildi ama kopya sayfalar bile yok edememişti onları.

Parmağını kağıttaki o belli belirsiz izde dolaştırdı. Tıpkı onun fotoğraftaki çocukluğunu sevdiği gibi o da onun gözyaşlarına dokundu...

Derin bir soluk aldı. Yazdıkları onu bağımlı yapıyordu, evet. Ama kalbindeki bir yere fena dokunuyordu. Katlanılacak gibi değildi. Elini onun gözyaşından çekip kalbine götürdü. Bu da neydi şimdi? Canını almak ister gibi yokluyordu o his orayı. Deli gibi atıyor ama duracakmış gibi de sancıyordu. "Erva," diye döküldü bir fısıltı gibi dudaklarının arasından ismi. Odasının karanlığına karışıp kayboldu. "Sen nasıl..." Sayfayı çevirdi. Yutkundu ve öylece kaldı. "Sen nasıl sevebildin bu kadar?" Derin bir nefes, ardından yarım bir nefesi takip etti konuşmadığı anları doldurmak istercesine. "Ben nasıl göremedim..."

Açık sayfada daha önce okuduğu ama bıkmadan usanmadan tekrar tekrar okuyabileceği bir cümle vardı:

"Yemin ederim, seni kendime istemiyorum. Dualarıma bile eklemeye korkuyorum. Günah işliyorum, biliyorum. Ama seni sevmekten vazgeçemiyorum."

Doru sehpanın üzerinde duran sigara paketine uzanıp aldı ve içinden bir tane çekip çıkardı. Dudaklarının arasına aldığı sigarası çakmağından çıkan alevle tutuşurken, duman odanın içine dağıldı. İçine çekerken, bir sayfa daha çevirdi. Ezbere bildiği başka bir söz, bu defa dudaklarının arasından sızan duman ile döküldü sessizliğe:

"Ah sana sarılısam şimdi, kırılma yalnızlığımın kemikleri," demiş Özdemir Asaf. O da mı sevmiş seni benim sevdiğim kadar. O da mı tanımış, Erva'nın Doru'sunu? Bu söz yalnız olan o yere öyle dokundu ki. Boşluğunu dolduramadığım ama içimde bir seni taşıdığım o yere... Küçük evimde, sana komşu olan sessiz odamda kaybolmaya başladı Erva.

Yine sana doğru geliyor, ama sen karşında duruyor olmama rağmen görmüyorsun beni.

Doru, şimdi sarılsan bana,

Ah, kırılma yalnızlığımın tüm kemikleri..."

Doru dayanamadı kalktı yerinden. Odaya sığamıyormuşçasına dolandı durdu karanlıkta. Amaçsızca ama aklında bir o varmışçasına. Vardı, o hiç

olmadığı kadar oradaydı şimdi. Sigarasını küllüğe söndürdü, sayfaları koltuğun üstünde bırakıp çıktı evden.

Daha önce kapısının önüne kendi isteğiyle, bu denli bir dayanamamazlıkla bir kere bile uğramamıştı, ama şimdi kendine engel olamıyordu. Doru onun aşkını öğrendiğinden beri delicesine atıp duran kalbine, adını bağırarak zihnine engel olamıyordu. Susmuyordu kafasının içindeki ses. Bu akşam ona yakın olmaktan kendini alamıyordu. Adımları verandasını geçti, bahçeyi geçti ve onun kapısının önünde durdu. Pencerelelerinde dolaşırken gözleri, içini çekti. Gecenin karanlığını, ayazını da içine alıp titretti o yeri.

Kasılıp kalan çenesine rağmen elini kaldırıp kapıyı çalmak için havalandırdı. Kalakaldı o an. Zihni şu soruyu sorup duruyordu ona. *"Kimsenin sevmediğini sen nasıl sevdin? Nasıl bu kadar çok?"* Erva günlüğünde olmazlardan bahsediyordu. İşte o olmazlar şimdi kendi kollarını, ayaklarını bağlıyordu. Adı gibi özgür olan adamı prangalara vuruyordu.

Bir adım geri çekildi. Evde son kez dolaşırken bakışları, içindeki o yerin çığılığı ah oldu döküldü dudaklarının arasından. Gerisineri döndü. Bu defa daha hızlı atıyordu adımlarını. Hızlı olmazsa dönüp kapıyı çalacağını biliyordu. Gün ağarmaya yakındı ama içindeki o yer karanlığa gömüldükçe gömülüyordu

...Minerva'dan...

"Bende inanmadım," dedim heyecanla koltuğumda dikleşirken. Söyleyeceklerimi hemen söylemem gerekiyormuşçasına hızlı konuşuyordum, konuşurken heyecandan titreyen ellerimi sözcüklerime uyumlu bir şekilde önümde hareket ettiriyordum.

"Düşünebiliyor musun; yarım olan projeme süre verdiler. *Çok beğendiklerini ve tamamlanınca hemen Genel Müdüre sunacaklarını* söylediler. Üç gün, önümde üç koca gün var Gülru!"

Gülru, kahvesini yudumlarırken bardağı dudaklarının önünde duraksadı. Bana bakarak kocaman gülümsedi. "Eee, ben buna hiç şaşırıyorum Minerva," dedi. "Zaten ne kadar yetenekli olduğunı hepimiz biliyorduk. Sana zaman vermeyecekler de bana mı verecekler?"

"O öyle değil işte. Daha geçen ay gözümün önünde bir sürü kişiyi işten çıkardılar. Adamların düzensizliğe asla tahammülü yok. Yetenekten önemli bir şey bu onlar için."

Gülru koltuğunda biraz öne doğru eğildi. Bana doğru yaklaşır gibi, "E, ne olmuş onları işten  ıkardılarsa?" diye sordu oldukça rahat bir ifadeyle. "Demek ki senin yeteneğin onların tabularının önüne geçti."

Gülru net ve oldukça rahat konuşuyordu ama benim aklım hala bu durumu almıyordu. Üstelik projeyi    gün içerisinde teslim edebilirsem yükselme de alacaktım. Hangi patron bu şekilde davranırdı disiplinsiz personeline?

Hatırladığım şeyi henüz ona söylemediğimi fark ederek dudaklarımı araladım alelacele, "Yükselme de alacaktım," dedim söylediğime kendim de inanamıyormuş gibi. "   gün içerisinde teslim edersem baş proje tasarımcısı olacağım."

"Oh," dedi kahvesini yudumlayarak Gülru. "Ne güzel olmuş bu." Koltuğuna yaslandı ve bana yandan bir bakış atarak göz kırptı. "Daha fazla seni pohpohlamayacağım, anladın sen."

Bunu yapmasını isteyen yoktu zaten. Ben sadece hala inanamıyor ve bundan dolayı ortaya çıkan heyecanımı paylaşıyordum onunla.

Tak Tak!

Kapı  alıyordu.

"Gümüş gelmiş olabilir," diyerek yerinden kalkacak oldu Gülru, "Ben baktım. Doru'dur," diye içeriden seslenen kocasının sesini işitince tekrar yerleşti yerine.

Onun gelmiş olabileceği ihtimalini duyar duymaz toparlandım oturduğum koltukta. Üzerimde etekli, siyaha yakın koyu yeşil bir takım vardı. Eteğim  yle kısa değildi ama oturuşum yüzünden yukarıya toplanmıştı. Koltuğun kirlentini eteğimin önüne siper eder gibi ku ağımda tutuyordum öncesinde.

 nce yastığı yana savurdum, sonra da bacaklarımı eteğimi düzelterek aşağıya sallandırdım. Açılan kapının sesine onun sesi karışınca, kalbimin de ritmi hızlanmaya başladı.

"Tüm hazırlıklar tamam. Yasin ve Ender aradı şimdi. Bir saate çıkabiliriz," diyordu Doru'nun sesi antre tarafından.

Bir saat sonra gitmiş mi olacaktardı? Adım sesleri salona doğru yaklaşıyordu. Kolumdaki saati kontrol ettim çabucak. Altıya geliyordu. Yedi olunca o burada olmayacaktı. Bu bilgiyi d n almış olmama rağmen hayal kırıklığıma engel olamadım. Ama yüzüme, ifademe yansımasına da izin vermedim.

O Şimdi salon kapısının önündeydi. O sırada bir Şey söylüyordu ama benim de içerde olduğumu fark edince bunu beklemiyormuşçasına bir ifade vuku buldu yüzünde. Söyleyeceği her neyse yarım kaldı.

Burada olmam oldukça normalmiş gibi -ki öyleydi- gülümsedim hafif bir baş selamı da ekleyerek.

"Herkes'e iyi akşamlar," dedi Doru başını öne doğru sallayarak. Selamı asker selamını andırıyordu. Mesafeli ama oldukça vurgulu.

Gün henüz karanlığa karışmamıştı ama yakın zamanda güneş gökyüzünden çekilecekti. Akşam oluyordu yani. Onun gideceği ana biraz daha yaklaşıyordu.

"Doru," diyerek ayağa kalktı Gülru. "Bundan daha iyi akşam olamaz. Erva'nın projesi için zaman vermişler. Kovulmadı yani. Çok güzel değil mi ama?"

Az önce beni pohpohlamayacağını söyleyen kıza da bakın. Nasılda heyecanlı heyecanlı yetiştiriyordu havadisi.

Açıkçası projeye zaman kazanmış olmamla ilgileneceğini pek düşünmediğimden Doru'nun, Gülru'nun söylediğine dahil olmak yerine duymazdan geldim.

Kapı önünde durmaya devam ediyordu Doru. Anlaşılan içeriye girmeyecekti. Aldığı habere şaşırmış da bir hali yoktu. Neden şaşıracaktı ki zaten? Bu, beni ilgilendiren, onun hiç umurunda olmayacak bir havadisti.

Lakin Doru beklediğimin aksine ilgiyle baktı yüzüme.

"Çok da mühim-" değil diyecektim ama o, "Tebrik ederim," deyince tamamlamadım sözlerimi. "Böyle olacağını hepimiz biliyorduk. Geceni gündüzüne kattın." O *gecenı gündüzüne kattın* kısmının üzerine biraz basarak söylemişti. Rüzgar'ı kastettiğini düşünmek istemiyordum ama ona vurgu yaptığı çok belliydi.

"Terfi alıyor kızımız," diyerek kapıda, Doru'nun hemen arkasında duran kocasına doğru sokuldu Gülru.

"Henüz belli değil," diye homurdandım. Mahir karısının saçlarının arasına bıraktığı öpücüğün ardından sözlerimi bölercesine, "Hak ettin baldız," diye mırıldandı. "Belli, basbayağı belli." Güldü.

"Üç günüm var. Çalışmaya hemen başlamam gerek. O zaman belli olacak. Hatta hemen kalksam iyi olur," diyerek ayaklandım. İtiraf ediyorum önceliğim Doru'dan kaçmaktı.

Şimdi göreve gidecekti ya, bir duygusallaşmışım ben. Belli etmek istemiyordum. Koltukta duran çantamı alıp koluma geçirirken eteğimi biraz

daha çekiştirdim aşağıya.

Bir şey unuttum mu acaba diye etrafımda dolaştırırken bakışlarını, "Ben de gideyim," dedi Doru.

Gölru itiraz eder gibi, "Daha yeni geldin," diye sorarcasına baktı ona. Aynı şekilde bende.

"Hazırlıkların tamam olduğunu haber vermeye gelmiştim. Söyledim ve şimdi gidiyorum. Yolculuk için eşyalarımı bir kez daha kontrol etmem gerekiyor."

"Bırak gitsin," dedi Mahir karısına. "Benim de toparlanmam gerekiyor."

Mahir'in toparlanmaktan kastı başka bir şey olsa gerekti. Sevgili kuzenimin yüzündeki anlık kızarma ne olduğunu açıkça belli ediyordu. Evet, benim uzama vaktim çoktan gelmiş zaten.

Doru'nun yanından geçip kapıya doğru adımlarken, o da arkama takıldı. Parfümü de onunla beraber. *Sıtın kızım Erva. Artık o dönene kadar sana derin hasretlerde kalmalar yakışır. Özle dur.*

Birlikte dışarıya çıktığımızda bahçenin sessizliği ve yalnız kalmanın verdiği his iyice duygusallaştırmıştı beni. Hızlıca yürüyüp evime girsem kabalık olurdu. Ağır ağır yürüsem buna dayanabilir miydim? Ah, kalbim nasıl da hızlı atıyordu tam da şu anda.

Bahçenin sessizliğini Doru'nun dalgınlıkla söylenmiş gibi hissettiren sözleri böldü. "Bu üç gün boyunca yalnız mı çalışacaksın?"

Rüzgar'ı mı soruyordu? Onu mu kastediyordu? Yoksa öylesine miydi?

Ağır ağır atmaya devam ederek adımlarımı, başımı önümden kaldırmadan, "Galiba öyle. Kimseden yardım almasam daha iyi..." diye mırıldandım.

"Hımm..." diyerek başını bahçenin uzak noktalarında dolaştırdı Doru. Durdu ve benden tarafa çevirdi bakışlarını. O durunca bende durmak zorundan kaldım.

"Sen yaparsın, kimseden yardım almana gerek yok." İkna etmek istercesine başını salladı. "Senin başarın bu."

Bana inandığını belli eden sözleri dudaklarımın kenarlarının hafif bir tebessümle kıvrılmasına neden oldu. Başımı salladım usulca. "Ben de inanmak istiyorum. Hayal gibi geliyor düşününce. Her şey mahvoldu sanırken böyle bir şey ile karşılaşmak şaşırttı haliyle-"

Sözlerimi bölen antamda mesaj sesiyle çalan telefonumdu. "Pardon," diyerek elimi çantama soktum ve telefonumu çıkardım. Firmadan bir mail

bekliyordum. Projemle ilgili. O olabilir diye düşünmüştüm ama gelen bir mail yoktu. Mesaj Rüzgar'dandı.

Gönderen- Rüzgar: *"Sonucu haber verecektin. Kovulmadın değil mi :) Akşama geliyor musun? Zaman, ona göre yemek yapayım diye soruyor."*

Yüzümde en büyük destekçimden gelen mesajdan ötürü gülümseme oluştuğunun farkında olmadan, parmaklarımı klavyede dolaştırdım hızlı hızlı.

Gönderen- Erva: *"Kovulmadım ve evet, geleceğim."*

Gönderen- Rüzgar: *"Seni o çalıdan kurtardım ilk an başaracağını anlamıştım,"*

Sesli güldüm. Hemen sonra Doru'ya ayıp oluyor düşüncesiyle -Rüzgar hala mesaj yazıyor olmasına rağmen- telefonumu kapatıp çantama attım.

Bakışlarımı onun yüzüne kaldırdım. Kaşlarının çatıldığını da o an fark ediyordum. Her zamankinden sert ve dalgındı ifadesi. Belki biraz da ilgisiz. Yine bahçenin uzak noktalarını tarıyordu gözleri. Bir anda ne olmuş olabileceğini düşünürken, aklıma mesajı yazanın kim olduğunu görmüş olabileceği geldi. "Ne oldu?" diye sordum doğrulamak maksadıyla. Lakin şöyle bir şey vardı, Doru açık açık konuşmazdı hiçbir şeyi. Öfkeliyse bile neye öfkeli olduğunu söylemezdi.

"Yok bir şey," dedi tersler gibi. İki dakikası iki dakikasını tutmuyordu bununda.

Belki de az önce yaptığım çıkarımda haklıydım. Onu dün geceki gibi başka bir adama dönüştüren şey önceki ile aynıydı. Rüzgar! Ama bu konuyu açacak, açıp onu daha da sinirlendirecek halim yoktu. Konuyu bir an önce geçiştirmek istediğimden yumuşak bir sesle, "Ben artık eve gireyim," dedim. "Sana iyi yolculuklar ve..."

Bakışları yüzüme çevrildi. Daha az öfkeliydi şimdi. Yutkundum.

"Ve sağ salım dönün... Hepiniz için dua ediyor olacağım... Her zaman ediyorum. Babam gidince de... Giden kadar kalana da zor," diye tamamladım sözlerimi.

"Üç gün sonra burada olacağım. En fazla üç gün," dedi son kelimelerinin üzerine bastıra bastıra.

Neden bekle der gibi konuşuyordu? Kesin ben yine bir şeyleri yanlış yorumluyordum. Umutlanmayı çok önce bırakmıştım, istemiyordum da ama şu gibi anlar kafamı karıştırıyordu, engel olamıyordum. Bocaladım bir an ne söyleyeceğimi bilemeyerek; çünkü bakışları da ses tonuyla aynı şeyi söyler gibiydi. Tüm arkadaşlarımı, hatta babamı da katarak konuşmuştum

ama Doru sadece kendinin döneceğini vurgularcasına söylüyordu. Sanki sana döneceğim der gibi... Diyorum ya; *ben koca bir aptalım, aptal!*

Düşüncemin saçmalığına dudağımın kenarını dişledim. Bakışlarımı ondan kaçırdım. Aşk, adamı böyle aptal yapıyordu işte! Her şeyden bir şey çıkarırken buluyordu insan kendini. Yanaklarımın kızardığı anlaşılmazın diye başımı önümde tuttum, "Görüşürüz," dedim telaşsız bir şekilde. Bir an önce eve giresim vardı aslında. Gözlerim istemsizce onunkileri buldu.

"Görüşürüz Erva."

Onu ardımda bırakıp evime doğru yürüdüm. Doru bıraktığım gibi duruyordu olduğu yerde ama bir daha ona dönüp bakmaya cesaret edemedim. Kapıyı açarken gözlerim tekrar saate kaydı. Gitmesine, üç gün boyunca onu tekrar göremeyeceğim zamanlara çok az kalmıştı. Çok daha fazlalarına dayanmıştım. "Buna da dayanırsın," diye fısıldadım içeriye girip kapımı kapatırken.

Evden tekrar çıkışımı, Zamanların evine gidişimi olabilecek en uygun zamana, Doru'nun görev için lojmandan ayrılacağı ana ayarlamıştım. Kapımı tekrar açıp dışarıya çıktığımda, Doru, Mahir ile bahçedeydi.

Sırtları bana dönük kulübemin yakınında durmuş bir şey konuşuyorlardı. Ne konuştuklarını olduğum yerden duyamıyordum elbette.

Gülru kendi evinin kapısında, ben gibi onları izliyordu. Niyetim orada durup onları izlemek değildi ama adım atamıyordum. Elim kapıda öylece kalırken, aklımdakiler boğazıma yumru olup oturmuştu. Onu öyle çok seviyordum ki, öyle çok... sadece sırtına, geniş omuzlarına bakmak bile içimi sızlatıyordu.

Gidip arkasından sarılsam... Hiç kimseyi umursaman ona onu ne kadar çok sevdiğimi söylesem... Geçer miydi ki kalbimdeki derin acı? Karşılık vermeyeceğini bile bile yapabilir miydim bunu?

Ceylin'e rağmen...

Aklıma gelmesiyle gözlerim belirginleşti. Doru'ya bakan gözlerim buğulandı. Yutkundum ve ağlayamama hissinin beni tekrar sarmasına izin verdim.

Uzaklaşıyordu hisli gözyaşlarım şimdi birer birer. "*Sevdiğine kavuşamayanlarda var Erva. Sen onlardansın. Alışacaksın,*" diye tekrarlıyordum içimden. "*Sevdiğin o ama sevenin o değil, alışacaksın...*"

Mahir karısına doğru döndü. Ona el salladı bir dolu hasretle. Onu şimdiden özlediği o kadar belliydi ki. Aynını da Gülru onun için yaptı. İçeriye girdi sonra.

Doru elindeki bir şeyle ilgileniyordu o sırada. Dönmemiştii yüzünü. Dönsün istedim. Seslenemiyor olmak kötüydü. Yüzünü görmek istiyor oluşuma rağmen bunun içimde kalacak olması betardi.

Onlar ağır ağır patika yola doğru inerlerken arkalarından izlemeye devam ettim. Sonra, kapıyı çektim ve onlardan daha ağır adımlarla bahçeden alt yola doğru salındım. Aklımda o vardı. Onlar köşeyi dönüp gözden kaybolurken de...

*

Zaman döktürmüştü yine. Havanın da gün itibari ile daha sıcak olması ile bahçeye kocaman bir masa kurmuştu. Tanmanlar ile en son üç ay önce bir akşam yemeğinde, yine bahçedeki masada toplanmıştık. Tanman ikizleri benim de akşam yemeklerine dahil olmamı çok seviyordu. Arkadaşım Zaman ve Kuzey Tanman'da elbette. İtiraf etmeliydim ki onlarla sohbet edip yemek yediğim anlardan bende çok hoşlanıyordum.

Rüzgar kendi yemekten çok, misafire hizmette kusur etmemek için tabağıma bir şeyler ekleyip duruyordu. Son olarak onun tabağıma doğru uzattığı pırzelayı görünce yeter dercesine baktım. "Ben etçil sayılmam o kadar. Şunları ekleyip durma," dedim alçak sesle. "Gerçekten çatlayacağım şimdi."

Sırıttı Rüzgar, yine de tabağıma bıraktı o pırzelayı. "Senin sandviçlerine benzemez ama bunları ben pişirdim. Güzel olduğuna eminim. Hepsini ye, küçücük kalmışsın..."

"Teşekkürler anne," diyerek sözlerine sesli güldüm.

Zaman, o sırada ilgili bakışlarını gülümser bir ifadeyle üzerimizde dolaştırıyordu.

Muhtemelen Rüzgar'ın tavrı yüzündendi.

"Babanlar nasıl Erva?" diye sorunca Kuzey Tanman, bakışlarını karısı Zaman'dan ona taşıdım ve olabildiğince gülümsemeye çalıştım. "İyiler Kuzey abi. En son geçen ay, burada görüşmüştünüz değil mi?"

Başını salladı Kuzey abi. "Emekli olmamak için direniyordu en son."

"Oldu, ama devam ediyor," diyerek onu düzelttim. Gerçi bu detayı Kuzey abi zaten biliyordu. Babamla arkadaşlıklar ve arada da olsa görüşürlerdi.

"Şimdi TSK'da, öncesine göre daha da zorlanıyor olmalı."

"Öyle," dedim omuzlarımı kaldırıp indirerek. "Ama memnun. Milli İstihbarat Teşkilatındayken bu kadar mutlu görmüyordum onu. Sanırım daha çok sahada olmaktan kaynaklı."

Eda atıldı konuşmaya. "Ben bir şey anlamıyorum konuştuklarınızdan. Daha açık konuşur musunuz?" diye ricada bulundu. "TSK ne mesela?"

Güldüm ve yanımda oturan Eda'nın saçlarını okşadım. "Benim babam, senin baban gibi bir Albay," dedim daha iyi anlayabilsin diye.

"Ama benim babam artık Albay değil ki," diye karşılık verdi hemen annesinin yanında oturan Ada.

Ona Rüzgar cevap verdi. İlgiyle öne doğru eğildi. "Babamız Albay emeklisi. Artık çalışmıyor ama öncesinde öyleydi."

"Asker olduğunu biliyorum akıllım. Bende artık çalışmadığını söylemeye çalışıyordum zaten."

Masadaki kahkaha Kuzey Tanman'a aitti. "Sizin zaten her şeyden haberiniz var."

"Bırakın bu muhabbetleri," dedi Zaman. Konudan sıkılmış gibi görünmüyordu ama başka şeylerden konuşmak istediği belliydi. "Rüzgar ile iyi anlaşıyorsunuz gördüğüm kadarıyla. O da senden hep iyi bahsediyor..."

Rüzgar sesini temizledi biraz yüksek bir sesle, "İşinden bahset biraz," dedi merakla bana dönerken. Zaman'ı duymuştu ama onun söylediğini geçiştirmek istediğini anlamıştım. "Ne dediler, nasıl karşıladılar, hiç bahsetmedin."

"Beklediğim tepkileri almadım açıkçası," diye başladım anlatmaya. Görüşmede olanları tüm detayları ile anlattım. Sıkırlar mı diye düşünemiyordum, çünkü ben de galiba bu anı beklemiştim. Suyuma uzandım ve bir yudum alıp anlatmaya devam ettim.

"Öncesinde projeyi detaylıca inceleyip Genel Müdüre sunacakları bir üç günlük zaman vardı, onu bana verdiler. Projemin çok iyi olduğunu ve direkt sunulursa bile sorun olmayacağını dile getirdiler. Eğer kabul görürse terfi alacağım. Ardından da sanıyorum yıllık izne çıkmam için müsaade verecekler. Dinlenebilmem için. O süreçte onlarda projeyi işleme koyacak ve hazırlıkları yapacaklar. Döndüğümde de parça üretime geçilecek ve biz onu ilk kez bir araba üzerinde deneyeceğiz. Markanın yeni bir araba modeli var henüz piyasaya sürülmeye hazırlanan, onun üzerinde deneyeceğiz."

"Çok iyi işler yapacaksın," dedi Kuzey Tanman. Anlattıklarımın etkilenmiş görünüyordu. "Ailen varlıklı olmasına rağmen sen kendi hayallerin için savaşıyorsun. Gördüğüm kadarıyla da başarılı olacaksın. Gerçekten anne ve baban senin gibi bir evlada sahip olduğu için çok şanslı," dedi vakur bir gülümsemeyle sonlandırırken sözlerini.

Rüzgar, "Kesinlikle," diyerek onayladı babasını.

Yemekler bitip de gündelik konulara geçtiğimizde uyukum gelmeye başlamıştı. Onlarla sohbet etmek güzeldi ama ben kaç gündür bir tam anlamıyla dinlenememiştim. Yarın iş vardı ve aynı zamanda da boş bulduğum her an projem üzerinde çalışmaya devam edecektim. Onlardan müsaade isteyerek kalktım yerimden.

"Her şey için bir kez daha teşekkürler, Zaman. Bir gün ben de sizi kendi evimde ağırlığayım. Böyle mahcup hissediyordum ki," yorum diyecektim ki, "Hissetme," diyerek göz kırptı Zaman. Seni masamızda ağırladığımızda yemeklerimiz daha keyifli oluyor. Ama istersen, tabii geliriz. Kuzey abin de çok mutlu olur." Kocasından yana baktı. Kuzey abi başını salladı tebessüm ederek. "Bakalım ne kadar hamaratsın," derken bir de göz kırptı sözlerinin sonuna. Güldüm başımı sallayarak.

Rüzgar, eve yürürken bana eşlik etmek için ısrar etmişti, ama yalnız yürümekten hoşlandığımı söyleyip onu geri çevirmiştim.

Gerçekten yalnız yürümek istiyordum. Masada onların ilgili, hoş sohbet hallerine uyum sağlamıştım, lakin aklımdan bir an olsun Doru'yu çıkaramamıştım. O her zaman olduğu gibi oradaydı. Yalnız yürümek ve artık lojmanda olmayan varlığını düşünmek istiyordum.

*

Ertesi gün ve ondan sonraki üç gün boyunca ev ve üniversite arasında mekik dokudum, projemi tamamlamaya çalıştım. Nitekim de başarılı oldum. Projemi verilen zamanda teslim edebildim. Bunun dışında son derece sıkıcı geçen bir üç gündü. Gülru ve Gümüş ile vakit geçirmekten başka hiçbir şey yapmadım.

Üçüncü günün sonunda Doruların dönüş gününde, Gülru'dan dönüşlerinin bir iki gün daha ertelendiğini öğrendim. Ceylin'den de o gün mesajlarına bir cevap alabildim. Şöyle diyordu bana gönderdiği mesajda:

"Telefonumu kapatmıştım bir süreliğine. Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Biliyorsun, Doru göreve gitti ve aramızdaki mesafeyi aynı noktada bıraktı. Toparlanmaya fazlası ile ihtiyacım vardı. Yine kapatacağım telefonu. Beni merak etme."

Söylediği gibi kapatmıştı Ceylin telefonunu ve aramalarımın rağmen ona ulaşamadım.

Sonraki iki gün daha ağır geçti benim için. Projem Genel Müdür tarafından kabul gördü ve ben yıllık izne çıktım sonunda.

Yargıcı üniversitesi de üç aylık bir yaz tatiline girdi. Çalıştığım iki iş yeri de şu an kapalı ve ben iki hafta boyunca ne yapacağım konusunda

kararsızım. Annemler tatile gidelim falan diyor ama ona da ben pek olumlu bakamıyorum. Ben buradan ayrılamıyorum. Onu görebileceğim anlar oldukça kısıtlıyken ve o bir haftadır ortalarda yokken bunu yapabileceğimi sanmıyorum.

Akşamları bilerek onun içinde olmadığını bildiğim, ışıkları yanmayan evinin önünden geçiyorum. Her defasında da daha çok hüzünlenererek evime geri dönüyorum. Kendime acı çektirmekten zevk almıyorum. Çok sevince ve o buradayken şu kadarını bile yapamayınca, onsuzken onu yaşamaya yer arıyorum. Verandasında oturduğunu falan hayal ediyorum mesela. Ya da merdivenlerini ağır ağır indiğini. Sonunda da tam önümde durduğunu. Tamam, galiba bu aşk yüzünden artık deliriyorum. Durumumu da sonuna kadar kabul ediyorum.

Sonunda o gün geldi.

Bizimkilerin dönüş günü cumartesine denk geldi. Hafta sonları biraz daha geç uyanıyor olmama rağmen erkenden kalktım bugün. Haziran sıcağı bir anda çöktü İzmir'e. Yağmurlar kesildi ve bu sabah hiç olmadığı kadar güneşli hava.

Vücudumu tastamam sarıp sarmalayan açık mavi kot pantolonumu ve üzerine giydiğim beyaz, ip askılı, askıları fiyonklu bluzumu kontrol ediyorum şimdi odamdaki aynanın önünde. Salaş bir tişört yerine böyle bir şey seçmemin nedenini sormayın. Bende bilmiyorum. Kendi çaresizliğimin içinde dibe vurmuş gibi görünmemek en iyisidir diye düşünmüş olabilirim. Ya da ne olursa olsun, ne hissedersen hisset kuyruğu hep dik tut diye de düşünmüş olabilirim. *Gülümse, gülümset Erva. Sen iyisin. Onu çok özledin ama bunu belli etmeyecek kadar iyisin.*

Döndüm ve geçen gün okulun son günü mağazada görüp aldığım beyaz spor ayakkabılarımın başına geçtim. Tam giymiş, doğruluyordum ki yerimde, evimin kapısı son derece sabırsız bir şekilde çalmaya başladı.

Saat sabahın körüydü. Gelen her kimse ben gibi uyku tutmadığından erkenden ayaklanmış olan biriydi. Muhtemelen Gülru...

Odamdan çıkıp giriş kapısını açtığımda düşüncemi doğrulayan Gülru'yu karşımda buldum. Yüzündeki ifade gün kadar aydınlık olabilirdi, lakin ben onun *bugün de gelmiyorlarmış* demesinden deli gibi korktum.

Kalbime kısa süreli bir inme indi. Ama hemen sonra, "Yoldalarmış," demesiyle o kalp bir hızlandı. Gülru karşımda sevinçten zıplarken, "Ender etleri alacakmış, Kadir'de alkolleri. Doru *Erva'nın isteğini yerine getirelim* dedi. Gümüş meze hazırlığına çoktan girişti. Sende bir şeyler yap. Bende

şimdi hazırlığa başlamaya gidiyorum. Haber vermeye geldim. Akşama barbekü bahçesindeyiz. Vakitlice oranın da hazırlığını yapalım..." deyince tuttuğumu fark etmediğim nefesimi de serbest bıraktım.

Onca şey söylemişti ve söylemeye de devam ediyordu ama ben sadece bir cümlesine takılı kaldım. *Erva'nın isteğini yerine getirelim* diyen Doru'nun sözlerine. Yüzümde şu an aptal bir sırıtma olduğuna emindim ama toparlayamıyordum kendimi.

Gülru, "Kocamı çok özledim, Erva!" diyerek beni omuzlarımdan tutup sarstığında kendime geldim. "E, o zaman ben de başlayayım. Ne yapsam ki?" diye sordum heyecansız çıkarmaya çalıştığım sesimle.

"Ne bileyim," dedi ve omuzlarımı serbest bıraktı Gülru. Heyecanlı birkaç adım attı etrafında. Hiç şüphesiz bu heyecanı akşamki organizasyon için değildi. Çok sevgili kocası dönüyordu, ona sevinliyordu. İşaret parmağını yanağına vurarak, "Bence sen yoğurtlu mezeleri hallet," dedi Gülru. "Gümüş patlıcanlı falan bir şeyler yapacağım demişti. Tatlı da yapacakmış. Şimdi onlar çok açtır. Ben dünnden hazırlık yapmıştım zaten Mahir için. Biliyorsun sarma çok sever. Şimdi gidip onları saracağım."

"Hamur işi de şart o zaman," dedim gülümseyerek. Kendi sevincimi unutmuş, onun haline gülüyordum bu defa. "Börek mi açsam?"

"Yapabilecek misin ki?" diye sordu Gülru kaşının birini kaldırarak. Çünkü kendisi evlenince aşçı olanlardandı. Börek falan açamadığını söylerdi ama ben onun Mahir istesin baklava bile yapabileceğinden emindim.

"Açarım, merak etme," dedim.

Annem dedemin şirketlerini yönettiğinden çok ev işlerinden anlamazdı. Teyzem Bade kadar olmasa da marifetliydi ama bunu pek açığa çıkaracak zamanı olamamıştı. Bundan sebeptir ki bizim evde, mutfakta iyi olan bendim. Annemin boşluklarını çoğu zaman yardımcımız Asude abla ile evde ben doldurur, o anlardan da büyük keyif alırdım.

"İyi o zaman. Ben de gidiyorum o halde," diyerek aceleyle arkasını döndü Gülru.

"Gülru!" diye seslenerek durdurdum onu. "Kaçta gelirler?"

Gülru dudaklarının kenarına kadar yansıyan içten bir gülümsemeyle, "Sanıyorum iki üç saate buradalar. Alışveriş yapmak için duracaklarmış. Dedim; *biz yapalım, yorgunsunuz*, ama dinlemedi Mahir."

Mahir karısı yorulacağına, yorgunluktan geberiyor olsa bile onun işlerini kendi yapmak için uğraşırdı. Ona iş yıkmak ne kelimeydi. "İyi o zaman,"

diyerek el salladım ona. "Hadi git."

Aynı şekilde karşılık verip kendi evine doğru gözden kayboldu Gülru.

Ayakkabılarımı çıkarıp ev terliklerimi geçirdim ayağıma. Önüme de en sevdiğim yeşilden olan bir önlük bağladım. Sonrasında mutfakta kaybettim kendimi.

Önce börekten başlayacaktım. Doru'nun annesininkiler kadar iyi olmazdı belki ama nedense benimkini de beğenir gibi geliyordu. Bir yandan malzemeleri hazırlıyor bir yandan da halime tebessüm ediyordum. Herkes kocasına çalışıyordu şu anlarda, bundan emindim. Gümüş sevgili kocası Kadir için yapıyordu tatlıları. Tam da onun sevdiği gibi. Gülru da itiraf ettiği üzere sarmaları özene bezene kocası için sarıyordu. Peki ya ben? Ona hazırlayacaktım tüm yemekleri ve kimse onu düşünerek yemek yaptığımı bilmeyecekti. O bile.

Yumurtaları derin bir kabın içine kırıp köpürene kadar çırpıttım. Süt ekledim ve devam ettim. Sonra aklıma bir anda gelen şeyle bir duraksadım. "*Erva'nın istediği şeyi...*" diye düşüncemden sızan kadarını, dışıma fısıldadım onun sesiyle hayal ettiğim sözleri. Muhtemelen öylesine söylemişti bunu. Neden bu kadar takılı kalmıştım ki? Kendime kızar gibi söylenerek çırpıcıyı tekrar açtım.

Börek hamuru hazır olunca dinlenmeye aldım ve içi için malzeme çıkardım tezgâha. Kıymalı yapacaktım. Çok sevmesem de o seviyordu. Soğanları önceden doğramıştım. Bol baharatlı bir karışım hazırlayıp hepsini tavaya aldım. Çevire çevire pişirirken telefonum arka cebimde çalmaya başladı.

Boştaki elimle telefonumu çıkardım ve ekrandaki isimle gözlerim belirginleşti. Ceylin'di arayan. Hemen açtım telefonu, ama az önce yaptığım şeyden dolayı utanç duyan bir ses tonuyla, "Ceylin," dedim. Arkadaşımın sevgilisini düşünerek yemek yapmak doğru değildi. Hem de hiç değildi.

Benim sesimin aksine Ceylin'inki son derece neşeliydi. Son konuştuğumuz ana göre çok iyi geliyordu. "Ervacığım, tatlım benim... Bil bakalım ne oldu?"

"Ne oldu?" diye sordum ona aynı ses tonuyla cevap vermeye çalışarak.

"Doru görevden dönüyormuş. Tesadüfen aradım ve açtıktı telefonu. Açtı yani. Çok soğuk konuşmadı." Nefes almadan heyecanlı heyecanlı anlatıyordu Ceylin. "Düzelecek gibiyiz. Bende üstüne gitmemeye karar verdim. Birazdan lojmanda olacağım."

Kavurduğum harca baktım. Kaşığım elimde kalakalmıştı. Plandan en başında ona da haber vermem gerekirdi. Duyduğum ilk anda. Yaptığım hataymış gibi iç geçirerek, "Ceylin," dedim. "Az önce Gülrü'dan aldım ben de haberi. Barbekü bahçesinde rakı masası kuracaktınız. Gelmen çok iyi oldu."

"Öyle mi? Ne güzel, tam da üstüne aramışım. Aramızı kesin düzeltereğim Erva. Bak gör..."

"Hiç bozulmamıştı ki," dedim tek düze bir sesle. "Sana da yazdığım gibi annesine bile seni savunuyor."

"Biliyorum, biliyorum da işte," dedi Ceylin aynı heyecanını korurcasına. "Neyse ben hazırlanayım şimdi. Akşama görüşürüz tatlım benim. Seni de çok özledim. Gelince şu proje işini ne yaptığından falan konuşuruz. İnşallah kovmadılar seni..."

"Yok," dedim hemen. "O konuda bana güvendiğin gibi altından kalktım. Terfi bile aldım. Gelince konuşuruz."

"Erva... babam sesleniyor... Döneceğim ben sana," diyerek telefonu kapattı Ceylin. Son söylediklerimi duyduğuna bile emin değildim. Telefonu arka cebime kaldırıp işimin başına döndüm tekrar. Börek harcını yakmadan kavurmayı başardım neyse ki.

Mutfaktan çıktığımda tüm hazırlığım bitmişti. Tezgâhın üzerinde iki çeşit yoğurtlu meze ve el açması börekler duruyordu. Börekler soğuduğunda onları tabaklayacaktım ve masa hazırlığına yardıma gidecektim.

Duvardaki saati kontrol ettim. Doru çoktan evine gelmiş olmalıydı. Zira mutfakta geçirdiğim zaman tastamam dört saatti.

Kıyafetlerimi kontrol ettim. Haliyle yemek kokuyorlardı. Pantolonumu değil belki ama özenerek giydiğim bluzumu değiştirmek zorundaydım artık. Gerçi ne önemi vardı ki. Onu düşünerek giymiştim ben bu bluzu. Ceylin bir kez daha saçmaladığını yüzüme çarpmıştı. Doğruca odama gidip kendime daha sade bir şeyler buldum dolaptan. Yine beyaz olan düz bir tişört ve başka bir kot pantolon. Onları da alıp duşa girdim.

Duştan çıktığımda -saçlarımı da kurutup fönlemiştim- bir saati daha geride bırakmışım. Makyaj yapmayı pek istemiyordum ama kızların yapacağından emindim. Gülrü gene söylenirdi özensiz gidersem. Alt tarafı bir mangal patisiydi oysaki. Benden bir hayli süslü olan kuzenim salaş giyim tarzına katlanamıyordu.

Makyaj masasına oturup nemlendirici bir krem sürdüm yüzüme. Son olarak makyajımı kirpiklerimi belirginleştirecek bir rimel ve şeftali

tonundan biraz koyu nemlendirici özellikli rujla tamamladım. Aynadaki görüntüme baktım şöyle bir. Dudaklarımı büktüm. Çok bileydi. Bu bile fazlaydı. Masanın üzerinde duran parfümüm ilişti gözlerime. Kokmadığıma emindim ama evden hala yemek kokusunu alabiliyordum. Çiçek kokulu parfümümü saçlarımın arasına da gelecek şekilde sıktım boynuna doğru. Hemen sonra kalktım yerimden.

Yemekleri tabaklayıp son kez kontrol ettikten sonra ayakkabılarımı ayağıma geçirdim, eğilirken dağılan fönlü saçlarımı kalkarken kulağının arkasına sıkıştırdım. Evden çıkma zamanıydı. Gidip diğerlerine bahçedeki hazırlıklarında yardım edebilirdim artık. Kapıyı çektim ve çıktım.

Ortalıkta kimse görünmüyordu bahçeye çıktığımda. Saat 13:00'a geliyordu ve güneş tepedeydi. Daha yakıcı bir hal almıştı sabaha göre. Ağaç dallarının arasındaki cırcır böcekleri yaz geldi artık diye bağıırıyordu sanki. Yüzümde keyifli bir gülümseme, gözlerimin kenarlarında güneşin bıraktığı sıcak öpücüklerden dolayı oluşan kısılmalarla aşağıdaki bahçeye doğru adımladım.

Doru'nun evinin önünden geçerken başım istemsizce o yöne çevrildi. Ve tam da o anda onu verandasında sigara içerken buldum. Kıyafetlerini değiştirmemişti. Kamuflajı vardı yani üzerinde. Ah, bu kıyafet ona ne de yakışıyordu. Sakalları göreve gittiği günkü haline nazaran biraz uzamıştı. Saçları hala kısaydı ama... Uzayacak kadar buralarda olacak mı bilmiyordum. Öncesinde sargı olan eline kaydı bakışlarım. Yoktu. Hiçbir yerinde yoktu. Bu defa yara bere almadan dönmüştü görevden. İçime soğuk sular serpildi sanki. Rahatlamışçasına ona bakarak gülümsedim.

O da bana bakıyordu şimdi. Duraksadım. Elimle selam vererek, "Hoş geldin!" diye seslendim.

"Hoş buldum!" diye cevap verdi Doru.

Bu dikkatli bakma durumuna alışmam zaman alacaktı galiba. O gözlerini üzerimden çekmeyince elim ayağı karışıyor, kalbim deli çarpıntılarla nöbete kalıyordu. "Aşağıda hazırlık başlamıştır sanıyorum. Onu kontrole gidiyordum," diye seslendim. Ne o ben ona doğru adım attım ne de o bana doğru. Hala verandasındaydı ve suratıma dikkatle bakmaya devam ediyordu. *Allah'ım sen yardım et.*

"Daha başlamadılar," dedi iç çekerek. "Ender ayrılmak istemediği etlerini sosluyordur şimdi evinde. Diğerleri ise eşleriyle hasret gideriyordur."

"Öyle mi?" diye belli belirsiz bir sesle söylendim. "O zaman eve döneyim ben!" diye ekledim ve yönümü değiştirdim.

"Kahven var mı?" diye sordu bir anda Doru. "Geçen yaptığın kahve baya iyiydi ve ben içemedim."

Olduğum yerde kalakaldım. *Tam şimdi Allah'ım. Yardım etmen gereken mevzular var.*

"Var," derken buldum kendimi. Kararsızlıkla başımı kulübeme doğru çevirdim. Elimi oraya doğru kaldırıp, "Ben yapıp getireyim sana," dedim ve bir kaç adım attım.

"Sen getirme," diye seslendi ve verandanın gıcırdayan basamağını geçti. Sonra diğer basamakları... Bana doğru yürüyünce devam edemedim, kaldım yerimde. Sigarası hala parmaklarının arasındaydı.

Sigaralı iki parmağıyla işaret ederek -yürümeye devam ediyordu- kulübeye çevirdi bakışlarını, "Rahatsız olmayacaksan orada içeyim." dedi. *Oldu. Başka!* Okan ve Volkan kafamın içinde rap yapmaya başladı. *"Yanarız yapma, yakarım şaka yapmam. Ateşini al yanımdan. Bu aşk ikimize, hepimize fazla. Yanaşma daha fazla!" Şıçtın kızım Erva! Normalleştire hemen durma.*

"Sen de sevdin değil mi kulübeyi?" diyerek güldüm. Aptal gibi görünüyordum kesin şu an. Doru kaşının birini kaldırdı ama aptal olduğumu kanıtlayan bir kaş kaldırma değildi. Ciddileşerek "Ne mahsuru olacak," dedim. Vardı ama gelme giyemezdim ki. *Gelme yanarım be adam.*

Kulübeye doğru koşturdum. "Ben hazırlarım hemen." *Ne kadar çabuk o kadar iyi.*

Kapıyı ona açtım ve onun içeriye girmesini bekledim. Doru koca cüssesiyle içeriye girdi. Bakışları ilk anda olduğu gibi üzerimdeydi. Çekmiyordu. Kulübem varlığı ile doldu. O bedenine küçük gelen benim rahat diye nitelendirdiğim sandalyeyi çekip otururken, ben de kapının önüne fesleğen saksını çekiyordum. İçerde klima olmadığı için onu pişirmeyi istemezdim. Gerçi her iki durumda da pişen ben olacaktım.

Ona döndüğümde, Doru yüzünde garip bir ifadeyle bakışlarını yüzümde dolaştırıyordu. Geçen geldiğinde pencereyi açmıştım. Şimdide kapıyı. Acaba yanlış anlıyor muydu? Onunla yalnız kalmaktan çekindiğimi mesela?

Bir bahane aradım ve buldum. "Sigara içtiğinden değil," dedim hemen. "Hava sıcak ya ondan."

"Hımm," dedi Doru. Boşlukları hep bu anlamsız ama bana çok anlamlı gelen sözcükle dolduruyordu. Sözcük bile değildi aslında. O Doru'nun cevap bulamadığı anlarda saklandığı duraktı.

"Kahve," dedim hemen, fazla duraksadığının farkına varmışçasına. Kahve makinesine doğru yürüdüm. Hemen sonra bu sözcük bana Kahve adındaki o köpeği anımsattı. Gözlerim camlarda onu aradım. Yoktu. Neredeyse bir haftadır ortalarda görünmüyordu. Hep ortalardan kaybolurdu. Çıkardı yakında bir yerlerden.

Kahve makinesi kahveyi yaparken, fincanları hazırladım.

"Mahir söyledi. Projeyi almışsın."

Omuzumun üzerinden gülerek ona bakıp başımı salladım. "Aldım ya. Çok mutluyum o yüzden."

"Ender ve Yasin'de duyunca çok sevindi. Akşamki yemeği kutlama yemeğine dönüştüreceklermiş."

"Öyle mi?" dedim gülüşüm yüzümde genişlerken. Döndüm ve makinenin durduğu tezgaha kalçamı dayadım. Ya o, o da sevinmiş miydi? Konuşmasına kendini katmıyordu.

"Ben de," dedi Doru, aklındaki o soruyu duymuş gibi. "Sevindim."

Fazla mı beklentiyle bakmıştım yoksa? Ondan dolayı, zoraki mi söylemişti?

"Teşekkür ederim," dediğim sıra, kahve makinesinin fincanlara kahveyi doldurduğunu ve kendini kapattığını belli eden ses duyuldu.

Fincanları alıp masaya taşıdım vakit kaybetmeden. O sormamıştı ama bir şey konuşmadan durmak daha zor olduğu için yerime otururken hevesle görüşmemden bahsetmeye başladım. "Rüya sandım bir an. Kovulacağıma o kadar inanmıştım ki." Durdum ve dizlerimde duran ellerimle oynadım. Konuşurken ona bakmamak için yapıyordum bunu. "Gerçi hala bile inanamıyorum." Bakışlarımı bir anlığına ellerimden ona kaldırdım. "Düşünsene," dedim heyecanlı heyecanlı. "Bana, bitmemiş projeme terfi vereceklerini söylediler. Ve verdiler de!"

Doru kahvesini masadan alıp yudumladı. "İnanması güç değil," dedi ikinci yudumunu alırken. "Sen çok emek verdin. Hak ettin."

"Hak ettim değil mi?" derken dalgın bir tebessümle kıvrılırken dudaklarımın kenarları, geçen bir haftayı düşünüyordum. "Hak ettim."

Kahvemi alıp yudumlamaya başladım. Sıcaktı. O nasıl bu kadar hızlı içebiliyordu ki? Sigarası yarılanmıştı. Bitince muhtemelen kalkacaktı.

Çok ortak konumuz olmadığından konuşacak bir şey de olmuyordu. Boşluğu nasıl dolduracaktım şimdi? Havalarda ısındı desem... Saçmaydı!

"Neye gülüyorsun?" diye sordu Doru kaşının birini kaldırarak. Yine kızgın bir kaş kaldırma değildi bu.

Güldüğümün farkında bile değildim o bunu sorana kadar. "Gülüyor muyum?" diye sordum, başını salladı.

"Havalar da ısındı," deyiverdim birden aklımdaki o saçma şeyi konuyu başka türlü geçiştiremeyeceğimi fark ederek. "Sen yokken yaz geldi resmen."

Doru'nun diğer kaşı da havalandı. "Öyle," dedi düz bir sesle.

Kahve bardağına gömülmek istiyordum şu an. Hatta içine girip kendimi haşlamak. Yapabilsem tam şimdi, düşünmeden yapardım. Dudağımın kenarını ısırdım.

"Bıraktığımdan çok daha sıcak," dedi Doru yüzümde dolaştırırken gözlerini.

"De mi ama?" diyerek başımı salladım. Onay vermesi az da olsa rahatlamama neden oldu.

Doru biten sigarasını geçen yaptığı gibi ıslak mendile sarıp kalem açtığım kutuya attı. Bakışlarım oradaydı. O gün attığı sigarayı masanın altındaki çöp kovasına boşaltmışım ama kulübeden çıkaramamıştım. Bilse ne düşünürdü? Onun bu kulübeye gelişinin hayal değil gerçek olduğunu kanıtlayan tek şeydi o sigara izmariti.

Kahvesinin son yudumunu da içip ayağa kalktığında onunla ayaklandım. Gidiyordu galiba.

Geçmesi için alan dar olduğundan nasıl yapsam diye düşündüm önce. Oraya çekilsem olmazdı. Diğer taraf hiç olmazdı. Aklım durmuştu an. Yakın durmaktan hızlanan kalbim, burnumun hemen ucunda duyduğum kokusuyla birleşince kesik bir soluk almama neden oldu. Doru bir anda beni omuzlarımdan tuttu. Kendiyle beraber çevirip yana aldı. "Şimdi oldu," dedi bırakmadan. Kalbim daha deli atıyordu artık. Başımı geriye atıp ona baktım.

"Akşam görüşürüz Erva," dedi Doru tok, kadife bir sesle. Bu ses tonunu onda her zaman işitmiyordum. Haliyle şaşırdım. Doru çıkıp giderken ardından sessizce "Görüşürüz," diyebildim sadece.

*

Hava kararalı bir saat oluyordu ve herkes masadaydı. Ceylin bile. Masanın hazırlıklarının bitimiyle, Doru ile birlikte çıka gelmişti. O andan beri gülümseyip duruyordu Ceylin. Öncesinde konuşup aralarındaki sorunu çözmüş olmalıydılar.

Ben, Ender ve Yasin'in arasında oturuyordum. Tam karşımda ise o ve Ceylin vardı. Mahir bir baştaydı, Kadir bir başta. Yanlarına da eşlerini ve

çocuklarını almışlardı. Asaf pusetinde uyuyordu. Küçük Doru ise annesinin yardımıyla yemeğini yiyordu.

Yasin evden gözü gibi baktığı müzik sistemini getirmiş, ortamı müzikle doldurmuştu. Telefonundan herkese sorup istek alıyor ve çoğunluk ne istediye onu açıyordu. Gülru, bu akşam masaya eşlik edecek içki rakı olduğundan Eklemedir Koca Konak türküsünü açmasını istemişti ondan ve şimdi bahçede bu türkü salınıyordu. Kadir ortam daha sıcak olur diye; mangalda pişen etler son bulmasına rağmen biraz daha odun atıp ateşin yansımaları ile aydınlanmasını sağlamıştı ortalığın. Şimdi herkesin yüzü ateşten yansımalarla aydınlanıyordu.

Yemek boyunca yaptığım böreklerin lezzetinden bahsetmişti herkes. Gülru bile tarifini istemişti. Bir Doru bir de Ceylin bir şey dememişti.

Ceylin'e çevirdim bakışlarımı. Çok mutluydu. Bu görüntü canımı yakıyordu ve ben yine kendime kızıyordum. En yakın arkadaşımın mutlu olmasına üzülemezdim. Üzülmemeliydim. Onunla sadece beş dakika konuşabilmiştik. Ceylin başarımdan dolayı beni tebrik etmişti. O benim için böyle sevinirken onun erkek arkadaşına bakıp üzülmem lanet bir durumdu. Bakışlarımı onlardan kaçırdığım sırada, "Hadi oyun oynayalım," dedi Ender. Çok hevesle ve bir anda aklına gelmiş gibi söylemişti bunu.

"Ne oyunu oğlum?" dedi Mahir tok bir sesle. "Kaç yaşında adamlarız, ne oyunu!"

"Kaç yaşındaymışız," diyerek omuz kırdı kocasına Gülru. "Hala genciz ve pek tabii oynayabiliriz."

"Yaşa yenge!" diyerek kadehini kaldırıp keyifle içti Ender. "Oynuyoruz o zaman," diyerek bakışlarını diğerlerinde dolaştırdı. Gümüş hemen istekli olmuştu. Ceylin de başını sallıyordu. Yasin istemeye istemeye kabul etti.

Ender bakışlarını bana çevirip, "Ya sen?" diye sorunca tek sessiz kalanın ben olduğumu fark ettim. Alçak bir sesle, "Bana fark etmez. Oynayalım diyorsanız oynarız," dedim.

"Güzel," diyerek ellerini birbirine vurdu ve sandalyesinde dikleşti Ender. "Anlatıyorum o zaman oyunu.

"Şimdi; ben bir cümle söyleyeceğim ve eğer onu yapmışsam içeceğim rakıyı, yapmamışsam içmeyeceğim."

"Ne biçin anlatıyorsun?" diyerek güldü Gümüş. "Ah bir de ne olduğunu kendi anlamış olsa. Siz beni dinleyin," diye ekleyerek dikkatleri üzerine topladı.

Ender yüzünü sallandırarak sandalyesine sindi. "Buyur, anlat yenge," dediğinde haline istemsizce güdüm.

"Örnekle anlatacağım oğlum ben. Böyle kimse anlamaz. Ondan söylüyorum," dedi Gümüş onun gönlünü almak maksadıyla. "Oyunu rakısına oynuyoruz galiba. Ender öyle anlattı çünkü," diyerek kadehini önüne çekti hazır vaziyette. "Hepinizin kadehleri dolu olsun. Oyun uzun sürer diye tahmin ediyorum. Kafaya dikmecesine olacağından suyunu fazla koyup seyreltsin içemeyenler. Ya da ağzıyla içmeyi bilmeyenler," diyerek gözlerini Yasin'e devirdi Gümüş.

Yasin yine de rakısını bol koydu bitmiş kadehine. İçmeyi seviyordu, dayanırdı biliyorum. Bir oyun ona koymazdı.

Gümüş sözlerine devam etti. "Sırasıyla gideceğiz ve bu sıra karşılıklı çapraz şekilde ilerlersin. Örneğin; Ceylin, Ceylin'den sonra yanında oturan Doru, Doru'dan sonra karşıya atlıyoruz Erva, Erva'dan sonra Ender... Böyle gidiyor olacak işte," diyerek nefeslendi. "Anladınız siz. Sonra başa dönüyoruz. Sırası gelen kişi bir cümle kuruyor. Soru niteliğinde ama soru olmayan. Örneğin: *Ben hiç araba kullanmadım* diye. Araba kullananlar içiyor, kullanmayanlar içmiyor. Yani cümlelerin tersi neyse onu yapanlar içiyor."

"Çok karışık," dedi Gülru. Kafasının karıştığı ifadesinden de belli oluyordu.

"Şimdi oynayacağız zaten ve ben ilk etapta müdahale ederim. Anlarsınız elbet," dedi Gümüş masanın diğer başında oturan Gülru'ya.

Gümüş'ün sözüne güvenip başladı Ceylin. Kadehini eline alıp ortaya bir cümle attı. "Ben hiç sevgilimle pikniğe gitmedim," dedi ve içmeden kadehi masaya bırakıp Doru'ya doğru iç geçirdi.

Masadaki evli çiftler rakılarını içerken diğerlerinininki yerinde kalmıştı. Sıra Doru'daydı ve oyunu anladığı kadarıyla bir soru sordu. "Ben hiç sigara içmedim," dedi kadehini kafasına dikerken. Ki o anda da yeni yeni yaktığı sigarası parmaklarının arasındaydı. Bunu rakıyı içmek için yaptığı öylesine belliydi ki istemeden gülerken buldum yine kendimi.

Önümdeki kadehe uzanıp kafama diktim. Gülru kaşını kaldırmış bana bakıyordu. "Sen sigara içtin mi?" diye seslendi masanın diğer ucundan hayret edercesine.

Gülerek başımı salladım. "Birden fazla hem de. Denedim sadece. İçici değilim yoksa."

Ender yanımda cık cıkladı. "Temiz kalan bir ben bir de yengelerim," diyordu kendini över gibi.

Umursamadım onu. Kadehimi tekrar doldurup soru sormaya hazırlandım. Bir süre düşündüm ve sonunda buldum soracağım şeyi, "Ben bu hayatta sevdiklerim için her şeyi göze alamam," dedim ve rakıyı kafaya diktim. Benimle birlikte herkeste. Bu masada içmeye istekli olan sadece Doru değildi. Benim sorum da onunki gibi önümdeki bardağı boşaltmak içindi.

Doru, masaya keyifle bıraktığım rakı kadehini süzdü önce, sonra ifademi. Yüzündeki ifade hiç olmadığı kadar sakindi. Ve biraz garip. Bir an gözlerimiz birbirine denk düşünce, çektim hemen kendimi. Ama onun yüzünde yakaladığım o ender ifadenin görüntüsü gözlerimin önünde asılı kaldı.

Sonrasında, Ender kendi hayrına olan bir soru sormuş, onun sorularını diğerleri takip etmişti. Kötü şansına hep de içmem gereken sorular dönüyordu masada. Sarhoş kalkacaktım kesin bu masadan. En son Gümüş sordu soruyu.

"Ben yeniden anne olmak istemiyorum," dedi. Sorduğu soruyu diğerleri de cevaplayabilsin diye, "Ben ebeveyn olmak istemiyorum," diye seçenek sundu. Rakısını kafasına dikince Kadir onu koltuğunun altına çekip saçlarına öpücükler bıraktı ve "Yaparız biz de," dedi. Çok güzellerdi. İçimi çektim. Gördüğüm kadarıyla masadaki herkes içmişti önündeki rakıyı.

Ceylin kadehini eline aldı. Keyfi biraz kaçmış gibiydi. Soracağı soruyu neredeyse hiç düşünmeden dile getirdi.

"Ben bu hayatta tek bir kişiyi sevdim!" dedi net ama kısık bir sesle. Kadehini kafasına dikti ve masaya indirdi.

Oyuna göre; birini sevmeyenler ya da aşkı sandığından başkasında bulanlar dikecekti kafasına rakı kadehini. Tek seferde, durmadan, duraksamadan...

İçenler de vardı içmeyenlerde. Ben Doru'nun içmediği kadehe takılıp kalmıştım. Onun bakışları da benim dolu duran kadehimdeydi şimdi.

Soru sorma sırası ondaydı ama dalıp gitmişti sanki. Bir anda, hiç beklemediğim şekilde yeşil gözleri gözlerimle buluştu, "Sen hiç birini sevmedin mi?" diye sordu bana. Yemek boyunca ilk kez bana yönelik bir şey söylüyordu.

Bir kadehime baktım bir de onun ateşin yansımalarının vurduğu, bakarken kalbimi yerle bir eden yüzüne.

İçim titredi, ona bu denli yakın, tam karşısında oturuyor olmaktan. Olabildiğince tebessüm etmeye çalıştım. Bakışlarım çekinceyle onun gözlerini buldu. "Ben bu hayatta tek bir adamı çok sevdim," dedim Ceylin'in sorduğu soruyu tekrarlayarak.

Doru ilk defa gözlerime bu kadar uzun bakıyordu. Kalbim yerinden çıkacak sandım. Anlayacak sandım.

Gözlerimi onun gözlerinden kaçırmak istiyordum, ama yapamıyordum. Arkadaşımın aşkını sevmek yeterince zorken ona bu kadar uzak olmaya dayanamıyordum.

Az önce gösterdiğim cesaret içimde ona ait olan o yarayı bıçakla keser gibi lime lime ediyordu.

Yanımda oturan Ender'in içmediği kadehine uzandım. Tek seferde kafama diktim. "Ölene kadar yalnız ilk olanı ve sonum olacak olanı seveceğim," dedim. Sarhoşluğumdan sebepti dilimin bağının çözülmesi. Bunu biliyordum ama kendime engel olamıyordum. Soru sorma sırası aramızda soru döndürdüğümüz için bana geçmişti ama kimse önündeki kadehe uzanmadı.

Herkes yüzüme o adamın kim olduğunu merak edermiş gibi bakıyordu.

"Ben," dedim, üzerime çevrilen bakışların farkında olarak. "Sanırım bu oyuna daha fazla devam edemeyeceğim."

Ayağa kalktım. Küt diye bir şey vurdu sanki kafama. Gözüm döndü. Dengemi sağlayamadığım için önce masaya tutundum, sonra oflayarak yerime tekrar oturdum. Ayağa kalkınca daha iyi anlamıştım durumumun ciddiyetini. Yürüyecek halde bile değildim. Başım anında önüme düştü. Kalkarken harcadığım efor göz kapaklarımı bile ağırlaştırmıştı. Başımı dik tutamıyor oluşumdan kolumu masaya dayayıp çenemi de onun üzerine yasladım.

Ceylin'in telefonuna mesaj yağıyordu o esnada. Telefonunu masanın altına alıp göz ucuyla şöyle bir baktıktan sonra, "Babam," dedi. "Gelmiş ve beni bekliyor."

"Bırakayım seni," diyerek ayağa kalkacak oldu Doru, Ceylin ona sebepsizce ters bir bakış attı. "Siz keyfinize bakın. Ben hemen giderim zaten. Kapıda. Gelmene gerek yok."

Neden sinirliydi, kimse anlam veremedi. Ceylin giderken de Doru'ya bakıyorlardı bir sorun mu var der gibi.

Doru önündeki kadehi alıp kafasına dikti. Umursamadı ne onları ne de aniden kalkıp giden sevgilisini. "Oyun bitsin artık. Evlere dağılalım."

Mahir kafasını sallayarak onayladı onu. "Erva ne olacak?" diyerek başıyla beni işaret etti Gülrü. O sırada eğilmiş bebeğini pusetinden çıkarıyordu. "Ve burası ne olacak?"

"Ender," dedi Doru emreder gibi. "Yiyecekleri topla sadece. Tabakları falan yarın alırız. Kalan börekleri benim eve bırakırsın."

Ender ona başını salladı ve toplamaya girişti ortalığı.

"Erva'yı ben götürüm evine. Bırakırım. Oradan da eve geçerim," dedi Doru. Asaf'taydı gözleri. "Uykusu mahvolmasın. Sizde oğlunuzu götürüp yatırın."

Hepimiz dost olduğumuzdan bunu kimse garipsemedi. Benim için biraz sorundu aslında. Bunu istemiyordum. İtiraz edemiyordum hem halim olmadığından -gözlerim kapanıp duruyordu-hem de dikkat çekmemek için. Mahir, Doru'ya gözü gibi güvendiğinden, "Eve girene kadar kapıda bekle," dedi baskılı bir sesle. "Öyle geç evine. Eve girmezse hesabı senden sorulur."

"Doru başını salladı ona ve masanın diğer tarafına dolandı. Ender hariç diğerleri çoktan merdivenleri çıkıyordu.

"Gel bakalım," diyerek koluma girdi Doru. Tuttuğu gibi beni ayağa kaldırdı. Başım küt diye omzuna düştü. Gözlerim kapandı. Yer ayaklarımın altında hareketlenmişti sanki. Belime dolanan kolları olmasa...

Uykuyla uyanıklık arasında bir yerdeyken ben, "Seni eve sokmadan bana rahat yok. Kalbimi ateşe verdin bugün, orayı tüm benliğimle doldurdun insafsız. Şimdi orada bana bile yer kalmadı," gibi bir şey dediğini işittim. Belki hayaldi belki gerçek.

Bölüm Bitti...

Bende bittim ama siz göremiyorsunuz. 18 Bin hedefim vardı ben onu 20 Bin yapmışım bu hafta. Ne diyeyim mükemmel :)

Yeni bölüme kadar kendinize dikkat edin. Sevgiyle kalın...

[Burada bir GIF veya video olmalı. Görmek için uygulamayı şimdi güncelle.]

10. Bölüm - VURGUN

Merhabalar,

Bölüm Şarkısı: Glasxs - Seni Kimler Aldı

Not: Bazı anlarda Erva'dan çıkıp yazar anlatımına geçiyorum. Buna hazırlıksız yakalanmamanız içinde o kısmın başına ve sonuna fesleğen dalı koyuyorum. Bilginize...

Beğenmeyi ve yorum yapmayı unutmayan elleriniz şimdiden dert görmesin...

KEYİFLE OKUYUN...

10. BÖLÜM

VURGUN

Bu aralar şarkılarda ya da şiirlerde buluyorum kaybolan Erva'yı...

Ben önceden bu kadar duygusal biri değildim. Dalıp gitmez, şiir okumaz, sevmek üzerine bu kadar düşünmez, kendimi orada burada unutmazdım.

Şimdi unutuyorum...

Aşk şarkıları dinliyorum ve her defasında kendime benzetecek bir cümle mutlaka buluyorum orada. Tabii, sana da. Bazen şarkılar sözsüz oluyor; ben yazıyorum üzerine. Hep seni, bir seni...

Bazen yolda yürürken parfümünün kokusuna denk geliyorum birinde. Durup bir soluklanıyorum. Tam olarak sen gibi kokmuyor; ama her şeyde olduğu gibi bana biraz yine seni hatırlatıyor. Ne güzel bir his bilemezsin. Sen yoksun ama varmışçasına dolduruyorsun o anlarda içimi.

Sana benzeyen şiirler buluyorum okuyacak. Sana benzemeyince şiiri de sevmiyorum, yazanı da... Hızla çeviriyorum sayfalarını kitabın. Şiir kitaptan okunmuş, sayfaların kokusu sözlerini yaşatırmış... Ve her şiir; ayrılık olanları da kavuşmak olanları da bana sadece seni anlatırmış. Bu galiba payımızda ne kavuşmak ne de ayrılmak oluşundan.

Sen evden çıkıp giderken ben verandanın önünde kaybediyorum kendimi ya da pencereden yayılan cılız ışığın altında. Kokunu da peşime takıp

evime dönüyorum her defasında. Sonra dört bir yanıma sarıyor, ben oturup seni soluyorum. Aklım sende kalıyor anlayacağın.

Bu gece dolunay var neredeyse yıldızsız gibi görünen karanlık gökyüzünde. Kadife gece daha bir fazla dokunuyor şimdi bana. Kulübemin önünde oturuyorum. Yumuşacık bir minder var altımda. Yanımda da misler gibi kokan fesleğenim. Kahve etrafımda dört dönüyor. Ayrıca mutlu sanki şu an. Sebebini bilmiyorum. Belki sadece benimle olmaktan...

Dışarısı sonunda haziran yağmurlarından kurtulduğundan sebep, oldukça ılık... Rüzgârlı ama serin olduğunu pek söyleyemem. Saçlarımı yüzüme dağıtmasa iyiymi.

Gözlerim ara ara gökyüzüne kayıyor, sonra yine senin verandanı buluyor. Evdesin bugün ama çok sevdiğin verandan da zaman geçirmiyorsun. Buna üzüldüm biraz. Tüm gün göremedim seni. En azından bir kere pencereden...

Ceylin tüm gün yoktu ortalarda. Ondan mı kendini eve kapatıyor oluşun? O olsaydı çıkardın çünkü. Başını göğ'e diker soluklanırdın. Bunu sevdiğini belli etmeden geceyi izlerdin, dolunayı süzerdin. Çok hoşlanırdın gökyüzüne bakmaktan. Asla sıkılmadan, doya doya seyrederdin.

Olsun... Ben senin yerine de bakıyorum bu gece. Hem kendi yerime hem senin yerine. Her zamankinden bir başka güzel, Doru... Gümüşü ay ıslıl ıslıl. Gökyüzünün ona yakın olan yerleri gündüzmüşçesine açık mavi. O kadar parlak yani ay bu gece.

Keşke sende olsan diye tekrar düşünürken gözlerim yine verandanı buldu. Engel olamıyorum kendime. Dileğimin kabul edilmesinin sağlayan bir şeyler olmuş olmalı. Verandanda değilsin ama pencerendesin! Sen de dayanamadın değil mi? Geceye bakmaya geldin.

Sen varken benim gözlerim geceyi görmüyor ki... Sen geceye ben sana hasret... Sen kavuşursun elbet, ama benimkine yeni bir ömür gerek.

Erva'nın Günlüğü

20 Haziran- İzmir

Rüya olmaya yakın, gerçekten uzak, hayal gibi, uykuyla uyanıklık arasında bir yerde...

Önce bedenimi bedenine yasladı, sonra kolları arasında havalandım. Kolumun birini destek alırcasına onun ensesine dolarken, başımı da göğsüne iyice yanaştırdım. Diğer elim sarhoşluktan yarı baygın olmama rağmen göğsünün üzerinden yukarıya doğru kaydı ve gömleğinin yakasını tutup sıkıca kavrayıverdi. İç çeker gibi aldığım her bir nefes Doru'nun boynunun yanlarına temas ediyordu. Gözlerimi kapatmak, uykuya karşı

gelmemek istiyordum ama onu biraz daha görürüm diye yapamıyordum. Bakışlarımı yukarıya kaldırdığımda gördüğüm yalnızca sakallı çenesi ve zar zor gördüğüm kapalı gözleriydi. Seyrek nefesler alıyordu ama her nefes alışında elimin altında hissettiğim göğsü titriyordu.

Kendimde gibiydim ama değildim de. Hareketlerimi, hislerimi ben yönetmiyordum. Aklım yerindeydi. Şu anın hata olduğunu fark ediyordum ama önüne geçecek hiçbir şey yapamıyordum. İçimde ona duyduğum özlem demlendikçe demlenmiş, koyu yeşil, her yanımı kaplayan bir hal almıştı. Özlemek gözlerinin rengiydi. Öyleyken nasıl karşı konulurdu? Nasıl geri durulurdu? Ve tam şu anda sarhoşluğum hislerimi yoğunlaştırırken ona sokulmaktan nasıl geri durulurdu?

Merdivenin henüz başında olmamıza rağmen bilmem neden durması gerekmişti. Beni kollarının arasında değilmişimcesine, hiçbir ağırlığım yokmuşçasına taşıyordu. Başını hafif yüzüme doğru eğmesiyle yeşil gözleriyle buluştu gözlerim. Garip bir bakışmanın ortasında kalırken, "Ender," diye seslendi ondan hiç beklemediğim yumuşak bir tonlamayla. "Yarın seninle bir yere uğrayacaktık. Neresiydi orası?" Gözleri yüzümde dolandı. Bir iç çekişle çekincesiz baktığım yeşillerini yüzümden uzaklaştırdı.

Ender öncesinde masanın üzerindeki bulaşıkları toplarken, bunu yapmayı bıraktığını kesilen seslerden anladım. Şimdi durmuş merdivenlerde dikilen bize bakıyordu muhtemelen. Açıkçası başka zaman olsa yanlış anlaşılır diye şu anın içinden kurtulmaya çalışırdım. Lakin şimdi yapamıyordum bunu.

Belki çok uzun süre onu onsuz yaşamaktandı şu halim, ondan kopmak istemeyişim. Belki de asla farkında olmadığım şekilde bir şişenin dibi olacak kadar sarhoş oluşumdandı. Dipteydim yani. Mantık pek uğramıyordu buraya.

"Abi, çarşı demiştin. Fidancıya uğrayacaktık. Bahçeye çiçek ekecektik. Gülru yenge de istemişti. Erva'yı da unutmayalım demiştin. Ne çabuk unuttun?"

"Akıl mı kalıyor oğlum insanda," dedi Doru yine yumuşak ama daha düz bir sesle. Gözleri tekrar yüzüme çevrildi. Bakışları gözlerimde, yanaklarımda, çenemde dolaşırken, "Börekleri unutma Ender. Bana bırakacaksın ona göre," diye seslendi. Benim yaptığım börekleri mi? Uykulu bir mırıltıyla başımı göğsüne yasladım. İçimi çekerek gözlerimi kaparken, bakışlarımız da koptu. "Kapıya as benden önce çıkarsan. Ben Erva'yı -görüyorsun halini- evine sokmadan gelemem."

"Tamam abi."

Doru ağır ağır çıktı merdivenleri. Bir tüy kadar ancak ağır geliyordum güçlü kollarına. Kendimi onun göğsüne yaslam  ken, kolları bedenime sarılıyken çok farklı hissediyordum. Ben k     k bir kızdım sanki o da kocaman bir dev. Eliyle bile beni sarıp sarmalayabilirdi. Ya da ben göğsüne kimsenin bulamayacağı şekilde saklanabilirdim. Şu k     k halimle onu kocaman sevdiğimi kimse anlamazdı. O bile...

G  zkapaklarım giderek a ırla tı ından g  zlerimi artık açık tutmakta zorlanıyordum. Etrafımı g  remiyor olmama rağmen çimlik alanı yine ağır ağır adımlarla ge ti imizi hissedebiliyordum.

Hiç acele etmeden yürüyordu. Kollarımı yerimi sahiplenir gibi iyice sardım boynuna. Dudaklarım bu hareketimle boynuna sürtündü. Midemde anlık bir kasılma peyda olurken bu alkolün etkisinden değildi, biliyorum. Teni tenime de ince... Çok başka hissettiriyordu. Kafamda bir Şarkı  alınıyordu. Olmaz bir Şarkı. Kafamın içinde bile olsa söze dökülmemesi gerek bir Şarkı. Bu Şarkı beni umutlandırıyordu. *"Elbet bir gün buluşaca ız. Bu böyle yarım kalmayacak. İkimizin de saçları ak. Öyle durup bakışaca ız."*

Ne haindi insan aklı. Her ne durumda olursa olsun umut ediyordu. Belki olur, belki vardır, belki o da sever diyordu. Başta kendimken engel, Şöyle anlardan mutlu olup kendime ihanet ediyordum.

Birkaç adım sonra duraksadı Doru. Ben yine de açmadım g  zlerimi. Açacak halim hala yoktu zaten. Durdu undan eve geldi imizi de anlayabiliyordum. Az sonra o gidecekti. Beni eve soktuktan sonra Şu an son bulacaktı.

Aslında ben kendimi bir rüyanın içinde sanıyordum. Hem gerçek hem de hayal gibiydi içinde bulunduğum an. Hiç Şüphesiz gördüğüm en güzel rüyaydı bu. Sonlansın istemeyecek kadar perişan da bir halim vardı.

Uyku ile uyanıklık arasında görülen rüyalarda istediğiniz her Şeyi yapabiliirdiniz. İsted  iniz gibi y n verir ve kimse tarafından yadırganmazdınız. Çünkü sizin r yanızdı ve son bulduğunda olanlar hiç olmam   gibi yok olurdu. Utanç falan kalmazdı.

Bacaklarımın ikisi birden usulca kollarının arasında çözüldü. Ayaklarım yerle buluşurken bedenim bedenine sürtünerek indi. Ona yaslanırken kollarım usulca kayd  boynundan göğsüne doğru. Başım göğsüne ellerimin arasına k t diye yapıştı ama ben yine de açmadım g  zlerimi. A amadım.

Kolu beni dengede tutmak maksadıyla belimin ince kıvrımına sarılırken, gövdem gövdesine iyice yaslandı.

"Nasıl mışıl mışıl uyumaya devam edebiliyorsun anlamıyorum," diye homurdanıyordu. Kızılmıyordu ya da bundan rahatsızmış gibi çıkmıyordu sesi. "Otur bakalım şuraya," diyerek Beni kapının önündeki tek basamaklı mermer kaldırıma oturttu ve sırtımı kapının kirşine yasladı. Elinin birinin yanımdaki saksının içini karıştırdığını duyabiliyordum. Anahtarlar şingirdayınca onları bulduğunu da anladım.

Kapı ağır ağır duvarla buluşurken o da, "Erva," diye seslendi az da olsa yorulmuş olmasından sebep tepemde soluklanarak. "Seni yatağına benim yatırmam hiç uygun olmaz. Şimdi kalkman gerek."

Yanıma doğru çömelip, yana yatmış başımı düzeltmeye çalıştı. Çenemi parmaklarının arasına aldı ve yüzümü yüzüne kaldırdı. "Uyanman gerek," dedi bu defa daha baskılı bir sesle.

Rüyadan ayrılma vaktiydi galiba. Gerçekliğe dönmem gerekiyordu. Lakin bedenimi esir alan sarhoşluk hissi gerçeğin içinde hayal yaşatmaya devam ediyordu.

Gözkapaklarımı ağır ağır aralayıverdim. Kısık bakışlarım kırpışarak etrafıma bakındı. Karanlığı ve bahçenin ışıklarını ayırt etmeye çalıştım. O anlarda gözlerimi daha da kısıyor, yakın noktalara çekildiğinde kocaman açıyordum. Puslu bir manzaradan ibaretti önümdeki. Olmayan ışıklar oynayıyordu gözlerimin önünde.

Dudaklarımı aralayıp esnedim ve elimin birini saçlarımın arasına atıp karıştırırken, bakışlarımı karşımda ciddi bir ifadeyle diz çökmüş duran Doru'nun keskin bakışlarıyla buluşturdum.

Kirpiklerim aheste aheste inip kalkarken, "Doru Demir?" dedim bir minik şaşırarak. Şaşkındım çünkü ben olayın rüya kısmına sanırım fazla takılmıştım. Gerçekten buradaydı. "Sen burada mıydın?"

"Minerva Saraçoğlu," diye yanıtladı beni. Şu saatte, ben bu haldeyken aramızda mantıklı bir konuşma dönmeyeceğini anlamış gibi bakışlarını yüzümde dolaştırdı. "Kalkabilecek misin?"

Dudaklarımı araladım. Hemen sonra gülümsedim. Neden güldüğümü bilmiyordum. "Başım dönüyor. Uykum var gibi de yok gibi de. Çok susadım ama kusacak gibi de hissediyorum. Bir de senin tam göremiyorum," dedim ve elini ona doğru uzattım. Gerçekliğini test etmeye çalışıyordum. Önce sağa, sonra sola sallandı parmaklarım. Iskaladı yüzünü. Kıkırdarak boşta olan elimi ağzıma kapatıp biraz daha öne doğru

uzandım. Elim yanağına denk gelmeyi başardı sonunda. Uzamış sakallarının arasına girdi parmaklarım. Doru buna şaşırda da, kıpırdamadı yerinden. "Çok güzeller," dedim hayran hayran. Elim yukarıya doğru kayd ve şakağında o malum, hep dağınık duran bir kaç tutam saç buldu. Geriye doğru taramak yerine, "Hep buradalar," diye homurdandım.

"Sorun mu bu senin için?" diye sordu Doru boğuk bir sesle. "Onlarla bir derdin mi var?"

Yok dercesine başımı salladım iki yana. "Güzeller," dedim iç geçirirken. "Çok güzeller..."

Pek konuşkan biri sayılmazdı Doru. Hele böyle anlarda. Muhtemelen şöyle bir şey söylememi beklemiyordu. Ne yazık ki bende kendimden beklememiştim. Dilim kontrolüm dışında söylüyordu söyleyeceklerini.

Hem konuşmak, içimden ne geçiyorsa söylemek istiyordum hem de sus diyordum. Sus geri dönüşü olmayacak.

Elim saçlarının üzerinde şefkatle dolaşmaya devam ederken ne geri çekilebildim ne de o bir şey yaptı.

Sıradanmış gibi, sanki ben onun saçlarını hep seviyormuşum gibi, o da buna alışmış gibi hissettiriyordu yaşanan şu an. Rüya ile gerçek arasında sıkışıp kalmışım gibi hissediyorum demişim ya. O his hala benimle birlikteydi. Doru'yu bir hayale dokunur gibi seviyordum ama aklım o gerçek diye bağııyordu. Yapma, pişman olacaksın yapma!

"Küçük Doru, öz yeğenin olmamasına rağmen çok benziyor sana," dedim mahmur bakışlarımı onun yüzünde dolaştırmaya devam ederken. "Fiziki olarak belki saçları bu benzerliğe dâhil ama huyu, suyu, havası..." Derin bir nefes alıp tek seferde bıraktım. "Aynı sen."

"Onu çok seviyorsun değil mi?" diye sordu Doru. Sorduğu buydu ama merak ettiğı çok daha fazla şey varmış gibi bakıyordu gözleri gözlerime. O tam şu anda böyle mi düşünüyor, böyle mi hissediyor, bilmiyordum ama ben onun hakkında çok şeyi merak ediyordum.

Başımı salladım küçük bir kız çocuğı edasında. Dudağımın kenarını ısıırıp başımı geriye atarak ona daha dikkatli bakarken içimi çektim. "Çocukları çok severim... Ama onu bir başka seviyorum," dedim. Hala göz kapaklarımla savaşım sürüyordu. Bir açılıp bir kapanırken alçak bir sesle, "Sana benziyor ya," dedim ama cümlemin sonunda sesim kederli bir hal aldı ve gülümseyen ifadem dağıldı.

Bir an kendimi mutlu hissederken bir anda hüzne boğulabiliyordum. Onu böyle, ellerimin arasında tutabilsem hep... Sevsem sevsem... Sonra hiçbir

şey olmamış gibi o unutsa, ben unutsam... Ceylin bilmeseyse, biz hiç kötü olmasak. Aklımdan geçirdiğim şu şeylerin bile yasaklı oluşu canımı yaktı.

Bu kural ihlaliydi. Yasaklı alana girmekti. Sevmemem, dokunmamam gereken adama yenilmekti. Olmamalıydı.

"Ben küçükken saçlı bebeklerden korkarmışım," dedim birden. Ona bahsetmekten çok aklımdakileri uzaklaştırabilmek için yeni bir konu arıyordum kendime. Ağzıma gelen ilk şeyi de söyleyivermişim.

"En yakın arkadaşım Yankı imiş. Ova teyzenin en büyük oğlu. Annemin can arkadaşı Ova teyzem... Sen tanımazsın onu," dedim gözlerim kapalı, elimi havada şöyle bir sallarken.

Alakasız bir konuya geçtiğimin ve bunu sanki çok mühim bir mesele gibi anlattığının farkında değildim aslında. Ben baya baya sarhoştum. Söylüyordum ama çok geçmeden o söylediğimi unutuyordum.

"Kendi de bacak kadar olmasına rağmen benim saçlı bebeklerden korktuğumu ilk o fark etmiş. Belki de o yüzden çok seviyorum onu. Şimdi çooooook uzakta," dedim gözlerimi açıp uzakta bir noktaya dikerek. Sanki olduğum yerden onu görmeyi başarabilirmişim gibi bakıyordum o noktaya.

"Nerede?" diye sordu Doru düz bir sesle.

"Çok," dedim dudaklarımı büzerek. "Çok uzak. Yeni Zelanda."

"Ne yapıyor orada?"

"Bilmem, çalışıyormuş galiba. Annemin dediğine göre bir kız için gitmiş ama ben inanmadım," derken bakışlarım Doru'nun yüzünü buldu.

"Neden inanmadın?" diye soruyordu kaşlarının arasında derin bir çizgi oluşurken.

"Yankı beni seviyordu çünkü. Arkadaşlığımıza ihanet etti o. Küstük onunla. Ben aynısını yapmam başkasına. O yaptı ama."

"Sen sevmiyor muydun onu?"

Elimi saçlarından çekip dizlerimin üzerine indirdim. O ana kadar unutmuştum onun saçlarıyla oynadığımı. Ellerimin saçları gibi koktuğuna emindim şimdi.

"Sevseydim karşılık verirdim," dedim başım öne eğilirken. *Beni sevseydin karşılık verirdim Doru. Seni seven bendim. Hala seviyorum. Sen beni sevseydin ben Ceylin ile ne olursa olsun konuşurdum.* " Ama sevmiyordum işte," diyerek omzumu silkerek Doru'nun dikkatli bakışlarına kaldırdım gözlerimi. Göz bebeklerindeki yeşil renk cılız loş bahçe ışıklarının altında titreşiyor gibi görünüyordu. "Yankı iyidir, dürüsttür, candır. Onun kadar doğru birini daha tanımadım ben. Sevilmeyi hak ediyor

sonuna kadar. Keşke annemin dediği gibi sevdiği biri için gitmiş olsa oraya. En azından o mutlu olabilse..."

"Sen mutlu değil misin?" diye bir soru yöneltti Doru, çenemi tutup yüzümü yüzüne eşitlerken.

Değilim. Hiç değilim. Sen yokken ben iyi değilim!

En başından beri bu sorudan kaçırıyordum da şimdi yakalanmışım gibi hissediyordum. Derin bir nefes aldım hislerimin yoğunluğundan, gözlerimde parladı. Doldurdu pınarlarını. Öyle ani olmuştu ki bu, ben gibi o da şaşkındı.

"Ağlamazsın Erva," dedim kendi kendime. Yüzüme baktı baktı. "Sen ağlamazsın."

Canı yanan bendim ama sanki o da hissetmiş gibiydi. Ona da bulaşmış gibi.

Sana ne oluyor ki dedim içimden. Burnumu çektim. *Sana âşık olan benim. Sen sevmiyorsun, ben seviyorum.*

Yüzümde oluşan buruk gülümsemeyi gözlerimi terk eden yaşlar takip etti. Derin bir nefes alıp bırakırken "Ağlamam ben," diye yineledim kendimi ikna etmeye çalışır gibi.

Kocaman gülümsemeye çalışırken, "Üsteğmen," dedim. Yine konu değişiyordu. "Gerçekten bir tek Ceylin'i mi sevdin bu hayata?" Sesim çatallı çıkmıştı.

Doru konuşmanın bitmesi gerektiğinin farkındaydı artık. Bunu ifadesinden anlayabiliyordum. Onun hayatına böyle gizlice sızamazdım. Sarhoştum ve şu an ne sorsa cevaplayacak haldeydim. Koluma girdi. "Hadi, kalk Erva," dedi, ayağa kalkarken beni de beraberinde yukarıya çekerek. "Anladım ki kendi başına yatamayacaksın."

Ayaklarımın üzerine kalkarken, "Seviyorsun," dedim başımı sallayarak. "Sen onu çok seviyorsun." O konuşmayı bitirmek istiyordu ama ben bitiremiyordum.

Elimle gömleğinin göğüs kısmını avuçlayarak destek almaya çalışırken, "Sen bu hayatta bir onu sevdin. Bende... Sırf bu sebepten bir ortak noktamız var seninle," dedim. Başım göğsüne düşerken, gözlerim kapandı bir kez daha.

Ayakta durmakta zorlandığımdan, Doru diğer omzumu da yakalayıp kendine çekti. "Bir tane değil," dedi kulağıma fısıldar gibi. "Seninle çok ortak noktamız var Erva. Görmüyorsun ama çok fazla..."

Gömleğini avuçlayan ve sıkı sıkı kapalı tuttuğum parmaklarımı elinin arasına aldı. Kalbinin tam üzeriydi orası ve elimin altında hızlanan kalp atışlarını hissedebiliyordum. Buna rağmen elimi oradan çözüp alamadı. Kolunun birini belime dolayıp, diğerini bacaklarımın altından geçirdi. Kokusu ciğerlerimi doldururken başım ve saçlarım artık omzundaydı. Yüzüm boynuna yakındı, artık orada nefes alıp veriyordum. Nefesim teninin üzerinde nem bırakıyordu. Hala kalbinin üzerinde duran avucumun altında hızlanan kalbini daha net hissediyordum. Neden bu kadar hızlı atıyordu?

Hafif bir rüzgar esti ve tenine bıraktığım nemi silmeye çalıştı. Ürperdiğini hissettim. Beraberinde bende.

Döndü ve derin bir soluk alıp karanlık eve girdi. Kapıyı kapatmadı, çünkü bir an önce beni bırakıp gitmekti niyetindeydi muhtemelen.

Uykulu bir homurtuyla, "Doru," diye fısıldadım. Ona sadece günlüklerimde böyle hitap ediyordum. Doru da bunun farkındaydı. Olduğu yerde durmasının nedeni buydu. Yüzü omzunda yatan yüzüme döndü. İçerinin karanlığına gözlerim henüz alışamamışken ve onu net bir şekilde göremiyorken, bir kez daha, "Doru," dedim. Bir şey söylemeye çalışmıyordum. İstemsizdi. Yalnızca bunu yapmak istiyordum. Özgürce. İsmi tekrarladım. Tekrarladım. Tekrarladım.

"Hımm," dedi boğuk bir sesle sonunda. Yine bir şey söylemeyi başaramadığı içindi şunu söyleyişi.

"O sendin!" dedim o bana söyleyecek bir şey bulamamışken. Oyundaki adamın kim olduğundan bahsediyordum. Anlamazdı ama ben itiraf ettiğim için şimdi mutluydum.

Elimin altındaki kalbi çarptı durdu göğüs kafesine, oradan avucuma. Yerinden çıkacakmış gibi atıyordu şimdi. Göğsünün üzerinde duran parmaklarımı gevşetip gömleğini serbest bıraktım.

Erva'nın uykuyla karışık söyledikleri gerçektir ve bunu iliklerine kadar hissedebiliyordu Doru. Günlükte yazdıklarını ilk defa destekliyordu kendi sesiyle. Yine kucağındaki küçük bedeni günlüğü yazarken ki anlarında hayal ederken buldu. Bu, bu aralar çok sık olur olmuştu. Erva'nın görüntüsü gölgesi gibi takip ediyordu onu ve Doru istememesine rağmen bundan kurtulamıyordu.

İstemiyordu çünkü; ona âşık olması demek, en başta Mehmet Ege Saraçoğlu'nun emanetine ihanet etmesi demektir. Bu emanetin sözü hastane

odasında alınmamıştı ondan. Çok önceye dayanıyordu. Şu sözlerle;

"Sana bir can borcum var Doru. Eşime, kızıma geri dönmemi, onlara verdiğim sözü tutmamı sağladın. Artık sende benim evladım sayılırsın. Belki gerçek ailen gibi olmaz ama Meleda'yı anne, Erva'yı da kendine kardeş bil bundan sonra. Beni de baba elbette. Sen onlara, yüzlerinden az kalsın eksilecek o tebessümü geri verdin."

Erva'yı hiçbir zaman kendine kardeş görmemişti Doru. Olabilirlerdi, onu kardeş belleyebilirdi kendine ama; hiçbir zaman, çok çabalamasına rağmen yapamamıştı bunu. Bir kere o gözlere sahipken o, bakmaya bile korkarken oraya, nasıl başarabilirdi bunu? Bunun da bir sebebi olduğunu şimdi anlıyordu. Erva'nın gözlerinde dipsiz bir kuyu vardı. Kuyunun dibinde gözlerinin renginde alabildiğine yeşil ormanlar, kanat çırpın kuşlar ve berrak masmavi bir deniz... Bakan oraya düşmekten kendini alamazdı. Oradan günlüğünde yazdıkları sayesinde itilmişti ama düşmeyi galiba kendi istemişti. Gözlerindeki o yeri tanıyışı işte bu yüzdendi.

Sonra; görevleri vardı Doru'nun. Erva aklını kendiyile doldurarak dalgınlaşan ve giderek bu durumun artmasına neden olan bir adama dönüşmesine neden oluyordu. Hayatı boyunca aşktan belki de bu yüzden kaçmıştı. Ceylin'a aşık değildi. Hiç olmamıştı. Birlikte koskoca bir yıl geçirmişlerdi ama bu aşk değildi.

Erva, az önce Doru'nun gömleğinin serbest bıraktığı yere, sıkı sıkı tutuyor oluşundan sebep terleyen ve ısınan avuç içini açıp kalbinin üzerine kapattı. Bu hareketi Doru'nun tüm dalgın düşüncelerini silip süpürdü. Kalp atışları ağır ağır sakinleşirken, Erva sahiplenir gibi tuttu orayı yumuşacık, "Bir tek sendin. Hep sendin..." diye mırıldandı derin bir uykuya çekiliyormuşçasına. "Çocukluğuna ayrı," dedi her an ağlayacakmış gibi sızlanır bir sesle, "kimsesiz yanına ayrı..." İçini çekti ve dudaklarını boynunun kenarına bastırdı. Öpmüyordu ama orda dinlendiriyordu sanki dudaklarını. Sıcaklığı nefesindeki nemin etkisini onlarla çarpılarak tenine işlerken, Doru'nun hararetli soluğu gırtlığında boğulur gibi kalakaldı. Nefes bile alamıyordu şimdi. "Kimsenin görmediği ama benim baktığımda içine kadar okuduğum yanına ayrı vurgunum."

Anın yoğunluğu kaskatı keserken bedenini, işittikleri aldı götürdü onu sanki. "Erva," diye fısıldadı boğuk bir sesle. Kalbi yeniden hızlanırken, "Sarhoşsun ve..." diye devam etti konuşmakta zorlanarak. Söyledikleri kalbine vurgundu! Orayı da aklını da darmaduman ediyordu sesi, söyleyiş

şekli, sözleri..."Bunları söylemeyi istemiyorsun aslı-" aslında diyecekti ama tamamlayamadı sözlerini.

Erva dudaklarını onun teninin üzerinde kıpırdatmaya devam ederek, "Uyumak istemiyorum," dedi Doru'nun sözlerini böldüğünün farkında olmadan. Ne söylediğini ne de onun dediğini hatırlıyordu. "Doru ben..." Teninin üzerinde soluklandı bir süre. "Beni..." Öptü onu boynunun yanından bunu yaptığının en küçük farkında olmadan.

Doru bunun doğru olmadığını bir kez daha içinde tekrarlayıp dururken ani bir hareketle onun bacaklarını yere bırakıp kucağından inmesini sağladı. Düşmesin diye belini tutmaya devam ediyordu. "Kahve içmen gerekiyor bence," dedi onun koluna girip mutfağa doğru yürütmeye başlarken. Evleri neredeyse birebirdi ama kendininkinin tersi şekilde konumlanmıştı. En son buraya geldiğinde fark etmişti bunu.

Erva'nın mutfağı ve yatak odası yan yanaydı ve yönleri kendi yatak odasıyla mutfağına paralel düşüyordu.

Onu kapıdan içeriye sokup duvarda ışığı aradı tek eliyle. Diğer eli onu tutmaya devam ediyordu. Az önceki öpücüğünün ıslaklığını boynunda hissetmeye devam ediyordu. Derim bir soluk alıp ışığı yaktı. Mutfak gün gibi aydınlanırken, Erva'nın gözleri kamaşmıştı ve göz kapaklarını ışığa alışmak istercesine kırıştırmaya başlamıştı.

"Senin mutfağın benimkinden biraz daha büyük," dedi aklındaki düşüncelerden sıyrılmak istediğinden, aslında önemsiz olan bu detayı dillendirirken.

Kendininkine benzer, ama biraz daha Amerikan tezgâhlarını andıran ahşap bir bar masasının önündeki taburelerden birini çekip oturttu onu. Neyse ki arkılığı vardı ve istese bile geriye düşmeyecekti.

Erva o kadar kendinde değildi ki; bahçedeyken, yemek masasındayken durumunun boyutunun bu olduğunu hiç fark edememişti Doru. Bir keresinde onun '*çok içmem ama ben kolay sarhoş da olmam,*' dediğini anımsıyordu. Lakin bu gece kimse oyun yüzünden normal bir şekilde içmemiştir. Bu halde olmasını garipseyemiyordu.

"Kahve nerede?" diye sordu Doru. Erva o esnada gözkapaklarını kırıştırmaya ve yüksek ışığa gözlerini alıştırmaya çalışıyordu. Yeşil gözleri arada irileşiyor ve lambanın altında parıl parıl parlıyordu. Bunu yaparken de Doru'ya bakıyordu. Cevap verebilecek –verse bile nerede olduğunu hatırlayacak- halde değildi aslında. Elbette bunun farkındaydı adam.

Erva, onun düşüncesinin aksine, şaşırtırcasına elini kaldırıp tam karşısında duran kahve kavanozlarını gösterdi.

Doru onun işaret ettiği yere çevirdi hemen başını. Elbette orada olacaklardı diye düşündü. Gözünün tam önünde... Onun kadar kahveyi seven var mıydı ki?

Doru kahveye doğru yürüyüp, "Sanırım sadece Türk kahvesi yapabilirim," dedi ona bakmazken. Sesi kendinden emin gibi çıkmıyordu, çünkü daha önce kahvenin hiçbir çeşidini yapmayı denememişti. "Gerçi o kadar çok kahve çeşidi var ki burada. Onu da bulacağımı sanmıyorum." diye homurdandı gerçeğe yüzleşirken.

Erva kıkırdayınca omuzunun üzerinden ona baktı doğruca. "Ne oldu?" diye sordu ona. "Neye gülüyorsun?"

"Sana," dedi kız kıkırdamaya devam ederek. Dili dolaşıyordu konuşurken ve bu ona ayrı bir sevimlilik katıyordu.

"Bana ama neye?" diye sordu Doru.

"Kahve yapmayı bilmezsin sen," dedi Erva dümdüz. Hala gülüyordu ve yerinden kalkmaya çalışıyordu. "Bırak sana öğreteyim..."

"Otur sen," diyerek hemen yanına varıp omzunu tuttu. Onu durdurdu Doru. "Ben yaparım. Ayakta bile duramıyorsun," dedi tersçe. "Bir de kahve yapacakmış. Anlat sen, ben yaparım."

Erva huysuz bir sesle, elini kaldırıp yedi cam kavanoz arasından ikincisini -ikincisini gösterip göstermediğine emin değildi aslında- işaret ederek, "İşte oradaki," dedi. "İkinci kavanoz."

Doru onun yerinden kıkırdamadan oturacağına emin olduktan sonra tekrar karşı tezgâha doğru yürüdü. Gösterdiği üçüncü kavanoz yerine ikincisini aldı ve gözleriyle yakında bir yerde olması muhtemel olan cezveyi aradı.

Erva tekrar kıkırdarken, "Kavanozların hemen üstündeki dolapta cezve..." dedi, lakin midesi bulandığından sözlerine devam edemedi. "Fincanlar da orada. İki fincan su koy..." Konuşmakta zorlanıyordu artık.

Doru onun arkasında midesi ile savaş verdiğinden habersiz cezveyi suyla doldurup ocağın başına gitti. "İki tatlı kaşığından biraz fazla kahve," diye uyarıyordu arkasından Erva. "Üç koyma. Çok olur..." Dedliğini yaptı ve beklemeye başladı. "Karıştır," dedi Erva. "Yakacaksın, yanacağız..."

Emir verirken daha tatlı olduğunu biliyor muydu bu kız? Doru duruma hayret ederken başını iki yana sallaya sallaya karıştırmaya devam ediyordu.

Sonunda kahveler olup da fincanlarda yerini alırken, Erva'da midesi ile savaşıını sonlandırmış, tezgâhın üzerinde uyudu uyacak hale gelmişti tekrar.

Doru kahveleri tezgâha bırakıp kendine de bir tabure çekti, onun tam karşısına oturdu. Erva'nın başı önüne düşmüştü ve kendi kendine kaldırmaya çalışıyordu. Lakin uykusu o kadar ağır basıyordu ki bir türlü dik tutamıyordu başını.

"Bunu iç!" dedi Doru baskılı bir sesle. "İç ki bende gidebileyim artık."

Erva uyku sersemi olmasına rağmen duydu onu ve başı önde gülümsedi. Sesi homurdanma gibi çıkarken, "Benden bu kadar mı kurtulmak istiyorsun?" diye sordu. Alınmış gibi değil de bu gerçeği çoktan sindirmişçesine konuşuyordu.

Doru uzanıp onun başını çenesinden tutarak kaldırdı. Yüzünü yüz hizasına eşitlerken, "Senden sıkılmadım Erva," dedi net bir tonlamayla. "Sen sıkılanacak en son insansın galiba. Herkes için öyle." Yarın nasılsa bu söylediklerinin hiçbirini hatırlamayacaktı. Bir itiraftı ama asla hatırlanmayacaktı.

Erva başını yan çevirip adamın çenesinin üzerindeki eline yasladı yanağını. Gözleri tekrar kapanırken, dudakları ufacık aralanmıştı ve esnememek için savaş veriyordu. Eli ağzına kapandı önce, sonra saçlarının arasına girip tutamları yüzünün etrafına dağıttığını fark etmeden hunharca dolaştırdı orada. Doru diğer eliyle uzanıp yüzünden çekti saçlarını. "İç," dedi bir kez daha ama bu defa daha yumuşak bir sesle. "Gitmem gerek ve bu ancak iyi olduğunu gördüğümde mümkün olacak."

Erva onun elinin üzerinde başını salladı olumsuz anlamda. "Gideceksen içmem!" diye diretiyordu. Doru dudağının kenarını dişlerinin arasına alıp başını yana çevirdi. Dudaklarının kenarı gülümsememek için direniyordu ve nitekim de başarılıydı.

"Beni," dedi adam ona dönerken düz bir sesle. "Beni burada, seninle görseler ne olur Erva? Yalnız başımıza..."

Erva küçük bir çocuk gibi dudak büktü. Biliyordu bilmesine ama o an doğru düşünemiyordu ki.

"İkimiz için de hiç iyi şeyler olmaz," dediğinde Doru, "Arkadaş değil miyiz?" dedi Erva. Anlamıştı aslında soruyu, bilerek yanıtsız bırakmıştı.

"Öyleyiz," dedi adam yumuşacık bir sesle. Başını sallıyordu. "Ama haddinden fazla kaldım. Mahir'in gelip ağzımı burnumu kırmasına az kaldı-"

Güldü Erva. Bu buruk bir tebessümdü. "O da biliyor korkma," dedi cılız bir sesle. "Senle ben diye bir şey yok!"

Doru'nun içine dokundu ses tonu ve söyledikleri. Akıllı olmayan adam sevmezdi bu kızı. Akılsız olan! Erva nasıl sevilesi olduğun göremiyordu. Gerçi yazdıkları olmasa Doru'da belki asla göremeyecekti. Sıkıntılı bir soluk bırakıp boşta olan eliyle fincanı ona doğru ittirdi. Yüzünü avuç içine alıp kaldırırken, fincanı da kaldırmış dudaklarına yaklaştırıyordu. "Hadi iç," dedi ona.

Erva dakikalardır kapalı olan gözlerini o an araladı. Dudaklarının önünde fincanla ona bakıyordu Doru. Kurumuş dudaklarını diliyle ıslatıp fincana yaklaştırdı iyice. Doru içmesine yardımcı olurken sadece küçük ama dolgun olan dudaklarının hareketlerini izliyordu. Öksürerek sesini temizledi ve ciddileşti hemen. "Hepsini," dedi kahveyi tekrar dudaklarına götürürken. Erva yüzünü buruşturarak, "Sıcak," diye yakınıyor ve başını iki yana sallıyordu.

"Sıcak değil," dedi adam; ama Erva direktip ağzını açmayınca kahveyi sıcaklığını kontrol etmek için kendi dudaklarına götürdü. Farkında olmadan ya da olarak onun kahveyi içtiği tarafı yudumladı. "Buz gibi olmuş," derken bir duraksayıp ona baktı. Erva şaşkınlıkla onu izliyordu şimdi. Ne yaptığını fark edip etmediğini düşündü Doru. Bu imkansızdı. Çünkü tekrar uyku haline geçmek üzereydi. Kocaman esnerken küçük bir kıza dönüşüvermişti birden.

"Tamam, içme," dedi Doru daha fazla dayanamayarak. Dayanamadığı ona kahve içirmek değildi. Hiç değildi. Dayanmadığı Erva'nın kendisiydi.

"Nasıl sevgilin olmadı hiç?" diye sordu birden. Bunu sormayı ne planlamış ne de daha önce aklından geçirmişti. Oyun oynarken bile...

Erva başını masaya yaslayıp iç geçirerek tam anlamıyla uykuya daldı. O andan sonra ondan bir yanıt alamayacaktı, biliyordu. Ayağa kalkıp ağır ağır onun tarafına dolandı. Bunu yaparken bakışlarını bir an için onun üzerinden çekmedi.

Kucağına alışı, başının omzuyla buluşması... Sanki hep oraya aitmiş gibi hissettiriyordu adama. Aklındakilere söverken -çünkü bunları düşünmeyi istemiyordu- onu hızlı adımlarla odasına götürdü.

Ayaklarını tekrar yerle buluşturduğunda, kollarını Doru'nun kollarının altından geçirip beline sarmıştı Erva. Birbirine sarılır vaziyette odanın orta yerinde dikiliyorlardı şimdi. Erva onu sıkı sıkı tutarken, Doru sadece ayakta durabilsin diye destek oluyordu ona.

Erva başını onun göğsüne yasladı, kokusunu içine çekti. Çekti. Odasındaydı şu an ama buraya ne ara geldiği hatırlamıyordu. Öncesinde ne yaptıklarını da.

"Seni," dedi dudaklarını Doru'nun gömleğinin ince kumaşına sürterek. Dilinin bağı bu gecenin başında çözülmüştü zaten. Engel olamayışı çok önce başlamıştı. Kendini susturamıyordu. "Seni çok sevmekten kimseyi sevemiyorum ben. Başkası olmadı çünkü..." derken başını göğsünden kaldırdı ve Doru'nun yüzüne bakan gözlerine çevirdi gözlerini. "Bir sen sığıdın oraya. Başkasını alamayacak kadar kocamandın."

"Şu söylediklerinden pişman olacaksın," dedi, Erva'yı durdurmaya çalışır gibi titreyen sesiyle Doru. Onun sesi titrerken Erva'nın bedeni titriyordu adamın kolları arasında.

Doru'yu bir kez daha şaşkına uğratan bir şey yaptı Erva tam da o esnada.

Ellerini belinden çözüp adamın yüzünü avuçlarının arasına aldı. Sakallarının avuçlarına battığını hissedebiliyordu. Ayak parmaklarının üzerinde yükseldi. Elleri ensesinde bağlandı ve onu kendine doğru eğerken dudakları dudaklarına sürtündü. Doru kendini geri çekmedi. Öpmüyordu ama Doru öpülmüşçesine bir hisle yanıp kavrulurken, "Seni çok seviyorum," diye fısıldadı Erva. "Öyle çok ki... Dayanamıyorum artık."

"Ben," dedi Doru ama tamamlamamış sözlerini. Yutkundu. Zorlandığı ifadesinden belli oluyordu. Önce kolları çözüldü onun belinden. Sonra elini tuttu kızın. "Seni yatırayım artık."

Bir an önce buradan çıkması gerekliydi artık. Yoksa yeni yeni tanımaya başladığı, kendine yapancı olan Doru, kalıcı olmak için yarattığı kimliğini yok edecekti. Herkes ile savaşıırken bir kendiyle savaşılamaz hale getirecekti. İşte bunun olması kötüydü. Hem de çok kötü. Onu yatağına yatırıp çarşafı üzerine çekerken, "İyi geceler Erva," diye fısıldadı. "Lütfen uyandığında bu anı unutmuş ol..."

*

Doru onun evinden çıkmalı tam yarım saat oluyordu. Bahçede amaçsızca dolaşıyor ve sadece onu düşünüyordu. Bu kızda bir şeyler vardı. En başından beri gözlerine bakamamasına neden olan bir şeyler. Ne yazık ki o nedenler her yanını sarmıştı artık. Kurtulabileceğini de sanmıyordu. Arka cebinden telefonu çıkarıp Ceylin'in numarasını buldu. Bunu yapmaya tam da o an da karar vermişti.

Arama tuşuna bastığında ona söyleyeceklerini aklında tekrar ediyordu. Ses tonu ciddi ve kendinden emin bir hale bürünürken, "Alo," dedi Ceylin

uyku sersemi. "Bir sorun mu var sevgilim. Sen bu saatte aramazdın?"

"Ceylin," dedi Doru yumuşak bir sesle Doru. "Bir süredir sana fazla kaba davrandığımı fark ettim..."

"Sorun değil sevgilim. Sen bunu mu dert ettin?"

"Ettim," dedi adam açık bir şekilde.

"Barıştık ama..."

"Sözümü kesme de dinle. Ben bir karar aldım."

"Ne?" diyerek canlı bir sele ayaklandı Ceylin. Doru adım seslerini duyabiliyordu ahizeden. Odanın içinde heyecanla turluyor olmalıydı. Kendi ise şu yapacağından dolayı kahroluyordu. Erva'ya aşık oluyordu. Olmamalıydı. Bunu da biliyordu ama şimdi şunu yapmazsa...

"Bu iş ciddiyete dökmek istiyorum. Yarın sabah babanla tanışmaya geleceğim. Artık bu belirsizlik bitmeli..."

Bir süre karşı taraftan ses gelmedi. Ceylin'in heyecanlı heyecanlı solunan solukları da kesilmişti. "Ama konuşmuştuk bu konuyu," diye hayal kırıklığı ile konuşmaya tekrar başladığında, Doru onu bir kez daha durdurdu. "Niyetim ciddi bu sefer!" dedi kendinden emin. "Seni isteyeceğim ondan. Hem tanışırız hem de niyetimi belli ederim."

"Öyle istemek olur mu? Babam çok kızar. Aileler-"

"Ailem de gelir elbette. Önce beni tanısin, niyetimin ciddiyetini anlasın."

"Olmaz!" dedi Ceylin kati bir şekilde. "Babamı anlattım sana. Daha çok erken. Ben konuşmamışken olmaz. Bir yıldır tanışıyor olmamız bir şeyi değiştirmez onun gözünde. Sen henüz lojmanda yaşıyorsun. Bir evin bile yok. Bunları ben tabii ki sorun etmiyorum ama babam edecektir. Ayaklarının yere sağlam basmasını isteyecek. Karşısına hazır olmadan çıkamayız Doru. Ne olur anla beni." Sona doğru sesi yumuşamasına rağmen alacağı cevabı almıştı Doru. Anlayacağını da anlamıştı.

"Peki," dedi sadece. "Yarın görüşürüz o halde."

"Diretmeyecek misin?" Şaşkıncı Ceylin.

"Diretmeyeceğim," dedi Doru. "Ev dedin ev alacağım. İstersen araba da. Çok kolay olmayacak ama halledeceğim bunu. Az birikmişim vardı..."

"Bana alınma," dedi Ceylin içlerimş gibi. "Ben lojman da yaşarım seninle-"

"Sorun yok dedim ya. Ben halledeceğim. İyi geceler." diyerek telefonu kapattı Doru.

"Evmiş," diyerek tiksindiğini belli eden bir ifadeyle Yargıcıların kapısına doğru yürümeye başladı.

Saatin geç bir vakit olmasını umursamadan telefonundan Mahir'in numarasını bulup, onu aradı. Neyse ki ilk almada açmıştı Mahir ve o kapıya vardığında ona dışarıya çıkmasını istediğini söylemişti. Daha fazla sabredemiyordu ve beklemeye tahammülü kalmamıştı. Üzerinden bu yükü atması gerekiyordu artık.

Mahir gecelikleri ile çıktı kapıya. Ayağında ev terlikleri vardı ve gözünden uyku akıyordu. Biraz da endişeli gibiydi.

"Ne oldu oğlum bu saatte!?" dedi tersler gibi. "Rüyanda mı gördün?"

"Ben bu işi sonlandırmak istiyorum," dedi Doru hiç durmadan, duraksamadan. "Bu kızın beni babasıyla falan tanıştıracığı yok. Başka bir yol bulmalıyız!"

"Birden ne oldu da böyle bir şey istiyorsun?" diye sordu Mahir. Doru'nun öfkeli aynı zamanda bir şeylerden ötürü yılgın olduğunu yüzündeki sabırsız ifadeden anlayabiliyordu adam. Altı aydır uğraşıyorlardı ve ufak tefek ipuçları dışında bir şey bulamıyorlardı. Haklıydı bir yerde, ama pes edebilecekleri bir durumun içerisinde değillerdi. Elbette ki Doru'da biliyordu bunu.

"Sabır kalmadı artık bende!" diyerek burnundan soludu Doru. Bakışlarını onun yüzünde dolaştırdı bir çıkış yolu arar gibi. "Bir şey olacağı yok böyle! Onun keyfini bekliyoruz ne kadar zamandır. Kedinin fare ile oynadığı gibi oynuyor hepimizle. En çok da Erva ile. Kızı yalan ailesinin varlığına inandırıyor. Arkadaşlığı bile yalan artık bana göre. Bu hepimizden çok o kıza zarar verecek. Onu üzecek. Farklı bir yol bulmanın zamanı gelmedi mi?"

"Seni anlıyorum," dedi Mahir anlayışla. Erva'nın durumunun da farkındaydı ama Doru'nun söylediklerini destekleyen, elle tutulur bir şey yoktu ortada. Arkadaşlığının samimi olup olmadığını bilemezlerdi. Doru gelmeden önce uyumaya hazırlanıyordu ve hafif uyku sersemiydi. Doğru düşünecek hali yoktu o an. Konuşulacak doğru zaman değildi. Zaten konuşulsa da değışecek bir şey olmayacaktı. "Ama sende beni anlıyorsun ve sorduğun şeye ne cevap vereceğimi de biliyorsun. Bu kız aramıza boşuna sızlamadı. Belki Erva ile arkadaş olmasının bile nedeni sendin. Ya da Mehmet Ege Saraçoğlu için arkadaşlık kurdu onunla ve amacını sen de genişletti. Bu soruların hiçbirinin cevabı yok Doru. Daha doğru düzgün tek cevap alamadık. Sebepsiz olmadığını sende biliyorsun. Biri bile yanıtsız kalmamalı bu soruların."

"Ben amacımızdan vazgeçmiş değilim!" diye directti Doru. Sesi saate göre fazla sert ve yüksek çıkıyordu artık. Bunu düşünecek ya da tartıp biçecek halde olmadığından, daha kararlı bir şekilde devam etti sözlerine. "Babasının şüpheli biri olduğunu en başından biliyorduk. O zamandan bu zamana safı oynuyoruz, onları fark etmemiş gibi yapıyoruz; ama onlar da saf değil Mahir. Bu kızın bizi babasına götüreceği falan yok!"

"Bir yıldır onunlasın," diyerek sözünü böldü Mahir. "Altı ay önce *babam için onunlayım* diyordun. *Birini sevme ihtimalin olmadığından, onu bu yüzden seçtiğinden* bahsediyordun. Onunla basbayağı normal bir ilişki içindeydin; çünkü baban hastaydı ve seni mutlu görsün istiyordun. Sonra *bu kızda bir şeyler var* diyerek çıka geldim. Araştırmaya aldık ve dediğinde haklı olduğunu gördük. O kız aramıza sızmış bir ajan, terörist ya da kötü niyetli herhangi biriydi. Bundan emin olduk. Babası diye tanıştırdığı adamın kimliksiz olması -sahte kimlikle ortalarda dolaşması- bile diğer şeyleri destekliyordu. Biz daha onların kim olduğunu ortaya çıkaramamışken, bu konuda bile henüz net değilken sen bu oyunu sonlandırıp ondan ayıramazsın!"

Doru, itiraz edecek oldu, lakin Mahir elini kaldırıp onun konuşmasına izin vermeyerek devam etti.

"Sen sevebilen bir adam değilsin Doru. Âşık olduğum biri yok ve olsun da istemiyorsun. Bu yüzden bu işe en çok sen uygunsun. Zaten öyle olmasa bile o seni seçti, sen de vatanın için bu göreve devam edeceksin!" Mahir'in böyle düşünmesi Doru'dan sebepti. Doru hayatına bir Ceylin'i almıştı ilişki anlamında. Onda bile babası için yapmıştı bunu ve onu hiç sevmemişti. *İleride biriyle evlenirsem bu aşk için olmayacak* diyen bir adamdı o.

"Hangi görev?" diye yükseldi Doru. "Bu kız oynuyor bizimle, görmüyor musun? Boşa çabalıyoruz ve buradan bir şey çıkmayacak."

"Adım gibi eminim," dedi Mahir. "İki gün mesafe koyarsan sana gelecek, hep öyle olmadı mı?"

"Evlenelim dedim," dedi Doru daha ötesi yokmuşçasına. "Ona bile kabulü yok."

"Olacak," diye söylendi Mahir. "Sadece zaman ver. Elbette bizi babasına götürmeyecek, ama olacak... uzun da sürse olacak. İlk önce babası diye tanıttığı o sahtekarla tanıştırmalı bizi. Çok az kaldı. Bu sürede hasta babanın gönlünü biraz daha hoş et. En azından onun için biraz daha dayan."

"Yarın," diyerek vurgulu bir sesle işaret parmağını havada salladı Doru. "Yarın bu kız bana olumlu dönmezse; siz yardım etmeseniz bile ben başka

bir yol izleyeceğim."

Kararlı ifadesinden sebep, Mahir'in gözleri belirginleşti. "Sen bir anda neden böyle düşünür oldun?" diye sordu ona şaşkın bir ifadeyle. Doru daha önce hiç görevi bitirme girişiminde bulunmamıştı. Haliyle bu Mahir'i şaşırtıyordu.

"Nedense neden," diyerek ona arkasını döndü Doru. Belli belirsiz bir sesle, *"Var bir sebebim,"* diye fısıldadı.

Son söylediğini Mahir tam işitmedi, yinelemesini de istemedi.

Doru evine doğru adımlarken gözleri Erva'nın evinin pencerelerindeydi. Salonun ışıkları yanıyordu. Onu yatırıp çıkmıştı evden, uyanmış mıydı ki? Kapısına doğru yürüdü. Öncesinde mermer kaldırımında -Erva'yı dakikalar önce kapıyı açmak için oturttuğu- dolaştırdı gözlerini. Bir, *"O sendin,"* deyişini bir de mutfakta söylediklerini unutamıyordu. Elini kaldırıp kapıyı çalma isteğiyle savaştı bir süre. Çalıp yanında olmak istedi ama kendini durdurmayı başardı. Uyanıksa ne olacaktı? Artık yanına gitmesi uygun olmazdı. Elini kaldırdığı gibi tekrar yanına indirirken içini çekti. *"Bir sebebim var Erva,"* diye fısıldadı. *Sana aşık mı oluyorum bilmiyorum ama o sebep senmişsin gibi hissediyorum.*

Sıkıntılı soluğu akşamın çam kokulu, ferah havasına karışırken bir adım attı onun kapısından kendi evinin istikametine doğru. Ağır ağır uzaklaşırken oradan gözleri penceresinden bahçeye sızan cılız ışıktaydı. Onun kaç gece evinin penceresinden bahçeye sızan ışığı izlediğini düşündü. İçini kaplayan sıkıntılı ses, *"Çok,"* diyordu. *"O senin yollarını çok gözledi Doru,"* Susturamıyordu o sesi. *"Yürümeyeceğini bildiği yolun başında seni bekledi. Beklemenin bile güzel olduğunu yazdı defterine. Beklerken, ağlamaz dediğin kız ağladığını yazdı satırlarına, gözyaşlarının izi kaldı kelimelerinde. Çok sevdi, çok bekledi."*

Bir sigara içmelik zamana daha ihtiyacı vardı galiba uyumak için. Gerçi uğrayabileceği de yoktu ya...

Sigarasını yaktı ve evinin önündeki merdivenin gıcırdayan basamağını atlayarak geçti. Gecenin sessizliğinde ona bile tahammülü yokmuşçasına verandasında sessiz adımlarla dolaşıyordu şimdi. Aklında fikrinde bir o oluşu gecenin duygusallığından sebep değildi. Karanlık, kadife gecede parıldayan aydan sebep de değildi. Defterine yazdıklarından da değildi. O satırların bağımlısıydı artık, doğru; ama onu aklından çıkaramayışının nedeni daha önce bu kadar güzel kimse tarafından seilmeyişiydi.

Derin bir nefes alıp amaçsızca verandanın kuytusuna gizlenmiş ahşap sallanır sandalyeye oturdu. Sigarasının dumanını içine çekerken kapının kolunda asılı duran poşeti gördü. Erva'nın yaptığı böreklerdi. Ender çoktan bırakıp gitmişti.

Kalktı yerinden ve poşeti alarak tekrar oturdu yerine. Ne demişti? Gülru onu börekler konusunda övdüğünde ne söylemişti Erva?

Hiç zorlanmadan, aklından onun sesiyle geçirmekte olduğu sözlerini fısıldadı çam kokulu geceye. "Zerrin teyzeninkilere benzesin diye çok uğraştım ama yanına bile yaklaşamadı aslında. Umarım hepimiz sevmişsinizdir."

Bunu söylerken gözlerinin içine bakışını. Ondan tepki bekler gibi yüzünde yeşil gözlerini dolaştırışını unutamıyordu Doru.

Herkesi dahil ediyordu sözlerine ama bir kendisinin düşüncesini merak ediyormuşçasına bakıyordu yüzüne. Hep böyle miydi? Böyleydi ve o görememiş miydi?

Mahir'in az önce söylediklerini anımsadı sonra Sigarasını içine çekerken, aklındaki Mahir, "Sen sevmezsin kimseyi abi," diyordu. Sigarasının ucunda uzayan külü parmağıyla vurarak alaylı bir gülümseme eşliğinde -gülmeyi bilmiyormuşçasına yarım bir tebessümle- ayaklarının dibine döktü.

Dumanı dışarıya üfledi ve gözlerini yumdu usulca. Kaşlarının arasında oluşan derin çizgi ne düşünürse düşünsün bir çıkış yolu bulamayışındandı. *"Belki de çoktan sevmişimdir."*

Sigarasının bitimiyle yerinden kalkıp doğruca evine geçti. Börekler salondaki sehpanın üzerinde duruyordu. Onları poşetten çıkarmaya cesaret edemiyordu. Garipti ama sanki onunla karşılaşacakmış gibi hissettiriyordu. Onun ellerinin değdiği bir şey evindeydi. Kendi de oradaymış gibi hissettiriyorlardı aslında. Pencere önündeki koltukta oturuyordu ve gözleri mütemadiyen dolunaylı gecede dolaşıyordu. Odanın ışığını yakmamış, hep yaptığı gibi tekli koltuğunun yanındaki köşe lambasını açmıştı. Işığı cılızdı, lakin dizlerinde tuttuğu günlüğün sayfalarını okumaya yetecek kadar yayılıyordu odaya.

Bu günlük onun tüm benliğini, yargılarını, şu ana kadar almış olduğu kararları kökünden sarsacak zelzele yaratıyordu onda.

Bir şeyler fena halde değişiyordu.

Belkilerle başlayan cümlelerinin tamamı sayfalarda rastladığı birkaç cümleyle yanıp küle döndü.

"Olsun... Varsın sen hep onu sev. Ben; tenine değen rüzgâr, pencerede yağmur, göğünde bulut, bahçende fesleğen olurum. Bir rüzgâr eser fesleğenin kokusu dolar odana. Ve ben yine fesleğen kokulu bir rüzgâra dönüşür, çok sevdiğim saçlarına karışır, sensizde kaybolurum sevdamin kimsesizliğinde. Fesleğen kendini sevdirmeyi en çok seven bitki biliyor musun? Ben kendimi sana sevdiremem belki ama anlatırım seni ne kadar çok sevdiğimi. Bir gün gelir mi ki karşılıklı oturup senden... benden konuşacağımız anlar? Bir gün gelir mi Doru, bakmalara doyamadığım gözlerine uzun uzun bakabileceğim yasaksız bir an? Sen benimkileri görmezken ben seninkilerden bir gün vazgeçebilir miyim? Geçmesin... Geçmeyeyim. İçimdeki bu şey geçmesin."

Doru'nun kâğıdı tutan eli titredi. İçi satırlara dökülür, bedeni oturduğu koltuğa akıp gider gibi olduğunda karanlık salonunda kayboldu. Zihninin tamamında şimdi o vardı. Belkisi falan kalmamıştı hislerinin. Erva'ya kör kütük âşık olalı çok zaman olmamıştı ama olmuştu. Onu seviyordu. Kendini böylesine seven o kızı artık kendi dualarına katacak kadar çok seviyordu.

Sayfalarda öncesinde rastladığı bir söz onun sesiyle yankılandı zihninde:

"Seni bir dua gibi sevdim ben."

"Bende seni," diye tamamladı zihnindeki o sözleri.

"Ben kimseyi sevemiyorum," dedim ona. Yalan değildi. Onu sevmeye izin olmayınca ben kimseyi sevmiyordum. Bir onu ama ona da izin yoktu."

"Artık aşkının bir karşılığı var Erva? Mutlu musun? Sevmeyi bilmeyen bu adamı sevebileceği ihtimaline inandırdın. Kimsesiz beni senin kadar güzel seven biri çıkmadı şu yaşma kadar. Anamın babamın istemediği beni bir sen sevdin. Böylesine güzel sevebildiğini bir sende gördüm. Sen penceremde yağmursan ben süzülüp aktığın toprak olurum. Rüzgarsan esip geçtiğin ama uğradığın, durup soluklandığın ağaç olurum. Fesleğensen bahçemde, köküne su olurum. Dökülürüm, can olurum. Ama seni sevmeme izin yokken sana nasıl umut olurum?"

Erva'nın çaresizliğini de kendi çaresizliğini de sırtlanmış gibi hissediyordu şimdi Doru. Günlüğü de alıp kalktı ayağa. Boğazında kocaman düğüm gibi bir yumru peyda olmuştu. Yutkunuyordu yutkunuyordu ama yok edemiyordu. Börekleri sehpanın üzerinden alıp mutfağa doğru yürüdü. Bundan sonra Erva'nın elinin değdiği her şeyi kendine almaya yemini vardı. Kimsenin almasına izin vermeyecek kadar bencil olacaktı gerekirse. Bir onu, onun satırlarında kendini ömrüne dilediği

gibi dileyemiyordu ömrüne. Ama o günlerin gelmesi için umut yeşertiyordu şimdi içinde.

Bölüm Bitti...

Tekrar görüşene kadar sevgiyle kalın.

Alıntılar için instagram : piyamor_

11. Bölüm - FESLEĞEN

Merhabalar,

Bölüm Şarkısı: Mahmut Çınar - Ben Sana Küstüm

Dil Tengü - Kar Yağar Kar Üstüne

Mehmet Erdem - Aşkımız Bitecek

Keyifle Okuyun...

11. BÖLÜM

FESLEĞEN

*

"Savaşmayı bırakıyorum bunu veda say."

-Goethe

Bugün üniversiteden eski bir arkadaşım ile rastlaştık. Dersten çıkmıştım ve üniversitenin çarşısındaki Çiçek Kafe'ye oturmuş Sinem ile laflıyorduk.

Beni o tanımış ve yanıma gelmek istemiş. Kız kardeşinin okul değişikliği için üniversitedeymiş. Hamza'ydı adı ve ben zar zor hatırlıyordum onu.

Hamza ile Ceylin üniversitenin ilk dönemlerinde, bir ara (iki ay) sevgililik yaşamışlardı.

Açıkçası yüzünü bile zor anımsıyordum. Adını hatırlamamam onu biraz üzmüş olsa da bu benim için oldukça doğaldı. Zira pek muhabbetimiz yoktu. Ceylin o zamanlar sevgililerini diş sinekten bile kıskanan biriydi ve hep uzakta yaşırdı yaşayacağını. Bu huyu Doru ile değişmiş olsa da o zamanlardaki huyunu iyi bildiğimden ben, planlarına pek dâhil olmazdım. Bu zoruma gitmezdi, aksine rahat bile ederdim. Sevmezdim öyle çiftli ortamları. Hala sevmiyorum o ayrı konu.

Oldukça garip bir şey öğrendim ben bugün. Hamza Ceylin'den önce benden hoşlandığını ama bir türlü itiraf edemediğini söyledi. Açıkçası bunu yıllar sonra karşılaşmış olmamızın heyecanı ile, bir anlık uydurulmuş yalan gibi düşünüyorum.

Çünkü dediğine göre; Ceylin'de biliyormuş onun benden hoşlandığını. Ceylin bilse böyle bir şeyi, onunla sevgili olur muydu hiç! Benim de Hamza'ya bir şeyler hissedebileceğimi düşüneneğinden, olmazdı bu. Sırf ihtimali yüzünden bile... İşte bu yüzden ona hiç inanmadım.

Lakin bakışları, göz süzüşleri ve beni inceleyişleri anlık bir beğenmeden daha fazlası gibiydi. Eskiye dayanıyordu sanki ve o an bana bunu hissettiriyordu. Dediğine göre -ki buna da inanmadım: **"Bana yaklaşan Ceylin'di. O da güzel bir kızdı ve ben o dönemde senin dikkatini çekememiş olmanın hayal kırıklığını yaşıyordum. Açılmaya kakar vermişim yine de. Seninle konuşacaktım. Ceylin benden hoşlandığını yalnız kaldığımız bir an söyleyince, ben seninle olamayacağımı idrak edip onun hislerine karşılık verdim. Kısa sürdü. İlişki boyunca hiç yapıcı değildi ve sürekli kavga çıkaracak bir şeyler buluyordu. İlişki bittiğinde bana dediği şey 'bir daha yakınıma bile yaklaşma!' Aptaldım, erkek zaaflarıma uydum, sana olan hoşlantımı göz aradı ederek onunla çıktım. Artık senin için de geçti. Oluru varsa bile olmayacaktı."**

Söyledikleri kesinlikle iğrençti! Sen olmayınca ona gittim, onunla bitince sana geledim falan da ne demekti?

Başka mesele olsa hemen Ceylin'e açardım konuyu, ama bu olmazdı! Katiyen olmazdı. Onun da canını sıkmaya gerek bile görmüyordum o an.

Eve geldiğimde ne kadar da doğru bir karar aldığımı bir kez daha anladım. Ceylin Doru ile kavga etmişti ve ben eve gelir gelmez onun evinden çıkıp soluğu yanımda almıştı. Öyle büyük bir şey falan yoktu aslında ortada. Ceylin onu kızın birinden kıskanmış. Doru'da sebepsiz kıskançlık yapmasını yersiz bulmuş. Tartışmışlar ve Ceylin olayı abartıp ona rest bayrağını çekmiş. Sonrası hep olan şeyler. Doru kendini affettirmek için peşinde dolanmış durmuş, onun evden gitmesine izin vermemiş falan filan. Tabii, bunlar onun anlattıkları. Hiçbirine şahit olmadım.

Anlayacağın tartıştıkları haberini alır almaz barıştıklarını hemen ardına öğrendim. Bunun olması kesindi zaten.

Akşam Doru göreve gidiyor. Ani oldu, bende yeni öğrendim. Ceylin bu yüzden onu hemen affettiğini söylüyor, ama kesin dayanamamıştır o.

Yemeği hep birlikte barbekü bahçesinde yiyeceğiz. Dönünce yazarım yine sana. Günler uzun ve yoğun... Tam yirmi gün sonra yazıyorum sana ve içimi dökmeye ihtiyacım var.

*

Döndüm...

Saat gecenin ikisi. Biraz çakırkeyif haldeyim. Beni eve Ender ve Yasin bıraktı. Doru Ceylin'i eve sokmaya çalışıyordu en son hatırladığım kadarıyla. O da sarhoş ve benden çok daha kötü halde. Babasına mesaj atıp bende kalacağını söyledi yine. Elbette bende değil onda kalacak.

Zor olmuyor mu dediğini duyar gibiyim. Çok zor oluyor günlük. Bazen katlanılmaz oluyor ama Doru'nun onunla ileriye gitmediğini bildiğimden...

Böyle bir şeyi nereden mi biliyorum?

Doru her ne kadar ona aşık da olsa, aşkıta saygılı bir adam. Ceylin'in ailesinin tutucu olduğunu bilmesinin dışında, fark ettirmemesine rağmen kendi de tutucu biri.

Kadir, Gümüş'e âşık olduğunu ve evlenmek istediğini söylediğinde onu fena halde dövmüş önce. Hıncını aldıktan sonra kabul etmiş evlenmelerini. Kadir'in anlattığına göre o gün Doru'ya hiç karşılık vermemiş. Verse daha çok dayak yiyeceğini biliyormuş çünkü. Onu haklı bulduğunu da söyledi.

Doru, 'Arkadaşlığa ihanet ettin sen,' deyip durur hala. Sırf bu yüzden bile onun, o anlamda Ceylin'e dokunmadığından eminim. Belki de ona hayran olmamın bir nedeni de bu. O sözünü tutan ve değerlerine herkesten fazla önem veren bir adam.

Hem öyle bir şey olsaydı Ceylin'in ilk anlatacağı kişi ben olurum herhalde. Bazen o kişi -yani onun tüm sırlarını bilen kişi- ben olmasaydım diyorum.

Yine konudan saptık. Hemen toparlayıp ana geri dönüyorum.

Bugün Hamza'yı üniversitede gördüğümü Ceylin'e söyledim. İlk etapta yüzünde hiç mimik oynamazken -onu hatırlamadı bile- sonrasında şaşırdığı bariz belliydi. 'Eski sevgilim olan Hamza mı?' diye sordu bana. Ne konuştuğumuzu çok merak etti.

Ben de dayanamayıp 'benden bir zamanlar hoşlandığını itiraf etti,' dedim.

Ceylin'in çok iyi küfrettiğini öğrenmiş bulunuyorum. Beklemiyordu bunu ve çok sinirlendi haliyle. Tahmin ettiğim gibi bunu bilmiyordu ya da Hamza gerçekten de iyi bir yalancıydı.

Bu gecenin bir de benim açımdan iyi olan bir tarafı var. Doru ilk defa benimle ilgili olan bir şeyi doğru hatırladı.

Şaşkınlığımı hala üzerimden atabilmiş değilim.

Aslında buna hatırlamak denemez. On gün kadar önce bahçede Gülru'ya bir şiir okumuştum elimden düşürmediğim şiir kitabından. Biliyorsun Doru sayesinde şiirleri sevdim ben.

Herkesin içinde, "Cahit Arifoğlu'nu seviyorsun değil mi?" diye sorduğunda anımsadım o anı...

Ahmet Arif'ler, Nazım Hikmet'ler, Özdemir Asaf'lar... Daha sayamadığım ama şiir kitaplarını elimden, dizelerini dilimden düşürmediğim birçok şairin müptelasıyım artık ben. O da verandasındaydı o sırada ve bizi dinlediğini düşünmüyordum. Öyle yüksek sesli de konuşmuyorduk zaten.

"Der misin ki bir gün; 'inşallah çok bekletmedim seni!'"

Cahit Zarifoğlu'nun dizesiydi bu. Onun dizelerini okurken kaptırmışım kendimi ve üstüne bir de Gülru'ya dalgın dalgın yorumlamışım.

"Öyle biri olsaydı ve böyle söyleseydi bana, şöyle derdim; seni beklediğim her an şükür sebebimdi. Gelmeyeceğini bilmeme rağmen hep şükrettim ben. Zordu seni sevmek ve beklemek, ama her doğan yeni günde seni görebildiğim için geçen güzel güne ÂMİN dedim ben. Bir dua gibiydin, dilimden düşürmediğim. Öyle sevdim seni ben. Kim duasını sevmeden dilerdi ki onu ömrüne..."

Bir iç çekmişim başımı göğe kaldırıp bir de dudaklarımı aralayıp usul usul onun iki gün önce evden çıkarken söylediği şarkıyı tutturmuşum dilime. Esen ılık rüzgâra karşı. "Kar yağar kar üstüne. Derdim var dert üstüne. Cellat boynumu vursa, yar sevmem yar üstüne."

Kendime Gülru'nun sözleriyle geldim.

"Sen birini karşılıksız mı sevdin?"

Karşılıksız sevmenin ne demek olduğunu en iyi Gülru bilirdi. Bakışlarım dalgın dalgın onu bulduğunda iç genişim devam ediyordu Günlük. Utandım. Kendimi ele vermenin utancıydı bu.

"Ben kimseyi sevemiyorum," dedim ona. Yalan değildi. Onu sevmeye izin olmayınca ben kimseyi sevemiyordum. Bir onu ama ona da izin yoktu.

Erva'nın Günlüğü

2 Temmuz – İzmir

Elimde yeşil, ekşi bir elmayla bahçeye çıktım. Kapımı usulca çekip kapattım. Berrak gökte havayı yeni yeni ısıtan parlak güneşe yüzümü döndüm. Saat sabahın sekizi, günlerden pazartesi.

Üniversite tatile girmiş, diğer iş yerinden de yıllık izin almıştım. Bunu zaten söylemiştim. Uzun zaman sonra bir pazartisini tamamıyla kendime ayırabilirdim. Güzeldi, güzel bir histi.

Aklımda bu düşünce varla yok arası dönüp dururken baş ağrısıyla savaş veriyordum bir yandan da. Elmamı baş ağrım kesilsin umuduyla sertçe ısırdım. Çıkan kütürtülü ses kulağıma dolarken daha çok yayıldı ağrı

kafamın içine. Yüzüm buruştu. Ne yapsam işe yaramıyordu. O kadar içmemiş olsam akşam, şu an şunu da çekiyor olmazdım... En azından oyuna dahil olmasam bu olmayacaktı. Sürünmeyecektim böyle.

Bahçede yalnız olduğumu şu ana kadar sadece sanıyordum. Gülru'nun evinin yakınında Ender'i gördüm önce. Sonra yere diz çökmüş, elindeki küçük demir çapayla toprağı kazıyan Doru'yu. Bir şeye canı sıkılmışçasına hırsıyla kazmasa toprağı ve Ender başında söylenip durmasa yoluma devam edecektim -Kahve'yi bulmaya gidiyordum, çünkü köpeğim uzun zamandır ortalarda görünmüyordu- ama kayıtsız kalamadım.

Ender'in söylemlerine kulak kabarttım onlara adımlamadan hemen önce. "Abi neye sıkıldı senin canın? Belki bir yardımım dokunur söylesen." diyordu Ender.

Doru kötü bir bakış attı ona. Ender dilini yutmuş balık gibi geriye adımlayarak, "Üsteğmenim," dedi daha resmi. "Yardım etmeme de izin vermiyorsunuz."

"Çok konuşuyorsun Ender. Şu siktiğimin toprağını getir buraya." Toprak çuvallarını işaret etti çapasıyla Doru. Gülru'ların evinin duvarına yaslı duran üç büyük toprak çuvalını. "Çiçek kasalarını çek," Çapayı çuvalların dibinde duran fesleğen, ortanca ve çalı güllü saksılarına doğru salladı. "Bir şey yap o zaman. Konuşma da yap. Sana ne benden?"

Ender bir duvar dibine baktı saf saf ne yapacağını bilmez gibi bir Doru'nun öfkeli ifadesine. Saf değildi normalde ama o da ben gibi Doru'yu ilk defa bu kadar öfkeli görüyor olmanın şaşkınlığını yaşıyordu besbelli. "Olur mu öyle şey? Nasıl bana ne-"

"Oğlum sen sabah sabah sınavım mısın?" diyerek ayağa kalktı Doru. Öfkeliydi. "Lan, sen yap ben gideyim o zaman. Konuşmaya mı geldim ben buraya? Psikolog musun sen? Terapi mi yapacaksın? Alt tarafı çiçek ekiyoruz şurada."

Gölünecek bir şey yoktu ortada ama istemeden sırtırırken buldum kendimi. Hatta o kadar sesli güldüm ki onların dikkatini de çektim. Utançla elimi ağzıma siper ederken, mahcupça gülen göz kenarlarımı toparladım hemen. "Günaydın," diye mırıldandım elimin altından.

Ender Doru'dan önce davranıp, "Günaydın yenge-" dedi. Hemen sonra Gülru'dan ve Gümüş'ten alışkanlık bu kelimeyi yanlış yerde kullandığını fark etmiş gibi toparladı, "Günaydın Erva!" diye düzeltti.

Söylediğine şaşırsam da tekrar güldüm. Gülerken başım daha çok ağrıdı ama kendime engel olamadım. Ortada komik bir şey de yoktu aslında. Bu

bir yana dursun, Doru'nun öfkeli hali yok olmuştu. Şimdi yüzüme dikkatle bakıyor, usul usul sakın soluklar alıp veriyordu.

Doru, "Nereye gidiyordun?" diye sorduğu sıra, onun bakışlarının artık ayağımdaki beyaz spor ayakkabılarımda, ip askılı mint yeşili bluzumda dolaştığını fark edebiliyordum.

Bluzumun rengiyle uyumlu olan elmamdan bir ısırık aldım, gözlerimi aşağıdaki patika yola doğru devirdim. "Kahve'yi aramaya gidiyorum. Canım köpeğim günlerdir yok."

"Canın köpeğin?" diye imalı bir tonlamayla sordu. Kaşının birini de kaldırarak gözlerimin içine bakmasa onun ses tonuyla da desteklediği imasını umursamazdım.

Başımı salladım hafif. Elmamı çiğnedim keyifle. "Evet," dedim gülerek. "Canım köpeğim, tabii. O artık benim. Sahibi yok ne de olsa." Bu birine karşı Kahve'yi ilk sahiplenişimdi. Benden daha önce duymadığından garipsiyordu.

Dümdüz baktı Doru. Onun tepkisizliğine alışık olduğumdan yine sırtırken buldum kendini. Hem merak edip soruyordu hem de sonrasında tepki vermiyordu. *Neden soruyorsun be adam o zaman?*

"Siz ne yapıyordunuz böyle?" diyerek Ender'in arkasındaki kazı alanını işaret ettim başımla.

Ender hevesle, "Çiçek ekiyoruz," diye girdi söze. "Senin kapının önüne de fesleğen aldık. Kulübe tarafına da çalı gülü..."

Ben fesleğenleri çok severdim! Hem de çok.

Kaşının birini kaldırarak başımı sol omzuma doğru eğdim hafifçe. "Bana da mı aldınız? Neden ki?" diye sorarken küçük bir çocuğun şaşkınlığında çıkıyordu sesim. Bunu gerçekten beklemiyordum.

Ender bir şey söylemek için hazırlanıyordu ki, Doru onun önüne geçip bedeniyle bedenini arkada bıraktı. "Sen iyi misin?" diye sordu. "O kadar içtin dün. Kötüydün..."

Elmamdan tekrar bir ısırık alarak başımı salladım. "Baş ağrısı dışında bir şeyim yok. İlk defa bu kadar çok içtim. Sabah kalkışımda hiç içmemiş gibiydim. Bir baş ağrısı işte. Dolayısıyla dün akşama dair de pek bir şey hatırlamıyorum."

Doru, "Hımm," diyerek ellerini ceplerine soktu. Bozulmuş gibiydi de rahatlamış gibiydi de. Haline anlam vermesem de, "Neyse," diyerek bir adım geriye doğru çekildim. "Ben gideyim artık. Size kolay gelsin..." Arkamı onlara dönmüştüm ki bir şey hatırladım. Fesleğenler... Onlara doğru

döndü yarım. "Fesleğen güzel tercih. Tüm bahçe fesleğen kokacak rüzgâr esince. Kim düşündüyse harika düşünmüş."

Ender, Doru'nun arkasından seslendi. "Kim düşünecek. Tabii ki üsteğmenimin fikriydi."

Doru öfkeyle döndü ona. "Lan az önce yardım yardım diyordun! Çapalasana toprağı!"

"Sen sever miydin ki fesleğen?" diye sordum elmalı elimi ona doğru sallayarak. "Burada bir fesleğen ben seviyorum sanıyordum."

Cevap vermedi Doru. Sadece baktı yüzüme. Belki fesleğen aldığıının farkında bile değildi. Yeşillik olsun, çiçek olsun diye rastgele seçmişti bir şeyler. Güldüm.

Artık gitsem iyi olacaktı. Onlara el sallamak maksadıyla elimi kaldırdım. Ender Doru'nun arkasından başını çıkarıp, "Ervan," diye seslendi ben bunu yaparken. "Akşam Yasin Neslihan'ı tanışmaya getirecek galiba bahçeye. Kimseye söz verme, sende ol."

Elim havada şaşırmışçasına, "Sonunda birini bizimle mi tanıştıracak?" diye sordum. Bu ne büyük bir gelişmeydi? Oysa ben Yasin için Neslihan'da geçici olur sanmıştım. Elim yanıma indirdim, "Yasin ve birini tanıştırmak ha!" dedim şaşkınlığım sesimden okunurcasına.

"Ciddi galiba," dedi Ender, Doru onun önünden çekilirken. "Bir bekar biz kalıyoruz sanırım."

Başımı salladım. Öyleydi galiba. Bir Ender bir de ben kalmıştık şu lojmanda bekar. Ender'i bilmem ama ben galiba hiç... "Öyle galiba," dedim düz bir sesle.

"Sen güzel kızsın, bulursun da beni kim ne yapsın?" diyordu Ender.

Ender, benim durumumun kendininkinden daha kötü olduğunu bilmiyordu tabii, ondan konuşuyordu böyle. Ki Ender koyu kumral saçlı, ela gözlü yakışıklı bir adamdı. Hafif kavruk teni birçok kız için onu cazip kılardı bana göre. "Aman Ender," dedim elimi şöyle bir havada sallayarak. Umursamazlık modunu açmanın tam zamanıydı. "Ben aramıyorum kimseyi. İyiyim böyle. Arayan bulsun. Umarım sende tanışırsın yakında sana iyi gelecek biriyle."

Gülümsedi Ender ve elini kaldırıp eyvallah dercesine göğsüne vurdu. "İstemesen de inşallah senin için de öyle olur. Senin gibisini görmeyen adam kördür, aptaldır."

Yarım ağız tebessüm ederken, Doru kaşlarını kalırdı ve Ender'e baktı dik dik. O sırada bakışlarım direkt Doru'yu bulduğundan fark edebilmişim.

"Ender," dedi adını uzata uzata. Ender bir adım geriye çekilerek, "Çapalıyorum toprağı Üsteğmenim," dedi ve koştu az önce Doru'nun kazıdığı alana.

Tam dönüp gidecektim ki Ceylin'in sesini duydum patika yolun o taraftan. "Günaydınlar." Döndüm ve hafif yokuş olan o yolu tırmanarak bize doğru geldiğini gördüm. Ceylin, "Ne güzel gün ama," diye eklediğinde onu mutlu eden bir şey olduğunu anında anladım.

Ceylin son birkaç adımı da koşarak tamamladı ve önce bana sıkıca sarıldı. Yanağıma kocaman bir öpücük kondurdu, "Günaydın," dedi yine en neşelisinden. Ben ona, "Günaydın," derken neşeli halini çözümlemeye çalışır bir ifadeyle, o koşup sevgilisinin kollarına atıldı sonra.

Doru bunu beklemiyormuşçasına şaşkınlıkla, "Ceylin," dedi. "Sen neden geldin?"

"Gelemez miyim?" diyerek nazlı nazlı omzunu kırdı Ceylin. "Teklifin hakkında konuşmamamız gerek. Çok düşündüm."

"Eve geçelim," dedi Doru soğuk bir sesle. Onun kolunu tutarken, ben olduğum yerde tepkisiz kalakalmıştım. Gitmek istiyordum ama yapamıyordum. Onlar eve giderken de bu halimi hiç istemememe rağmen korudum.

Yaklaşık yarım saat sonra köpeğimi hiç beklemediğim bir yerde buldum. Tüm lojmanın altını üstüne getirmiştim ve Kahve'yi günlüğümün küllerinin olduğu ağacın altında, gölgede bulmuştum.

"Burada ne işin var?" diye sordum hem kızgınlıkla hem de duygusallıktan çatlaşan bir sesle. Kahve beni görür görmez başını yerden kaldırdı ve ayağa kalktı. Ama en küçük kıpırdamadı yerinden. Normalde çoktan atılması gerekirdi üzerime.

Bir başka bakıyordu gözleri. O an anladım onu. Üzgündü Kahve.

"Nöbet mi tutuyordun burada?" diye sordum ona. Eğitimli köpeklerin, sevdiği insanların değer verdiği nesnelere de sahip çıktığını okumuştum bir yerde. Aslında Kahve ile tanıştığım zaman onu daha iyi anlayabilmek için bilgilendirici kitaplar okumaya başlamıştım. Bakışı ve o ağacın altında oluşu tek bir şey söylüyordu bana.

"Sen benim günlüğe ağladığımı görünce..." Tamamlayamadım sözlerimi. Başımı önüme eğip içimi çektim. Oradan belli belirsiz, "Geçti ama Kahve," dedim anlasın istercesine. "Artık üzülmiyorum." Başımı ona kaldırıp, gözlerimi onun kahverengi gözleriyle buluşturdum, "İyi bile oldu. Yazmayı, ondan bahsetmeyi çok seviyordum ama artık olmazımı daha iyi biliyorum.

Bak iyiyim ben," diyerek kollarımı iki yanıma açtım. Gülümsemeye gayret ederek, "Burada olmana gerek yok. Hadi benimle bahçeye dön," diye mırıldandım.

Uzun uğraşlar sonucunda onu ikna etmeyi başardım. Yan yana ağaçlık alanı tamamlayıp patika yolun önündeki yokuşu tırmandık. Bahçeye vardığımızda Ceylin ve Doru'da evden çıkıyordu. Ceylin çok mutlu görünürken, Doru için aynı durum geçerli değildi. Beti benzi bir atmıştı sanki. Kötü bir havadis almış gibi sıkıntılıydı ifadesi. İster istemez meraklandım.

Ender çiçek ekmeye devam ediyordu ve elinde çapayla kapımın önüne doğru yürüyordu. Gülru'nun evinin önü pembe ve mavi renkli ortancalarla üslüdü artık. Sıra benim kapımın önündeydi anlaşılan.

Ona yardım etmek için seslenecektim ki Doru'nun sesi sesimin önüne geçti. "Orayı ben yaparım Ender. Sen diğer çapayı alıp kulübenin önünü eşmeye başla."

Ender başını sallayarak çapayı yere bıraktı ve diğerini almak için bahçe eşyalarının durduğu yere doğru yürüdü.

Doru yerden çapayı alıp evimin önünü kazmaya başlarken, Ceylin'de bana doğru yürüyordu.

"Kahve içelim mi? Kahveni çok özledim."

Kahve yanımda havladı. Eğilip ellerimi Kahve'nin tüylerinin arasına daldırdım ve onu severken, "Olur," diye mırıldandım.

Ender o sırada kulübeye doğru gitmek için yanımdan geçiyordu. "Bulmuşsun onu? Neredeymiş?" diye sorunca, "Benim için önemli bir yerde," diye cevap verdim. Günlüğümü bulduğum yerde diyemezdim.

Doru başını kazdığı yerden kaldırıp önce bana, sonra Kahve'ye çevirdi. Kahve'nin sütlü kahve rengindeki patileri külden geçmişçesine is rengindeydi. Koyu bir griye boyanmıştı yani. Anlamış olamazdı. Ki zaten günlüğümün yandığını falan da bilmiyordu. Ceylin, kaşının biri havalanırken, "Neresiymiş orası?" diye sordu.

Dudaklarımı büktüm. "Bunu söylemek istemiyorum sanırım. İkimizin arasında," diyerek gözlerimle köpeğimi işaret ettim. Yanlış anlamasın diye de gülümsedim.

Ceylin kollarını göğsünde birleştirerek imayla sırtıırken, "Sen ve benden bir şey saklamak? Hayır olsun..." diye mırıldandı. İfadesi alınmış gibi değildi ama haliyle biraz şaşırılmıştı şu duruma. Ben ondan bir şeyimi saklamazdım çünkü. Ama saklıyordum. Hem de çok büyük bir şey.

"Hadi kahve içelim," diyerek geçiştirmeye çalıştım onu. "Ben gidip makinedeki suyu kontrol edeyim hemen."

Kulübeye doğru yürürken geride kalan köpeğime, "Kahve!" diye seslendim. "Sende gel, kapının önünde dur. Gözden kaybolmanı istemiyorum tekrar."

Kahve Ceylin'den önce sallana sallana beni takip etti. Fesleğen saksısını çekip kapıyı açık tuttuğum yere, tam kulübenin eşiğine yattı. Burnunu havaya dikmiş önünde duran Ceylin'e bakıyordu şimdi Kahve. Hırlıyor muydu o?

Ceylin'in yüzü buruşmuştu. Nedenini biliyordum. Oldum olası sevememişti Kahve'yi.

On dakika sonra, saat dokuza doğru kahveleri yarılammış şekilde sohbet etmeye devam ediyorduk.

Ceylin'in dilinin altında heyecanlı bir şeyler sakladığının farkındaydım. Daha fazla o anlatsın diye beklemeyeceğimi anlayarak, merakla, "Ne oldu, anlat hadi? Bir şey olmuş," diye sordum.

Ceylin sanki bu anı bekliyormuş gibi keyifle başladı anlatmaya.

"Doru evlenme teklifi etti dün gece. Ailemle tanışmak istiyor Erva. İlk erken gibi gelmişti duyunca ama bu sabah teklifini kabul etmeye geldim buraya. Az önce onu konuşuyorduk içeride. Süreç nasıl ilerleyecek bilmiyorum ama ben çok mutluyum."

Ellerim önümde tuttuğum kahve kupasında kalakaldım. Bunu beklemiyordum katiyen. Tabii ki bir gün olacak olan bir şeydi bu, ama onca zaman duyacağım şeye kendimi hazırlamaya çalışsam da şu an anlıyordum bir işe yaramadığını.

O an hatırıma gelen tek şey bir zamanlar Doru'nun aşkını anlattığım günlükte yazdığım birkaç cümleden ibaretti. Çünkü şu an pencerelerden gördüğüm adamda ve onun bahçeme sıra sıra dizdiği fesleğenlerde takılı kalmıştım. Ona bir zamanlar bahçesindeki fesleğen olmak istediğimi yazmıştım. Penceresindeki yağmur, tenine değen rüzgâr...

Havada ılık bir rüzgâr vardı. Sıcaktı ama benim içim soğuktu. Fesleğenlerin dallarını sallıyordu usul usul o ılık rüzgar. Yağmur yoktu ama her an ağlayabilirmiş gibi hissediyordum.

Günlüğüm saklanabildiğim tek limandı bir zamanlar benim için. Hayallerim, umutlarım gibi o da yanıp küle dönmüştü. Derdimi anlatabileceğim kimsesi yoktu. Saklı sayfalarım yoktu. Gözlerim Doru'nun çimlik alanı kazmaya devam ederken hareketlenen geniş omuzlarında

dolaşmayı sürdürürken, yutkundum boğazımdaki yumru orayı yırtıp geçmek, paramparça etmek ister gibi yoklarken.

Nasıl bir acıydı kalbimin üzerine, tam şu anda uğrayan? Ceylin'e gülümsememe, en azından numaradan olsa bile sevindiğimi belli etmeme engel olan bir şeydi bu. Yapamıyordum. Numaradan bile olsa en yakın arkadaşına bu meseleden gülümseyemiyordum bu defa. Ceylin'in gözlerinin beklentiyle yüzümde dolaştığını fark ediyordum ama gözlerimi bile ona çeviremiyordum.

Tekrar yutkunmaya çalışarak derin bir nefes aldım. Ellerimi kaldırıp ağlamamak için gözlerime doğru sallama dürtüsünü son anda bastırarak ona çevirdim başımı.

"Çok sevindim," dedim kuru bir sesle. Ceylin bundan çok daha fazlasını hak ediyordu, biliyorum. Ama daha fazlası elimden gelmedi. Onun sorgulayıcı bakışları yüzümde dolanınca, kaşları da havalanınca, "Ben çok mutlu oldum adına ama dün fazla içmişim Ceylin," dedim. "Bir süredir başım ağrıyordu ama şu an çok fena. Neredeyse ağlayacak haldeyim. Gidip biraz uzanayım. Sonra yanına, sevincini paylaşmaya mutlaka geleceğim," diye ekledim.

Yerimden kalkarken içimde kopan fırtınadan sebep, buz kesmiş elimi onun elinin üzerine koydum. Onunki heyecandan olsa gerek, benimkinin aksine sıcacıktı. Sıktım elini. "Seni seviyorum, biliyorsun," dedim. Onu seviyordum ama şu durumda ben kendimi sevemiyordum. Oturup hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyordum.

Gözlerim nemleniyordu, farkındaydım. Ceylin daha endişeli bakınca gözlerime, "Ağrı yüzünden," dedim. "Uzanayım geçecek. Endişelenme sen." Ağrıyan başım değildi. Kalbim çok ağrıyordu benim.

Ağır aksak adımlarla çıktım kulübeden. Onu şaşkınlığıyla bıraktım arkamda. "Erva," diye seslendi ama durmadım, duymadım.

Çimlik alanda attığım adımlar yerle buluşmuyordu sanki. Dibe vurmak istercesine güçsüzleşen bacaklarım hissizleşiyordu. Tam şu anda ben yine hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyordum. Doru'ya yaklaşan adımlarım sessizdi. Yanından geçip gitmeyi planlamışsam da olmadı. Doru başını kaldırıp baktı bana. O bakış durdurdu beni. Tam yanımdaydım şimdi.

Kurumuş dudaklarımı ıslatarak, sanki sıcaktan fenalaşmış gibi elimi yüzüme salladım. Ağlamamak içindi bu. Sıktım kendimi.

Onun yanında ağlamak en son isteyeceğim şey bile değildi. Lakin kendime engel olamayarak onun yanına, dizlerimin üzerine çöktüm.

Ekimini yeni bitirdiği fesleğen fidanına uzanıp ellerimi dolaştırdım üzerindeki yeşil tepede. Nemli, yeşil gözlerim ona bakmazken, "Kokusunu duyuyor musun?" diye sordum ona. "Kendini sana sevdirmeye çalışıyor. Ben fesleğenleri bu yüzden çok seviyorum. En azından onlar bencil. Yapamayanlara nazaran fesleğenler cesur. Ben gibi değil anlayacağın," derken sesim ağlamak üzere olan biri gibi çatallaşmıştı. Belli olmasın diye gülümsemeye gayret ettim ama dudaklarımın kenarını geçmedi tebessümüm. Boğuldu sonra yüzümde tüm gülümseme izleri.

"Tebrik ederim Doru Demir," diyerek bakışlarımı ona kaldırdım. Doru nemli gözlerimde, yüzümdeki hüzündeki takılı kaldı. "Ne oldu?" diye sordu endişeyle.

Onun sorduğu soruyu cevaplamak yerine tekrar fesleğenlere çevirdim bakışlarımı. Sevdim kendime en yakın olanı. Kokusu burnuma ulaşıp içimi sızlatırken, "Bir fesleğen kuruyorsa onu tekrar hayata bağlamak için köklerine buz koymalı, üzerine de sıcak su dökmelisin. Nasıl garip bir çelişki değil mi? Acı ve tatlı aşk gibi. İkisini de istiyor yaşamak, savaşmak için." diyerek tekrar yüzüme dikkatle bakan adama çevirdim bakışlarımı. "*Savaşmayı bırakıyorum, bunu veda say,*" dedim sonra hiç alakasız. O anlamazdı ama bu benim artık onunla vedalaşmam gerektiği içindi. Onun şaşkın bakışları eşliğinde kalktım ayağa. *Acıyı aldım ama senin tatlı varlığın olmadan dayanamıyorum artık.* Hiç durmadan duraksamadan evime girip kapıyı kapattım.

Ağlayacağımı sanırken kendimi sık sık gözyaşı dökmemeyi başardım. Elimle kalbimi dövdüm arada hissizleşsin diye, yemek yaptım, temizlik yapıp ortalığı toparladım. Yorgunluktan bir yerlerde sızıp kalana kadar uğraş verdim. Akşamüzerine doğru amacıma ulaşmış vaziyette salondaki koltukta gözlerimi aralıyordum. Hava kararmıştı. Ağlayamamıştım belki ama kalbim günler geceler boyunca kederle ağlamışçasına sancıyordu. Üzerimdeki bu ağırlığı çok iyi biliyordum. Boşluğun acısıydı bu. Zaten hiç olmayan onun, içimde sakladığım yerden de gidişinin yorgunluğuydu.

Karanlık odada gözlerimi dolaştırırken orta sehpa telefonumun daha öncesinde gelen mesajlara dair sinyalleri yanıp sönüyordu.

Uzanıp aldım. Ağzımdaki kekremsi tadı yutkunarak gidermeye çalışırken, Rüzgar'dan gelen mesajı açmıştım ve okuyordum. Rüzgar benimle akşam yemeğini dışarıda yemek istediğini yazmıştı.

Bunu yapacak halde değildim pek ve olumsuz cevap verecektim ama Yasin'in Neslihan'ı tanıştırmaya getireceğini anımsadım. Muhtemelen

herkes bahçede olacaktı. O da. Hatta Ceylin'de. Bu mutlu haberi muhtemelen duyurmak için o anı seçeceklerdi. Ağlamamayı başarmıştım ama o an geldiğinde kendimi tutabileceğimi hiç sanmıyordum.

Kendimi Rüzgar'a olumlu cevap yazarken buldum bir anda. Sonrası çok hızlı gelişti. Odama gidip asla giymeyeceğim ama annemin doğum günü hediyesi olarak aldığı siyah kısa elbiseyi seçtim dolabımdan giymek için. Topuklu ayakkabılarla tamamladım elbisemi. Saçlarımı açık bırakıp aynaya bile bakmadan çıktım evden.

Dibe vurmuş biri gibi görünmüyordum artık, bundan emindim. Aynaya bakacak kadar da iyi hissetmiyordum kendimi. Kendimle yüzleşmek olurdu bu. Görüntüme ağlardım o zaman. Ayakta kalmaya çabaladığım için kendime çok üzüldüm.

Rüzgar beni babasının arabasıyla aldı lojmanın önünden. Lojmandan mekana gidene kadar pek konuşmadık. O da farkındaydı bir şeyim olduğunun, bu yüzden üstelememişti.

Fakat sonra, biz deniz kenarında bir mekanın sandalyelerine karşılıklı kurulduğumuz ilk andan itibaren neşemi yerine getirmek için elinden ne geliyorsa yaptı. İlk komik okul anlarından bahsetti. Çoğunda tebessüm ettim. En son Temel fıkrası anlatınca kahkaha attığımı hatırlıyorum.

Bir akşam yemeğinden çok dertleşme gecesi gibiydi aslında benim için Rüzgar ile buluşmak. Yemek boyunca onun adını geçirmeden ve asıl meseleden bahsetmeden, kendimizi bulduğumuz şiirlerden, kitaplardan, filmlerden bahsettik. O da okuyordu.

Bir an sonra Rüzgar, "Senden çok hoşlanıyorum," gibi bir cümle kurdu, ben elimde çatalımla kalakaldım önünde. O dakikadan sonra da bir şey yiyemedim.

Konuyu açmasın diye değiştirmeye çalıştım ama, "Söylemeden gidersem buradan çok pişman olacaktım," deyince anlatmasına izin verdim. Benim aksime küçücük bir hoşlantının peşinden koşanlar vardı. Bu taktir edilesiydi. Dinledim onu.

"Daha ilk gördüğüm anda, seni o çalıdan çıkardığım o ilk an tutuldum Erva. Olmaz dersin anlarım ama şu kısacık zamanda hayaller kurarken buldum ben kendimi."

Benim bir şey demem gerekiyordu artık. Olamayacağından onu kırmadan söz ettim. "Ben birini seviyorum. Biri var," bile dedim. O yoktu ama hiç olmadığı kadar vardı aslında. Ben bu gidişle, etrafımdaki erkeklere hep kör

kalacaktım. Bir onun göreni olacaktım. Ne kadar acıydı. Asla karşılık alamayıp, yalnız olacaktım ama ben bunu bile kabullenmişim çoktan.

Rüzgar durumu anlamış mıydı bilmiyorum ama ben akşamın sonuna doğru tekrar sessizleşince artık dayanamadı ve "Neyin var?" diye sordu. "Ona mı üzülüyorsun yoksa ben çok belli ettim de öncesinde, rahatsız mı oldun Erva?" diye sordu üzgünce. Şu halimi bile kendine yoruyordu.

Rüzgar yakışıklı bir adamdı. Babam gibi masmavi gözleri vardı bir kere. O bile yeterdi. Ama benim ona verebilecek bir gönlüm yoktu. Birine aitti zaten. "Senle alakalı değil dedim. Onun yüzünden. Olmazı büyük çünkü." Anlayışla başını salladı.

O ana kadar alkol almamaya çalışmışım ama artık kendime engel olmayacaktım. İçmeye ve kendimi bile unutmaya ihtiyacım vardı.

"Canım yanıyor," dedim ona çok sarhoş olduğum bir an. Ben neredeyse yığılıp kalacakken masaya, elimi tuttu, "Hadi kalkalım Erva," dedi.

Bu gece benim için sonlanıyordu artık. Yatağında yalnız başıma uyumaya gidebilirdim. Doru ile Ceylin muhtemelen şu sıralar evleneceklerini bizimkilere duyurmuştu. O anda orada olmaktan kaçmışım ya, bununla mutlu olabilirdim. Sarhoşluğuma tutunup her şeyi unutabilirdim şimdi.

Lakin bazı şeyler kafamda planladığımın aksine ilerliyordu. Saat gece yarısını geçmişti ama herkes hala bahçedeydi döndüğümüzde. Ceylin ortalarda görünmüyordu, ben ayakta bile duramaz halde, Rüzgar'ın yardımıyla patika yolu tırmanıp bahçeye adım attığımda.

Yasin, Neslihan olduğunu yalnızca tahmin edebildiğim esmer bir kızın koluna girip bahçedeki kalabalıkla vedalaştıktan sonra uzaklaşırken - anlaşılan görüşmenin sonundaydılar- Gülrü da kocası ile evine doğru döndü. Onları takiben Kadir ve Gümüş'te oğullarının elini tutup evlerine doğru yürüdü. Görünen o ki şansız günümdeydim. Şimdi bahçede bir Doru bir de Ender kalmıştı ve henüz kimse varlığını fark etmemişti. "Rüzgar," diye fısıldadım dilim dolaşa dolaşa sarhoşluğumdan sebep.

"Beni hemen eve sokar mısın?" Rüzgar kötü müsün diye sorarcasına bakınca yüzüme, "Çok yorgunum," diye ekledim hemen. Kötüydüm ama bunu ona söylemedim.

Başını sallayarak kolunu daha sıkı doladı koluma ve eve doğru adımladık.

Eğer şanslı günümde olsaydım şu anı seçmezdim eve dönmek için. Yalnızca bir kaç dakika gecikmiş olsaydım... Doru biz harekete geçtiğimiz

ilk anda bizden tarafa döndü.

"Kal orada!" diye kükreyişi, Ender'in "Erva!" diye seslenişinden hemen sonraydı. İrice açılmış gözlerini gözlerime dikmişti Doru.

Durdum. Öfkeli görünüyordu. Neden? Bugün en mutlu günü değil miydi?

"Neredeydin sen? Seni aradık her yerde! Telefonlarına bakmamak da neyin nesi?"

Evet, tüm gece boyunca arayıp durmuştu Doru ve ben aramalarının birini bile açmamıştım. "Rüzgar'laydım," dedim onun hesap sonran ses tonunu ve bize doğru atılan sert adımlarını umursamadan sakın bir sesle. Dudaklarımın kenarında kalan bir tebessümle -bugün hiçbir yarım gülümseme tam olmuyordu yüzünde- "Yemeğe çıkmıştık..." diye ekledim.

"İçmeye demek istedin herhalde," derken tam önümde durdu Doru. Yanımda serbest duran elimi hışımla yakalayıp kendine doğru çekti. Beni koltuğunun altına alışı anlık oldu. Öfkeden kuduruyormuşçasına dönen bakışlarının muhatabı Rüzgar'dı. "Onu eve getirdin. Aslanlığını yaptın!" dedi tükürür gibi. "Hadi şimdi yürüdüğünü görelim. Uza buradan!"

Rüzgar alayla gülümsedi. "Seninle uğraşmayacağım bu akşam. Ve arkadaşınla," Ender'i kastediyordu çünkü o sırada öfkeli bakışlarını üzerinde dolaştırıyordu Ender. "Onu eve sağ salım getirdim, evet. Şimdi de gidiyorum ama yarın yine geleceğim. Sonra da..."

Rüzgar'a sevdiğim kişinin adını hiç vermemiştim ama bence o anlamıştı kim olduğunu. Şu an ters yapamıyor olmasının tek nedeni de buydu bana göre.

"Gelmeyeceksin!" diye tısladı Doru bir küfür savurur gibi. "Sen bu bahçeye bir daha adım at s*kmeyen adam değildir! Erva sahipsiz değil. Biz varız burada! Önce bizden izin alacaksın! İznimiz yok! Şimdi bas git buradan, yoksa..." diye kükredi dişlerini sıkı sıkı. Kolunun altında kendimden geçmiş haldeydim. O bedenimi koluyla sarmıyor olsa, muhtemelen yerdeydim. Ben dün geceki sarhoşluğumdan daha beter bir haldeydim. Yirmi dört saat geçmeden tekrar içince...

"Yapmayın," diyordum ama beni duyan yoktu.

Rüzgar'ın onun tehditlerinden korkmadığını alaycı ifadesinden anlayabiliyordum. "Albayının kızını korumaya ne isteklisin sen öyle," gibi bir şey dedi. Üstüne güldü. Doru önde doğru adımladı ama onu kolundan çekince kaldı yerinde. "Ama benden ona zarar gelmez. Sok bunu kafana."

"Seni ilk gördüğüm yerde Allah'ına kavuşturmayan Doru değildir!" deyince Doru, Ender yürüdü bu defa Rüzgar'ın üzerine. "Bas git! Gece gece kaza çıkmasın. Yeminle onu ben bile tutamam," dediğini işittim.

Rüzgar ona da imayla burnundan güldü önce, sonra bana bakarak sahici bir tebessümle asker selamı çaktı. Hemen sonra da arkasını dönüp karanlığa karıştı.

O gider gitmez iki yanında yumruklarını sıkı Ender, "Helal abi," diyordu.

Rüzgar ile ikisi arasında daha önce bir şeyler olmamıştı, hatta doğru düzgün tanıştırılmamışlardı bile ama bana yakın davranmalarını işitmiş ve bozulmuştu Ender. Ben onun kardeşi gibiydim. Şimdi kendince beni koruyordu. Ama işte, ortada korunacak bir durum yoktu.

"Ender sen eve git! Ben Erva ile ilgilenirim," derken, beni kendine iyice çekip göğsüne yasladı Doru. Başımı kaldırıp ona baktım. Verebildiğim tek tepki buydu. "Beni Ender bıraksın," dedim ama beni ne Ender duydu ne de o. "O bıraksın beni," dedim tekrar, Doru'nun sert bakışları yüzüme çevrildi. "Git Ender!" dedi bu defa kükrer gibi sinirle. Ender başını sallayıp yanımdan uzaklaşırken, "Seni istemiyorum," dedim neredeyse ağlayacakmış gibi çaresizce. "Seni istemiyorum ben. Gelme."

Durumum içler acısıydı. Gelme diyordum ama ona yaslı duran bedenim teninin sıcaklığını hissedebiliyordu her zerresinde. Göğsüne yaslı duran avuç içlerim sıcağından terlemeye başlamıştı. Gömleğinin beyaz kumaşına işliyordu nemi. "Seni ben bırakacağım Erva," dediği sıra Doru oldukça net, ben çoktan yenilmiş halde sokuldum onun göğsüne, sıcağına.

Aklımı alıyordu benim. Aklımı. Kokusunda kayboluyordum. Açık tutmaya çalıştığım bilincimi hepten kaybediyordum.

Doru beni koltuğunun altına almış vaziyette eve soktu ama antrede kapıyı kapattıktan sonra yine kalakaldı. Sonra beni çevirdi ve sadece bu ana, anlara ihtiyacı varmışçasına belime kollarını sıkıca dolayıp kendine çekti. Tıpkı geçen geceki gibi. Çenesi başımın üzerine yaslanırken, "Erva," diye mırıldandı yumuşak bir sesle. Tüm bedenim ürperdi o ismini söylerken. "Senin o adamla ne işin var?" Hesap sorar gibi çıkmıyordu sesi, daha çok çaresizce.

"Doru," dedim ama sesim bir fısıltıdan ibaretti. Ne sorduğunu hatırladım ne de ne cevap vereceğimi. Yüzümün yanını göğsüne yasladım. Kalbi deli gibi atıyordu ve ben sesini işitebiliyordum.

"Erva kendini bu kadar sevdirmemeliydin. Kendimi unutturacak kadar... Yorgunum şimdi. Nasıl devam edilir? Sensiz nasıl durulur? Senden nasıl uzak durulur anlatmamışsın günlüğünde."

Şu an bir rüyaydı. Ben bundan emindim. Günlüğümü biliyordu bir kere. Ne söyledikleri mantıklı geliyordu ne de şu an bana sıkı sıkı sarılıyor oluşu. Ne de deli gibi atan kalbinin benden dolayımış gibi hissettiren vuruşları.

Esneyerek kollarımı biraz daha doladım onun beline. "Doru," diye fısıldadım yine "Bir fesleğen olsam şimdi... Anlar mıydın seni sevdiğimi, beni sevmeni istediğimi? Bana dokunuyorsun ya sen şimdi... Kalbimin ritmi bir fesleğenin kokusuna dönüşüyor, duyuyor musun? Bunu canımı verecek kadar çok istediğimi anlıyor musun?"

Anlayamazdı. Hiç anlamamıştı.

Doru çenesini başımdan kaldırdı önce, sonra çenemi tuttu ve yüzümü kaldırdı yüzüne. Gözlerinin içinin karanlık holde bile ıslıl ıslıl parladığını görebiliyordum. Çok gerçekti o iki yeşil cam küre. "Anlıyorum," diye fısıldadı belli belirsiz. "Ya sen? Karşılık verdiğini duyuyor musun? Dudakları kontrolünü kaybetmişçesine tepemdeki saçlara kapandı. İçini çeker gibi, kokumu da soluklanır gibi bastırdı dudaklarını oraya. Öptü. Öptü. Öptü.

Hayaldi biliyorum ama çok gerçek hissettiriyordu. Tam da o an düğümü çözülen gözyaşlarımı onun göğsüne akıtmaya başladım. Önce sessizdi her bir damlanın gözlerime savaş açar gibi firar edişi. Sonra hıçkırıklara dönüştü. Omuzlarım bile hıçkırıklarımı takiben sarsıla sarsıla titrerken, "Neden buradasın?" diye sordum ona.

Ellerimi göğsüne dayayıp onu bedenimden koparıırken yaşlar yüzüme yağmur misali indi.

"Git buradan. Görevini yaptın, getirdin beni eve. Git, ona git!"

Bir cümle kuruyordum, bir öncekini zihnimin derinliklerine gönderiyordum. Konuşmanın başını ya da sonunu hatırlamıyordum. Ya da onun söylediklerini. Öyle kötü haldeydim ki geriye doğru yalpalarken bırakmak istedim bedenimi yere. Doru kolumdan yakalayıp tuttu beni. Yüzünde daha önce hiç rastlanmadığım, bu aralar giderek çoğalan bir ifade vardı. Çaresizlik. Dipsiz, sonu olmayan bir çaresizlik. Derin bir acı. Peki ama niye?

Beni tutup tekrar çekti göğsüne. Diğer eli yüzümden akan yaşları silerken, "Şşşt," diyerek yumuşak bir sesle sakinleştirmeye çalıştı hıçkırıklarımı. "Sen ağlamazsın Erva," diyordu bana. "Sen hep gülersin.

Şimdi değil ama benim gideceğim tek yol seninki olacak." diye fısıldıyordu saçlarımın arasından kulağıma. "Gideceğim ama yine sana geleceğim. Benim şu saatten sonra seni de içinde büyüttüğün aşkı da unutmaya, geride bırakmaya niyetim yok."

"Ona gideksen gelme," dedim. "Hiç gelme. Ona git zaten. Ben çoktan kabullendim."

Çenemi tutup kaldırdı tekrar. "Gitmem," dedi. "Gidemem ki..." Bakışları yüzümde dolandı. O zorlanan ifadesi yüzünde daha da derinleşti. Yüzümü yeniden ıslatan yaşları avuç içleriyle silerken bakışları dudaklarıma indi.

Bir an sonra, "Ne olacaksa olsun," dediğini işittim derin bir nefes alırken. Hemen sonra, dudaklarım dudaklarının arasındaydı. Önce nazik, tereddütlü hareketlerle öperken beni, bir anda alev aldık. Öpücüklerine karşılık vermeye başlamamla belimdeki kollarıyla ayaklarımı yerden kesti. Yapışmıştım göğsüne ve beni kaldıran kollarının arasında kalmıştım. Öpücükleri dudaklarımın üzerinde hoyratlaşırken, sızlanır gibi bir ses salındı dudaklarının arasından dudaklarıma. Büyük bir dayanamamazlıkla, "Sikerim ben böyle işi," diyordu. Yaptığına pişman gibi ama asla da duramayacakmış gibi öpüyordu beni.

Dili dudaklarımın arasından içeriye sızdığında dilimle karşılık verdim. Sarılıp durdular birbirlerine. "Erva," diyordu. "Erva!"

Ona kavuşmuşum gibi hissettiren şu duygu çok kısa sürecekti biliyorum. O gidecekti. Hayaldi ve yok olacaktı birazdan.

*

O gitti.

Yatağımdan bir müddet sonra çıkıp çalışma odama doğru yürüdüm yalpalaya yalpalaya. Başım hala dönüyordu ve gözlerimdeki yaşlar tekrar dönüyordu. Kapıların kenarlarına, duvarlara tutuna tuna yolumu bulmaya çalışıyordum karanlık holde. Boş bir sayfa ve bir de kalem. Ağlamaya devam ederken ihtiyacım olan tek şey buydu. Tekrar yazmaya başlayacaktım. Her yazdığım sayfayı öncekiler gibi yakıp küle çevirecektim belki sonrasında. Hiç olmamış, öyle hissetmemişim gibi... Ama şimdi yazmalıydım. İçim dışıma çıkana kadar ağlamalı ve sadece yazmalıydım.

"Aylar sonra yazıyorum sana. Tekrar yazamam sanırken, anlatacak çok şey birikmiş içimde, taşmış dışıma ben tutamamışım. Onu sana anlatamadıkça gözlerime görünmez yaşlar birikmiş. Beni bile kandırmış.

Ben sana çok dolmuşum da Doru, bir içimi sana boşaltamamışım.

Yüreğimdeki sızı azalır sandım ya, yanılmışım.

Ona gülerken yüzüme bakmayan adam gözyaşlarımı sildi bugün. Ona ağladığımı bilmeden, teker teker sildi yaşları yüzümden. Gözlerimden akan yaşların tek sorumlusuydu o.

"Sen ağlamazsın Erva," diyordu bana. "Sen hep gülersin? Gözünden akan yaşlar niye?" Soruyordu ama ben diyemedim "Sen," diye.

Karanlığı örtündüm üstüme. Yüzümü gizledim de gözlerimden akan yaş dindiremedim. Ben ağladıkça gidemeyişi şaşkınlığından sebepti. Erva ağlamazdı. O gülmekten ağlamayı bilemezdi ona göre.

Erva öyle bir ağlardı ki, ağlarsa kimse tutamazdı uçurum niyetine gözlerinden teker teker atlayan yaşları. Erva öyle bir ağlardı ki, boşa olmazdı içindeki derdin hiç dinmeyişi. Erva seni öyle bir severdi ki Doru, sen bile görmezdin ama o içindeki seni susturamazdı. Susturamadıkça ağlar, ağladıkça azalırdı.

Senden değil kendinden kaybederdi. Sonra... gözünden akan yaşlar gibi o da bırakırdı kendini seni sakladığı yerin ucundan.

Benden bir şey kalmadı.

Erva bittiğinde ağlardı. Umudu tükendiğinde.

Sen onunla evlendiğinde.

Onunla evleniyorsun ya sen şimdi? Sana söz, bu son gözyaşı."

Erva'nın Günlüğü

18 Haziran 2022– İzmir

Bölüm Bitti.

Beğenmeyi ve takip etmeyi unutmayın olur mu:)

Alıntılar için : **piyamor_** instagram adresini ziyaret edebilirsiniz.

12. Bölüm - KİMSESİZ ÇOCUK

Merhabalar,

Beğenmeyi ve yorum yapmayı olur mu :)

Bölüm Şarkısı: Daniska -Karanlık

Keyifle Okuyun...

12. BÖLÜM

KİMSESİZ ÇOCUK

*

Benzer bir sabah ama çok da farklı...

Göz kapaklarımı pencereden sızan cılız güneş ışığına kırpıştırarak aralarken bunu düşünüyordum. Sanki şu anı daha önce yaşamışımcasına bir hisle kaplıydı içim. Çok uzak bir zaman da değildi üstelik sabahımın benzeri. Dün kadar yakındı.

Fakat bir şeyler farklıydı. Sadece baş ağrısı yaşamıyordum bu defa. Tüm bedenim baş ağrısına ek sarsılıyordu halsizlikten. Midem de bulanıyordu. Bir önceki sabaha göre aklım daha yerinde gibiydi ama bir kötüydüm ben. Olup biten bazı şeyleri hatırlıyordum.

Rüzgar'ın bana karşı olan duygularını reddetmiştim. Ona sevdiğim başka biri olduğundan bahsetmiş, adını vermeden içimi dökmüştüm. Çok içmiştim. Onun kolunda lojmana dönmüştüm. Bir tartışma çıkmıştı. Nedenini hatırlamıyorum. Ender'de vardı sanki. Hatta Doru'da... Beni gecenin devamında o eve sokmuştu. Olup biten zihnime parça parça geliyordu. Bazılarının doğruluğunu, yaşanıp yaşanmadığını sorguluyordum. Holde bana sarıldığını anımsıyordum mesela. Bu kısmı zihnimin uydurduğuna neredeyse emindim. Böyle bir şey yaşanmış olamazdı.

Yerimden doğruldum, üzerimdeki buruşuk çarşafı çektim ve kenara savurdum. Bacaklarımı yatağın yanından sallandırırken midem yokladı bir. Her an kusacakmışım gibi hızla elimi ağzıma kapattım. Sonra kalktım ayağa. Yatak odamdaki boy aynası tam karşımdaydı. Berbat görünüyordum. Belki daha bile fazlası.

Saçlarım tepemde kuş yuvası görüntüsünü andıran bir topuz şeklinde topluydu. Yanlardan firar eden saç tutamlarım omuzlarıma dökülüyordu. Topuzumu bir tükenmez kalem tutuyordu. Kalemin saçlarımda ne işi var diye düşünerek, kenardan görünen ucunu tuttum ve çektim. Kuş yuvası bozuldu ve saçlarım dağınık bir şekilde indi enseme. Öncekinden daha kötü bir görüntüye sahiptim şimdi. Dün giydiğim siyah elbisem üzerimde kırış kırış olmuştu. Etek kısmı kalçalarımın üzerine kadar toplanmıştı.

Kalçalarımın toplanan elbisemi iki yanından tuttum ve yüzümü midemde süreklilik gösteren rahatsızlık hissiyle buruşturarak aşağıya çekti. Eğilirken bile midem ağzıma geliyordu. Alkol alma alışkanlığım hiç yokken son birkaç gündür iyice abartmışım. Şu halde olmamın sebebi yine bendim ve buna artık bir son vermem gerektiğinin farkındaydım. Odadan ağır adımlarla çıkarak banyoya doğru yürüdüm. Soğuk bir duş almaya ihtiyacım vardı. Aksi halde kendime gelemeyecektim.

Lakin dikkatimi çeken bir şey oldu ve ben banyoya girmek yerine önünden geçip diğer yanında yer alan çalışma odama doğru adımladım. Farklıydı bazı şeyler. Normalden farklı, bunu hissedebiliyordum.

Kapı açıldı ve içeriden hole doğru ılık bir rüzgar esiyordu. Hışırdayan tül perdelerinin sesini duyabiliyordum.

Dün ne yaşanmıştı da çalışma odama girme gereği duymuştum? Bunu düşünüyordum şimdi. Üstelik pencereleri de açık bırakmışım. Normalde hiç yapmayacağım bir şeydi bu. Yalnız yaşamaya başlayınca, farklı alışkanlıklar kazanıyordu insan. Güvenlikli askeri lojmanlarda bile olsan pencereleri, kapıları kilitlemek durumunda kalıyordun.

Kapıdan girmemle pencereden esen rüzgârdan dolayı parke zemine saçılan kağıtları görmem bir oldu. Yığın halindeydiler. Bir kısmı, yerde, esen rüzgarın etkisinde oynuyor, oraya buraya savrulup duruyordu. Biri tam ayak ucuma doğru süzülürken, başımın ağrısına, midesinin bulantısına rağmen dudaklarımı hayretle aralayıverdim. Kendimi yerdeki sayfaları gözlerimle sayarken buldum. En az bir düzineydi. Masamın üzerinde de bir o kadar vardı.

Eğildim ve şaşkınlığımı hala üzerimden atamamış olarak ayak ucumdaki sayfayı elime aldım.

Üzerinde kendi el yazımıyla bir şeyler yazılıydı. Yine onu anlatmışım öncesinde boş olan sayfaya.

"Annem 'Gökyüzüne mavi olacak o adamı bulduysan, durma sev' derdi hep. Buldum, onu sevdim. Ama bir şey öğrendim ben. Mavi, istemedikçe

gökyüzü boyanmazmış. Benim göğüme düşen yağmurlar, isten gri sabah ve akşamlarmış... Anlayacağın; mavi olmayınca bahar gelmez, kış hiç gitmezmiş. Şu hayatta mutlu olamayacağımı anladım ben artık. Seni ona bugün teslim ediyorum. Aklımdan da kalbimden de uzak olmanı diliyorum.

18 Temmuz gecesini 19 Temmuz sabahına bağlayan an.. "

Günlük yazmaya tekrar başlamışım!

Gözlerim elimdeki kâğıttan yerde duran diğer sayfalara kaydı. Hepsini ben mi yazmıştım? Günlük tutmaya gerçekten tekrar başlamış mıydım!?

Eğildim ve yerdeki kağıtları hızla toplayıp kucağına bastım. Hepsini neredeyse ağlayacakmışçasına bir ifadeyle masamın üzerine taşıırken, gözlerim açık olan pencerede dolaşıyordu kocaman halde. Akşamları çok eserdi Urla tarafı. Yaz ayı olmasına rağmen deniz kenarı olduğu için su dalgalanır, hava nemlenirdi. Öyle şiddetli olurdu ki rüzgâr...

Kağıtları masama fırlatır gibi bırakıp pencerelere koştum. Midem artık daha şiddetli bulanıyordu. Lakin bunu umursamıyorum, sarktığım pencereden arka bahçeyi kontrol ediyordum. Ya dışarıya da uçup gittiye yazdıklarım? Ya onları biri bulduysa? Ne yapardım o zaman? Saat kaçtı, hangi zaman dimindeydim, unuttum. Fırladım yerimden ve koşa koşa dışarıya çıktım. Çıplak ayaklarımı, dağınık saçlarımı ya da alkol kokan rezil haldeki elbisemi düşünmeden yaptım bunu.

Deli gibi koşturup durdum bahçede. Önce ön bahçeyi taradı gözlerim. Arka bahçe de önemliydi ama ön taraf daha önemliydi. İnsanlar arka tarafa pek uğramazdı. Herkes ön bahçeden geçerdi.

Sayfalardan birini Doru'nun dün diktiği fesleğenlerin arasında gördüğümde şaşkın gözlerim iyice belirginleşti ve yaşlarla doldu.

Nefesim kesilircesine koşup yerden aldım sayfayı. Bir diğeri Doru'nun evinin önündeki çimlerin üzerindeydi. Bir başkası onun verandasının merdivenlerinde. İçimden bir haykırış koptu ve dudaklarımın arasından sessiz bir inleme olarak firar etti. *Ya gördüyse, okuduysa...*

Ben bile bilmiyordum sayfalara ne yazdığımı, içimden neyi koparıp yazıya döktüğümü. Elbette ondan bahsetmiş olmalıydım. Bir onu yazıyordu kalbim de aklım da ellerim de. Döndüm durdum etrafımda. Başkası var mı diye bakındım. Gücüm tükenmiş gibi hissediyorum. Bu nasıl bir sabahtı? Yaşadığım an bir kabustu sanki. Ben belki de şu anda yatağında uyuyordum. Bu yaşanan şeylerin biri bile olmamıştı.

Olduğum yere düşer gibi diz çöktüm. Dudaklarım bir hıçkırığı serbest bıraktı. Hemen ardından başka birini. Eğer şu an bir kabus olsaydı, çektiğim

acı da yaşadığım endişe de bu kadar gerçek olabilir miydi? Böylesine derinden hissedilir miydi? Onun evinin olduğu tarafa çevirdim bakışlarımı. Hemen sonra verandasını ve boş olan sallanır sandalyesini kontrol ettim.

Doru bahçede değildi. Etrafa saçılan kağıtları görmemişti. Görmüş olamazdı!

Kağıtları göğsüme bastığım yerden farkında olmadan akıttığım yaşlı gözlerime doğru kaldırdım görmekten korkar gibi. Biri görecekmış korkusunu içimde taşıyarak başladım okumaya yazdıklarımı. Hızlı hızlı nefes alıyor, gözlerimin takip ettiği, dudaklarımın sessizce mırıldandığı her kelimede kalbim duracak gibi oluyordu.

"Beni öptü. Bu bir rüya mıydı yoksa zihnimde canlanan bir hayalden ibaret miydi hala idrak edemiyorum. Bir titreyen dudaklarımı bir de onun üzerine kapanan sıcak dudaklarının dokunuşlarını anımsıyorum. Bedeninden tenime yayılan ısını, gömleğini avuçlayan ellerimi, ona karşılık verişimi ve dudaklarının durmaksızın yüzümü öpücüklere boğarken adımları sayıklayışını gözlerimi her kapadığımda tekrar tekrar hissedebiliyorum.

Bu nasıl başladı? Eğer beni gerçekten öptüyse buna ne neden oldu? Parfümünün kokusu hala burnumun ucunda sanki. Buram buram hala onu soluyorum. Saçlarımın arasına giren elleri, uzun parmakları hala oradaymışçasına tenimi ürpertmeye devam ediyor. Şu an hissettiğim şey rüya ya da hayal olamaz. Gerçektir. O beni öptü.

Giderken söyledikleri... Ah, Erva! Delirmiyorsun... O tüm yolları seninkine bağlayacağına söz verdi."

Kalbim gerçek anlamda atmayı bıraktı. Dilim, damağım talaş yutmuş gibi kururken tekrar tekrar okudum yazdıklarımı. "Sen beni.." derken titreyen elim havalandı, dudaklarımın üzerine dokundu. "Öptün mü?"

Kalbimin tekrar gümbür gümbür atmasına neden olan bir şey oldu tam da ben çaresiz sorumu sonlandırırken. Karşımdaki evin kapısı açıldı. Gözlerim o yöne çevrilirken, Doru kapısını dışarıya çıkarken çekip kapatmıştı. Karşımdaydı şimdi.

Çöktüğüm yerden bir daha kalkamayacakmışımcasına iyice bıraktım kendimi oturduğum yere. Parmaklarım dudaklarımın üzerinde dondu kaldı.

Doru, "Erva," diyordu gayet normal bir sesle. Sanki elimde tuttuğum sayfada yazanları ben uydurup da yazmışımcasına, öyle bir an hiç yaşanmamışçasına bakıyordu yüzüme. Şaşkıncı belki de beni bu halde sabahın köründe bahçenin ortasında bulduğu için.

Verandanın gıcırdayan basamağını inip ayağını diğer basamağa atacakken elimi ona doğru kaldırdım aniden. Beklemiyordu bunu. "Kal orada!" diye bağırdım. Sesimin şaşkın ve aynı zamanda yüksek çıkıyor oluşu isteyerek yaptığım bir şey değildi. Elimdeki kağıtları daha çok göğsüme basarken gözlerimden akan yaşları anımsadım. Ağlıyordum hala ve durduramıyordum.

Doru sözümü dinlemiş ve basamaklarda öylece kalakalmıştı. Endişeli gözleri yüzümde, yanaklarımdaki yaşlarda dolaşıyordu şimdi. Bakışları göğsüme bastığım kağıda kaydığında tüm gücümü toplayıp ayağa kalktım. Hemen sonra, bir adım geriye çekildim. "Dün ne oldu?" diye sordum ona çatallaşmış bir sesle. Alacağım cevaptan hem deli gibi korkuyor hem de merak ediyordum. Eğer gerçekten öpmüşse beni ne diyecekti şimdi bana? Nasıl açıklayacaktı olanı?

Doru merdivenleri indi bana rağmen. Her adımında geriledim, ama o durmadı. "Sana ne oldu diye sordum!" diye yineledim sorumu bu defa daha cılız ama kararlı bir sesle.

Geri geri gitmeye devam ederken ben, "Evde konuşalım mı?" diye sordu Doru yumuşak bir sesle. Beni sakinleştirmeye çalışıyordu, biliyorum. Eli bana doğru uzanmıştı ve daha fazla uzaklaşmamı istemiyormuş gibi bakıyordu yüzüme.

Hızla etrafımda dolaştırdım gözlerimi. Bakışlarım evimin olduğu tarafa denk gelince durup bir nefes aldım önce, sonra boşta olan elimle yüzündeki yaşları sildim. Onunla konuşacağım yer benim evim olamazdı. Günlüğümün sayfaları hala oradaydı.

Lakin hala bahçede de olabilirlerdi. Ne yapacağımı bilmez bir halde etrafımda dolaştırmaya devam ederken bakışlarımı, bir diğerini hafif esen rüzgarın etkisiyle Gülruların kapısının önünde kıpırdanıp dururken gördüm. Sonra bir başkası çimlerin üzerinden kulübeme doğru yol aldı. Omuzlarım çaresizce düştü. İfadem yüzümde kasıldı ve daha fazla dayanamayarak yaşları tekrar serbest bıraktım yanaklarıma. "Her yerdeler!" dedim bir fısıltı gibi önce. "Her yerdeler ve ben artık saklayamıyorum. Allah'ım ne olur kâbus olsun bu. Yalvarırım kâbus olsun!" diye haykırdım hemen sonra.

"Erva," diye seslendi Doru bana bir adım kala olduğu yerde durarak. Sesi üzgündü ama benim kadar üzölmüş olamazdı. Düştüğüm şu durumun içinden nasıl kurtulacağımı asla bilmiyordum. Kendimi yakalanmış gibi hissediyordum. Çok adice bir şey yapmış ve rezil bir suçlu gibi yakalanmış hissediyordum. "Benimle eve gel, ne olur."

Başımı hızla ona çevirdim. Islak gözlerim kocaman açılırken, "Görüyor musun!" diye bağırdım. "Her yerdeler! Her yerde. Her yerde sen varsın! Her sayfaya seni yazmışım!" Saklayacak ne kalmıştı ki. Orada ne yazdığını bildiğini bana bakan ifadesinden okuyordum ben. Biliyordu. Hepsini görmüştü.

"Erva," dedi bir kez daha Doru, temkinle bana doğru uzanırken. "Erva eve gel benimle."

Hıçkırma hıçkırma ağlıyordum artık. Sesliydi gözyaşlarım. Biri duyar, yakalanırım korkusunu yaşayamıyordum ben artık. Yazdıklarımı görmemesi gereken görmüştü. Aksak bir adımla geri çekildim. Elimdeki kağıtlarda şimdi yerdeydi. Neyi saklıyordum ki? Kimden saklıyordum? Bu zamana kadar saklamıştım da ne olmuştu? Elime ne geçmişti? O evleniyordu!

Gözlerim belirginleşti ona bakarken. Göz pınarlarım daha iri yaşlarla dolarken, "Neden öptün beni?" diye sordum ona. İhtimali falan yoktu bu işin. Onun kokusunu ezbere biliyordum ben. Tenimden yayılan kokusunu alkol kokan giysilerime rağmen alabiliyordum. Onun kokusunu kendi üzerimden alıyordum! Saçlarımın arası bile o kokuyordu. Bunun farkına ancak varabiliyordum. Aklımı kaybedecek gibi oldum bir an.

Doru'nun bacakları titriyordu. Elleri. Çaresizce bakıyordu gözlerime. Bana doğru bir adım daha attı, ama sonra durdu. Bakışları, yüzünde dikkatle dolaşan bakışlarıma kilitlenirken her şeye rağmen, olacaklara rağmen iki kelime döküldü dudaklarından. "Sana aşığım..." Sözleri beynimde yankılandı durdu. *Sana aşığım...*

Ellerimi iki yanıma serbest bıraktım artık onları taşıyamıyormuşum gibi. Omuzlarım güçsüzleşerek düşerken, dizlerim zangır zangır titriyordu. Dolu gözlerim yaşları ip gibi sıraladı yanaklarıma. "Sen Ceylin'i seviyorsun," dedim parçalanmış bir gülümsemeyle kıvrılırken dudaklarımin kenarları. "Sen onunla evleniyorsun! Sen beni sevemezsin! Sen bana âşık olamazsın!" Güldüm sarf ettiğim sözlere. Hıçkırma hıçkırma güldüm. Ellerim saçlarımin arasına girip karıştırırken çıldırmış gibi, ona doğru belli belirsiz bir adım atmaktaydım. "Seni kullandım de, bir anlık gafletti de, ondan öptüm de, ama sevdim deme! Aşığım deme!"

Tam önünde durdum. Onun gözlerinin de nemlendiğini tam o sırada fark edebildim. İfadesi sertti. Kendine kıızıyormuşçasına yumruklarını sıkıyordu iki yanında, ama gözleri... Kasılan çenesi bir anlığına aralandı, bir şey diyemeden tekrar sımsıkı kapandı.

Uzandım ve halsiz ellerimle onun göğsüne uzanıp gömleğini avuçladım. Ama her an elim yanıma tekrar düşecekmişçesine yorgunca tuttum onu yakınımda. "Neden?" diye sordum ona duyduğuma inanmıyormuşum gibi. "Doru," diye fısıldadım, yaşlar biraz daha boşaldı gözlerimden. "Biliyor muydun yoksa? Çaresizce seni sevdiğimi biliyor muydun? Acıdığından mı? Halime üzüldüğünden mi?"

"Erva," diyerek beni kendine çekti. Göğsüne basarken başımı, diğer kolu sıkıca dolandı belime. "Ben engel olamadım kendime. Herkes seni kandırırken ben doğru kalmak için çok uğraştım. Onlardan olmak istemedim. Yemin ederim istemedim. İsteyerek okumadım. Ama öyle güzeldi ki engel de olamadım..."

Kaldırdım başımı onun göğsünün üzerinden. Neden bahsettiğini anlamaya çalıştım. Ardımda kalan, az önce yere düşürdüğüm sayfalara doğru uzattım elimi ona bakarak. "Onları mı okudun?" diye sordum. Doru başını iki yana salladı üzgünce. Kederle iç çekerek serbest bıraktı beni ve uzaklaştı. Önce kulübenin önündeki kâğıdı aldı sonra diğerlerini.

Yalnızca onu izliyordum. Her an yere yığılacakmış gibi titriyordum. Çenem birbirine vuruyordu. Kuruyan boğazımı yumuşatmak için yutkunuyor, diğer elimle yüzümdeki yaşları hiç akmamışlar gibi yok etmek istercesine siliyordum.

Doru, elinin birinde bahçeden toparladığı sayfalarla hızla bana doğru yürüdü. Diğer eliyle elimi tuttu hiç beklemediğim bir anda. "Gel benimle," dedi. Beni kendi evine doğru götürürken akşam olanları düşünüyordum. Hala hatırlamaya çalışıyordum unuttuklarımı. Olmadı. Hiçbir şey hatırlayamadım.

Merdivenleri çıkarken, "Sen beni öptün mü?" diye sordum bir kez daha. Sesim öylesine yorgun ve cılızdı ki duydu mu bilmiyorum.

Doru onu öpmüştü, evet. Antrede. Eve girdikten sonra olmuştu olan.

Öncesinde onu Rüzgar'la görünce kaybediyorum diye düşünmüştü. Onu bulmuşken tam şu anda kaybediyorum.

Başta *günlüğünden*, *yazdıklarından etkilendin sen* diye kendini kandırmaya çalışırken, sonraları onun kendine duyduğu aşktan etkilenmediğini anlamıştı. Yalnızca bu olamayacak kadar derindeydi hisleri. Ne yaptıysa onu aklından da o işlendiği yerden de çıkaramamıştı. Kısacık zamanda gecesi gündüzü olmuştu Erva. Gündüz vakti ismini sayıklamaya başladığında anlamıştı ona aşık olduğunu. Geceleri uykusu bölünüp

uyandığında ve onu rüyasında gördüğünü anladığında anlamıştı Doru ona aşık olmaya başladığını.

Rüzgar'la onu yan yana gördüğünde kışkandığını fark edince anlamıştı. O kulübeye gidip ikisini ayırmak istediğinde de anlamıştı. Çizimden, kağıttan, kaleminden anlamazken, sana ben yardım ederim demek istediğinde anlamıştı. Elini kolunu bağlayan engellere kin tutmaya başladığında anlamıştı ona tutulduğunu. Akşamları bahçede yenilen yemeklerde, arkadaşlarına rağmen sadece onu muhatap alıp gittiği görevlerden bahsetmek istemiş ama bunu yapamayacağını fark edince de anlamıştı. Bir ona anlatmak istemişti. O oyunda, Erva *ben yalnızca birini sevdim* dediğinde, masadaki diğerlerinin varlığını unutup bir onu gördüğünde gözleri de anlamıştı.

Ona aşık olalı çok zaman olmuyordu. Bunun için zamana gerek olmadığını da anlamıştı. Ansızın yakalıyordu insanı kalbinden böylesine derin hisler. Bir anda tutuluyordun. Ondan başka bir şey düşünemez oluyordun. Herkesi bir yana onu bir yana koyuyordun. Sevmeyi bilmeyen bir adamken böylesine sevilince aptala dönüyordun. Kaybedince anlıyordun. Kaybedeceğini sanınca...

Onu öptüğünde göğsünün altında yıllarca anlamsızca taşıdığı kalbi ismini sayıklayınca, onu oraya sarıp saklayınca vazgeçemeyeceğini, bunun bir dönüşü olmadığını anlamıştı.

O andan sonra evine sığamamıştı.

Evinden çıkıp yine soluğu Mahir'in evinde almıştı. Saatin geç olmasını umursamadan alacaklı gibi çalmıştı kapısını. Alacaklıydı çünkü. Erva'nın sadece aşkını değil her şeyini istiyordu. Görev arkadaşlarının hepsi onu kalpsiz sanıyordu, hatta bir süre öncesine kadar kendi de öyle biliyordu. Lakin değişiyordu, bunu hissedebiliyordu. Seviyordu. İtler köpekler gibi seviyordu onu. Bir ihtiyaç gibi, olmazsa devam edemeyecekmiş gibi, hep ona muhtaçmış gibi...

Mahir'e dün geceki konuşmasının benzerini yaptıktan sonra, onun konuşmasına dahi izin vermeden devam ederek sıralamıştı sözlerini Doru.

"Belki hata diyeceksin ama ben birini seviyorum. Hata olan onu sevmek değil. Sevdiğim. Dün sana var bir sebebim dedim bu görevi bitirmek için. O sebep Erva. Ben ona âşık oldum. Albay'ın kızına! Belki ihanet bu, ama onsuz olamazmışım gibi hissediyorum. Lanet olası şu yer onsuz atmaya devam edemiyor," diyerek Mahir'in o ana kadar boş sandığı kalbini göstermişti. *"Sen de sevdin anlarsın beni. Bırakıyorum ben Mahir. Ceylin*

ile evlenemem ben. Babam içindi başta, ama şimdi ne o durum ne de görev umurumda. Bu adamın da bir kalbi varmış inanabiliyor musun? Bende sevebiliyormuşum. Kimsenin sevmediği bu adam birine deli divane şık olabiliyormuş."

Mahir haliyle şaşırmıştı ve o susmasına rağmen tek kelime edememişti. Sadece bunun ne zaman olduğunu dşünüyormuşçasına bakmıştı yüzüne.

"Ceylin her ne sebeple sızdıysa aramıza bu Erva'yı da etkiliyor. Onu güvende tutmaya çalışıyoruz ama o kızı yakınıma soktuka güvende falan olmayacak. Geç oldu ama maalesef onu sevdiğimi fark ettiğimde anladım bunu. Ben Erva'nın şu dakikadan sonra," diyerek parmağıyla göğü işaret etmişti vurgularcasına. "Saçının teline zarar gelse dünyayı yakarım! Görev bitti! En azından artık ben yokum!"

Doru tekrar düşüncelerinden arınıp gerçekliğe döndüğünde Erva ile salonda karşılıklı duruyorlardı. O artık ağlamıyordu ama her an yere devrilecekmişesine güçsüz bir şekilde karşısında duruyordu. Boş bakışları salonda anlamsızca dolaşırken, "Ceylin'in senin günlüğünü bana getirmesiyle başladı her şey," diye itiraf etti. Geçti itirafı belki, belki de onu ondan uzaklaştıracaktı ama söylemeliydi doğruları.

Erva boş bakışlarını yüzüne çevirdiğinde devam etti Doru.

"Günlüğünü yakan da oydu. Senden soğuyayım, onun yanında olayım diye okuttu öncesinde bana da günlüğünü. İlk başta istemedim ama sonra engel olamadım kendime. Öyle güzeldi ki Erva," dedi camın önündeki sehpa ya doğru yürüyerek. Kopya günlük oradaydı. Yine tüm geceyi onları okuyarak geçirmişti. Evden çıktığı ve dakikalar önce bahçede perişan halde Erva'yı bulduğu ana kadar ona gitmeyi planlıyordu. şimdi söylediklerini onun yüzüne söyleyebilmek, itiraf etmek için.

"Bu sabah sana gelecektim ve sana her şeyi itiraf edecektim," dedi günlüğü ona uzatarak. Erva şöyle bir baktı Doru'nun elindeki günlüğünün kopya sayfalarına. Almak için uzanmadı ya da en kk hareket etmedi. Yine bir şey söylemedi. Doru devam etti.

"Ceylin'in evine giren hırsız bendim. Günlüğü neden kopyaladı, yaktı gösterip neden sakladı bilmiyorum ama onun evinde buldum bunu. Arkadaşın sandığın gibi biri değil."

"Ne zamandır?" diye sordu Erva kuru bir sesle ilk defa sessizliğini bozarak. Onun yüzünde dolaşıyordu ruhu çekilmiş bakışları şimdi. Duyduklarına şaşırsa da Doru'nun itirafları sürerken ne diyeceğini, ne tepki vereceğini bilemiyordu.

Ona merak ettiği çok Şey olmasına rağmen, "Görevden döndüğüm gün. O uzun görevden döndükten sonra," diye sordu.

"O zamandan bu yana biliyor muydun yani?"

Doru başını önüne eğmenen önce usul usul salladı. "Biliyordum."

Güldü Erva. Gülüşü buruktu ve sahici değildi.

"ok glmŐsndr başta. Yazdıklarım... Dibe vurmuş bir kızın sana olan hisleri vardı o sayfalarda. İnanmamıŐsındır nasıl böyle sevebildiğime." İçi ürperdi, eli, ayağı buz kesti o anda. Kollarını titreyen bedenine sararken ona doğru yaklaştı tek bir adımda. "Evlenme kararın," dedi çatallaşmış bir sesle. "Beni çok sevdiğinden miydi?" Kurudu sandığı yaşlar yeniden ıslattı gözlerini. Yanağına szlrken tek, cılız bir damla, "Madem kötüydü Ceylin, arkadaşına bile ihanet edebilecek biriydi gözünde, neden devam ettin onunla? Evine girecek kadar gvenmiyordun madem, neden evlenmek istedin?"

Doru ona görev kısmından bahsedemezdi. Bu hem mesleğine hem de arkadaşlarına ihanet etmek olurdu. İmansın istedi ama inanması için ne yapacağını bilmiyordu. Söyleyeceği her Şey bahane gibi gelecekti ona.

"Onunla evlenmeyeceğim. Bu sana aşık olduğum için değil. Ben onu hiç sevmedim. Kalbimle değil aklımla karar verdim."

Güldü Erva. Yüzündeki yaşları hışımla silerken ona biraz daha yaklaştı, "Ne bekliyorsun sen benden Şimdi?" diye sordu ona.

"Sana aşığım diye boynuna atlamamı mı? Beni öptün diye senden vazgeçemeyeceğimi mi? Onunla evlenmek istemiyorsun diye hislerini kabulleneceğimi mi?"

Geri çekildi bir adım ve elindeki günlüğün kopya sayfalarını aldı.

Rastgele bir sayfa çevirdi. Sesli, hatta bağıra bağıra okumaya başladı.

"Bir gece vakti yürüdüğüm hiç olmamıştı. Ne sen içime sığdın ne ben evime bu gece. Seni sevmek hem çok güzel hem de bir yara içimde. Nefes almak senin için, göğe bakmak senin için, kalbimin atışları senin için, yaşamak bile senin için olmaya başladı. Ben her Şeyi senin için yaşarken ne yere ne göğe sığabiliyorum. Ama sen görmüyorsun, duymuyorsun beni. Nasıl yaşamak bu dersin, bilmiyorum. Eksik galiba. Çok eksik. Sensiz hiç tam olmayacak. Evimin dört duvarı sesini sızdırıyor biliyor musun? Onunla gülüŐlerini... Duvarlar rdrsem kat kat neye yara ki; gören gözlerimi kr, duyan kulaklarımı sağır edemedikten sonra.

İŞte bu kadar aresizim. Seni ilk gören bendim Doru. Bendim ve o seni kolayca alırken ben hiçbir Şey yapamadım. Şimdi sen söyle; günah mı seni

sevmem yoksa ceza mı?"

"Bunlar mı etkiledi seni!" diye bağırdı Erva. "Çaresizliğim miydi seni bana aşık eden, yolundan çeviren. Düne kadar emanettim senin için. Azarlardın beni Ceylin'in planlarına uymuyorum, onu üzüyorum diye. Ben," dedi eliyle kendini gösterirken. Yaşlar yüzünü yıkayıp geçiyordu. Çenesinden boynuna süzülüyordu her bir damla. "Ben onu üzmeyi istemedim. Ben üzülmemek istedim. Suç muydu bu?" Hıçkırdı. Bir adım daha geriye çekilirken elindeki sayfaları yere savurdu.

"Sen," dedi dudakları titreye tireye. Gözlerini sıkıca yumdu. Bunu söylemek zordu. "Sen daha düne kadar onun için katlanmıyor muydun bana?"

Doru başını kaldırdı yerden. Söyledikleri doğru değildi. Bilerek üzmemiştir onu. Ceylin'den korumak için... Onun kıskançlıklarının farkındaydı ve öfkesi ona dönmessin diye bilerek söylemişti öyle.

"Ben," dedi adam kendinden uzaklaştığının farkında olarak ona yaklaşıırken. "Ben seni bile isteye üzmedim. Ceylin hep kıskanç biriydi ama sen görmedin. Seninle iyi geçiniyor olması sana da zarar vermeyeceği anlamına gelmezdi. Arkadaşındı ama sen kördün Erva. Bir ara beni bile kandırdı seni gerçekten sevdiği konusunda. Ama seni sevmiyor. O senin arkadaşın değil. Bildiğin gibi değil."

Erva ellerini salladı önüne daha fazla yaklaşmasını da konuşmasını da istemiyormuş gibi.

"Konuşmak istemiyorum daha fazla. Sadece buradan gitmek istiyorum."

Kapıya doğru yürüyecekken Doru önünü kesti onun. Omuzlarını tutup onu kendine bakmaya zorlarken, "Ben sana gerçekten âşık oldum," dedi boğuk bir sesle. "Sana aşığım ben Erva. Ve inan bana yabancı olduğum bu his ilk defa seninle uğradı bana. Senin için her şeyi göze alırım. Aldım da! Beklerim. Gerekirse bir yıl, gerekirse on yıl..."

Başını dikleştirdi Erva, gözlerini gözlerine kilitlerken. "Ben seni severken kalbim yerinde çılgık taşıyordu. İçimden sana bağıra bağıra bekledim ben. Gel diye bağırdım, beni sev diye bağırdım, sesimi duy diye bağırdım. Gözünün içine baktım ben. Görmedin, o zaman anlamadın. Benim bacaklarımda sana doğru adım atacak güç yoktu. Elim açıp tutacak, beni sev diyecek cesaret yoktu ama ruhumla seslendim sana ben. Hiç anlamazken, gözlerime bakmaya çekinirken sen, ben öldüm bittim oracıkta. Tükendim! Ne sabahlarımdın sayısı belliydi ne geceler sabaha döndü. Öyle bir çıkmazdaydım ki an an öldüm ben! Derdimi kapıdaki köpeğe anlattım

dinledi, yanan günlüğüm sayfalarının, parçalarının başında beklerken buldum ben onu. Ama sen görmedin. O bile anladı beni; seni anlattığım sayfaların değerli olduğunu ama sen duymadın. Uğruna ölecek kadar severken sustum ben."

Çenesi titredi. Daha fazla ağlamak istemiyordu, en azından onun karşısında güçlü durmak istiyordu ama yapamıyordu. Başını iki yana sallarken süzüldü yaşlar gözlerinden, sızdı yanaklarından titreyen dudaklarına, oradan çenesine doğru, "Konuş diyorsun şimdi bana. Beni sev diyorsun. Doru ben seni çok sevdim zaten. Beni görmeyen, duymayan, sevmeyen sendin. Ceylin'den önce... İlk tanıştığımız anda bile yanından an olsun ayrılmak istemeyen bir Erva vardı bir zamanlar, hiç gördün mü onu? Fark ettin mi? Günlüğü okumadan önce hiç fark ettin mi varlığını? Ben buradaydım. Hep önündeydim. Ellerim dokunmuyordu belki ama," dedi uzanıp onun kalbinin üzerinden gömleğini avuçladı. "Seni böyle sıkı sıkı tutuyordum. Hiç hissetmedin mi? Ve muhtemelen," dedi bir zavallıymış gibi hissedercesine başı önüne eğilirken.

Oradan fısıldadı sesinde kaybetmeye başladığı kararlılığıyla. "Onunla evlenseydin de değişen bir şey olmayacaktı. Elim hep burada, ama ben uzakta olacaktım. Beni görmediğinde uzaklaştım ben."

Omuzları sarsıla sarsıla ağlarken uzaklaştı ondan. Burnunu çekerken başını yana çevirip yaşları sildi yüzünden. "İyi oldu," dedi gülerek. "Bana çok iyi oldu. Arkadaşının sevgilisini sevmeye devam edersen olacağı buydu. Lanet olası yüreğimi susturamayınca olacak olan buydu. Hepsini hak ettim ben. Şimdi çek cezayı Erva."

Başını çevirdi ona. Doru kaskatı duruyordu önünde. Yüzünde olan gözleri, bakışları titriyordu. Yanında tuttuğu, yumruk olmuş elleri titriyordu ve Erva olduğu yerden bile görebiliyordu bunu.

"Senin suçun yok," dedi ona, derin bir nefes alırken. "O günlüğü ben yazdım, sana ben âşık oldum. Bir gün görebileceğini, okuyabileceğini tahmin edemedim. Ceylin ile bir hesabım var, evet. Bana bunu neden yaptığını, neden orada yazan şeylere rağmen kin güttüğünü öğrenmeye ihtiyacım var. Ben onun sevdiğini sevdim ama uzak durdum. Onun için yaptım bunu. Neden buna rağmen böyle davrandığını dinleyeceğim ondan. Ama hepsi bu kadar. Sen ve ben diye bir şey yok," Son sözleri bir fısıltı gibi çıkmıştı.

"Günlük sende kalsın," dedi yerdeki sayfaları işaret ederek. "Ben ne bir daha yazarım ne de günlük tutarım. Yazınca ders notlarımın kenarlarına bile

sen sızıyorsun. En iyisi hiç yazmamak. İster yak ister sakla. Bu defteri sonsuza kadar kapatma zamanı geldi."

Tam kapıya doğru adımlamış, çıkacakken Doru arkasından seslendi. "Bu eve geldiğinde kimsesizliğimi sevmiştin. Parmağının ucuyla ama yüreğinle dokuna dokuna. O kimsesiz çocuk kulağıma aylardır seni fısıldıyor. İçimden koparıp atamadığım o çocuk sen geleceksin diye gitmeye hazırlanıyor. O da biliyor, Doru'nun kimsesi bir sen olabilirsin. Ben ne yaptım o çocuğu içimden gönderemedim Erva. Seni görmeyişim, duymayışım bu yüzdendi. Beni kimse sevmemişken gerçekten seilmeyi bilen birinin canını içimdeki çocukla nasıl yakardım? Kimseyi sevemem diye kandırdım kendimi hep. Görmeyişim, duymayışım bu yüzdendi. Duyduğun ne o gülüşmeler gerçektir ne de onu sevdim ben. Bir seni. Beklerim dedim. Ben seni beklerim Erva."

Erva çıkıp giderken onun sözlerini düşünüyordu. Oluru yoktu ama aklıda kalbide bu defa o kimsesiz çocukta kalmıştı.

Bölüm Bitti...

Yeni bölüme kadar alıntılarla devam. Instagram: piyamor_

Tekrar buluşana kadar sağlıklıyla kalın...

13. Bölüm - MAHKÛMİYET

Merhabalar canlar,

Bölüm Şarkısı: Yiğit Enes- Sürgün

Mabel Matiz - Öyle Kolaysa

"Öyle kolaysa, gel başımdan kaldır at sevdanı. Dertli sazımdı bu boşa çalınmazdım, çaldığın reva mı?"

Yeni bölüm sizlerle :)

Beğenmeyi ve yorum yapmayı unutmayın olur mu?

Keyifle Okuyun

13. BÖLÜM

MAHKÛMİYET

*

Uyudum. Uyandım. Uyudum. Uyandım. Bir süre gözlerimi açık tutmakta çok zorlandım. Duşun altında iki büklüm olmuş oturuyordum. Dizlerim karnımda topluydu, kollarım ise onun etrafına sarılı. Ben hala yaşananların bir kabus olduğunu sanırken, soğuğa yakın ılık su tenime çarptıkça uyanıyor ve yaşanan hiçbir şeyin rüya olmadığını bir kez daha anlıyordum. Arada suya karışan yaşlar hiç akmamış gibi gözlerimden süzülüp yanaklarımda kayboluyordu. Titriyordum artık.

Çok uzun bir zamandır suyun altındaydım. Ne kadar oldu, ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Düştüğüm durumu anlatabilecek kelimelerim yoktu benim. Kendime bile anlatacak halde değildim. Arkadaş bildiğimin ihanetine uğramıştım. Uzunca bir zamandır sessizce sevdiğim adam bana aşık olduğunu söylemişti.

İçimden, *ne çok bekledin şunu Erva*, diyordum ama benim beklediğim bu değildi. Ben ona olan aşkıma sessiz de yaşıyordum, kimsesiz de. Bir gün olsun onu hayatıma dilememiştim. Korkmuştum çünkü. Ne o beni severdi ne de etrafımdaki insanlar anlardı içinde bulunduğum zor durumu. Nerden bakarsan bak yanlıştı çünkü.

Doru'yu sevmek hiçbir zaman elimde olan bir şey olmamıştı ki. Allah biliyor ya onu untabilmeyi çok dilemiştim. Böyle olmamayı, onsuz geçen

gecelerde uykusuzlukla savaşıp penceresinden sızan ışığa bakıp dalıp gitmeyi, çoğu zaman kendimi bile unutmayı..

O bugün bana beni sevdiğini söylemişti ama ben sevinemiyordum.

Yazdıklarımın etkilenmiş...

"*Dayanamadım okudum, öyle güzeldi ki Erva,*" derken belki sevinirim, ondan bir karşılık alabildim diye mutlu olurum sanmıştı ama yanılmıştı. Doru benim ona duyduğum karşılıksız, derin, içimi acıtan o aşka aşıktı. Yanılsamaydı. Yarın yanılmışım diyecekti.

Hem bu olmasa bile neye yarardı ki? Ben onu içime sindirmezdim. Ha, çok severdim, hala seviyordum ama bunu olduramazdım ben.

Ceylin günlüğümü yakmış...

Ateşe vermiş onca zaman sessizce bir köşede yazarak anlattıklarımı. Beni suçlamış. Benden nefret etmiş. Kinlenmiş. Hiç mi okumamış ona ihanet etmemek için kendime her gün ihanet ettiğimi? Hiç mi anlamamış deli gibi sevdiğim adamdan onun için vazgeçtiğimi? Onu severken ölüp ölüp dirildiğimi, kan kusup kızcılık şerbeti içtim dediğimi? Sırf o mutlu olsun diye dilimi lal ettiğimi, hayatından uzak kalmaya çalıştığımı?

Beni en iyi tanıyan o sanırken, o bana yabancılaşmış. Suçlu ben miyim? Sustum diye, o mutlu olsun diye, sevdiğim adamdan vazgeçtim diye suçlu ben miyim? Ben Doru'yu severken arkadaş bildiğimin anlaması gerekmez miydi?

Bu soruyu çok sormuştum kendime aslında. Ben o Doru'ya aşık olduğunda kahrolmuştum. Geri çekilmiştim ama her anımda yanımda olan Ceylin anlamamıştı halimden. Oysa onca verdiğim savaşa rağmen bir kere gözlerimin içine baksa anlardı onu ne çok sevdiğimi.

Anlamamayı mı seçmişti? Bilip susmuş muydu? O Doru'dan vazgeçemediği için benimkini umursamamış mıydı? Erva, ne çekerse çeksin, ne kadar üzülsün ama ben mutlu olayım mı demişti?

Günlüğümü bulduğumda ne düşünmüştü? Belli ki bunu kendine ihanet saymıştı.

Doru'ya günlüğümü okutması...

Gülerken ağladım suyun altında. Ağlayamazdım ya ben, içim öyle acıyordu ki şimdi, durduramıyordum kendimi.

Yorgundum. Tüm bu olanlarla nasıl savaşıacaktım şimdi? Ceylin ile nasıl yüzleşecektim? Ya Doru'nun yüzüne nasıl bakacaktım? Biliyordu o şimdi onu nasıl sevdiğimi. Günlüğümde ondan asla vazgeçemeyeceğimi yazmıştım ben. Biliyordu ondan vazgeçemeyeceğimi.

Yanımda duran şampuanı alıp avucuma sıktım. Saçlarımı köpürtürken arkamdaki mermer duvarın soğuğu sırtıma işliyor, sertliği kemiklerime, omurgama batıyordu. Titreye titreye köpürttüm saçlarımı elimdeki şampuanla.

Eve gelir gelmez kuşmuş, ardı ardına iki ağrı kesici içmiş ve kendimi doğruca duşa atmıştım. Alkol kokusundan arınalı çok oluyordu. Belki bir saat belki de iki saat. Aklıma yine düşünce o nemli gözlerimi sıkıca yumdum. Yüzümden kaybolup gittiler sanki.

"Aşık falan değil o sana," diye söylendim, cılız bir yakarış gibi çıktı sesim, boş banyo duvarlarına çarptı. "Günlüğün etkisinde Erva." Kendimi ikna etmeye çalışmıyordum. Olan buydu. O bana aşık değildi.

Başımı tepemden akan suya doğru tutup saçlarımın arasındaki köpüğün akmasını sağlarken, "İyi bile oldu," diyordum. Omuzlarıma inen köpükler tenimi okşuyormuşçasına aşağılara kayıyordu ama hala titriyordum. Ellerim, birbirine yapıştırdığım dizlerim ve dudaklarım.

"İçindekileri kustun ve rahatladın. Sakla sakla nereye kadardı? Şimdi hafiflemiş hissetmiyor musun?" *Hissetmiyordum.*

Hislerimi bilen bir adam vardı şimdi karşımda. Her bakışıma, her sözüme anlam yükleyecek bir adam. Üstelik artık gözlerime bakmaktan da çekinmiyordu bu adam.

"Çok önceden öğrenmiş," dedim boşluğa, ağlamaklı fakat az biraz isyan dolu bir sesle. Gözlerimi araladım. "Saklamış adı! Yüzüme baka baka saklamış!"

Duvardan tutunarak ayağa kalktım. Banyo lifini bu defa portakal kokulu duş jeli ile ellerimin arasında köpürtürken, "Sana da yazıklar olsun! Ben senin için..." dedim gözlerimin önünde beliren Ceylin'in hayalinden hesap sorar gibi. Lifi vücudumda dolaştırdım. Hareketlerim dalgın ve özensizdi. Aklımda ikisi dönüp dururken yapabildiğim ancak bu kadardı. Elimdeki lifi yere fırlatıp suyun altına girdim. Kollarımla bedenimi sararken, "Ben senin için âşık olduğum adamdan vazgeçtim Ceylin!" diye bağırdım boş duvarlara.

Hala ağlıyordum ve gözyaşlarım suya karışıp hiç akıtmamışım gibi kayboluyordu. Dişlerimi dudaklarımın kenarlarına geçirirken daha çok bıraktım kendimi suyun altına.

Su buza dönüşüp tenime değer gibi akarken, sıcak gözyaşlarım dinmek bilmedi.

Banyodan çıktığımda üzerimde yeşil renkli bornozum vardı ve kendimi onunla yatağıma bırakmaya hazırlanıyordum. Burnumu çekiyor, ellerimle gözyaşlarımı siliyordum. Duşa girerken rahatlayacağımı sanmışım ama yanılığdan ibaretti bu. Şimdi daha kötü, daha yorgun, dibe vurmuş gibi hissediyordum.

Yatağa kendimi bırakıp klimanın kumandasına bastım. Hava sabahın erken saatlerine göre daha sıcaktı ya da vücut ısım yükseliyordu. Bilemedim. Bir yandan da titriyordum. Yatağın alt ucundaki pikeyi çekip üzerime örttüm. Başım yastığıma yaslanırken esneyerek, "Uyandığımda her şey bir rüya olsun Allah'ım," diye fısıldadım. "Ona içimi dökmek iyi gelmedi bana. Kendimi kandırıyordum. Bilmediği zaman daha mutluydum ben."

Gözlerim kapanırken bir esneme daha eşlik etti halsiz bedenimin pikenin altına iyice gömülüşüne.

Tekrar uyandığımda ve kendime yiyecek bir şeyler hazırlamak için mutfaka gittiğimde telefonumdaki saat 14:22'yi gösteriyordu. İki cevapsız arama, üçte mesaj vardı telefonun ekranında. Rüzgar'dandı hepsi.

"13.01: Kızlar seni görmek istiyor."

"13.02: Babam onlara gitar almış. Her birine ayrı ayrı. Sana göstermek istiyorlar."

"13.05: Uygunsan uğrayalım?"

Mutfak tezgahında duran telefonumu parmağımın ucuyla karıştırmaktan vazgeçerek elime aldım. Hala uyku sersemi olduğum için esneyerek önümde duran doğrama tahtasını ileriye doğru ittirdim ve elimde telefonla tezgaha doğru uzanır gibi dayandım.

Gönderen: Erva- *Olur, ama yemek hazırlıyorum şu an. Kahvaltı bile etmedim daha. Bir saat kadar sonra olsa olur mu?"*

Rüzgar bana benden hoşlandığını söylemiş, fakat ben reddedince özürler dilemiş, yanlış anlaşılma istemediğini ama arkadaş olarak da benimle zaman geçirmekten hoşlandığını belirtmişti. Ona inanmışım.

Onunla yaşadığım bu durum, Yankı ile yaşadığımın bir benzeriymiş gibi hissettirse de tam olarak öyle olmadığını biliyordum. Rüzgar ile yeni tanışıyorduk. Arkadaşlığından ben de hoşlanıyordum ve Rüzgar'ınki basit bir hoşlantıydı sadece. Geçerdi. Geçsindi. Olmayacak bir şey olduğu için değildi bu düşüncem. Ona Doru'nun adını vermeden, başkasından bahsetmişim saatlerce. Sevdiğim biri olduğunu anlamışım ve yaptığının hata olduğunun farkına varmıştı Rüzgar.

Gönderen: Rüzgar- "Tamamdır. (Gülen emoji) Bir saat sonra oradayız."

Bir saat sonra salonda, pencere önündeki tekli koltuğumdaydım. Yemeğimi yemiştim. Yine geçiştirme bir öğündü ve sadece peynir, yeşillik, domates ile doldurulmuş bir sandviçten ibaretti.

Dışarıda hava çok güneşliydi. Şurada oturma işini genelde akşamları yapardım. Burası benim köşemdi. Manzaram bahçeydi ve ben kapımın önünden gelip geçen herkesi görebilirdim olduğum yerden.

Dediğim gibi, burayı bir akşamları kullanırdım normalde. Lakin son zamanlarda gündüzleri de kendimi burada buluyordum. Birkaç gün öncesi sorsalar neden diye; *Doru'dan sebep* derdim belki. *Onu arıyor gözlerim. Hep onu bekliyor bir heyecana kapılıp onu gördüğünde duran kalp çarpıntılarım.*

Ama bugün aynını söyleyemeyecek kadar yorgundum. Kalbim o kadar hızlı atmıyor, alıp verdiğim soluklarımın şiddeti nefessiz bırakacakmış gibi hissettirmiyordu. Artık sevmediğimden değildi bu. Kötü olan da buydu ya. Çok sevdiğimden, fazla kırıldığımdandı.

Yerimden kalktım ve mutfağıma geçtim.

Etrafı toparlamam gerekiyordu, Rüzgarlar henüz gelmemişken. Ben tam da bunu düşünerek işe koyulacakken evimin kapısı minik tıkırtılarla çalmaya başladı. Bu küçük tıkırtıların sahipleri; Eda ve Ada'dan başkası olamazdı. Ellerimi kurulama bezine silip antreye dolandım. Yüzümdeki solgun ve durgun olan o ifade sahte bir gülümsemeye evrilirken, kapıyı açtım.

İkizler karşımdaydı. Bir örnek giyinmişlerdi yine ama saçlarını, biri iki tavşan kulağı, diğeri tek bir topuz yapmıştı. Görsel olarak o kadar benziyorlardı ki, onları yine de ayırt edebiliyordum. Ada'nın burnunun üzerinde minik çiller vardı, Eda'nın ise ön iki dişi hafif aralıktı. Ada kardeşi ile aynı renk giyinmediği zamanlarda en sevdiği renk olan -tıpkı ben gibi- yeşili tercih eder, Eda ise tam bir küçük kız gibi tutkunu olduğu pembenin tonlarından seçerdi giysilerini.

Bakışlarım kızların arkasında dikilen Rüzgar'ın neşeli ifadesine kaymadan hemen önce, "Ne hoşsunuz hanımlar bugün," diye mırıldandım.

Rüzgar ellerindeki iki -neredeyse kızların boyundaki- gitarı hafifçe sallayarak tebessüm ederken, "Sen de öyle," diye iltifatta bulundu.

Bir üzerimdekilere baktım bir de hala elimde duran mutfak bezine. Her zamanki gibi kot bir pantolon ve düz, açık yeşil, askılı bir tişört giyiyordum. "Ne demezsin. Elimdeki yeşil bezde uyumlu olsun diye zaten."

Hınzırca güldü Rüzgar. Kızlar kapının önünde duran beni geçip içeriye girmeye çalışıyordu o sırada. Ne kadar da meraklıydılar. Gitarları koltuğunun altına sıkıştırıp onları omuzlarından yakaladı Rüzgar. "Durun bakalım. Hava çok güzel bugün. İki gündür evdesiniz. Erva'nın şahane bir kulübesi var. Onu siz hiç görmemişsinizdir. Orada oturalım."

Kızlar ikna olmuş gibi görünüyordu. Birbirlerine bakıp heyecanla sırttıktıklarında, Rüzgar da kollarının altından kaymak üzere olan gitarları yakalamak için onları serbest bıraktı.

"Emrivaki oldu ama senin için sorun olmaz umarım?"

Başımı iki yana salladım. "Olmaz. Hatta daha bile iyi olur. Siz geçin. Bende kızlara meyveli süt bulayım dolaptan. Bize de çay demlerim. Bitki çayı sever misin?"

Dudak büktü Rüzgar pekte hoşnut olmayan bir ifadeyle. "Yani... Erkekler genelde bitki çayını pek sevmez. Ben de o genelin içindeyim sanırım."

"O zaman sana kahve hazırlayayım," dedim, gülümseyerek. "Her geldiğinde kahve yapıyorum. Sıkılmışsındır belki diye..."

"Sıkılmak ne mümkün. Ben tam bir kahve koliğim." Bunu biliyordum.

"Bende," diyerek memnuniyetle başımı salladım. Bunu da o biliyordu. "Hadi gidin. Geliyorum ben de."

Elimde içecek tepsi ile tekrar bahçeye çıktığımda onları kulübenin önündeki çimlik alanda buldum. Kulübenin kapısı aralıktı, ama içeride oturmak yerine çimenlere bir kilim sermişlerdi, üzerinde oturuyorlardı. Kilim bana aitti. Ne zaman bunalsam kulübemde masanın altına sakladığım o kilimi alır ve bahçeye çıkardım. Genelde de oturduğum yer kulübenin hemen eşiği olurdu. Şu an çok göz önünde olmak istemiyordum aslında - Doru yüzünden- ama düşününce iyi bir tercihti. Belki temiz hava almak bana da iyi gelirdi.

Elimdeki tepsi ile onlara yaklaştığımı gören ikizler yerlerinden heyecanla kenara çekilip bana da yer açmaya çalıştılar. "Erva abla!" diye sesleniyordu Eda. "Abim senin gitar çalabildiğini söyledi."

Bunu Rüzgar'a dün akşam söylemiştim. Onun da çalabildiğini öğrenmiştim. Düşününce... bu gitar olayı... tesadüf müydü yoksa tamamen ayarlanmış mıydı? Dün onun yanında epey üzgün olduğum düşünülürse belki de bu neşelendirme girişiminden başka bir şey değildi.

Elimdeki tepsiyi kilimin üzerine bırakıp tekrar doğruldum ve geriye çekildim. Oturmadan önce ellimin birini belimin yanına dayadım ve Rüzgar'a şöyle bir baktım. "Bu senin işindi değil mi?"

Rüzgar tam cevap verecekken Eda atıldı söze, "Buraya gelmemiz onun fikriydi."

Kaşlarımın arası çatıldı.

"Gitar aldı bize. Nasıl gelmezdik. Sen çalmayı biliyormuşsun. Öğretebilirmişsin," dedi Ada gözlerimin içine hevesle bakarak.

"Abiniz kendisinin de gitar çalabildiğinden bahsetti mi kızlar?" diye sordum. Gitarı onlara babalarının aldığını sanıyordum ama görünen o ki bu konuda da yanıltmıştı beni Rüzgar.

Kızlar birbirine bakıp dudak bükerek, "Söylemedim," diye itiraf etti Rüzgar. Davranışından hiç de mahcup olmuş görünmüyordu. "Eminim ki sen benden daha yeteneklisindir bu konuda. Hem sesi güzel olan da sensin. Kızlar seni örnek alsın istedim."

İmalı bir baş sallama hareketiyle gözlerimi onun gözlerine diktim. "Pek güzel düşünmüşsün," dedim homurdanır gibi. "Keşke sorsaydın, şarkı söylemelik halim var mı yok mu diye..."

"Onu da düşündüm," diye mırıldandı Rüzgar erkeksi bir kahkaha eşliğinde. "Lakin..."

"Lakin?"

"Seni göresimiz de vardı. Reddetme ihtimalini göze alamadık."

Şimdi olmuştu. Asıl niyeti ortaya çıkmıştı. Ellimi belimden indirip kızların benim için açtığı yere otururken, "Bu seferlik affediyorum emrivakini. Gitar çalarım ama," diyerek Eda'nın elindeki gitarı işaret ettim. "Sende benimle çalacaksın. Yok öyle üç kuruşa beş köfte"

Ada kıkırdadı hemen yanımda. Elindeki gitarı bağdaş kurup oturduğum yere, bacaklarımın arasına bıraktı. "Ders almaya başlamadık henüz. Hem de hiç. Öğrenmek kolay olur mu Erva abla?"

"Olur," diyerek başımı salladım. "Annem biliyordu bizim evde gitar çalmayı. Babam onun kadar olmasa da bazı zamanlar tıngırdatırdı. Ben onlardan öğrendim. Birinden profesyonel destek falan almadım anlayacağınız. Küçük yaşlarda çok daha kolay öğreniliyor böyle şeyler. Çok doğru zaman sizin için. Dikkatinizi vererseniz alacağınız derslere, hemen kavrarsınız."

"Senin kuzeninin adı Gülru değil mi?" diye sordu Ada. "Annem bahsetti. Lojmanda müzik kursu veriyormuş. Herkes ona gidiyormuş ders almaya. Şimdi tatildeymiş kurs ama açılınca sizi oraya göndeririz diye söz verdi bize."

Gölerek başıımı salladım. "O eğitimi olanlardan. Konservatuar mezunu. Tabii siz bu ne demek bilmiyorsunuzdur. Ders alamaya başladığınızda sorun, anlatsın size." Gülmeye devam ederek gitarı parmaklarıımın arasında çevirdim ve bacaklarıımın üzerine iyice yerleştirdim. Rastgele tıngırdatmaya başladım. "Hangi şarkıyı çalalım şimdi size? Ne dinlemek istersiniz?"

Eda işaret parmağını yanağına vurarak düşünmeye başlarken, Eda çoktan kararını vermiş bir şekilde atıldı. "Karabiberim!"

"Karabiberim mi?" Şaşırdım buna. 90'lı yılların meşhur pop şarkısından bahsetmiyorlardı inşallah. Hem nereden biliyorlardı ki o şarkıyı?

"Güzel seçim kardeşim," diyerek kardeşini onaylarken Ada, Eda başını sallıyordu. "Karabiberim işte. Bildiğimiz karabiberim."

Güldüm. Evet, o şarkıdan bahsediyorlardı. Rüzgar ile göz göze geldik bir an için ve onun da güldüğünü gördüm. "Tabletleri var. Oradan buluyorlar böyle şarkıları. İkisi de evde bağıra bağıra bunu söylüyor," deyince, anlaşılmıştı mesele.

"İyi de ben çalamam ki o şarkıyı," dedim kızlara bakıp üzgün gözlerle. Gitarın tellerinde duygusal bir şarkının melodilerini çalıyordu parmaklarıım.

"Ben biliyorum," diyerek gitarını çevirip kucağına yerleştirdi Rüzgar. "Sen söyleyebilirim diyorsan onu çalalım."

Kararsızlıkla bakarken onun yüzüne, arka tarafımda kalan bir kapı açıldı ve kapandı. Kısa süre sonra da bir gıcırdama sesi duyuldu. Doru'nun malum merdiven basamağıydı bu. Adım sesleri de ona aitti. Yavaş ve ağır. İçim bir garip olurken, gitarda aynı melodiyi çalmaya devam ediyordum.

"Onu söyleyebileceğimi sanmıyorum," dedim Rüzgar'a doğru eğilirken. Sesim kısıktı ve neden böyle konuştuğumu anlayamadı. Neşeli ifadem de istemsizce kaybolmuştu. Onun varlığından sebepti şu halim. Görmesem bile biliyordum. Şimdi orada durmuş bizi izliyordu. "İyi misin?" diye sordu Rüzgar bakışları arkamda kalan, o yere kayarken. "Bay asabi bize bakıyor." *Biliyorum.*

"Kim?" diye sordum bilmiyormuş gibi.

"Doru mudur nedir, o işte! Evinin önünde ve durmuş bize bakıyor."

Bir ciğer dolusu hava çektim içime. "Çok bakar o daha," diyerek omuzlarıımı silktilim.

"Bir sorun mu var?"

"Yok," diye söylendim umarsız bir tonlamayla. "Ne hali varsa görebilir. Ne diyorduk biz?"

"Şarkı. Karabiberim," diyerek hatırlatma yaptı Ada masum masum.

"Kızlar," dedim başımı onlara çevirerek. "Üzgünüm ama ben o şarkıyı bilmiyorum. En azından söyleyebilecek kadar. Başka bir şey olsa olur mu?"

"Olur," diyerek başını salladı Eda el mahkûm. "Sen ne istiyorsan onu çal Erva abla."

Rüzgar gülerek, "Bu çaldığın ne? Bilmiyorum ama güzel bir melodisi var." dedi.

Bakışlarımı kucağımdaki gitara çevirdim. Parmaklarım farkında olmadan vuruyordu tellere. "Bu... En son bunu çalmayı öğrendim. *Sükût-u Hayal* şarkının adı. İsminden etkilenmişim. Hayal kırıklığı (hayallerin sessizliği) demekmiş anlamı."

"O zaman bunu söyle," diyerek dizlerinin üzerine kalktı Eda. Heyecanlıydı ve ellerini birbirine vuruyordu.

Konuşurken farkında olmadan gitarın tellerine daha sert vurmaya başladığımdan habersizdim. O yakınımıdayken vücudumdaki tüm tüyler diken diken oluyor, içim ürperiyordu. Varlığı uzak olsa da olduğu yeri bilmek ve bana baktığını hissetmek bedenimi bu hale getiriyordu. Ellerim, gitara vuran parmaklarım buz kesmiş halde biraz daha hızlanırken, eve bir an önce girme isteği ile doldu taşı içim. Ama önce kızlara verdiğim sözü tutmalıydım.

Şarkının sözlerinden önce, daha da hızlanan gitarın duygusal melodisi ile devam ettim. Uzatabildiğim kadar uzatmaya çalıştım melodiyi. Şimdi sesime de yansıyacaktı ne halde olduğum. Onun varlığının yakınlarındayken olduğum yere sığamadığım... Herkes anlayacaktı.

Bir an sonra, önce cılız mırıldanmalarla, sonra yüksek sesli bir şekilde şarkıyı söylemeye başladım. Kalbim bir yerinden çıkacak gibi oldu. Hiç kıpırdamadan bize doğru baktığını hem atmadığı adımlarından, sessizleşen bahçeden hem de Rüzgar'ın arada arkamdaki o noktaya kayan gergin bakışlarından anlayabiliyordum.

"Ah, bir bakana, bir gülene, bir sorana, bir sevene aldandım. Vah çekene, vah bir kuru güle, vaatlere, saatlerce inandım!"

Kızlar yerinde büyülenmiş gibi beni pür dikkat izlerken, Rüzgar'ın yüzündeki tebessümü genişledikçe genişledi. Sesimden etkilendiğini fark edebiliyordum. Belki benden bu kadarını beklememişti. Ondandı şaşkınlığı.

"Bak gülene, bak bir haine, o zalime gitti gönül, pişmanım!.."

Arkamda bir kapı daha açıldı. Sonra Gülru'nun heyecanlı sesini işittim, ama başımı çevirip bakmadım o tarafa. "Hemen gelmeniz gerek. Konser var burada!" diye sesleniyordu. Muhtemelen kocasıydı seslendiği.

Ellerim titreye titreye daha sert vurdum gitarın tellerine. Kalbim saatler önce Doru ile yaşadığım anı tekrar yaşıyormuşçasına hızlanmış, öfkem çenemden hıncını alır gibi orayı da titretir olmuştu. Öfkeliydim. Ona mı bilmiyordum. Belki olanlara... Onun bu şekilde her şeyi öğrenmiş olmasına, Ceylin'in ihanet edişine ve tüm olanlara kör, sağır, dilsiz kalışıma.

Ben aslında başından beri dilsizdim. Ona olan hislerime laldim. Doğrusu bu olur sanmıştım. Doğruydum da. Arkadaş bildiğim kızın sevgilisine açılmamakla en doğrusunu yapmıştım. Ama şimdi kendimi neden yenilmiş gibi hissediyordum?

"Dokunsanız ağlarım dostlar. Dokunsanız ağlarım..."

Sözler dudaklarımın arasından, düşüncelerime rağmen su gibi akıp dökülürken, Rüzgar önüme düşen saçlarımı yakaladı parmaklarıyla. Ona bakıp gülümserken, "Bir kızın sesi ile mest olabileceğim aklıma gelmezdi," diye mırıldanıyordu kumral tutamı kulağımın arkasına sıkıştırırken.

"Yana yakıla sevdiğim ne varsa hep Sükût'u hayal. Bana bakan o gözlerinde var ya yapayalnız kal. Ah bir bakana, bir gülene, bir sorana, bir sevene aldandım. Vah, çekene vah. Bir kuru güle, vaatlere saatlerce inandım... Bir haine, o zalime gitti gönül, pişmanım. Dokunsanız ağlarım dostlar..."

Rüzgar'ın tenime değen dokunuşu orada oyalanırken, yumuşak çimlerin üzerinde kıpırdanan adım seslerini işitebiliyordum şimdi. Kalbim onun bize doğru yaklaştığını fark etmemle tekler gibi olurken, "Çok güzel sesin... Yüzün," diye mırıldanıyordu Rüzgar. Bu yaptığı doğru değildi. Bana böyle şeyler söyleyemezdi. Arkadaş kalacağımıza söz vermişken... Aksi gibi davranıyordu şimdi. Gözleri, bakışları bunu ispatlarcasına derindi. Bakışlarımı ondan kaçırdım, arkamdaki adama hızlanırken kalp çarpıntılarım.

Geriye çekilmeye çalıştım yüzümde katılaştıran bir ifadeyle, ama beni engelleyen omuzunda hissettiğim Doru'nun eliydi.

Arkamdaydı şimdi. O arkamdaydı ve omzumu tutuyordu. Kızlar onun yüzünde her ne ifade gördüyse, bundan korkmuş gibi abilerine doğru çekilirken, "Bırak Erva!" dedi sert bir sesle Doru. "Çalmayı, söylemeyi bırak! Kalk ayağa!"

Ellerim durdu ama kalbim delicesine atmayı bırakmadı. Sıcak avuç içi askılı bluzumun üzerinden tenine temas ediyordu. Sesi sertti ama yine de ürpermeme neden olan ilk anla aynıydı. Onun varlığı ve bu kadar yakın oluşu beni benden çıkarıyordu. Kendimi kontrol edemiyordum.

Rüzgar sertleşen ifadesini ona çevirirken, "Uzaklaş lan!" diye kükredi Doru ona. Kızlar iyice abilerine yaklaşıırken ben bunun yanlış olduğunu düşündüm. Onları böyle korkutamazdı.

Gitarı Ada'ya uzatıp toparlandım ve hemen ayağa kalktım. "Özür dilerim," diye mırıldandım cılız bir sesle, kızlara bakarak ona dönmeden hemen önce. Katı, öfkeli bir ifadeyle ona çevirdim başımı omzumun üzerinden sonra. Karşılaştığım, kızların korkusunu haklı çıkaran bir ifadeydi. Rüzgar'a öldürecek gibi bakıyordu. Beni görmüyor, bakışlarını direkt ona bakmama rağmen yüzüme çevirmiyordu. Burnundan soluklanıyordu öfkeden kuduruyormuşçasına. Onu hemen buradan uzaklaştırmazsam eğer... Olacaklardan korktum.

Lakin düşüncemin aksine Doru yapıştı koluma. Daha ağzımı açamamışken kendimi onun tarafından eve -kendi evime doğru götürülürken buldum.

Kapı zaten açıktı ve doğruca eve girmiştik. Antreyi geçip salonda durduğumuzda şu yaşadığıma öfkeliydim ben de artık. Belki ondan bile beter bir haldeydim.

"Dışarıda," diyordu Doru elini sallaya sallaya pencereleri işaret ederken. "O it herif dışarıda ve sen ondan hoşlanmadığımı bile bile onunla..."

"Dur bakalım orada, dur!" diyerek onun sözlerini böldüm. "Sen ne demeye, ne yapmaya çalışıyorsun tam şu anda? Eşkıya mısın sen! Beni eve zorla sokmalar, insanlara korku salmalar, haklı gibi konuşmalar..." Derince soluklanıp öfkemi kontrol etmeye çalıştım. Onun öfkeden kuduran bakışlarına diktim sakinleşen bakışlarımı. "Sen benim neyimsin ki bu tavırları sergileyebiliyorsun?" diye sordum ona.

Doru bir adımda yaklaştı bana. Dikildi karşıma hepten. Öfke damarlarından taşıyor, yüzüne vuruyordu sanki. Bunun nedenini anlayamadım. Düne kadar benden bir haber olan adam nasıl bu kadar kendini kaybedebiliyordu?

"Sana yalan söylemedim ben!" diye bağırdığında Doru, bir adım geri çekildim. Günlük meselesinden bahsediyordu. Rüzgar ve kızlar hala bahçedeydi. Beni böyle eve zorla sokması yetmezmiş gibi geçip karşısına emirler veremez, bağıramazdı!

"Bildiklerimi sakladım. Mecburdum çünkü. Ama ben sana yalan söylemedim! Bunun karşılığı, ödemem gereken bedel o adamla bahçede oturup, gözümün içine baka baka, o günlüğü hiç yazmamış gibi davranmak mı? Eğer öyleyse bu çok ağır bir bedel!"

"Sana bedel falan ödetmiyorum ben! Bana bağırp durma!" Bunu söylerken ben de bağıırıyordum. "Rüzgar'ın neden burada olduğunu açıklamak ya da sana hesap vermek zorunda değilim. Sen hiç kimsesin Doru Demir! Önceden de öyleydin, şimdi de öylesin." Bunu anlamalıydı. Değişen hiçbir şey olmamıştı ki aramızda. Olmayacaktı da. Benim hislerim o şimdi bilmiyor olsaydı, mezara gidecekti benle beraber.

"O adam buradan gidecek Erva! Yemin olsun onu şimdi göndermezsen, kardeşlerinin yanında falan demem sürükleyerek atarım bahçeden," dediğinde gözleri pencerelerde dört dönerken, tam şu anda Rüzgar'ın muhtemelen bizi dinlediğini düşünüyordum. Ne utanç vericiydi ama! Arkadaşımın sevgilisi benden hesap soruyor, beni kıskanmış gibi davranıyordu. Başımı önüme eğdim alayla gülerek.

Sonra hemen kaldırdım başımı eğdiğim yerden ve onun öfkeli ifadesini süzdüm. Solukları benim hızla aldığım soluklara karışıyor, yakın duruyor olmamızdan dolayı -ki şu ana kadar bunun farkında değildim- göğüs kafeslerimiz aynı ritimde birbirine doğru yükselip alçalıyordu.

"Ben," dedim fark ettiğim şu durumla afallar halde. "Ben kimseyi göndermiyorum." Bir adım geriye çekilip odanın herhangi bir noktasına çevirdim önce bakışlarımı. Sonra tavana, yere, köşedeki büyük vazoya, duvardaki televizyona kadar dolaştırdım yeşil gözlerimi, ama bir ona bakmadım.

Onunla yan yana olmak çok zordu. Bundan rahatsızlık duyar gibi, "Gider misin?" dedim ve asla ciddiyetimi bozmadım. "Lütfen git! Git Doru!" Bir adım daha geri çekildim, uzaklaştım ondan.

Doru dediklerime aldırılmaz bir şekilde önüme geçti. Önce çenemi parmaklarının arasına nazikçe aldı, sonra gözlerimi kaçırmamdan hoşlanmamış gibi yüzümü yüzüne çevirdi. Başını eğip sıkıntılı soluğunu yüzüme bırakırken, "Söylediğimi hatırlıyorsun değil mi? Benim bundan sonra gideceğim, yürüyeceğim tek yol seninki. Şu an o yolun girişinde o evveliyatını siktiğim duruyor!" diye fısıldadı. Sesi yumuşaktı ama aynı zamanda yaklaşan tehlikeyi de hissettiriyordu. Kasılan boynunu iki yana esnetirken biraz daha yaklaştırdı yüzünü yüzüme. Gözlerimin içine öyle bir bakıyordu ki.

Felç geçirmiş gibi kalakalmıştım yerimde. En küçük kıpırdayamıyor, gözlerimi bile kaçıramıyordum şimdi onunkilerden. "Ne yapıyorsun?" diye sordum ama sesim yakın duruşumuza rağmen kendime bile zor yetti, ona ulaşmadı sanki.

Aramızdaki sakin gerginlik uzarken, "Ne yapıyorum biliyor musun; bizi ertelemiyorum," dedi Doru baskılı, kendinden emin bir sesle. "O puştu yolumuzun girişinden çekiyorum." Elini çenemden çözdü ve ansızın arkasını döndü bana.

Kapıdan çıkıp antre tarafına doğru dolandığında, sonrasında dışarıya çıkacağını anlamıştım. Fırladım peşi sıra. "Sakın!" diye bağırdım. "Sakın ona dokunayım deme!"

"Geçtik bunları! Çoktan geçtik! Bana âşık olan sendin, beni kendine âşık eden sendin! Şimdi durup bekleyeceksin. Bundan sonrası ben. Yalnızca ben Erva..." diyordu yüzüme bakmazken.

Onu tam kapıdan çıkmak üzereyken yakaladım. Arkadan, gömleğini sıkı sıkı tutup kendime doğru çekerken, "Hiçbir şeyi geçmedik," diye bağırdım dişlerimin arasından. Diğer elim kapıyı kapatıp onu içeriye çekerken, ona göre küçük kalan bedenimle tam karşısına dikildim.

"Bu şekilde davranamazsın! Kıskanmış gibi görünüyorsun, evet, ben bunun farkındayım. Ama o iş öyle değil." Soluk almadan konuşuyordum ve o da önünde küçücük kalan beni baştan aşağıya süzüyordu. Öfkem içimden taşıyordu. Belki şu görüntüyle bu ikisini birbirine uyduramıyordu.

Aldırmadım yaptığına. "Sanıyorsun!" diye bağırdım başımı iki yana hızla sallayarak. "Sadece öyle olduğunu sanıyorsun. Aşk öyle iki dakikalık mesele mi sanıyorsun? Bir film izledin etkilendin, bir kitap okudun kalbin oradaki âşıklar gibi hızlandı... Bu, öyle bir şey değil Doru! Sen şu an," derken işaret parmağımla yeri vurguladım. "Günlüğün etkisindesin. Orada yazanlara kapıldın, kendini âşık sanıyorsun. Ben çok düşündüm bunun üzerine. Ve bir sonuca vardım. Sen âşık falan olamazsın. Düne kadar Ceylin ile gerçek anlamda sevgiliyken-"

"Değildim," diye parladı Doru kendinden emin sözlerimi bölercesine. "Ceylin'e hiç âşık olmadım ben. Anla artık şunu!"

"Bu daha kötü ya," diyerek alayla baktım ona. "Sevmiyordun, ama birlikteydin. Sen beni de sevmiyorsun ve şimdi aynını bana yapmaya çalışıyorsun. Günlükte yazdığım iki güzel sözle sana daha iyi mi geldim? Daha katlanılası..."

"Sen beni tanıyor musun Erva?" diye bir soru yöneltti baktım yalnızca yüzüne. "Günlükte tanıyormuşsun gibi geldi ama şu söylediklerin..." Ses tonu çatallaşmıştı ve hayal kırıklığı içerisindeydi.

Ben bunun farkında olmama rağmen dik bir sesle, "Ben seni, senden bile iyi tanıyorum," diyerek çenemi onun yüzüne doğru kaldırdım. Kendimden

emindim. Ben bir yıldan fazladır onunla yatıp onunla kalkıyordum. Her hareketini ezbere biliyordum. Anlamadıysa anlasındı.

"Tahmin edebileceğinden bile çok. İcini okuyorum. Ya sen iyi rol yapıyordun ya da ben ilk kez yanıldım seninle ilgili. Ceylin ile son zamanlarını saymazsak gerçekten birlikte gibiydin. Onunla yaşadıkların gerçekmiş, değilmiş ben bu kısmıyla ilgilenmiyorum. Onunla nasıl sevgili olduğunu iyi hatırlıyorum. Ben aptal gibi etrafında pervaneyken sen bana kördün. Kördün ama görmeyen gözlerin onu gördü. Şimdi biz neyin tartışmasını yapıyoruz ki? Sen beni sevmişsin, sevmemişsin ne fark eder?.. Ceylin benim arkadaşımды," dedim sesim titreye titreye. Bu sinirden değil, kırgınlıktandı.

"Senin söyleminle; beni kandırdı, bana ihanet etti. Neyse ki yalancı bir adam olmadığını biliyorum ve sana inanıyorum. Her ne sebeple olursa olsun, o diğer bütün halleri ile dünyanın en iyi arkadaşı bile olsa bu yaptığı hepsini, tüm ondan kopamama nedenimi yakıp küle çevirir. İhanet ya, bundan ötesi var mı? Ama bizim seninle meselemiz onun ihaneti değil. Sen onun sevgilisiydin ve o benim arkadaşımды. Olmaz! Hiçbir zaman ihtimali olmadı ki zaten. Neyini konuşuyoruz biz. Seviyorsun, sevmiyorsun bunları konuşmak yersiz."

Doru'nun öfkesi sözlerim ile duruldu. Bunun farkındaydım. Bakışlarını yüzümde dolaştırıyor, onun dışında tepki vermiyordu.

Kendimi toparlayıp derin bir nefes çektim içime ve ondan bir adım uzaklaştım.

"Rüzgar'la da;" dedim başımla yanımdaki giriş kapısını işaret ederek. "Aramızda bir şey olduğu falan yok." Sakin, gittikçe normalleşen bir ses tonuyla devam ettim. "Benden hoşlandığını söyledi ve reddettim. Belki hissettin bunu, belki de biliyordun, bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey var. Senin aksine ben sevmediğim, bir şey hissetmediğim kimselerle birlikte olmuyorum."

Bakışlarımı onun yüzümü dikkatle inceleyen yeşil gözlerine çevirerek alayla gülümsedim. "Belki severim ihtimaliyle yaşamıyorum. Senin Ceylin'le aranda olan şey gibi ben kimselere yanaşmıyorum. O yüzden -ki bu da seni zerre ilgilendirmez ama neyse- insanları korkutmayı bırak. Rüzgar'ı geçtim, iki küçük kız var bahçede..."

"Onlar olmasaydı, Rüzgar kan kusuyor olurdu şimdi," dedi Doru bakışları duvardaki tabloda, burnundan solur halde.

Kollarımı göğsümün üzerinde birleştirip şöyle bir baktım ona. "Aman ne iyi. Teşekkür mü etmeliyim sana?" dedim imayla. "Şunu bir anlasan iyi edersin, ben bir seni severken acizdim. Diğer mesellerde asla! Ne sessiz kalırım ne de geri dururum. Gözümün önünde insanları rahatsız etmene de izin vermem."

"Sen aciz falan değildin," dedi Doru boğuk bir sesle. "Sadece ben kördüm, akılsızdım." Bunu o kadar sessiz söylemişti ki zorlukla duyabildim.

"Acizlik güçsüz olmak ya da eziklik değil bana göre. Geri duramama, her aksi adımında ona doğru ilerlemekten kendini alamama hali. Sen şimdi biliyorsun bu aciz kızın zamanında sana karşı neler hissettiğini. O yüzden ne saklarım ne de eskisi gibi kalır hislerim..."

"Bu ne demek?" diyerek bakışlarını tabloda yüzüme sürükledi Doru. Kaşının biri havalanmıştı ve nefes almıyor gibi görünüyordu. "Sevmiyorum demek mi?" Korkmuş muydu bundan?

Sadece baktım ona. Severken sevmiyorum diyemedim. Kapı yanımızda çalınmaya başlamıştı.

"Doru, bu önemli," diyordu dışarıdan Mahir'in sesi. Doru henüz konuşmamız bitmemiş gibi, "Sonra Mahir!" diye seslendi ama Mahir üstelemeye devam etti.

"Önemli diyorum sana. Hemen dışarıya gel."

Doru bir küfür savurarak kapıya yürüdü ve hışım ile açtı. Sert bakışları önce Mahir'e, sonra bahçenin ilerisinde kalan manzaraya kaydı.

Rüzgar gözlerini dikmiş bize bakıyordu. Doru yumruklarını sıkı sıkı dişlerinin arasından, "Onu hemen gönder buradan. Yoksa daha fazla sabredebileceğimi sanmıyorum. Puşt, hislerini itiraf etmiş bir de," diye söylenirken, bakışlarını omzunun üzerinden sağ çaprazında kalan bana çevirdi.

O kadar konuşmuştuk ama o sadece buna mı takılmıştı? Onun yanından geçip Mahir'i selamlarken, "Kimseyi göndermiyorum ben. O benim arkadaşım ve burada kalacak," dedim vurgulu bir sesle.

Mahir, "Hadi oğlum, mesele ciddi diyorum sana," diye üsteleyince, Doru bu mesele daha bitmedi dercesine bana çevirdi bakışlarını. Sonra Mahir'i takip etti ve birlikte onun evine girdiler.

Dakikalar sonra Rüzgar ve kızlar gitmişti. Doru istedi diye değildi elbette. Güneş yakıcı bir hal almaya başlamış ve kızlar bahçede, güneşin altında duramaz olmuştu. Rüzgar'da onları eve götürmüştü. Gitmeden önce

Doru ile olan şeyi bana sormuşsa da onu *aramızda bir mesele* diyerek geçiştirmiştim.

Rüzgar'ın ve kızların gidişyle baş ağrım tekrar eliyle koymuş gibi bulmuştu beni. Kafam karma karışıkta ama bir konuda nettim. Doru beni sevmiyordu ve şu yaptığı saçmalıklara bir an önce son vermesi gerekiyordu.

Gülru'ların salonunda toplanılmıştı yine. Ender birkaç dakika önce evden ayrılırken, Yasin ve Mahir yemek masasında karşılıklı oturuyordu. Yasin Doru'nun yanındaki sandalyedeydi ve meselenin ciddi olduğunu onların sıkıntılı ifadesinden okuyabiliyordu.

Sessizlik uzarken Yasin elinde tuttuğu bir tomar kâğıdı karıştırıyor, kağıtların hışırtılı sesi odadaki sessizliği bölüyordu.

Mahir ise o sırada gözleri telefonunda, yüzünde ciddi bir ifadeyle diğer elinde duran sigara paketini çevirip duruyordu.

"E, konuşun artık!" dedi Doru daha fazla dayanamayarak. Bir hayli sıkılmıştı şu hallerinden. Ne bok yemeye çağırmışlardı onu o zaman? Sessizce oturmak için değildi herhalde!

Yasin kağıtları karıştırmaya dalgın dalgın devam ederken, onunla ilk göz teması kuran Mahir oldu. "Yanıldık!"

"Hem de ne büyük yanılmak!" diyerek elindeki kağıtları kenara bırakıp Mahir'in sözlerini doğrularcasına iç çekti Yasin.

"Mesele sandığımızdan daha ciddiymiş," diye söylendi Mahir. "Konu biz değiliz."

Doru kaşlarının arası çatılırken, "Neden bahsediyorsunuz?" diye sordu onlara. Bir Mahir'e bir Yasin'e çevrilirken bakışları, Yasin önündeki kağıtları onun önüne iteleyip konuşmaya başladı.

"Ben bu kızın babasını araştırıyordum, biliyorsun."

Başını salladı Doru. "Evet," diyerek önündeki kağıtları karıştırmaya başladı.

"Dün bir sonuç alabildim. Onca zaman sonra bir bilgiye ulaşabildim." Sesi zafer kazanmış gibi çıkmıyordu. Aksine hayal kırıklığı yaşıyormuşçasına endişe yüklüydü.

Doru'nun önündeki kağıtlar farklı farklı numaralardan yapılan mesajlaşma dökümleriydi. Erva'nın adının sıklıkla geçtiği bu dökümlerdeki numaraların birini bile tanıımıyordu Doru.

Yasin konuşmaya devam etti, Doru'nun da artık farkına vardığı şeyi anlayınca. "Erva'nın adı var hepsinde. Belirli bir şebekeye ait değil o

gördüğün numaralar. Muhtemelen hacklenmiş bir telefonda farklı numaralarla gönderiliyor karşı tarafa. Diğer tarafta yine aynı şekilde yanıtıyor mesajları. Bu da o adamın iletişim kayıtlarına bunca zaman nasıl ulaşamadığımızı açıklıyor bize. Birçok kişi yok anlayacağın. Mesajlaşan iki kişi var yalnızca."

"Sen de diyorsun ki; bunlardan biri Ceylin'in babası?" diye sordu Doru.

Başını salladı Yasin. "Aynen öyle."

Mahir, sigara paketinden bir sigara çıkardı. Gülru evde sigara içmesine kızardı normalde ama bunu düşünecek halde değildi. Kalktı ve salon penceresini üstten biraz araladı. Camın önünde duran saksıyı önüne çekip sigarasını yakarken, "Diğeri de Ceylin," dedi.

"Erva ne alaka?" diye sordu Doru inanamaz gibi gözleri kâğıdın üzerinde kısılrken. Mesajları hızlı hızlı tarıyordu bakışları.

Birinde aynen şöyle yazıyordu:

"Evden çıkacak bir saate. Her zamanki gibi takip et ama asla yaklaşma. Ne yaptığını, kimlerle görüşüğünü de bana haber et."

"Onu takip mi ediyorlar?" diye sordu Doru bakışları mesajın üzerinde irileşirken.

"Takip edilmesini isteyen muhtemelen Ceylin. Benzer mesajlar var o dökümlerde. Bazılarında sadece onun bilebileceği ayrıntılar var. Bir yerde kaçta olacağına, kimlerle buluşacağına kadar..."

"Doğru mu anlıyorum?" diye sordu Doru korku ve endişeyle gözleri büyürken. İki iri küreye dönmüş gözleri Mahir'in kara gözlerini bulurken, "Amacı biz değil miyiz?" diye sordu.

"Yasin başını sallayarak sıkıdığı dişlerinin arasından, "O sürtüğün hedefi Erva!" dedi onu doğrularcasına.

Mahir sigarasını hızlı hızlı çekerken içine dumanı odanın köşelerine dağılıyordu. Yumruk olan eli camın pervazına indi ve sözleri bir hışım döküldü dudaklarının arasından. "Onun hedefi ne Mehmet Ege Saraçoğlu imiş ne de biz. En başından Erva! En başından ona bu yüzden yaklaşmış!"

"Ama neden? Erva ne yapmış ki ona?" diye sordu Doru. Sandalye batır olmuştı artık ve oturamıyordu. Yerinden kalktı ve odanın ortasına doğru yürüyüp durdu. "Erva ile derdi neymiş Mahir?" Sesi isyan yüklüydü. Sıkıdığı yumrukları o an Ceylin'i eline geçirse... Hıncını ondan alabilirmişçesine iki yanında duruyordu.

"Basit bir şey olmadığı kesin," dedi Mahir. Yasin haberi sabaha karşı getirmişti ona. O andan bu yana yerinde duramıyordu. Doru'nun hala

duruma inanamıyor oluşunu da anlıyordu. Kendi de gerçekte bir türlü yüzleşemiyordu ki. Erva aralarında en masum olan, Ceylin'e en çok güvenendi. Bu zamana kadar bile bile kurda kuzu emanet ettiklerini öğreniyorlardı şimdi. Başta Erva'yı sadece aracı, kendilerine yaklaşmak için Ceylin'in kullandığı yem sanıyorlardı.

"Masajların birinde," dedi Yasin dalgın dalgın. O da şimdi Doru'nun sorduğu soruyu düşünüyordu. "Onu senden kıskandığını yazmış. Sana gerçekten âşık olduğunu ve bu işten bir tek senin sağ çıkmanı istediğini... Onunla arkadaş olması senden çok önceye dayanıyor değil mi? Demek ki neden kıskançlık falan değil. Bu kadar basit olamayacak kadar derin bir mevzu var ortada. Nedenini bilemem ama bu kız sandığımızdan da tehlikeli. Erva'yı bile bile ölüme gönderiyorduk neredeyse. En başından onu ondan uzak tutmalıydık."

"Doğru söylüyor," dedi Mahir. "Amacı her ne olursa olsun iyi değildi ve biz Erva'nın onunla arkadaşlık etmesine müsaade ettik. Ona zarar vermez sandık. O sırda biz de halledecektik görevi. Amacını öğrenecektik. Ama yanıldık. Maalesef ki görevin ta kendisiymiş Erva."

Doru elini ensesine atıp hunharca ovalarken orayı, gözlerini yumdu sınıksı. Düşünmeye çalışıyordu. Düşünmeye ve öğrendiği bu şeyin doğru olmadığına dair bir şeyler bulmaya. Erva tehlikede olamazdı. Nasıl bu kadar kör olabilmişti?

"Kendini suçlama," dedi Ona Mahir. Bunu yaptığını görebiliyordu. "Hepimiz yanıldık. Doru, bizim Erva ile konuşmamamız gerek," diyerek sigarasını saksının dibine söndürdü.

"Onula konuşacaktı," dedi boğuk, pişmanlık yüklü bir sesle Doru. Sıkıttığı göz kapaklarını Mahir'e araladı. "Hesaplaşacaktı Ceylin'le."

"Ne için?" diye sordu Yasin.

Doru gerçeği anlatmak ile anlatmamak arasında kalırken anlatmayı seçti. Çünkü Erva'nın hayatı söz konusuydu ve bunu düşünmek bile onu deli ediyordu.

Onlara günlükten bahsetmeden Ceylin'in Erva'ya yaptığı art niyetli şeyleri anlattı. En çok da projesini mahvedişinden bahsetti.

"Sen o yüzden mi?.." dedi Yasin düşünceli düşünceli. "O yüzden mi kendi kabahatinmiş gibi araya aracı koyup Erva'nın proje yaptığı şirketle konuştun?"

Doru ona başını salladı. "Ben onun bu kadar manyak olduğunu yeni fark etmiyorum elbette ama arkadaşına zarar verecek biri olduğunu düşünmedim

hiç. Meselenin biz olduğumuzu düşündüğümünden kaynaklanıyordu bu da. Suç en çok benim. En başından uzaklaştırmalıydım onu Erva'dan."

"Kendini suçlama boşuna," diyerek araya girdi Mahir. O an aklına düşen düşünceyle sarsılıyordu genç adam ve bunun kimse farkında değildi.

Mahir bir sigara daha yakıp bir küfür savurdu odaya. "Amına koyayım ben böyle işin! Oropunun evladı durmayacak! İş hızlandıracak!"

Onu birden neyin bu kadar sinirlendirdiğini merak eden Doru ve Yasin bakışlarını onun sinirden kapkara kesilen gözlerine çevirdi.

"Bir şeyi atlıyorsunuz beyler," dedi Mahir. Sigarasını içine çekip henüz tek nefes almışken saksıya söndürdü ve onlara doğru yürüdü.

Onların sorgulayan bakışlarında gözlerini dolaştırı dolaştırı konuşmaya başladı. "Bu kız Erva'nın artık arkadaşı, Doru'nun da sevgilisi olmadığını öğrenirse ne yapar?"

İkisi de o anda anladı Mahir'in ne demek istediğini. Yasin önce davranıp, "Kızın işini bitirmek isteyecek. Çünkü yaklaşabileceği bir ortamı olmayacak o zaman."

"Aynen öyle," diyerek onu onayladı Mahir. "Doru'yu sevdiğinden bahsetmiş mesajlarında. O giderse, Erva'da gözünü açarsa olanlara, onun yakınımıza yaklaşacak ortamı kalmaz. O zaman onu kim durdurabilir ki?"

"Ne demek istiyorsun yani?" diye sordu Doru, ne olacağını çok iyi bilmesine rağmen kahrolmuş bir sesle. "Erva onunla arkadaşlık etmeye devam mı edecek?"

Yasin ayağa kalktı ve onların yanına yürüdü. "Etmesi gerekiyor." Herkes farkındaydı artık bunun. Evet, Erva tehlikedeydi ama eğer arkadaşlığını sonlandırırsa Ceylin'le, asıl o zaman tehlikede olacaktı.

"Albay'ın bundan haberi olmalı." Mahir ellerini dakikalardır yoklayan baş ağrısına götürüp ağrının yayıldığı yeri -şakaklarını- ovuştururken, "Kızının tehlikede olduğunu bilmeli. Onu koruyacağız ama bu arkadaşlık ve ilişki durumu devam edecek," dedi.

Doru başı önde fısıltı gibi çıkan cılız bir sesle, "Erva ikna edilemez," dedi. "Onun ne kadar inatçı olduğunu ikiniz de biliyorsunuz," diye homurdandı. Sonuçtan hiç hoşnut değildi. Erva'yı göz göre göre o kızla arkadaşlık kurmaya ikna edemezlerdi.

"Ben konuşacağım onunla." Mahir'in sesi oldukça net ve kararlıydı. "Gerekirse mesajları göstereceğim, daha önce bulduğumuz delilleri... O da bir asker kızı. İnsanların yüzünde aslında bin bir maske ile masum gibi dolaştığını biliyor. Ceylin'de maalesef onlardan biri. Belki çok üzülecek

ama tehlikede olduğunun farkına varacak. Kızı kör, sağır, dilsiz bırakamayız onun karşısında. Her şeyi bilmeli."

Mahir bunu söylerken Doru içinde patlayan öfkeden sebep titreyen dizlerine mani olamıyordu. Odanın bir noktasına sabitlediği bakışları bile titremeye esirdi o an sanki. Erva ve ikisi için hayalleri varken, ondan artık uzak duramazken nasıl olacaktı bu iş? Bir bunu düşünüyordu. Bir de onun tehlikede oluşunu. Çıkmazı çok büyüktü.

Eğer bu olursa; ikisi de bir mahkumiyetin içinde olacaktı. Mahkumiyetin adı Ceylin'di ve Erva'dan uzak olmak zorunda kalacaktı.

"Bu hüküm çok ağır," dedi öncesinde sabit olan bakışlarını Mahir'e çevirerek. Onu anlamasını istiyordu. Başka bir çıkış yolu bulması için yalvarıyordu yeşil gözleri.

"Başka yolu yok maalesef Doru," dedi Mahir üzgün bir sesle. Onu anlamasına anlıyordu ama bir çıkış yolu yoktu. Anlamalıydı.

"Ellerimle öldürürüm onu. Bedeli ne olursa olsun bu çok ağır. Bana görevi bırakabileceğimi söyledin Yüzbaşı! Sözünü tut."

Mahir başını önüne eğerken Yasin elini Doru'nun omzuna koydu. "Sadece sen değil. Biz de bu işin içindeyiz. Yanındayız. Elbet bitecek abi."

Bilmiyordu Yasin. Doru'nun Erva'ya nasıl âşık olduğunu, adı bir meselenin içinde geçtiğinde bile kalbinin nasıl titrediğini... Erva günlüğünde olmazlardan bahsetmişti. Şimdiki olmazlar Doru'nun ellerine, ayaklarına kelepçe niyetine dolanırken, o yalnızca onu ne kadar çok sevdiğini düşünüyordu.

"Yapamam," dedi titrek bir sesle, çaresizlik içinde.

"Yapacaksın Üsteğmen!" Mahir sert, tok bir sesle konuşuyordu ama ne durumunu anlamayışıındandı ne de vicdansız oluşundandı bu.

"Albay'ın kızı o! Öğrenirse ne olur hiç düşündün mü? Kızını tehlikeye attığımız için hepimizi yok eder o adam. Erva'nın babasının kızına ne kadar düşkün olduğunu sen biliyorsun. Onu sana emanet etti. Akrabası olan bana değil, sana! Emanetine sahip çık ve gerekirse uzak dur ondan Üsteğmen!" dedi Mahir odanın içinde turlayarak.

"Ona da söylemeliyiz, değil mi?" diye sordu Yasin. Mehmet Ege Saraçoğlu iyi adamdı ama kızı söz konusuysa Mahir'in de dediği gibi durmazdı.

Başını salladı Mahir. "Söyleyeceğiz. Erva'yı kör bir savaşın içine tek yollayamayız. Babası daha iyi korur onu. Hatta belki farklı çıkış yolları da bulur bize."

Doru uzaklaştı onlardan. İmayla kaldırırken başını, "İşte o zaman olmazlar tam olur be abi," dedi "Belki bir şansım olurdu ama şimdi olamaz. Benim gibi lanet bir adamı yakıştırmaz kızına."

Gözleri dolu dolu bakarken onlara, Yasin'in endişeli ifadesi donmuş kalmıştı yüzünde. Duyduklarının ne anlama gelebileceğini düşünüyordu. Mahir ise kendinden tanıdık olduğu bu hisse çoktan esir olmuştu.

"Kızını tehlikeye attım ben. Söylemedim ona. Öğrenirse o zaman başlar benim mahkûmiyetim."

Erva, Mehmet Ege Saraçoğlu'nun üstüne titrediği tek çocuğuydu. Meleda ile olan ikinci bebekleri, Erva'nın erkek kardeşi anne karnındayken yaklaşık sekiz aylıkken ölmüş, aile bir daha çocuk sahibi olamayacağını öğrenmişti. Kimse bilmezdi bunu -Erva dahil- ama Doru bir rakı masasında Mehmet Albay'dan öğrenmişti bunu.

Şu cümlelerle;

"Kızımın saçının teline dünyayı yakarım ben! Herkesin evladı kendine değerlidir ama benimki daha bir başka bana. Albaylığımı, rütbemi kenara koy, sadece bir baba olarak bile Erva iyi olsun diye kendimden bile sakınırım ben onu. Henüz kimseyi sevmeyi, tıpkı ben, biliyor musun? Benim de gözlerim bir Melada'mı görmüştü. Bu konuda bana çekmiş. Birini sevince tam sevecek anlaşılan. Lakin Üsteğmen... Sevddiği adam ona zarar verirse karşısında beni bulur! Kimse kızımınla sınamasın beni! Ben ona candan duvarım. Ömrüm yettiği kadar kızımın yanıdayım. Hayatına gelecek adam önce bunu bilsin..."

"Sen onu korudun. Hala koruyorsun," derken Mahir, Yasin şaşkınca, "Abi sen Albayın kızını mı seviyorsun?" diye sordu.

Doru ikisine de cevap vermek yerine dolu dolu olan bakışlarını yüzlerinde dolaştırdı. Çenesi içinde dinmek bilmeyen isyandan sebep kasılırken, "Bana başka yol yok değil mi?" diye sordu onlara. Daha saatler önce Erva'ya *benim yolum senin yolun* diyordu. Kendini ona inandıramamışken, başlamadan bitiyordu umut yeşerttiği hayaller içinde birer birer. Yanıp küle dönüyor, ciğerlerini havasız bırakıyordu çaresizliği.

Boğazına oturan yumrudan sebep yutkunurken, hızlı hızlı başını salladı. "Kimsesiz," dedi içinden. Bu ona evlat edinme süreci boyunca takılan takma addı. Kendine böyle sesleniyordu. *"Kimsesiz, yalnızlığına tekrar hoş geldin."*

"Kabul," diye döküldü sözler dilinden bir çırpıda. "Erva defteri açılmadan kapandı bana."

Mahir ona doğru üzgün, ağır aksak bir adım attı ama Doru çoktan çıkıp gitmişti odadan.

Alıntılar için instagram adresi : piyamor_
https://youtu.be/_V36BfDZV4E

14. Bölüm - AĞLADIM SEN AKTIN

Merhabalar,

*Bölüm Şarkısı: Mabel Matiz: Boyalı da Saçların
Keyifle Okuyun*

14. BÖLÜM

AĞLADIM SEN AKTIN

Doru gidince, Gülru'da toplantının bittiğini düşündü ve aralık kalan salon kapısını iteleyerek içeriye girdi. Kocasını Yasin ile konuşmaya devam ediyordu. İkisinin de ifadesi bir sebepten oldukça solgun ve sıkıntılı görünüyordu.

"Yasin!" dedi çatallaşmış bir sesle Mahir. "Bu işin altından onun için kalkacağız. Bu belayı en kısa sürede başımızdan atmazsak hakkım hiçbirinize helal değildir!"

Yasin gözleri dolu dolu pencereye çevirdi yönünü. Şen, şakrak, her şeyi dalgaya alan biri gibi görünürdü ama kardeşim dediği görev arkadaşlarından biri dara düşse onun gözleri yaşardı her daim. "Seviyor onu," dedi gülümser halde. Tebessümüne rağmen sesi neredeyse ağlayacak gibi çıkıyordu. "Ben onları ilk kez yan yana gördüğümde bunun olacağını biliyordum biliyor musun? Mutluyum ama mutlu olamıyorum. Onun için hiç ihtimal yok. Dediği gibi; Albay öğrenince belki kızını burada bile bırakmayacak. Emanete ihanet etti diye Doru'yu yok sayacak."

"Albay öyle biri değil. Sert görünür ama kızının mutluluğu söz konusuysa engel tanımaz?"

"Erva'da seviyor mu sence onu?"

İkisi de Gülru'nun sessiz varlığından habersiz konuşmaya devam ederken, Gülru birkaç gece öncesi Erva'nın oyun masasında kurduğu cümleleri aklında döndürüp duruyordu. Bu hem onlardan yarım yamalak duyduğu şey yüzündendi hem de o andan beri bunu aklından atamamış olmasından kaynaklanıyordu. Erva'nın bir platonik aşkı vardı. Her ne kadar açık açık dile getirmemiş, hiçbir zaman kimselere belli etmemiş olsa da o

masada kuzenin yüzünde gördüğü acı ifadeye aşınaydı Gülru. Kendinden biliyordu. Daha ötesi var mıydı?

"Kim aşık mı?" diye sordu onların kendi aralarında konuştuğu konuyu bölerek. Elleri nasıl olduysa sitemle belinde yer alırken, "Benim canım Erva'na kim aşık mı?" diye soruyordu. Albay'ın kızı diye bahsettikleri ondan başka kim olabilirdi ki?

Mahir yeni fark ettiği karısının varlığına kayıtsız kalamaz halde durgun bakışlarını çevirirken, sesli bir şekilde iç geçiriyordu. "Gülüm sen boş ver bunları..."

"Yok öyle Mahir! Görev konusunda dışarıda bırakılmayı anlarım, ama şu an Erva hakkında konuşuyorsunuz. Benim," diyerek eliyle kendini gösterdi. "Benim kız kardeşim hakkında. Anlatacaksınız!"

Yasin, pencere önünden çekilerek Gülru'ya döndü. "Bizim Doru... Onu seviyormuş!"

Gülru'nun ağzı açık kaldı. Bunu elbette ki beklemiyordu. Doru'nun bir sevgilisi vardı. Bunun olma ihtimalini kim aklından geçirebilirdi ki? Böyle şeyler olmayacağından değildi düşüncesi, daha önce onun duygularından şüphelenmeyişi. Doru, Ceylin ile evlenmeye hazırlanmıyor muydu? Onunla sevgili olmasındaki neden bile bu değil miydi?

Aklında dolaşan onca soru arasından sanki hepsine cevap alamazmış gibi aceleyle birini seçti ve "Ne zamandır?" diye sordu gözleri bir kocasında bir Yasin'in üzgün ifadesinde dolaşırken.

"Çok uzun zamandır değil. Ceylin'i düşünüyorsun şu an," diyerek o an karısının aklını okurcasına konuştu Mahir. "Böyle şeyler olabiliyor, Gülru. Ama Ceylin'den ayrılmayacak, Doru. Bu yüzden bunları konuşmak yersiz."

"Ne demek ayrılmayacak!?" diye patladı Gülru. Duyduklarına çok sinirlenmişti. Erva kenara dursun Ceylin'i başka birini sevmesine rağmen oyalayacak mıydı Doru? Bu nasıl bir... Küfrediyordu içinden. Doru'yu yanlış tanımış olamazdı. Şu zamana kadar onun düzgün bir adam olduğunu düşünerek hata etmiş olamazdı!

"Erva'nın," diye başladı söze çatallaşmış bir sesle. Bunu sormaya korkuyordu. "Erva'nın masada, oyun sırasında varlığından bahsettiği adam da o muydu? Yoksa o da mı!.." Hayretle büyüdü gözleri.

Mahir oflayarak ensesindeki kısa saçları karıştırdı. Bu iş giderek boka sarıyordu artık. "Ne bileyim ben Gülüm, kimi seviyor, sevmiyor kuzenin. Doru da zaten bir an akli çelinmiş olarak geldi, anlattı ve gitti."

"Ha bir de onun için buradaydı yani!"

"Yenge," diyerek araya girdi Yasin. "Ortada olan bir şey yok. Doru öyle dert yandı, gitti. Akli karışmış biraz ama konuşunca Ceylin'e olan hislerinden emin oldu. Ne o Erva'ya açılmış akli karışıkken, ne de Erva ona -ki onun bir şey hissettiğini hiç sanmıyorum Doru'ya- açılmış." Ne de güzel yalan söylüyordu ama. Elden ne gelirdi ki başka. Şu an gerçekleri öğrenecek biri varsa, o Gülru değil, Erva idi. Böyle oyalanarak zaman kaybediyorlardı. Ceylin her an lojmana damlayabilir ve kız onunla konuşarak her şeyi mahvedebilirdi.

Mahir, karısına doğru yürüyüp onun belinin iki yanında duran ellerine gözlerini devirdi. Sonra iki elini de tutup belinden indirdi. Onu kendine doğru çekerken, "İnsanların kafası karışabilir," dedi bir fısıltı gibi. "Ama gerçekte kimi seviyorsa mutlaka ona geri döner. Sen ve ben gibi. Gerçi ben bir seni sevdim, o da sendin, sende kaldım ama..."

Gülru gözlerini devirdi ona. Homurdana homurdana, "Sonuna şu cümleyi yapıştırmasan geliyordu bir hafta tavır alma, burnundan getirme zamanları sana!" diye söylendi.

Mahir onun saçlarının arasını öpmekteydi ve Gülru çoktan öncesinde konuşulan konudan sıyrılmaya başlamıştı. "Sence," dedi kız düşünceli bir tınıyla. "Erva'nın ağzını aramalı mıyım?"

"Bence yapmamalısın. Kızın yok yere canını sakıma. Bu meseleden de bahsetme. Bizim Doru'nun kafa karışıklığından kıza ne hem..."

"Doğru söylüyorsun. Hem Ceylin varken Erva yan gözle bile bakmaz ona. İlk onlar sevgiliydi biliyorsun. Yakın arkadaşının sevgilisine his besleyecek kız değil o."

"Aynen öyle," dedi karısını sakinleştirmek ister gibi Mahir. Sırtında dolaştırıyordu ellerini sözlerini desteklercesine.

Yasin hayretler içinde kenarda durmuş onları izliyordu. Mahir Yüzbaşı'dan korkulurdu cidden. Neslihan üzerinde denese gördüklerini, acaba işe yarar mıydı? "*Ulan Yasin,*" diye söylendi içinden. "*Neslihan'ın sırası mı şimdi? Doru aşkından -ki hala inanmakta, idrak etmekte zorlanıyorum- bir çıkmaza girmiş, sen neler düşünüyorsun!*"

"Yüzbaşım, şu işi halletsek mi artık?"

Mahir'in yerine Yasin'e, Gülru cevap verdi. Başını kocasının göğsünden kaldırıp, kısılmış gözlerini ona dikerken, "Ne işymiş bu?" diye sordu.

"Görev Gülüm görev," diyerek karısından uzaklaştı Mahir. Yasin'e kaş göz yapıyordu. "Sen git oğlumuzun karnını doyur, ben de o işi halledeyim artık."

Gülru oflaya puflaya ayrıldı onların yanından.

Karısı gidince, "Hemen Doru'ya git, onu da alıp Erva'nın evine geç. Ben güvenlikle konuşacağım. Ceylin gelirse *lojmanda tatbikat var* diyerek içeriye almasınlar bir süre. Ardından gelirim yanınıza," dedi Mahir, Yasin'e.

Yasin başını salladı ona ve koştura koştura çıktı odadan. Ne olacağı belliydi.  nce Erva'yı ikna edeceklerdi oynayacakları oyuna ya da göreve. Her neyse işte ona. Sonra da -bir an önce- o kızın foyasını ortaya dökmeye çalışacaklardı. Tabii bunu, Erva'nın güvenliğini sağlayarak yapacaklardı. Aksi mümkün bile değildi. Bu işin en zor kısmı -sıralamada nerede olduğunu bilmiyordu Yasin- Mehmet Ege Saraçoğlu ile konuşmaktı.

Yasin, Doru'nun hiçbir zaman kilitlemediği giriş kapısını iterek açtığında, evden yayılan sigara kokusunu aldı önce. Öyle yoğun değildi ve muhtemelen Doru mutfağın bahçeye açılan kapısı önünde içiyordu sigarasını. Veranda da imiyorsa sigarasını öyle yapardı çünkü. Vakit kaybetmeden tahmin yürüttüğü yere doğru yürüdü.

Ve haklıydı. Hayli  zg n bir ifadeyle bahçenin aralık kapısının önünde duruyor, sigarasını olabilecek en hızlı haliyle çekip duruyordu içine, Doru. "*Gerçekten bu kadar çok mu  steğmen...*" diye geçirdi içinden Yasin. Haline  z lm şt  o an. "*Onu bu kadar çok mu seviyorsun?*"

Dakikalar önce *bana başka çıkış yolu yok mu* diye soruşları geldi sonra aklına. Olsun istedi. Neslihan'dan önce aşka pek inanan bir adam değildi ama şimdi onu iyi anlıyordu Yasin. Bu lanet görev onun elini kolunu bağlıyordu. Belki de çok uzun zamandır aşıktı Erva'ya, sırf görev yüzünden içinde tutuyordu. Eğer  yleyse ne zor durumdu bu.

En çok da onun içinde hala bir kimsesiz olduğunu biliyordu ya... İşte canını bu fena yakıyordu. Boğazında yeni yeni peyda olan bir yumruyla ona doğru yürüdü Yasin. Yutkunmaya alışırken, "İyi misin abi?" diye sordu.

Doru her nereye daldıysa; ne onun varlığını fark etmiş gibiydi ne de sesini duymuş. Elindeki sigarayı ciğerlerini yakıp k le çevirmek ister gibi çekmeye devam ediyordu içine. Kaşlarının arasındaki çizgi çıkış yolu olmayan bir meselenin üzerinde dönüp durduğunu gösterircesine derindi.

"Erva ile konuşacakmışız," dedi Yasin cılız bir sesle, onun dikkatini çekmek istercesine de iyice yaklaşırken. "Ceylin gelmeden yapmamız gerekiyormuş. K t ysen..."

"Değilim," dedi Doru başı önüne eğilirken. Sigarasını kapının eşiğindeki çimlerin üzerine atıp ayakkabısının ucuyla ezdi. Sonrasında bakışları ağır ağır Yasin'i buldu. "Beterim," dedi vurgulu bir sesle.

"Yardım etmek istiyorum ama elimden ne gelir ki. En çok sen yıprandın bu görevde-"

"Ben mi yıprandım Yasin!" dedi Doru alayla gülerek. "Ben ne yıprandım amina koyayım! Ceylin ile sevgili olan bendim. Onun kötü olması, sonrasında göreve dönüşmesi neyi değiştirir. Formalite evlikten farksız olacak bu şey işe dönüştü. Hepsi bu! Kalbimle konuşmayı, onunla görmeyi, duymayı unutturdular bana. İkisi de fark etmiyordu anlayacağın. Ha onunla evlenmişim ha görev icabı sürdürmüşüm bu şeyi. Ta ki ona âşık olana kadar... Yıpranan ben değilim, o!"

Son cümlelerinde Erva'dan bahsettiğini anlayabiliyordu Yasin. Demek ki Erva'da onu seviyordu. Boğazındaki yumru iki kat büyürken, "Nasıl bir çıkmaz bu?" diye fısıldadı başı önünde kendi kendine.

"Bir çıkış sundu ya Mahir," dedi Doru yaslandığı kirişten, orayı bedeniyle itip doğrulurken. "Kimsesizi oynamaya devam edeceğim. Kalpsiz olacağım. Sağır olacağım, dilsiz olacağım!"

"Abi," diyerek başını yerden kaldırdı Yasin.

Ona elini kaldırıp konuşmaya devam etti Doru. "Sakın başka yol varmış gibi konuşma Yasin! Kalbini kırarım. Hadi yürü," dedi onu geçip kapıya doğru yürürken. "Gidip şu lanet işi halledelim. Az kırılmış gibi biraz daha kiralım kalbini."

Erva kapı çalındığında akşam yemeği hazırlığı yapmak için mutfaktaydı. Geçen gün yaptığı böreğin aynını yapmaya çalışıyordu. Yufkanın birini açmış, yanına da kıymalı harcı hazırlamıştı. O sırada da annesi ile telefonunun hoparlöründen konuşuyordu. Artık tatilde olduğu için Meleda ona, "Gelip bir süre de bizimle kal. Özledik kızım seni," diyordu.

Erva yine reddetme girişiminde bulunacakken, bir an için bu iyi bir fikir gibi görünmüştü gözüne. Uzaklaşmak bazı şeyleri atlatabilmesi için de iyi olmaz mıydı? En temel nedeni Doru'dan uzaklaşmaktı elbette. "Olur anne. Gelirim bir ara. Ama şimdi kapı çalıyor. Kapıyorum, babama da onu çok öptüğümü söyle. Ve" dedi telefonu eline alıp kapıya doğru yürürken. "Yaşlandı artık. Tabii bunu ona söyleme, kızıyor biliyorsun. Yemesine içmesine dikkat etsin. Mümkünse artık çalışmayı da bıraksın."

Annesinin homurtulu isyanı duyulurken ahizeden, kapıyı açmıştı Erva. Yasin ve Doru çatık kaşlı bir ifadeyle -bu Doru için normaldi de Yasin için pek öyle değildi- kapısında dikiliyordu.

"Baban acaba beni dinler mi? Sen ikna edersin ancak onu. Gel de birlikte konuşalım. Bir haftayla falan da geçiştiremezsin hem bu defa. Şöyle uzun

uzun kal. Baban da belli etmemeye çalışıyor ama gizleyemiyor benden. Sen diye diye bir ağlamadığı kaldı."

"Anne," dedi Erva hala konuşmaya devam eden annesini bölerek. Gözleri Doru ve Yasin'de dolaşırken, "Bu defa uzun kalırım. Ben de çok özledim. Söz ama..." diye ekledi. Konuşmayı sonlandırmaya çalışıyordu ama Meleda hisli, özlem dolu cümlelerini sıralamaya devam ediyordu.

"Ah, Erva'm. Benim güzel kızım. Ne vardı yanımızda yaşasan. Baban seni rahatsız etmeyelim diye yolumu kesiyor hep. *Yetişkinliği öğrensin, bırak* diyor ama ben çok özlüyorum."

"Annem," dedi Erva çatallaşmış bir sesle. "Sen ne zaman istersen çık gel. Bakma babama. İki adımlık yol. Ben öğrendim öğreneceğimi." Bunu söylerken gözleri Doru'nun bakışlarında sabit kalırken, oradan konuşmaya devam ediyordu. "Hem sizden engel mi olurmuş bana. Kızarım öyle konuşursan. Şimdi kapıyorum ben telefonu. Ve seni çok öpüyorum. Akşama da uğrayacağım yanına. Kalmaya sonra gelirim, şimdi o güzel yüzünü bir göreyim..."

"Dikkat et kendine. Akşama hazırlık yapıyorum ben hemen. Söyleyeyim babana, çok sevdiğin kestane şekerlerinden de alsın eve gelirken."

Güldü Erva. "Canımsın. Koşarak geleceğim."

Telefonu kapatıp arka cebine sokarken ellerindeki un kalıntıları -ki bunu o an fark ediyordu- pantolonuna da bulaşmıştı. Ne haldeydi şimdi kim bilir? Yüzünde bile un olabiliirdi.

"Buyurun beyler," dedi Yasin'den sebep gülümsemeye çalışarak.

"Erva biz sizinle bir şey konuşmaya geldik," dedi Yasin. Erva'nın kaşları havalandı. "Benimle... Ne konuşacaksınız ki?" Şu suratla cidden ne konuşacaklardı?

"İçeriye geçelim mi?" dedi Doru buz gibi bir sesle. "Kapı önünde konuşulmayacak kadar önemli."

Erva tereddüt içerisinde çekildi kapının önünden ve onları eve buyur etti. Doru önde, Yasin arkada içeriye geçerken, "Yasin, kağıtlar Mahir'de mi?" diye sordu Doru.

"Evet abi. O gelirken getirecek."

Erva'nın kafası karışmıştı. Neden bahsediyordu bunlar ve Mahir'de mi gelecekti?

Tam salona geçip oturmuşlardı ki kapı ikinci kez çalmaya başladı. Erva henüz oturduğu pencere önündeki koltuğundan kalkıp kapıyı açmaya gitti. Gelen Mahir'di ve onun da suratı beş karıştı.

Erva durumun -her ne ise bu durum- ciddiyetinin farkında olarak Mahir salona geçerken kapı önünde kaldı, "Ayıp olmazsa şu yüzümü sileyim önce bir. Her yanım un." dedi.

"Bize sorun yok," dedi Mahir suratı gibi oldukça ciddi bir ses tonuyla. "Yemek mi yapıyordun?"

"Börek... Açmıştım hatta. Tezgâhta beklerse kuruyacak. Uzun sürer mi konuşacağınız şey?"

"Fazla değil," dedi Yasin. İyice endişelenmişti Erva. "Ama sonrasında böreğe devam edebilir misin onu bilemem.."

Yasin'in sözlerini bölercesine, "Geç otur Erva," dedi Mahir eliyle oturduğu çiftli koltuğun boş tarafına vururken.

Erva onun dediğini yaptı ve üzerindeki un kalıntılarına rağmen yanına oturdu. Hepsi gözlerini içine bakıyordu. Mahir dizlerinde duran kağıtların farkında olmadan kenarlarıyla oynuyor, bunu yaptıkça da yüzündeki sıkıntılı ifade derinleşiyordu. Doru'nun bakışları odanın içinde, Erva'dan kaçırmak peşindeymiş gibi dolaşıyordu. O sırada Yasin'in yutkunduğunu fark etti Erva. Neler oluyordu? Onları bu hale getiren neydi? Sessizliğe daha fazla tahammülü kalmayarak, "Biri başlayacak mı konuşmaya," dedi.

Yasin koltuğunda sesini temizleyerek geri çekildi hemen. Bu, ben konuşamam, siz konuşun demekti herhalde.

"Ben anlatayım," dedi Doru gözleri Mahir'de ve onun dizlerinde duran kağıtlarda dolaşırken.

Mahir başını sallayarak onay verince, bakışlarını Erva'nın tarafında, onun omzunun üzerinde kalan bir noktaya sabitledi Doru.

Belki de hiç başlanmaması gereken bir yerden ama lafı da uzatmak istemeyerek, "Ceylin sandığın gibi biri değil," dedi. Erva bunu zaten ondan daha önce de duymuştu. Öyle olduğuna da inanmıştı. Ceylin sandığı gibi biri değildi. Ona inanmamış, inanmadığı gibi kin güderek arkadaşlıklarına ihanet etmişti o. Ama bunu şimdi arkadaşlarının yanında niye söylüyordu?

Doru, onun o an aklından ne geçirdiğini tahmin edercesine, "Sandığın gibi değil," dedi. "Bu çok daha farklı."

"Neymiş o farklı olan?" diye sordu Erva belirginleşen yeşil gözlerini Yasin ve Mahir'de dolaştırarak. Onlar da biliyor muydu Ceylin'in günlüğünü yaktığını? Olamazdı, Doru bu kadar alçalıp onlara da anlatmış olamazdı hislerini.

"Bir süredir onu araştırıyoruz biz," dediğinde Doru sesi cılız ve belirsizdi. Görev olduğunu itiraf etmek hala doğru gelmiyordu ama yapmak

zorundaydı. "Ceylin'in babam diye tanıttığı adamın bir kimliği olmadığını öğrendiğimizde başladı her şey. Altı ay önceye dayanıyordu." Yutkundu. "O zamanlar onunla evlenmeye hazırlanıyordum ve bizim gibi askerlerin evliliği devletten çıkacak özel izne bağlıdır. Uygunsuzluk çıktı. Ceylin'in ne adı ne de babam diye tanıttığı adamın kimliği gerçektir." Bakışlarını duydukları ile donup kalan Erva'ya kaldırdı Doru. "İncelenen isimler arasında bağdaşıklık yoktu ve hatta o isimde yaşayan, tanıma uyan kimseler de yoktu..."

"Dur, dur bir dakika," diyerek onun sözlerini bölercesine, aniden ayağa kalktı Erva. Yüzü kireç kadar beyazdı ve ellerini telaştan önünde sallıyordu. "Sen, sen şimdi diyorsun ki; Ceylin'in adı sahte. Babası sandığımız adam da babası değil!" Konuşulan konu ne kadar da saçmaydı. Ceylin'i yıllardır tanıyordu. Böyle bir şey olsa anlamaz mıydı? Onu savunmak maksadında değildi ama kendine engel olamayarak, "Biz Ceylin ile aynı okulda okuduk. Yıllardır tanışıyoruz. Kimliksiz olsa..."dedi. Güldü inanamayarak. "Ben anlamaz mıydım bunu? Hem ne demek istiyorsun sen? Nereye varmaya çalışıyorsun buradan?"

"Otur, Erva," dedi Mahir sakinliğini korumaya çalışarak. "Onu savunup durma, çünkü savunulacak bir tarafı yok!"

Mahir böyle söyleyince Erva'nın eli ayağı boşaldı sanki. Kem küm etti, bir şey söylemeye çalıştı ama tek anlamlı söz çıkaramadı ağzından. Mahir'in dediğini yaptı ama bu onu dinlediğinden değil bacaklarının titremeye başlamasından sebepti. Eli bluzunun yakasını sanki onu boğuyormuşçasına çekiştirirken, "Devam et," dedi buz gibi bir sesle. Doru başını sallayarak devam etti sözlerine.

"Biz kimliğini saklamasında tek bir neden görüyorduk başta. Ya babandan sebep sana yaklaşmıştı ya da bize yakın olmak için. Ama en çok babanın üzerinde durduk. Çünkü hayatına sonradan dahil olduk hepimiz. Sen çok önceden tanışıyordun onunla."

"Sonra," diyerek elini, dizlerinin üzerinde titremeye başlayan Erva'nın ellerinin üzerine koydu Mahir. "Onun terör örgütüne kayıtlı bir terörist olabileceği üzerine yoğunlaştık. Ya da ajan... Belki de başka bir amacı vardı. Ama bunun iyi bir nedenden ötürü olmadığını biliyorduk. Sessizce araştırmalarımıza devam edebilmek için; Doru ondan ayrılmak istemesine rağmen devam etmesi gerektiği kararını aldık. Son altı aydır onu araştırıyorduk."

"Ben dün bir şey buldum," dedi Yasin.

Mahir dizlerinin üzerindeki kağıtları -mesajlaşma dökümlerini- Erva'nın dizlerinin üzerine bıraktı. Söylemesi zordu ama yerinde dikleşerek, "Adın var hepsinde Erva. Seni cephe gösteren. Birçok telefon numarası göreceksin orada ama yazışmalar iki kişiye ait. Ceylin ve adını -gerçek adını- henüz bilmediğimiz babasına."

Erva'nın donuk bakışları şimdi kâğıtta yazanları tarıyordu. Mahir ise anlatmaya devam ediyordu.

Erva, nefes alamaz hale geldiğinde Doru kalktı yerinden. "Yeter bu kadar," dedi gergin bir ses tonuyla. "Öğrendikleri fazla geldi."

Erva elini kaldırarak durdurdu onu ve gözleriyle mesaj kayıtlarını okumaya devam ederken, "Yetmez," dedi neredeyse kırılgan, ağlamaklı bir sesle. "Ne istiyor benden? Ölmemi isteyecek kadar?" diye sordu.

"Onu sen söyleyeceksin bize. Anlat Erva! Nasıl tanıştın onunla, anlat," dedi Mahir.

Erva o sırada soluğunu kesen bir şey okuyordu kâğıttan. Bu defa cılız bir sesle dökülmüştü dudaklarının arasından yazılanlar.

"O orospunun gebermesini istiyorum. Gözlerimin içine bakıp bana canı için yalvarmasını. Ölmek ceza olarak az gelir ona. Öncesinde sürüm sürüm sünmesini, ayaklarıma kapanmasını... Beni iyice bir anla. Ben diyene kadar dokunmayacaksın ona. Her ne kadar bir an önce bitmesini istesem de bunun, hemen olmayacak. Cana karşılık can değil bu aramızdaki savaş. Elbet onun da sırası gelecek ama acı çekecek önce. Doru'yu aldım ondan. Anasını alacağım, babasını alacağım, etrafındaki herkesi alacağım. Ne yapsam az ne yapsam boş gelir ama... Ben onun yerlerde süründüğünü göreceğim. Sevgisiz geberip gidecek..."

Erva hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı sözlerinin bitimine. Tüm bedeni sarsılıyordu dudaklarının arasından firar eden her bir hıçkırığında. "Ben ne yaptım ona? Ben bu nefreti hak edecek ne yapmışım?" diye bağıırıyordu. Doru onun önüne, dizlerinin üzerine çöktü. Kağıtları dizlerinden çekip aldı ve kenara fırlattı.

Erva'nın bu okuduğunu Yasin de diğerleri de yeni duyuyordu.

"Bu çok ağır," diye inledi Erva çenesi titrerken. Dişleri öğrendiği şeyin ağırlığından sebep birbirine vururken, "Seni..." dedi ama *seni benden bilerek almış*, diye tamamlayamadı sözlerini.

Doru tüm dik duruşuna, ondan uzak olmaya dair kendine verdiği sözlere rağmen kollarını açıp onu göğsüne çekti. "Ağlama," diye fısıldadı saçlarının arasına. "Ağlama yoksa yakarım bu dünyayı!"

Erva, kendini kaybetmişçesine ağlıyordu. Başı onun omzunda yer bulurken, kimin omzunda ağladığının farkında bile değildi. Bir dayanak arıyordu yalnızca. Hıçkıra hıçkıra ağlamak ve en yakınım dediği arkadaşının ihanetinin nedeni anlamak istiyordu. Hayır, ihanet falan değildi bu! O an adını koyamıyordu ama çok daha korkunç, çok daha çirkin, lanet bir şeydi bu. "Hep böyleydi ve ben göremedim mi?" Düşüncelerinin arasından sözcükler sızıyordu istemsizce. "Canımı almak isteyecek kadar ne yapmış olabilirim ben ona?"

"Hasta o!" diye söylendi Doru tükürür gibi. "Hasta ve bunu çok iyi gizliyor."

Erva sıyrıldı onun kolları arasından. Başını yana çevirip yaşları yüzünden silerken, "Sen," dedi. "Sen anlamadın, o anlamadı ama ben nasıl anlayamadım?" Hala kendini suçluyordu. Mahir onun çenesini tutup yüzünü yüzüne çevirdi. "Sen Mehmet Ege Saraçoğlu'nun kızısın. Ne olmuş arkadaşın boktan karının teki çıktıysa! Kendini suçlayamazsın Erva. Neden göremedim deyip duramazsın. Sen onunla ilgili bildiğin her şeyi anlatacaksın. Biz de onun işini bitireceğiz," dedi. Erva'nın gözlerinin içine oldukça net ve kararlı bakıyordu. "Anladın mı beni? Ağlamayacaksın." Erva o anda bile akmaya devam eden gözyaşlarına rağmen gözlerini yumup başını salladı. "Aferin benim baldızıma," diyerek yanaklarından süzülen yaşları sildi Mahir.

Erva burnunu çekti, bir süre boşluğa daldı, sessiz kaldı ve sonunda az da olsa kendine gelir gibi olduğunda, gözleri yine boşlukta, cılız bir sesle anlatmaya başladı. Kendi bile farkında değildi ama konuşurken titriyor, Doru hala onun önünde, ellerini tutuyordu. Parmakları onu rahatlatmak ister gibi elinin üzerindeki ince deriyi nazikçe ovuşturuyordu.

"Fakültenin kantininde tanıştık. Ben dersten çıkmıştım ve henüz bir aydır üniversitedeydim. İlk yılımdı yani. Kantin ders arası olduğundan tıklım tıklımdı ve dikkatimi sırada tartışan iki kişi çekmişti.

O zamanlar adını bile bilmediğim Ceylin, kendine çay ve bisküvi almış, sıradan çıkmaya çalışırken kızın biri ile çarpışmıştı. Tartışmada bundan çıkmıştı. Dökülen çaydan yanan kendiydi ama diğer kıza hatasını kabul ettiremiyordu. Halbuki istediği sadece bir özürdü ondan. Dayanamadım ve dahil oldum tartışmaya. Tepsisini alıp masaya taşıdım ve diğer kıızı da payladım. Üniversite zengin çocuklarının gittiği bir üniversiteydi. Ama bu kız bir yerin Büyükelçi'sinin kızı mıymış neymiş? Üst düzey zengin ve farklı vatandaşlıktan olduğundan burnu Kaf Dağındaydı. Sinirlenmişim.

Kızı paylamam çok hoşuna gidince Ceylin'in, oturduk ve sohbet etmeye başladık. Sonrasında hemen arkadaş olmuştuk. Tamamen tesadüftü yani," diyerek Doru'nun gözlerinin içine baktı Erva. "O gelmedi bana. Ben ona gittim," diyerek onu ikna etmeye çalıştı farkında olmadan.

"Sen öyle sanıyorsun," dedi Doru üzgün bir sesle. "Belki de bu da bir düzmeceydi."

"Sonra ne oldu?" diye sordu Yasin. Onun anlattıklarını dikkatle dinliyordu.

Erva kurumuş dudaklarını diliyle ıslatarak konuşmaya devam etti.

"Ek tercihlerle gelmiş fakülteye. Aynı bölümde okumamıza rağmen ben onu ilk kez görüyordum ve bu da nedenini açıklıyordu. Lakin o dönemler ailesi madden sıkıntıda olduğu için -geçici bir şey diyordu buna- çalışmak zorundaydı. Nitekim üniversitenin bittiği zamanlarda da babasının durumu düzelmişti. Ceylin o işi hiç bırakmak istemedi. Çalışmak onu karakter anlamında güçlendiriyormuş. Bulduğu iş gündüzleriydi. Gündüz dersleri yerine ikinci öğretimlerle birlikte aynı bölümün akşam derslerine giriyordu. Biz sadece arada aynı derslere düşebiliyorduk. O da beni özlediğinden boşluk bulup işinden, öyle gelebiliyordu. Sınavlara pek aynı zamanlarda girmezdik. O aynı dersi farklı hocalardan aldığı için onların sınavlarına girerdi. Aslında düşününce," diyerek sözlerini yarıda kesti Erva. Mahir'e çevirdi bakışlarını.

"Ben onu hiç yoklamada, kimlik kontrolünde görmedim. Sınıflarımız farklı olunca neden diye de sorgulamadım... Adı bizim listelerde yazmıyordu. Hâlbuki aynı sınıftaydık. Olması gerekirdi. Dersleri diğer hocalardan aldığı için öyle olduğunu sanmış olmalıyım. Hatırlamıyorum bu ayrıntıyı."

"Hiç gördün mü kimliğini?" diye sordu Erva'ya Mahir.

Erva başını salladı. "Gördüm tabii. Tatile falan çıktık biz onunla. Resepsiyona falan verirken çok kez gördüm. İsmi Ceylin. Soyadını zaten biliyorsunuzdur. Aşir. Baba adı: Cezmi. Anne adı: Suzan. Adamın ilk eşinden olma kızıymış Ceylin. İkinci eşinden bir kız kardeşi var, adı Cemre. O da normal, tatlı küçük bir kız işte. Hatta Gülru'da tanıyor onu. Yazları bize kalmaya geldiğinde tatillerde, onu da getirirdi arada. Ailesel problemleri olduğu için ve ikinci eşinden de boşandığından Cezmi Aşir, kızı yurt dışına götürdü kadın. Kardeşini o da göremiyordu."

"O kimlik yalan!" dedi Yasin kesin bir sesle.

Mahir asabı bozulmuş gibi Doru'ya doğru çevirdi başını. Omuzlarını ovuşturuyordu dakikalardır gerilmekten. "Üniversiteyi hiç sorgulamadık. Orayı araştıralım önce. Altından bir şey çıkacağına eminim. Bu kızın nasıl oluyor da üniversiteye başlayınca maddi sıkıntıları başlıyor ve bitince son buluyor? Şu an çok zengin olduğu düşünülürse... Kapılardan son model arabalarla alınıyor. Bir çantasının fiyatı ev satın alır. Hepsi tezgâh, bundan eminim. Yoklama kayıtlarında bile adı yoksa o okula hiç kayıt yaptırmamış olabilir. Belki derslere bile girmiyordu."

Doru başını sallarken, Yasin girdi araya. "O işi ben hallederim."

Mahir sesini temizleyerek başını salladı ona. Sonra bakışlarını Erva'ya çevirerek, "Gelelim konuşmamız gereken asıl meseleye," dedi.

Erva, Doru'nun hala ellerinde olan ellerini inceliyordu o an. Ellerini çekmek istemesine rağmen sanki buna çok ihtiyacı varmışçasına yapamıyordu.

"Doru, zaten biliyor. Onunla sevgili olmaya devam edecek. Sen de arkadaş!"

Erva şok olmuşçasına bakışlarını ona çevirdi hemen. "Ne?"

"Arkadaşlığını sürdüreceksin," diyerek yineledi sözlerini Mahir. Sesindeki tını itiraz kabul etmiyormuşçasına netti. "Sen onunla arkadaşlığını bitirirsen biz amacını öğrenemeden kız atağa geçer. Sana yakınlığı son bulursa ne olur sanıyorsun?"

"Ben korkmuyorum ondan," diye itiraz etti Erva. "Onunla arkadaş falan kalamam. İsterse Doru sevgili olmaya devam etsin. Ama ben yapamam."

"Yapacaksın," dedi Doru. "Ben değilim onun amacı, sensin. Okudun mesajları. Arkadaşlığını bitirirsen seni öldürmemesi için hiçbir neden kalmaz. O senin üzülmeni istiyor."

"Üzülmemi," diye yineledi onun sözlerini Erva. Bakışları bir anlığına odanın bir köşesine dalıp giderken yine Doru'nun gözlerine çevrilip odaklanıverdi. "Seni aldı zaten..." Söyleyeceği şeyin diğerlerinin yanında söylenmemesi gerektiğini unutmuştu. Lakin mesajları onların da okuduğunu biliyordu. Ceylin çokça Doru'ya platonik duygular beslediğini yazmıştı mesajlarda. Bu da ayrı bir meseleydi aslında. Günlük ile öğrendiğini söylemişti Doru onun; ama Ceylin'in en başından beri bunu bildiğini yeni öğreniyorlardı. Emindi ki Doru'da farkındaydı bunun ama onu utandırmamak için diğerlerinin yanında açmıyordu konuyu. Duraksayıp başını önüne eğdi ve bir fısıltı gibi, "Ben nasıl yakın davranabilirim ki

şimdi ona? Rol yapamam ben. Hissettiğim neyse hemen belli olur yüzümden," dedi.

"Annenlere git bir süre. Telefonda konuşuyordun. Ceylin'e de bahane sunabilirsin bunu. Onları özledim dersin. Toparlanıp öyle gelirsin," dedi Yasin önerisini net bir şekilde ortaya koyarak. "Bu sürede korunacaksın. Ben görevin araştırma tarafında olduğum için yanından ayrılmayacak tek bir kişi var, o da Ender. Ona söyleriz ve seninle gelir. Her nereye gidersen yanında olur."

"Ceylin şüphelenmeyecek mi bundan? Bir anda ne oldu da Ender dibinden ayrılmıyor demeyecek mi?"

"Onu da..." diyerek sakallarını sıvazlaya sıvazlaya araya girdi Mahir. İfadesi düşünceliydi. "Onu da şöyle halledeceğiz. Sen bir anda Ender'den hoşlanıyor olacaksın. Aslında bir süredir hoşlanıyormuşsun ama bizim Ender de boş değilmiş sana ve açılmış!"

"Ben böyle planın!" diye ayağa fırladı Doru. "O Ender'i siktirtmeyin bana!" Gözleri öfkeden parlarken karşısında Yüzbaşı olduğunu unutmuştu. "Başka bir şey bulun. Hem Ceylin inanmaz buna!"

"Ne kadar da iyi tanıyorsun sen görevini!" diye laf soktu Erva. Memnuniyetsiz gözleri onun yüzünde dolaşırken, "Olur," dedi Mahir'e. "Gönül bu. Kime konacağı belli olmuyor. Ben de Ender'i sevmişim işte. Hem de öyle böyle değil! O da bana deliler gibi aşıkmiş zaten."

"Ender seni kardeşi gibi görüyor. Kabul etmez böyle bir şeyi," dedi Doru. Sinirden çenesindeki bir damar atmaya başlamış, elleri iki yanında yumruk olmuştu.

"Oğlum gerçekten sevgili olmuyorlar ki," diye araya girdi Mahir. "Başka türlü dibinden ayrılmayışını nasıl açıklayacağız?"

"Mahir!" dedi Doru adını uzata uzata. "Mahir, Erva'nın dibinde falan olmayacak, Ender. Olacaksa da böyle olmayacak!"

Mahir onun yüzüne gerçeği çarpmak istemezdi ama onu ikna edebilmesinin başka yolu yok gibiydi. "Ne diye Doru? Hem neden Ender olamayacakmış? Ne diye karışyorsun sen buna? Ben senin Yüzbaşınım. Kendine gel! Ne emrediyorsam o!"

Doru yüzüne soğuk su çarpılmış gibi geriye çekildi bir anda. Bir Mahir'e bir Erva'ya baktı.

"Sokayım ben böyle işin içine," diye söylene söylene çıktı gitti evden.

Haklıydılar. Ne diye karışıyordu ki? Aşkından geberiyor oluşu kimin umurunda olurdu? Ona yakın olup, uzak kalamamak kimin umurunda

olurdu! Ender'i gebertmek istiyordu Doru. Hiç suçu olmadığını bile bile ağzını burnunu kırmak istiyordu.

Şimdi Erva, Ceylin ile oynadığı oyunun bir benzerini Ender ile mi oynayacaktı? Onun elini mi tutacaktı? Ona sarılacak mıydı?

Doru aklından bunlar geçerken bahçede deli danalar gibi dönüyor, bir türlü evine giremiyordu.

"Aşığım sana lan ben! İtler köpekler gibi! Nasıl dayanayım buna ben?"

Kendi kendine küfrederek söylenip dururken, adım sesleri duyuldu patika yolun aşağı tarafından. Biri koştura koştura geliyordu. Doru, gelenin Ender olmaması için dua ediyordu. En azından şimdi. Yoksa onu eşek sudan gelene kadar dövebilirdi. Yazık olacaktı çocuğa. Gençliğine.

Lakin o böyle düşünürken kısılmış gözlerine aklındakinden başka biri takıldı. Rüzgar'dı ve elinde bir kap kekle bahçeye giriş yapmıştı.

"Ne işin var lan senin burada!" diye bağırdığında Doru, bahçeyi inletircesine, Rüzgar kalakaldı yerinde. Elinde kap, adım atmayı bırakmış, karşısında duran adamın neden sinirli olduğunu çözmeye çalışıyordu. Gerçi neden sinirli olduğu açık değil miydi? Hoşlanmıyorlardı birbirlerinden. En başından beri böyleydi bu.

Doru'nun sesine, önce Erva fırladı çıktı evinin kapısından, sonra diğerleri. Gülru bile panik bir halde kendi evinin kapısındaşdı şimdi.

"Yasin!" diye söylendi kenardan Mahir. Gözleri Doru'nun öfkeli ifadesindeydi o esnada. "Tut oğlum şunu. Hıncını Rüzgar'dan çıkaracak."

Demeye kalmadı Doru ona doğru sert adımlarla yürümeye başladı. "Ben sana demedim mi bu bahçeden geçmeyeceksin bir daha diye!"

Rüzgar ondan korkmuyormuşçasına dik bir duruşla eğilip kabı yere bıraktı. Gömleğinin kollarını sıvıyordu. "Benim de canım sıkılıyordu. Gel de biraz rahatlayayım."

Bu Doru'nun onun yüzüne indirdiği ilk yumruğun sebebeydi. Birbirlerine girdiklerinde asla ayrılamaz, devlerin çarpışması gibi görünüyordu. Rüzgar onun yüzüne yumruğunu indirdiğinde Doru daha sert vurdu ona. Yasin ve Mahir ayırmaya çalıştıysa da kar etmedi.

Yaklaşık bir saat sonra Erva, kendi evinin salonunda Doru'nun dudağının kenarına pansuman yapıyordu. Mahir ve Yasin Rüzgar'ı patlayan elmacık kemiğinden sebep hastaneye götürmüştü. Doru'yu ikisi de kızgın olduğundan arkalarında bırakmıştı. Mahir, "Sen akıllanmazsın," gibi bir şey demişti ona. Bunu Erva'da duymuştu ve ona katılıyordu. Akıllanmazdı bu adam.

Erva hınçla bastı tentürdiyotla ıslattığı pamuğu Doru'nun dudağının kenarına. Çok acıdığını bilmesine rağmen Doru karşısında en küçük tepki vermeden oturuyordu. "Acıyor mu?" diye sordu Erva kızgın kızgın. "Acımıyorsa biraz daha basacağım çünkü." Hem öyle söylüyor hem de söylediğine ve yaptığına tezat, dudaklarının arasından minik minik soğuk soluğunu onun dudağının kenarına bırakıyordu. Fazla yakın durmaktan çekindiği için üflediği soluğun yarısı boşa gidiyordu.

Doru gözlerini onun öfkeli yeşil harelerine dikti. "Baban," dedi ağzının kenarındaki pamuğa rağmen konuşmaya çalışarak. "Babanla konuşacaklar. Senin canını tehlikeye attığım için ondan da yardım isteyecekler."

Erva onun tam olarak ne demek istediğini anlamadığından, "Konuşsunlar," dedi. "Babam daha iyi korur beni. Gerçi benim kimsenin korumasına ihtiyacım-"

"Acıyor Erva," dedi Doru boğuk bir sesle.

Erva kaşlarını kaldırdı. Pamuğu artık basmıyordu ki yarasına.

Onun boşa olan elini tuttu bir anda Doru. Kaldırıp kalbinin üzerine götürdü. Erva şaşkınlıktan dudakları aralanırken, "Şurası..." diye tamamladı sözlerini adam. Erva'nın elinin altındaki kalp öyle hızlı atıyordu ki, kızın nefesi kesildi.

"Ben sana inandıramamışken kendimi... Numaradan da olsa Ender'le olma..."

"Doru, ben," dedi ama devam edemedi sözlerine.

"Baban öğrenince," dedi Doru buruk bir tebessümle. "Senin yolunda yürümeme izin vermeyecek. Seni bana asla vermez."

Doru'nun yüreğine ateşten parça gibi düşen bu gerçek, aklından da çıkmıyordu öğrendiğinden beri.

"Zormuş... Çok zormuş," diyerek bakışlarını ondan kaçırdı Doru. "Seni öyle iyi anladım ki? Nasıl dayandın buna bunca zaman? Ben bu duyguya yeni yeni aşına olsam da dayanmakta zorlanıyorum. Ölüm gibi bir şey."

Sona doğru fısıltıya dönüşen sesi Erva'nın içini acıttı. Ona, o an üzülmüş olmasına rağmen kendine daha çok üzülmüyordu.

"Üsteğmen," dedi çatallı çıkan titrek bir sesle. Doru yüzüne bakmayınca onun çenesini tutup yüzünü yüzüne kaldırdı. Eğildi ve sıkıntılı soluğunu yüzüne bıraktı tek seferde. "Sen beni hala anlamadın. Benim hissettiğimin onda birini bile yaşamıyorsun. Ender ile olmayacağımızı zaten biliyorsun. Kardeşi gibiyim ben onun. Numara olduğu en başından ortada ve sen biliyorsun bunu! Ama ben," dedi durup onun gözlerin içine bakarak. "Yıl

geçti ama asır gibi geldi bana o süre. Böyle," dedi bakışlarını acı dolu bir tebessümle ondan kaçıırken, "Adımlarım sana geldi ama ben ayaklarımı dizlerimden kesip attım. Kollarım sarılmak istedi, sen diye kendime sardım, gözlerimin önündeydin hep ama ben gözkapaklarımı yumdum sıkıca. Altında kalan sana da engel olamadım. Ağladım sen aktın, sustum sen çığlık oldun içimde. O yüzden sen benim yaşadığımın daha hiçbirini yaşamadın."

"Ben belki bir sen olamadım bu aşta ama," dedi Doru onun yüzünü tutup kendi yüzüne eşitlerken, "Günlerdir ölü gibiyim. Günlüğünde yazdıklarını okuyorum her gece. Sen yoksun ama varmışçasına okuyup duruyorum. Durduramıyorum kendimi. Keşke o yağmurlu günde kesseydin arabamın önünü. Gelseydin ve sarılısaydın. O zaman bilmiyordum ama şu an ki Doru biliyor. Gelseydin daha sıkı sarılırdım ben sana."

Erva sessizce onu dinliyordu. Gözlerinin doluşuna engel olamıyordu. Ona gidemeyeceğini Doru'da çok iyi biliyordu.

"Günlüğünde en çok gözlerine hiç bakmayışımın dem vurmuşsun. En başında hissetmişim de bakmamışım ben. Hiçbir şeyden korkmayan ben, bir çift yeşil gözden korkmuşum. Şimdi böyleyse, o zaman baksaydım ne olurdu diye düşünüyorum öğrendiğimden beri. Erva, ben gözlerine baktıkça nefesim kesiliyor. Hiç gülmeyen ben, bir onlara bakınca mutlu oluyorum ve sonra korkuyorum. İçimde bir kimsesiz var demiştim sana. O çocuk kalbimin duvarlarını tırmalıyor çıkmak ister gibi. O giderse yaşayamamaktan korkuyorum. Bana kimse olmayacağını biliyorum ya... Ben o da giderse hepten karanlıkta kalmaktan korkuyorum."

Bölüm Bitti...

Beğenmeyi ve yorum yapmayı unutmayın olur mu:)

İnstagramda ki alıntı diğer bölümün alıntısıdır, şimdiden soranlar için bilgi vereyim :)

15. Bölüm - SAKLI SAYFALAR

Merhaba canlar,

Bölüm Şarkısı: Hande Mehan- Zararına Seviyorum

Keyifle Okuyun...

15. BÖLÜM

SAKLI SAYFALAR

*

"Çantamdan çıkardığım defterin boş sayfalarına seni yazıyorum. Sana anlatamadıklarımı bir dinlesen..."

Doru ben sana öyle bir bulaştım ki kurtulamıyorum.

Ben seni hiç bu kadar sarhoş olmuş görmedim daha önce.

"Bir derdim var," dedin ya bana sesin titreye titreye... Kahroldum ben. Seni bu denli üzen şeyin ne olduğunu bilemememe rağmen o yüzünde gördüğüm, bir anlığına dudaklarının kenarında, gülümsemeyi bilmeyen gözlerinde yakaladığım çocuksu ifadeye dolar oldu şimdi gözlerim. Aklıma geldikçe ağlayasım geliyor ve ben kendime engel olamıyorum.

Oturdum kaldım evinin önünde. Yerimden kıpırdayamıyorum. Ne halde bıraktın beni bir bilsen...

Gecenin ayazı, kışın soğuğu, kar yağacakmışçasına üşüten hava bile umurumda değil şimdi. Yağsa, yağsa da sönse içimdeki bu yangın. Sonra bir yağmur başlasa; saçlarıma, tenime, kıyafetlerime bulaşan ve her soluk aldığımda ciğerlerimi parçalayan kokunu silip atsa. Bir yağmur başlasa ve ben titreye tireye adını söylememin tek suçlusu olarak onu görsem. Üşüttü desem. Sevmiyor, görmüyor oluşundan böyleyim demesem.

Ne desem boş ama çıksan şimdi yatağından, beni yine kapının önünde bulsan, sana anlatsam seni saatlerce. Ne gece yeter ne gün. Kaç gece, kaç

gün saydım ben seni sensiz anlatırken.

Yapamam ki... Ben seni sana anlatacak kadar cesur olamam.

Ancak yazarım işte böyle boş sayfalara. Sonra açıp okumaya bile korkarım. Okuyunca koşup sana gelmekten, sana sıkı sıkı sarılmak istemekten korkarım.

Şimdi açsan o kapıyı yine ve beni gecenin karanlığında bulsan evinin merdivenlerinde. Hiç derdin olmasa, mutlu olsan...

Desen ki:

"Sana geliyordum ama sen bana gelmişsin..."

Garipsemesen beni, seni merak ettiğim için yadırgamasan...

"Geç geldin, merak ettim. İçmezdin sen. Bu kadar sarhoş olmazdın," dediğimde kızmasan bana.

"Uyuyamıyorum Erva," desen. "Ben de sen gibi seni düşünmekten uyuyamıyorum."

Sonra kocaman gülümsem sana, sıkıca sarılısam, öpsem, doya doya çeksem kokunu içime... Yağmura gerek kalmadan sönse içimdeki yangın.

Soğuğa bahane bulmadan titresem karşında. Saklamasam. Doya doya kavuşsam sana.

Seni hayal etmekten korkmasam... Yalnız seni yaşasam, bir seni yaşasam. Hiç var olmayan senin, hiç olamayacağını bilmek ölesiye korkutmasa beni...

Çok mu... Bir seni istemek şu zavallı Erva'nın hayatına çok mu?

Erva'nın Günlüğü

Saklı Sayfalar

8 Aralık - İzmir

Pansumanı titreyen parmaklarımla tamamlamaya çalışırken dolu dolu olan bakışlarımı ondan kaçırmaya çalışıyordum. Başımı hafifçe yana çevirip, gözlerimi ondan kaçırırken, sıkıntılı nefesimi tek seferde bıraktım. "Konuşmak yersiz bunları," diye söylendim kendi kendime cılız bir sesle.

Bir zamanlar en çok ondan konuşmanın hayalini kurardım. Kimsesiz yanını bir gün ona sorabilmeyi öyle çok istemiştim ki. Karşılıklı oturup saatlerce ondan geçmişini dinleyebilmeyi... Doru'nun, bir yarasının olduğunu ve o yaranın çocukluğunda gelip içine yerleştiğini ondan dilemiş olmamama rağmen hissedebiliyordum. Sevdığım adama, -ona hala delicesine aşıktım ne yazık ki- derdine derman olamamak, yaralarını saramamak içimde onunkine benzer yaralar açıyordu. Âşık olunca böyle oluyordu insan işte. Yarasını yara, derdini dert, mutluluğunu kendine

mutluluk sayıp yaşıyordun. Bile isteye değildi, bu. Onun yüzü gülmüyorsa seninki de gülmeyi unutuyordu.

Bir zamanlar kendi canımı yakmak pahasına Doru'nun içindeki o yarayı sarıp sarmalamak isterken, şimdi bunu yapmak doğru gelmiyordu. Ceylin gerçekte bir arkadaş olmadığını kötü bir tecrübeyle kanıtlamıştı bana. Evet, artık onunla arkadaş falan olamazdık. Ama geçmiş gözlerimin önünde dün gibi durmaya devam ederken -Ceylin ile Doru'nun mutlu anları- ona bunu yapmak hiç doğru gelmiyordu.

Doru, zihnimden geçirdiklerimin sıkıntısını gözlerime bakmamasına rağmen düzensiz soluklarımdan okumuş gibi, "Bizden olmayacağını düşünüyorsun," dedi kuru bir sesle. "Artık olmayacağını..." O da rahatsız bir soluk bıraktı.

Dalgınca salladım başımı ve bakışlarımı onun yeşil gözlerine çevirdim. "Doğru, bunu düşünüyorum. Ama bizden zaten olmazdı," dedim içimdeki kırıncı yanı belli etmemeye çalışarak. Soğuk bir tebessümle bitirirken sözlerimi; bakışları yüzümü tarıyor, kirpikleri aheste aheste aşağıya iniyor, yüzümde yukarılara çıkarken, hızla havalanıyordu.

"Ben bu kadar kör olmasaydım olurdu. Seni görebilseydim, babam için bile olsa onu seçmeseydim..." dediğinde daha çok güldüm. Tebessümüm sahicilikten uzaktı. Daha çok acımak gibiydi. Kendime acımdan geliyordu bu sahte gülüş. Ne çok beklemiştim onun beni sevmesini.

Beklemiştim ama olabileceğimizi aklımın ucuna bile getirmemişim. Belki de bu yüzdendi hayal kırıklığım. Doru'yu onsuz çok sevmiştim ama onunla olursam ne olur diye hiç düşünmemiştim. Bir gün karşıma şu cümlelerle dikilebileceğini bile zihnimin en yasaklı noktalarına gizlemiştim. Şimdi gerçekte sözleri ve Doru beni sevdiğinden söz ediyordu. Bir gün babamın karşısına geçip beni istemekten, hayatına paydaş etmekten. Ah, ne ağırdı şimdi bunları işitmek. Böyle olmamalıydı belki; duyduğumda havalara uçmalı, yere göğe sığamamalıydım.

Ama ben Ceylin'in sevgiliyle olabilmeyi hiç umut etmemiştim ki. Kendime engel olamayıp hayal kurduğum anlarda bile bunu çaresizlik bilmiş, sonra oturup çaresizliğime gözyaşı dökmüştüm.

"Bir önemi yok," dedim kırılğan bir sesle. Başım önüme eğilirken, farkında olmadan elimdeki pamukla Doru'nun iki yanına paralel vaziyette açık duran bacaklarının arasına doğru yaklaştım. O salonumdaki tekli koltukta, pencere önünde oturuyor, ben ise şimdi onun bacaklarının arasında dikiliyordum.

Eğildim ve açılan dudak kenarını göz ucuyla incelerken, "Çok anlamam ama dikişe falan gerek yok gibi," dedim. "Biraz hırpalanmış sadece. Birkaç güne bir şeyin kalmaz. Mikrop kapmamasını sağlarsan elbette," diye mırıldandım fısıldar gibi. Tentürdiyotla ıslattığım pamuğu biraz daha dudağının kenarında usul usul gezdirirken bir yandan da soğuk nefesimi onun dudaklarının kenarına üflemeyle devam ediyordum. "Rüzgar'dan uzak dur. O benim arkadaşım. Aksi olursa haddini bildirmesini zaten ben bilirim."

Doru dudağının kenarındaki pamuğa rağmen alayla çarpık bir şekilde gülümsedi. "Onun gibiler had bildirmekten falan anlamaz. Haddini bilmezler çünkü. Onlara benim verdiğim gibisi gerek."

"Neymiş senin verdiğin?" diye sordum kaşımın birini kaldırırken. "Ağız burun dalmak mı? Elmacık kemiği kırılmış olabilir. Tut ki öyle olmadı, ne diye saldırıyorsun adama?"

"Erva," dedi Doru sıkıntıyla iç geçirirken. "Neden olduğunu iyi biliyorsun. Konuşturma tekrar beni. Konuşsam da anlamıyorsun çünkü."

Pamuğu çekip bir kez daha üfledim dudaklarının kenarına. Doru'nun yutkunuşunu, âdem elmasının yukarıya ve aşağıya bir şeye takılmış gibi ağır ağır hareket edişini fark edince ateşe yaklaşmış gibi uzaklaştım hemen ondan. Lakin hala eğilmiş halde, yüzüm yüzüne yakın duruyordum. Yeşil hareleri gözlerime kilitliydi.

"Anlamam, tabii. Sende beni anlamıyorsun çünkü. Bedel ödettiğimi sanıyorsun ama yanılıyorsun Üsteğmen."

"İsmimi çok az kullanıyorsun artık. İki gün öncesine kadar soyadıyla bile olsa ismimi kullanmaktan çekinmezdin."

Güldüm. Yine sahici bir tebessümden uzaktı dudaklarımın kenarında oluşan kıvrım. "Ben çok şeyden çekinirken, adını salt kullanmaktan da çekinirdim ama en azından soyadınla kullanmakta kendime özgürlük tanırdım," dedim hiç çekinmeyerek. Günlük yüzünden Doru benim içimden geçenleri bile biliyordu artık. Saklanabileceğim hangi kapının arkası kalmıştı ki? "Sana göre resmi gelirdi böyle seslenmem belki ama bana göre çok samimiydi. Ama şimdi aramızda öyle bir samimiyet bile olamaz." Bakışlarımı ondan kaçırarak odanın farklı noktalarında dolaştırmaya başladım. "Şimdi ne olacak?" diye sordum sıkıntılı bir tınıyla. Ceylin meselesinden ve ona nasıl yakın davranacağımdan söz ediyordum.

Doru anlamış olacak ki, kollarını göğsünde birleştirerek koltuğa yaslandı ve gözlerini yine gözlerime dikerek, "Bir şey olmayacak. Her şey nasılsa

aynı devam edecek. Duymadın mı Mahir'i?" diye sordu homurdanır gibi. Sonuçtan memnun olmadığı ses tonundan anlaşılıyordu.

Omzumu silkerek ona çevirdim bakışlarımı. "Sana demesi kolay. Ben yalan da söyleyemem, sevmediğim insana sıcak da davranmam. Ceylin benden nefret ederken bunu yapmak benim açımdan ne kadar zor olacak farkında mısın?"

"Ceylin zaten son zamanlarda sana karşı mesafeli davranıyor farkında mısın? Zorlanmayacaksın... çünkü onu senden uzak tutacağım."

Ceylin'in gerçek yüzünü öğrendiğimden beri kafamın içinde birçok olayı, durumu, onun bana karşı sergilediği tavrı inceleyip duruyordum zaten. Evet, söylediği gibi eskisi kadar çok görüşmüyorduk artık. Özellikle son birkaç aydır. Nedeninin ne olduğu konusunda şimdi farkına varıyordum. En azından öyle olduğunu düşünüyordum.

Ceylin'in yeni ve kalıcı takıntısı Doru idi. Düşman gördüğü benden uzak tutmaya çalışıyordu onu. Bu yüzden ikisinin birlikte yaptığı planlara onun tarafından davet edilmiyordum artık. Ya da aralarında olan şeylerden pek haberdar olmuyordum. Böyle bir beklentim hiç olmamıştı ki zaten. Yalnızca, onun eskiye nazaran değiştiğini, şimdi, sorgulayınca fark edebiliyordum.

"Gerek kalacağını sanmam," dedim omuzlarını silkip ona doğru yaklaşırken. "O zaten alacağını aldı. Seninle evleniyor. Varlığımı umursamaz artık. Bende bu işin altından daha kolay kalkarım sanırım."

"O hiçbir şey alamadı. Sadece öyle sansın diye uğraşıyoruz. Ayrıca seninle ayrı bir meselesi de var onun. Unutuyorsun bunu."

Güldüm yine. Dudaklarımın kıvrılan kenarlarına kaydı bakışları. Kollarımı tıpkı Doru'nun kolları gibi göğsümün üzerinde birleştirirken, "O kötü biri olmasaydı onunla çoktan evlenmiş olurdu Üsteğmen," dedim kinayeli bir ses tonuyla. Öyleydi. Onlar şimdi evli olacaktı. "Demek ki istediğini zaten almış. Benimle ilgili olan meselesinde ise, en küçük korku duymuyorum. Sadece tanıdığımı zannettiğim arkadaşım yüzünden korku değil kızgınlık, kırgınlık ve çokça hayret yaşıyorum."

"Hala kendine kızılıyorsun demek. Bu senin kabahatin değil-"

"Benim kabahatim değildi, evet! Ama baya baya safmışım ben. Bunca zaman onunla ilgili olan iyi şeyleri görmüşüm hep. Asla üstüne toz kondurmamışım. İşte asıl körlük, saflık bu."

Doru kalktı yerinden. Karşıma dikildi koca cüssesiyle. "Birazdan burada olacak," dedi. Ceylin'den bahsediyordu.

Bakışlarımı onun göğüs hizasına indirdim. Yüzüne bakmaktan iyiydi bu. Gömleğindeki kurumuş kanı fark etmem de o zaman oldu. Rüzgar'ın kanıydı muhtemelen. Ya da onun, bilmiyorum. Başımı uzun boyundan dolayı geriye atıp gözlerine kilitledim bakışlarımı. "Vakit kaybetmeden git öyleyse. Ben de annelere gideceğim. Birkaç gün dönmem. Belki daha fazla. Onunla karşılaşmayı ne kadar ertelersem o kadar iyi olur benim için."

"Daha fazla olmasın..." diye fısıldadı Doru belli belirsiz. Bakışları şakaklarımdan yanaklarıma dökülen dalgalı, birkaç asi kumral tutamı seyrediyordu. Ben geriye attıkça öne gelen o saçları. Aklından ne geçirdiğini bilmiyordum ama zorlukla yutkunduğunu fark ettim.

"Elimde olsa hiç dönmem Üsteğmen. Beni buraya getiren Ceylin'di. Şimdi de onun yüzünden gidemiyorum. İmkânım olsa giderim ve dönmem-"

Doru, gözleri saçlarımda dolaşmaya devam ederken ansızın uzanıp, sözlerimi bölercesine, kumral tutamı baş parmağı ile işaret parmağının arasına aldı. Orada sever gibi oyalanırken, nefesimi tuttum. "İmkânım olsa seni hiç bırakmam," dedi tok bir sesle "Ben hiç böyle olmadım Erva, ister inan ister inanma ama..." Başını iki yana sallarken, gözleri gözlerimdeydi. "Sen şu yaşıma kadar sevebildiğim tek kadınsın. Nasıl yabancıyım kendime bilsen. Yapmam dediğim şeyleri yaparken nasıl yadırgadığımı kendimi, ama asla geri durmadığımı bir anlasan. Şu günlük... Yazdıkların. Sayfaların yarısında sen, diğer yarısında ben şimdi sanki. Benimkini geçtim de... Seninkileri okurken hala ölecek gibi oluyorum ben..." Yutkunuşu ve sözlerini tamamlamaya gücü yetmiyormuşçasına duraksayışı nefesimi bırakamayışıma neden olurken Doru gözlerini bir anlığına kapadı. Soluklanıyordu. Sanki... Parfümümün kokusunu fark ettirmeden sessizce içine çekiyordu.

Gözleri tekrar açıldığında çakmak çakmak olan yeşil bakışları gözlerimi buldu yine. "Gözlerin," dedi birden. "Onlara bakmaktan korkuyordum. Benimkilere çok benziyor yeşili. Belki ondan, bilmiyorum. Bana benzediğinden. Ama şimdi korkmak değil de çekiniyorum onlara bakarken. Uzun uzun bakasım da var," dedi içini çekerken. Dilini yutmuş şakın bir balık gibi kaldım karşısında. Elimi kolumu nereye koyacağımı bilemedim. O ise devam etti sözlerine.

"Ötesine ne imkanlar izin veriyor ne de sen. İzin versen..." dedi cılız bir sesle. Bakışlarını bir anlığına benimkilerden kaçırıp derin bir nefes aldı. Tekrar buluşurken bakışlarımız, "İzin versen günlüğünde hayalini kurduğun

her şeyi ayaklarının altına sererdim. Babana karşı gelemezdim belki ama kanımın son damlasına kadar seni alabilmek için dayanırdım," dedi.

Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Ona karşı verdiğim mücadeleye rağmen heyecanlanmamak elimde değildi. Belli etmemeye çalışarak, en azından sesime yansıtılmamaya, "Babam sandığın gibi biri değil," dedim çekingen bir sesle. "Onu iyi tanıyorsun ama bu konuda yeterince bilgi sahibi değilsin anladığım kadarıyla." Düz bir sesle devam ettim konuşmaya. "Evet, sana çok kızar. Beni çok sevdiğinden yapar bunu. Ama ben ne istiyorsam ona saygı duyar babam. Mantıklıysa elbette."

"Ama," dedi Doru sorar gibi kelimenin üzerine basa basa. Sonra cevabı kendi verdi. "Ama sen istemiyorsun."

Bir süre duraksamak ve düşünmek zorunda kaldım. Onun hala saçlarımla oynadığını da o an fark ettim. Başımı döndürüyordu. Vücudumu uyuşturuyordu. Öylesine yakın duruyorduk ki, dudaklarımı bu yakınlıktan dolayı zorlukla aralarken, "İstemiyorum," dedim içinde bulunduğum ruh halinin aksine kararlı bir ifadeyle.

"Ben senin aksine en başından beri olmayacağını biliyordum zaten. Ceylin öyleymiş böyleymiş fark etmez. Değişen hiçbir şey olmadı."

"Biliyorum," dedi Doru. Başını ardından usul usul sallarken, "Değişsin çok isterdim ama biliyorum. Değişmedi," diye ekledi.

Gülerek geri çekildim ondan. "Çok şey değişti aslında," dedim kuruyan dudaklarımı dilimle ıslatırken. Az önce Doru'nun dokunuşlarından iyice yüzüme dağılan saçlarımı geriye doğru çektim. "Sen onunla evleneceksin. Ya da evlenmeyeceksin ama öyleymiş gibi yapacaksın. Şimdi Ceylin'den mutlusu yoktur. Babasını da ikna etmiş. Amacına da ulaşacaksın belki bu sayede. Ama ben hala durduğum yerde duracağım. Hep olduğum yerde," diyerek olduğum yeri ve aramızda açtığım mesafeyi işaret ettim. "Böyle uzak." Geriye çekildikçe çekildim. "Bu iş bittiğinde de gideceğim buradan." Güldüm. Kendime güldüm. Hala içinde varlığını hiç kaybetmeyen hislerime güldüm. "Ender'e söyle," dedim yutkunurken. "Bir saate hazır olurum. Çıkarız."

Ben odama giderken Doru bir süre daha yerinde kalıp arkamdan baktı. Sessizce bir şeyler mırıldandığını işittim. Şöyle dedi sanıyorum:

"Bu iş bittiğinde söylediğin gibi uzakta kalmana izin vermem. Bunu sen de bende hak ettik Erva. Her şeye rağmen sen ve ben olmayı hak ettik. Biz olmayı..."

Erva'nın anne ve babası elbette ki garipsemişti Ender'i. Neden davetsiz bir misafir gibi, bir anda çıkageldiğini ve Saraçoğlu malikanesinde baş köşeye kurulduğunu. Aslında oldukça mahcup bir şekilde oturuyordu Ender salondaki koltukta, ama yine de hiç açıklama yapmaması garipti işte. Mahir gelecekti birazdan ve Mehmet Ege Saraçoğlu'na olan biteni anlatacaktı. O zamana kadar Mahir hem Erva'dan hem de Ender'den sessiz kalmalarını ve mevzuu kendisine bırakmalarını söylemişti.

Meleda yardımcısı Asude'nin yardımı ile salondaki masaya akşam yemeği hazırlığı yaparken, önceliği kızının kendi evinden getirdiği börek malzemelerinden birlikte yaptıkları kıymalı böreği masaya yerleştirmeye vermişti.

"Börek şahane oldu," diye seslendi koltukta kıpırdamadan oturan Ender'e doğru. "Seversin börek değil mi?"

Ender mahcup bir şekilde başını sallarken, "Severim Meleda teyze," dedi kısık bir sesle.

"Sormayayım sormayayım diyorum, ama," diyerek yerinde dikleşti Meleda. "Oğlum sen neden iki büklüm oturuyorsun öyle? Sanki suç işlemişsin gibi." Bakışlarını Ender'in yanındaki koltukta, ayrı ve dalgın bir şekilde oturan kızına çevirdi. "Neler oluyor Erva? Niye çat diye birlikte çıkageldiniz siz?"

Ender açıklama yapmaya yeltenecekti ki Erva ondan önce davranarak, "Bir şey olduğu yok anne," dedi hemen. "Masada konuşuruz bunları. Ender'i tanıyorsunuz zaten. Çok da seviyorsunuz. Yanımda olması kadar normal ne olabilir?"

"Biz neden burada demedik zaten," dedi Meleda kızına kızarcasına. "Ender istediği her an gelebilir buraya. Çocuğun yanında konuşturma beni. Bunu o da sen de biliyorsun zaten. Ben ne saklıyorsunuz diye soruyorum."

Meleda Saraçoğlu zeki kadındı vesselam. Bu Erva'nın anne tarafındaki genlere sahip bütün kadınlara mahsus bir şeydi. Gözlerinden bir şeycikler kaçırılmazdınız. Teyzesi Bade'de zamanında kızı Gülrü'ya bu yönüyle az kök söktürmemişti. Ağız tadıyla bir şey saklamak neden mümkün olamıyordu ki?

"Anneciğim," dedi Erva tatlı tatlı. "Bir şey olduğu yok. Sana geleceğimi duyunca, Ender'de çok özlemiş sizi, görmek istedi. Hepsi bu."

"Öyle olsun bakalım," dedi Meleda omuz silkerek. Hiç inanmış gibi görünmemesine rağmen, onları en azında bir süre daha bu konuda rahat bırakarak işinin başına geri döndü. Bir yandan Asude'nin taşıdıklarını

masaya dizmeye devam ediyordu bir yandan da kızını çok özlemiş olmanın verdiği yoğun hislerle onu konuşturmaya çalışıyordu. "Eee, anlat bakalım. Nasıl gidiyor yalnız yaşamak? Bugün buradasın değil mi? Gitmeyeceksin evine?"

"Gitmeyeceğim anne," dedi Erva. Dayanamadı ve kalktı yerinden. "Hatta sana yardım edeyim biraz. Ne kadar maharetli olduğumu, bir evi nasıl çekip çevirdiğimi görsün gözlerin de rahat etsin için." Masaya doğru yürürken o ana kadar fark etmediği bir şey takıldı gözlerine. Tabak ve çatal sayısı. Ender'i de sayarsa yemekte dört kişi olacaklardı. Belki Mahir için de... Lakin üç servis fazlaydı.

"Biri mi gelecek? Neden bu kadar servis açtınız?"

Meleda söylemeyi unutmuş gibi heyecanla döndü kızına. "Zerrin ile konuşmuştum sabah. Seni aramadan hemen önce. Sen de gelirim deyince, *ne zamandır görüşemiyoruz* diyerek bir toplanma tertip edelim dedik. Aradım ve gelmesini söyledim. Dağhan rahatsızmış bugün biraz. Üşütmüş sanırım. *O gelemeyecek ama Doru'yu gelmeye ikna ederim* dedi. Bir de Mahir gelecek diyorsunuz işte. O yüzden servis açtık bu kadar."

"Doru Üsteğmenimin işi vardı," dedi kenardan Ender şaşırarak. O gelemez sanırım." İşinin ne olduğunu Erva da o da çok iyi biliyordu. Ceylin gelecekti eve.

Meleda kaşlarını kaldırarak ona çevirdi gözlerini. "Zerrin alırım gelirim dedi ama bilemiyorum işi var mıydı yok muydu? Biz yine de açtık servis."

Ne ara bu kadar yakın olduklarını düşünüyordu o sırada Erva. Bir iki normal buluşma, iki sohbetten öteye geçmezdi ki tanışıklıkları onların. Tamam, bu kadarlığı bile yetmiş, birbirlerini sevmişlerdi ama yine de ev toplanmaları, çocukları alıp diğerine ziyaretler tertiplemek falan filan... O kadar da değildi aralarındaki samimiyet.

Meleda kızının düşüncesini okumuş gibi ona doğru yaklaşıp omzunu tuttu anaç bir tavırla. "Zerrin'i çok sevdim ben. İzmir'de çok arkadaşım yok biliyorsun. Bir Elif'ler var bir de Nazenin'ler... Onlar da yeni torun sahibi oldu, beni iyice boşladılar. Eee, Zerrin'in de kimsesi yok pek buralarda. Yeni taşındılar İzmir'e malum. İyi geldik biz birbirimize böyle. Kızmadın değil mi sormadan davet ettim diye."

Annesi bilmiyordu tabii Erva'nın Zerrin Demir'i ne kadar çok sevdiğini. Hiç ortak bir araya gelmemişlerdi ki. Belki annesinin ona olandan bile daha yakındı Erva, Zerrin teyzesine..

Olumsuz anlamda başını sallarken, "Kızmadım elbette," dedi Erva. "Ben de çok severim Zerrin Teyze'yi. Arkadaşlık kurmanıza da çok mutlu oldum."

"Şahane o zaman!" diyerek masa düzenleme işine tekrar dönüyordu ki Meleda, "Ama," dedi Erva ve onu durdurdu. "Bir anda böyle yakın olmanıza da çok şaşardım doğrusu. Zerrin teyze sevilmecek insan değil... Lakin sen ne zamandır görüşüyorsun ki onunla?"

"Ooo," diyerek elini şöyle bir havada salladı Meleda. "Çok oldu. Nereden baksan bir yıldır. Tabii, ilk bu kadar samimi değildik. Son zamanlarda o bana ben ona sık gider gelir olduk."

"İşte bundan hiç haberim yoktu," dedi Erva şaşırarak.

"Şaşıрма kızım. Annenin arkadaş konusunda ne kadar cana yakın olduğunu biliyorsun. Arkadaşlarımı hep çok iyi seçmişimdir," deyince kadın, Erva bir sessizleşti. Ah, keşke annesine çekmiş olsaydı bu konuda. Ceylin tam bir hayal kırıklığıydı.

Meleda kızının durgunluğunu fark etmeyerek mutfakta kalan diğer yiyecekleri kontrole giderken, dalgın bakışlarını koltukta sessizce oturmaya devam Ender'e çevirdi Erva. "Gerginsin değil mi?" diye sordu ona.

"Hem de nasıl!" dedi Ender kendini tutamayıp derin bir soluk alırken. Bu, Albay'dan ve öğrendikleri ile vereceği tepkiden olsa gerekti.

Erva ne kadar onun haline üzülse de dayanamadı güldü. Sonra onu daha fazla germemek için gülümseyen dudağının kenarını ısırarak, "Gerilme bu kadar," dedi sakinleştirmeye çalışmak istercesine. Gidip onun yanına oturdu. "Babam sandığın kadar korkutucu bir adam değil. Herkes yanlış tanıyor onu." Herkesten kastı yalnızca Doru idi aslında. O da babasından çok çekiniyordu. Oysa babası kızının düşüncelerine ciddi önem veren bir adamdı.

"Şu günü bir atlatayım. Kurban keseceğim vallahi," dedi Ender kesik kesik soluklanırken. "Sonra da kestiğim kurbanı çocuk esirgemeye bağışlayacağım."

Erva dayanamadı kahkaha attı. "Hep öyle yapıyorsun zaten. Sen çok iyi bir adamsın Ender."

"Öyleyim değil mi?" diyerek şakaklarından alınına doğru süzülen bir damla ter damlasını elinin tersiyle silip attı Ender. Gerginlikten oluyordu hep bunlar.

"Ama rahatlamalısın artık. Yoksa babam bir şeylerin ters olduğunu sanabilir. Asıl o zaman kızar."

Ender anlamış gibi başını sallayıp kendini toparlamaya çalışırken evin kapısı çalmaya başladı. O andan sonra Ender daha çok gerilirken, Erva bunun farkında olarak onu sakinleştirmekten sonunda vazgeçip kalktı yerinden. "Ben baktım!" diye mutfak tarafına doğru seslenerek koştu kapıya.

Gelen Mahir ve Zerrin Demir idi. Tahmin ettiği üzere -aslında bunu pek de tahmin etmemişti- Doru yoktu yanlarında. Belki gelir diye düşünmüştü bir anlığına. Gelsin diye değildi elbette. Gelmemesi iyi bile olmuştu.

Tüm sevecenliği ile yüzüne bakıp gülümseyen kadına doğru kaldırdı dalgın bakışlarını Erva. "Hoş geldiniz!" diye mırıldandı.

"Hoş bulduk cancağızım. Seni tekrar görmek ne güzel."

Özenle giyinmişti Zerrin Demir. Yazlık, mürdüm rengi, ipek bir elbise vardı üzerinde. Annesi de onun için o kadar özenli giyinmişti demek ki. Erva bir anlığına kendi için olduğunu sanmıştı ama şimdi anlıyordu gerçeği.

"Sizi de öyle Zerrin teyzeciğim. Anneme uğrayayım bir dedim. Ne zamandır boşladım onları."

"İyi, pek iyi yapmışsın," diyerek açık kapıdan ağır ağır antreye doğru geçti kadın. Mahir onu arkasından takip ederken, "Zerrin teyzemi evden ben aldım. Doru gelmeyecek. Ceylin geldi de," diyerek Erva'ya göz kırptı sadece onun anlayabileceği bir imayla.

"Ah, ne iyi oldu," dedi Zerrin. "O kızı da getirecekse zaten yanında, gelmemesi ne iyi oldu."

Erva kadının elbisesi ile aynı renkte çantasını elinden alıp arkasında kalan vestiyere asmak için dönerken aklından Zerrin'in aslında en başından beri Ceylin'den pek hoşlanmıyor oluşunu ve ona daha öncesinde arkadaşlıkları hakkında söylediklerini geçiriyordu. O zamanlar onun hatalı olduğunu düşünürken şimdi sözüne gelmişti ya, kendine kızmadan edemiyordu. Kördü işte, arkadaşlıkta baya baya kördü.

"Geldiler mi kızım?" diye annesinin mutfaktan gelen sesini duyduğunda Erva, düşüncelerinden sıyrılarak, "Geldiler annecim," diye seslendi.

"İçeriye buyur et, hemen geliyorum!"

Erva onlarla salona doğru yürürken Mahir duraksayıp Erva'nın kolunu tuttu. "Baban yukarıda mı?" diye soruyordu alçak bir sesle.

Erva sessizce başını sallayarak, "Yukarıda," dedi. "Birkaç güne göreve gidecek galiba. Onunla ilgili görüşmeler yapıyordu."

"İyi," diye fısıldadı Mahir. "Ben gidip onunla konuşayım. Bir şey söylemediniz değil mi?"

Olumsuz anlamda başını iki yana salladı Erva. Mahir yukarıya çıkan merdivenlere yönelince o da içi içini yiyerek çoktan salona geçen Zerrin Demir'in peşinden gitti. Kadın Ender'in yanına geçip oturmuştu.

"Yemekler hazır neredeyse. Masaya geçseydiniz keşke," deyince Erva, Zerrin gülerek, "Annenler de gelsin öyle kızım," dedi. "Gelip otursana karşıma. Bir güzel yüzünü göreyim."

Erva az önce oturduğu ikili koltuğa geçip oturdu. O sırada Zerrin'in hayran bakışları her zamanki gibi üzerinde dolaşmaktaydı.

"Annene diyordum ki;" dedi kadın hayli şen bir tebessümle, "Erva kızımı da al, bize gelin bir gün. O da sıcak baktı bu davetime. Senin de müsait bir gününü belirleyelim de şöyle bizim çiftliğin bahçesinde güzel bir masa kuralım. Havalar malum... Pek güzel bu aralar."

"Olur, tabii. Benim için de güzel olur."

"Olur ya. İzne de çıkmışsın hem. Doru'ya seni sordum geçen gün. Terfi falan almışsın sanırım iş yerinden. Hayli güzel gidiyormuş işin gücün."

"Çok şükür." Onun adı geçince Erva konuşamaz oluyordu. İstemsizce gerçekleşiyordu bu. İnşallah anlamazdı Zerrin.

"Ne konuştuğumuzu sormayacak mısın?"

"Aa... anneme yardım etse miydim acaba?" diyerek yerinden kalkacak oldu Erva. Cidden şu an Doru'dan ve onun annesine kendinden bahsedişlerinden konuşmak en son isteyeceği şey bile değildi.

Annesi içeriden onu duymuş olacak ki, "Gerek yok Erva'm. Bitti zaten. Geliyoruz biz de şimdi," diye seslenince el mahkûm tekrar sindi koltuğuna.

"Börek yapmışsın sen galiba ona. Seversin, göndereyim mi tekrar deyince; *Erva yaptı* anne dedi bana. Ay nasıl mutlu oldum bilsen," dedi kadın heyecanlı heyecanlı. Erva ise şaşkındı. Ona hiç şahsi olarak börek yapmamıştı ki.

"Ama ben..." dedi. Bir duraksayıp şaşkın ifadesiyle bakarken kadının yüzüne, "Börek yapmadım ki," diye ekledi hemen.

"Şeyden bahsediyor olmalı," diyerek araya girdi Ender. "Mangalda yaptığın börekleri Üsteğmenim çok beğenmiş olacak ki evine bırakmamı istedi. Üstelik hepsini. Oysa ne gözüm vardı onlarda. Çok güzel olmuşlardı."

"Hah, işte!" diyerek hatırlanması için minnettar bir şekilde bakışlarını yanında oturan Ender'e çevirdi Zerrin. "O böreklerden bahsediyorum bende. Laf aramızda kalsın, Doru o kızın yaptığı bir şeyciği beğenmezdi pek."

Kibarlık olsun diye yerdi hep. Nasıl gözüm arkadaydı bilsen. Sen oğluma börek yapmışsın, benim de size güzel bir sofraya kurmam gerekir..."

"Şahsi olarak değildi Zerrin teyze. Ben herkese yaptım. Sevdiiyse ne mutlu bana. İsterse tekrar yaparım ama lütfen siz kendinizi yormayın bizim için."

"Ne yorması evladım. Ben iyi insanlara bir şeyler yapmaktan hep keyif alırım. Seni de anneni de çok severim bilirsın. Boluluyuz biz Bolulu. Yemek yapmak yorar mı hiç bizi. Gününü de belirleyelim hatta. Annen bir gelsin de konuşalım detaylıca. Havada kalmasın böyle. Mutlaka bir güne sözleşelim."

O böyle söylerken, Meleda'da eli kolu sanki masada az şey varmış gibi dolu gelmişti salona. Onları da güzelce masaya yerleştirirken göz ucuyla misafirine tebessüm ediyordu.

"Doru oğlum gelmedi mi?"

Ne çok Doru'nun adı geçiyordu bugün. Ya da Erva'ya mı öyle geliyordu? Annesi normalde de onu böyle sorar mıydı? Sorardı. Çünkü o da Doru'yu çok severdi.

"Gelemedi maalesef. Ceylin mi ne gelmiş," dedi Zerrin memnuniyetsizce.

"Eee, onu da getirseydi ya. Ne güzel, hep beraber olurduk."

Meleda bilmiyordu tabii Ceylin'in gerçekte nasıl bir arkadaş olduğunu, kızının arkasından nasıl kuyusunu kazdığını. Erva tuttuğu sıkıntılı soluğunu bırakırken Ceylin'in aslında gerçekten de iyi bir oyuncu olduğunu düşünüyordu. Sadece kendini değil, tüm ailesinin gözünü öyle güzel boyamıştı ki. Ayakta alkışlamak lazımdı onu.

"Boş ver," diyerek ayağa kalktı Zerrin. "Gelmediği iyi oldu. Ceylin ile otursun evde kös kös!"

Zerrin, anlaşılan Ceylin'den hoşlanmadığını hiç çekinmeden herkese karşı söyleyebiliyordu. Nasıl bir rahatsızlıksa içindeki ona karşı, her fırsatta ona laf sokmaktan asla geri durmuyordu.

"Haydi Ender, Erva... Siz de masaya," diye seslendi Meleda misafiri yerine geçerken. O da sandalyesini çekip otururken diğerleri de gelip yerlerine geçti.

"Biz başlayalım. Mahir, Mehmet'in yanına çıktı galiba. Şimdi onlar iş konuşmaya dalar, her şey buz gibi olur. Sonra Asude onlara da bir şeyler çıkarır." Mutfakta kalan son yiyecekleri de masaya getiren Asude'de sofraya

geçince -birlikte yerdi her daim, ayrı gayrı yoktu Saraçoğlu Malikanesinde-
koyu bir sohbet eşliğinde yemeğe başladılar.

Yemekler bittiğinde Meleda ve Zerrin masada karşılıklı oturmaya devam ediyor ve sohbetlerini -kocalarını çekiştiriyorlardı- sürdürmeye devam ediyorlardı. Ender yine koltuğa geçip oturmuştu ve yukarı kattaki konuşmanın bitmesini gerginlik içinde bekliyordu. Erva stresten salonda turladığını fark edince biraz nefes alabilmek için antreye çıktı.

Annesi ve Zerrin teyzesi önlerindeki hafta sonu için Demir çiftliğinde birlikte yemek yemeye sözleşmişlerdi. Zerrin oğlunun da bu defa orada olacağına dair söz vermişti. Sırf bu sebepten Erva, hafta sonunu atlatacak bir bahane arayışındaydı.

Lakin o an düşündüğü şey bu değildi. Babası neden bu kadar sessizdi? Normalde duyar duymaz Erva'yı da yukarıya çağırması gerekmez miydi? İşte bunu deli gibi merak ediyordu. Tamam, babası anlayışlı ve sakin bir adamdı ama bu kadar da değildi. Acaba yanlarına mı gitseydi? Yanlış olur muydu ki?

Neden olacaktı? Sonuçta konuştukları konu kendiyse alakalıydı. Terleyen avuç içlerini pantolonun yanlarına silerek tedirgin adımlarla merdivenlere doğru yöneldi. Gözleri üst katta ağır ağır çıktı merdivenleri. Babasının odası hemen merdivenlerinin karşısındaki odaydı ve olduğu yerden kapının hala kapalı olduğunu görebiliyordu. Dakikalar önce Ender'e gerilme diye akıllar veriyordu ama şimdi kendi sakin kalamıyordu.

Kapının önüne varması ile derin bir nefes alıp elini kaldırdı çalmak maksadıyla. Lakin eli havada öylece kalakalmışken kapı Mahir tarafından açılmıştı.

"Ayak seslerini duydum," dedi adam gülerek. "Gel Erva. Biz de seni çağıracaktık."

Mahir boşuna Yüzbaşı olmamıştı. Dudak okuma becerisi bir yana dursun, adım da okuyabiliyordu demek ki. Kız dudağının kenarını dişleye dişleye içeriye girdi.

Perdeler kapalıydı ve masa lambasından yayılan cılız, loş ışık dışında aydınlatma yoktu babasının çalışma odasında. Klasik Mehmet Ege Saraçoğlu çalışma sitiliydi bu. Işıklar kapalıyken bazı şeylere daha iyi odaklanabildiğini söylerdi hep babası.

Bu nedenle gündüz vakti odanın karanlık olmasını garipsemeden yürüdü ve odadaki deri, kahverengi koltuğa çekine çekine oturdu Erva. Babası kendi çalışma sandalyesinde oturuyordu ve mavi gözlerini dikmiş, ona

bakıyordu sessizce. Erva'nın çekingenliği babasının vereceği tepkiden değildi. Sonrasında ne söyleyeceğini asla tahmin edemeyişindendi.

Belki de hemen Ceylin'in işini bitirmek isteyecekti. Ama, hayır. Yapmazdı bunu. Ceylin'in arkasında başka kimlerin olduğunu bilmeden böyle bir şey yaparsa kızına daha fazla zarar geleceğinden korkardı.

Mahir kapıyı kapattıktan ve üstüne kilitledikten sonra, Erva'nın karşısındaki koltuğa geçip otururdu. "Konuyu zaten biliyorsun," dedi sessizce. "Ceylin..." Küfretmemek ister gibi tutarken kendini bir süre duraksayıp Mehmet'e çevirdi bakışlarını. "Onunla ilgili ne yapacağımızı konuştuk babanla."

Erva başını sallayarak babasının gözlerine çevirdi bakışlarını. "Üzgünüm baba," dedi gerçekten üzgün bir sesle. "Ben doğru arkadaş seçememişim kendime."

"Duyduğumda," dedi adam zorlukla yutkunarak. "Nasıl tedirgin oldum, senin için nasıl endişelendim bir bilsen kızım. O kızı ellerimle öldürebilirdim. Sana daha ağırdır eminim ama karşımda üzgün durmayacaksın böyle. Ben seni böyle yetiştirmedim. Önce başını dik tutacaksın. Hata yapmamak bir Allah'a mahsus. Sen de yanıldın. Bizi bile kandırdı o kız."

"Benden ne istediğini bilmiyorum baba. Neden bu kadar öfkeli bilmiyorum. En küçük anlamadım şu zamana kadar."

"Erva," diyerek ayağa kalktı Mehmet. Kızına doğru yürüyüp yanına oturdu. "İlk duyduğumda benden sebeptir diye düşündüm. Senden ne isteyebilirdi ki yoksa. Ama Mahir bana yazışmaları falan gösterdi. Hasta bu kız," Bunu söylerken dişlerini sıkıyordu Mehmet. Hala endişeliydi ama Erva'ya belli etmemek için çabalıyordu. "Yoksa bu kadar iyi rol yapması mümkün değil. Hala kendine kızıyorsun, farkındayım. Önce bundan vazgeç."

"Nasıl kızmam," dedi Erva. "Onu içimize soktum. Alıp eve getirdim. Birlikte sofralara oturduk. Aramıza girdi çıktı..."

"Kimse arkadaşını araştırıp seçmiyor Erva," dedi Mahir onu sakinleştirmek maksadıyla. Çünkü Erva gözleri dolu dolu bakıyordu artık gözlerine. "Biz neler neler görüyoruz her gün. Hiçbir terör örgütü üyesi aramızda ben teröristim diye dolaşmıyor. Kimin ne olduğunu elbette bilemeyiz. Ceylin'de kendini iyi saklayanlardan biriydi."

"Hala amacının ne olduğunu ya da kim olduğunu bilmiyoruz," diye vurgulayarak onun sözünü böldü Mehmet. "Mahir eğer istersem seni bu

meseleden uzak tutabileceğimi söyledi. Ama ben onların doğru karar verdiğini düşünüyorum. Arka planda ne olduğunu hiçbirimiz bilmiyoruz. Derdinin ne kadar derine dayandığını da... Seni nereye kadar saklayabilirim. Onun amacının ne olduğunu öğrenmek zorundayız."

"Peki ne yapacağım baba? Onunla hiçbir şey yokmuş gibi arkadaş olmaya devam mı edeceğim?"

Mehmet kızının omzuna doladı kolunu. Onu kendine çekip başını göğsüne yaslarken saçlarına öpücükler konduruyordu. "Öyle yapacaksın Minerva'm. Öyle yapacaksın. Baban saçının teline zarar gelmesine izin vermez. Sen ona yakın olacaksın biz de onun ve arkasındakilerin işini bitireceğiz."

Diğerleri de böyle söylüyordu. Herkes kendinden öyle emin konuşuyordu ki Erva'nın bunu akli almıyordu. Belki şu zamana kadar Ceylin'in beklemesine ve amacı her ne ise ona dokunmamasına dayanarak söylüyorlardı böyle ama yine de bu yapmayacağı anlamına gelmiyordu. En küçük korkmuyordu ondan, lakin mesajlarında sevdiklerinin de canın zarar vereceğinden söz ediyordu. Erva sırf bu sebepten ona katlanmalı, arkadaşlığını sürdürmeliydi.

Babası ile yaptıkları konuşma boyunca onu olanca dikkatiyle dinledi Erva. Ender mevzusunu da uygun bulmuş ve onaylamıştı Mehmet. Koruma niyetine Erva'nın yanında olacaktı.

Lakin bu yeterli değildi. Erva'nın diğerleri ile oturduğu lojmandaki evlerinin yakınındaki birkaç ev lojman yetkilileri ile konuşulup boşaltılacak, tanıdıkları, bildikleri askerlerden birkaçı daha oraya yerleştirilecekti.

Erva'nın lojmandan ayrılmasını istemiyordu Mehmet. Çünkü orada evde olduğundan daha güvende olabilirdi. Lojman normalde farklı noktalarda bulunan dört çıkış kapısıyla ve her çıkış kapısında en az yedi askeriyle korunuyordu.

Üniversiteye, çalıştığı iş yerine bile oralarda olduğu süre boyunca güvende olabilmesi için askerler -sivil kıyafetli- yerleştirilecekti. Kimseye fark ettirmeden özel bir tim sürekli onu takip edecekti. Kafeste yaşam sürmeye benzetse de babasının saydıklarını Erva, hepsini kabul etmekten başka çaresi olmadığını anlamış, nitekim onaylamıştı da.

Tüm bunların dışında Mehmet'in bir de B planı vardı. Ondan bahsetmeyi istememişti ama, "Eğer bu kız, bu süreçte kendini ele verecek bir şey yapmazsa benim ikinci planı devreye sokacağız. İşte o zaman Doru'ya

ihtiyacım olacak. Kimse isteğime karşı çıkmayacak ve ne dersem uyacak," diyerek Erva'nın meraklanmasına neden olmuştu.

Akşam olunca erkenden yatağına girmişti Erva. Eskiden kaldığı yatak odasında, çok sevdiği yatağının üzerinde dönüp duruyor, bir türlü uyuyamıyordu. Aklındaki düşünceler mâni oluyordu uyumasına.

Mahir'in konuşma sırasında farkında olmadan boş bulunup söylediği sözde dolaşıyordu zihni.

"Evlenecekler mi o zaman? Planın bu mu?"

Babasının ikinci planından söz ederken, hemen ardına kurduğu bu cümlelerdi kafasını karıştıran. Ceylin ile Doru'nun evliliğinden mi söz ediyordu? Babası bunu mu istiyordu? İyi de şu an konuşmayan kız o zaman neden konuşurdu? Bu ne işlerine yarayacaktı? Doru onunla evlenmek zorunda mı kalacaktı o zaman?

Erva derin derin soluklanırken üzerindeki çarşafı tekmeleyerek attı. Yatağından kalktı. Kalbi yüzlerce dert yüklenmişçesine ağrıyordu.

Tamam, Doru ile olamayacaktı ama... Ama onun, onunla evlenmesine nasıl katlanacaktı? Çıplak ayaklarıyla ağır ağır yürüyerek balkon kapısına doğru yürüdü. Kapının yanındaki koltuğun üzerinde duran telefonunu da alarak kapıyı araladı ve gecenin karanlığına çıktı.

Evleri denize bakıyordu. Dalgaların sesi huzur verici bir sakinlikle kadife geceye ninnilerini bırakırken bu manzarayı çok özlediğini fark etti, ama içi huzurla dolmadı. Aklında o varken sakinleşmek, rahatlamak ne mümkündü.

O ve Ceylin... Yan yana. Ceylin'in üzerinde bir gelinlik, Doru'nun da damatlık. Ah, bu korkunç görüntü şimdi aylı gecenin tüm manzarasını kaplıyordu. Gözlerinin önüne perde perde inerken, o ellerini hızla sallayarak önünde, dağıttı görüntüyü. Boş bakışları denizin durgun suyuna yansıyan ayın gümüşü ışıklarına kaydı. Kafasının içinde Ahmet Kaya'nın en bilindik şarkısı çalıyordu şimdi. Yakarım geceleri.

"Bizi hasret saracak. Bulutlar çıldıracak. Ayrılık başımı döndürüyor. Kavuşmayı özlettin... Geçtim borandan kardan. Yitirdim bahçeleri. Ellerimi tutmazsan... Yakarım geceleri."

"Onunla evlenecek misin Doru?" diye sordu boşluğa sesi titreye titreye. "Bu dert beni öldürecek sonunda. Savaşmak zorundayım ama kaybedeceğim canım değilmiş de senmişsin gibi hissetmem normal mi? Cana değil de seni kaybediyor oluşuma korkmak... O her türlü kazanacak mı? Seni alacak mı? Ben seni sevemiyorken, sen onun mu olacaksın?"

Tırabzanlara yaklaştı ve ellerini demirlerin üzerinden sarkıttı. Gözlerini bir anlığına kapatıp yüzünü havadaki hafif esintiye siper eder gibi kaldırdı. Kafasının içindeki şarkı çalmaya devam etti. Saçları omuzlarında dalgalanıyor, ensesinde toplanıyordu. "Ben seni çok seviyorum. Hala... vazgeçemiyorum."

Derin derin soluklanırken dudaklarının kenarı acı bir tebessümle usulca kıvrıldı. Şarkının melodisi bir anlığına dudaklarının arasından mırıltı gibi döküldü. Sonra gecede sessizleşti. Başını iki yana sallarken, "Yanında ben olsam," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "O ben olsam."

Gözlerini araladığında sanki az önce dudaklarının arasından firar eder gibi dökülen sözler, yasaklı bir dilekmiş gibi dudağının kenarını ısırdı. Yine gözleri dolmuştu. Artık onu düşünürken yalnızca ağlamak istiyor, önceleri ağlamam ben derken şimdileri hepten sulu göz birine dönüşüyordu.

"Nelere katlandın be Erva. Bu en zoru, ama sen başarırsın. Üzülme. Ne demiştik; bir gün onunla olabilmek için bize yeni bir ömür gerek..."

"Gürkan abi, tamam, dur burada. Ben giderim."

"Olmaz Erva. İçeriye kadar gireceğim, hatta eve kadar bırakacağım."

Başlamıştık. Beni hem annemin koruması hem de şoförü olan Gürkan Bezirci ile gönderiyorlardı lojmana.

Oflaya puflaya kollarımı göğsümde birleştirip koltuğuma tekrar yaslandım. İki gün sonra lojmana tekrar dönüyordum ama ne dönmek. Yalnız başıma araba kullanmamı istemiyordu artık babam. Arabam elimden alınmıştı. Soran olursa kaza yaptığımı, arabamın bozulduğunu, ehliyetimi kaptırdığımı söyleyecektim ve şoförüm Gürkan abi olmadığı zamanlarda diğerlerinden biri eşlik ederse yolculuklarıma -Kadir, Doru, Mahir, Yasin ve Ender- bu bahanelerle destekleyebilecektim yalanımı.

Araba eve giden patika yolun aşağısında durduğunda çantamı kaptığım gibi kapıyı açtım ve indim. "Sağ ol Gürkan Abi!" diye bağıırıyordum ama koşarken ardıma bile bakmıyordum. Ailem ile geçirdiğim iki gün elbette güzeldi ama evimi çok özlemiştim. Koşuyor olmam bundan sebepti.

Bahçeye adım atar atmaz yüzümde gülümser bir ifadeyle derin bir nefes aldım. Kollarımı iki yanıma açıp evime karşı şöyle bir döndüm önce. Kahve kulübemin dibinde yatıyordu ve onun dışında kimsecikler yoktu etrafta. Güzel olan da buydu ya. Ceylin ile konuşmuştum dün telefonda. Uzaktan konuşmak da elbette ki kolay değildi ama yüz yüze olmaktan iyiydi.

Ceylin bugün öğlene kadar ortalarda olmayacaktı. Yine bir üniversiteye iş başvurusuna gidecekti. Bu defaki diğerlerinden farklıydı ve görüşmeyi babası ayarlamıştı. Çünkü üniversite özeldi. *"Evleneceksem,"* diyordu. *"Evleneceksem iş bulmam şart. Artık Doru'yu dinleyip işin torpiline falan bakamam."*

Şu güzel sabahımda onu düşünmeyi reddeder gibi buruşturdum yüzümü. "Uzaklaş zihnimden. En azından orayı rahat bırak. Defol!" diyerek yürüdüm kararlı adımlarla evime doğru. Sonra bir anda Kahve'yi hatırladım ve duraksayarak başımı ona çevirdim. "Bekle orada," diye seslendim usulca. Uyuyanlar vardır hala diye düşünerek kısmıştım sesimi son anda. "Eve eşyalarımı bırakacağım, bir şeyler yiyeceğim, sana da getireceğim ve bugünü birlikte geçireceğiz." Kahve beni anlamış gibi iki kere havlayınca, keyfim iyiden iyiye yerine geldi.

Tam bir saat sonra çıktım bahçeye. Üzerimde aynı kıyafetler vardı. Su yeşili, tül, kısa bir elbise. Müsamere çocukları gibiydim. Bu iş annemin marifetiydi. Bana dediği şuydu elbiseyi giymemi sağlarken:

"Şunu giy de biraz kıza benze. Zerrin teyzen de aynını söyledi. Çok özensizsin. Kendine bakman gerekiyor artık. Bir oğlan çocuğu doğurduğuma inanmak istemiyorum."

Çok zorlatmasaydı üzerimde bu kıyafetle ortalarda dolaşıyor olmazdım. Elbise işi ne mesleğime ne yaşantıma uygundu. Ha, güzel olmuş muydu? Olmuştu vallahi. Ben bile uçuş uçuş duran bu elbiseyi sevmiştim. Şu sıcak günlerde en ideali buydu galiba. Bahçede ağaca, böceğe karşı iki salınır, sonra elbisemi son gören olarak içeriye girerdim birazdan.

Elimde kocaman bir sandviç tutuyordum -henüz yiyebiliyordum; çünkü evimi öncesinde dağınık bıraktığından, temizlik yapmıştım- diğer elimde de Kahve'nin içi dolu mama kabı vardı.

Onu hafifçe sallayarak, hala bıraktığım yerde yatmaya devam eden köpeğimin dikkatini çekmeye çalıştım. Kahve anında fırladı yerinden. Hoplaya zıplaya yere, çimenlerin üzerine bıraktığım mamayı afiyetle yemeye koyuldu.

"Afiyet olsun Kahve'm," diye dolu dolu mırıldanarak bahçede turlamaya başladım. Bir yandan sandviçini yemeye çalışıyor bir yandan da sulanması gereken çiçek, ağaç var mı etrafta onları kontrol ediyordum. Alt tarafı iki güncük uzaklaşmıştım buradan ama aklım kalmıştı. Bahçıvanlar tüm lojmanı sık sık elden geçirirse de arada atladıkları oluyordu elbette. Herkesin

bitki sulama işiyle uğraşmaktan zevk almadığını biliyordum, lakin ben bunu yapmaktan büyük keyif duyuyordum.

Doru'nun geçen gün diktiği fesleğenlere göz gezdirdim. Hepsi sulanmıştı. Bu sabah olmalıydı çünkü dipleri hala ıslaktı. Fakat az ilerisindeki çalı gülü sulanmış gibi durmuyordu. Bahçıvan onu atlamış mıydı ki acaba?

Bunu düşünerek yürürken kulübemin yakınındaki limon ağacına takıldı gözlerim. Alt dallarındaki limonlar toplanması gereken zamanı geçirdiklerinden, biraz kurumuş, üstte kalan limonlar mevsime rağmen hala sağlıklı kalmıştı. Sağlıksız olanlarda ağacın dibine çoktan bırakmışlardı kendilerini. Bahçıvan bugün bahçeye uğramış olsa çoktan yerdeki çürümüş limonları toplamış olurdu. Belki de fesleğenlerini sulayan Gülru'dan başkası değildi. Çünkü o da sulama yapmaktan hoşlanırdı.

Sandviçimde sona yaklaşırken başımı Kahve'ye doğru çevirdim. O da mamasını neredeyse bitirmek üzere gibi görünüyordu. Ağzımdaki lokmayı hızlı hızlı çiğnerken, "Sence," dedim ona doğru yürüyerek "Toplasak mı ağaçtaki limonları? Baksana, yoksa yazık olacaklar."

Kahve ağzı kabın içine gömülü homurdanarak yemeğini yemeye devam ediyordu. Güldüm hafif sesli. "Kulübenin arkasında bir merdiven olacaktı. Gidip kontrol edeyim. Eğer oradaysa toplayalım gitsin," diye seslendim ona lafı uzata uzata. Yine dikkatini çekememiştim.

Gülerek bakışlarımı ağaca doğru çevirdim tekrar. Tepelere yakın olan dallarına. Bir limon ağacına göre çok kalın ve büyüktü gövdesi. Yıllardır bahçede olduğu öylesine belliydi ki.

Ağacın tırmanmak için sağlam olduğundan emin olduktan sonra kulübenin arkasına doğru yürüdüm. Tahmin ettiğim gibi merdiven buradaydı. Beyaz renkli, ahşap merdiveni önce kucaklamaya çalıştım. Lakin bir hayli ağırdı ve onu bu şekilde taşıyamazdım. Böyle yapamayacağımdan emin olunca, tepe ucundan tutup yan yatırdım merdiveni. Çimenlerin üzerinde sürükleye sürükleye çekiştirmeye başladım.

Aslında limon falan toplamak değildi niyetim. Günümün geri kalanını nasıl devam ettireceğimi bilmediğimden, kendime yapacak bir şeyler bulmaya çalışıyordum. Tatilde olmak güzeldi ama çalışmayı daha çok seviyordum ben. Çalışmadığım anlarda ne tatil, tatil gibi geliyordu ne de bir şeyden zevk alıyordum. Tamam, herkes tatilde olmayı severdi. Ama bu kadar uzun olanı da biraz fazlaydı bana göre.

Sonunda merdiveni ağacın dibine dayamayı başardığımda rahat bir nefes aldım. Elbisemin kayan askılarını düzelttim ve derin derin soluklanarak

ciğerlerimi düzene sokmaya devam ettim bir süre. "Sporu da boşladın bu aralar Erva," diye söyleniyordum kendi kendime. "Al işte, iki merdiven taşıdın, hemen hamladın."

Gözlerimi ağacın tepelerinde dolaştırarak hangi dallara basmam gerektiğini tespit ettim önce. En sonunda karar vermiş olarak ayakkabılarımı ayağımdan çıkarıp kenara bıraktım. Ayakkabılarımın tabanının dallardan kayabilme ihtimalini düşünerek yapmıştım bunu. Hem yeşil ve toprak enerji dengelemeye iyi gelmez miydi? Bu ağaç konusunda da geçerli olsundu bir kerecik. Merdivenin ilk basamağını tırmanmak üzereydim ki aklıma bir sepetimin olmadığı geliverdi. Topladığım limonları neye koyacaktım?

O an gözlerime Doru'nun evinin verandasındaki hasır sepet çalındı. İçine kışları şemsiyelerini koyardı hep Doru. Ama şimdi boştu. Bende ona benzer bir şey olmadığından; onu almak ideal gibi görünmüştü bir anda. Peki, bunu ne diye yapacaktım? Sepeti aldığımı fark ederse ne diyecektim ona?

"Aman canım," dedim sallana sallana onun evine doğru yürürken. "Alt tarafı bir sepet. Alsam ne olacak sanki? Ne diyecek?"

Sepeti almaya giderken ağır ağır yürümüştüm ama geri dönerken onun evde olmadığını fark edince -erken kalktığımı biliyordum ve evinde yaşam belirtisi yoktu çünkü- koştura koştura geri döndüm ağacın dibine. Sepeti yere bırakıp merdivenin ilk basamağını tırmandım.

Tepede olan güneş ağaç dallarının arasında kesiliyordu. Hatta ağacın altı serin serin esiyordu. Başımı Kahve'ye doğru bir anlığına çevirdim. "*Böyle çok iyi geldi,*" diyecektim ki ona, Kahve çoktan kayıplara karışmıştı. Yerinde yoktu. "Ulan Kahve! Bir yerinde dur be, bir yerinde!"

İkinci basamak, üçüncü basamak derken artık ağacın orta kalınlıktaki, sağlam gibi görünen dallarından birinin üzerindeydim. Dalın pütürlü yapısı ayak tabanlarıma sürtünüyor ve biraz gıcıklıyordu.

Bir müddet sonra beraberimde yanımda çıkardığım sepeti yarı yarıya doldurmuştum limonla.

"Düşecek!" diye panik dolu bir çığlık koptu bir anda. Gülru'ydu bu. Ne oluyor yahu diye bakınırken ben etrafıma -dallardan hiçbir şey göremedim önce- "Aman Allah'ım!" diye ikinci bağırtısını kopardı Gülru.

Dallardan birini aralayıp onu görmeyi başardım. Daha doğrusu onları. Doru'da Gülru'nun yanıdaydı. İki de dehşet dolu bir ifadeyle bana bakıyordu.

Doru başını Gülru'nun canhıraş eliyle gösterdiği yere çevirdiğinde beni limon ağacının tepesinde görmeyi başardı. Elinde ayakkabılarını tutuyordu. Muhtemelen onlardaydı ve evine gitmek için çıkmıştı kapıya. Gülru da öncesinde onu uğurluyordu.

Ayakkabıyı kenara savurduğunu gördüm önce. Doğruldu yerinden sonra.

Kolumun birini büyük limon ağacının kalın, güçlü dallarından birine sıkı sıkıya bağladım. Döndüm ve onlara doğru sorun yok der gibi salladım boşta olan elimi.

"Bu kadar korkacak ne var, limon topluyorum alt tarafı. Son limon bunlar. Toplanmazsa yazık olacak."

"Düştüğünde o limonların bir önemi kalmayacak!" diye cırladığında Gülru endişeyle, Doru çoktan fırlamıştı yerinden. "O ağaç yıllardır orada Erva. Sağlam değil! Allah'ım sen beni öldüreceksin! Kör müsün! Fark etmedin mi?"

Fark etmemiştim vallahi. Bence sağlandı. Katılmıyordum ona. Altımdaki dalın sağlamlığını tartmak için bir miktar zıpladım. Bir şey olmadı.

"Bitiyor zaten, şunu da alayım," diyerek parmak ucumda yükseldim. Bir limon daha kopardım daldan. Doru ağacın dibindeki beyaz merdivenin önündeydi şimdi. Ona ters bir bakış attım. O ise, "İn oradan Erva!" diye kükredi. Endişeden mi yoksa öfkeden mi sesi bu kadar gür ve sert çıkıyordu, bilemedim. Çok da umurumdaydı.

"Seni duymuyorum Üsteğmen! Git buradan. Hem sana ne! Düşersen de kalkmasını bilirim ben!"

"Sana ne mi? Ulan bir tarafını kıracaksın diyorum! Bir kere de dinle be! Bir kere..."

Onun sözlerinin bitimine bir kahkaha savurdum. "Ben seni çok dinledim! Gececeksin bunları!" diye seslendim hemen sonra. Bunlar Doru'nun geçen Rüzgar için kurduğu cümlelerin bir benzeriydi. Hayli keyif alır halde, "Ceylin gelir şimdi. Hadi evine sen, hadi!" diye bağırıırken ben, "Başlatma Ceylin'ine! İn diyorsam in Erva!" diye bağırıyordu Doru. Merdiveni tırmanmaya başlamıştı. Görebiliyordum onu. "Gelme diyorsam gelme!" dedim. O an aklıma bir şey geldi ve gözlerim büyüdü. "Elbise giyiyorum. Altıma bakma!" Eteğimi tuttum boştaki elimle. Limon toplamam mümkün değildi artık şu halde.

Doru bir sabır çekti sanki. İştirir gibi oldum. Eteğimi tuttuğum elimde topladığım ama sepete atmadığım bir limon vardı. Ona doğru fırlattım sinir

bir ifadeyle.

Limon Doru'nun omzuna arpıtı tam da istediğim gibi ama onun sesi bile çıkmadı. Sadece ters ters bana baktı. Canı yanmamış mıydı yani? Ben yine eteğimi tuttum. "Bakma!"

Tam da o esnada altımdaki dalın çatırdadığını işittim. Gülrü bir çığlık daha savurduğu sıra bahçenin sessiz sabahına, bunu ben de duydum. Nasıl duymazdım? Üzerinde durduğum dal ciddi ciddi kırılmak üzereydi ve ben bunun şimdi farkına varıyordum.

Gözlerim kocaman açılmış halde başımı aşağıya çevirdim, "Doru!" diye bağırdım. "Düşüyorum galiba! Kırılmak üzere bu!"

"Ah ulan ah!" diye homurdana homurdana, endişeden titreyen kolunu fark ettirmemeye de çalışarak, bana doğru uzattı Doru. Bir basamak daha çıkarken merdivende, ağacın dalı biraz daha atırdamaktaydı.

Korku tüm bedenimi sararken çığlık atıyor, benim ığlıklarımı ağacın dibinde korkudan titreyen Gülrü'nun çığlıkları takip ediyordu.

Tüm korkmuş halime rağmen, ağaca yapışmış halde bir Doru'nun bana uzanan koluna bir de aşağıda neredeyse ağlayacak halde duran kuzenime çevirdim gözlerimi. "Kork- korkma!" dedim Gülrü'ya.

"Kolumu tut," dediğinde Doru, ağacın dalı gövdesinden yarılarak aşağıya doğru eğilmeye başladı. Kendimi öne doğru savurup onun elini yakalamaya çalıştım ama bedenim yalpalayarak öne doğru süzölmüştü artık!

Doru bedenim gözünün önünden kayıp giderken, tüm sakinliğini korumaya çalışarak belimden yakalayiverdi tüm gücüyle, kolunu oraya sıkı sıkı doladı ve beni kendine çekti. Gülrü gözlerini kapatıp geri çekilirken, kırılan ağaç dalı yeri boyladı.

Şimdi onun kolları arasında, sık sık aldığım soluklarımı başımı gömdüğüm yere -onun boynuna- bırakıyordum. Kalp arpıntılarım onunkilere karışırken, titrek bir sesle -neredeyse ağlamaklı- "Ölüyordum Üsteğmen!" dedim.

Bir nefes bırakıp, "Bende," dedi Doru. "İzin vermezdim," diye fısıldadı saçlarımın arasına. "Seni tutardım." Tutmuştu da. Kalbim nasıl da hızlı atıyordu şu an.

Kaldırdım başımı onun boynuna gömdüğüm yerden. Saçlarım yüzümün her yerindeydi. Doru beni biraz daha kendine çekip yaslarken elinin birini çözüp yüzümdeki saçları geriye çekti. Endişeden sık sık alıp verdiği solukları göğsünü havalandırıyor, aralarımızdaki mesafe de bu şekilde hepten kapanıyordu.

"Bırakmazdın değil mi?" diye sordum korkumu hala üzerimden atamamış gibi tir tir titrerken. "Çok korktum."

"Korktun ama oraya çıkarken böyle olacağını hiç düşünmedin!" dedi Doru kaşlarını çatarak. "Ya olmasaydım ya bir şey olsaydı sana. Ne olurdu o zaman Erva?"

Kendime gelişim bu sözlerle oldu.

"Ceylin gelir birazdan Doru," diyerek onun gözlerimin içine dikkatle bakan yeşillerinden gözlerimi kaçırdım. Başımı yana çevirdim. Ona bakmak istemiyordum. Şu an bu kadar yakın olmamız hataydı. Yanlıştı! Göğsümün üzerinde onun hızla atan kalp çarpıntılarını hissedebiliyordum. Daha kötüsü kendi kalbim de sözümü dinlemiyordu şu an. Kokusu buram buram içime doluyordu. Yutkundum ve bunu yaparken gözlerimi yumduğumun farkında bile olmadım.

Çenemi tuttu ve yüzümü yüzen çevirdi. Araladım gözlerimi. "Erva," dedi ismini uzata uzata. "O benim umurumda bile değil. Şu lanet görev olmasa tam şu anda," dedi diliyle dudaklarını ıslatırken. "Seni tam şu anda öperdim."

Gözlerim kocaman oldu. "Ne yap- yapardın? Öper miydin?" diye sordum saf saf.

Başını salladı Doru. Bunu yaparken burnundan soluyor, dudaklarını birbirine bastırıyor ve benimkilere bakıyordu.

"Sana rağmen, kendime rağmen yapardım bunu," dedi bir fısıltı gibi. "Ben seni şu iki günde öyle çok özledim ki..."

Bölüm Bitti...

Beğenmeyi ve yorum yapmayı unutmayın olur mu?

İnstagram: piyamor_

16. Bölüm - TUTKUN -1

Merhabalar,

Tutkun bölümü iki parça şeklinde gelecektir ve ilk parçanın şarkısı:
Sezen Aksu-Lal

Keyifle Okuyun ve yorumlarınızı, beğenilerinizi esirgemeyin :)

16. BÖLÜM TUTKUN -1

*

"İyi misiniz?"

Gülru soruyordu ağacın dibinden ve ben hiç kıpırdamadan onun kollarında durmaya devam ettiğimin kuzenimin sesiyle farkına varıyordum. Az önce ne demişti öyle Doru? Aklım karman çorman olmuş halde buldum buluşturdum kelimeleri bir araya. *Öperdim...*

Bu, kafamın içinde, yüreğime sızıntı yapar halde dönüp dururken, elim ayağım birbirine karıştı iyice. Bir merdivenin tepesinde olduğumu bile unutmuş halde, onu iterek kendimden uzaklaştırmaya çalıştım. Ayağım boşluğa denk gelince dudaklarım bir çılgılığı serbest bırakır gibi aralanıverdi, ama hala Doru tarafından sıkı sıkı tutuluyor olduğumdan, hızla ona doğru çekilirken buldum kendimi. "Düşmedim, iyiyim," deyip duruyordum.

Aralık dudaklarım bu defa şaşkınlığımdan açık kaldı. Belimin ince kıvrımını kavrayan, iri güçlü elleri orayı uslu durmamı söyler gibi parmaklarının arasında sıkıştırdı. Zaten tek elinin arasına sığabilecek kadar ancak vardı belim, şimdi iki eli de orada olunca hepten mıhlamıştı beni yerime. Kıpırdıyamıyordum en küçük.

"Bırak beni," diye bağırdım var gücümle. Şu durum çok rahatsız ediciydi. Tanımlayamadığım bir şekilde tüm bedenim tutuşmuştu ve ben yangın var diye bağırarak haldeydim. Nefes bile alamıyordum. Güzel kokuyordu. Neden böyle güzel kokuyordu ki Allah'ım?

Doru beni sarsar gibi daha çok çekti belimden kendine doğru. Gövdelerimiz birbirine yapışmış vaziyette, "Bırakırsam düşersin," diye homurdandı. Nefesi yüzüme çarptı.

"Ne güzel işte," dedim sanki az önce korkudan çılglık çılgılığa bağırarak ben değilmişimcesine bir cesaretle. "Düşer de kurtulurum." Vallahi bu şu anki durumumdan daha iyiydi. Dilim damağım kurumuştu. Yutkunamıyordum. Düşersen daha acısız olurdu.

"Ben iyiyim de," dedi aşağıya doğru Doru. Gülru'nun az önce sorduğu soruyu cevaplandırmak bana laf yetiştirmekten daha cazip gelmiş olmalıydı. "Sanırım Erva kafasını çarpmış."

"Ne? Kafasını mı çarpmış! Bir şeyi var mı?" diye korkuyla sorarken Gülru ellerimi hızla iki yana salladım. "Hayır! Hayır yok öyle bir şey. Ben iyiyim." Dayanamadım ve Doru'nun omzuna patlattım bir tane. "Neden korkutuyorsun kızı?"

Doru gayet ciddi bir ifadeyle yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Erva hala korkudan bana yapışık vaziyette duruyorsun. Ama bırak diyecek kadar da büyük bir cesaretle dayılanıyorsun. Kafanı çarpmışsın gibi geliyor bana," diye fısıldadı.

Kıpkırmızı kesildiğime emindim. Sahici bir öfkeyle, "Bana yapışan sensin. Üstüne edepsiz edepsiz konuşuyorsun!" diye bağırdım. "Vallahi Üsteğmen falan demem..."

Doru'nun kaşları havalandı ciddiyetle, lakin gülmemek için kendini zor tutuyormuş gibi de bir ifade peyda oldu yüzünde. Dudakları gerilirken yukarıya doğru, "Ne yaparsın?" diye sordu. Sesinden bile anlayabiliyordum ben dalga geçtiğini.

Gülru aşağıda beklemekten daralmış bir nefes alıp verdi. İşittim bunu. Hemen sonra, "Ne diyorsunuz ya siz?" diye cırladı. "Aşağıya insenize! Öldüm korkudan burada."

"Bir şey yok Gülru," dedi Doru kısıp bir sesle, ona seslenmekten çok bana sarf ediyormuş gibi sözlerini. "Hala kontrol ediyorum, akli yerinde mi diye..."

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıp burnumdan soludum. Üstüne gözlerimi de yumup, "Sabır Yarabbi," diye söylendim.

"Âmin," dedi Doru dalga geçmekten ziyade beni onaylar gibi. Soluğumu tek seferde onun yüzüne bırakırken, "Hepimize, en çok da bana," diye üstüne basa basa ekledi. Gözlerimi tam da bu sözler üzerine sonuna kadar araladım. Çenem ona doğru doğrultulan bir silah gibi dikleşirken, Doru'nun yeşil gözleri ağaç dallarının arasında daha bir yeşil görünüyordu şimdi. "Sana neden daha çok?" Belki de bu soruyu sormakla hata ediyordum ama kendime engel olamıyordum işte.

"Sana kavuşacağım ana kadar dayanmaya sabır gerek bana." Bu beklediğim bir cevap değildi katiyen. Sussun, devam etmesin istedim ama kollarının arasındayken onu susturacak en küçük şey yapamadım. Konuşmaya devam ediyordu Doru.

"Çok sabır gerek. Yüküm ağır. Taşıyamayıp yığılmaktan korkmuyorum, ama bu cana da yazık. "

"İniyor musunuz yoksa gidip Mahir'i arayayım mı?"

"Eve git Gülru," diye seslendi tok bir sesle Doru. "Benim Mahir'in baldızına edeceğim iki çift laf daha var." Saçlarımın arasına yaklaştırdı dudaklarını. "Sen Mahir'in baldızı olarak kalmaya kararlıysan ben de sabretmeye kararlıyım."

"Aman ne haliniz varsa görün be! Sabah sabah yüreğimi yardınız zaten. Gidip oğluma bakacağım ben," diyerek ağacın dibinden uzaklaşmaya başladı Gülru. Evinin kapısına varmaya yakın başını bize şöyle bir çevirip süzdü baştan aşağıya. Bir şeyler mırıldandı kendi kendine ama duyamadım. Hemen sonra yüksek bir sesle "Erva!" diye bağırdı. "Akşam çaya gel bana. Mahir'in baldızına benim de iki laf edesim var."

Dalga geçiyordu benimle. Kızardım bozardım bir. Şu halimizden bir anlam çıkarmamıştı inşallah.

Gülru eve girip kapısını kapadığı sıra, öfkeli halim açığa çıktı. Tutamadım artık. "Al işte," dedim sitemle. "El aleme de rezil oldum! Her geçen gün emek emek içimde tuttuğum sırrım sayende açığa çıkıyor!" Öyle bir bağıırıyordum ki ağaç dalları titreşiyordu sanki sesimle. Kahve aşağıda havlamaya başlamıştı. Beş on dakika öncesine kadar orada değildi ama muhtemelen o da sesime çıkıp gelmişti saklandığı yerden.

Aldırmadım, sözlerimi durmaksızın sıralamaya devam ettim Doru'nun yüzüne yüzüne. "Önce günlüğün sayfaları elden ele dolaşmaya başladı, sonra bahçeye, oraya buraya saçıldı. Öğrenmeyenler sayende öğrendi. Mahir, *babana yazışmaların senle ilgili olan kısımlarını göstermedim, endişe etme* diyor ama ona da güvenim yok. Herkes bana karşı, herkes senden yana sanki. Şimdi bir de Gülru çıktı başıma. Kesin anladı ve sorguya çekecek. Zaten anlamadıysa bile kocası kesin anlatır ona da. Ne özelim kaldı ne bir şeyim. Elden ele dolaşıyorum mübarek! Bir salın beni ya! Bir salında nefes alayım. Ceylin sahtekâr, iki yüzlünün teki! Anladık! Ben daha günlüğün açığa çıktığını sindiremeden bunu öğrendim. Bırakında bir kendi kendime sindireyim. Ne işim var benim ağaç tepelerinde şöyle, senin kollarının arasında!?" Konuşmayı öyle bir sonlandırmıştım ki gözlerim

kocaman açılmış, hızlı hızlı nefes alır halde Doru'ya bakıyordum şimdi. Sanki olduğumuz pozisyonu yeni fark etmiş gibi.

Benim aksime Doru ise ha güldü ha gülecek haldeydi ve bu daha da kızarmama neden oldu. "Ne?" dedim içime kaçmış bir sesle, sanki az önce bağırın ben değilmişim gibi. "Ne var?"

"Sana sormalı Erva? Bağırın sensin." Sesi öylesine sakindi ki insanın sinirleri zıplamasındı da ne yapsındı?

"Ben miyim bağırın!" Bunu söylerken bile bağırıyor olmam ve yüksek çıkan kendi sesimi işitmem ile sus pus oldum birden. "İndir beni," dedim sesimi yutmuş gibi başım önüme eğilirken. "Yeterince rezil oldum."

Doru beni biraz daha kendine yaslayıp enseme doğru eğdi başını. Dudaklarını boynumun yanına yaklaştırdı. Nefesi saçlarımın arasına dağılıyordu ve ben bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum. Ne kadar... Ne kadar da garip bir histi tenimde bıraktığı yoğunluk. Onun bir nefesiyle nasıl bu hale gelebiliyordum? "Baban her şeyi biliyor mu bilmiyorum ama Erva," diye fısıldadı Doru. "Artık bir önemi yokmuş gibi hissediyorum." Belimin yanını sıktı avucu. "Olan çoktan oldu. Farkında değil misin? Sen bana anlatamadıklarınla doluyken ben şimdi senle doluyum." Günlüğüme yazdıklarım... Onlardan söz ediyordu.

Ah, tam şu anda Allah'ım. Al beni yanına.

"Olan ne?" diye sordum başımı önümden kaldırmadan. Kalbim gümbürdeyerek atıyor, ona tutunmamak için direnen ellerim iki yanımda terliyordu. Sırtımdan soğuk bir ter damlası aktı ve elbisemin içinde süzüldü. Süzüldü. Nefes alıp verdim.

"Olan; ben kimseye, hiçbir nedene mahkûm değilim. Kimseye değilim. Ben sadece... Ben çoktan sana..."

"Üsteğmen," diyerek sertçe başımı kaldırdım önümden. Onu kendimden iterek uzaklaştırmaya çalıştım ama bir merdiven basamağında ne kadar uzaklaşılabilirse o kadar mesafe açabildim aramızda. Duymak istemiyordum söylediklerini. Söyleyeceklerinin devamında ne geleceğini bilmiyordum ama duymak istemiyordum. "İndir beni ne olur?" Gözlerine yalvarır gibi bakıyordum şimdi. Aynı anda hem öfkeliydim hem de ondan uzaklaşabilmek için yalvaracak haldeydim. Biraz mesafeye ihtiyacım vardı. Onunla bu kadar yakın olmak hiç iyi gelmemişti.

Doru önce yüzümü en ince ayrıntısına kadar süzdü, sonra ikiletmeden başını salladı. Bir rahatlama sardı anında bedenimi. Kurtuluyordum. Bir nefes çektim, bir diğerini bıraktım.

Belimdeki eller çözülürken istemsizce, sanki boğuluyormuşum da yeni nefes almışım gibi bir rahatlamayla, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Beni duyup duymadığını bilmiyordum, umursamıyordum da. Doru basamaklardan önce benim geçmeme müsaade etti. Sonra da ardımdan sessizce takip etti.

Koşa koşa, ona bakmadan, durup duraksamadan evime girdiğimde geride kalmıştı.

Doru onun ikna olmasını, aşkını kabul etmesini istiyordu ama sonrasında nasıl bir yol izleyebileceklerini hesaplayamıyordu bir türlü. Hayatında ilk defa birine âşık oluyordu. Aşla ilgili hiçbir fikri olmamasına rağmen, onunla ne yapacağını bilmemesine rağmen sadece onu istiyordu.

Öyle çok istiyordu ki, dünya dökülse önüne umurunda olmayacakmış gibi hissettiriyordu içindeki kendine yabancı duygu.

Derin bir nefes çekip tek seferde bırakırken ellerini pantolonunun ceplerine attı. Gözleri Erva'nın giriş kapısında, "İnan ben de tanıyamıyorum kendimi Erva," diye mırıldandı bir itirafı dillendirir gibi sessizce.

Kendine ve az önceki davranışlarına kızgındı. Onu korkuttuğunun da farkındaydı ama elinde değildi işte. Erva etrafındayken kendine mâni olamıyordu. İçinde bir ses ayaklanıyordu birden ve "O senin!" diye bağıırıyordu. "Bak orada. O sana ait! Hiçbir şeyin, hiç kimsenin olmadığı kadar sana ait."

Ayağıyla yerdeki çimleri ağır ağır tekmelerken içini çekti. İri, güçlü omuzları küçük bir çocuğun cılız omuzlarıymışçasına düşerken, "Daha dün senden uzak durmalıyım diye düşünürken bugün bunu yapamıyorum," diye fısıldadı duymayan Erva'nın kulaklarına. Yüzünde uzun zaman sonra ilk defa bir gülümseme var oldu birden ve hemen silinip kayboldu. "Olmazsan olamam gibi hissettiriyor," dedi başını yerde tekmelediği çimenlerden kaldırarak.

"Sen beni severken görmedim ya... O kadar pişmanım ki. O kadar zamanı geriye almaya gücüm yetsin istiyorum ki. O sen ol istiyorum. Zamanı geriye alamayanların mı bütün suç? Alabilseler neler değişirdi? Annemi ölüden beter yapan o adamı öldürmez miydim ellerimle. Zamanın içinden bulup çıkarmaz mıydım? Yüzüme o katılmışım gibi bakan annemin gözlerini gençliğinde kalan küçük oğlunun yüzüne aralamaz mıydım? Ben ister miydim o adamın yüzüyle doğmayı? İstemez miydim sevmek ne demek bileyim? Böyle oluşum sevgide cahil oluşumdandır. Aşkını göremeyişim kör

doğuşumdandır. Bana gözlerimi geri veren sendin. İlk sevdiğim sendin ama... Şimdi suç derdimi anlatamayayım diye dilimi çalanların mı yoksa sevmeyi hiç öğrenememiş olan benim mi?!"

Kalçama batıyormuşçasına kıpırdandım oturduğum sandalyede. Huzursuzluğumdandı şu halim. Çünkü bir yanımda Ceylin diğer yanımda Gülru oturuyordu. Tam karşımda ise Doru, onun iki tarafında da diğerleri... Barbekü alanındaki masada toplanmıştık yine. Ceylin'den gelen ani bir toplanma haberiyle. Saat akşamın dokuzuydu ve Ceylin oldukça geç gelmişti lojmana. En azından bize toplanalım diye haber verdiği saatten geç bir saatti.

Ender akşamı tatlandırmak için -bence her haliyle tatsız bir akşamdı- Ceylin'in getirdiği şarapları bardaklara oturduğu yerden doldururken, Yasin'de en rahatsız ifadesi ile etrafta volta atıyordu. Masaya oturmasına engel olan bir havadis almış gibiydi yüzü. Bakışları bir Ceylin'i buluyordu bir de yanında oturan beni.

"Bugün mülakata girdim, biliyorsunuz," dedi Ceylin gözleri Ender'in doldurduğu kadehlerde, pür neşeyle. "Galiba oldu bu sefer. Ailemsiniz siz benim. Birlikte kutlayalım istedim," derken Ender'in uzattığı kadehi eline aldı. Diğerleri de şaraplarını eline alabilsin diye beklerken devam ettirdi sözlerini. "Babam şu an Aydın'da. Oradaki yazlığımızda. Ben, daha doğrusu biz," diyerek masanın üzerinden uzanıp Doru'nun serbest duran elini tuttu. "Size güzel bir haber verecektik babamın da buraya gelişiyle. Ama babam bir süre daha Aydın'da kalacakmış. Didim'de. Ertelemeyelim istiyorum artık," diyerek şarabından bir yudum alıp aydınlık bir gülümsemeyle gözlerini Doru'ya çevirdi.

"Evleneceğimizi herkeslere duyuralım sevgilim. Sonra da babamın yanına gidelim."

Ceylin'den böyle bir konuşma yapmasını kimse beklemiyordu, ki herkesin yüzünde bir anda şaşkınlık oluşuverdi. En büyük şaşkınlık Doru'ya aitken ben sadece başım önüme eğilmiş, suspus olmuştum. Ne diyebilirdim ki, ne tepki verebilirdim. Lanet bir andı. Beterdi. Evleniyorlardı. Görev bile olsa, evleniyorlardı.

"Mesleğimi de elime alıyorum artık. Aile kurmanın tam zamanı."

Başımı olduğu yerden kaldırıp etrafımdakilere baktım. Bir ona bakmadım. Yasin midesi bulanıyormuş gibi yüzünü buruşturdu. Ceylin

farkına varmasın diye de Ender'in Kadir'e uzattığı kadehi eline alıp kafasına dikti hemen.

"Bana da koysana," diye seslendim cılız bir sesle Ender'e.

"Artık içmeyeceğim diyordun?" dedi kaşlarını kaldırarak Ender. "Dokunuyor demiştin."

"Bugün içmeyeceğim de ne zaman içeceğim? En yakın arkadaşım hayatının aşkıyla evleniyor. Kutlamak en çok bana düşer," dedim yarım bir tebessümle.

"İçsin bırak Ender," diyerek araya girdi Ceylin. "En çok benim canım arkadaşım içmeli o şaraptan. Mutluluğumuza ortak olmalı. Baş nedimem o benim. Ötesi var mı?"

"Yok," dedim belli belirsiz. Uzanıp Ender'in vermemek için direndiği kadehi elime aldım.

"Erva!" dedi Doru dik bir sesle. "İçmesen daha iyi olur..."

Gözlerim onu buldu. "Karışma sen," diyerek kadehimi ona doğru kaldırdım. "Bugün sarhoş olmayacağım da ne zaman olacağım." Tuttuğum kadehi kafama diktim.

"*Dipteyim sondayım,*" diye bir şarkı vardı değil mi? Ne çok durumuma uyuyordu. Ama o şarkının devamında, "*Yalvarırım gel de kurtar. Beni tanımla. Cümleler içinde kullan. Yepyeni anlamlara sal. Kara duman çıktı raydan. Asılıdır eleğim. Ben acıyı sende tattım. Yarımcadır yüreğim. Yağmurlarım yağmaz oldu. Düşlerim kurudu. Çatladı topraklarım,*" da diyordu. Kurtuluşum için yine bir o gerekliydi. *Ne yazık...*

Gülümsedim olanca gücümle. Boşalan kadehimi masaya bıraktım.

"Ama bunlar yetmez. Benim dolapta da vardı bir şeyler," diyerek elimi Yasin'e doğru kaldırdım. "Yasin, getirsene onları da. İçmeyi en çok sen seversin. Hadi donat masayı."

Yasin dediğimi yapmak yerine bana doğru yürüdü. Gülru'ya da göz etti hemen. Bu götürelim buradan Erva'yı demekti. Gülru nedenini niçinini kurcalamadan kalktı yerinden hemen. Kaşlarının arası huzursuzlanmış gibi çatılmıştı. O da anlıyordu kesin bir şeyler. Erva bu kadar dip olmazdı ona göre. Bu kadar içmezdi. Bunu yüzündeki ifadeden okuyabiliyordum.

"Aaa, neden götürüyorsunuz ki?" diye soran Ceylin'e cevabı Doru yapıştırdı. "O midesini üşütmüş biraz. İçmemesi daha iyi." Bunu söylerken yüzünde ruhsuz, kendini kaybetmiş bir ifade vardı Doru'nun. "Ceylin kutlama için uygun bir gün değil bence. Babanın şoförü hala bekliyorsa,

seni eve bıraksın. Bu kutlama işini de sonraya erteleyelim," dedi Mahir aralarında en büyükleri olarak görüşünü belirtiyormuş gibi.

Ceylin bozulmuş gibi dudaklarını bükerken, "İyi madem," dedi hiç istemeye istemeye kabullenerek. "Erva iyi değilse kutlamanın da bir anlamı yok zaten."

"Çok iyiyim ben. Bakma sen onlara," dedim ama sesimle destekleyemedim bunu. Cidden kötüydüm çünkü. O da kalktı ve bana doğru yürüdü. Kollarını açıp sarıldı. "Yarın gelirim senin yanına. Konuşuruz detaylıca. O zamana kadar kendine çok dikkat et, sonrasında ben bakacağım sana."

Hiç konuşacak halim yoktu. Bu, aldığım haberden çok artık Ceylin'i arkadaşım olarak görmeyi bırak, insan olarak bile görmeyişimdendi. Onlar belki evlenmeyeceklerdi. Ya da evleneceklerdi, bilmiyorum. Bu akşam, şu masada yaşadığım aşağılanmayı asla unutamayacaktım. Ceylin bile bile canımı yakmış, Doru'da sessiz kalmıştı. Bu masadaki çoğu kişi benim ne halde olduğumu bilirken, en azından sezerken şu durum...

Doru'ya göz ucuyla şöyle bir baktım. Konuşmadan çok şey anlattım ve arkamı dönüp merdivenleri tırmandım.

"Ben de seninle geleyim," diyerek fırladı yerinden Ender. "Eve girdiğinden emin olayım."

Bir an sonra evimin mutfağında Ender ve Yasin ile oturuyorduk. Yüzüm ifadesizdi ama dakikalar öncesine göre daha iyiydim.

"Çok içmedin mi sence de?" diye sorunca Ender, bilmem kaçınıcı kadehimin son yudumunu aldım ve damağımda dolaştıra dolaştıra yuttum. Dudağımanın kenarından taşan bir miktar şarabı elimin tersiyle silerken olumsuz anlamda başımı salladım. Azdı bile bana göre. Bir şununla unutabiliyordum kendimi de onu da. Kafamı rahatlatıyordu bir kere. Buna ihtiyacım vardı.

"Bugün çok mühim bir gün Ender?" dedim onunla dalga geçer gibi. "Çoook önemli bir gün. Ceylin hayallerine kavuştu. Benim en yakın arkadaşım. Ne çok içmesi? Az bile."

Kadehimi yenisi ile doldururken Ender yumruğunu sıkıyor, aklından Ceylin'i gebertmeyi geçiriyordu kesin. Güldüm haline. Ceylin beni ölümle korkutmuyordu. Düpedüz öldürüyordu. Bu ne çeşit bir intikam diye düşünmeyi bırakmıştım artık. Çünkü böylesine bir nefreti hak edecek bir şey yaptığımı düşünmüyordum. Pisliğinde boğulabilirdi kendileri.

Yasin'in suratı hala rahatsız bir ifadesizlikteydi. Ağzını bıçak açmaz halde öylece oturmuş beni izliyordu.

"Mahir mi gelecek?" diye sorunca Ender, Yasin suskunluğunu bozmadan başını salladı. Tam da o sırada kapı çalındı.

Ender yerinden kalkıp kapıya giderken, ben sarhoş olma yolunda hızla ilerliyordum. Hayat güzeldi, kuşlar böcekler vardı. Onlar yaşıyordu, bende yaşıyordum işte.

"Bana bak Yasin," dedim gülerek. "Sen sakın üzme tamam mı Neslihan'ı. İyi kız belli. Yakinen tanışamadık ama anladım ben." Başımı salladım. "Anladım. Bahçede çok aşık bakıyordu sana. Elini sahiplenir gibi tutuyordu. O bırakmayınca bırakma onun elini. Hatta bıraksa bile üzerine git. Ne oluyoruz kızım de. Seviyorum, kendine gel de. Seviyorsun değil mi?" diye sordum ona.

Yasin cevap vermeyince, "Seviyorsun," diye ekledim gülerek başımı sallarken. "Sev... Keşke diyorum bazen... Keşke şu kapımda kuyruk olan adamların birine verseydim gönlümü. El üstünde tutardı yeminle beni. Birisi okulun kapısına çiçekler boşaltırdı arabalarla biliyor musun? Daha lisedeyken... Ben dönüp bakmazdım," diyerek kendimi gösterdim. Elindeki şarap bardağı hafifçe sallandı ve içinden bir miktar kırmızı şarap masaya döküldü. Lakin oralı olmadım.

"Öyle yakışıklıydı ki... Ne aradığımı bilmeyen mal ben, reddettim onu. Dedim *al çiçeklerini de gelme bir daha*. Çok ısrar etti ama biliyor musun?" diyerek elinin avuç içini tak diye masaya vurdum. Çıkan ses en çok beni korkutunca güldüm. Bir daha vurdum elimi masaya. "Sonra yemeğe çıktık biz bunla. "Ama ben tarafından bir şey yoktu yeminle." Kendini kanıtlamak ister gibi gözlerimi belirginleştirdim. "Olmaz diyecektim ona. Ne yaptıysa bırakmadı peşimi. Çok seviyordu beni. Ama gönül bu ya işte," diyerek elimi kalbinin üzerine kapattım. "Üzeni seviyor benimki. Bozuk bu bozuk," dedim diğer elimde tuttuğum kadehi kafaya dikerek.

Ağzımdakileri zorlukla yutarken, "Ya Sonat'a ne demeliydi?" diye sordum sanki Yasin ondan haberdarmış gibi. "Bir boyu vardı, a bu kadar," diyerek elimi kapıya doğru havaya kaldırdım. Tam da o anda üç çift göz göz göze geldik. Doru en önde, Mahir ve Ender onun arkasında durmuş bana bakıyordu.

"Bu kadardı işte," diyerek Doru'yu işaret ettim kaldırdığım elimle.

"Kaç kadeh içti?" diye sordu Doru, Yasin'e doğru ters ters. "Lan sahip çıkamadınız mı şuncacık kıza. Çarpıp alamadınız mı elinden. Neden

izlediniz oğlum!" Öfkeliydi, sesi, bakışları ateş püskürüyordu resmen. Daha çok öfkelenirdi. Umurumda bile değildi.

Yasin ifadesini bozmazken, sallana sallana kalktım yerimden. Ellerim masayı dayanak niyetine tutuyordu. "Hop," dedim gülerek. "Bu o değilmiş. O daha yakışıklıydı."

"Kim değilmişim Erva?" diyerek sert bakışlarını bana çevirdi Doru. "Anlatıp durduğun adamlardan hangisi değilmişim?"

"Hatırlayamadım ki şimdi?" dedim peşi sıra hıçkırırken. Kalktığım gibi hızla çöktüm sandalyeme. "Ne bileyim ben be! Bağırma bana!"

"Abi," dedi Doru Mahir'e doğru omzunun üzerinden bakarak. "İki dakika bir müsaade etsenize."

Mahir başını sallayarak Yasin'e el etti. " Dışarıdayız biz. Konuşmanız bitince söyle gelelim. Mesele önemli."

Doru başını sallayarak onaylayınca çıkıp gittiler. Görmeye bile tahammülüm kalmayan adamla baş başa kalmıştım iyi mi?

Bakışlarımı ondan kaçırdım. Yok gibi davranmak en iyisiydi. Ses vermezsem giderdi herhalde. Giderdi değil mi?

Gözlerim boşalan şişelerden birine dalıp giderken, "Ne bu halin?" diye sordu Doru bir öncekine göre daha yumuşak bir sesle. Lakin öfkesi hala geçmiş değildi. Yanımdaki sandalyeyi çekip oturdu. "Sana soruyorum Erva. Ne bu halin?"

Sustum. Konuşmadım.

"Konuşsana kızım," dedi eli çeneme doğru uzanırken.

Diktim gözlerimi ona. Kaldı öyle. "Sana ne!" diye bağırdım. "Sana ne! Gitsene sen sevgilinin yanına. Pardon, ama o artık nişanlın sayılır. Rahat bırakın artık beni!" Derin bir nefes alıp gözlerimi yumdum. Başım dönüyordu. Bir bu eksikti. Dudaklarımın arasından minik, sızlanmaya benzer bir ses döküldü. "Saklanamıyorum artık ben," dedim istemeden bir itirafı dillendirir gibi. "Hiçbir kapının arkası almıyor beni Üsteğmen!"

Doru çenemi parmaklarının arasına aldı. Yüzümü yüzüne eşitledi. "Saklanma," diye fısıldadı. "Saklanma Erva."

"Nasıl mutluydu gördün mü?" dedim, gözlerimi gözlerine ağır ağır kaldırarak. "Yüzünde güller açmıştı. Seni aldı ya..."

"Kimse almadı beni," dedi Doru boğuk bir sesle. Başparmağıyla çenemi seviyordu. "Bak bana,"

"Hiçbir şey söylemedin," dedim canım yanıyormuşçasına cılız bir ses daha dudaklarımın arasından sızarken.

"Ben sana söyledim Erva. Çok şey söyledim. Orada söylediklerimin bir önemi yoktu. Ben sana söyledim içimde ne varsa."

Güldüm. Gerçek değildi gülüşüm. "Bahçeden onu uğurlarken size bakıyordum ben. Penceredeydim. Onun seni öpmesine izin verdin," diyerek elimi kaldırıp Ceylin'in dudaklarını dokundurduğu yere, yanağı ile sakallarının arasına parmaklarımın uçlarını yerleştirdim dokunmaya çekinir gibi. Soğuktu parmaklarım. Onun teni ise sıcak.

Doru ona dokunuşumla gözlerini yumdu.

"Olmaz bizden," dedim çatallı çıkan, cılız bir sesle. "Bir kez daha anladım ben bunu o masada. Ben... çok düşündüm." Parmaklarım titriyordu. Elimi indirmek istedim ama yapamadım. Belki son kez diye düşünerek avucumun içini yanağıyla doldurdum. Sakallarının sertliği avucumun içine battı.

"Eve gelince de düşündüm. Öncesinde de düşündüm. Günlerdir gözüme uyku girmiyor. Kendime yediremiyorum ben bunu Üsteğmen. Onun seni bu kadar kolay almış olmasını kendime yediremiyorum. Senin beni günlükte yazılanlar yüzünden seviyor oluşunu kendime yediremiyorum. Olduramıyorum."

Ona doğru eğildim. Başımı taşımakta zorlanıyordum. Omsuna yaslarırken alnımı, elim yanağından aramızdaki boşluğa düştü. Ciğerlerimi dakikalardır nefessiz kalmış gibi havayla doldururken, aslında tek yapmaya çalıştığım ağlamak isteyen gözlerime direnmekti.

"Tek derdi sensin. Ben değilim," diye mırıldandım. "Canımı neyle yakacağını çok iyi öğrenmiş. Hem seni aldı hem de beni..." Devamını getiremedim.

Bir an sonra, "Çooook," dedim. "Çok seviyorum. Böyle olmayı sevmiyorum ama. Böyle hissetmeyi."

Doru yüzümün yanını sevdi dokunmaya kıyamaz gibi. Ben soluklarımı onun boynuna bırakırken, o kıpırdamadı yerinden. "Bu oyuna son vereceğim," dedi bir çırpıda. "Sen üzülüyorsan ben böyle görevin de... Korurum ben seni. Gerekirse siper olurum..."

"Babam," dedim uyku ile uyanıklık arasında. "Bana bu sabah dedi ki... İstersem gönderirmiş beni buradan. Çok uzaklara gönderirmiş..."

"Sen ne dedin?" diye sordu Doru yutkunarak. Gülümsedim ve Doru'nun yanağımda olan elinin baş parmağı kıvrılan dudak kenarına kaydı. "En azından aynı yerde, aynı havayı solumak istediğimi söylemedim."

Bilmiyordu, üzülsün istemedim. Ben artık bana kimse üzülsün istemiyorum."

Yanağımda duran eli aşağıya kaydı ve omzumum köşesini kavradı. Beni karşısına alırken, diğer eliyle yüzümü yüzüne eşitledi.

Gözleri nemliydi. Benimkiler gibi. Öfkeden mi yoksa anın bende de bıraktığı yoğun histen mi bilemedim.

"Az önce," dedi sesi titreye titreye. "Az önce anlattığın adamları öldürmek istiyordum, biliyor musun?"

Dolan gözlerime rağmen gülümseyişime mâni olamadım. "Ne diye?" diye sordum ona. "Kamyonla çiçek döktüler önüme diye mi?"

Olumsuz anlamda başını salladı Doru.

"Yemeğe çıktım diye öyleyse," dedim. Genişledi gülümsemem. Bir çocuk gibi onun oyununa kanmıştım. Aslında sarhoşluğumdandı bu ama şu an ayırdını tam yapamıyordum.

Doru yine başını sallayınca bu defa gülümsemek yerine durup onun gözlerinin içine kilitledim bakışlarımı. "Birini bile kabul etmedim ki," dedim onun istediği cevabı bir türlü veremiyormuşçasına bir isyanla.

"Hatırında kalmayı bir şekilde başardılar diye. Sen öyle anlatınca tek tek... Ben hiçbir şey yapmamışken, aksine sana normal bir arkadaş gözüyle bile bakmayıp iyi davranmamışken çok kızdım geçmişindeki o adamlara. Onlar hakke diyordu sevgini ama ben. Ben hiçbir şey yapmadım Erva."

Islak gözlerim belirginleşirken, "Bu yüzden mi kızdın onlara?" diye sordum.

Doru başını salladı dudak kıvrımları yarımca yükselirken. "Bu yüzden kızdım. Ben seni şimdi çok seviyorum ama sen beni de istemiyorsun. Kazanmadan yenilmiş gibi hissediyorum. Ve inan bana bu daha ağır."

Ona doğru yaklaştım. Yüzünde hala sahici olmasa da varlığını koruyan gülümsemesine, dudaklarının kenarındaki o kıvrıma dokundurdum parmaklarımı. Doru şu yaptığımı dayanamıyormuş gibi kaparken gözlerini, adımı fısıldadı aralanan dudaklarının arasından. "Bana inan diye ne yapmam gerekiyor bilmiyorum ben... Günlükte yazanlar senin hislerindi," dedi gözleri tekrar aralanırken. Boşta olan elimi tuttu ve gözlerini araladı, kalbinin üzerine kapattı avuç içimi. Kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu. "Bunlar da benim..."

Kapı çalınıyordu ama tepki veremiyordum. Kilitlenip kalmıştım Doru'nun yüzüne, sözlerine... Elimin altındaki kalp öyle hızlı atıyordu ki. Hiç durmadan, oradan çıkacak sandım bir an. Elim daha çok bastırdım

üzerine. Gömleğini avuçladı parmaklarım, kapandı. Derin bir nefes aldım ve bıraktım.

Bir kapı çarpma sesi duydum tam da o esnada. Elimi kendime gelmiş gibi hızla onun kalbinin üzerinden çekerken, birileri belirgin adımlarla yürüyor ve geldiğini belli ediyordu. "Evdeyiz. Artık konuşma zamanı."

Mahir'in sesiydi bu. Sandalyemi tuttum ve ondan çekerek uzaklaştırdım. Dağılmış bir halde olduğumun farkındaydım. Kurumuş boğazımı ıslatmak için kendime bir kadeh şarap doldurmak niyetiyle uzandım önündeki şişeye.

Lakin Doru diğerleri mutfağa girmiş olmasına rağmen elimi yakalayıp tuttu. "İçme daha fazla," dedi. "Ben sana kahve yapayım."

"Ben yapayım," dedim alelacele. Kalkacak oldum. Bir anlığına ondan kaçmak için bahanem olacaktı. "Sen bilmezsin kahve yapmayı."

"Artık biliyorum," dedi Doru. "Gülru öğretti bugün."

Sandalyemden yarım kalkmış halde, ona çevirdim bakışlarımı. Dudaklarım şaşkınlıktan aralık kalmıştı. "Sen o yüzden mi ondaydın?" diye sordum. Kahve içmeyi sevmeyen bir adam neden kahve yapmayı öğrenmek için birine giderdi ki?

Doru kaşlarını kaldırdı. "Bilmem, can sıkıntısı benimkisi de," dedi imayla. Yerinden kalkıp geçen gelişinden yerlerini bildiği kahve kavanozlarının başına geçti. Bende yerime tekrar oturmak zorunda kaldım. Fakat gözlerim hala onu takip ediyordu.. "Size de yapıyorum," dedi diğerlerine bakmazken.

"Yap, tabii," dedi Mahir sıkıntıyla oflayıp başını ovuşturarak. "Hepimizin beyni sikildi bugün."

Tüm kafa dağınıklığıma, aklımın hala Doru ile yaptığım konuşmada olmasına rağmen toparlanmaya çalıştım. Sesimi temizlerken, "Ne konuşacaktınız?" diye sordum bizimkilere. "Kalmalı mıyım, yoksa yalnız mı..."

"Kalmalısın," dedi Yasin vurgulayarak. Bu akşam ilk kez sessizliğini bozuyordu. Anlaşılan havadisleri o verecekti.

"Ceylin," dedi bir kez daha değişmeyen gündemimizi masaya bırakarak Yasin. "Üniversiteye gittim ben bugün."

Doru elindeki cezveyi kenara bırakıp bize doğru döndü. Yasin onun gözlerinin içine bakarak, "Orada kaydı falan yok sürtüğün," diye söylendi.

"Ne demek bu?" diye sordum. Okulda kaydı yok da ne demektir? Kız öğretmen olmaya çalışıyordu. Mülakatlara girip çıkıyordu. Ne demek okulda kaydı yoktu!?

"O okulun hiç öğrencisi olmamış demek! Seni kandırmış. Bir kez daha." dedi Yasin üzerine basa basa. Yüzü tiksindiği bir şeyi dile getiriyormuşçasına, "Mülakatlar yalan Erva!" diye patladı. Eli masanın üzerine indi tak diye. "Bugün yaptığı konuşmada yalan! Hepsi yalan. Bu kız hepimizi yalanları ile ayakta uyutmuş. Sık sık ortadan mülakat mülakat diye kayboluşları kim bilir ne için?"

"O zaman neden okuldaydı? Tanışmamız..." diye kendi kendime söylendim. Anlayamıyordum. Gerçi onca işittiğim, öğrendiğim şeyden sonra garipsememem gerekirdi şu halimi.

"Sana düzmece demiştin," dedi Doru. Başımı ona çevirdim. Öfkeden çenesindeki tüm kaslar gerilmişti. "Sana gelişi, arkadaş oluşu, o okuldaki anlarınız, babasının maddi durumundan dolayı çalışmak zorunda oluşu... hepsi ama hepsi!" Yumruk yaptığı elini mutfak tezgahına indirdi. "Ben şimdi öldürmeyeyim de onu ne yapayım!"

"Hiçbir şey yapmayacaksın," dedi Mahir tüm sakinliğini koruyarak. "Albay ile görüştük biz bütün detayları az önce. Aradım ve konuştuk. Ceylin'i ikna edip Aydın'a gidin diyor. Yalnız göndermeyeceğiz seni. Beraber gideceğiz. O adamla tanışacaksın. O gerçek babası değil bunu hepimiz çok iyi biliyoruz. Ama o adam diğer her şeyin çorap söküğü olacak. Ucunu yakalarsak işimiz kolay. Elbet açık verecek. Yüz yüze gelirsek ve bir güven ortamı oluştursak -her ne kadar bizden haberli olsa da, güvenmese de- bir avantajımız olabilir. Bunu demeliyiz."

"Kardeşi var demiştin," diyerek araya girdi Ender. "Üvey annesi. Onlar hala yurtdışında mı?"

Bana soruyordu. Duyduklarımın şokunu hala atamamış olarak başımı boşluğa salladım. "Bilmiyorum ki tam. En son öyleydi. Ama muhtemelen o da yalandır."

"Öyledir," dedi Doru dişlerinin arasından. "Neyi doğru ki!"

Mahir düşüncelere dalmıştı. Bir anda duraksayıp sakallarını sıvazladı, "Erva," dedi daldığı o yerden. "Sen de bizle geleceksin."

"Olmaz!" diyerek araya girdi hemen Doru. Ona baktım. "O gelemmez! Bu delilik!"

"Albayın ikinci planı," dedi Mahir. "Bence oynamanın tam zamanı."

"Neymiş babamın ikinci planı? Doru'nun onunla evlenmesi mi?" diye sordum bu defa da Mahir'e çevirirken bakışlarımı.

"Albay'ın ikinci planı kışkırtma Erva," dedi Ender kenardan. "Evlenme falan yok. Hiçbir zaman olmadı. O Doru'yu oğlu gibi sever biliyorsun. Sen

neysen o da o. Ateş atacak değil en sevdiği askerini. Onun planı Ceylin'i takıntısı olduğu kişiyle hataya sürüklemek!"

16. Bölüm - TUTKUN -2

Merhabalar,

Biz geldik.

Nazlı Öksüz -Yar Gelsin

Bölüm Şarkısı: Teoman - Serseri

Beğenmeyi unutmayın olur mu?

Keyifle Okuyun...

16.BÖLÜM

TUTKUN -2

*

"Bunun benim Aydın'a sizinle gelmemle ne alakası var?" diye sormuştum ki, evimin kapısı ikinci kez çalınmaya başladı ve herkesin odağı bir anlığına oraya kaydı. Kapı açma görevini bir kez daha Ender üstlenirken, Yasin yanıtladı sorumu.

"Ceylin'in şu hayatta kıskanacağı biri varsa o da sensin bize göre. Bize göresi falan yok aslında. Düpedüz öylesin," dedi gözlerimin içine bakıp başını sallarken. "Kız seni mutsuz etmek için uğraşıyor. Öldürmeden süründürmek peşinde bildiğin. Eğer sen onun aksine iyi olursan o bir şeyleri yanlış yaptığını düşünecek. Hata yapacak kısacası, Erva. Panikletmeye çalışacağız onu."

Doru arkamda parmaklarını sert denebilecek ritmik bir şekilde tezgâhın üzerine vururken, Yasin'in şu söylediklerinde ne kadar da yanıldığını düşünmeye başlamıştım. Ceylin beni neden kıskanacaktı? O her şeye sahipti. Yanımda duran adama, öncesinde olsa bile onun ilgisine... Şimdi bile onu istediği gibi yönlendirebiliyordu. Neden her ne olursa olsun, o Doru'ya sahipti. Benim aksime... İşte tam da bu yüzden ben onun bana duyduğu nefretin de bir kıskançlık yüzünden başladığını ve halen sürdüğünü hiç ama hiç düşünmüyordum. Dolayısı ile onu kışkırtma, panikletmeye çalışmak yersizdi. Boşunaydı.

Ender yanında Kadir ile mutfağa girdiğinde düşüncelere dalan bakışlarımı Kadir'e doğru kaydırdım ve elimle ona selam verdim. Hemen sonra tekrar Yasin'e çevirerek tüm ilgimi, "Nasıl olacakmış o iş?" diye sordum. İçimde bir huzursuzluk duygusu filizlenmeye başlamıştı. Bu konuşmanın altından hiç de iyi bir şey çıkmayacağını öngörmek zor değildi. Ben ve birini kıskırtmak! Bu karakterim itibari ile de pek mümkün değilken, Ceylin'i nasıl ve ne ile kıskırtmayı düşünüyorlardı ki?

"Konuşmanızı bölüyorum ama," dedi Kadir hala ayakta olarak. Diğerleri gibi kendine bir sandalye çekip oturmayı tercih etmemişti. Canı sıkkın gibiydi ve ben içeriye girdiği ilk andan itibaren sezmiştim bunu. Ses tonuna da yansıyan bu durum diğerlerinin de dikkatini çekmiş olacak ki, "Ne oldu Kadir?" diye sordu Mahir sandalyesinde ona doğru dönerken. "Kötü bir şey yoktur inşallah!"

Masaya doğru yaklaştı Kadir. Derin bir soluk alıp sakallarını eliyle karıştırırken, "Ceylin'in peşine taktığım sivil er," dedi dalgın bir sesle. "Ceylin'in arabasının tekrar lojmana doğru döndüğünü söyledi. Yolda şimdi. Beş dakika içinde burada olur. "

Kaşlarım havalanırken duyduklarıma, Ceylin'in lojmana dönüyor oluşundan çok onun peşine takılan erden dolayı şaşkındım. Ceylin'in peşine birilerini mi takmışlardı? Artık etrafımda olan şeylerle ilgili şaşırmamayı öğrensem iyi olacaktı galiba.

"Neden geri dönüyor olabilir ki?" Mahir soruyordu ve sandalyesinde dikleşirken onunla göz göze geldik. Elbette ki en küçük fikrim yoktu bu konuda. Ceylin'di bu. Aklına estiği gibi yaşardı o. Canı ne yapmak istiyorsa onu yapardı. Telefonum sessizdeydi ve şimdi masada titriyordu. Bakışlarım ekranda beliren isme kaydı.

"Bilmiyorum ama dağılmamamız gerek. Belki de Erva'ya geliyordur."

"Bana gelmiyor," dedim bir anlığına elimde aldığım telefonu onlara göstererek. Ceylin'den gelen mesajı parmağımla yukarı ve aşağıya doğru kaydırıp gözlerimi dolaştırırken, "Üsteğmende kalacak," diye ekledim alaylı bir tınıyla. Telefonumu kaldırıp az önce göz gezdirdiğim mesaj kutusundaki, Ceylin'den gelen mesajı tekrar onlara gösterdim. Okuduklarıma şaşırmış mıydım? Elbette ki, hayır.

Doru mesajı okumaya yeltenmeyince telefonumu tekrar kendime çevirip sesli okudum. Duymalıydı. Duymalıydı ve beni nasıl boktan bir şeyin içine soktuğunun iyice bir farkına varmalıydı. Öyle sana aşığım, seviyorum

demekle olmuyordu bu işler. Ben nelerle uğraşıyorum, neleri sindiremiyorum bir anlasındı.

Ceylin'in mesajı hangi imalı ses tonuyla, nasıl pür neşe içinde yazdığını adım gibi bilsem de düz, durgun bir sesle okumaya başladım:

"Ay, Erva ben geri dönüyorum. Bu gece Doru'da kalmaya karar verdim. Hazır babam da evde yok. Kaç gündür doğru düzgün yüzünü göremiyorum. Bu gece sarılıp uyumak farz bana. Olur da babam falan ararsa -olmaz da öyle bir şey- sende kaldığımı söylemeyi unutma."

Ben zaten bir bu işe yarıyordum ikisinin arasında. Ceylin babasına -tabii babasıysa- hep bir yalan söylüyordu, ben de yalanını destekliyordum.

Ses tonumda herhangi bir değişme olmazken, bakışlarımı ona çevirdim. "Size geliyor Üsteğmenim. Vakitlice evinize mi geçseniz. Maazallah burada görür falan," diye laf soktum.

"Siz birlikte mi uyuyordunuz ki?" diye sorunca Ender tam da o esnada, belli belirsiz, alaycı bir gülümseme belirdi yüzümde ve bakışlarım onu buldu. Şaşırmış görünüyordu Ender. Öyle olmadığına hem emin hem de değilmiş gibi bakıyordu Doru'nun yüzüne. Valla, bende bu konuda artık yeterince emin değildim.

Doru birbirine bastırduğu dişlerinin arkasında bir küfür yuvarlarken, sert bir bakış attı Ender'e. "Ne yatması lan! Bilmiyor musun doğrusunu da soruyorsun?" diye kükredi. Bilmiyorduk tabii. O her gece onun evinde kalırken, dört duvarın ardında olanları nereden bilebilirdik? Ben galiba son olanlara fazla içerlemiş durumda olduğumdan, herkesi, tanıdığımı sandığımı onu bile suçlayasım geliyordu.

"Biliyorum da," dedi Ender neden böyle düşündüğü apaçık ortada olmasına rağmen yine de izah etmek ister gibi. Söze tekrar başlayacakken oflayarak araya girdim.

"Uykum geldi benim," diyerek kalktım ayağa. Durup, Ceylin ile Doru'nun ne yaşadığını dinlemek istemiyordum. Ayağa kalkar kalkmaz, öncesinde az da olsa görmezlikten gelmeye çalıştığım sarhoşluğum eliyle koymuş gibi beni tekrar bulurken, başım ileri geri dönmeye başladı. Otururken iyiydi de alkol denen bu meret tıpkı bardakta durduğu gibi duymadığından sarhoş değilim sanırken en olmadık anda tekrar yokluyordu. Gözlerimi açtım kapadım ama bir işe yaramadı. Elimle masanın kenarından destek alarak durdum bir süre. Kendime gelir gibi olduğumda, "Size iyi geceler beyler," dedim elimin birinin tersini de Doru'ya doğru sallayarak.

Bu kenara çekilmesini istediğimdendi. "Kapıyı giderken çeker, çıkarsınız," diye ekledim, öne doğru birkaç adım atmaya çalışırken.

"Yok uyumak falan," dedi Doru ve çekilmekten ziyade daha çok önümü kesti. "Bekle," diye tok bir sesle eklerken pantolonun arka ceplerini yokladı elleriyle hemen. Beklemek istemiyordum ama küçücük mutfağında masayla tezgâhın arasında mahsur bırakılmıştım. Engel gibi duruyordu tam önümde.

Ceplerinde aradığını bulamayınca arkasına döndü hemen. Aradığı telefonu olacak ki onu tezgâhın üzerinde buldu. Eline alıp yüzünü bana tekrar dönerken, kalçasını da tezgâha yasladı. Ben o an da hala çok iyi olmadığımın, geçip odama gitmeyi düşündüm ama öne doğru ayrık bir şekilde uzattığı bacakları hala yolumu kapıyordu. Hızla dolaşırken ekranda parmakları, hepimiz durmuş onu izliyorduk.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Sarhoşum, kötüyüm ve uyumak istiyorum!"

Beni duymadı bile ve yaptığı şeye devam etti. İş bitince telefonunu arka cebine soktu. "Ceylin'e mesaj attım," dedi tekrar önüme dikilirken. "Gelme dedim."

Gözlerimin içine bakarken o, ben bir anlığına Mahir'ler gelmeden önce söylediklerinin aklımı ele geçirmesine izin veriyordum. Öyle bir bakıyordu ki yeşilleriyle hem söylediklerini hatırlatıyor hem de senin için yaptım bunu diyordu sanki. Görev umurunda değilmiş gibi...

Lakin gözlerinden gerçekliğe çekilmem çok uzun sürmedi. Gözlerim belirginleşirken dudaklarımda onlara eşlik edercesine hafifçe aralandı. "Sana yazmış mıydı ki?" diye sordum. Bu yaptığıyla yan yana olduğumuzu belli ettiğinin farkında mıydı acaba? Akşamın bu saatinde, onu evine göndermişken ve beni rahatsızlanmış olarak biliyorken hem de!

Umurunda değilmişçesine bir rahatlıkla, "Yazmamıştı," dedi ve kaşının birini imayla kaldırdı.

"İyi de," diyerek bakışlarımı Mahir'e doğru çevirdim. Şu an beni tek umursayacak olan oymuş gibi geliyordu. "Anlamayacak mı? Sorun olacak. Ben hastaydım ve eve geçtim diye biliyor..."

"Sorun olmaz, olmaz da bu hızlı bir giriş oldu," dedi Mahir bana değil de Doru'ya bakarak. "Az yavaştan mı alsaydın... Erva'ya hızlı yürürsen anlaşılabilir be oğlum." Sözlerinin muhatabı ben değildim ama söyledikleri bilgim dahilinde olmamasına rağmen fena halde ilgilendiriyordu beni.

"Yürümek mi? Yavaştan almak mı? Kim kime yürüyor ya!" diye ortada dönen ve bir türlü anlaşılmayan muhabbetten sıkılmış gibi yüksek denebilecek bir sesle araya girdim.

"Ben," dedi Doru diklenir gibi önüme biraz daha atılarak. Gözlerim kocaman açılırken o tam önümde duruyordu şimdi. "Ben sana yürüyorum, sen de karşılık veriyorsun."

Dudaklarım bir kez daha aralık kalırken bakışlarımı onda -en çok onda- ve diğerlerinde dolaştırdım. "Olmuyor öyle bir şey!" diye cırladım anında.

"Konuştuk ya Erva. Böyle yapacağımızı söyledik ya," dedi Yasin kollarını göğsünün üzerinde bağlarken. Yüzünde serseri bir tebessüm belirmeye başlamıştı.

"Siz bana," diyerek yanlış anlaşılmayı düzeltmeye çalıştım. "Bana böyle söylemediniz. Kışkırtmalıyız onu dediniz."

"Tamam işte. Biz de öyle yapıyoruz," diyerek güldü Yasin. Tüm akşam boyunca suratsızken, konuşulan konudan bir anda nasıl da keyif alır olmuştu öyle. Ender bile gülmek istiyor ama yapamıyormuş gibi sıkıyordu kendini. Aralarında en ciddi duran Mahir, ondan sonra da Kadir'di.

Bir anda bileğimin üzerinde hissettiğim el ile bakışlarımı önce elin sahibine, sonra da yüzümde dolaşan gözlerine çevirdim. Doru oldukça sakın bir ifadeyle, "Mahirlerde oturmada olduğumuzu söyledim. Senin de yanımda... Birazdan görevle ilgili bir toplantı yapacağımızı, tüm gece süreceğini ve bu yüzden boşuna gelmemesini."

"Çok iyi yapmışsın," dedim yaptığıyla övünür ifadesine doğru. Bileğimi çekiştirmeye çalışırken, "Aferin sana," diye ekledim başımla da sözlerimi vurgulayarak. Bırakmıyordu. Sıkı sıkı tutmuyordu ama onun iri parmaklarının arasından hiç alamayacakmışım gibi hissettiriyordu. "Bekle gelmezdi o da," diye devam ettirirken sözlerimi çektim kendimi bir kez daha. Elbette ki gelecekti. Arkadaş ortamıydı sonuçta. Gelir en kötü biraz oturup giderdi.

"Gelirse diye sende benimle şimdi onlara gelmelisin," diye söylendi Doru sıkılmışçasına soluğunu yüzüme bırakırken. Kalın parmakları gevşer gibi oldu bir an için ama tekrar sarıldı bileğime. "Dizimin dibinde oturmalı ve yanımdan ayrılmamalısn. Yalanımız ortaya mı çıksın?"

Nerdeyse çıksın diye bağırarak hale getiriyorlardı bazen insanı. Mahir en azından mantıklı düşünür diye düşünmüştüm ama o da diğerleriyle fikir birliği içerisinde görünüyordu. Yapmaya çalıştıkları şey işe yaramazdı. Görmüyorlar mıydı? Ceylin benden nefret ediyordu, ama beni zerre

kıskanıyor olamazdı. Tamam, ben onu yanlış tanımış olabilirdim ama onun nefreti beni kıskandığı için başlamamıştı. Nedenini bilmiyordum ama öyle hissediyordum.

"Kolumu bırakır mısın?" diyerek bir kez daha kendimi çekmeye çalışırken görüşüm karardı bir an. Geldim ve gittim sanki. Başım fena halde dönüyordu. Gözkapaklarımı yüzümden silinir gibi sıkıca yumdum, ona doğru sendeledim. Elimin birinin avuç içi dengede kalabilmek için göğsünün üzerine kapaklanırken, ben sıcaklığını sadece ona temas eden o küçük yerde değil, tüm bedenimde hissettim.

"İyi misin?" diye sordu, kolunun birini belime dolarken ve beni ayakta tutmaya çalışırken. "Başım," dedim boğuk bir sesle.

"Bırak da kızı gidip uyusun. Hala biraz sarhoş görmüyor musun?"

Biraz mı? Ben bu kadar ayakta durabildiğim için bile şükrederler sanmıştım. "Yok bir şeyim," dedim ama gözlerimi hala kapalı tutuyordum. Göz kapaklarım gevşerken, Doru'nun belimin yanındaki eli orayı daha sıkı kavradı ve ben başımı da elimin hemen yanına yaslamaktan kendimi alamadım.

Yer sallanıyormuş gibi hissediyordum.

"Hadi Doru," diye üsteleyince Mahir, Doru sıkıntılı soluğunu saçlarımın arasına bıraktı. Tişörtümün yakası nefesinin yoğunluğundan sebep titreşirken, enseme hissettim içimi ürperten dokunuşunu.

"Gidin önden o zaman. Bende arkanızdan geleceğim. Öncesinde Erva'ya bir şey söylemem gerek," dediğinde iki çift ayak sesi uzaklaşıyordu bizden. O esnada Doru'nun telefonuna mesaj yağıyordu. Muhtemelen Ceylin yazıyordu.

Başımı hafifçe kaldırıp diğer elinde tuttuğu telefona çevirdim, gözlerimi. Telefonun ekranında Ceylin'in ismini okuyabiliyordum.

"Eve geçiyorum ben de," derken Mahir, Kadir kenardan, "Ceylin dönüyormuş, gelmiyor," dedi.

Doru'nun başını salladığını başımın üzerinde hissettim. Rahatlamış gibi inip kalkan göğüs kafesini kendi göğsümün üzerinde hissederken bileğimi sıkı sıkı kavrayan parmakları da gevşemişti.

Ender ve Yasin'i, Kadir ve Mahir takip etti. Kapanan giriş kapısıyla biz yine onlar gelmeden önce nasılsak öyle kalakalmıştık. Sanki hiç gelmemişlerdi ve biz az önce nasılsak öyleydik. Bileğimi gevşeyen parmaklarının arasından çekerek kurtardım ve bir nefes bıraktım.

Aslında Ceylin geleceği için kendimi sıkıp durduğumu tam şu an fark ediyordum. Onun mesajda yazdığı gibi Doru ile uyuduğunu, ona sarıldığını bile düşünmüştüm de canımın sıkıntısını buna yormamaya çalışmışım.

"Güzel," dedim gözlerim onun göğsünde. "Sende evine gidebilirsin o zaman. Bu gece onunla uyumana gerek kalmayacak."

Çenesini başımın üzerine yasladı. Kolları belime dolanmadan hemen önce elindeki telefonu tezgâhın üzerine bıraktı. Ben onun göğsüne doğru, onun tarafından çekildikçe çekilirken, iyice yumuşattığı, şimdi sakın olan göğsüne yaslandı başım.

Onunla böyle yakın olmak istemiyordum. Sarhoşluğumdan sebep anlık dönen başımda çoktan geçmişti ama çıkamıyordum kollarının arasından. Gevşek olan kolları sıkılaşıırken kollarımı da altına alarak, istemeden de olsa ellerim onun belinde kalakalmışım.

"Ne ya-" yapıyorsun diyecektim ama konuşturmadı beni. Başımın üzerine yanağını yasladı ve ben göreve gitmediği zamanlarda uzattığı, şimdi epey uzamış olan sakallarının sertliğini tam o noktada hissettim. İnsan böyle anlarda konuşamıyormuş. Hep hayalini kurduğu kişiyle böyle olunca dili lal oluyormuş. Onu anladım. Bedenime yayılan hissin tarifi yoktu ama içimin titreyişi onun göğsünden yayılan kokudan sebepti.

"Ben hiç uyumadım onunla Erva," dedi ismimi vurgulayarak. "Hem de hiç." Sesindeki çatallaşmış tını gerçeği söylediğinin göstergesiydi ama o bunu söylemeden önce ben aslında biliyordum öyle olduğunu.

Her ne kadar inkâr etmeye çalışsam da, ben Doru Demir'i kendimden bile iyi tanıyordum.

"Sarılmadım, öpmedim... Doğrusu öyle olduğu için değil, onu bir kez olsun sen gibi göremediğim için. Kızma bana, yanlış da anlama..."

Başımı göğsünün üzerinden kaldırdım. Ben öyle yapınca başını dikleştirdi ama geri çekilmedi. Aramızda en küçük mesafe açılmasına izin vermeyecek gibi tutuyordu şimdi beni. Benim ellerim emaneten tutarken onu, o sıkı sıkı kavramıştı belime dolanan kollarıyla beni.

Çenem aramızda yok denen o mesafe yüzünden yaslanırken göğsüne, benim gördüğüm yalnızca sakallarıyla çevrili, kavisli çenesiydi. Asker künyesinin zincirinin soğukluğunu tenimin üstünde hissediyordum. Bakışlarım bir künyesine indi, bir onun çenesini buldu tekrar ve tekrar.

"Biliyorum," dedim ama bunu söylediğimin farkında bile değildim. Gülümsemek ister gibi gerilen dudaklarını gördüğümde, "Gümüş'ü nasıl kıskandığını biliyorum Kadir'den. Sen sevmezsın öyle ilişkileri. O yüzden

öyle düşünüyordum yani," diyerek kırdığım potu geçiştirmeye çalıştım ama pek işe yaramadı.

Dudakları biraz daha kıvrılırken yukarıya doğru ben nefesimi tutmuştum. Doru gülümsemezdi ki. Hiç gülmezdi o. Yüzümde oluşan şaşkınlığın nedeni işte tam da bu yüzdendi.

"Gülüyor musun?" diye sordum gözlerim dudaklarının kenarında kalırken. Başka hiçbir yere bakamıyor, gözlerimi o noktadan alamıyordum.

Dudaklarının kenarı eski halini alırken başını eğip gözlerimin içine baktı. Yüzlerimiz eşitlenmişti ve ben aramızda oluşan bu yakınlıktan fazlası ile rahatsız olarak, "Bırak da gideyim," dedim. Bu, bugün ona ikinci yalvarışımı beni bırakması için.

Yalvarıyordum çünkü ben o yakınımdayken hiçbir uzvumu kullanamaz hale geliyordum. Kaçmak, uzağına gitmek istiyordum ama bedenime söz dinletemiyordum.

"Bırakmam," dedi baskılı bir sesle. "Erva ben seni bırakamam."

Aynı şeyden bahsetmiyormuşuz gibi hissettirdi sözleri. Neden bilmiyorum gözerim doluverdi. Ben son zamanlarda hep ağlamak isterken buluyordum kendimi. Bir ondan uzakta kalmaya bir de gözyaşlarıma söz geçiremiyordum. İkisi de bir hasretin son bulmasını kovalar gibi fıskırıyordu içimden. Bitti Erva, bırak kendini diyordu sanki.

"Yasin," dedim aktı akacak gözyaşlarımı konuyu değiştirerek geçiştirmeye çalışırcasına. "Neden bahsediyordu Üsteğmen?"

Dudaklarının kenarında alaylı bir tebessüm belirdi ve sanki o kadarcık bir gülümsemeye bile izin vermiyormuşçasına uzaklaştırdı yüzünden hemen.

"Bana neden Üsteğmen diyorsun Erva?" diye sordu boğuk, kısık bir sesle. "Soyadımı bile dudaklarından duymaya razı hale getirdin beni. İnadin çok büyük, babaninkinden bile büyük biliyorsun değil mi?"

Bunu babamdan öyle çok duymuştum ki, nemli gözlerime rağmen tebessüm edişime engel olamadım. İnattan değildi ama ona öyle seslenişim. Ben Doru'yu kendime hiç ait hissedememiştım ve artık aramızdaki duvardı ona öyle hitap edişim. Duvarları ben örmemiştım. Her birini gücüm olsa teker teker yıkardım, ama Doru'yu kalbime öldüramiyordum. Yanlış gelen, onda bana yasak gelen bir şey vardı. Ya da ben bu yasağı fazlası ile alışmıştım.

"Sorumu cevaplamadın," dedim gözlerimin dalıp gittiği yerden çıkarken. "Yasin ne demek istedi?" diye yineledim sorumu. Belimdeki eli usul usul yukarıya çıktı ve parmakları uzun dalgalı saçlarımin arasında dolaşmaya

başladı. Bakışlarım bu hareketiyle gözlerini bulurken, onun bakışları da yüzümün her yerinde dolaşmaktaydı.

Ben bin birinci kez onun karşısında nefessiz kalıyordum şimdi. "İlk defa doğru bir şey söyledi Yasin," dedi bakışları dudaklarıma bir anlığına inip hızla tekrar gözlerime çıktı. "Sen hep benden uzakta kaldığın için o bu kadar sessizdi." Keşke öyle olmasaydı dercesine bakıyordu gözlerime.

Kalp çarpıntımın hızlandığını, onun göğsüne gümbürdeyerek çarptığını hissedebiliyor muydu? Ben bunu merak ederken, onun göğsünün altındaki güçlü kalp çarpıntılarını dinler oldum tenimin üzerinde. Yutkundu ve âdem elmasının boynunda yukarıya ve aşağıya hareket edişine takıldı gözlerim. Parmakları saçlarımin arasında sever gibi dolaşırken kuruyan dudaklarım ağır ağır ayrıldı ve bir fısıltı gibi, "Bırak," dedim güçsüz, içine kaçmış sesimle.

"Benden yapamayacağım şeyler istiyorsun."

Yine aynı şeyden bahsetmediğimiz bir konunun içindeydik.

"Seni özgürce sevmemi söyledi Mahir, Erva. Ceylin'in gerçeklerini ortaya çıkarmam içindi ama ben seni gerçekten severken bu özgürlüğün hakkımız olduğunu düşündüm."

"Ben..." dedim dizlerimdeki tüm güç çekilirken. "Ben bunu yapamam." Belinde serbest durmaya devam eden ellerim titriyordu ama ben onun kollarına kapattım parmaklarımı. İttirdim bırakmasını ister gibi. Bırakmadı. Gözlerinin içine yalvarır gibi baktım ama bırakmadı.

Bir bütün gibi dururken mutfağımın tam ortasında, aklımda onunla Ceylin'in kendi mutfağından yükselen gülüşme sesleri dolaşıyordu. Kalbimin tam üzerine oturdu beni boğarcasına her bir ses, her bir gülüşme. Ben onu şu ana kadar hiç umut etmeden sevmiştim ama aslında benden öce kalbim, aklım kırılmıştı ona. Kırılmıştı ve dağılmıştı. Bir bütün gibi dolaşırken ortada, parçalarım kayboluyordu. Ben daha birini bulamamışken bende kalanlarda un ufuk oluyordu.

"Senle ben olmaz," dedim, gözlerimi şimdi iri iri damlara boğan gözyaşlarımla gözlerine bakarak.

"Anlattım sana, neden olmayacağını anlattım!" Titreyen çeneme, konuşmakta, konuşurken aralanmakta zorlanan titrek dudaklarıma indi bakışları ama ben zorlanarak da olsa devam ettim.

"Bir yıldan fazla bir süredir seni başkasıyla gören, üstelik o başkasını arkadaşısı sanan ben ne haldeyim hiç düşündün mü? Arkadaş sandığım arkadaş değilmiş ama sen onunla birlikteydin. Son altı ayı saysan ne olur

saymasan ne olur. Evlenecektin onunla. Anlamıyorsun beni! Nereden kırıldığımı, nereden kopup kaybolduğumu göremiyorsun! Söyledim; senin gözlerinin içine baktım dedim. Beni gör, beni duy, beni sev diye! Senin gözlerin bir kere beni görmedi ya, ben kayboldum Üsteğmen! Kayboldum! Çekildim gözlerinin önünden. Gözlerime bakmadın, ben baktığın yerden çekildim. Sesimi duymadın ben konuşmadım!" İttirdim onu ve kolları serbest kaldı, iki yanına düştü. Geriye doğru birkaç adımda uzaklaşırken ondan, "Sev diye beklediğim anda sevmezken ben aldım seni..." diye bağurdım ellerimi kalbimim üzerine kapatarak. "Burada taşıdım. Yalnız sevdim. Şimdi sen sevme beni, ne olur sevme!" diye bağurdım.

Ben onca laf ettim ama o tek söz etmedi. Gözlerime bir anlığına bir bakışı vardı, ettiğim onca söze pişman etti beni. Sustum kaldım. Konuşmayı unutmuş gibi, hiç öğrenmemiş gibi kilitlenirken çenem, o dikildi karşıma yeniden. Bu sefer ne sarıldı ne de kolumu tuttu. Sadece gözlerini yüzümde dolaştırarak, "Zamanı geriye alma şansım olsa düşünmeden yapardım. Ama bunun bir yolu yok," dedi. Dediğini şansısı olsa yapacağına, hiç düşünmeden yapacağına o bakışından okuyup ikna oldum ama sesimi çıkaramadım.

Gözlerimi onun bakışlarından kaçırıp başımı önüme eğerken o konuşmaya devam ediyordu.

Doru'nun ezbere bildiğim ama nadiren karşılaştığım bir ses tonu vardı. Göreve çıktığı zamanlarda ortaya çıkardı o sesindeki soğuk, resmi tını. Onunla konuşmaya başladığında başım önümde onu dinlemeye devam ediyordum.

"Sevme diyemezsin, çünkü ben sana çoktan itler gibi âşık oldum. Şu siktiğimin kalbine söz geçiremediğim bir sensin. Sen bile sözünü dinletemezsin Erva. Ona sevme diyemezsin! Dinlemiyor, diletmiyorum görmüyor musun? Ben bu olsun da istemiyorum. Şimdi aç kulaklarını iyi dinle. Ceylin'i babasının evine onunla konuşmaya gitmeye ikna edeceğim. Senin ve diğerlerinin de yarın benimle babasını ziyarete geleceğimizi söyleyeceğim. Bizi Mahir'lerin evinde toplandık sanıyor zaten. Orada konuşup ortak karar aldığımızı sanacak. Yarın oraya gidip bu siktiğimin işini bitireceğiz. Ben artık beklemek istemiyorum. Sana nasıl tutulduğumu, yanımda yokken ne hale geldiğimi görmüyor musun? İnadına ölürüm ama gerçekten öldürüyorsun beni farkında değilsin. Sonrasında benimsin. Benden kaçmayacaksın ve sadece dinleyeceksin. Neden seni görmediğimi, neden sevmediğimi... Her şeyi ama her şeyi anlatacağım." Çenemi kaldırıp yüzümü yüzüne eşitledi. "Anlaştık mı?" diye sordu titreyen sesiyle.

Boğazına bir şey takılmış gibi yutkunuşuna, yüzüme bakarken kıyamayışına şahit oldum. Baş parmağı yanağıma çoktan sıralanan yaşları silerken ben ilk defa değil ama en büyük yenilgimi o an, ona karşı yaşıyordum. Başımı salladım ağır ağır. "Dinleyeceğim," dedim bir fısıltı gibi çıkan sesimle.

Gergin yüzü yumuşarken gözlerinin içi ışıldadı. "İnadına ölürüm dedim ya," dedi boğazındaki yumruyu yutkunarak, acısını yüzüne dağıtırcasına. "Ben şu saatten sonra bir sana..."

Sözlerini tamamlamadı ama zihnini onu ezbere biliyor oluşundan sebep çoktan tamamlamıştı.

"Ama kurban olayım Üsteğmen deme bana. Mesleği bıraktırtma!"
Güldüm. Hıçkırığa hıçkırığa güldüm. İşte buna söz veremezdim.

Bölüm Bitti...

Beğenmeyi, yorum yapmayı unutmayın olur mu :)

Yeni Bölüm Alıntıları ve Bölüm Duyuruları için Instagram: piyamor_

17. Bölüm - KAVUŞMAK

Merhabalar,

Biz geldik canlar :)

Bölüm Şarkısı: Kent Şarkıları - Bir Çiçeği Öptüm

"Ben bir çiçeği öptüm renginden. Öptüm doya doya gençliğinden. Gözüm arkada kalmaz ölürsem..."

Uzun bir bölüm oldu. Beğenilerinizi ve yorumlarınızı lütfen esirgemeyin.

Keyifle okuyun...

17. BÖLÜM

KAVUŞMAK

*

Pijamalarımı katlayıp dolaba koyarken dün akşamı düşünüyordum. Doru'yu ve bu öğleden sonra çıkacağımız yolculuğu... Mahirler gittikten sonra yaşananlar, düşündükçe aklıma taarruzlar başlatıyordu sanki. Büyük bir savaşın ortasında kalmış gibi hissediyordum. Aklımla kalbimin savaşıydı bu.

Ben onu hayatımda o kadar olmaz bir yere koymuştum ki, olamayacağımıza sonunda kendimi inandırmıştım. Hala bile biraz öyle düşünüyordum, ama ben Doru'ya dün akşam bir söz vermiştim.

Bu bir başlangıç için değildi belki ama eğer Ceylin ile yalandan da olsa devam eden ilişkisini bitirebilirse, onun gerçek kimliğini ortaya çıkarabilirse bir başlangıcımız olabilmesi içindi.

Onu dinleyeceğime dair söz vermiştim ben. Doru'nun geçmişte yaşadıklarının yetişkinliğindeki karakterini de etkilediğini elbette ki biliyordum. Aslında hislerden ibaretti düşüncelerim; çünkü kimsesiz oluşundan başka bir şey bilmiyordum.

Ama çocukluğunda yaşadıklarının az buz şeyler olmadığını anlamayacak kadar da kör değildim. Hiç gülmeyen bir adamdı Doru. Ondan gülümsemesini çalan şimdiki hayatında yaşadıkları olamayacak kadar derindeydi. Zerrin ve Dağhan Demir oğullarını çok seviyordu. Gümüş, abiden farksız görmüyordu onu. Asker olmayı, mesleğini, görev

arkadaşlarını belki ailesinden bile daha fazla seviyordu. Dışarıdan bakıldığında kusursuz gibi görünen bir hayat yaşıyordu Doru Demir. Düne kadar inişli çıkışlı da olsa gerçek gibi görünen bir ilişkisi vardı. Ceylin her ne karakterde biri olursa olsun bana göre Doru'yu gerçek anlamda seviyordu.

Bir zamanlar en yakın arkadaşım olan onun, sevgisinden hala bile şüphe duymuyordum. Benimle olan meselesi Doru yüzünden başlamamıştı Ceylin'in. Bundan o kadar emindim ki Doru'yu sırf bu yüzden kıskanmaktan kendimi alamıyordum.

Ceylin'in benimle olan meselesi apayrıydı. Doru muhtemelen hayatına benimle olan o meseleden sebep girmiş ve kalmıştı. Düşününce belki yine benim sevgim onu Doru'ya itmişti. Yine suçlu olarak kendimi görüyordum yani. Ben onu o kadar çok sevmesem böyle olmazdı. Ceylin ona hiç yönelmez, aşık da olmazdı.

Yatağımın örtüsünü düzelterip kıyafetlerime son kez çekidüzen verdim. Her zamanki gibi bir kot pantolon giymiştim altına. Beyaz renkti ve yüksek beldi. Üzerime ise yolculuk yapacak olmamızdan ötürü derli toplu bir bluz geçirmiştım. Her zamanki salaş tişörtlerimden farklı olarak, siyah renkli kumaş üzerime oturuyordu ve kalın askıları omuzlarımın üzerinde fiyonk şeklinde bağlanıyordu. Dekoltesi falan yoktu. Yine oldukça sadeydi ama bir tanışma organizasyonu için uygun görünüyordu.

Odamdan çıktığımda aklımdaki düşüncelerden sıyrılabilmek için önce salona doğru yürüdüm. Evimin en çok güneş alan pencereleri içeriye dolan sabah güneşiyle salonumu apaydınlık yaparken, pencere pervazındaki asparaguslarımın(tül kuşkonmaz) diplerinin sararmaya yüz tuttuğunu fark ettim. Annemlerden dönünce bahçedeki bitkileri kontrol etmiş, evi de temizlemiştim ama pencere önlerindeki bitkilerimi sulamayı unutmuşum.

Ben bu aralar birçok şeyi unutuyordum zaten. Üniversitenin açılmasına daha çok vardı, lakin araba firmasındaki işime dönmeme on günden az kalmıştı. Elime izne çıktığımdan buyana hiç kalem alamamıştım. Bu da beni rahatsız ediyordu. Terfi alan biri bana göre izinde bile olsa bu kadar boşlamamalıydı kendini. Eğer daha fazla başarı istiyorsa öyle yapmalıydı yani.

Mutfağa gidip raflarda en büyük boyundan bir su bardağı aradım ve içini suyla doldurdum. Tekrar salona döndüğümde ilk işim bitkilerimi elimdeki bardaktaki suyla sulamaktı.

Boşalan bardakla etrafa şöyle bir göz gezdirdim. Yeni temizlik yaptığımdan, her şey derli topluydu.

Akşam pek bir şey yememiş olmama rağmen kendimi aç hissetmiyordum. Kahvaltı hazırlamak ve yapmak niyetinde pek değildim. Öğlene kadar zamanımı nasıl geçireceğimi düşünürken pencerelerimin ardından görünen kulübeme takıldı gözlerim.

Çalışmak, yeni projeler için hazırlık yapmak en iyisi olacaktı galiba. Mutfağa gidip bardağı bıraktıktan sonra ayağıma vestiyerin alt çekmecesinden aldığım siyah ince bantlı, topuksuz sandaletlerimi geçirdim.

Bahçeye çıkar çıkmaz sıcak hava karşıladı beni. Yazın sıcağına rağmen her yer bahar gibi kokuyordu. Bahçemin etrafını çevreleyen uzak köşelerindeki ağaçların arasından kuş sesleri yükseliyordu. Gözlerim kapıyı çekerken tam karşımda duran limon ağacına takıldı bir an için.

Kırılan ağaç dalını lojman yetkilileri çoktan kaldırmıştı, ama kırılan dalın yeri iz gibi duruyordu ağacın gövdesinde. Ağacı söküp götürseler bile oraya her baktığımda aklıma hep Doru gelecekti muhtemelen. Ben onunla yaşadığım en küçük anı bile aklıma kazımaya yeminli gibi davranıyordum. Unutmaya çok çabalamıştım ama olmuyordu.

Kulübeye doğru yürürken aşağıdaki patika yolun o taraflardan "Günaydın!" diye seslendi biri.

Rüzgar'ın sesiydi bu. Başımı hafif sola doğru çevirmemle onu gördüm. Yüzünün bir tarafında, sağ yanağının hemen üzerinde kare şeklindeki bir sargı bezi vardı.

Altındaki eziği göremesem de şimdi, olayın yaşandığı gün net bir şekilde görebilmiştim ve gözlerimin önünde canlanması çok da zor olmadı. Doru öyle büyük bir öfke patlaması yaşamıştı ki o gün, Rüzgar'ın üzerinden zar zor alabilmiştik. Kavga sırasında tek bir şeyi bağıırıyordu. "*Sana ona yaklaşmayacaksın demedim mi? Yaklaşırsan kötü olur demedim mi?*"

İşte bu sözlerinden dolayı, öğrenmeyen kalmamıştı Doru'nun bana bir sebepten ilgisi olduğunu. Yakın davrandığını... Bu belki hiç bilmeyen bir zihne aşk gibi gelmemişti, ama yaptığı, söylediği sözler o an için hiç normal değildi.

Rüzgar ile annemlerdeyken birkaç defa telefonda konuşmuştuk. Çok bir şeyi yoktu ama o sargı bezinin altında geçmesi epey zaman alacak bir dikiş saklıyordu. Ezilen elmacık kemiğinin üzerinde bir de açılma söz konusuydu. İnsafsız nasıl vurduysa, hiç suçu yokken onun yüzünde

geçmeyecek bir iz bırakmıştı. Sırf bu yüzden kendimi ona karşı mahcup hissediyordum. Aslında hissettiğim mahcubiyetten fazlasıydı.

"Günaydın," dedim gülümsemeye gayret ederek. Kibarlığı hak ediyordu. Doru onunla arkadaşlık kurmamı onaylamasa da ben o istiyor diye bana iyi davranan birine kaba davranacak değildim. "Nasıl oldun?"

"Eh, işte," diyerek bana doğru yaklaşırken o da gülümsemeye gayret ediyordu. "Acısı sızısı geçti ama sargıyla dolaşmak zor."

Kulübeye yürümek yerine ona doğru adımladım ve bahçenin orta yerinde, tam onun önünde durdum.

"Hava güzel bugün. Belki biraz yürürüz diye düşünmüştüm ama bir yere gidiyorsun galiba," dedi bakışları bahçede dolaşırken. Gözleri gözlerime denk gelince, "İşin mi vardı?" diye sordu.

"İşim yok ama biraz çalışmayı düşünüyordum," dedim kulübeyi gözlerimle işaret ederken.

"Hımm," diyerek gülümsedi. "Ben yarın Hakkari'ye dönüyorum Erva. O yüzden geldim aslında. Vedalaşmak için."

"Öyle mi?" dedim şaşkın, biraz da üzgün bir sesle. Çok uzun zamandır tanışmıyorduk Rüzgar ile ama kısa zamanda iyi arkadaş olabilmıştık. Arkadaşımı uzağa uğurlayacakmış gibi hissettim. Üzüldüm.

"Zamanın varsa biraz yürüyelim. Olur mu?" diyerek gözlerimin içine baktı. "Çok zamanını almam. Zaten benim de eve gidip toparlanmam gerek. Uçağım yarın sabah, erken bir saatte."

Başımı salladım. Rüzgar iyi bir adamdı ve bir vedayı kesinlikle hak ediyordu.

Öne doğru birkaç adım atınca, keyifle yürümeye başladı yanımda. "Bir daha dönmeyecek misin ki?" diye sorunca, "Döneceğim elbette. Ama ne zaman olur bilmiyorum," dedi.

Başımı ondan yana çevirip kaşımın birini kaldırdım, "Askersin değil mi?" diye sordum kuşkulu bir sesle. Hiç itiraf etmemiştii ama nedense hala öyle olduğunu düşünüyordum.

Rüzgar yine cevap vermedi ama hafif bir tebessümle sözlerimi onaylarcasına başını salladı. Sesli dillendirmiyordu anlaşılan.

"Bordo mu?" diye sordum kollarımı göğsümün üzerinde birleştirip yürümeye devam ederken. Ağır adımlarla yürüyorduk. İkimizin de bir acelesi yoktu.

"Öyle," dedi bakışlarını güneşin altında bal rengini almaya başlamış kumral saçlarımda dolaştırarak.

"Dağlardayım anlayacağın. Mimar falan da değilim. Öyleyim ama yapmıyorum mesleğimi."

"Tahmin ettim," dedim belli belirsiz bir gülümseme eşlik ederken dudaklarımın kenarına.

Patika yola indiğimizde bahçıvanın biri kenarda kurumaya yüz tutmuş otları buduyordu. Yaşlı adamın bakışları bir süreliğine olduğumuz tarafa döndü, ama hemen sonra tekrar yaptığı işe odaklandı.

"Ama baya iyisin çizimler konusunda. Hakkını yiyemem. Projeyi almamda payın büyüktü. Sayende..."

"Sayende gölgende demekmiş. Öyle deme," dedi gözlerimin içine bakarak. "Sen kimsenin gölgesinde olamayacak kadar farklı ve yetenekli bir kızsın. Ben sadece yardımcı oldum."

Ayağımda sandaletler olduğunu fark etmiş olacak ki yürüdüğümüz düzlük, taşsız yoldan hiç sapmıyordu. Patika yol boyunca, aramızda hafif mesafe bırakarak ilerlemeye devam ederken, durdu birden. Yine aynı mesafesi koruyarak bana döndü. O durunca bende durmak zorunda kaldım.

"Erva ben gidiyorum, biliyorsun. Ama sana söylemek istediğim bir şey daha var. Aslında konuşmak istediğim asıl mesele bu," deyince ciddi bir ifadeyle, bende ister istemez ciddileştim. "Nedir?" diye sordum.

"Doru'nun tavırları mesele. Belki bana düşmez ama..." O böyle söyleyince ister istemez yüzüm düştü. Ne söyleyeceğini çok iyi biliyordum. O da tıpkı Doru gibi tepkiliydi ona. Haklıydı da. Rüzgar'a bir kez olsun nazik davranmamıştı ki Doru. Onun gözünde kaba saba bir adamdı.

"Arkadaşının sevgilisi neden seni bu kadar korur hiç aklım almıyor. O adamda yanlış bir şeyler var..." Bilmiyordu tabii Doru'nun Ceylin ile gerçek bir ilişki yaşamadığını. Onun baktığı yerden bakınca sözleri o kadar haklı geldi ki bana. Garipsemesi çok normaldi. Zaten ben de sırf bu sebepten hala uzak durmuyor muydum ondan?

"Bak sakın yanlış anlama beni. Sana, senden hoşlanıyorum dememle hiçbir alakası yok bu söylediklerimin. Biz arkadaş kalmayı seçtik. Aştık yani bu konuyu." Başımı salladım devam etti.

"Bu adam kız arkadaş varken senden de hoşlanıyor bence." Duraksadı ve kendi söylediklerine tiksiniş gibi dudaklarını büktü. "Belki farkında değilsin ama arkadaşlığına bile zarar verir bu durum. Onun ilgili tavırlarını elbet fark eder Ceylin. Belli ki sen arkadaşlığına değer veriyorsun. İşte o zaman, o Doru denen..." Küfretmemek için sıktı kendini. "Onun yüzünden

zor duruma girme diye söylüyorum ve buradan öylece gitseydim içim hiç rahat etmezdi Erva. Tabii ki karar senin ama onu kendinden uzak tutsan..."

"Ben seni anladım," diyerek böldüm sözlerini. Ceylin maalesef artık arkadaşım falan değildi benim. Onun baktığı yerden bakmam ve sözlerine hak vermem mümkün değildi. Öncesinde olsaydı -yani ben Ceylin'in gerçek yüzünü öğrenmeden önce- o zaman sözleri dokunabilirdi. Ama şimdi ne arkadaşım dediğim arkadaştı ne de ben Doru'nun bana olan ilgisinden bir haberdim.

"Sözlerini dikkate alacağım ve önlem alacağım," dedim ona. Başka ne diyebilirdim ki, geçekleri söyleyemediğime göre sözlerini sadece geçiştirebilirdim içi rahatlasın diye.

"Güzel," dedi Rüzgar rahatlamış gibi soluklanırken. Konuşurken gerilen omuzlarını serbest bırakırken, "Ben bir dost olarak düşündüklerimi söyledim sadece Erva. Bundan sonrası sende. Giderken aklım sende kalsın istemedim," diye ekledi.

"Kalmasın, Rüzgar. Hem dönmeyecekmişsin gibi de konuşma. Biz yine dostuz. Döndüğünde yine görüşürüz."

Başını salladı. Gülümsüyordu ve şimdi gerçekten rahatlamış görünüyordu.

"İnşallah bir gün yine karşılaşırız. Harbi kızsın. Duruşunla, aklınla... Öyle olmadı ama," dedi bana açıldığı zamanlardan dem vururcasına. "Arkadaş olarak kalman beni mutlu eder."

"Elbette öyle olacak. Numaram var sende. İstedğin zaman arayabilirsin..." Yarım ağız gülünce bir duraksadım. Muhtemelen arayamazdı. Adam Hakkari'ye gidiyordu. Nasıl arasındı?

"Arayamasan da," dedim başımla sözlerimi vurgulayarak, "tekrar geldiğinde görüşürüz zaten."

Güldü, güldüm.

"Tamam," dedi derin bir nefesle doldururken göğüs kafesinin altını. "Gideyim o zaman ben."

Sarılmak için yeltenecek gibiydi ama ben ondan önce davranıp elimi uzattım ona. Böylesi daha doğru geldi şu an. Başını hafifçe eğerek elimi tuttu. Ellerimizin birleştiği yere bakıyordu mavi gözleri. "Böğürtlen çalısındaki kız," dedi boğuk bir sesle. "Sağlıcakla kal! Hakkını da helal et!"

Askerlerle dolu bir çevreye, aileye sahipken ben, bu söze öyle aşınaydım ki. Her göreve gidişinde babamdan bir veda cümlesi gibi işittiğim tek sözdü bu.

"Helal olsun," dedim sözün ağırlığını hala sindirememiş olarak. Gidip de dönememek var demekti bir anlamda. Dönemezsem, hakkını helal et diyordu aslında.

O gittikten sonra ağır adımlarım evimin yolunu tuttu gerisin geri. İçimde tam da o anda bir melankoli söz konusuydu ve ben bu hüznü havayı dağıtamıyordum.

Hayatıma giren ve sonra çıkan çok fazla insan olmamıştı. Ben küçük çevresi ve ailesi ile yetinen biriydim. Belki de ayrılıklardan pek hoşlanmadığımdan az ve öz insan tutuyordum etrafımda.

Rüzgar iyi bir adamdı. Onun arkadaşlığını gerçekten sevmiştim. Bir kere asla baskıcı bir adam değildi. Zamana ve ana uyum sağlıyordu hep. Ve benim ruh halim neyse dengeliyordu. Onu bir daha görür müyüm cidden bilmiyordum ama bir dost olarak hayatımda kalmasını umuyordum.

Düşüncelerim beni ağır adımlarımın eşliğinde bahçeme tekrar geri getirdiğinde kapımın önünde bekleyen bir misafirim vardı.

Zerrin Demir, elinde bir saklama kabı, diğer koluna taktığı kahverengi çantası ile beni bekliyormuş gibi görünüyordu. Etrafıma bakındım Doru'yu yakınlarda görebilmek maksadıyla ama yoktu. Direkt bana mı gelmişti acaba Zerrin teyze?

"Zerrin teyze!" diye seslendim ona doğru.

Sesimi duyar duymaz kapımın önündeki fesleğenlerde dolaşan bakışlarını doğruca bana kaldırdı. Yüzünde bir gülümseme parıldarken, "Günaydın yavrucuğum," diye seslendi.

Bayılıyordum bu kadına. Ses tonu her daim neşe doluydu. Yüzü de hep gülümsüyordu. İnsanın onun yanında mutlu olmama gibi bir şansı yokmuş gibi hissettiriyordu.

"Hoş geldiniz," diyerek yanına vardım. "Bana mı gelmişsiniz?"

"Hem sana hem de Doru'ya," diyerek yüzünü sallandırdı. "Tüm neşem kaçtı sabah sabah Erva," dedi sıkıntılı bir sesle.

"Hayırdır, ne oldu Zerrin teyze?" diye sordum. Doru'yu etrafta göremeyişim geldi aklıma ve bir an için panikledim. Onu bulamayıp mı bana gelmişti ilk?

"Doru evde mi?" diye sordum neredeyse kadını orada bırakıp Doru'nun evine doğru adımlayacakmış gibi.

Kolumu tutup durdurdu beni ve paniklediğimin farkında olarak gülümsedi. "Sakin ol. Benim aptal oğlum gayet iyi."

Bir Őeye kızgındı. Duyduklarım la tekrar rahat larken bunu d ūūn ūyordum. Ondandı keyifsizli ği. Yoksa Doru'ya aptal demesinin baŐka bir aŐıklaması olamazdı. O, *o ğluŐum* diye severdi onu.

"Ne oldu o zaman? Canınız neye sikkın?" diye sordum. "Hem o nerede ki?" Bakışlarımı Doru'nun evinden tarafa çevirip dolaştırırken, "Sizi neden yalnız bıraktı?" diye sordum.

"Giyiniyordu o," demesiyle tekrar bakıŐlarım Zerrin teyze'yi buldu. "Canım da buna sikkın zaten. Bu defa s ūylediklerinden bir Őey anlamadım. O da farkında olacak ki, "S ūsleniyordu iŐte!" dedi sitemle omuz kırarken. "Parf ūm falan sıkıyordu benim temiz ama ūzensiz o ğlum."

KaŐlarım havalandı elimde olmayarak. Hala canının neye sıkıldı ğını anlamıŐ de ğildim. Doru'nun parf ūm sıkması mıydı konu? İyi de o zaten hep...

Aklımdakileri bastırır gibi, "Ceylin'e gidiyormuŐsunuz!" dedi isyan edercesine. "Hadi benim o ğlum akılsız, sen ne diye be kızım!.."

Omzumu tuttu ana   bir tavırla. "Ben o kızı gelin olarak istemiyorum," dedi g ūzlerimin içine baka baka. Ne diyece ğimi bilemedim. Hareketsiz durmaya devam ederken Doru'nun hazırlanıŐının ve evinde bunu yaparken koŐturmacalarının Ceylin'den sebep oldu ğunu hayalliyordum. Belki do ğrusu ūyle de ğildi ama ben yine de bunu yapmaktan ve ūz ūlmekten kendimi alamadım.

"O kızı istemeyeceksiniz de ğil mi?" diye çaresizce s ūylenince Zerrin teyze dalgın bakıŐlarımı onunkilere çevirdim.

"İsteme yok," dedim cılız, kısık bir sesle. "Sadece babası ile tanıştıracak Doru'yu."

"Al işte!" diyerek geri çekildi Zerrin teyze. Elinin birini di ğerinin avuç içine vuruyordu. "Başıma gelenler. Tanışmak, istemenin yarısıdır be kızım!"

"ūyle de ğil," diyerek aŐıklamaya çalıŐtım s ūzlerimi. Daha çok s ūzlerime kendimi inandırmaya çalıŐıyormuŐum gibi çıkıyordu sesim. "Ben de gidiyorum yanında. Di ğerleri de gelecek. Mahir, Kadir, Ender..."

KonuŐturmadı beni. Elini kaldırıp g ūzlerimin içine bakınca sustum.

"O kız bu kadarını bile hak etmiyor! Bu noktaya kadar gelmeyi hak etmiyor, Erva! Őimdi ne sevinecek Doru babasını ziyarete gidiyor diye. Beni k ūt ū belleme ama ben o sevinsin zerre istemiyorum. ArkadaŐın diye a  amıyorum a ğzımı ama çok doldum ben. Geceleri uyuyamıyorum."

Uzanıp kolunu tuttum. "Zerrin teyze," dedim baŐımı ūzg ūnce yana e ğerken. "Bir Őey oldu ğu yok. Ne olur dert etme kendine."

Ağladı ağlayacak haldeydi kadın. Her daim gülen yüzünü solmuş görünce bir kötü oldum. Ona her şey oyun diyemiyordum. En çok da bunu yapamadığım için üzülüyordum.

"Sen olsaydın," dedi Zerrin teyze içini çekip toparlanmaya çalışır gibi. "Sen olsaydın kırk gün kırk gece kutlama yapardım şu bahçede," diyerek çantalı elini bahçeye doğru salladı. Sonra yanlış bir şey demiş gibi mahcupça gözlerime baktı. Eğildi ve atasını yere bırakırken elindeki kabı da -şimdi içinde meşhur kıymalı böreklerinden olduğunu görebiliyordum-çantasının üzerine bıraktı. "Yanlış anlama beni. Ben oğlumla ol diye demiyorum," dedi tekrar doğrulurken. "Hem gönül bu işler. Ama oğlumun gnl o ...o kıza konmuşken ben susturamıyorum dilimi. Sen varken ona nasıl bakabildi anlamıyorum?"

Bunları bana söylemese iyiydi. Ne diyeceğimi bilemedim. Zerrin teyze evvelden beri severdi beni ama sevgisinin bu boyutlarda olduğunu hiç düşünmemiştim.

"Nasıl düzgün yetiştirmişsin kendini," diye konuşmaya devam ediyordu ki, "Sarılabilir miyim?" diye sordum kollarımı ona doğru kaldırırken. O da sanki bu anı bekliyormuş gibi kollarını açıp bir anne edasıyla sıkı sıkı sarıldı bana.

Biz kapımın önünde böyle kucaklaşırken çimenlerin arkamda atılan adımlarla ezildiğini duyabiliyordum. Doru'ydu muhtemelen ve biz böyle garip bir kucaklaşmanın içindeyken yaklaştıkça yaklaşmaktaydı.

abucak, "zme kendini," diye fısıldadım Zerrin teyzenin kulağına doğru. "Oğluna henüz kimseyi istemiyoruz." Ona söyleyebileceğim şimdilik sadece bu kadardı.

Biz ayrılırken Doru'da hemen yanımıza geldi. Göz ucuyla baktım ona. Zerrin Teyze'nin dediği kadar vardı görüntüsü. İlk defa takım elbise içerisinde görmüyordum ben Doru'yu. Ama bu defa daha bir iki dirhem bir çekirdek hazırlanmış ve bolca o malum parfmnden sıkmıştı. Koyu kumral sakallarını tıraşlayıp kirli sakal formunda kısaltmıştı. Biçimli ve kemikli olan yüzü o böyle yapınca daha çok çıkıyordu ortaya. Saçlarını geriye doğru taramıştı ama yine bira asi sa tutamların arasından zgr kalır gibi önlerine, şakaklarına dökülmüştü.

Ben onu uzun uzun incelerken, daha doğru kısa olacak diye umarak bakışlarımı onda unutturken, onun da aynını benim için yaptığını fark edememiştim. Ben yine her zamanki bendim oysaki. Onun gibi birine

hazırlanmamıştım. Hazırlandığı kişinin Ceylin olduğu düşünülürse... İç geçirdim ve bakışlarımı hızla çektim ondan.

Doru annesine bakarak, "Bir sorun yok değil mi?" diye sorunca, kadın omzunu silkti. Neden bilmiyorum oğluna tavır alışı o an gülümsememe neden oldu.

"Gidiyorum ben. Senin malum gideceğin yerler var," diye huysuz bir sesle söylendiğinde, Doru annesine doğru yanaştı. "Zerrin Sultan. Konuştuk ya bunları-"

Elini kaldırıp susturdu oğlunu Zerrin teyze. Eğilip el çabukluğuyla yerden çantasını ve börek kabını aldı. Börekleri kucağıma tutuştururken, "Ben de diyeceğimi dedim," dedi oğluna bakmazken vurgulu bir sesle. Bana çevrilirken gözleri, yüzü de sesi de yumuşayıverdi. "Bu börekler senin kızım. Afiyetle ye. Doru'yla sana pay edecektim ama cezalı o! Yemesin!"

"Tamam, yemeyeyim ama..." diyerek annesine doğru yaklaştı Doru. Onun çenesini tutup kendine çevirirken, "Kızamasın sen bana Zerrin Sultan," diyordu yumuşak bir sesle. Annesi hiç pas vermeyince sıkıntılı soluğunu havaya bırakıp, "Bari eve bırakayım seni," diye ekledi.

"O kıza gitmeyeceksen kabul ederim ancak," diye şart koştu Zerrin Demir. Oğlunun yüzünde onaylamaya benzer bir ifade arıyordu sanki ama göremeyince geri çekilip çantasını koluna geçirdi. "Ben taksiyle gideceğim. Birkaç gün gözüme görünme Doru!" diye laf sokup uzaklaştı yanımızdan.

Zerrin Demir gitti ve evimin kapısının önünde kalakaldık. Elimde börek kabıyla eve girip girmemek konusunda kararsızlık yaşarken, "Açsana şunu," dedi Doru. Anlamayarak, "Ne?" diye sordum? ama o önüme dikilmiş, elimde sıkı sıkı tuttuğum kabın kapağını da çoktan açmıştı.

Taze böreğin kokusu kapağın açılması ile burnuma dolarken, ben börekten daha baskın gelen Doru'nun parfüm kokusuna odaklanmıştım. Hemen dibimde duruyor oluşundan sebep göğsü gözlerimin önündeydi. Beyaz gömleğinin üstten iki düğmesini iliklememişti ve açıkta kalan teni yutkunmama neden oldu.

"Kahvaltı yapmadın değil mi?" diye sordu bana. Bakışlarımı zorlukla onun gözlerine çıkarırken eline aldığı böreği bana doğru uzatıyordu.

"Yemek istemiyorum," dedim kısık bir sesle. Konuşamıyormuşum gibi hissettim o an. Sesimin kısık çıkıyor oluşuna anlam veremeyerek, geri çekilmek için yeltenecektim ki o börekten koca bir ısırık aldı ve elinin birini böreğin kıymaları dökülmesin diye altına siper ederken bana doğru uzattı

ısırlmamış tarafını. "Bu seferki gerçekten güzel olmuş. Denemen gerek," dediğinde kapalı dudaklarının hareketlerini izliyordum.

İnsanın hiç yiyesi yokken bile onun dudaklarına bakınca canının çekesi geliyordu. Kuruyan boğazımı yutkunarak yumuşatmaya çalışırken dudaklarımın önüne uzatılan böreğe baktım. Başını sallıyordu ye der gibi.

"Yiyelim yok," dedim canımın fena halde çekmesine rağmen. "Kahvaltı yapmadım ama daha geç yapmayı planlıyorum."

"Olmaz öyle şey," diyerek böreği biraz daha uzattı bana. "Saat kaç oldu. Daha ne zaman yiyeceksin. Ye şimdi işte."

Ben yine yeltenmeyince kaşlarının birini kaldırdı. "Eğer ben ısırırım diyeyse başka bir tane..."

"O yüzden değil," diyerek bakışlarımı onun gözlerinden kaçırdım.

Dudaklarımı aralayıp küçük bir ısırık aldım börekten. Beni izliyordu ve bakışları hala yüzümün her bir karışını ağır ağır süzüyordu. Kalbim yerinden çıkacak gibi olmuştu. O bana böyle bakarken yiyemezdim ki. Hele dudaklarıma bakarken hiç.

"Güzel mi?" diye sordu kendi lokmasını bitirmiş olarak. Başımı salladım. Konuşma mecalimi alıyordu bu adam. Onu anladım.

"Annen sana vermememi söylemişti ama nasıl acıktınsa kaptın kutudan," diyerek geri çekildim elimde börekle dolu kapla. Aramızda biraz nefeslenebilecek mesafe açmaktı maksadım. Yine de yeterli gelmemişti ki, o tekrar yanaştı bana doğru.

Oflayarak, "Ne yapıyorsun Üsteğmen!" dedim. "Yok sana börek falan. Anneni kızdırmışsın. Üzgündü kadın."

"Ben bir şey yapmadım ki," diyerek kutudan bir börek daha seçip aldı. Isırmadan önce bu defa bana doğru uzattı. "Sadece olanı söyledim."

"Olan senin Ceylin'e hazırlanıyor oluşun muydu?" diye sordum kuru bir sesle. Bakışlarımı sözlerimle iğnelemek yeterli gelmemiş gibi kıyafetlerinde dolaştırdım. "Takım elbise," dedim dudağımı büküp başımı sallarken.

Kaşları havalandı. Gerçekten mi Erva dercesine bakıyordu gözlerime. Bana doğru yanaşırken biraz daha, aramızdaki kaptan dolayı bakışlarını önce oraya indirip sonra gözlerime kaldırdı tekrar. "Ben sana hazırlandım," dedi kalbim gümbürdedi. "Yalnızca sana. Kimse umurumda değil benim." Yalnızca sana derken öyle bir baktı ki gözlerime, eriyorum sandım. Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslatırken bir şeyler geveledim ağzımda ama ne dediğimi bende bilemedim, o da anlayamadı. Gülmek ister gibi kıpırdarken dudakları bakışlarım orada takıldı kaldı. "Doru," dedim adını

kullandığımdan bir haber fısıltı gibi. Bakışlarımı dudaklarından gözlerine ağır ağır çıkarırken, "Bakma bana öyle," diyerek bakışlarımı onunkilerden kaçırdım.

"Nasıl?" diye bir soruşu vardı gümbürdeyen kalbim durdu sanki. Ne cevap verecektim şimdi ona? Elindeki böreğe takılırken gözlerim, göğsünün hemen altında tutuyor oluşundan sebep başımı hafifçe eğip börekten bir ısırık aldım. O an ağzımı bir şeyle doldurup susmak en mantıklısı gibi görünmüştü. Doğrulup afiyetle çevirirken ağzımda lokmamı, daha çok gerilmişti dudaklarının kenarı ama hala tam olarak gülmüyordu. Ve ben yine gülsün isterken buldum kendimi. Yutmaya çalışırken boğazıma takıldı börek ve ben öksürürken o da çenemi tutup havaya kaldırdı.

Boşta olan elimi salladım öksürüyor oluşuma rağmen iyiyim dercesine.

Umursamadı, diğer elini de arkama uzatıp sırtımda usul usul dolaşırken biz baya baya... Yakın olduk.

Öksürüklerim diner gibi olduğunda, "Nasıl?" diye yineledi sorusunu. Öksürükten ölüp gitseydim ya, varsa tabi öyle bir ölüm şekli.

Dudağımın kenarını ısırırken, "Öyle işte," dedim. Tanımlayamazdım ki ben nasıl baktığını. En yakın kelime *âşık* olurdu ama diyemezdim.

"Aşık," diye fısıldadı yüzüme doğru boğuk bir sesle. "Ben sana kör kütük aşık gibi bakıyorum. Söylemek istediğin buydu sanırım."

Kalakaldım öylece. Kelimelerim hepten sessizleşirken itirafı yüzünden, elimdeki kutuyu onun göğsüne doğru ittirdim ve hala sırtımda duran elini alıp kutunun üzerine kapattım. Ondan uzaklaşırken, "Ne- ne zaman çıkıyoruz yola?" diye sordum iki lafı bir araya zor getirircesine.

"Öğleden sonra," dedi bakışları gözlerimde. Hiç çekmeden arsızca bakıyordu. Buna da son zamanlarda bir cesaret gelmişti. *Öncesinde korkuyordun oraya bakmaktan* diye bağırasım geliyordu bazen yüzüne ama tutuyordum işte kendimi.

Ceylin ile telefon görüşmesini dün akşam yanımda yapmıştı Doru. İtiraz kabul etmez şekilde sabah erkenden yola çıkmasını ve gidip ziyaretine geleceğimiz konusunda bilgilendirmesini istemişti ondan. Nitekim ikna etmeyi de başarmıştı. Şimdi Ceylin çoktan Didim'de, babasının yanında olmalıydı. Bizi oraya gidince neler bekliyor hiç bilmiyordum ama en küçük korku duymuyordum. Yanımda onların korkması gereken beş Türk Askeri ile gidiyordum ben.

"Akşam üzerine doğru size geçeceğiz. Baban görüşmeyi merak ettiğini söyledi. Hepimizi görmek istiyor."

Kaşımın birini kaldırarak başımı ona çevirdim. "Babam hepimizi aynı anda mı görmek istiyor?" diye sordum. "Seni de mi?"

Başını salladı. "Beni neden ayrıca görmek istesin ki?" diye sordu sesimdeki vurguyu doğru anladığını belli edercesine.

Omuz kırdım bilmem dercesine ama ben neden öyle düşündüğümü çok iyi biliyordum. Babam son görüşmemizde ikinci planının varlığından bahsederken, "*Sonrasında Doru'ya işim düşecek,*" benzeri bir şey demişti. İkinci plan her ne kadar ben istemesem de uygulamaya konmuştu ve ben hepimizle aynı anda görüşmek istemesinin nedenin bu olabileceğini düşünüyordum.

"Eve giriyorum o halde ben. Börekler sende kalsın. Malum çok acıkmışsın," diyerek ona gözlerimi devirdim ve evimin kapısına doğru adımladım. Sonra aklıma bir şey gelmiş gibi döndüm ona doğru. Isırdığım böreği keyifle yiyordu. Hiç de tiksinden.

"Nefis," diyerek böreği gözüme sokar gibi bana doğru kaldırdı ve kalan parçayı tek lokmada ağzına attı. Öyle keyif alarak yiyordu ki canım çekti.

"Isırdığın yer ballanmış sanki."

"Pis," dedim yüzümü buruşturup hızla tekrar kapıya dönerken. Gülüyordum ve görsün istemiyordum. Söyleyeceğim şeyi de unutturmuştu bana.

*** **

"Ben de sizin arabayla geleyim. Yer var nasılsa."

Boşuna çabalıyordum çünkü kimse yüzüme bakmıyordu. Onlar çoktan yolculuk planını kurmuşlardı kafalarında.

Doru arabasının kaputunun yan tarafına yaslanmış, bacaklarını birbirini diğerinin üzerine atarak öne doğru uzatmış, kolları göğsünde bağlı olarak bana bakıyordu. Ender çoktan Mahir'in arabasının arka koltuğuna kurulmuştu. Yasin'de ön koltuğa oturmak için hazırlanıyordu. "Adresi bizim çocuklara yönlendirdim. Onlar çoktan varmıştır adrese. Evin yakınında olacaklar. Siz de beni takip edin Doru," diyerek arabasının sürücü tarafına doğru yürürken Mahir gözleri bir anlığına yerinden hiç kıpırdamayan bana takıldı. "Ne duruyorsun öyle. Hadi binsene Doru'nun arabasına," deyince oflamak geldi içimden ama tuttum kendimi.

Nasıl da keyif alır gibi bakıyordu halime Doru. Onu daha da keyiflendirmeye hiç ama hiç niyetim yoktu. Dakikalardır dil dökmelerim bir neticeye bağlanamamıştı sonuç olarak. Daha fazla uğraşmak yersiz olacağından ayaklarımı sürüye sürüye Doğru'nun patika yolun kenarında,

kapısı açık olarak duran arabasına doğru yürüdüm. Bir zamanlar benim canım arabam da onun arabasının yanında dururdu ama şimdi elimden alınmıştı. Olsaydı onunla gidiyor olurum ve en az iki saat sürecek yolculuğu da onunla baş başa geçirmek zorunda kalmazdım.

Mahir'in siyah Mercedes marka arabası hareketlenirken onun beni süzmeye devam eden gözlerinin farkında olarak, ondan tarafa hiç bakmadan koltuğuma oturdum ve kapıyı çekip kapattım.

Arabası da kendi gibi kokuyordu. Bu onun arabasına ilk binişimdi. Daha önce birlikte yapılan organizasyonlara hep kendi arabamla gitmeyi tercih etmişim. İyi ki de öyle yapmışım diye düşünüyordum. Kendi kadar arabası da güzel kokan bir adamla nasıl uzun yolculuğa çıkılırdı ki? Nasıl nefes alacaktım ben şimdi?

Deri siyah koltuklar oldukça bakımlı ve temizdi. Uzun zamandır bu arabayı kullandığını bilmesem yeni olduğunu sanabilirdim. Bardaklık gözünde bir adet naneli sakız kutusuyla, sigara ve çakmak duruyordu.

Kapı tak diye açılınca arabasını incelemeyi bırakıp -ki öyle alenen yapmıyordum bunu- toparlandım. Hızla kemerimi takıp başımı da yanımdaki pencereye doğru çevirdim.

Koltuğunun derisi hışırdayınca artık içerde olduğunu anladım. Kapısını usulca çekip kapattı ve hemen kemerini çekti. Kemerinin klik sesinin ardını kontağın çevrilme sesi takip ederken, nefesimi tutmuş oturuyordum.

Araba hareketlendi ve bir süre ne o ne ben konuştuk. Benim zaten konuşmak gibi bir niyetim yoktu. Yolculuğa çıkmadan önce az biraz atışmıştık. Canım bu duruma çok sıkındı.

Diğerleri ve elbette Doru, Ender ile oynayacağım oyuna artık razı değillerdi. Oyunun Doru üzerinden yürüyeceği konusunda diretiyorlardı. Ben onunla -mış gibi yapacaktım sözde. Aşıkmişim gibi...

Ben Mahir'e, "Ender," diye diretince Doru köpürmüştü. Küfür bile etmişti hiç suçu olmayan canım Ender'e. Halbuki onun ne kabahati vardı? Ben istiyordum öyle olsun. Gerçekten sevdiğin adamla yalandan aşıkmiş gibi rol yapmak kolay mıydı? Anlamıyordu tabii beni kimse.

Ender'i savunmak maksadıyla karşısına dikilip, "Ben akşam seni dinleyeceğime söz verdim," diye söylenmişim. "Seninle rol yapacağım demedim."

Ben öyle söyleyince kolumdan tutup beni evine sokmuştu. Bu aralar bir yere sürüklenme durumlarım oldukça sıklaşıyordu ve ben alışıyordum galiba buna. Hiç sesimi çıkarmadan takip etmişim onu.

Antrede durup, "Ender ile rol için bile olsa olmayacak!" diye kükremişti suratıma suratıma. "Çıldırtma adamı, yoksa kardeşim demem alırım ayağımın altına onu."

"Onun ne suçu var be! Neden çocuğun üstüne yürüyorsun. Kızacaksan bana kız diyeceğim ama senin buna hakkın var mı ki?" demiştim karşılık olarak.

Sonuç:

Onun arabasında, onun kokusunu soluyarak yolculuk ediyordum.

İkimizin de sanki dakikalar önce öfkelenen biz değılmişiz gibi soluk alışverişleri sakindi.

Yol önümde akıp giderken ben otoyolda zar zor seçebiliyordum Mahir'in arabasını. Onu takip edecektik sözde ama arada mesafe bırakıyordu. Adresin onda da olmasındandı bu rahatlığı. Ama işte, ben rahat değıldim. Böyleyken daha bir baş başa kalmışız gibi hissediyordum. Sanki tüm olanlardan uzak bir yolculuğa çıkmışız gibi.

"Bluzunu değıştirmişsin?" deyince boş bulunup bakışlarımı ondan tarafa çevirdim. Bana bakıyor ve üzerimdeki askılı beyaz bluzu inceliyordu.

Rüzgar gideceğı için son dakika ona kek yapma işine girişmiştim ve istemeden de olsa kek hamurunu çırparken üzerime sıçratmıştım. Bu yüzden şimdi üzerimde mavi bir kot pantolon ile askılı, öncekine birebir benzeyen beyaz bir bluz vardı. Tabi bunu ona söylemeyecektim. Deli mi deliydi, geri dönmeye, Rüzgar'ın evini basmaya kalkabilirdi. Güldüm istemsizce. O çoktan kekleri bitirmiş bile olabilirdi.

"Neden gülüyorsun?" diye sorunca omuz kırdım. "Benimde sırlarım olabilir Üsteğmen. Sana her şeyi anlatacak değılim," dedim.

"Erva!" Öyle bir söyledi ki ismimi uzata uzata, bakışlarım yeşil gözlerinde kaldı. Kaşlarımı oynattım. "Ne Erva," dedim umursamaz çıkarmaya çalıştığım sesimle ama durumun aslı hiç öyle değıldi. Derin bir nefes aldım fakat bu da bir hataydı. Kokusu doldu içime, çiçek açtım. Yutkunarak bakışlarımı arabanın ön camından akan pencereye çevirirken, "Sen de bana isimle hitap etmesen mi acaba," diye söylendim kendi kendime, kısık bir sesle. Duymamıştır sanırken, "O nedenmiş?" dedi ima dolu bir sesle. İmasıının altında öyle çok anlam yatıyordu ki. Birer birer okudum sanki. İsmimi söylemekten keyif aldığını belli ediyordu ses tonu. Vazgeçmeyeceğini, söylemekten bıkmayacağını. Belki bana öyle geliyordu ama içimdeki çiçekler çoğaldı çoğaldı...

"Ben de isminle hitap etmiyorum," dedim düz bir sesle.

"Ne dememi istersin?" diye sordu bu defa. Vazgeçmiyordu.

Omuz kırdım. Dudağımı bükerken, "Bilmem," diye mırıldandım. "Belki Albay'ın kızı... Öyle diyordun bana. Albay'ımın emaneti. Unuttun mu? Hem zorlanmazsın. Ağzın alışık..."

Direksiyonu tek eline alıp camdan tarafta olanı kapının kenarına attı. Onu izlemiyordum ama ister istemez fark ediyordum her hareketini. Serbest olan eli ensesindeki saçları karıştırırken, "İsmi söylemeyi seviyorum," dedi tok bir sesle. "Minerva'da çok güzel ama bana kendini tanıtırken Erva diye düzeltmiştin. O günden beri nadiren Minerva demişimdir sana. Böyle daha çok bana ait hissettiriyor."

Ona dönmek istedim yüzümü ama yapamadım. İçimi çekerken canım acıyordu. "Ben sana ait değilim ki. Hiç olmadım." *Olamadım.*

Başım yan pencereye çevrilirken hafifçe öne eğilmişti ve ben onu gördüm. Parlak, altın sarısı kapağı olan, Ceylin'e ait, yarılanmış parfüm şişesini. Boğazım düğümlendi, can acım bu defa daha derinden hissedilir oldu. Onun bu arabada hala eşyaları vardı. Halası falan yoktu aslında. Ceylin onun sevgilisiydi ve yabancı olan bendim. Eşyalarının orada burada olması kadar normal ne olabilirdi? Ben tüm normallere rağmen, bunu anlamama rağmen yine de yediremedim kendime. Uzanıp elime aldım içi pembe gül rengi sıvıyla dolu olan şişeyi. Buz gibiydi ya da benim onu tutan ellerim buz kesmişti. Anlayamadım.

Ona doğru uzattım. Zaten bana bakıyor oluşundan sebep parfümü hemen fark etti.

"Sen yine de Albay'ın kızı de bana," dedim çatallaşmış bir sesle. "Bu Ceylin'in. Gidince ona verirsin. Bilmiyorum, belki burada kalsın istiyordur."

Dilime hâkim olamayacağımı son cümlemde hissetmiştim. Kendimi o soruyu sorarken buldum bir anda. "Güzel kokuyor muydu Üsteğmen!?"

Arabanın aniden duruşuyla kemerime rağmen az da olsa önce öne sonra geriye doğru savruldu. Şişe elimden düşüp bardaklığa sertçe çarptı ve çatladı.

Ben şoku üzerimden atamışken çatlaktan kaynar gibi fışkırıyordu Ceylin'in kokusu arabanın içine. Gözlerimin tomurcuklanmasına da nefesimin hepten kesilmesine de engel olamadım.

Ciğerlerim onu kabul etmiyordu sanki. Artık Doru'nun kokusuna karışan kokusunu istemiyordu. Ellerim titreye titreye kemeri çözdüm. O da kemerini çözüyordu ve gözlerini özür diler gibi yüzümde dolaştırıyordu.

"Ben... ben Mahir'ler ile gideyim en iyisi," diyerek kapının kolunu tuttum. "İneceğim ve onları arayacağım," dediğimde kalın parmakları bileğime dolandı. Elimin biri kapının kolunda diğeri onun buz kesmiş avucunun içinde kalırken, "Bırak," dedim ama yine bir fısıltıdan ibaretti sesim.

Bıraktı ama kendi tarafındaki kapıyı açıp indi aniden. Ne yaptığını anlamaya çalışacak halde değildim. Olduğum taraftaki kapıyı açıp indim. O çoktan dolanmıştı benden tarafa. Şimdi koca cüssesi ile karşımda duruyordu. Beni kenara çekip kapıyı kapattı ve arabayla bedeni arasında abluka altına aldı. Ellerini iki yanımdan arabaya dayamıştı ve ben hareket edemiyordum. Bacakları bacaklarıma değiyordu.

Tali yolda durmuştuk ama hemen yanımdan arabalar süratle gelip geçmeye devam ediyordu. Saçlarım esen rüzgârın şiddetiyle yüzüme savruluyordu. Saçlarımın arasından dolu dolu olan bakışlarımı öfkeyle gözlerine kaldırdım. "Ne yapıyorsun!?" diye bağırdım. "Gitmek istiyorum ben."

"Gidemezsin," dedi kendine benimkiyle aynı ses tonunu seçerek. Elinin birini kaldırıp arabanın tavanına hıncını alır gibi vurdu. Gözlerim çıkan sesin şiddetinden kapanıverdi. Öfkesi bana değildi, biliyordum ama yine de engel olamadım kendime. Titriyordum. Sinirdendi kesinlikle. Öfkeliydim. Neye olduğunu tam bilmiyordum ama her şeyeymiş gibi hissediyordum.

"Kaldır başını," deyince anladım başımın önüme eğildiğini. "Ceylin'de soktuğumun düzenbazlıkları da umurumda değil. O parfümün orada olduğunu bilmiyordum. Bilseydim orada olmazdı!" diye bağıırıyordu. Her kelimesinde alnındaki bir damar öfkeden belirginleşip atmaya başlıyordu.

Yüzüme dağılan saçları tutup kenara çekerken, "Doru," dedim onun sakinleştirmek istercesine yumuşak bir ses tonu seçerek. Haklıydı, hem de çok haklıydı öfkelenmekte. Ben boşu boşuna atar gider yapmıştım ona. Bilse ne olurdu sanki parfümün orada olduğunu. Bana neydi hem?

"Seviyorum lan ben seni! SEVİYORUM! Siktiğimin parfümünü ne diye..." Dudağının kenarını ısıırıp kötü söz sarf etmemek için başını yana doğru çevirirken kendini sıkıttığının bilincindeydim.

"Ö-özür dilerim," dedim titrek bir sesle. Düşününce onu sinirlendirecek sözler sarf etmiştim durduk yere. Kaza bile yapabilirdik. Ne aptaldım.

"Ben," diyerek sıkıntılı soluğumu onun boynuna doğru bıraktım. Üzerime doğru eğildiğinin farkında bile değildi. Başımı geriye atıp, "Doru özür dilerim," dedim tekrar. Bu defa gözlerim fena dolmuştu. Taştı taşacak halde,

titremeye devam eden sesimle, "Ben de böyle bir manyağım işte. Çok sevince... Engel olamadım," diye fısıldadım. Rüzgârın uğultusuna karıştı sesim ama o duydu biliyorum. Gerginlikten sıkıldığı dişleri çenesinin hareketleri serbest kalmıştı çünkü.

Bakışları sakinleşmiş olarak beni bulduğunda, başım tekrar yüzünü bana doğru dönmüş olmasından sebep arabaya yaslandı. Artık geri çekilecek bir mesafe kalmamıştı elimde.

Tüm mesafesizliğe rağmen biraz daha yaklaştı. Bir nefeslik uzaklık kalmıştı dudaklarımızın arasında artık. Soluğunun sıcaklığını dudaklarımın üzerinde hissedebiliyordum. İçim kavruldu o an sanki. Kavruldu ve ben bir avuç kül oldum, rüzgâra karışıp savruldu.

"Yapma," dedim ne yapacağını anladığımdan, yalvarırcasına. Başımı arabanın üzerinde hızla yana çevirdim ve nefesi yanağıma çarptı, oradan boynuma doğru dağıldı.

Hızlanan sıcak solukları boynumda atan damarın üzerine denk düştüğünde yutkundum. "Doru," diye söylendim panikle ama dudaklarının yumuşak dokunuşunu o damarın üzerinde hissedince nefesim kesildi, konuşamaz oldum lal kalmışçasına.

Atan o damarı öptü. Öptü. Öptü... Elleri aşağıya kayıp belimin iki yanını kavrarken ben titriyordum. Ellerinin arasında zangır zangır titriyordum. Belimin yanını sıkıştırdı elleriyle. "Benim istediğim, sevdiğim tek koku seninki," diye soluklanırken boynumun yanında, ben bugün kaçınıcı kez dillendirdiğimin farkında olmadan dudaklarımın arasından bir kez daha adının dökülmesine izin verdim.

Başımı çevirip derin derin nefeslenirken artık dayanamaz gibi güneşimi kesti yüzü. Yüzlerimiz eşitlenmişti ve şimdi gözlerimin içine bakıyordu gölgeli yeşilleriyle. "Aynı yolda yürüyeceğiz demiştin sana. Biz çoktan çıktık o yola Erva," diye fısıldadı dudaklarımın üzerine. Dudaklarımız dokunmadı ama sözcükleri ondan önce öptü sanki beni. Bir anlığına kavuşmuşuz gibi hissettim.

Başımı iki yanına salladım son direnişimi gösterir gibi, lakin onun dudakları çoktan nefesim olmuştu. Tüm hasretine karşılık bulur gibi öperken beni minik bir sızlanma döküldü ağzımın içinden, onun ağzının içinde boğularak kayboldu hemen.

Belki hataydı ama engel olamadım kendime. Kollarım boynuna dolanırken öpüşlerine karşılık verdim. Elleri daha çok sıkarken belimin yanlarını, ceketini omzunun üzerinden avuçladı parmaklarım. Kumaş

pantolonu kot pantolonuma sürtündü. Göğsünün sertliğini bedenimin üzerinde iyiden iyiye hissederken içine çeker gibi aldı dudaklarımı ağzına.

"Sen hep bana ait oldun," diye Öpücüklerine ara vermeden soluk soluğa fısıldarken ağzımın içine, arabadaki sözlerime alındığını hissettim ses tonundan. "Hep bana..." diye tekrar vurguladığında dudaklarımın arasından ismi döküldü.

Bölüm Bitti...

*Yeni Bölüm Alıntıları(Tam iki adet) İnstagram Hesabımda : **piyamor_***

18. Bölüm - GÜLÜMSEME

Merhabalar :)

Yeni bölümle geldim

Beğenmeyi, yorum yapmayı ve takip etmeyi unutmayın olur mu?

Bölüm Şarkısı: Hüsnü Arkan - Düşler Sokağı

Benim düş sokağım yazmak,

Bu yüzden içime dokunan bu şarkıyı size yolluyorum. Dinleyerek okumanız tavsiyemdir.

KEYİFLE OKUYUN:)

18. BÖLÜM

GÜLÜMSEME

*

İlk değildi. Onun beni öpüşü ilk değildi. İkinci de değildi. Bizim iki ilkimiz vardı.

İlkini sır gibi sakladığım günlüğümün sayfalarında yaşatırken, ikincisini yüreğime mühürlüyordu şimdi. Ben bu adama kör kütük aşkıttım. Kollarının arasında titreyişlerim, göğsümün altında durmaksızın kanat çırpın binlerce kuş saklıyormuşçasına heyecanlanışlarım, soluğumun kesilişleri ve dizlerimin bağlarının birer birer çözülüşleri bu yüzdendi. Öyle çok seviyordum ki onu, kendime verdiğim sözler, geri duruşlarım, ona gitmek isteyen adımlarımı tutuşlarım, yüreğimi susturuşlarım boşunaydı, biliyordum. Doru benim bu dünyadaki tüm yollarımın bağlandığı tek adamdı. Dudakları dudaklarımda, beni öpmeye devam ederken ağlayacak olmam da bu yüzdendi.

Doru Demir, benim imkânsız aşkım, artık o kadar da imkânsız değildi.

Elimin biri kayıp ceketinin altından gömleğinin göğüs kısmını avuçlarken ensesinde duran elim onu biraz daha çekti daha da yakın olmak ister gibi. Dudaklarımın arasından dökülen minik inilti onun öpüşlerini şiddetlendirirken, oluşan bereler sadece dudaklarımda değildi. Yüreğim parçalanıyordu benim. Ve tekrar ağlama hissiyle doluyordu içim. Ben

hayatım boyunca bu kadar mutlu olduğum bir an daha yaşamadım. Öyle bir andı ki nefesim kesildi ama ben onun soluklarına tutunup nefeslendim. Bir bütün olmak gibiydi. Parçalara ayrılan yüreğim onunkiyle birleşiyordu ve biz bütün olmuşuz gibi sarılıyorduk birbirimize.

"Ölmek gibi," dedi dudaklarını benimkilerden ayırmazken boğuk, çatallaşmış bir sesle yüreğime dil olur gibi. "Son bulmak gibi ama daha çok yaşamak. Öyle bir arada kalmışlık ki bağımlı ediyor kendine. Bağımlın oluyorum."

Nemlenen gözlerim yaşları serbest bıraktı, tutamadım. Bu defa engel olmadım. Söylediklerinden farklı değildi hissettiklerim. Onu öyle iyi anlıyordum ki. Sonun o, başlangıcın da yine o demekti bu. Ben en başından biliyordum onun sonum olacağını. Onun yeni farkına vardığı bu gerçeği gözlerimdeki yaşları serbest bırakan.

Sıcak avuçları yüzüme kapanırken başparmakları yaşları yanaklarıma dağıtıyordu.

İçimden çığlıklar yükseliyordu. Orada yalnızca onun adını haykırırken ben, şimdi ne olacağını düşünüyordum. Bir başlangıç mıydı yaşadığımız an yoksa hala belirsiz mi kalacaktık?

Dudakları tedirginliğimi dudaklarımın titreyişlerinden okumuş gibi ayrılırken, öpüşlerinin dudaklarımda bıraktığı nemi rüzgâr süpürerek kurutuyordu. Öncesinde, sıcaklığını da üzerinde bıraktığı dudaklarım, şimdi serbest kalışıyla üşüyordu.

Biz durmuştuk ama yüzlerimiz karşılıklı birbirine dönükken hala tek nefeste soluklanıyor gibiydik. Onun soluğu benimkine, benim soluğu onunkine karışuyordu. Alnı alnıma yaslanırken ismimi kaç defa söyledi sayamadım. "Erv... Erva..."

Hala gömleğini avuçlamakta olan elimin parmaklarını düzleştirip göğsünün üzerine kapattı. Elini elimin üzerinden çekmeyip orada tutarken, ben göğsünün altındaki kalbinin delice atışlarını avucumun altında dinliyordum. Güm güm güm... Öyle hızlı atıyordu ki, gözlerim belirginleşirken onun ışıl ışıl parıldayan yeşil gözlerine kaldırdım bakışlarımı.

Ne diyeceğimi bilmedim. Öyle garip bir andı ki, ben konuşamıyordum. Karşıсындаyken dilim çok kereler lal olmuştu ama bu defa başkaydı.

Ne diyeceğimi nasıl konuşacağımı bilemediğim bir anın içine hapsolmuştum ben tam da şu an. Doru bakışlarını gözlerimden çekmezken, hala dudaklarımın ucunda soluklanan aralık dudaklarının sıcaklığını

birbirimize dokunmuyor olmamıza rağmen hissedebiliyordum. İlk geri çekilen olmama rağmen onu tekrar öpmek isteyen de yine bendim.

Halen göğsünün üzerinde duran elimi yanıma serbest bırakabildim ama birbirine yaslı duran bacaklarımızı ayıramadım. Yüzüm avucunun birinin arasındaydı ve ben arabaya yaslıydım. O konuşsun istedim. O konuşsun ve ben ne olduğumuz konusunda kararsızlık yaşarken beni içinde bulunduğumuz durumu ilk açıklayan yapmasın. Bilmiyordum ki, ben ne olduğumuzu bilmiyordum.

Bir otoyolun kenarında duruyorduk ve dakikalar önce öpüşmüştük. Ben daha anın şokunu, heyecanını, içimde bıraktığı yangın hissini atamamışken, onun sevgilisinin ailesi ile tanışmaya gittiğimizi aklımdan çıkaramıyordum. Gerçek bir ilişki olmasa da aralarındaki, olan tam olarak buydu.

Ceylin heyecanla onu evinde bekliyordu. Arkadaşı olarak gideceğimi sanıyordu yanına. Sevgilisini elinden alan arkadaşısı olarak değil. Gerçi biz onunla arkadaş falan değildik. O da öyle görmüyordu ve bunu düşündüğüm anlamda sorun etmeyecekti. Yalnızca benden daha çok nefret edecek ve bilenecekti. Bunu sorun ediyor muydum, hayır. Ama ben tamamıyla bana ait olamayacak bir adamla bir başlangıç yapmak istemiyordum.

Dudakları bir şey söylemek ister gibi aralanırken gözlerimi gözlerinden kaçırdım. "Engel olamadım," diye boğuk, yarı anlaşılır birkaç kelime döküldü önce ağzından. Sonra net bir şekilde, "Kendime engel olamadım. Sen öyle güzel dururken önümde ben... Erva, ben seninle artık bir baş-" diye açıkladı önceki sözlerini, lakin telefonun sesiyle yarıda kaldı sözleri.

Burnundan sıkıntılı soluğunu bırakırken yüzüme, bir süre hiç kıpırdamadan kaldık öylece. Alnı alnıma yaslandı ve ben gözlerimi onun şimdi kapalı olan gözkapaklarına çevirdim. "Aç- açmalısın," dedim titreyen sesimle. "Önem- önemli olabilir." Dilimi bağlayan tek adamdı Doru. Hala konuşamıyordum.

"Şu an önemli olan yalnızca sensin," deyince tok bir sesle, gözleri aralandı ve ben onun bakışlarında kaybolurken buldum yine kendimi. "Nasıl devam edeceğim ben böyle?" diye bir soru yöneltti çıkmazdaymışçasına, kalp atışlarım hızlandı. Asıl ben nasıl devam edeceğim diye sormak istiyordum ona. Aynı çıkmazı ben de yaşıyorum demek istiyordum ama tuttum kendimi.

Telefon kapanıp tekrar çalmaya başlamıştı ceketinin cebinde. Andan çıkabilmemin tek yolu olarak telefonunu gördüm ve ceketinin cebine uzanıp telefonunu çıkardım. Ellerim titriyordu ve ben eli yüzümü serbest

bırakırken ekrandaki isme bakmadan ona doğru uzatırken fark ediyordum bunu.

Aldı ama konuşmak için uzaklaşmadı. Bakışları telefon ile gözlerim arasında gidip gelirken, açtı ve kulağına götürdü. Hala bana yaslı duruyordu ve uzaklaşmak yerine, yüzünü başımın yanına doğru eğdi. Yanaklarımız birbirine değerken, telefonu diğer tarafında tutuyordu. Yeni kısaltılmış sakallarının sertliğini yanağımda, ağır ağır alıp verdiği nefesinin sıcaklığını boynumla omzumun birleştiği o noktada hissediyordum. Nefesinin yoğun nemi tenime işlerken derin bir soluk almamla göğüs kafesim yükseldi, onun göğsüne çarptı.

Böylesine yakın olmak başkaydı. Hayatım boyunca böyle bir hissi hiç deneyimlememiştim ben. Yarım bir soluk, titrek başka bir soluğu takip ederken zaman benim için durmuş gibiydi. Mahir'in telefonun ahizesinden az da olsa yükselen sesini duyabiliyordum.

"Neredesiniz siz? Arkada değilsiniz. Takip edecektin Doru. Aynı anda varmamız lazım adrese..."

"Geliyoruz," dedi Doru sıkıntılı bir sesle. "Beş dakikaya yetişmiş oluruz size."

Onlarla aramızdaki mesafeyi açalı beş dakikadan fazla olmuş gibi hissediyordum. Halbuki geçen zaman ancak o kadar olabilecek kadar kısaydı.

"Bizimkiler varmış adrese. Kapının önündeki seyyar satıcı bizim Cemil. Çırağı da Fırat. Karşı evin çatısına da bir baca temizleyicisi koyduk. O da Sefa. İhtiyaç anında aklında olsun. Onlar zaten tetikte bekliyor olacak."

Net olmasa da anlayabilmiştim Mahir'i. Ben bu kadar önlem alarak gittiğimizi yeni öğreniyordum.

"İhtiyaç olacağını sanmam," diyerek elini belimin yanına koydu Doru. Sahiplenir gibi avucunun arasına alırken bluzumun üzerinden belimin yanını, "Bir taşkınlık çıkarmayacaklar," diye fısıldadı kendinden emin, boynumdaki o noktaya iyice yaklaştırırken dudaklarını. Bu yaptığı bana işkence etmekten başka bir şey değildi. Dakikalar önce orayı, boynumun yanını öptüğünü düşünmek istemiyordum ama çıkaramıyordum da aklımdan. Düşündükçe midemin altında bir noktaya ateş topları düşüyordu. Dizlerim titriyordu ve ben artık ayakta durabileceğimi pek sanmıyordum. Ellerimle aramızda mesafe açmaya çalıştığım sıra, telefonu kapatıp ceketinin cebine kaldırdı.

"Mahirler bekliyor," dedi gayet düz, rahat bir ses tonuyla. Ben ne haldeydim haberi yoktu tabii. Ondandı bu rahatlığı. "Yetişmemiz gerek-"

"Duydum," dedim tersler gibi. Kaşının biri havalanırken ellerimle iyice mesafe koydum aramıza ve sonunda ondan uzaklaşmayı başarabildim. "Gidelim," dedim alelacele. Saçlarımı dağıtan, düzelttikçe dağıtmaya da devam eden rüzgâra rağmen olduğum yerde çabalarken, bana doğru döndü yüzünü. "Anlaşıldı," dedi homurdanır gibi. "Yine başladığımız yerdeyiz."

Cevap vermeyecektim, çünkü bende şu an ne olduğumuzu bilmiyordum. Benim ondan kaçışlarım heyecandandı. Çok utanmaktandı. Halimden anlayamıyordu çünkü ben onunla ama onsuzken çok iyi öğrenmiştim mesafeli durmayı.

Beni öpmüştü. İlk değildi belki ama ben yalnızca bunu hatırlıyordum. İlk öpücüğünü veren biri nasılsa öyleydim ben. Dilim damağım heyecandan kururken, "Gidelim mi artık," dedim zorlukla yutkunarak, hala kapının önünde durmakta direnen iri cüssesine doğru adımlayarak. "Geç kalacağız sevgili sevgiline." Laf sokmak hiç aklımda yoktu aslında. Ben onu kendimle olduramadıkça kendiliğinden dökülüyordu dilimden sözcükler.

Dudağının kenarını dişlerken başını da yana çevirdi. Sağ taraftan akan trafikte dolaştırdı gözlerini, "Geç kaldığım doğru ama ona değil. Neyse ki şu an yanıdayım," dedi nefeslenirken. Aynı şeyden bahsetmiyorduk, biliyordum ama verecek bir cevabım yoktu ona. Bakışları tekrar bana döndüğünde ben hemen önünde duruyordum. Omuzlarımı tuttu. Beni çevirdi ve kapıyı açtı. Bırakmadan önce arkamdan enseme doğru eğdi başını, "Doyamadım," diye fısıldadı. "Doyulmuyorsun."

Bugün biter miydi acaba? Ya da kalbimin atışları iyice hızlanıp beni öldürmeden önce kurtulabilir miydim içinde bulunduğum karmaşadan? Elimin birini çaktırmadan alev alev yanan yanağıma dokundurarak sıcaklığını almaya çalıştım. İki ateş topuna dönüşmüştü sanki yanaklarım, ne yapsam geçmeyecekti, biliyordum. Yanından geçip koltuğa oturdum, kapıyı kapattı.

*

Yol boyunca pek konuşmadık. Hızla akan trafikte ilerlerken onun kaçamak bakışlarını hep üzerimde hissetmiştim ama dönüp bakmamıştım. Oysa ona bakabilmek için öylesine içim gidiyordu ki benim, yapamıyor oluşumdan sebep boğazıma oturan yumrularla savaşıyordum tüm yol boyunca.

Tam bir buçuk saat sonra, Ceylin'in gönderdiği adresin bir alt sokağına vardığımızda, Mahir'ler çoktan gelmişti ve bizi bekliyorlardı. Evin önünde buluşulmamasını yolculuk sırasında telefonda kararlaştırmıştı Doru ve Mahir. Öncesinde konuşmak istiyorlardı. İkisi bir apartmanın önüne geçip sessizce durum değerlendirmesi yaparken ben Ender'in yanında, kenarda bekliyordum. Yasin Mahir'in arabasına yaslanmış etrafı inceliyordu. Öylesine bakınmadığını biliyordum. Sadece o değil, diğerlerinin de sokakta dolaşan bakışları boş değildi.

Etrafta tehlike emaresi arıyorlardı ama ben gelmeyeceğinden çok emindim. Ceylin'in benden ne istediğini bilmiyordum -canımdan başka- ama alamadığından da bir o kadar emindim.

Belki buradaki hiç kimse bilmiyordu ama ben çok iyi biliyordum. Ceylin hırs dolu bir karaktere sahipti. O dilediğini almadan hiçbir şeyin peşini bırakmazdı.

"Kadir niye gelmedi?" diye sordum yanımda duran Ender'e.

Belli belirsiz sırttı. "Geldi," dedi. "Sadece sen göremiyorsun."

O öyle söyleyince ben istemsizce etrafıma bakındım. "Nasıl?" diye sordum şaşırarak. "Nerede ki?"

"Erva," dedi adımı vurgulayarak. Bakışları bende değildi. O da sokağı tarıyordu şimdi gözleriyle çaktırmadan. "Bu tahmin ettiğin kadar basit bir şey değil. Canın söz konusu. Sen belki Ceylin'in manyaklıklarını anlattıklarımız kadar biliyorsun ama o kız tek başına bir terör örgütüne bedel. Hiçbirini henüz kanıtlayamadık ama eminiz biz," dedi bakışlarını belirginleşmiş bakışlarımda buluştururken. "Kadir buralarda bir yerde. Ya da her yerde. Onun bir keskin nişancı olduğunu bilmiyorsun değil mi?"

Başımı olumsuz anlamda sallayınca devam etti. "Duvarların arkasını bile görür o. Ceylin ile babasının sana zarar vermeyi planlaması durumunda harekete geçmek için bekliyor. O bu görevin hayaleti. Farkındaysan genelde Ceylin'den ve bulunduğu ortamlardan uzak duruyor."

Dilimi yutmuş gibi kalırken, "Korkma," dedi gözlerimin içine daha önce onda hiç görmediğim keskin bakışlarıyla bakarak. "Korkmuyorum," dedim ama sesim titredi. Korktuğumdan değildi. Yalnızca, ben onları hiç görevdeyken görmemiştim. Şimdi hepsi, hep güler yüzlü, toy bir delikanlı gibi davranan Ender bile devleşmişti sanki karşımda. Başka başka adamlara dönüşmüşlerdi.

"Gidiyoruz!" diye seslendi Mahir bize doğru yaklaşırken. Onun sesiyle bakışlarımı onlardan tarafa çevirirken Yasin'de arabayı kalçasıyla iterek

doğruldu ve yanımıza geldi.

Onları takip ederek adımlarken, Doru bir yanımda Ender diğer yanımda yürüyordu. Mahir ve Yasin ise önden adımlıyorlardı.

"Gayet normal karşılayacaklar bizi," dedi Doru bakışları önde, kuru bir sesle. "Normal bir baba bulacağız karşımızda." Tahminini söylüyordu yalnızca ama ben öyle olacağını biliyordum zaten.

"Ceylin mesaj atmış," dedi sonra benden tarafa çevirerek bakışlarını. Elinde tuttuğu telefonunu sallıyordu. "Babasının yumuşadığını, birlikteliğimizi onaylayacağını yazmış."

Bunları neden bana söylediğini bilmiyordum ama boğazım düğümlendi, yutkunamadım. Adımlarım yavaşlamış ve ben farkında olmadan biraz geride kalmış olacağım ki durup bana baktı. "Orada olacak olan hiçbir şey gerçek değil, bunu unutma," dedi net bir sesle ve dalgın gözlerime baktı.

"Gerçek olanı yaşadık biz."

Yolda olanlardan bahsediyordu. Utançtan anlık yanaklarım yanarken bakışlarımı kaçırdım ondan ve kendimi adımlarımı hızlandırmaya zorladım.

Öne geçtim ve Mahir'in yanında yürümeye başladım. Bana şöyle bir bakıp omuz attı Mahir. "Yanımdayım, Erva," dedi güç verir gibi.

Doğrusu biz Mahir ile hala biraz anlaşılamazdık ama onun iyi bir dost olduğunu en çok böyle zamanlarda anlıyordum. Gülümsemeye zorlayarak kendimi, "Biliyorum," dedim ve omzunda dolaştırdım elimi.

Sonunda verilen adresin tam önüne vardığımızda Mahir, Doru'nun öne geçmesine izin verdi. Onu hemen arkasında takip ediyordum ve avuç içlerim terlemeye başlamıştı.

Geldiğimiz yer, yani Ceylin'in babasının evi iki katlı bir villaydı. Yönü plaja bakıyordu. Önünde, sağında ve solunda dizili apartmanlar yüzünden plaj zar zor görünüyordu. Küçük bir bahçesi vardı önünde. Bakımsız bitkilerle doluydu dört bir yanı. Çiçeklerin köklerini çalılar sarmıştı. Babasının ara ara bu eve kalmaya geldiğini biliyordum. Ya bu da bir yalandı ya da adamın bahçeyle uğraşmaktan başka işleri vardı.

Doru'nun kapıya adım atması ile kapı daha çalınmadan Ceylin tarafından açıldı.

Üzerinde siyah, diz altında biten bir elbise vardı. Koyu kahve saçlarını maşalamış, her zamankinden farklı bir makyaj yapmıştı yüzüne. Bizi görünce neşeyle dolaştırdı gözlerini üzerimizde. Sonra heyecanla kucakladı Doru'yu. "Hoş geldiniz sevgilim," diye fısıldadı kulağına ama ben onlara yakın duruyor oluşumdan sebep duydum.

Kucaklaşmalarından dolayı kendimi kötü hissetmemek için başımı yanımda duran Ender'e doğru çevirsem de kar etmedi. Boğazıma dakikalar önce oturan yumru büyüdükçe büyüdü sanki.

"Hoş bulduk," diye tek düze bir sesle mırıldanırken Doru, "Baban içeride mi?" diye sordu kuşku bırakmayan oldukça normal bir ses tonuyla.

"Evet, sizi bekliyorduk," diyerek Doru'dan ayrılınca Ceylin bakışlarımı gülümsemeye gayret ederek ona çevirdim. "Heyecanlı mısınız?" diye sordum.

Ceylin oldukça net bir şekilde başını sallayıp elini kalbinin üzerine koydu. "Fena, fena..." dedi soluksuz kalmış gibi. "Bugün bizim miladımız."

"Tebrik ederiz Ceylin," dedi kenardan Yasin, Doru'nun arkadaş sıfatından ona yakınlık göstererek. Onu diğerleri takip etti. Sadece bir tanışma olacaktı. Bu kadarı fazla değil mi diye düşünürken ben, Ceylin hepimizi içeriye buyur etti.

Evin küçük bir holü vardı. Oradan üst kata çıkan bir merdiven dolanıyordu. Ceylin heyecanlı adımlarla üst kata çıkan merdivenleri tırmanırken bir yandan da bizimle konuşuyordu. "Atıştırmalık bir şeyler hazırladım kahvelerin yanına. Yoldan geldiniz acıkmışsınızdır." Bir anda durdu ve başını omzunun üzerinden Doru'ya çevirdi. Fısıldar gibi, "Babam sert adamdır ve pek konuşmaz. Erva tanıştı onunla, biliyor. Sakın üstünüze alınmayın olur mu?" dedi olacakları önceden söyleyerek onu rahatlatmak istercesine.

Doru başını sallayınca merdivenlerde adımlarını hızlandırarak çıkmaya devam etti.

Üst kat, alt kata göre daha ferahtı. Direkt büyük bir salon karşılamıştı bizi. Salondan diğer odalara kapılar açılıyordu. Üst kat aydınlık olmasına rağmen mobilyalar oldukça koyu renkti. Koltuklar bile siyahtı ve yine siyah renk ahşap kenarlıkları vardı.

Ceylin'in babası Cezmi Aşır salondaki koltukta oturuyordu. Geldiğimizi görünce ayağa kalktı. Ben bu adamı tanıdım tanıyalı hep bir sert ifade vardı yüzünde. Şu anda da o ifade hakimdi yüzüne. Bildiğimden garipsemedim bu durumu. Düz bir sesle, "Hoş geldiniz," diye seslenince, Doru önce davranıp adamın önüne yürüdü ve ona elini uzattı. Tokalaşırlarken ne onun yüzünde ne de diğerlerinin yüzünde olağan dışı bir ifade vardı. Öyle profesyonellerdi ki, şaşırıp kalmıştım.

Tabii bunu belli etmedim. Yanımda Ender duruyor olmasına rağmen ben onlardan hep bir adım geride duruyordum. İsteyerek olmuyordu bu. Odada

bulunan herkesi en iyi tanıyan bendim ama hepsinden de yabancıymışım gibi hissediyordum.

En iyi tanıdığım ise Doru'ydu ve ben ona da bir yabancıydım şimdi.

Cezmi Aşir eliyle karşısındaki koltukları gösterip, "Oturun lütfen," deyince bizimkiler koltuklara oturdular. Bende yine onları takip ettim. Yanımda Ender oturuyordu. Cezmi Aşir yanına Doru'yu oturtmuş, onun yanına da Ceylin oturmuştu. Yasin sağındaki tekli koltukta, Mahir ise solumdaki koltuktaydı.

"Açlardır," dedi adam yüzündeki sert ifadesizliği korurken. Ceylin'e kaş göz etti. "Kalk yiyecek bir şeyler ikram et hemen!" dedi baskın bir sesle.

Ceylin ikiletmeden yerinden kalkarken ben sıkıntılı nefesimi bırakıp gözlerimle onu takip ettim. "Yardım etmemi ister misin?" diye sordum, ama o eliyle yok der gibi gülümseyince bana, yerimde kaldım. Soruşum mecburiyettendi. Ceylin'in arkadaşı olan Erva olsa böyle yapardı en azından.

"Ceylin bahsetti sizden," diye girdi konuya Cezmi Aşir sözlerine sadece Doru'yu değil diğerlerini de katarak. "Askermişsiniz."

Ender'in yanımda gerildiğini hissettim. Doru ise sorusunu gayet normal karşılayarak, "Öyle," dedi hemen.

"Sizinle tanışmayı çok istiyordum," diyerek konuyu adama çevirdi ustalıkla. Yani asıl geliş amacımıza. Onun hakkında ne kadar bilgi toplarlarsa o kadar iyiydi. Elbette doğruları söylemeyecekti, kimsenin de böyle bir umudu yoktu ama en azından pot kırar diye beklenti içerisindeydiler.

Cezmi Aşir'i az çok tanıdıysam hata yapmayacaktı. Çünkü oldukça zeki bir adamdı ve istemediği hiçbir şeyden bahsetmezdi. Tam bir sır küpüydü o.

"Ceylin sizden çok bahsetmedi. Sadece ona çok düşkün olduğunuzu biliyorum."

Adam Doru'nun sözlerine başını sallarken, "Çok," dedi baskılı bir sesle. "Saçının teline yel değse hesabını sorarım." Sesinde tehdit sezdim. Bu her babanın, kızını korumak isteyen bir babaninki kadardı ama Doru'yu sindirmeye çalıştığı da ortadaydı.

"Şimdi sen ona talipsin ya..." dedi Cezmi Aşir kaşlarını kaldırarak. "Ben o yel misin değil misin onu merak ediyorum."

"Yel miyim bilmiyorum ama," dedi Doru adamdan gözlerini ayırmadan. "Saçının teline değecek yel bana değmeden geçemez." Hemen sonra bakışları bir anlığına bana değdi.

Cevabı Cezmi Aşir'i tatmin etmiş görünüyordu. O başını sallarken benim başım istemsizce önüme eğildi ve dizlerimin üzerinde gergin bir şekilde duran ellerime çevrildi gözlerim. Doru'nun, Ceylin ile ilişkisi boyunca benzer sözleri çok duymuştum ondan. Neden bilmiyorum, sözlerinin artık gerçek olmadığını bilmeme rağmen canım çok daha fazla yandı.

Onlar kendi aralarında sohbete tutuşurken dalıp gittim. Dalgınlığımı Ceylin'in elinde büyük bir kahve tepsisi, kahvelerin yanına koyduğu atıştırmalıklarla salona gelmesiyle dağıldı.

Önce tepsiyi salondaki masanın üzerine bırakıp herkesin önüne zigon sehpa dağıttı. Sonra kahve ikramlarını yaptı. Atıştırmalıkları da sehpalara dağıttıktan sonra yerine, yine Doru'nun diğer yanına geçip oturdu.

Mahir o sırada Cezmi Aşir'e bir şey sormuştu ama ne sorduğunu duyamadım.

Cezmi Aşir'in, "Her türlü işi yapıyoruz biz, ithalat ihracat..." demesiyle sorunun iş ile ilgili olduğunu anladım. "Doğuluyuz biz. Tırlarımız var ve Arap ülkeleri ile ticaret yapıyoruz," diye daha detaylı açıklayınca, Ceylin araya girip babasını uyardı. "İş mi konuşacaksın bugün de," dedi gülümseyerek.

Cezmi Aşir başını sallayarak, "Haklısın," dedi ve bir süre sessiz kaldı. Sonra, "Bordo mu?" diye sordu dalgın dalgın ortaya. Ender bacağına hemen yanında duran elini yumruk yapınca ben de gerildim.

"Değiller," dedim hemen. Neden öyle dedim hiç bilmiyorum ama Ceylin zaten onların ne olduğunu biliyordu. Çoktan anlatmış olmalıydı. Sözü benden Ceylin devraldı. "Özel, çok özel bir Tim babacım."

"Güzel," dedi adam düz bir tonlamayla. "Eee şimdi isteme gerçekleşince ne kadar süre beklemeyi düşünüyorsunuz. Anladığım kadarıyla Askerlikten başka mesleğin yok," deyince, üstüne imayla meslek kelimesine vurgu yapınca bu defa gerilen bendim. İki nedeni vardı bunun. Biri adamın askerlere karşı biraz tepkili olması, daha doğrusu onları mesleksiz gibi görmesineydi. Diğeri ise isteme olmamasına rağmen hemen evlilik konusunu açmış olmasıydı. Ellerimi kot pantolonumun kumaşına bastırırken, Ender gerildiğimi hissetmiş gibi elinin yanını usulca bacağıma sürttü. Bu sakın ol demekti, biliyorum.

"Bizim mesleğimiz vatan," diye yanıtladı adamı Doru. "Gerçi biz buna sizin de değiniz gibi meslek demiyoruz. Bizimki vatan borcu. Ondan bir alacağımız yok. Çok şükür geçimizi sağlayabiliyoruz. Kızınıza da bakabilecek durumum var. Ailemle de tanıştıktan sonra uygun görürseniz

elbette evlenmeyi düşünüyörüz," deyince Doru, Ceylin'in yüzü güldü. Benim kalbim ise atmayı bıraktı sanki.

Her şeyin oyun olduğunu bilmeme rağmen yediremedim kendime. Ondan bu sözleri yalandan da olsa duymak çok ağırdı.

"Hımm, sevdim seni delikanlı. Seni deniyor olmama rağmen sözünü sakınmadın."

"Sakınmaz," dedi Yasin vurgulu bir sesle. "Söz konusu vatan olunca hiçbirimiz sakınmayız."

Adam başını salladı. Gülererek, "Güzel güzel..." dedi, ilk defa sert kabuğunu kırıyordu.

Bu bizimkiler için iyiydi. Çünkü onunla bir kez daha görüşebilecek kapı bu şekilde açılmış oluyordu.

"Eee, bir şeyler yiyelim artık o zaman," diyerek hala sehpalarda duran kahveleri ve atıştırmalıkları işaret etti gözleriyle Ceylin. Ben Doru'ya çok bakmıştım ama o ikinci defa gözlerini benden tarafa çevirdi. Gözlerine bakınca bir çocuk kadar mahzunlaştı ifadem elimde olmadan. İfademden anladı ne halde olduğumu, hafifçe başını salladı bana. Bir şey demedi ama onun bana boyun eğişine tutundum. Tuttum kendimi. Çünkü tutmazsam biliyordum ki daha fazla dayanamayacaktım.

Doru gözlerimin önünde evlilik planları yapıyordu. Belki aslı öyle değildi ama işte... Böyle bir durumun içine düşünce insan oyun falan görmüyordu gözü.

Kahvelerin son yudumları içilirken atıştırmalıklara pek kimse dokunmamıştı. Bizimkiler alacağını almıştı ondan. Adamın gözüne girilmişti ve ilerde bir karşılaşma daha mutlaka olacaktı. Kalkma vakti yaklaşıyordu.

"Düğünü ben yaparım. Asker adamsın sen. Paranı sonrası için saklamalısın," deyince Cezmi Aşir bakışlarını ona çevirdi Doru.

Cezmi Aşir'in evlikten bu kadar çok bahsetmesini garipse miyordum aslında. Ceylin herkese babasının geleneksel bir adam olduğundan bahsederdi. Tutucuydu. Bu kadarı bile fazlaydı aslında ona ama kızı için katlanıyormuş gibi davranıyordu. Evlilik söz konusu olmayan bir ilişkiyi de onaylamadığını beli ediyordu.

Ceylin babasının göz hizasında olmadığından sebep çaktırmadan elini Doru'nun dizine koydu. Onun hemen dizinin üzerinde duran elini sahiplenir gibi avuçladı. Doru bakışlarını şaşırmış gibi ona çevirirken Cezmi Aşir'de, "Kahvelerde içildiğine göre..." diye girdi söze beklenti içinde.

Nasıl oldu, nasıl yaptım bilmiyorum tutamadım dilimi.

"Evlilik konuşmak için erken değil mi Cezmi amca," dedim. Sözler dilimden fıskırıyordu sanki, tutamadım. "Tanışmaya geldi Doru." Birini bile kuramadan diğeri dökülüyordu ağzımdan. "Onları desteklemeniz çok güzel. İnşallah ilerisi için konuşulur bunlar ama şimdisi için konuşulacak daha farklı şeyler var. Mesela, Doru'nun babasının tıpkı sizin oralardaki gibi bir çiftliği var İzmir'de." Bakışlarım Ceylin'in afallayıp kalan bakışlarına takılınca gür çıkan sesim düşüverdi birden ve ben son boşboğazlığımı da yapmış bulundum.

"Henüz ailesini bile tanımadınız, ne evliliği..."

İçime kaçmış gibi çıkan sesimle yutkunur halde kalakaldım birden. Ne demiştim ben? Nasıl söylemiştim bunları? Kendime gelir gelmez başım doğruca önüme eğildi ve ben bakışlarımı Ceylin'in öfkeli bakışlarından kaçırdım. Doru'dan tarafa ise hiç bakamıyordum. Cezmi Aşir suspus olmuştu.

Terleyen avuç içlerimi pantolonumun dizlerine silerken titrek bir soluk bıraktım farkında olmadan. Öyle gerildim ki boş bulunup söylediğim şeylerden, başım önde kalasım geldi.

Ceylin'in ve diğer herkesin bakışlarının üzerimde dolaştığını bakmamama rağmen hissedebiliyordum. Garipsemişlerdi haklı olarak.

Ender'in hemen yanımda sırtıttığının farkındaydım. Zaten sözlerim bir onu eğlendirmişti. Ne halde olduğumun farkında bile değildi.

"Ne dedin sen az önce?" diye fısıldıyordu kulağıma doğru. *Ne dedim ben Ender? Ne halt ettim?* Pişmanlık bir kez daha eliyle koymuş gibi buldu beni.

"Doru'nun onu istemeye gelmediğini, sadece bir tanışma olduğunu mu? Ceylin'in babasına resmen sevinme, oğlan hala bizde dedin sen ses tonunla!.." Güldü, ağlayasım geldi. Oradan kaçıp gitmek istedim.

Hangi cesaretle bilmiyorum, bakışlarımı tam karşımda oturan Doru'dan tarafa doğru kaldırdım. Beni izliyordu ve...

Gülüyordu! Öyle güzel gülüyordu ki tüm rahatsızlığıma rağmen içim bayram yerine döndü bir anda.

Bulunduğumuz ortama, Ceylin'in varlığına ve onun babasına rağmen uzasın istedim zaman. Uzasın ve ben ilk kez şahit olduğum bu anda kalayım.

O Ceylin'in yanı başında duran varlığına rağmen gözlerini benimkilerden kaçırmıyordu. Kalabalığa, herkese meydan okurcasına bakarken gözlerimin

içine, "Çek kendini," diye yalvardım içimden, "Çek ne olur. Ben yapamıyorum sen çek kendini."

Yapmadı. Herkese, her şeye rağmen bende kaldı.

Bakışlarımız sadece ikimizin bildiği bir dili konuşur gibi kilitlenip kalırken, kalbimin gümbürtüsü giderek artıyor, her çarpıntıda göğüs kafesimi dövüyordu.

Ceylin'e, onun babasının varlığına rağmen böyle hissederken bakışlarımı kendimi zorlamama rağmen onun yüzünden, gülerken hafifçe kısılan gözlerinden koparamıyordum.

Deniyordum ama nafile, işe yaramıyordu. O gülümsemesini herkesten saklarken, ben gülümsemesini saklamasına neden olan şeylere, tüm nedenlere bir kez daha lanet ediyordum.

İnsan neden bu kadar güzel bir gülüşü gizlerdi ki? Nedenlerini bilmeden Doru'nun içindeki çocuğa sıkı sıkı sarılmak istedim.

Ceylin tıpkı benim gibi onun gülümsemesine takılıp kalmıştı. Aramızdaki en belirgin fark onun Doru'nun yanında oturuyor ve elini tutuyor oluşuydu.

Bakışları aralıklı olarak yüzüme kayarken kızgınlığının az önceki sözlerim yüzünden halen devam ediyor olduğunu gözlerinden okuyabiliyordum. Doru'nun yüzündeki gülümsemenin sebebi de yine aynı sözlerdi.

Ben Doru'nun gülümsemesiyle, Ceylin'in öfkeli bakışları arasında kalırken, yanımda oturan Ender'in sözleriyle çıkabildim yaşadığım karmaşanın içinden.

"Merak etme. O çoktan sana ait olmuş. Bu gülümseme boşuna değil Erva. Üsteğmen'i ilk defa görüyorum ben gülerken ve inan bana boş değil. Bu gülüşler sadece sana."

Kulağıma fısıldadığı bu sözler yüreğime yangın oldu, düştü.

Ancak bu kadar dayanabilmişim işte. Eğer Mahir ve diğerleri beni suçluyorsa bile umurumda değildi o an. Ben Doru'nun gülüşünü görmüştüm. Şu an hem gülmek hem ağlamak istedim. Mahcupça kalktım yerimden. "Ben biraz bahçeye çıkayım," diyerek öne doğru adımladım. Üzgün bakışlarımı Ceylin'de dolaştırdım ama buraya geldiğimden beri ilk defa üzgün hissetmiyordum.

*

Pencerenin kenarlarına dayadığım kollarımın üzerine yasladığım başımla akıp giden yolu izliyordum. Aydın'dan çıkmak üzereydik ve İzmir'e dönüyorduk.

Ben yine Doru'nun arabasında, onun yan koltuğunda oturuyordum. Araba hareket ettiğinden beri hiç konuşmamıştık. Konuşmak istediğinin farkındaydım ama ben konuşacak halde değildim. Bu yüzden uzak duruyordum ondan. Pencereyi de aynı sebepten açmış, saçlarımı rüzgâra bırakmıştım.

O da anlamış olacak ki konuşmak istemediğimi, hiç zorlamamıştı beni.

Sessizlik uzadığı için radyoyu açmıştı. Bilmediğim bir şarkıydı çalan. Ne söyleyen kadını tanıyordum ne de sözlerine aşınaydım. Pek tarzım da olduğu söylenemezdi ama sözlerinin bir yeri fena dokuyordu.

Kolumun birini dışarıya sarkıtıp süratle ilerleyen arabadan sebep tenime çarpan rüzgârı hissederken şarkının tam da o sözlerini ezberlemiş olarak mırıldandığımı hiç farkında değildim.

"Gözlerin gözlerime dokunsa, gördüğüm anlamlarırdı. Sözlerin sözlerimi okşasa dediğim nakışlarırdı."

Başını bana çevirdiğini ve beni dinlediğini hissettiğimde fark ettim şarkıyı söylediğimi.

"Konuşmayacak mısın benimle?" diye sorunca omzumu silktim duruşumu bozmadan. "Gördüğümün anlamlanması," dedi şarkının sözlerine dokundurarak sözlerini. "Gözlerini görünce oluyorsa bile mi?"

Başımı salladım olumsuz anlamda ve çenemi koluma dayadığım için oradan boğuk bir sesle, "Evleniyormuşsun," dedim. Alınganlık yapmak istemiyordum ama neden böyle davrandığımı bende bilmiyordum.

"Sen de istemiyormuşsun," dedi yumuşak bir sesle.

Cevap vermek yerine yanağımı kolumun üzerine yaslayıp gözlerimi yumdum. Şarkının melodisiydi bu defa mırıldandığım. Usul usul dökülürken dudaklarımın altından araba yavaşladı ve biz yine yol kenarında durduk.

Hiç kıpırdamadım yerimden. Gözlerimi de açmadım. Lakin iri elini omzumun üzerinde hissedince bana doğru kemerini çözüp yaklaştığını anladım.

"Bak bana," dedi usulca, kulağıma doğru. Sesinin tonundan yine içim ürpermiş, yüzümü iyice gömmüştüm kollarımın üzerine.

Gülüşünü işittim o an. Belli belirsizdi ama kulaklarıma dolunca aralandı gözlerim.

Önce başımı kaldırdım kollarımın üzerinden, sonra doğruldum yerimden. "Sevinme hemen," dedim ona dönerken. Benden tarafa dönük oturuyordu ve dönmemele yine yakın olmuştuk. Onun yüzü hemen yüzümün önündeydi.

Nefesimi tutarken başımı yana çevirip bakışlarımı kaçırdım gözlerimin içine gülen gözlerle bakan yeşillerden. Öyle güzel gülüyordu ki insafsız, dayanamıyordum. Daha önce bana bir kere böyle gülmüş olsa muhtemelen ben...

Bilmiyorum ama bu kadar bile dayanamazdım belki.

"Erva," dedi yumuşak bir tonda ismimi uzata uzata. Öyle güzel söylemişti ki ismimi yüzümü yüzüne çevirmemek için zor tuttum kendimi. "Yine inadından ölecek gibi oluyorum. Anlamıyor musun halimden?"

"Ben böyle olacağını bilseydim," dedim başım öne eğilirken. "Gelmezdim Üsteğmen."

Sanki bilmiyormuş gibi, çenemi tutup yüzümü yüzüne eşitlerken, "Nasıl olacağını?" diye sordu boğuk bir sesle. Nefesi yüzüme döküldü. Çatallaşmış bir sesle, "Evlilik konuşulacağını, sizi zor duruma sokacağımı bilsem," dedim omuz kırarak. "Üzgünüm. Karışmamam gerekirdi." Muhtemelen yine olsa yine yapardım. Böyle hissederken, ona bu kadar aşıkken aksi nasıl mümkündü ki?

Güldü, yine güldü ve benim dudaklarım titredi. Bir çocuk gibi oturup ağlamayacaktım değil mi? Hayır, yapmayacaktım. Ben böyle biri değildim.

"Bakma bana öyle," dedim terslercesine. Çenemi tutan elini hışımla çektim üzerinden. Gözlerimi kaçırıp geri çekilirken, burnundan soluk verdi.

"Öyle bakma diyemezsin bana," dedi haklı gibi. Öfkelenmişti. Daha önce de ona böyle söylediğimdendi tavrı. Öfkelensindi. Ben orada ne haldeydim hiç fark etmiş miydi acaba? "Yüzbaşından almışım ben iznimi. Hoş, kimseyi karıştırtmam buna ama..." Gözlerim kocaman açılırken ona çevirdim belirginleşen bakışlarımı. Mahir'den izin mi almıştı? Ne diye? "Bakacağım Erva," dedi kolumu usulca tutup beni kendine çakerken. "Herkes, her şeye rağmen tek bir gülüşünü, göz kırpışını kaçırmayacak bu gözler. Ha, ölüp biteceğim ama..." derken sesi fısıltıya dönüştü. Dudaklarımız bir uzanmalık mesafedeydi şimdi. Kıpırdatsam dudaklarımı...

"Yine de o gözleri doya doya seyredeceğim. Şu saatten sonra bu gözler bir sana, bir sana bakar doya doya..." Bakışları ağır ağır dolaştı yüzümde. Gözlerime gelince duraksadı. İçini çekti, sanki kokumu da almışçasına içine. Gözleri kapanırken alnını alnıma yasladı. "Anlamadınsa anla artık. Ölüyorum lan ben, geberiyorum sen böyle uzak durunca." Sıkıntılı soluğunu yüzüme bırakıp, "Anlayayım diyeyse," diye fısıldadı. "Anladım. Allah belamı versin ki anladım."

Ben beni anlasın, çektiğimi çeksin istememiştim. Bu yüzden değildi ki uzak duruşlarım.

"Doru bizden olmaz," dedim buruk bir sesle. "Sen onunla rol yaparken bile ben dayanamıyorum görmüyor musun? Nasıl olsun bizden? O sana sarılıp öperken ben nasıl durayım yanında. Biteriz. Bu, böyle başlarsa yok oluruz."

Uzaklaşıp gözlerimin içine baktı.

"Bitsin dersin biter. Hemen şimdi biter," dedi hiç düşünmeden. "Başka bir yol bulmalarını söylerim bizimkilere."

Başımı salladım olumsuz anlamda. "Bu kadar yaklaşmışken mi?"

Cevap veremedi. Sessizliği arabanın içini doldururken yarım bir tebessümle, "Orada neden öyle davrandın Erva?" diye sordu bana.

Aşir'lerin evinde ettiğim sözlerden bahsediyordu. Başım önde, "Çünkü," dedim. Kaçamak bir cevap aradım ama bulamadım. İçimi çekerken uzun uzun, "Paylaşamıyorum ben seni," dedim sesim bile titremeden. "Senin elini tutarken o... Üstelik sen bugün öpmüşken beni..." Durdum, duruldum ama geçmedi içimde hep sancıyan o yerin acısı. "Elini tutan ben olmalıydım ama yanında o varken tutamadım çenemi işte," diyerek omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Hem uzak durmanı istiyorum benden hem de uzak kalamıyorum."

Sözler dökülürken dilimden bir itiraf gibi, ben kendimi ona çekilirken buldum. Kollarının arasına sardı beni ve dudakları dudaklarımın üzerine kapandı.

Tüm direnişim o an yerle bir oldu. Ben kendimi onun öpüşlerine bir kez daha teslim ederken, soluğu soluğuma, kokusu kokuma karıştı. Ona tüm uzak duruşlarıma rağmen biz bir kez daha bir olduk. Kucağına çekilirken dudaklarımın üzerine fısıldıyordu. "Bu akşam, bu akşam babanla konuşacağım Erva. Bu kez, elimi tutan sen olacaksın ve..." Nefesim kesildi. Dudaklarını sertçe kapattım dudaklarına ve minik bir sızlanma firar etti ağzımdan. Konuşsun istemiyordum. Dudaklarımın baskısına rağmen devam ettirdi sözlerini. "Ben seni istiyorum," diye fısıldadı dudaklarımın üzerine "Yalnızca seni. Görmüyor musun? Seni öperken bile doğrularımı geride bıraktığımı, bir sana dayanamadığımı görmüyor musun? Sana nasıl köpekler gibi âşık olduğumu anlamıyor musun?"

Ben o an anladım. Bizim başlangıcımız tam da şu andı ve bundan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Doru Demir, benim imkansız aşkım... Son aşkımdı ve artık sadece bana ait olan adamdı.

Bölüm Bitti

Beğenmeyi unutmadıysak, bir de takip ettiysek yeni bölümü beklemeye başlayabiliriz :)

Tekrar görüşünceye değin sevgiyle ve sağlıklı kalın...

19. Bölüm - İLK ADIMLAR

Merhabalar,

Beğenmeyi ve yorum yapmayı lütfen unutmayın.

Bölüm Şarkısı: Ezginin Günlüğü - Yan Kalbim

"Seni diye tuttum kedimi, dizlerime yatırdım, seve seve tüylerini, uykulara götürdüm. Çekmecemde resmin vardı, baka baka bitirdim. Gözlerimde sana güller, papatyalar getirdim. Yan kalbim yan, külden adam olur san. Yan kalbim yan, kaçamazsın sevdadan."

Keyifle Oku...

19. BÖLÜM

İLK ADIMLAR

*

Babamlara gitmeden önce lojmana uğramaya karar vermiştik. Onlara akşam yemeği için davetli olduğumuzdan, öncesinde hepimizin dinlenebilmesi için güzel fırsattı bu. Bileğimdeki deri kordonlu saati kontrol ederken, Doru'dan tarafa bakmasam da gözlerinin üzerimde olduğunu ve o ilk güldüğü andan bu yana gülüşünün yüzünden hiç eksilmediğini hissedebiliyordum. Bir saat öncesi, dönüş yolunda durduğumuz ve konuştuğumuz o andan sonra çok şey değişmişti. En azından benim için öyleydi. Ben, ben değildim bir kere.

Kendimi daha özgür hissediyordum. Olduğum yere daha bir ait... Saatler öncesi huzursuzlukla doluyken durmuş, durulmuş, sakinleşmişim.

Derin bir soluk alıp verdim. Bu çokça rahatlamaktandı. Gözlerimi saatimden çekerken, "Babamlara geçmek için iki saat kadar var. En azından

biraz dinlenebileceğim," dedim kendi kendime konuşur gibi.

"Dinlenmek mi?" diye sordu sanki hiç olmayacak bir şey söylemişim gibi bir tonlamayla. Direksiyonu tek eliyle kullanıyordu. Boşta olan, benden taraftaki eli uzandı, yüzümün yanında dağınık duran saçlarımı tutup kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Böyle daha iyi," derken rahatladığını, öncesinde yüzümü net göremediği için rahatsızlık duyduğunu hissettim ses tonundan.

"Evet," dedim başımı ondan yana çevirirken ve eli daha çok dokundu yüzüme. Çekmek yerine avucunu yanağımla doldurup öyle bir baktı ki gözlerime; dayanamıyormuş gibi, her an arabayı tekrar kenara çekip tekrar duracakmış gibi kalbimi göğsümün altında biraz daha hızlandı. Kesik bir soluk aldım, elimle göğsümü ovuşturmak istedim ama yapmadım. Bu onun yanındayken hep oluyordu artık. Ben onun bir bakışıyla gümbürdeyen kalp çarpıntılarımın arasında, bir savaşın ortasında kalıyordum.

Cılızlaşan sesimle, "Sen dinlenmeyi düşünmüyor musun?" diye sordum, gözlerimi ondan kaçırarak. Heyecanlanan sesimden olsa gerek, "Sende düşünmüyorsun," diye yanıtladı beni serseri bir gülüş hakim olurken ifadesine. Sesi oldukça netti ve benimle ilgili başka planları var gibiydi.

"Dinleneceğim," diye direttim. Soru sormamıştım belki ama ses tonum dinlenmeyeyim mi diye soruyordu. "Canım çıktı benim bugün. Toplam dört saate yakın yol gittik geldik. Öncesinde kaç dakika kek yaptım, götür getir derken... Ceylin'lerin evindeki maceramızı hiç saymıyorum. Zira o beni en çok yoran şeydi sanırım."

Yolda olan bakışlarını bana çevirerek kaşının birini kaldırdı. "Sen kek yaptın ve benim o kekten haberim olmadı öyle mi? Bir de millete dağıttın..." diye sordu.

Büyük pot kırmıştım ama devamını getirmeye niyetim yoktu. O millet sanmıştı söylerimden, oysaki tek kişiydi kekin sahibi. Rüzgar. Hem Doru'nun benim yaptığım şeylere bir düşkünlüğü mü vardı? Varsa asıl benim neden bundan haberim yoktu! Annemlerin salonunda Zerrin teyzenin söyledikleri geldi aklıma birden. Börekleri çok sevdiğinden söz ederken, Ender *o akşam yaptığın tüm börekleri kendine istedi, evine bıraktım benzeri* cümleler kumuştı. Fark ettirmemeye çalışmıştım ama bu durum içimi bayram yerine çevirmişti. Ben yaptım diye değildi belki ama Doru benden olan bir şeyi sevmişti. Omuz kırarak, "Her şeyden oluyor muydu ki? Mutfağımda pişenin hesabını mı veriyordum ben sana?" diye sordum. Konuşsun istedim. Dökülsün ve *sen yaptın diye sevdim ben o börekleri*

desin istedim. Adam bana beni sevdiğini söylüyordu ama ben ondan böreklerimi övmesini bekliyordum şu anda.

Sesim fazla atarlı giderli çıkmış olacak ki öncesinde -bunu isteyerek yapmamıştım- aşağıda olan kaşı da diğerine katıldı. "Bundan sonra olsun," dedi kelimelerin üzerine basa basa. "Pişirdiğinden de tutuşturup alev alev yaktığından da. Hatta öncesinde haberim olsun ki önlem alabileyim. Senden gelen fena çarpıyor çünkü bana."

Lafı bir yere dokundurdu ama ben tam olarak anlayamadım. Boş boş bakarken yüzüne, elimi tuttu ve gözleri yolda, götürüp dudaklarına bastırıp parmak uçlarımı. Öpüyordu ve benim içim eriyordu sanki. Onu böyle seyretmek, beni severken izlemek çok başkaydı. Bu aralar ondan gelen her şey bir başkaydı bana zaten. Hele dudaklarının sıcak nemini soğuk parmak uçlarımda hissetmek...

Doru'nun bu yanlarını hiç bilmezdim ben. Yani böyle güzel sevebildiğini. Güzel sözler sarf edebildiğini... Muhtemelen o da bilmiyordu bu yanını. Ama o konuştuğuca ben bir kere, on kere daha hayran oluyordum ona.

"Yüreğimden söz ediyordum," dedi boş ifademe karşın daha açıklayıcı olmak ister gibi. "Ateşlere verdin ya. Durmaksızın kavruluyor ya şimdi orası. En çok da sen yakınımda olunca harlanıyor ya orası. Yaklaşmadan önce haber ver ki ölüp gitmeyeyim," dedi yumuşak dudaklarını daha çok bastırırken parmaklarımin uçlarına. Nasıl da öpülesiydi tam şu anda görüntüsü. Yanaklarını sevmek, onu içime sokmak istiyordum ama her şeyde olduğu gibi ben yine tutuyordum kendimi.

Soluğum boğazımda cılız titreşimlere dönüşürken, göğsüm usul usul havalandı ve indi. Nefessiz kalmışçasına bir sesle, "Hala inanmakta zorlanıyorum," diye itiraf ettim. İçim ne kadar rahatlamış olsa da hala onunla böyle olabildiğimize inanmakta güçlük çekiyordum galiba. Birini olmayacağını bile bile onsuz beklemenin, uzun süre beklemenin neticesi olmalıydı bu karmaşık hisler.

"İnan bana bende," dedi beni onaylar gibi. Yolda olan bakışlarını bana çevirdi bir anlığına. "Gerçek olamayacak kadar güzelsin. Herkese, her şeye fazlaymışsın gibi hissettiriyorsun bazen. Belki klişe olacak ama," dedi kendiyle dalga geçer gibi. İfadesi ciddileşirken, "Ervan, ben ne yaptım da bana yazıldın?" diye sordu. *Asıl ben ne yaptım da bana yazıldın Doru?*

"Çok sorguluyorum bunu kendi içimde. Üstelik o kadar uzun süre beni beklemişken sen, kimseyi hayatına almadan yapmışken bunu..." Durdu ve tekrar çevirdi bakışlarını gözlerime. Gözleri kısacık bir an için kapandı ve

dudakları bir kez daha öptü parmak uçlarımı. Aramızda temas olsun ister gibi, ayrılmayalım dercesine tutuyordu elimi ve asla çekmiyordu parmaklarımın iç yüzünü dudaklarından. Ellerim heyecandan mı bilmiyorum, soğuktu. Onun dudakları ise sıcacık. O her öptüğünde orayı benim içim de ısıniyordu. Onunla temas etmek benim için dünyanın en güzel şeyi olabilirdi. Doru'ya dokunmak, ona böyle yakın olabilmek ve hissetmek çok başkaydı.

"Çok yakın da değildik," dedi şu an olduğumuz hale asıl inanamayan kendiymiş gibi. "Bana yakın duran belki bir nebze anlar halimden de sen nasıl görebildin beni aklım almıyor. Asıl soru şu aslında; dışarıya bu kadar kapalıyken ben, nasıl sevebildin beni? Üstelik uzunca bir süre..."

Gözleriyle bir yandan yolu takip ederken, "Çok sevilesi bir adam olduğum söylenemez. Hatta bana kalırsa hiç değilim," dedi bir kez daha beni yüceltip kendini aşağılara çekerek. Oysa benim baktığım gözlerle bakabilseydi kendine, anlardı nasıl sevilesi olduğunu, onu nerelere koyduğumu, o yerde nasıl sevmelere doyamadığımı.

"Sinirli bir adamım bir kere ben. Öyle gülmem," dedi ama dönüp gözlerimin içine bakarken yükseldi dudaklarının kıvrımları sayende artık gülebiliyorum dercesine. Eridim, bittim. Onun dudaklarının değdiği yerde, parmak uçlarımda başlıyordu yangın ve tüm bedenimi sarıyordu. Konuşsun istemedim daha fazla. Sadece gülsün, gülelim istedim. Parmaklarımı dudaklarının üzerine susmasını ister gibi hafifçe bastırırken kalbim titredi sanki ve bu sesime de sıçradı. "Çok," dedim. "Çok seviyorum. Yeni tanıştığım gülüşünü, öfkeli diye ayrıştırdığın o sert yanlarını, bir bakışınla bile bana çok şey anlatışlarını çok seviyorum. Ben seni," dedim durdurdu arabayı. Kemerini çözdü, koltukta bana doğru kayd, çekildim onun tarafından, kolu omzumu sardı ve başım omzunda yer buldu. Ve ben o an anladım ona bakarken nefessiz kaldığımı.

Tek ihtiyacım onun kokusuymuş gibi soluklandım başımı yasladığım yerde. Saçlarını, seviyor öpüyordu ve her hareketinde içi gidiyordu sanki. İç çektiğini işittim.

Geniş göğsü nefes alışlarıyla yükselip alçalırken sesini tam o noktada dinledim. "Seni aşk sandım ama yangın oldun," dedi boğuk, çatallı bir sesle. "Şöyle konuştukça, gözlerime baktıkça, ben aşk değil bu diyorum. Nasıl olur bilmiyorum da, ama fazla fazla öğretiyorsun. Belki de bana, hayatıma her şey olduğundan. İçimden bir kimsesiz aldın, her şey olan kendini koydun. Doru seni çok sevmesin de ne yapsın?"

Tam da o anda beni hiçbir ağırlığım yokmuş gibi, küçük bir çocukmuşumcasına daha çok kendine çekip dizlerinin üzerine yan bir şekilde oturttu. Elimi göğsüne dayanak diye koyarken, gözlerinin içine çevirdim bakışlarımı.

Ben böyle şeyleri ilk kez yaşıyordum. Nasıl davranılır, kalbin deli çarpıntıları o yakındayken nasıl sakinleştirilir, utanmadan, çekinmeden nasıl sevilir bilmiyordum.

Dışarıdan bakıldığında bir yetişkindim belki ama ben sevda da çocuk kalmıştım. Belki o kadar bile yoktum. Hiç sevmeyince, birine şimdi Doru'ya baktığım gözlerle bakmayınca öğrenilmiyordu galiba. En azından benim için öyle olmuştu.

Elinin kemikli kısmı bu defa sıcaklamış, zonklayan pembeleşmiş yanaklarımı severken iç geçirdim. Göğüs kafesim havalandı ve indi, neticesinde nefes alamıyor gibi hissedince de dudaklarım aralık kaldı.

İfadesizdi yüzü ama çok şey anlatıyordu aslında. Bakışları yüzümde ağır ağır dolaşırken çenemde son bulmuşçasına tekrar hızla gözlerime çıkıyordu. Dudaklarıma denk düşünce yeşil gözleri, âdem elmasının ağır ağır aşağıya düşüşüne şahit oldum. Göğsünün üzerinde duran elim orayı daha fazla hissetmek ister gibi tenine baskı uygularken benim her iki elimin avuç içi de terlemişti. O an gömleğinin kumaşı bu kadar ince olmasaydı... Ben onun teninin sertliğini, sıcağını ellerimin altında hissettikçe böyle oluyordum. Solukları yüzüme döküldü, elleri belimin iki yanını sahiplenir gibi kavradı.

Bir itirafı dillendirir gibi, "Savaş var içimde," diye fısıldarken bakışlarım aralanan dudaklarındaydı. "Yangının bir tarafta, sana dokunmamak için verdiğim savaş bir tarafta," dedi. "Doya doya öpmek, koklamak istiyorum ama..." Konuşurken zorlanıyordu ve ben onu çok iyi anlıyordum.

Doğruları olan bir adamdı Doru. Kırılması zor duvarlar olarak görürdüm ben onları. Ciddi düşünülecek kıza dokunulmayacağını, çok sevsen bile dokunulmayacağını, bahçede Ender ile yaptıkları sohbet sırasında işitmiştim. Dokunmaktan kastının ileriye gitmek olduğunu düşünsem de o an, fazlasını kastettiğini anlamıştım ben o gün. Durup bilerek dinlememişim ama onlar Doru'nun arka bahçesindeki masada sohbet ederken ben de çalışma odamda o zamanki projem üzerinde çalışıyordum. İster istemez duyuluyordu sesleri. Onunla evlerimizin arasında iki metreden biraz fazla bir boşluk ancak vardı. Arka bahçelerde yan yana olunca, çalışma odamın penceresi de yine o bahçeye açılınca onların bütün sesleri odamdaydı.

Ender birinden hoşlanmış sanırım. Konuşmalarından anladığım buydu en azından.

"Kolay sevmem, biliyorsun. Ama bir şey oldu bana abi. Ben birini fena halde arzuluyorum. Gözlerini, dudaklarını, geriye doğru attığı kömür karası saçlarını. Kısacası ben her şeyiyle birini kendime arzuluyorum."

Doru'dan hiçbir tepki alamazken, ben olduğum yerde kıpırdanıp sandalyemi biraz daha çekmiştim pencere önüne. Merak etmiştim çok sevdiğim, canım Ender'imın aklını çelen kızı. Kim ki acaba diye düşünerek başımı da iyice yaklaştırırken oturduğum yerden pencere önüne, "Nasıl arzulamak lan o!" demişti Doru sert sesiyle. "Kendine arzuluyorsan gider istersin. Saçını, gözünü arzulamak nedir?"

Hem şaşırmış hem de istemsizce gülerken bulmuştum kendimi. Şaşkınlığım tepkisinin normal olduğuna kendini de inandırmasınaydı. Pekâlâ insan sevdiğinin gözünü, saçını arzuları bana göre. Gözlerimin önüne hemen onun geriye doğru taradığı ve mütemadiyen şakaklarına düşen birkaç tutamı gelivermişti. Hem de öyle bir arzuları ki insan... Komik gelende buydu işte. Lakin Ender'in bahsettiği arzu başkaydı anladığım. Doru'da ondan sinirlenmişti birden.

"Abi sen hiçbirine tutkun olmadın mı? Sevmedin mi hiç? Böyle bakarken için gitmedi mi? İçinin gittiği yerde çekip öpesin gelmedi mi?" diye sorunca Ender derdini karşısındaki adama anlatamaz gibi, "Olmadım ben kimseye tutkun falan," diye parlamıştı Doru. "Yok biz de öyle evlenmeden saç, göz arzulamalar. Çekip öpmeler. Arzulamak ne bir kere oğlum! Seviyorum desen neyse de arzu duymak ne?"

O böyle söyleyince Ceylin düşmüştü aklıma o zamanlar. Henüz bir aylık sevgiliydiler ve belki başlangıçta oldukları için böyle söylüyordur Doru diye düşünmüştüm. Sevdiğini arzuları insan, ona ihtiyaç duyardı bana göre. Eğer Doru arzu nedir bilmiyorsa...

"Bakir misin sen abi?" diye sorunca Ender bir şaplak sesi işittim. En okkalısından hem de. Sanırım Doru, Ender'in ensesine yapıştırmıştı bir tane -ki düşüncemi doğrular gibi hemen ardına gelen sızlanma sesi Ender'e aitti. Görüntüsü görmememe rağmen gözlerimin önüne düşmüştü. Muhtemelen Doru öfkeyle açılmış gözleriyle ona bakıyordu ve Ender de ensesini ovuştururken yüzünü buruşturmuştu.

"Ender," demişti önce adını uzata uzata. "Siktirtme belanı!"

Sonra ses tonu düşmüş daha az duyar olmuştum onları. Devamında söylediği şeyleri deli gibi merak eder halde, sandalyeyi itip ayağa kalkmış,

resmen açık pencerenin pervazına yapışmıştım.

"Ben senin kimden bahsettiğini biliyorum. Bizim Fırat'ın kız kardeşi değil mi? Karargaha arada yemek getiren kız. Adı Dilde miydi neydi. Bakışında vardı bir şeyler."

"O abi, o," deyince Ender çaresizce, "Oğlum o kızı nasıl arzularsın lan?" demişti ve benim suratım düşmüştü. Ne demekti o öyle? İnsan gönlüne düşeni kendi mi seçiyordu sanki? Hem ne diye öyle söylüyordu? Neyi vardı Dilde'nin? Kırılmıştım biraz galiba. Hem tanımamama rağmen Dilde'nin yerine hem de kendi yerime.

"Gelip geçici mi?" diye sormuştu ardından Ender'e. Ender ifadesiyle geçici olmadığını gösteren bir şey yapmış olacak ki, "İyi, o kızda geçiştirilecek birine benzemiyor zaten. Hem karakteri sebebiyle hem de abisi Fırat görev arkadaşımız, canımız, kardeşimiz diye. İş dönerse, yanlış olur, ne hesap verirsin o zaman? O yüzden öyle arzulamak falan yok."

"Sevgi mi bu bilemem ama her an yanında olasım geliyor. Fırat'a ayıp da abi, bana ayıp değil mi? Ne çekiyorum ben. Zaten o sebepten uzak duruyorum."

"Sevme demiyorum ben sana. Sev ama dokunma Ender!" diye vurgulamıştı ardından Doru. "Arzunu, yangını ne cehennemde söndürüyorsan söndür ama... O kız sona götürülecek kız. Yarım bırakacaksan sevme de... Neyse..."

"Neden böyle düşünüyorsun ki? Sevdığını öpmek kadar doğal ne var şu hayatta? Sen şimdi kimseyi öpmedin mi?" diye konuyu kapatmayıp üstüne de üsteleyince Ender, Doru sert bir ses tonuyla, "Oradan bakıldığında Aziz gibi mi duruyorum oğlum?.. Ben ne diyorum sen ne anlıyorsun Ender. Masumun günahına girme diyorum. Yasin kadar çapkın olmasan da senin de var yediğin, bizim bildiğimiz haltlar. Yarın öbür gün seviyorum diye başlar, kızı da yarı yolda bırakırsan Fırat'la da kötü olursun. O kız iyi aile kızı. Git başka yerde, başkasında ne bok yiyorsan ye. Ama bana Dilde'yi arzuluyorum falan diye gelme bir daha. O zaman sikerim belanı."

"Ceylin'i neden hiç öpmedin?" diye sordum birden gözlerim daldığım yerden çıkıp belirginleşirken. Benden böyle bir soru beklemiyor olacak ki kaşının biri havalandı ve bakışlarını dudaklarımdan gözlerime çıkardı. "Evlenseydin o zaman sarıldığın, öptüğün o olacaktı ama," dedim söylemesi çok zor olduğundan, başım önüme eğilirken. Dudaklarına yakın duran alnımla saçlarımdan birleştiği yerleri öptü usul usul. Öpüşlerinden, dokunuşlarından etkilemiş olmama rağmen oldukça kararlı devam ettirdim

sözlerimi. "Zaten evlenmeyi düşünürken neden tuttun kendini? Sen eminsen birinden -başta öyleydin ya hani- neden dokunmadın? Evlenene kadar el sürmezdin hani? Ya da evlenme niyetin yoksa..." Öyle dolandırarak sormuştum ki soracağım şeyi ne sözüm bittiğinde dediğimden ben bir şey anlamıştım ne de onun anladığından emindim. Böyle şeyler nasıl sorulurdu ki? İnsan sevdiğine bunu nasıl sorardı?

"Onu da nereden çıkardın?" diye şaşkınca sordu Doru ama sesinden söylediklerimi doğruladığını da fark ettim.

Bir yıl öncesi duyduğum bir şeydi ama ben yine de itiraf etmekte zorlanarak, "Nerdeyse bir yıl önce, lojmana yeni taşındığım zamanlar çalışma odamdaydım ve senin Ender'in hoşlandığı kız hakkında söylediklerini duydum," dedim. Aramızda bir sessizlik oluştu. Cevap vermeden sadece yüzüme bakıyordu. "Belki ismini yanlış hatırlıyorumdur, Dilde idi sanırım. Ondan hoşlanıyormuş Ender. Daha doğrusu arzuluyor muymuş neymiş," dedim utana sıkıla. Güldü. Bu defa tutmadı kendini ve dudak kıvrımları yukarıya doğru yükselirken bakışlarım oradaydı. "Evlenilecek kız o, arkadaşımızın da kız kardeşi, git nerede ne bok yiyorsan ye ama o kıza bulaşma demiştin."

Neden bahsettiğimi anlamış olacak ki, "Hımm," diye mırıldanarak elini usul usul sırtımda dolaştırdı. "Sormak istediğin şey neden Ceylin ile evlenmeyi düşünüyorsam onunla hiç yakınlık kurmadığım mı?"

Tam olarak öyle sayılmazdı aslında. Doru günümüz erkeklerine göre bana daha tutucu geliyordu çoğu zaman. Birini sevse de öpmeyecek, evlenene kadar kendini tutacakmış gibi. Ama beni... Soruyu asla doğru soramayacağımı idrak ederek başımı salladım, devam etti.

"Ceylin ile yakınlık kurmamı engelleyen bir şeyler hep vardı. Ben onu mantığım ile kabul etmişim ama yüreğime dinletemiyordum aldığım kararı. Belki sona gideriz diye karar vermişim ama sona götürebileceğime dair daha en başından inançsızlıklar oluşmaya başlamıştı bende. Öyle olunca... Yani ciddi düşünemeyeceğim biri çıkınca Ceylin, yakınlıkta kuramadım," dedi. Ben soruyu zorlana zorlana sormuştum ama o oldukça rahat cevap vermişti. Bakışlarımı gözlerinden ayırmadan bir soluk bıraktım. "Benimle," dedim. Şimdi sormaya çalıştığım şey çok daha zordu benim için. "Benden o yakınlığı alıyorsun o zaman?"

Gözlerimin içine baka baka başını salladı son derece kendinden emin. "Hem de ne almak," diye mırıldanırken kelimeleri vurgulamıştı ve ben

gölümsemek isterken bulmuştum kendimi. Dudaklarımı birbirine bastırdım çok da sırtmamak, onu şımartmamak için.

"Ama eğer ilk sorduğun soruyu kendin için soruyorsan," dedi yanaklarımdaki allıkların kulaklarıma kadar taşmasına sebebiyet verdi. İçimden geçirdiğim sorulardan biri buydu ama ona rahatça soramazdım bunu.

"Seni..." dedi çenemi tutup yüzümü yüzüne eşitlerken. "Söz konusu sensen kendime engel olamıyorum. Garip bir duygu, tüm bağlarım kopuyor gibi. Beni sana karşı tutan bir şey kalmıyor. Belki bu öğlen öfkelenip yakınına o kadar girmesem hala kendimi tutuyor olurum ama kollarımın arasındaki heyecanın, kalp çarpıntılarının başımı döndürdü Erva."

Dudakları beni afallatırcasına dudaklarıma sürtündü. Öpmeyi ama orada kaldı, "Ben daha önce hiç âşık olmadım, böyle hissetmedim," dedi. Soluğu yüzüme döküldü. "Yanınca insan yakmadan duramıyormuş. Alevleri büyütmek gibi. Hep daha fazlasını istiyormuş. Aptalmışım öncesinde Erva. Sen yangınımmışsın, önümde duruyormuşsun ama korkmuşum, uzak durmuşum. Bilseydim böyle olacağını daha önce görmez miydin seni?"

Beni göremediği için pişman olması, bunu rahatça dillendirmesi o kadar hoşuma gitti ki o yolları birlikte gittik ve tekrar dönüp tamamladık sanki.

"Ya ilkinde," diye sordum dalgın dalgın. Bunu sormuş muydum ben gerçekten? Dudağımın kenarına dişlerimi geçirirken, o tüm utangaçlığıma rağmen dudaklarını yaklaştırıp soluğunu bıraktı yüzüme.

Başını iki yana sallarken tıpkı benim gibi alt dudağını dişliyordu. "İlkinde kokundu sebebim. Sarhoştun ve ben asla yararlanamazdım o andan. Ama öyle bir sokuldun ki bana, içime çekildin sanki. Dudaklarımın dibindeydi dudakların ve konuşurken benimkilere temas ediyordun. Her kelime dökülüştünde dudaklarından ben kulaklarımla değil dudaklarımla dinledim seni sanki. Kendimi çeksem uzaklaştırdım, bu kadar kolaydı. Ama yapamadım. Yapılmıyormuş. Karşında sevdiğin kadın olunca ne yapsan ne desen dinletemiyormuşsun şuraya," dedi elini göğsünün üzerine yaslayarak.

Kalbim sözleriyle mümkünmüş gibi daha hızlı atmaya başladı. İçimdeki heyecan dilimi damağımı kuruttu. Bakışlarımı onun koyu yeşile dönen gözlerinden kaçırdırken buldum kendimi. Soluğumu dudaklarımın arasından üflerken her yere baktım ama bir ona bakamadım. O ise hala beni izliyordu dikkatle. Sırtımda dolaşmaya devam eden eli daha sahiplenici kavrarken, içimde garip bir his oluştu. Üşüyordum, çekiliyordum, titriyordum sanki. Dışarıdan bakıldığında bu belirtilerin birini bile göstermiyordum ama

yaşıyordum ben bunları. Yanaklarım alev alev yanıyor, kulaklarımda uğulduyordu içimdeki his.

"Erva," dedi boğuk bir sesle, başımı çeviremedim. Gözlerim pencereye çevrildiğinde lojmanda, hatta patika yolun aşağısındaki park alanında olduğumuzu fark ettim. Ne ara geldik hatırlamıyordum.

Bir kez daha adımı söyleyip, "Utanma benden," dedi ve ben bakışlarımı ona çevirdim. Yutkunarak, "Çok yeni ve bu benim için ilk," diye fısıldadım hissettiklerimi ve düşündüklerimi dile getirmekten hiç çekinmeden. "Zor... Sen değil ama alışmaya çalıştığım bu durum oldukça zor. Sevmeyi bilmeyince diyorsun ya, sevmedim kimseyi diyorsun ya? Ben de bir seni sevdim Doru. Sevmekte acemi, hiç büyümemiş, toy kalmış küçük bir kız çocuğu gibi hissediyorum kendimi. Seni çok sevmek istiyorum ama nasıl seveceğimi bilmiyorum." Doru başını salladı aynını sanki o da hissediyormuşçasına.

Anı mahvetmek istemezdim ama aklımı kurcalayan o diğer soruyu sormadan edemedim. "Ceylin ile olmayacağını anladıysan neden bitirmedin?" diye sorunca, tek bir kelime döküldü dudaklarından. "Babam."

Elimin birini kaldırıp yanağına kapadım. Bunu ben çok yeni öğreniyordum. O gün bahçedeki tartışmamız sırasında geçmişti konusu. O bu gerçekle çok uzun zamandır yalnızdı. Ağır olmalıydı. Hem de çok ağır. "Çok mu kötü durumu?"

Gözleriyle onayladı beni ama ben orada bu konuyla ilgili ne kadar yorgun olduğunu görebiliyordum. Pek babasından bahsetmiyordu ama onun hastalığını aslında hiç çıkaramıyordu aklından.

"O yüzden mi eskisi gibi gelip gitmiyor sana?"

"İyice güçten düştü Erva. Başlarda bu hastalıkla savaşılabiliyordu ama şimdi olmuyor. Anneme bahaneler buluyor anlamasın diye. Bağla bahçeyle uğraşıyorum, bu benim en güzel meşgalem diyor ama eminim annemde anlıyor artık bir şeyleri. O evden pek çıkmayınca annem de çıkmıyor sokağa kapıya. İşte ancak bana, Gümüş'e kadar gelip gidiyor."

Gözlerimin önüne Zerrin teyzenin her daim ışıltı saçan gülüşü geldi, oturdu bir anda. Öğrenirse ne kadar üzülmüdü kim bilir. Kolay mıydı sevdiğini, hayat arkadaşını kaybetmek. O an tüm kalbimle diledim ben Dağhan amcanın iyi olmasını, iyileşmesini ve adı gibi bir dağ olup ailesinin başında durmaya devam etmesini.

"Babanı görmeye gitsek ya," dedim birden. Farkında olmadan elimi Doru'nun gömleğinin yakasına atmıştım ve orasıyla oynuyordum. Bunun

farkına vardım ama çekmedim elimi. Gözlerim onun yakasında ve parmaklarımın hareketlerinde dolaşırken, "Annen çağırdı beni geçen gün. Daha doğrusu annemle beni. Bahçede yemek falan yeriz dedi. Sende gel. Hem annen senin de olmanı istiyordu. Ben gidip babanın halini hatırını soramam belki ama sen olursan..."

"Babam seni sever," dedi Doru sesindeki gülümsemeyi gizlemeden. "Çok sever hem de."

Buna çok şaşırmıştım. Bakışlarım yakasından yüzüne çıkarken, "Sever mi?" diye sordum. "Ama biz onunla ancak iki üç defa denk gelmişizdir. O da uzun zaman önceydi."

"Yetmiş, babama o kadarı bile yetmiş."

Buna çok da sevinmemeliydim aslında. Dağhan amca herkesi severdi. Belki Ceylin'i bile. Zerrin teyze kanı sıcaklıkta neyse Dağhan amca onun iki misliydi. Aralarındaki fark, Dağhan amcanın hiç art niyet gütmemesiydi. "Yarın, gelecek misin sende?" diye sordum gelmesini çok istiyormuşum gibi yüzümde bir ifadeyle.

"Sen istiyorsan gelirim, tabii," deyince dudak kıvrımlarım yükseldi, genişçe bir gülümseme olup tüm yüzüme yayıldı. "Çok isterim."

Emeklemeden koşmak gibiydi benim için şu an, içinde bulunduğum durum. Belki Doru ile başlayalı saatler ancak geçmişti ama ben aslında emeklenecek o yolları çok öncesinde yürümüşüm tek başıma. Onsuz ama onunla yürümüşüm ve tamamlamıştım. Belki de bu yüzdendi şimdi onun da benim de birbirimize bu kadar hızlı karışışımız.

"Gelmişiz," dedim gözlerim pencerede dolaşırken konuşup anlaşmanın verdiği rahatlama hissiyle.

"Eve gideyim ben şimdi ve..."

"Gitme," dedi Doru belimdeki ellerini sıkılaştırırken. "Gülrulara gidelim ya da Gümüşlere. Akşam yemeğine kadar anın heyecanıyla yerimde duramam ben şimdi."

"Heyecanlı mısın?" diye sordum gülerek. Bende öyleydim ama onun kendini artık bu kadar rahat ifade ediyor olması, sözünü sakınmaması çok hoşuma gitmişti.

"Soruyor musun bir de? Biz bugün başladık Erva. Ben ilk defa birini sevmeye bu kadar hazırım. İlk defa birini seviyorum."

O her ilk dediğinde eridim bittim kucağında. Nasıl alışılırdı bu adama? Nasıl heyecanlanmadan durulurdu yanında? Ben galiba bu ilişkide hep acemi kalacaktım. Hep atacaktı kalbim delicesine, kesilecekti soluklarım.

Ben onu severken kendimi unutacaktım ama o her adımı böylesine güzel söyledikçe şükredecektim Allah'a. İyi ki sevdiğim o, sevenim o...

"Eee sende gel o zaman benimle. Belki şimdi müsait değildir-" dedim ama konuşturmadı beni. Eli enseme karıştı, orada toplanan saçları dalgalandırıp omzuma aldı. Parmaklarının arasında oynar gibi severken saçlarımı, "Ben babana saygısızlık yapamam. Onunla konuşmamışken seninle aynı yerde, yalnız olmam uygun kaçmaz. Zaten yalnızken sana sarılıp öpmeden durması zorken, biz sende bende buluşmayalım Erva," dedi.

Bu kadar ince düşündüğünü yeni fark ediyordum. Düşüncesinden memnun bir şekilde başımı salladım. "Tamam, o zaman," diyerek indim kucağından ve koltuğuma tekrar geçtim.

"Gülrulara gidelim. Sonra da babamlara geçeriz."

*

Mahir bizden önce gelmişti eve. Diğerleri de kendi evlerine dağılırken, biz arabada oyalandığımızdan, onlardan önce yola çıkmamıza rağmen sonradan varıyorduk lojmana ve ben Mahir'in sorgulayan bakışlarına maruz kalıyordum yaklaşık yarım saattir. Doru Gülrulara gidelim demişti ama ben şimdiden geldiğime, geleceğime pişman olmuş haldeydim. Daha ben alışmamışken bu duruma birilerinin imalı bakışları beni rahatsız ediyordu. Mahir, Gülru'nun öncesinde hazırladığı çayları salondaki yemek masasının üzerine servis ederken, Asaf salonun ortasında emekliyor, annesi başında fır dönüyordu. Doru yanımdaki sandalyede oturuyordu. Benden taraftaki kolu sandalyemin arkasındaydı ve parmakları omzuma temas ediyordu. Bu kadarcık temas bile bana saatler önce olanların gerçek olduğunu hatırlatıp duruyordu. Çünkü ben hala bir rüyadaymışım gibi hissediyordum.

Mahir karşımdaki sandalyeye geçip otururken, Gülru'nun çay bardağını da hemen yanındaki boş sandalyeden tarafa bıraktı. "Gelip çayını iç Gülru. Asaf'ı bırak kendi kendine oynasın," diye seslendi arkamda kalan karısına doğru. Çayımdan bir yudum alıp başımı onlardan tarafa doğru çevirdim.

Gülru'da bizimle babamlara geleceğinden, çoktan giyinmiş, hazırlanmış, takmış, takıştırmıştı.

Bir kendi halime baktım bir de onunkine. Açık ara öndeydi kesinlikle. Üzerinde siyah belden oturtmalı dizinin üzerinde biten bir elbise vardı. Basit bir akşam yemeği için fazlaydı bana göre ama ona böyle olmak çok yakışıyordu.

Gölru evlenmeden önce bu kadar süslü değildi aslında. Evlilik bozmuştu onu. Buna bozmak denemezdi ama benim asla olamayacağım bir haldi sanıyorum. Siyaha yakın koyu kahve, dalgalı saçlarını her daim maşalıyordu artık. Onları Mahir'e nazlanırken kullandığını, omzunun üzerinden attığında her daim işe yaradığını ve Mahir'in ona asla dayanamadığını söylerdi. Bir nevi sözünü dinletme aracı olarak kullanıyordu saçlarını. Böyle şeylere ihtiyacı olduğunu hiç düşünmüyordum ben. Mahir her şartta onun sözünü ikiletmiyordu zaten.

"Çok yakında koşacak gibi," diyerek oğlunun yanına eğildi ve terleyen saçlarını alnından geriye doğru sıyırdı Gölru. Başının üzerine bir öpücük kondurup onu salonun ortasında yalnız bırakarak masaya geldi ve kocasının yanına oturdu.

"Birazdan çıkarız değil mi? Gümüş'e ona göre haber vereyim," dedi gözleri saatinde dolaşırken. "Söyleyelim de onlarda çıkıp direkt buraya gelsinler. Buradan geçeriz teyzemlere."

Kadir ve diğerleri de akşam yemeğine katılacağından, Gümüş ve oğlu küçük Doru'da bizle gelecekti.

Gölru gözlerini üzerime dikip çayından bir yudum aldı. Sonra bardağını benden tarafa sallayarak, "Sen böyle mi geleceksin? Eve gidip bir üzerini değiştirseydin," dedi.

"Böyle rahatım ben. Hem neyi varmış ki üzerimdekilerin," diyecek oldum, "Sonrasında belki bir şey yaparız," dedi Gölru. Benim bundan haberim yoktu tabii. Başımı Doru'ya doğru çevirdim. Onun da o sırada beni izlediğinden habersizdim ve bakışlarımız kesişivermişti. "Babamlardan sonra bir yere mi gideceğiz," diye sordum hala içimde olanlara karşı duyduğum heyecanı gizlemeye çalışarak.

"Biz Mahir ile konuşmuştuk," dedi Gölru, Doru daha cevap vermeden araya girerek. "Ne zamandır lojman dışında bir şey yapmıyoruz. Çıkmışken annelerdeki yemekten sonra bir yerlere mi gitsek diyorduk. Annen ile de konuştum ben. Teyzem çocukları bana bırakın, ben bakarım dedi."

Ben bugün fazlaca yorulmuştum aslında. Yemeğe babam çağırmamış olsa belki direkt evime geçer ve dinlenirdim. Sonrasında bir şey yapabilecek gibi hissetmiyordum kendimi.

"Yorulduk fazlaca bugün. Erva'da öyle. Dönüşte katılamayabilirim ben. Erva ne düşünür bilmiyorum ama," deyince Doru, gözlerim yine farkında olmadan Doru'dan tarafa çevrildi. Başımı salladım. "Ben de istemiyorum sanırım. Çok yorgunum," dedim.

"Siz bir şeyler yapın ama," dedi bakışlarını Gülru'ya çevirerek. "Ben Erva'yı da alır dönerim lojmana."

Ne oldu birdenbire bilmiyorum, Gülru'nun ifadesi değişti. Kaşı havalanırken, "Erva mutfağa gelsene az benimle," dedi birden. Anlamayarak ne oldu der gibi bakarken, "Gel sen," diye yineledi ve sandalyesini iteleyip kalktı. O mutfağa geçerken ben de el mahkûm ayağa kalktım. Mahir masaya doğru eğilip gözlerini üzerime dikmişti o an. Fısıldar gibi, "Anlamış. Ağzımı aradı," dedi.

"Neyi?" dedim bir anda betim benzim atmış halde. "Neyi anlamış?"

Sizi der gibi ikimizin arasında dolaştırırken bakışlarını, "Anlaması zor değil," dedi.

"İyi de dedim," Doru'ya bir şey desin der gibi bakarken. "Bize ne olmuş ki?"

Mahir bile aramızda olanları tam bilmiyorken Gülru nasıl anlamış ve onun ağzını aramış olabilirdi? O kadar belli mi ediyorduk? Hem biz daha yeni...

Düşüncelerimi bölercesine, "Anlaşıyor," dedi Doru. "Bayadır anlıyor yani," dedi gözlerimin içine bakarak.

Avuç içlerim terledi, soluğum hızlandı sanki bir suç işlemişim gibi. Gülru onu hala Ceylin ile sanıyordu. Üstelik bugün onun babası ile tanışmaya gitmişti Doru. Kendimi inanılmaz suçlu hissettim. Belki de Gülru'da beni suçlamak, ne yapıyorsun sen demek için mutfağa çağırmıştı. Ne diyecektim şimdi ona ben.

"Ben konuşayım ister misin?" diye sordu Doru. "Bir açıklama yapmak zorunda değilsin."

Bal gibi de öyleydim. Ona açıklama yapmak bana düşerdi, Doru'ya değil. Gülru kuzenimdi ve ben ondan Doru'ya olan aşkım dışında bir şey saklamamıştım bu zamana kadar.

Kendimi suçlu hissetmem boşa değildi yani. İnsan kız kardeşi yerine koyduğu insandan saklar mıydı böyle bir şeyi. Yine de tam şu anda böyle bir konuşma yapmayı kaldıramayacakmışım gibi hissediyordum.

"Gelmiyor musun?" diye Gülru'nun sesi yükselince mutfak tarafından, "Ben konuşurum dedim," ve mutfağa doğru yürüdüm.

Kapıdan girer girmez, mutfak tezgahına yasladığı kalçalarıyla orayı iterek olduğu yerden doğruldu ve kolları göğsünün üzerinde bağladı. "Neler oluyor?" diye sordu kaşının biri havada.

"Ne oluyormuş?" diye sordum sanki hala biraz kaçabilirmişim, en azından erteleyebilirmişim gibi.

"Anlamıyorum sanma," dedi sıkıntılı bir sesle. İkimiz hakkında ne düşünüyorsa muhtemelen onaylamıyordu. Bunu hissedince olmayan moralim de hepten bozuldu.

"Sevgilisi var onun," dedi. Elini içeriye doğru sallayarak, kızar gibi. "Kızım sen ona aşık mı oluyorsun?"

Ben ne yapmıştım da Gülru birden böyle düşünür olmuştu? Bunca zaman içimde yaşamıştım ben ona olan aşkı. Evet, birdenbire başlamıştık biz onunla ama hala bile belli etmediğimi düşünmüyordum. Ediyor muydum? Yoksa Mahir mi anlatmıştı? Yapar, ona anlatır diye birkaç kez Doru'ya söylemişim ama öyle düşündüğümünden değildi. Böyle suçlanmak kötüydü. Çünkü onun baktığı nokta, vurguladığı şey son derece haklıydı. Ben yakın arkadaşının sevgilisine bir şeyler hisseden o kızdım onun gözünde.

Ağzımı açmama bile izin vermedi. Yüzümdeki ifadenin düştüğünü fark etmişti çünkü. Bir anlamda onu onaylıyordum.

"O limon ağacındaki tavrınız hiç normal gelmedi bana," dedi fısıldar gibi, sesini biri duymasın diye iyiden iyiye alçaltırken.

"Bak," dedi bana doğru adımlayarak. Kolumu tuttu ve yüzüme bakarken benim de gözlerinin içine bakmama neden oldu. "Ben çok sevmem Ceylin'i. Yani öncesinde, evet. Seviyordum ama onlar Doru ile sevgili olduktan sonra o kız biraz değişti. Seni çok boşlamaya, geri plana atmaya başladı. Hem bana göre ikisinin karakterleri de birbirine pek uymuyordu. Ama bunlar umurumda bile değil Erva. Sen ondan hoşlanıyormuşsun gibi hissediyorum birkaç gündür. Ne olur öyle değil de. Çünkü bu hiç de..."

Suçlanmak bir yana dursun ben şimdiye kadar sakladıklarım yüzünden kendimi kötü hissettim. Başım öne eğilirken gözlerimi de kaçırdım ondan. "Çok uzun zamandır," dedim, anladı beni. Ağzının açık kaldığını bakmasam bile biliyordum. Şaşırmıştı haklı olarak. "Ben çok uzun zamandır seviyorum onu. Ceylin'den bile önce," deyince aralık kalan dudaklarından şaşkınlık dolu bir fısıltı döküldü. Başımı önümden kaldırdım, "O da beni seviyor şimdi." Kaşlarının arası çatılınca kolunu tuttum. "Gülru ne olur bakma bana öyle. Yanlış bir şey yapıyormuşum gibi bakma. Kim böyle duygulara engel olabildi ki ben olacaktım..."

"Ceylin," dedi kızar gibi, aynı zamanda şaşkınlığını üzerinden atamamış olarak. "O senin arkadaşın Erva! Sen onun sevgilisini mi seviyorsun? O da sana karşılık mı veriyor?" diyerek inanamaz gibi aramızda mesafe açtı. O

an anladım şüphelendiği şeylere aslında çok da inanmadığını. Şaşkınlığı, hayretler içinde kalışı bu yüzdendi. Konduramamıştı aslında bana böyle bir şeyi.

"Sandığın gibi değil," dedim tekrar ona yaklaşarak. "Ben onun sevdiğini değil o benim sevdiğimi sevdi Gülrü.

"Ben," dedi aramıza sıkıntılı bir soluk bırakarak. "Ben seni sorgularken altından böyle bir şey çıkacağını tahmin edememiştim. Onunla birlikte misiniz yoksa Erva?" diye sorunca kaldım ben öylece. Devam edemedim. Onaylayamadım da.

"Gülrü," dedi Mahir'in sesi arkamızdan. "Sen gelsene benimle yatak odasına. Önce biz konuşalım seninle."

Bizi dinlemiş miydi bilmiyorum ama o an araya girişine o kadar minnettar oldum ki, devam edemeyecektim çünkü.

Gülrü hayal kırıklığı içinde önümden çekildi ve kapıya doğru yürüdü. Onlar gözden kaybolurken, Adım sesleri işittim bana doğru yaklaşan. Doru idi muhtemelen gelen. Arkadan omzumu tuttu eli. "Seni suçlamıyor o. Şimdi Mahir anlatınca hak da verecek," deyince ona döndüm.

"Görevden mi bahsedecek," diye sordum üzgün bir sesle. Başını salladı. Beni bu kadar üzgün görmeyi beklemiyordu muhtemelen. Elini kaldırıp parmağının sırt kısmıyla yanağımı okşadı. "Gerekirse öyle yapacak. Siz kardeş gibisiniz. Aranızın bozulmasını o da istemiyor."

Bozulmazdı ki. Ben biliyordum. Her ne olursa olsun bizim aramız bozulmazdı. Gülrü'nün üç kardeşi daha vardı ama ben ailemin tek çocuğuydum. Öyle olunca benim kardeşim olmuştu onlar. Kuzen gibi değildik biz birbirimize. Kardeş kardeşe kırılırdı ama asla uzun süre küsmezdi, küs kalamazdı. Sonunda dönüp dolaşıp eskisi gibi olurduk biz.

Evet, ondan hiç saklanmaması gereken bir şeyi saklamış ve çoğu insana göre hiç de doğru olmayacak bir şey yapmıştım ben. Ama onun kırgınlığı da kızgınlığı da kardeşinin yanlış yola sapmış olduğunu düşünmesindendi.

Mahir ile Gülrü'nün konuşması bittikten sonra Kadir'lerin, onların ardından da Yasin ve Ender'in gelmesi ile yola çıktık. Gülrü ile en son konuşmamız mutfaktaki kadardı ama evden çıkmadan ve arabalara dağılmadan önce onun bana rahatlamış bir bakış attığını ve gülümsediğini görmüştüm. Mahir ona her ne dediyse aramızda şimdi bir sorun varmış gibi görünmüyordu.

Elbette sonrasında uygun zamanı bulup tekrar konuşmak istiyordum onunla ama şimdilik ne halim vardı konuşup olanları bir kez de ilk elden

anlatacak ne de ortamımız.

Annemlere yine Doru'nun arabası ile gittim. Arabada sadece ikimiz vardık ve yol boyunca endişelenmemem gerektiğini anlatan cümleler kurmuştu. Üzülmemi istemeyişi ve böyle arkamda duruşu öyle güzeldi ki, kendimi daha da rahatlamış hissettim.

Eve varınca annemin salona kurduğu nefis masa karşıladı hepimizi. Eve ilk Doru ile ben girmiştik ama diğerlerinin arabaları da peş peşe bahçeye park edince çalışma odasında olan babam da hemen inmiş ve bizi ve misafirlerini karşılamıştı. Son gördüğüm zamana göre çok daha iyi ve rahat görünüyordu. İyi şeyler olduğundan mıydı bu yoksa bana duyduğu endişesini iyi saklayabilmişinden miydi bilmiyorum.

Yemek masasında yine yanımdaki sandalyeye Doru oturdu. Aslında sandalyeyi kimseye bırakmayıp, dikkat de çekmeden oturmuştu ama bu benim gözümünden elbette ki kaçmamıştı. Gülru bakışlarını üzerimizde dolaştırırken ilk defa tedirgin olmadım. Bizi anladığını ve hatta destekliyor olabileceğini gördüm bakışlarında.

Babam, Ender ve Yasin ile konuşuyor, Asude abla da annemden tembihli olacak ki sürekli boşalan tabakları bir yenileri ile değiştirip servis yapmaya durmaksızın devam ediyordu.

"Alkol de var isterseniz çocuklar," dedi babam Asude ablaya kaş göz ederek. Mahir, geri çevirdi hemen onu.

"Buradan çıkışta bir yerlere gitmeyi düşünüyoruz Albay'ım. Erken başlamasak iyi olur."

Biz sonrasında yapılacaklara katılmayacaktık ama onlar devam edecekti geceye. Babam bakışlarını benden tarafta dolaştırarak, "Sen de katılacak mısın kızım onlara?" diye sordu. "Burada kalırsın bu akşam diye düşünmüştük annenle."

Fazlaca yorgun olduğumdan, kararım netti ama babamın ikinci sorduğu şeyden dolayı bilmiyorum der gibi dudak büktüm. "Evime geçsem iyi olur babam. Hem annemle yarın bir planımız vardı. Hazırlıksız geldim ben."

"Evet," dedi annem. "Zerrinlere gidecektik. Doru'nun ailesini ziyarette."

"Öyle mi," dedi babam gülümseyerek. "Gidin tabii. Dağhan'ı görürseniz benden de selam söyleyin. Ne zamandır yüzünü göremedim."

Bakışları Doru'dan yana olunca kendini konuşmak zorunda hissederek, "Babam bu aralar bahçeyle uğraşmaya kendini fazla kaptırdı Albay'ım. Ondandır dolayı pek dışarı çıktığı da yok. Ama görürsem ben de iletirim selamınızı."

Babam başını eğerek güzel dercesine onayladı onu. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi bakışlarını bana çevirdi. "Ben şeyden dolayı dedim kal bu akşam burada diye. Yankı gelecekmış İzmir'e iki gün sonra. Yanımızda kalacak. Sende özlemişsindir diye, görüşürsünüz falan..."

Söylediğine şaşırıırken annem büyük bir heyecanla atıldı. "Aaa, bak ben söyleyecektim bunu sana. Aslında bir haftadır İstanbul'da imiş Yankı. Yeni Zelanda'daki işi bitmiş, temelli dönmüş kızım. Artık Türkiye'de olacakmış. Öncesinde bir dinleneyim diyerek annesinden dönüşünü saklamasını istemiş. Biliyorsun çevreleri geniş onların. Akriba ziyaretleri ile uğraşmak istemedi galiba. Eee, sonra aklına biz düşmüşüz. Bir İzmir'e gidip sürpriz yapayım demiş. Ova'da daha fazla saklayamadı, bugün sabah telefonda çıtlattı bana. Hazırlıklı olun, oğluşum iki güne size geliyor dedi."

Yankı benim çocukluk arkadaşımdı. Biz onunla daha bebeklikten beri en yakınından iki arkadaştık. Lakin büyüdükçe bir şeyler olmuş ve araya mesafeler girmişti. O mesafeleri yaratan Yankı'nın üniversitenin ortalarına doğru benden hoşlandığını söylemesi idi. İtirafını duyunca çokça şaşırmış ve kırılmıştım. Ben onu arkadaştan, hatta kardeşten öte görmezken onun bana böyle hisler besleyebilmesi fena halde koymuştu.

Yeni Zelanda'ya gitmesine belki de neden olan şey olanlara büyük tepkiler vermemdi. Çok kırıcı konuşmuş hatta arkadaşlığımı da bitirmiştım. Sonrasında onca yılın hatırını hiçe sayar gibi ettiğim sözlerden pişman olmuşum ama iş işten geçmişti.

İki yıl önce yalnızca bir defa, Ova teyzeden Yeni Zelanda'daki evinin telefonunu alarak iletişim kurmuşum onunla. Belki aramazdım daha ama annemin sözleriydi beni aramaya teşvik eden. Yankı'nın bir sevgilisi olabileceğinden annesinin şüphelendiğini söylemişti. Duyunca yeni bir gönül davası var artık onun, unutmuştur beni diye düşünmüştüm. Anneme belli etmemiştim ama ben bundan ötürü çok sevinmiş ve mutlu olmuşum. Mutlu olmamın nedeni elbette ki onun artık iyi oluşunaydı. Çünkü ben ve Yankı asla olamazdık.

Annesinin şüphelerini doğrularcasına, rahat bir şekilde konuşmuştu benimle telefonda. Aramızdaki buzlarda böylece tamamen ortadan kalkmıştı. Ama yine de eskisi kadar samimi olamamıştık. Neden bilmiyorum, araya yine de mesafeler girmişti işte.

Şimdi onun döndüğünü haber veriyorlardı bana. Ne diyeceğimi, nasıl tepki vereceğimi bilmedim.

Fazla uzun süre tepkisiz kalmış olacağım ki annemin sesi ile kendime geldim. "Düzeldiniz siz. Geride kaldı o mesele. Görüşürsün değil mi onunla?"

Annemde biliyordu aramızdaki küslüğün neden olduğunu. Hatta Ova teyzenin de haberi vardı.

"Geride kaldı annem," dedim durgun bir sesle. "Görüşürüm tabii. Arkadaşım o benim."

Sözlerimin bitimine Doru'nun elini masanın altından bacağımın üzerinde hissettim. Sahiplenir gibi tutarken orayı başımı istemsizce ondan yana çevirdim ama ifadesizdi yüzü. Anneme bakıyordu yeşil gözleri. Canının bir sebepten sıkıldığını hemen anladım.

"İşte ben de ondan diyorum," dedi babam. "Gel burada kal. Hem annene de söz vermişsin yanınızda kalacağım izin bitmeden diye. Biz de seni çok özledik be kızım. Yetmedi iki gün."

Bakışlarımı babama çevirip olmaz der gibi yana eğdim başımı. "Evimde kalayım ben baba. Hem proje çalışmalarımı çok aksattım. Ona biraz vakit ayırmam gerek. Ama Yankı burada ya şimdi. Sık sık uğramaya çalışırım." Doru'nun bacağındaki eli daha bir sahiplenici tutuyordu şimdi. Nedenini anlayamadım.

Doru bilmiyordu ki Yankı meselesini. Bilseydi belki...

"Bizimle tanıştırsın değil mi?" diye sorunca Gümüş, başımı salladım ona. Birkaç kere laf arasında Yankı'nın adı geçmişti. Çocukluk arkadaşım, hatta çok yakınım diye bahsedince onlar da şimdi meraklanmışlardı haliyle.

"Lojmana davet ederim bir gün. Tanışsınız. Gerçi ne kadar kalır buralarda bilmiyorum."

"Bir haftadan uzun," dedi annem. Bir ay kadar sonra kız kardeşi Gün'ün düğünü var biliyorsun. O yüzden dönmeliymiş, fazla uzun kalamayacak. Ama biz de nasılsa İstanbul'a gideceğiz. Yine görüşürsünüz."

Yankı Ova teyzemin üçüz olan çocuklarından ilk doğanıydı. Yaz ve Gün adında ayrı yumurtadan iki kız kardeşi daha vardı. Bir de tekne kazıntıları olan Erkin adında erkek kardeşleri. Gün dört yıldır birlikte olduğu Tamer ile bir ay sonra evleniyordu. Babam ilk Yankı gelmiş deyince benim de aklıma düğünden sebeptir diye bir düşünce düşmüştü ama öyle olmadığını öğrenmiş bulunmaktaydım.

"İşten izin alamazsam belki gelemeyebilirim ben anne. Biliyorsun yıllık izindegim ben şimdi. Tekrar izin istersem ne olur bilmiyorum."

"Hiç olur mu öyle şey? Gün kardeşin gibi senin. İzin alacaksın tabii. Onlar da anlayış göstermeli buna."

Annem de çalışan bir kadındı ama hep kendi babasının şirketlerinde çalıştığından, yani patron olduğundan pek anlamıyordu beni. Kafama göre öyle izin alamazdım maalesef. Bu yüzden başımı salladım ama onayladığım söylenemezdi.

Doru'nun eli bacağımın üzerinde varlığını korumaya devam ederken benden yana eğildi biraz. "Erva," dedi kısık bir sesle. "Lavabo ne taraftaydı? Göstersene bana."

Sesinden de aldım ben o an yüzünde fark ettiğim belli belirsiz sıkıntıyı. Doru aslında evimize çok gelmişti öncesinde. Lavabonun yerini bilmiyor olamaz diye düşündüm. O an anladım bir anlığına yalnız kalmak için fırsat aradığını.

"Ben sana göstereyim," diyerek sandalyemi geriye iterken o da elini bacağımdan çekip ayağa kalktı.

Yemeğin sonundaydık artık. Çocuklar oyalana oyalana yemek yiyor diye Gümüş ve Gülru masada oturmaya devam ediyordu. E, onlar oturunca diğerleri de kıpırdamamıştı yerinden. Biz ayaklanınca diğerleri de ayaklandı. Babam,"Ee, biz de çalışma odasına geçelim o zaman," dedi babam. "Doru sende sonra katıl bize," dedikten sonra bakışlarını bana çevirdi. "Kızımın elinden kahve içmeyeli çok oldu. Kahve yap sende bize Erva," deyince başımı salladım.

Evdeysen babama kahvesini hep ben yapardım ama bunu şu an elimden kahve içmek istediğinden söylemediğini biliyordum. Annemlerin dikkatini çekmeden beni odaya çağırabilmek için söylüyordu bunu.

Onlar üst kata çıkarken ben de Doru'yu giriş katındaki lavaboya doğru götürdüm. Lavabo antreden sonra, misafir odalarına giden koridorun sonundaydı. Evimizin arka bahçede yenecek yemekler için tasarlanmış küçük mutfağının hemen karşısında.

O mutfağı biz genelde kolaylık olsun diye bir misafir olunca kullanırdık. Arka bahçede ağırlanacak misafir olduğunda daha doğrusu.

Doru lavaboya girmek yerine az kullanıldığını bildiği o mutfağa doğru çekti beni. Ne olduğunu dahi anlamamışken kendimi mutfağın ortasındaki masaya dayanmış halde buldum.

Hemen önümde duruyordu ve bacakları bacaklarıma temas ediyordu. Elinin biri yanımdan uzanıp arkamdaki masaya yaslandı ve ben kendimi

abluka altına alınmış gibi hissettim. Üzerime doğru eğilirken, beyaz gömleğinin üstten açık olan iki düğmesine bir tane daha ekledi.

O an aramızdaki çekimi hiçbir şeyin yok edemeyeceğini düşündüm. Ben bile... Bakışlarım gömleğinin açılan düğmesine ve altından gözler önüne serilen tenine kayarken elim havalandı ve ben yanağını, sert sakallarını okşadım. Yanımda duran eli belimin yanını kavrayınca gözlerimi kapatıp içimi çektim. Zaman ve mekân kavramı kaybolup gitti.

İstemiyordum böyle olsun ama kendime engel olamıyordum. Ailemin evinde, onların mutfağında olmak bile umurumda değilmişçesine geri çekilmeye çalışan bacaklarımı onun belimi sıkıca kavrayan güçlü ellerinin dayanağına serbest bıraktım. Dudaklarının arasından sızan sıcak soluğu yüzümün her karışını silip süpürürken ben onun nefesi kadar var oluyordum.

Başını biraz daha eğerken göz kapaklarım aralandı. Omzuma dökülen saçlarımı burnunu boynuma temas ettirerek geriye doğru çekti. Dudakları boynumun yanında yer bulurken, "Canımı sıkan bir şey var," diye fısıldadı boğuk bir sesle ve ben dudaklarının kıpırtısını tenimin üzerinde hissettim. Nefesim kesildi o an. Öyle sıcaktı ki dudakları, öper gibi bastırınca o tenime bacaklarım titredi, kalbim hızla atmaya başladı. "Yankı senden hoşlanan adam değil mi?" Tekrar öptü ve ben konuşmayı unuttum. "Görüşme onunla Erva," diye fısıldadı dudakları tenimin üzerine.

Başı boynumun yanından ayrılırken boşta olan eli diğer tarafımda duran saçları da tutup omzumun üzerinden geriye attı. Şimdi kendine saçlarımdan arınmış, tertemiz bir alan yaratmıştı. Gözleri orada içi gider gibi dolaşırken, boynumun o yanı da sahipsiz kalmasın dercesine dudaklarını yaklaştırdı ve öptü öptü öptü...

Kollarımı onun omzuna atıp boynuna sardım. Titriyordum çünkü. Öyle yapmasam düşecekmişim gibi hissediyordum.

Yankı'yı nereden biliyordu bilmiyorum ama beni kıskanmıştı. Bunu sesinin yoğunluğundan bile anlamıştım. "Canını sıkan şey bu muydu?" diye sordum titretilen bir sesle. Bedenim gibi sesimde onun yakınlığıyla titriyordu. Üst bedeninin sıcaklığı ona yaslı olan üst bedenimi kavuruyordu.

Cevap vermek yerine çenemin altına bastırdı dudaklarını. Sıcak soluğu oraya dağılırken, "İçim içimi yedi içerde," dedi vurgulayarak. "Ölüyorum lan. Adın başkasıyla yan yana geçse geberiyorum."

"O benim arkadaşım..." sadece diyecek oldum dudakları dudaklarıma taşındı, sustum, konuşamadım. Öpmüyordu ama tam önünde tutuyordu

dudaklarını dudaklarımın. Kaşlarının arasındaki çatıklığı fark edince ayaklarımın parmak ucunda yükseldim hafif. Orayı öyle görmek istemiyormuşum gibi iki kaşının arasına bastırdım dudaklarımı. "Arkadaşım," diye vurguladım fısıldayarak geri çekilirken. Yüzündeki sıkıntı dağıldı, kaşlarının arasındaki derin çizgi hafifledi ama tam yok olmadı.

"Seni seviyor ama," dedi çatallaşmış bir sesle. Ben bir kez daha merak ettim bunu nereden bildiğini.

"Sen nereden biliyorsun," diyerek böldüm sözlerini.

Güldü ama sahici bir gülümseme değildi bu. Dudaklarının kenarları bile doğru düzgün yükselmemişti.

"Seni," dedi dudaklarını tekrar bana yaklaştırarak bir fısıltı gibi. "Seni ilk kışkandığım andı öğrendiğim an."

Bu bir itiraftı ama ben anlayamamıştım. Hala cevabımı alamamış olarak, "Ne zamandı o zaman?" diye sordum.

"Şişe oyunundan sonra, sarhoş olmuştun," deyince jeton düştü bende. Beni eve onun bıraktığını söylemişlerdi. Yarım yamalak da olsa hatırlıyordum ama o gün ona ne dedim, neler anlattım hiç bilmiyordum. Yankı ile ilgili ne söylemiş olabilirdim ki?

Aklımdakileri yanıtlarcasına, "Onun sana âşık olduğunu söyledin," dedi ve ifadesi titredi bunu söylerken. Dudakları ansızın kapandı dudaklarımın. İçine çeker gibi öperken beni, ben arkamdaki masaya dayanıyor olmama rağmen hepten bıraktım onun kollarına kendimi. Ailemin evinde olduğumuzu umursamazcasına hareket ediyordu dudakları bereler bıraktığı dudaklarımın üzerinde. Kalbimin gümbürtüsü kulaklarımın kadar ulaştı. Elleri belimin iki yanını kendine çekiyordu, sıkıyordu ve ben titremeye devam ediyordum.

"Görüşme onunla," dedi soluk almak için duraksarken, alını alnıma yaslandı. O an bende ondan farksız değildim ve nefes nefese kalmış halde soluk alıp veriyordum.

Onu anlıyordum ama bu dediğini yapamazdım ki ben. Hem Yankı arkadaşım olduğundan hem de ailem görüştürmek için uğraşırdı bizi, ondan. Ne desem boş olurdu. İmkanlar izin vermezdi bir kere. Ben aile dostumuzun oğlunu nasıl göremem derdim.

Bu dediğini yapamayacağımı söyleyecektim ki ayak sesleri işittik koridordan bize doğru yaklaşan. O an Doru'yu üzerimden nasıl ittirdim, o benden nasıl uzaklaştı hatırlamıyorum. Kapıda tam da o anda Gülru belirdi.

"Annen seni soruyor," dedi içeri girmek yerine kapıda durup karanlık mutfakta ikimizi süzerek. Işığın kapalı olduğunun bile o an farkına varıyordum ben. Sakinleşmeye çalışıyordum ama pek başarılı olduğum söylenemezdi.

"Bir şey konuşuyorduk da," dedim sesim titreye tireye. "Doru'da şimdi geçiyordu babamların yanına."

"Açıklama yapmak zorunda değilsin," dedi Doru benden tarafa bakmazken. "Anladı zaten." Bakışları ters ters Gülru'ya çevrildi. Ne suçu vardı ki şimdi kızın? Zaten bir şey dediği de yoktu. Ben açıklama yapmak istemiştim.

"Yukarıdayım," diyerek çıkıp gitti Doru.

Orada kalırsam Gülru'nun sorgu suallerine maruz kalırmışım gibi hissederek bende arkasından fırladım ve kendimi annemin diğer mutfağına attım.

Annem beni görür görmez, "Nerede kaldın kızım?" diye sordu, ben daha bir tedirgin oldum ama kendimi hızlıca kahve yapmaya verince anlamadığını umuyordum. O an sanki herkes az önce ne yaşadığını biliyordu ve ben saklayamıyordum. Öyle tedirgin halde soluklanırken, "Diğer mutfakta babamın sevdiği dibek kahvesini arıyordum. Bu defa ondan yapayım dedim ama bulamadım," dedim.

Annem duydu beni ama o an Asude abla bir şey sorunca ilgisi ona kaydı ve ben koyuverdim kendimi. Bir şey daha soracak olsa kesin ele verirdim çünkü kendimi. Bu konularda, yani ailemden bir şey saklamak konusunda hiç başarılı değildim ben.

Kahveler hazır olunca tüm fincanları tepsiye dizip, yanlarına da küçük suları sıralayarak üst katın yolunu tuttum.

O an bile aklımda Doru ile son öpüşmemiz vardı ve benim yanaklarım biliyordum ki hala al aldı. İçeriye girene kadar rahatlayabilmek adına kapının önünde durup derin derin soluklandım. Tam da o anda kapı bir öncekiyle benzer şekilde Mahir Yargıcı tarafından açıldı ve ben o dahil içerideki beş yakışıklı adamla göz göze geldim.

Tepsiyi tutan elim biraz titriyordu ve ben engel olamıyordum.

Doru gözlerini üzerimden çekmeden kalktı ayağa hemen. Daha ben içeriye geçmemişken tepsiyi elimden aldı ve içeriye taşıdı. Ne kadar minnettardım tamda şu anda ona. Kahveleri ben dağıtacak olsam kesin devirdim falan çünkü.

"Gel kızım sende," dedi babam eliyle Doru'nun yanındaki boşluğu göstererek.

Bugün benim sınanma günümdü sanırım. Her yerde onun yanına düşüyordum. İçeriye geçtiğimde Mahir kapıyı kapattı ve ben gidip Doru'nun yanına oturdum.

Aralarındaki konuşma zaten bir hayli ilerlemişti ben kahve hazırlarken. Konunun ortasında geliyordum ve sadece anlamaya çalışıyordum konuşulanları.

Mahir kısaca özet geçer gibi, "Bugün olanlardan bahsediyorduk," dedi ve birkaç kağıt iteledi aramızdaki sehpanın üzerinden önüme doğru.

"Biz salondayken Kadir'de çaktırmadan eve sızmış. Bodrumdaki otoparka falan."

Ben elimiz adamla tanışmanın dışında boş döndük sanırken onlar aslında bir şeyler bulmuştu. Şaşıarak kağıtları inceledim. Birkaç son model arabaya ait plakalar vardı ve hepsi de başka başka isimlere aitti. Biri bile Aşir soyadı üzerine değildi yani.

"Ev günlük kiralık villalardanmış," dedi Yasin ben ellerimin arasında tuttuğum kâğıdı incelemeye devam ederken. O evdeki her şey, arabalar dahil onlara ait değil. Fransa da yaşayan bir ailenin. Bu bahse konu aile yıllardır bir kez olsun gelmemiş Türkiye'ye. Evlerinin kiralama işlemlerini hep banka aracılığı ile yapmışlar. Ceylin'in anlattığı gibi babasının falan değil yani o villa."

Şaşırmış mıydım, elbette ki, hayır.

"Lakin," dedi Ender Yasin'in yanındaki koltuktan. "Birkaç benzin alımına dair fiş bulmuş arabalardan birinde Kadir. Arabalar evin sahiplerine ait ama onları kullanıyorlar anladığımız. Benzinlik Van sınırında. Adresi orayı gösteriyor. Bu Cezmi Aşir tanımadığı ailenin başını yakmaktan hiç çekinmeden onların arabasını kullanıyor yani."

"Evi kiralarken kullandıkları hesapları araştırıyorum ben şimdi," diyerek araya girdi Kadir. "Bir şey çıkmaz, sanmıyorum ama tek bir taşın altını dahi atlamıyoruz."

Ne diyeceğimi bilemeyerek başımı salladım. Babam o esnada çalışma sandalyesini iterek masasına yaklaştı ve Doru'dan tarafa çevirdi bakışlarını.

"Ona fotoğrafı gösterdiniz mi?" diye sordu.

Doru olumsuz anlamda başını sallarken ben içeriye girdiğimden beri ilk defa çevirdim ona gözlerimi. Ender'in önünde duran başka bir kâğıt yığınının üzerine uzanıp arasından çekip çıkardığı bir fotoğrafı önüme attı.

"Bunu Yasin Ceylin'in evinde bulmuş. İzmir'de babası ile yaşadığı evde. Bulalı baya zaman oluyor ama sen görmemiştin. Bir şey çıkacağını sanmam ama bakmanda yarar var," dedi.

Bakışlarımı sehpaye indirdim ve fotoğrafı önüme çektim. Karşılaştığım yüz o kadar tanıdıktı ki, dondum kaldım.. Kanım çekildi. Uzandım ve elime aldım fotoğrafı. Yüzümdeki ifadenin değiştiğini fark etmiş olacak ki umut dolu bir sesle öne çıkıp, "Tanıyor musun onu?" diye sordu Ender. Ardından babam, "İyice bak Erva," dedi. "Tanıyor musun?"

Tanıyordum. Tüm bedenim titredi o an. Çok yakından tanıyordum hem de. Geçmişte kalan, şimdi yabancı olan bu yüz lise hayatımın bir dönemini cehenneme çeviren adama aitti.

*

Tekrar yazıyorum, evet. Çünkü yazmadığımda içimdekileri kimseye anlatamıyor olmak beni lal kılıyor. Onu hala seviyorum ve ben yine onu boş sayfalara, sırrımı en iyi saklayacak yere anlatıyorum. Hala ondan kimselere bahsedemiyorum, lakin içimde bağıra bağıra adını söyleyip duruyorum.

Günlük o bana ait artık. Ona duyduğum aşk ilk defa karşılıksız değil. Babamlardan geleli bir saat oldu. Henüz bizden haberdar olan çok az insan var. Bu yüzden biz yan yana evlerde, birlikte ama ayrı gibi duruyoruz. Katlanılması ne zor tahmin edebiliyor musun? Ona gitmek istiyorum ben tam şu anda.

Ve muhtemelen sözcüklerim sayfalarında son bulduğunda kendime engel olamayacağım ve yapacağım ilk iş bu olacak.

Olaylar gittikçe kördüğüm olurken, Yankı'nın dönüyor oluşu da hepten karıştırdı bizi. Yoldayken bir şey söylemedi ama ben hala aklımdan bu meseleyi çıkaramadığını anladım. İşte bu yüzden gidip konuşmam gerek benim onunla.

Demeliyim ki;

"Bana surat yapma Doru Demir! Yankı'yı da kıskanma. Çünkü tek sevdiğim, hep sevdiğim yalnızca sensin. Ben seni sevmekten asla ama asla vazgeçmem. Sen bana ait olduğun sürece, beni sevdiğin sürece ben sana ,sen bana her daim son olur bu hayatta."

Erva'nın Günlüğü

26 Temmuz 2022 - İzmir

Bölüm Bitti

Beğenmeyi unutmadıysak, bir de takip ettiysek yeni bölümü beklemeye başlayabiliriz :)

Tekrar görüşünceye değin sevgiyle ve sağlıkla kalın...

20. Bölüm - KIRILDIĞIN YERDEN

Merhabalar,

Beğenmeyi ve yorum yapmayı lütfen unutmayın.

Takip de edin tabii :)))

Keyifle okuyun...

20. BÖLÜM

KIRILDIĞIN YERDEN FİLİZLEN

*

Bakışlarımı sehpaye indirdim ve fotoğrafı önüme çektim. Karşılaştığım yüz o kadar tanıdıktı ki, dondum kaldım. Kanım çekildi. Uzandım ve elime aldım fotoğrafı. Yüzümdeki ifadenin değiştiğini fark etmiş olacak ki umut dolu bir sesle öne çıkıp, "Tanıyor musun onu?" diye sordu Ender. Ardından babam, "İyice bak Erva," dedi. "Tanıyor musun?"

Tanıyordum. Tüm bedenim titredi. Çok yakından tanıyordum hem de. Geçmişte kalan, şimdi yabancı olan bu yüz lise hayatımın bir dönemini cehenneme çeviren adama aitti.

Fotoğrafı tutan elim titredi. Ben bu yüzü bir daha görmem sanırken, babamın odasında bir fotoğraf olarak tekrar göreceğimi asla ama asla tahmin edemezdim.

Doru'nun elini omzumda hissettiğimde babam bir gariplik olduğunu anlayarak hemen ayaklandı. "Erva," dedi Doru'dan önce davranıp endişeli bir sesle. "Kızım betin benzin attı. İyi misin sen?"

"Özür dilerim," diye belli belirsiz birkaç sözcük döküldü dudaklarımın arasından. Sonra daha net ama cızırtılı bir sesle, "Özür dilerim baba," diyerek kaldırdım bakışlarımı ona doğru. Sehpanın etrafını dolanıp yanıma geldi ve koltukta diğer yanıma oturdu. "Neden özür diliyorsun?" diye sorunca yutkundum.

Özür diliyordum çünkü ben babamdan bu zamana kadar yalnızca bu fotoğraftaki adamı saklamıştım. Bilmesi gerekiyordu ama yapamamıştım işte. Endişelenmesin diye... Kendi içimde çözdüğümü sanmıştım, fakat onun bu şekilde karşıma çıkabileceğini hesaba katamamıştım.

Fotoğraftaki adamın Ceylin ile bir ilgisi olduğundan hala bile şüpheliydim. Onun için toplanan kanıtların arasından çıkıyordu, evet, ama ilişkilerinin olması bile hala garip geliyordu bana.

O kadar farklı mekanlara ve zamanlara aitlerdi ki Ceylin ile o, ben aralarında bağ kuramıyordum.

Talaş yutmuşçasına kuruyan boğazımı yutkunarak yumuşatmaya çalışırken, çevirdim başımı babamdan tarafa. "Bu," dedim lakin devamını getiremedim. Sessizlik doldurdu odayı bir süre daha. Doru yanımda söyleyeceklerimin kötü olacağını hissetmiş gibi yumruğunu sıkarken susmaya devam edemedim. "Gürkan abi biliyordu," dedim. Annemin koruması, babamın şoförü olan Gürkan Bezirci'den bahsediyordum. "Yemin ederim baba sen endişelenme diye anlatmadım. Onunla çözdük, kendi içimizde hallettik bu işi."

"Hangi işi?" diye sorarken babam yüzündeki endişe korkuya dönüşmüştü. Ben dilimi yutmuş gibi kalınca karşısında, ayaklandı korku dolu bir öfkeyle. "Gürkan'ı çağıracağım buraya," dedi cebindeki telefonuna uzanarak.

Ben hayır diyene kadar o çoktan arama tuşuna basmıştı. Belki de onun gelmesi iyi olacaktı. Ben bunu tek başıma anlatamazdım. O desteklerse sözlerimi babam neden anlatmadığımı anlardı.

Benim babam ben söz konusu olunca dünyayı ateşe verecek bir adamdı. Bunu gözünü bile kırpmadan yapacağına şahit olmuştum çoğu zaman. Çocukken kapı önünde diğer çocuklarla oynar ve düşerdim. Babam o zaman bile hesabını benimle oynayan çocuklardan sorardı. Benim hatam diye anlatamazdım bile. Bu korumacı tavrının neden olduğunu ise asla öğrenemedim. Büyüdüm ama hiç değişmedi babam. Lojmanda kalmayı bir anlamda bu yüzden istemiştım ben. Diller dökmüş, babamı ikna etmek için çok uğraşmışım. En sonunda *büyümem gerek artık benim* deyince ikna olmuştu. O da hak vermişti isteğime.

İşte Mahmut Sarnıç'ı ondan saklamam da tam olarak bu yüzdendi. Öyle bir adamdı ki Mahmut, babam düşünmeden elini kana bulayabilirdi onun yüzünden. Ben bunu göze alamadığımdan saklamışım o yıllar olanları. Çözmüştüm de sorunu kendi içimde. Belki de hiçbir işe yaramamıştı yaptıklarım. Kafam allak bullak olurken, güvenlik kulübesinde bekleyen Gürkan abi de çıkıp gelmişti hemen. Babam kapıyı açıp onu içeriye alırken adam bir şey olduğunu anlamış gibi tereddütlü bakıyordu hepimizin yüzüne.

"Gürkan senin de karıştığın bir mesele varmış," dedi babam hiç durmadan duraksamadan. Gürkan Abi muhtemelen babam arayınca vakit kaybetmemek için koşarak gelmişti yanımıza. Bu yüzden nefes nefese kalmış haldeydi.

Babam soluklanmasına bile müsaade etmeden yöneltince sorusunu ağzı açık baktı hepimizin yüzüne. "Fotoğraf," dedi bana doğru elini uzatarak babam.

Ben fotoğrafı vermek yerine "Mahmut Sarnıç," dedim Gürkan abinin beti benzi attı.

Ben Gürkan abiye yalvarmıştım o zamanlar Mahmut meselesini babamdan saklaması için. "*Öğrenirse fena olur,*" demişti ama ben yine de ikna etmeyi başarmıştım onu.

İsmi duyar duymaz babama çevrilen korku dolu bakışları bundan sebepti.

"Anlat Gürkan!" dedi babam sert bir tonda. "Neler oluyor?"

"Mehmet Bey," dedi Gürkan abinin bakışları benden destek almak ister gibi çevrilirken.

Onun suçu yoktu ve benim anlatmam gerekiyordu.

"Bu fotoğraftaki adam," dedim elimdeki fotoğrafı sehpaye fırlatarak. "Lise hayatımı mahvetmek üzereydi benim. Gürkan abinin bir suçu yok. O sadece yardım etti bana."

Herkesin bakışları yine üzerime çevrilmişken, Doru'da oturmaya devam edemiyormuş gibi ayaklandı. Babamın çalışma masasının kenarına yaslandı ama gözlerini benden an olsun çekmedi.

"Bu.. bu bana aşıktı. Ben on altı yaşında falandım o zamanlar. Okulumuzun öğrencisi bile değilken nereden görmüş beni bilmiyorum. Okulun kapısından ayrılmazdı. Girişlerde çıkışlarda peşime takılırdı. Benim arabaya gidene kadar ya da arabadan okula girene kadar olan kısacık mesafelerimde bile sessizce yanımda yürürdü. Ben başta çok umursamadım bu hal ve hareketlerini. Okulun çıkışına bizim kızların da hoşlandığı ya da onlardan hoşlananlar hep gelirdi. Öyle bir şey zannettim.

Tam altı ay devam etti bu. Yani yanımda sessiz yürüyüşleri. Sonraları fark ettim ki biz kafeye gidiyoruz kızlarla orada bitiyor, hafta sonu arkadaşlarla çalışmak için bir yerlerde toplanıyoruz orada oluyor... İşte o zaman korktum ben baba," dedim gözlerinin içine bakarak. O endişesi ikiye katlanırken, sessizliğini ve benim olanları anlatmaya devam etmemi ister gibi bakmayı sürdürdü.

"Gürkan abiye o zaman söyledim ben," deyince babamın bakışları ona çevrildi. Gürkan abi bir afalladı önce korkudan, sonra, "Araştırdım önce," dedi hemen. "Meseleyi size taşıyacaktım, fakat Erva Hanım, anlatmayalım, bu küçük bir mesele, babam öğrenirse fena olur dedi ve sustum. Ama yemin olsun Mehmet Bey o zaman bir tehlike sezsem hemen size gelecektim."

Babam homurdanır gibi dişlerinin arasında bir küfür döndürünce Gürkan abi başı önde anlatmaya devam etti. "19, 20 yaşlarında ancak vardı. Yaşına göre daha iri duruyordu. Bir okulun öğrencisi gibi de değildi. Gerçekten de Erva Hanım'ın dediği gibi onu gittiği her yerde takip ediyordu. Ama hiçbir zaman onunla konuşmaya yeltenecek bir şey yapmıyordu. Yani basit bir hoşlanma meselesi gibi duruyordu. Güvenlikçi bir arkadaşımдан yardım aldım. Çocuğu araştırmasını, neyin nesi olduğunu bulmasını istedim. O zamanlar kısıtlı kaynaklarla bulabildiğimiz, adının Mahmut Sarnıç olduğu ve zengin bir ailenin tek çocuğu olduğuydu. Sarnıç ailesinin bir suça karışmışlığı falan da yoktu. Temizlerdi yani. Çocuk liseden sonra okulu bırakmış. O yüzden rahatça gelip kapı önlerinde bekleyebiliyormuş.

Ben bu süreçte gölge gibi takip ettim onları. Eğer yeltenecek olsaydı hemen müdahale edecektim. Bir gün öyle de oldu. Okulun önünde kenara çekmeye çalıştı Erva Hanım'ı konuşmak için. Ben müdahale ettim. Eğer bu yaptığını sürdürmeye devam ederse polise haber vereceğimi söyledim. Yaka paça uzaklaştırdım onu oradan."

"Ben," diyerek araya girdim. "Gürkan abi daha öğrenmemişken okul yönetimine de söylemiştim. Güvenlikler de biliyordu. Başlarda diğer kızları gibi benden hoşlanan birinin kapıya geldiğini düşünüyorlardı. Ama o gün o öyle çıkıntılık yapınca güvenlik artık onu okulun yakınına bile yaklaştırmamaya başladı. Birkaç ay boyunca hiç görmedik onu. Gürkan abi de ben de bitti artık diyorduk. Sonunda pes etti. Fakat öyle olmadı. Sen Gürkan abiyi bir iş için Manisa'ya yollamıştın. Üç gün beni o bırakmayacaktı okula. Arkadaşımın babası gelip alıyordu. O gün tekrar çıktı ortaya Mahmut."

Olanları hatırlayınca ve tekrar yaşıyormuşum gibi hissedince istemsizce içim ürperdi ve titredim. Babam anlat der gibi gözlerimin içine bakmaya devam ediyordu ve artık çok daha fazla öfkeliydi. Doru masanın kenarlarını tırnakları ile yolarken, Ender olanları az çok tahmin etmiş gibi başını önüne eğdi. Gözlerini benden kaçırıyordu. Yasin bir küfür savurup Kadir'e baktı. "Teröristti o," dedi, beynimden aşağıya kaynar sular döküldü sanki.

"Ne?" dedim bedenim gibi sesimde titrerken. Ama bir şey demedi ve dişlerini sıkarak konuşmaya devam etmemi ister gibi baktı gözlerimin içine.

"Gürkan abinin Manisa'da olduğu o ilk gün neden bilmiyorum, arkadaşımın babası bizi almaya gelmedi. Ece eve ben kendim gideceğim Erva dedi. O öyle söyleyince benim de aklıma sizi aramak geldi ama artık bir yetişkindim. Bunu yapmak istemedim. O gidebiliyorsa bende gidebilirdim. Taksi durağına doğru adımlamaya başladım."

"Çocuktun sen!" diye bağırdı babam sözlerimi bölercesine bir öfkeyle. "Ne olursa olsun beni aramalıydın!"

Başım önüme eğildi haklılığından sebep. Daha on altı yaşındaydım. Şimdi baktığımda o zamanlar çocuk olduğumu kabul ediyordum ama o yaşlardayken insan kendini yetişkin gibi hissediyordu işte. Başım önde anlatmaya devam ettim.

"Durağa varmama çok az kala nasıl oldu anlamadım bir anda ara sokaktan çıkıp önümü kesti. Ben anın şokundan tepki veremedim, bağıramadım bile. Koluma yapışan elleri beni ara sokağa çekerken kanım çekilmiş, nefesim alınmış gibi hissediyordum," deyince Doru'nun eli babamın masasına setçe yumruk olup indi. Babam ise elleriyle yüzünü kapatmış hunharca ovuşturuyordu. Hincını yüzünden alıyor gibi görünüyordu.

"Sana bir şey yaptı mı?" diye sordu Doru. Masada yaslandığı yerden doğrulup tekrar yanıma otururken. Sesi öyle soğuktu ki, içim ürperdi. "O orospunun evladı sana bir şey yaptı mı Erva?" diye yineledi sorusunu. Babam Doru'nun sorusu ile ellerini yanına indirip yumruk yaparken ben aralanan dudaklarımın arasından zor çıkarabildim sözcüklerimi.

"Düşündüğünüz anlamda olmadı," dedim neredeyse ağlayacak halde. "Duvara yapıştırdınca bedenimi, ben kaburgalarımın kırıldığını, ciğerimi delip geçtiğini sandım. O kadar sinirli görmemiştim onu daha önce. O zamana kadar hiç yaklaşımadan sürdürmüştü tüm girişimlerini. Ama o gün başkaydı ve ben bunu hissettim. Çok korktum. Kendime gelir gelmez de gırtlığımı yırtarcasına bağırmaya başladım. Eli ağzıma kapandı." O anı tekrar yaşıyormuşçasına gözlerim kocaman açıldı. Dalıp gitmişim ve gözlerim buğulandıkça buğulanıyor, yaşlarla doluyordu.

"Ne dedi sana?" diye sordu Kadir öne doğru kayarak koltuğunda. Anlatmakta zorlandığının farkındaydı ve çok fazla üstüme gitmek istemiyordu kimse. Babam da sırf bu sebepten kendini tutuyor ve öfkesi içinde patladıkça patlıyordu.

"Bana beni sevdiğini, bunu bu zamana kadar anlamış olmam gerektiğini söyledi. Bir de," dedim ve yutkunmak için duraksadım. "*Sonumuzun ölüm olsa bile birlikte olacağını*" söyledi. Babamın asker olduğunu nasılsa biliyordu. *Onun bile buna engel olmayacağını* dile getiriyordu sürekli. Babama anlatmadığımı da biliyordu. Bana dedi ki, *eğer ona anlatmış olsaydım babam şimdiye ölü olurmuş*. Korkmuştum. Çok korkmuştum ama yine de ondan kurtulabilirmişim gibi hissediyordum ben tam da o anda. Elini ağzımdan bağırmayacağımdan emin olduğu bir anda çekti ve bana, 'Ya şimdi gelirsin benimle ya da aileni öldürürüm,' dedi. O an ne oldu, bilmiyorum. Belki beni ailemle tehdit ettiği için cesaretle doldu içim. Babam ne bana dokunmasına izin verirdi ne de onun karşısında yenilirdi. *Olmayacağını, böyle bir şey yapamayacağını* söyledim ona. Babamın her ne olursa olsun ona engel olacağını.

Ben ne dersem diyeyim pes etmiyordu. Sokağın diğer ucuna sürüklemeye başladığında beni, ben tam o anda bir idrak ediş yaşadım. Her şey bitmişti ve ben belki de saatler sonra bir çukurun dibinde ölü olarak bulunacaktım. Sonumuz derken bunu kastediyordu ve beni öldürecekti.

O an mucize gibi bir şey oldu. Tam da benim umutlarımın tükendiği anda.

Liseden üç erkek arkadaşım sokağın diğer köşesinden dönmüşlerdi ve beni sürüklediğini görmüşlerdi. Aralarında oldukça yakın olduğum Ali'de vardı. Üçe karşı tekti o an Mahmut. Onlar olanı anlayıp bize doğru koşunca beni orada bırakmak zorunda olduğunu gözlerinde gördüm. Lakin içinde hala savaş veriyordu. Bırakmadan önce yalvardı bana. Benimle gel diyordu. Hasta olduğunu o an anladım. Birden fazla karakter taşıyordu içinde. Bir an öfke kusarken bir an yalvarabiliyordu. Okulun kapısına gelip giderken gayet sakinken ara sokağa çeken bambaşka bir kişiydi. Sonrasında yalvaran daha başka biriydi. Aliler yaklaşıncı sözünü dinletemeyeceğini anlayıp beni orada bıraktı ve onu bekleyen arabaya binip gitti. Bu onu son görüşümdü ama son haber alışım değildi," dedim gözlerim sehpadaki fotoğrafa kayarken.

Babam son söylediğime takılmazken, "Neden benim bunlardan haberim yok Erva!" diye bağııyordu.

Gürkan abi bir şey söyleyecek oldu ama konuşturmadım onu. Gözlerim dolu dolu baktım babama. "Yorulmuştum çünkü baba," dedim "Sen farkında değildin, fakat mesleğin karakterini etkiliyordu. Çoğu zaman beni, annemi bile kırıyordum farkında olmadan. Hatırlar mısın bilmem ama liseye yeni

başlamıştım ve üst sınıflardan biri bana benden hoşlandığını itiraf etmişti. O gün beni sen almaya gelmiştin. Duymuştun tabii itirafını ve öfkeliydin. Çocuğu duvara yapıştırdın, hakaretler ettin. Bir dövmediğin kalmıştı. Bunun benzeri çok fazla olay yaşandı. Korumaya çalışıyordun kendince ama bizi kısıtladığının farkında bile değildin. Düşsem sokakta, yanımdakini suçluyordun düşürdü diye.

Yapamıyordun ama yapabilsen, elinde olsa beni evden çıkarmayacaktın, biliyordum. Neden böyle davrandığını hala bilmiyorum. Ben sana bu olanları anlatsaydım çok sevdiğim okulumdan bile alırdın beni. İstemedim böyle olsun. Kendi başıma çözmeye çalıştım."

Babamın yüzü söylediklerim yüzünden bu defa kederlenirken, Doru babamla aramdaki yükselmenin önüne geçmek ister gibi, "Seninle başka iletişimi oldu mu?" diye sordu. Eğer konuşmam babam tarafından bölünmeseydi bende o meseleden bahsedecektim zaten.

"Gürkan abinin döneceği gün. Yani üçüncü gün okula bir oğlan çocuğu geldi. Benim yaşlarımda var yoktu. Çelimsiz bir şeydi ve kıyafetleri de oldukça hırpalanmıştı. Ben o gün olanlardan sonra annemden beni almasını istediğimi söylemiştim. Ama yaşananları da belli etmemiştim. Ali'ler o gün olanları görünce beni asla yalnız bırakmadılar. Kapıya hep benimle çıktılar. Neyse ki bir daha gelmedi Mahmut. İçim yine de rahatlamış değildi. İşte, o gün, o çocuğun geldiği gün yine Ali'ler vardı yanımda. Annem aramıştı ve biraz gecikeceğini, trafiğe takıldığını, kapıda beklemem gerektiğini söylemişti. Her ne kadar Mahmut'u etrafta görmesem de korkuyordum ben. Yine bir yerden çıkarsa diye.

Annem haddinden fazla gecikti. Ali'ler yine de ayrılmadı yanımdan. Sonra o geldi. Titriyordu çocuk. Elinde bir kâğıt tutuyordu ve neredeyse ağlayacak haldeydi. Telaşlı olduğunu da anlamıştım. Meğer bana Mahmut'tan mektup getirmiş. Almak istemedim ben ama Ali oğlanın elinden mektubu çarpıp aldı ve okudu.

Ne yazdığını çok net hatırlamıyorum ama birkaç cümlesi hala hatırımda. *Hayatındaki onca karanın içinde tek beyaz olduğumu, artık dayanamadığını, beni elde edemeyeceğini artık anladığını ve pes ettiğini yazmıştı.* Ben o zaman çocuktum," dedim Doru'nun endişeli yüzünde gözlerimi dolaştırarak. "Onun hissettikleri aşk mıydı bilmiyorum ama yazdıkları çok da umurumda olmadı. Sonra o oğlan çocuğu ellerini elime uzattı. Geri çekildim fakat elimi tutmasına engel olamadım. Öyle bir asılıyordu ki, hala bile hatırımda. Beni ağlaya ağlaya bir yere götürmek

istediğini söylüyordu. Eğer gitmezsem abisinin kendine kötü bir şey yapacağından korktuğunu söyleyip duruyordu. Evet, Mahmut'un kardeşi imiş o çocuk. O zaman öğrendim. Elimi zor kurtardım avuçlarının arasından. *Onu sevmediğimi, onunla gitmeyeceğimi* anlatmaya çalıştım ona defalarca. Oğlan yalvarmaya devam edince bizimkiler müdahale etti. Sonra güvenlikte karıştı işin içine. Onu okulun yakınından yaka paça attılar. O günden sonra da bir daha görmedim zaten. Ne Mahmut'u ne de o oğlan çocuğunu."

Sözlerim bittiğinde herkes suspus olmuştu. Babam artık öfkeli değildi ama endişesi de hala bakıyordu. Yüzüme biraz da kırılmış gibi bakıyordu. Bunun ona olanları anlatmadığımdan olduğunu anlayabiliyordum. Haklıydı belki ama babam o yıllar zor bir adam olmasaydı başka türlü olabilirdi. Kendi başıma çözmeye çalışmayabilirdim ben sorunlarımı. Evet, yine dönüp dolaşıp her şeyimi ona anlatıyordum, her zor zamanımda ondan yardım alıyordum ama Mahmut Sarnıç meselesi çok farklıydı. Onu anlatmış olsaydım muhtemelen okuldan alacaktı beni. Ya da büyük bir güvenlik ordusuyla dolaşacaktım.

"Ceylin'in," dedi Ender odada oluşan sessizliği bölercesine. "Kesinlikle bu Mahmut ile bir ilişkisi var. Fotoğrafı evinden çıktı. Yakinen bile tanıyor olabilir."

"Sevgilisi ya da kardeşi olma ihtimali nedir?" diye sordu Kadir.

Onlar kendi arasında konuşurken ben bunalmış gibi kalktım ayağa. Odanın içinde turluyordum ve babamın gözleri üzerimdeydi. Konuşmak istiyor ama aynı zamanda bir şey diyemiyormuş gibiydi.

"Baba," dedim önünde durup yanında serbest duran elini avuçlarımın arasına alarak. "O zamanlar öyle bir hata ettim ama bunu tekrarlamam biliyorsun. Kırgınsın sakladıklarım yüzünden, farkındayım..."

"Kırgın değilim," diyerek böldü babam sözlerimi. "Kendimi suçluyorum ben Erva. İyi bir baba oldum sanırken ben..."

"Öyleydin," diyerek konuşturmadım onu. Böyle düşünmesi beni üzerdi. Kollarımı açıp iri kollarının arasından geçirdim ve sarıldım ona. Başım göğsünde yer bulurken, "Ben babalığını an olsun sorgulamadım. Sadece fazla korumacıydın. O kadar. Bu iyi bir baba olmadığını göstermez. Ben eğer böyle düşünürsen üzülürüm."

Saçlarımı okşadı, göğsüne yaslı başımı öptü. Bir şey diyecek gibiydi ama söyleyemiyordu sanki.

"Affettin mi beni?" dedim, babam daha sıkı sarıldı bana. "Asıl sen affet beni. Nelerle uğraşmışsın tek başına."

"Biz çıkalım," diyerek ayaklandı Kadir tam da o esnada. "Hanımlar daha fazla şüphelenmesin."

"Öyle," diyerek Mahir takip etti onu. "Bu meseleyi yine konuşuruz sonra."

Hepsi birden ayaklanınca bende ayrıldım babamın kollarından. Doru'da yanıma gelmişti. "Ben eve geçeyim artık baba. Çok yorgun hissediyorum. Yarın vakit kalırsa Zerrin teyzelerden sonra sana uğrarım, konuşuruz."

Babam başını sallayınca, "Seni ben bırakayım," dedi Doru. "Eve geçecektim zaten."

"İyi olur," dedi babam benden önce davranarak. "Siz kalacak mısınız?" diye ekledi Mahir'den tarafa bakarak.

"Biz de kalkalım Albay'ım. Geceye de devam etmeyiz zaten. Hepimiz farkında olmadan çok yorulmuşuz."

*

Eve geleli bir saatten fazla olmuştu ama ben yeni geçmeye duran baş ağrıyla savaşıyordum hala. Babamların evinden çıkarken tutmuştu ve tüm yolu Doru'nun yanındaki koltukta gözlerim kapalı gelmiştim.

O sürede pek konuşmamıştık. Canı bir nedenden sıkkındı onun da. Aslında nedeni apaçık ortadaydı. Mahmut Sarnıç olayına sıkılmıştı canı. Geçmiş bitmiş davaydı ama ben olanları anlatırken yüzünün nasıl düştüğüne şahit olmuştum.

Bir diğer ise daha gerçektir ve birkaç gün sonra köpürmeye hazır vaziyette benim de karşımda duruyordu. Yankı Ulusoy dönüyordu. O her ne kadar benim çocukluk arkadaşım olsa da Doru'nun bunu sorun ettiğini adım gibi biliyordum. Muhtemelen hala kafasında senaryolar üretip duruyordu. Doğru düzgün konuşup olanı anlatamamıştım ki ona ben. Sadece arkadaşım diyememişim.

Çalışma masamdan kalktım ve önümde açık vaziyette duran günlüğümün kapağını kapattım.

Evet yeniden yazmaya başladım ve bu defa yeşil, deri kaplı bir defter seçtim kendime. Yazdıklarımın öncekinden başka olacağını biliyordum. Aşkımın bir karşılığı vardı artık. Onun varlığı, artık benim oluşu düşündükçe beni deli mutlulukların içine salıyordu. Dudaklarımın kenarında varla yok arasında belirsiz tebessümler peyda oluyordu ve sonrasında kocaman genişliyordu yüzümde.

"Benimsin," diye mırıldandım kollarımı kendi bedenime onu sarar gibi dolarken. "Benimsin Doru." İnanması çok zordu, hala zordu.

Bu düşünceyle koşarak, doğruca mutfağa gidip dolaptan bir ağı kesici çıkardım. Bol suyla birlikte yuttuktan sonra vestiyerden spor ayakkabılarımı alıp ayağıma geçirdim. Kapıyı çekip çıkarken ebetteki aklımda ona gitmek vardı.

Saat en son baktığımda 23:00 civarıydı ve şu anda gece yarısında olmamız muhtemeldi. Bana evlerde buluşmayalım demişti ama onu görmemin başka yolunu bulamamıştım. Onu görmek istiyordum. Koştura koştura karanlık bahçeyi geçtim. Üzerimde pijamalarım olduğunu unutmuştum ve tam şu anda hatırlıyordum. Şortu ve askılı geceliğimi garip karşılamazdı değil mi? Onu nasıl göresim geldiğini anlar ve umursamazdı. Umursar mıydı bilmiyorum ama ben o an hiç takmadım kafama bunu. Seviyordu beni. Her halimle görecekti ve ben de onu.

Işıklarının yandığını görünce uyumadığını anlamak yüzümde yeni bir gülümsemeye neden oldu. Verandanın gıcırdayan basamağını atlamayı düşünmüştüm ama uygulayamamıştım heyecandan. Gıcırtilı ses adımlarıma eşlik ederken verandanın iç kısmında, hemen kapı eşiğinde bir çift ayakkabı gördüm. Veranda karanlık olmasına rağmen parlak derili ayakkabıların ışıltısı gözlerime direkt çarptı.

Duraksamam da bununla birlikte oldu. Ceylin'e aitti ayakkabılar. Bugün giydiği topuklu stiletto'ları karşımda duruyordu. Gülümsemem yüzümden düşüp bin parçaya bölünürken şansızlıkların en büyüğü oldu, kapı açılıverdi. Ceylin, Doru'nun elinde eli, kapıyı aralayıp verandaya çıkarken mih gibi çakıldım olduğum yere. Antrenin ışığı yüzümdeydi ve ben gün gibi ortadaydım.

Beni ilk fark eden Ceylin olurken, arkasından dışarıya çıkan Doru'da olduğu yerde kalakaldı. Hala el ele tutuşuyorlardı ve Ceylin kocaman gülümsüyordu bana.

"Yavrucuğum iyi akşamlar," dedi Ceylin yüzünde aynı gülümsemeyi koruyarak. "Hayırdır, bu saatte? Bir şey yok değil mi?" Bakışları yüzümde dolaştı. Hemen sonra da üzerimdeki geceliğe indi.

Doru'nun yüzünden alamıyordum gözlerimi. Bir bahane bulsun ve beni düştüğüm şu rezil durumdan çıkarsın istiyordum. Yalan söylemekten de bu tip oyunların içinde olmaktan da nefret ediyordum. Baş yalancı karşımdaydı ama ben kendime yine de yediremiyordum.

"Ben çağır mıştım onu. Akşam yemeğinden döndük ya. Başı ağrıyordu. Ağrı kesici verecektim."

Başım la onayladım sözlerini ama ileriye gitmek yerine bir adım geriye çekildim. Nasıl tarif edilir bilmiyorum, ben gün boyunca ilk defa fazlalık gibi hissettim kendimi onun yanında. Gidesim geldi ama yapamadım. Gülümsemeye zorladığım mimiklerim, söz dinlemiyordu.

"Başım," diyebildim sadece düz bir sesle. Elimden ancak bu kadarı geldi. "Kötü ağrıyordu."

"Geçmiş olsun. Bu ara fazla hastalanıyorsun sen. Dikkat et kendine," diyerek elini Doru'nun elinden çözdü. Evet, o ana kadar el ele tutuşmaya devam ediyorlardı.

Ceylin'e daha önce hiç şu an baktığım gözle bakmamıştım ben. Her hareketi, davranışı, sözü artık yapmacık geliyordu bana. Beni düşünür gibi görünse de aslında o benden ölesiye nefret ediyordu. Başımı salladım, sözünü dinleyip çok endişelendiği sağlığıma dikkat edecekmişim gibi.

Doru tıpkı benim gibi anın rahatsızlığı içerisindeydi ve hiç kıpırdamıyordu yerinden. Ben Ceylin'in ne bok olduğunu artık görüyordum görmesine ama yine de böyle bir anın içinde olmaktan nefret etmişim.

Ceylin, Doru'ya dönüp parmak ucunda yükseldi ve kollarını onun boynuna sardı. O an onun fiziken benden daha çok yakıştığını düşündüm Ceylin'e. Boyları çok yakındı. Benim zorlanarak yaptığımı o hiç zorlanmadan... Ona kolayca sarılabilmişti.

Ben düştüğüm şu lanet durumun içinde canımı yakacak her ayrıntıya takılabili rdim. Bu da onlardan biriydi. *Akılsız Erva. Bir de koş a koş a geliyorsun evine. Al sana. Neymiş, Ceylin'i kışkırtacakmışsın. Doru'ya yakın davranıp onu hataya sürükleyecekmişsin! O seni kışkırtıyor be, o senin ağzının payını güzel veriyor! Dün de o kazandı bugün de...*

"Hadi, Ceylin," diyerek ters bir sesle ve onu kollarından ayırarak uzaklaşt ırdı Doru. "Git artık, geç oldu."

"Gidiyorum sevgilim. Yarın da görüşürüz değil mi?" dedi benden tarafa doğru geri geri adımlarken Ceylin. Sonra durdu ve açtığı mesafeyi yeniden kapayıp onun boynuna atıldı. Yanağına bir öpücük kondurdu. "Oh, ne çok seviyorum seni."

Can kaybını bilir misiniz? Kalpte başlar sızıntısı. Öldürmez ama süründürür. Ben bir buçuk yıldır sürünüyordum şu manzara yüzünden.

Sadece baktım onlara. Doru ise gözleri bende, Ceylin'in boynundaki kollarını çözdü, "İşlerim var yarın. Haber ederim sana," dedi düz bir

tonlamayla.

Ceylin benden tarafa dönüp omuz kırdı. "Ah, bu işler. Sevgilimizle hasret gidermeye bile vakit yok. Yarın öbür gün sevgilin olursa anlarsın," dedi bana göz kırparak. "Özlemek zor şey. Hele böyle çok meşgul bir adamsa daha zor şey. Yemek yapayım dedim ona da müsaade etmedi. Aklım kalıyor benim."

Daha ben ona bir kere olsun sevgilim diyememişken onun aşına olduğu o sözcüğü rahatça söylemesi ne kadar da komikti. Düştüğüm durum ciddiye komikti. O benim sevgilimdi ama... En çok ona aitti şimdi.

Ceylin bana yaklaştı ve elini omzumda dolaştırdı. Ona olabildiğince sahici bir tebessümle baktım. Verandayı inerken o, gözlerim Doru'dan tarafa çevrildi. Hiç kıpırdamadan duruyorduk ikimizde. Ceylin'in adımları uzaklaşıyordu ama benim adımlarım ona gitmek yerine geri geri gitmek istiyordu.

Başım önüme eğilirken, buz kesen ellerimi bacaklarımın yanlarına sürttüm. "Gideyim ben de. Öylesine gelmişim," diye fısıldadım. Duydu mu duymadı mı bilmiyorum. Ama birkaç adım atıp tam önümde durdu. Aramızdaki mesafe sıfırlanırken, önce çenemi tutup yüzümü yüzüne kaldırdı. Hemen sonra, "Bu yüzden gelmediğini ikimizde biliyoruz," dedi. Sıkıntılı soluğu akşamın karanlık, sessiz saatlerine karıştı. "İçeriye gel Erva, yoksa peşinden ben gelirim." Sesi oldukça baskındı. Onları gördüğüm için rahatsız olmuştu belki. Bilmiyorum, ama asıl rahatsız olanın ben olduğumu çok iyi biliyordum.

"Gerçekten öylesineydi. Aklım sende kalmıştı ve..." dedim yarım ağız, gülümserken baş parmağımla arkamda kalan bahçeyi işaret ettim. "Belki senin de öyledir diye..." Ben bu akşam konuşmayı başaramayacaktım galiba. Bunun baş ağrıyla hiçbir alakası yoktu.

"Kaldı," dedi Doru beni onaylarcasına. "Benim aklım bu aralar hep sende. Bu yüzden ne olur içeri gel Erva."

Bakışlarımı yüzüne kaldırdım. Gözlerine bakamıyordum. Ne heveslerle gelmişim ben yanına oysa.

Sonra hiç söylenmeyecek bir şey söyledim ben.

"Evlerde buluşmayalım demiştin. O buradaydı," Boğazıma yumru oturdu ve oradaki düğümü çözemeyeceğimi bilmeme rağmen yutkunmak için duraksadım. "Ben yanına gelmeyecektim aslında. Merak edince... Arabada da konuşmayınca pek," dedim.

Beni dinliyordu, fakat yüzündeki sıkıntı benim düşen ses tonumla büyüdükçe büyümüştü. "Ben gelemiyorum ama o buradaydı," dedim sonunda söylemek istediğim şeyi tek seferde dillendirerek. Hesap sormak değildi amacım. Sadece biz gerçek miyiz anlayamıyordum bazen. Hal böyle olunca... Bir şey desin istedim şu an. O buradaydı çünkü; ile başlayan cümleler kursun ve beni rahatlatсын istedim.

O an gözlerimin dolduğundan da çenemin titrediğinden de bir haberdim. Nedenimi vardı bu işin. Adamın görünürde sevgilisi oydu. Git diyemezdi ki. Tabii gelecekti. Anormal olan benim ona kırılmamdı.

Düne kadar olmaz bizden diyordun Erva. Gördün mü günü. Söylesene yine kolaysa. Bu kadar alışmışken, çoktan onun olmaya hazırken, söylesen.

"Seni böyle bir durumun içine soktuğum için kendime lanet ediyorum," dedi kendine kızar gibi. "Onu ben çağırmadım Erva. Bunu biliyorsun. Bir anda çıkıp geldi. Çok da durmadı. Ancak beş dakika olmuştur geleli. Kendi de söyledi. Yemek falan yapmak istedi, izin vermedim. Gördüğün kadardı her şey-"

"Elini tutuyordu," dedim ona bakmamaya devam ederek.

"Engel olsaydım gariplik olduğunu anlamaz mıydı?" diye bir soru yöneltti, başımı salladım. Anlardı ama ben aklımdan atamıyordum işte o görüntüyü.

Eli havalandı ve yanağımı okşadı.

"Erva, bana bu sebepten kırılma," dedi dolu dolu bir sesle. "Ben çok kızıyorum kendime inan. Sonlansın diye de çok uğraşıyorum. Ucunda sen varsın çünkü. Sana kavuşmak var. Ben buna tutunuyorum."

Gözlerim tekrar onun gözlerini bulurken, "Şimdi benimle içeriye gel," dedi boğuk bir sesle.

Yanağımı okşayan elini yanımıza indirip elimi tuttu. Parmakları sahiplenir gibi parmak aralarımaya geçti. Bu ilkti ve ben nefesimi tuttum. Gözlerim gözlerinde kalırken, "Ölürüm," dedi yumuşacık bir sesle. "O bakışına ölürüm ben."

O an nasıl baktığımı bilmiyorum ama elinden yayılan sıcaklıkta kaybolmuştum ben. Bu elimi ilk kez tutuşuydu. İçim öyle hislerle doldu ki, yüzümde bir gülümseme oluştu ama o dudağımla çenemin birleştiği yeri kısacık bir an için eğilip öperken dağılıverdi şaşkınlığımdan dolayı. Dudakları çekilmeden önce, "Bu el sana, arasında tuttuğum el de bana ait bundan sonra. Bırakmamam. Seni benim yapmaya yeminim var benim."

"Doru," diye fısıldadım. Kalbim gümbürdüyordu ve yerinden çıkacakmış gibi hissettiriyordu artık.

Bugün kaçınıcıydı bilmiyorum ama bir kez daha yüzünde kocaman bir gülümsemeyle vuku buldu. Başıyla içeriği işaret ederek, "Gel," dedi ve ben onun adımlarıyla hızlı hızlı yürüdüm sanki. Kapıyı arkamızdan kapatırken, "Yemek hazırlamaya çalışıyordum ben de," dedi. "Yani o gelene kadar."

Yemek yapmayı bilmezdi ki Doru. Ceylin'de o yüzden ben yapayım demiş olmalıydı. Belki biraz bilirdi ancak akşamın şu saatinde neyi ne kadar hazırlayabilirdi, bilemedim.

"Yardım etmek istemiş. Nenden istemedin yardımını?" diye sordum sırf laf sokmak için. Doru yandan bir bakış attı, hemen sonra dudak kıvrımları yükseldi. "Ceylin'in yaptığı hiçbir şey umurumda değil benim. Umurumda olan," dedi elimi çekti kendine, ona yaklaştım. "Sensin."

Gözlerimi devirdim. "Düne kadar değildim."

"Halt etmişim," dedi, güldüm.

Ceylin bir an sonra aklımdan tamamen çıkıp gitti. Sanki hiç gelmemiş, biz karşılaşmamışız gibi.

O elimden tutup mutfağa doğru yürürken, "Ben hazırlayayım ister misin?" diye sordum.

Gerçi, olmaz dese de ona bırakmaya niyetim yoktu bu işi.

Başını omzunun üzerinden bana çevirip, "Yapar mısın ki?" diye sordu gülerek. "Ben sebzeçi değilim öyle. Biliyorsun değil mi?"

Tezgâhın üzerinde duranlara baktım şöyle bir. Kıyma çıkarmıştı buzluktan. Onun çözülmeden pişirilmeyeceğini bilmiyordu muhtemelen. Yani pişse bile bu iki kat zaman harcamak demekti. Suyunu salardı bir kere tavaya. Güzel olmazdı öyle. Bir pakette makarna vardı.

"Kıymadan başka bir şey yok mu?" diye sordum. Elimi bırakıp -ki keşke bırakmasaydı, iyiydik böyle- gidip dolabı açtı.

"Yani," dedi dolap raflarını gözleriyle süzerek. Sakalarının arasında parmaklarını dolaştırıyordu o sırada ve benim gözlerim orada takılı kaldı. "Patlıcan falan var ama et olarak başka bir şey yok."

"Ee, patlıcan yapalım o zaman," dedim çok sevdiğimden. Gerçi o sevmez diye biliyordum ama hiç yemez de değildi herhâlde. Sonuçta almıştı ve dolabındaydı.

Yüzünü buruşturarak bana bakınca anladım. O patlıcanları o almamıştı. Belki Zerrin teyzenin işidir diye düşünürken, "Şu saatte inan patlıcan yemek istemiyorum," dedi.

"O zaman el mahkûm kıymaları kavuracağız. Ancak çok güzel olmayacak bunu bil. Çözülmemiş çünkü. Suçu üzerime atmayacaksan, bir kıymalı makarna yapmayı beceremedin demeyeceksen yaparım," dedim ellerimi havaya kaldırarak.

Güldü, güldüm. Öyle güzel gülüyordu ki.

"Demem," dedi. "Sen bana yemek yapmışsın hiç der miyim?"

O böyle konuşunca ben eriyip bitiyordum. Nasıl alışacaktım ben bu duruma ya?

Yanaklarım al al olmuş olmalı ki bakışları orada dolaşmaya başladı. Dolabı kapatıp yanıma gelirken ben elim ayağım birbirine karışmış halde tezgâhın üzerinden kıymayı kaptım.

"Aaa, Tava neredeydi?"

Önce makarnayı haşlamam gerekirdi ama işte heyecandan elime ilk gelen kıyma olunca...

Yanımdan eğilip alt raftan bir tava çıkardı. "Bu olur mu?" diye sordu.

Başımı sallayınca götürüp ocağın üzerine bıraktı.

"Şimdi bu buzlu ya. Koyalım da çözülsün," diyerek hatayı doğruya çevirmeye çalıştım. Ki mantıklı da geldi o an. Kıymaları ocağa alıp altını yaktım tavanın.

Mutfak küçücük olunca, o da yanımda böyle dikilince hareket etmeye az alan kalıyordu. Eee, haliyle heyecanlıyım da. O zaman hepten elim ayağım karışıyordu benim.

"Doru," dedim yandan bir bakış atarak. Beni izliyordu ve bakışlarını geceliğimde dolaştırıyordu. Ateş bastı bir anda. Elimde tuttuğum makarna paketini salladım yüzüne doğru.

"Sen geçip otursana bir yere. Böyle bakınca ben..."

"Çok yakışmış," dedi birden sustum kaldım. "Bu yeşil gecelik çok yakışmış sana."

Geceliğim onun gözlerinin yeşiliydi. Günlüğümde bu rengi bu yüzden sevdiğimi yazmıştım. Anlamış mıydı ki? Yutkundum ve ondan tarafa dönüp kalçamı tezgâha yasladım.

"Teşekkür ederim," dedim ama sesim o kadar alçak çıktı ki ben bile duyamadım desem yeriye. Gelip tam önümde durdu. Göğsüme dökülen saçlarımı tutup dalgalandırarak omzumun üzerinden geriye attı. "En sevdiğin rengin artık yeşil olduğunu biliyorum," dedi tok bir sesle. "Bundan sonra sana alacağım bütün hediyelerin yeşil olacağını da biliyorum. Fesleğeni çok sevdiğini biliyorum. Sonunda tıpkı onlar gibi kendini de bana

aşık ettin," dedi ama sesi bir fısıltıya dönüşmüştü artık. Eğildi ve dudaklarını geceliğimin ince askılarının durduğu yere, köprücük kemiğimin çıkıntısının üzerine bastırdı. Dudaklarım aralık kalırken, soluğum saçlarının arasına döküldü. Dudaklarının sıcak dokunuşu tenimin altına geçti, içime işledi.

Elimdeki makarna parmaklarımın arasından kayıp yere düşerken, ben boşalan ellerimi onun yüzünün iki yanına koyup, yüzünü yüzüme eşitledim.

"O matarayı yine de seviyorum ben," dedim alçak bir sesle. Hemen sonra hafif bir tebessümle başımı salladım. "Maviyi de seviyorum, ne var ki en çok yeşili."

İfadesi yumuşayıverdi. Geçmişin pişmanlığı hala vardı biraz onda çünkü.

Kolları belime dolandı ve bedenim ona çekildi. Göğsüm göğsüne yapıştı. Derin bir nefes aldı. "Zor, çok zor," dedi bambaşka bir meseleye dokundurur gibi. Onu anladım ama tek söz edemedim. *Benim için de zor...* "Sana karşı mesafeli durmak çok zor."

Bakışları dudaklarıma indi. "Sen böyle konuştukça ben ne yapacağımı bilemiyorum," dediğinde içimi çektim. Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı. İzin ister gibi kaldırdı gözlerini gözlerime. O uzun kirpikleri kaşına değer gibi olurken, ona cevabımı derin bir nefes alıp usulca bırakarak verdim. Kirpiklerine bile aşıktım ben bu adamın. Sayamayacağım kadar gür ve uzunlardı. Ciğerlerimi havayla doldurdum bir kez daha. Göğsüm titrek hareketlerle havalandı ve onunkine sürtündü. Bu, şu an yaşadığım heyecan duygusundan arınabilmek içindi.

Ağzı ansızın dudaklarımı kapar gibi içine çekti. Dudaklarının hareketleri, sıcaklığı bedenimi baştan aşağıya sararken kalbim çıldırmış gibi atıyordu şimdi. Dudaklarımdan ayrılmak istemez gibi öperken beni, bir anlığına, "Çok başkasın," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Dayanılmazsın. Kural tanımaz..."

Bir saat sonra ben bulaşıkları suya tutuyordum, o da makineye diziyordu. Aklımda dakikalar önceki öpüşmemiz, gözlerimin önünde de onun esneyip duruşları vardı. Duvardaki saat 01:20'yi gösteriyordu. İkimizde her daim erken kalktığımızdan, normal uyku saatimizi çoktan geçirmiştik.

"Bulaşıklardan sonra gideyim ben," dedim son tabağı da suya tutup ona doğru uzatırken. "Sabah 08:00'de Gümüş ile geçeceğiz annelere. Gümüş, erken gidip yardım ederiz," dedi.

Makinenin kapağını kapatıp bir kez daha esnerken o, gülümsememe mâni olamadım bu defa. Doru esnerken küçük bir çocuğa benziyordu. Eliyle

ağzını gölgeliyordu ama ben yine de fark edebilmişim bunu.

"Neye gülüyorsun?" diye sorunca, saklamadım, "Çok sevimli görünüyordun. Uykun geldi artık. Hadi git de yat artık," diye mırıldandım.

"Yatarım ben, yatarım da," dedi başını sallayarak. Eli belime dolandı. Beni kendine çekip yaslarken, "Sen koskoca Üsteğmene sevimli mi dedin az önce?"

"Hı hı," diyerek başımı salladım. Gülmeye devam ediyordum ve buna asla engel olamıyordum. "Öyle dedim Üsteğmen'im."

Sakallı çenesini çenemin altına boynuma doğru soktu. Dudakları gıdıklamak ister gibi öpücükler kondururken oraya, benim gülümsemelerim kahkahalara dönüşmüştü artık.

"Konuşacak konularımız var Erva. Acaba diyorum," dedi boynumdan dudaklarını çekmeden. "Burada mı kalsan."

Yanlış anlaşılacak adına başını yüzüme kaldırıp açıklayıverdi sözlerini. "Salona yer açarım sana. Ben de karşıdaki koltuğa kurulurum. Konuşa konuşa uykuya dalar gideriz," dedi.

Nasıl hayır diyebilirdim ki ben bu isteğine? Diyemezdim. Ben onunla geçireceğim en küçük ana muhtaçtım. Ve muhtemelen o da öyleydi. Yoksa biliyordum ki istemezdi böyle bir şeyi. Başımı salladım ağır ağır.

"Uyku tutmaz şimdi beni bu gece ama, bir kere de sensizlikten değil senle olmaktan uykusuz kalırım."

"İkimize de uyumak yok o zaman bu gece," dedi boğuk bir sesle. Gözleri yüzümü talan ederken, "Ben de sen aklıma, gönlüme düştüğünden beri uyuyamıyorum," diye itiraf etti.

*

Gözlerimi tavana diktim. Salon ancak pencerelerden sızan ışık kadar aydınlıktı. Loş bir karanlık vardı ve bu birbirimizi göremeyeceğimiz kadar değildi. Evi onun gibi kokuyordu ve o tam karşımdaki üçlü koltukta yatıyordu. Ona bakmamama rağmen beni izlediğini biliyordum.

"Eğer," diye seslendi kendi tarafından uykulu, durgun bir sesle. "Orada rahat edemeyeceksen buraya geç. Ben uyurum orada."

Bunu ikinci kez söylüyordu. Ben ikili koltukta yatıyorum diyeydi. Koltuk tam bana göreydi. Rahatsız olduğum falan yoktu yani. Başımı ondan yana çevirdim. Yüzünü seçebiliyordum karanlığa ve aramızdaki mesafeye rağmen. Bana bakıyordu.

"İyiyim ben. Koskoca adamsın sen. Sığamazsın hem buraya."

Burnundan güldü ve ben o minicik sesi işittim. "Erva," dedi düz, ciddileşmiş bir sesle. "Babanla konuşmak istiyorum ben."

Öyle bir anda söyleyince şaşırdım. Yattığım yerden doğrulup ondan tarafa döndüm. "Babamla mı?"

Başını salladı. "Ben böyle gizli saklı işlerin adamı değilim. Onun rızasını almazsam içim rahat etmez."

Onu böyle kararlı görünce ne diyeceğimi bilmedim. Babam elbette öğrenecekti ama bana biraz erkenmiş gibi geliyordu. Biraz değil, baya erkendi. Biz daha bugün başlamıştık. Aklımdan geçirdiklerimi anlamış gibi, "Erken değil," dedi. "Ben eminim. Sen de öylesin. O zaman hiçbir şey için erken değil."

Ne diyeceğimi bilemedim. O böyle söylemese ben erken diyecektim çünkü. Lakin hak vermiyor da değildim. Ben ondan eminken, o da benden eminken nasıl erken olabilirdi ki?

"Hem," dedi ve benden tarafa dönerek ellerini yastığının altına sıkıştırıp başının yanını da yastığının üzerine yasladı.

"Belki tahmin ettiğimden de iyi karşılar. Babanın beni sevdiğini biliyorum. Kızıyla görüşmemi onaylayacak kadardır belki de bana olan sevgisi." Bunu düşük bir ihtimal olarak görüyormuş gibi iç çekti. "Yankı'yı seviyor gibi. Onun sana ilgisi olduğunu biliyor muydu?" diye sordu birden, nereden çıktı bu dercesine baktım yüzüne. "Hala onu mu sorun ediyorsun?" diye sordum. Cevap vermedi. Ediyordu, bunu anlamak için bir şey demesine gerek yoktu. "Hala sana ilgisi varsa..." cümlesini nasıl tamamlayacaktı bilmiyorum ama izin vermedim.

"Ben heyecanla geldim evine, ne var ki onu burada buldum Doru," dedim. Benim de sorun ettiğim şeyler vardı. Evet, düne kadar buna katlanabiliyordum ama biz bugün başkaydık. "Ben ne oldum düşünebiliyor musun? Nelere kırılıyorum ama sabrediyorum... En azından o beni öyle," dedim. Aklıma düşünce onun elini tutan eli sustum, konuşamadım. Ben onu bir başkası ile paylaşmaya dayanamıyordum artık.

Belli etmemeye çalışıyordum ama ben Ceylin'e ait olan Doru'yu aklımdan atamıyordum.

Aramızdan bir süre sessizlik geçti. Ne o konuştu ne ben.

Sessizliği bozan yine o oldu.

"Elimde olsa durdururdum bu oyunu," dedi bir fısıltı gibi.

Durdursun diye söylememiştim ama öyle olmasını tüm kalbimle istiyordum ben. Kırıldığım meseleyi göz ardı ederek onu rahatlatmaya

çalışır gibi, "Yankı arkadaşım benim," dedim. "O beni sevmiş sevmemiş ne önemi var. Benim sevdiğim senken gözüm ne onu görür ne başkasını. Görüşme dersin görüşmem Doru. Ne var ki bunu sen istedin diye değil, nasıl can yaktığını bildiğimden yaparım. Dayanması zor çünkü."

Elini yastığının altından çekip sırt üstü yattı. Şimdi tavanı izliyordu. Bende aynını yaptığım sıra, "Yanında olabilir miyim?" diye sordu. "Onunla buluştuğunda..." Bunu zorlanarak söylediğini anlamıştım. Onun için bu kadarı bile fazlaydı ama eşitlenelim istiyordu.

Yüzümde buruk bir tebessümle, "Ol," dedim. "Sen hep yanımda ol."

*

Gün yeni yeni ayarken uyandım. Hepi topu üç saat ancak uyumuştum ama kendimi uykusuz gibi hissetmiyordum.

Kalktığımda Doru hala uyuyordu. Ondan tarafa uyku mahmuru bir gülümseme attıktan sonra koltuğun üzerindeki çarşafı yastığı toplayıp kenara kaldırdım.

Koltuğu katlayıp düzeltmeye çalışırken gıcırdadığı için, çıkan sese Doru'da araladı gözlerini. Esneye esneye, "Erken değil mi?" diye soruyordu. Güldüm.

"Evinde yakalanayım istemiyorsan, değil," dedim.

Kalktı yerinden ve ben bunu koltuğun gıcirtısından anladım. Yattığım koltuğu eski haline getirmiş olarak ondan tarafa döndüm. "Gümüş iki saate kapımda olur. Küçük Doru Bey'de bizimle gelecek. Ağaç etmeyeyim şimdi o-"

Ben Doru'nun üzerinde sadece bir eşofman altı olduğunu şu an fark ediyordum. Oysa yatarken tişörtü vardı üzerinde. Muhtemelen gece çıkarmıştı.

"Doru Bey önemli ama kaçır gibi yanından gittiğin ben değilim öyle mi?" diye sordu gözlerini ovuştura ovuştura.

Kaslı göğsü, iri kolları... Bakışlarımı kaçırdım ondan. O böyle karşımda durunca bakamıyordum. Oysa nasıl bakılası bir vücudu vardı. "Kahvaltı etmeyecek misin?" diye sordu sanki karşımda çıplak duran o değilmiş gibi. Yüzüne bakmıyor oluşumu fark etmiş olacak ki, çenemi tutup yüzüne çevirdi yüzümü. "Ne oldu, neden kaçırıyorsun gözlerini benden?" diye sordu.

"Çı- çıplak olduğun için olabilir mi acaba?" diye mızırdandım. "Doru ben gideyim. Sen de giyin."

Güldü. "Göze yasak yoktur herhâlde. Çekinme bak, hepsi senin nasıl olsa."

Kıpkırmızı kesildim. Yanaklarım zonkluyordu. Bakışlarımı gözlerinden ayırmazken dudağımın kenarını ısırduğımdan da bir haberdim. O bakışları orada, "Yakında," diye fısıldadı, soluğu soluğuma karıştı. Baş parmağıyla ayırdı ısırığım dudağımı dişlerimin arasından. Gözleri orada, "Çok yakında..." diye fısıldadı.

Ne demek istediğini anladım ama sözlerini ne o tamamladı ne de ben aklımdan geçirmeye cesaret edebildim. Şu an yaşadıklarım bile bir hayal kadar güzelken, devamını getirmeye yüreğim dayanmazdı.

"Gidiyorum," dedim telaşla elimi göğsüne dayayıp onu kendimden uzaklaştırarak. Ben çıplak ayaklarımla koştura koştura onun salonundan çıkarken emindim ki şu an durmuş, olduğu yerden beni izliyor ve gülüyordu.

Evinden çıktığımda sabahın ılık esintisi ile koşmaya devam ediyordum kendi evime doğru. Ben dün geceyi muhtemelen hayatım boyunca unutmayacaktım. Onunla olan hiçbir anımı unutmayacağım gibi.

Birbirimize hem geç hem de erken olabilirdik; ama ben bir fesleğen olup aşkımın karşılığını alabilmişim ya sonunda, annemin gökyüzü dediği aşkı yüreğime mavi yapabilmişim ya, bundan sonrası beklemekte olsa, uzaklar hep yakın olurdu bana.

Bölüm Bitti.

Yeni bölümle görüşene değin sağlıklılıkla kalın :)

İnstagrama gelin çok özlerseniz. Oralardayım ben...

21. Bölüm - GÖZYAŞI VE İLK DANS

Merhabalar,

Bölüm Şarkısı: İki keklik

*"Yazması oyalı kundurası boyalı. Yar benim aman aman, yar benim
Uzunda geceler yar boynuma. Sar benim aman aman, sar benim..."*

Gelecek bölümün de şarkısıdır. Nedenini anlayacaksınız...

Medyadaki ses Doru ve Ender'e aittir ve hikayenin bu kısmı yarın paylaşacağım bölümde olacaktır. İlgili fotoğraf ve ses için Instagramımı ([piyamor_](#)) ziyaret edebilirsiniz.

Beğendiysek okumaya başlayalım mı?

Keyifle Okuyun...

21. BÖLÜM

GÖZYAŞI VE İLK DANS

*

Hazırladığım kekleri derin, yuvarlak bir saklama kabının içine aldım. Üzeri tepeleme dolu olduğu için pembe küçük kareli bir keten bez ile örttüm. Fırından yeni çıkardığımdan, hala sıcak sayılırlardı ve evimi kekin portakal aromalı kokusu sarmıştı. Zerrin teyze bizi yemeğe davet etmişti ama ben yine de eli boş gitmek istemiyordum. Bu kadarcık şeye bile, '*fazla*,' diyeceğini, '*niye zahmet kızım*' ile başlayan cümleler kuracağını, ben diretince de meşhur Zerrin Demir gülümsemesiyle -hep sevdiğine sıcak, sınımsıcak- '*iyi madem*' diyerek kabul edeceğini çok iyi biliyordum.

Kek yapmamın bir nedeni daha vardı aslında. Rüzgar'a hazırladığım kekler Doru tarafından mesele yapılırca -hala ona olduğunu bilmiyordu- onun için de kek yapmak istemiştım. Arabada söylediği sözleri hatırlayınca

dudaklarımın kenarları yükseldi. *"Bundan sonra olsun. Pişirdiğinden de yakıp kavurduğundan da..."*

Yüzümdeki gülümseme genişlerken ben bu sabah, uyandığımdan beri sayamadığım kadar çok ve yine ona ne kadar âşık olduğumu düşündüm. Gözlerimin önünden hiç atamadığım o yüreğimi sızlatan, aynı zamanda bayram yerine çeviren güzel gülüşünü, içime bir ciğer dolusu hava çekerek uzaklaştırmaya çalıştım. Onu düşününce bile ben kendimi kaybediyordum artık.

Gümüş ile sözleştiğimiz saate yirmi dakika kadar kalmıştı. Tam sekizde çıkacaktık lojmandan ve bizi Kadir bırakacaktı Demir Çiftliği'ne.

Daha önce oraya gitmiş olmama rağmen -bu bir elin parmaklarını geçmezdi- ben Doru'nun ailesinin evine hala yabancı hissediyordum kendimi. Aslında buna yabancı hissetmek denemezdi. Şimdi biz Doru ile öncekine göre bambaşka hal içerisinde -aşık- olunca, oraya gidecek olmak değişik hissettiriyordu. Ailesi ile karşı karşıya geldiğimde -özellikle Zerrin teyze ile- ne yapacaktım, nasıl davranacaktım hiç bilmiyordum.

O dün kapımın önünde, şu an oğluyla yaşadığımız ilişkiden habersiz konuşmuşken, beni *'oğluna çok yakıştırdığını'* söylemişken, hiç şüphesiz bunu yapmak kolay olmayacaktı.

Utanırdım bir kere ben. Bir suç işlemişim gibi kızarırdı yanaklarım. Hal böyle olunca çokça belli eder, hiç haberleri yokken açık ederdim kendimi. Bu bir sorun olur muydu bilmiyorum. Yani belli etmem. Ceylin hala aramızda dururken galiba doğru olmazdı.

Kek kabını vestiyerin rafına bırakıp yatak odama koşturdum. Hala giyinmemiştim ve üzerimde yeşil renkli malum mutfak önlüğüm vardı. Saçlarım yeşil bir bandananın altındaydı ve açıktı. Ne halde olduğumu hiç bilmiyordum.

Saatinde yaklaşıyor olmasından, alelacele altıma açık mavi bir kot pantolon, üzerime de kayak yaka, omuzlarımı tamamen açık bırakan, mavi ve beyaz çizgili bir bluz geçirdim. Saçlarımdaki bandanadan kurtuldum ama kenara kaldırmak yerine çantamın bir köşesine sıkıştırdım. Belki çiftlikte lazım olur diye düşünüyordum. Belki yemek yapardım, ya da temizliğe yardım ederdim. Erkenden gitmemizin amacı da bu değil miydi zaten.

Saçlarımı at kuyruğına dönüştürüp çevirerek salaş bir topuz halinde tokaladım tepemde. Önlerden birkaç ince tutamı yanaklarıma doğru serbest

bıraktıktan sonra, ayaklarıma da her zamanki gibi beyaz bir spor ayakkabısı geçirdim.

Bu halim dışarıdan özensiz gibi görünüyor muydu bilmiyorum ama ben kendimi pantolonlarımla ve spor ayakkabılarımla gayet rahat hissediyordum. Sanıyorum bu hayatımın hiçbir evresinde vazgeçemeyeceğim önemli bir detaydı. Bir makineci olarak rahatlık önceliğimdi.

Kolumdaki saat hazırlığım bittiğinde hala on dakikam olduğunu söylüyordu. Tam da planladığım gibi yani. Doru'ya gitmek istiyordum. Lojmandan ayrılmadan önce ona yaptığım keklerden bırakmazsam içim rahat etmezdi. Hem bu defa da atlarsam onu, dilinden kurtulamazmışım gibi hissediyordum. Antreye dönüp kek kabını bıraktığım yerden alarak kapıyı çekip çıktım.

Bahçem ve bahçemdeki bütün çiçekler sabahın ilk gün ışıklarıyla ısınmaya başladığından mı bilinmez misler gibi kokuyordu. Fesleğenlerin kokusuydu havayı böyle parfümleyen. Bir de çalı güllerinin kokusu. Çimler bahçıvanlar tarafından yeni sulanmış, benim canım fesleğenlerim de atlanmamıştı. Doru'nun kulübemin etrafını sarsın diye diktiği pembe beyaz renkli çalı gülleri daha şimdiden kapıdan yukarıya doğru boy atmıştı. Yüzümde bundan sebep bir gülümsemeyle adımlarımı onun evine doğru yönlendirdim. Fesleğenleri, çalı güllerini benim için dikmişti bahçeye ve ben artık bunu biliyordum.

Aslında Doru fark ettirmeden benim için çok şey yapmıştı. En başta da Ceylin üzerimde oyunlar kurmaya çalışırken ona engel olmaya çalışmıştı. Ben hepsini sonradan öğrensem de karşılığını ödemem gerekiyormuş gibi hissediyordum. Gereklik olduğu için değil de... çok sevince insan sevdiğinin yüzüne tebessüm olup düşmek istiyordu. O yeni adımlayan bir çocuk gibi gülmeyi yeni öğreniyordu ve ben bundan sonra yüzündeki her gülümsemesinin nedeni olmak istiyordum.

Gece ikimizde doğru dürüst uyumamıştık. Uyuduğumuzda da sanıyorum saat sabaha karşı dörttü. Buna rağmen onun ben çıkınca alamadığı uykusunu tamamlamak niyetiyle tekrar yattığını hiç sanmıyordum.

Verandayı geçip kapısını şöyle bir tıklattım. Bekledim bekledim ama içeriden tek tepki ya da ses gelmedi. Evde değil mi acaba diye düşünürken kapının açık olduğunu anımsayıp boştaki elimle kolu çevirdim. "Doru!" diye seslendim içeriye doğru. Banyo tarafından su sesleri geliyordu. Galiba duştaydı. Tüh, onu görmeden gitmeyi de hiç istemiyordum.

Elimdeki kekleri hatırlayıp iç geçirirken, ayakkabılarımı, ayaklarımı birbirine sürterek çıkarıp içeriye girdim. "Doru, evdeyim," diye bağırdım banyo tarafına doğru. "Mutfığa senin için bir şey bırakmaya gelmişim ve hemen bırakıp çıkacağım." Hem acelem vardı hem de o duştayken evinde çok kalmak istemiyordum. Sebepsiz heyecanlanıyordum bir kere. İnsan ne kadar istemese de suyun sesine bile onu banyodayken hayal edebiliyordu. Bu zihnimin arsızlığından değil, aklımın her zaman sözümü dinlemiyor oluşundan kaynaklanıyordu.

Görüntüsü gözlerimin önüne düşünce -elbette ki suyla ıslanmış koyu kumral saçları, kirli sakalları, çıplak omuzları ve kaslı göğsüydü gördüğüm- gözlerimi yumup sızlanır gibi iç çektim. Başımı iki yana sallayarak *çık aklımdan* diye yalvardım kendi kendime.

"Doru!" diye seslendim bir kez daha sesimi duyurabilirim umuduyla ama yine ses gelmeyince, doğruca mutfığa gidip kek kabını masanın üzerine bıraktım. Raflara dönüp kekleri koyabileceğim bir tabak ararken banyodaki su sesi bir anda kesildi. Çok geçmedi kapı açıldı.

"Erva sen misin?" diye soruyordu Doru'un sesi ama ben o an kapı açılır açılmaz mutfığa kadar ulaşan banyo jeli kokusuyla mest olmuş halde, elimde boş tabakla kalakalmıştım. Tüm evi sarmıştı naneli ferah koku. İşte şimdi gel de onu bornozla hayal etme! Belki de sadece beline doladığı beyaz havlusu vardı üzerinde ve az önce hayal ettiğim üst bedeni çıplaktı. Saçlarından damlayan sular da omuzlarına dökülüp havlunun başlangıcına kadar hızla yol izliyordu teninin üzerinde. *Ayıp kızım Erva, ayıp! Hiç utanma arlanma da kalmadı Erva sende! Adamın yanında pancar kesil, onsuzken...* Ateş basmış gibi nefesimi tek nefeste üfledim.

"BENİM VE ÇIKACAĞIM ŞİMDİ! KEK GETİRMİŞTİM SANA! YİYEMEDİN YA, ONDAN..." diye bağırdım içeriye doğru. Sesim oldukça yüksekti ve hayalimde canlanan Doru'nun mutfığa gelmesini hiç ama hiç istemiyordum. Kek kabının üzerindeki örtüyü aralayıp tabağa en büyüğünden üç dilim kek koydum aceleyle. Yanaklarım zonkluyor, yüzümdeki harlı ateş kulaklarıma doğru yol izliyordu. Tabağı masanın üzerinde bırakıp kek kabını da alarak kapıya doğru yöneldim. Gümüş şu an kapıda bile olabilirdi.

Ağır ağır atılan ve neredeyse sessize yakın olan adım sesleri mutfak kapısının önünde durduğunda benim başım öne eğikti ve durmuştum. Kalakaldım desem daha doğru bir benzetme olurdu sanıyorum. Muhtemelen

ayakları çıplaktı. Ve ıslak. Banyodan çıkar çıkmaz, giyinmeden yanıma gelmişti yani.

Kek kabının üzerindeki pembe kareli desenleri çok büyük bir meseleymiş gibi incelerken, "Doru," dedim cılız bir sesle. Adını neden söyledim bilmiyorum ama fazlaca utandım andan. Bakışlarımı kareli kumaştan çok hafif kaldırmamla çıplak ayaklarını ve beline doladığı havlunun -beyaz değil siyahtı- bir kısmını gördüm.

"Kek mi yaptın?" diye sorunca bakışlarımı eski yerine indirip başımı salladım. "E- evet ve sen çıplaksın!"

"Değilim," dedi düz bir sesle. "Havlu var üzerimde." Benim aksime ne kadar da heyecansızdı sesi. Havlu olması çıplak olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Gerçi niye heyecanlanacaktı ki, çıplak olan oydu ve bunun ceremesini çeken de ben. "Beklersen hemen giyinip geleyim."

"Yok," dedim hemen. "Geldim, gördüm -şey yani görmedim- ve şimdide gidiyorum."

Öne doğru adım atmamla önümü kesiti Doru. Eli havalandı ve kolumun üzerini tuttu. O zaman kaldırdım bakışlarımı yüzüne. O kadar hızlı çıkarmıştım ki gözlerimi yukarıya, çıplak göğsünü görmeden teğet geçtim desem yeriye.

"Gümüş bekliyordu beni. Biliyorsun... Kekin lafını yapınca sen, hem annelere hem de sana..." Yine konuşma özürsü kesildiğim anlardan birindeydim anlaşılan. İyi de kim olmazdı ki böyle bir durumda! Birini çok sev, hasret çek, onu elde et ve daha doyamamış, doya doya yaşayamamışken kusursuz vücudu ile dikilsin önüne... Kim böyle bir anda heyecanlanmazdı? *Ne heyecanlanması Erva, dibin düştü dibin!*

"Kızardın mı sen?"

Düşün bakalım neden? Çıplaksın be adam! Misler gibi de kokmuşsun, üstüne ıslaksın.

"Erva," dedi adımı uzata uzata. Dudak kıvrımları yükseldi. Ben bu adamın hem gülmesini çok istiyor hem de istemiyordum galiba. İşaret parmağının sırt kısmı ateşten kavrulan yanağımın üzerinde gezindi. O soğuktu, ben ise haddinden fazla sıcak. O an ateş ve buz gibiydik. Nedense onu yakmaktan değil, onun beni yakmasından korkuyordum ben.

"Kızardı yine yanakların. Sen gideceğim deyince, görmeden gitmeni istemedim," dedi aynı sakin, serseri gülüşünün altına sakladığı sesiyle.

Parmağı yumuşak hareketlerle yanağımdan çeneme doğru hareket ederken, "Çok güzel olmuşsun," diye ekledi. Sonra eli saçlarıma kaydı,

yanağımın ucuna doğru öne dökülen ince tutamı parmaklarının arasında çevirdi. "Açık olması daha güzel ama böyle de çok yakışmış."

Saçlarımı ilk kez toplu görmüyordu ama öyle gibi davranıyordu. Aslında o beni yeni görüyordu ben de beni seven Doru ile ilk kez tanışıyordum. O yüzden yabancıydık biz birbirimize. Çok yakın iki yabancı.

Başımı salladım boş boş. Yüzüne, içine yağmur ormanlarını almış gözlerine, nemli kirpiklerine ve hala yukarıya kıvrımlı dudaklarına bakıyordum. İçimi çektiğimden ise neredeyse eylemi gerçekleştirdikten sonra haberim oldu. Kontrolsüz dudaklarımın arasından salınan soluğum onun köprücük kemiğinin oralara bir yerlere döküldü. Yüzündeki gülümseme anında siliniverdi.

"ıh hıh," dedim, neden öyle değimi asla bilmeden. Bir şey sormuş muydu ya da konuşma sırası bende miydi hiç bilmiyorum. Kontrolsüzce elim havalanırken yukarıya doğru, parmaklarımın hedefi sakallarının arasından akmaya, akıp boynuna süzölmeyi planlayan bir damla yaşı yakalamaktı. Yaptım, yaşı yakaladım ama elimi oradan çekemedim. Parmaklarım yanağını da sahiplenir gibi sakallarının arasına karıştı.

Onu sevmek, hissetmek istiyordum. Kalbim bir garip atıyordu şimdi. Kasılıyor, üşüyor, ısınıyor ve titriyordu aynı anda.

"Babana gideceğim az sonra," dedi kısık bir sesle. Parmağının arasına aldığı saçımı okşamaya devam etti. "Konuşmayı ertelemek istemiyorum..."

O böyle söyleyince parmaklarım duraksadı sert sakallarının üzerinde. Avucumda hissettiğim sertlik içimi hoş ederken, "*Erken değil mi?*" diye soracaktım ama dün gece konuşmuştuk bu konuyu. Konuşmuş ve anlaşmıştık. Doru ciddiyete dökölmeyen hiçbir ilişkinin adamı değildi. Ee, Albay'ından da çekiniyordu haliyle. Onun kızıyla gizli saklı görüşmeyi kendine yediremiyordu. Bunu direkt dile dökmemişti ama ben anlamıştım.

Babam öğrenecek diye en küçük çekince duymuyordum. Aksine Doru'yu ne kadar sevdiğini de biliyordum ben, Ceylin'in bir yalandan ibaret olduğunu bildiğini de biliyordum. Hem babam bu hayatta bana göre aşka en çok inanan ikinci insandı. İlki ise annemdi. Onlar birbirlerini yıllarca sevmiş, öyle evlenmişlerdi. Ayrılığın en dibini de yaşamışlardı, aşkın en zirvesine de çıkmışlardı. Doru tamamen yanlış bir adam olmadığı sürece ne annem engel olurdu ilişkimize ne de babam. Ve o benimim bu hayattaki tek doğrudu.

Bu konuda emin olmanın rahatlığıyla başımı salladım. "Benim de gelmem gerekmez mi?" diye sordum. O sormamıştı bana ama olması

gereken buymuş gibi geliyordu.

"Gerek yok, Erva. Sen annelere git Gümüş'le. Ben halleder -babanla konuşur- gelirim zaten çiftliğe. Hem baban ile yalnız olmam daha iyi olur," dedi ve elimdeki kabın üzerindeki kareli kumaşı araladı. İçinden bir dilim kek alıp ağzına götürdü, "Bunlar bana mı?" diye sordu gülerek. Elindeki keki dünyanın en lezzetli şeyymişçesine yerken, ben baş başparmağımla dudağının kenarına dökülen kırıntıyı temizledim.

Gözlerim dudaklarında, "Hepsi değil. Bunlar annenin," dedim ve çenemle masadaki tabağı işaret ettim. "Onlar senin. Ayrıca gelmeyi istemem, sorun olacağından değil de işte, belki yanında ben gelirim kendini daha rahat hissedersin diye...."

Güldü. Söylediğimi de söyleyeceğimi de unuttum. Ağzındaki lokmayı bitirip elinde kalan parçayı da yemeye hazırlanırken, "Rahatım ben," dedi ve kolu belimi sardı. Gözlerim aramızda kapanan mesafeye -mesafesizliğe daha doğrusu- kayarken elimdeki kabı da alarak masanın üzerine kaldırmıştı çoktan. "Gid- gideyim," dedim. Biraz telaşlı gibi biraz da utana sıkıla.

O ise sözlerimi hiç umursamadan, elindeki keki kendi yemek yerine bana uzatıp yemem için kaşını oynattı. "Kesin yaptığın şeyin tadına bakmamışsındır sen," dedi. Bakmamıştım. Haklıydı. Yiyesim yoktu ama dudaklarımın önünde tutunca hiç çekmeden, mecburiyetten küçük bir ısırık aldım. "Her yediğinden böyle bana da mı vereceksin?" diye sordum lokmamı çiğnemeye çalışırken. Aklıma Zerrin teyzenin yaptığı börekleri bahçede bana da yedirişi gelmişti.

Başını salladı ve elinde kalan son parçayı da ağzına attı. "Öyle yapacağım. Hatta önce seni beslesem daha iyi olur," dedi sırtımda duran elini kaydırıp belimin yanını sıkarken. Bu hareketiyle kolu tüm belimi sardığından, iyice yapışmıştım çıplak göğsüne. Boşlukta, aramızda duran ellerim göğsüne kapanmıştı. "Küçük bir şeysin kızım sen! Hiç yemiyor musun?"

Kaşım havalandı direkt. "Kilo mu almamı istiyorsun?" diye sordum imayla. Al derse elbette ki almayı düşünmüyordum. Kastettiği boyumsa haklı olabilirdi. Ama onu da ne yazık ki uzatamıyorduk. Yüzüm ancak göğsüne denk düşüyordu. Ama eğer sözlerinin nedeni beden ölçülerimse onun dediği kadar da küçük falan değildim ben. Gayet normal ölçülerdeydim. İnce bir belim, övünmek gibi olacak ama belirgin şekilli,

abartılı olmayan kalçalarım ve boyuma göre oldukça uzun bacaklarım vardı. Normaldim yani.

Başını eğip burnunu enseme doğru uzattı. Saçlarım toplu olduğu için gözlerinin önünde duran tertemiz alan hoşuna gitmiş gibi içini çekerek, "Çok güzelsin böyle, çok," diye fısıldadı son kelimeyi vurgulayarak. "Ama küçüksün," dedi beni sinir etmek istercesine. "Kollarımın arasında kayboluyorsun Erva." Sesi mi efsunluydu yoksa ben az önce yere düşmüştüm ama kendimi ayakta mı zannediyordum, bilemedim. Nefesindeki ve sesindeki yoğunluğun tenimin altına işleyişini, tüm bedenimde gezinişini hissedebiliyordum.

Ve şu an bir kez daha çıplak olduğunu düşünüyor, midemin altına giren sancılarla savaşıyordum. O bu durumu unutmuştu ama ben unutmamıştım. Tarifsiz bir haz, benzersiz bir açlık uyanıyordu içimde. "Gideyim. Geç kaldım şimdiden."

"Git," dedi '*gitme*' der gibi. Kalasım geldi fakat çıktım kollarının arasından. Kek kabını masanın üzerinden aldım ve bir adım geri çekildim. Artık onun duş jeli gibi kokuyordum. Keki kucaklar gibi önümde tutarken, derin bir nefes aldım, bakış alanım yüzüydü. "Görüşürüz," dedim '*mutlaka görüşelim,*' der gibi.

Adımlarım geri geri giderken derin bir nefes çekti içine, "Kokum şimdi tam oldu," dedi dudak kıvrımları hafifçe yükselirken. "Fazlaca sana karışmış."

Bir adım daha geriye çekilip, güldüm. "Senden de biraz bana bulaştı. İçime ise senden çokça doldurdum ben. Hiç elimi korkak alıştırmadan. Benden çok senden var burada," diyerek elimi kalbimin üzerine kapadım. Güldü, güldüm. Hep gülelim istedim. O bir bana gülsün, gülüşünü kimse görmesin istedim. Öyle kıskandım onu. Tekrar gidip sarıp sarmalamak istedim ama artık gitme vaktiydi.

*

Doru'nun duş jeli gibi kokuyordum hala. Çiftliğin açık ve temiz havası bile alamamıştı üstümden onun kokusunu. Bilmiyorum, belki de ben çok alışık olduğumdan, kokusunu hala burnumun ucundaymış gibi hissediyordum. Sadece hisse bile bu, güzeldi. Yanımdaymış gibi hissediyordum ve ayaklarımı yere basmadan yürüyordum sanki.

Çiftliğe geleli tastamam iki saat yirmi dakika olmuştu. Gümüş temizliğe girişince, Zerrin teyzenin karşı çıkışlarına rağmen ben de yardım etmiştim ona. Temizlik bitmiş, yemekler de Zerrin teyze sayesinde yarılanmıştı. Geri

kalan yarısına devam etmek için mola vermiştik. Bu arada yeşil bandanam da bir işe yaramıştı. Saçlarımdaki gür topuz temizlik sırasında firketelerinden kurtulunca, başımda yerini almıştı.

Gümüş küçük Doru'yu uyutmak için evin üst katına çıkarken, Zerrin teyze kendisi ve kocası için Türk kahvesi hazırlayıp yatak odasına çıkarmıştı. Geldiğimden beri Dağhan amca'yı hiç görmemiştim. Zerrin teyzenin dediğine göre bu aralar geç uyanıyormuş. Uyanır uyanmaz da kahvaltıdan önce kahve içiyormuş.

Ee, onlar bir yana dağılınca bende kendimi evin ön bahçesine atmıştım. Bir şey yaptığım yoktu. Amacım sadece gezmek, biraz temiz hava almak ve etraftaki değişimleri keşfetmekti.

Demir Çiftliği tam hatırladığım gibiydi. Değişen neredeyse hiçbir şey yoktu. Belki kapının önündeki pembe begonviller ile evin sağ altına yapılan su kuyusu yeniydi. Emin değildim. En son üç ay önce gelmişim buraya.

O zaman da Gümüş vardı yanımda. Sadece birkaç saatliğine uğramıştık. Gümüş annesine ekmek yaparken yardım etmek istemiş, beni de lojmanda işim olmadığından peşine takmıştı o zaman.

Zerrin teyze ekmeklerini fırından almak yerine, kendi yapıyordu. İki katlı, dağ evi gibi görünen mütevazı çiftliklerin hemen önünde küçük, ekip biçmelik bir bahçeleri ve bahçede de tandır ekmeği yapabilecekleri bir taş ocakları vardı.

Bahçeye naneden, dereotuna kadar her şey ekmişti Dağhan amca. Zerrin teyze ev işleri ile ilgilenirken onun tek meşgalesi bahçeydi. Bunu Doru, Ceylin'e anlatırken çokça dilediğimden, biliyordum.

Demirlerin buraya çiftlik demesinin nedeni evlerinin arazisinin bir hayli büyük olmasından -zeytin ve mandalin ağaçları ile kaplıydı- ve en az evleri kadar büyük bir ağılın da arazinin bir ucuna kurulu olmasından kaynaklanıyordu. Elbette ki emekli olmadan önce mesleği at eğitimlisi olan Dağhan amca ağlında da kendisine ait üç farklı renkte ata -en son öyleydi yani- bakıyordu. Sanıyorum iki de inekleri vardı.

Ön bahçeleri küçüktü ama evi çepeçevre saran arazi gözlerimle hesap edemeyeceğim kadar büyüktü. Aynı tip arazi ve komşu evler sağlı sollu her yerdeydi.

Zerrin teyzelere en yakın ev üç dakika yürüme mesafesindeydi ve o evin sakinlerini ben bile tanıyordum. Bundan iki öncesi ziyaretimde tanışma fırsatım olmuştu. Çünkü Zerrin teyze tüm komşularını çok sevmesine rağmen Nalan teyzeyi bir ayrı yakın görüyordu kendine.

Evet, Nalan teyze. Bir görmeyle baya tanış olmuştum ben onunla da. Üç bekar oğlundan en küçük olanını altı ay önce evlendirmişti. En büyük olanını da sanıyorum bu sene içerisinde evlendirmeyi planlıyordu. Hatırimda kalan en azından buydu.

Başımı olduğum yerden sola doğru çevirip arazinin bitimindeki o eve çevirdim. Nalan teyzenin evine. Bir koşturmaca var gibiydi kapısının önünde ama mesafe fazla olduğundan ben önündeki kalabalığı karınca boyutlarında ancak görüyordum.

"Erva!"

Seslenen Gümüş'tü ve sesi hemen evin kapı girişinden geliyordu. Başımı yana çevirip usulca ona doğru döndüm. Siyah küt saçlarını beyaz bir yazmayla örtüyordu o esnada. Dikkati yazmasının arkasına yapmaya çalıştığı düğümde, "Annem, *sarma yapımına geç, bende geliyorum* dedi. Sen de gel istersen. Bir kahvede biz içelim başlamadan önce," deyince, ona doğru adımladım.

"Sarmadan başka yapılacak bir şey varsa, bende onu yapayım istersen. Böylece hemen biter işimiz-" diyecek oldum. "Aaa, daha ne yapacaksın! Annem haklı vallahi. Sen bir otur artık. Misafir olan sen misin biz miyiz belli değil. Hem sarmalar bitince kendimize güzel bir kahvaltı hazırlarız. Acıktık artık," diyerek konuşturmadı beni.

Haklıydı vallahi. Yorulmuştum, hem de çok acıkmıştım. Erken gelince zaman işle güçle baya geçmişti ama ben sorunca ancak farkına varıyordum bunların.

"Kusura bakma, Erva. Biz kahvaltıyı geç yapıyoruz diye sana sormak da aklıma gelm-"

"Aa, Gümüş. Misafirlğe geldim diye beni iyice sizli bizli yapacaksın neredeyse. Sormadın ben de söylemedim," diyerek omuz kırdım. Güldü, güldüm. Arkadaştık biz onunla. Böyle de hemen hemfikir olurduk. Acıkmıştım ama normalde ben de öyle çok yiyen biri değildim. Aklıma Doru düştü o an. Saatler önce söyledikleri. "*Küçücük bir şeysin kızım sen! Hiç yemiyor musun?*"

Yüzümde düşündüklerimden dolayı bir gülümseme varken, "Gel hadi," diyerek içeriye girdi Gümüş, bende ardından onu takip ettim. Doru'nun kollarının arasında dediği gibi küçücük kaldığımı kabul ettim şu an. Ama bu benden değil onun fazla boylu poslu, geniş omuzlu olmasından kaynaklanıyordu. Dudağımın kenarını dişleyerek aklımda canlanan görüntüsünü savuşturdum hemen.

"O zaman kahveleri ben yapayım. Sen de sarma için hazırlığını yap o sıra. Bir şey diyeceğim Gümüş ya; bir annem bir de ben varız yemekte. Bir de abin..." Abi kelimesini vurgulamak istememiştim fakat kalp ritmin onu düşünürken bir hayli hızlanmış, ondan bahseden kelimenin tam üzerinde nefeslenmeme neden olmuştu. İnşallah anlamamıştı. Bunu umut ederek devam ettim.

"Yığınla şey hazırladı Zerrin teyze. Keşke bu kadar zahmet etmeseydi," dedim arkasından mutfaka geçerken. Üzülüyordum haliyle. Benim annem de aynı onun gibiydi. Eve çocuk gelse misafirliğe, kendini paralardı memnun edeceğim diye.

Annem, Zerrin teyze kadar mutfak meraklısı değildi ama. Zaten çok yemek de bilmezdi. Asude abla destek oluyordu ona o konuda. Annemde artık emekliliğı yaklaştığından kenarından ucundan öğrenmek için çabalıyordu.

"Gülru'da gelecek," dedi Gümüş omzunun üzerinden. O sırada tezgâhın üzerindeki sarma içini karıştırıyordu. "Abim zaten tek başına orduya bedel. Bakma bu ara az yiyor ama çok yer normalde."

Bilmez miydim hiç? Aklıma dün akşam yaptığım kıymalı makarnayı silip süpürüşü geldi, içim yine coştı, coştı, taştı. Hepsini yer yemez elimi avucunun arasına alıp öpmüş, öpmüş, *'yediğı en iyi makarna olduğunu'* abarta abarta söylemişti. O öyle yapınca ben de dayanamayıp gülmüştüm. Alt tarafı makarnaydı, o kadar övülecek neyi vardı? Düşündüğümü de geri kalmayıp söylemiştim.

Aldığım sesli bir cevap değildi. Boynumun yanına bıraktığı öpücüktü cevabı. Doru artık aşkını yaşamaktan ve yaşatmaktan hiç geri durmuyordu. Öpüyor, kokluyor, uzun uzun sarılıyordu. Başlayalı saatler olmasına rağmen çok aşık bir adam gibi alıyordu beni kollarının arasına. Biz daha birinci günümüzü bile tamamlamamıştık bakıldığı zaman, ama saatler onunla öyle dolu dolu geçmişti ki, ben sanki ona günler öncesi kavuşmuş gibi hissediyordum.

Böyle hissetmek hem çok sevmekten hem de onun tarafından hiç esirgmeden sevmekten kaynaklanıyordu bence. İliklerime kadar hissediyordum sevgisini ve aç kalan o sevgisiz yanını.

Doru doyurulmak istiyordu. Bu zamana kadar bahsini sıklıkla geçirdiğı ama hala saklamaya devam ettiğı kimsesiz, sevgisiz çocuğı doyumamı bekliyordu.

İhtiyacını görüyordum ve geri durmuyordum. Derin bir nefes alıp elimi yüzümün önüne salladım. Gündüz rüyası görüyordum ayak üstü. Dilim damağım kurumuş halde masada duran sürahiye uzanıp kendime su doldurdum. Tek seferde içip rahatladıktan sonra, ocağın yanına yıkanıp asılmış cezveye uzandım. Kahvenin yerini falan Zerrin teyzeden öğrenmiştim.

"Gülru'nun geleceğinden haberim yoktu," dedim gözüm cezveye eklediğim kahvenin ölçüsünde.

"Annem aramış sabah biz gelmeden. Lojmanda o cancağızımı bir başına bırakırsam içim rahat etmezdi dedi. Mahir'i de çağırmış ama onun Kadir ile işi vardı biliyorsun. Gelemeyecek. Ender desen dün lojmanda kalmamış," dedi tek düze giden, sohbet havasındaki sesiyle.

Aniden sesi heyecanla yükseldi, "Ay, Erva!" dedi bana bakarak. "Bunun bir hoşlandığı mı ne varmış? Senin haberin var mı?" diye ekleyerek daha çok çevirdi merakla başını benden tarafa. Ben ise o an neredeyse cezveye aldığım suyu kenara boşaltıyordum şaşkınlıktan.

Ender'in eğer bir hoşlandığı vardıysa neden daha önce hiç çakmamıştım ben bunu?! Aklıma günler önce bahçede söyledikleri geldi yarım yamalak da olsa. "*Sen güzel kızsın da beni kim ne yapsın?*" gibi bir şey dediğini hatırlıyordum. Acaba imkânsız falandı da ondan mı öyle söylemişti? Gözlerim belirginleşirken "Acaba o kız Dilde' mi?" diye geçirdim içimden. En azından ben içimden geçirdiğimi sanıyordum.

"Ay, bende öyle duydum adını," dedi Gümüş öncesinde kaynattığı ve tuzundan iyice arındırdığı yaprakları bir kez daha soğuk suya basarken.

O da mı biliyordu adını!? Demek o kız Dilde idi. Şaşkınlığım artarken, "Ben emin değilim," dedim. "Sadece bir kere istemeden kulak misafiri oldum. Pek bir şey de duymadım zaten. Adını biliyorum sadece." Bunu karşımdaki Gümüş bile olsa anlatmak bana düşmezdi. Ender saklıyorsa ben açamazdım onun özelini kimseye.

"Ben de Kadir'den duyduğum kadarını biliyorum. O da anlatmadı zaten. Ağzından kaçırdı, sonra da kendine kızdı. Ben üsteleyince de bana kızdı. Bize düşmezmiş sorgulamak. Zormuş, oluru yokmuş falan."

Tam da tahmin ettiğim gibiydi. İçimi çektim. Ender'e çok üzüldüm. İmkansızı yaşamak zor şeydi. Kimseden değil kendinden bilince, belki herkese göre böyle şeyleri duymak daha fazla üzüyordu beni.

Dalgın dalgın içimi çekerken, "Benim tanıdığım tek Dilde var," dedi Gümüş. Dikkatim tekrar ona kayarken, bir yandan da kahveleri cezvede

karıştırmaya devam ediyordum. Olsun diye beklediğim kahvelerin altını yakmadığımı da o an fark ettim.

"Fırat'ın kız kardeşi olan Dilde'dir bu kız kesin."

"Fırat ile hiç tanışmadım ben. Sanırım bizimkilerin ekibinde o da değil mi?"

"Hı hıh," diyerek başını salladı Gümüş. "Allah var çok iyi kızdır. İyiliğini bir kenara al, çok da güzeldir. Zeytin karası gözleri, fındık kadar burnu, pespembe dudakları, upuzun saçları var. Ay gibi kız bildiğin. Ama yaşı küçük biraz. 18, 19 ancak olsa gerek. Keza abisi de çok efendidir, yakışıklıdır,"

"Olmaz iş dedin ya hani," dedim sözlerini bölerek. O an ne kızın güzelliğini merak ediyordum ne de Fırat'ın efendiliğini. "Neden olmasın ki? Arkadaş falanlar diye mi? Eğer öyleyse bu çok... Ne bileyim saçma bir neden."

"Vallahi Erva," diyerek ellerini soğuk suya bastığı yapraklardan çekip yıkadıktan sonra, tezgâhın üzerindeki pembe renkli el bezine sildi. "Benim de çok bildiğim bir şey yok. Ender'i seviyorum, hepimiz çok seviyoruz. Kadir kızıyor falan ama ben iyi niyetimden..." Masaya taşıdığım kahvelerle birlikte beni takip etti. Karşılıklı sandalyelere kurulurken o konuşmaya devam ediyordu ben de merakla dinliyordum.

"Mutlu olsun çok isterim. Ne anne var ne baba adamda. Eh, bizimkilerden pek farklı değil ama herkes yuvasını kurdu. Yasin desen o da Neslihan'a bağlandı. Yarın o da evlenir. Ender kalır öyle bir başına. şimdi bile Yasin ile bekar evinde kalıyor. Onun da sıcak bir yuvası olsun istiyorum ben.."

O konuştukça benim boğazım düğümlendi. Ben Kadir'i de, Mahir'i de, Yasin'i de çok severdim ama aralarından en bir başka Ender'i severdim.

Daha doğar doğmaz talihsizliklerin en kötüşü bulmuş onu. Baba demeye bin şahit isteyen bir babanın elinde büyümüş Ender. Dayağın, hakaretin eksik olmadığı Balıkesir'deki köy evlerinde annesini öldürmüş babası. Daha acısını atlatamadan, çalışmaya zorlanmış on yaşlarındayken. Yarıcılığa gidip geliyormuş oncağız haliyle. Yarı yaşındaki kız kardeşine bakabilmek tek gaillesi iken, kazandığı para yalnızca annesinin katilinin boğazından geçmiş ve baba demeye bin şahit isteyen o adam tarafından evinin arka odasına kapatılan kız kardeşi küçük Ekin, açlıktan bağıra bağıra ölmüş.

Ender ondan sonra kimsesizlerde bile barınamamış, belli bir yaşa gelince kaçmış. Bizim lojman bir anlamda yuvasız kuşlar sığınağı gibiydi. Her

birinin hikayesi bambaşkaydı fakat hepsi bir yerden yaralıydı. Kimisi de bir vakit gelecekti ki sevdiklerinin yüreğine kimsesizlik ekecekti. Asker eşi, sevdiği, ailesi olmak zordu. Çok zordu hem de.

Ben düşüncelerimde kaybolmuşken, o esnada, "Erva! Gümüş!" diye sesleniyordu dışarıdan, hemen kapının önünden ince sesli biri. Gülru idi bu. Küçük Doru üst katta uyuduğundan, sesi işitip uyanmasın diye Gümüş'ten önce dikildim ayağa ve kapıya koştum.

Gülru üzerinde mavi renkli yazlık bir elbise, kollarının arasında mızırdanan oğlu Asaf ile bahçenin ortasında duruyordu.

"Ay!" dedi söylenir gibi beni görür görmez. "Öldük buraya gelene kadar."

"Mahir getirmedi mi sizi?" diyerek ona doğru koşturdum. Söylediği gibi yorgun görünüyordu ve Asaf'ta yerinde duramadığı için ona zorluk çıkarıyordu. Bundan sebep Asaf'ı onun kollarının arasından aldım. Gülru omzundan kayar gibi olan kocaman bebek çantasını düzelterek, nefeslendi rahat rahat. "Bıraktı, bıraktı da," dedi olandan memnun değilmiş gibi. "Acelesi vardı. Bahçeye girmeden gitti. Benim yorgunluğum ondan da değil aslında," diye homurdandı ve bebek çantasını aralayıp en üstünde duran şeffaf, büyükçe bir kutuyu çıkardı.

İçinde sarma olduğunu görebiliyordum. "Sabah Mahir'e sarma saracaktım yine, Zerrin teyze arayınca malzemeyi iki katına çıkardım hemen. Uyandığımdan beri sarma sarıyorum desem yeridir."

İstemeden de olsa güldüm haline. O da ben gibi eli boş gelmek istememişti. Kocasının en sevdiği şey sarma olduğu için bıkmadan usanmadan sürekli sarma sarıyor desem yeriydi herhâlde. Zamanla ortak sülalemizin tamamından daha lezzetli sarmalar yapar olmuştı. Aşk adamı böyle çarpıyor, bölüyor, topluyor, hiç yapmamam dediğin şeyde marifetli kılıyordu işte.

Gülmeye devam ederek, "Bizde sarma saracaktık şimdi. Sen de bol bol getirmişsin. Söyleyelim de malzemeleri dolaba kaldırsın. Yarın falan yaparlar artık," dedim.

"Hemen kaldırıyorum," diye seslendi Gümüş kapı girişinden. İkimizde ona dönerken elleri belinde, kaşının biri havadaydı. "Misafirlik nedir bilmez misiniz siz?" diye homurdanıyordu bize. Yine atar gider yapacak, yaptığımız iki küçük şeyi burnumuzdan getirecekti anlaşılan.

"Ben bir şey demeyeceğim bu defa," diyerek gözlerini yüzümde dolaştırdı. Aklımı okumuş gibi, "Annem der nasılsa size," diye söylendi söylendi içeriye girdi. Gülru ile birbirimize bakıp güldük.

Gümüş hep böyleydi. Kendine gelince her gittiği yere eli kolu dolu giderdi ama eğer onun evine misafirliğe gidiliyorsa kimse zahmet etmesin isterdi. Yoktu öyle yağma. Her şey karşılıklıydı.

Asaf'ın iyice gürleşen saçlarını öpe koklaya Gülru'nun ardından eve girdim. Gümüş kaşla göz arası bir fincan kahve daha atmıştı ocağa.

Gülru kendine bir sandalye çekip otururken, az önceki yorgun görüntüsünden arınmış halde, hevesle, "Sizin buralara bayılıyorum ya," dedi. "Zeytinlik falan tarafları çok güzel. Beni de çağırmasına çok sevindim Zerrin teyzenin," diyerek Gümüş'ün fincana doldurup önüne koyduğu kahveyi kendi tarafına çekti.

Asaf'la yerime geçerken benim kahve artık yeterince sıcak değildi ama zaten ben kahveyi her hâlükârda sever ve tüketirdim.

"Senin kocan nereye gitti? Kadir bana bir şey demedi?" diye sorarak kahvesinden bir yudum aldı Gümüş.

Gülru'da onu takiben kahvesinden bir yudum alıp fincanını altlığına bıraktı ve iç geçirdi. "Söylemiyorlar ki. Biri bile açık, net bir şey söylemiyor. Yine bilmiyorum yani ben ne haltlar karıştırdıklarını."

Bana çevirdi imalı bakışlarını, Gümüş'ün varlığından hiç çekinmeden dan diye, "Doru ne yapacakmış?" diye sordu. Cezalandırılıyordum. Aramızda anlık gelişen buzlar çözülmüştü çözülmesine ama süründürmeden de bırakmayacaktı eminim ki. Ben ondan Doru'yu saklamıştım, o da sevgili arkadaşı Gümüş'e belli edecekti bunu. Ne kadar da haindi!

"Ne bileyim ben!" dedim tersçe. Bir an durup fazla büyük tepki mi verdim diye düşündüm ama Gümüş'ün kaşı bile oynamayınca devam ettim. Biz Doru ile öncesinde aynen böyleydik zaten. Kedi köpekten hallice, daha çok birbirinden uzak duran iki insandık. Arkadaş bile olduğumuz söylenemezdi. "Akşam gördüm işte en son. Bana bir şey demedi. Zaten neden desin ki?"

Babamla konuşmaya gitmişti Doru. Aklıma gelince bu, içim yine heyecanla doldu taşıtı. Belki şu an konuşmaları bitmiş bile olabilirdi. Acaba babam ne demişti, Doru ne anlatmıştı? Bunları deli gibi merak ediyordum.

"Geldiniz mi kızlar?" Zerrin teyzenin sesi hol tarafından mutfığa dönünce hepimizin bakışları ondan tarafa çevrildi. Aklımda Doru'dan sebep sorularla annesinin yüzüne bakıyordum ben şu an. Onu ne kadar özlediğimi düşünüyordum. Gelse de bana sıkıca sarılsa diye hayaller kuruyordum ama Demir Çiftliği'nde iken bunun olmayacağını iyi biliyordum.

"Günaydınlar Zerrin teyze. Nasılsın?" diye sordu Gülru. Onların tanışıklığı lojmandan ya da benden kaynaklı değildi. Mahir, Doru'nun rütbelisi olduğu için Gülru ile bu eve sık girip çıkıyorlardı. Benden bile fazla samimiydiler yani.

"Günaydın yavrum. İyiyiz, çok şükür," diyerek kucagımda tutmaya devam ettiğim Asaf'a doğru özlemle ve yanaklarını cimciklemek istiyormuşçasına adımladı, onu kollarımın arasından aldı. "Ay, ne çok özlemişim ben seni paşam," dedi sırtını sıvazlaya sıvazlaya. "Büyüdün mü sen? Boy atmış bu Gülru," derken gözleri Asaf'ın tombul yanaklarında dolaşıyordu.

"Bab-" diye mırıldanarak ve bunu sürekli tekrarlayarak kadının omuzuna tombul beyaz elini vurup duruyordu o sırada Asaf. Baba demeye çalışıyordu muhtemelen. Bildiği tek kelime bu değildi ama bu sıralar en çok onu dile getiriyordu.

"Hızlı büyüyorlar," diyerek sandalyesinde bir yana, duvar dibine doğru kaydı Gülru. "Gelsenize. Size de kahve yapalım hemen."

"İçtim kızım ben. Daha yığınla iş var hem. Hiç oturmayayım," dedi. Sonra bakışlarını kızına çevirip, "Akşama hazırlıklı geldin değil mi?" diye sordu. "Benim kıyafetler vardı yukarıda. Onları da bir ütöleyiversen ya Gümüş'üm."

"Ne hazırlığı anne? diye sordu Gümüş bir şey anlamamışçasına. "Akşam ne var ki? Haberim yok benim?"

"Nasıl yok yahu? Haber vermedim mi ben sana?"

Gümüş kaşlarını kaldırıncı sıkıntıyla oflayarak, "Unutmuş muyum gene. Ee o zaman Erva'ya da söylemedin sen," diye söylendi.

Adım geçince onların kendi aralarında konuştuğu konuya dahil oldum. "Neyi haber verecekti ki bana?"

"Düğün var düğün!" dedi Zerrin teyze dan diye. Sonra, daha açıklayıcı olabilmek adına, "Bizim Nalan'ın ortanca oğlu evleniyor," diye devam etti. Benim büyük oğlu sandığım Kemal'den değil de Efe'den bahsediyordu sanırım.

Oturmam demişti ama az önce Gülru'nun boşalttığı sandalyeye geçip oturdu Zerrin teyze. "Bu akşam. Düğün var kapının önünde. Katılmazsak ayıp olur. Ben sizi o güne davet ettiğimi unutmuşum kızım. En azından öğle yemeğinden sonra da kalırsınız, akşam üzerine doğru başlayacak düğüne siz de gelirsiniz diye düşünmüştüm. Nalan'ı annen de tanır. E, sen de

tanıyorsun. Bana tembih etti. Onlara da haber et dedi. Şimdi çok utandım bak. Söylememişim bile."

"Üzülmeysin boşa Zerrin teyze," dedim hemen. Gerçekten yüzü düşmüştü kadının. "Annemin akşama kalabileceğini sanmam. Dedem ile görüşmeye gidecekti buradan sonra. Uçağı var onun. İstanbul'a bilet almış çoktan."

"Aa, şaşırdım," dedi Zerrin teyze. "Hiç böyle bir planı olduğundan söz etmemişti. Kötü bir şey yoktur inşallah?"

"Yok, yok siz telaşlanmayın. İş ile ilgili standart görüşmeleri oluyor arada. Annem her ne kadar dedemin işlerinin tamamını devralmış olsa da yaptığı her şeyin bilgisini verir. Ondan gidiyor yani."

"Kalamayacak öyleyse. Ama sen kalırsın değil mi?" dedi '*kalmanı çok isterim*,' dercesine. Yüzüme beklenti içinde bakınca, "Ben hiç hazırlıklı gelmedim," dedim hemen. "Kıyafetimin hali ortada. Eee, temizlik falan deyince iyice dağıldım..."

"O kolay," dedi kenardan Gümüş. "Benim kıyafetlerim var bekarlığımdan kalma. Hepsini üstteki büyük dolaba kaldırmıştım en son. Malum Kadir kıskanç, giyinmemi istemeyince," diyerek göz kırptı.

"Abinin de var orada kıyafetleri," dedi hemen Zerrin teyze keyfi yerine gelmiş gibi. "Ona da daha düğün var demedim ama o zaten çok sever Efe'yi. Duyunca mutlaka kalmak ister. Aradım az önce. Keyfide pek yerindeydi. Yoldaymış, geliyormuş. Gelince haber veririm, kalır zaten."

Doru mu geliyordu? Şimdi yolda mıydı? Ben bir sıcakladım gibi oldu, heyecanlandım sanırım. Babamla ne konuşmuştu? Babam ne demişti? Aklımda yine aynı sorular dönerken, farkında olmadan yerimden doğrulup ayağa kalkınca, Zerrin teyze, "Nereye kızım?" diye sordu. Yüzümde bir şey görüyordu ama ne gördüğünden emin değildim. Öyle şaşkın bakıyordu. Fazla heyecanlı mı kalkmıştım acaba ayağa? Yüzüm mü kızarmıştı?

"İıı," diyerek anlamsız bir şeyler geveledim ağzımda. Düşündüm o süre zarfında ama uyduracak bir şey bulamayınca, dudakımı büküp, "Hiç. Öylesine..." dedim.

Eliyle oturmamı işaret eder gibi yaparken, "Otur sen," dedi. "Açlıktan kırıldık hepimiz. Kahvaltı hazırlayalım artık."

Öyle söyleyince hiç oturamazdım artık. "Ben de yardım edeyim o halde," diyerek tezgâha doğru yöneldim. Gümüş'te hemen ardımdan ayaklandı. Zerrin teyze güldü ve ben sesini işittim.

"Geldiğinden beri böyle. Kaynanası kim olacaksa çok şanslı," dedi iç çeker gibi, kızardım. Üzerine Gülru'da, "Değil mi ama," deyince, bir de,

"Çok marifetlidir kızımız. Fark eden etmiştir çoktan," demesin mi, kavruldu yanaklarım, kulaklarımda zonkladı.

Gümüş dolaptan kahvaltılıkları çıkarmaya koyulurken, "Var mı ki biri?" diye sordu yan yan bana bakarak. Tezgâha bıraktığı yumurtaları kaptım alelacele.

Ben böyle konuların mevzu bahis edilmesinden bile rahatsız oluyordum. Utanıyordum çokça. Olmadığını biliyordu ama Gülru öyle söyleyince ağzımı aramak istemişti, çok iyi biliyordum bunu.

"Yok," dedim içine kaçmış sesimle. Omuz silktim üstüne inandırıcı olsun diye. "Sanki bilmiyorsun." Vardı hem de öyle bir vardı ki, olan onun abisiydi. Benim çok sevgili sevgilimdi şimdi onun abisi. İçimi çekip yumurtaları derin bir kabın içine kırdım. Çırtım durdum sürekli. Biraz sebze rendeledim kenarda. Sebzeli omlet yapmaktı maksadım.

Tavaya döktüğüm malzemeyi pişmeye bırakırken, kenarda ekmekleri doğramaya başladım. Kendimi öyle bir işe vermişim ki ne konuşulanları dinliyordum artık ne de bana soru sorulmasına mahal tanıyacak zaman bırakıyordum.

Mutfakta işimiz bittiğinde sofrayı el birliği ile bahçeye kurmuştuk. Zerrin teyze Dağhan amcanın yemeğini odasına çıkarmış, çıkarken de, "*Havalar carpmış biraz galiba. Az rahatsız, dinlensin biraz, sonra katılır bize,*" demişti. Havalardan mıydı bilmem ama ben onun rahatsızlığını bildim bileli kendimi çok kötü ve suçlu gibi hisseder olmuştum. Saklıyordum ya bir şeyleri Zerrin teyzeden, çok rahatsız ediyordu bu beni.

Çaydanlığı elime alıp masanın bir kenarına geçtim. Gümüş bardakları uzattı, bende doldurdum. Asaf, birkaç dakika önce uyuya kalmış, annesi onu küçük Doru'nun yanında bir yere yatırmaya çıkarmıştı. Bu yüzden Gülru hayli rahatlamış halde -Doru dış çıkarma evresindeydi ve aşırı huysuzlaştığından onu çok yoruyordu bu sıralar- bahçeye çıktı. "Ay, bir rahatladım, bir rahatladım," dedi derin derin nefesler alarak. "Oğlum baldır, candır ama böyle anlarda da mutlu olmuyorum değil. Uyusun bir süre de ben de rahat edeyim azıcık."

"Çocukları uyuttuğunuza göre," dedim alttan alttan bakarak. "Kocalarınızı arayabilirsiniz artık." İkisinin de on dakikadır ettiği tek söz buydu çünkü. Fırsatları vardı artık. Hem onlar giderse bende Doru'yu kısacık da olsa arayabilir, nerede olduğunu, ne zaman geleceğini sorabilirdim. Belki babamla olan sohbetlerinden de kıyı kenar bir bilgi

koparabilirdim. Fark ettirmemeye çalışıyordum ama merakımdan çatlamak üzereydim.

"Ben mutfakta kalan salatalıkları getireyim o zaman," dedi Gümüş, "O sırada bir ararım Kadir'i."

O gidince Gülru'da telefonunu alıp bahçenin arka tarafına doğru kısa süreli bir yürüyüşe çıktı.

Çayları bardaklara aceleyle doldurmaya başladım. Yeşil bandanamın kenarından sarkan saç kulağımın arkasına sıkıştırıp, yine aynı elimle pantolonumun arka cebinden telefonumu çıkardım.

Bir yandan Doru'yu aradım bir yandan da çaydanlığı kenara koyup bardakları herkesin önüne dağıtmaya başladım. Telefon çalışıyordu ama açmıyordu Doru. Telefonu kulağımla omzumun arasına sıkıştırıp, masadaki yiyecekleri düzeltmeye başladım. Her şeyi getirmiştik sanırım. Bir Gümüş'ün getireceği salatalıklar kalmıştı.

"Arama boşuna," dedi kenardan onun sesi. O kadar yakından geliyordu ki sesi telefonu kulağımdan düşürüverdim ve havada, masaya çarpmadan önce zor yakaladım. Gözlerim tam karşımda dikilen adamda, ağzım açık, baka kalırken, "Doru!" dedim iki büklüm.

Takım elbise vardı üzerinde. Babam için mi giyinmişti böyle? Takımın ceketini omzunda eliyle tutarken, kravatını gevşetmiş -evet, kravatı takıyordu- gömleğinin üstten üç düğmesini açmıştı. Kollarını da neredeyse dirseklerinin altına kadar katlamıştı.

Saçları her zamanki gibi hafif dağınıktı ve ben yine ölüp bitiyordum bu haline.

Telefonumu alelacele arka cebime sokuşturup, etrafa bakına bakına ona doğru koştum.

"Buradasın," dedim. Sesim öylesine heyecanlı çıkmıştı ki soluk soluğa gibi, güldü.

Elini belime sarıp beni kendine doğru çekerken, başını saçlarımdan arasına sokup derin derin soluklandı. İyi şeyler olduğunu o an anladım ben. Babamla iyi geçmişti galiba. Ben öncesinde de bundan emin olmama rağmen, konuşsun, dökülsün rahatlayayım istedim.

"Babam," dedim dudaklarım boynunun hizasında. Parfümünü en çok oraya mı sıkılmıştı ne? Eriyordum ben bunu sorarken. Kokusunu hem etraftan biri çıkacak, yakalanacağız korkusu ile hem de özlemle çektim içime. "Misler gibi kokuyorsun gene," dedim kulağına doğru fısıldar gibi. "Sen mi ben mi?" diye sordu serseri bir gülüş yansırken sesine.

"Sen," dedim vurgulaya vurgulaya. "Çok güzel kokuyorsun be adam."

"Çok özledim Erva," dedi kalbim hızlandı. Sırtımdaki eli sıkılaştırken, "Aldım iznimi," dedi dan diye. "Sen Albay'ımdan izinli benimsin artık." Öyle keyifli çıkıyordu ki sesi, başımı geriye atıp sesli bir şekilde gülmekten, yüzünü ellerimin arasına almaktan kendimi alamadım. "Biliyordum," dedim. "Babamın senden iyi da-" damat diyecektim ama o ne düşünür bu söylediğime bilemediğim için devam edemedim. Sonumun Doru olduğunu biliyorken başka türlü hayal edemiyordum ki onu. Omuzumu silkerek, "Şimdi ne olacak?" diye sordum.

"Bu iş hallolsun," dedi yarım bıraktığım sözden sebepmiş gibi imayla. Başımı hafif avuçlarımın arasında sağa çevirip avucumun içini öperken devam etti sözlerine. "Seni almaya, benim yapmaya yeminim var. Bu sefer çiçeğimle, çikolatamla, arkamda ailemle çıkacağım babanın karşısına."

Bunu söylemesini beklemediğinden, sevinçten ağlayacak gibi oldum ben anında. Çok yeniirken biz, onun bu kadar kararlı oluşundandı. Ben onu çok uzun süre beklemişken, bir anda olup biten ve beni hayallerime yaklaştıran her şeydendi. Hem çok sevinmektendi hem de ağzından çıkan sözlerin benim bütün hayallerimi temsil ediyor oluşundandı. Benim tek hayalim yüzünü avuçlarımın arasında tuttuğum adamdı.

*

Neyse ki kimse aramızda olanları anlamadan masaya oturabilmiştik. Doru masanın bir başında, ben onun hemen sağ çaprazında oturdum. Zerrin teyze diğer başta, Gülru ile Gümüş'te onun sağında ve solunda oturuyordu.

Doru benim yaptığımı öğrendiği omleti sanki çok açmış gibi silip süpürmüş, Gümüş'te mecburen yeniden yumurta kırmıştı. O an nasıl utandım anlatamam. Belki kimse anlamadı ama ben biliyordum ya nedenini, bu yetiyordu işte utanmama.

"Meleda gelecek birazdan," dedi Zerrin teyze, daldığım yerden çıkıverdim. "Az önce, ben yukarıdayken aradı. Asude börek yapmış. O da eli kolu dolu geliyormuş. Siz de adet falan mı bu?" diye sorunca gülerken, Gülru'da ben de tutamadık kendimizi ve küçük birer kahkaha attık.

"Eee," dedim. "Bizde böyle. Misafirde olsan yerini bilmeyeceksin."

Gümüş bastı bu sefer kahkahayı. "Bilmiyorsunuz tabii," dedi.

"Senin şu kekler," dedi Doru araya girerek ve hiç çekinmeden benden tarafa bakarak. Ah bu adama bugün ne olmuştu böyle? Şimdi sormazlar

mıydı kek yaptığını nereden biliyorsun diye? Kaşımın birini kaldırıncı o da kaşını kaldırdı imayla. "Getirsene biraz yiyeyim."

Sormadılar neyse ki. Onun yerine Zerrin teyze gülerek, "Oğlum kıtlıktan mı çıktın? Omleti tek başına yedin zaten. Koca tavaydı. Sabah sabah ne keki?" diye sordu.

Doru diğer kaşı da havalanırken, "Şu mereti," dedi. "Keki yani. Çok güzel yapıyor Erva." Daha ne kadar kızarabilirim diye düşünürken, Gülru'nun bakışları üzerimde dolaşıyor ve sırttığı belli olmasın diye eliyle yüzünü gölgeliyordu. "Marifetlidir pek. Her mereti güzel yapar o. Pek güzel yapar," dedi gülümsemesi yüzünde artarken. Konuşmaya devam etmek için ağzını açıyordu ki Gülru, ona gözlerini belerte belerte hemen ayağa kalktı. "Getireyim ben şu keki! Ye, sen de rahatla ben de," dedim Doru'dan tarafa doğru bakmadan ama başım ona dönükken.

Koştura koştura mutfığa gittim. Bir kek alma süresi ve masaya dönme süresi ne kadardı bilmiyorum ama olabildiğince çok oyalandım ben mutfakta. Öyle ki en sonunda Gümüş seslendi bahçeden. Nerede kaldığımı soruyordu.

Şu gün bir bitsindi, başka bir şey istemiyordum ben. Ne zordu birini sevdiğini belli etmeden insan içinde sessiz kalmak. Üstelik o bugün böylesine açık etmeye çalışırken! Ediyordu değil mi? Öyle yapıyordu?

Keki kabıyla beraber alıp bahçeye tekrar döndüğümde diğerleri için kahvaltının sonuydu. Hatta Zerrin teyze ayaklanmıştı. "Ben Dağhan'a bakacağım bir. Meleda gelince bana haber edin," dedi ve kapıya doğru yürüdü. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi durup, "Doru sen de daha fazla yeme be oğlum. Öğlene bir yığın şey yaptık," diye söylendi Doru'dan tarafa. Doru başını salladı ama o esnada ikinci dilimini almıştı kutudan.

"Ben de bir oğluma bakayım," diyerek ayaklanınca Gümüş, Gülru'da aynı sebepten kalkıp onu takip etti.

Biz yine baş başa kalmıştık bahçede.

Masaya doğru eğildim ve elinden hızla keki çarpıp aldım. Daha ağzına götürememişti bile. "Ne vardı eve kadar sabretsen," diye söylendim fısıldar gibi. "Annen anlayacaktı neredeyse. Ben evde yine yapardım sana."

Gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Sadece bakmıyordu ama. İçime işliyordu bakışları. "Bu kek," dedi elimdeki keki hiç zorlanmadan usulca çekip aldı. Ben de vermeye razı gibi bırakmıştım. "Benim, hepsi benim. Kimseye bırakmam." Acaba aynı şeyden mi bahsediyorduk?

Aklım bunu sorgulayacak halde değildi. Bakışlarından, özellikle dudaklarımda duraksayan bakışlarından, yerimde kalakalıırken; öne doğru uzandı biraz ve hedefi dudaklarımla çenemden aşağıya kayıp boynumun yanına yerleştirdi dudaklarını, "Öğrensinler, ne vardı sanki," diye fısıldadı tenimin üzerine boğuk bir sesle. Nefesi tenimin üzerinde dağıldı. Titredim. "Doru," diye fısıldadım. Sitem etmekte amacım. Evinin bahçesinde, ailesi içerideyken beni bu hale getirmesi reva mıydı?

"Ne Doru?" diye sordu. Sonra yutkunuşunu duydum. Masaya dayalı elim kolumla beraber titrer oldu. Ona doğru çekildim. Dudakları boynumun en hassas noktasına kapandı tam da o anda. Tüm vücudum elektrik verilmişçesine sarsıldı, soluğum kesildi ve bir kez daha ismi döküldü dudaklarımla arasında kalan boşluktan.

Geri çekildi ama ben yine kaldım yerimde. Mayışmıştım adeta ve göz kapaklarım ağırlaşmıştı. Az önce öyle güzel öpmüştü ki beni... "Düğün varmış bugün," derken gözleri gözlerimle buluştu. Eli yüzüme dağılan saçları kulağımın arkasına sıkıştırıyordu oyalanır gibi. Kendine bunu meşgale edinmiş gibi. Sonra dudağımın kenarına kaydı baş parmağı. Orayı sevdi aynı ilgiyle. Yeşil gözleri o noktada dolaşırken, "Gümüş dedi az önce. Sana kıyafetlerinden verecekmiş. Sende gelecekmişsin yani!" dedi imayla. Kaşının biri havalandı ve gözleri gözlerimi buldu. "Hımm..." dedim ama çok da bir şey anlamamıştım konuştuğumuz şeyden.

Gülerek çeneme indirdi ilgili parmaklarını. Gözlerini gözlerimden ayırmadı ama. "Onun kıyafetlerinden az çekmedim vakti zamanında. Seni de kendine benzetmesine izin verme," dedi.

"Böyle bile gelsen olur bana," diyerek çıplak omzuma indirdi elini. İçim titrerken geri çekilecek oldum, fakat eli nazik olmasına rağmen bırakmadı uzaklaşayım. "Kalabalıktır şimdi orası. Yan yana ama ayrı otururuz, çıldırırım ben Erva. Giyme öyle şeyler tamam mı?" dedi başını sallayarak. Gülesim geldi. Benimle basbayağı pazarlık yapıyordu. Dudağımın kenarını ısırarak, "Ama düğün bu ve böyle gelemem. O ne verirse-"

"Giyme sen. Uyma ona. Deli etme beni," dedi uysal uysal ama sesindeki hafif çıldırışı hissettim. O öyle olunca ben neden bilmem daha çok çıldırtmak istedim onu. Bu yanını da ilk kez tanıyordum, ne yapayım, keşfetmeden bırakamazdım.

"Hiç kusura bakma," diyerek elimi belime attım. "Masadaki imalarına sayarsın. Sen beni çıldırttın, utandırdın az da sen-"

Sandalyesini itip ayağa kalktı. Dikildi iri cüssesiyle dev gibi karşıma. "Severim seni, Erva! Öyle bir severim ki çıldıran sen olursun."

Geriye adımladım. Gözüm korkmuştu biraz ama belli etmedim. "Bende," dedim omuz kırarak. "Ben de severim. Ama Gümüş ne verirse giyeceğim onu. Hem," dedim omuzlarımı kaldırdım nazlı nazlı. "Bir kere de sen kıskan beni," dedim '*kıskanır mısın*' diye sorar gibi.

Alt dudağını ısırdı ve hemen ardına parmağını yüzüme salladı.

"Yanımda oturacaksın. Gram kıpırdarsan yeminle döneriz eve!"

Yüzü öylesine ciddiye ki ben onun tüm ciddiyetine rağmen kendimi tutamayıp dudak kıvrımlarımın yükselmesine izin verdim. "Emredersiniz Üsteğmen'im," dedim ve üstüne de bir asker selamı çaktım göz kırparak.

Sabrın sonu selametse, tam olarak o sondaymışçasına bir dayanamamazlıkla bana doğru büyük bir adım attı. Aramızdaki çekim çatırdayarak alev alırken, dudakları nefesimi kesercesine dudaklarıma kavuştu. İçine çeker gibi, muhtaçlığı buymuşçasına, giderilmezse ölecekmiş gibi öperken beni, onsuzken aldığım her soluğu kendi soluğuna karıştırarak sardı sarmaldı.

Onun kollarının arsında olmak artık benim için ihtiyaçtan öte bir duruma dönüşüyordu. Her hareketim, her nazım, her sözüm bunun için kuruluyordu sanki. Ben direkt bu eylemi gerçekleştiremiyordum ama farkında olmadan o yapsın diye onu tahrik ediyordum.

*

Kahvaltıdan sonra tüm zamanını babasının yanında, onun odasında geçirdi Doru. Annem geldiği için ben çok istememe rağmen Dağhan amca'yı görmeye beraberinde gidemedim. Bunun bir sebebi daha vardı aslında. Doru, babası ile de konuşacaktı bizi, durumumuzu. Ceylin ile oyun olduğunu söylemeyecekti ama yapamadıklarını, ayrıldıklarını dillendirecekti. İşte tam da bu yüzden doğru zaman değilmiş gibi hissedip çıkmamıştım ben üst kata.

Doru öyle uzun kaldı ki yukarı da öğle yemeğine de inmedi. Ben merak içerisindeydim yine. İkimizi öğrenen her yeni kişi de muhtemelen böyle olmaya devam edecektim.

Akşam üzerine doğru annem çok fazla kalamadığı için özürler dileyip uçak saatinin geldiğini hatırlattı. Zerrin teyzeyi de bir dahaki sefere evine davet etti. Annemin erken kalkışına hiç bozulmamış, aksine memnuniyetle karşılamıştı Zerrin teyze.

Annem ayrılınca, Gülrü'da onunla ayrılmıştı çiftlikten. Annem yol üstü olduğu için onu da eve bırakacaktı arabasıyla.

Ortalığı toparlamalarına yardım ettim, bulaşıklara bile el attım. Hava iyice kararırken Gümüş beni de alıp odasına çıkardı. Yani eskiden odası olan genç kızlık odasına. Evlerinin tüm mobilyaları yeniyken, bir buradaki mobilyalar antika gibiydi. Cevizden, meşedendi tüm mobilyalar. Bu görüntüyü hiç yadırgamadım, çünkü Gümüş'ün eski olan şeylere düşkünlüğü vardı. Şimdiki evinde de tüm mobilyaları yeni olsa da eskitme tarzındaydı.

Sevdiğinden ailesinin odasını değiştirmesini istememişti yani.

Duvardaki gömme dolaptan on, on beş tane elbise çıkarıp yatağa bıraktı. Altı yedi yıl kadar öncesine ait elbiselerdi ama hepsi günümüzde de pek ala giyilirdi. Hele birkaçı vardı ki benzerlerini çok kişinin üzerinde rastlamıştım.

"Bak bu sana çok yakışır," diyerek önüme şampanya rengi saten, incecik kumaştan bir elbise attı.

Elbiseyi önüme çekip havaya kaldırdım. Elbise sevmiyordum, pek de giymiyordum ben ama bu elbise en sevmeyene bile kendini sevdirdi. İncecik ip gibi askıları vardı. V şeklinde sırt dekoltesi ve yine V şeklinde dökümlü bir göğüs dekoltesi vardı. Yok gibi şampanya rengindeki ipeksi kumaş ellerimin arasında kayıyordu resmen. Boyu uzundu, muhtemelen Gümüş'ün boyu benden uzun olduğundan, ben giyersem dizimin altında ancak biterdi. "Şimdi," dedim kaşımın birini kaldırıp ona bakarken. "Kadir bu güzelim elbiseleri giymene izin vermiyor mu?"

Cıkladı. "Maalesef. Evlenmeden önce abimden çekiyordum, şimdi de kocamdan. Aşırı kıskanç. İzin vermiyor. Ha, ben yine giyerdim ama millete salça olmasını istemiyorum. Bu yüzden sen giymelisin. Manken gibi kızsın. İlik gibi de güzelsin..."

"Sen değilsin sanki? Övüp durma şöyle beni," dedim ve dudağımı büktüm.

Düğüne hazırlanacağız diye saçındaki beyaz yazmayı çıkarmıştı artık Gümüş. Gözleri ile aynı renk kömür karası, küt saçları çok güzeldi. Ben bildim bileli saçlarının boyu hep aynıydı. O artık anne olduğu için kolaylık oluyor diye saçlarını kısa tuttuğunu söylerdi hep ama bence çok yakıştığındandı.

"Akşam annem burada kalın diyor? Ne düşünüyorsun?" diye sorunca ben onu incelerken öncesinde söylediğı birkaç şeyi kaçırdığımı anladım. "Ne?"

diye afallayıp kalırken, "Düğün geç biter," diye mırıldandı. Kendine yatağın üzerinden bir elbise seçmeye çalışıyordu o esnada. En usturuplu olanı bulmaya çalışır gibiydi hali. "Lojmanla mesafe çok değil ama Kadir'de geç gelecekmış. Kalsak iyi olacak gibi. Sende kalsan diyorum. Abimde babamla kalsın bugün. Sen gidersen şimdi lojmana bırakmaya kalkar, dönmez bir daha. Düğünden sonra bir çay demler hep beraber bahçede otururuz."

"Bilmem ki," dedim dalgın dalgın. Gerçekten bilmiyordum. Zerrin teyze yabancı değildi, en önemlisi Doru'nun ailesinin eviydi burası ama...

"Kal işte," diye ısrar etti Gümüş. Kendine yığının arsından siyah bir elbise çekip çıkardı. "Annem de özellikle istedi. Geç olur gitmeyin dedi. Üzülür vallahi kalmazsan."

"O- olur dedim," yine de kararsız kalarak. "Geç olacak, haklısın."

Benim bunu bir Doru ile konuşmam gerekiyordu yine de. Aklıma bunu not ettikten sonra hazırlanmaya koyulduk.

Giyinme, saç makyaj derken saat sekiz olmuştu ve düğün müzikleri son on dakikadır komşu çiftlikten yükselmekteydi.

Son on dakikadır da ben ayna önünde kendimi inceliyordum. Ayağымda elbiseyle aynı renk, yine Gümüş'ün verdiği -neyse ki ayak numaralarımız aynıydı- ince, çapraz bantlı topuklu ayakkabılar vardı. Böyle boyum en az sekiz santim kadar yükselmişti. Saçlarımı açık bırakmışım ve uzun tutamların birazını göğsümün üzerinde, diğer kısmını da sırtımda serbest bırakmışım. Amacım elbisenin dekoltesini az da olsa kamufle ederek yumuşatmaktı. Ama yine de yeterince açıktı. Arkamı döndüm boy aynasına. Sırtım omurgam boyunca, V şeklinde, belimin ince kıvrımına kadar açıkta kalıyordu. Saçlarım çok az kapatıyordu o açıklığı. Keza göğüs dekoltem de farksız sayılmazdı. Karşıdan bakınca sorun yoktu pek ama az eğilsem frikik vermem olasıydı. Elim göğsümde dolaşacaktım galiba.

Üzerimde böyle bir elbise görmeyeli uzun zaman olmuştu. Rüzgarla buluşurken giydiğimi saymazsak, en son Gülru'nun düğünüydü giydiğimdi galiba. Buz mavisiydi ve o da çok güzeldi. Doru bile o gün elbisemin renginin güzel olduğunu söylemişti. Bu sanırım ilk ve son iltifatıydı. Yani birlikte olana kadar olan.

Gümüş oğlunun karnını doyurmaya gitmişti. O ana kadar izlendiğimden habersizdim. Doru'nun sesi yarı homurdandır, yarı hayranlık bildiren bir şekilde yükselince arkamdan, doğruca başımı ondan tarafa, kapıya doğru çevirdim. "Çok yakışmış, ama bu yine de yanımdan ayrılacağın anlamına gelmesin." Gözlerini üzerimden çekemiyormuş gibi bakıyordu. Ben tam da

o anda yutkunuşuna, âdem elmasının ağır ağır aşağıya düşüşüne şahit oldum. Ellerim terleyiverdi hemen, kalbim hızlandı.

Onun üzerinde de başka bir takım vardı şimdi. Kravat takmamıştı ve ceketini yine omzunun üzerinde, elinde tutuyordu. Asıl onun benim yanımdan ayrılmaması gerekiyordu.

Bana doğru adımlarken parfümünün kokusunu duydum burnumun ucunda. "Elbise sana çok yakışıyor Erva," diye fısıldadı ve tam önümde durdu. "Bu yüzden hiç kimse görmemeli." Elini hep yaptığı gibi kolumun arasından geçirip sırtıma götürdü, oradan da çıplak tenimin üzerinde kaydırarak enseme durdurdu sıcak parmaklarını. Bu hareketi beni ona usulca yaklaştırırken, çenesi başımın üzerinde yer buldu. Derin derin soluklanırken ben başımın yaslandığı yerin havayla doluşunu hissettim.

Tüm bedenime ateş düştü. Kavruluyordum. Aynı zamanda üşümüş gibi de ürperiyordum. Ben, yine onun kollarının arasında yer bulunca bedenim, titriyordum. Öyle güzeldi ki varlığının verdiği his, kendimi kaybediyordum, onun bedeninde tam oluyordum. Beynimin düşünebilme yetisini tam olarak kaybetmemiş yeri sayesinde, "Annen," dedim göğsüne doğru, ancak bir fısıltı kadar sesli. "Gelirlerse... Gümüş..."

"Gelsinler," dedi korkusuzca ama anın verdi hisle boğuklaşmış bir sesle. "Babam da biliyor artık seni. Kimseye anlatmayacak şimdilik ama ben doğru zaman gelene kadar senden mahrum da kalmayacağım. Elbise giydiği için çok üzgündü, hiç istememiş giymeyi, Gümüş zorlamış, teskin etti derim soran olursa. Ondan böyle göğsüme aldım, kollarımın arasına sardım." Elimi kaldırıp omzundan itekledim onu. "Adi," dedim sitemle başımı geriye atıp onun şimdi gülen yüzüne gözlerimi devirerek. "Ben de teskin ettirirdim zaten kendimi sana."

"Ettirmez misin?" diye sordu. Eğilip alnımdan öptü. "Bir bana gelmez misin öyle bir şey olsa?" O gülüyor diye kızgın olmama rağmen ben de güldüm. Omzumu silkerek "Bunun için gelmem Doru," diye mırıldandım. "Hem böyle saçma neden mi olur?! Neymiş, elbise giydiğime çok üzülmüşüm."

"Sevdiğin istemediği için üzülmüşsündür belki. Fazla güzel oldun diye kıskandığı için."

"Gümüş! Erva! Doru! Haydi!" diye alt kattan bağırان Zerrin teyzenin telaşlı sesiyle Doru'yu aniden uzaklaştırdım kendimden.

Doru panik halime bakıp aşağıya bağırdı, "Geldik! Geldik," dedi. Sonra kısık bir sesle, "Mutlu anlar nasıl bozulur deseler bunu örnek gösterirdim,"

diye ekleyerek bana gözlerini devirdi ve odadan çıkıp gitti hevesi kursağında kalmış gibi. Sanki suçlu bendim? Ama aklı kalan biri varsa o Doru değil bendim.

*

Bize ait bir masada yan yana demir sandalyelerde oturuyorduk. Bir fazlayla. Ender, Zerrin teyzenin sabahki aramalarını görüp geri dönmüştü ve ısrar edince tekrar, çıkıp düğüne gelmişti. Düğün iki saat önce başlamıştı ve bir saat önce gelmemize rağmen en önlerde bir masada yer bulabilmiştik.

Nalan teyze ortalarda damadın annesi sıfatından koşturup durduğundan, ancak bir merhabalık kadar yanımıza uğrayabilmiş, onun telaşını gören Zerrin teyzem de ayaklanmıştı. Şimdi o da ortalarda yardım edilecek şeylere koşuyordu.

Düğün yemekli ve alkollüydü. İsteyen istediğini yiyip içebiliyordu. Ender rakı içmek istemiş bu yüzden yanımda oturan Doru'nun diğer tarafına geçmişti.

Onlar geldiğimizden beri içmeye başlamıştı aslında ama ağır gidiyorlardı. İkisinin de sarhoş olmaya niyeti yok gibiydi. Doru yanımda diye bana da müsaade etmiş, önüme dolu bir rakı kadehi koymuştu ama ben daha hiç dokunmamıştım. Malum bu aralara fena çarpıyordu beni. İçersem bile sonlara doğru ancak tek atardım.

Gümüş hemen yanımdaki sandalyedeydi. Küçük Doru annesinin kucağında durmayıp, diğer çocuklarının yanına gitmek istiyordu birkaç dakikadır. Gümüş de her yer çok karanlık diye bırakmak istemiyordu haklı olarak. Ondan tarafa doğru eğilip saçlarını okşadım, "Bal oğlan," diye fısıldadım kulağına doğru. "Benim de canım çok sıkıldı. Sen gel benim kucağıma, az sohbet edelim seninle."

Gümüş teşekkür eder gibi yüzüme bakarken minnettar bir şekilde, Doru hemen indi annesinin kucağından. Dünden razıydı velet. Tırmandı kucağıma. Öyle tatlıydı ki ısırma istiyor, kendimi zor tutuyordum. Başını göğsüme yaslayıp saçlarını okşadım. "Okula mı başlayacaksın sen şimdi bu eylülde?" diye sordum. Başını salladı göğsümün üzerinde. Boynumdaki yağmur damlası şeklindeki yeşil kolyeyle oynuyordu küçük parmakları. "Eylül mü bilmiyorum ama. Ana sınıfı dedi annem. Ona gidecekmişim."

"Hım," diyerek başının üzerini öptüm. "Gidip gördün mü peki okulunu?"

"Gördüm tabii," dedi Doru heyecanlı heyecanlı. "Benim gibi çok çocukta gelmişti oraya. Anneleri ile gelmişler. Aynı sınıfta olacaktı."

"Öğretmenlerin nasıldı peki? Onları da gördün mü?"

Başını göğsümün üzerinden kaldırıp geriye atarak aşağıdan bana baktı. Sırıtiyordu. "Senin kadar güzel değil ama o da güzel. Bir tane. Başka olmayacakmış. Çok sevdim ben onu."

Sesli güldüm. "Ya," dedim uzata uzata. "Ben kadar değil demek?"

Başını salladı.

Doru'nun başı girdi o an aramıza. Yeğeninin kulağına doğru uzandı birden dudakları. Ne dedi bilmiyorum, küçük Doru kollarını göğsünde bağlayıp dayısına somurtmaya başlamıştı. Üstüne ona omuz da silkince merak edip, "Ne dedin ona?" diye sordum. Geri çekilirken gülüyordu Doru.

Önce baktı yüzüme uzun uzun, sonra yeğenine yaptığı gibi benimde kulağıma eğildi. "Senin bir bana güzel olduğunu, öğretmeninin güzel bulmaya devam etmesi gerektiğini söyledim. Yoksa dedim. Onunla evlenirim..."

"Yok artık," dedim gayet sesli bir şaşkınlıkla. Neyse ki müzik sesimi ikimize kadar bastırmıştı. Kimse duymamıştı beni onun dışında. "Küçücük çocuğu onunla evlenirim, görürsün diyerek mi tehdit ettin sen?" diye sordum. Gözleri dudaklarımda başını salladı. "Daha çok şey söyledim ama yaşı tutmuyor," demesin mi bir de pişkin pişkin kalbim hızlandı. Burada kızmam gerekiyordu fakat kalbim müsait değildi.

O sanki aramızda geçen konuşma hiç olmamış gibi Ender'den tarafa dönerken ben, bir süre daha kaldım öyle. Bahçenin ortasında oynayanları izledim, önümdeki dokunulmamış yemekleri süzdüm, Doru'nun saçlarını sevmeye devam ettim. Daldım gittim.

Sonra küçük Doru kalkıp gitmişti kucağımdan, Zerrin teyze masaya dönmüştü ama ben fark edememiştim. Bir anı düşmüştü çünkü gözlerimin önüne.

Çok uzun zaman önce değildi gözlerimin önünde canlanan anı. Sadece altı ay öncesi, Demir Çiftliği'ne ikinci gelişimde, ben yine böyle bir demir sandalyede oturuyordum. Tıpkı şimdi olduğu gibi Nalan teyzenin küçük oğlu evleniyordu o zamanda. Düğün dernek kurulmuş, evin bahçesi yine böyle allanıp pullanmıştı. Herkes çok mutluydu ve müzik hiç susmuyordu.

Ben yine Zerrin teyze tarafından davet edilmişim o düğüne. Dans müziği başlayınca, sunum yapan genç oğlan da, "Haydi çiftleri görelim!" deyince Doru annesinin üstelemelerine rağmen beni değil de haklı olarak Ceylin'i dansa kaldırmıştı.

Oturduğum yerden onları izlemiş, izlerken içimdeki çılgınlıkta kaybolmuştum. Ben ilk defa o gün içimden, "O benim!" diye bağırdım.

Gözlerim hızla dolmuş ve ben ender olan o durumu yaşar olmuştum. Ağlayacaktım! Küçük bir kız gibi ağlayacaktım.

Ben o gün ilk defa dayanamamıştım onun Ceylin'e sarılışlarına. Çok olmuştu böyle hissedişlerim ama bu defaki başka gibi hissettirmişti. Hani böyle ölecekmişsin gibi hissedersin. Öldürmez ama süründürür o his. Öyleydi. Ölüyorum sandım. Öldürmedi ama yaşatmadı da. Kollarının arasında kendimi hayal ettim ben o an.

Şimdi yine benzer bir durumun içindeydik. Ceylin yoktu bu defa ve Doru benim olmuştu ama ben geçmişte kalan o anı yaşıyordum.

Ne düşündüğümü hissederek gibi bakardı bazen Doru gözlerime. Bazenler bu aralar çoğalıyordu ve o yine öyle bakıyordu nemlenen gözlerime. Burnumu çekip başımı iki yana sallayarak gülümsemeye çalıştım iyiyim ben dercesine. Değildim, hiç iyi değildim.

Ceylin ile yalan olduklarını bilmeme rağmen ben nemlendikçe nemlenen gözlerime, geçmişlerinden sebep engel olamıyordum hala. Hatırladıkça o ölecekmişim gibi hissettiren duygu çörekleniyordu yüreğimin tam üzerine.

"Dansa kaldırsana kızı," diye seslendi kenardan Zerrin teyze.

Doru hala bana bakıyordu ve üzüldüğümü, ne düşündüğümü anladı mı bilmiyorum, elimi tuttu birden. Benden tarafa sandalyesinde eğilip dudaklarını saçlarımın arasından kulağıma doğru yaklaştırdı. "Düşünme Erva," diye fısıldadı. "Düşünme, öldürme beni."

Gülümsemeye gayret ederek ona çevirdim başımı. Yüzünü yüzüme kaldırıncaya nemlenen gözlerime rağmen daha çok gülümsemeye çalıştım. "Üsteğmen'im," dedim titreyen sesimle. "Benimle dans eder misin?" *Bu defa kollarının arasına beni alır mısın?*

Hiç düşünmeden, durmadan duraksamadan, elimi avucunun arasına aldı. Ender geçmemize müsaade ederken kaldırdı beni de beraberinde. Çalan şarkı Mabel Matiz'den Boyalıda saçların olunca gözlerim doldu benim ama ondan başka kimse görmedi.

Beni bahçenin en kuytusuna götürürken gözlerini gözerimden an olsun çekmiyordu. Bilmiyorum, ama birkaç dakika önce ne düşündüğümü nasılsa biliyordu Doru. Tüm acımı alıp kendinde toplamak ister gibi sardı kollarını belime. Önümüze düşen insanlar yüzünden biz gölgelenmiştik, kenar köşe saklanmıştık ama bu anı kimse hatırlamayacak olmasına rağmen ben asla unutmuyacaktım. Aylar sonra onun kollarının arasında tuttuğu bendim.

Başını başımın yanına doğru, saçlarımın arasına eğdi. Kokladı, uzun uzun çekti kokumu içine. "Üzülürsen bir daha benim yüzümden," dedi bir

fısıltı gibi. "Kendimi asla affedemem. Şu kokuna ölecek bir adamım ben artık Erva. Gözünden akıp kaybolanlara nasıl dayanayım? Ağlarsan nasıl durayım? Kalbime bıçak niyetine inmez mi oradan akan her bir yaş, öldürmez mi beni?"

Kollarımı kaldırıp boynuna sardım. Hiçbir şey umurumda değildi. Ellerim ensesini kavrarken yüzümü yana çevirip yüzünün yanına eşitledim. Tam kulağına doğru nefeslenerek, "Bırak aksınlar Doru," dedim belli belirsiz. "Onları silecek sen olduktan sonra ben bir sana ağayayım, bırak."

"Ölürüm ben sana," dediğinde dolu dolu, beni ölecek kadar sevdiğini hissettim ben iliklerime kadar. Elim saçlarının arasına karıştı. Dudaklarım yanağına öpücük oldu kondur. Biri görür mü korkusu olmadan sarıldım ona. "Seni seviyorum Doru Demir," diye fısıldadım teninin üzerine. "Öyle çok seviyorum ki..." derken kolları sıkıca sardı belimi, dudakları çıplak omzumun üzerine öpücükler bıraktı. Sonra hep öptüğü yeri buldu artık yerini ezbere biliyormuşçasına. Çenemin hemen altını, boynumun yanını...

Şarkının sözlerine takıldı kulaklarım o an:

"Göremedim gözyaşımı, silemedim gömleğine. Ya bu sitemi kollarına al, yanayım ben derdime"

Gömleğinin üzerine yasladım yüzümün yanını, kokusunu soluklanırken, yaşlar geldiği gibi gitti ve ben onun göğsünün üzerinde, kalp atışlarıyla birlikte şarkının sözlerinde kaybolup gittim. Bu benim babamdan başka bir erkekle yaptığım ilk dansı. O bilmiyordu bunu ama ilk sevdiğim ve son sevdiğim olduğunu artık biliyordu.

Bölüm bitti ama yarın görüşeceğiz tekrar...

Yorum ve beğenilerinizi esirgemeyin.

Sevgiyle kalın canlar :)

22. Bölüm - BEN SANA SEVDALI

Merhabalar :)

Bölüm şarkısı: Zamane - Bülbülüm Altın Kafeste (İki Keklik) ve Gaye Su Akyol -Yıllar Yılan

Bölümün tam 3 şarkısı var. Hangisini isterseniz onu dinleyin . Bol seçenekli bir bölüm olacak. Ben Bülbülüm Altı Kafeste'yi tercih ediyor olacağım.

Beğenmeyi unutmadıysak okumaya başlayalım mı?

Keyifle Okun...

22. BÖLÜM

BEN SANA SEVDALI

*

"Göremedin gözyaşımı, silemedim gömleğine. Ya bu sitemi kollarına al, yanayım ben derdime"

Benimkine göre kocaman olan eli sardığı yeri, belimin yanını avuçlarken -tamamını arasına almış gibiydi- burnunu saçlarımın arasına yaklaştırdı biraz daha. Boynumla omzumun birleştiği o hassas noktaya, tenimin üzerine sürttü dudaklarını. Dudaklarının sıcaklığını öperek oraya konduruyor, aralanan dudaklarından salınan ılık nefesi tenime dökülüyordu. Sonra akşamın serinlemeye başlayan havası hafif bir rüzgar eşliğinde oradan geçiyor ve beni titretiyordu.

Havadan, şu yaz günü hafif serin esen rüzgardan olmadığını biliyordum. Birini çok uzun bir süre beklemişseniz, olmayacağına da inandırmışsanız kendinizi, şöyle bir anın içinde bile gerçekle hayal arasında kalırsınız. Belki heyecandan belki de çok korkmaktan... Kollarınızın onu sıkıca sarışı, ellerinizin bırakmayacak gibi tutuşu da bu yüzen olurdu.

Titriyordum ama, onu da sıkı sıkı tutuyordum. Bırakmayacaktım. "Ne düşündüğünü biliyorum," dedi alçak bir sesle. Dudakları tenimin üzerinde kıpırdandı. Sonra öptü orayı yine. Sakallarının sertliği hissettim.

Kendimden geçmiş bir haldeydim. Tenimin üzerinde, saç tellerimde bile bir uyuşma söz konusuydu. Zaman ve mekân kavramını da kaybolup

gitmişti. Doru çok güzel kokuyordu. Biraz anason, rakı içtiğinden. Biraz yaz, biraz bahar.... Kokusuyla, mest olurken ensesinde duran ellerimden birini göğsüne doğru kaydardım. Gömleğinin aralık yakasından parmaklarımla usulca süzülüp, uçlarını sıcağına temas ettirdim. Dokunduğum yer minicikti ama içime yayılan sıcaklığı hissiyatın kocamandı.

Benim onu hissetmeye ihtiyacım vardı. Sıcağına, tenine... Ona ait her şeyi keşfetmeye ihtiyacım vardı. Çok eksiktim ben, onunla tam olmaya çok eksiktim.

Ben bunları düşünürken hiç beklemediğim bir şekilde, "İlk günümüz kutlu olsun," diye fısıldadı. Nefesi saçlarımla arasından geçti. "Hayatımda sahici olan bir sen varsın. Çok ani gelişti her şey. Belki hala bile bana inanmakta zorlanıyorsun, ama inan gerçek bu. Yalan olan aylar önce onunla yaşadıklarımı." Bu açıklamayı neden yaptığını biliyordum. Aklımdan geçirdiklerimi okuyordu Doru. Nasıl yapıyor bilmiyordum, ama ifademden, mimiklerimden anlıyordu ne düşündüğümü.

Gözlerimle güler gibi bakışlarımı onun gözlerine kaldırdım. O nasıl beni rahatlatmak istediye, o da rahatlasın istedim. Baktı. Baktım. Güldü, güldüm. İç geçirirken başı hafifçe eğildi ve boynumun yanına dokundu dudakları yine.

"Doru," diye fısıldadım bir heyecan daha sararken bedenimi. Ceketinin altından sırtına dolanan diğer elim sardı sarmaladı onu.

"Baban dedi ki," dedi çatallı bir sesle. Boynumun yanında konuşuyordu dudakları ve bu içimi titretiyordu. parmaklarım gömleğini avuçladı. "Maviyi bulduysa Erva... Ne annesine ne bana söz düşer. O senindir." Dudaklarının değdiği o yeri sahiplendi öpücüğüyle. "Sen istersen, seni benim yapabilirmişim. Bahsettiği Mavi ben miyim Erva?"

Babamın ne demek istediğini anlamamış gibi meraklıydı sesinin tonu. Bana *Mavi*'nin ne demek olduğunu soruyordu aslında.

Güldüm. Bu defa heyecandan titremekte olan sesimle, "Mavi sen demek," dedim. "Aşk demek, gökyüzü demek, yuva demek, sahiplenilmek demek, sahiplenmek demek." Dudakları gülümser gibi kıvrıldı tenimin üzerinde. O gülüyor diye bende sesimle gülerek devam ettim. "Güven demek, sen demek Doru." Maviye, ona çok anlamlar katardım ama içinde bulunduğumuz anda bu kadarı bile fazlaydı aslında. O beni konuşmadan, söze gerek olmadan anlamıştı. Bende onu.

Başını omzumdaki o noktadan uzaklaştırıp yüzünü yüzüme eşitledi. Mutluluktan ışıldayan gözlerim, onun parıldayan gözleri ile buluştuğunda, titrek bir gülümsemeyle derin bir nefes daha aldım. "Annem hep şey derdi," dedim. Başımı geriye atıp şimdi aylı olan kadifemsi gecede dolaştırdım gözlerimi. O beni izliyordu ben ise geceyi. Lacivert geceyi.

"Gökyüzüne mavi olacak bir adam tanıyacaksın bir gün. O adam senin bütün hayatın olacak. Gökyüzü nasıl mavisiz olamıyorsa -düşünebilir misin ki başka renk bir gökyüzü- sen de onsuz olamayacaksın. Bırakma kızım, o adamı bulduğunda savaşmaktan hiç vazgeçme, onu al!" Yüzümdeki gülümseme genişlerken bakışlarımı ağır ağır onunkilere kaydırdım. Yeşilleri bir başka güzel bakıyordu. Daha parlak. Gökteki yıldızları da içine almışçasına ıslıl ıslıl.

"Aldım mı şimdi sence ben onu?" diye sordum. Beni dinlerken dalgınlaşan ifadesi canlandı. Dudak kıvrımları gülümser gibi yükselirken, "O senin," dedi hiç durmadan duraksamadan.

Parmak ucumda yükselerek sıkıca sarıldım boynuna. Belime sarılı olan kolları ne yapacağımı anlamış gibi ayaklarımı yerden kesti belli belirsiz. Onun kolları sayesinde ayakta durabiliyordum ben şimdi.

Boynunun yanına bastırdım dudaklarımı, öptüm öptüm... Güldü, içim yine bayram yerine döndü. "Seni benim yaptım sonunda," diye fısıldadım gömleğinin yakasını aralayıp dudaklarımı onun altında kalan o yere daha şiddetle bastırırken. " Hiç uğraşmadan. Bana gelmeye dünden meyilliymişsin Üsteğmen. Bilsen daha önce... O ilk anda... Böyle olacağını.... Seni daha önce alırdım. Ama olsun. Sen bundan sonra benimsin."

*

Masamızdaki yerlerimize öyle bir dönmüştük ki, yan yana ama ayrı; ne benim birkaç dakika önce Doru'nun boynuna bıraktığım öpücüklerden ne de onu benim omzuma bıraktığı öpücüklerden, tenimde oluşturduğu berelerden haberi vardı kimsenin.

Berelerin ve hafif kızarıklığın nedeni yeni kısaltmasına rağmen hızla uzayan sakallarıydı. Elimi o noktada tutuyordum. Sürtünüşünü hala aynı nokta üzerinde hissedebiliyordum. Bu his içimde bir yeri okşuyordu. Acıdığı falan yoktu. Sadece kızarıklık geçene kadar saklamaya çalışıyordum.

Düğün neredeyse yarılanmıştı. Doru ve Ender içmeye devam ediyordu, ben de hala mızırardanmaya devam eden ve bu akşam huysuzluğu üzerinde

olan küçük Doru ile ilgileniyordum. Gümüş'ün oğlu yüzünden bütün keyfi kaçmış haldeydi.

Zerrin teyzede telefonunu kontrol edip duruyordu. Sanıyorum gözü hep saatteydi. Söylememiştii ama aklının Dağhan amca da kaldığını biliyordum.

"Tamam, oğlum," dedi Gümüş sitemle. Müziğe rağmen yüksek çıkan sesini ben bile duydum. "Gidelim o zaman eve." Başım ondan tarafa çevrilince Gümüş'te gözlerini bana çevirip, "Biz kalkıyoruz artık Erva," dedi. "Ben eve geçip Doru'yu yatırayım."

"E, ben de geleyim-"

"Hayır," diyerek eliyle omzuma dokundu. "Sen otur. Abim ile Ender'de burada zaten. Annemin aklı da babamda kalmış. Biz birlikte gideriz. Siz bakın keyfinize, sonra gelirsiniz."

"Olur mu hiç öyle şey?" diyerek Zerrin teyzeden tarafa çevirdim bakışlarımı. O da bana bakıyordu zaten. Gümüş ile konuşmamızı duymuş olamazdı ama az çok anladığı da ifadesinden belliydi. "Biz gidelim kızım. Dağhan'da kaldı benim aklım. Hastaydı ya. Bir bakayım. Zaten düğün de bitmek üzere. Altınımı da öncesinde verdim ben. Nalan alınmaz bana. Sen keyfine bak. Doru ile dönersin," dedi.

O da öyle söyleyince hafifçe başımı salladım. Doru ne olduğunu anlamamıştı. Ender ile sohbet içerisinde olduğundan bizi duymamıştı bile. Ona doğru döndüm sandalyemde. Kulağına doğru eğildim. Ben yaklaşıncı o da bir şey söyleyeceğimi hemen anlamış gibi kulağını bana doğru yaklaştırdı. "Annenler gidiyor. Siz kalın dedi. Bende gideyim mi onlarla?"

Doru omzumun yanından derhal annesine doğru çevirdi başını. Bir miktarda onlara doğru yaklaşmak ister gibi öne doğru eğildiğinde, omzu göğsüme sürtündü.

"Geleyim mi anne sizinle? Karanlıkta gidebilecek misiniz?" diye bağırdığında, Zerrin teyze olmaz dercesine ellerini salladı. "Biz gideriz. Siz oturun. Ev şurası zaten. Karanlık falan da değil. Sokak lambaları apaydınlık. Sen Erva'yı getirirsin sonra."

Doru dünden razı gibi başını sallayıp bakışlarını bana çevirdi. Geri çekilirken kaşının biri havadaydı. "Oturacaktım dizimin dibinde, öyle dedi," dedi fısıldar gibi. Ne dediğini bende duymuştum. Alakası yoktu söylediğiyle.

Gümüş oğlunu kucaklayıp ayaklanırken, başını benden tarafa eğdi, "Çayı atarım ben ocağa Doru'yu uyuttuktan sonra. Siz dönünce içeriz hep beraber. Haydi, görüşürüz," dedi. Elimi salladım ona hoşça kal der gibi.

Zerrin teyze çantasını koluna geçirdi, fakat Gümüş'ü takip etmek yerine bize doğru birkaç adım atıp masanın önünden oğluna doğru yaklaştı. "Kızı yalnız bırakayım deme," dedi tembih eder gibi fısır fısır. Ah, beni kime emanet ediyordu bu tatlı kadın. Bilmiyordu tabi Doru'nun daha düğüne gelmeden önce yanımdan ayrılmayacaksın diyerek benimle pazarlığa tutuştuğunu.

"Annesi bize emanet etti. Yanından ayrılma. Geldiğimizden beri Nalan'ın büyük oğlu bu tarafa bakıp duruyor. Vallahi, kapıp kaldırırlar kızı," dedi gülerek. Zerrin Teyze'nin ne demeye çalıştığını anlamaya çalışırken, gözlerim belirginleşmişti. Ben hiç öyle bir şey sezmemiştim oysaki. Gözümün Doru'dan başkasını gördüğü mü vardı? Öyle bir şey varsa bile fark etmemem çok normaldi.

Doru'nun bakışları direkt tam karşıya dikildi. Etrafı süzüyordu ters ters.

"Erva'ya mı bakıyor?" diye sordu annesine bakışları gibi sert bir sesle, ama koyulaşan yeşil gözlerini düğün alanında dolaştırmayı asla bırakmadan.

"Ne kadar güzel olduğunu fark edemedin mi benim kör oğlum?" dedi Zerrin teyze oflar gibi. "Fark eden etmiş ama. Benden demesi," dedi ve kızının peşine takıldı.

Zerrin teyze farkında değildi belki ama aramıza bomba bırakıp gitmişti. O an aynen böyle hissettim. Doru annesi ve kız kardeşi uzaklaşıp gözden kaybolduğu sırada ayaklandı. Ne yapıyor, nereye gidiyor diye düşünürken, "Erva," dedi kesin bir sesle. "Kalk hemen!"

Ne olduğunu anlayamamışken sandalyemi arkasından tutup geriye doğru çekti tek hamlede. Herhalde beni de eve götürüyor diye düşünürken, "Sen böyle geç," dedi beni kolumdan tutup ayağa kaldırarak. "Neden?" dedim az yüksek sesle. Bir şey anlamamıştım çünkü.

"Ender ile aramıza geç kızım. Biri gelir, yanına falan oturur. Gece gece olay çıkarttırma bana." Histerik bir kahkaha bıraktım göğsüne doğru. Hala kolumu tutuyordu. "Doru şaka yapıyorsun değil mi!?" dedim gözlerimi büyüterek. "Kim gelip oturacakmış benim yanıma?"

"Sen tanı mıyorsun o Kemal'i" deyince annesinin benim hiç üzerinde durmadığım sözlerine tahminimden daha fazla takıldığını anladım. "Çapkının önde gidenidir o. Her önüne gelen kıza asılır."

"Tamam," dedim kaşlarımı kaldırıp ona dik dik bakarak. "Geçerim, geçerim de... Sen de bir sakinleş istersen," Elimini hafifçe yüzüne doğru salladım. "Sinir geldi sana bir. Kaşların çatıldı. Ne bu hal?"

"Sakinleşmez," dedi sandalyesinde rahat rahat oturmaya devam eden Ender. Rakı kadehini masadan alıp bana doğru salladı. "Sen gibi güzelini bulmuş Üsteğmen'im, ona artık sinir harbi yaşamalar yakışır."

"Saçmalama Ender," dedim azarlar gibi. "Böyle söyleyip iyice-" *salma onu üzerime* diyecektim ki, "Onun sözüne ne hacet," dedi Doru beni yanından geçirip öncesinde oturduğu sandalyesine bırakırken.

Kıçımın üzerine oturmıştım öylece. O yanıma geçerken Ender'in güldüğünü duyabiliyordum. Doru eski yerime oturup sandalyesini iyice benimkine yanaştırdı. Elini belime atıp kolumun atından geçirdi ve beni çekerek sırtımı göğsüne yasladı. Elinin avuç içi göbeğimin tam üzerine sahiplenir gibi kapanırken, omzumun üzerinden hala geçmemiş öfkesiyle, "Böyle çok iyi oldu," diye fısıldıyordu. Haline gülsem mi yoksa tavır mı alsam bilemedim.

Ben düğüne gelmeden önce *sende beni kıskan* demiştim ona ama böyle olacağını ummamıştım elbette.

"Doru," dedim başımı ondan tarafa, yana doğru çevirerek. "Biri görecek. Nalan Teyze anlatmaz mı şu halimizi annene?"

Çıplak omzuma bastırdı dudaklarını. Öptü kokumu da içine çekercesine. "O şimdi evde. Misafirleri geldi az önce. Onların karnını doyurmaya mutfağa götürdü."

"Sen nereden biliyorsun bunu?" diye sordum şaşırarak. Yanımdan hiç kalkmamıştı ki. Kesin uyduruyordu. Beni rahatlatmaya çalışıyordu.

"Askerim kızım ben," dedi ve tekrar öptü omzumu. "Senin görmediğini bile görür, duyar, fark ederim."

Gülerek, "Kemal'i fark etmedin ama," dedim. Omuz kırdım. O omzumu tekrar öptü ama bu defa daha sertçe. "Annen söylemese Kemal'den-" *haberim bile olmayacaktı* diyecektim ki konuşturmadı.

"Şunun adını ağzına alma," dedi hala sinirden çıldırıyormuş gibi. Sıcak soluğu omzuma çarptı. "Çok istiyorsan benimkini söyleyebilirsin. Ona, buna, sorana Doru de, hiç sorun değil..."

Güldüm. "Başka emriniz var mı Üsteğmen'im?" diye sordum. Onunla uğraşmak aşırı hoşuma gitmeye başlamıştı. Öyle ki Ender'in varlığını bile umursamıyordum.

"Var," dedi, yumuşacık bir sesle. "Dizimin dibinden ayrılma derken ciddiydim. Çok aşığım Erva. Öyle aşığım ki, az uzaklaşsan fena.. Çok fena buralar."

Göğüs kafesimin altında bir şey infilak etti. Saç uçlarımdan tırnak diplerime kadar titredim.

"Ayrılmam." Kontrolsüzce döküldü dilimden kabullenişim. Ayrılmazdım. Kıpırdanıp iyice yaslandım sıcacık göğsüne. O an benden mutlusu yoktu sanıyorum. O elini göbeğimin üzerinden hiç çekmeden sahiplenir gibi tutmaya devam etti, bende tekmişizcesine yamacında oturmaya devam ettim.

Kendi kadehini önüne aldı, benim dokunmadığım rakı kadehini de gözlerimin içine baka baka elime tutuşturdu. Keyfi oldukça yerindeydi artık ve ona eşlik etmemi istiyordu. Gülümseyerek elimdeki kadehi hafif salladım ve önce onun kadehinin altına tokuşturdum, sonra da dudaklarıma götürdüm.

Ender, "Dur, içme Erva," diye seslendi yandan. Onun varlığını yeni hatırlıyorum desem yeri ydi. Ender kadehini eline aldı. "Kadeh tokuşturalım," diyerek ortaya doğru yaklaştırdı. Yüzünde serseri bir ifade vardı. Bakışlarında da.

Muhtemelen şu halimize şahit olmasından kaynaklanıyordu bu durum. Dudak kıvrımlarım yükseldi yükseldi geniş, kocaman bir tebessüme dönüştü. Ender'e birlikte olduğumuzu ne ben ne de Doru söylemiştik. O şu halimizden öncesi anlamıştı anlayacağını. Bende hiç yadırgamadan bildiğini kabul etmiştim.

Doru da eline alınca kadehini ortada buluşturup tokuşturduk ve benim dudaklarımdan minik bir kıkırtı döküldü. Öyle mutluydum ki... Öylesine değildi hiçbir şey.

"Bir şey yemedin sen," diye fısıldıyordu kulağıma Doru, kadehimi masaya bırakırken. Masadaki birkaç meze ve ana yemek tabağını önüme çekti. "Aç karnına içersen çarpar."

Beni böyle düşünmesi o kadar güzeldi ki. Elimi kaldırıp yanağıyla doldurdum avucumu. Diğer yanağı yanağıma yaslandı ve gözlerini kapayıp derin bir nefes çekti.

Elim tekrar yanıma düşerken, masamıza doğru Efe -yani Nalan Teyze'nin oğlu- yaklaşmaktaydı. Sandalyemde dikleşip toparlanmaya çalıştım, fakat Doru elini benden çekmeyince, aramızdaki mesafeyi de açamayınca, çok da derli toplu bir hal içerisinde olduğumu söyleyemezdin. Zaten geç de kalmıştım. Efe göreceğini görmüştü.

"Abi," dedi Efe masamızın önünde durup Doru'ya bakarak. "Hoş gelmişsin. Düğünün derdine düştük, yanına gelemedik. Kusurumuza

bakma."

"Ne kusuru oğlum," dedi Doru. "Evleniyorsun sen bugün. Bunun kusuru mu olurmuş? Evlendin ha Efe, Allah mutlu etsin," dedi Efe'ye doğru elini uzatarak. Göbeğimin üzerindeki eli hala yerli yerindeydi ve o an çok utanmama rağmen en küçük uzaklaşmama izin vermiyordu hala.

Efe, gülen gözlerini bir bende bir Doru'da dolaştırarak kendine uzanan eli tutup sıkı. "Yenge mi abi?" diye sordu kaş göz ederek benden tarafa. Daha çok kızardım. Omzumun üzerinden Doru'ya baktım çaktırmadan ama o gayet rahat görünüyordu. Bakışları bir anlığına benimkileri buldu. "Öyle aslanım. Öyle de..." dedi imayla. Bakışlarını tekrar ona çevirip, "Sen annene söyleme gene de. Daha kimse bilmiyor," diye ekledi net bir şekilde.

"Anladım ben abi," dedi Efe başını sallayarak. Sonra bana bakıp gülümsedi. Kara yağız bir delikanlıydı Efe. Ben çok yakinen tanıımıyordum ama geçen gelişimde tanıştırmıştı Nalan teyze oğlunu benimle. Yaşı benden bile küçüktü sanıyorum. Avukatlığı yeni bitirmişti. Abisi Kemal gibi o da kendine büro açacakmış. Öyle duymuştum.

"Doru Abi," dedi Efe utana sıkıla. "Aslında ben senden bir şey isteyecektim. Eğer zahmet olmazsa," diye ekledi mahcup bir tonlamayla.

Doru *ne olursa* dercesine başını sallayınca ona, "Bizim orkestranın hali ortada," diye devam ettirdi sözlerini. "Aceleye geldi. Sesi güzel birini getirtemedik. Neva, başımın etini yemeye başladı. İsteddiği bir türkü var ama çalamıyorlarmış. Senin sesinde güzel. Bir türkü patlatsan da hepimizin keyfi yerine gelse. Misafirlerin de kulağının pası silinse."

Gözlerim şaşkınlıktan belirginleşirken, başımı kıpırdanıp iyice Doru'dan tarafa çevirdim. Sesinin güzel olduğunu bilmiyordum. Ayda yılda bir gördüğü Efe bile biliyordu ama her şeyini bildiğimi sandığım adamın yeni bir özelliğini öğreniyordum. Şaşkınlığım bundan sebepti.

Anlamış gibi gülümseyerek karnımdaki elini sıkılaştırdı. "Ben herkesi içinde söyleyemem Efe," dedi Doru. Kibar bir dille reddetmeye çalışıyordu. "Öyle arkadaş ortamında tamam da-"

"Doru," dedim konuşmalarının arasına girerek. Kulağına eğildim. "Ben duymayı çok istiyorum." Amacım ısrar etmek değildi ama gerçekten merak etmiştim. "Sana sonra ben..." dedi, durdu. Muhtemelen sonra söyleyeyim diyecekti ama Efe'nin gerçekten buna ihtiyacı varmış gibi durgunlaşan bakışlarının üzerimizde dolaştığını görünce dayanamadı gibi geldi, "İyi o zaman," diyerek kafasını salladı. Ne kabul etmişti sanki ne de reddetmişti. Arada kalmışlıkla bakıyordu yüzüme.

Efe'nin yüzü aydınlandı anında. Hemen arkasına dönüp kalabalıktaki birine el etti. Saniyesinde kalabalıktan elinde bir mikrofonla biri çıkageldi yanımıza. Önceden kabul edeceğinden kesin eminmiş gibi hazırlamışlardı mikrofonu.

Doru'nun bakışları anında benden mikrofona kaydı. "Ben mikrofona falan söylemem," diyerek masayı işaret etti gözleriyle. "Bırak şuraya," dedi elinde mikrofonla bekleyen genç delikanlıya.

"Ender," dedi sonra. Ender dikleşti yerinde. "Sende bana eşlik edeceksin!"

Ender bunu bir emir gibi algılayarak, "Emredersiniz Üsteğmen'im," dedi hemen.

Güldüm. Onunda sesinin güzel olduğunu bilmiyordum ben. Belki de değildi, Doru yanına destekçi istiyordu.

"Şu geçen geldiğinde rakı masasında söylediğin türkü var ya. Neva çok sevmiş onu. Onu söylesene abi. Başka biri de olsa illa bunu söylesin istiyordu. Senden bunu dinledi en son, yine senin sesinle olsun," diyerek istek yaptı Efe.

"Hangi türküyümüş o?" diye sordum merakla. Efe gülerek, "İki Keklik," dedi. Biliyordum. Çok sık dinlediğim bir türkü değildi ama severdim de. Sözleri insanın içine dokunurdu o türkünün. Hem ayrılığı hem kavuşmayı hissettirmişti sözleri ne zaman duysam.

"Sana," diye fısıldadı Doru kulağıma. "Onlar kendilerine sansın ama bu sana."

Kalp atışlarım öyle bir hızlandı ki soluğumu da beraberinde kesti. İçim ürperirken ben daha çok sokuldum kolları arasına, o da daha bir sarıp sarmaladı beni. Başım önüme eğilirken, "Beni böyle seversen," dedim titrek bir sesle. "Sevmekten ölecekmişim gibi..." diye ekledim derin bir nefes alarak. Konuşamıyordum. Duygularımı ne dersem diyeyim doğru sözcüklerle tarif edemiyormuşum gibi hissediyordum.

"Daha fazlası gelse elimden..." diye fısıldadı Doru yine kulağıma yalnız benim duyabileceğim şekilde. Tamamlamadı sözlerini ama ben doldurdum cümlelerin geri kalanını. "Yaparsın, yapıyorsun da biliyorum. Beni gerçekten sevdiğini hissediyorum ben."

Efe geri çekilip yanımızdan ayrılırken mikrofonu getiren oğlan da bahçenin ortasına bir sandalye attı. Oraya orkestradaki başka bir genç oğlan elinde sazıyla gelip oturdu.

Sazın önüne de ayaklı bir mikrofon çekildi hemen. Birazdan herkes Doru'nun bana söyleyeceği türküyü mü dinleyecekti? Onlar bilmiyordu, ama ben bana olduğunu biliyordum ya...

Garip bir şekilde heyecanlandım. İçim içime sığmazken sazın tellerine vurdu genç oğlan. Her bir nota, sazın tellerinden dökülen tını kalbime çarptı.

Ağladım ağlayacak halde, herkesin dikkati bizden taraftayken Doru'nun sesi yanı başımda yükseldi.

"İki keklik bir kayada ötüyor... Ötme de keklik derdim bana yetiyor aman aman... Yetiyor."

Kalabalığın arasından birkaç kişi ayağa kalkıp, elindeki kadehleri kaldırarak ona katılırken, ben sadece Doru'nun sesine odaklanmış haldeydim. Öyle güzeldi ki, ona bakan gözlerim nemlendi. Kadife gibiydi sesi. Konuşma sesinden daha kalın ve toktu. İnsanın içine içine vuruyordu, en dinlemez olanı bile kendine getiriyordu.

Ender kadehini kaldırıp Doru'nun sözünü bitirmesi ile türküyü girdiğinde benim gözlerime doluşan yaşlar, yüzümde vuku bulan tebessümle silinip kayboldu. Derin bir nefes aldım. Onun sesi de güzeldi, hem de çok güzeldi.

Ender şarkının sözlerine devam ederken, Doru yüzünde hayran hayran dolaşan bakışlarıma tebessüm etti. Rakısını alıp benim masada duran kadehime tokuşturdu ve büyük bir yudum aldı. "Bana öyle bakarsan türküyü hayatta bitiremem," diye söylendi kısık bir sesle. Gülmese alınabilirdim. Omuz kırıp, "Nasıl bakıyorum ki?" diye sordum.

"Aşık," dedi tek seferde. Sonra çok güzel güldü. Kızarmalara doyamadığım bir an daha. Ama haklıydı. Ben bu adama çok aşkıttım.

Ender kendi kısmını bitirince Doru masaya kadehini koyup farkında olmadan aramızda açılan mesafeyi kapattı. Kolu omzuma dolandı ve çenesi başımın üzerinde yer buldu.

Sesi tekrar türkünün sözleriyle tüm bahçede yankılanmaya başladı. "Yazması oyalı, kundurası boyalı. Yar benim aman aman. Yar benim... Uzun da geceler, yar boynuma sar benim, aman aman... Sar beni..."

Sazın tellerine daha güçlü vuruluyordu şimdi ve ben ona bakan bakışlarımin, içimin, kalbimin titremesine engel olamıyordum. Baş parmağı yüzümdeki belli belirsiz var olan gülümsemenin izi, yanağımdaki hafif oyuntuya dokundu ve sevdi. Sözü Ender devrıldı, o da sıkıca sarıldı bana. Saçlarımin arasına soktu başını gülerek. "Canım gidiyor şu haline," diye fısıldadı kulağıma. Nefesi hafif sigara ve anason kokuyordu. Rahatsız

etmiyordu bu beni. Aksini bu erkeksi yanı ağır basan durum, onu etrafımızdaki kalabalığı umursamadan öpme isteği uyandırıyordu içimde.

Türkü bitmişti ve alkış kopuyordu bahçede. Nalan teyze misafirleri ile bahçeye çıktığından bizde ayrılmıştık birbirimizden. Ender iyice çakır keyif olmuş halde -Doru'nun da hali pek farklı değildi- eğildi benden tarafa. "Ne iyi oldunuz siz böyle," dedi samimi bir gülümseme eşlik ederken dudaklarının kenarlarına.

Aynı şekilde gülümsedim. Sonra bakışlarımı Doruya çevirdim. Az önce bana sarılı olan kolunu sandalyemin arkasına atmış beni izliyordu. "Ender haklıydı. Biz böyle çok güzel olmuştuk." Yine bir pişmanlık hissi oluştu içimde. Geçmişe dairdi bu his. Onu sevdiğim ilk anda konuşabilseydim belki biz çoktan...

Hafif bir rüzgar esti, saçlarımı dağıttı yüzüme usulca. Ellerimle düzeltirken bakışlarımı ondan kaçırdım. Doru'nun yeniden doldurduğu ikinci rakı kadehine uzandım. Tek seferde kafama diktim.

Ben daha fazlasını istiyordum artık galiba. Bir an sevgili gibi olup bir an ayrı kalmak istemiyordum. Çiftlikte geçen anlarım rüya gibiydi. Bu akşam bittiğinde ne olacaktı? Ceylin hala onunla sevgiliydi. Biz hiçbir şey olmamış gibi ayrı mı olacaktık?

İçimi çektim, omuzlarımın aldığım solukla yükselip alçalmasına izin verdim. Yan bir bakış attım ondan tarafa. O esnada Doru bize doğru yaklaşmakta olan Nalan Teyze'yi izliyordu. Hemen yanında uzun boylu, gençten bir oğlan yürüyordu. Galiba bu büyük oğlu Kemal idi. Onu pek görememiştim bu akşam. Her ne kadar *seni izliyor* dese de Zerrin teyze, galiba bir süredir bahçede değildi.

Doru'nun elinin masanın altından uzanıp bacağımın üzerini kavradığını hissettim. Tıpkı babamlarda yemek yediğimiz akşamda olduğu gibi. Diğer eli yanında yumruk halini almıştı. Görebiliyordum.

"İyi akşamlar Erva, iyi akşamlar Doru," dedi Nalan teyze tam önümde durarak.

Başımı salladım, "İyi akşamlar," dedim, ama o sırada hemen sağ yanında duran Kemal'e bakıyordum ben. Çünkü o da bana bakıyordu dikkatle.

"Kusura bakmayın evladım," dedi Nalan teyze. "Kemal'imın misafirleri vardı bürodan. Onlarla ilgileniyorduk içeride. Yanınıza pek uğrayamadım."

Tam cevap verecektim ki Doru benden önce davrandı. "Hiç sorun değil Nalan teyze. İyi eğlendik. Allah mesut bahtiyar etsin tekrar. Kalkıyorduk biz de zaten," dedi. Ayağa kalktı ve Ender'e bakış atarken benimde

kalkmamı sağlayarak sandalyemi geriye çekti. Bir şey diyemedim. Şu an o ne derse uymak durumundaydım.

"Kalsaydınız biraz daha," dedi üzgün bir sesle Nalan teyze. Onun sözlerini Kemal devam ettirdi. Görüntü olarak kardeşi Efe'nin kopyası gibiydi. Sadece daha uzun ve kalıplıydı. "Zeybek falan başlayacaktı birazdan. Kalsaydınız. Tüm gençler ortada olacak. Eminim hoşunuza gider. Tatlı servisi de başlayacak. Baklava yaptırmıştım."

"Geç oldu," dedi Doru ters bir şekilde. Elini belime atıp beni yanından geçirdi hemen. "Gidelim. Hadi Ender," dedi ona kaşıyla bahçenin çıkışını işaret ederek.

Nalan teyze Doru'nun bu tavrına şaşırınca, gülümseyerek ona bir bakış atmak zorunda hissettim kendimi. "Her şey çok güzeldi. Davetiniz için de çok teşekkürler."

Kadının yüzü toparlayıverdi bana bakarken. "Normal zamanda da bekleriz kızım," dedi gülerek. "Annenlere çok selam."

Başımı sallayıp tekrar tebessüm ettim. "Baş üstüne." Kemal hala bana bakıyordu. Bu bir nebze rahatsız ediciydi aslında. Çekmiyordu hiç gözlerini.

"Doru'nun arkadaşısıydınız değil mi?" diye sorunca Kemal, Doru omzumdan tutup beni koltuğunun altına aldı. Sorduğu soruyu bırak ben cevaplayayım diye müsaade etmeyi, kendi de duymamış gibi yaparak, "İyi akşamlar," dedi tekrar.

Düğün alanından o kadar apar topar çıktık ki, Doru kalabalıktan uzaklaşınca elimi tutmuş hızlı adımlarla yürüyordu. Suratı beş karıştı. Bir yandan da söyleniyordu. "Puştta bak. Bilirdim de bu kadar bilmezdim ben bunu! Yanında olmasam yürümeye hazırlanıyordu."

Ender gülerek yürüyordu yanımda. "Valla Üsteğmen'im," dedi pişkin pişkin. "O sizi öyle görmemiş. Benden demesi yarın sabah annesini alır gelir sizin eve. Erva'yı bir de sizden istemesinler."

Arada bu Ender'in tam patavatsızlığı tutuyordu.

"Ne biçim konuşuyorsun lan sen!" diye kükredi Doru. Ona öyle bir bakış attı ki ben korktum. Ama Ender'e bana mısın demedi.

"Ben doğruyu söylüyorum. Fena bakıyordu yengeye."

Doru duraksayıp bana bakınca, bende nefeslenebildim sonunda. Öncesinde onun uzun bacaklarına topuklu ayakkabılarımla yetişeceğim derken baya nefes nefese kalmıştım. Ne dercesine baktım öfkeli suratına. "Ben bir şey mi yaptım sanki? Görmüş, beğenmişse suçum ne?"

"Erva!" dedi adımı uzata uzata. Elimi kaldırıp derin bir nefes alırken devam ettirdim sözlerimi. "Hem bir kızı bir sürü kişi ister biri alır. Senden önce beni... o hoo," diyerek elimi salladım. Kaşları çatıldı. "Gittim mi, hayır! Ne bu afra tafa!"

"Ender!" diye kükredi Doru. "Düş yola. Uzak git az! Benim yengene söyleyeceklerim var."

Yenge de olmuştum. Ender sırf ortalık kızıışsın diye öyle diyordu da Doru'ya ne oluyordu acaba? Dudağımın kenarını dişleyip gülmemek için kendimi sıkarken elini bırakıp belime yerleştirdim. Diklene diklene, "De ne diyeceksen," dedim. "Yalan mı? Kemal kim ya? Surat yapıyorsun bana! Kim o!"

"Adı ağzına değmeyecek demedim mi ben sana!" diyerek iyice girdi dibime. "Alma adını ağzına Erva. Puşta bak ya. Güzel giden geceyi sikip attı iki dakikada!"

"Ne yaptı, ne!" diye bağırdım. "Adam sadece biraz daha kalın dedi."

Onu savunuyorum diye muhtemelen daha çok çatıldı kaşlarının arası. Savunmuyordum oysa ki. Sadece doğruları söylüyordum. Hem Zerrin teyze dedi diye adam benden hoşlanıyor olmuyordu ki.

Ender bizden epey uzaklaşmıştı. Karanlık yolda artık onu pek de göremiyordum. Doru sakinleşmek için nefes alıp veriyordu. Gözleri omzumun üzerinden artık uzakta kalan düğün alanındaydı. Şimdi karanlık, sokak lambalarının zor aydınlatığı yola kadar davul zurna sesleri ulaşıyordu.

O an gerilmek, Doru ile aramızın bozulmasına mahal verecek bir şey demek hiç istemiyordum. Yarım adım atıp iyice yaklaştım ona.

"Ben demeye çalışıyorum ki," dedim çatallaşmış bir sesle. "Hepsi gelsin isterse, ben bir seni görüyorum, duyuyorum. Onlar umurumda bile değil." Yüzü yumuşamıştı anında. Görebiliyordum. Bundan güç alarak devam ettim aynı ses tonuyla. "Bana kızmıyorsun, biliyorum, ama kötü olmayalım istiyorum Doru. Ne güzeldi her şey. Onunda, vallahi yaptığı bir şey yoktu." Kaşını kaldırınca, "Savunmuyorum," diye ekledim.

"Hem," dedim ceketinin yakasına dolandı parmaklarım. İyice sokuldum göğsüne doğru. "Ben söylediğin türkünün, sesinin ne kadar güzel olduğunu bile söyleyemedim daha. Beni nasıl mest ettiğini. Bir kez daha âşık olduğumu sana... Söyleyemedim."

Kolumu belime sarıp beni kendine çekti. Derin bir nefes alıp bıraktı iyice sakinleşmiş gibi. Dudakları alnıma dökülen saçları öpüp koklarken, "Özür

dilerim," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Söyle sen, dinliyorum ben." İster istemez güldüm sözlerine. Yakalarında dolaşan parmaklarımı çözüp göğsüne kapattım elimi gülerek. "Aşığım," dedim kelimenin üzerine basa basa. "Sesine de sana da çok aşığım ben."

"Bense sana, sevdana, her şeyine sevdalı..." diye devam ettirince sözlerimi, başımı geriye atıp göğsüne yasladım çenemi. Yüreğimin kuşları vardı benim. O öyle söyleyince şimdi hepsi sevdalı, hepsi delicesine aşıktı.

*

Gümüş çayları demlemiş, biz kapıdan girince de bahçeye çıkarmıştı hemen. Küçük Doru çoktan uyumuştı.

Ender bizimle çiftliğe kadar yürüdükten sonra arabasına atlayıp lojmana dönmüştü. Doru kalması için ısrar etmişti ama onun sabah erkenden planları vardı anladığım. Ondan kalmak istememişti.

Şimdi Doru'da ben de hafif çakır keyif haldeydik. Son rakıyı kafaya diktikten sonra başlamıştı bende belirtiler. Öyle çok bir şeyim yoktu ama içim bir hoştu işte. İç geçirip duruyordum. Hafif uykumda gelmişti haliyle. Önceki gece de uyumayınca pek, acısı şu saat çıkıyordu.

Gümüş çayını yudumlayarak, "Kadir gelecekti ama," dedi. "Geç olunca eve geçmiş. Sabah erkenden işi varmış gene. Sen kalırsın değil mi abi sabah? İşin falan yok."

"Yok," dedi Doru. Ceketinin cebinden sigara paketini çıkarıp masaya bıraktı. Diğer cebinde çakmağını yoklaya yoklaya ararken, "Neden sordun ki?" diye sordu.

"Annem yatmadan önce pişi yapalım," dedi. "Sen kalmaz isen yapmayacakmış." Benden tarafa göz kırpıp, "Abim pişiyi çok sever de," diye ekledi.

"Erkenden yapacaksanız bende kalkıp yardım ederim," dedim. Pişi daha önce hiç yapmamıştım ama tutardım bir şeyin ucundan.

"Sen artık bir şey yapma," dedi Gümüş şikâyet eder gibi. "Bu," dedi abisinden tarafa çevirerek başını. "Geldiğinden beri bir oturmadı. "Uyku gözlerinden akıyor, hala yardım diyor ya!"

Doru bulduğu çakmağı ile sigarasını ateşliyordu o sırada. Kaşının birini kaldırıp bana bakınca ister istemez gülümsedim. Bahçenin loş ışığının altında öyle yakışıklı görünüyordu ki. Ceketini çıkarmış, gömleğinin açık düğmelerine gelir gelmez bir düğme daha eklemişti. Kolları her zamanki gibi dirseklerine kadar sıvanmış haldeydi. İç geçirdiğimden habersizdim o sırada. O bu halime gülünce yanaklarımı ateş bastı.

Gümüş gözlerinden uyku aktığından, esneye esneye, "Abi sen gülüyor musun ya?" diye sordu. "Hem de Erva'ya. Hayırdır!" diye sordu. Hemen sonra, yanlış bir soru sormuşçasına canı sıkıldı. Sonuçta onun gözünde Doru'nun bir sevgilisi vardı.

"Yolda komik bir espri yapmıştım da ben," diye atıldım hemen söze. "Ona gülüyordur hala." Yutmadı tabi Gümüş. Kaşları iyice havalandı.

"Abim gülmez benim," dedi haklı olarak. "En komik espriyi de yapsan gülmez."

"Abartma sende," dedi Doru. "İnsan değilmişim gibi konuşuyorsun."

"Şüphelenmiyor değilim arada," dedi Gümüş. "Hem neymiş bu espri?" diye sorunca ben kaldım öyle. Kılıfını hazırlamıştım ama içini düşünmemiştim ki.

"Doru'nun sesi mi geliyor içeriden?" diye sordu Doru. Konuyu geçiştirmek istediğini ben anladım ama Gümüş anlamadı. Sandalyesinde dönüp hemen başını kapıdan yana çevirdi. "Yoo," dedi. "Uykusu derindir onun. Uyanmaz ki."

Tekrar önüne döndüğünde çoktan unutmuştu konuştuğumuz konuyu.

"O kadar çay yaptım ama uyku bastırdı beni. Kalksam ayıp olur mu?" diye sorunca, "Ben içerim hepsini," dedi Doru. "Hem Erva'da açılır. O da içsin biraz."

"İyi madem," diyerek ayaklandı Gümüş. Bardağında kalan son soğumuş yudumu da kafasına dikerek elinde bardak ile kapıya doğru yürüdü.

Aklına bir anda gelmiş gibi, "Benim eski odayı hazırladım sana. Kıyafette çıkardım. Orada kalırsın," dedi.

Başımı sallayıp teşekkür ettim.

O gidince Doru masanın üzerinden uzanıp elimi tuttu hemen. Sanki bu anı bekliyormuş gibi. Sigarasını dudağının kenarına sıkıştırmıştı.

Diğer elimi de masanın üzerine koyup onun elini avucumun arasına aldım. "Bir daha söylemez misin?" diye sordum.

Kaşının biri havalanırken usul usul, diğer eliyle sigarasını parmaklarının arasına alıp dumanını havaya üfledi. "Neyi?" diye sordu tok bir sesle. Anlamıştı bence. Söylediği türkünün tadı damağımda kalmıştı benim. Doya doya dinleyememiştım ki. Gerçi sürekli söylese de sesine doycak gibi değildim.

"O türküyü işte," dedim omzumu kırarak. "Bir kere daha söylemez misin?"

Güldü, dudağımanın kenarını ısırarak güldüm.

"Çok mu sevdin?" diye sordu. Sanki bu soruyu bekliyormuşum gibi eğildim masanın üzerinden, ona doğru yaklaştırdım yüzümü. "Çok," dedim. "Doru sesin o kadar güzel ki. Ben neden bilmiyorum bunu?"

"Hiç söylemediğim için olabilir mi?"

"Hiç mi? Ender de biliyor gibiydi. Hem Efelerin yanında da... Neva denen kız bile biliyormuş."

"Bazen işte," dedi. "Öyle ortamı olunca. Seninle hiç öyle ortamımız olmamıştı ki."

"Olsun bundan sonra," dedim iç çekerken.

"Senin sesin kadar güzel değil," dedi başını sallayarak. Yine beni yüceltiyor, kendini hafif görüyordu. Haksızlıktı bu. Onun güzel sesine haksızlıktı.

"Uygun gelmedi mi senin?" diye sorunca, bir süre dalıp gittiğim yerden çıkamadım. Aklım hala düğünde söylediklerinde, bana sahiplenir gibi sarılışlarındaydı.

Olumsuz anlamda başımı salladım. Dudağımı büktüm gözlerim uzaklarda. "Doru, yarın ne olacak?" diye sordum. Güzel giden akşamı böyle bozmak istemezdim, ama bu aklımdan çıkmıyordu ki. Ona sormazsam rahatlayacak gibi de değildim.

"Aynı böyle olacak," dedi kendinden emin. Elimi tutup dudaklarına götürdü. Öptü elimin üzerini. "Sen yine yanımda olacaksın."

"Öyle... Öyle de," dedim. "Ya Ceylin?" Bunu sorarken sesim çatlamıştı. O hala tüm kötü gerçekliğiyle önümüzde duruyordu.

Sigara paketini diğer eline alıp, ağzındakini yarım bir şekilde masadaki cam küllüğe söndürdü. Elimden tutup beni de beraberinde kaldırdı. "Nereye?" diye soracaktım ki konuşturmadı beni. Evin arka tarafına doğru dolandık birlikte. Köşede, evin duvarına yaslı, üzerinde hasır minderleri olan bir sedir vardı.

"Bir daha söyle demedin mi?" dedi beni sedire oturturken. Ne yani Türkü mü söyleyecekti? O yüzden mi getirmişti beni buraya? "Yarına kadar bir şey düşünmek yok," dedi ve yanıma oturdu. Aklımı malum kişiyle doldurmamı yasaklamıştı hemen. Gülmeden edemedim halimize. Sedire sırtını yasladı, beni de göğsüne çekip yatırdı. Bacaklarımı boylu boyunca diğer tarafa uzatırken, şu an unutamayacağım bir an olarak kalacaktı bende.

Evin bu tarafı penceresiz ve daha karanlıktı. Onu göremeyeceğim kadar değildi, çünkü ilerideki saksıların dibinde küçük güneş enerjili, toprağa gömülü ışıklar yanmaktaydı. Onların sayesinde görebiliyordum onu.

Sigara paketini eline aldı. İçinden sigarasını çıkarmadan, uzanıp elinden aldım. O ne yaptığımı izlerken ben daha çok yasladım başımı göğsüne.

İyice yerleştirdim ve paketten önce bir tane sigara çıkarıp dudaklarımın arasına götürdüm. Anında kaşları çatılmıştı. Diğerini çıkarmaya hazırlanırken, dudaklarımın arasındaki sigara ile, "Aşkından az içmedim," dedim göz kırparak. "Alışkınım ben Üsteğmen'im."

İyice çatıldı kaşlarının arası, dudak kıvrımlarım ister istemez yükseldi. Sigara neredeyse düşecekti ki dudaklarımın arasından, yakalayıp dudaklarım ile nemlendirdiğim o sigarayı kendi dudaklarının arasına aldı.

"Kızarım," dedi karşısında çocuk varmış gibi. Başım göğsünden yükselten minik bir kıkırtı kopardım. Göğsüne tekrar düştüğünde başım, onun yüzü hala ciddiye. Haline tebessüm ede ede, "Ölüyorum Üsteğmen," dedim.

Şu ana kadar biz gerçek anlamda kusursuz iki sevgili gibiydik. Ben onu seviyordum, o beni seviyordu. Uzunca bir süre bekleyip aşkımın karşılığını almıştım. Lakin bazı gerçekler vardı ki aşılmıyordu. Zorlanıyordum. Yarın, şu an yaşadığımız her şey yok olacakmış gibi geliyordu. Bunun Doru'nun davranışlarıyla ya da bana beni sevdiğini hissettirip hissettirememesi ile bir ilgisi yoktu. Var olan durumumuz içerisinde biz zaten bir birlikte olmaya bir ayrı kalmaya mecburduk. Mesela, şimdi Ceylin arayabilir, Doru'yu yanına çağırabilirdi. Ya da sabah lojmana gelebilir ve Doru ile düğün planları yapabilirdi. Onun böyle bir özgürlüğü vardı. Ben ise onun özgürlüğüne uymak zorundaydım. Hal böyleyken şu anımı gölgeleyen düşüncelerle doluyordu kafamın içi.

Ben öyle köşeme çekilip, aşığım, seviyorum, beklerim diyemiyordum. Şu duruma kaç kişi hiç zorlanmadan katlanabilirdi ki? Aşık olduğu adamı başkasına da pay edebilirdi? O benim değilken bile zordu bazı şeyler, şimdi daha da zorluyordu.

Ona çevirdim bakışlarımı, bana bakıyordu. Gülümsemeye çalıştım. Lakin, bir anı geldi yerleşti gözlerimin önüne, yüzüm ciddileşirken, bakışlarımı kaçırdım onunkilerden. Gözlerimi puslandırıran anının yoğunluydu. Parmaklarım onun sigara paketiyle oynuyordu. Derin bir nefes alıp kendim için bir tane daha sigara çıkardım. Yanımda duran avucunun arasından usulca çakmağını çekip aldım. Önce kendiminkini yaktım, sonra yukarıya uzanıp onun dudaklarının arasında duranı.

Sigarama bu sefer ses etmeyişi ne halde olduğumu anlamış olmasındandı. Sigaramı içime çektim bir nefes, sonra karanlığı dumana boğdum.

Parmaklarımla arasında hemen yanıma indirdim sigarayı. "Bir gün," dedim. Boğazımdaki yumru hatırladığım anıyla büyüdü. Büyüdü. Engel olamadım.

"Görevden gelmiştin." Hatırladığım şey dilime dökülmeden gözlerimin önünden akıp geçtiğinden, yanaklarımdan aşağıya yaş olup süzüldü. Burnumu çektim gülmeye çalışarak. Sesim de titriyordu artık. Boğazım büyüyen düğümünden sebep acıyor, ağlamamak için savaş veriyordum ama nafiye işe yaramıyordu.

"Kapının önüne geldim. Ben o gün seninle konuşacaktım," dedim gözlerinin içine baka baka. "Bunu ne günlüğe yazdım ne de birine anlattım. Bir şey oldu bana ve ölüyorum sandım ben o gün. Bazen olurdu öyle. Yanacaksa yansın, kopacaksa kopsun kıyamet falan derdim. Evin içinde döner durur, en sonunda kendimi o kıyametin eşiğinden zorlukla da olsa almayı başarırdım. Ama o gün... Gelip konuşmazsam, seni bir daha göreceğim kadar bile yaşayamayacağım sandım."

Saçlarımı okşadı. Gözlerini yüzümden çekmiyordu ama acı çektiğimi anladığını da gözlerini kaçırmak için çok çaba sarf ettiğini de fark edebiliyordum. "Ceylin vardı evde," dedim gülerek. Öyle ki gülerken başım göğsünden kalktı ve geri yaslandı. Hem ağlıyor hem gülüyordum. "Durdum öyle. Kapın aralıktı. Ne kıpırdayabildim ne de gidebildim. Beni görmedin. Ben oradaydım, hep oradaydım. Başını çevirsen görebileceğin kadar yakındım ama çevirmedi." Gözlerimi onun şimdi nemli olan gözlerine çevirdim. "İçeriden bir türkünün sesi geliyordu," dedim. Daha çok boşaldı gözerimden yaşlar. Sigaramı Çektim. Çektim içime... Elim de titriyordu şimdi, dudaklarımda. Onunki yanmaktan bitiyordu ama içmiyordu. Yanına almıştı sigarayı. Doğrudum yerimden. Dizlerimin üzerine oturup yanına sokuldum.

Saçları dağılmıştı. Alnına dökülmüştü yine birkaç tutam. Hep olduğu gibi saçlarına dokunmak için yanıp tutuştum ben. Uzandım ve geriye doğru tararken o gün çalan türkünün sözleri dudaklarımla arasından döküldü.

"Bülbülleri har ağlatır aman, aşıkları yar ağlatır..."

Elimdeki sigaraya uzandı ve tuttuğu gibi bahçenin uzak bir köşesine fırlattı. Hemen sonra çekti beni ve göğsüne hapsetti.

Ben onun göğsünde, ağlaya ağlaya devam ettim. Dayanamadı daha çok sarıldı. İçine sokmak ister gibi, canımı acıtan şeyi söküp almak ister gibi.

"Ben feleğe neylemişim aman? Beni her bahar ağlatır... Beni her bahar ağlatır..."

Saçlarımı öpüyordu. O öptükçe ben daha çok dökülüyordum. Dökülüp göğsüne bırakıyordum yaşları. Çözülüyordum... İmkânsız diye yüreğime bağladığım onu söküyordum bir bir. Sonra yeniden düğümler atıyordum. Bu defa adı imkânsızlık olmayan onu sevda diye yüreğimdeki kuşlara emanet ediyordum.

Ben susmuştum o devam ediyordu bu sefer.

"Bülbülüm altın kafeste aman. Öter aheste ah, aheste... Ötme bülbül yârim hasta aman... Ah neyleyim, şu gönlüme? Hasret kaldım sevdiğime. Ben sana aldanamam yarım, ben sana dayanamam..."

Şarkıyı bir yerde kestiğinde, ama beni kendinden uzaklaştırmadan sarılmaya devam ettiği bir anda, "Öyle mi olacak?" diye sordum. "Ben yine uzakta kalmak zorunda mı kalacağım?"

İç çekti ve biraz geri çekilip yüzümü yüzünün karşısına aldı. Gözlerimin içine baka baka, "Üzüleceğin bir şey yapmak istemiyorum. Hele ki sen şu zamana kadar yeterince üzölmüşken. Görevin yükümlölüklerini yerine getirmeliyim. Bunu senin için yapmalıyım. Ama dersen ki bitsin: Biter Erva. Ben elbet bir yolunu bulurum. Ne eder, eder bulurum."

*

O gece, o sedirin üzerinde birbirimize sarılarak uyuduk biz. Hani demiştim ya benim için unutulmayacak bir gece olacaktı diye... Doru öyle güzel sarıp sarmalamıştı ki beni, o geceyi benim için unutulmaz kılmıştı. Kulağıma uyumadan önce söylediğı sözler hala hatırımdaydı uyandığımda.

Ceylin umurumda bile değildi benim. Artık o benim için bir arkadaş değildi. Doru'nun gözünde de yok hükmündeydi. Bana sorduğı soruya 'Bitsin,' demek gelse de içinden yapmamıştım bunu. Biraz daha dayanacaktım. Evet, hala zordu benim için ama onun cezasını da çekmesini istiyordum. Yaptıkları yanına kar kalmamalıydı.

Aklımdan bunları geçirirken: "Pişiler de geldi," diye bağırınca Gümüş, Doru omzuna astığı havluyla alt kattaki banyonun kapısını açıp, hole çıktı. Ben o sırada evin giriş kapısının önündeydim ve Gümüş'ün elime tutuşturduğu pişi kasesini alıyordum.

Doru önce beni süzdü baştan aşağıya, sonra yanıma gelip, Gümüş içeri geçerken eğilip yanağıma kocaman bir öpücük bıraktı. "Günaydın yavrum," diye mırıldandı burnunun ucunu yanağıma sürterek. Kıkırdadım, sonra biri duyar korkusu ile elimi ağzıma kapadım hızla. Anında sitem yüklendi bakışlarım ve ona çevrildi. "Yapma şöyle," diyerek geri çekildim hemen. "Biri görecek."

"Ah ulan," dedi omzundaki havluyu çekip alırken. "Doya doya öpemedikten sonra ne anladım ben bu işten."

"Senin ağzın boş kalmış," dedim ve hemen kâsedden bir pişi kapıp ağzına uzattım. "Al da sus."

Ağzını açıp aç gibi kaptı pişiyi. Keyifle yerken, ağzım sulanmış gibi, "Güzel mi bari?" diye sordum. Ne yalan söyleyeyim, öyle güzel yiyordu ki canım çekmişti. Mis gibi de kokuyordu zaten. Yapımında emeğim olmuştu ama daha tadına bile bakamamıştım.

Aynı pişiyi bana uzatıp ağzıma yaklaştırdı. Hiç itiraz edecek halde olmadığımından, ısırıldığı yerden bende kendime bir pay kopardım. Lakin öyle sıcaktı ki çiğneyemiyordum bile. Elimde kâse zıplaya zıplaya, "Çok sıcak bu," diye homurdandım. Eğildi, sanki az yanıyormuşum gibi dudaklarıma üfledi soğuk nefesini. Kalakaldım. Daha çok yanarken ben nefesinden sebep, gülüyordu o. "Şu Rüzgar pezevenğini dövdüğümde sen de böyle yapmıştın. İyi yakıyor mu bari?" diye sorunca bir de üstüne, sitemle boşa olan elimi patlattım omzuna. "Gül gibi çocuktu. Şöyle deme arkadaşına," dedim onu savunduğum için kızacağına bile bile.

"Sende şöyle deme," dedi üstüne basa basa tersler gibi. "Valla, gider bulurum. Bir daha döverim iti."

Cağınım adama ne hakaretler ediyordu. Hiç suçu günahı yokken hem de. Hak etmemişti bunları Rüzgar.

"Haydi kahvaltıya," diye bağırınca bahçeden Zerrin teyze, ayrıldık. O siniri geçmemiş gibi önden adımlarken, ben de onu takip ettim.

Zerrin teyze masadaki yiyeceklerin yerlerini düzenliyordu o sırada. Bahçeye çıktığımızı anlayınca neşeyle, "Dağhan'da inecek kahvaltıya bugün," dedi. "Seni görmek istiyormuş Erva. Yanına inemediği için mahcuptu çok."

"Babamın da perhiz yemeği geldi," diyerek elinde başka bir tepsiyle bahçeye çıktı Gümüş. Küçük Doru da annesinin arkasından. Annesinin peşinden ayrılmıyordu.

Ben Dağhan amcanın bahçeye ineceğini duyduğumdan biraz heyecanlanmıştım. Hatta elim ayağım baya baya karışmıştı.

Zerrin teyze halimi garipserken, Doru yardımına koşup elimden aldı pişi kasesini.

"Babam seni çok sever," dedi beni rahatlatmak ister gibi göz kırparak. "Gitmeden görmek istemiştir."

"Hadi oturun siz," deyince Zerrin teyze yanaklarım heyecandan al ala kendime bir sandalye çekip oturdum.

O sırada tok bir erkek sesi doldurdu bahçeyi. Adım sesleri yaklaştı benden tarafa. Doru yanımdan çekilirken, "Güzel kızım, hoş gelmişsin," dedi Dağhan amcanın sesi.

Hemen kalktım ayağa tekrar. O bana sarılmak için yeltenirken, aynı şekilde karşılık verdim.

Saçları son gördüğüm zamana göre epey kırlaşmıştı. Ama hala gençliğinde kahverengi olan saçları yeterince belliydi. Bir hayli de zayıflamıştı. Boyu hatırladığım kadar uzundu. Lakin dik duruşu eskisi kadar yoktu. Hastalığın onu yordduğu çok belliydi. Yine de bana sarılırken Doru'nun kolları arasında olduğum gibi küçücük kalmıştım yanında.

Biraz geri çekilip beni incelerken, "Maşallah yavrum," dedi, utandım. "Daha da bir güzelleşmişsin sen." O öyle söyleyince ben ne diyeceğimi bilemedim. Utana sıkıla başımı salladım tevazuuyla.

Biliyordum ki Dağhan amca beni incelerken aslında oğluna yakıştırıyordu. O niyetle bakıyordu gözleri.

Zerrin teyze imdadıma yetişir gibi, "Utandırma kızı," deyince, Dağhan amca hasta haline rağmen geri çekildi ve gülümsedi kocaman. Doru ile bir kan bağları yoktu ama yemin ederim ki aynı gülüyorlardı. Doru babasına benziyordu. Böyle şeyler için her zaman kan bağına ihtiyaç olmadığını anladım. İnsan aslında ya sevdiğine ya da seveceğine benziyordu zamanla.

Kahvaltı boyunca pek konuşmadık desem yeri ydi. Sadece Dağhan amca - halsizdi, çok halsiz görünüyordu- ailemden falan birkaç soru yöneltti, bende cevapladım. Onun yemeği zaten bizimkinden önce bitmişti, çünkü oldukça az yiyordu. Ama yine de masadan kalmamış, ara ara bakışlarını hep üzerimde hissetmiştim. Ve çokça gülümsemelerini yakalamıştım.

Ben o bana öyle bakınca çok kötü hissettim kendimi. İçim buruldu. Hasta olduğunu biliyordum ya... Tarif edemem aslında ne hissettiğimi. Öleceğini bilen bir adama bakıyordum ben sanki. Yüzümde ezberlemek ister gibi dolaşan bakışlarının nedeninin bu olduğunu biliyordum.

Doru kahvaltıdan sonra babasının koluna girip onu üst kata çıkarırken beni de çağırdı yanında. Dağhan amaca istiyormuş. Öyle söyledi yani diğerlerine.

Odasına girene kadar eşlik ettim onlara. Dağhan amca içeriye girmeden önce şöyle bir baktı gözlerime, ağlayacak oldum neredeyse. "Elini hiç bırakma," dedi gözlerimim içine baka baka. "O bıraksa da sen peşini

bırakma. Doru sonunda buldu doğru olanı. Benden mutlusu yok şimdi." Neden öyle söyledi bilmiyorum ama bu sözleri çok dokundu içime.

*** **

Çiçekçi çocuk bir demet güne bakanı kollarımın arasına tutuştururken Doru arabasını park etmiş yanıma doğru geliyordu. Kaşları benimle aynı sebepten çatıktı. Neler olduğunu anlamaya çalışıyorduk ikimizde.

Lojmandaydık artık ve çiçekçi çocuk beni evimin önündeki patika yolun başında durdurmuştu. Öncesinde evime gitmiş, bulamayınca dönüyormuş falan filan.

"Kimden ki," diye sordum saçmaladığının farkında olarak. Nerden bilecekti kimden olduğunu.

Kart vardı güne bakan demetinin üzerinde. Sarı çiçeklerin arasından kartı çekip çıkarırken çocuk bilmiyorum dercesine dudak büküp ayrıldı yanımdan. Doru'da o esnada geldi yanıma. Gelir gelmez de kartı çiçekle beraber çekip aldı elimden. Kaşları hala çatık vaziyette kartı açıp okumaya koyulurken ifadesi daha da sertleşmişti ve ben gözlerimi onun yüzünden çekemiyordum.

"Kimdenmiş?" diye sorunca, kaşının birini kaldırıp bana baktı ve kartı avucunun arasında buruşturdu. Çiçeği de yere atacakken elinden hemen kapıp aldım. "Kimdenmiş?" diye yineledim sorumu. Neye kızmıştı ki bu kadar?

"Yankı!" dedi tükürür gibi. "Bir gün erken gelmiş ve onu haber veriyor. Seni annenlerde bekliyormuş."

İyi de buna mı sinirlenmişti? Biz zaten konuşup halletmiştik bu konuyu. O da benimle gelecekti. Anlamayarak, "Neden kızdın ki şimdi?" diye sordum.

"Çünkü," dedi kucağıma bastığım çiçeklere imayla bakarak. "Güne bakan senin çiçeğinmiş. Öyle yazmış. Gün kadar aydınlık gülüşünü görmek için sabırsızlanıyormuş."

Resmen dişlerinin arasından hırıltı gibi dökülmüştü sözcükler. Galiba sinirlenmekte biraz haklıydı. Bende olsam bu sözlere kızabilirdim.

Çiçekleri umursamayarak -anlam yüklemeyerek- koltuğumun altına sıkıştırdım. Onun yapmayı planladığı gibi yere atamazdım; çünkü bu Yankı ile öncesinde olan dostluğumuza hakaret olurdu.

Kolunu tuttum sakinleşmesini istiyormuş gibi. "Benim için bir önemi yok," dedim yumuşacık bir sesle. "Bugün beraber gideriz. Yankı'nın ağzı

sıkıdır. Ona seninle olduğumu söylerim. Bu seni rahatlatır mı?" diye sordum.

Bakışları yumuşadı ama o çatık kaçıları düzelmedi. Gülerek sokuldum göğsüne. "Ben sana aldanamam yârim, ben sana dayanamam," diye mırıldandım akşamki şarkının sözlerini tatlı tatlı. Güldü, güldüm.

"Çok durmak yok ama," dedi parmağını yüzüme doğru sallarken. Başımı salladım, eğildi ve alnıma bir öpücük kondurdu.

Bir sorunu daha çözmüş olmanın rahatlığı ile adımladık bahçeye doğru. Adımlarım yavaşlayıverdi birden. Benimle birlikte onunkilerde.

Gözlerim kocaman açılırken aynı yere bakıyorduk. Karşımda duranı o da görmüştü.

Fesleğenlerim... Doru'nun ektiğı bütün fesleğenler köklerinden koparılıp bahçenin dört bir yanına atılmıştı.

Gözlerim doldu anında. Ağladı ağlayacak halde, "Doru," diye fısıldadım.

Bölüm Bitti...

Yorum yapmayı, alıntılar için instagram **piyamor_** takip etmeyi ve beğenmeyi lütfen unutmayın.

Sevgilerle Piyamor...

23. Bölüm - SENSEDİM 1. Kitap Final

Merhabalar,

Biz geldik.

İnstgramdan takip etmeyenler için hemen bir açıklama yapayım.

Nedir bu bölüm ismi böyle? :)

Lal Figan İki belki üç kitap olacak canlar. İkinci kitap kesin ama üçü yazdıkça karakterler belirleyecek. Ve elbette siz.

Bu nedenle birazdan okuyacağınız bölüm ilk kitabın finalidir.

Umarım seversiniz.

Yıldızlara bastıysak, yorumlamaya da hazırsak başlayalım mı?

Bölüm şarkısı: Dedüblüman - Firuze, Gaye Su Akyol - Ben Yarlı Bir Kuştum, Andrea Vanzo -Soulmate ve Ely Eira - This Is The Beginning, Mustafa Tuna - Gönül

Sahneye ve ruh halinize göre beş şarkıdan dilediğinizi seçebilirsiniz.

Keyifle okuyun...

L A L F İ G A N - *HEMSAYE 1. KİTAP FİNALİ SENSEDİM

Fesleğenlerimi koparılıp atıldığı yerden toplayalı tam iki gün oluyordu. Doru onları üzölmeyeyim diye bahçeye tekrar ekmişti ama kökleri zarar gördüğünden maalesef tutunamamış, solup gitmişlerdi.

Öyle üzgündüm ki. Ben o sabah -fesleğenleri ekili olarak son gördüğüm sabah- onlara bakıp hayaller kurmuştum. Her baktığımda aklıma Doru gelecekti, bizim başlangıcımız olacaktı fesleğenler. Aşkını onları dikerken dile dökememişti henüz ama fark ettirmeden anlatıyormuş meğer. Ben Ceylin ile evlenecekleri haberini de o sabah almış, ilk defa tutamamıştım dilimi ve 'bunu bir veda say' demiştim ona. Başlangıcı olmayanların vedası

da olmazmış... Meğer başlangıçmış, ben bunları söylerken onun diktiği fesleğenlerle yaprak yaprak yeşermeye başlıyormuş. Önümüze yeni bir yol açılıyormuş ve adımlarımız hareketlenmeden daha, kalplerimiz el ele yola düşüyormuş.

Şimdi o yolun önünde Ceylin'in koparıp attığı aşkımız duruyordu. Ceylin açık açık öfkesini dile getirmişti bize. Lojmanın güvenlik kulübesindeki kamera kayıtlarından, biz lojmandan ayrıldıktan sonra içeriye girdiği ve çok kısa bir süre sonra da çıktığı açık açık görülüyordu. Yüzündeki öfke hala gözlerimin önünden ayrılmıyordu. Saklama gereği bile duymadan kendine iyi günler dileyen askere hiç karşılık vermeyişini görmüştüm. Öyle öfkeli, öylesine kinliydi dalgın bakışları.

İki gün önce her şey çok güzelken bu şekilde bozulmuştu işte.

Doru iki günüdür geceleyin geliyordu lojmana. Gün içerisinde telefonla konuşuyorduk falan ama yüzünü gördüğüm anlar telefonda konuştuğumuzdan bile daha azdı.

Babamın korunmam maksadıyla lojmana yerleştirilme kararı verdiği yeni askerler, evlerine dün geçmişti. Mahir'in ekibinden Fırat abi ve Sefa abi... Yasin'lerin evinin hemen yanına taşınmışlardı.

Fırat abi ve Sefa abi gün içerisinde bahçeyi gezmek bahanesi ile kapımda dolaşıyordu. Ben de öyle tanışabilmişim onlarla.

Öyle çok sohbet falan edememiştik ama Mahir istemiş kendilerini bana tanıtmalarını. Onları Ceylin olayı çözülene kadar çok görecekmışim. Çünkü bizimkiler sahada olacaktı. Yasin araştırmalarına sessizce devam ederken, Kadir, Ceylin'i ve Cezmi Aşir'i takip ediyormuş. Mahir, Ender ve Doru ise birlikte çalışıyorlarmış. Gülru'dan öyle duydum yani. Bu aralar bana kimse pek bir şey anlatmıyor. Eve geç gelip gitmeler Mahir'de de başlayınca Gülru'ya söylemiş *birlikte çalışıyoruz, geceleri pek bekleme* diye.

Ben yine de bekliyordum Doru'yu. Onu gün içerisinde görememek yeterince zorken bir de günün tamamının onsuz geçeceği fikrine katlanamıyordum. Bir dakikalığına bile olsun görmeye çalışıyordum.

Şimdi gecenin ikisi ve Doru hala evine gelmedi. Pencerenin önünde onu bekliyordum. Fırat abi bahçede turlayıp duruyordu. Sefa abi ortalarda görünmüyordu. Dilde'yi de göz ucuyla görme şansım olmuştu. Gümüş'ün anlattığı gibi gece kadar kara saçları ve kömür karası gözleri vardı. Bir de oldukça güzel gülümsüyordu. Ender'in onda ne bulduğunu anlayabiliyorum sanırım. Bazı insanlar karakterini görünüşüne yansıtır. Dilde'nin temiz

kalpli bir kız olduğu öylesine belliydi ki. Ender için bir şeylerin düzelmesini diliyordum tüm kalbimle.

Bir saat sonra, gün geceye çoktan karışmışken ben yine pencere önündeydim. İki gündür Doru geç geliyordu ama bu kadar geç kaldığı hiç olmamıştı. Derin bir nefes aldım ve verirken yaslı olduğum pencerenin camında buğu yaptı sıkıntılı nefesim.

Tam da o anda ona gitme kararı aldım.

Duramadım evde. Onu günlerdir bu kadar az görüp, üzerine çok özlemişken evim bile dar gelir oldu bana. Kapının önünde volta atıp duran Fırat ve Sefa abi ne düşünür diye aklıma bile getirmeden evimin kapısını çekip çıktım.

Geçen geceki gibi şortlu pijamalarım vardı üzerimde. Ayaklarımda ise sandalet gibi görünen yazlık panduflarım. Doru öyle doldurmuştu ki zihnimi, kalbimi, tüm benliğimi ne üzerimi değiştirmek gelmişti aklıma ne de ayağıma normal bir şeyler geçirmek. Gecenin şu vakti aklıma düşen de oradan hiç çıkmayan da yalnızca oydu.

Ben aşkı yeni öğrenmiyordum, ama onunla olanı yeni öğreniyordum. Onsuz yaşamak kolay olanmış meğer. Kokusunu burnunun ucunda duyunca insan öyle uzaktan duyduğu gibi geri kalamıyormuş. Her anım, her saniyem onunla dolu olsun istiyordum. Ceylin'in yarattığı kaosa, onun varlığına rağmen ben Doru ile olmak istiyordum sadece.

Fırat ve Sefa abinin bakışlarına aldırmadan bahçeden geçip verandanın basamaklarını tırmandım. Evinin kapısına varmamla özlemim ikiye katlandı sanki. Evde olmadığını biliyordum ama onun boş evine gelince böyle içimin burulacağını bilmiyordum galiba ben.

Derin bir solukla doldurdum ciğerlerimi. Tereddütle açtım kapısını. Karanlık antre karşılarken beni, durmaksızın içeriye girip, kapıyı arkamdan kapattım. Karanlık iyice çöreklenmişti üzerime. O olmayınca evinde olmak bir garip hissettirmişti. Onun kokusunu evinin her köşesinde duyabiliyordum ama hiçbir şey görmüyordum. Bir süre hiç kıpırdamadan durup karanlığı seyrettim, onu soludum.

Buraya gelmeyi planlamıştım ama ne yapacağımı hiç düşünememiştim. Evine onsuz girdim diye kızarmıydı ki bana? *Sensiz evde duramadım* desem anlar mıydı beni? *En azından burada olmak istedim, sen varmışsın gibi* desem anlar mıydı son iki gündür ne halde olduğumu?

"Ah, şu kalbimin dili olsa da konuşsa; sana daha öyle çok söyleyecek sözü var ki..." Antre karanlık olmasına rağmen titrek bir soluk alarak

gözlerimi sıkıca yumdum. Kapıya yasladım bedenimi. "Tam olamadığınızdan mı bu haldesin Erva? Onu dilediğince sevemediğinden mi... Onun şu an ne yaptığını bilmediğinden mi?"

Arayamıyordum Doru'yu. Mahir, Doru'nun Ceylin'in yanında olabileceğini, Ceylin'e karşı dikkat çekmemesi için onu sık sık aramamamı söylemişti. Ben bu yüzden bir tek o ararsa açabiliyordum telefonu. Tüm can sıkıntım bu yüzdendi işte.

İçimi çekip kapının yanındaki duvara yöneldim. Elimle yoklaya yoklaya antrenin ışığının düğmesini aradım ve buldum.

Antre yanan ışıkla apaydınlık olurken, gözlerim bir süredir karanlıkta duruyor oluşumdan, kamaşıverdi.

Salon tarafına dolandım önce. Oranın da ışıklarını yaktım. Her şeyi derli toplu duruyordu. İki gündür eve pek uğramayınca bu oldukça normal geldi. Sonra yatak odasına doğru yürüdüm. Aslında oraya girmem doğru olmazdı ama engel olamadım kendime.

Ben onun yatak odasına daha önce hiç girmemiştim. Kapı aralıkken görmüştüm kıyısından ucundan, ama odasında hiç bulunmamıştım. Bir kerecik yakından görsem ne olurdu sanki? Hem en çok orası Doru gibi kokmaz mıydı? Onun eşyalarının olduğu o yer şimdi bana cennet gibi gelmez miydi?

Aralık kapıdan usulca içeriye süzüldüm. Evlerimizin mimari yapısı neredeyse birebir olduğundan, hiç de zorlanmadan, diğer odalarda olduğu gibi ışığı bulup yaktım. Gözlerim karanlık odaya alışırken, ilk gördüğüm siyah çerçeveli yatağının başında asılı olan kanvas tabloydu. Çok büyüktü ve siyah beyazdı. Tıpkı antredeki duvarda asılı olan gibi. Yaklaştım ve daha dikkatli inceledim tabloyu. Ormanlık bir alanda, iki sıra halinde dizili ağaçlık alanın arasından geçen patika yolun sonunda, sırtı dönük bir kadın duruyordu. Uzun boylu, uzun saçlıydı ve basma kumaştan çiçekli bir kıyafet vardı üzerinde. Yüzü yan bir şekilde sağındaki ağaçlık alana dönüktü ama zar zor seçiliyordu çehresi.

Güzeldi, epey güzeldi. Zorlukla anlaşılmasına rağmen fark edebilmişim bunu.

Orman ve kadın dışında tablonun kenarları silikti. Oldukça yalın bir tabloydu yani. İç çekerek başımı yatağının yanı başında duran komodine çevirdim. Yarım dolu bir su bardağı ve bir gece lambası. Siyah ahşaptan komodinin üzerindeki sadece iki şeydi. Yüzümde tebessümle yarım bıraktığı su bardağını elime aldım.

Evden çıkarken onu mutfağa bırakmak aklına bile gelmemiştii muhtemelen.

Döne döne elimde bardakla odayı incelemeye devam ettim. Yerde buz mavisi renginde bir halı, pencerelerde siyaha yakın, lacivertten ve güneşi tamamiyle kesebilecek kalın perdeler vardı. Tamamı kapalıydı.

Neden, bilmiyorum o an aklıma onunla aynı evde yaşama olasılığımız düştü. Muhtemelen o perdeler yüzünden çok kavga ediyor olurduk. Ben güneşi severdim. Akşamları pencerelerimi örterdim ama o zamanlarda bile kalın güneşlikler çekmezdim. Sabah güneşi uyandırmalıydı beni bir kere.

Ama sonra onun bir asker olduğu geldi aklıma. Muhtemelen ağır görevlerden dönüşlerde bolca uyumak ve dinlenmek istediğinden onları almıştı. Güneş bile uyandırmasın diye.

"Aynı evde yaşıyor olsaydık perdeleri kapatman için sana izin verirdim," diye mırıldandım kendi kendime. Yüzümde düşüncemden dolayı bir gülümsemeyle, elimde bardakla odanın diğer tarafına döndüm. Küçük bir odaydı zaten. Ancak benimki kadardı. Yatağın alt ucunda halının rengine yakın fakat daha açık bir berjer vardı. Kapıya yakın olan duvarda da beşli bir konsol. Muhtemelen kıyafetlerinin ya da özel eşyalarının bir kısmı onun içindeydi.

Geri kalanı ise aynı benim gibi küçük odada olmalıydı. Lojmanı çok seviyordum ama evlerinin küçük olması bazen cidden zorluyordu.

Derin bir nefes daha alıp odanın kokusunu son kez içime hapsettım. Benim olan o gibi kokuyordu.

Doru'nun bana göre iki kokusu vardı. Benim olan o ve benim olmayan o. Uzakta olan daha gizemli gelir ya. Ya da daha bir çekici. Hala biraz öyle geliyordu ama şimdi daha bana ait gibi hissettiriyordu. Daha tanıdık.

Ben bu tanıdık kokuyu seviyordum. Çok seviyordum.

Boşta olan elimi yatağının siyah saten örtüsünde dolaştırdım. Evden çıkmadan önce bardağı komodinin üzerinde unutmuştu ama yatağını toparlamıştı. Bu da mesleki disiplininden olsa gerekti. Babam da öyleydi çünkü. Eşyalarını nadiren ortalarda unutturdu. Vakti olsun olmasın mutlaka yatağını toplardı. Hatta bunu ne Asude Abıa'ya ne anneme bırakırdı.

Beşli konsolun üzerinde ailesinin fotoğrafı vardı, altın rengi bir çerçevenin içinde. Fotoğrafa yaklaşıp eğildim ve Doru'nun ailesinin yanında bile çatık kaşlı olan görüntüsünü inceledim. İşaret parmağım ister istemez onun kaşlarının arasını buldu. Dokundum ve yüzümde bundan sebep bir

tebessümle orayı düzeltmeye çalıştım. Fotoğrafta bile gülsün istiyordum artık. "Çok özledim seni adam."

"Bende seni."

Doru'nun sesi kapı girişinden kulağıma ulaştığında parmağım fotoğrafta, gözlerim onun fotoğraftakinin aksine gülümseyen ifadesine kaydı doğruca. Yüzümdeki tebessüm genişlerken, odasında yakalanmış olmanın verdiği mahcubiyetle doğruldum yerimde. "Eee," dedim ama konuşmaya devam etmek yerine elimdeki bardağı bahane eder gibi salladım ona doğru. "Biraz ortalığı toparlamanın sana yararı olur diye düşünmüştüm."

Yorgundu tebessümü. Çok yorgun. Gülüyordu ama bunu çok da beceremiyor gibiydi. Elini bana doğru uzatarak yaslandığı kapı kirşine omuz atarak doğruldu.

Hiç düşünmeden ona doğru adımlayıp elini tuttum. Beni kendine çekip derin bir nefes alarak kolunun birini belime doladı, başını da omzumda en sevdiği o noktaya gömdü. Köprücük kemiğimin üzerine. Usul usul öperken, "Seni burada bulmak ne iyi geldi," diye fısıldadı. Sıcacık oldu içim. O an ne mahcubiyet kaldı bende ne bir şey. Sevdiğim adamın evinde, onu çok özlemekten bulunuyordum ben. "Çok özlediğimden," diye itiraf ettim. "Görüşemeyince yeterince, sana gelmek istedim."

Daha çok öptü. Bu defa boynumun yanını, saçlarımı, kulağımın altını. Ağır ağır dolaşırken sıcak dudakları tenimde, onunda beni çok özlediğini anladım.

"Açsındır. Yemek yemedin değil mi? Hazırlayayım ister misin?" diye sordum titreyen sesimle. Sesimin böyle çıkıyor oluşu heyecandan kaburgalarımı dövmeye başlayan kalbimdendi. Kalbim onun heyecanına alışır mıydı bilmiyorum, ama daha uzunca bir süre, belki de sonsuza dek ben onun karşısında heyecanımı yenemeyecek gibiydim.

Kalbim hep böyle atacaktı, avuç içlerim terleyecek, soluklarım kesilecek, ayaklarım yere basamayacaktı. Bir onun karşısında böyle olacaktım.

Belki çok yeni olduğumuzdan böyleydik. "Gülru ben dışarıya pek çıkamayınca alışveriş yapmış. Sende yoksa bile bir şeyler, evden alıp gelirim hemen..." Bırakmadı sözlerimi tamamlayayım. Başını omzumun üzerinde sallarken geriye çekildi bir miktar, yüzü yüzüme eşitlenirken avuçları yüzümün yanlarını sahiplendi. Dudakları alnımla saçımın arasındaki noktayı bulup öpücükler kondururken, "Sadece seni sevsem doyarım ben," dedi.

Kalbime kastı yoktu biliyorum ama daha çok heyecanlandım. Çatallaşmış, kısık sesimle önce kem küm ettim. Konuşamadım yani. Dilimi her sözüyle bağlayan tek adamdı Doru. Zorlanarak da olsa, soluk soluğa, yanaklarım da al alken, "İzin ver de karnını doyurayım," dedim. "Bundan daha çok istediğim hiçbir şey yok."

Ben öyle söyleyince gülerек geri çekildi. Dudaklarını ellerini yüzümden çekmeden dudaklarıma sürttü. Arasından salınan soluğumu da kendi soluğuna kattı. Derin derin çekerken içine, "Öyle yorgunum ki," dedi gerçekten de yorgun çıkan sesiyle. "Sadece sana sarılısam sıkıca geçecek gibi. Ne açlık ne bir şey..." diye devam edecekken durdurdum onu. Bardağı hemen yanımda duran konsola bırakıp parmak ucumda yükselerek boynuna sarıldım.

"Ben de dinlenmek için, soluklanmak için sana geldim Doru," dedim. Kolları belimi sardı ben onun göğsüne yaslandım. Sıcaklığı tüm yorgunluğumu alıp götürdü. Benimki onsuzluktandı ve şimdi yok olup gitmişti.

Ne kadar süre orada öylece kaldık bilmiyorum. Mutfağa geçip yemek yapmaya başladığımda o da geçen seferki gibi bana yardım etmeye çalışmak yerine mutfak sandalyelerinden birine kurulmuştu ve gözlerini çekmeden beni izliyordu. Dirseği masanın kenarına dayalıydı. Eliyle yüzünü destekliyor ve gözleri ben nereye hareket etsem dikkatle oraya kayıyordu.

Mantarlı et sote yapıyordum. Nerdeyse olmak üzereydi. Ben çok etçil olmadığımından et yemekleri yapmakta da pek başarılı sayılmazdım. Çok bilmezdim yani. Şu yaptığım kolay et yemeği için bile telefonumdan tarif bakmak zorunda kalmıştım. Kenarda pilav demleniyordu. O konuda iyi olduğumu söyleyebilirdim. Asude abla sağ olsun, güzel pilav yapardı ve bana da öğretmişti.

Sotenin altını kapatıp kapağını da üzerine biraz dinlensin diye bıraktıktan sonra mutfak dolaplarına yöneldim ve tabak çıkarmaya niyetlendim.

Artık neyin nerede olduğunu az da olsa biliyordum. Tabakları buldum ama boyuma göre ayarlanmamış rafta olduklarından, parmak ucumda yükseldim. Çok kısa sayılmazdım ama lojmanın evleri İzmir'in eski evlerindendi. Dolapların konumu zaten fazla yukarıdayken ikinci rafta olan tabaklar beni zorluyordu. Rafları düzenleyen Ceylin olunca... Yine aklıma o düşmüştü. Sıkıntıyla soluklanarak kendimi ikinci kattaki rafta, en üste duran tabağı almaya zorladım. Ne zaman ayağa kalktığını, yanıma geldiğini fark

etmediğim bir şekilde Doru'nun eli uzandı başımın üzerinden. Tabakları bedeni bedenime yaslanırken hiç zorlanmadan tek eliyle çekip aldı.

"Rafların yerini değiştireyim ben sonra," diyordu başımın üzerinden. Saçlarımın üzerine bıraktığı öpücükle geri çekilip, beni kendine çevirdi. Boşta olan kolu ben parmak ucumdan tabanlarımın üzerine geçerken belime dolandı. Bacaklarımız birbirine temas ederken, "Ama o zamana kadar ne istiyorsan benden iste," dedi, güldüm. Başımı sallayarak, "Olur," dedim yumuşacık bir sesle. Alnımı öptü, saçlarımı kokladı bir kez daha.

Doyamıyorduk biz birbirimize. Ben böyleyken onunda aynı halde olduğunu görüyordum ya içim yine bir hoş olmuştu.

"Üsteğmen'im," dedim bir fısıltı gibi. Bu defa onun rütbesine öyle anlamlar yükledim ki anladı mı bilmiyorum. "Yemeğe geçelim artık."

Boş ver dercesine baktı yüzüme. Karnı aç olmasına açtı ama o benimle olan anları uzatmak peşindeydi. Yetmiyor yetinemiormuş gibi.

"Sabaha karşı gideceğim yine," dedi sıkıntıyla benden geriye çekilirken. Kolu belimi serbest bıraktı. Ocaktaki yemeklerin başına gidip tabaklara doldururken, "O zaman," dedim. "Yanımdan ayrılmayayım. En azından sabaha kadar."

Elinde tabaklarla bana doğru döndü. Dudak kıvrımları yükselirken, "Kal, sen hep yanımda kal," dedi gülümseyerek.

Yemek masasına geçtik. Mesafeli duran sandalyemi kenarından tutup benimle birlikte kendininkine yaklaştırdı. Tabağımı da iyice önüme çekerek, "Gerçek anlamda yanımda kal," dedi en küçük uzaklaşmama müsaade etmeyecekmişçesine.

Benim karnım öyle aç falan değildi aslında. O yesin diye yanında bulunuyordum. Tabağımdaki yemeğin etlerini seçip onunkine bırakırken, "Neler oluyor Doru?" diye sordum. Kimsenin bana bir şey anlattığı yoktu. Hepsini böylesine yoran neler oluyordu çok merak ediyordum.

Yaptığım şeyin aynını sotenin mantarları için yaparak benim tabağıma bıraktı. "Detay veremem ama," dedi beni rahatlatmak ister bir ses tonuyla. "Ceylin bizim birlikte olduğumuzu biliyor ve bunu bir suçlu gibi değil de aşkı çalınmış, elinden alınmış deli bir kadın gibi davranarak belli ediyor. Cezmi Aşır yine kayıplara karıştı. Bulamıyoruz. Ne bir şey ispatlayabiliyoruz ne de onlardan kurtulabiliyoruz. Atağa geçecekler ama ne zaman. Tedbirsiz yakalanmamak için uğraşıyoruz..."

Sözlerini bölercesine, "Ceylin ile görüştün mü hiç?" diye sordum.

Başını salladı. "Ağlayıp duruyor. Yine numara yapıyor anlayacağın. Ben dayanamadım sizi öyle görmeye falan diyor."

"Nasıl görmüş ki? Nasıl anlamış birlikte olduğumuzu?"

"Ceylin'i evimden çıkarken gördüğün akşam. Gitmemiş ve bahçede bizi izlemiş. Nasıl öyle olacağını tahmin edemedim bilmiyorum. Sana sarılıp, öpünce... Anlamış işte," dedi son sözlerinde öfkeyle parlayarak.

Derin, sıkıntılı bir soluk alıp bıraktım. "Ben ondan korkmuyorum Doru," dedim onu rahatlatmaya çalışarak. "Anladıysa anlasın. Umurumda bile değil. Canımla korkutamaz beni."

"Beni korkutur ama," dedi, öfkeli gözleri bana döndü Doru'nun. "Sana bir şey olacak olursa ben ölürüm." Bu benim içinde geçerliydi. Tepkisini anlayabiliyordum bu yüzden. Doru'ya bir şey olacak olsa ben de dayanamazdım. İhtimali bile beni beter ederdi.

"Peki ne olacak şimdi? O böyle davranırken nasıl devam edeceğiz?" diye endişeli bir soru yönelttim, burnundan soludu. Bu konudaki sıkıntısı yeterince belliydi. "Seni bırakmaya niyetim yok. O böyle istiyor diye asla ama asla vazgeçmem senden," dedi net bir şekilde. "Gerekirse bir süre lojmandan hiç çıkmazsın Erva. Biz bunu çözene kadar..."

Bir şey diyemedim. Sessizlik içinde ben sotenin mantarlarını yedim o da etli kısımlarını. O çok aç görünmesine rağmen pek bir şey yemedi desem daha doğru olur. İkimizin de iştahı tamamen kaçmıştı.

Bulaşıkları hallederken ben, Doru'da bir duş alıp giyindi o sırada. Yine salona yatak açmıştı bana. İşim mutfakta bitince ona yardım etmeye salona geçtim.

Antrenin ışığını kapatmış, salonunkini de kısmıştı epey. Odanın içi karanlığa yakın loştu. Ama geçen gecekinden çok daha iyiydi. En azından onu net bir şekilde görebiliyordum.

Salonun ortasında durup kendi yerime baktım. O yatamaya hazırlanıyordu; bu yüzden kendi koltuğuna çoktan geçmişti. Üzerinde siyah bir eşofman takımı vardı. Kısa kollu tişörtü çıkarmaya hazırlanır gibi tutunca, yutkunup bakışlarımı ondan kaçırdım. Kendi tarafıma doğru yürüdüm. Koltuğa oturdum ama uzanmak hiç içimden gelmedi.

Böyle mesafeli olmak bir an için zor geldi galiba. Benim ona sarılmaya ihtiyacım vardı. Utangaç bakışlarım onu buldu. Bu defa hiç çekinmeden. Tişörtü çıkarmış ve kenara katlayıp koymuştu. İri kaslı gövdesi gözlerimin önündeydi şimdi. O kadar güzeldi ki.

Gözlerime bakıyordu odanın loşluğundan dolayı gölgelenen kirpiklerinin altından. O an aklımdan ne geçiriyordu bilmiyorum ama ben onun yanına gitmeyi geçiriyordum. Ona sarılıp uyumayı. Çekine çekine, "Yanında uyumak istiyorum," dedim. Birkaç gece önce, Zerrin teyzelerin evinde, bahçedeki sedirde yapmıştık bunu. Öyle güzel hissettirmişti ki, ben buna fazlası ile alışmıştım galiba. Ona sarılarak uyumak istiyordum.

Elini koltuğun yanına vururken, "Gel," dedi tok bir sesle. "Gel de sarılayım sana."

Bunu bekliyormuşum gibi heyecanla kalktım yerimden ve neredeyse koşar adım ona doğru yürüdüm. O yastığına yaslariken başını, doğruca yanına uzanıp kollarının arasına girdim. Cenneti yaşıyormuşçasına mutlu ve içi huzurla dolmuş biri gibiydim ben tam da şu anda. Kokusu burnumda, sert göğsü başımın altındaydı. Kolları sarıp sarmalarken beni, kendimi öylesine güvende hissediyordum ki, tarifi yoktu bunun.

Elim göğsünün diğer tarafına kaydı. Oraya sahiplenir gibi kapanırken avuç içim, dudaklarım teninin üzerine öpücükler kondurdu. İyice sokuldum ona doğru. Başımı geriye atıp kokusunun en yoğun yayıldığı yere, boynuyla omuzunun arasına sokuldum kedi gibi. Mırıltıyla karışık bir sesle, "Seni çok seviyorum," diye fısıldadım. Bunu söylemekten hiç çekinmeyecektim sanırım. Çok seviyordum çünkü. Sözcüklerle anlatırken yetersiz kalacak kadar çok.

Başını eğip dudaklarını dudaklarıma denk düşürdü. Gözleri yüzümü kararmış yeşil gözleri ile talan ederken, dudakları usulca aralandı ama büyük bir açıklıkla dudaklarıma kapandı. İçine çeker gibi öperken beni, belimdeki kolu iyice çekti beni koltuğunun altına.

Hızlanmış bir kalp, soluğu kesilmiş bir ciğer bıraktı bu hareketi bende.

Kesilmiş soluklarımı onunkilerde aradım durdum. Hızla atan kalbimin çarpıntılarını onunkine uydurdum. Birlikte hızlandık birlikte durulduk. Hiç durmadan duraksamadan öptüm doyasıya. Dili aralanan dudaklarımın arasından dilime karıştı, ben onun tadına o da benimkine baktı.

Daha çok bastırdı beni kendine. "Öldürüyorsun beni Erva," dedi bir fısıltı gibi. Soluğu yüzüme döküldü. Dudaklarımdan ayrılan dudakları başımla boynumun arasına gömülürken, "Doyulmuyorsun," dedi gırtlığından gelen boğuk bir sesle. Yutkunuşu, dudaklarını boynuma bastırışı eriyip iyice yatağa bırakmama neden oldu kendimi. Kollarım iki yanıma açılırken, o üzerimdeydi ve ben ne olacaksa olsun der gibi ona teslim etmişim kendimi.

Onu istiyordum. Her şeyiyle benim olsun istiyordum. Onunda bunu istediğini biliyordum ama kendini tuttuğunun da farkındaydım.

Eli, dudakları boynumdan ayrılmazken, geceliğimin altından karnıma kaydı. Tenimi avuçlayan parmakları ile ben başımı geriye atıp ona boynumda daha fazla alan tanıdım. Nefes nefese kalmış halde adını sayıklayıp durdum. Bacakları bedenimin iki yanına açıldı ve ben alt bedenimin ona doğru yükselmesine, temas etmesine engel olamıyordum. İçimde bir yer alev alev yanıyordu. Söndürsün, sönelim ama yine yanalım istedim. Her şey yansın ve...

Onu omuzlarından tutup üzerime çektim. Dudaklarım şiddetli bir arzuyla dudaklarına kapanırken, öptüm öptüm öptüm... Bedeninin ağırlığı direnmeyi bırakıp üzerime kapandı. İşte bunun verdiği his hiçbir şeyde yoktu. Onu bütünüyle bedenimde hissedebiliyordum.

Karnımdaki eli tenimi sıkı sıkı yukarılara çıkarken, ben daha çok yükseldim ve tenimin daha fazla avuçlarını doldurmasına izin verdim.

Dudaklarının arasından sert bir inilti döküldü ağzımın içine. Dayanamıyormuş gibi çıkan titrek bir sestti bu. Erkekliğinin sertleştiğini ve beni arzuladığını eşofmanının kalın kumaşına rağmen hissedebiliyordum. Kollarım omuzlarına dolandı. Onu üzerime çeker gibi tutarken bacağımın biri kontrolüm dışında onun beline sardı. Ben onu tam orada hissettim.

O da öyle olacak ki eli sutyenimin üstünden göğsümü avuçladı. Sertçe. Canım yandı ama arzunun verdiği bir acıydı bu. Kendini bana bastırırken dudaklarım dudaklarının sert dokunuşlarının altında eziliyordu. Altında kıvranıyordum resmen. Onu istiyordum, onun olmak.

Dudakları dudaklarımı zorlanarak serbest bırakıp, olmayı en çok sevdiği yere, boynuma indi tekrar. Nefesim kesilmiş gibi hızlı ama titrek soluklar alırken, sırtım yatağı döver gibi göğsümün inip kalkışıyla havalanıyor ve tekrar yatağa çakılıyordu.

Gerdanıma kordan sıcak öpücükler bırakan dudakları, sakallarının bereler bıraktığı tenimin üzerine ne de yakışmıştı. Ben arzunun kıyısında kendimi bir uçurumdan aşağıya bırakır gibi serbest bıraktığımda yalnızca bunu düşünüyordum.

Beni bundan sonra, yalnızca o sevebilirdi. Aksini ne benim kabul ederdi ne de onun dokunuşlarıyla delicesine atan kalbim.

Ben bundan sonra, Doru'dan başkasının ne kokusunu kabul ederdim ciğerlerime ne de tenine başkasının el sürmesine izin verirdim. O benimdi, ben de yalnızca onun...

O benimdi, ben de yalnızca onun...

Eli göğsümü daha şiddetle avuçlarken dudaklarımdan haz dolu, minik bir çılgılık döküldü. Başımı yastıktan kaldırıp, kollarım omzuna daha çok dolanırken dudaklarımı saçlarına bastırdım bir ihtiyaç gibi. Orada soluk alıp verdim. Daha çok öptü, daha çok sevdi beni. Soluk soluğa başını kaldırıp az önce saçlarını öpen dudaklarımı parçalamak istercesine ağzının içine aldı. Alt dudağım dişlerinin arasında ezilip, çekiştirilirken, ona doğru yükseldi alt bedenim. Bu defa iki bacağımda sardı sarmaladı kalçalarını.

Göğsümdeki eli tişörtümün altından çıktı o esnada. Yukarıya toplanan şortumla, iyice açılan baldırımı avuçladı iri eli. Parmakları izini bırakıyordu tenime, hissediyordum. Seve seve tırmandı yukarıya. Kalçamın hemen yanını kavradı ve sıktı. Hemen sonra o eli tekrar tişörtümün altına girdi ve Göğsümü kavradı. Sıktı sertçe. Hareketiyle paralel zorlandığına ve acı çektiğine dair bir ses döküldü dudaklarından ağzımın içine. "Durdurmalısın beni," derken bir kez daha anladım ne kadar zorlandığını. Bunu yapmak istemiyordum. Durmak istemiyordum çünkü.

Bacaklarımda arasında belirginleşmişken o, ilerlemek isteyişim ondan farksız olmayışındandı. Dilim damağım kururken, tam o noktada bir ıslaklık hissediyordum. Ona olan ihtiyacımdandı bu, biliyorum.

İnledi. Eli tişörtümün altından çıktı ve şortumun üst lastiğinden içeriye kayd. Kalın parmakları nemlenen iç çamaşırımın üzerinden kadınlığımı avuçladı. Dişleri, çenesi, beni öperken kasılırken dudakları hafif uzaklaştı dudaklarımdan. Yine yakınımıydı ama onları öpemiyor sadece dudaklarımla dokunabiliyordum.

"Durdur beni," dedi bir kez daha. Çok zorlanıyordu. Sesindeki gergin tınıdan bile belliydi bu. Parmakları biraz daha kapanıp sıkarken orayı ağzım aralandı ve inledim gözlerinin içine baka baka. "İste- istemiyorum," dedim ama o çaresizce başını iki yanına sallayınca tamamlanamayacağımızı anladım. Eli orayı serbest bıraktı ve şortumun içinden çıktı. Baldırımı kavradı iyine. Beni kendine yaklaştırmak ister gibi değil durdurmaya çalışır gibi.

Aksini ister gibi sararken kollarımı boynuna -bazı durumlarda durmak ölümden beter edebiliyormuş insanı, bunu hissettim- dudaklarımı dudaklarına yaklaştırıp daha çok asıldım dudaklarına. Öptüm öptüm öptüm... Nefesim kesilene, nefessiz bırakana kadar öptüm. Yüzünün ker bir yanında dolaştırdım dudaklarımı. Sakallarında, çenesinde, alnında, göz kapaklarında...

"Durmaliyiz," diyen sesini duyduğumda, "Seni istiyorum," dedim yalvarır gibi. "Senin olmak istiyorum."

Hangi cesaretle söyledim bunu, öncesinde hala üzerimde olan utangaçlığım nereye gitti bilmiyorum. Ben gerçekten onunla tamamlanmak istediğimi düşünüyordum sadece.

Baldırımı sıktı eli, zorlanan ama iyice kararlılık kazanmış sesiyle, "Seni benim yapmayı çok istiyorum ama böyle değil Erva," dedi. Sesi şimdi daha kararlıydı.

"Neden ama?" Az önce yaşadığımız öyle güzeldi ki durmak istemiyordum.

Üzerimde doğruldu ama kalkmadı. Yüzlerimiz birbirine karşılıklı dururken, eli hala kaldırımı sahiplenir gibi tutuyordu. Diğer eli başımın hemen yanındaydı ve oradan destek alıyordu. İfadesi aldığı karardan aslında emin olmasına rağmen zorlandığını belli edercesine sıkıntılıydı.

"Çok arzuluyorum seni. Öyle böyle değil Erva. Anlayamazsın," dedi çatallı çıkan sesiyle. "Ama ben seni usulüne uygun kendimin yapmak istiyorum. Şu kadarı bile fazlaydı. Çok ileriye gittik. Yarım, eksik olmamalı. Her şey tam olmalı, hak ettiğin gibi."

Gözlerim doldu. Bunun için ağlamayacaktım değil mi? Çenem kasılmaya başladığında, dudaklarım çoktan titremeye başlamıştı.

Halimi görünce, "Ben," dedi. Titreyen çenemi öptü, sakallı çenesini yanağıma sürttü usul usul. Sakinleşeyim diye yapıyordu bunu, biliyorum. "Ben kardeşimin görmesini istemediğim muameleyi sana yapamam. Asla yapamam," dedi vurgulu bir tonlamayla. Çenesini yanağımda tuttuğundan gözlerime bakmıyordu. Oradan konuşmaya devam ederek, "Telli duvaklı alacağım ben seni. Kendime engel olmam çok sevmekten. Ama şimdi tamamlanırsak kendimi affetmem. Böyle olsun istemiyorum," dedi. Üzgündüm ama bu defa yarım kalmışlıktan değil. Beni bu kadar düşünmesinden, çok sevmesinden...

Başını yüzüme kaldırdı, "Özür dilerim," diye fısıldadı üzgün yüzümü, yanaklarımı öpe öpe. "Özür dilerim yavrum. Söz bundan sonrasını daha güzel olacak."

O öyle söyleyince üzgün ifademe rağmen gülümsedim. Benim için her şeyi güzel yapmıştı zaten. Hayatımda güzel olan tek şey oydu aslında. O olunca her şey güzeldi. Yattığım yerden yükselip kollarımı daha sıkı sardım boynuna.

"Çok," dedim dolu dolu. "Hey şey sen varsan zaten çok güzel."

Öptü, sarıldı, kokladı...

Uyumaya hazırlanırken onun kolları arasında, dudaklarının arasından Cemal Süreyya'nın dizeleri dökülmeye başlamıştı. Şiir okumazdı Doru. Ben seviyorum diye başladığını itiraf ettikten hemen sonra; yarı uykulu, yarı boğuk bir sesle saçlarımın arasına öpücükler kondura kondura ezberden:

"Öyle uzaktan seviyorum seni! Elini tutmadan. Yüreğine dokunmadan. Gözlerinde dalıp dalıp gitmeden. Şu üç günlük sevdalara inat, serserice değil, adam gibi seviyorum. Öyle uzaktan seviyorum seni, Yanaklarına sızan iki damla yaşını silmeden. En çılgın kahkahalarına ortak olmadan. En sevdiğin şarkıyı beraber mırıldanmadan..." diye fısıldadığında bir kez daha âşık oldum ben kollarının arasında yattığım adama.

O gece biz yine yan yana uyuduk. Kulaklarıma gözyaşlarımı dindirecek dizeleri tekrar tekrar fısıldarken o, içim huzurla dolu, gelecek güzel günlere inanarak kapadım ben gözlerimi.

*

Sabah, gün daha tam aymamışken uyandı Doru. Onun koltukta kıpırdanışlarını hissedince uyandım bende.

Kalkıp kahvaltı hazırlamak istedim ama acelesi olduğundan istemedi. Evden çıkarken sarıldı, öptü uzun uzun. "Ben gelene kadar istersen burada kalabilirsin," dedi. Öyle yapacaktım zaten. Gelişini bekleyecek, giderken uğurlayacaktım. Ben onun her nerede olursam olayım yollarını gözleyecektim.

Doru gittikten sonra ortalığı temizledim biraz. Koltuğun üzerindeki yatakları topladım ama katlayıp kenara kaldırdım. Başka bir odaya götürmedim. Akşam yine yan yana uyuyacaktık zaten.

Sonra kendime kahvaltı hazırladım. Biraz yumurta ve bir bardak sıcak süt. Bu kadarı yeterliydi.

Kahvaltıdan sonra bulaşıkları halledip, akşamdan kalanlarla birlikte makineyi çalıştırdım.

Eve gidip üzerimi değiştirmeyi planlıyordum. Daha fazla geceliklerimle ortalarda dolaşmam hoş olmazdı. Dışarıdan, bahçeden gelen sesleri işitebiliyordum. Fırat ve Sefa abi uyanmış ve soluğu yeniden bahçede almış olmalıydılar. Nöbet tutuyorlardı yani.

Konuşmaları erkek meseleleri üzerineydi. Araya ince sesli bir kızın sesi karışınca Dilde'nin de yanlarında olduğunu anladım. Yabancı, ince ses ona ait olmalıydı yani.

"Yaptığım tostlar yetmez ise yeniden yaparım ben abi. Ara yeter. Evi toparlamaya gidiyorum ben şimdi. Sefa abi sen de sonra gel de demleyeceğim çaydan al biraz."

Sesleri duyunca kapıya çıktım. Verandadan başımı uzatıp şöyle bir baktım önce.

Dilde üzerinde tıpkı benimki gibi ama daha uzun şortlu bir gecelikle duruyordu bahçede. Saçları epey uzundu. Çok da güzeldi. Akşamın karanlığında gördüğümde, güzelliğini eksik bile tanımladığımı anladım o an. Ender'in vay halineydi. Küçücük burnu, konuşurken ortaya çıkan gamzeleri vardı. Bu kız onu yakardı. Hasretten öldürürdü bizimkini.

"Sen de çok dolanmadan git eve. Gecelikle de çıkma kapı önüne," dedi Fırat abi sert olmayan düz bir sesle. Dilde güldü ve abisinin kolunu okşadı. "Gidiyorum, gidiyorum da," dedi gülmeye devam ederek. "Öğlen yemeğine eve gelin ama. Analı kızlı yapacağım. Böyle ekmekle falan geçiştirmeyin açlığınızı. Üzülüyorum."

"Sen merak etme abicim. Nöbeti bizim Ender'e devreder etmez geliyoruz yemeğe," dedi şimdiden acıkmış gibi Sefa. Yaşı Mahir'inkine yakın gibiydi. Gerçi Fırat abinin de öyleydi ama bu ikisi daha bir olgun gibi görünüyordu gözüme. İkisi de esmer, iri kıyım adamlardı.

Dilde bahçeden uzaklaşırken ben de fırladım yerimden; ama verandanın gıcırdayan basamağı ele verdi beni. Hep unutuyordum onu. Belki çaktırmadan eve girerim, onlarda sabahın bir vakti beni Doru'nun evinden çıkarken görmezler diye ummuştum ama olmamıştı. Başa gelen çekilirdi.

"Günaydın," diye seslendim kısık, içine kaçmış bir sesle başımı sallarken. Utana sıkıla geçtim yanlarından.

İkisi de hayli ciddi bir ifadeyle başını sallayarak '*günaydın*' dedi.

"Kolay gelsin," diyerek devam ediyordum ki, Sefa abi seslendi bir şey hatırlamış gibi. "Erva, sana bir zarf getirdiler. Audi firmasının logosu var üzerinde. İş yerin orasıydı değil mi?"

Kaşlarımı kaldırdım. Dudağımı büktüm. İş yerimden beklediğim bir posta yoktu. "Öyle de," dedim hala ne olabileceğini düşünerek onlara doğru adımlarken.

Sefa abi adımlarımı karşılayıp zarfı bana uzattı. Gerçekten de üzerinde iş yerimin adresi ve logosu vardı. Zarfı elimde sallayarak gülümsedim. "Sağ ol Sefa abi. Bakarım birazdan neymiş diye. Kesin organizasyon şeysi falandır," dedim.

Anlamayacağı için açıklama yapma gereği duymadım. Zarfı alıp eve doğru döndüm.

Yıllık yemek organizasyonları oluyordu çalıştığım şirketin. Diğer şubelerin de katıldığı, baya büyük bir organizasyondur bu. Onunla ilgili olabilir diye düşünerek zarfı vestiyere bıraktım. Önce duş almayı planlıyordum.

Duş aldım, üzerimi değiştirdim. Bu defa bir pantolon giymek yerine beyaz bir elbise seçmiştim kendime. Doru içindi elbette. İnce askılıydı ve boyu dizlerime geliyordu. Rahatlık aşk başlayınca son buluyormuş. Gülrü'ya şimdi hak veriyordum. İnsan sevince, sevdiğinin gözüne hoş görünmek için uğraşıyormuş. Saçlarımı kurutup açık bırakmışım. Parfümümden de aralarına bol bol sıkıyordum. O gece eve dönene kadar koku falan kalmazdı ama yine de onu düşünerek elimi hiç korkak alıştırmadan çiçeksi kokuyu sıkıyordum her yanıma.

Akşam için yemeği kendi evimde hazırlamaya karar vermişken, o arada Gümüş ve Gülrü'da yanıma uğramıştı. Gümüş kapımın önünde dolaşan Sefa ve Fırat abiye rağmen Doru ile aramızdaki şeyi hala bilmiyordu. Kadir ona babamdan sebep bir meseleden korunmam gerektiğini söylemişti ve bu yüzden endişeliydi.

Gülrü ise durumu biliyordu ve ben ikisini de üstü kapalı sakinleştirmeye çalıştım. İyi olduğumu, yakında bu karmaşanın geçip gideceğini söyleyip durmuştum.

Ne kadar başarılı oldum bilmiyorum, ama evden gittiklerinde fark ettim ki: Onlarla konuşmak asıl bana iyi gelmişti. Geçip gidecekti, evet. Ceylin sonsuza kadar hayatımızda olmayacaktı.

Yemek yapma işine onlar gelince ara vermişim. Bu yüzden elimi çabuk tutup hazırlığıma devam ettim. Etçil olan ona kıymalı karnıyarık, kendime de patlıcanlı sebze karnıyarık. Bildiğimiz karnıyarık gibiydi ama et yerine sebzeler vardı benimkinde. Aynı tepside pişirince tadı her nasılsa benimkine de geçecekti ve bu kadarı yeterliydi.

Yemekler de hazır olunca hepsini saklama kaplarına alarak ayakkabılarımı giymek için vestiyere yöneldim. Bu sabah Sefa abinin bana verdiği zarf orada duruyordu hala. Elimdeki kapları kenara bırakıp zarfı aldım elime. Şuna da bakıp öyle çıksam evden, iyi olacaktı.

Zarfı özenle yırttım. Elim içine soktum. Lakin beklediğim gibi bir kağıt falan yoktu içinde. Yalnızca bir fotoğraf. Ağır ağır çektim zarfın içinden. Tamamen açığa çıktığında olduğum yerde nefesimi tutar halde kalmışım.

Gözlerim boş boş dolaştı fotoğrafın üzerinde önce. Sonra gördüğünü anlamlandırmaya çalıştı.

Fotoğrafta Doru ve Ceylin vardı. Yataktaydılar ve yarı çıplaklardı. Öpüşüyorlardı. Mutlu görünüyorlardı.

Beynim gördüğünü inkar ediyordu. Ağlamakla gülmek arasında kaldım. Çokça tiksindim. Hatta midem bulandı. "Bu-" dedim gözlerim irileşirken. "Bu son oyunun mu?" Histerik bir kahkaha atmaya başladım ama midem hala bulanıyordu. Gördüğümün gerçek olmadığını biliyordum ama beynim bana oyun oynuyordu. Onları ister istemez o anın içinde hayal ediyordu.

Ben günlerdir bir hayal aleminde gibi yaşarken, şu fotoğraf *ama onlar sevgiliydi* demeye çalışıyordu. Sevgiliydi ve onlar birlikte olmuş olabilir.

"Hayır," dedim gülmeye devam ederek. "Doru beni seviyor. Sen bir yalandan ibarettin." Fotoğrafı avucumun arasında sıkarak buruşturdum.

Gülmeye devam ederek telefonumu çıkardım ve Doru'ya mesaj yazmaya başladım.

Gönderen Erva: *"İşin bitince hemen eve gelebilir misin? Konuşmamız gereken bir şey var."*

Mesajımı görmeyecekti muhtemelen. Çünkü yoğun olduğunu biliyordum. Bu yüzden gördüğü anda eve gelmesi için olan şu saçma olayı anlatmadan bir mesaj yazmıştım. Saçmaydı. Hem de çok. Ceylin'in yeni oyunu buydu.

Elimde buruşturduğum ve yemek kaplarını da alarak çıktım evden.

Hava her nasılsa bulutlanmıştı. Sabah havanın aşırı sıcak oluşundan anlamalıydım bulutların yağmur topladığını. Çok geçmez birkaç saate bulutlar boşaltırdı biriktirdiği damlaları.

Gözümün önüne fotoğraf gelip duruyordu ama ben savuşturmaya çalışıyordum. Başka şeyler düşün Erva! Canını sıkmasına izin verme...

Yağmuru çok severdim. Havanın kasvetli oluşu canımı sıkamak yerine daha da mutlu etmişti beni. Şimdi Doru'nun evinde gider, yanıma yemekle beraber aldığım kahveyi hazırlardım.

Pencerenin önünde içer, yağmuru izler ve onu beklerdim.

Sefa ve Fırat abi etrafta görünmüyordu. Sabahki konuşmalarından hatırladığım, nöbet değişimi yapacaklarıydı. Ender birazdan burada olurdu. O gelince kapıya onun için de kahve çıkarırdım. İki de ağzını arardım Dilde konusunda. Aklımda bunlarla Doru'nun evine doğru yürüdüm.

Buzdolabına hazırladığım yemeği kaldırıp su ısıtıcısını çalıştırdım. Kahve bardağımı su kaynarken kenara hazırladım. Salona gidip televizyonu

açtım. Kanallar arasında gezine gezine izleyecek bir şey aradım ama çok televizyon izlemeye alışık olmadığımından, radyo kanallarından birinde kaldım. Çalan şarkı bana Doru'nun düğünde söylediği türküyü çağrıştırdı, yüzümde bir gülümsemeyle oradan çıkıp doğruca internette, *İki Keklik* türküsünü arattım. Buldum da. Onun sesinin yerini tutmazdı ama türküyü söyleyen genç oğlan da baya iyiydi. Şarkıyı döngüye alıp sürekli çalmasını sağlarken atan su ısıtıcısının sesiyle mutfığa koşturdum.

Tam o sırada yağmurda birden bindirince yüzümde gülümseme, elimde kahve fincanım, dilimde türkünün sözleriyle salona döndüm.

Planladığım gibi pencere önündeki koltuğa kuruldum. Bir kahvemi yudumladım bir türküyü mırıldandım. *"Yazması oyalı, kundurası boyalı, yar benim aman aman... Uzun da geceler yar boynuma, sar benim aman aman, sar benim..."*

Bir zaman sonra türkünün sözleri yerine müziğinin mırıltıları kalmıştı dudaklarımın arasında. Yağmur iyice bindirmişti ve pencereleri sarsarcasına dövüyordu. Şu hâlde kimse nöbet tutmaya falan gelmezdi. Gelsin de istemezdim zaten. Bu yağmurun altında yaz günü olmasına rağmen kalan adam hastalıktan kırılırdı.

Fincanımı yarılanmış halde pencerenin pervazına bıraktım. Odanın içinde dolanan adım seslerini de o an duydum. Kalbim ağzımda başımı hızla çevirirken Ceylin'i görmem ve elinde tuttuğu sayfaları yüzüme savurması bir oldu.

Şok içinde ayağa kalkarken o öfkeden delirmiş gözlerini üzerimden çekmiyor, yağmurdan nasibini almış kıyafetleri suları salonun ortasına bırakıyordu. Bense ayaklarımın dibine düşen sayfalara bakıyordum. Doru'nun daha önce bana gösterdiği ve benim el yazımla yazılmış kopya günlüğün sayfalarıydı hepsi. Başka bir kopyanın sayfaları.

"Sen," dedim titrek bir sesle yüzümü ona kaldırırken. "Senin ne işin var burada?" Neden geldiğini anlamıştım oysaki. Hesaplaşmak için buradaydı Ceylin.

Sorduğum sorunun aksine buz gibi ses ve ifadeyle, "Bana ait olanla mutlu musun?" diye sordu.

O öyle söyleyince sessiz kalmam pek mümkün görünmemişti artık. Onu ne kadar öfkeli olacağını umursamadan, "O sana ait değil. Gönderdiğin fotoğraf cidden güldürdü beni!" dedim tek nefeste. Öfkem ağzımdan taşıp sözcüklerime tutundu sanki. Yumruklarım iki yanımda sıkılı duruyordu. Yaşadığım şoka rağmen kendimi toparlamam uzun sürmemişti.

Mesajlarında benden hakaretle bahseden, beni öldürmek istediğini söyleyen bu kız benim tanıdığımı sandığım Ceylin değildi. O benim hiçbir şeyim olmamıştı aslında. Yalan olan, kimliksizin tekiydi ve sevdiğim adamı benden çalmaya çalışmıştı.

Ona ne bir mahcupluğum vardı benim ne de Doru'yu sahiplenmesine müsaade edecek kızdım ben artık.

Tüm öfkeli, sağlam duruşlarıma rağmen güldü. Sinirlerimi bozmak istercesine büyük bir kahkahayla, "Orospu!" diye bağırdı dişlerinin arasından. "Sen tam bir orospusun! Benim olana göz koydun. O benim oldu ama sen durmadın yine de. Sürüm sürüm süründüğünü göreceğim Erva. Yemin olsun," dedi eliyle yeri vurgulayarak, "Seni öldürmeyeceğim ama şu kapıdan sağ çıktığına bin pişman olacaksın," dedi. Sesi yükseldi ve birinin bizi kontrole gelmesinden korkuyormuş gibi değildi ifadesi.

"Hiçbir şey yapamayacaksın! O BENİM!" diye bağırdım. "En başından onu çalan sendin. Benim onu sevdiğimi en başından biliyordun. Biliyordun, ama asıl orospuluğu sen yaptın. Bile bile elimden aldın onu. Arkadaş olarak gelmedin bana. En başında planların vardı. Sen olmasaydın-"

Güldü, sözlerim yarıda kaldı. "Senin mi olacaktı? Yine alırdım Erva. Onu alsaydın da ben yine alırdım onu. Benim derdim o değil, sensin!" diye patladı.

"NE, SENİN DİRDİN NE!?" diye bağırdım salonu inletircesine. Şimşekler çaktı yağmur daha çok bindirdi. Huzur bulduğum yağmur şimdi rahatsız ediyordu beni.

Ayağımın dibindeki kağıtları gösterdi. "Mutsuzluğun," dedi baskın bir tonlamayla tükürür gibi. "Senin mutsuz olman benim derdim."

"Neden?" diye sordum daha sakın bir sesle. Benim galiba bunu öğrenmeye ihtiyacım vardı. Kafamdaki soru işaretleriydi beni yoran. Artık öğrenmek istiyordum. Benden neden bu kadar nefret ettiğini söylemeliydi.

Tek bir adımda aramızdaki mesafeyi kapattı. Yağmurdan ıslanıp yüzünün yanlarına yapışmış saçlarını geriye atarken omuzları da başı gibi dikleşti karşımda. Hiç korkmuyordu benden. En küçük çekince duymuyordu yaptıklarından. Bu o kadar belliydi ki. "Sen benim için en değerli olanı çaldın çünkü," diye fısıldadı buz gibi bir tonlamayla. Gözlerim belirginleşirken, sözlerinin tesirinden bacaklarım titremekteydi ama o konuşmaya devam ediyordu.

"Mahmut Sarnıç abimdi benim!" dedi sözleri tokat gibi indi yüzüme. "Ölümüne sebep olduğun o adam benim abimdi!"

Konuşacak oldum izin vermedi. Eli, kolumu koparıp atmak ister gibi kavrarken ben felç geçirmiş gibi kaldım karşısında. "Okula geldim, Erva," dedi adımı vurgulayarak. Lakin hala tiksindiği bir meseleden konuşuyormuşçasına soğuktu sesi. "O oğlan çocuğu bendim!" Kaçınıcı kez şok yaşadığımı bilmeden, "Hayır!" diye bağırdım yüzüne. "Ben kimsenin ölümüne falan neden olmadım!"

"Vcdansız sürtüğün tekiydin çünkü. Sebep olduklarını umursamayacak kadar burnun havadaydı senin," diyerek kolumu daha çok sıkı parmaklarıyla.

"Yanıma gelen bir oğlan çocuğuydu-" diyecek oldum başını şiddetle salladı iki yanına. "Bendim. Yaka paça okuldan attırdığın bendim!" diye bağırdı.

"Abim intihar etti benim. Gelseydin kurtarabilirdin ama sen onun canına sebep olmana rağmen umursamadın. Çektiği acının bin beterini çekeceksin Erva. Süründüğünü görmeden yenilmek yok bana."

Kolumu silkeleyip kolunun arasından aldım. Geri çekilmek istedim ama arkamdaki koltuk engel oldu. Aramızdaki mesafesizliğe rağmen çıldırmış gibi ittirdim onu ve benden uzaklaşmasını sağladım. "Delirmişsin sen! İşlemediğim bir suçun günahını yükleyemezsin sen bana. Ne abini tanırım ben senin ne de sebebi oldum-"

"KES SESİNİ!" diye bağırdı. "ÇOK ŞEYE SEBEP OLDUN SEN! ONUN ÖLÜMÜNE SBEEP OLDUN!"

Başımı iki yana sallarken ona delirmiş gibi bakıyordum. "Doru'yu bu yüzden mi çaldın benden?" diye bir soru yönelttim, zerre tesir etmeden cevap verdi. "O beni seçti diye beni mi suçluyorsun sen?" Güldü. Sinir bozucuydu bu. "Sen ne dersen de o beni seçti. Sen kaybetmeye mahkumsun. En büyük kaybedişin de benden olacak!" diyerek atıldı üzerime doğru. Boy üstünlüğü vardı ama kenara çekilerek boynuma isabet ettirmeye çalıştığı elini savuşturup yakalamayı başardım. Sıkıca tutup omzuna doğru kırdım kolunu.

Fazla güçlüydü. Beklediğimden çok daha güçlü. Tanıdığım Ceylin gibi değildi. Ben bunun nasıl olabileceğini düşünürken hiç zorlanmadan kurtardı elini ve kendini toparlamış olarak boğazıma yapıştı. "Boşuna direniyorsun," dedi ve aklımdaki o soruyu cevapladı. "Sandığın Ceylin yok karşında. Seni ölüden beter etmeye geldim ben!" Boğazımdaki eli orayı parçalamak ister gibi sıkarken, diğer eli saçlarıma asıldı ve acı dolu bir çığlık döküldü ağzımdan. Boştaki elimi onun boynunun yanına geçirdim. Fayda etmedi.

Tuttuğu gibi beni dizlerimin üzerine çökertti aşağıya çekerek. "Abimin ölümünün tek suçlusu sensin. Kapına gelip beni kendine yalvarttın ama dinlemedin. Bedelini ödeyeceksin!" diyordu soğuk bir tonlamayla. Ben paniklemeye başlarken, o sakindi. Hiçbir şeyden korkusu, endişesi yok gibiydi.

"Hastasın sen!" diye tısladım dişlerimin arasından. Saçlarımı çekiyordu var gücüyle ve gözlerimde yaşlar birikmişti. Boynundan sıyrılan elimi, boynumu tutan eline indirip yakaladım. Tırnaklarım geçirdim elinin üzerine onu uzaklaştırmak için ama tepinmem, canını yakmam kar etmiyordu.

Diğer elimi yumruk yapıp diz kapağına sertçe saldırdım. Acıyla inledi bu defa ama kıpırdamadı yerinden.

"Aç kulaklarını dinle," diye tısladı tepemden. Bakışlarımı gözlerine kaldırdım. "Ondan ayrılacaksın. Yoksa yemin olsun kardeşimin ölümüne sebep olduğun gibi sevdiğim adam demeden Doru'nun ölüsünü getiririm sana."

"Hiçbir şey yapamazsın," diyerek yüzüme eğilmiş yüzüne tükürdüm. "Sen ona dokunamayacak kadar-" Çıldırmış gibi ittirdi beni. Sırtım duvara çarparken, yüzünü siliyordu eliyle ve gülüyordu.

Doğrudum ve kalktım hemen. Karşısına dikildim. "Hayatımızdan defolup gideceksin Ceylin. Yoksa seni yaşadığına pişman hale getirim! Doru'da diğerleri de bana yaptığını yanına bırakmaz. Babamı tanımadıysan tanı. Zindan eder sana bu hayatı."

Yalnızdım. Ona gücümü geçiremiyordum ama belki konuşarak ikna edebilirim, gözünü korkutabilirim sandım ama gülüşündeki alaycı ima öyle olmayacağını kanıtlar nitelikteydi.

Pantolonun cebinden telefonu çıkardı. Bir görüntülü arama başlattı ve telefonunun ekranını bana doğru çevirdi olanca sakinliğiyle. Bakışlarımı oraya çevirdim. Ekranda akıp giden görüntü tek şerit bir yoldu. Biri arabayla birini takip ediyordu. Yan tarafta ilerleyen araba Doru'ya aitti.

Nefesim kesildi. Ona doğrultulmuş bir silah vardı. Arabasının camı açıktı ve onu hayattan koparmaya sadece bir an yeterdi. Gözlerim bu defa kendi can acımdan çok uzak bir neden için doldu. Onun için.

"Beni çok küçümsediniz siz," diyordu soğuk bir sesle Ceylin. "Bu işi tamamlayacak sadece ben yokum. Bana engel olabileceğini sanıyorsan yanılıyorsun Erva. Ben ölürüm ama bin dirilirim, yine de bu işi tamamlarım."

Deli gibi korkuyordum, hatta titriyordum ama güçsüzlüğü göstermek yenilmenin yarısıydı. Belli etmemeye çalışarak, sakın bir tonda, "Ne istiyorsun?" diye sordum hiç düşünmeden.

"Ölmeni," dedi durmadan duraksamadan. "Hayatta olmanı ama ölmeni. Onun hayatta kalmasını istiyorsan -ki inan bana sevdiğim adam falan demem, gözümü kırpmadan öldürtürüm onu- vazgeçeceksin. Doru'yu bana bırakacaksın."

"Ayrılamam," dedim çatallaşmış sesimle. "İnanmaz. Benim onu ne kadar sevdiğimi biliyor. Sadece o değil, herkes biliyor. İnanmaz!" Çok çaresizdim karşısında. Elimden başka türlü gelmiyordu. Korkuyordum. Yemin ederim kendim için değildi. Onun içindi tüm korkum.

"İnanır!" dedi başını sallayarak. Arka cebinden başka bir şey çıkarıp önüme attı. Ayaklarımın dibine düşen bir fotoğraftı. "Bak!" diye bağırdı. Doru ile ikisinin yatakta olduğu o fotoğraftı önüme düşen. Fotoğrafi gördüğüm o ilk andaki mide bulantısını yine hissettim. Eğildim ve aldım fotoğrafı yerden. "Bu doğru değil," dedim ona inanmadığımı belli ederek. "Doru seninle hiç olmadı!"

Güldü. "Sen ve şu sözüne güvendiğin mert sevgilim. Yalan söylemez değil mi o hiç? Söylemez, doğru. Olmadık ama sen olduğuna inanacaksın," dedi her bir kelimeyi vurgulaya vurgulaya. Ne yapmaya çalıştığını o zaman anladım. Doru ile ayrılmamı sağlayacak bir neden veriyordu bana. Boğazım düğümlendi, yutkunamadım.

"Doru bırakmaz beni," dedim. Ayakta durmakta zorlanıyordum artık. Direnmeye, karşısında aciz görünmemeye çalıştım ama... Bedenimi taşıyamayan bacaklarım çekti beni aşağıya. "Onu bırakamam! O bırakmaz beni! İnanmaz onu sevmediğime, bu fotoğrafa inandığıma inanmaz!"

"İnandıracaksın Erva! Onun hayatta kalmasını istiyorsan bir yolunu bulacaksın!"

"Yalvarırım Ceylin," dedim. Ben buna mecburdum. Şunu yapmaya. Doru'ya doğrultulmuş bir silah varken ve saniyelerle yarışırken, her şey onun dudaklarının arsından çıkacak bir söze mahkumken, aksini nasıl yapardım? "Ne istersen yaparım ama bu onu yıkar..." Gerekirse daha çok yalvaracaktım. Ayaklarına bile kapanırdım.

"Umurumda mı sanıyorsun Erva? Kardeşimin ölümüne sebep oldun sen! Sana acıyacağımı mı sanıyorsun? Eğer öyle olacağını sanıyorsan beyinsizin tekisin! Ben yandım sen de yanacaksın!"

Görüntülü aramadaki kişi, "Vuruyor muyuz?" diye soruyordu oldukça sakın bir tonda. Onlar için bu iş bu kadar kolaydı işte. Adamın sesi bile titremiyordu bunu söylerken. Çekincesizdi. Tetiği çekecekti ve bu iş bitecekti. Gözlerim büyüdü. Doru'nun türküsü odanın içinde yankılanmaya devam ederken Ceylin gözlerini bana çevirdi. "Cevabı alamadık daha Vedat, bekle," dedi gülerek.

Ceylin telefonunu hala benden tarafa tutuyordu. Doru sakın yolda ilerlerken bu onu son görüşümmüş gibi geldi. Gözlerim doldu ona bakarken. Direksiyonu tutan elini baş parmağı kenarında ritim tutuyordu. Keyifliydi. "Onu seviyorum," dedim bir fısıltı gibi. "Çok..."

"Kes!" diye bağırdı bunu duymaya tahammülü yokmuşçasına gür bir sesle. Yaşların doldurduğu bakışlarımı onunkilere kaldırdım. "Sever mi sanıyorsun seni? Ben gittim, ayrıldım, çıktım hayatından diyelim? Seni sever mi Ceylin? O seni hiç-" sevmemiş diyecektim ki gülerek durdurdu beni.

"Seni de sevmiyor Erva. Öyle sanıyorsun. O bir kimsesiz. Sevmeyi bilmez o. Ama ben onu öyle kabul ettim. Asıl sen bir zaman sonra sırf bu sebepten sevmeyeceksin onu. Eksik gelecek. O yüzden," dedi gülmeye devam ederek. "Ben aslında bir anlamda ikinize de iyilik yapıyorum. Onu bana bırakacaksın, sevmese bile, onu aldığımı, senden ayırdığımı bileceğim. Ha, yok bırakmam dersen onu da harcarım. Abimin kaybettiği cana hiçbir şey kıyas değil gözümde. Ne yaparsam yapayım eksik zaten" Son sözlerinin üzerine bastıra bastıra söylemişti. "Söyle şimdi, dediğimi yapacak mısın?" diye sorduğunda bir damla yaş süzüldü gözlerimden ve yanağımdan aşağıya indi. Cevap veremedim.

Bunu yapamazdım ama bu işten nasıl kurtulacağımı da bilmiyordum. Sessizliğim sürerken Ceylin hiç acımadan, telefona, "Vedat," dedi ikinci talimatını verecekmiş gibi. Gözlerinin içine baktım. Başımı iki yana salladım. "Tetiği-" dedi, kendimi kaybetmiş gibi, ilk yenilginin sözleri döküldü dudaklarımın arasından. "Yapacağım." Kalbime bıçak gibi saplandı kendi sözlerim. "Ondan ayrılacağım."

Ceylin gözlerimin içine baka baka, hiç acımadan, "Peşinden ayrılma Vedat," dedi. "Diğerlerine de söyle her an ensesinde olacağız. Karar değişikliği olursa indiriyoruz."

Telefonu kapatıp cebine soktu.

"Ne yap ne et," dedi geriye doğru adımlarken. "Onu ikna et. Yanına yaklaşmasını bile istemiyorum. Senin cezan bu Erva. Diri diri öleceksin.

Abim toprağın altında ama sen üstünde öleceksin!" Odanın ortasına tükürdü. Sonra da geldiği gibi gitti.

Ben olduğum yere yığılıp ağlarken telefonum odanın bir ucunda çalmaya başlamıştı. Kendimi kaybetmiş gibi ağlıyordum ve yerimden kalkacak halde bile değildim.

Ne kadar süre orada öyle kaldım bilmiyorum. İyice tükenmiş haldeyken odanın içine ayak sesleri doldu. Başımı yerden kaldırıp kapıya çevirdim. Gelen Mahir ve diğerleriydi. Doru aralarında değildi.

"Öldürdün bizi korkudan!" diye bağıırıyordu Mahir. Endişeliydi ve öfkeli oluşunun sebebi buydu.

Fırat diğerlerinden önce davranıp beni yerden kaldırırken, Ender onu kenara çekip beni kollarının arasına aldı. "Ne oldu Erva!?" diyordu ama ben onun kolları sayesinde ayakta duruyordum. Cevap verecek halde değildim. Ruhu alınmış bir bedenden ibaretmişimcesine bırakmıştım kendimi ona. Yerdeki fotoğrafı ilk fark eden Yasin oldu.

Eğilip alırken öfkeyle patladı. "Buna inanmadın değil mi?" dedi gözlerimin içine baka baka elindeki fotoğrafı sallarken. Hepsinin gözlerinde görebiliyordum. Ceylin'in burada olduğundan haberdarlardı. O yüzden halime şaşırmamış, fotoğrafın burada oluşunu garipselememişlerdi. Onlar sadece bana bir şey olmasından korkmuşlardı.

"Tanmanların arabası ile girmiş lojmana," dedi Sefa telefonunu cebine kaldırırken. "Arka koltukta. Güvenlik fark etmemiş bile. Zaman Tanman'ı ön koltukta görünce durdurma gereği bile duymamış arabayı."

"Amına koyayım ben böyle işin!" diye çıkıştı Mahir. "Şu kadar adamız bir sürtüğe engel olamadık."

"Çok güçlü abi," dedi Fırat abi. "Karıya resmen bir ordu hizmet ediyor. Onu durdursak neye yarar. Diğerlerini bulamadıktan sonra."

Mahir öfke patlaması yaşıyormuşçasına duvarı yumrukladı.

Yüzünü bana çevirmeden, "Ne dedi sana!" diye bağırdı.

Ender hala ağlıyor oluşumdan sebep beni kollarının arasına çekip göğsüne yaslarken, "Anlat Erva," diye fısıldadı kulağıma. "Neler oldu?"

Hıçkırıkları daha çok serbest kalırken tir tir titriyordu bedenim. Kadir koşturarak odaya girdi o esnada. "Hepsi benim hatamdı. Gözden kayboldu bir anlığına. Kimseye bir şey olmadı değil mi?" diyordu soluk soluğa kalmış halde.

Ceylin'i o takip ediyordu ama Ceylin o kadar güçlüydü ki onu bile atlatmayı başarmıştı. Hiç şansım yoktu.

Yasin fotoğrafı onun ayaklarının dibine fırlattı. "Olan bu," dedi. "Erva'nın aklına girmiş kaltak!"

"Doru'yu aradım," dedi Kadir. "Geliyor buraya. Öyle olmadığını açıklayacaktır sana. Buna inanamazsın Erva."

O zaman konuştum ben. Gözyaşlarımı durduramıyordum ama çaresiz sözlerim onlardan hızlı dökülüyordu şimdi. "Aklıma girmedi. Doru'nun bunu yapmadığını biliyorum," diye bağırdım. Zaman kalmamış gibi devam ettirdim sözlerimi. O buraya gelmeden halletmeliydim.

"Beni onun canıyla tehdit etti." O kadar halsizdim ki zorlukla konuşuyordum. Ben anlattıkça hepsi yumruklarını sıkıyor, daha da öfkeleniyordu.

"Bir şey yapmayacaksınız!" diye bağırdım en son. "Yardım edeceksiniz bana. "Mahir, sen," dedim ıslak gözlerimi ona çevirdim, Ender'in kollarının arasından çıkarken. Şaşırdı kaldı. Ne isteyeceğimi merak ediyordu. "Bu fotoğrafa inanayım diye onayladın beni. Öyle dedin. Onlar birlikte oldu dedin," dedim. İstedğim şey çok ağırdı. Doru öğrenirse onu affetmezdi ama başka çarem yoktu. Benim Mahir'e güveneceğimi bilirdi. Fotoğrafa değil ama onun sözüne güveneceğime inanırdı.

"Beni affetmez. Öyle söylediğime inanmaz da. O beni senden iyi tanıyor Erva," dedi iyiden iyiye düşen bir sesle Mahir. İster istemez anlamıştı beni ve bunu yapmak zorunda olduğunun farkındaydı.

"Arkadaşını seviyorsan," dedim. "Benim için değil ama onun için yap. Ona seni korumak için yaptım de. Bu aşk ona da sana da zarar verirdi de. İnanır o zaman."

*

Herkes gitmişti. Günlüğün sayfalarını toparlamış, fotoğrafla beraber orta sehpanın üzerine koymuştum. Gözyaşlarımı zorlukla durdurmuş, buz gibi bir ifade takınmışım. Öyle zordu ki, oturduğum koltukta onu beklerken ben tekrar gözyaşlarına boğulmamak için kendimi sıkıyordum. Diğerleri gideli yalnızca on dakika oluyordu. Doru'nun şimdi bana ulaşmak için çaba sarf ettiğini hayal ediyordum. Hayal ettikçe de çenem kasılıyor, dudaklarım titriyor, parmaklarım çıplak dizlerime geçiriyordu tırnaklarımı.

"Affet beni," diye fısıldadım gözlerimi kapayarak titrek, cızırtılı sesle. "Ben kendimi affetmeyeceğim ama ne olur sen affet."

Evin kapısı duvara çarpar gibi açıldığında onun geldiğini anladım. Benim kalbim de tam o anda söküldü yerinden.

Doru hızlı adımlarla odaya girdiğinde nefes nefes kalmıştı. Soluklarının sesini duyabiliyordum ama başımı kaldırıp yüzüne bakamıyordum. Çok endişeliydi ve korkmuştu. Bunu anlamak için bakmama gerek bile yoktu. Bakarsam nasıl dayanacaktım? Ondan nasıl ayrılacaktım?

"Erva'm!" dedi hızla atılan birkaç adımda yanıma varıp önüme, dizlerinin üzerine çökerken. Dizlerimde duran ellerimi tuttu, gözlerimdeki yaşlar içime aktı. Ölüyordum ben, lime lime kopuyor, yok oluyordum.

Ellerimi ellerinin arasından çektim.

Derin bir nefes alarak bakışlarımı onun endişeli yeşillerine kaldırdım. *Bu son mu Doru? Söyleyeceklerimden sonra ben bir daha gözlerini göremeyecek miyim?*

Çenem titredi ve ben gözyaşlarıma engel olamadım. Endişesi yüzünde artarken, "Onunla birlikte olmuşsunuz," dedim. Boğazım düğümlendi. İp gibi süzüldü yaşlar yanaklarıma. "Yalan söylemişsin bana Doru. Altı ay öncesi değil, sen birkaç ay öncesine kadar onunlaymışsın."

"Ne?" dedi söylediklerime inanamaz gibi. "Erva ne diyorsun sen?"

Titremekte olan ellerimi dizlerimden kaldırıp önümde salladım. "Konuşma," diyerek durdurdum onu. "Gerçekten seviyordun sen onu ve yalan söyledin bana."

Histerik bir kahkaha attı. "Sen buna inanmış olamazsın. Buna üzülmüş olamazsın! Gözyaşlarının sebebi bu mu Erva?" diye sordu. Uzanacak oldu, geri çekildim. Uzanıp yanaklarımdaki yaşları durdurmak istiyordu ama izin veremezdim. Bana dokunursa devam edemezdim.

"Bak," dedim bağırırcasına elimle sehpa dura fotoğrafı işaret ederek. "Bana bunu getirdi."

Döndü ve gösterdiğim fotoğrafı aldı. İfadesi fotoğrafı incelerken hiç değişmemiş, bana tekrar çevrilen bakışları hala ağlıyor oluşuma inanamıyormuş gibi bakar olmuştu. *Bende inanmadım Doru. Senden hiç şüphe etmedim.*

Fotoğrafı parmaklarının arasında tortop edercesine buruşturdu öfkeyle. "O sürtüğü bu defa öldüreceğim," diye bağınyordu. "Gözünden akan her damla yaş şahidim olsun ki geberteceğim onu!"

"Hiçbir şey yapmayacaksın," dedim. "Bitti Doru, görmüyor musun? Ben artık sana inanmamam."

"Saçmalama yavrum," dedi, elimi tutup beni kendine çekti. Gözlerimin içine baka baka, "İnanmadın buna değil mi? Lan seni ne kadar sevdiğimi bilmiyor musun?" diye bağırdı öfkesi içinden taşar gibi. Bana değil olanlara

kızıyordu. Sesi yumuşadı anında. İfadesi düzelirken, "Erva'm," dedi dolu dolu. Alnı alnıma yaslandı. "Benim sözüm söz değil, yemin.. Olmadı diyorsam olmadı. Ben gözümü açtım seni sevdim. Ağlama gözünü sevdiğim. Ağlama uğruna öldüğüm. Ağlama, öldürme beni. İnanmadım de, Erva. Sana inanıyorum de," dedi çaresizce.

Hıçkırıkları serbest kalırken, ben o an sıkıca sarılmak istedim ona. Sarılıp ayrılmamak istedim. Ama elim kolum bağlı halde başımı iki yanına salladım.

"Mahir onunla birlikte olduğunu söyledi," dedim. Gözleri büyüdü.

"Ne dedi ne dedi! Bizim Mahir, kardeşim Mahir!" Sözlerini başka bir histerik kahkaha takip etti. "Amına koyayım kafayı mı yediniz? Yapmadığım şeyi neden yaptı desin?" diyerek gülmeye devam etti.

"Erva'm" dedi, alnı alnıma tekrar yaslandı. "Hadi şaka yapma bana. Geberiyorum lan! Görmüyor musun?"

"Sen onunla gerçekten birlikteymişsin Doru," dedim gülüşünü bıçakla kesmişim gibi değişti ifadesi.

"Ben..." dedim onu kendimden uzaklaştırıp ayağa kalktım. Biraz daha bakarsam gözlerine yenilecektim. Biliyordum. "Ben istemiyorum artık seni!" diye bağırdım ona dönerek. "Ben bana yalan söyleyen adamı istemiyorum. Sevmediği halde başkası ile birlikte olan adamı istemiyorum. Bunu bile itiraf edemeyen adamı istemiyorum ben!"

"Sen," dedi gülerek. Sahici bir gülüş değildi bu. "Beni onunla gerçekten birlikteyim sanırken bile seviyordun. Şimdi söylediği yalanlara rağmen, gerçek değil ama olsa bile vaz mı geçtin benden Erva?" diye bir soru yöneltti kaldım öyle. Öyle olsaydı bile ben severdim onu. Biliyordu, bunu gözlerimde görüyordu. Bakışlarımı kaçırdım ondan. Düz tutmaya çalıştığım sesimle, "İçimde bir şeyler soğudu sana karşı," dedim. "Elimde değil. Ben kaldıramadım. Ayrılmak istiyorum. Bitsin istiyorum," dedim. Sözler bir çırpıda, kolayca dökülmüştü dilimden ama zorluğunu artık atmayı bırakan yüreğim çekiyordu.

"Ne kadar çabuk soğuyormuşsun sen söyle!" dedi buz gibi bir sesle. Kalktı ayağa ve karşıma dikildi. Hesap sorar gibi çenemi tutup yüzümü yüzüne çevirdi. "Kolay mı beni kendine itler köpekler gibi aşık etmişken?" diye söylendi çatallaşmış bir sesle. "Vazgeçeceksen neden sevdirdin kendini? Bu kadar kolay mı Erva'm?"

Adıma sözlerine rağmen sahiplik eki eklemeyi bırakmıyordu. Çünkü biliyordu ki ben her şeyimle ona aittim. Hep de öyle olacaktım.

Gölmeye zorladım kendimi. Daha ağır gelsin istedim sözlerim ama beni bitireceğinin de farkındaydım. "Yanılmışım. O kadar da sevmiyormuşum demek ki. Vazgeçiliyorsa aşk değildir Üsteğmen! Ben galiba aşkı kendi içimde yaşarken büyötmüşüm. Yaşayınca anladım. Ben seni o kadar da-

"Erva!" diye patladı. Çenesi dişlerini sıkmaktan kasılırken alnında atan damarı gördüm. Eli havalandı ve yanımda duran koltuğa doğru savruldu.

"Sen dün gece benim olmaya hazırdın! Ne diyorsun lan sen!" Parmakları çenemi sıkıyordu ama bunun farkında bile değildi. "Benim olmak istediğini görmedim mi gözlerinde sanıyorsun! Kollarımın arasında sevdadan titrediğini anlamadım mı sanıyorsun? İleriye götürsem şu an benimdin. Ne diyorsun sen!?"

"Kadınım ben!" diye bağırdım sesini bastırmak ister gibi. "Kime dokunsan öyle, isterdi-"

Güldü, gülüşü bıçak gibi saplandı kalbime. "Kim olsa diyorsun yani? Kim olsa öyle olurdu! Ben diye değil-"

"Değil!" dedim ifadesi buz kesti anında. Gözlerini bir anlığına kapatıp açtı. Çenemi tutan eli pes eder gibi serbest kaldı.

Gözlerini gözlerimden kaçırıp, bana arkasını döndü. "Erva," dedi, ilk defa ismim dudaklarından sıradan birinin ismi gibi dökölüyordu. Başarmıştım ama sevinemiyorum. Onun canını kurtarmak için girdiğim yolda ben can veriyordum. "Git yoksa kalbini kıracağım."

Hıçkırıklarım boğazıma dizilmekteydi. Buna rağmen zorladım kendimi konuşmaya. "Mahir'e kızma doğruları söyledi diye. Siz arkadaşsınız, kardeşsiniz..."

"Ben böyle kardeşliğin amına koyayım! Senin de her şeyin de!" diye bağırarak döndü benden tarafa. Eli kapıya doğru savrulurken, "Çık Erva!" diye bağırmaaya devam etti.

Gözlerim nemlenirken tekrar, çıktım evden koşa koşa. Bahçeye kendimi atar atmaz hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlamıştım.

Fırat abi, Sefa abi ve Ender kapıdaydı. Hepsi endişeyle bana bakarken ben durmadan duraksamadan evime koştum. Ender'in peşimden geldiğinin farkındaydım.

*

Ağlaya ağlaya ekiyordum her bir fesleğeni. Yağmurun yıkadığı havada ben yanmaktan kül oluyordum. Yaşlar ip gibi süzölürken yanaklarımdan, yine can dediğim ondan kaybediyordum. Evimin aralık kapısından görünen duvardaki saatin akrep ve yelkovanı denk düşmüştü birbirine... Islak

gözlerim gece yarısında sıkışıp kalırken, ellerim parçalanana parçalanana kazmaya devam ettim toprağı. Yaşlar gözlerimde daha iri damlalara dönüşüp yanaklarıma sızarken, bir ah oldu döküldü kalp acım dudaklarımın arasından. O dilimden döküldü ama geçmedi canımın boş tarafının acısı.

Doru Demir, kavuşmamız yine başka bir ömre kaldı...

"Erva!"

Babamın gür, endişeli sesi çalındı kulaklarıma ama ben durmadan duraksamadan toprağı kazmaya, fesleğenleri ekmeye devam ettim. Yağmur birazdan tekrar bindirecekti.

Doru çekip gitmişti. Gidişini pencereden görmüştüm ama engel olamamıştım. Ben bundan sonra onun karşısına çıkmaya, gözlerine bakmaya, sesini duymaya bile yasaklıydım.

"Erva!" diye bağırdı babam bir kez daha. Sesi şimdi daha yakından geliyordu. Dönmedim arkama. Halimi gören ve gözyaşlarıma engel olamayan Ender'di muhtemelen ona haber veren. Doru'nun arkasından gitmek zorunda kalınca ona haber etmişti.

Mahir ile Doru çok büyük kavga etmişlerdi. Öyle ki bahçede birbirlerine girmişlerdi. Doru onun evini basmış, herkesin yüreğini ağzına getirmişti. Ben pencereden ağlaya ağlaya izlemekten başka bir şey yapamamıştım.

Giderken bana bir bakışı vardı. Öfkeli, ruhsuz. Öldüm sandım. Ben bu gece kaç defa öldüm bilmiyorum.

Nefes alamıyordum artık. Kalbim atmıyordu.

Babamın elini sırtımda hissettiğimde ellerim toprağı kazmaktan kan içindeydi artık. Durdum, duruldum. Öncesinde kendimi sıkıttığının bile farkında değildim.

Sırtımda hissettiğim el çözdü beni. Sığınak arar gibi bağıra bağıra ağlamaya başladım. "Ölüyorum baba! Ölüyorum!"

Sıkıca sarıldı bana ama ben kendimi kaybetmişçesine titriyordum kolları arasında.

"Erva... Erva," diye haykırdı adımları defalarca. Öylesine korkmuştu ki benim için, ben onun endişesini alacak hiçbir şey yapamıyordum.

Halsiz kollarım iki yanımda serbest kalırken, titreye titreye, "Öldüm baba," dedim bir fısıltı gibi, cılız bir sesle. "Maviyi çaldılar benden. Sevdigimi aldılar," dedim. Hıçkırıklarımla soluklarıma yetişemezken, "Zormuş," diye bağırdım. "Nasıl dayanılır baba!"

Gözlerim karanlığa yenilmeden, babamın kollarında kendimi kaybetmeden önce dudaklarımın arasından dökülen son sözlerdi bunlar.

Dayanılmazdı, dayanılmıyordu...

Erva'nın Günlüğü

31 Temmuz 2022 İSTANBUL

Senden uzağa kaçtım.

Korkağın tekiyim ben; çünkü sensizliğe dayanamıyorum. Yanında olup uzakta kalmayı öğrendiğimi sandım ama ben hiçbir şey öğrenememişim. Öğrenilmiyormuş...

Teyzemin evinin bahçesine bile fesleğenler ekdim Doru. Seni anlatıp duruyorum onlara. Ben hala kimselere anlatamıyorum seni, ama onlar dinliyor beni. Biliyorlar seni ne çok sevdiğimi.

Sen bilmesen de kuşlar biliyor, gökyüzü biliyor, ağaçlar bile biliyor. Ben her gördüğüm dilsiz seni anlatıyorum.

Başkasını seversin diye ödüm kopuyor. Senin gibi güzel seven bir adam benden başkasını severse diye olmayan onu kıskanıyorum sonra.

Bana sarıldığın gibi sarıldığını, saçlarını, boynunu öptüğünü... En çok boynunu...

Sonra hiç suçu yokken fesleğenlere de küsüyorum, kendime de.

Gözlerimin önüne gelip duran sana engel olamıyorum ama. Bir sana kızamıyorum.

Doru bir gün yine sever misin beni? Ne olur sev. Sen bir beni sev...

Yüreğimdaki kuşları susturdum bugün. Onlarda anladı senin gittiğini. Benim çaresizce bir tek seni seveceğimi...

Hep, bir seni seveceğimi...

Bölüm Bitti...

Bu ilk kitabın finaliymi dedğim gibi. Kısacık bir aradan sonra yine buradan, kaldığımız yerden devam ediyor olacağız canlar...

Destekleriniz şu zamanda çok önemli benim için. Lal Figan Kitap olsun isterseniz :) İsteyin :) Beğeni ve yorumlarınızı lütfen esirgemeyin.

Takip de edin tabii...

İnstagram alıntıları: piyamor_

Seviliyorsun okuyucu, sen varsan ben de varım...

Sevgilerle, Piyamor...

24. Bölüm - KÖRDÜĞÜM

Merhabalar,

Lal Figan'ın 2. Kitabıyla geldim. Bu kitabın adı Hemsaye.

Gölgesi bir olan, aynı gölgeyi paylaşan demek.

Bölüm Şarkısı: Hemsaye-Fasıl

Beğenmeyi ve yorum yapmayı lütfen unutmayın.

Keyifle okuyun...

1.BÖLÜM

KÖRDÜĞÜM

Kendimi uzun yollar aşmış, onlarca insanla savaşmış, okyanuslarda defalarca boğulmuş, yıkılmaz duvarların altında kalmış gibi hissediyorum.

Öyle yorgun, öyle güçsüz...

Ben bir sevdaya düştüm iki yıl kadar önce.

Önceleri uzaktan, imkânsız ve yüreğime zor olan. Öldürmeyen; ama yaşatmayan... Yasaklı olan, uzanmak istediğinde tutabileceğin kadar yakın olan; ama dokunulmayan.

Öyle zor, öyle imkânsız olan...

En yakın arkadaşımın sevdasıydı, Doru Demir.

Benimse yüreğime çok önceden yerleşmiş olan; ama asla açığa çıkmaması gereken bir sır olan...

Ben yüreğindeki kuşları susturan, dilini lal eden, içinden bir ona çığlık çığlığa seslenen...

Ben ömrü hayatında bir onu seven; ama kavuşamayan...

Ben olmazları öldürmeye çalışmayan...

Çok istedim ama dualarımdan bile uzak tuttum ben onu. Çok sevdim ama uzağına düştüm. Bir kere olsun onu kendime dilemedim.

Ondan ayrı, ona komşu olan evimde tastamam bir buçuk yıl geçirdim. Başkasını sevdi sustum, başkasına sarıldı izledim...

Kısacası ben onu uzunca bir süre içimde demledim.

Görmedi, duymadı, bilmedi...

Kader bu ya, imkânsız sandığım bir gün içinde beni demledi.

Yazdığım günlüğün satırlarıydı başlarda onu bende sevdaya düşüren. Öyle sandım yani... Sevmez sandığım sevince, kendimi öyle kandırdım.

Doru, Ceylin'in benden nefret etsin diye çaldığı, sakladığı günlüğü okumuş. Etkilenmiş, sevmiş, çok sevmiş.

"Olmaz," demiş, "Ama bu iş olmaz!"

Sonra, hiç bakmadığı gözlerimde aramış imkansızlığı. Kendine olmazlardan bir çıkış aramış. Oraya yenildiğini bana sarılıp saçlarımın arasına fısıldadığında öğrendim. "Sende bana imkansızdın, ama ben gözlerine bakınca yenildim," dediğinde.

Günlük, ben bir adam ne kadar sevebilirse o kadar çok sevdim onu. Yüreğime, yüreğime sığınan kuşlara çok zordu; ama ben onu çok sevdim.

Bir o kadar da sevildim. Hayal sandığım gerçek oldu, ayaklarım yerden kesildi ama ben yere çakıldım.

Masal tam da bu noktada bitiyormuş, rüyalar kabusla dönüşüyormuş, ben çok sonra anlıyormuşum.

Öyle oldu yani.

Kader öyle bir vurdu ki yüzüme. "Dur," dedi! "Kavuşmaların mümkün olmadığı, seve seve ayrılmaların mecbur kılındığı bir anda bulacaksın kendini."

Ben tam da şu anda, çok severken ayrı düştüm ondan.

Ceylin kazandı, ben kaybettim. Sevdiğin adamın canı her şeyden öte geliyormuş. Kendinden geçiliyormuş ama ondan geçilmiyormuş.

Can dediğin onunkinden ibaret oluyormuş!

Bir gün tekrar sever mi beni bilmem ama ben ne ondan geçerim ne de bu sevdadan.

Erva'nın Günlüğü

29 Temmuz 2022 Akşamı- İzmir

Saat 20:08

Erva Saraçoğlu'ndan – 29 Temmuz Gecesi - Saat 23:35

Yağmur bir anda bindirmişti. Öncesinde çiseleyen damlalar gittikçe hızlanırken; karanlık, lacivertten kadife geceyi kaplayan ve yoğun bir sisi andıran bulutlar ayın rengiyle yarışıyordu.

İzmir'de temmuz ayının en sıcak günü işte böyle geride kalıyordu. Gece yarısına yaklaşılmaya çok az kala, sırtlandığım ağır yükün altında ezilmiştim ben. Dakikalar önce hıçkırarak hıçkırarak ağladığımı bir gece biliyordu, bir de ben. Pencereye tıklatır gibi çarpan damlalar da şahitti ne halde olduğuma; ama onlar benden daha üzgünmüşçesine boşalıyordu bahçeme. Sessizliğe gömülü evimde... Ağlayamıyordum artık. Kalbimi lime lime eden acıya rağmen ağlayamıyordum. Kimsesiz kalmış gibi hissediyordum kendimi, ama tek gözyaşı dahi dökemiyordum.

Askeri lojman, uzaklara bir yerlere şiddetle inip duran şimşeklerin sesi dışında sessizliğe gömülmüştü. Kalbimdeki kuşlar da susmuştu.

Yüreğimin kuşları vardı benim. Kanatları koparılmadan önce uçar dururlardı. Öyle ki kaburgalarımın çarpardı her kanat çırpışlarında savurdıkları rüzgâr. Canım yanmaz, aksine dünyanın en mutlu insanı sanırdım kendimi. Öyleydin yani...

Bu hayatta kaç kişi delicesine sevdiği ama karşılık alamadığı aşkına kavuşmayı başarmıştı ki? Kaç kişi imkansız mümkün kılabilmişti? Ve... Kaç kişi sevdiğine yasaklanmıştı?

Kavuşmuştuk biz ama şimdi yasaklıydım ben ona. Yüreğime uğramayı bırakan kuşların sebebiydi bu. Şimdi hepsinin kanatları kırık, benimse onları saklayacağım yüreğimin kuytuları yangın yeri...

Doru Demir, sevdiğim adam ve daima seveceğim tek adam...

Bana aşkların en güzelini yaşatmış, imkansızımken bir anda tek gerçeğim olmuştu. Yine aynı sebepten, onu çok sevdiğimden kaybetmiştim ben.

Bu gece bulutların, taşın, toprağın bile bana efkârlı gelişi bu yüzdendi. Bir buçuk yıldır barınmayı başarabildiğim askeri lojman bile içine, küçük evime sığdıramıyordu beni.

"Mahir!" diye bir ses koptu bahçeden. Şiddetle, şakır şakır yağın yağmura rağmen biri deli gibi bağıırıyordu. Öncesinde pencere önünde oturduğum tekli koltuğumdan nasıl ayağa fırladım bilemeden, camın önünde aldım soluğu. Doru'nun sesiydi bu.

Yüreğim ağzımda, yağmurdan dolayı zorlukla gördüğüm bahçeyi hızla tararken, onu gördüm. Kocaman attığı adımlarıyla Mahir'in evine doğru yürüyordu Doru. Yağmur anında sıırılsıklam etmişti kıyafetlerini, çok sevdiğim saçlarını... Saçlarından süzülen damlalar yüzünün her yanına iniyordu. Üzerindeki ince, siyah tişörtü tenine yapışmış, vücudunu ikinci bir ten gibi sarmıştı.

Neden Mahir'e gittiğini ve neden bu kadar öfkeli olduğunu çok iyi biliyordum işte. Ayrılığımızın sorumlusu olarak onu görecekti. Belki üzerine yürüyecek, kardeşim dediği adamı geri dönüşü olmaz bir şekilde kıracaktı. Mahir o ne derse desin kırılmazdı, lakin Doru iyi bilirdi birini kırmak isteyince nereden yaralamaya başlaması gerektiğini. Oradan tutacaktı onu. *Belki de arkadaşlıkları benim yüzümden...*

Gidip onu durdurmakla, kalıp karanlığa saklanmak arasında kalırken ben, yan evin ışığı Mahir kapıyı açmış olacak ki, bahçeye doldu. Ben pencereden görebildiğim kadarıyla anlayabiliyordum. Ve evime, küçük salonuma ulaşan kadar duyabiliyordum onları.

Doru bağarmaya devam ediyor, küfürler savuruyordu. Hiç şüphesiz, ben şu ana kadar onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim.

Mahir'i önceleri olduğum yerden göremezken, sesi yankılandı bahçede. "Lan ne bu gece gece kapı basmalar, yol yordam bilmemeler. Kendine gel Üsteğmen!"

Araya rütbelerin girdiği bir tartışmada, dostluğu çoktan kenara aldıklarını anlamak zor değildi.

"Asıl sen kendine gel!" diye bastırdı onun sesini Doru. "Erva'ya ne dedin sen? Ceylin ile bir ilişkim yokken ona var mı dedin? Bu mu senin adamlığın Yüzbaşı?"

Ne kardeşlikten bahsediyorlardı ne de dostluktan. Ne de Doru karşısındaki adamın rütbelisi olduğunu önemsiyordu. İki yabancı gibi savuruyorlardı sözleri birbirlerinin suratlarına. Şu hâlde olmalarına sebep benken, daha çok sindim karanlığa. Evim, olduğum yer pencereden içeriye sızan cılız bahçe ışıkları kadar aydınlıktı. Daha ağlamam sanırken, ağlayamamam sanırken gözlerim doldu taşıtı yaşlarla. Şimdi ona yabancı olan asıl bendim.

Evden çıkıp birkaç adım atsam sarılabileceğim kadar yakındı ama gidemiyordum. Sarılsam tüm öfkesini alabileceken, yapamayacak kadar uzak mesafeler koymuştum aramıza. Ceylin'in tehditlerini gönlüm razı gelmeyerek kabullenmişim. Şimdi, gecenin tam şu vaktinde olan her şey benim suçumdu.

Daldığım yerden, Doru'nun sesiyle çıkabildim. Gözlerimdeki tomurcuklar artık yanaklarımdan aşağıya iniyordu birer birer. Mahir'in yakalarını toplamıştı Doru'nun eli. Diğeri ise yanında yumruğunu sıkıyordu. "Bu mu kardeşliğin? Ceylin'in lojmana girmesine engel olmamışsınız,

Erva'yı tehdit etmesinin önüne geçememişsiniz, üstüne yalanlar söylemişsiniz!"

"Kimse kimseyi tehdit etmedi!" diye bağırdı Mahir. "Olan ne ise onu söyledik biz. Birlikte olmanız doğru değildi! Daha fazla katlanamadım buna! Ben eşimin kuzenini, kardeşim gibi gördüğüm Erva'yı koruyorum. Sana hesap vermeyeceğim!"

Mahir'in tek yaptığı yalanımı desteklemektir. Ben Doru'yu bu kadar çok severken herkes inanırdı ama bir Doru inanmazdı onu sevmediğime. Sözüne benim kadar Doru'nun da güvendiği Mahir Yargıcı, beni girdiğim çıkmazdan kurtarmak için şimdi böyle konuşuyordu.

"Vereceksin ulan! Söylediklerin yalansa vereceksin! Yüzbaşı!" dedi son kelimeyi uzata uzata tehditkâr bir biçimde Doru. Daha çok topladı elinin altında buruşturduğu Mahir'in gömleğinin yakalarını. Öfke saçıyordu sesi. Çenesi dişlerini sıkmaktan kasılırken ben yanında artık zor zapt ettiği yumruğunu Mahir'in yüzüne geçireceğini sandım. İçim bu defa korku ve endişe ile dolarken yerimden fırlayacak oldum, ama Yasin ve Ender'in sesi duyuldu bahçenin bir başından. Yine kalakaldım yerimde.

Ender, "Yapma abi!" diyerek Doru'yu Mahir'in üzerinden çekmeye çalışıyordu. Yasin ise Mahir'i ondan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Mahir tüm bu yaşananların benim suçum olduğunu bildiğinden en küçük atakta bulunmuyordu. Daha çok kavganın büyümesini sağlamaya çalışır gibi onu tahrik etmek peşindeydi.

Ceylin, eğer herhangi bir yerden izliyorsa olanları; görmeli ve Doru'dan ayrıldığını anlamalıydı. Bu her ne kadar içimde gerçek bir ayrılık olmasa da herkese, en çok da Doru'ya gerçek gelmeliydi. Tüm bu karmaşanın nedeni buydu. Bunu herkes biliyordu ama bir Doru bilmiyordu. Ceylin'e inandığımı, gösterdiği fotoğrafa kandığımı, ondan ayrıldığımı, hatta nefret ettiğimi sanıyordu. Mahir'in tek suçu benim dediklerime uymak ve Doru'yu ayrılığımıza ikna edebilmek için yalan söylemektir. Arkadaşlıkları göz göre göre benim yüzümden hasar alıyordu ve ben durup izlemekten başka bir şey yapamıyordum.

Kavga bahçenin ortasına kadar taşınmıştı artık. Hepsini net bir şekilde görebiliyordum.

Hıçkırma hıçkırma ağlarken ben, "Bitsin lan artık bu oyun!" diye yeri göğü inletircesine bağırdı Doru. "Ne Ceylin umurumda ne görev. Şu saatten sonra bakmam kimsenin gözünün yaşına. Arkamda durmayan bende arkasında durmam şu saatten sonra!"

Doru'nun görev dediği çoktan bitmişti aslında. Ceylin tüm kartlarını açık oynamış, benden nefret etmesinin nedenini bile saklama gereği duymamıştı. Geçmişin kini bugünümüze sıçramıştı. Sevdiğim adamı intikamına aracı belleyip, sonunda benden almıştı.

"Yapmayın abi! Tüm lojman bizi dinliyor. Gözünüzü seveyim tartışmayın!" diye araya girmeye çalıştıysa da Yasin, engel olmayı başaramadı. Doru sıkığı yumruğunu çözüp yere tükürdü tüm öfkesini çıkarırcasına. "Allah şahidim Mahir!" diye bağırdı eli Mahir'in yakasında, diğer eli karanlık göğü işaret ederken. "Sen iyilik diye ettiğinle bizim kardeşliğimizi bitirdin! Ben bugünü unutmam!"

Yemin gibi sıraladığı sözler gözlerimdeki yaşları sicim gibi indirirken yanaklarıma, kalbim paramparçaydı. Doru benim yüzümden en yakın arkadaşından, kardeşim dediği adamdan geçiyordu.

Mahir'in yakasını serbest bırakıp arkasını döndü. Yağmur daha şiddetli bindirirken, durdu derin bir nefes aldı önce. Öfkesi dinene kadar gözlerini kapalı tutmaya çalıştı. Yeşil gözleri karanlık geceye tekrar açıldığında değişen hiçbir şey olmamış, fakat bakışları benimkilerle buluşmuştu.

Ben evimin pencere önünde, karanlığa saklanmışken bile görüyordu, biliyordum. Öyle dikkatli baktı ki yüzüme; affetmem dercesine, ölüyorum sandım. *Ben de kendimi affedemiyorum Üsteğmen'im...*

Gözlerini gözlerimden çekmeden, penceremin önünden büyük adımlarla geçip, evine gitti. Yan yana evlerde oturuyorduk ama öyle uzağa savrulmuştuk ki, aramızdaki kısacık mesafe aşılabilecek gibi değildi şimdi.

Pencerenin önündeki koltuğa bıraktım kendimi. Başımı ellerimin arasına alıp ağladım, ağladım... ağladım. Öldüm.

*

Doru Demir'den – 29 Temmuz Gecesi - Saat 23:35

Mutfağın aralık bahçe kapısı yağmurun şiddetinden gıcırdayarak sallanırken, peşi peşine yakıyordum sigaraları. Biri bitmeden, diğerini söndürüp, bir başkasını. Yüreğim yanarken ciğerimde yansın, ben acısını hissetmeyeyim istiyordum...

Olanları hala aklım almıyordu. Erva'nın Ceylin'e kanması hangi sebeptendi? Yalnızca bunu düşünüyordum. Bir de sarf ettiği ağır sözleri. Dün gece neredeyse birlikte olacakken, o anlardan zevk almasına rağmen aksini iddia etmişti. Benim her anından zevk aldığım, devam ettirmemek için ölüp bittiğim o anları, *"Her kim olsaydı aynı hisseder, etkilenirdi,"* diye

nitelendirmişti. Lakin buna gram inanmamıştım. "*Seni sevmiyorum artık,*" derken bile aslında sevdiğini gözlerinde görmesem... Yine de inanmazdım ona.

Neredeyse iki yıldır beni karşılıksız severken, üstelik Ceylin faktörü en başından beri aramızda duruyorken, bir anda onun yalanlarına inanıp her şeyin bittiğini söylemesi öylesine saçmaydı ki. Tam da bu sebepten sinirliydim ben.

Sigaramı çektim... çektim içime. Dumanını havaya üfleyip bir küfür savurdum. Ona gitmek, kendine gelmesini söylemek istiyordum. Lakin öfkeme yenilip kalbini kırmaktan da delicesine korkuyordum.

Erva, benim bu dünyada tanıdığım en hassas kalbe sahip kişiydi galiba. Ölüp bittiğim yüreği ilk defa bu kadar hassas olmasın istedim. Çünkü Ceylin'in orayı kırmaktan hiç çekinmeyeceğini, onu yaralamaya devam edeceğini adım gibi biliyordum.

Pantolonumun cebinde duran ve yağmurdan nasibini almış buruşuk fotoğrafı çıkardım. Ceylin'in Erva'ya '*biz onunla birlikte olduk,*' diyerek verdiği sahte fotoğrafı. Öylesine profesyonelce hazırlanmıştı ki. Fotoğrafta onu öpüyor gibi görünüyordum ve aynı yataktaydık. Ama yine de inanılacak gibi değildi. Beni benden iyi tanıyan Erva inanmamalıydı.

Fotoğrafı avucumun arasında bir kez daha buruşturup bahçeye, yağmurdan gölcükler oluşmuş çimenlerin üzerine doğru fırlattım.

Havanın nemi içime işlerken, sigaramın dumanını kasvetli havaya bıraktım. O esnada evimin kapısı önce usulca çalındı, sonra açıldı.

Yaslandığım kapı girişinde, kıpırdamadan bekledim.

"Üsteğmen," diye seslendi biri mutfak kapısının girişinden. Mahir'di bu ve ona hala öfkeli olduğumdan dönüp bakmadım bile yüzüne. Muhtemelen uzunca bir süre de bakmasam iyi olacaktı. Yaptığını kendine yedirebilmişti ya... Benim yararına bile olsa, sevdiğim kadına yalan söylemesi, '*onlar Ceylin'le birlikte oldu,*' demesi idi bizi bu noktaya getiren.

Cevap vermeyince yaklaşıp mutfak tezgahına yasladı bedenini. Yüzüne bakmıyordum, fakat ifadesinin sıkıntılı olduğunun farkındaydım. Tanıdığım Mahir her ne olursa olsun öyle olurdu yani.

"Kardeşiz lan biz," dedi beni kendini dinletmeye çalışır gibi boğuk bir sesle. "Kavga ederiz, küseriz ama uzun sürmez bu. Dışarıda söylediklerin çok ağırdı."

Sessizliğimi bozan cümlelerdi bunlar. Ne dostluk bırakmıştı aramızda ne de kardeşlik. Erva'nın sözlerine rağmen inanmamış, gerçeği bahçedeki

tartışmamız sırasında yüzünde aramıştım. İnkâr etme gereği bile duymadan *'yaptımsa ne olmuşa,'* getiren bir adamla benim şu saatten sonra konuşacağım ne olabilirdi?

"Kardeşlik kaldı mı aramızda!?" dedim sert bir tonda. "Erva'ya yalan söylediğinde... Şu zamana kadar bir onu sevdiğimi, onun için neleri göze alabileceğimi bildiğin halde yalan söylemekten çekinmediğinde, bunu da *'senin iyiliğin için; korumak için yaptım,'* dediğinde yaptın. Beni tanıyan Mahir, bu yaptığının beni beter edeceğini bilirdi çünkü. O yüzden, ben kalbini kırmadan çek git abi. Bahçede ne dediysem geçerli. Bundan sonra kimseye eyvallahım yok benim."

"Erva'ya boşuna kızılıyorsun," dedi Mahir onca söylediğime rağmen sadece bunu dillendirerek. "O kız hepimizden suçsuz. Ağır sözler ettin ona. Kovmuşsun evden. Bahçede, penceredeki halini görmedin mi? Perişan olmuş, ağlıyordu."

Ne saçmalıyordu şimdi bu? Evet, üzülmüştü, kötü görünüyordu ama saatler önce evimde o aptal konuşmayı yaparken hiç üzgün değildi. Ben Erva'ya o konuşmadan sebep çok kızgındım. Geçmiyordu, geçiremiyordum.

"Lan biz senin yüzünden bu haldeyiz!" diye patladım. Sigaramı bahçeye sallayıp ona döndüm. Ağzımdaki dumanı ondan tarafa, mutfakın içine doğru bıraktım. "Siktir git Mahir! Ne görev umurumda ne de benim rütbelim olman! Yediğin bok yüzünden bu halde o!"

Elini sıkıntıyla ensesine attı ve orayı kaşır gibi ovuştururken, "Erva gidiyor," dedi çatallaşmış bir sesle. Söylemesi zormuşçasına ama bir o kadar da söylemekte tereddüt ederek. Ben daha dediğini algılayamamışken, "Albay ile konuştuk. Kızını almaya geliyor buraya. Olanlara çok sinirlendi," dedi.

Kulaklarım uğuldadı, kalbim delicesine hızlandı. Ne demek gidiyordu?

"Erva biliyor mu?" diye sordum boğuk bir sesle. "Babasının onu almaya geldiğini... Ne demek gidiyor? Lojmandan mı?"

Aramızdan sessizlik geçti. Yüzüme tereddütle bakıyordu. Bir şey söylemek istiyor da söyleyemiyor gibiydi.

"KONUŞSANA LAN!" Tek elimle yakalarını toplayıp tezgâha yasladım onu. Dünya umurumda değildi şu an. "BİR BOK YEDİN AMINA KOYAYIM! SANA BENİ DÜŞÜN DİYEN OLDU MU? HELE Kİ BU KONUDA! Lan ben uğruna ölürüm onun. ÖLÜRÜM! Mahir, ben ona git dedim ama gitsin diye değil! Amına koyayım, aptal saptal konuştu."

Sevmiyorum seni artık dedi. O böyle söyleyince nevrİM döndü benim. GİT DEDİM AMA GİTSİN DİYE DEĞİL!"

Sesim tüm evimin içinde yankılanıyordu. İrice açılan gözlerim öfkeden mi bilinmez nemlenmiş, görüşümü bulandırmıştı. Elimı yakasından çözüp arkasında duran dolap kapağına çarptım. "Neyin sebebi oldun sen Mahir!?" Sorudan çok kendimle yüzleşmekti bu. Erva kısa zamanda tüm hayatımı elleri arasına almıştı.

O giderse elleri de giderdi...

Aynı anda birçok duyguyu hisseder miydi insan? Çaresiz, yenilmiş gibi hissediyordum. Ama aynı zamanda Erva'ya gitmek istiyordum. Çokça bağırıp, çağırmak. Gerekirse onu çocuk yerine koyup azarlamak. *'Bana aşıksın lan sen! Beni seviyorsun kızım! Kendine gel Erva! Ya gidersin ölürüm ya da kalırsın sen diye ölürüm,'* demek istiyordum.

Yüreğimin sıkıntılı kısmını susturdu öfkeli ve çokça kararlı olan tarafı. Ben her ne olursa olsun onun gitmesine izin vermeyecektim. En başımdan böyleydi bu.

"Onu bırakmayacağımı o da biliyor," dedim fısıldar gibi, kendi kendime konuşuyormuşçasına. "Sende biliyorsun Mahir. Onu sana çok anlattım. Bunu ne diye yaptın bilmiyorum ama vazgeçmeyeceğimi de biliyor olmalısın. "

"Biliyorum," dedi Mahir. Sustu ve bir şey demeden tereddütlü bakışlarını yüzümde dolaştırdı. "İşte tam da bu yüzden yaptık. Onun gitmesine izin ver diye," dedi.

Anlamadım. Bakışları hala konuşmamak konusunda tereddütle yüzümde dolaşırken, daha ben sormadan, "Ceylin Erva'yı tehdit etmiş," dedi. Tüm öfkeme rağmen sanki bunu en başından biliyormuşçasına bir rahatlamayla doldu içim. Vazgeçmediğini de biliyordum, beni hala sevdiğini de. Gözleri yalan söylemezdi onun. Ama akıl öyle haindi ki... Tereddütte bırakırdı insanı.

"Seni öldürmekle, korkutmuş kızı. Mahmut Sarnıç kardeşiymiş. İntihar eden şu teröristin kız kardeşiymiş Ceylin ve Erva'yı suçluyormuş. Buna sebep tek onu görüyormuş," diye devam etti Mahir.

Ben o an konuştuğumuz konunun aksine; yüzümde aptal, Erva'nın bana yeni yeni öğrettiği bir gülümsemeyle kalmıştım öylece. Öyleyse kolaydı. Mesele bensem, benim canımsa kolaydı. "Ben onun isteğine uydum. Şu ana kadar Erva benden istedi diye yalan söylüyordum. Ama senin ondan vazgeçecek gibi görünmediğin ortada. Olmaz Doru," dedi Mahir. Daldığım

yerden yüzümde yine bir gülümsemeyle çıktım ama bu defa daha yarım, eksik.

"Vazgeçilir mi?" dedim gözlerinin içine baka baka. "Erva'dan vazgeçilir mi?" diye sordum vazgeçmem dercesine.

"Geçmelisin ama Doru," dedi Mahir vurgulu bir sesle. "Vazgeçmezsen Ceylin ona söylediği şeyi yapmakta kararlı. Yasin bir şey buldu. Bu kızın terör örgütü ile bağlantısı olduğunu sonunda ortaya çıkarmış olabiliriz. Eğer ondan uzak durmazsan hem hayatın tehlikeye girecek hem de biz aradığımız kanıta ulaşamayacağız."

"Ervasız hayatıma sokayım! Kimin umurunda Mahir? Sen olsan canın uğruna vazgeçer miydin Gülru'dan?" Geçmezdi. Mahir herkesten geçirdi ama karısından asla vazgeçmezdi.

Beni en iyi anlaması gereken kişi o olması gerekirken, gözlerimin içine anlamaz gibi bakıyordu. Belki de hala beni ikna etmeye çalıştığıındandı bu bakışların sebebi. Yüzümdeki yarım, eksik tebessüm de silinip yok oldu.

"Albay'ın emri!" dedi kararında net olduğunu ortaya koyarcasına. "Kızından uzak duracaksın. Şu Erva'nın Yeni Zelanda'dan İzmir'e gelen arkadaşı," dedi ve hatırlamaya çalışır gibi duraksayınca, "Yankı puştı," diye tamamladım sözlerini. "Ne olmuş ona?"

"Onu Ceylin çağırmış olabilir. Adam gelir gelmez Albay'a '*kızınızd*an mesaj aldım,' demiş. '*Dönmemi istediğine dair. Ben o yüzden buradayım. İnaniyorum bu defa çok farklı olacak,*' diye geveleyip durmuş-"

"Yapmaz," dedim aniden yükselerek. "Erva ona mesaj falan atmaz! Yalan söylüyor evveliyatını siktiğim!" Elim yanımda tekrar yumruk olurken, "Babasına göre de bana göre de bu böyle. Ceylin muhtemelen karıştırmaya çalışıyor ortalığı," dedi Mahir.

"Ortada bu kadar karmaşa varken," diye devam ettirdi sözlerini. O daha konuşmaya başlarken ben anladım nereye varmak istediğini. Uzak dur diyecekti. En azından karışıklık çözülene kadar Erva'ya yaklaşma diyecekti.

Ondan uzaklaşıp geri çekilirken, "Doru sabrın sonucunda açılır tüm kapılar," dedi içim daha da çok karanlığa gömüldü benim. "Nasıl uzağında kalayım?" dedim artık o kadar da kararlı çıkmayan sesimle. "Can lan bu, can," dedim. "Canan şuraya dursun. Ben kimseyi böyle sevmedim Mahir. Candan geçilir mi?"

"Bir süreliğine. Selametın o olacaksa, geçilir," dediğinde ben bir adım daha geri çekildim.

"Ceylin'in istediği bu. Yüzbaşı!" dedim yutkunarak. Boğazımda kocaman bir yumru peyda olurken konuşmaya zorladım kendimi. "Ağlıyor. Benden sebep olanlara dayanamazken... Nasıl bırakayım onu o halde. Sen gelmeseydin ben onun kapısına dayanacaktım. Etme eyleme diye yalvaracaktım gerekirse. Şimdi gitme o kapıya, bırak ağlasın diyorsun. Nasıl gönlüm el versin onu bu halde koymaya. Benim için ağlıyor, benim yüzümden."

Mahir başını salladı ve benden gözlerini kaçırdı. İçinde o da kararsızlık yaşıyordu, gözlerinde görüyordum bunu. Lakin daha kararlı bir sesle, "Üsteğmen Doru Demir," dedi.

"Albay'ın emriyle, Erva'dan uzaklaştırma aldın. Emre itaatsizlikte hakkında işlem başlatılacaktır ve meslekten men edilmeye kadar götürülecektir. En küçük temas kurman yasaktır. Ceylin davası çözülene kadar hem senin canını hem de onun canını korumak için bunu yapmak zorundayım. Affet beni," dedi ve yüzüme bile bakmadan çıkıp gitti.

*

Erva Saraçoğlu'ndan – 30 Temmuz Gecesi - Saat 00:00

Ağlaya ağlaya ekiyordum her bir fesleğeni. Yağmurun yıkadığı havada ben yanmaktan kül oluyordum. Yaşlar ip gibi süzülürken yanaklarımdan, yine can dediğim ondan kaybediyordum. Evimin aralık kapısından görünen duvardaki saatin akrep ve yelkovanı denk düşmüştü birbirine... Islak gözlerim gece yarısında sıkışıp kalırken, ellerim parçalanana parçalana kazmaya devam ettim toprağı. Yaşlar gözlerimde daha iri damlalara dönüşüp yanaklarıma sızarken, bir ah oldu döküldü kalp acım dudaklarımdan arasından. O dilimden döküldü ama geçmedi canımın boş tarafının acısı.

Doru Demir, kavuşmamız yine başka bir ömre kaldı...

"Erva!"

Babamın gür, endişeli sesi çalındı kulaklarıma ama ben durmadan duraksamadan toprağı kazmaya, fesleğenleri ekmeye devam ettim. Yağmur birazdan tekrar bindirecekti.

Doru çekip gitmişti. Gidişini pencereden görmüştüm ama engel olamamıştım. Ben bundan sonra onun karşısına çıkmaya, gözlerine bakmaya, sesini duymaya bile yasaklıydım.

"Erva!" diye bağırdı babam bir kez daha. Sesi şimdi daha yakından geliyordu. Dönmedim arkama. Halimi gören ve gözyaşlarıma engel

olamayan Ender'di muhtemelen ona haber veren. Doru'nun arkasından gitmek zorunda kalınca ona haber etmişti.

Mahir ile Doru çok büyük kavga etmişlerdi. Öyle ki bahçede birbirlerine girmişlerdi. Doru onun evini basmış, herkesin yüreğini ağzına getirmişti. Ben pencereden ağlaya ağlaya izlemekten başka bir şey yapamamıştım.

Giderken bana bir bakışı vardı. Öfkeli, ruhsuz. Öldüm sandım. Ben bu gece kaç defa öldüm bilmiyorum.

Nefes alamıyordum artık. Kalbim atmıyordu.

Babamın elini sırtımda hissettiğimde ellerim toprağı kazmaktan kan içindeydi artık. Durdum, duruldum. Öncesinde kendimi sıkıştığının bile farkında değildim.

Sırtımda hissettiğim el çözdü beni. Sığınak arar gibi bağıra bağıra ağlamaya başladım. "Ölüyorum baba! Ölüyorum!"

Sıkıca sarıldı bana ama ben kendimi kaybetmişçesine titriyordum kolları arasında.

"Erva... Erva," diye haykırdı adımı defalarca. Öylesine korkmuştu ki benim için, ben onun endişesini alacak hiçbir şey yapamıyordum.

Halsiz kollarım iki yanımda serbest kalırken, titreye titreye, "Öldüm baba," dedim bir fısıltı gibi, cılız bir sesle. "Maviyi çaldılar benden. Sevdiğimi aldılar," dedim. Hıçkırıklarımla soluklarıma yetişemezken, "Zormuş," diye bağırdım. "Nasıl dayanılır baba!"

Gözlerim karanlığa yenilmeden, babamın kollarında kendimi kaybetmeden önce dudaklarımla arasından dökülen son sözlerdi bunlar.

Dayanılmazdı, dayanılmıyordu...

Saatler sonra gözlerimi yatak odamın sabaha karşı ilk ışıklarına açıldığında annem yatağımın hemen yanında bavul hazırlıyordu. Babamın ise salon tarafından yaptığı telefon görüşmesinin sesleri geliyordu. Bir şey duyacak da anlayacak da halde değildim. Avuçlarımla ve parmaklarımla bir kısmı sargılıydı. Başımda delici bir ağrı kol geziyordu. Aldığım sakinleştiricilerdendi bu. Ben onsuzken bir türlü sakin kalamıyordum çünkü.

Annem ne zaman gelmişti, toplanan bavul niçindi, babam hiç uyumamış mıydı? Tüm bu soruların cevabı yoktu bende. En önemlisi saat kaçtı?

Aklıma isyan eden sorular kesildiğinde ben asıl meselemin içinde buldum kendimi. Doru'dan dün akşam ayrılmıştım ben.

"Evet, evet! Bade'nin eşi olan Bora. Bacanağım olan. Erva teyzesine gidecek. O uçak o yüzden iniş yaptı askeri uçak pistine. Pilota haber verin

birkaç saate orada olacak Erva. İstanbul'a kızımın sağ salim gitmesini sağlayacaksın Yasin. Tüm kontrollerini yap," Babamın şimdi az da olsa anlaşılır gelen sesi ve sözleri ile daldığım yerden çıktığımda, annem uyandığını fark etti.

Ona ne söylemişti babam? Bayıldığımı mı? Doru'dan ayrıldığımı mı? Babam Doru ile birlikte olduğumu biliyordu ama annem bilmiyordu. Yüzüme endişeyle bakıyordu. Aylar önce beni hastane odasında gördüğü andan farklı değildi ifadesi.

"Anne," dedim cızırtılı, boğuk çıkan sesimle. "Babam kiminle konuşuyor?" Konuştuklarını duymuştum duymasına ama anlayamıyor, anlamlandıramıyordum. Kafamın içinde bir uğultu vardı ve hiç susmuyordu. O an annemin endişesini hafifletebilecek ne haldeydim ne de doğru düzgün düşünebiliyordum.

Annemin endişesi yüzünden ciddiyetle silindi. Dikleşirken omuzları gözlerimin önünde, oldukça kararlı ve net bir şekilde, "Gidiyorsun Erva," dedi. Bundan ne anlamam gerektiğini elbette ki bilmiyordum.

Ben hıçkırığa hıçkırığa ağlamak ile gözlerimi tekrar kapatıp, karanlığa hapsolmek arasında bir yerlerde geziniyordum. Aklımdan ne onu atabiliyordum ne de başka bir şey düşünebiliyordum.

O an düşüncelerimden nasibini alan ve nemlenen gözlerimi anneme çevirdim. "Nereye?" diye sordum ama benden bağımsız dökülmüştü sanki bu soru dilimden. Öylesine halsiz, öylesine yorgundu ki bedenim.

Sorumu annem cevaplayacakken babamın sesi doldu odaya. Telefonunu kapatmıştı ve elinde tutuyordu. Kapı girişinden, annemin ifadesinin bir benzeriyle, "İstanbul'a. Teyze'nin yanına," diye seslendi.

"Neden?" diye sordum, boşaldı yaşlar gözümünden. Katıla katıla ağlıyordum şimdi işte. "Sürgün mü ediliyorum? Hiç suçum yokken hem de."

Bu hikâyenin tek dilsizi, suçsuzuyken tüm cezalar bana mı yüklenmişti? Sevmiştim, sevme demişlerdi. Elimden alınmıştı o, tutamamıştım. Şimdi de git mi diyorlardı?"

"Korunabilmen için," dedi annem bakışlarını benden kaçırırken. Ağlayacak olmuştu o da. Her şeyi biliyordu, biliyorlardı.

"Uçak birkaç saate hazır. O kızla daha fazla aynı şehirde kalmanı istemiyorum," dedi her kelimenin üzerine basa basa babam. "Delinin teki! Cezmi Aşır denen Terörist kayıplara karıştı. Lojmanın girişinde iki şüpheli yakalandı. Daha çokları her yerde. Lojmanın içinde bile olabilirler."

Duyduklarıma korkmuyordum. Ben Ceylin'den hiçbir zaman korkmamıştım. Ama ben gitmek istemiyordum. "Benim burada kalmaya sebebim-"

"Hiçbir sebeb yok!" diyerek kestirip attı babam sözümü. "İş ise canı cehenneme! Doru ise sebeb..." Durdu, sözleri boğazına durmuş gibi yutkundu. Lakin hala gözlerimin içine bakıyordu. En küçük kaçırmıyordu. "Senden vazgeçti," dedi.

Her şeyi biliyorlardı. Onu ne kadar sevdiğimin farkındaydı ikisi de. Ama ben Doru'nun benden vazgeçtiğini o ana kadar bilmiyormuşum. Kabullenememişim meğer. Yaşlar sicim gibi inerken yanaklarıma, ellerimi yüzüme kapatıp hıçkırığa hıçkırığa ağladım. Babam konuşmaya devam ediyordu.

"Varsa kaderinde, bir gün çıkar yine karşına Erva," dedi bu defa daha yüreğe dokunan, yumuşak bir sesle. "Ama o zamana kadar git kızım."

Babamın sözünü annemin sözleri takip etti. "Erva, babana güven. O senin iyi olmanı istiyor. Bende öyle. Kardeşinin kinini hala güden bir kızdan her şey beklenir. Hele ki o kişi ölmüşse..."

O dakikadan sonra ne annemin sözleri ulaştı kulaklarıma ne de ben dinledim. Yitip gitmişim gibi yumdum gözlerimi tekrar.

Aklımla yüreğimin karmaşası başladı sonra. Biri *git, dayanamazsın ona yakın olmaya alışmışken, uzak dur* diyordu. Diğeri, *kalırsan o sana uzak, bu daha çok yıkar seni* diyordu. Ama *onu göremeden nasıl yaşanır ki* diye soruyordu hemen arkasından. Düşüncelerimin birinde bile o yanımda durmuyordu ve ikisinde de gitmem gerekiyordu.

Ben yatağında onu düşününce düşününce uyuya kalmışım. Bedenim dayanamamış daha fazla, kendini kapatmış aslında. Gözlerimin tekrar açılışı tam iki saat sonraydı. Annem de babam da ortalarda görünmüyordu. Kendimi yataktan kalkmaya zorladım. Bacaklarımı yatağın yanından sallandırıp doğruldum zorlanarak da olsa önce. Sonra sargılı ellerimle yatağın kenarına tutunup ayağa kalktım. Ellerim kanla karışık toprak kokuyordu. İkisine de tentürdiyodun kokusu bulaşmıştı.

Bu benim içinde bulunduğum durumun özeti gibiydi. Yarala, sar ama izi kalsın. Geçmesin, geçireme...

Ağır ağır yürüyüp önce mutfığa gittim. Dilim damağım kurumuş, günlerce susuz bırakılmış kadar susamıştım. Susuzluğumdan daha baskın gelen ise vücudumdaki halsizlik hissizdi. En son uyuduğumda bu kadar değilken, şimdi sanki katlanarak artmış, sersemleşmişim. Tüm bunlara

rağmen benim yine sakinleştiricilere ihtiyacım vardı. Dolaptan çıkardığım suyu bardağa bile doldurma gereği duymadan kafama dikip serinlerken, mutfakımın kapısı tıklatılıyordu.

Evimin mutfak tarafından pek kimse gelmezdi. Elimdeki şişeyi masaya bırakıp kilitli kapıya doğru yürüdüm. Yarı cam kapının önündeki ince tül ardındakini görmemi engelliyordu.

Tülü önce biraz, sonra tamimiyle araladım. Karşımda duran burada olmasını beklediğim son kişi bile değildi.

Doru mutfak kapımın önündeydi. Dün akşamki ıslak kıyafetlerini değiştirmiş, beyaz bir gömlek giymişti üzerine. Her zaman muntazam olan saçları ve sakalları dağınıktı. Ve çokça uykusuz görünüyordu.

Hiç uyumamış kadar, çökmüştü gözlerinin altları. Nasıl göründüğümü bilmiyordum ama berbat bir halde olduğuma emindim.

Üzerimde muhtemelen annemin giydirdiği açık yeşil bir pijama takımı vardı. Saçlarım tepemden dağınık bir şekilde topluydu.

Titreyen ellerimle uzandım kapının koluna.

Ne diye geldiğini bilmiyordum ben ama ona ne diyeceğimi düşünüyordum. Kapıyı önce biraz araladım, sonra, "Doru," dedim kendime zor yeten bir sesle. "Sen neden-"

Önce beni kenara alıp kapıyı sonuna kadar açtı ve içeri girince hemen arkasından kapadı. Üstüne kilitledi.

Ne yapmaya çalıştığını henüz anlayamamışken kolumu tutup beni arka odaya doğru çekti. Yatak odama doğru.

"Doru," dedim tekrar ama bu defa çaresizce. O an hem benden vazgeçmemiş olması için yalvarıyordum içimden hem de vazgeçmiş olması için. Ne yapmaya çalıştığını anlamıyordum.

"Sus, Erva," dedi ve beni odaya sokup oranın da kapısını kapatıp arkasından kilitledi.

Sonrası...

Kendimi kapıya yaslanmış halde buldum. Elinin biri başımın yanından kapıya dayandı, diğeri çenemi avuçladı nazikçe.

"Beni iyi dile," dedi gözlerimin içine baka baka. Kalbimin gümbürtüsü, hızlanan soluğumun şiddetine karıştı. Gözlerini gözlerime dikmişti ve iki kan çanağına dönüşmüş yorgun gözleriyle bakıyordu içine.

Tek düze aldığı ve bıraktığı sıcak solukları yüzüme doğru salınıp, dağılırken ağlayacak gibi oldum ben. "Doru," dedim. Gözlerine bakmaya dayanamıyordum. Saklanamıyordum. "Bırak, gidiyorum ben."

"Dinlemeden olmaz," dedi ağlayacağını anlamış gibi. Çenemi avuçlayan elinin baş parmağı usul usul yanağımın yanını sevdi.

"Erva ben dün gece kaç kere öldüm haberin var mı?" diye sordu. "Kaç kere senin için yaşadım. Vazgeçmem lan ben senden. Görevmiş, dostmuş, düşmanmış umurumda değil benim. Bir sen Erva."

Ellerimi kaldırıp yüzünü avuçlarımla arasına alırken, "Yalvarırım," dedim. Ağlıyordum artık. "Konuşma, sus! Gitmem gerekiyor benim-"

"Gitsen de," diyerek böldü beni ve dudaklarını dudaklarıma yanaştırırken, "Ben hep peşindeyim. Bırakmam!" dedi üzerine basa. "Unutma bunu olur mu?"

Dudakları dudaklarıma kapandı, teslim oldum. Tüm teslim oluşlarım onaydı benim. Tüm yenilgilerim... Ağlaya ağlaya öptüm, sevdim. Son defaymış gibi öptüm. Eli saçlarıma, enseme, omuzlarıma karıştı. Geçtiği her yeri sevdi, izini bıraktı. Ben ona, o bana aitken her şey mümkünmüş gibi geldi...

"Gitme vakti Erva!" diye yan koltuğumdan seslenen annemin sesiyle ve omzumdaki dokunuşuyla uyandım ben uçaktaki koltuğumda. Parmaklarım gözlerimi açmadan dudaklarımla üzerine kapanırken, kirpiklerim bile ıslanmıştı göz kapaklarımla altını dolduran yaşlardan sebep. "Anne," dedim belli belirsiz. "Rüya gördüm."

"Onu mu?" diye sordu annem üzgün bir sesle, yanağıma sızan yaşla başımı salladım ağır ağır. "Anne gözlerimi açamıyorum ben. Gider diye açamıyorum. Kalalım mı biraz daha böyle," diye sordum başım tekrar yaslandı koltuğumun arkasına.

Ağladım ağladım... Bana ağlamayı öğreten adamdı ama onsuzluğa ağlayacağını bilseydim... Boğazımda hasretinden sebep bir yumruyla, "Nasıl dayanılıyor?" diye sordum. Beni en iyi annem anlardı.

"Dayanılmıyor," dedi annem ağlamaklı bir sesle. Saçlarımla seviyordu. "Ama senden vazgeçmemişse, sonrasında tüm yaraların sarıyor, ayrı düşmelerden açılan tüm yaralar kabuk bağlıyor. Unutulmuyor ama... Alışacaksın kızım."

Alışılıyordu ve muhtemelen alışamayacaktım. Beni bir gün yine sever miydi bilmiyordum; ama ben gerekirse gözlerimin önünden gitmesin diye, bir gün gelir umuduyla ve o güne kadar dayanabilmek için gözlerimi kapalı tutacaktım.

Yasin sesleniyordu artık iniş yapmış uçağın bir başından.

"İnmemiz gerek artık!"

Babam annemle beni ona emanet edip uğurlamıştı lojmandan. Uçak pistine bile gelememişti; çünkü onlar çoktan Ceylin'in izini sürmeye başlamıştı. Annem benimle İstanbul'da kalacaktı. Ne kadar süre burada olacağımızı bilmiyorduk. Ben Doru'dan ne kadar uzak kalacağımı ve onu bir daha ne zaman göreceğimi bilmiyordum.

Gözlerim uçağın aydınlığına aralandı karanlıktan. Doru'nun hayalleyip durduğum görüntüsü sis olup dağıldı.

*

Doru Demir'den – 31 Temmuz - Saat 17:40

Mahir'in araması ile toplanmıştık bahçede. Mahir her ne dönüyorsa hepimizden önce öğrenmişti ve onun gelmesini bekliyorduk. Sefa ile Fırat arabalara gitmişti. Bir yere gidilmesi gerekiyordu ama henüz neresi olduğunu Mahir dışında kimse bilmiyordu.

Ender'in telefonu arka cebinde çalmaya başladığında, "Aç," dedi Kadir hemen. "Mahir'dir."

Ender ekrandaki ismi görür görmez telefonu hoparlöre alıp bize doğru yaklaştırdı.

Mahir'in sesi cızırtılı bir şekilde ulaştı. "Uçak hazır. Vakit kaybetmeden askeri piste gidin. Ceylin kaltağı başka bir oyunun daha içindeymiş. Erva'nın hayatı tehlikede. Albay öğrenince yıkıldı. O da çoktan İstanbul'a doğru yola çıktı."

Telefonu Ender'in elinden çarpıp aldım. Kalbim ağzımda atarken durdu zaman. Yer ayaklarımın altından çekildi. "NE DİYORSUN SEN? NE OYUNU!?" diye bağırdım. "NESİ VARMIŞ EVA'NIN? NE DEMEK TEHLİKEDE!?"

"Doru," dedi Mahir konuşmaya çok da zaman yokmuş gibi telaşla. "Vakit yok abi. Ceylin kızı gönderelim diye yapmış. Ayrılık falan sadece oyalamak içinmiş. Erva'yı yalnız yakalamak için. Lojmandan çıkaralım diye... Bizi en başından beri biliyormuş. Araştırdığımızı. Oynamış bizimle! Hasta karı seni istiyor ama bunu Erva'yı öldürerek yapacak! İntikamını böyle alacak-"

O dakikadan sonra ne Mahir'i duydum ne de bir şey dedim. Sadece arabama koştum. Diğerleri arkamda kalırken tek duam Erva'ya ulaşmaktı. Ondan önce ulaşmak!

Bölüm Bitti...

Hemsaye'nin ikinci bölümünde görüşmek üzere...

***Alıntılar için instagram: piyamor_
Beğenmediyse beğenelim mi :)***

25. Bölüm - YARIM

Merhabalar,

Hemsaye birinci ve ikinci bölümde sık sık ağız değişikliğine gitmek durumunda kaldım. Yani bir Erva bir Doru tarafından anlatım yaptım diyebilirim. Umarım bu sizi yormuyordur. **Karışıklık olmaması adına geçişlerde saat ve tarih bilgisini bol bol kullandım. İlk bölümde zaman sıralı bir şekilde akarken bu bölümde birkaç geriye dönüşlerimiz olacaktır.** Bunu göz önünde bulundurarak okumanızı rica edeceğim.

Genelde hiç kimse kitabın başında bu kadar çok karakter ağız değişikliği yapmaz ve kaçınır. Çünkü konunun karışma, bölünme, dağılma gibi riskleri mevcuttur. Lakin bu bir serinin ikinci kitabıdır ve ilki okunmadan ikincisi okunamaz. Bu yüzden sorun olmayacaktır diye umuyorum.

İlk kitabın sonu öyle bir yerde bitti ki, Erva ve Doru ayrı yerlere düşmek durumunda kaldılar. Bundan sebeptir, bu bölümde de sık sık geçişler olacak. Sonrası aydınlık inşallah :)

Beğenmeyi, yorum yapmayı ve elbette takip etmeyi unutmayın olur mu?

Lal Figan çok büyük bir olasılıkla düzenlenmesi biter bitmez kitaplaştırılacaktır. Bir şeyler kesinleşmeden haber vermeyi sevmesem de aksilik olmazsa diyerek yine bir açık kapı bırakayım. Desteklerinizi esirgememeniz beni çok mutlu eder.

Keyifle okuyun...

2.BÖLÜM

YARIM

*

Erva Saraçoğlu'ndan - 31 Temmuz Sabahı - Saat 10:20

Teyzemlere iyiymişim gibi rol yapmaktan ibaret geçiyordu son üç saatim. Teyzemin İstanbul Boğazına komşu olan evindeydik. Bahçeye, deniz manzarasına karşı kurdukları masanın etrafında toplanmıştık. Bahçe de manzara da oldukça huzur veriyordu. Lakin ben içimde ağlayan kuşları

susturamıyordum. Emindim ki herkes olanın farkındaydı ve ben boşuna çabalayıp duruyordum. Önüme konulan hiçbir şeyi yiyemiyordum.

Annem ile teyzem birbirini uzun zamandır görmediklerinden, fazlaca özleşmişlerdi. Bizim İstanbul'a zorunlu yaptığımız misafirliğin dışında, onlar tüm sorunlardan bir an için sıyrılmış ve kahvaltı masasının yanındaki minderli bahçe koltuklarında sohbetle koyulmuşlardı.

Teyzem Bade'nin; İzmir'de benimle aynı lojmanda yaşayan kuzenim Gülrü'dan başka üç çocuğu daha vardı. Hepsi evlenip barklanmıştı.

Arden abim Gülrü'nun beş yaş büyüğüydü ve Esra adındaki eşiyile birlikte teyzemlerin boğazdaki evinde yaşıyordu. Esra'nın adı Eren olan bir oğlu olmuştu yeni. Daha taze evli olmalarına rağmen çocuk için beklemek istememişlerdi ve bana göre de iyi yapmışlardı. Ben Eren ile maalesef yeni tanışıyordum. Koyu kumral saçlara sahip olan Arden abimin, tam bir kopyası gibiydi. Onun gibi son derece gülekti, ama arada kaşlarını çatı mı tam çatıyordu. Akabinde de bağıra bağıra ağlamaya başlıyordu.

Gülrü, Tekin Ailesinin en küçüğü olduğundan, ondan büyük iki kardeşi daha vardı. Derim Tekin teyzemin oğlu değildi. O evin en büyüğüydü ve Bora eniştemin başka bir kadından olma, varlığını çok sonradan öğrendiği oğluydu. Aileye sonradan dahil olmasına rağmen ben dahil hepimiz çok sever ve sayardık onu. Bir abim yoktu ama olsaydı onun gibi olmasını isterdim hep.

Meyra Tekin ise teyzem ve eniştemin ilk çocuklarıydı. Evlat edindikleri ilk çocukları. Meyra ablam kimsesiz olunca onu eniştem ve teyzem evlat edinmiş. Daha Arden abimin varlığı anne karnında bile değilken...

İşin içine biraz kader karışmış ve aile bağlarından ayrı, bambaşka bir yerde Derim abim ile Meyra ablam tanışmışlar. Evlenmişler.

Onlar aynı evin içinde hiçbir zaman kardeş gibi büyümemişler. Yeni duyan biri için bu her zaman kafa karıştırıcı bir ayrıntı olabiliyor. Elbette mantıklı açıklamaları var ama oldukça uzun hikâye.

Tekin ailesinin tüm fertleri bizim için toplanmıştı bu sabah. Herkes masadaydı.

Meyra ve Derim çiftinin dört çocuğu anne ve babasının yanında sıralı bir şekilde oturuyordu. En büyükleri Dafne Aden Tekin, ikiz olan Pars ve Arslan Tekin ve en küçükleri Katre Asel Tekin.

Son birkaç dakikadır üç yaşına yaklaşan Katre ile bakışıyorduk. Bana gülümseyip dururken o, ister istemez benim de yüzümde tebessüm oluyordu.

Doru'yu halen aklımdan çıkarabilmiş değildim ama kalabalık içinde kalınca bir an için o kederli halimden de sıyrılabilmişim galiba.

"Babam da burada olacak birazdan," dedi Derim abim Arslan'ın yememek için direndiği domatesi kendi çatalına takıp oğlunun ağzına uzatırken. "Gelişinize hepimiz gibi o da çok sevindi," dedi ve durdu bir süre. "Gelir gelmez anneme ön bahçedeki çiçekler konusunda yardım edecek kadar, fesleğen dikerken ağlayacak kadar ne yaşadın hepimiz biliyoruz." İtirafı yüzüme tokat niyetine indi. Aslında onların bildiğini biliyordum ama bir anda böyle işitince...

Derim abim üzüldüğümü görünce, yüzüme beni anlıyormuş gibi baktı kısacık bir süre için. Masa kalabalık olduğundan asıl meseleyi açmaktan çekinceli durduğunu biliyordum. O da Bora eniştem ve Bade teyzem gibi olanları biliyordu. Yani İstanbul'a asıl geliş nedenimizi.

"Sonra seninle bir konuşalım Erva," dedi sesini temizleyerek. Düşüncelerimi doğrular gibi başını salladı. Aynı şekilde karşılık verdim.

"Bende tanışmıştım onunla," dedi Meyra ablam kocasının yanındaki sandalyeden. Ceylin'i kastediyordu. Bakışlarım ona çevrildi. "Hiç beklemezdim Erva. Yeri değil biliyorum ama... Nasıl anlamadın? Hadi hepimizi kandırdı. Sen nasıl anlamadın?" diye sordu.

Yutkundum. Elimde boş boş tuttuğum çatalı masaya, tabağımın kenarına bıraktım. Derim abim karısına konuyu kapatması için kaş göz ediyordu ama saklayacak pek bir şeyim kalmadığından, "Sorun değil Derim abi," dedim. "Herkes biliyor zaten."

"Doru ile..." dedi kenardan Arden abim.

Arden abim bir doktordu. Benim durumumu öğrenince nöbetini yakıp, bir arkadaşına devretmişti. O sayede bu sabah bize eşlik edebiliyordu. Bakışlarım bu defa onu bulurken ,devam etti sözlerine. "Birlikteymişsiniz galiba. Senin için çok sevindik, çünkü Doru gerçekten düzgün bir adam. Öncesinde Ceylin ile birlikte olması falan da görevmiş galiba. Olmasaydı bile yadırgamazdık biz. Lütfen diken üstünde gibi oturma."

Aslında durumumu biraz yanlış yorumlamıştı. Ben Doru ile yaşadığım şey yüzünden bu halde değildim. Zira ondan en küçük şüphe ya da rahatsızlık duymuyordum. Benim rahatsızlığım onu arkamda beter bir halde bırakmış oluşumaydı. Ve bir de babamın İzmir'den ayrılmadan önce söylediklerineydi. Doru'nun *benden vazgeçtiğini* söylemişti. Boğazımdaki hiç geçmeyen, daha da büyüyerek artan yumrunun sebebiydi bu. Muhtemelen yalnız kalınca hıçkıra hıçkıra ağlayacaktım.

"Hayatı tehlikede," dedim hiç düşünmeden. Gözlerim nemlenmişti. Onlarla her şeyi rahat rahat konuşabilirdim. Çünkü bu masada konuşulanların yine burada kalacağını biliyordum. "Babam Ceylin'in tahmin ettiğimizden de güçlü olduğunu söyledi. Başlarda aldırmamıştım ama şimdi çok korkuyorum. Beni tehdit ediyor olması umurumda değil, lakin onun canıyla sınanıyor olmak..." dedim. Yutkundum ve gözlerimdeki yaşlar daha çok bindirdi gözpınarlarıma. "İşte beni zorlayan bu."

Kelimelerle ifade etmek pek kolay değildi aslında içinde bulunduğum durumu. Kim bile isteye ayrılırdı ki sevdiği adamdan. Yeni başlamışken, çok seviyorken, kim vazgeçerdi. Mecbur bırakılmıştım ben. O gün - Ceylin'in eve geldiği gün- gözlerinde ona zarar verebileceğini, bunu sadece benim canımı yakmak için bile yapabileceğini görmüştüm.

Hayatım boyunca güçsüz olmamaya, cesur olmaya çalışmıştım. Ama öyle olmuyormuş. Bir zaman geliyormuş ve ne cesaret ne de güç kalıyormuş. Sevdiğim adam benim elimi kolumu bağlamaya yetiyormuş.

"İzin vermeyeceğimizi biliyorsun değil mi?" dedi Derim Abim. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğiz. Doru için en küçük endişem yok benim. O çok mert, sağlam bir adam. Üstesinden gelir."

Başımı salladım. "Bende öyle olsun diye umuyorum," diye fısıldadım belli belirsiz.

Derim Abim asla boş konuşacak biri değildi. Ona bu konuda sonsuz güvenebilirdim. Zira Bora Enişteme de.

Bora eniştem Türkiye de doğmuş fakat Hollanda'da geçirmişti tüm çocukluk ve gençlik yıllarını. Teyzemle de orada tanışmışlardı. Aslında çocukluk arkadaşımı ikisi, fakat garip bir tesadüf sonucu yıllar sonra tekrar bir araya gelmişler.

Teyzemden önce eniştem gücü nam salmış Kerberos lakaplı bir mafya babasıymış. Hollanda da böyle şeylerin olması o yıllar çok normalmiş. Öyle bilinen mafya babalığından ziyade, para piyasalarını kontrol eden, sözünü dinletebilen, güç sahibi kişilikmiş lafın özü.

İşini sonrasında oğlu Derim'e devretmiş. Şimdilerde aynı babam gibi o da Albay rütbesine sahip, devlet için çalışan gizli bir asker.

"Güçlü olman lazım senin," dedi Esra. "Kuş kadar yedin. Biz seni böyle görmeye alışık değiliz Erva." Oğlunu bebek pusetine yatırıp ayağa kalktı. Masanın ortasında duran börek tabağını alıp bana doğru uzattı. "Al, bunlardan ye biraz. Aç açına olmaz öyle."

Ben elindeki börek tabağına baka kalırken, "Yiyelim yok," dedim cılız bir sesle. O iyilik olsun diye, beni düşündüğünden uzatmıştı börekleri ama ben masaya oturduğumdan beri yüzüne bile bakmamıştım böreklerin. Doru'nun en sevdiği şeydi o börekler.

Birkaç ay öncesi deseler ki; onun sevdiği şeye bakarken bile gözlerin dolacak, inanmazdım. Bu kadar sevebildiğimi, bu kadar sevebildiğimi öğrenmeseydim inanmazdım. Bir kere ben aylar önce gözyaşı nedir bilmezdim.

Esra elinde börek tabağı ile beklemeye devam ederken gözüm daldı yine. Doru'nun onları bana yedirmek için kırk takla atışları geldi bir anda gözlerimin önüne.

"Ayıp olmazsa," dedim. "Ben kalksam olur mu? Düünden beri sakinleştiricilerle uyuyabiliyorum. Yine bir ağırlık çöktü."

Derim abim başını salladı. "Git dinlen, Erva. Ama sonrasında biz yine konuşalım olur mu?" dedi. Başımı salladım. "Olur abi. Size afiyet olsun," diyerek kalktım yerimden.

Arka bahçeyi eve bağlayan mutfak kapısından girip antreye çıktım. Bir el vardı sanki boğazımda, soluk almayayım diye sıktıkça sıkıyordu orayı. Elimle göğsümü ovuşturdum. Çok acıyordu. Canım çok yanıyordu. Ben onun iyi olup olmadığını bilmeden kaçtığım uzağında; şu evi bırak koskoca şehre bile sığamıyordum.

Hiçbir yere sığamıyordum. Teyze'min annem ile bana ayarladığı odalar evin üçüncü katındaydı. Lakin merdivenlerde dolaşmasına rağmen gözlerim, ayaklarım geri geri gitti. Çıkış kapısına doğru yöneldim.

Kendimi o an nasıl ön bahçeye attım bilmeden, derin derin soluklandım önce. Sonra herkese, her şeye, tüm kendimi tutuşlarıma rağmen hıçkırığa ağlamaya başladım. Öyle ki biri duymasın diye ağzıma siper ettiğim elimin altından bile firar ediyordu hıçkırıklarımla.

Öyle çok seviyordum ki onu, öyle çok ama öylesine olmayan... Ölüyordum sanki. Beni kim anlardı, kim çare olabilirdi derdime? Kime sığınacaktım? Onu kime anlatsam iyi gelirdi ki? Ben yokluğunu kendime bile anlatamıyorken, varlığı hala acıyan, sızım sızım sızlayan göğsümün altında yerli yerindeyken... Beni kim anlardı?

Elimdeki sargılar gözyaşlarımla ıslandı. Ağladım, duruldum. Sonra yine ağladım. Geçmedi. Beni çöküp kaldığım merdiven basamağında kimse görmedi, duymadı.

Yerimden kalkıp odama çıktığımda bir saat önce aldığım son sakinleştirici beni rüyayla gerçeklik arasında bir yere taşımaktaydı. Yine bir uykunun içine çekiliyordum.

Yatağın üzerine bıraktım halsiz bedenimi. Ve yine o rüya gözlerimin önündeydi... Doru'nun bana tekrar kavuşacağımıza dair ettiği yeminler kulaklarımda yankılanıyordu.

*

Doru Demir'den - 30 Temmuz Sabahı - Saat 08:30

Gideceği saate çok az kala beni bahçeye çıkaran tek şey, içimde yarattığı boşluğunun sızısıydı. Sadece birkaç saat sonra aynı şehirde olmayacaktık ve ben onu gözü yaşlı göndermek istemiyordum. Benim için ağlamasına, benim yüzümden üzülmesine dayanamıyordum. Ne olacaksa olacaktı ve ben gerekirse her şeyi, herkesi arkama alacaktım.

Saçlarım dağınıktı, sakallarım bir hayli uzamıştı. Karşısına bu halde çıkmayı istemesem de vakit aleyhime doğrultulmuş bir silahtan ibaretti. Akrep ve yelkovan hızla yer değiştirip duruyordu. Bileğimdeki metal saatin çıkardığı cılız sesler bile acele eden ayaklarıma kelepçe niyetine dolanıyordu sanki.

Yüreğim ağzımda atarken ben saniyeler öncesi bir akşamdan kalma olan tişörtümü değiştirebilmişim. Yerine beyaz bir gömlek giymiştim.

İçimdeki sıkıntılı tarafı bastıran, ona duyduğum heyecandan sebepti. Ben gidecek olmasına rağmen hala karşısına çıkacağım anın heyecanını taşıyordum içimde.

Beni iyi hatırlasın... Belki özlesin... Çokça özlesin istiyordum. Bencillikti belki bu ama ben onu delicesine özleyecekken o da beni aklından çıkaramasın istiyordum.

Mutfak tarafından çıkmıştım bahçeye. Bunun iki nedeni vardı. İlki meslekten men edilmek umurunda olmamasına rağmen, dikkat çekmemekti. Mahir'in de dediği gibi Ceylin'in adamları lojmanda olabilirdi ve muhtemelen hala ayrılığımızı doğrulamaya çalışıyorlardı. Diğer ise Erva'nın anne ve babasının ön bahçede, kulübe tarafında olmalarıydı. Uzun zaman önce çıkmışlardı dışarıya ve bir süre eve dönecek gibi görünmüyorlardı.

Hava dün akşam başlayan ve sabaha karşı duran yağmurlardan, bulutlu ve oldukça boğucuydu. Gidişine sebep gördüm ben bunu da. Gidiyor diye yeni doğan güne bile güzel bakamıyordum. Öyle umutsuz, öyle çaresizdim.

Çok istememe rağmen gidişine engel olamayacak kadar beter bir haldeydim.

Mutfağının bahçeye açılan kapısının önüne geldim gelmesine ama kilitli olduğunu anımsayınca duraksadım. Saat öylesine erkendi ki, muhtemelen uyanmamıştı bile. Yoksa Albay ve karısının dışarıda olması -uzunca bir süre- anormal olurdu. Onu yalnız bırakmayacaklarını biliyordum.

Evin arkasına dolanıp pencereleri kontrol etmeyi ve içeriye öyle girmeyi bile düşündüm. Lakin aklımdakileri boşa çıkaran bir şey oldu. Kapı camdan olduğundan, kolaylıkla görebileceğim bir hareketlilik oluverdi içeride. Onu net bir şekilde seçemiyordum ama Erva idi bu. Dolap kapağı açıldı ve kapandı. Uyanıktı ve şu an mutfaktaydı.

Düşünmeden, bir an bile duraksamadan çaldım kapıyı.

Adım sesleri bir anda kapıya yaklaştı ve durdu. Önce cam kapının önündeki ince tül aralandı. Sonra o tülün aralığından Erva görünür oldu. Yüzü solgun, bedeni halsiz görünüyordu. Öyle ki, yüzümde dolaşan gözleri şaşırmasına rağmen büyük tepkiler veremiyordu.

Elleri kapının koluna ve kilidine uzandı. Olduğum yerden bile görebildim titrediklerini.

Kapıyı çok az araladıktan sonra, "Doru," dedi oldukça yorgun bir sesle. Uykudan yeni uyanmıştı ve üzerinde gecelikleri vardı. "Sen neden-"

Konuşmasına müsaade etmeden onu kenara alıp kapıyı tamamen açtım ve içeriye girdim. Ardından da kilitledim. Anne ve babası gelmeden önce ona söylemem gerekenler vardı. Böyle gitmemesini istemediğimden tüm telaşım, acele edişlerim. Kolunu tutup onu arka odaya doğru yönlendirdim.

Neye uğradığını şaşarmış halde ardımdan adımlıyordu. "Doru," diyordu ama bu defa daha çaresiz çıkıyordu sesi. Yapma der gibi ama olana da karşı koyamaz gibi.

"Sus, Erva," dedim bir fısıltı gibi. Onun bile itirazlarını dinleyemezdim ben şu saatten sonra. Şimdi olmazdı. Yatak odasının kapısı açıktı. Ve onu da beraberimde çekip kapıyı kapadım. Yine kilitledim. Olurda gelirlerse bu konuşmanın bölünmemesi gerekiyordu.

Erva yine itiraz edecek olduğunda onu kapıyla aramda abluka altına alıp, elimin birini de başının yanından kapıya yasladım. Diğer elimle bakışlarını benden kaçırıyor olduğundan, çenesini avuçladım nazıkçe. Yüzü yüzüme eşitlenirken, cılız bir soluk döküldü dudaklarının arasından. Gözleri belirginleşirken, "Beni iyi dile," dedim.

Öyle özlemiştim ki onu. Kokusunu, teninin yumuşaklığını, bedeninin sıcaklığını... Ben onu çok özlemiştim. Buğulanan yeşil gözlerine kilitlerken gözlerimi, *'gitme,'* demek istedim ama dilimin ucuna gelen sözcükler *'sen git ama ben sana geleceğim,'* diyecekti az sonra. *'Seni asla bırakmayacağım, öleceğimi bilsem de peşindeyim,'* diyecekti. Kalbimin gümbürtüsü, onunkine karıştı.

Yorgun gözlerini hiç kaçırmadan gözlerimin içine bakıyordu şimdi.

Soluğum yüzüne dökülürken, yüzüme dikkatle bakan yeşil gözleri yaşlardan iki cam küreye dönüşüverdi. "Doru," dedi son direnişini de ismim üzerinden son kez dillendirerek. Lakin ben gözlerinden okuyabiliyordum itiraz ederken bile çoktan teslim olmaya hazır olduğunu.

"Bırak, gidiyorum ben," derken ağlamaya direnen dalgalı sessiyle başını yana çevirmeye, gözlerini benden kaçırmaya çalıştı, engel oldum.

"Dinlemeden olmaz," dedim. Çenesini avuçlayan elimin baş parmağı usul usul yanağının yanını sevdi. Ağlayacak oldu gözleri, dudakları titredi. Ağlamasın istedim, daha çok sevdim o küçücük noktayı. Ben zaman olsa her bir zerresini sevmeye hazırlanırken orayla yetindim, yetinmeye çalıştım.

"Erva ben dün gece kaç kere öldüm haberin var mı?" dedim soluğum çekildi dudaklarımın arasından. Nefessiz kaldım. Ağlamamalıydı. Beni dinlemeli ve onu hala, her şeye rağmen sevdiğimi duymalıydı ve ağlamamalıydı. "Kaç kere senin için yaşadım," dedim. Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Boşluğundan sızlayan o yeri dövüyordu.

"Vazgeçmem lan ben senden! Görevmiş, dostmuş, düşmanmış umurumda değil benim. Bir sen Erva," dedim kesildi sandığım soluğum yüzüne döküldü. Onunki de yüzüme çarptı, yaktı, kavurdu. Gözlerim bir anlığına kapanıp açılırken, Erva yüzümü dayanamıyormuşçasına titreyen avuçlarının arasına aldı. "Yalvarırım," dedi. Sesi titriyordu ve güçsüz hıçkırıkları serbest kalmıştı artık. "Konuşma... sus. Gitmem gerekiyor benim-" diyerek hala karşı durmaya çalışıyordu bana ama izin vermeyecektim.

"Gitsen de," diyerek dudaklarımı dudaklarına yanaştırırken, "Ben hep peşindeyim. Bırakmam!" dedim bir fısıltı gibi ama üzerine basa basa. "Unutma bunu olur mu?"

O ana kadar kendime engel olmaya çalışıyordum. Ona, onu sevmeye, giderken yarım kalmamaya... Yarım kalırsak onu bırakamayacağımı biliyordum ben. Gitme diyeceğimi, engel olacağımı. Dudaklarım dudaklarına kapandı. Teslimiyetini her bir hücremde hissettim.

Erva'm benden vazgeçmezdi. Benim için bile olsa vazgeçmemeliydi. Benim tüm teslim oluşlarım onayken onunki de banaydı. O ağlaya ağlaya öptü ben daha büyük bir hasretle karşılık verdim titreyen dudaklarına. Son defa olmamasını umarak öptüm. Soluğunu soluğum bildim. Olmadan yaşayamazmışçasına doldurdum ciğerlerime.

Elim çok sevdiğim saçlarının arasına karıştı. Değdiğim her yer en çok beni yaktı, kavurdu. Gidecekti ya şimdi, oracıkta ölüyordum ben. Ayrılmak zorunda kaldığımız yerde can veriyordum.

Bedenim daha çok yaslanırken ona, bu defa soluk diye onu çektim içime. Öyle öptüm.

"Bırakmam," dedim dudaklarından konuşmak için bir anlığına geri çekilip, sonra defalarca üzerine kapanırken. "Senden vazgeçmem," dedim her bir kelimenin üzerine basa basa. Her yemin niyetine içtiğim kelimenin sonunda öptüm, öldüm. Ona öldüm sonra yine onun için yaşadım ben.

Kolumu beline daha sıkı dolarken onu daha çok çektim kendime, içime sokmak ister gibi. Hiç gitmesin ister gibi... Diğer elim sonunu bildiğim kavuşmanın hıncını belinin yanından çıkarır gibi avuçluyordu. Parmaklarım sıkıdığı yerin acısını geri almak ister gibi seviyordu sonra.

"Seni nasıl sevdiğimi unutma Erva," diye fısıldadım dudaklarının üzerine. "Senden geçmeyeceğimi, geçiremeyeceklerini anla. Gitmene izin veriyorsam seni geri alacağımdan emin olduğumdan." Ayaklarını yerden kesercesine sıkıca sarıldım. "Aklımı aldın önce, sonra kalbimi... Hayatımı bağladım kızım ben sana. Ölümüne seviyorum, ölümüne! Gidişin koyar ama sonunda kavuşmak varsa... Selametim sensen dayanırım ben. Yalnızca sana dayanırım, sabrederim."

Sözlerimi bitirmemi bile beklemeden dudaklarını dudaklarıma bastırdı hunharca. O kapıya yaslanırken ben bir ona tutunuyordum. Öncesinde iki yanında hareketsiz duran kolları yükseldi ve asılır gibi dolandı boynuma. Biliyordum, o da dayanamıyordu ayrılacak olmamıza. Kollarıyla asıldığı yerden çekerek boylarımızı neredeyse eşitlerken, parmak ucunda yükselip, onu içine çeker gibi öpen dudaklarıma daha büyük bir arzuyla karşılık verdi.

"Seviyorum lan seni," dedim. "Çok seviyorum Erva!" Sessiz bir çığlık olup dökülmüştü sıcak dudaklarının üzerine dudaklarımin arsından bıraktığım her bir kelime.

Kollarımı kalçalarının altından bağlayıp onu kucağıma aldım ve yukarıya kaldırdım. Ayaklarını yerden kesmiştim ve şimdi benden yukarıda duran

ağzını ağzımın içine almıştım.

Ondan hiç ayrılamayacakmışım gibi öperken, gideceği geldi aklıma yine ve içimdeki o yer daha büyük bir acıyla sancıdı. Tam da o anda koştuk birbirimizden. Yüzüme hizalı duran kalbine, göğsünün üzerine kaydı bakışlarım. Tişörtünün üzerinden, tam da kalbine denk düşen o yere bastırdım dudaklarımı ardı ardına. Öptüm, kokladım defalarca. Bir ciğer dolusu onun kokusundan çektim içime. Kollarıyla başımı sarıp sarmaladı, daha çok kendine bastırırken.

Başı öpüşlerimin verdiği acı hazla geriye yatarken dudaklarının arasından cılız, titrek bir inilti döküldü. "Burası," dedim kalbini kastedercesine yoğun bir sesle dişlerimin arasından. "Benim yüzümden üzülmessin bir daha." Dudaklarımı bastırduğım yerde sıcaklığını hissediyordum.

O hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başlarken bu defa gözyaşları bıçak oldu saplandı yüreğime.

Ondan hiç ayrılmayı istemesem de veda zamanıydı. Gidecekti ve ben engel olmayacaktım.

"Şimdi yarım kaldım ama seni geri alacağım Erva. Bu sana içimdeki kimsesizin sözü olsun. Doru'nun yemini olsun. Benim yollarım hep sana, bir sana çıkar bundan sonra..."

*

Erva Saraçoğlu'ndan - 31 Temmuz - Saat 20:16

Uyandığımda artık hava kararmak üzereydi. Öyle bir uyumuş ve uyanmıştım ki, hafızamı uykuda kaybetmiş gibiydim. Yattığım yerden doğrulup boş boş baktım loşlaşan odaya. Kendi odamda uyanmayı beklemiştim bir an için. Olan hiçbir şey olmamış ve ben birkaç gün önce nasılsam öyle uyanmayı ummuştum sanırım.

Çokça hayal kırıklığıyla, oflaya puflaya kalktım yataktan ve odanın içindeki banyoya doğru yürüdüm. Ellerimdeki sargıları bir bir çözdüm önce. Artık acısı olmayan, minik çiziklerden ibaretlerdi. Soğuk sular çarptığım yüzüm beni az da olsa kendime getirirken, ellerimde kalan ıslaklığı da enseme ve boynumun yanlarına sürdüm.

Tam aynayla buluşuyordu ki yüzüm, kapım tıklatılmaya başladı. Annem sesleniyordu kapının ardından. "Erva, uyandın mı kızım?"

Odası benim odamın hemen yanıydı. Muhtemel sesleri duymuştu. "Uyandım anne!" diye seslenerek çıktım banyodan. Kapıyı kilitlediğimi ve öyle uyuduğumu yeni hatırlıyordum.

Son aldığım sakinleştiricinin etkisi epey azalmıştı ama sersemliği halen sürmekteydi. Bu yüzden ağır aksak yürüyebiliyordum. Kaplumbağa hızıyla yürüyüp açtığım kapının ardında belirdi annem. Oldukça neşeli görünüyordu.

Ne zaman moralim bozuk olsa annem benim tam zıttım davranır ve neşemi yerine getirmek için türlü oyunlar kurardı. Olan yine buydu sanırım. Yine de meraklanmış gibi, "Hayrola?" diye sordum. "Nedir neşenin sebebi?"

Annem elleri belinde beni kenara geçmeye zorlayarak içeriye süzüldü. Bakışları önce dağınık yatağında, sonra hala uykulu sayılabilecek sersem ifademde dolaşırken, "Gün'ün nişanı varmış bugün," dedi. *Bizim Gün'ün mü? İyi de o evlenmiyor muydu?* "Geldiğimizi duymuşlar. Bizi de çağırdılar, hayır diyemedim. Malum durumumuzu bilmiyorlar."

"Ne nişanı?" dedim şaşırarak. "Bunlar zaten evlendi evlenecek değiller mi? Bir ay sonra düğün yok muydu?"

"Öyle, öyle de," dedi annem benden tarafa dönerek. Elinin birini belinden çözdü ve omzumu tuttu nazikçe. "Çok aceleye gelince her şey, nişan yapamamışlar, Gün'ün içinde kalmış. Müstakbel kocası da yapalım o vakit demiş. Büyük bir şey değil zaten. Hemen yan evde, Delfin'lerin arka bahçede yapacaklarmış. Yüz, iki yüz kişi ancak olur diyordu Ova-"

"Yüz, iki yüz az mı anne?" Nişanın büyük ya da küçük olması çok önemli değildi benim için ama ben galiba nişana falan katılmak istemiyordum. Şu haldeyken odamdan bile çıkasım yoktu.

Annem itiraz edeceğimi anlamıştı ve kaşlarını kaldırarak, "Ayıp olur," dedi uyarır tonda. "Onlar bizim aile dostlarımız. Yan evde olmasa yine bir bahane bulurdum ama dibimizdeki kutlamaya katılmazsak yanlış anlaşılır. Hem zaten baban evden çıkmayın dedi unuttun mu? Başka yer olsa bende istemem. Hemen kapının önü, şurası," dedi eliyle odanın içinde bir yeri işaret ederken.

Haklıydı haklı olmasına. Gün benim çocukluk arkadaşımdı. Tıpkı kardeşi Yankı gibi. Lakin ben aklımın tamamı Doru ile doluyken öyle neşeli ortamlara girmek istemiyordum. "Hasta desen," dedim mızırdanır gibi. "Of, anne vallahi halim yok. Ben akşamı ağlayarak geçirmeyi planlıyordum."

Dalga geçmiyordum. Uyanır uyanmaz yine sarmıştı onun hayali kokusu dört bir yanıma. Annem gelmese ben çoktan gözyaşlarına boğulmuş olurdum. Şimdi bile zor tutuyordum kendimi. Anlasın istemediğimden saklıyordum sadece.

"Yok ağlamak falan," diye çıkıştı annem bezmiş gibi. "Kocanı kaybetmiş gibi davranma bana! Sorunlar bitince yine kavuşacaksınız Erva! Ne bu hal kızım ya! Benimki de can. Senin için ne kadar endişelendiğimi görmüyor musun?" dedi sitemle. O da haklıydı, ben de. Kaybetmişim aslında ben onu.

Sözünün arkasında durmayı kim isterdi ki? Ben ona onu sevdiğimi, hep seveceğimi söylemişim ama yarı yolda koymuştum. Aslında yarım kalan en çok bendim. Çünkü en çok onun varlığı gitmişti benden. Öyle kocaman almıştım ki onu içime. Gidince benden pek bir şey kalmamıştı.

Gözüm dalıp giderken annemin sesi getirdi yine beni kendime.

"Erva'm," dedi omzumdaki eli saçlarıma karışırken. Şefkatle sevdi tutamları, "Babana güven. Bora Eniştene de. Onlar ne istedi de olmadı şimdiye kadar," dedi. "Ceylin kök olsun fışkırsın yerden. Hepsini budar, hepsini küle verir baban."

Yarım bir gülümsemeyle başımı salladım. "Babam Doru'nun beni sevmesini de sağlar mı anne?" diye sordum. Sorduğum soru en çok benim canımı yaktı. "Vazgeçti dedi."

"Senden kolay vazgeçenin aklına, kalbine şaşarım yavrum. Kızımsın diye değil. Oraya kör olan," dedi gözleri kalbimin üzerine indi. "Zaten sevmesin."

Çenem titreyince bakışlarımı kaçırdım annemin yüzünden. "Ağlama sakın," dedi dik bir sesle. Annem çoğu zaman bana arkadaş gibiydi ama şimdi o ender anlarda olduğu gibi anne oluvermişti. "Vazgeçmez o senden. Ben Doru'yu tanıdım. Ve yüreğini çok sevdim. Belli etmez o ama birini sevdi mi de bırakmaz Erva."

"Gelmedi," dedim dalgalı çıkan sesimle. "Durdurmaya da gelmedi, seni bırakmam, vazgeçmem de demedi anne," dedim. Benim kırgınlığım en çok bunaydı galiba. Onu yarı yolda koyan bendim, ama vazgeçmesin istemem bencilliğimden miydi?

"Erva," dedi annem adımı uzata uzata. "Bir fotoğrafa inanıp onu ardında bırakmış gibi yaptın. Ne yapsaydı? Vazgeçtiğinden değildir gelmeyişi. Kalsan ne olacaktı? Nasıl koruyacaktı seni? Bu yüzdendir gelmeyişi. Üzme kendini boşa." Omzumu tekrar okşayıp geri çekildi. "Ben kızımı böyle görmek istemiyorum. Giyin hemen, aşağıya gel. Saat neredeyse yaklaştı. En kötü bir görünür eve döneriz. Kimsenin içine karışmamıza gerek yok. Gün, görsün geldiğini, yeter."

Bir şey dememe izin vermeden çıkıp gittiğinde annem, ben dolu dolu olan gözlerimle kalakaldım odanın ortasında. Odanın balkonuna doğru yürüdüm. Kapıyı açıp kendimi dışarıya attım çıplak ayaklarımla. Olduğum balkon denizi görmüyordu ama gün batımını net bir şekilde görebiliyordum. Derin derin nefesler alıp rahatlamaya çalıştım. Yaşlar gözlerimden geldiği gibi gitmişti fakat içimdeki o yer hala sızım sızım sızlıyordu.

"Ne zormuş," diye fısıldadım boşluğa. "Ne zormuş seni doya doya seve memek."

"Uzun zaman oldu," dedi aşağıdan biri. Tanıdık sese çevirdim başımı. Görmekte zorlanınca tırabzanlara tutunup başımı aşağıya sarkıttım ve onu gördüm. Yankı, yıllara rağmen hiç değişmemiş halde, üzerinde bir takım elbiseyle dikiliyordu teyzemlerin bahçesinde.

"Çiçekler yolladım sana, şehrine geldim!" diye bağırdı. "Neden gelmedin Erva?" Güldü sonra. Ben tepkisiz kalınca, "Hesap sormuyorum. Seni fazla özlemekten oluyor bunlar. Hadi aşağıya gel. Seni almaya geldim," dedi.

"Yankı!" diye seslendim. O an söyleyebildiğim tek şey heyecansız sesimle ismiydi.

Güldü. Rüzgar'ı kime benzettiğimi o zaman anladım. Rüzgar, Yankı'ya benziyordu. O da onun gibi hep gülüyordu ama ben içimde yine herkesin gülüşünü Doru'nun gülümseyişiyle kıyaslıyordum. Kimseninki onunkinin yerini tutmuyordu. İçimi çektim. "Bekleme boşa," dedim düz ve az biraz yorgun bir sesle.

Şaşırdı, olduğum yerden bile görebildim kaşlarının arasının çatıldığını. İlk söylemem gerekeni yine sona saklamıştım ben. "Hoş geldin bu arada," dedim gülümsemeye zorlanarak da olsa gayret ederek. "Ama ben annemlerle geleceğim nişana. O yüzden dedim bekleme diye."

"Olsun, sen gel de," dedi omuzlarını silkerek Yankı.

Yankı yine bildiğim Yankı idi. Hiçbir şeyi dert etmezdi o.

"Çocukluk arkadaşımı çok özledim. Bekletme beni olur mu?" diyerek yan bahçeye doğru yürümeye başladı. Yan ev Yankı'nın teyzesinin eviydi. Delfin teyzesinin. Öncesinde onlar oturuyordu orada. Yankı'nın babası Doruk amca sonrasında Bozcaada'dan ev almıştı ve ailecek oraya yerleşmişlerdi.

Gün'ün nişanı teyzesinin evinin bahçesinde yapma nedeni tüm yakınlarının buraya yakın oturuyor oluşundan olsa gerekti. Zira kendi evleri merkezden uzaktı.

Yaklaşık bir saat sonra üzerimde Meyra ablamın verdiği siyah, askılı, düz bir elbise ile merdivenleri iniyordum. İstanbul'a yolculuğumuz için yanıma yalnızca kot pantolon falan almıştım. Gerçi onu da ben almamıştım. Annem hazırlamıştı bavulları. İçine yalnızca ben bir şey eklemiştim. O da Doru'nun dolabından izinsiz aldığım, çok özlersem yanımda kokusu olsun diye gizlice bavuluma sakladığım gömleği idi. Ondan başka bir şey ihtiyaç görmemiştim kendime.

Ben giyinip hazırlanmama rağmen hala nişana katılmaya pek istekli değildim. Bu yüzden ağır ağır iniyordum basamakları.

Son basamağa varmam ile Meyra ablamın sesini işittim. Arkamı dönüp merdivenlerden inen, iki dirhem bir çekirdek hazırlananmış olan çiftte dolaştırdım gözlerimi. Meyra ablamın üzerinde kırmızı, yere kadar uzanan bir elbise vardı. Derim abim ise jilet gibi duran bir takım elbisenin içerisindeydi.

"Çok güzel görünüyorsunuz," diye seslendim Meyra ablamdan tarafa bakarak. O sırada topuklu ayakkabılarından dolayı zorlukla iniyordu merdivenleri ve kocasının kolundan destek aldığından ağır ağır adımlamaya çalışıyordu.

"İyi oldu, iyi de," dedi Derim abim Meyra ablamdan yana göz devirerek. "Kendini bana taşıtmasa..."

"Şikâyet mi ediyorsun Derim!" diye cırladı Meyra ablam. "Vallahi küserim, hemen geri dönerim yukarıya. Tek başına gidersin nişana."

"Sen gitmiyorsan benim ne işim var orada Meyra'm," dedi Derim abim karısını dalgaya alır gibi gülerken.

"Elbisem kısa falan değil benim. Yan eve gidiyoruz, yan eve! Kısa olsa ne olacak hem?" diyen Esra'nın sesi duyuldu merdivenlerin bir ucundan. Ardından, Arden abim dişlerini sıkıyor olsa gerek -o sırada onları göremiyordum- "Elbisenin altı yok be güzelim. Kısa değil tabii. Unutmuşsun giymeyi," diyen gür sesi geldi.

İkisi de merdivenlerde görünür olduğunda ilk baktığım şey Esra'nın elbisesi oldu. Öyle Arden abinin abarttığı kadar kısa falan değildi. Siyah, bol pul işlemeli, dikkat çekici bir elbiseydi sadece. Ee, fiziği güzel olunca, boyu da uzun olunca yakışmıştı doğrusu. Tabii bunu söyleyip Arden abimi daha da kızdırmak niyetinde değildim.

"Çıkalım mı artık?" diye sordum en isteksiz aralarında ben olmama rağmen öne atılarak. Çift tartışması, nazı, niyazı pek çekecek halde değildim doğrusu. Aralarında tek yalnız ben olunca...

"Annem gelmiyor mu?" diye sordu Esra önümde durup. Anne diyerek teyzem Bade'yi kastediyordu. Bende bilmiyordum ki?

Sorusunu Meyra ablam cevapladı. "Onlar siz gidin biz Meleda ile arkanızdan geleceğiz dedi. Takı işini hallediyorlar galiba."

Doğru ya, takı da takmak gerekirdi. Her ne kadar Gün'ün takıya ihtiyacı falan olmasa da biz kendi aramızda adetlerimizi devam ettirmeye çalışıyorduk.

"Benim de takım yok," diyecek oldum, Meyra ablam söyleyeceğimi önceden bilmiş gibi küçük el çantasını aralayıp içinden uzun bir kutu çıkardı. "Senin bunu düşünememen çok normal yavrum. Sen bunu al. Takarsın Gün'e," dedi kutuyu elime tutuştururken.

İtiraz edecek halde olmadığımından minnettarlıkla başımı salladım. Gülerek, "Bileklik var içinde," dedi Meyra ablam. "Yaz da gelecek sene evlenecek ya. Onun için almıştım. İki kardeşi de aradan çıkarmaktı niyetim. Bu da Gün'e kismetmiş."

O da mı evleniyordu? Ben galiba çok ihmal etmişim onları. Haberim bile olmamıştı. Onu da bir görsem iyi olacaktı galiba.

Yan bahçe tam bir düğün alanı gibi süslenmişti. En az elli masa vardı çimlik alanda. Ağaçlara sarı küçük ışıklardan asılmış, masalardaki şampanya rengi örtülerin üzerine şamdan ve beyaz güller serpiştirilmişti. Işıl ışıldı her yer.

Yanına ilk uğradığım kişi Gün'dü. Takı işini de aradan çıkarmıştım kendi adıma. Başı kalabalık olduğundan sebep, kısa bir kucaklaşma ve sonra devam edilmek üzere yarım bir sohbet bırakmıştık aramızda.

Sonrasında Yaz'ı da görme şansım olmuştu. O da kız kardeşi için koşturup durduğundan, yalnızca gelecek seneki düğün için yaptığım tebrikleri alacak kadar yanımda kalabilmişti. Nişan dağıldıktan sonra yanıma uğramaya da söz vermişti. Bir de sabah kahvaltıya çağırmişti beni ikisi de.

Ben ikisini de fazlaca özlediğimden elbette ki geri çevirmemiştim tekliflerini.

Şimdi Meyra ablamların on kişilik masasında oturuyordum. Sandalyemi masanın tersi istikametine, çimlik alanda oynayanlara doğru çevirmiştim. Hemen yanımda Yankı oturuyordu. O da aynı benimki gibi sandalyesinin yönünü kız kardeşini görebilecek şekilde oyun alanına doğru çevirmişti.

Aslında benim amacım kalabalık içinde bile bir an olsun yalnız kalabilmektir ama o gelip yanıma oturunca geri çevirememiştim. Yankı'yı

uzun süredir görmüyordum. Ama yüzüne bile doğru dürüst bakamamıştım. Aklım fikrim ondayken ne yapsam, azıcık gülsem bile kendimi suçlayacak bir şey buluyordum.

Doru şimdi yanımda olsaydı; beni kollarının arasına alır, ondan uzağa oturtur, Yankı ile aramıza mesafe koyardı. "*Yanımdan ayrılma Erva,*" derdi saçlarımın arasına fısıldaya fısıldaya. Bundan emindim. Belki ona ters bakışlar atar, sonra benden tarafa dönüp bolca sayıp söverdi. Bana kızmazdı, çünkü kıyamazdı. Ama bakışlarıyla bile ondan çıkarırdı hıncını. Başka zaman olsa beni kısıkanıyor diye gülümseyebileceğim bu gerçek oyun alanından gelen eğlenceli müziklere rağmen gözlerimi doldurmaya yetiyordu.

İçimi çektim ve oldukça zor bir şekilde verdim. Boğazım, göğsümün altı alev alev yanıyordu.

Ben çok sevmekten, çok sevimekten bu haldeydim. Ne yere ne göğe sığabiliyordum onsuzken. Ortada oynayanlara bakarken yaşlardan puslanan gözlerimi, altına misafir ettiğim ondan sebep kırpamıyordum bile.

"Onu mu düşünüyorsun?" diye bir soru yöneltti Yankı, bilip bilmediğini umursamadan başımı salladım. Yaşlar yanağıma sıralandı. Çenem kendimi sıkırmaktan kasılırken, "Ben hep onu düşünüyorum," dedim. Elim istemsizce göğsümün üzerine kapanırken ağrıyan o yeri bulup nafile ovuşturmasına izin verdim. "Özledim," dedim. Beni ne kadar anlardı ne kadar dinlerdi bilmeden konuştum. Yankı olduğu için değil, o an onu anlatmak istediğim için konuştum ben.

"Ben birini sevdiğini yeni öğrendim," dedi ama ben kimden öğrendiğini merak bile etmedim. Sormadım. O konuştu, sadece dinledim. Gözlerim boşluktaydı ve ben kimseyi görmüyordum. Bakıyordum ama bir onu görüyordum.

"Kendini bu kadar hırpalamaya değer mi?" diye sorduğunda daha çok aktı yaşlar yanaklarıma, çeneme sıralandı. "Arkadaşının sevgilisiymiş. Erva, doğru olmadığını biliyorsun değil mi?" dedi yanında onu özlemekten üzüldürken ben, umursamadan. Belki arkadaşlığını yapmaya, yanlış bildiği meseleyi kendince çözmeye çalışıyordu ama umursamadım.

"Ben seni giderken böyle bırakmadım. Başka biri için üzüldüğün olman yanımda..." dedi duraksadı. Yutkundu ve sandalyesinde benden tarafa döndü. "Beni sanırım... Sanırım beter ediyor. Unut deyince unutulmuyor ama... Unutsan Erva, unutsan senin için her şeyi güzelleştirebilecek birinin varlığından haberdar ol-"

"Benim haberdar olmak istediğim yalnızca o Yankı. Evet, haklısın unut deyince unutulmuyor. Ben onu unutmak istemiyorum ki," dedim omzumu kırarak. Bakışlarımı o bana dönük konuşurken bir an olsun ondan yana çevirmedi. Çevirirsem ona ihanet ederim gibi geldi, bende ellerime indirdim. Dizlerimde duran ellerimin kenarları ile oynuyordum. Göz yaşlarım elbisemin ince kumaşına damlıyor, düştüğü yeri ıslatıyordu. Kimi parmaklarımın üzerine akarken ben onları izliyordum.

Yokluğundan mı bilmem içimi bir titreme aldı, sonra bedenime taşı. "Anlayamazsın," dedim. "Anlatsam da anlayamazsın. İnsan içine çıkamayacak kadar çok seviyorum ben onu. Bak şu halime," dedim, ellerimi dizime vurduğum usulca. Hala titriyordum ve bu sesime de yansıyor artık. "Ben onu saklayamayacak kadar çok seviyorum. Saklamak da istemiyorum ama..."

Uzanıp yanağımın yanına sızan yaşı sildi. O esnada bir dans müziği başlamıştı tüm ses sistemlerinden bahçeye bangır bangır yayılan.

"Herkes sana bakıyor Erva," dedi Yankı üzölmüş gibi. "Ne olur ağlama. Gel dans edelim. Sonra da seni dikkat çekmeden evine bırakayım. Bu halde burada kalmak istemiyorsun, biliyorum..."

Benim son dans ettiğim Doru'ydu. Ondan başkasıyla dans etme fikri bile iğreti geldi kulaklarıma. Başımı hayır der gibi sallarken, hala yanağımın elini çeksin, onun için akıttığım yaşlara bile dokunmasın istedim, yana çektim başımı.

Eli anlamış gibi yanına düşerken dikleşti yerinde. Bir şey fark etmiş gibi. Ondan tarafa bakmama rağmen anlamıştım bunu.

"Erva," dedi sonra biri tam önümden. Ben yine bir hayaldeyim sandım. Bu onun sesiydi. Başımı kaldırırken nemli gözlerim onunkilerle buluştu.

Şaşıramadım, tek tepki veremedim. Burada olması imkansızken... Ben gerçek mi değil mi anlayamadım.

Dizlerinin üzerine, hemen önüme çöktü hayal sandığım. Avuçları uzandı ve yüzümdeki yaşları temizledi. Yüzüm sanki bu anı bekliyormuş gibi avucuna yaslandı. Gözümü bile kırpmadan bakıyordum ben ona. "Ben sana ağlamak yok demedim mi?" dedi yoğunluğu belli olan ama hesap sorar bir tonlamayla. Ağlamamak için direnirken, dudağımı ısırarak başımı salladım avuçlarının arasında.

"Benim yollarım bir sana çıkar bundan sonra demedim mi? Neden ağladın yine, neden üzdün kendini Erva'm?"

"Doru," dedim titreyen sesimle. "Sen nasıl?"

"Yemin verdim ben sana," dedi hala ben onun gerçekliğini sorgularken oluşan şaşkınlığımı umursamadan. "Yarımı almaya yemin verdim," dedi o an anladım ben rüya sandığımın aslında gerçek olduğunu! O bana ben ondan vazgeçmişken ikinci kez geliyordu!

Hiçbir şeyi umursamadan kollarımı açıp sıkıca sarıldım önümde duran adama. Sardı sarmaladı hemen. Saçlarımı öpücüklerle boğdu, defalarca ama defalarca. Bense dukalarımın değdiği her yerini; omzunu, boynunun yanını, ensesini öptüm.

Burnundan rahatladığına dair bir soluk bıraktığında, nefesi saçlarımın arasına döküldü, içimi titretti. Beni beraberinde ayağa kaldırırken, "Son dansın bana, bundan sonra bütün dansların bana," dedi. Duymuştu, Yankı ile yaptığımız konuşmayı, hepsini duymuştu. Yüzümü avuçlarının arasından bırakmadan, arkamdaki masada oturan aileme rağmen alnıma bastı dudaklarını.

Yüzümü gözlerime bakabilecek kadar uzaklaştırırken ben o kadarcık bile ayrılmak istemiyordum ondan. Ellerim omuzlarını sahiplenir gibi tutuyordu. Bu kadarcık ayrılık bile yetmişti bize. Fazla yetmişti.

"Ne olduğunu biliyor musun?" diye sordum tekrar ağlayacakmış gibi çıkan dalgali sesimle. "Neden senden ayrıldım biliyor musun?"

Başını salladı. "Bir daha," dedi üzerine basa basa. "Benden, benim için bile vazgeçersen..." Çok özlediğimi bilirmiş gibi gülümsedi. "Yemin olsun Erva nikahı basarım," dedi. Kalbim yerinden oynadı. O bunu bana cezaymış gibi söyledi ama ben bu hayatta tek istediğim şeyi dillendiriyor oluşundan gülümsememe mâni olamadım.

Ona soracağım çok şey vardı ama biri bile dilimin ucuna gelemiyordu.

Yüzümdeki kalan son yaşları da ellerinin içiyle kuruladıktan sonra yanağımı öptü ve elimi tuttu.

"O şerefsiz fırsatçıya inat," dedi boşta olan elinin işaret parmağını öne doğru sallaya sallaya. Yankı'yı kastediyordu. Güldüm. Ne diyeceğini bilmememe rağmen güldüm ben. "Tüm dansların kimeymiş gösterme zamanı Erva," dedi ve dans edenlerinin arasına gelince beni çekip kollarının arasına aldı.

Ben bir onun kolları arasında ufacık kalıyordum. Ama öyle güzel seviyordu ki beni, yine onun sevgisiyle büyüyordum.

Olmazlar bu defa da oldu mu bilmiyordum. Ben o an onu ne kadar çok sevdiğimden başka hiçbir şeyi bilmiyordum. Bedenlerimiz birbirine yaslanırken belimi saran kolları sıklaştı. Çenesi başımın üstüne yaslanırken,

yüzüm boynunun kuytularına yanaştı. Dudaklarımı teninin üzerinde araladım. Soluğum boynuna dökülürken âdem elması hareketlendi.

"Üsteğmen'im," dedim. "Senin bu bana ikinci gelişin değil mi?" diye sordum. "İzmir'den ayrılacağımız sabah oradaydın."

"Oradaydım," dedi net bir şekilde. "Nasıl olmazdım yavrum. Sen gideceksin de ben duracağım."

"Neydi seni oraya getiren? Geçekten senden vazgeçmediğimi mi öğrendin?" diye sordum bu defa da. Gelmiş olması yeterdi ama ben yine ondan duymak istedim.

"Dolaba iki çeşit karnıyarık saklamışsın Erva," dedi. Bunu söylemesini beklemiyordum. "Kahveni getirip mutfağında baş köşeye yerleştirmişsin. Tıpkı aklımda da kalbimde de baş köşeye yerleştiğin gibi. Sökülen tüm fesleğenlerin yerine yenisini ekmişsin. Mahir gelip anlattı ama ben bunları çok önce fark ettim. Ederdim. Ama sana gelişim ne Mahir'in sözünden ne de fesleğenlerden. Benim sana gelişim," dedi durdu.

Yüzümü başımı geriye atarak yüzüne kaldırdım.

"Seni sevmeye izin yoktu," dedi ayrılığımızdan dem vurur gibi. "Mahir bile gitme ona dedi. Sen benden vazgeçtiğini söyledin. Ben uğruna ölmeye hazır deli bir sevdalıyken, sensiz bir an bile yaşayamıyorken, çıkmaz sokaklara çıkardığın tüm yolları, tüm olmazlara inat, yine bir bir sana bağladım. Ben içimdeki karanlık sokakta bir başıma kalmışken oraya bir seni sakladım," dedi. Hala ondan vazgeçecekmişim gibi korkuyla bakıyordu bu defa yüzüme. "Bu defa olmaz deme, çünkü içimdeki yalnızlığı bir sen anladın."

Boğazım düğüm düğüm oldu. Kollarımı beline sarıp başımı göğsüne yasladım. Yutkunmakta bile zorlanır halde, "Doru," dedim boğuk çıkan sesimle. "Çok seviyorum ben seni. Öyle çok ki, kendimden geçecek kadar..." Göğsüne bastım dudaklarımı. Özlediğim kokusunu çekerken içime derin derin, öptüm, dudaklarımla sevdim orayı. "Ben kendimden geçtim, senden değil."

"Geçme," dedi çenemi kaldırıp gözlerimin içine bakarken. Derin bir nefes alıp yüzüme bıraktı. "Benim geçemediğimden sen hiç geçme."

Bölüm Bitti...

Yeni Bölüm de görüşene dek sevgiyle kalın...

Beğenmediyse beğenelim mi?

26. Bölüm - 25 YIL 9 AY 3 GÜN

Merhabalar,

Yorumlarınıza çok dahil olamasam da -iş güc, size bölüm yetiştireceğim diye bolca yazmaktan- kalbimdesiniz. İyi ki varsınız.

Yeni bölümü saldım yakala...

Bölüm şarkısı: Erdem Ergun - Sebebini Bilmeden

Not: Tarihleri ve saatlere dikkat edin! Bu bölümde geri dönüşlerde oluyor. Bilginize...

Keyifle Okuyun...

3. BÖLÜM

25 YIL 9 AY 3 GÜN

*

Doru Demir'den – 31 Temmuz - Saat 19:20- İstanbul

Mahir'in telefonundan arabanın içine yayılan Yasin'in cızırtılı sesi, "Evin önünde iki, alt sokağında üç kapalı filmli araba tespit edildi!" diye bağıırıyordu. Ben oturduğum yerde resmen deliye dönmüştüm. İzmir'den İstanbul'a inmeyi başarabilmiştik ama arabamız İstanbul trafiğinde bir türlü ilerlemek bilmiyordu. Ender ağır ağır ilerleyen arabadan inmiş, önümüzdeki trafiği dağıtmaya çalışıyordu.

"Yasin!" diye bağırdım arka koltuktan, ön koltukta telefonu tutan Mahir'e doğru. Titreyen elimle tuttuğum sigaranın külü arabanın içine düşerken ben içmediğim sigarayı pencereden dışarıya fırlattım. "Destek kuvvet gelmek üzere. Siktiğimin teröristlerini uzaklaştır o evden! Vardık sayılır Kardeşim! Ona zarar gelmesine izin verme!"

Çaresizce dökülüyordu sözcüklerim. Olduğum yere sığamıyordum. Onun yanında olamamak kahrediyordu beni. Bir şey olacak düşüncesiyle ölüyordum.

"Olmuyor abi!" dedi Yasin'in korkuyla titrerken telaşlı sesi. Nefes nefese kalmıştı. Sözleri zar zor anlaşılıyordu. "Tek kaldım burada. Çatıda bile keskin nişancı var. Olduğum yerde kısıkvrak yakalandım. Bir anda bindirdiler. Bora Tekin'in adamları yoldaymış. Evi, aileyi, mahalleyi

tedirgin etmeden koruyanlar var ama yeterli değil. Hepsi evin etrafına dağıldı. İçeriye girecek olanı indirmeye hazır dursalar da orospunun evlatları duracak gibi değil."

Mahir, "Yasin," dedi telefonu ağızına yanaştırarak. Elini ensesine atıp orayı deli gibi ovuştururken, "Derim Tekin ve adamları alt sokaktan dolanmaya alışıyor. Dayan Teğmen, neredeyse geldik," diye ekledi.

"Eve girmeye çalışıyorlar Yüzbaşım," dedi fısıldar gibi Yasin. Sesi atallaşmış, çaresizliği sesine yansımıştı. Erva üst katta uyuyormuş. Annesi ile teyzesi yan evde, komşularındalar. Meyra kendi evine geçmiş çocuklarıyla. Evde bir yardımcıları, bir de Esra denen o kız var."

"Koskoca evde bir başına mı bıraktılar kızı!" diye bağırırken ben, Ender bindi arabaya. "Yol biraz açıldı, gazla Kadir," dedi. Arabayı kullanan Kadir biraz daha hızlanırken, ben o an fark ediyordum önümüzdeki trafiğin akmaya başladığını.

"Yasin," dedim. Ondan başka güvenecek kimsem yoktu. Uzanıp telefonu aldım elinden Mahir'in. "Her şeyim orada lan benim! Anlarsın beni değil mi Yasin! Eve girmelerine izin verme!" dedim başım önüme eğilirken. Boşta olan elim koltuğu yanını parçalamak ister gibi yumrukluyordu. Sesim iyiden iyiye cılızlaşırken, "Kardeşim," dedim. "Ben gelene kadar dayan!"

Yasin beni duymamış gibi bağırdı. "Susturucuları var. Sıkıyorlar abi," dedi can feveran.

O andan sonra duramadım ben yerimde. Kapıyı açıp indim. Yeniden kilitlenmeye hazırlanan trafiğin ortasından, elimde Mahir'in telefonuyla koşmaya başladım.

"Yasin," diyordum sürekli. Cevap versin istiyordum ama duymuyordu beni. "YASİN EVE GİRMELERİNE İZİN VERME!"

Nefesim attığım adımlara yetişemez halde koştum koştum...

"Geldiler Üsteğmen'im. Derim abinin adamları burada," dedi Yasin'in sesi. Ama sevinmiş gibi değildi. Bir şeyler oluyordu ve ben ondan çok uzaktaydım. Nefes nefese kalmış halde, arabaları yararak geçerken, "Derim abinin adamları arabanın birini indirdi. Ön sokak şimdi temiz," dedi ama sesi hala rahatlamış gibi gelmiyordu. "Arkadakilerden birinin önünü keseceğim," dediği sıra, ben bizimkilerin sesini işittim arkamda.

"Mehmet Albay orada!" diyordu Mahir güç sesi sokakta yankılanırken, hemen arkamda koşuyordu. Ender çoktan silahını çıkarmıştı. İki sokak aşağısı Gülru'nun ailesinin evinin bir ön sakağına çıkıyordu. Yokuş aşağı

nasıl koştuğumu bilmeden, "GELDİM ERVA!" diye bağırdım. Yollar dűřmandı bana bugün.

Hiçbirini ona bağlayamıyordum. Bacaklarımda derman kalmamasına rağmen koştum koştum...

"On iki kişiler!" diye bağırdı ardımdan Ender. "İkisi evin bahçesinden içeriye girdi şimdi." Ona haber destek ekipten geliyordu. En azından biri alana ulaşmayı başarmış olmalıydı.

Yüreğim ağzımda, "ENDER!" diye bağırdım. "ENDER HEPSİNİ GELDİKLERİ CEHENNEME GÖNDERMEYEN DORU'YU SİKSİNLER!"

Korna sesi yükseldi ardımdan. Kadir arabayla arkamızdaydı. Trafikten sıyrılmış bize doğru geliyordu. Diğerlerini arabaya alarak bana yetişirken, Ender'in hareket halindeki arabanın içinden açtığı kapıdan içeriye girdim.

Kadir son sürat giden arabayı Tekin Yalısına sürmeye başladı.

"Silahlar," dediğinde Mahir soluğu kesilmiş gibi, belimdeki tabancayı çoktan çıkarmıştım. Ağır metali parmaklarımin arasında sıkı sıkı sabitlerken, "Ender," dedim. "Keskin nişancı sende."

"Alt sokaktakilerde bizde," dedi Mahir Kadir'den yana bakarak. Kadir başını salladı. İyiden iyiye rahatlayan yolda son sürat ilerlemeye devam etti.

Kadir, Ender ile beni ön sokağın köşesine bıraktıktan sonra Mahir ile alt sokağa dolandı arabayla.

"Eve gireceğim dedim," yanımda gergin soluklarını işittiğim Ender'den tarafa bakmadan. Gözlerimin o an gördüğu yalnızca şimdi görünür olan Tekin Yalısydı. Bahçe kapısının önünde iki yaralı adam yatıyordu.

Bora Tekin'in eli silahlı, bahçe duvarının arkasına saklanmış iri yarı adamlarından biri indirmişti onları.

O an Yasin'i gördüm. Sokağın sahile çıkan alt başındaydı. Yakaladığı teröristlerden birinin başına silah dayamış halde ekip arabasına doğru sürüklüyordu.

Ön sokakta ondan başka asker kıyafetli, Mehmet Albay'ın ekibinden iki kişi daha vardı. Biri binaların üzerine doğrulttuğu sniperinin dürbünüyle çatıları tarıyordu. Diğerisi ise kaldırımında yatan köpeklerden birinin nabzını kontrol ediyordu.

"Ender," dedim yanımda silahını bir noktaya nişan almış halde duran Ender'e. "Üsteğmen'im YATIN!" diye bağırmasıyla rüzgârı kıran merminin sinek vızılıtısını andıran cılız sesi kulaklarıma doldu.

Alt sokaktaki ekip arabası falan değildi. Yanılmıştık! Yasin de geç kalmıştı fark etmekte. Silahına davranması ile omzundan girip çıkan kurşunla yere yığılması bir oldu. Gözlerimin önünde zaman ağır ağır geçiyormuş gibi hissettirirken gerçekleşen her şey başka bir susturuculu kurşunun karnımın yanını delip geçmesiyle son buldu. Arabanın olduğu taraftan hiç durmadan taranıyorduk şimdi. Ender bir yandan susturucu taktığı kendi silahı ile karşı tarafa ateş ederken bir yandan da beni çekip yanımda duran beyaz arabanın arkasına almaya çalışıyordu.

"İkisi gitti," dedi Ender göz ucuyla arabanın kenarından ilerisini kontrol ederek. "Yasin iyi. Diğerini o indirdi."

Ceketimi aralayıp beyaz gömleğimi kana bulayan kurşunun bedenimde bıraktığı hasarı kontrol ettim. Kan kurşun belimin yanını sıyrıp geçmesine rağmen anında gömleğimin büyük kısmını kana bulamıştı. Nefesimi tutarsam canım daha az yanardı. Benim Erva'ya ulaşmam gerekiyordu.

"Teğmen," dedim çatallı çıkan sesimle. "Benim içeriye girmem lazım."

Ender itiraz edecek oldu, izin vermedim. "Can orada Ender," dedim itiraz kabul etmez halde. "Can Lan bu can! Koru beni!" diyerek fırladım yerimden. Karnımdaki sıyrığın acısı çeneme vurmuş, titretiyordu orayı. Dişlerimi sıkıca birbirine geçirirken çektiğim acıdan sebep inledim. Arabanın arkasına geçerken yere düşen silahımı kaptığım gibi koşmaya başladım eve doğru. Benim bahçe kapısına varmam ile Bora Tekin'in kullandığı araba sokağa saptı. Gördüm ama duracak vakit yoktu. Koşa koşa bahçeyi geçtim. Bahçedeki güvenliklerin biri bile durdurmadı beni. Önceki ziyaretlerimden tanıyorlardı. Tanımayanı da hem gömleğimden sarkan asker künyesini görmüşü hem de diğerlerinden almıştı çoktan teyidini.

Askerlerden biri bana kapıyı açarken, ben çoktan merdivenlere doğru koşmaya başlamıştım.

Erva Saraçoğlu'ndan - 31 Temmuz - Saat 21:52

*

Herkesin bakışları hiç abartısız bizden tarafa çevriliydi. Nişanda tanıdığım, tanımadığım herkesin bakışlarına maruz kalıyordum. Kötü ya da iğreti değildi, fakat yine de utandırıyordu beni.

Doru ile olduğumuz samimi haldi onları bize bakmaya sürükleyen, fakat ben yine de onun göğsüne saklamıştım yüzümü. Normalde uzaklaşmam, buna bir son vermem ve hatta nişan alanını daha sakin bir yer için terk

etmem gerekirdi. Elbette onunla. Zira benim ondan şu andan sonra asla, ama asla ayrılışım yoktu.

Doru, göğsünü titreten rahat bir gülümseme eşlik ederken sesine, "Herkesin derdi ne?" diye sordu. O da farkındaydı üzerimizde dolaşan gözlerin demek ki. Bu sadece benim kuruntum falan değildi.

"Merak," dedim bir tahmini dillendir gibi. "Çoğuş çocukluğumdan beri tanır beni. Biriyle olduğumun bahsi bile geçmeyince daha önce; şimdi böyle şahit olunca meraklanmışlardır. Tanımayanların ise bakma nedeni bence," dedim ve başımı göğsünden kaldırıp çenemi az önce yanağımın durduğu yere yasladım. Doru tam karşısına baktığından, gördüğüm yalnızca sakallı çenesi ve boynuydu.

Üzerinde, kolları dirseklerine kadar katlı, üstten iki düğmesi her zaman olduğu gibi açık bıraktığı beyaz gömleği vardı. Asker künyesinin zinciri düğmeleri aralık olduğundan göğsünün üzerinde ışıldıyordu. Künyenin ucu tam görünmüyordu ama parmağımla azıcık aralasam kumaşı görebilirdim. Altına siyah bir kumaş pantolon giymiş, gömleğinin altlarını da özenle içine sokmuştu. Bileğindeki metal kordonlu saatin soğukluğunu kolu omuzlarıma sarılı durduğundan sebep, tenimin üzerinde hissedebiliyordum. Siyah deri kemerinin saatinin metalinin renginde olan tokası, birlikte hareket ettikçe karnıma sürtünüyordu. Saçları özensiz olmasına rağmen hala hayran olunası geliyordu bana.

Sözlerime devam etmekte geciktiğimi fark ederek, "Senin ne kadar yakışıklı bir adam olduğunu düşünerek gözlerini çekmekte zorlanıyorlardır," dedim.

Güldü, ben güldüğünü soluğuna karışan hafif sestten anladım. Yüzünü yüzüme eğerken kaşının biri kalktı hemen. "Sen beni yakışıklı mı buluyorsun?" diye sordu çarpık bir gülümseme eşlik ederken dudaklarının kenarına. Ona bunu hiç söylememiş miydim cidden? Ya günlüğümde... Orada bahsetmiş olmalıydım. Saçlarını övmüştüm, gözlerine ölüp bittiğimi yazmıştım. Ama bütünüyle hiç dillendirmemiş miydim?

Onun bana baktığı ifadenin bir benzerine, bir de dudak bükme ekleyerek, "Galiba öyle," dedim. Diğer kaşı da havalandı. "Saçlarını çok seviyorum, gözlerine bayılıyorum. Sesin yakışıklılıktan sayılır mı bilmiyorum ama çok yakışıklı sesin var," diye ekleye ekleye saymaya devam ettim.

Dudak kıvrımları yükseldi. Omuzunda olan elimi kolunda biraz aşağıya kaydırıp şişkin kaslarını avuçlayınca bir anlık gülümseyişi ciddiyete dönüştü. "Sarmayı, sarmalamayı, kucaklamayı çok iyi bilen kollarını da çok

beğeniyorum." Parmaklarımla sıktım dokunduğum yeri, elimin altındaki kasını bilerek sertleştirdi. Beni daha çok etkilemek istercesine.

Göğsüne kapanıp güldüm. "Göğsün başımı yaslamak için, yüzümü saklamak için en uygun yer Üsteğmen," dedim kafamı iki yana sallarken. "Evim gibi burası." Bana hissettirdiği tam olarak buydu. Başımı ne zaman yaslasam oraya huzurla dolup taşıyordu içim. Sıcacık oluyordum bir anda.

Dudaklarını başımın üzerinde hissettim. Birkaç kere gülerek öptükten sonra, "Başka?" diye sordu. Belimdeki ve omzumdaki kolu sarmaladı beni daha sıkı. "Bu saydıkların hala bir yakışıklı tanımını oluşturmamı gözümde."

Aklıma gelen şeyi dillendirmek kolay olmadı ama nefesim kesilmişçesine, "Dudaklarını da çok seviyorum," dedim utana sıkıla. *Beni öpmelerine, sevmelerine ölüyorum.*

Ölüm siyah bir sözcüktü bana göre -sözcüklerin rengi olduğunu çocukluğumdan beri düşünür dururdum. Aşkın mavi, yeşilin Doru olması gibi- ve dillendirmesi zordu. Ama ben Doru'yu tanıdım tanıyalı onu nasıl seviyorum diye düşündüğümde aklıma ilk bu sözcük geliyordu. Ben onu ölümüne seviyordum. Her an ölecekmişçesine çok ve hiç tükenmeyecekmiş kadar çoğala çoğala. "Dolgun ve beni yumuşacık öpen dudaklarına bayılıyorum ben." Sözcüklerim düşüncelerimden süzülüp dökülmüştü bir anda ağzımdan. Utandım, ettiğim laflara utandım bu defa.

Dudakları başımın üzerinde duraksadı. Kolu gibi göğsü de başımın altında sertleşti. Usul usul şişip inerken, kesik çıkan sesiyle, "Gidelim mi Erva?" dedi genizden gelen, erkeksi bir sesle. "Gidelim buradan."

Başımı göğsünden kaldırıp yüzüne baktım. Kolları gram çözülmemişken bedenimden, yüzünün görebildiğim kadarıyla yetinerek, "Nereye?" diye sordum. Bu soru peşi peşine başka soruları getirdi aklıma.

Ben dakikalardır hayal aleminde yaşıyormuşçasına mutluyken birini bile getirmemiştim aklıma. Sanki sorunsuz bir hayatın içinde dans ediyordum onunla. Ama sorunlar hala vardı. Hiç gitmemişti.

Endişemi düşen ifademden anlamış gibi, başını eğip alnıma bastı dudaklarını. Olduğu yerde aralayarak dudaklarını, "Mahir'in ailesinin evine. Bizimkiler seni bekliyor. Ender, Kadir, Yasin... hepsi. Öncesinde," dedi biraz uzaklaşıp bakışlarını hasretle yüzümde dolaştırırken, "Sana daha sıkı sarılmam da gerek. Sana bir şey olacak diye ne kadar korktuğumu bilsen... Gidelim Erva," diye ekledi. Yüzünde korku diye adlandırabileceğim ama çok da benzemeyen garip bir ifade dalgalanıverdi. Aramızda bir adımlık mesafe açarak elimi tuttu.

Ben bahçeden çıkıp gideceğiz sanırken o tersi istikamete, annemlerin masasına yönlendirdi beni. Yankı hala bıraktığım yerdeydi ve gözlerini gariptir ki endişeyle üzerimde dolaştırıyordu. Bizimkiler tebessüm dolu ifadeleri ile ellerimizin birleştiği yere bakıyordu. Doru şu halimizden hiç çekince duymazken benim yanaklarım al al olmak üzereydi.

Ailemin karşısına ilk defa bu şekilde çıkıyordum. Onlar benim birinin adını geçirdiğimi bile duymamıştı daha önce. Dolayısıyla şu halimiz onda hiç etki etmezken beni utandırmıştı biraz. Alışılıyordu buna değil mi? Zamanla onun varlığı heyecandan uzak, normal gelmeye başlıyordu.

Kimi kandırıyordum ki? Kendimi mi? Ben o yanımdayken hep heyecanlanacaktım ve şu halimize hiç alışamayacaktım.

Doru Yankı'dan uzağa, annemin yanındaki boş iki sandalyeden birine oturttu beni. Kendi oturmak yerine herkesi başıyla selamladı önce. Sonra sandalyemin arkasına geçti. Eli sandalyemi arkadan kavrarken, "Gelişim çok ani oldu," dedi duran müzikten sebep, çok yüksek olmayan bin tonda. "Haber vermeden yakınlarınızın nişanına dahil olmak istemezdim. Lakin Erva'yı bir an önce görmem gerekiyordu."

Doru'nun o an benim aksime kimseyi umursamadığını düşündüm. Yani söz konusu bensem kimseye eyvallahı yokmuş gibi konuşuyordu. Beni görmesi gerektiğini bir ihtiyaçmış gibi dillendirirken çekincesiz çıkıyordu çünkü sesi. "Ben Mahirlerin evinde kalıyorum. Bizimkiler de orada. İzniniz olursa Erva'da bize katılsın."

"Sende ailedensin," diyerek böldü onun sözlerini Bade teyzem. Doru'yu kızı Gülru'nun düğün hazırlıkları sırasında tanımıştı. Mahir'den sebep de çok uzun zamandır aile gibiydiler. Tanışıklıkları uzun zamana dayanıyordu yani. "İstersen gelip bizde de kalabilirsin. Hepinizi ağırlayabilecek yerimiz var. Hem geldin ne iyi ettin. Hepimiz çok sevindik."

Teyzemi bağırma basasım geldi o an. Öyle hoşgörülü, kimsenin kalbini kırmadan konuşan bir kadındı ki o, ailesinde herkesi toparlar, yolundan gitmeyen şeyleri yoluna koyardı.

Doru sandalyemdeki elini omzuma taşırken orayı sahiplenir gibi sıkınca başımı geriye atıp ona baktım. Gözleri ayağa kalkan ve bize bakan Yankı'ya dikkat kesilmişti. Bakışları en küçük çekincesi yokmuşçasına onu süzerken tehditkâr da sayılabilecek bir biçimde, "Eğer ayıp olmazsa Erva'yı Mahirlere götürmek istiyorum," dedi tok bir sesle. Sonra Derim abimden tarafa çevirdi başını. İzni ondan ister gibi sallarken başını Derim abimde aynı şekilde karşılık vererek, "Ayıp falan olmaz," dedi.

"Gidin," dedi annem masanın altından elimi tutarken. "Ama fazla geç kalma olur mu Erva'm."

Elimin üzerindeki elini diğer elimle kavrayarak sıktım. Anlıyordu annem beni. Şu an en çok ona ihtiyacım olduğunu görebiliyordu.

"Sabah kahvaltıya bekleriz," deyince teyzem, Doru ona da başını sallayarak, "Buralarda olursak mutlaka gelirim," diye yanıt verdi. Ne yani gitme planı mı vardı? Niye gelmişti niye gidiyordu? Bunları düşünürken aklıma Ceylin düştü. O hala engelken ben nasıl böyle rahat davranabilmişim? Ya Doru bana nasıl bu kadar rahat gelebilmişti? O bilmiyor muydu Doru'nun peşimden İstanbul'a geldiğini? "Olursun olursun," dedi Derim abim, kendinden emin konuşarak. "Diğerlerini de gelsin hatta. Büyük bir masa kuralım sabah bahçeye. Şöyle ailecek yiyelim yemeğimizi. Keyifle." Sonra aklına bir şey gelmiş gibi ekledi.

"Mahir, kardeşimi ve yeğenimi almaya gitmedi mi İzmir'e. Onlar da gelecek. Siz daha bir süre burada olursunuz."

"Gülru mu geliyor?" diye sordum şaşırarak. Yolunda gitmeyen bir şeyler mi vardı yoksa? Kafam allak bullak olurken, "Gümüş'ü de getiriyormuş galiba," dedi yanımdan annem. O nereden biliyordu ki? İfadem bu soruyu benden önce ona sormuş olacak ki, "Baban ile konuştum. Birkaç saate o da teyzenlere gelecekmiş. Şimdi Bora enişten ile birlikteymiş. Ondan öğrendim," dedi.

"Neden ki?" diye soracak oldum Doru eğilip elimi tuttu. Dudaklarını kulağıma yaklaştırarak, "Anlatacağım ben sana hepsini," dedi ve beni oturduğum yerden kaldırdı. Sonra gülümseyerek, "Hepinize iyi akşamlar," diye seslendi masadakilere. Tuttuğu elimi kendininkiyle birlikte biraz kaldırarak, "Ben Erva'yı bırakırım," dedi Derim abime gösterir gibi.

Doru neden tüm yaptığını Derim abime açıklıyordu ki? Anlayamadım. Tamam, o benim büyüğümdü ve abim olarak görürdüm hep. Ama abim değildi neticede.

Aklımdaki sorular giderek artıyordu ama ben daha birine bile cevap alamamıştım. Bahçeden çıkıp ara sokaktaki yola indiğimizde, "Sen Mahirler de mi kalacaksın şimdi?" diye sordum. "Ne kadar süre?" En merak ettiğim soru buydu galiba.

Mahir'in ailesinin evi teyzemlerin evinin hemen karşısıydı. Arada on belki on beş adımlık ancak mesafe vardı. Deniz görmeyen balkonları bile birbirine bakardı. O kadar yakındı yani.

Onun yine bu kadar yakınımnda uyuyup uyanacak olmasına sevinsem de nedenini merak ediyordum.

"Hı hım," dedi Doru uzun konuşmaktan şimdilik geri dururcasına. Tuttuğu elimi hiç bırakmadan sokağı geçtik. Mahirlerin evinin bahçe ışıkları sonuna kadar yanıyordu. Evden yaklaştıkça bizimkilerin sesi duyulur olmuştu. Galiba hepsi bahçeye yakın olan salonda toplanmıştı.

"Önce biz konuşalım Erva," dedi evin kapısına varır varmaz elimi bırakıp zile basarken. "Odam yukarıda. Kimseye aldırmadan oraya çıkacağız. Üst kattaki salon uygunsa, orası da olur. Önce biz bir konuşalım, sonra ineriz aşağıya."

Başımı salladım. Bir şeyler olmuştu. Büyük şeyler. Artık bunu gözlerinde görebiliyordum. Yüzü bahçedeki rahat ifadesine tezat huzursuz bir hal alırken, "İyi misin?" diye sordum. Alnında oluşan terleri yeni fark ediyordum. Uzanıp parmaklarımın tersiyle sildim, kuruladım alnını. "Bir şeyin mi var? Hasta mısın sen?"

Yok dercesine başını salladı ama ben gömleğindeki kanı fark eder etmez gözlerim irileşti. "Doru!" dedim neredeyse küçük bir çığlık savurarak. "Kanıyorsun!"

"Şşşt," diyerek elimi tuttu tekrar. "Yok bir şeyim benim. Telaş yapma."

Kapı o esnada açılmasa üsteleyecektim, fakat Mahir'in annesi Sadem Yargıcı karşımızdaydı. "Hoş geldin kızım," dedi sadece beni muhatap alarak. Sesi de yüzü gibi neşesizdi. Normalde Sadem teyzemin sarılıp kucaklaması gerekirdi beni. Çünkü onunla da bayadır görüşmüyorduk. "Geçin içeriye. Biz de Mahir'den haber bekliyorduk," derken kapının önünden çekildi.

O zaman gördüm arkasında duran Yasin'i. Antrenin ortasında Ender ile yan yanaydı ve olabildiğince gülümsüyorlardı bana. Her şey normaldi, normaldi ama ben onun kolundaki sargıyı fark edene kadardı işte.

Bakışlarım direkt Doru'nun gözlerini buldu. "Neler oluyor?" dedim korku dolu, içine kaçmış sesimle.

Doru beni duyumsamazlıktan gelerek, "Yukarıda konuşalım biz biraz," dedi Sadem teyzeye.

Elimi tuttu tekrar ve merdivenlere yönlendirdi beni. Yasin yanından geçerken ben, "Geçti," diye bir şey döndürdü ağzında ama anlayamadım.

Birlikte üst kattaki küçük oturma odasına geçtik. Işığı bile yakma gereği duymadan beni balkondan yayılan ışığın dibindeki tekli koltuklardan birine oturttu, kendi de diğerine geçti.

"Ben anlatayım sen dinle," dedi acı acı inleyerek. Çünkü o sırada koltuğa yaslanmış iyice kan olan gömleğinin düğmelerini çözmeye çalışıyordu. O karşımda böyleyken ben nasıl dururdum, oturmaya devam ederdim?

Kalktım hemen ve birbirine paralel uzattığı aralık dizlerinin arasına girdim. Dizlerimin üzerine çökerek oturdum.

O üst düğmelerden başlamıştı açmaya, bense pantolonun beline sıkıştırdığı alt ucunu çıkararak ona yardım etmeye çalışıyordum. Parmaklarım endişeli olmama rağmen ondan hızlı davranıp çözmeye başlamıştı düğmeleri. Çözdüğüm sadece düğmeydi ama ben canını yakmaktan korkar gibi buruşturmuştum yüzümü.

Duvaklarımın arasından daha yarasını görmeden soğuk nefesimi üflemeye başlamıştım acısını azaltmak istercesine bir hassasiyetle. "Acıyor mu?" diye sordum?" neredeyse ağlayacakmış gibi çıkan sesimle.

Doru yüzünde çektiği acıdan dolayı oluşan ter damlalarına rağmen olumsuz anlamda başını salladı. İnanmadım. Nasıl inanırdım?

Gömleği iki yana açılında çıplak teni gözlerimin önüne serildi ve ben belinin yanındaki dikdörtgen şeklinde kesilip yapıştırılmış sargıyı gördüm. Üzeri kan ile kaplanmıştı.

"Nasıl oldu bu?" Ağlıyordum işte. Onun canı yansa benim ki daha çok acırdı. Tüm akşam boyunca böyle miydi? Nasıl fark edememiştim? O buna rağmen bana gülümsemiş miydi şimdi? Dakikalarca dans etmişti benimle. Nasıl dayanmıştı?

"Yaralı olduğunu neden söylemedin Doru!" dedim kızar gibi çıkan ağlamaklı sesimle. Elim istemedi koluna çarptı. Sonra endişeden yaptığım hatayı telafi etmek ister gibi vurduğum yeri öptüm. "Özür... Özür... Acıttım mı?" Canı yeterince yanarken bir de ben yakıyordum.

Öptüğüm kolunu kaldırıp eliyle saçlarını sevdi. Başımı karnının sargılı olmayan tarafına yatırıp beni rahatlatmaya çalışır gibi sevmeye devam ederken, "Acımadı," dedi. "Sana bir şey olmadı ya benim canım hiç acımadı."

Gözyaşlarım hem onu çok özlemekten hem de onun için hala çok endişelenmekten aktı teninin üzerine. Ben ağladıkça, sevdi saçlarımı, elini hiç çekmedi başımın üzerinden.

"Sargı, sargını değiştirelim Doru," dedim yerimde doğrulurken. Islak gözlerim yarasının üzerinde dolaşırken belirginleşmişti. Oradan hiç çekmeden, "Nerde vardır? Biliyor musun?" diye sordum. Sonra telaşa sorduğum sorunun saçmalığından kendime kızdım. Nereden bilecekti?

Ben yanından kalkmaya ve sargı bezi tentürdiyot bulmaya gitmek için hazırlanırken çenemi tuttu. Yüzümü yüzüne doğru çevirip, "Sadece sıyrık dedi. Biraz acıyor, o kadar Erva. Yoksa bir şeyim yok. Dayanamayacak değilim. Ne yaralar aldı bu beden. Bu ne ki," diye fısıldadı. Konuşmakta bile zorlanıyor, sesi zor çıkıyordu. Bu nasıl iyi olmalı?

Ona inanmadığımı yüzümden okumuş gibi, "İnan," dedi. "Sargı alt çekmecedeyim." Eliyle malum çekmeceyi işaret ediyordu.

Sözünü bitirmesiyle fırlayıp çekmeceyi açtım. Karanlık olmasına rağmen oda, kolayca buldum; çünkü en üstteydi. Tekrar loş ışığa dönüp onun bacaklarının arasına girdim. Sargı bezinin paketini yırtan ellerim bile titriyordu.

Endişeden ben titriyordum ve o bunu kendine dert edinmiş gibi, "Titreme ama," dedi. "Korkma Erva. Sen yanımdayken bana bir şey olmaz."

Az önce akıttığım yaşlar daha çok bindirdi, yanaklarıma sıralandı. Ağlamaklı, "Olmuş ama," dedim. "Ben hep yanımdaydım ama olmuş."

Uzanıp ellerinin içiyle sildi gözlerimden akan yaşları tıpkı nişan alanında yaptığı gibi. Dudağımın üzerinden geçen avuçlarını öptüm ben. Açtığım sargıları kenara koyup tentürdiyodun kapağını da açarak yere, yanıma bıraktım. Pamuk da vardı. Geriye bir yarasını açıp temizlemek kalmıştı.

Canını yakmaktan korkar gibi dikkatle kaldırdım teninden sargıyı. Bantlarını ağır ağır çözdüm.

Dudaklarımın arasından salınan soğuk nefesi bir an olsun üzerinden eksik etmeden titreyen ellerimle temizledim. O anlarda Doru beni izliyor, hiç kıpırdamadan koltuğun arkasına yasladığı sırtından destek alarak uzanıyordu önümde.

Başı bir arkaya yaslanıyor, beni göremeyecek gibi olunca tekrar kaldırıyordu yasladığı yerden.

Sonunda temiz sargıyı tenine bantladığımda daha iyi görünüyordu yüzü. Bense hala aynıydım. Endişeli ve korkmuş.

Bacaklarının arasından çıkıp dizlerinden destek alarak ayağa kalktım. Geri çekilip ona uzaktan bakacakken elimi yakaladı eli. Beni çekip yaralı olmayan tarafındaki dizine oturttu. Engel olmaya çalışmışım ama kolunu da belime dolayıp beni kendine çekince öylece kalmıştım dizinin üzerinde. Elim dayanacak yer olmayınca göğsünün üzerini bulmuştu.

"Canını yakarım böyle," dedim. "Doru olmaz," demeye çalıştım son kez ama bu da işe yaramadı. Sessizce başını iki yanına salladı. "Özledim," dedi

tek kelime. "Çok uzun zaman olmasa da ayrılığımızın arasından geçen süre, bana çok uzun geldi ve ben seni çok özledim."

Eğildim ve içimde yükselen yoğun hislerle elimin yanından göğsünü öptüm. Kokusunu derince çekerken içime, o beni koluyla iyice sarıp göğsünün yanına yatırdı. Canını yakarım diye hala tedirgindim ben.

Dikkat etmeye çalışıyordum ama böyle durmak öyle iyi gelmişti ki. Bacaklarım bacaklarının arasından salınıyordu. Başım omzundaydı ve kolu belime dolanıktı. Bedenimin geri kalanı ise göğsünün üzerine sığabilecek kadar küçükmüş, onu anladım.

Çenesini saçlarımı öptükten hemen sonra başımın üzerine yaslayarak iç çekti.

Ben de tam o anda, "Ne oldu Doru?" diye sordum.

Derin bir nefes takip etti sorumun peşini. Ardından anlatmaya başladı. Mahir'in evine gelişinden, sabahın erken vaki benimle konuşmaya evime gelişine kadar olanları bir bir anlattı önce. Rüya sandığım aslında gerçekte ve ben bir kez daha anladım bunu. O bana gelmişti.

Sonra babamdan gelen aramadan ve aldıkları haberden söz etti. Canı sıkılmış, tekrar yaşıyormuşçasına endişenmiş haldeydi bunları anlatırken.

Sessiz sesiz dinlemiştim ama ben bile korkmuştum anlattıklarından. Yalnızca belli etmemeye çalışıyordum.

İstanbul'a geldikten sonra olanları ve vurulma anını dinlediğimde tüm tüylerim bu defa ben anı yaşıyormuşum gibi diken diken olmuştu.

"O yüzden ben uyandığımda senin kokunu aldım," dedim belli belirsiz daldığım yerden. Doru vurulduktan sonra bile beni kontrole odama gelmişti. Ben tabii ilaçların etkisinde uyuduğumdan gelişini duymamıştım bile.

"İyi olduğunu gördükten sonra rahatladım ben," diyerek anlatmaya devam etti.

"Baban geldi sonra arakamdan zaten. Evdekiler boşuna endişelenmesin, kimse duymamışken böyle kalsın diyerek beni odandan çıkardı. Bora enişten sayesinde evin etrafını saran köpeklerin tamamı temizlemişti. Derim abinde tüm pisliği kaldırıp bizim gerçek takviye kuvvete teslim etmişti.

Mahir'ler yakaladıkları itlerden birini sorguya çekmişler. Örgütün adını, saklandıkları yeri falan ötmüş başının sıkıştığını, kurtulamayacağını anlayınca.

Lakin bahsettiği sadece bir koluymuş örgütün. Altını kazdıkça başka kollar çıkmış. Nereye kadar uzanıyor hala bizimkiler bile bulamadı. Ceylin'den ses yok. Kesildi. Ama bitmedi Erva," dedi. "O hala çok güçlü.

Yalnızca öten adam adını verdiği için tutuklama emri çıkartabildik. Yanına yaklaştırmaya bir süre cesaret edemez."

"Tutuklanırsa," diyerek böldüm sözlerini. "Tutuklanırsa bitecek mi? Kurtulacak mıyız ondan?"

"Hakkındaki hiçbir suçlama henüz ispatlanamadı," dedi Doru söylediğine canı sıkılmış gibi soluklanırken. Göğsü huzursuzca titredi başımın altında. "İsmi veren adam düşmanlığından da vermiş olabilir. Öyle olmadığını biliyoruz ama başkası inanmaz buna. O siyahken bembeyaz gibi duruyor karşımızda. Bu yüzden hala geçmiş değil. Kurtulmuş değiliz."

"Ama her şey düzelebilir," dedim umutla başımı göğsünden kaldırırken.

Umudumu kırmamak için mi bilmiyorum başını salladı. İçim tam rahatlamadı ama korkumda endişemde az da olsa hafifledi.

Elimi sargılı yerin yakınında dolaştırarak, "Evimize dönemeyeceğiz o zaman. Ayrı olmaya devam edeceğiz" diye sordum fısıldar gibi. Kendi kendime konuşuyordum aslında ama o yine de cevapladı soru bildiği sözlerimi.

"Ayrı olmak yok," dedi kesin bir şekilde. "Eve belki bir süre daha dönemeyiz, bilmiyorum, ama ben senden ayrı duramam bundan sonra. Delinin biri öyle istedi diye, ayrı olamam."

Gözlerim nemlenirken başımı salladım omzuyla göğsünün arasında. "Ayrılmayalım," dedim dua eder gibi. *Allah'ım ne olur ayırma bizi...*

Onu daha fazla kucağında oturarak yormak istemediğimden ayağa kalktım. Bu defa itiraz etmedi. Loş karanlıkta beni izliyordu. Bir soluk verip farkında olmadan terleyen avuç içlerimi elbisemin kumaşına sildim. Yukarıya toplandığını fark ettiğim elbisemin dar eteğini aşağıya çekiştirdim ellerimle. Neden bilmiyorum çok heyecanlanmıştım. Buna sebep, gözlerini çekmeden beni izlemeye devam ediyor oluşu muydu?

"Çok güzel olmuşsun," dedi boğuk bir sesle, yattığı yerden, üstüne gülümsedi kalbim hopladı.

Koltuğun kenarına tutunup yardım etmeye bile yeltenemeyeceğim bir sürede ayağa kalktı. Çıplak göğsü karşıma dikilirken, "Sana da kıyafet lazım," dedim. Uzanıp üzerindeki gömleği omuzlarından düşürdüm. Bakmamaya çalışarak, "Kıyafetlerin neredeydi?" diye sordum. Güldüğünü nefes sesinden anladım. Bakışlarım yüzüne çevrilirken ne dercesine kaşımı kaldırdım.

"Az önce soyduğundan başka kıyafetim yoktu," dedi. Nasıl dercesine yerde duran gömleğe baktım ama o an hatırladım lojmandan apar topar

çıktıklarını. "Eee, ne yapacağız o zaman?"

"Böyle dursam sorun olur mu?" diye sordu kolunu omzuma dolayıp beni kendine çekerken. Buna canı az biraz yanmış olacak ki dudağının kenarını dişledi, yüzü kasıldı.

"Olmaz öyle," dedim. Yani böyle durması çok sorun değildi ama duramazdı. Durulmazdı. Felice adında bir yardımcısı vardı bu evin. Ah, o ne çapkın ne zampara bir kadındı. Geldiğimde etrafta görmemiştim ama buralardaysa... Doru'yu böyle görmesi yeterdi baştan çıkmasına. Hep hazır değilmiş gibi!

Dudağımı sallandırıp düşündüm. "Mahir'in kıyafet yok mudur burada?"

Güldü. Neden güldüğünü anlamazken, "Bu onundu zaten. Benimki de kurşun değdiğinden yırtıldı. Giyilmez halde. Boş ver. Yıkınız, kuruyunca giyerim," dedi.

"Derim abim ile bedenleriniz aynı gibi. Ondan istesem ya," dedim sonra. Bulduğum hiçbir çözümü beğenmiyordu ki. Buna da itiraz edecek bir şey bulmazdı herhalde.

Sonra bir anda aklıma bavuluma sakladığım gömleği geldi. Yüzüm ışıldarken, bir anda utançtan kızarıverdi yanaklarım. Duyunca beni yadırgar mıydı acaba? Evinde kaldığım o gece çaldım, yanımda olsun niyetiyle desem ne derdi? Söylemek ile söylememek arasında kalmışken, "Ne düşünüyorsun da yanakların al al oldu yine yavrum?" diye sordu. İşaret parmağının tersiyle yüzümün yanını sevdi.

Gözlerimi gözlerine diktim. Şu loş karanlıkta bile nasıl anlayabiliyordu kızardığımı? Şaşılası şeydi.

"Senin bende bir gömleğin var?" dedim bir anda. Lafı ağzımda öyle bir geveleyerek çıkarmıştım ki anlamadı diye bile düşünebilirdim.

Dudak kıvrımları yükselirken diğer elini de kaldırıp yüzümü avuçladı. "Gömleğimin sende ne işi var?"

Daha çok kızardım. Kesin bunu da fark etmişti. Onu fark eden bunu hayli hayli...

"Boğulacak olursam diye aldım," dedim gözlerimi gözlerinden kaçırırken. "Nefes alamaz olursam soluklanayım diye sende kaldığım gecenin sabahı almıştım," dedim ve ardına sesimi temizledim. Yüzüm önüme eğildi avuçlarına rağmen. Düzensizleşen soluğu ensemdeydi. Oraya dökülüyor, omurgamdan aşağıya doğru salınıyordu. İçim ürperdi. "Gideceğini bilmişim gibi.. Senden gitmek zorunda kalacağımı bilmişim gibi... Almışım," dedim omuz kırarak. Başımı kaldırıp yüzüne baktım.

"Sevgilimsin ya sen. Alırsam sorun olmaz gibi geldi."

Bana bakarken dayanamazmış gibi dolgun dudağının kenarını dişledi. Sonra serbest bırakıp diliyle nemlendirdi ısırıldığı yeri.

Onu öyle izleyince parmak ucumda yükselirken buldum kendimi. "Sevgilimsin ya," dedim titrek çıkan sesimle. "Gömleklerini de alabilirim..." Yutkundum. Az önce onun yaptığı gibi dudağımın kenarını ısırdım. Az sonra diyeceğim şeyin düşüncesi kalbimi hızlandırmıştı. "Çok özlediğimde öpe de bilirim-"

Sözlerimi bitirmeme bile müsaade etmeksizin dudaklarıma kapandı sıcak ağzı. Minik, sızlanmaya benzer bir inilti döküldü dudaklarımızın arasından. Ondan mıydı yoksa benden miydi anlayamadım. Aklım uçup gitti.

Kollarımı boynuna atıp ellerimle ensesini kavradım. Onu usulca kendime çekip parmak uçlarımdan tabanlarımın üzerine indim. Elleri hala yanaklarımın yanındaydı ve dudakları dudaklarımı ezer gibi öpüyordu.

Soluklarımız kesilmişti. O nefes aldıkça alabiliyordum ben. Ben nefes alınca o... Onda soluklanabiliyordum sanki yalnızca. Onun nefesiyle demliyordum nefesimi. İçim kaynıyordu. Bedenimi ellerini belimin iki yanına indirince ona yasladım. Avuçları belimin iki yanını sıktı, o minik sızlanma bu defa kesin olarak benim dudaklarımın arasından döküldü. Sıktığı yerleri acıtma endişesiyle gevşetip okşarken, ayrılmadan önce altımda hissettiğim tatlı sızıltı yokladı beni. İçim ona akar gibi oluyordu.

Öpücüklerine sadece konuşacak kadar ara vererek, "Seni," dedi. "Seni benim yapmamaya dayanmak en zoru." Öptü, durdu, soluklandı. "Erga sen hayatıma giren en güzel şeysin. Bu hayatta bana ait olan tek şeysin," diye fısıldadı dudaklarımın üzerine. Sesi çatlamıştı konuşurken. "Ben," dedi ve ben ses tonundan anladım bambaşka bir konuya girmek üzere olduğumuzu. Dudaklarımdan koparken dudakları alını alnıma yaslandı. Bir süre aramızda nefes sesleri yükseldi alçaldı sadece.

Sonra devam etti sözlerine. "25 yıl 9 ay 3 gün önce kimsesiz bırakılmış bir çocuktum ben. Bugünü de sayarsak tastamam o kadar." Doru ilk defa olmasa da bu defa açık açık dile getiriyordu bana geçmişini. Beklemediğimden sebep, boğazımda oluşan yumruyu yutkunarak yumuşatmaya çalışırken buldum kendimi. Kimsesizliğinin günlerini mi sayıyordu? "Yüzümdü buna sebep. Babamın yüzüyle doğmuş olma suçu." Alnını alnımın üzerinde oynattı iki yana. Güldü sonra bana gülebildiğini hatırlatmak istercesine. Benimse düşüncemden, gözlerim dolu doluydu. Sende güldüm demek miydi bu? "Ben, 25 yıl 9 ay 3 gündür

kimsesizim. Ama bugün," dedi kesin bir tonlamayla vurgularken son cümlesini.

"Seni geri aldım ya ben... Ömrümün geri kalanında izi geçmeyecekmiş gibi hissettiren o yerin boşluklarını senle doldurmaya yeminliyim ben Erva. Senle çoğalmaya yeminliyim. Senden olanlarla, sana benzeyenlerle..."

Aktı birer birer yaşlar gözlerimden. Kollarımı boynuna dolayıp boynunun yanlarına dudaklarımı bastırarak öperken, "Beni böyle güzel seversen sen, ben ağlamadan gün geçiremem ki," dedim mutluktan sebep bir sitemle. Hıçkırdım sonra. Daha sıkı sardım kollarımı boynuna. Gömdüm başımı tenini doya doya soluklanabildiğim o yere.

Benim aksime gülüyordu o ve biz böyle tam oluyorduk.

"Vakti var daha ama," dedi kulağıma doğru fısıldayarak. Hala güldüğünü nefes seslerinden anlayabiliyordum. Heyecanlı çıkıyordu sesi. "Bir gün seni karım yapmaya yeminim var Erva. Bütün yeminlerim seni almaya, benim yapmaya olsun bundan sonra..."

Bölüm Bitti....

Alıntılar ve bölüm sayaçları için instagram: **piyamor_**

Beğenmediyse beğenelim mi?

Ve son medyada paylaştığım kısım gelecek bölüm alıntısıdır :)

27. Bölüm - KİMSEN OLURUM

Merhabalar,

Bölüm Şarkısı:

Karsu - Vuslat

Daniska - Hüzün Makamı

Keyifle Okuyun...

Ve beğenmeyi, yorum yapmayı lütfen unutmayın...

4. BÖLÜM

KİMSEN OLURUM

*

"Sonra... sonra ne mi oldu? Ben seni beklerken, fesleğenlerin arasından başka başka çiçekler açtı. Alabildiğine rengarenk.

En çok mavi.

Toprak sendin, yağmur senden sebep yağıyordu; ben çiçek açmaz dallarımda renklendim, çiçeklendim...

Sevmelerinin tadına doyum olmadığı, kavuşmaların mümkün olduğu, seni doya doya yaşayacağım bir dünyada açtım ben tekrar gözlerimi.

Fark ettim ki; ömür dediğim, başka dünya dediğim senmişsin.

Bana bir sen gerekmiş. Ne şartlar önemliymiş ne de yoluma çıkan zorluklar.

Sen varsan hepsi yeniliyormuş. Sen varsan dünya değişiyormuş. Sen varsan koparılan çiçekler bile atıldığı yerde tekrar kök salıyormuş.

Bu defa elini bırakmak yok DORU. Sen olduğun sürece, beni sevdiğin sürece sen nereye gidersen ben oraya yürüyeceğim yanında.

Benim için öğrendiğin o ilk şairin dizelerinde dediği gibi;

Şu üç günlük sevdalara inat,

Serserice değil, adam gibi seviyorum.

Seni, en çok seni...

Erva'nın Günlüğü

1 Ağustos 2022 - İstanbul

"Mahir aradı," dedi Yasin. Sargılı olmayan kolunun altına az önce görüşme yaptığı telefonunu sıkıştırarak, bahçedeki masanın üzerini toparlamaya başladı bir anda. "Bir saate burada olacaktıymış. Gülru çok acıkmış. Çocuklar da. Sofra kurun, bir de rakı açın," dedi. Bakışları Doru'dan izin ister gibi ondan tarafa çevrildi, ama o çoktan toplamaya başlamıştı zaten masanın üzerindeki eşyaları, Doru'nun karşı çıkmayacağını bildiğinden.

"Sen de bir şey yemedin tüm gün değil mi?" diye fısıldadı Doru kulağıma. Başımı omzunun üzerinden ona çevirdim. "Nereden biliyorsun?" diye sordum kapanan gözlerimi açık tutmaya çalışırcasına savaşı vererek. Uyuya kaldım kalacaktım neredeyse onun omzunda. Ender ile eve gidip bavuluma sakladığım gömleği getirmiştım. Doru şimdi o gömleği giyiyordu ve misler gibi kokuyordu. Beni mayıştıran, uykumu getiren belki de buydu.

Onsuzken güzel kokan gömleği teniyle buluşunca daha bir güzel kokar olmuştu.

"Ben sensizken tek lokma koymadım ağzıma. Olmuyormuş yani. O nasıl diye düşünürken, bilemeyince gönül doymuyor, o doymayınca insan kendini düşünemiyormuş," dedi burnundan nefeslenerek. "Sende benden beterdin, biliyorum." Yüzümde sözlerinden dolayı buruk bir tebessümle başımı salladım. "Derim abin *sen yokken bir şey yemedi* dedi," deyince gözlerinde takılı kaldı bakışlarım. İki konuştum demek ki. Belki de o konuşmadan sonra Doru onu abim yerine koymuştu. İki saatin birkaç saat önceki halini, tavrını düşünce, bu düşüncem çok doğru geldi. Aralarındaki konuşmayı bilmesem de Derim abimin ne söylediğini az çok tahmin edebiliyordum.

"Gülru'yu bile arayıp sormadım nasılsın, ne yapıyorsun diye. Öğrenirsem daha zor gelecekti çünkü," dedim. "Haber alamayınca da..." diye başladım söze ama tamamlayamayarak *Eksikken insanın düşündüğü en son kendi oluyormuş* diye tamamladım içimden. Konuştuğum kadarı bile çatallaşmış sesimle dökülmüştü ağzımdan ve söylemediklerimi çoktan anlatmıştı ona. Gözlerimi kaçırdım, gözlerime dalıp giden bakışlarından. Öyle yapmaz isem gözyaşlarına boğulabilirdim.

Kavuşmuştuk ama ben öyle çok onsuz kalmışım ki, yetmiyor yetinmiyordum. Ben daha ona doyamadan ayrılıklar giriyordu aramıza. Ben onu tam yaşayamadan hep uzağında kalıyordum.

Şimdi yan yana olduğumuzdan, öncesinin acısını dibinden ayrılmayarak çıkarıyordum. "Doru ben sana çok başka âşık oldum," dedim yine hislerimin etkisini taşıyan sesimle. Aşkın başka türlüünü bilmezdim ki ben. Bir onunla olanı. "İlk kez seviyorum birini ama biliyorum başka bu. Sen yokken bende pek bir şey yiyemedim ama," dedim gözlerim tekrar onunkileri buldu. Bu defa onu üzmemek adına gerçekten gülümsedim. "Doydum şimdi. Yine sevgine doydum. Yetti, fazla fazla..."

Gözlerinin kenarına kadar yansıyan sıcacık bir gülümseme eşlik etti yüzüne. "Ben daha doyamadım. Muhtemelen de doyamam," dedi kulağıma doğru eğilerek, sadece benim duyabileceğim şekilde.

Başını kaldırdı, "Ender," dedi gür sesiyle gözleri benden ayrılmazken. "Kurun masayı. Rakı da açın. Kutlayacak fazla şey var bugün."

"Mahir'de öyle dedi," dedi Yasin tebessümle başını sallarken.

"Ben giderim alışverişe," dedi ayaklanırken Kadir. "Ben de gelirim Üsteğmen'im," dedi Ender hemen toparlanıp Kadir'in yanına varırken.

Yargıcı Yalısı'nda hepimiz misafirdik. Bizimkilerin kimseye yük olmak istememesini anlayabiliyordum. Sadem Yargıcı biz hep birlikte bahçeye çıkınca biraz bizimle oturmuş ama gün içerisinde fazla yorulunca uyku bastırmıştı. *Az istirahat edip yanınıza öyle gelsem sorun olur mu* diyerek müsaade istemişti. Yusuf Yargıcı evde değildi zaten. O iki gündür yurt dışındaymış, dolayısı ile olan bitenden haberi yokmuş.

Sadem Teyze'nin geldiğindeki moralsizliği de bu yorgunluktan geliyormuş. Yorgunluğunun sebebi ise Mahir'in neredeyse vurulacak olmasından kaynaklı -biz bunu Ender'den sonrasında öğrenmiştik- aşırı endişelenmesi ve oğlu İzmir'e gitmek için evden ayrılırken telaşla ortalıkta koşturup durmasıymış. Bana göre onunki anlık yaşadığı endişeden kaynaklı ruhani bir yorgunluktu. Öyle durumlarda insanın eli ayağı çekiliyor, bedeni dermansız kalıyordu. En sevdiğini kaybet korkusu çok başkaydı ve biz buna yüreği ağzında yaşamak diyorduk. Babamdan dolayı az o hallerde kalmamıştım. Şimdi ise yüreği ağzında yaşayacağım biri daha vardı hayatımda.

Doru belimdeki kolunu iyice sararken olduğu yere, bedenimin iyice göğsüne sokulmasına neden oldu. Eli belimin yanını kavradı, yukarıya ve aşağıya doğru sevdi orayı. Halimden öyle memnundum ki hemen uymuştum hareketine ve kedi gibi sokulmuştum iyice göğsüne.

Avucumu göğsünün üzerine kapatmıştım. Başım hala omzundaydı ve ben onun sığağında, neredeyse koltuğunun altında duruyordum. "Aşağıda bir

restoran vardı en son geldiğimde. Hala duruyorsa oradan alın yemekleri. Ender sever oranın etlerini," diye seslendi Doru bahçeden çıkmaya hazırlanan Kadir'e doğru. Tok ve keyifli çıkan sesini göğsünden işittim. "Sebze de alın, Erva çok yemez et falan," diye eklerken dudakları başımın üzerine, "ama bugün biraz yiyecek," diye fısıldadı. "Benim gibi etçil adamın yanında hatununun otçul olması olmaz."

Güldüm. Ne güzel de buyuruyordu öyle. Bu istekler doğrultusunda olabilecek bir şey değildi ki. Yine de, "Emredersiniz Üsteğmen'im," dedim.

Dudaklarının altındaki saçlarını öptü birkaç kez. "Emretmiyorum," dedi gülerek. "Öyle olsa iyi olurdu diyorum. Hem yaz kış üşümene sebep de bu bence."

Yanağımı gömleğinin üzerinde kaydırarak başımı yüzüne doğru çevirdim usulca. Kadir ve Ender çıkıp giderken, "Üşüdüğümü de mi biliyorsun?" diye sordum. Başını salladı. "Ben aslında senden çok şey biliyorum," deyince şaşkınlığım yüzümde bariz belli hale geldi. "Gözlerine bakmadığın kızın halinden haberdar-"

"Şşşt," diyerek susturdu beni. "*Gözlerime bakmayan* deyip durma artık. Kördük, ettik bir hata. Bedelini misli misli ödedik. Hala ödüyoruz," dedi iç çekerek. Nefeslenirken sert göğsü başımın altında şişip usulca indi. Huzur demek bazen sevdiğinin nefes alıp vermesi demekmiş, onu anladım. O öyle yapınca ben de iç geçirdim keyifle. Ceylin'i kastediyordu biliyorum ama dillendirmedim adını. Şu an çok mutluydum ve bunu bozacak en küçük şey yapmak istemiyordum.

"Başka ne biliyorsun?" diye sordum dudaklarımı gömleğinin kumaşına bastırıp köprücük kemiğine denk gelen o yeri öperken. Genelde o böyle şeylerde ısrarcı olur, *başka* diye sorar dururdu. Bu defa ağzından laf alma sırası bendeydi.

Yasin mutfağa gitmişti ve ben zar zor fark etmiştim yokluğunu. Galiba yardımcıyı bulayım falan gibi bir şey demişti. Şimdi ikimiz minderli bahçe koltuğunda, arka bahçede yalnızdık.

Doru, "Başka," diye tekrarlarlarken, elini kaldırıp dudaklarımın kenarıyla oynamaya başladı. O daha söze girmeden aklıma bir anda gelen soruyu dillendirdim. "Ama sen önce şeyi de bakalım; biz konuşmuyorken benim farkında mıydın?" diye sordum. Daha açıklayıcı olabilsin diye de, "Seviyor bu beni, aşık falan gibi düşündün diye sormuyorum. Yani hiç farkında mıydın varlığımın? Bakmıyordun çünkü. Yanında olduğumu," diye ekledim.

Dudağımın kenarıyla oynayan baş parmağını kaydırđı ve iki dudağımın tam üzerine baskı uyguladı. Parmağı alt dudağımı aşığıya doğru aralarken aklımdaki her şeyi unuttum. Gözleri orada dolaşıyordu. "Köpeğimi benden çok sahiplendiğini biliyorum," diye fısıldadı dudaklarıma baka baka.

Anlamadım. Hangi köpekten bahsediyordu. Asıl soru onun bir köpeğı mi vardı? Yoktu, olsa bilirdim.

Araladığı dudaklarımin üzerine kısa ama yoğun baskı uygulayan bir öpücük bıraktı. Geri çekildiğinde hepten kendimden geçmiş haldeydim. Dudağımı içgüdüsel olarak dilimle ıslatıp mayışık bir sesle "Hangi köpeğı sahipleniyormuşum ben?" diye sordum. Sesim yakın mesafe duran dudaklarına çarpar gibi oldu, soluklarımız birbirine karıştı.

"Asker, senin deyimle Kahve," deyince kaşımın biri havalandı. Aynı dağınık ifade yüzüme hakimken, "Benim köpeğim olan Kahve mi?" diye sordum. Güldü. "Benim köpeğim olan Kahve," dedi.

Göğsünde duran elimi yukarıya kaydırıp boynunun yanına çıkardım önce. Sonra diğer kaşımı da kaldırırken yanağıyla doldurdum avucumu. Başını iyice kendimden tarafa çevirirken, "O benim köpeğim," dedim doğrusu buymuş gibi. Söylediğı şeye hala inanmakta zorlanıyordum, çünkü bir kere bile onları yan yana görmemiştım. Belki yanılıyorumdur diye geçmişte dolaşıp durdum, ama yok, bulamadım.

"Nasıl senin köpeğın ya?" diye sordum asla inanmaz gibi, gülüşünden salınan sıcak soluğı yüzümü kavurdu geçti.

Başını sallayarak, "Baya baya benim köpeğim," dedi.

İkna edici görünüyordu. Hem de çok.

Dudaklarını dudaklarımin üzerine sürterek, "Bahçede ona sarılıp öptüğünde de benim köpeğimdi, o zamanlar henüz benim bile giremediğim kulübene soktuğunda da benim köpeğimdi," dedi gülerek. Daha da inandırmak adına, "O hep benim köpeğimdi. Şerefsiz benden önce sevdirdi kendini sana," diye ekledi.

"Ama çok alıştım ben ona," dedim gözlerimi masum bir çocuk gibi gözlerine dikerken. Sanki elimden alınacakmış gibi davranıyordum. Ciddi ciddi öyle sandım.

Baş parmağı alt dudağıma dokundu yine. Üzerinde yumuşak hareketlerle sürtünerek dolaşırken, dudakları üst dudağıma kapandı içine çeker gibi. Kendimden geçtim. Kayboldum. Parmağının sıcağında, öpüşünün yoğunluğunda dağıldım ben. Aralık kalan dudaklarımin arasına karıştığında dili, tatlı tadıyla mest olmuş haldeydim. Minik bir inilti bıraktım o esnada

ağzının içine. Elim yüzünü daha çok avuçladı, sakallarını sevdi. Artık bir hayli uzamışlardı ve ben aralarına parmaklarımı sokabiliyordum. Sertliğini avuç içimin her bir noktasında hissedemiyordum.

Ayrılmakta zorlanır haldeydik ikimiz de. Duraksayıp sonlandırmaya çalışıyordu ama geri çekilecekmiş gibi hissettiğim anda tekrar ağzıyla örtüyordu dudaklarımı.

Bir türlü ayrılamaz halde, sonunda nefes nefese kaldığımızda, ayrılmayı başaran o oldu ve alınlarımızı birbirine yasladı.

Şimdi çenemin üzerinde olan baş parmağı orayı seviyordu. "Benim olan her şey senin," dedi ama ben konuştuğumuz konunun ne olduğunu unutmuştum. Gözlerine bakan gözlerimden okumuş olacak ki bunu, "Kahve," dedi serseri bir gülüşle. Alnımı öptü dudakları. Az önce yaptığımız şeyden çok etkilenmişçesine başını koltuğun arkalığına yaslayıp beni de göğsüne yasladı iyice. Belimdeki eli orayı tutmayı asla bırakmıyordu. Parmaklarının uçlarının değdiği her anı elbisemin ince, ipeksi kumaşının altında hissedebiliyordum.

Son derece sade, siyah ve özelliksiz bir elbiseydi ama kumaşı o kadar inceydi ki, yok gibiydi. O da bundan hoşlanmış gibi kumaşın üzerinde elini yukarı ve aşağıya doğru hareket ettiriyordu. Her dokunuşu direkt tenime isabet ediyormuş gibi hissettiriyordu.

Hızlanan soluklarımı sakinleştirmek ister gibi nefesler aldım durdum. Sonunda bir düzene girdiğinde, "Neden söylemedin?" diye sordum. "Ben onu barınaktan falan geldi sanıyordum."

"Öyleydi zaten," dedi Doru. "Ama lojmana ait olmadı hiçbir zaman. Onu gidip barınaktan direkt ben aldım. İlk başlarda babamların çiftliğinde bakıyordum. Eğitimlerini falan da ben verdim. Ama sonra; her veda zamanı peşime takılır oldu Asker. Fark etmişsindir, çok zeki bir köpek. Dayanamadım alıp lojmana getirdim. O gün bugündür de ayrılmıyoruz. Sanıyorum senin lojmana taşındığın zamanlara denk geliyor onu yanıma alışım."

"Ben lojmana ilk geldiğim andan beri Kahve'ye aşığım biliyor musun?" dedim başımı göğsünden kaldırıp, biraz yerimden doğruldum ve üzerine doğru eğildim. "Adı Kahve benim için," diye ekledim. Onun köpeğiydi ve bir ismi de vardı ama ben kabullenmezdim bunu. Dilim dönmezdi bir kere ona Asker demeye.

"Nasıl istiyorsan öyle seslen," dedi Doru beni rahatlatmak ister gibi. "Zaten artık Asker deyince pek komutlarımı falan dinlemiyor. Onu da

alıştırmışsın yeni adına."

Güldü, güldüm. Sonra bir durgunluk çöktü, dalıp gittim boşluğa. Daldığım yerden aklımda başka bir soruyla çıktım. "Dedin ya 25 yıl 9 ay 3 gündür kimsesizim ben diye. Yüzümdü buna sebep... Doru ne oldu 25 yıl önce?"

Gözleri dalıp gitti ama bu çok kısa sürdü. "Şimdi değil Erva," dedi isminin üzerinde dinlenir gibi. "Sonra her şeyi anlatırım sana ama şimdi değil."

Uzanıp dağınık saçlarını sevdim, alnına dökülen birkaç tutamı parmaklarımla tarar gibi geriye attım. "Ne zaman istersen o zaman anlat," dedim.

Elini ensemdeki saçların arasına sokup beni tekrar göğsünün üzerine doğru yatırırken, "Kahveyi çok sevdiğini hep biliyordum," dedi parmakları ensemdeki saçlarla oynarken. Önceki konuya tekrar dönmek ister gibi, lakin bu defa demleyip içtiğim filtre kahvelerden bahsediyordu.

"Evinin önünden ne zaman geçsem ya da kulübenin, alırdım o kahve kokusunu. Sonra," dedi. Derin bir nefes alıp verdi. O esnada Kadir ve Ender elleri kolları paketlerle dolu bir şekilde bahçeye giriş yapmışlardı. Aramızdaki konuşmada böylelikle dağılmıştı.

Yasin'de hemen arkalarından Felice ile girdi bahçeye. Felice'in elinde koca bir tepsi vardı ve üzeri rakı kadehleri ile doluydu. Yasin'de sargılı kolundan sebep tek eliyle taşıyordu yemek tabaklarını.

"Ne çabuk döndünüz," deyince Doru, Ender elindekileri masaya bırakıp, "Kapatıyorlardı, son anda yetiştik. Ne bulduysak da aldık aceleyle. Ev yemekçisiymiş dediğin yer şansımıza," diye cevap verdi. Onun sözünü Kadir devam ettirdi. "Çocuklara pizza vardı. İki dakikada hazırladılar. Köfte de var. Bize karışık ızgara aldık," dedi ve bana dikti gözlerini gülerek. "Sana da fırın sebzelerle, patlıcanlı, adı değişik bir yemek bulduk." diye devam etti.

Gülümsedim kocaman. Doru'nun göğsünden doğrulup sırtımı koltuğa yaslayacak oldum, beni elimden tutup tekrar üzerine çekti gitme, ayrılma der gibi. Ben ayıp olmasın onlara diye düşünüyordum ama, "Dur böyle," deyince Doru, kaldım öyle. "Nasıl da biliyor ama," dedim kaşlarını oynatarak. "Patlıcan sevdiğimi."

Doru hafif bozulmuş gibi, "Ben de biliyorum yavrum," dedi eli sırtımda usul usul dolaşırken. "Senin patlıcan sevdiğini Kahve bile biliyordur artık.

Bu çok da özel bir şey değil," dedi Kadir'e sert bir bakış atarak. Bunu da kıskanmazdı değil mi? Kıskanmış olamazdı.

"Gümüş'te en çok ciğer sever mesela. Kocasını gibi," deyince Kadir elinin birini beline attı. "Kardeşin olduğundan biliyor olmayasın onu," dedi kaşının birini imayla kaldırırken. "Ben Erva'yı bayadır tanıyorum kardeşim. Senden değil yani. Hem karımın en yakın arkadaşı. Bırak da bileyim ne sevdiğini."

Mesele, ben seninkinin neyini biliyorum iddialaşmasına dönmüştü biraz. Konu ben ve Gümüş üzerinden dönüyordu.

"Kadir, bu kız sen seviyorsun diye ciğer yemeye başladı. Öyle olsa abisinin toprağından devam ederdi. Onu da kendine benzettin. Yani bu yeni bir şey," deyince Doru en çok ben bilirimlere getirerek, kollarımı göğsümün üzerinde bağlayıp keyifle dinleyecek oldum, lakin Doru Kadir'e gözlerini devirerek, "Seninle Erva'nın en sevdiğini konuşmayacağım," dedi ve kestirip attı konuyu.

"Zaten böyle bir günde başka konuşulacak konumu kalmadı. Eskiye dönmek istemiyorum seninle," diyerek güldü Kadir ve yemekleri Ender'le birlikte masaya açmaya başladı.

Onların mazileri tek bir noktada düğüm oluyordu. Gümüş. Kadir'in, Doru'dan gizli kız kardeşi ile birlikte olması o zamanlarda aralarını baya açmış ama neyse ki sonrasında toparlamışlar. Fakat bu ara ara aralarında minik atışmalar şeklinde dönüp duruyordu. Gümüş ve Kadir evli olmalarına rağmen Doru laf sokmaktan asla geri durmuyordu. Yeni değildi yani bu halleri, hepimiz alıştık.

Kadir yemek kutularını açarken Felice'de içindeki yemekleri tabaklamaya başlamıştı. Kutuların içinden bahçenin her yerine yayılan sıcak yemek kokuları bana açlığını iyiden iyiye hatırlatırken yutkundum ve "Ben de yardım edeyim size," diyerek ayaklandım.

Ender masaya bardakları diziyordu. Bende hemen onun yanında durup elime bir yemek kutusu aldım ve karton kutunun kapağını açtım. İçinde tatlı vardı. Kestaneli tart. Ağzım sulanır gibi oldu görüntüsüne. "Bunu kim seçti?" diye sormamla, Ender yanımdan güldü. "Kestaneyi sevdiğini de ben biliyorum," dedi kulağıma eğilip fısıldar gibi. Doru mesele yapmasın diye kısık sesli söylüyordu muhtemelen. "Sen kestaneli her şeyi çok seversin."

Kocaman güldüm. "Ender ya," dedim. Şaşırmıştım. Ben öyle çok tatlıcı biri de sayılmazdım aslında. Canım nadir zamanlarda içinde kestane olan bir şeyler çekerdi ama buna bizimkilerin pek şahit olduğunu sanmıyordum.

Nasılsa biliyordu. İçimden ona sarılmak geldi. Aslında bu arkadaşlarımı ayrı ayrı çok özlemekten kaynaklanıyordu. Benim için uzun sayılabilecek bir suredir dosttuk ve aynı lojmanda kapı komşuluğu yapıyorduk hepsiyle. Son meselelerden sonra çok az zaman geçirmiştik.

Hep yan yanaydık ama doğru dürüst bir araya gelişler değildi bunlarda. Gün içerisinde olanları Doru'dan dinlemiş olmanın yoğun hissiyle, "Ne iyi ettiniz gelmekle," diyerek kollarımı iki yana açmıştım ki, aynını Ender'in de yapmasıyla Doru'nun tarafından bir öksürük sesi geldi. Kollarım yanıma düşerken ondan yana çevirdim başımı. Ne var dercesine kaldırdım kaşımın birini. Aldığım tepki olumsuz anlamda baş sallama hareketiydi.

"ok istiyorsan gel bana sarıl," dedi yerinden kıpırdamazken. Kendinden emin bir şekilde bacağının birini kaldırıp bileğini diğer bacağının dizinin üzerine yerleştirdi. zerine de salladı usul usul. Diğer kaşım da kalkarken havaya, Ender gülerek, "Yenge Allah kolaylık versin," dedi.

Ona dönüp başımı salladım. "Allah ona kolaylık versin asıl Ender," dedim. Kollarımı açıp sarıldım Ender'e. O yapma dedi diye yapmayacak değildim. Ender benim arkadaşımıdı.

Lakin bir an sonra belimde hissettiğim el ikimizin arasına girdi ansızın ve beni geriye çekti. Sırtım Doru'nun göğsüne yaslanıvermişti anında. Eli karnımın üzerini sahiplenir gibi kavrarırken, önce soluğunun sesini işittim saçlarının arasında, sonra yanağıma sürtünen sakallarını. Kulağıma, bir şey söyleyecek sanırken ben, o eğilip enseme omzumun arasında kalan o yere bastırdı dudaklarını. şaşkındım. Neden yapmıştı şimdi bunu?

Ender'i kontrol ettim göz ucuyla mahcup bir şekilde. Ayıp oldu çocuğa diye düşünüyordum. Fakat Ender'in keyfi gayet yerinde görünüyordu. O bardakları dizme işine geri dönmüştü çoktan.

Doru'nun kolları arasında döndüm ve sitemle diktim gözlerimi yüzüne. Bir şey demedim ama anladı o demek istediğimi. Kulağıma ıktı dudakları, "Arkadaşça olanında bile paylaşımcı olamayan bir adamım ben Erva," dedi adımı uzata uzata. stne, "Lan hem sen neden kalkıyorsun yanımdan? Yemekleri hazırlayacak başka adam mı yok?" diye kükredi kısık sesli, sanki haklıymış gibi.

Az önce dudaklarının temas ettiği ve nemini hala üzerinde hissedebildiğim omzumu silktim. "Ender ile senden önce tanıştım ben," dedim. Arkadaşlığımız uzun suredir baki demeye getirecektim ki, "Bir gün m iki gün m?" diye sordu. Gülüyordu az önce kükreyen o değilmiş gibi. O kadar bir şeydi ama ne önemi vardı? Sonuç olarak ondan önce tanışmıştık

biz. Yasin'le de Kadir'le de ondan önce tanışmıştım aslında ben. Ve hepsiyle de çok iyi arkadaş olabileceğimi en başından anlamıştım.

Bunu o da biliyordu ya.. İşte. Omuz silktim tekrar, "Neyse," dedim. "Alışılır."

"Neye alışılır?" diye sordu, başımı yana çevirip kulağına denk getirdim dudaklarımı. "Bu gereksiz kıskançlıklarına," dedim fısıldar gibi. Belimin yanında duran eli orayı sıktı. Neredeyse bağıracaktım ki dudağımı ısırarak bastırabilmişim son anda. Karnımın üzerinde duran elinin üzerine vurdum. "Acıdı," dedim, canı yanan ben olmama rağmen yanağına minik, sessiz öpücükler kondurarak. Dudak kıvrımları keyifle yükselirken, "Allah bana uzun ömür versin," dedi. "Sana da," diye ekleyerek devam etti. Hala gülüyordu.

"O nedenmiş?" diye sordum, "Çünkü böyle sevmelere ömür dayanmaz. Canı yanan sen, sevilen ben," diye bir yanıt verdi gülümsemem sesli kıkırtılara dönüştü. "Senden de bekleriz," dedim kıkırtılarımın arasından.

Diğerlerinin varlığını unutmuşum ben. Doru yanağımı kocaman öperken aşktan mayışmış aklımı toparlayıp kendime gelmeye çalıştım.

"Biraz normale mi dönsek?" diye sordum kollarının arasından çıkarak. "Normalimiz bundan sonra, bu," deyince, ben yüzümde sözlerinden sebep bir tebessümle masaya doğru yürüdüm tekrar. Her şey neredeyse hazırды ama ben yine de yemekleri düzenlemeye başlamıştım. Mahir'ler neredeyse gelirdi.

Saatın kaç olduğunu bilmiyordum ama tahminlerime göre gece yarısını çoktan geçmiştik ve iki civarı falan olmalıydı.

Her şey bitip de onları beklemeye koyulurken masada, telefonum çaldı benim. Doru masanın başında oturuyordu, ben ise onun sol çaprazında. Hemen yanımda duran telefonuma gözlerim kayarken, "Kim bu saatte?" diye bir soru yöneltti sert bir tonda.

Bana değildi, daha çok telefondakineydi öfkesi. "Kim arar bu saatte?" diye sorunca baskılı bir sesle tahminimde emin oldum. "Babam," dedim gülerek. "Muhtemelen eve yeni geldi. Beni göremeyince merak etmiştir," deyince sesi gibi sertleşen ifadesi anında normale döndü. "Açsana, bekletme adamı," diyerek telefona benden önce uzandı ve elime bıraktı.

Telefonumu onun gözlerinin içine baka baka açıp kulağıma götürdüm.

"Erva'm iyi misin kızım?" diye soruyordu babam daha telefonu açar açmaz.

"İyiym babacım," dedim. Sesindeki belli belirsiz titreklilikten endişesini okuyabiliyordum. Rahatlamıştı ama tam geçmemişti, farkındaydım. Lise yıllarımdaki baskıcı hallerine dönmek istemediğinden tutuyordu şimdi aslında kendini.

Babam eski halinde olsaydı muhtemelen çoktan olduğum yere gelmiş, beni almış ve kendince güvenli gördüğü yere kapatmış olurdu. Yeniyorduk, çoktan yenmiştik galiba o hallerini. Yüzümde bundan kaynaklı bir tebessümle, "Sadem teyzemlerin evindeyim," dedim. Hala Doru'nun gözlerine bakarak konuşuyordum. Beni dinlerken dirseğini masaya dayamış, çenesini de elinin üzerine yaslamıştı. "Doru geldi de," dedim. Muhtemelen annemden zaten nerede olduğumu duymuştu ve hala onun yanında olduğumu da tahmin etmesi zor değildi ama ben yine de bir kez daha söylemek istemiştım.

"Yemek yiyecektik şimdi? Sen neler yaptın babacım?"

"Özledim seni Minerva'm," dedi babam uzun zaman sonra tam adımı kullanarak. Sebepsiz ve anlık gözlerim doldu. Öyle bir ruh halinde bile değildim aslında. Belki de buna sesinden aldığım endişesi neden olmuştu. "Birkaç saate gelmiş olurum baba ama muhtemelen uyumuş olursun. Yarın sabah," dedim ama getirmedim devamını. Babam tamamladı. "Sarılırsız kocaman. Geçer gider ondan sonra."

"Geçer," dedim kelimenin üzerinde nefeslenerek.

Telefonu kapatmam ile evin kapısı çaldı bu defa. Kadir heyecanla fırladı yerinden. "Geldiler," diyerek koşarak çıktı bahçeden. O da karısını ve çocuğunu çok özlemişti haklı olarak.

"Sorun yok değil mi?" diye soruyordu Doru yanımdan. Gözlerimden hala geçmeyen doluluktan sebepti sanıyorum bunu sorma nedeni. Gözleri dikkatle dolaşıyordu yüzümde, en çok gözlerimde.

Başımı iki yana salladım ağır ağır. "Yok," dedim sessiz, sadece dudaklarımı oynatarak. "Benim için endişelenmiş."

Başını salladı. Çenesindeki elini çözüp elimi tuttu masanın üzerinden. Baş parmağı elimin üzerini severken, Mahirler de ellerinde bavullarla girmişlerdi bahçe kapısından. Hepsinin eli kolu doluydu. Kadirler henüz orta da yoktu. Muhtemelen bahçeye dönmeden karısı ve oğluyla hasret gidermek istemişti.

Mahir, "Herkes cümleten iyi akşamlar!" diye seslendikten sonra Ender'e göz etti nefeslenerek. "Bavullarınız arabanın bagajında," dedi. "Biriniz gidip alsın."

Ender yerinden fırlarken onlar da bavullarını bahçenin mutfağa açılan kapısının önüne bıraktı. Felice yanlarındaydı ve tekerlekli bir bavulu direkt içeriye sürüklemeye girişmişti.

Sandalyemi geriye itip ayağa kalktım. Yorgun görünen ve kucağında Asaf'ı tutmakta zorlanan Gülru'nun yanına gittim hemen. Onu kollarının arasından çekip alırken, gözlerime ağlayacakmış gibi baktı bir anda Gülru. "İyi misin?" diye sordu endişeli sesiyle. "Yeni aldım haberini. Bana kimse bir şey demedi," dedi çatallaşmış sesiyle.

İzmir'den ayrılırken babam konuşmuştu onunla ve Doru ile atışmamızı bahane ederek *onu biraz nefes alsın diye İstanbul'a götürüyorum* demişti diye biliyordum. Tabii, ben o sıralar sakinleştirici alıp durduğumdan pek kendimde değildim ve bir araya gelme şansımız olmamıştı.

"Ben gerçekten aranız kötü diye gittin sandım," dedi. "Öyle olurdu çünkü, insan uzaklaşmak isterdi," dedi kendinden pay biçer gibi.

Asaf'ı tek kolumla tutarak ona sarılmak için uzandım. Gülru hemen kollarının arasına aldı beni. "İyisin ya," dedi burnunu çekerek. "İçim rahatladı kız kardeşim."

Ondan sonra Mahir ile kucaklaştık. Ardından Gümüş'ler de geldi. O da en az Gülru kadar endişelenmiş ve benzer cümleler kurmuştu.

Masaya geçtiğimizde kimse olanları konuşmasın, en azından biraz da olsa eskisi gibi olabilelim diye karar almıştık.

Ben ızgara sebzeler ve Kadir'in adı değişik diye adlandırdığı babagannuş ile doldurmuşum tabağımı. Diğerleri tercihini elbette ki etten yana kullanmıştı. Tabağıma hiç et almadığımı gören Doru ise kendi tabağındaki etlerden arada benim tabağımın kenarına koyuyordu.

Hali beni gülümsetse de masa da bir tek Gümüş'ün durumumuzu bilmiyor oluşu sebebiyle kendimi bir garip hissediyordum.

Kaçamak bakışlarla onun tarafına baktığımda çatalının dudaklarının arasında duraksadığını ve belirginleşen gözlerle abisinden tarafa baktığını gördüm.

Muhtemelen o yaşadığım sıkıntının Ceylin'den kaynaklı olduğunu bile bilmiyordu. Daha önce onlara babamla ilgili bir mesele üzerine İstanbul'a gittiğim söylenmişti ama Gülru Doru ile beni bildiğinden buna pek inanmamış, ayrılıktan sebep olduğunu düşünmüştü. Eee, Doru'nun evlerinin önünde kocasıyla yaşadığı münakaşa da düşünülünce; bu çok da garip karşılanamazdı.

Ama Gümüş'ün daha önce şahit olduğu bir şey yoktu. Ceylin ile olanları da bilmeyince haliyle şu halimiz ona yadırganacak bir durum gibi gelmiş olmalıydı.

Doru duraksadığının farkında olarak meseleyi hemen anladı. Gözlerimiz Gümüş'ten sonra onunla kesişince ne oluyor dercesine kafasını salladı. Yine sessiz bir şekilde, sadece dudaklarımı oynatarak, "Gümüş," dedim. Yanaklarım kızarmıştı.

Ondan önce Gümüş anladı ve "Neler oluyor sizin aranızda?" diye sordu.

Kadir yerinde dikleşip sesini temizlerken Doru, ondan hiç beklemediğim bir şekilde, "Biz birlikteyiz," dedi dan diye. Bu itirafı Gümüş'ü nasıl etkiledi bilmiyorum ama beni daha da utandırdı. Abisi ile birlikteydim ve ondan saklamıştım. Yakın arkadaşım yerine koyduğum birinden bunu saklamaktı beni kötü yapan. Yanaklarım zonkluyordu resmen.

Gümüş'ten tarafa bakamıyordum. Dolayısı ile yüzünün aldığı şekli çok merak etmeme rağmen göremiyordum.

Öncesinde onun tarafından bir gülümseme sesi geldi. "Şaka!" dedi sonra inanamaz gibi. Kadir araya girecek oldu ama Doru müsaade etmeden, "Şaka falan değil! Neden şaka olsun!" dedi düz bir sesle kaşını kaldırırken.

Gümüş haklı olarak, "Ceylin," dedi, *Ceylin var* dercesine. "Siz onunla birlikteydiniz, evlenecektiniz ya hani..." Sesi suçlar gibi değil de şaşırmış gibi çıkıyordu. "Anlamadım değil. Şüphelendim. Özellikle çiftlikteki halinizden, tavrınızdan ama ben bu kadarını beklemiyordum. Erva'nın gönlü falan kaydı zannettim," deyince Kadir karısının elini tuttu masanın üzerinden sus dercesine.

"Gönlü kayan bendim!" dedi Doru sert bir şekilde. Beni savunmaya çalışıyordu ama olanı gizlemesi anlamsızdı.

Yanaklarım kızara kızara bakışlarımı Gümüş'ten tarafa kaldırdım. "Abini," dedim durup bir soluklandım. Kendi ailenden biri ile konuşmak daha kolayken, onun tarafından biriyle bunu konuşmak zormuş onu anladım.

Gümüş benim arkadaşım olmasına rağmen yadırganmaktan korkuyordum. Belki de çoktan yadırganmıştım. Kalabalık içinde bunu konuşuyor olmak da durumuma hiç yardımcı olmuyordu. "Çok uzun zamandır seviyordum ben. Ama onları ayırmaya falan çalışmadım," diye açıklama yapmaya çalıştım ama bu defa Doru elimi tutup durdurdu beni. "Açıklama yapmana gerek yok," dedi gözlerimin içine bakıp kafa sallayarak.

Gümüş'e dönüp, "Kadir sana anlatır sonra olanları. Hepimiz zor anlar geçirdik. En azından şu birkaç saati sakın geçirelim," dedi. Gümüş başını sallayarak gözlerini bir an için yine bana çevirdi. Sonra tabağına indirdi. Keyfi kaçmış gibiydi ya da bana öyle geldi bilmiyorum.

Doru'nun masanın üzerinden elimi tutan elini sıktım parmaklarımla. Ender'in servis ettiği rakıyı henüz pek bir şey yemememe rağmen diğer elimle uzanıp aldım ve aç karnına birkaç kez yudumladım. Anasonun kokusu ve tadı beni daha içmeden sarhoş etmişti zaten. İçim bir hoşken hala kızarıklığı geçmeyen yanaklarıma parmaklarının soğuk tersini yasladım. O an kadehin soğuk yüzünü yanağıma yaslasam yine de geçmezmiş gibi sıcaklardı.

Bardağı bırakmamla sandalyem Doru'nun elimi bırakıp altından tutarak çekilmesi ile ondan tarafa kaydı ve ben kendimi onun yanında buldum. Kolu sandalyemin arkasına asılırken omzumda hissettim parmaklarını. Seviyordu değdiği yeri. Bu yaşadığım, şaşkınlığın dışında beni günler öncesi Demir Çiftliği'ndeki düğüne götürmüştü. Orada da aynını yapmıştı. Ardından kulaklarıma fısıldadığı sözleri anımsadım. *"Dizimin dibinden, yamacımdan ayrılma."*

Belirginleşmiş bakışlarım onunkileri bulurken bir hareketi ile bile bana böyle hissettirebildiği için, "Seni seviyorum," diye sessiz, sadece dudaklarımla kısırtısından ibaret olan sözcükleri mırıldandım. Aynını yaparak karşılık verdi ve hiç çekincesiz yanağıma öptü.

Mahir masadaki sessizliği dağıtmak istercesine kadehini kapıp yukarıya doğru kaldırdı. "E, bugünümüze bir kadeh kaldırmamak olmaz değil mi?" diye seslendi gür sesi ve gülümsemesiyle.

Hepimiz kadehlerimize uzandık. Gülru'nun o esnada yanında oturan Gümüş'ün kulağına fısır fısır bir şeyler söylediğini gördüm. Gümüş'ün öncesinde durgunlaşan yüzünde daha rahat, belli belirsiz bir gülümsemeye benzeyen bir ifade oluşmuştu.

Onlar bize göre kadehlerini önlerinden alıp kaldırırken gecikmişlerdi ama Gümüş şimdi gözlerimin içine bakarak daha belirgin şekilde gülümsüyordu. *Ne demişti de Gülru, Gümüş...*

Düşüncelerimi bölercesine, "Canım Erva'ma ve abime," diye seslendi kaldırdığı kadehini bizden tarafa sallayarak. Beklemiyordum bunu. Haliyle şaşırmıştım. "İşte benim kardeşim," dedi Doru sadece benim duyabileceğim şekilde kulağıma. Sandalyemde aslı duran kolunu kaydırıp ve belimi sardı. Ben bu defa sandalyemden bağımsız ona doğru çekilirken, omzum göğsüne

değiyordu. Gözle görülür Şekilde rahatlamıştım galiba. Farkında olmadan dikleşen omuzlarım gevşeyivermişti.

Elindeki kadehi sallayarak, "Hepinize," diye seslendi Doru. Ardından Kadir, "Mutlu günlerin çoğalmasına," diye seslendi. Ender tamamladı sözlerini, "Dostluğa ve sevgiye." Onun sözlerinden sonra kimse bir Şey ekleme gereği duymadı ve kadehlerimiz birbirine çarptı. İlk yudumlarımızı aldıktan sonra Gülru kalktı ayağa. "Bir Şarkı söylesem hoşunuza gider mi?" diye sordu, sanki söylese itiraz edecek vardı masada. Sesi güzelden de  teydi.

"İyi o zaman," diyerek güldü ve elini kocasının omzuna yaslayarak benden tarafa baktı. "Sende eşlik edeceksin Minerva'm. Tek söylemem vallahi."

"Söyler," dedi Doru belimdeki kolu sıkılaşırken, benim yerime çoktan karar vermiş olarak. O  yle söyleyince bende olur dercesine başımı salladım. "Sen başla ben de dahil olurum."

Gülru ikimizin birkaç ay önce aynı anda diline dolanan o Şarkıyı söylemeye başlayınca gülmeden edemedim. O zamanlar ben Doru ile falan değildim haliyle. Bu Şarkı benim o zamanlar bir çılgınlık yapmama neden olacak sözler içeriyordu. Bütünüyle bendi sözleri.

"Tadı kalmadı hiç. Ne sabahın ne hayatın. Gün, gün azaldım. Sonum er ya da geç. Yine yollar, uçurumlar..." Gülru Şarkının girişini mırıldanırken ben yine başka bir anın içindeydim. Kadehimi elime alıp ayağa kalktım. Doruların aylar önce görevden döndüğü ve lojmanın bahçesinde yaptığımız o barbekü toplantısındaaydım sanki. O zaman da tıpkı Şimdi olduğu gibi Gülru ile Şarkı söylemiştik.

Şarkının devamını bana bıraktı Gülru. Ona bakarak yüzümde bir gülümseme devam ettirdim Şarkıyı. Sözleri dokunuyordu ama ritmi keyif veriyordu. "Nasıl atlatılır ki bitmeyen bir afet? Acında bile var görülmemiş zarafet. Yokluğunun her anı sanki kıyamet. Bir yolu varsa hadi vazgeç."

Doru o gün bahçede yanıma gelmişti. Gece uyku tutmayınca bahçeye çıkmıştım ben ve farkında olmadan mırıldandığım o Şarkıyı duymıştu. Benim ona ilk defa net olmasa da i  d k ş md  sanırım. "*Gözlerimden hoşlanmıyor musun?*" gibi bir Şey demiştim, o da, "*Sana  yle geliyor,*" benzeri cümleler kurmuştu. Sonradan anlamıştım ki Doru onlara fazla sevmekten bakamıyordu. Bakışlarımı ona çevirdim. Kadehi kafama dikip, boşalan bardağı masaya bıraktım.

Gülru söylemiyordu artık. Oyuna getirilmiştim ama ald rmıyordum. O yerine geçip otururken masadaki herkes kadeh tokuşturuyordu ve ben şarkının devamını Doru'nun gözlerine bakarak söylemekten hiç ekinmiyordum. Seviyordum bu adamı. Deliler gibi seviyordum. Çok seviyordum.

"Doldurdum yine sana bu gözleri. S nd rd m yakıp yakıp o günleri. Kayboldum adımı koydular deli. Sen yokken kimse tutamıyor beni."

Elimi tutup beni yanına çekti. Sandalyeme oturmamla da sıkıca sarıldı. Saçlarıma öpücükler kondururken, kollarımı beline dolayarak bende ona sarıldım.

İlerleyen saatlerde hep beraber iki yüzlük rakı devirmiştik. Herkes çakırkeyif haldeydi. Asaf  st kattan getirilen pusette uyuya kalmış, küçük Doru çoktan üst kattaki odalardan birine yatırılmıştı. Artık dağılma vaktiydi. Kadir ve Gümüş ilk ayaklandı. Ardından Gülru oğlunu kuşağına alıp kocasıyla birlikte odasına çekildi. Ender masadakiler toplayıp içeriye taşırken Yasin'de ona yardım etti. Bende yardım etmek istemiştim ama Doru bırakmamıştı. Yanından en küçük ayrılmama razı gelmiyordu.

Sonunda bahçede bir biz kalmıştik. Her yer sessizdi ve bahçeye daha çok karanlık çökmüştü. Çünkü sokak lambaları bile artık kapalıydı.

"Saat kaç?" diye sordum Doru'ya. Telefonumun şarjı çoktan bittiğinden, bakamıyordum ve zaman kavramını çok önce yitirmiştim.

Doru sandalyesinde bacakları önde paralel bir şekilde açık, gayet rahat bir halde oturuyordu. Kolunun biri sandalyenin kenarına yaslıydı ve çenesi de avucuna dayalıydı. Durmuş öylece beni izliyordu. O benden çok daha fazla içmişti ve galiba ilk defa tam anlamıyla sarhoş oluşuna şahit oluyordum.

Beni duymadı sanıyorum ki gözleri yüzümde dolaşmasına rağmen hiç tepki vermemişti. Ona doğru uzanıp saat olan diğer kolunu yakaladım. Bileğindeki metal kordonlu saati kontrol ettim. "Dört buçuk," dedim dudak bükerek. "Artık gitsem iyi olacak."

Saatler önce uykum varken şimdi gram uykum yoktu. Yanından ayrılmayı da hiç istemiyordum aslında.

Telefonumu alıp kalkmaya hazırlanacağım sırada, "İstesem ya seni," dedi. Olduğum yerde kaldım. "Ne?" dedim başımı ona doğru çevirip içime kaçmış sesimle anlamayarak. Anlamıştim anlamasına ama idrak etmekte sorun yaşıyordum tam şu anda.

"Babana gitsem," dedi oturuşunu hiç bozmadan, gözlerini yüzümden hiç çekmeden. "Seviyorum kızını desem. Zaten biliyorsunuz ama hemen şimdi evlenmek isteyecek kadar çok seviyorum, aldım kararımı desem..."

"Kararını aldın?" dedim imayla kaşımı kaldırırken. "Başka," dedim içindekileri döksün, daha çok dökülsün diye. Gülmemek için kendimi bile çimdikleyebilirdim şu an. Dalgın ifadesi gözleri yüzümde dolaşıyor olmasına rağmen geleceğe gitmiş gibiydi. Babamla konuşuyor olabilirdi tam şu anda aklından.

"Başka ne derdin ona?"

O, sarhoşken benden faydalanmıştı. Yankı'yı oradan öğrenmemiş miydi? Şimdi sıra bendeydi. Aslında sarhoşluğu konusunda pek emin değildim. Ben onu daha önce bir istisna dışında hiç öyle görmemiştim ki. O zaman daha farklıydı. Üzgündü bir kere. Şimdi ise daha durgun. Şu hali öyleymiş gibi hissettiriyordu. Eğer sarhoşa baya sakın sarhoş oluyordu Doru.

"Hemen olamaz ama," dedi dudak bükerek. Düşüncesine üzölmüş gibi iç geçirdi. "Albay'ım da istemez. Kızını kapar kaçır gibi alamam. Benim önce durumumu düzeltmem, seninle yaşayabilmek için ev falan almam gerekir." Ofladı parmakları sakallarını karıştırırken.

"Sevgilik tamam da," dedi. "Seni bana ömürlük verir mi?" diye söylendi kendi kendine. Başı önüne eğilirken, "Çok varlıklı bir adam sayılmam..." dedi fısıltıdan ibaret bir sesle. Neden böyle söylediğini çok iyi biliyordum. Ceylin onunla evlenmeyi hep durumunu bahane ederek ertelemişti. Farkında olmadan bu Doru'yu yaralamıştı galiba. Gerçekten evlenmek istemediği biri olsa da Ceylin...

"Neden vermesin ki," dedim buruk bir tebessümle. "O seni çok seviyor. Hem kızı her şeyden çok seviyorken seni nasıl hayır desin. Albay öyle bir adam mı?"

"Değil, değil de," dedi yine başı önde iç geçirirken. "Ama..."

Elimi ağzına kapadım. Gözleri benimkilerle buluşurken yaklaştım ona doğru. "Evlenmek için erken, evet," dedim. "Ama sonunda evleneceğim tek adam sensin. Söylediğin olumsuzlukların biri bile ihtimal olamaz aramızda." Avcumun içini öptü dudakları. Başımı sallayarak gülümsedim ona. "Lojmanda yaşamaya devam ederiz. Başka bir yere ne gerek var," diyerek omzumu silktim. "Sen ve ben olduktan sonra..."

Önce elimi çekti dudaklarının üzerinden, sonra beni... Kucağında bacaklarım iki yanından sarkar halde otururken buldum kendimi. Elbisemin etekleri darlığından sebep kalçalarımın hemen altına kadar sıyrılıp

toplaşıvermişti. Yarasından sakınmaya çalışırken ellerimi göğsüne kapatmıştım. Öyle ani olmuştu ki nefes nefeseydim.

Şu halimizi gören biri var mıdır diye etrafta bakınıp dururken, göğüsüm hızla inip kalkıyordu. Sabaha yaklaştığımız şu vakitte olmazdı ama ben yine de... "Sana bir sır vereyim mi?" dediğinde nefesimi tuttum ve ona yaklaştım iyice.

Dudakları kulağımın dibinden, "Gönlüm sana aşık olmaya çok meyilliymiş. Seni yaratan benim ol diye," diye fısıldarken onun soluğu bulaştı tenime. Kalbim gümbürdüyordu.

Ondan tarafa dönerken, "Sana bir sır vereyim mi Üsteğmen'im?" dedim heyecandan titreyen sesimle. Ne söyleyeceğini biliyordum ve sözlerini ben tamamlamak istemiştım.

"Seni ilk gördüğüm an anladım bu aşkta bir iş olduğunu. Boşuna değildi, ciğerlerime karışan kokunun izi. Boşuna olamazdı rüyalarımın çıkmayışın. Ve boşuna olamazdı ruhumla sana kördüğüm oluşum, çözemeyişim, çözmek için çabalamayışım. Sen benim olmak için doğmuşsun, ben senin. Kimseye ihtiyacın yok benden başka. Kimsen de olurum, kimsesiz yanını da doldururum ben. Her şeyin olmaya yeminliyim. Benim bütün yeminlerim sana bundan sonra..."

Onun sözlerinin bir benzeriydi teker teker dillendirdiklerim. Lakin hissettiklerim bundan farklı değildi. Dudakları aralanıp dudaklarımı büyük bir hazla kaptığında kollarım boynuna dolandı. Kucağında kıpırdanıp onunla bütün olmak ister gibi daha da sokulurken göğsüne elleri kalçalarımı avuçladı. Ağzındaki anason tadı benimkine karıştı. Sarhoştı, hem de çok ama kendindeydi de.

Öyle olmasından dolayı öyle mutluydum ki, sonrasında söylediği tek bir şeyi bile unutsun istemiyordum. Çünkü ben unutmuyacaktım.

Öyle açtı ki öpücükleri, şimdiye kadar bana verdiklerinden farklı olduğunu anlayabiliyordum. Ağzımda belki belirsiz bir kan tadı dolaşıyordu. Ondan mıydı yoksa benden mi bilmiyordum. Alt dudağımı dudaklarının altında ezer gibi öperken, varlığını bacaklarımın arasında hissettim. Onu ilk defa bu kadar net bir şekilde hissediyordum.

Çok başka hislerle doldu içim. Bana bile yabancı hislerle. Altımda bir nokta fokurdayarak kaynıyordu sanki ve sıcaklığı göğüs kafesimin altına kadar sızıyordu. Ama ben bir kuşun ürkekliğinde titriyordum kucağında. Hem üşümek gibiydi hem de yanmak...

Kucağında kıpırdandım; elleri kalçalarımı sıktı, dudaklarımı bütünüyle ağzının içine çekti. Varla yok kumaşın inceliğinden, ellerini elbisemin altında dolaşıyormuş gibi hissediyordum. O da öyle hissetmiş olacak ki dudaklarımızı aniden kopararak ardına boşuk bir inilti bıraktı. Ardını benim nefeslenen sesli seslerim takip etti. Öyle hızlı nefes alıp veriyordum ki göğüslerim onun göğsüne çarpıp duruyordu.

"Çok bekleyemem," dedi yutkunarak. Öpülmekten sızlayan dudaklarımı sıcacık dudaklarına sürttü. "Uzun sürmesin Erva. Ben kendime yabancı şeyler yapmadan, babanın yüzüne bakamaz hale gelmeden önce evlenelim bir an önce. Dayanamıyorum sana. Dayanılmıyorsun!"

Bölüm Bitti...

*Alıntılar İçin Instagram Adresimiz: piyamor_*

Beğenmediyse beğenelim mi?

28. Bölüm - HEYECAN

Merhabalar,

Biz geldik :)

Bölüm Şarkısı: Mahmut Çınar & Gözde Öney - Satır Satır

"Önümüzde maceralar. Ardımızda facialar. İstersek çözümü var, lakin bir gece sussun sorular. Kalptir kalptir ısınınca büyür.

Mavi, yeşil renklere bürünür...

Korktuk, kaçtık, aradık da n'oldu? Bulduk mu?

Olmaz mı, bir sabah birlikte uyansak. Çapak çapak yüzümüze baksak. Sormasan o anda cevapsız soruyu. Bu sonsuz mu?"

Yıldızları yakmayı , yorum yapmayı ve takip etmeyi unutmadıysak başlayalım mı?

Keyifle okuyun...

5. BÖLÜM

HEYECAN

*

Sadece onu özlediğimi yazmak için tekrar araladığım günlüğümün başına bir de Cahit Zarifoğlu'nun çok sevdiğim dizelerini eklemiştim. "İnsana imtihan olarak özlemek yeter! Bir şehri, bir sesi, bir nefesi..."

İmtihanım özlemektir ve ben fazla fazla ödemişim bedelini.

Saat sabahın yedi buçuğuydu. Çok az uyumuştum yine ama hiç olmadığım kadar dinçtim. Bavulumdan bulduğum bir kot panolunu bir de beyaz tişörtü alıp direkt üzerime geçirmiştim. Odanın orta yerinde seke seke spor ayakkabımın tekini giymeye çalışıyordum şimdi. Neyse ki diğer teki ayağımdaydı. Telaşemin bir nedeni vardı. Yatağımın üzerinde duran telefonda onun sesi yankılanıyordu ve geç kaldığımı söylüyordu.

"Hazır değil misin hala? Ağaç oldum kapıda. Beklemek sorun değil ama özlemek fena," deyince gözlerimin kenarlarına kadar güldüm. Gülüşümden çıkan sesleri duydu, "Ne güzel güldün öyle. Sen böyle gülecekse ben hep beklerim seni," dedi. Bazen hayal gibi geliyordu ve ben şu anda o bazı zamanlarda hissettiğim şeyi yaşıyordum. Hayalden bile güzel sevgili...

"Beklemesen," dedim telefonumu kaparak. Ağzıma yaklaştırdım. "Ne vardı gelseydin kahvaltıya. Şimdi çıkarken soracaklar."

"Baş başa kalmamız gereken meseleler var dersin sende sorarlarsa."

Telefonu hoparlörden çıkarıp omzumla kulağımın arasına sıkıştırdım. Annemin yan odadan duymasını istemiyordum. Fısıldar gibi, "Dışarıya çıkmamız sorun olmayacak mı?" diye sordum. Ceylin'i kastediyordum ama adını anmak istememiştim.

"O kuyruğunu kıstırdı. İtleri dolaşır durur etrafta ama kendi çıkamaz saklandığı delikten daha. Bugün toplantısını yapıp olanları gözden geçireceğiz. Hem ben seni kimsenin gelemeyeceği bir yere götüreceğim."

O öyle söyleyince meraklandım. "Neresiymiş orası?" diye sordum. Aynanın karşısındaydım şimdi ve at kuyruğumun kenarlarından çıkan kısa saçları kontrol ediyordum. Olmuştum bence. Gayet iyi görünüyordum. Dudaklarıma çilekli bir nemlendirici sürmüştüm. Kirpiklerimi de rimelle belirginleştirmiştim.

"Telefonda söylemem," dedi. Telefonu tekrar elime alıp kapıya yöneldim. "Nasıl sağ olacağım," diyerek çıktım odadan.

"Babamı da daha görmedim," dedim. "Önce ona mı görünseydim Doru?" Merdivenleri inerken bir duraksadım yaşadığım kararsızlıkla.

"O uyanana kadar ya da fark edene kadar gittiğini, biz gelmiş oluruz. Duramıyorum kızım daha fazla. Gel artık," deyince sabırsız bir tonlamayla, dayanamadım minik bir kahkaha daha savurdum. Sonra etrafıma baka baka indim merdivenleri. Neyse ki duyan olmamıştı sabahın köründe attığım kahkahayı.

Evin kapısını açıp çıktıktan sonra ön bahçeyi koşa koşa geçtim. Ağustos ayındaydık ama biraz ısıırıyordu hava. Sabahın serinliği neyse ki bir saate dağılırdı.

Bahçe kapısına varıp açtığımda Doru'yu tam önümde buldum. Sırtı bana dönükken kapının açılmasıyla çevirmişti kendini. Ve kollarını açıp üzerine zıplamamı gayet hazırlıklı karşılamıştı. Bacaklarım belini sararken kolları kalçamın altına dolandı. Elleri kavradı iki yanından. Beni etrafında çevirirken dudakları boynumu buldu. Öpe öpe, "Sabah'ım şimdi aydı işte,"

diye mırıldandı özlem dolu bir sesle. Aynı tonlamayla ellerimi yüzüne sardım, alnını yanaklarını öpücüklerle boğarken öptüğüm yerlere Cahit Zarifoğlu'nun aklımda kalan o malum dizelerini sıraladım. "İnsana imtihan olarak özlemek yeter! Bir şehri, bir sesi, bir nefesi... Ben de seni çok özledim Üsteğmen'im. Ayrılalı kısacık bir zaman geçmesine rağmen çok özledim."

Ben eve geldiğimde saat dördü geçmişti. O da bende ancak üç saat kadar uyuyabilmiştik. Gün ayarken ondan gelen telefonla uyanmışım yine. Beni erkenden, doğru dürüst uyumama müsaade etmeden uyandırdığı için mahcup olmasına rağmen, "Hemen seni görmem gerek," demişti. *Çok özlediğini ve dayanamadığını* da eklemişti.

Aynı halde olduğumdan, şimdi kollarının arasındaydım.

Güldü, güldüm. Öptü öptüm. Sokağın ortasında, onun kucağında olmaktan hiç çekinmeden sarıldım sıkıca. Öpücüklerim yanağına, alnına, gözlerinin kenarlarına taşı. Yanağında dilimi dolaştırdım tadını almak ister gibi. Erkeksi bir kahkaha savurdu. "Sende özlemişsin. Anladım," diye mırıldandı gülüşünden daha erkeksi gelen kadife sesiyle.

Hala dönüyorduk ağır ağır. Gülererek kaslı kollarına tutundum. Başım geriye yatarken, "Çoook özledim. Çok!" diye bağırdım çok da yüksek sesli olmayan bir sesle. "Peki nereye götürüyorsun beni?"

Durdu ve beni kucağında zıplatarak boynuna sarılmaya zorladı. Ellerim ensesini bulurken başım huzurla omzuna yaslandı. Ensemini öpen dudaklarının arasından, "Söylemem," dedi inatla ve güldü.

O ana kadar ben onun karnının sargılı olduğunu zerre hatırlamamıştım. Aklıma gelir gelmez yaşadığım şokla, "Doru yaran!" dedim ve kucağından inmeye çalıştım. Üzerinde siyah bir tişört vardı. Canını yakıp yakmadığımı, yarasını kanatıp kanatmadığımı anlayamıyordum. Beni daha sıkı sarıp durdururken, "Yok benim bir şeyim," dedi. "Basit bir sıyrıktı, dün acıyordu ama bugün hiçbir şeyim yok."

İnanmaz gibi baktım yüzüne. "Nasıl acımaz ya," dedim adeta yüzümde can bulan bir endişeyle. "Gördüm yaranı. İyi falan olamazsın." Endişem onu eğlendirmiş olacak ki gülererek, "Yok benim bir şeyim yavrum," dedi. "Hem söyledim. Bu beden ne yaralar aldı. Basit bir sıyrık koyar mı bize."

İnanmadım ama daha fazla zorlatmadım. Uygun bir yerde ilk yapacağım şey yarasını kontrol etmek olacaktı.

Karşı yola doğru beni yere indirmeden yürümeye başladığında kaldırıma yakın park edilmiş siyah Mercedes'i fark ettim. Mahir'in arabasıydı bu.

Onunla mı gidecektik?

Düşüncelerimi onaylarcasına beni arabanın önüne gelince indirdi. Ona sürtüne sürtüne kaydım ve dengemi sağlamak için yine ona tutundum.

"Hadi bin," dedi, uzanıp kapıyı açtı. Nereye gittiğimiz konusunda meraklıydım ama daha fazla sormayacaktım. Çünkü cevap alamayacağımdan emin olmuştum.

Ondan ayrılıp açtığı kapıdan geçmek üzereyken bir duraksadım ve başımı omzumun üzerinden ona çevirdim. "Seninle hiç normal çiftler gibi bir gün geçirmedik," dedim. Öyleydi. Çiftlikte geçirdiğimiz güzel anlar dışında hiç beraber dışarıya da çıkmamıştık. Halimden memnun muydum, evet. Ama nedense şu an gideceğimiz yerin öyle bir yer olmasını diliyordum galiba ben.

"Normal başlamadık," diye devam ettirdi sözlerimi. Bana yaklaşıp, eğildi ve yanağımı öptü. Burnu boynuma inip oraya sürtünürken, dudakları öpmeye devam ediyordu. "Ceylin'in varlığını umursamak yok bundan sonra," dedi uzun zaman sonra onun adını dillendirerek. Adını duymak beni rahatsız etse de söyleyeceklerinin devamını merakla bekliyordum. "Hayatımızdan, ilişkimizden çalmak yok. Ben sana siper olurum gerekirse ama mutsuz olmana müsaade etmem. Bu normal bir gün yaşamak konusunda olsa bile. İçinde kaldığının farkındayım." Geri çekilirken eli yüzümün yanını okşadı, gülümsedim. "Benim sevdiğimin aklında kalmasın hiçbir şey," dedi sözleriyle mest oldum.

Birkaç dakika sonra yoldaydık ama üç kişi olarak. Doru sürücü koltuğuna ben de yanına geçtikten sonra arka koltuğun kapısı açılmış ve Ender kendini bir anda arka koltuğa atmıştı.

"Emanetleri aldın değil mi?" diye sorunca Doru, anlamıştım ben onunda bizimle geleceğini. Emanetten kastı da silahlardı sanıyorum. Çatışmaya falan gittiğimizi düşünmüyordum ama Ender'in her nereye gidiyorsak orada bize güvenlik destek kuvvet olarak falan eşlik edeceğini anlamamak için aptal olmam gerekirdi.

Bu durum gerekli olsa da biraz bozulmuştum galiba. Doru fark etmiş gibi arabayı tek eliyle kullanmaya başladı ve asık olan yanağımı diğer eliyle sevdi.

Bir şey demedi, ben de söylemedim.

Beş altı dakika sonra sahil kenarında, küçük ama oldukça şık bir kafeteryanın önündeydik. Askerlere özel bir yer olduğunu hem girişinde güvenlik niyetine bekleyen üniformalı askerden hem de isim tabelasındaki

TSK ambleminden anlayabiliyordum. Buraya kahvaltı etmeye mi gelmiştik? Doru elimi tutup beni oraya doğru yönlendirirken arkamızdan yürüyen Ender'e seslendi. "Etrafı kontrol et. Kapıdan da ayrılma."

Ender başını sallayıp bizden uzaklaşırken, ben de Doru'nun elini bırakıp kolumu koluna sardım ve iyice ona yanaştım. Yanağım omzuna yaslı yürürken, "Kahvaltı mı edeceğiz?" diye sordum. Başını salladı.

Sonra hiç beklemediğim o sözleri dillendirdi. "Yankı'nın evinde kahvaltı falan etmene gerek kalmaz böylelikle. Karnını güzelce doyururum ben şimdi. Sonra kızlarla da başka bir yerde görüşürsün. Size gelirler. Hava da güzel. Bahçede otursunuz mis gibi. Hem böylelikle ben de seni balkondan arada çıkıp görebilirim."

Şaşkındım. Bunu da nereden biliyordu? Normal günden kastı beni Yankı'dan kıskandığı için kaçırmak mıydı? Şimdi ona öyle söylesem kesin inkâr ederdi. Bunu bile bile yine de, "Sen onu mu kıskanıyorsun Doru?" diye sordum saçmaymışçasına imalı bir tonlamayla.

Düşüncemin aksini kanıtlarcasına gözlerimin içine baktı. Kıskanıyordu, bal gibi kıskanıyordu. Elinin biri uzanıp önümüzdeki ağır, cam kapıyı açarken geçmem için müsaade etti. Ben yürüdüm o da peşimden geldi. Sesini arkamdan işittim. "Kıskanmıyorum. Sen benimsin, o da dış kapının mandalı. Ama bu onu niyetinden ötürü dövmek istediğim gerçeğini değiştirmez. Benimki sadece olası bir kargaşayı -kavgayı- önlemek."

Kesin öyledir dercesine omzumun üzerinden baktım gergin yüz hatlarına. Sandalyemi çekip otururken o da geçip karşıma oturdu. Küçük mekânın kenarda duran -bizden başka müşteri yoktu ve hepi topu dört masalık bir mekandı- garsonuna el ettikten sonra bana döndü tekrar. "Hem sen bunu nereden duydun?" diye sordum.

O esnada arka cebinde duran araba anahtarını ve cüzdanını çıkarmış masanın üzerine bırakıyordu. Sigarasını ve çakmağını da bulup masaya bıraktıktan sonra rahatça yaslandı sandalyesine. "Uzağında olabilirim ama her şeyden haberim vardı," dedi. Anlamadım. Kaşımın biri havalanırken peşi sıra diğeri de ona eşlik etti.

"Annen beni evinizden çıkarken gördü o sabah," dedi. Ayrılmadan önceki, benim rüya sandığım o sabahı kastediyordu. "Seni götüreceklerini ama olan her şeyden meraklanmayayım diye beni haberdar edeceğini söyledi. Kendime anneni işbirlikçi yaptım anlayacağın. Ondan biliyorum olanları. Ama bu kahvaltı olayını kendi kulaklarımla duydum. Yanına

gelmeden önce de oradaydım. Nişan alanını kontrol etmek istemiştım. Tehlike falan var mı diye."

Şaşırmalara doıyamayacağım bir sabah oluyordu benim için. Garson yanımıza gelip siparişler için beklerken Doru isteklerini sıralamaya başladı. Ben de o sırda yerimden kalkıp yanındaki sandalyeye oturdum. Ona daha çok soracağım şey vardı ama benim aklımdaki şeyi bir an önce yapmam gerekiyordu.

Tişıörtünün altına uzanınca bir anda ne yapıyorsun dercesine baktı yüzüme, omzumu silktim. "Kaldırdın sabah beni öyle. Aklım kaldı. Önce şuna bir bakayım. Yoksa içim rahat etmeyecek," dedim. Tişıörtünü kaldırmamla gülümsemesinden salınan soluğu yüzümün yanını öptü. Neyse ki sargısı temizdi. Kanamamıştı.

"İyisin, kanamamış," dediğimde burnundan güldü. "Demiştım sana endişelenecek bir şey yok diye." Çenemi tutup yüzümü yüne eşitledi. "Benimle böyle ilgilenmen hoşuma gitmedi desem yalan olur." Alnımı öptü. Yanını, yanağımı... "Bir daha unutursam," dedim öpüşlerinden sebep heyecandan içime kaçmış sesimle. "Uyar beni olur mu? Ben seni çok özlemekten öyle aşka gelirim..." Dudakları yükseldi gülümser gibi dudağımın kenarını öperken. "Uyarmam," dedi. "Sen aşka gelirsın de benim canım yanar mı? Benim de sana gelmem gerekmez mi? Seve seve gelmez miyim?" Elimi ensesine koyup dudağının kenarını öptüm.

Utanmasına utanıyordum hala ama kafenin boş olmasıydı biraz bu kadar rahat davranıyor oluşum. Tekrar ve tekrar küçük öpücükler kondurduğum yerden zorlukla uzaklaştım. Hafif sarhoş olmuş halde kalktım yanından. Onun bakışlarının eşliğinde yerime geçip oturdum tekrar. Yanında kalmak öncesinde bahsettiğim normal zamanları gerçekleştirmemize engel olacaktı çünkü.

Garson kahvaltılıkları getirip masaya serpiştirdikten sonra, içeriden on sekiz, on dokuz yaşlarındaki başka bir genç kızın getirip önümüzdeki bardaklara doldurduğu çaylarla, açlığını kabarmıştı.

Gece çok geç saatlerde yemek yememize rağmen ben yine acıkmıştım yani. Dilimle alt dudağımı yalayıp, "İmm, çok güzel görünüyor," dedim. Sahanda yumurtadan, üç çeşit reçele, bala, kaymağa kadar her şey vardı masada. Yeni yapılmış pişilerin kokusu içeriyi sarmıştı.

Pişilerin durduğu porselen kaptan bir tane çekip aldım. Bir parça koparıp geri kalanını tabağıma bıraktım. Sıcaklığından parmaklarıımın arasında tuttuğum parçanın üzerine çatalımla önce kaymak sonra bal sürdüm. Bunu

yaparken bir ağzımın suyunun akmadığı kalmıştı. Yutkunup duruyordum. Arada göz ucuyla da Doru'yu izliyordum. O da gülerek halimi. Daha doğrusu bir anda açlığı kabaran beni.

O henüz bir şeye dokunmamıştı; sadece çayını yudumlamıştı ve beni izliyordu. Pişiyi kendim için hazırladığımı düşünüyordu muhtemelen. Sıcaklığından dolayı üfleye üfleye eğildim ve masanın üzerinden ona doğru uzattım.

"Bana mı?" dedi daha çok gülerek. Bu sabah gülümsemesi yüzünden hiç eksilmemişti. Eksilmesindi de zaten. Onunkine benzer bir gülümsemeyle başımı salladım. "En çok sevdiğim yesin önce," deyince gülümsemesi daha da genişledi yüzünde ve dudağının kenarını ısırdı. Gözlerim orada takılı kalırken, eğildi.

Ben elimdekini yiyecek sanırken o kolumu yakaladı ve beni iyice kendine çekti. Bu öyle anıydı ki, ağzı önce dudaklarımın tadına baktı sonra hazırladığım ballı kaymaklı pişinin.

Ben kendimi kaybetmiş haldeydim. Gözlerim bile kapanmıştı. Beni serbest bırakmıştı bırakmasına ama ben öylece kalakalmıştım. Gözlerimi ağır ağır aralarken, "Ah kalbim," dedim farkında olmadan nefes nefese. Kalbim gümbür gümbür atıyordu çünkü o esnada. Kafeteryanın içini kahkahası doldurdu. Başı geriye yatmış gülüyordu ve sözlerimden keyif almışçasına iki yana sallıyordu.

Sandalyeme yaslandığımda yanaklarım al aldı, bundan neredeyse emindim. "Utandırmasana," dedim sitemle. İki garsonda kenarda durmuş bizi izliyordu. Genç kız olan utançtan gülsün mü bakışlarını kaçırırsın mı bilemez haldeydi. Erkek olan ise direkt bakışlarını üzerimizde dolaştırıyordu.

Doru ciddileşerek porselen kâsedden bir pişi aldı. Benim yaptığım gibi üzerine kaymak ve bal sürerken gülmemek için kendini zor tutar haldeydi. Cık cıklayarak çayımı yudumladım.

"İnsan içine çıkmamız hataydı," dedim, kaşının birini kaldırdı. "Seni kendime saklamak güzel olurdu ama," dedi ve elindeki pişiyi bana uzattı. "İnsan içine karışmayı isteyen sendin," diyerek serseri bir gülüşle iyice yaklaştırdı pişiyi.

Somurtkan bir ifadeyle bardağımı masaya bırakıp uzattığı pişiye yaklaştım. "Ben senin yaptığın gibi hainlik yapmayacağım," diyerek elindekini ağzıma aldım. Dudaklarım parmaklarının üzerini yalayıp geçer gibi oldu. Bunu bilinçli yapmamıştım ama o az önce benim yaptığım gibi,

"Kalbine ne olduğunu şimdi anladım," deyince ağzımda henüz çiğneyemediğim lokma boğazıma kaçır gibi oldu ve bir öksürük tuttu beni.

Kahvaltının geri kalanı neyse ki sorunsuz geçti. O beni utandırmadan, ben daha fazla utanmadan...

Doru hesabı ödediğinde ben tıka basa doymuş haldeydim. El ele dışarıya çıktığımızda hava epey ısınmıştı. Deniz biraz dalgalanmıştı. Arabaya doğru yürüyecek olunca beni kendine doğru çekti, "Biraz yürüyelim mi?" diye sordu. Durdum ve sahil boyunca yürüyenleri izledim. Hava cidden tam yürümelikti. Başımı salladım ondan tarafa dönerek. "Eve geç kalacağım ama olsun. Biraz daha seninle olsam çok iyi olur," deyince beni çekip koltuğunun altına sardı.

"Soracağım şeyler de var hem. Ne zaman konuşacak olsak bir şeyler böldü ve konuşmalarımız yarım kaldı."

"Ne istiyorsan sor yavrum," diyerek beni koltuğunun altından çıkardı ve el ele sahil kenarından kafeteryanın tersi istikamete doğru yürümeye başladık.

"Şu Yankı meselesi," dedim. "Onu cidden sorun mu ediyorsun Doru?"

"O sana aşık Erva. Ben onu sorun olarak falan görmüyorum; çünkü kalbinin bana ait olduğunu biliyorum dediğim gibi. Yalnızca hali tavrı hiç normal değil. Özünde nasıl bilemem. İkinci bir Ceylin vakası çıkarsa yemin ederim çocukluk arkadaşın falan demeden indiririm."

Sandığımdan da ciddiydi durum. Doru ona baya baya bilenmişti. Neyse ki yakında İzmir'e, evimize dönecektik. Ne zaman olacağını bilmiyordum ama hepsi geride kalacaktı.

Elimi elinden çözüp parmaklarımı onun kalın parmaklarının arasına sıkıca geçirdim. Başını benden yana çevirdi, gülümsedim sıcacık. "Evimize ne zaman döneceğiz?" diye sorudum, bu defa onun dudak kıvrımları yükseldi. "Evimiz?" dedi sorar gibi.

"Öyle tabii," dedim başımı sallarken. "Lojmanda ayrı konutlarda kalıyor olabiliriz ama orası bütünüyle bizim evimiz."

"Koynumun güvercini evini mi özlemiş?" dedi. Bu bir şarkının sözleriydi. Ve o şarkı birkaç ay önce benim kulübemde çaldığım şarkıydı.

"Dinliyor muydun?" diye sordum şaşırarak. Herkes bilmezdi o şarkıyı. Doru da pek müzik dinlemezdi zaten. Yani en azından benim dinlediğim şeyleri. Biz o zamanlar birbirimizin yüzüne bile bakmıyorduk doğru düzgün. Haliyle verdiğim tepki çok normaldi.

Başını salladı. "Sana, *gönlüm sana meyletmeye çok istekliymiş* demiştim ya," dedi gözleri uzaklara dalarken. "Sen aslında halinle tavrınla, dinlediğin müzikle, okuduğun şiirle bile içime sızıyormuşsun, ben daha farkında olmadan..." Duraksadı ve derin bir nefes alıp bana çevirdi gözlerini. Ben zaten bir onu izliyor, onun elinden tutarak, onun adımlarıyla yürüyordum.

"Hiç farkımda mıydın diye sormuştun. Farkındaymışım. O yüzden kaçmışım. O yüzden atışıp durmuşum seninle. Ulaşılmaz gel, uzakta kal diye. Bilseydim böyle olacağını," diyerek tekrar nefeslendirdi geniş göğsünü. "Sana geç kalmazdım ben Erva."

"Geç kalmadın ki," dedim. Her şeyin bir vaki zamanı vardı. Belki öncesinde olsaydık böyle olamayacaktık. Onunla yarım kalma düşüncesi kalbime bıçak olup saplandı sanki. "Bak şimdi ne güzel olduk," dedim birleşen ellerimizi işaret ederken.

"Olduk," dedi tok bir sesle. Beni koltuğunun altına çekti. Başımın üzerini öperken, "Sen şeyi hatırlıyor musun?" diye sordu, "Neyi?" dedim.

"Yani, malum sarhoş olunca her şeyi unutuyorsun..."

Dün gecedden bir şey gelecekti ama neyi sorduğunu hala anlayamamıştım.

"*Evlensek ya* dedim ya, onu," dedi sesi benim hatırlamadığımı düşünerek alçalırken. Ben o unutmasın isterken, o beni sorguluyordu. Hatırlıyordum, tabii. Unutulur muydu hiç böyle bir şey. Hem dün gece sarhoş olan ben değildim ki, oydu. Ama bunu tekrar dillendireceğini tahmin edememiştim.

"Hatırlıyorum," dedim titrek sesimle. Haliyle heyecanlanmıştım.

"Ne düşünüyorsun peki?"

Başımı göğsünün yanından yüzüne kaldırdım. Hala yürüyorduk. Benim kolum onun belinde, onunki de omuzuma sarılıydı. "Erken olduğunu," dedim. Aslında öyle düşünmüyordum. Dün gece de benzer bir cevap vermişim. Yalnızca etrafımız bu kadar karışıkken biz bir hayat kurarsak bu bozuk düzenin içine, bozulacakmış gibi hissediyordum. Engel olurlar gibi geliyordu. Yine bir şey çıkar ve biz çok mutluyken araya ayrılıklar girer diye çok korkuyordum. Elimde değildi böyle düşünmemek. Ben ne zaman fazla mutlu olsam hep bir şey çıkıyordu ve kursağımda kalıyordu.

Neden öyle söylediğimin farkındaymış gibi, düşüncelerim de yüzüme iyiden iyiye yansıdığından, "Korkuyor musun?" diye sordu. "Bir şey olur ve..." Aklımdan geçirdiklerimi dillendirmeye korktu sanırım. Sustu, devam edemedi. Onun yerine sıkıntıyla soluklandı.

"Bu kadar ilerlemişken," dedi gözlerime kilitlenirken bakışları. Durdu, durdum. Beni karşısına alıp omuzlarımı kavradı elleriyle. "Babanın haberi

var ama bana yine de usulsüz geliyor bazı şeyler. En azından babamı, annemi alıp gelsem sizinkileri ziyarete. Bir de öyle rızalarını alsam usulünce. Olmaz mı?" diye sordu. Yüzümdeki ifade derinleşince, "Adını koysak en azından Erva," dedi itiraz edeceğimi düşünürcesine.

Derin bir nefes alıp alnımı göğsüne yasladım. Beline sardım kollarımı, sıkıca sarıldım.

"Koyalım Doru," dedim çekinceli çıkan sesimle. Ondan yana bir tereddüttüm yoktu benim. Aklım hala olma ihtimali olanlardaydı. "Adını koyalım."

Rahatlamış gibi inip kalktı göğsü. Omuzlarımda duran elleri orayı serbest bırakırken, kolları omuzlarımı sardı. Hep yaptığı gibi saçlarımı buldu dudakları. "İnan bana," dedi yemin verir gibi baskılı bir sesle. "Sana, bize zarar gelmesine izin vermem Erva. Onun bir daha bize yaklaşmasına müsaade etmem."

Umutla yeşerdi göğsümün altı. Çiçek, açtı, dallandı budaklandı. Zaman ne gösterirdi hiç bilmiyordum ama benim ona inancım hep tamdı. Doru diyorsa inanırdım ben. Uzak tutarım diyorsa yapardı, biliyorum.

"Tebrik ederim," diye bir ses yükseldi kenardan. Ender'in sesiydi bu. Doru'dan ayrılıp az ilerimizde bir bankın kenarına yaslanmış bizi kaçamak bakışlarla izleyen Ender'e çevirdim bakışlarımı. "Ne zaman istiyoruz seni yenge!" diye seslendi ona baktığımı fark edince neşeyle. Gür sesi sahilde yankılanmıştı ve ben gülmeden edememiştim. Doru'ya baktım hemen. O da gülüyordu.

"Kız evi naz evidir oğlum," dedi Ender'e bakarak. "Yengenin ailesi ne zaman müsait olursa."

Dudağımı büktüm bilmem der gibi. "Bir düşünmek gerek," deyince, üzerine de nazlı nazlı omuz kırınca dudağının kenarını ısırdı. Elini belime atıp beni kendine sürükledi ve yanağımı öptü kocaman. "Nazlan," diye fısıldadı kulağıma. "Hakkındır nazlan yavrum."

"Gülru yengeyi de istemeye kalabalık gittik. Erva'yı istemeye de geliyoruz değil mi Üsteğmen'im?" diye sorunca Ender, "Sizsiz olur mu oğlum," dedi Doru keyifle. "Hep beraber gidiyoruz tabii..."

Ender aldığı cevaptan memnun bir halde arabaya doğru adımlarken, "Gidelim mi artık?" dedim.

Doru başını salladı gözlerime baka baka ama kıpırdamadı yerinden.

"Önce şunu bir netleştirelim," dedi. "Neyi?" diye sorunca, "Tarihi," dedi net bir şekilde. Ne diyeceğimi bilemeyerek kaldım öyle. Bu kadar çabuk mu

olacaktı? Bilmem diye dudak büktüm, çünkü verecek bir cevabım yoktu.

"Babamın halini biliyorsun. En azından nişanımızı görsün Erva. Benim başta yaşadığım o saçmalığa neden kalkıştığımı biliyorsun. Beni kimsesizliğimden o tutup çıkardı. Şimdi borcumu ödemezsem, onu mutlu etmezsem kendimi asla affetmem. Karşısına çıkıp demek istiyorum ki, ben sevdiğim kadınla evleniyorum baba. Benim için onu ister misin?" Bakışlarını boğazına oturan yumrudan dolayı konuşamaz olunca gözlerimden kaçırıldı. Dalıp gittiği yerde zorlukla yutkunurken, "Gidecek... Biliyorum. Belki düğünümüze kadar bile-" deyince elimi ağzına kapadım. Zorlandığı o sözleri söylemesin istedim. "Şşşt, söyleme öyle," diye mırıldandım. "Gidelim o zaman bir an önce İzmir'e. Olan her şeyden önemli baban. Onu mutlu edelim Doru," dedim. Benden bunu duymayı bekliyordu muhtemelen ama yine de sahici bir tebessüm ve mutlulukla kollarının arasına aldı beni. "İyi ki," dedi başı boynuma gömülürken. Devamını getirmediği o sözden ben çok anlamlar çıkarıp devamını kendim tamamladım. *İyi ki sen Doru. İyi ki sen...*

*

Topladığım bavulumun önünde bağdaş kurmuş oturuyordum. Hava kararmıştı artık. Gün bitiyordu.

Doru benimle teyzemlerin evine gelip babamla konuşmuştu. Kararımızdan ve bana dolaylı yoldan ettiği evlenme teklifinden bahsetmişti. O anlarda yanlarında sessizce oturmuş, sadece onları dinlemiştim.

Babam olan biteni ondan dinledikten sonra bana sormuştu ne düşünüyorum diye. Onunla evlenmek istediğimi söylemişim elbette. Doru babasının durumundan da bahsettiğinden bunun aceleyle getirilmiş bir karar olup olmadığını sorguluyordu aslında. Ona hak veriyordum, lakin ben Doru ile evlilik kararını babası yüzünden almamıştım. Ben günün birinde evleneceğim adam olarak bir onu görüyordum zaten. Dağhan amcanın durumu sadece bizi bir şeyleri erkene almaya itmişti.

Babam, "Ceylin," deyince araya annem girmişti. Endişelerini o dindirmişti. "Biz ne badireler atlattık sen biliyorsun Mehmet. Ama o kadar şeyin içinde mutlu olmayı da başardık. Bırak kızımız da ne yaşamak istiyorsa onu yaşasın," diyerek babamın son direnişini de yıkmıştı.

Benim babam zaten karşı gelecek bir adam değildi. O sadece tek evladı için emin olmak istiyordu. Sarılıp kucaklaştıktan sonra ben yarı *nişanlı sayılır* biriydim artık.

Doru, babam hala Albayı olduğundan, gayet saygılı bir şekilde el öpüp bırakacakken, babam buna müsaade etmemiş ve tıpkı bir oğlu kucaklar gibi sarılmıştı ona. O an bende gözler çeymeydi. Hayatım boyunca hiç bu kadar güzel bir ana şahitlik etmemiştim.

Bunun iki nedeni vardır. Birincisi çocukluktan beri kurulan hayallerin gerçek olduğunu görmek. Dilediğin gibi bir adamın aşkına sahip olabilmek. Ben artık neredeyse resmen onun aşkının tek sahibi olmak üzereydim. İkinci ise Doru'nun babamın tam da aradığı gibi bir damat adayı olmasıydı. En başından beri onun için Doru bir oğuldan farksızken; şimdi kızını koruyup kollayacak, onun hayatı olacak adamdı Doru.

Annemin de babamın da haklı gururları gözlerinden okunuyordu.

Doru ile eve geldiğimiz ilk an, onun biraz tedirgin olduğunu anlamıştım. Ama şimdi o da farkındaydı hayatımızın çok yakın bir zamanda baştan aşağıya değişmek üzere olduğunu ve yeni, kocaman bir aileye sahip olmak üzere olduğunu.

Teyzemlerde duyunca olan biteni, ev anında cümbüş yerine dönmüştü.

Teyzem, "Gidiyorsanız, bizde burayı hale vakte koyup sonrasında arkanızdan geleceğiz," demişti.

Bora eniştem tıpkı Gülru'nun müstakbel kocası için yaptığını Doru üzerinde de denemiş, gözünü korkutup kaçacak mı diye deneme yapmıştı. Elbette başarılı olamamıştı.

Teyzemlerin evi bittikten sonra, soluğu Doru ile Mahirlerin evinde almıştık. Bizimkilere de haber vermek maksadıyla. Lakin gittiğimizde herkes Ender'den sebep biliyordu ve yurt dışından dönen Yusuf Yargıcı elinde bir şişe şampanya tutuyordu. Kapıdan girer girmez patlatılan o şampanya bilmesine rağmen Sadem teyzenin korkmasına neden olmuştu.

Kadir, Doru'ya kısa bir zaman sonra evli bir adam olacağı için takılmış; evliliğin zorluklarından bahsetme işini üstlenmişti. Gümüş ise onun aksine, "Yenge diyeceğim değil mi ben bundan sonra sana," diyerek dalga geçmişti benimle. Yaşı benden büyük olduğu için bu söylemi kulağıma oldukça garip gelmişti.

O öyle söyleyince Kadir ile bir göz göze gelmiştik. Kadir'in de yaşı benden büyüktü ve benimde ona abi demem gerekirdi. Ben ağız alışkanlığından, en başından beri ona ismiyle hitap ediyordum.

İfademden ve Gümüş ile yaptığımız konuşmadan anlamış olacak ki, "Bana abi dersin çok mutlu olurum, ama nasıl rahat ediyorsan Erva," demişti.

Minnettar bir şekilde başımı sallayarak karşılık vermiştim ona. Belki ilerde derdim ama şimdilik alışkanlıklardan kurtulmak zor geliyordu.

"Zerrin Demir'de kayınvaliden mi olacak şimdi senin?" diye bir soru yöneltince Gülru, konuşma aile bireylerinin tamamının ne olacağına kadar gitmiş, en son Mehmet Ege Saraçoğlu'nun, yani babamın Doru'nun kayınpederi olacağına kalmıştı.

Ben Zerrin teyzeye anne derdim de o Albay'ına nasıl baba diyecekti?

Oturduğum yerde ifadesi gözlerimin önüne gelince sırtırken buldum kendimi. Ellerimi serinlemek için yüzüme doğru salladım. Hava sıcaktı ama bunalacak kadar değildi. Benimki fazla heyecanlanmaktandı. Şimdilik sadece nişanlanıyorduk, lakin ben yarın evleniyormuşçasına heyecanlıydım.

Ayağa kalkıp hazır olan bavulumu kapı girişine doğru sürükledim. Kapıyı açıp alt kata doğru, "Doru!" diye seslendim. Beni aşağıda bekliyordu ve telefonumu dakikalardır mesaj yağmuruna tutuyordu. Ev asansörsüz olunca *bavulu taşımamamı, aşağıda olduğunu ve ona seslenmemi* söylemişti. Birazda İzmir'e doğru yola çıkıyorduk.

Öğleden sonra Gün ve Yaz'ı da görme fırsatım olmuştu. Doru'nun isteği üzerine onları teyzemin bahçesine davet etmiştim. Bir fincan kahve eşliğinde hem onların ilişkilerini dinlemiştim hem de kendiminkinden bahsetmiştim. Uzun zamandır görüşülmeyen ama çok özlenen arkadaşlarla yapılan muhabbetin yeri ayrı oluyormuş. Ben bundan dolayı kendimi çok rahatlamış, dinlenmiş gibi hissediyordum.

Yankı'yı hiç görmemişim. Kızlardan duyduğum kadarıyla evde bile değilmiş. Canı bir nedenden sıkıkmış ve evden çıkıp gitmiş sabahın erken saatinde.

Açıkçası onu görmemem iyi bile olmuştu. Dün bana söyledikleri o an fazla üzgün olduğumdan tepki veremesem de şimdi bir garip geliyordu. Resmen Doru'yu unut demişti bana. Arkadaşım bile olsa bunu söylemek haddine değildi, fakat o bunu yapabileceğini düşünmüştü. Yanlıştı bana göre.

Doru'nun merdivenlerdeki ayak seslerini iştim, ikişer ikişer çıkıyordu sanki basamakları. Odaya geri dönüp çantamı ve telefonumu aldım yatağın üzerinden. Yolculuk için siyah bir tayt ve askılı bir bluz giymiştim. Daha rahat olur diye düşünerek. Saçlarım açıktı. Bileğimde ise saçlarımı rahatsız ederse sonra toplarım diye taktığım lastikli tokam vardı.

Odaya bir şey unuttum mu diye şöyle bir bakarken, Doru kapıdan girdi. "Nerde bavulun?" dedi acele eder gibi. Sesinden bile alabiliyordum

heyecanını. Benden farklı değildi. Çünkü önünde duran bavulu bile görecektal de değildi.

Gölerek ona döndüm. "Önünde ya," dedim elimle koca bavulu işaret ederken. Lakin o bavula bakmak yerine bana bakıyordu. Görmeyişi de bundan sebepti işte.

"Aklıma bir şey takıldı," dedi nefeslenerek. Nedir dercesine baktım yüzüne. Ona doğru yürüyüp tam önünde dururken, uzanıp kolumu tuttu. Yukarı ve aşağıya doğru severken tuttuğu yeri, gözleri de elinin hareketlerini takip ediyordu.

"Gölru dedi ya," dedi. Heyecanlı ifadesi durgunlaştı biraz. Yeşil gözleri gözlerime çıkarken, "Bir askerle evlenmem ben asla demişsin..." dedi ama başını yana sallayıp, "Neyse, boş ver," diye geçiştirmeye çalıştı.

Buna mı takılmıştı? Gölru nişan haberinden sonra benimle dalga geçmek için söylemişti onu ama Doru'nun kafasında baya yer etmişti gülüp geçtiğimiz bu mesele anlaşılan. O iki yıl önce, neredeyse öylesine söylediğim bir sözdü. Tabii, o zamanlar babamdan dolayı ben bunu düşünmüyor da değildim. Asker eşi olmak annemden de şahit olduğum üzere zordu.

"İki yıl önceydi Doru," dedim. "Seni tanımadan önceydi. Babamı görevden dönüşlerde beklerken belki aşırı özlemde söylemiştim belki de bir anlık şakasına." İkna olsun diye uğraşıyordum. Anlasın ve durgunlaşan ifadesini değıştirsın diye. "Kim evleneceğı adamı seçebiliyor ki ben seçeyim. Ben yaptığın işe sonsuz saygı duyuyorum. Nasıl duymam? Canından öte koyup vatanın için savaş veriyorsun. Eğer sen askersin diye bunu sorun ederim sanıyorsan yanıliyorsun. Ben babamı beklerken alıştım, seni severken de güçlendim. Ömrümü geçireceğim adam sensen-"

"Tamam," diyerek susturdu beni Doru. "Saçmaydı. Aklıma takıldı öyle ama geldi geçti," dedi. "Ben senin ne kadar güçlü bir kadın olduğunu zaten biliyorum."

"Gölzel," dedim dudağının kenarına dokunarak. Sevdim orayı gölsün diye. Anlamış gibi yükselirken dudak kıvrımları parmak ucumda yükselip çenesine öpücük kondurdum. "İki gün sonra resmen nişanlım olacaksın Doru. Sana da hayal gibi geliyor mu?" diye sordum. "Bana hayal geliyor çünkü."

Bakışları karardı ve yüzümde dolaştı. "Sana hayal olmadığını kanıtlardım ama," dedi arzulu bir sesle. Gözleri dudaklarımda duraksadı ve yutkunurken

âdem elması yukarıya ve aşağıya doğru hareketlendi. "Geç kalıyoruz. Babanlar bizi bekliyor."

Şimdi o bana öyle bakarken, üstüne sesi arzu dolu çıkarken ben nasıl onu öpmeden durabilirdim ki? "Beni hemen öpmezsen nişanı unut," dedim geri çekilip kollarımı göğsümde bağlarken.

Odanın içini Doru'nun kahkahası doldurdu, ardından ben onun belime dolanan koluyla hareketlendim ve göğsüne yaslanarak durabildim. Dudaklarıma kapanan dudaklarıyla iki gün boyunca belki de bana vereceği son öpücüğü memnuniyetle tattım.

*

"Bak, bir şey yapma dedin. Yapmadım. Ama böyle eli kolu boş gitmek hiç içime sinmiyor haberin olsun," dedim sıkıntıdan oflaya poflaya. Gümüş ile Kadir'in arabasının arka koltuğundaydık. Yasin'de ön yolcu koltuğundaydı. Ne kadar gergin olduğumu bildiğinden diğerleri en azından gülümsemelerini gizleyebiliyordu da, o hiç çekinmeden gülüyordu. "Yasin!" dedim cırlar gibi. "Gülmesen mi artık? Senin de başına gelirse o zaman ben gülerim!"

Tehdidim hiç işe yaramadı üzerinde. Pişkin gülümsemesiyle, "Neslihan ile var bize daha. Hem o gün geldiğinde ben güleceğim. Sana gerek olmadan," dedi. Elimle uzanıp omzunu dürttüm. "Göreceğim ben seni. Alnından dökülen terlere de şahit olacağım. Görürsün!"

"O gün gelsin de," diyerek keyifle iç geçirdi. Kollarımı göğsümde birleştirerek koltuğa yaslandım tekrar.

Demir Çiftliği'ne gidiyorduk. Doru dün gece, yolculuktan sonra orada kalmıştı. Ben de babamların evinde. Gümüş'ler beni oradan almıştı.

Saat sabahın dokuzuydu. Bana göre misafirlik için erken bir saatti ama Gümüş öyle olmadığını düşünüyordu.

"Kızım bir sakinleş ya," dedi Gümüş yanında oturan oğlunun saçlarını severken. Küçük Doru gözlerini bana dikmiş bakıyordu. Hem de hiç çekmeden. O da mı haberdardı yoksa dayısının ailesi ile konuşacağımız konudan? Ay, bana her şey bir garip görünüyordu zaten bugün. Sanki herkes, yanından geçtiğim yabancı insanlar bile olandan haberdardı. Yüzüme bu sebepten bakıyorlardı. "Annem öğrenince çok sevinecek. Hatta belki abim çoktan söylemiştir. Kollarını açıp karşılarsa seni şaşıрма."

"Çiçek alsaydık bari," dedim aklım başka yerde. "Babana mesela. Bahçeyle ilgilenmeyi seviyor ya, sevinirdi ekip dikebileceği bir şeyler, ne

bileyim gül falan alsak." Aslında hastalığından kaynaklı almak isterdim ben çiçekleri de Gümüş bilmediğinden diyemiyordum işte.

Sesli güldü Gümüş. "Gerek yok dedim," dedi anlaşılır olsun diye lafı uzata uzata. Koltukta dikleştim. Avuç içlerim terlemeye başlamıştı heyecandan. Bugün elbise giymeyi tercih etmiştim. Bana kalsa yine pantolon giyerdim de olmazdı.

Üzerimde, göğüs dekoltesi vermeyen ama tam o çizgide başlayan kare yaka, yeşil renk bir elbise vardı. Oldukça soft bir tondaydı ve dizlerimin üzerinde bitiyordu. Kolları hafif karpuz koldu. Onun dışında dümdüz inen bir elbiseydi. "Elbisem olmuş değil mi?" diye sordum yalnızca Gümüş'ün duyacağı şekilde. O sırada ellerimi elbisemin eteklerine bastırıyordum. En azından nemi biraz azalsın diye.

Gümüş'ten önce beni küçük Doru yanıtladı. "Çok güzel olmuşsun yengecim."

Anında gözlerim belirginleşti ve çocuğun sırttan tatlı ifadesini buldu. "Bu- bu," dedim şaşkınlıktan kekeleyerek elimle onu gösterirken. "Sen de mi biliyorsun?"

"Hı hıh," diyerek başını salladı. "Dayım söyledi."

"Dayısı mı söyledi?" dedim Gümüş'e çevrilirken bakışlarımı. "Yani Doru mu söyledi?"

"Akşam aradı da," dedi Gümüş genişçe gülerek. "Telefon hoparlördeydi. Doru'cuğum da öyle duymuş oldu."

"Ne demeye aramış ki?" diye sordum. Beni aramamıştı. Ailesinin yanında diye ben de çok takılmamıştım. Ama olup biteni, özellikle Gümüş'e söylediğini çok merak ediyordum.

"Erken gelin dedi. Bir şey almam gerekir mi falan diye sordu. O da senden beter haldeydi yani. Kız isteme olsa ne yapacak acaba? Alt tarafı anneme ve babama açıklayacaksınız durumunuzu."

"Öyle deme," dedim. "Sen sanki nasıldın? Hiç heyecanlanmadın mı? Çok başkaymış bu Gümüş. Resmen heyecandan ölmek üzereyim."

"Rahat ol," dedi Gümüş uzanıp omzumu rahatlatmak ister gibi tutarken. "Abim kolayca söyleyiverir. Annem de babam da çok sevinir zaten. Ceylin ile ayrıldığını da söylemiş. Sana bırakmamış onu."

"Yaaa!" dedim resmen arabanın içinden çılgılık atarcasına. Doru yerinde zıplıyordu gülmekten. Verdiğim tepkiler ona komik geliyordu, ama ah bir de bana sorsalardı. "Ne demiş Zerrin teyze?"

"Anne de," dedi Gümüş dalga geçer gibi. "Birkaç saate annen olacak."

"Gümüş ya," dedim. Şu an şu yaptığı hiç oluyor muydu? Ben daha çok heyecanlanıyordum onun yüzünden.

"Tamam, tamam," dedi omzumdaki elini çekerek. "Zil takıp oynamadığı kalmış annemin. Adaklar adamıştım, sonunda kurtuldum falan demiş. Ne diyecek annem. Zaten sevmiyordu onu, biliyorsun."

"Öyleydi de," dedim dudak bükerek. Başım istemsizce önüme eğildi. "Şimdi demez mi bu kadın *arkadaşının sevgilisini alan kızdan ne olur* diye? Onun gözünde gerçek bundan farksız olmayacak."

"Hiç de öyle bir şey demez benim annem," dedi sürücü koltuğundan Kadir. "Seni de biliyor onu da. Hem Zerrin Demir kimseyi sorgulamaz. O karşısındakinin karakterine bakar sadece. Nedeni niçini ile ilgilenmez."

Kadir'in sözleriyle az da olsa rahatlardım. Evet, Zerrin teyze öyle biri değildi.

"Neredeyse geldik," dedi Yasin. "Masayı kuracaklarını söylemişti Doru. Vallahi çok açım. Önce yemek yiyelim sonra konuşun," deyince ben pencereden dışarıya çevirdim başımı. Çiftliğin demir parmaklıklı kapısından tam da o an girmiştik. Birkaç dakika sonra evin önünde olacaktık. Zeytin ağaçlarıyla çevrili toprak yolu geçiyordu şimdi arabamız.

"Doru'yla mı konuştun sen?" diye sorunca Gümüş, ben dikkat etmediğim şeyin farkına vardım. Onu da aramıştı ama beni aramamıştı. Ne yapmaya çalışıyordu bu adam? Beni habersiz bırakıp daha da heyecanlandırmaya mı?

"Sabah aradı," deyince, koltuğun arasına doğru yaklaşıp, onun koltuğunun arkasına tutundum. "Ne dedi?" diye sordum sanki Gümüş sormamış gibi.

"Gelirken kestane şekeri al dedi," dedi gülerek. "Şimdi Erva heyecanlı olur, öncesinde onunla avutayım da biraz sakinleşsin dedi."

"Zor avutur o beni," dedim. "Beni aramadığı için kızgınım şimdi ona." Cidden kızgındım. Herkesi aramıştı ama beni aramamıştı. Evet, herkesle benim için konuşmuştu ama bu yine de aramadığı gerçeğini değiştirmiyordu. "Başka bir şey demedi mi?"

"Bir de gözünü dört aç, Yankı İzmir'deymiş dedi. Yaklaşırsa direkt vurmaya iznim var."

Yasin bunu benim bildiğimi düşünerek söylemişti muhtemelen ama bilmiyordum. Ben şaşkınlığımla kala kalırken araba da durmuştu. Yankı İzmir'de miydi? Ama neden?

Bölüm Bitti...

Yeni Bölümün geliş hızı bundan sonra size bağlı olacak arkadaşlar. Beğeniler ile okunma sayısı ne kadar orantılı olursa peşi sıra bölümler geliyor olacak.

Wattpad bir iletişim aracı aynı zamanda bana göre. Ben yazdıklarımla sizinle iletişim kuruyorum ama cevapsız bırakıyorum. Yıldızları yakmazsanız sizi göremem.

Bir dahaki bölüme kadar sevgiyle ve sağlıklı kalın.

*Alıntılar ve bölüm medyaları için instagram : **piyamor_***

29. Bölüm - ANNEMİN GELİNİ

Merhabalar,

Biz geldik :)

Bölüm Şarkısı: Erol Evgin - Bir Bakışın Yetti

Uçurtma - Ceylan Ertem

**Yıldızları yakmayı , yorum yapmayı ve takip etmeyi
unutmadıysak başlayalım mı?**

Keyifle okuyun...

6. BÖLÜM

ANNEMİN GELİNİ

Aklım karma karışık, içim çok garip bir hisle dolarken, ben Yankı'nın İzmir'de olduğuna dair duyduğum haberi düşünüyordum hala. Diğerleri arabadan inmişti, Yasin'de ineyim diye kapımı açmış kenarda bekliyordu.

Çantamı alıp ayaklarımı aşağıya sallandırdım. Lakin hareket edemeyince, "Bir şey mi oldu Erva?" diye sordu Yasin. Dalgın dalgın başımı sallayıp kalktım yerimden. İstanbul'daki hali, tavrı gözlerimin önünden gitmiyordu.

Gariplikte, böyle hissediyor oluşumda burada başlıyordu işte. Nişanda söyledikleri ve gözlerini dikip bana endişeli, tedirgin, sanki yanlış bir şey yapıyormuşum gibi hissettiren kınayan bakışlar atması normal miydi? O an çok üzerinde durmamış olmama rağmen çocukluk arkadaşımın İzmir ile bağlantısının pek olmayışı -birkaç akrabası dışında- ve buraya benim için gelmiş olma ihtimali şimdi beni tedirgin ediyordu. Benim peşimden mi gelmişti yine? Eğer öyleyse bu defa Doru'yu nasıl tutacaktım?

Diğerleri benim de arabadan inmemle eve doğru adımlarken, onunla yıllar önceki o malum tartışmamızı geçiriyordum aklımdan. Ne heyecan kalmıştı ben de ne bir şey. Yankı bana âşık olduğunu çok fazla umutlanarak, hazırlıklar yaparak, bir sahil kenarına özel hazırlattığı romantik akşam yemeği eşliğinde söylemeye çalışmıştı.

Mumla, güllerle hazırlanan masayı görünce elbette ki ne yapmaya çalıştığını anlamıştım ve beynimden vurulmuşa dönmüştüm. Ben

arkadaşlığımız boyunca ona en küçük umut verecek bir davranışta bulunmamıştım. Çünkü arkadaşın ve hatta kardeşten öte görmemiştim onu.

Lakin onun tarafında durum hiçte öyle değilmiş. Ta en başında beri seviyormuş beni ve açıldığı o ana kadar saklamış içinde. Bu durumda suç bende mi oluyordu, bilmiyorum. Yani nasıl bu kadar kör olabilmiştim de onun tavırlarının farkına varamamıştım?

O gecenin akabinde çok büyük kavga etmiştik. Yaptığının dostluğumuza ihanet olduğuna kadar söyleyip, sayıp sövmüş; aramızdaki her şeyi kırıp, dökmüştüm. O ise sadece sessiz kalmış ve üzgün bakışlarını arkadaşlığımızın da bittiğini anlayarak üzerimden an olsun çekmemişti.

Sonra o yurtdışına gitmişti ama arada bana yazıp durmaya devam etmişti. Başlarda cevap vermezken zamanla az da olsa yumuşatabilmiştim kendimi. Öncesinde yediğimizin içtiğimizin ayrı gitmediği arkadaşlığımızın hatırlanırdı bu da.

O süre zarfında yine ufak tefek şeyler -ilgisi olduğuna dair- sezinlemiştim ama artık eskisi kadar samimi olmadığımızdan üzerinde durmamıştım.

Şimdi ne diye İzmir'e geliyordu bu adam? Hala umudu mu vardı? Aklımı sorular doldururken; bana gönderdiği güne bakanlar, üzerine iliştirdiği not ve ne tesadüftür ki Doru'nun benim için diktiği fesleğenlerin sökülmesinin aynı ana denk gelmesi geldi gözlerimin önüne. O anı tekrar yaşıyormuş gibi hissettim. Muhtemelen bu ikisi bağlantılı değildi, tesadüften ibaretti -çünkü fesleğenleri sökenin Ceylin olduğu ispatlıydı- ama kuşkulandıktan da edemiyordum. Eğer geliş nedeni bense ne olacaktı? Doru, şu haliyle bile ona bilenmişken...

"Erva!" diye seslenen kişi ile daldığım yerden çıktım. Bahçenin ortasında öylece duruyordum ve bunun o ana kadar farkında bile değildim. Zerrin Teyze üzerinde kırmızı mutfak önlüğü, başına bandana haline getirerek taktığı kenarı oyalı yazması ve elleri incecik belindeki görüntüsüyle karşımda duruyordu. "Cancağızım ne duruyorsun orada?" El etti. "Herkes içeriye geçti. Gelsene."

Sahiden de herkes içeriye geçmişti. Küçük Doru kapıda bir tek. Anneannesinin eteğini çekiştirip duruyordu. Zerrin Teyze ona bakışlarını indirerek, "Ne istiyorsun torunum?" diye sorarken, yanlarına yürüdüm. Az önce beni terk eden heyecan duygusu eli ile koymuş gibi bulmuştu yine. Nasıl bulmasıydı. Burada olma nedenim karşımda duruyordu.

Zerrin Teyze torununun sağlıklı bir oğlan olmasından ötürü yanaklarından fışkıran kırmızılıklara gülerek elini dokundurdu. "Söyle paşam."

Doru elinin altındaki eteği biraz daha çektiştirken, "Çok acıktım anneanne. Çikolatalı ekmek yiyebilir miyim biraz?" diye sorunca, arabada yiyip içtikleri geldi akıma. Domatesli peynirli tost, çubuk kraker ve şeftali. Aa, bir de vişne suyu. Annesi huyunu bildiğinden her gittiği yere yanında erzak taşıyordu; çünkü küçük Doru'nun boğazına düşkünlüğü -tıpkı dayısı gibi- ailesinin tamamı tarafından biliniyordu. Gerçi bu bal oğlan dayısından da beterdi de neyse.

"Acıktığından değildir o," dedi Zerrin Teyze huyunu biliyormuş gibi parmağını Doru'nun yüzüne sallayarak. Kaşları kalkmıştı ama gözlerinin kenarlarında saklamaya çalıştığı gizli gülümsemelerinin emareleri vardı. "Annen evden çıkarken sütlü bisküvi yedirmiş sana. Şimdi de çikolatalı ekmek yersen miden ağrır. Sonra yersin paşam." Bir de onu mu yemişti? Gülecekken dudaklarımı birbirine bastırarak durabildim.

Doru iki mızırdandı, iki sızlandı, ama sonra küçük kollarını göğsünün üzerinde bağlayarak Zerrin Teyze'nin isteğine uymak zorunda kaldı.

Evin kapısından içeriye fırlayınca, "Gözleme yapıyordum bende," dedi Zerrin Teyze bakışlarını benden tarafa çevirirken. Unla kaplı ellerini gösteriyordu. Evin içinden bahçeye doğru misler gibi kokular yayılıyordu geldiğimden beri, fakat heyecandan mı bilinmez benim zerre açlığım yoktu.

Ellerini birbirine çırpıp temizlerken, "Her tarafım un içinde kaldı. O kadar dedim Gümüş'e erken gelin diye ama nerede," diye söylendi. Sesi hayıflanır gibi değildi, fakat ben öyle anlamak istemiştim ve yardım etmem gerektiğini düşünmüştüm. Hem böylelikle biraz daha insan içinden kaçabilir, heyecanımı yenene kadar kenarda bir yerde nefeslenebilirdim.

"Ben yardım ederim," deyip, neredeyse yanından geçerek mutfağa gitmeye de kalkışacaktım ki, kolumdan tutup durdurdu beni. Ah keşke heyecanım dışarıya bu kadar vurmasaydı.

Kaşının biri havalanırken gözleri yeşil elbisemin üzerinde dolaşmaktaydı mütemadiyen. "Sen ne güzel olmuşsun bugün," diye mırıldanınca hayran hayran, üzerine de "Buradan bir yere mi gideceksin yoksa?" diye anlık gelişen bir hayal kırıklığıyla ekleyince ben kaldım öyle. Ne diyeceğimi bilemedim.

Doru'ya annene birlikte söyleriz demiştim ama acaba hata mı etmişim? Azıcık ucundan çıtlatsaydı daha mı iyi olurdu ki?

Böyle, kadın hiçbir şey bilmiyorken desem; sizin için hazırlandım... Olmazdı. Bir yere gideceğim ondan desem, hiç olmazdı. Cevap verme

sürem uzarken, "Zerrin Sultan," diye Doru'nın içerden gelen tok sesi girdi araya.

"Kızı bırak da eve girsin annem. Kapı önü tutmuşsun... Hem hepimiz çok acıktık. Masaya mı geçsek artık."

"Daha patatesler var kızartılacak. O Gümüş'e söyle oturmasın da gelip bana yardım etsin," derken kolumu bırakıp oğluna döndü Zerrin Teyze. Elinin biri belinin üzerinde yer bulurken ilgisi en azından benim üzerimden dağıldığı için rahatlamıştım. Doru beni kurtarmak için mi gelmişti bilmiyorum ama her ne ise işe yaramıştı.

Gözlerimi şimdi kapının kirişine yaslanmış gözlerimin içine içine yeşil gözleriyle bakan adama çevirdim.

Bu aralar onu çok sık üzerinde gömlekle görüyordum. Normalde daha spor giyinirdi Doru. Kışları düz kazaklar, yazları da tişörtler. Kıyafetleri genelde siyah beyaz ya da gri olurdu. Araya çok az maviler, lacivertler karışırdı. O halini de çok sevsem de bu haline de hayran olmadığımı söyleyemezdim. Hatta belki daha bile fazla yakıştıırıyordum.

Siyah gömleği uçlarını da pantolonun içine özenle sıkıştırdığından neredeyse geniş gövdesini sarıp sarmalamıştı. Olduğum yerden, aramızda Zerrin Teyze duruyor olmasına rağmen kaslarını fark edebiliyordum. Nasıl sarılası duruyordu şimdi. O gömleğin yakaları hiçbir zaman kapanmıyordu. Yine üstten iki düğmesi açıktı. Kolları da dirseklerine kadar kıvrıktı. Beyimiz ancak bu kadar resmi takılabiliyordu işte. Gülesim geldi ama tuttum kendimi.

"Tek başıma yetişemiyorum vallahi. Bir evlensen rahat edecektim ama o da olmadı," deyince Zerrin Teyze, ben onun önünde oğlunu incelemekten, üstüne yakışıklılığına dibimin düşmesinden ateşlere atılmış gibi sıcaklamıştım. Derin bir nefes alıp, "Ben yardım edeyim size," dedim bir önceki sözlerimi daha ısrarcı tekrarlayarak.

"Seni bu kıyafetle mutfığa değil, salondaki vitrine sokarım ben ancak," dedi Zerrin Teyze benden tarafa bir bakış atarak. İyi bir şey mi söyledi kötü mü anlayamadım. Ama ardına meşhur gülüşüyle, "Kızım seni yorar mıyım ben hiç Gümüş dururken," deyince beni bir rahatlama, Doru'yu da bir gülme aldı.

Doru, "Kısa olmuş sanki biraz," deyip bakışlarını bacaklarıma dikerken ister istemez bende indirdim gözlerimi. Dizimden bir karıştan biraz fazla yukarıdaydı. Öyle çok kısa falan değildi yani. Ben pek elbise giymeyince garipsediğinden öyle diyordu bence.

Lakin bakışlarını içi gider gibi dolaştırınca üzerimde, bir şey diyecekken benim yerime Zerrin Teyze atladı lafa. "Neresi kısa bunun?" diye şaşkınca sorarken elbisemin eteğimi gösterdi eli. "Senin o eski çırpısı seyrek de giyyordu, ona demiyordun bir şey. Üstelik onunkiler bunun yanında..." O hoo dercesine elini havada sallarken, beni savunur, Ceylin'i yerin dinine sokar ve oğlumu azarlar gibi konuşuyordu.

Doru bacağını diğerinin üzerine atıp daha rahat bir pozisyonda dinlemeye başladı annesini. Kollarımı da göğsünün üzerine bağlamıştı. Fakat gözleri hala üzerimde dolaşıyordu. Arada dudaklarının kenarını ısıırıyordu ve bunu yaparken gözleri gözlerimi buluyordu.

"Hem sana ne oğlum. Kısaysa kısa. Geç kızım sen içeriye," dedi eliyle omzuma dokunup beni kapıya doğru yönlendirirken. "Madem yardım etmek istiyorsun kapının arkasındaki askıdan bir önlük kap. Önüne bağla da elbisen batmasın. Şu İstanbul'u da bir anlatıver bana."

Doru kapının önünden çekilmiyordu. Yanından geçeyim dedim olmadı. Daha da yayıldı sanki girişe. Çekilsin diye üzerine adımladım o da olmadı.

"Doru!" dedim kaşlarımı çatıp kızarcasına. "Çekilsen de geçsek."

"Şimdi sen annene- yani anneme yardım mı edeceksin?" diye sorunca kaşının biri havalanırken, dudağımın kenarını kemirdim. Bilerek yapıyordu. Bana yardıma falan gelmemişti. Herkese açılmadan önce ter döküşüme şahit olmak istiyordu. Bu adam mıydı heyecanlıyım diye bana kestaneler aldırın, milleti organize edip duran? O meseleden de bir kızgınlığım vardı zaten.

Ellerimi belime atıp, ağzımı açıp bir şey diyecekken, "Oğlum çekilsene," diyen Zerrin Teyze benim yapamadığımı başarıp oğlunu az kenara iteleyerek içeriye geçti. Gümüş diye bağıırıyordu salona doğru. "Mutfağa gel yardıma! Baban yukarda öldü açlıktan! Kocanı hiç mi görmedin! Gel de bana yardım et!"

Zerrin Teyze geçsin diye açılan o yol bana kapanmıştı. Kollarımı onun gibi göğsümün üzerinde bağlarken kaşımın birini de kaldırdım. "Nerede o kestaneler?" diye sordum. "Heyecandan değil ama seni yememek için yiyeceğim şimdi onları."

"Yersin," dedi ve ağır ağır kafa salladı imayla. Dudak kıvrımları yükselirken, "Beni de yersin kestaneleri de," Eli aniden belimin yanını tutup beni kendine çekince, panikten elimi ağzıma kapalı zor tutabilmişim çığlığını. Elimin altından, "Ne yapıyorsun?" diye sordum içeriden

bakışlarımı çekmeden. "Biri gelecek şimdi" Şu yaptığı iş miydi şimdi? Daha söylememişken birine yakalansak hoş mu olurdu?

Eli belimin yanını sıkarken yüzü yüzüme yaklaştı yakalanmak umurunda değilmişçesine. Soluğu tenimi süpürdü geçti. Yanıyorum sandım. Tam da bu sebepten aralanan dudaklarımı konuşmaya zorladım. "Neden aramadın beni? Herkesi aramışsın ama beni..."

İfadesi değişmemişken, eli önüme dökülen saçların arasına girdi, tutamları boynumun yanında dalgalandırarak oyalana oyalana arkaya attı. Açılan yerde, boynumun yanında parmaklarının kemikli kısmını tüy kadar hafif dolaştırırken, "Babanların yanındasın diye aramak istemedim yavrum," dedi. "Bilseydim bu kadar dert edeceğini," Çenemi, boynumun yanını okşadığı eliyle tutup kaldırdı. "Aramaz mıydım?" diye sordu soluğunu yüzüme bırakarak. "Ne güzel olmuşsun sen öyle, Erva'm," deyince dolu dolu, üstüne gözleri گردانında dolaşınca göğsümün altı dalgalandı, beni bir ürperti aldı. Nefeslenirken göğüs kafesim onunkine çarptı.

Sıklaşan nefes seslerim aramızdaki kısacık mesafeyi doldururken kurumuş dudaklarımı, yutkunarak ve dilimle ıslatarak nemlendirmeye çalıştım. "Ay, bakma bana öyle," dedim titreyen sesimle. "İnecek şimdi kalbime," dedim peşi sıra telaşla. "Annenler görecektir Doru."

Güldü. Eğildi ve az önce arkaya attığım saçlarımın yanlarına dokundu dudakları. Uzayan sakalları yanağımın yanına sürtünürken kokumu içine çekti sesli bir şekilde. "Parfümde sıkılmışız. Misler gibi kokmuşuz. Hep öylesin ama şimdi daha bir bana hazırlanmış gibi. Bana gelmeye hazır gibi."

Saçlarımın arasına fısıldadığı erkeksi sesi sendeleme neden oldu. Göğüslerimin üzeri aldığım titrek soluklarımdan sebep dalgalanıyordu. Dekoltesi varla yok arası olan elbisemin yakalarına sığamayacak oluyordu.

Ne ara yaptığımın farkında olmadığım bir şekilde göğsünün üzerinden gömleğini avuçlamıştım. Elim orayı daha sıkı sararken terlemiş olan diğer avucumu yanağına yasladım.

Kendinin nasıl koktuğundan haberi var mıydı? Ben daha bahçedeyken, o uzağımda dururken bile almıştım kokusunu. Bol bol sıkınmıştı her soluk aldığımda beni mest eden parfümünden. Yüzünü omzumla yanağımın yanına sıkıştırdım. Dudakları tenime değerken güldüğünü, orada oluşan minik kıpırtılarından anladım. "Korkuyorsun, ama bana sokulmaktan da kendini alamıyorsun," diye fısıldadı kulağıma.

Diğer eli belime sarılırken, o kapının kirişine bende ona yaslanmıştım iyiden iyiye. Bacaklarının arasında duruyordum. "Doru bile biliyor bugün burada ne olacağını. Bir annem bilmiyor. O da öğrenecek birazdan. O zaman emin ol seni benden uzak tutacak-"

"O nedenmiş?" diye sordum sözlerini bölerek. Nişanlanınca daha rahat olmaz mıydık?

Boynumun yanını öptü oyalana oyalana, Elimini başının arkasına atıp, saçlarının arasına soktum parmaklarımı ve onu daha çok çektim boynuma. Nerede olduğumuzu bile unutmuş haldeydim. Sadece onun öpücüklerinin içimde oluşturduğu haz duygusuna kaptırmıştım kendimi. Daha fazlasını istiyordum. Dudaklarını, sıcağını daha fazla hissetmek istiyordum.

Beni kendine çeken elinin görevini üstlendi kollarım ve boynuna asılırken ben ona yaslandım büsbütün. Doru başını boynuma sakladığı yerden çıkarıp önce yanağını, sonra çenemi öperken gülüyordu. Yüzündeki serseri, yamuk bir gülümsemeydi. En bir sevdiğimdendi. "Seni korumaya çalışacak da ondan. Korumalı da," dedi ikna etmek istercesine bir vurguyla. "Böyle güzeli kime nasip olmuş da dayanabilmiş, iradesiyle tutabilmiş kendini. O da öyle düşündüğünden uzak tutacak seni benden."

Kollarımı boynundan çözüp ellerimi göğsünün üzerine indirdim yanyana duracak şekilde. Parmaklarım gömleğinin üçüncü, kapalı olan düğmesi ile oynarken, aramızda ufacık da olsun bir mesafe açmayı başararak, "Sana," dedim sadece. "Ben sana nasip oldum sadece. Sende bana." Gülümsemesi yüzünde genişlerken dudakları dudaklarımdan ansızın bir öpücük çaldı.

"Zorlandığını fark ediyor musun bu adamın? Hele dilin böyle tatlıyken, sözlerin beni mest ediyorken..."

"Daha zorları başlasın istemiyorsan," dedim imayla belime sarılı kollarını göstererek. "Ayrılmamız gerekli artık. Annen şimdi gelir de bizi böyle görürse asıl o zaman..."

Çenemi tutup yüzümü yüzüne kaldırdı. Dudakları acelesiz, doygun, son bir öpücüğü dudaklarıma bırakırken, "Söylediklerim sıradan bir adam için geçerliydi Erva," dedi. "Ben sana dayanabilir miyim kızım hiç. Uzak durmakmış," dedi dalga geçer gibi geri çekilerek. "Ben ve senden uzak durmak! Annem gelse şimdi, sana böyle yakın durmaktan alı koyamaz beni. Seni aldım ben artık. İki gün içinde de resmen nişanlı olacağız. Bize bizden başka kimse karışamaz bundan sonra."

"Erva geliyor musun kızım!?"

Zerrin Teyze'nin sesini duyunca çıktım Doru'nun kolları arasından. Hiç telaş yapmadan. Gözlerim onda geri geri mutfağa doğru adımlarken, razı gelmişti gidişime. Ama bir süreliğine dercesine bakıyordu şimdi parlak iki yeşilden gözleri gözlerime. "Geliyorum şimdi," dedim mutfağa doğru. Güldü, güldüm. Baktı baktım. Uzun uzun baktı ben uzaklaşırken. Aşıktandı işte şu hallerim. Onunkilerde öyleydi ya beni iki dakikada sarhoş etmişti kendine.

Ona âşık oluşuma da bu bakışları neden olmuştu, kopamayışlarıma da. Baktığı yerde görmemiş olsa da beni; şimdi ben baktığı yerde durmuyordum, o baktığı yere beni koyuyordu. Yokken de yapıyordu bunu, biliyordum.

Sırta sırta girdim mutfağa. Gümüş patatesleri kızartıyordu ocağın başında. Zerrin Teyze o kadar söylenmesine rağmen gözlemeleri yine kimseye bırakmamış kendi açıyordu ortadaki masanın üzerinde. Bankonun üzerinde ise sac ocak duruyordu ve yeni attığı belli olan gözlemenin bir yüzü pişmiş benziyordu.

Kapının arkasından bir önlük kapıp üzerime geçirdim. Saçlarımı boyun bağına sıkıştığı yerden çıkarıp arkasını bağladım. Direkt sac ocağın başına geçtim.

Zerrin Teyze ne yaptığımı anlayınca, yandan şöyle bir baktı bana. "Becerebilecek misin?" diye sordu gülerek. Neden öyle dediğini biliyordum. Sonuçta bu tip ocaklar herkesin evinde olmazdı. Herkeste kullanmayı bilmezdi. Ama ben birkaç kere kullanmıştım. Gözlemeyi nasıl çevireceğimi de biliyordum.

Annemin annesi, Selen Türkdöğün ne zaman bize kalmaya gelse dedeme, tüm aileye gözleme yapardı. İkiyi yurt dışında yaşıyordu ve dedemin çok sevdiği gözlemeleri orada bir sac ocak bulamadığından yapamıyordu. Tabii şimdilerde epey yaşlanmıştı ve elini eteğini çekmişti her şeyden, ama ben çocukken çok özenirdim yaptığı gözlemelere. O ne zaman mutfağa girse peşinden ayrılmadan her hareketini izlerdim. Çocuk Erva daha bir meraklıydı yani mutfak işlerine.

Elime sac ocağın yanında duran ahşap çeviriciyi aldım. Hiç zorlanmadan gözlemenin altına sokup tekrar sıcak sacın üzerine yaya yaya çevirdim. Arka tarafı öyle güzel kızarmıştı ki, öncesinde saca bol tereyağı sürüldüğü için misler gibi kokuyordu. Ağzım sulandı ve kabaran açlığımdan sebep yutkunurken saçlarımın arasında birinin elini hissettim. Başımı çevirmemle

parmak ucunda yükselmiş Zerrin Teyzeyi gördüm. Elindeki yazmayı başımın üzerine aynı kendisinin ki gibi takmaya çalışıyordu.

"Yemek kokmasın şimdi o güzel saçların," derken uzun dalgalı saçlarımın buklelerini sevdi. "Ne güzel yaratmış seni öyle yaratan."

Zerrin Teyze öyle söyleyince, üstüne saçlarımı sevince ben bir utandım. Gözleri hayran hayran bakıyordu. Ah, acaba oğluyla olduğumu duyunca ne tepki verecekti? Hiç şüphesiz olumlu olacaktı ama bende öyle bir heyecan vardı ki, insan ihtimallerin her türlüşünü düşünmeden edemiyordu. "Yazma da çok yakıştı kızıma," diyerek Gümüş'e çevirdi başını. "Baksana Gümüş. Çok yakışmadı mı?"

Gümüş gülererek alttan alttan bana çevirdi bakışlarını. "Tam gelin gibi oldun. Bu evin gelini. Anneme de senin gibisi gerek Erva." Gözlerim büyüdü, sanki mümkünmüş gibi ben hepten kızardım. Utanç dalga dalga yayıldı içime. İlk mık edercesine iki kelimeyi bir araya getiremezken, "Bana da sen gibi yenge gerek vallahi."

Zerrin teyze gülererek araya girdi. "Ne yengesi kızım. Erva senden küçük. Olsa olsa kardeşin olurdu o senin. Abinin eşi olsa bile. Ama nerede o günler," dedi elini havada şöyle bir sallarken. "Benim kör oğlumun akıllı bir karış havada." Bir anda durdu ve gözlerini yeni bir havadis varmışçasına heyecanla büyütürken kızından tarafa yaklaştı. "Abin ayrılmış bu cadalozdan. Haberin var mı? Ay ne sevindim Gümüş," diyerek kızının omzuna vurdu. "Adaklarım vardı; o kızıdan kurtulsun bahçe de lokma döktürüp dağıtacağtım. Kazan kazan hem de."

"Ne iyi olmuş anne," dedi Gümüş omuz kırarak. "Sayesinde bol bol lokma yiyeceğiz. İyi yapan bir yer olsun ama. Herkes güzel yapamıyor."

"Ben neye seviniyorum sen neye seviniyorsun Gümüş," dedi ismini uzata uzata. "Abin kurtuldu ya ben sana güzelini de kaynatırım burada," dedi sonra dilinin ucunu ısırarak, ellerini bitsin gitsin dercesine önünde sallarken, "Nazar değdirmeyeyim şimdi kendi kendime. O yılan çıkar mık arın öbür gün tekrar. Vallahi bu defa inme iner bana. Ne gerekiyorsa yapalım bir an önce?"

"Ne gibi anne?" diye sordu Gümüş anlamayarak. "Biz daha ne yapacağız ki? Ayrılmışlar işte."

Onları dinleyeceğim derken neredeyse gözlemeyi yakacaktım. Son anda farkına vararak gözlemeyi kaldırıp tabağa aldım. Sonra Zerrin Teyze'nin açıp masaya dizdiği gözlemelerden birini daha alıp sacın üzerine bıraktım. O esnada Gümüş'te kızartmaları tabağa alıyordu.

"Ne gibisi mi var?" deyince Zerrin Teyze, odağım tekrar onlara kaydı. "Abini bir an önce aklı başında biri ile evlendirmek gerek."

"Kimi?" dedim boş bulunup şaşkınlıkla. "Kiminle?"

"Doru'yu canım," dedi Zerrin Teyze. "Hemen biri ile yapmam gerek. Açık kapısı kalmasın da o Ceylin'in, bir daha çıkıp gelemesin."

"Öyle olur mu o işler hiç. Sizin aklınızda biri mi var da öyle konuşuyorsunuz?" diye sorunca ben itiraz eder gibi, "Yok şu an için kimse," diye cevapladı beni. "Yani var da yok. Belli ki aklımdakinin gönlü yok oğlumda. O olmaz," dedi imayla. Ay nasıl oturmuştu bu içime. Doru'ya ben varken birini bakıyordu Zerrin Teyze ama ben bir şey diyemiyordum.

"Anne olmaz öyle şey," dedi Gümüş hemen araya girerek. Bozulduğumun farkındaydı. "Abimin gönlü kime kayarsa onu gider isteriz. Öyle akıldaki ile yola mı çıkılırmış. Hangi zamanda yaşıyoruz canım."

"Onun aklına kalırsak yolda kalırız kızım biz," dedi Zerrin Teyze itiraz kabul etmez bir şekilde. "Ben bulurum ona göre birini. Şöyle çok uzun olmayan, huyu suyu yumuşak, neşeli bakan, hep gülen, ailemizi de sevecek, ailesini sevebileceğimiz biri olmalı mutlaka."

"Anne," dedi Gümüş lafı vurgulaya vurgulaya. "Olmaz öyle şey diyorum sana. Hem belki vardır abimin aklında biri."

Güldü Zerrin Teyze. "Sen inanıyor musun bu dediğine," dedi kızıyla dalga geçer gibi. "Senin abin aşk nedir bilmiyor ki. Bilse zaten o kadar zaman Ceylin'i fark eder, onunla zaman kaybetmezdi." Başındaki yazmayı uçlarından tutup sıkılaştırırken, "Ama dur sen," dedi gözlerini kısarak. "Ben Nalan'a da söyleyeyim. Onun kızı vardı, Gözde. O kızda güzel ama arkadaş çevresi çoktur."

"Nalan Teyze'nin üç oğlu yok mu anne?" diye yorulmuşçasına söylenince Gümüş, "O iş karışık biraz," diyerek kestirip attı lafı Zerrin Teyze. "Sonra anlatırım sana."

Bana bir fenalıklar basmıştı. Sacın sıcağı, içimin harı derken elimden aktarıcıyı atıverdim. "Ben bir hava alayım," dedim yana çekilirken.

"Sıcak yaptı değil mi?" diye sordu Zerrin Teyze. "Çık kızım çık. Hava al sen."

Kaçar gibi çıktım mutfaktan. Ne söylenecekse söylenmesi gerekiyordu artık. Zerrin Teyze biraz daha öğrenmez ise sevgilimi baş göz edecekti gözlerimin önünde. Doru buna müsaade etmezdi ki bir kere. Zerrin Teyze'yi annem kadar severdim ama ilk defa bir dolmuştum ona karşı. Ne demekti

Doru'ya kız bakmak? Burnunun ucundaki beni hiç görmüyor muydu? Gidip Nalan Teyze'nin kızına kadar düşünüyordu ama beni...

Oflayarak kendimi evden dışarıya attım. Dışarıya çıkmamla da evin önündeki masanın yanına çektiği sandalyesinde oturan Doru'yu görmem bir oldu. İyi insan lafının üzerine mi denirdi buna?

Bakışlarımız daha kesişmişken elimi kaldırıp yüzünü işaret alırcasına parmağımı sallaya sallaya, "Olmaz diyeceksin Doru!" dedim ona doğru yürürken. Anlamadı tabii, beni. "Benim zaten var sevdiğim, O da Erva, yok kıza mıza gerek diyeceksin! Ondan başkası da olamaz diyeceksin!" Yine anlamadı beni. Ama gülüyordu halime. Komik değildi, hem de hiç değildi. Elimi tutup beni bacaklarının arasına çekti. "Neye kızdın yavrum sen? Doğru düzgün anlatsan da ben de bilsem hatamı."

"Sen hatayı akşam söylemeyerek yaptın Doru!" dedim sitemle. Elinin arasında tuttuğu elimin üzerine öpücükler kondururken, diğer elimle omzuna vurdum. "Dinliyor musun beni, ya! Çok kötüyüm ben," diyerek çektim elimi. "Yok sana öpmek falan," dedim elimi kalçama yaslayarak.

"Ben neyi söylememişim Erva'm?" diye bir soru yöneltti, dizinin birinin üzerine geçip oturdum. Tabii, bunun o an farkında bile değildim; çünkü beynimin içinde Zerrin Teyze'nin lokma kazanı Ceylin'in gidişinden sonra, Gözde'nin gelişi için kaynatılıyordu.

Bakışlarım ileride bir noktaya odaklanırken, ben kaptırmıştım kendimi hiç durmadan anlatıyordum. "Beni isteyemiyorsun; çünkü annen Gözde'yi isteyecekmiş sana. O olmazsa arkadaşlarına da bakılacakmış. Onlar da olmaz ise kim bilir kimlere bakılır, sorulur, sana uygun biri bulunur. Ama illa bulunur; çünkü çok kararlı. Akça pakça falan olacakmış. Güzel gülecekmiş, boyu çok uzun olmayacakmış. Böyle minyon bir şey," diyerek elimle boyunu tarif ettim ama hala yüzüne bakmıyordum ve baktığım yerde sayıp döktüğüm kızın görüntüsü belirmeye başlamıştı. Kızı bir kere bile görmemiştim ama olsundu. Hayalimdeki hali fazla güzeldi. Oflayarak devam ettim. Omuzlarım da düşmüştü haliyle.

"Ailenize uygun olması da mühimmiş. Ailene girmeye istekli olmalı, annenleri mutlaka sevmeliymiş... Neden beni görmüyor ki, Doru?" diyerek çevirdim bakışlarımı ona. Gülüyordu hain. Ben ise neredeyse ağlayacaktım. "Hani beni çok severdi Zerrin Teyze. Aklına bile gelmedim?"

"Kendini tarif ediyormuşsun gibi geldi bana," deyince Doru, benim omuzlarım iyice düştü. Dalga geçiyordu yine benimle. Beni anlatsa anlamaz mıydım hiç? "Tabii, neden bahsettiğini çok anlamadım ama," dedi

gölümsemesi genişlerken yüzünde. Altım sallandı. Bacağını sallıyordu. Şaşkınlıktan belirginleşen bakışlarım aşağıya kayarken fark ettim dizinin üzerinde oturduğumu. Hatta o kadar rahat oturuyordum ki kolumun birini hiç yadırgamadan onun omzuna dolamıştım. Onun kolunun biri ise benim belime sarılıydı.

"Doru," dedim bir panik. "Neden aldın beni kucağına!?"

Başını geriye atıp bir kahkaha attı önce. Elimi ağzına kapamaya çalışmışım ama geç kalmıştım biraz. Parmaklarım ıska bir hareketle çenesini kavramıştı. Sonra kollarının ikisini de sardı etrafıma, beni abluka altına alırken kıpırdayamaz oldum. Yüzümün yanını öperken, "Gidip annemle konuşayım mı?" diye sordu. Sesinden anlıyordum benimle dalga geçtiğini. "Aldım ben alacağımı. Hem gönlüme hem kucağıma, hem... Hem ömrüme," dedi sonunu tek nefeste söyleyerek.

Kalbim küt küt atıyordu şimdi. Başını eğerken bana doğru cevap vereyim diye, dizini salladı bir kez daha. "Konuşayım ister misin?" diye yineledi bir önceki söylediğini.

"O kafasına koymuş, başkasını bulacak sana," dedim küçük bir çocuk gibi üzülürcesine. "Beni aklına bile getirmede ki Doru."

"Annemle mi evleneceksin sen? Benim gelinim olacaksın. Niye takıldın ki bu kadar söylediklerine? O sever seni."

"Ben de öyle sanırdım," diyerek omuz kırdım. "Bırak da gideyim. Hava almaya diye çıktım."

Bırakmadı. Ben dizinde oturmaya devam ederken, kolunun biri belimden çözüldü ve saçlarımın arasından neredeyse düşmek üzere olan yazmayı çekip aldı. Farkında bile değildim hala onu taktığının.

"Annen takmıştı," dedim.

Güldü. "Çeyiz sandığından çıkarmadığı, kimselere taktırmadığı yazmayı sana mı hazırlamış? Sen tak diye," diye sorunca kaşlarını kaldırarak, ağzım açık kala kaldım. Bir elinde tuttuğu yazmaya baktım, bir suratına. "Çeyiz mi?" dedim, dizinde ona doğru dönerken. "Annenin çeyiz sandığı!"

"Hı hıh," diyerek yüzündeki gülümsemesini genişletti. "Sen, ben oğlunuzu istiyorum desen verecek gibi."

Elinde tuttuğu yazmayı burnunun ucuna götürüp derin derin koklarken gözleri kapanıverdi. İçim gitti görüntüsüne. Nasıl sevilmezdi şimdi bu adam. Ve nasıl güzel sevilirdi. İyice sokuldum göğsüne, dudağının kenarıyla çenesinin arasına denk gelen o noktayı sakalları dudaklarımı gıdıklamasına rağmen öptüm doya doya. "Alırdım ki, vermese de alırdım.

Sen benimsin bundan sonra," diye fısıldadım. Gözleri bir süre daha kapalı kaldı ama dudak kıvrımları titredi duydukları hoşuna gitmiş gibi. "Şimdi gidiyorum ve annenle konuşuyorum. Vermezseniz o Gözde'yi de... diğerlerini de..." dedim sahte bir tehdit savururcasına.

Erkeksi gür kahkahası dudaklarıma çarptı. Onunla güldüm ama kalktım kucğından. Yüzünü bir çocuğun yüzünü avuçlar gibi tutup baş parmaklarımla yanaklarını sevdim. Hala gülüyordu ama dudağının kenarını ısırdığından sesini sadece ben işitiyordum. Kaşımın tekini kaldırdım, alttan alttan bakıp, "Birlikte söyleriz," dedim ciddileşerek.

"Bilsin artık bu kadın kimimsin, gelini kim, oğlunun gönlünün tapusu çoktan bende."

"Erva... Erva," dedi adımı defalarca tekrarlayarak. "Kızım sen adamı aşktan öldürürsün. Ölüyorum lan!"

"Üsteğmen'im," dedim gülerek, onu öylece bırakıp geri çekilirken. Elimi kalbimin üzerine koydum çok hızlı atıyormuşçasına gözlerine baka baka. Derin bir nefes çekip sııttım. Ben bir şey söylemedim ama o anladı asıl ona nasıl ölüp bittiğimi.

Yirmi sekiz dakika ve yirmi altı saniye sonra masadaydık. Yirmi sekiz dakika ve yirmi altı saniye önce Doru'nun kucğında oturduğum sandalyede oturuyordum, o da hemen yanımdaki sandalyedeydi. Tam karşıma Zerrin Teyze düşmüştü. Onun yanında ise Dağhan Amca'm vardı. Yaz günü olmasına rağmen üzerinde şal vardı ve sanki son gördüğüm zamana göre daha da zayıflamıştı. Ve pek konuşmuyordu.

Zerrin Teyze *masada yeme, daha kötü hastalanırsın* demişti ama o yine de dinlememiş, yanımda olmak istemişti. Doru dün gece babasına anlatmış meğır nişanlanacağımızı. Duyunca çok sevinmiş.

Doru, uyumadı diyordu tüm gece. Oğlunu oturtup yanına konuşmuş heyecanla Dağhan Amca. Evlenirsek ne yapmalıyıza, tartışırsak nasıl barışmalıyıza kadar anlatmış. Halsiz olmasına rağmen gözlerimin içine bakıyordu. Hiç çekmeden.

Bir şey diyemiyordu ama ben anlıyordum onu. Yaşlı gözlerinden ne kadar mutlu olduğunu okuyabiliyordum.

İçim parçalanıyordu benim bilip de susmaktan. Zerrin Teyze resmen kendi yemiyor ona yediriyordu. Omuzundan kayacak gibi olduğunda şalı gözü orada olduğundan sebep hemen toparlanıp asıyordu tekrar eski yerine.

Zerrin Teyze elindeki çay bardağını önünde sallayarak, "Nereye daldın öyle?" deyince ben fark edebildim dakikadır kocasının yüzünde kilitli

kaldığımı.

"Gözüm dalmış öyle," deyince, Zerrin teyze iç geçirip bardağını masaya bıraktı. Sonra kocasına baktı. Kirpikleri bile titredi sanki ona bakarken. "Bir şeye ihtiyacın var mı Dağhan? Bir şal daha getireyim ister misin? Ya da minder. Kuru sandalyede oturmak rahatsız eder seni."

"İyiym," dedi Dağhan Amca konuşmaya mecali yokmuşçasına kısık bir sesle.

"İyi," diyerek ayağa kalktı Zerrin Teyze. "Ben biraz daha gözleme getireyim içerden. Az kalmış burada," diyerek içeriye geçti.

Gözleme tabağına baktım. İki taneydi ve hala biri tepeleme dolu duruyordu. Herkes almıştı alacağını tabağına. Fazla fazla vardı yani masada.

"Ben de yardım deyim," diyerek kalktım yerimden. O esnada Doru ile göz göze geldik ama bir şey demek yerine başını salladı. Evin kapısından içeriye girdiğim anda duymayı beklediğim o sesi işittim. Mutfak tarafından cılız hıçkırıklar yükseliyordu. Öyle sessizdi ki ağlayışlarını biri duymasın diye...

Gözlerin doldu, ağlayacak oldum. Zerrin Teyze biliyordu kocasının durumunu. Ona bakarken titreyen gözlerinden bile anlaşılıyordu bu. Doru babasına bakmaktan annesini görememişti.

Haklıydı. Çünkü hep gülerdi Zerrin Teyze. Saklardı bir derdi varsa da kimse bilmezdi. Ben onun gibileri kendimden sebep hemen tanırdım. İçine akardı üzüntüsü ama dışına gülümserdi.

Yanına gidip gitmemek arasında kaldım. Ya da Doru'yu yanına göndermek...

Lakin zaman yokmuşçasına adımlarımı doğruca mutfığa yönlendirdim. Kapıdan girdiğim gibi onu masanın diğer ucunda, yerde otururken gördüm. Kapanmıştı ve hıçkırıklarını savuşturmaya çalışıyordu.

"Zerrin anne," dedim yanağıma sızan yaşı elimle yakalayıp silerken. Ağlıyordum ve engel olmam pek mümkün değildi. "Neyi attın içine bu kadar da gözlerinden çıkardı acın hıncını?"

"Erva," dedi beni görünce ağlıyor oluşuna rağmen gülümsemeye çalışarak. Hala saklanmaya çalışıyordu.

"Biliyor musun?" diye sordum, ona doğru yürüyüp yanına otururken.

Hiç itiraz etmedi çünkü gözlerimden okudu bildiğimi. Yaşlı gözleri kocaman açılırken, "Biliyorum ya," dedi. Başını salladı daha çok yaş aktı yanaklarına. "Saklıyorlar benden. Sen de saklıyorsun, oğlum da saklıyor."

Suçlu hissettim kendimi. Hiç olmadığım kadar. Ondan kocasının hastalığını saklamıştım.

Omzuma dokundu eli ama ben yine de gözlerine bakamadım, başım önüme eğildi.

"Kocam değil ki o benim yalnızca, hayat arkadaşım," dedi çatallaşmış sesiyle. "Arkadaşım, ailem, her şeyim. Erva, dayanamam ki," dedi anladım. O son sözü çok koydu bana. Hıçkırığım dudaklarımın arasından serbest kalmıştı ve ben tutamıyordum artık kendimi.

"Dağhan giderse," dedi omuzumdaki eli oradan güç almak ister gibi sıkı sıkı tutarken. "Zerrin'den geriye ne kalır ki?" Sormuyordu, kendi kendine konuşuyor, onunla açtığı kitabı aklında belirlediği bir sonla kapıyordu. "Duramam ki."

"Öyle demeyin," dedim. "Siz üzülmeyin diye saklıyorduk biz. Dağhan Amca'da öyle-"

Güldü, burnunu çeke çeke yüzündeki yaşları sildi. "Kız mıyorum birinize bile. O şu hâlde bile beni düşünüyor ya, o mahvediyor beni. Bildiğimi belli etmemem de benim onu üzmemek istemeyişimden. Böyle mutlu görünmeye çalışıyor en azından bana. Bir o anlarda iyi olmak için çabalıyor. Yoksa biliyorum ki serbest bırakacak, hiç tutunmayacak hayata."

"Sen de bildiğini belli etme sakın," dedi. Ellerin içi yüzünde kalan son yaşları da kurularıp geçti. Gülümsedi kocaman. "Hadi kalk kızım. Ağlama daha fazla. Bilmesin bildiğimi."

O beni teskin etmeye çalışıyordu şimdi. İçini çekti, "Ah," diyerek elini göğsünün üzerine atıp ovuşturdu.

"Kocamın son isteği Doru'yu evlenmiş görmek," dedi. "Benim dileğini yerine getirmekten başka ne amacım kaldı ki şu hayatta."

"Gözde mutlu edemez ki onu," dedim ağlamaklı sesimle gülmeye çalışırken. "Edemez."

Gözlerini gözlerime dikti ve orada bir şey aradı. O her ne ise buldu, çıkardı.

"Gözde'yi de nereden çıkardın şimdi?" diye sordu. "Ben öylesine demiştim onu. İsmi aklında tutmuşsun bir de."

"Ben öylesine anlamadım ama," deyince gülümsemesi genişledi yüzünde.

Tutamadım kendimi daha fazla. "Doru istemez ki onu," dedim omuz kırarak. Burumu çektim. "Onun gönlü dolu hem. Çoktan sevdi o birini." Kocaman açıldı gözleri. "Kimi sevdi?" diye sordu, bende ardına yapıştırdım cevabı. "Beni sevdi. Oğlunu seviyorum ben Zerrin Teyze. Çok seviyorum,

öyle çok ki sen öyle deyince ben çok üzüldüm. Aklına hiç mi gelmedim ben? Hiç mi olur demedin?" diye sordum. Doru ile söyleyecektik ama ben o kızı aklından bile geçirmesini istemiyordum artık. Doru'nun ismi yan yana bile gelmemeliydi onunla.

Şaşkınlıktan dilini yutmuşçasına sanki mümkünmüşçesine daha da büyümüştü gözleri. Daha öncesinde tahmin etmişse bile gerçeği, duymak onda yine de şaşkınlığa neden olmuştu. Hala omzumun üzerinde duran elini tutup okşadım. Başımı eğerken, "Çok uzun zamandır. Ceylin'den bile önce," dedim şimdi içime kaçmış gibi çıkan sesimle. O kadar zaman uğramayı unutan utanç şimdi bulmuştu işte beni. Kızardıkça kızardım. "Kızarsan bana, yaptığımı onaylamazsan anlarım. Baktığın yerden son derece haklısın çünkü."

"Neresiymiş benim baktığım yer?" diye bir soru yöneltti, başımı kaldırıp gözlerine baktım. Gülüyordu çünkü. "Oğlunun sevgilisinin arkadaşısıydım ben. Hiç aklına gelmedi mi onlar ayrılmışsa bu kız yüzündendir diye?"

"Gelmedi," dedi başıyla sözlerini vurgularken Zerrin Teyze. Son derece netti sözlerinde. "Onun ne olduğunu biliyorum ben, senin ne olduğunu da." Sesli güldü. "Şimdi oturup tekrar ağlayasım var. Allah gönlüme göre vermişse çoktan, haberim yokmuş!"

Kollarını açıp aniden sıkıca sarıldı bana. "Erva, Erva," diye tekrarladı adımlı saçlarımın arsına. "Benim güzel kızım. Ben o yazmayı boşuna bağlamadım bugün. Dua ede ede taktım. Allah'ım bu güzel kızı benim oğluma nasip et dedim. Ben sevinmeyeyim de kim sevinisin şimdi."

"Ben bilseydim bu kadar kolay olacağını," dedim. Şaşırın bendim şimdi. "Hemen söylemez miydin?"

"Ah o Doru'yu bir elime geçireyim," dedi söylediğimi duymamıştı bile. Gülüyordu. Oturup kaldığımız mutfağın orta yerinde o gülüyordu, ben de söyleyip rahatladığım için gülüyordum.

"Ne kadar zamandır?" deyince ayrıldık. "Imm," dedim mahcupça. "Beni soruyorsanız iki yıl kadar. Onu soruyorsanız daha yeni. Dediğine göre çok önce severmiş de körmüş. Sizin de değiniz gibi yani."

Bastı kahrkahrı. "Ah, Doru!" dedi. Elinin birinin dış yüzünü diğerinin içine vura vura, "Çekeceğin var benden."

"Başka kim biliyor?"

"Aslında herkes biliyor. Küçük Doru bile."

"Ya Dağhan?"

"Ona neredeyse ilk söyledik. Sevinisin diye."

Gözleri dolar gibi oldu ama hemen savuşturdu.

Toparlanıp kalkarken yerinden, "Kalk şimdi," dedi. Dediğini yapıp kalkınca bir kere de ayaktayken sarıldı, saçlarını sevdi. "Dışarıda ne dersem sesini çıkarma. Vakit Zerrin'in maşasının tadına bakma zamanı."

Anlamayarak baktım yüzüne. "Boş ver sen," dedi ifademden anlamadığımı okurcasına. "Sen sadece sessizce otur. Gerisi bende." Başımı salladım.

Bahçeye tekrar döndüğümüzde. Doru babası ile sohbet ediyordu. Daha doğrusu o bir şey anlatıyordu, Dağhan Amca'da başını sallayarak arada onay veriyor, dinlediğini belli ediyordu.

"Doru," dedi birden Zerrin Teyze. Doru başını ondan yana çevirirken, Dağhan Amca'da karısının sesindeki heyecandan sebep dönmüştü ondan tarafa. Ben bile ne diyeceği konusunda meraklıydım.

"Erva ne güzel kız değil mi? Farkındasın değil mi oğlum?"

Doru bana baktı bu işte bir gariplik var dercesine. Sonra tekrar annesini bulurken gözleri başını salladı sadece.

"Kemal'de yakışıklı, boylu, poslu adam. Geçen annesi ile konuştuk da,"

"Eee," dedi Doru kollarını masaya doğru dayayıp annesine doğru dikkat kesilmiş halde eğilirken. "Yakışıklıysa kendine kalsın! Bize ne elin adamının boyundan posundan-"

"Sus da, dinle!" diye diklendi Zerrin Teyze. Galiba ne yapmaya çalıştığını anlamıştım. Yapmamalıydı. O sular tehlikeli sulardı. Doru'ya onun ismini duymak bile yetiyordu. Tabii, Zerrin Teyze'nin haberi yoktu bundan.

"Görmüş beğenmiş güzel kızımızı. Olsalar fena mı olur? Erva komşu olurdu bize. İçeride bahsettim de sesini çıkarmadı. Sen büyüğü olarak söyle de bir düşünsün."

Doru'nun sert bakışları direkt bana çevrildi. "Demedin mi bir şey?" deyince ben bir ona bir Zerrin Teyzeye baktım. Zerrin Teyze sus dercesine işaret veriyordu. "Erva!" dediği sıra Doru adımı vurgulu bir şekilde dillendirerek, "Avukat çocuk," diyerek araya girdi ve Doru'nun bakışlarını tekrar üzerine çekmeyi başardı Zerrin Teyze. "İşi gücü var. Annesinin babasının evi de güzel. Şimdi o yeni ev de alacakmış."

"Bu kız sahipli!" dedi Doru benden tarafa sert bir kafa hareketi atıp annesine bakmaya devam ederken. "Gönlü de dolu. O Kemal'i elimde bıraktırmayın bana!"

Oyunu fena halde bozasım vardı. Bir söz vermişim ama Doru'nun böyle sinirleneceğini bilmiyordum ki.

"Hayırdır oğlum, sana ne oluyor da bu kadar sinirlendin? Kız bile bir şey demiyor."

Doru'nun bakışları yine gözlerimi buldu. Bu defa içine içine konuşsana der gibi bakıyordu. "Söylesene Erva," dedi Doru dişlerinin arasından. "Öldüreyim mi istiyorsun o Kemal'i!"

"Öldürme," dedim kaşları havalandı. "Ha, yaşasın istiyorsun yani?"

"Demedim ben öyle bir şey!"

"Öldüreyim o zaman," dedi gayet kararlı.

Gözlerim kocaman açıldı. "Bana ne elin adamından, canım. Niye bir şey yapıyorsun illa!." Bu işin sonu hiç iyi değildi. Zerrin Teyze'ye baktım bir şey desin diye, demedi. Olay bana patlayacaktı. Hatta patlamıştı.

Dudağının kenarını kemirip burnundan nefeslendi. Başını iki yana kütletirken kalktı yerinden Doru. Ben ne yapıyor diye düşünürken kolumdan tutup, "Gelsene sen benle," dedi.

"Geleyim," dedim tedirginlikle. Ayağa kalktım ama hala Zerrin Teyze'nin gözünün içine bakıyordum. Gülüyordu. "Nereye gidiyoruz ki?" dedim. İnşallah komşuya değildi.

"Nalan gelir birazdan buraya," dedi Zerrin teyze o esnada. Sanki ateşe az odun atmış gibi daha fazlasını fırlatırcasına.

Doru bir anda, "NE DİYE GELİYOR ANNE?" diye bağırdı. "BENİM OLANI BENDEN İSTEMEYE Mİ?" diye kükredi. "Bu kız benim! Aç kulağını da dinle..."

O hararetli konuşmasını sürdürürken Zerrin Teyze ortalığı karıştıran kendi değilmiş gibi pes dedirten bir performansla ılımlı ılımlı dinliyor, başını sallıyordu. "Senin zaten, biz bir şey demedik ki. Elinden alan da yok."

"Ne?" dedi Doru kala kalırken.

"Gider isteriz diyorum oğlum. Madem kararını verdin sen. Babana kadar da söyledin. En son da ben öğrendim. Gider isteriz."

Kadir elini yüzüne kapamış gülüyordu. O çoktan anlamıştı galiba olanı. Gümüş ise paniği hala geçmemiş haldeydi. Doru'nun bir an gidip Kemal'i indireceğini düşünüp korkan taraftaydı galiba. Ben gibi yani. Hiçbir şey anlamayan küçük Doru ise kenarda oyun kurmuş onu oynamaya devam ediyordu.

Dağhan Demir ilk defa sessizliğini bozdu. "Ben bile anladım kırk yıllık karımın oyun ettiğini de sen anlayamadın akli aşktan havalarda gezen oğlum. Annene yarın istemeye gideceğimizi söyle de bari bu defa en son haberi olmasın," dedi kendini gülmeye zorlayarak.

"Biliyor," diye fısıldadım alttan alttan. "Söyledim." Pes dercesine baktı yüzüme. "Erva oyun muydu bu?" diye sorunca başımı önüme eğip salladım. "Vallahi suçum yok."

"Suç bende," dedi Zerrin Teyze eliyle gülerek kendini gösterirken. "Kıza değil bana de ne diyeceksen."

Doru burnundan soludu. Başını iki yana salladı. Sonra hala tutmakta olduğu kolumdan çekip yüzümü yüzüne çevirmeye zorladı. Lakin o kadar öfkeliydi ki hala, dayanamadım eğdim tekrar önüme. Ailesini yanında konuşmasaydık ya bu konuyu. "Sonra konuşsak mı?" dedim ama dinletemedim. "Kaldır başını," dedi tok sesiyle emir verir gibi. Çekine çekine kaldırdım gözlerimi yüzüne. Dakikalar önce şeker gibiyken, ne hale getirmiştik iki dakika da adamı. Suçlu olduğumu kabul ediyordum. Uymamalıydım annesine. Adam Kemal'in adını duyunca bile deliriyordu. Al, işte, olan buydu.

Yeşil gözleri yüzümün her yerinde dolaşırken ağır ağır, "Bu kızgınlıkla ne yapmalı şimdi?" diye sordu. Bilmem dercesine dudak büktüm. "Kaçarın yok Erva," dedi adımı vurgulayarak. "Annemin gelini, bu evin kızı, bu deli adamın aşkından gözünün tek gördüğüsün bundan sonra." Ben sözlerinden sebep şaşırıırken o gülerek annesinden yana çevirdi başını. "Bunlar kabulün mü?" diye sordu. Zerrin Teyze gülerek başını salladı. "Dün de kabulümdü bugün de."

Bölüm Bitti...

*Alıntılar için İnst: **piyamor_***

Bol oy, bol yorum: Hızla gelen yeni bir bölüm :)

Yeniden görüşene değin sevgiyle kalın canlar...

30. Bölüm - KOYNUMUN GÜVERCİNİ

Merhabalar,

Biz geldik :)

Bölüm Şarkısı: Mahmut Çınar - Heves

Epey Uzun Bir Bölüm Oldu

**Yıldızları yakmayı yorum yapmayı ve takip etmeyi
unutmadıysak başlayalım mı?**

Keyifle okuyun...

7. BÖLÜM

KOYNUMUN GÜVERCİNİ

*

Ağzımdakini bitirmeden bir diğerini attım. Çok güzeldi. İzmir'de rastladığım en iyi kestane şekerini yiyordum tam şu anda.

Dizlerimin üzerinde duran kutudan bir tane daha alıp bu defa Doru'nun ağzına yaklaştırdım. Yola çıktığımızdan beri neredeyse kutunun yarısını tek başıma yemiştım. Aç karnına şu yaptığımı yapmamam gerekirdi belki, ama engel olamıyordum kendime.

Babamların evine götürüyordu beni Doru. Bıraktıktan sonra, o da lojmana, kendi evine dönecekti. Bir süre daha orada kalmam -istemesem de- uygun görülmüştü. Bu akşamda birbirine yakın evlerde uyuyamayacaktık yani. Şu kadarı bile zor geliyordu bana. Kısacık zamanda öyle alışmışım ki ona, varlığı yakınımnda olmayınca boşluğa düşüyor gibi oluyordum.

Arabayı tek eliyle kullanıyordu ve diğeriyle telefonunu tutuyordu. Yola ya da bana bakmadığı zamanlarda telefonuna bakıp duruyordu. Galiba birinden mesaj ya da arama bekliyordu. Gözleri telefonda olduğundan, "Doru," diye seslendim. "Hiç yemedin sen. Tadına baksan ya en azından."

Büyük bir keyifle yediğim kestanelerden bahsettiğimi dalgın olmasına rağmen anladı, "Sevmem ki yavrum ben," dedi yine gözleri telefonda dolaşırken. Mesaj bölümüne girip çıktı, sayfayı yeniledi, yeni bir şey göremeyince ağzını havayla doldurup oflayarak, kapadı ekranı.

"Hiç yedin mi ki?" diye sordum. Kestane şekeri nasıl sevilmezdi, aklım almıyordu. "Hımm," dedi dalgın dalgın. Bakışları yola çevrildi. Elim havada asılı kalmıştı ve henüz ona uzattığım kestane şekerinin farkında değildi.

"Bir sorun mu var?" diye sordum sonunda dayanamayarak. "Önemli bir telefon falan mı bekliyorsun birinden?"

Arabayı kenara çekti bir anda. Öyle anıydı ki, hiç beklemediğimden biraz sarsılmıştım ve kayıp düşmesin diye dizlerimde duran kutuyu sıkıca kavramak zorunda kalmıştım. Önemliydi. Kestane şekerlerime bir şey olmasındı.

"Yavrum bir telefon görüşmesi yapmam lazım," dedi. Gözlerini elimdeki kestane şekerine indirirken. "Ver hadi, bakayım tadına," deyince hevesle tekrar yaklaştırdım elimdeki kestane şekerini. "Kimi arayacaksın ki?" diye sorarken, zaten küçük olan kestane şekerinden aceleyle bir parça ısırdı sadece. Geri çekilip tepkisini beklerken, telefonu çalmaya başlayınca, ikimizin de ilgisi anında oraya kaydı. Ekrandaki ismi telefonu kulağına götürmeden önce görebilmişim. Ender arıyordu.

Telefon hoparlöre falan bağlı değildi ama Ender'in sesini açılan telefonla birlikte zar zor da olsa duymaya başlamıştım.

"*Abi, karar beklediğimiz gibi,*" gibi bir şey dedi Ender. Bunun üzerine Doru'nun sıkıntılı ifadesi ve o ana kadar fark etmediğim kaşlarının arasındaki çatılı derin çizgi anında dağılıvermişti.

"Ne kadar süre verdiler?" diye sordu.

"İki ay sonra mahkemesi görülecek..." Doğru mu anladım bilmiyorum ama bir mahkemeden bahsediyordu galiba Ender.

"Diğeri?" diye sorunca Doru, peşi sıra, "Onu bulamadılar. Hala dışarıda. Ama Erva'ya yaklaşması artık imkânsız." dedi Ender ve adımın geçtiğini de diğer sözleri gibi net bir şekilde duymuştum.

Ceylin'den mi bahsediyorlardı yoksa? İyi de onun mahkemelik bir işi yoktu ki? Yani suçları ispatlanmadıysa, öyle olması gerekirdi.

Dizlerimde duran kutunun kapağını kapatıp torpido gözünün üzerine bıraktım. Hala elimde duran ve Doru'nun yarısını ancak yediği kestane şekerini de atacak bir yer olmadığından ben yedim. Parmaklarımda kalan şerbeti yalayarak temizledim hemen.

Yola çıkalı ancak on dakika olmuştu. Zerrin teyzelerde sabahı akşam etmiştik. Gümüşler bizden birkaç saat önce -küçük Doru'nun mızırdanmaya başlaması ile- evlerine geçmişti. Öncesinde yarınki isteme için neler yapacağımızı tüm detayları ile konuşup, kararlaştırmıştık. Sonrasında Zerrin teyze akşam yemeğine de kalmamızı istemişti ama Dağhan amca biz oradayız diye odasına bir türlü istirahat etmeye çıkamayınca -o da heyecanlıydı olanlara ve sırf sevincimizi paylaşabilmek için kendini salonda kalmaya zorluyordu- teklifini reddetmek durumunda kalmıştım.

Kemerimi çözüp, Doru'nun telefonunu cebine kaldırması ile koltuğumda ona doğru yaklaştım. "Her şey yolunda mı?" diye sordum. Konuşsun, bana da anlatsın istiyordum. Belki tahmin ettiğim gibi benimle ilgili olan bir mesele bile değildi, yanlış anlamıştım ama yine de insan merak ediyordu.

Şu kısacık telefon görüşmesinin Yankı ile ilgili olabileceği bile gelmişti aklıma.

Boşluğa dalan gözleri gözlerime odaklanırken, "Lojmana geliyorsun benimle," dedi. Arabayı çalıştırdı tekrar. Biz yolda U dönüşü çizip karşı yola, gittiğimiz yönün tersi istikamete saparken, aceleyle kemerimi de tekrar takmayı başarabilmişim. "Ama öncesinde seni bir yere götüreceğim."

"Ender ne dedi?" diye sordum, nereye gittiğimizi pek de umursamıyordum şu an. Aklım hala az önce yaptığı telefon konuşmasında kalmıştı. Gözlerimi yüzünde dolaştırdım. Gülüyordu. Belli belirsizdi ama bu gülüşünü tanıyordum. Aldığı haber onu rahatlatmış, hatta üzerinden yükler almışçasına hafifletmişti sanki.

"İyi haber galiba."

Tahminimden ötürü kaşının birini kaldırarak yüzüme çevirdi bakışlarını. "Eve gidince anlatacağım sana. İyi haber merak etme," dedi. "Sadece birkaç telefon görüşmesi daha yapıp emin olmadan söylemek istemiyorum." Sonra dizlerimde dolaştı gözleri bir an için. "Kestane şekerlerini kaldırdın mı?" diye sorunca gülerek torpidonun üzerine uzandım. "Burada. Sevdin değil

mi?" diyerek kutuyu tekrar dizlerimdeki eski yerine koydum. "Aç karnına yemesek iyiydi ama..."

"Lojmana dönünce yemek yaparsın, ben de bir duş alırım. O zamana acıkmış oluruz tekrar."

"Yemek mi yapacağım?" diye sordum gülerek. "Kestane şekerini o yolu takip ederken açtığı ağzına uzattım. Keyifle çiğnerken, "Bu baya iyi bir şeymiş," dedi.

"Önyargılar işte," dedim. "Denemezsen bilemezsin sevip sevmediğini." Sanki az yemişim gibi bende ağzıma bir tane daha atıverdim çaktırmadan. Karnım ağrıyacaktı biraz daha zorlatırsam. Onun için bir tane daha alıp kutuyu tekrar kaldırdım kenara.

Elimdekini de ağzına daha öbürü bitmeden uzatınca, kaşının birini kaldırıp baktı şöyle bir. "Ellerinle besle beni. Evet," dedi. Güldü. "Tam aradığım şeysin."

"Çok bekleme bunları," dedim dudak büküp omuz kırarken. "Çalışan biriym bende. Sana öyle sürekli yemekler falan yapamam."

"Ooo," dedi çok büyük bir şey demişim gibi abarta abarta. "Sen şimdi bana her gün yemek yapmayacak mısın? Bu annemin hoşuna gitmez yalnız. Seni istemekten vaz bile geçebilir."

Gözlerim belirginleşirken söylediklerini ciddiye aldığımdan, o kaçamak bakışlarla ifademi kontrol edip sırtıyordu. Sinir oldum şu haline. İnsan yemek yapmıyor diye... Kollarımı göğsümde birleştirerek başımı yanımdaki camdan dışarıya çevirdim. Alınmış gibi, "Yemek yapmayı hiç bilmiyor da olabilirdim. O zaman sende vaz mı geçecektin benden?" diye sordum.

Söylediğime cevap vermek yerine arabayı durdurdu. "Yüzüklerimizi de alalım da yarına hazır olsun. Ölçü falan derken akşama anca teslim ederler." dedi. Bir kuyumcunun önüydü arabayı durdurduğu yer. Beni yüzük alamaya mı getirmişti? O kadar şey konuşmuştuk Zerrin teyzelerde ama yüzük işi kimsenin aklına gelmemişti, ne gariptir ki. Doru'nun aklında olmasına şaşırarak çevirdim başımı ondan yana. Kollarım hala göğsümün üzerinde bağlıydı. "Vazgeçersin belki," dedim. Ne yapayım alınmışım. Sürdürmeden edemiyordum. "Yüzükler de boşa gider. Öncesinde iyice bir düşünsen mi Doru?"

Önce kendi kemerini çözdü, sonra benimkini. "Hala oradayız diyorsun yani," dedi göğsümün üzerinde bağlı duran kolumu tutup az önce çözdüğü kemeri kenara aldı. Yüzüne bakmamaya devam ederken ben, çekip kucağına oturttu. Dizlerinin üzerinde yan bir şekilde oturuyordum şimdi.

Bunu yapmasını beklememiştim ama yüzüne bakmamaya da kararlıyđım. Büyütülecek bir şey yoktu ortada, öylesine söylediğini de biliyordum, hatta beni bilerek sinir etmeye çalışıyordu ama anlasındı. Ben onu bu kadar zaman karşılık almadan beklemişken, sevmişken şakasına bile tahammülüm olmadığını.

Sakallı çenesini yüzümün yanına sürttü. Dudakları, dudaklarımın kenarını öptü. Aralandı dudaklarım benden bağımsız. Arasından salınan nefesim onun ağzının içini doldurdu. İçine çeker gibi öperken olduğu yeri, burunlarımız birbirine değdi.

Başımı daha fazla dayanamayarak çevirmemle, dudakları dudaklarımı kaptı, sanki bunu sabırsızlanarak bekliyormuşçasına. Ellerim, bedenim geniş göğsüne yaslanırken yüzünün yanlarını kavradı. Büyük bir arzuyla karşılık verirken öpüşlerine, bir çocuğun alınganlığında, "Bir daha şakasını bile yapma olur mu?" dedim.

Kolları belimi daha sıkı sardı, sarmaladı. Sırtımdaki elleri enseme, oradan da sa diplerime ıktı. Parmak uçlarımı oraya bastırırken, alt dudağımı ısıırıyordu dişleri. "şakasını yaparım," dedi Doru. "Ama sen gerçek olmadığını bileceksin."

"O nedenmiş?" diye sordum dudakları çeneme, oradan altına, boynuma doğru sürtüne sürtüne inerken. Çok güzel öpüyordu beni ve ben düşünme yetimi yitiriyordum. "Beni sinir etmek hoşuna mı gidiyor?" Tenimin üzerinde güldü, dudaklarının arasından salınan sıcak soluğu, ellerimi yüzünden boynuna taşımama neden oldu. Ellerim ensesinde ve oradaki kısa saçlarında dolaşırken, "Sinirliyken çok güzel oluyorsun çünkü," dedi. "Hep ylesin ama..." Dudakları konuşurken boynumun üzerinde hareket ediyordu ve bu his çok başkaydı. Sanki onun dudaklarının olması gereken yer hep orasıydı. Parmaklarım saçlarını çekti onu daha fazla boynuma doğru yaklaştırırken.

psn istedim, öyle yaptı. Sevsin istedim, elleri yeşil elbisemin üzerinden kayar gibi aşağıya indi ve benim yanlarını sıkıca kavradı. "Bunu ilk kez Rüzgar olayında, kulbende bana kafa tuttuğunda fark ettim," diye fısıldadı ptğu yere. Adını geçirmek sesini sertleştirmişti ama söyledikleri içimi bir hoş etti. Biz o zaman onunla hiçbir şeyken o benden hoşlandığından bahsediyordu bir anlamda. "Kafa tutuyordun bana ve ben senin gibisini daha önce hiç görmediğimi düşünüyordum. Seni ilk kez o an deliler gibi öpmek istedim. Nefessiz bırakana kadar, solumak istedim nefesini."

Kalbim sözlerinden dolayı şaha kalkan, boynumdaki dudaklarını saçlarını çekerek dudaklarıma taşıdım ansızın. Dudaklarımız birbirine kapanmadan önce, kısacık bir an için duraksadım ve kararmış, arzulu bakışlarında sabitledim gözlerimi. Dudaklarımı dudaklarına sürterek, "O zaman babamın emaneti olduğum için gelmedin oraya," dedim fısıldar gibi. "Kıskandığından-" Sözcüklerim dudaklarımızın arasında ezilerek yok oldu. Devamını getiremedim ama o anladı ve beni öperek doğruluğunu onayladı. Öptü öptü... Az önce dediği gibi nefesimi de çaldı.

"Verandada keyfine beklemedim," dedi bir itirafı daha aylar sonra dillendirir gibi. "Emanet olduğun için de değildi. Seni öyle kıskanıyordum ki ondan... Eğer sana dokunsaydı kulübeni basacaktım Erva. Eli yanlışlıkla bile değse eline..." Öfkeyle yutkundu dudaklarımın önünde. "Hangi hakla yapacaktım bunu bilmiyorum, ama," dedi kaşları çatılırken. "Durduğum yerde düşündüğüm tek şey buydu. Sen henüz benim olmamıştın ama benimdin. Ben öyle hissediyordum."

Az önce saçlarını çekiştiren parmaklarımı saçlarının arasına sokup sevdim orayı. Boğazıma oturan yumrudan sebep yutkunurken, "O gün Rüzgar dedi ki," dedim. *"Boşuna beklemiyor orada. Verandadan ayrılamıyor oluşunun bir nedeni var. Öyle olsun istedim. Gecenin karanlığında beni bekliyor ol istedim. Sen bana gelmeyi düşünüyormuşsun, ben bana gel istiyordum o anlarda. Olmayacağını biliyordum. Bunları aklımdan geçirmek bile suçmuş, günahmış gibi geliyordu. Sen onundun ama ben..."*

İçimi çektim daha fazla konuşmaya devam edemediğimden. Yarım bıraktıklarımı tamamlamadan önce, öptü beni tekrar ikimizi de bir nefessiz kalışa daha sürüklerken. Sonra, "Ben hep senindim," dedi. "Öyleymişim. Kimsesiz bırakılışım bile bu yüzdenmiş gibi geliyor bazen. Sana varsın diye tüm yollarım..."

"Şşşt," diyerek susturdum onu. Ensesini sevdim ellerimle. Yanağını sevdim dudaklarımla. "Seni kimsesiz bırakanlara kinlendirme beni daha fazla. Ne yaşadın bilmesem de," dedim başım omzuna yaslanırken. "Oraya müdahale edemesem de, ben hayatındaki tüm boşlukları doldurmak için varım bundan sonra."

"Biliyorum," dedi nefeslenirken saçlarımın arasında. Göğsü inip kalktı, derin derin soluklanırken. "Her ne yaşanırsa yaşansın aramızda," dedi yine bir yemin verir gibi. "Soluklandığın, durup dinlendiğin ben olayım istiyordum Erva. Bir sıkıntım olduğunda sana geleyim istiyorum. Seni ben

sarayım, ben iyileştireyim istiyorum. Sen benim için bu kadar çok şey olmuşken, her şeyin ben olayım istiyorum."

Gülümsedim. Kocaman. Göremiyordu o an ne kadar mutlu olduğumu ama hissetmiş gibi biraz daha çekti beni göğsüne. Kolları sardı bedenimi. Kedi gibi kıvrıldım iyice kucağına. Başımı biraz kaldırıp âdem elmasına denk düşen o yere bastırdım dudaklarımı, sıcacıktı teni.

"Yarın nişanlı olacağız," diye fısıldadım. Güldü. Gülerken çıkan o serseri sesine de âşık oldum. Ben bu adamın her şeyine âşıktım.

"İçeride," dedi başı pencerenin dışında kalan kuyumcuyu işaret ederken, "En güzel yüzüğü alacağım sana. Seni bana bağlayacak o metal yüzüğü, sana yemin olsun ki hep parmağında takılı olsun diye elimden ne geliyorsa yapacağım. Çok doğru bir adam değilim belki, ama gerekirse onca yanlıştın arasında senin tek doğrun olacağım," diye devam ettirdi sözlerini, her bir sözcüğü ayrı ayrı vurgulayarak.

Yarın nişanlanıyorduk ama söylediği sözlerle ben çoktan ömür boyu bağlanmıştım ona. Yüreğim çoktan nikah defteri olmadan imzayı atmıştı. Çenem dittiriyordu ve ben ağlamamak için direniyordum. iyice sulu göz birine dönüşüyordum. Ama ne yapayım ben ona kavuşabileceğimi hiç hayal etmemiştim ki.

Anladı gözlerimin dolduğunu. Nasıl yaptı bunu bilmiyorum, beni karşısına aldı. Bir damla yaş süzüldü aktı yanağıma.

"Ağla diye söylemedim ki ben bunları," dedi kendine kızar gibi. Baş parmağı yaşları yanağıma dağıtır gibi silerken, burnumun ucunu öptü dudakları. "Ölürüm lan ben sana. Ölürüm Erva. Bizim için akıttığın şu yaşlara kurban olurum."

"Üsteğmenim," dedim titreyen sesimle. "Sen parmağıma yüzük takmasan bile ben çoktan sana aitim," dedim. Elini alıp göğsümün altında hızla atan kalbimin üzerine yasladım. "Şurada," dedim gözlerinin içine baka baka. "Şurada evlendim ben çoktan seninle."

Ağzı dudaklarımın üstünü örttü haz dolu iniltisi dudaklarımızın arasına çarpıp kaybolurken. Elleri kalçalarımı kavradı ve beni kendine çekti. "Nasıl bir şeysin sen? Aklım almıyor," diye fısıldadı.

Arabadan inip el ele kuyumcuya doğru yürürken, gözyaşlarım dinmişti ve yüzümde kocaman bir tebessüm vardı ama kalbim hala çok hızlı atıyordu.

Ben bilmezdim öncesinde böyle sevilir, bu kadar âşık olunur. Hayal bile edemezdim şu kadarını. Sevdığım o olduğu için miydi bu kadar seviyor

oluşum? Herkes sevince böyle mi olurdu? Ne yere ne göğe sığılmaz olan bu hissi herkes mi hissedirdi? Attığın adım bile boşluğa değer gibi, uçuyormuşçasına bir his ile mi atılırdı?

Ayaklarım yere değmiyordu benim. Elimden tutan eli tutuyordu beni uçup göğe karışmayayım diye sanki. Bıraksa sevgisi kocaman olan adamın göğsümün üzerinde yarattığı hafiflikten sebep uçup gidecektim sanki.

Parmaklarım parmaklarının arasına sıkıca dolandı. Boşta olan eli cam kapıyı iterek açarken gözleri yüzümde dolaştı. Dudak kıvrımları yükselirken, "Erva Demir," diye fısıldadı belli belirsiz. Gülümsemesi yüzünde genişlerken, benim ağzım kulaklarıma değdi. "Her şeyim," diye karşılık verdim kendime onunkiyle aynı ses tonunu seçerek. Onu bende tarif etmeye başka sözcük yoktu. Her şeyimken o benim ne desem az kalırdı.

İçerideydik artık ve bizi orta yaşın biraz üzerinde, göbekli bir adam karşıladı.

"Ooo," dedi adam Doru'dan tarafa bakarak belirgin bir gülümsemeyle. "Hoş gelmişsin Doru'm."

"Hoş bulduk Fethi Abi," dedi Doru. Elimi bırakmadan beni adamın durduğu cam tezgâhın önüne kadar götürüp durdu. Gözlerim önce adamın yüzünde dolandı, sonra önünde durduğumuz cam tezgâhın altındaki yüzlerce çeşit yüzüğün üzerinde. İçimi yine bir heyecan sarmıştı.

"Annenler nasıllar?" diye sorunca adam bakışlarımı ikisinin arasında dolaştırdım. Tanışıyorlardı, hatta ailesine kadar tanıyordu muhtemelen Fethi denen adam.

"Bırak şimdi Fethi Abi," dedi Doru. "Annem aramıştır seni daha biz buraya gelmeden önce."

Fethi denen adam koca göbeğini sallayan bir kahkahayla, "Annen değil bu defa," dedi. "Baban aradı. Bizim oğlan gelir sana bugün, ne istiyorsa en güzelini ver," dedi. Doru da ben de şaşırmiştık. Dağhan amca hasta haliyle bunu mu düşünmüştü? "Hesabı da çoktan hallettik. Gelin kızımız ne istiyorsa onu vereceğiz, memnun edeceğiz inşallah."

"Olmaz öyle şey," dedi Doru kaşının birini kaldırarak. "Yüzüğü ben alacağım-"

"Ama," diyerek itiraz etti Fethi denen adam. "Çoktan yaptı ödemeyi. Sabah havale yapmış parayı fazla fazla."

Doru bozulmuştu buna. Ödemeyi babası yaptığı için değildi, biliyordum. O her şeyini kendisi yapmaya çalışıyordu. Babasının sağlık durumu

nedeniyle çok fazla giderleri varken buna kalkışıyor olması rahatsız etmişti onu.

"Sen o parayla anneme bir şeyler ayarla Fethi abi," dedi Doru. "Annem sever takı. Erva seçsin şimdi ona da bir şey. Üstü çıkmazsa onu da ben tamamlarım. İçine babamdan bir not yazarsın sen. Gönderirsin senin çırakla."

"Eh be oğlum," dedi Fethi abi hayıflanırcasına. "Dağhan kızar bana," deyince araya ben girdim. Belki karışmam doğru değildi ama dayanamadım. Hem Doru böyle rahat edecekti. "Böylesi daha güzel olur. Zerrin teyzem de mutlu olur," İlk başta Fethi abiden tarafa konuşurken, bakışlarımı sonrasında beni izleyen Doru'ya çevirdim. "Künye ya da kolye olur mu?"

Gülerek başını salladı. "Yüzükten önce onu seçelim, hemen götürsünler," dedi.

Ben yüzüğümü bile unutmuştum çoktan zaten. Doru'nun elini bırakıp, cam tezgâhın önünde yana doğru kayıp doğruca bilekliklerin olduğu kutuların arasına geçtim. Parmağım ile hemen birkaçını işaret ettim. "Zerrin altından yapılan," demek diye söylendim kendi kendime gülerek. "İsmine uyan şu bence," diyerek parmağım ile cam tezgâhın altındaki bir bilekliği vurguladım özellikle. Ama diğerlerine de bakmak istiyordum; çünkü en güzeli olmalıydı.

Fethi abi ilk önce gösterdiğim bilekliğin olduğu kutuyu çıkardı önüme. İçinde başka bilekliklerde vardı ama ben ilk önce gösterdiğimi aldım elime. Yuvarlak bir madalyonu andıran altının kenarlarından zincir geçirilmişti. Yuvarlağın üzerinde taşlardan bir ağaç işlemesi vardı. Aileyi simgeliyormuş gibi hissettirdi bu bana.

Doru omzumun üzerinden eğilip elimdeki bilekliği inceledi. "Annem sever bunu," dedi. Başımı salladım gülerek. "Başkasına bakmaya bile gerek yok bence," diyerek ona kaldırdım başımı onaylasın diye.

"Sen beğendiysen alalım Erva'm."

Başımı salladım. Sonra aklıma yeni gelmemesine rağmen o an, "Ben de Dağhan amcaya bir hediye alabilir miyim?" diye sordum. Daha sabah aklımdaydı ama Gümüş gerek yok demişti. Şimdi burada Zerrin teyzeye hediye alınca onu da ben sevindirmek istemiştin. "Olur mu Doru? Ben çok istiyorum bunu."

"Alalım, alalım da," dedi. "Sen al, ben ödeyeyim."

Olmaz dercesine kaşlarımı çattım. "Eee, o zaman ben hediye almış olmuyorum ki. Benim ödemem gerek-"

Beni kendine çekip yanağımı öptü. "Benim her şeyim senin ya bundan sonra," dedi kulağıma fısıldar gibi. "Sen almış oluyorsun."

Ama bu kadar da ikna edici konuşulmazdı ki. İtiraz etmeye yer bırakmamıştı bana. İkinci bir masraf açtığım için pişman olmuştum biraz. Suratımı asmış olacağım ki, "Asma bana suratını," dedi kesin bir tonlamayla. "Yoksa alır çıkarım tüm dükkânı. Hadi," dedi kolumdan tutup beni kendinden tarafa doğru çekerken. "Ne istiyorsan seç babama da bir şey."

El mahkûm kabul ettim dediğini. Çünkü biliyordum yapardı.

Dağhan amcaya da bir çift kol düğmesi seçtim. Onunki de tıpkı Zerrin teyzenin bilekliğine benzeyen iki küçük yuvarlaktan oluşuyordu. Uyumlu olsun diyeydi tabii böyle oluşu. Belki yarın nişanda takmak isterlerdi.

Fethi Abi ikisini de hediye paketi yapıp çağırdığı çırağına teslim ederken biz de yüzük bakma işine başlamıştık.

Ben yüzüklerimizi Doru seçsin istiyordum ama Doru bu topu da üzerime atmıştı.

Yine de elime aldığım her yüzüğü kaldırıp ona da soruyordum. Ne göstersem tamam diyordu ya, işte buna gülmeden edemiyordum.

"Azıcık seçici olur musun lütfen. Ne desem evet diyorsun," diye sitemle söylenince, "Hepsi güzel yavrum, ne diyeyim şimdi," dedi gülerek.

Omuz kırdım. "Ben senin seçtiğini parmağıma takmak istiyorum," deyince kollarını arkamdan belime sardı. Başını omzumun üzerinden önümüzdeki yüzüklere doğru uzatarak parmağıyla, "Şu nasıl?" diyerek işaret etti. Gösterdiği yüzükleri birkaç dakikadır eline alıp geri bırakıyordu zaten. Demek onları beğenmişti.

Dümdüz, orta kalınlıkta iki sarı halkaydı. Annemin evlilik yüzüğüne benzediğinden bende daha çok o tarz yüzüklere bakıyordum. Çünkü babamla ikisinin yüzüğü hep çok hoşuma gitmişti.

Sevdim dercesine başımı salladım. Sakalları yanağıma sürtündü. "Onları alalım o zaman," dedi. Fethi abi seçimimizi yaptığımızı anlayarak bize doğru yaklaştı tezgâhın diğer tarafından. "Parmaklarınıza takıp bir bakın isterseniz. O model çok sattığından bedenleri var arkada. Hemen de teslim edebilirim."

"Nişan yarın," dedim gülerek. "Öncesinde takmamız çok doğru olmaz ama heveslenmedim desem yalan olur," deyince Doru kutudan yüzükleri

alıp küçük olanı benim parmağıma geçirdi. Elimi avucuna alıp göz hizasına kaldırdı önce. Biraz büyük olmuştu. Halkayı parmağımın üzerinden çevirirken, "Çok yakıştı," diyerek dudaklarını elimin üzeri bastırdı.

Diğer elimle elinde tuttuğu yüzüğü aldım. "Seninkini de takalım," diyerek onun elini aldım avuçlarımın arasına. Onunki benimkinin aksine tam olmuştu. Fethi abi, "Durun ben arkadan kadın için olanının bir küçüğünü getireyim," diyerek tezgâhın arka tarafındaki kapıdan geçip gözden kayboldu. Doru'nun kollarının arasında dönüp yüzümü ona çevirdim. Hala elini tutuyordum. Onun az önce bana yaptığı gibi eğildim ve elinin üzerini öptüm. "Çok yakıştı," dedim onunla aynı ses tonunu seçerek.

Güldü, gülüşünden salınan soluğu enseme çarptı. Yüzümü yanında ufacık kalan ellerinin arasına aldı. Başımı yüz hizasına kaldırırken elinin birini aralayıp yanağımı öptü aç gibi. Öyle sert ve dolu doluydu ki öpücüğü; dudakları, sakalları tenimi tahriş etmişti ve ben gülerek yüzümü buruşturmuştum.

"Şu yüzüğü de alıp gidelim artık. Çok acıktım ben," dedim. Kafasını salladı hafif hafif. "Gidelim yoksa ben öpe öpe seni bitireceğim şuracıkta şimdi." Yine öptü aynı sertlikte, üstüne, "Oh," diye mırıldandı. "Yüzük parmağına takılınca daha bir tatlı mı oldun ne sen."

Gülerek göğsüne vurdum elimle. "Sen de daha bir aşık mı oldun ne?" deyince o aksini kanıtlamak ister gibi yüzümü bırakıp sardı kollarıyla belimi. Kalçamdan elleriyle çekip kendine yaklaştırdı bedenimi. "Değişen bir şey olmadı," diye fısıldadı. "Ben sana hep deli, hep aşık, hep kör kütük sevdalı."

*

Yüzüğü çıkarmamıştım parmağımdan. Bir parmağıma tam olan altın rengi halkaya bakıyordum, bir yaptığım salatının malzemelerine. Küçük küçük doğradığım domatesleri kâseye alırken bile gözlerim yüzüğümdeydi.

Doru duşa girmişti. Neredeyse çıkmak üzereydi. Bunu kapanan suyun sesinden anlamıştım. Onun duşa girdiği sürede de ben üzerimi değiştirmiş, annelere lojmana geldiğimi haber vermiş ve yemek yapmıştım. Pirinç pilavıyla fırın tavuk hazırlamıştım. Yanına da salata.

Fırından gelen kokular tavuğun da çıkarılma zamanı geldiğini gösteriyordu. Pilavı çoktan demlenmeye almıştım zaten. Masa da hazırды.

Ellerimi musluğun altında yıkayıp fırının düğmesini kapadım ve hava alsın diye kapağını açtım. O sırada da pilavı ve salatayı mutfak masasına hazırladığım tabaklara almaya başladım.

"Erva!" diye seslendi Doru'nun antre tarafından gelen sesi. "Duştan çıktım ben. Üzerimi giyinip geliyorum şimdi."

"Acele etme. Bende yemekleri şimdi alıyorum tabaklara," diye cevap verdim. "Her şey çok sıcak şu an."

Yemekler tabaklara yerini aldığında Doru'nun odasının kapısının kapandığını işittim. Aceleyle üzerimi kontrol ettim. Onun kıyafetlerini giyiyordum. Evime gitmeye üşenince o duştayken onun dolabından almıştım bir şeyler. Altımda Nike'ın siyah şortu vardı. Beli biraz büyük gelmişti ama iplerinden sıkarak giyilebilir hale getirmiştım. Üzerimde ise askılı bir sporcu atleti vardı. Muhtemelen bu onun tam üzerine oturuyordu ama bende epey bol olmuştu. Diğerlerinin içinde kaybolunca, gözüme en dar görünen bunu kestirmiştım. Ama yine de kollarımı kaldıracak olsam koltuk altının geniş olmasından kaynaklı iç çamaşırım görülebilirdi.

Tam da o sırada evime gidip üzerimi değiştirip değiştirmemek arasında kaldım.

Masaya şöyle bir göz gezdirdikten sonra kapıya doğru yöneliyordum ki, Doru elinde elbisemle mutfığa girdi. Üzerini giyinmemişti ve altında siyah havlusu vardı. Saçlarından damlayan sular omuzlarına dökülüyordu. Oradan aşağıya doğru süzülüp havlunun pamuklu kumaşına kadar yol izliyordu. Karnındaki sargıyı değiştirmiş ve epey küçültmüştü.

Gözlerim belirginleşirken, o benden daha çok şaşırılmış haldeydi. "Üzerini değiştirmek için eve gidip kıyafet aldın sandım," dedi. Gözleri üzerimde olan kendi kıyafetlerinde dolaştı. Rahatlamış gibi, "Benimkileri giyiyorsun," diye ekledi.

Lojmana döndüğümüzde bana evime uzun zaman sonra ilk kez gireceğim için önce kendisinin gireceğini söylemişti. Ceylin ortalarda yoktu ama yine de endişesi geçmemişti. Benimde öyleydi ama o benden daha evhamlıydı bu konuda. O yüzdendi şimdi verdiği tepki.

Rahatlayan bakışları hem üzerimdekilerde dikkatle dolaştığından hem de karşımda tüm kaslı gövdesini sergilercesine durduğundan yanaklarımı, hatta tüm bedenimi bir alev sardı. Zorlukla yutkunurken, "Git giyin hadi," dedim bakışlarımı ondan kaçırırken. "Yemekler soğuyacak."

Yerinden kıpırdayacak oldu ama yine baktığı yerde kaldı bakışları. Kıpırdamadı. "Ne yakışmış bunlar sana," deyince üzerimde dolaştırdım bakışlarımı, sonra onun yüzüne kaldırdım.

"İzin almadan oldu ama," dedim. Bana doğru adımladı. Elbisemi yanındaki sandalyenin arkasına sarkıtarak bıraktı. O da ben gibi yüzüğünü

parmağından çıkarmamıştı. Bakışlarım orada dolaşırken, yüzük olmayan eli elimi tuttu ve beni kendine yaklaştırdı.

Islak bedeni, üzerimdeki tişörtü anında nemlendirdi. Islaklığını şimdi kendi tenimin üzerinde hissedebiliyordum. Bu serin hissin normalde beni rahatlatması gerekirdi ama alev alev yanıyordum sandım.

Güçlü bir solukla doldururken ciğerlerimi, bakışları yüzümde dolandı. Sonra yakası büyük gelen tişörtün açıkta bıraktığı gerdanımda. Eli sırtımı okşarken, Yüzük olan elinin parmakları yanağımın yanını sevdi. Yüzüğün soğuk metali sıcaklayan tenimin üzerinden ateşi sildi. Oradan sıçrayanlar da göğüs kafesimin altını sardı sanki. Tekrar nefeslenirken ben, göğüslerim onun çıplak göğsüne dayandı. Kafamı geriye atarak saçlarımın omuzlarımın üzerinden arkaya doğru dalgalandırıp düşmesini sağladım.

İçim titriyor olmasına rağmen normal çıkarmaya çalıştığım sesimle, "Haber vermeden gitmezdim," dedim. Eve gittiğimi sanmıştı ya, ondan bahsediyordum. Belli belirsiz titredi dudaklarının kıvrımları gülmek ister gibi. Yüzüne ciddi bir ifade hakimken yutkundü ve adem elması aşağıya düşüp ağır ağır yukarıya çıktı gözlerimin önünde.

Parmakları daha hafif, tüyden dokunuşlarla dolaştı durdu yüzümün yanlarında. "Tam şu anda," dedi boğuk, genizden çıkan sesiyle. "Seni öyle çok öpmek istiyorum ki." Ne kadar çok olduğunu bakışlarından anladım. Yutkundum, kurumuş dudaklarımı dilimle nemlendirdim. "Öpersem duramam diye korkuyorum. Dayanılmazsın Erva. Sana dayanamıyorum."

Dudağımın kenarını ısırdım. Bakışlarımı yeşil gözlerine kilitlerken, elimi göğsünün üzerine kapadım. Sabrını sınamak değildi amacım ama ben de dayanamaz haldeydim. Evet, utanıyordum da ama ondan daha çok istediğim hiçbir şey yoktu. Elim göğsünün üzerinde sever gibi ağır ağır dolaşırken, utangaç bakışlarım takip etti hareketlerimi. "Çok güzelsin," dedim farkında olmadan kendi kendime konuşur gibi.

"Sana dokunmak en çok beni yakıyor gibi." Nefeslendim. Ateşe dokununca öyle olurdu değil mi? O ateş olarak beni görüyordu ama biz birbirimize dokununca yanıyorduk. Bakınca, sözlerle değince...

"Sen dokunsaydın nasıl olur diye düşünmekten edemiyorum." Nefeslendim. Dilimin bağını çözen şey bedenime yastı sıcaklığıydı. Kollarının arasında titriyordum şimdi. Dudaklarım titrek hareketlerle birbirine vurur gibi olduğunda bakışlarım yine yüzünü buldu. "Şu halinden çok çekiniyorum ama sen kollarının arasına alınca beni cesaretle doluyor içim. Senin olma cesareti."

Elleri ansızın kalçalarımın altını kavradı. Sıktı önce. Sertçe. Sonra havalandım ve kendimi nefes nefese kalmış halde onun kucağında buldum. Bacaklarım düşmemek için kalçalarının etrafına sarılırken. Ben havluyla çıplak belinin olduğu bir yerde düğüm olmuştum. Panikle, "Yaran!" dedim ama umursamadı beni.

Avuçlarının arasında sıkarken tuttuğu yeri, döndü ve beni kapının hemen yanındaki duvara yasladı. Sırtım sertçe çarparken duvara, dudaklarım ağzının içindeydi. Öpüyor, dişliyor, dilimi diline katıp içine çeker gibi emiyordu. Hareketlerini taklit eder gibi takip ederken, kendini bana bastırdı. Çıplak bacaklarıma kaydı elleri. Ben o esnada yarasından sakınmaya çalışıyordum. Şortumun altından baldırlarımı sıktı. Öyle çok sert değildi ama canım yanmış gibi minik bir çığlık bırakınca dudaklarının arasına, sıkıldığı yerleri sever gibi okşadı.

Aklımı kaybettiğim noktada nereden geldi aklıma bilmiyorum ama geçmişten bir şey bulup çıkardım. Öpücüklere boğarken dudakları dudaklarımı, "Özür dilerim," diye inledim soluk soluğa. Ellerim saçlarını kavradı. "Özür dilerim Doru."

"Neden," diye sorar gibi kendini geri çekip bakınca gözlerime, "Ayrılırken söylediklerim yüzünden," dedim. Neredeyse birlikte olacağımız o geceden bahsediyordum. Salondaki koltukta kendimizi zor durdurabildiğimiz o andan ve sonrasında söylediğim o sözlerden. *"Her kim olsaydı aynı hissederdim,"* benzeri bir şey söylemişim ona.

Hiçbir şeye değil ama o sözlerle kırılmıştı, biliyorum. "Bana dokunan bir senken seni kimseyle kıyaslamam mümkün değildi. O an her kim olursa derken..." Gözlerimi kaçırdım yüzüme dikkatle bakan gözlerinden. "Kırılacağını bildiğimden," dedim ve sustum. Nefesi yüzüme dökülünce, "Öyle dersem bırakırsın, kendine yediremezsin gibi geldi," dedim. Ellerim yüzünün yanlarına dolandı ve sevdi orayı. Özür niteliğinde yaklaşıp dudaklarımı gözlerinin kenarlarında, yanaklarında, şakaklarında dolaştırdım. "Bana dokunan bir sen ol isterken ben nasıl öyle cümleler edebildim bilmiyorum."

Bir süre hiç kıpırdamadan durdu. Ben yüzünde öpülmedik, sevilmedik tek nokta bırakmazken, şortumun kenarlarında duran elleri okşar gibi biraz daha kaydı içeriye doğru. Parmaklarının uçları iç çamaşırlarımın kıyılarına temas etti. Dokunduğu yeri avuçladı. Canım bu defa yanmıştı ama bağırarak yerine aralanan dudaklarımı genişleterek karşılık verdim. İfademi dikkatle inceliyordu. Zevk alıp almadığımı kontrol ediyordu.

Başım geriye yaslanırken beni onun bedeninde tutan arkamdaki duvardı. Biraz geri çekilse kayıp düşebilirdim. Bacaklarımı biraz daha dolarken beline, eli saçlarımın arasına karıştı.

"Tam şu anda içinde olmayı öyle çok istiyorum ki," diye fısıldadı dudakları saçlarımın arasına. İçini çekti acı çeker gibi. Kedinin bana bastırıldı ne hissettiğini anlayayım istercesine bir sertlikte. Onu altımda hissettim. Havlunun kalın kumaşına rağmen. İçimden bir şey akıp bacaklarımın arasından sızdı sanki. Eriyormuşum hissiyle doldu içim.

Yüzü eğildi önüne ve elinin biri tişörtümün yakasını aralarken hareketini takip etti bakışları. Şimdi açıkta olan göğüs oyuntuma önce baktı, sonra dayanamaz gibi burnunun ucunu oraya sürttü. Derin bir nefes çekti orada. Titredim. Zangır zangır hem de. Dudakları az önce burnunun dolaştığı aralığa yumuşacık bir sertlikte kapanırken, diğer eli sağ göğsümü kavradı. Sertçe avuçladı. Dudaklarımın arasından salınan zevk dolu ses mutfakta duyulan tek şeydi.

Bacaklarım güçsüzleşmişti. Titriyorlardı ve aşağıya doğru kayıyorlardı. Göğsümü tutan elini aşağıya indirip baldırımı kavradı ve beni tekrar yukarıya çekti. Duvarla arasına iyice sıkıştırdı.

Dudaklarımı dudaklarımla kavuşturdu. Kendini bana bastırırken, "Bunu istediğini biliyorum ama durmak zorundayım," dedi zorlanarak. Yutkundu sesli bir şekilde. "Durmak en çok beni zorluyor Erva. Seni kendimle tamamlayamamak canımı yakıyor." Baldırımı sıkı bir kez daha eli. Dudaklarımdan boynuma, oradan gerdanıma değdi dudakları. Öptü, kokladı.

"Durma o zaman," dedim titreyen sesimle ama, "Böyle olmaz," dedi. Kendiyle savaştığını sesinden anlayabiliyordum.

Olmayacağını, ileriye gidemeyeceğimizi biliyordum ama ben yine de hayal kırıklığı yaşıyordum tam şu anda. Kollarımı ensesine dolayıp başımı çıplak omzuna yasladım. "Yanında uyumama izin var mı bu gece?" diye sordum. "En azından o kadarına..."

"Sen istemesen ben isteyecektim bunu," diye böldü sözlerimi saçlarımın arasına fısıldayan sesiyle. Gülümsedim. Çıplak omzunu öptüm.

Sonra kaydım aşağıya doğru. Bıraktı beni ve ayaklarım yerle buluştu.

Dudakları dudaklarıma küçük bir öpücük bırakıp uzaklaşırken. "Giyinip geliyorum," dedi ve çıktı mutfaktan. Öyle hızlı adımlarla gitmişti ki yanımdan, üşüyordum ben şimdi. Varlığı sıcakmış meğer.

*

Yemekten sonra bulaşıkları bana bırakmadı Doru. Kendi başına hallederken onları, ben de salona geçmiştim. Hemen uyumak istemediğimden, bir de arabada yaptığı telefon konuşmasını merak ettiğimden uyku dağıtacak bir şeyler aradım durdum. Sonunda da televizyonu açtım. Bir işe yarar mıydı bilmiyorum ama kahve de olsa güzel olurdu.

"Doru!" diye seslendim mutfak tarafına doğru. "Kahve duruyor muydu hala?"

"Evet!" diye bir cevap geldi içeriden. "İçmek istiyorsan gelip yapmalısın ama. Bundan hala çok anlamıyorum."

Gülerek mutfak tarafına koşturdum. Doru'nun üzerinde benimkine çok benzer kıyafetler vardı şimdi. Siyah bir şort ve beyaz askılı bir sporcu atleti. Tabii, onda bendeki gibi durmuyordu. Az önce beni saran çıplak kaslı kolları her lavabonun önüne bulaşıklar için eğildiğinde geriliyor ya da kaslarının yoğunluğundan sebep irileşiyordu.

Üzerimizdekiler birbirinin aynı değildi ama böyle çift gibi görünmüştük ya, çok hoşuma gitmişti. Onu aşık bakışlarla süzerek, "Ben hazırlarım şimdi kahveyi," dedim ona doğru yaklaşırken. "Sende içersin değil mi?" diye sordum. Tezgâhın önüne geçip ketıla uzanınca yan yan bana baktı. Sırıttı kocaman. "Şunu bana da alıştırdın ya," dedi elini tezgâhın yanındaki havluya kurularken. "Helal benim hatunuma. Sana da bu yakışır."

Bu evet demekti galiba. Omzumu silktim nazlı nazlı. "Gör bak ben daha nelere alıştıracağım seni," deyince kalçalarını tezgâha yaslayıp kollarını göğsünün üzerinde bağlayarak kaşının birini kaldırdı. "Nelermiş onlar?" diye sordu. "Baştan anlaşalım," dedi hemen peşi sıra. "Bende alışman gereken şeylerde var. Hem de çok fazla şey var."

Aynı şekilde karşılık verdim ona. Kaşımın birini kaldırdım ve ona bakarak, onun sesini taklit eder gibi, "Nelermiş onlar?" diye sordum.

Başını geriye atıp gür bir kahkaha patlattı. İçim gülüşünün hoşluğundan bayram yerine dönerken, sesini taklit etmeye devam ederek, "Mesela," dedim. Elimle mutfak camının önlerini gösterdim. "Eğer burada yaşarsak her yere çiçekler dikerim. Saksı saksı, bir sürü..."

Gülmeye devam ederek başını salladı kabul dercesine. Bundan sonrası karşılıklı sıralamaya dönüştü. O bir şey söyledi ben bir şey söyledim.

"Kahveyi eve sokmam. Yok öyle sık sık," dedi kaşlarımı çattım. "O nedenmiş?"

"Alışmasın öyle. Kapının önünde sev istediğin kadar. Bu eve bebek gelince olmaz öyle. Tüyü var, şeyi var. Bana göre zarar çocuğa."

O bebek deyince ben bir kaldım. Ketılın düğmesi de atmıştı o sırada. Döndüm ve fincanlarını hazırladığım kahvelerin üzerine aldım suyu.

Elime kendi bardağımı alıp onunkini de eline uzattım. Kendiminkinden bir yudum alırken, "Kabul," dedim. "Dışarıda severim ben Kahve'yi." Bebek fikri güzeldi. Elbet olacak olandı, bu yüzden orada takılmam anlamsız olacağından üzerinde durmadım. Hemen olmazdı belki ama olunca çok güzel olmaz mıydık? Aklımdakiyle gülümserken kapıya doğru yöneldim, o da beni takip etti.

Televizyonun tam karşısındaki koltuğa bağdaş kurup oturdum. O da benim yanıma. Işığı yakmamıştık. Televizyonun ışığı yetiyordu odaya.

"Ben fazla kısa şeyler giymeni istemesem ne tepki verirdin?" diye sordu tereddütte kalır gibi. Sesinden söylediğini kabul etmemi istediğini anladım. Bugün yeşil elbiseme kısa demişti.

Kahvemi yudumlarken ona yan bir bakış attım. Dikkatle beni izliyor, hatta bir şey diyeyim diye ağzımın içine bakıyordu.

"Eğer çok kısa giymemi istemiyorsan giyinmem bende," dedim umurumda değilmişçesine omuz kırarak. Anında bir gülümseme sardı yüzünü. "Ama," dedim gözünün içine bakarak. "Bugün giydiğim elbise kısa değildi."

"Kısaydı!" diye inatlaştı benimle. Bardağı koltuğun kenarına bırakıp ona doğru çevirdim bacaklarımı. "Neresi kısaydı yahu!" dedim. "Ben zaten çok elbise giyen biri değilim ama onu gören biri de demez ki kısa!" O inatlaşıyorsa bende inatlaşırdım. Bir orta yol bulmalıydık.

Kahvesinden bir yudum alıp önümüzdeki ahşap sehpanın üzerine koydu ben gibi. Ciddi bir konuşma yapacaktık galiba. İyide ben onunla konuşurken ciddi olamıyordum ki. Ya onu çekip öpmek istiyordum ya da şımarasım geliyordu. Dudağımı dişledim yine aklıma gelen şeyle.

"Tamam," dedi anlaşılmaya varmak ister gibi. "O boy bir elbiseyi benimleyken nerede istersen giyebilirsin. Ama değilken..."

"Değilken," dedim üzerine basa basa.

"Giyme," dedi gözümün içine baka baka. Güldüm.

"Okulda da mı olmaz?" diye sordum kaşlarımı oynatarak. Okulda mecburen öyle şeyler giyiyordum. Boyuyla alakalı değildi elbette ama sürekli, yeri süpüren etekler de giyemezdik ki.

"Şu geçenlerde giydiğin," dedi başını yana atarak. "Koyu yeşil bir takım giymiştin. Etekli hani. İş için mülakata girdiğin gün."

"Evet," dedim söylediği kıyafeti hatırlıyordum. Dizimin altında, kalem etekti altı.

"Hah!" dedi gülerek. "Bak o mis gibiydi işte! Sana da çok yakışmıştı."

O gülüyordu ama ben kaşlarımı çatmıştım. "Şu Gümüş'ün bana düğünde giydirdiği elbiseye ne dersin?" diye sordum dalga geçer gibi. O da dizimin altındaydı ama bir göğüs ve sırt dekoltesi vardı ki, ben bile giyerken tereddüt etmişim.

Anında ifadesi ciddileşti. "Hele öyle şeyler hiç olmaz," deyince kalçalarımı kıpırdatarak ona doğru yaklaştım. Dizlerim bacağının yanında değiyordu. "İstemiyorsan giymem," dedim. Bir elbiseden vazgeçmek beni benliğimden çıkarmazdı. Aksine sevgide fedakâr olmalıydı insan değil mi? Zamanla anlaşılır, ortak noktalarda da buluşulurdu. Doru beni anlamayacak biri değildi. Ben de onu.

Yüzüne uzun uzun bakmışım ki eli yanağımı bulunca fark ettim bunu. "Kıskanç bir adamım ben Erva," dedi erkeksi sesiyle. "Seni kendime saklamak istiyorum diye kızma bana olur mu? Göz değerse benim bakmalara kıyamadığıma, ölür biterim," dediğinde ortak noktada çoktan buluştuğumuzu anladım ben. Başımı salladım avucunda yaslarken yanağımı. "Kızmam," dedim yumuşacık bir tonlamayla. Benim olana değse bir başkasının gözü, aynı olurdu muhtemelen. Anlıyordum onu.

"Kalın perdeleri kapamana da bir şey demem."

Anlamadı ve kaşının birini kaldırdı. Elimi yanağından kaldırıp güldüm. "Yatak odandaki kalın perdeler," dedim daha açıklayıcı olsun diye. "Ben uyurken perdeleri kapamam; ay ışığı da güneş de rahatça girip çıksın diye odama. Ama sen kapatıyorsun anladığım."

Başını koltuğun arkılığına yaslayıp derin bir nefes aldı söylediğimi anlamış gibi. "Kapatırım normalde," dedi. "Ama koynumun güvercini açık kalsın istiyorsa..."

"Ne?" dedim gülerek. Bu, o şarkıda geçen söz değil miydi? "Neyinim ben senin?" İlk söylediğinde çok üzerinde durmamıştım ama galiba ağzına kalıcı oluyordu bu söz.

"Koynumun güvercini," dedi ve güldü. "Sen, bu şarkıyı duyduğumdan beri benim koynumun güvercini oldun."

"Yanlışın var," dedim düzeltmek ister gibi yerimde dikleşirken. "Ben bu şarkıyı dinlediğimde sen daha beni bilmiyordun, bir şey hissetmiyordun ki."

"Ara ara bir güvercin gibi geldin gittin ama oraya," dedi kaldım öylece. "Mahirlerin evindeyken de bunu söyleyecektim ama olmadı, yarım kaldı."

İyice sokuldum yanına. "Nasıl ya?" dedim meraklı bir heyecanla. Konuşsun, hemen anlatıp dökülsün istiyordum. Telaşeme güldü. Hatta gülüşü o kadar uzun sürdü ki, yüzünü ellerimin arasına alıp kendime çevirmek durumunda kaldım. "Anlatsana Doru Demir!" dedim kızgınca. "Meraklandırmak hoşuna mı gidiyor?"

"Ooo," dedi kaşlarını kaldırıp sırtırken. "Yine Doru Demir olduk. Sen sinirlenince hep böyle mi olacak bu?" Patlattım göğsüne bir tane. Bana mısın demedi. Gülmeye devam etti. Kollarımı göğsümde birleştirip omuz çektim. "Meraklandırma sende. Hoşuna mı gidiyor beni böyle görmek?"

"Öyle," dedi net bir şekilde. "Senin her halin benim çok hoşuma gidiyor."

Gülmeyecektim. Bu defa olmazdı. Ben gülmeyince o ciddileşti. Malum şarkının sözlerini mırıldandı güzel sesiyle gözlerimin içine baka baka. Beklemediğimden, sesinin güzelliğinden mest olmuş halde kalakaldım. "Koynumun güvercini evini mi özlemiş. Al gecemi, gündüzümü, gökyüzümü al. Al sesimi, nefesimi, son sözümü al. Gidene kal demek yalnızca aşıkların işi. Ne olursun bir ömür... bir ömür yanımda kal."

Bu şarkıyı ne zaman dinlesem benim de aklıma bir o geliyordu. Şimdi ondan duymak... Boğazım düğümlendi ve ben böyle hissetmekten asla kurtulamayacağımı anladım.

"Gel buraya," diyerek beni ensemden tutup göğsünün üzerine yatırdı. Kolunun altına alırken omzumu, elim göğsüne kapandı ve başımı iyice yasladım göğsünün üzerine. Saçlarımı öptü öptü başımın üzerinden.

"Anlat," dedim ağlamaklı sesimle çocuk gibi. "Ben sana aşıkken sen ne hissediyordun öğrenmek istiyorum." Güldü halime ama saçlarımı öpmekten vazgeçmedi. "Anlattım ya yavrum. Ben aşık olurum diye korkumdan uzak durmuşum-"

"Hayır," diyerek omzumu silktim, sonra burnumu çektim. "Onu değil. Yarım yarım anlatıyorsun her şeyi Doru. Benim her şeyi, an an dinlemeye ihtiyacım var senden."

Yine güldü. Tişörtünü avuçladım parmaklarımla. Çekiştirerek, "Ya!" dedim kızmış gibi. Başımı yüzüne kaldırdım. "Bak, şimdi kalkıp evime giderim!"

Çenesini dikleştirdi, "Gidemezsin," dedi inatlaşırçasına. "Bırakan mı var ki gidiyorsun!"

Gidemezdim belki ya da gitmezdim ama anlatsın istiyordum işte.

"Sen içinde küçük bir çocuk saklıyorsun biliyorsun değil mi?" diye sordu. Dudaklarımı büktüm. "Bilmem, öyle mi?" diye sordum. "Kötü mü bu?"

Olumsuz anlamda başını salladı. "Benimkine benziyor ama seninki daha arsız," dedi bastım kahkahayı.

Beni tutup tekrar göğsüne yatırırken o da gülüyordu. Saçlarımı severken sakinleştim. O da anlatmaya başladı. Tıpkı küçük bir çocuğa masal anlatır gibi, dingin sakin bir sesle.

"Yarın nişanımız olduğuna göre şu yaptığım yüzünden ayıplanmam sanıyorum," diye başlamıştı konuşmaya. İyice meraklandım. "Önce seni bahçede gördüm. Kulübenden dağılan müziği kapıyı açıp bahçeye serbest bırakmıştın. Sevmezdim öyle şarkıları ama o an bir huzurlu gelmişti sözleri." Parmakları saçımla oynamaya devam diyordu. Her bir telini göğsünün üzerine serer gibi ağır ağır dolaşıyordu elleri saçlarımın arasında. Mayıştım.

"Ayakların çıplaktı. Kahve'yi ilk defa o zaman kulübeye sokmaya çalışıyordun sanırsam. Girmekte direndikçe o, sen etrafında döne döne dans ediyordun. Üzerinde küçük beyaz çiçekli, yine yeşil olan bir elbise vardı. O zaman demiştim ki herhalde hep yeşil giyiniyor." Güldüm, göğsü sallandı. "Seni sevdiğimden beri," dedim o da burundan güldü. Dudakları eğilip saçlarımı öptü.

"Çıplak ayakların içimi o an bir hoş etti Erva," diye itiraf edince bir anda yüzümdeki gülümseme yutkunmamla bölündü. Kaldım öylece ve göğsünde onu dinelmeye devam ettim. "Garip bir histi. Çimlerin üzerinde koşturuyordun ve ben gözlerimi alamadım oradan. Şarkıyı mırıldanıyordun farkında olmadan. Dudaklarının arasından dökülen sözleri sahiplenirken buldum kendimi. Farkında olmadan *koynumun güvercini* diye mırıldandığımı hatırlıyorum. Sonra sözlerin etkisiyle kalbimin bir anlığına hızla çarptığını. İçimdeki bir boşluğa dokundun sen o an."

"Çok zaman önce olmadı bu," dedim bir anda daldığım yerden. "Beş ya da altı ay önce.""

Başını salladı hissettim. "O matarayı aklıma o an gelince aldım ben. Öylesine sandım o an ama değilmiş. Bilseydim..." deyince kaldırdım başımı. Toparlanıp üzerine doğru eğildim. "Bilseydin?" diye sordum.

"Televizyonun altındaki rafta senin için bir şey var," dedi yutkunarak. "En sevdiğin rengi bile bilmeyen bir adamı sevmek zorunda kaldığın için

özür dilerim," deyince dudaklarım bir şey demek için aralandı ama hiçbir şey diyemedim.

"Hadi git bak," deyince kalktım yerimden. Televizyonunun önüne çöküp altındaki ünitenin rafını açtım. Bir hediye paketi vardı. "Bu mu?" diyerek ona doğru salladım süslü paketi. Gülerek başını sallayınca, dolabı kapatıp paketi yırtı yırtı ayağa kalktım. Ona doğru yürüdüm.

Yaptığım işe öyle odaklanmışım ki önüne varınca beni o durdurdu ve belimden çekerek yanına oturttu. Kendi de doğruldu hemen yerinde.

Bir ucundan da o tutup yırttı. Dizlerimin üzerine büyük paketin içinden önce bir kolye düştü. Daha doğrusu bir künye. Ellerimin arasında ise yeşil renkli, fesleğen desenli bir matara kalmıştı.

Hıçkırdım. Ağlamayı planlamamıştım. İnsan çok mutlu olunca ağlarmış. Artık bunu biliyordum. Ben kendimi ondan önce hep mutlu sanırdım ama sadece oyun oynuyormuşum meğer. Mutluluk oyunuymuş benimki. O bana sıkı sıkı sarılırken ben ağlamaya devam ediyor, bir yandan da ellerimin arasına aldığım künyeyi inceliyordum yaşlardan sırlıslık olan gözlerimle. Asker künyesi gibi görünen künyenin üzerinde *Koynumun Güvercini* yazıyordu. Altında da ismim ve doğum tarihim vardı.

"Koynumun Güvercini Erva 24.08.1997"

Omzuna öpücükler kondurdum. Ağladım, duruldum. Sonra tekrar ağladım duruldum orada.

"Bir ömür yanımda kal," dedim o malum şarkıdan bir sözü alıp kulağına ağlamaklı sesimle fısıldarken, "Al," dedi şarkının ritminde. "Sesimi, nefesimi, son sözümü al..."

*

Boşalan kahve fincanlarını sudan geçirip makineye dizdikten sonra doğruldum yerimde. Doru mutfağın bahçeye açılan kapısının önünde kirişe yaslanmış sigara içiyordu. Öncesinde bahçede kısa bir yürüyüş yapıp telefon görüşmesi yaptıktan sonra gelmişti yanıma. Boynuma taktığım künyede parmaklarımı dolaştırarak onun yanına doğru yürüdüm. Önünde durup bacaklarının arasına girdim.

Elini tutup parmaklarının arasındaki sigarayı kendi dudaklarına götüreceken dururdum. Kendi dudaklarımın arasına yaklaştırmak beni izliyordu ve kaşı havalanmıştı. Dudaklarımın arasına aldım gözlerinin içine baka baka. İçime çekerken daha çok çatıldı kaşları. Parmak uçları dudaklarıma değiyordu. Teninin tuzlu tadı dudaklarıma geçmişti. Geri

çekilip dumanını yüzüne üfledim. Dudak kıvrımlarım yüzündeki ciddiyetten sebep yükselirken, "Hemen de kız," dedim. "Sen de içiyorsun."

"Ama sen içmiyorsun," dedi tersler gibi. "Bir daha görmeyeyim Erva."

"Buna söz veremem Üsteğmen'im," dedim hemen omuz kırarak. "Sen de bırakırsan belki olur ama."

Daha çok çatıldı kaşlarının arası. Elini bırakayım diye çekti ama ben yine kendi dudaklarımın arasına yaklaştırdım parmaklarını. İçmeden önde avucunun içini öptüm önce gözlerinin içine baka baka. Sonra onun dudakları ile nemlendirdiği sigaradan içime çektim. Oyalana oyalana. "Sınıyorsun beni," deyince çatık kaşlarıyla güleceğim derken duman boğazıma kaçtı. Öksüre öksüre başımı salladım olumsuz anlamda. "İçtiğin sigarayı kıskanmam suç mu?" diye sordum gülerek.

Ellerimden kurtulan sigarasını dudaklarının arasına götürdü. Tek sefer çekip bahçenin uzak bir noktasına salladı. Dumanını üflerken yüzüme doğru, kolu enseme dolandı. Dudakları ansızın ağzımın üzerine kapandı. Az önce sigaraya yaptığı gibi içine çeker gibi öperken dudaklarımı bir anda dudaklarımı ısırdı dişleri. Haz dolu bir çığlıkla vurdum göğsüne. "DORU!" dedim. "Acıdı!"

Hiç oralı olmadan, "Bir daha içersen olacak olan bu Erva," dedi dudaklarını dudaklarıma sürterek. "Sigarayı kıskanmak nedir ya?"

Ensemi kavrayan kolu beni geriye doğru çok az eğimlendirirken o da üzerime eğilmişti. Düşeceğim korkusuyla kollarımı omuzlarının altından kollarına sardım.

"Kıskanılıyor valla," dedim inatlaşır gibi. "Öyle güzel içiyordun ki-" Ağzını sertçe dudaklarımın üzerine bastırarak susturdu beni. "Konuşacaklarımız var," dedi öptü, "Önemli," dedi tekrar öptü. "Çok önemli," diyerek tekrar öptü.

Öpücüklerinden mayışmış halde geriye doğru sendeleyince ben, kolunu bacağımanın altından geçirip beni kucağına aldı. "Ama bunu yatakta, uyurken yapabiliriz."

"Hazırlamadım ki koltuğu," dedim gülerek.

"Ha koltuk ha yatak..." dedi bir anda nerede uyuduğumuz önemsiz gelmiş gibi. Beni kucağında mutfaktan çıkarırken, "Ama," dedi. "Eğer istersen salona da..."

"Hayır hayır," dedim ellerimi önümde sallayarak. Bunu bende çok isterdim. Onun yatağı daha çok o gibi kokardı şimdi. Öyle güzel uyunurdu

ki orada. "Koynunun güvercinini kokunun en çok sindiği yerde uyutman daha uygun düşer Üsteğmen'im."

Bir kahkaha patlattı. "Öldürüyorsun lan beni. Korkuyorum seni severken öldüreceğim diye."

Odasına girdiğimizde lambayı yakmadan beni direkt yatağın kenarına bıraktı. Ellerimi yatağın iki yanına atıp önümde dikilen görüntüsünü süzdüm sırtarak.

Oda karanlıktı ama pencereden çok az ışık sızıyordu içeriye. Net olmasa da görebiliyordum onu. Tişörtünü alt ucundan tuttuğunu ve çıkarmaya hazırlandığını da fark ettim. Yarıya, göğsünün altına kadar çekmişti ki bir duraksadı. Açılan karnına bakıp kalırken ben, "Çıkarsam sorun olur mu?" diye sordu.

Ne sorun olabilirdi? Oda karanlıktı ve anında pancara döndüğümü nasılsa fark etmeyecekti. Başımı salladım olumsuz anlamda. Gözlerim karnının yanındaki bandaja kaydı. O kadar kaldırıp etmişti beni ama kanamamıştı. Parmağımın kemikli kısmını uzanıp üzerinde dolaştırdım.

"Acımıyor mu artık?" diye sordum. Olumsuz anlamda başını salladı gülerek. "İyiym ben artık. Küçük bir sıyrıktı zaten." Hiç de öyle değildi vallahi bana göre. İyiym dediği için daha fazla zorlatmadım.

Ayağa kalktım. Tam karşısına dikildim. Deli cesareti geliyordu bazen insana. Bende o bazenler baya baya çoğalmaya başlamıştı bu aralar. O tişörtünü başından geçirip çıkarınca, kenara bir yere de fırlatınca bende tişörtümün alt uçlarını tuttum. Deli gibi atıyordu kalbim. Deliydim zaten. Ona deliydim. Henüz fark etmemişken tişörtü göğsümün altına kadar çektim.

Gözleri karnımın açılan yerinde kalakalırken, "Ne yapıyorsun-" demeye kalmadı başımdan geçirip çıkardım. Tişört parmaklarımın arasından kayıp yere düştü. Ayaklarımın dibine.

Karşımda kocaman haliyle kalakaldı. Nefes sesleri hızlandı. Sessiz odayı doldurdu. Benimkiler takip etti onunkileri. Gözleri straplez sporcu sütyenime takılı kalırken yutkundu ve ben bunu da duydum.

Titreyen sesimle -cesaret de bir yere kadardı- "Şimdi sen öyle uyurken ben sıcakını hissedemezsem deli olurum," dedim. Bu aşık cesareti fena şeydi. İnsan diline bile sahip çıkamıyordu.

Dudağının kenarını dişleriyle çekiştirdi. "Ben de böyle uyuyamam," dedi çatallı çıkan sesiyle. Gözleriyle çıplak tenimi işaret ederken, "Kızım sen

adamı Şu halinle, dokunmadan öldürürsün," diye söylendi. İyi bir Şey demişti herhalde. İyi de neden kızar gibi söylüyordu.

Eğildim ve yerdeki tişörtümü aldım. "İstemiyorsan," dedim ona sırtımı dönerken. "Giyerim bende tekrar." Sesimin alingan çıkmasına engel olamamıştım.

Anlamış gibi hemen yaklaştı ve kolunu belime dolayarak çekti beni. Sırtım çıplak göğsüne yaslanırken dudakları enseme öptü. Eli elimdeki tişörtü alıp odanın uzak bir noktasına savurdu. O öptükçe ben kendimi biraz daha eğdim öne doğru. İçim eriyor sandım yine. Sıcak dudakları değdiği yeri kavuruyordu. "KonuŐacaklarım ciddiye," dedi alındığım yeri hepten silip süpürmek ister gibi.

"Sen böyleyken ben aklıma yitiririm bırak konuşmayı."

Diğer kolu da belime dolanıp belimi sıkıştırırken dudakları başımın üzerine taşındı. Kendimi kollarının arasında dönmeye zorladım. Başta izin vermeyecek gibiydi ama sonra uydu isteğime.

Belimdeki elleri yerini korurken ben parmak ucumda yükselip omuzlarına astım kollarımı. Çenesinin altına bastırdım dudaklarımı.

Bedenim bedenine sürtünmüŐtü bunu yaparken. Doru alnıma bastı dudaklarını zorlanıyormuŐçasına bir telaşla. "Hadi uyuyalım biz," dedi beni yatağa doğru çekiştirirken. "Konuşmayalım, uyuyalım."

"Hayır," dedim hemen. İsteğine uyup araladığı çarşafın altına girdim ama uyumaya niyetim yoktu. "Anlatacaksın ne konuştun telefonda, neler dönüyor?"

"Ha, ne konuŐacaęımızı da biliyorsun yani," dedi başımda dikilerek. Komodinin üzerindeki gece lambasını altındaki ipten tutup yaktı. Doğrurken tepemde ellerini beline atmıştı ya bir de, ben yatağa iyice yerleŐip onun yastığında başımı salladım gülererek. "Ne sandın. Kaçar mı bu gözlerden," dedim bilmiş bir edayla.

"Başka ne biliyorsun?" diye sordu. Kendimi sorguda gibi hissettiğimden dudağımın kenarını dişledim. "Yarıdan sonra nişanlın oluyorum ya hani ben," dedim başını salladı konuşmaya devam edeyim diye. "Bu kadar da utanmamalısn benden."

Eminim ki bunu söylememi beklemiyordu. Zira çatılan kaşları da düşüncemi doğruluyordu. "Ben mi utanıyor muŐum?" diye sordu imayla, başımı salladım peşi sıra. "Neyinden utanıyormuŐum?" diye sordu üzerimdeki çarşafı aralayacak oldum. Ellerime yapıştı elleri. "Oynama

benimle!" dedi uyarır gibi yükselirken sesi. "Hem sana nereden geldi bu cesaret böyle?"

Bilmem dercesine dudaklarımı büktüm. Üzerine de omzumu silktim. "Aşkından fazla içince sarhoş olmuşsam..."

Gülmemek için zor tutuyordu kendini. Görebiliyordum. "Bir gün sen ve ben gitsek ya baş başa içmeye. Şarkıları sadece bana söylesen, kadehlerini bir bana kaldırırsan," dedim. Dudak kıvrımları titredi. Yüzük olan elimi kaldırıp yanağının yanına yasladım. "Çekinmiyorum senden, çünkü sen benim bundan sonramsın," diye fısıldadım.

"Defterimin son sayfasına ne yazacağımı artık çok iyi bildiğimsin. Sana yazdıklarımın sınırı yok, o defter hiç bitmez ama biterse diye," dedim omzumu çektim. "Senin adın son kelimem olacak Doru. Söylemekten hiç bıkmayacağım ismini, oraya da yazacağım. Sen benim son sözüksün. İnsan son sözü olan adamdan çekinir mi hiç?" Sevdim yanağını, sakallarını. Ağır ağır salladı başını hayır dercesine. "Çekinmez," dedi. Yüzünde dolaştırırken gözlerimi ağır ağır, tadını çıkara çıkara, "Ben biliyorum sen beni hiç bırakmazsın. Ben biliyorum şurada," diyerek elimi göğsünün üzerine indim. Kalbinin üzerine denk düşen o yeri parmaklarımın sırt kısmıyla sevdim. Elim dolandı durdu orada. "Ne çok seviyorsun beni."

"Ah," diyerek gözlerini kapatıp derince nefeslendi. "Sen şimdi ne dedin bana biliyor musun?" diye sordu.

"Ne?" diye sordum gülerek. Yeşil gözleri aralandı ciddiyetten uzak sınısıcak bakışlarla. "Düğünü kış çıkmadan yapalım, yoksa dayanamaz ölürsün Doru diyorsun."

Kocaman gülümsedim. "Öyle mi olurmuş?" diye sordum. Kafasını salladı ağır ağır. "Ölürüm," dedi net bir şekilde. "Hasretinden zaman uzarsa geberirim lan ben!"

Hayatımın en güzel anları değim zamanlar giderek çoğalıyordu. Her yaşanan an bir öncekinin önüne geçiyordu sanki. Ben bugünü de ömrümün sonuna kadar unutamayacaktım. Yüzümde bundan sebep bir gülümseme daha oluşurken, Doru yatağın diğer tarafına dolandı. Önce kalın perdeleri sonuna kadar çekti. Oda bir parça daha karardı. Çarşafın altına girerken, "Işığı kapat," dedi.

Dediğine uyup kapattım ışığı. Oda hepten karanlığa gömüldü. Doru yanımda olmasa ben bu odada zor uyurdum.

Bundan dolayı hemen göğsüne sokuldum. Sıkıca sarılırken ben ona, o da kolunu sırtımdan geçirip beni iyice yanına aldı.

Saçlarımı öpe öpe, "Dinle şimdi beni," dedi. "Şu anda konuşulacak konu değil ama söylemeliyim. Bilmen gerek," dedi başımı salladım göğsünde.

Sessiz cevabıma karşın konuşmaya başladı. "Bölmede ama beni. Zira çok uykum var. Yarın nişandan dolayı tonla da işimiz var malum. Sana sarılıp uyumak istiyorum anlatacaklarım bitince."

Yine başımı salladım.

"Ceylin'i yakaladılar. Mahkemesi bile görüldü," dedi. Ben şok içinde kaldım. Başım göğsünden kalkıyordu ki beni koluyla göğsünün üzerine bastı kalkamayayım diye. "Ama," dedim şaşkınlıktan kekeler gibi. "Nasıl susayım ben bunu duymuşken."

"Sus," dedi gülerek. "Dinle sadece."

Oflayarak dediğine uydum, o da devam etti konuşmayacağımdan emin olunca. "İstanbul'dayken oldu. Ben biliyordum yakalandığını ama tekrar salınır diye sesimi çıkarıp seni boşuna sevindirmek istemedim. Dönüş günümüzde almışlar onu içeriye. Adamlarından biri olabileceği yerleri dökülmüş. Ama hala hakkındaki birçok şey ispatlanamadı. Asılsızmış gibi yok etmişler delilleri. Cezmi Aşır ortalarda hala yok ama onunda yakalanması an meselesi. O yakalanırsa ötmesi için her şeyi yapmayı düşünüyor bizimkiler. Gerekirse işkence edilir ama konuşturulur. Ceylin ölse konuşmaz. Bunu hepimiz biliyoruz."

"Babası mıymış gerçekten?" diye sordum. "Değilmiş," dedi. "Gerçekten babası değil. Amcası olabilir diye düşünülüyor ama o da kesin değil. Hem Ceylin kimliksiz hala."

Şunu aklım almıyordu. Nasıl kimliksiz olabilirlerdi, nasıl kendilerini saklayabiliyorlardı bu kadar?

"Nasıl yapabiliyorlar bunu Doru?" diye sordum, Doru esneyerek yanıtladı sorumu. "Şaşırlacak şey değil aslında. Çok basit," dedi. "Doğdukları andan itibaren bir amaca hizmet için yetiştiriliyorlar ve bir kimlik sahibi bile olmuyorlar. Aileleri bilerek yapıyor bunu. Bu yüzden birden fazla adları oluyor sahte sahte kimliklerle."

"Ceylin oradan çıkabilir mi?"

"Çıkabilir. Hakkındakiler ispatlanmaz ise çıkaracaktır da."

"Ne kadar süre tutarlar onu orada?"

"En fazla üç ay. O da bizimkiler zorlatacağı için olacak. Yoksa o kadar bile kalmazdı."

Tekrar esnediğinde sıcağına sokuldum. Yeniden bir soru sormaya hazırlanıyordum ki, benden tarafa dönüp beni diğer kolunun altına aldı.

Başımın altındaki kolu ise hala yerli yerindeydi. Ben onun teniyle örtülmüş halde, yarı onun altında yatarken, "Ceylin," dedim dudakları dudaklarımı buldu. Sert, baskılı bir öpücükle dolandı durdu dudakları dudaklarımda. "Sus, demedim mi ben sana?" dedi gülerek başını yastığına yaslarken. "Bitti konuşma Erva. Uyuma vakti."

"Ama," dedim altında kıpırdanırken. Her soluk aldığımda onun kokusunu dolduruyordum. Bundan bir şikâyetim yoktu ama azıcık nefes alamaz halde gibiydim.

Kolumun birini zorlanarak da olsa çarşafın üzerinden dışarıya atmayı başardım. Biraz daha kıpırdandım kolları arasında. Bir şey yapmaya çalıştığımı anlamıştı ama en küçük çözmemişti kollarımı etrafımdan.

Biraz daha kıpırdandım ama olmadı, yapamadım. "Çok ağırsın," dedim en sonunda dayanamayarak. "Şikâyetim yok ama yarın benim en özel günüm. Yaşamak istiyorum Doru."

Güldü. Gülüşü sessizliği doldurdu. Belimden tutup beni kendine doğru yan çevirdi. Göğsüm göğsüne yaslanırken bacaklarımın ikisini de bacaklarının arasına aldı. Üzerimde olan elini de belimden aşağıya kaydırıp kalçamın üzerine yerleştirdi. "İyi mi şimdi?" diye sordu.

Ben öyle söyleyince beni kendinden uzaklaştırır sanmışım ama o daha çok kendine yaklaştırmak için nefes alacak alan tanımıştı bana. Başımız aynı yastığın üzerindeydi. Yüzlerimiz birbirine dönüktü. Ben onun soluğuyla o da benimkiyle nefesleniyordu.

Karanlıkta göremeyeceğini bilmeme rağmen sessiz bir gülümseme ile çevirdim yüzümü. "Tüm gece boyunca seni soluyacağıma göre benden iyisi yok," dedim burnundan güldü. Gülen dudakları karanlıkta dudaklarıma sürtündü, üzerinde hissettim gülüşünü.

"Onu bilmem," dedi fısıldar gibi uykulu bir sesle. "Seninle ömrümün geri kalanı bir başka olacak. İşte bunu çok iyi anladım."

*

"Geldiler," diye bağınca Gülru annemlerin salonundaki penceresinin önünden, ben fırladım kalktım ayağa hemen. "Nasıl görünüyorum?" diye sordum bilmem kaçınıcı kez, hat safhalara kadar ulaşan heyecanlı sesimle.

Annem kocaman bir gülümsemeyle, "Şahane görünüyorsun kızım," dedi hiç bıkmadan usanmadan sorularımdan.

Anneannem kenardan bir kıkırtı kopardı. "Kapıya gidene kadar da birkaç kere daha sormayacaksın değil mi?" dedi bastonunu yere vurarak. Teyzem kenardan orta sehpanın üzerinde duran atıştırmalıkları düzeltmeye

başlamıştı. "Hadi git kapıyı aç," dedi benden daha heyecanlı halde. "Ağaç olmasınlar kapıda ilk andan."

Kapıya doğru koştururken, ayağımdaki topuklulardan kaynaklı zorlanıyordum. Hepsinin bugün benim için İzmir'e gelmesinden dolayı çok mutluydum. Onları havaalanından Doru karşılamıştı erkenden. Doru'ların tarafından da amcası ve ailesin geleceğini biliyordum. Bir de yaşlığından sebep zorlanmazsa hayatta olan tek büyükleri, Zerrin teyzemin annesi Narin'in. Yani Doru'nun anneannesinin.

Gülru arkamdan koşturdu. Onun arkasından da annem.

Ben kapıya uzanırken dönüp bir kez daha sordum, "Nasıl görünüyorum?" diye. Elim kalbimdeydi çünkü daha önce hiç bu kadar hızlı attığına şahit olmamıştım.

Annem yine, "Şahane kızım," dedi ama bu defa oflayarak söylemişti. Kaşlarım çatılırken, "Çok güzelsin yavrum," dedi teyzem kenardan çıkarak. Yüzüm aydınlandı hemen.

Üzerimde buz mavisi, dizlerimde biten, kalem bir elbise vardı. Omuzları düşüktü ve sırtımda minik bir dekoltesi vardı. Saçlarımı dalgalı bir şekilde açık bıraktığımdan o dekolte de kapanmıştı.

Kapı çalmaya başlamıştı o esnada. Elim kalbimde nefeslenerek kapının kolunu çevirdim. Kapının açılmasıyla da en önce siyah takım elbisesi içerisinde Doru'yu, onun arkasında diğer tüm aile bireylerini, bizim çocukları görmem bir oldu. Amcası diye tahmin ettiğim orta yaşın üzerindeki Erkan Demir ve ailesi ise biraz daha geride duruyordu. Elinde bastonuyla, Narin Gülendamlar olduğunu tahmin ettiğim yaşlı kadın ise gözlerimin içine bakıyordu. Hepsine başımla selam verirken gülümseyerek geriye çekildim geçsinler diye.

Doru elinde tuttuğunu yeni fark ettiğim bir demet beyaz gülü kucağıma bırakmak için yaklaşırken diğerleri onun arkasından geçip içeriye geçmeye başlamıştı.

Zerrin teyzenin neşeli sesi tüm antreyi, "İyi akşamlar hepinize," diye sararken Doru bana doğru yaklaştı. Çiçekleri kollarımın arasına bırakırken bakışları üzerimdeki elbisede hayranlıkla dolaşıyordu. "Daha fazlası olamaz dedikçe ben," diye fısıldadı sadece benim duyabileceğim şekilde, "İnsafsız yüreğime savaş başlatıyor," dedi sanki bana demiyormuş gibi beni suçlarken. Güldüm. Ama gülüşüm yüzümde asılı kaldı. İkimizin arasına, ayaklarımızın dibine bir bastonun ani varlığı düştü. Ardından yaşlı bir kadın sesi, "İstenme olmadan koklaşıp durmayın!" diye bağıırıyordu

Bölüm Bitti...

Bölüm Sayaçları ve Medyaları için Instagram: **piyamor_**

Eğer bölümler okunma ile paralel oranda giderse yarın bir bölüm daha gelir, biline...

Ne kadar çok beğeni ve yorum o kadar hızla gelen bir bölüm...

SAĞLIKLAKLA KAL CANIMIN İÇİ OKUYUCU :)

31. Bölüm - MÜTEMMİM CÜZ

Merhabalar,

Biz geldik :)

Bölüm Şarkısı: Bel Ahlam -Pamela Antoun

Sezen Aksu - Firuze

**Yıldızları yakmayı yorum yapmayı ve takip etmeyi
unutmadıysak başlayalım mı?**

Keyifle okuyun...

8. BÖLÜM

MÜTEMMİM CÜZ

*

Şu ana kadar; bugün 4 Ağustos 2022, sensiz kaç gece, kaç gün saydım bilmiyorum.

Lacivert, griye çalan bir sabah vakti, gün daha doğmamışken, elimde günlüğümden kalan aykırı sayfalarla -çünkü bir oraya, o gün seninle olabileceğimizi yazmıştım- duygularıma senden karşılık buldum ben.

Kalbimin seni sakladığım tarafı bile olmaz derken, aklım yürünmez o yollar onunla derken, ellerimi tuttun Doru.

Vazgeçmem senden değişini, bundan sonrası tüm yollarım sana çıkar değişini an olsun çıkaramadım aklımdan. Hayalim bir sana sahip olmakken, savaştım durdum içimdeki senle, kendimle. Olmazdı çünkü, senle ben diye bir şey, olmazdı. Adın adımın yanına düşmez, biz yan yana hayallere bile yakışmazdık.

Öncesinde el ele yürüyemediğimiz o yollarda en yakınım dediğim arkadaşımı kaybettim. Kendi savaşım bir yana dursun, ben kendimi yalanlarla örülü koca bir karmaşanın içinde buldum.

Canından geçme, ondan geç dediler; ben yine sende durdum, duruldum... Her şeye, herkese inat bir sana tutundum.

Bugün bana, sana duyduğum aşka kıyas, belki çok daha kuvvetli bir aşkla bağlandığın o günden sonra, tastamam 4 ay 2 gün geçmiş.

Günlüğümü kaybettiğim 27 Mart günü; sana duyduğum aşkın da bir toz bulutu olup göğe karıştığını ve biz olma ihtimalimizin artık hayalden de öte olduğunu düşündüğüm o gün, yani o günden tam bir hafta sonrası bana bir şeyler hissetmeye başlayacağın satırlarla, günlüğümün sayfalarıyla karşılaşacağını nereden bilebilirdim?

Meğer biz tam 4 ay 2 gün sonra, yani bugün seninle ilişkimizi ailelerimizin huzurunda resmen yaşamaya başlayacaktıydık.

Evet, bugün seninle nişanlanıyoruz! :)

Maalesef günlüğümün yanan sayfaları artık bende değil. Ama 27 Mart 2022 tarihinde oraya ne yazdığımı çok iyi hatırlıyorum. Hepsini olmasa bile son cümleyi nasıl bitirdiğimi. Ve aslında onun bir son değil, ikimiz için bir başlangıç olduğunu çok iyi anladım.

Aynen şöyle yazmıştım:

"Görevden dönüşlerini hep olduğum yerde, aynı hislerle, azalmadan, çoğala çoğala bekleyeceğimi çok iyi biliyorum. Yokluğunun ardından geçen iki ay, sensiz geçirdiğim bir buçuk yılın yanında küçücük kalıyor, ama sen yüreğime düştüğün andan beri her anı öncesinde hiç yaşamamışım gibi içimde saklıyorum ben. Dönüşlerin bana olmasa da bir gün geldiğin yer olabilmenin hayalini kendimden bile saklıyorum. Bunu ilk kez itiraf ediyorum, Doru. Ben senin olabilme hayaliyle yaşıyorum. Bir gün senin bana ait olabilme hayalinle..."

Olduk mu? Biz sonunda seninle birbirimizin olabildik mi? Şunu yazarken öyle bir gülümseme oluşuyor ki yüreğimde... Yüzümle değil ben yüreğimle gülüyorum şimdi. Bir insanın varlığı, başka birini bu denli mutlu edebilirmiş, bunu öğrendim.

Sen bana geldiğinden beri ben öyle mutluyum ki...

Doru Demir, sevgilim, ömrümün tek sahibi; birazdan annemlerin kapısını çalacaksın, beni babamdan kendine ömürlük isteyeceksin. Onlarda o senindir, al götür istediğin yere diyecek. Biliyorum, bunları söyleyecekler; çünkü onlar da biliyorlar bundan sonra sen nereye gidersen ardından oraya yürüyeceğimi.

Üzerimde sen olan yeşil renk bir elbise değil de aşkımızı anlatan mavi renk bir elbise var bu defa. Sana hazırlandım aşka hazırlanır gibi. Delicesine heyecanlıyım. Öyle ki, ellerim titriyor, kalbim **Koynunun Güvercini** olup daha sen gelmeden yola çıkıyor ve ulaşıveriyor. Yakalıyor yüreğinden. Öpüyor öpüyor...

Şimdi sen geleceksin diye herkesi heyecanlı bir telaşenin içine sokmuş olabilirim. Anneannem bastonunu sallaya sallaya, "Bir dur artık, otur oturduğun yerde! Milleti de heyecanlandırıyorsun," deyip dursa da ben duracak gibi değilim. Daha fazla kızdırmamak adına onu, annemin mutfağına saklandım, orada yazıyorum şimdi bu satırları.

Bana gelmene çok az kaldı.

Hazırım Doru. Senin olmaya ben çoktan hazırım.

Koynunun Güvercini Erva

4 Ağustos - İzmir

Doru, anneannesinin bastonuna rağmen elini belimdeki yerinden çekmeden bana sarılmaya devam ediyordu. Ellerimi göğsüne koyup onu kendimden uzaklaştırmaya çalıştıysam da bırakmadı, başını Narin Gülendamlar'dan yana çevirip kocaman gülümsedi. Yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi değil de içten, sıcacık bir gülümsemeydi anneannesine bahşettiği.

O bundan etkilendi mi bilmiyorum, ama ben gülerken yanağında oluşan belli belirsiz, çukuru andıran kıvrımda kaldım. Hayranlık yüklü bakışlarım onun bana tekrar dönmesi ile utangaçlığa bırakırken yerini, ondaki daha geniş bir gülümsemeye dönüştü. Gözleri hayran hayran yüzümde dolaşırken yutkundu. Belimde olmayan diğer eli siyah takımının ceketinin cebine uzandı ve içinden kadife küçük bir kutu çıkardı. İkimizin arasına, gözlerimin görebileceği bir hizaya kaldırırken kutuyu, "Senin için," diye fısıldadı dudakları. "Çok bir şey değil ama..."

Antre içeriye giren misafirlerle iyice kalabalıklaşmıştı. Bu yüzden hiç istemese de bakışlarını yüzümden çekmek zorunda kaldı ve içeriye girenlere çevirip, belimdeki kolunu çözdü. "Yalnızken oku," dedi gözleri kaçamak bir bakışla gözlerimle tekrar buluşurken. Elime aldım çabucak kutuyu.

Heyecandan mı bilinmez kalbim küt küt atıyordu. İçinde ne olduğunu bilmiyordum ama takı olduğunu tahmin edebiliyordum. Belki kolye... Tenekeden bir şey bile olsa umursamazdım. Şu an o, onca şeyin arasında beni düşünüp bir hediye almıştı ya, bana dünyaları vermiş gibi hissettirdi.

Kutuyu önüme indirip iki elimle sıkı sıkı tuttum. Titriyordum. İşte bu heyecandı.

Annem Zerrin teyzeyi kucakladıktan sonra, üstün bir çabayla ayakta kalmaya çalıştığı belli olan Dağhan amcaya sarıldı. Babam annemi takip

ederken, teyzem az önce bize baston sallayan Narin Gülendem'in elini öpüyordu.

O da yaşlılığından kaynaklı ayakta zor duruyor gibiydi. Günün özel olması sebebiyle pullu bir yazma vardı ak saçlarının üzerinde. Teyzem onun koluna girip herkesten önce salona geçmesini sağlarken, Zerrin teyze yanıma geldi. O ana kadar durmuş herkesin birbiri ile kucaklaşmasını izliyordum.

"Pek güzel olmuş yine benim güzel kızım," dediğinde Zerrin teyze, bakışları üzerimde, gök mavisi elbisemde dolaştığından, gülümsemeye çalıştım. Lakin heyecanım o kadar baskın geldi ki, daha o sarılmadan bana, ben kollarımı açıp sıkıca sarıldım ona. "Çok heyecanlıyım Zerrin teyze," dedim titreyen sesimle, boyun boşluğuna doğru. Zerrin teyze gülerek çıplak omzumu öptü.

"Normal, olur öyle," dedi sıcacık bir tonlamayla. "Ben bile titriyorum, farkında değil misin?"

Öyleyse bile bunu fark edecek hal yoktu bende. Ondan ayrılmamla bana doğru yaklaşan Dağhan amcanın kollarına çekildim birden. "Güzel gelinim," dedi saçlarımın arasına doğru Dağhan amca. Ne diyeceğimi bilemedim. Sanırım ağlamak üzereydim. "Doru'mun gülümsemesinin sebebi. Bundan sonra benim en değerlimsin, kızımsın. Gümüş'ten farksızsın."

Evet, gözlerim dolmuştu ve bir parça yaş gözlerimden süzülüp çeneme ulaşmıştı artık. Çok heyecanlanmaktandı bu. Şu ana kadar bir aksilik çıkar mı Doru bana gelemes mi, bugün yarım kalır mı diye tedirgin olmuşum. Elimde değildi ki. Onu çok bekleyince kavuşmalar başka oluyordu. Ağlıyordum.

Nasıl anladı bilmiyorum, biz daha ayrılmamışken, "Ağlama ama sen," diye fısıldadı kulağıma Dağhan amca. "Hep gül kızım, gülün..." Babacan hareketlerle salık saçlarımın üzerinden sırtımı okşadı eli. Islak gözlerim o esnada Doru'ya takıldı. Annem ile kucaklaşıyordu ama gözleri bendeydi. Ağlıyorum diye üzülmüştü galiba.

Gülümseyişi daha buruk bir hale bürünürken dudaklarımı araladım, "Mutluluktan," diye fısıldadım dudak kıpırtısından öteye geçmeyen bir kısıklıkta.

Onun dudaklarımı okuyabildiğini biliyordum. Aynı hareketle, "Ağlama," dediğinde dudaklarından okudum.

Başımı salladım Dağhan amcanın omuzunda. Elimle çabucak yaşları sildim yüzümden. Muhtemelen makyajımı biraz mahvetmişim.

Bizimkiler Doru'nun birincil ailesinden biraz ayrı, kenarda duruyordu. Gözlerim Ender'e takıldı. Kocaman gülümsüyordu. Gelin tarafından ziyade damat tarafıydı onlar bugün.

Dağhan amcadan ayrılır ayrılmaz sırayı Doru'nun Erkan amcası ve onun eşi -adının Songül olduğunu yeni öğreniyordum- takip etti. Ben bizimkilerin yanına gitmeye çalışırken arada birileriyle daha sarılıp kucaklaştım ama kim olduklarını çok bilmiyorum.

Ender'in önüne gelmemle bizimkilerden gülüşme sesleri yükseldi. Onlar da heyecanlıydı. Gümüş oğlu Doru'yu kocasının kucağına teslim edip sarılma sırasında sonu tamamlarken, "Çok güzel olmuşsun," dedi Mahir. Kucağında Asaf'ı tutuyordu. Gülru o esnada misafirleri salona buyur etmekle meşguldü.

"Tuzu bol koy," dedi kenardan Yasin. Onu gülerek, Ender takip etti. "İsteddiği kadar koysun, Üsteğmen'im yine de hepsini içer."

İçerdi ya, Ender'e hak vermemek mümkün müydü? Güldüm. "Kıymamam ki," dedim.

"Kıyacaksın," dedi Gümüş gülerek. "Hepimiz kıydık," diye imayla kocasını işaret etti. "Abim koydu onun fincanına. Benim kocamın günahı neydi?"

Sesli güldüm. Bunu bilmiyordum işte. Gözlerim kalabalıkta Doru'yu aradı. Babam onun tokalaşmak için uzattığı elini avuçlarının arasına almış, Doru'ya öğütler veriyor gibi görünüyordu. Ona rağmen Doru'nun gözler yine bendeydi.

"De haydi!" diye şivesi baskın bir ses yükseldi salon tarafından. Narin Gülendam'ın sesiydi bu. "Gelin artık!"

Antredekiler salon tarafına doğru gülüşerek boşalırken, babam Doru'nun elini bırakıp misafirlerini takip etti. Lakin aklına gelmiş gibi duraksayıp döndü ve Doru'nun omzuna elini koydu. "Gel sende. İçeride babanın yanına oturman gerek." Gözlerimiz o an ayrıldı birbirinden. Zorunda kaldık daha doğrusu.

O da diğerleriyle içeriye geçerken bizimkilerde bana şans dileyip ayrıldı yanımdan.

Gülru ve Gümüş ise kollarımdan çekiştirerek beni mutfak tarafına götürdü.

Hemen mi kahve yapmam gerekiyordu? İçeride ne konuşuluyor duyamayacak mıydım ben? Ama merak ederdim!

Hala elimde duran kutuyu hatırladım bir anda. Yalnızken oku demişti. İindekini merak etme durumum baskın geldi ve kızların kolları arasından sıyrıldım. Kutuyu sallayarak, "Doru almış," dedim heyecandan elim ayağım karışmış halde. Siz geçin içeriye. Bende bir bakıp geleyim."

"Yanımızda asaydın," dedi Gülru meraktan ölüyormuş gibi. "Ne almış ki?"

"Yalnız a-" dedi diyecektim ki Gümüş araya girip, "zeldir belki," dedi bana göz kırparak. "Yalnız a sen onu."

Başımı salladım, Gülru'da mecbur kalarak -hiç istemeye istemeye-mutfağa geçen Gümüş' takip etti.

Antrede tek kalınca günün heyecanından hala titremekte olan ellerimle koyu yeşil renkli, kadife kutunun kapağını araladım. En üstte kare şeklinde katlı bir not kağıdı vardı. Notu parmaklarımla arasına aldım. Okumadan önce gözlerim kutunun içinde duran asıl hediyeye takıldı. Bir kolyeydi. Ne altındandı ne de değerli taşlarla çevriliydi ama öyle güzeldi ki.

Notu avucumun arasına parmaklarımla sıkıştırdım ve işaret parmağımın eklem kısmıyla kolyenin üzerine dokundum. İncecik gümüş rengi zincirin -muhtemelen gümüş ya da kararmayan başka bir metalden yapılmıştı-ucunda yağmur damlası kadar ancak büyük olan bir taş takılıydı. Gümüş rengi işlemeli bir birleştirici yardımıyla zincire tutturulmuştu. Kar kadar beyazdı, ama aralarında dumana benzeyen gri dalgalar vardı. Kar beyazı is ile lekelenmişti. Bu her yerde satılan doğal taşlardandı anladığım, fakat ne taşı olduğunu bilmiyordum. Bu kadar güzeline hiçbir yerde denk gelmemiştim. Belki notta yazmıştır diye düşünerek kutuyu kapatıp notu kutunun üzerine aldım.

"Ne altından ne de değerli taşlardan yapılmış. Sever misin bilemedim ama görünce bana seni hatırlattı. Havaalanından bizimkileri alırken karşılaştım bununla. Sana benziyor dedim ama biraz sana biraz bana benziyor Erva. Erva'nın içine saklanmış bana. Kar kadar beyazsın sen. Bense bir duman kadar gri. Sana karışınca böyle görünüyorum. Takar mısın bilmiyorum ama en azından bir kere boynunda görmeyi umuyorum."

Burnumu çekip gözlerimi not kağıdından zorlukla ayırdım. Yazdıkları devam ediyordu ama bir durmaya ihtiyacım vardı. Yoksa zaten mahvolmuş makyajım iyice perişan olacaktı. Boş antrede kendi etrafımda döndüm

birkaç kez. Derin derin nefesler aldım verdim. Notun devamını okumadan önce kutuyu açtım, kolyeyi çıkardım.

Ellerim hala titriyor olduğundan, zorlanarak da olsa kolyeyi saçlarımın arasından geçirip boynuma takmayı başardım. "Deli misin sen. Senden gelen şeyi nasıl takmam ben Doru," diye mırıldanıp duruyordum kendi kendime. Bir yandan da nemli gözlerime rağmen gülümsüyordum.

Geçen sürede notun devamını okumak için sabırsızlanarak tekrar araladım kâğıdı.

"Pencereyi kapama. Gök dolabilir içeri. Sen neyi görebilirsin? Islak bir bulutun ağışını mı? Pencereyi kapama. Kuş dolabilir içeri. Sen neyi taşıyabilirsin? Kırık bir dalın yükünü mü?"

Dudaklarım kocaman aralandı. Şaşkınlıktandı elbette. Bu, Arkadaş Zekai Özger'in günlüğüme de yazdığım ve en sevdiğim şiiri olduğunu altını çize çize belirttiğim şiiriydi. Bir gün ondan gelecek bir not kağıdının arasına ilıştırileceğini tahmin edemezdim elbette. Kim ederdi ki?

"Pencereyi aç.

Soluğun çıksın dışarı.

Sen büyütmedin mi ciğerinde onu?

Kokusu hayatı yıkasın diye...

Pencereyi aç.

Sesin sarsın dünyayı.

Duyulur elbet ta ötelerden.

Yürek kendini tanır..."

Sessizce mırıldanırken şiiri zihnimde Doru'nun sesiyle tekrarlanıyordu. Bu müthiş bir şeydi. Şiirin sonuna yine kendinden bir şeyler ilıştirmişti.

"Sen sessizce duyurdun bana sesini. Pencerenin önünde oturup bizi hayal ederek, içinden seslenerek ve beni sevmekten vazgeçmeyerek. Güvercin olup koynuma konarak..."

Şiir sevmeyen şu adama şiir sevdirdin sen. Şiirde diyor ya: Sesin sarsın dünyayı, duyulur elbet ta ötelerden... Duydum Erva. Yürek tanıdı seni. Hep seni aradığını anladı.

Ve kızma, ama ben hala senin günlüğünü okuyorum her gece. Ayrı yerlerde uyuyup uyanıyoruz ama ben seninle koyuyorum başımı yastığa. Çok kısa zamanda böyle sevmek mümkünmüş. Sevmek ise... Çok başkaymış.

Bana ödül gibi geldin. İyi ki geldin koynumun güvercini."

Notu kutunun içine katlayıp özenle kaldırırken havayla doldurdum ciğerlerimi. Okurken nefesimi tutmuştum çünkü. Gözlerim nemliydi ve ağlamamak için kendimi zor tutuyordum hala. Antrenin kapıya yakın tarafında duran vestiyere doğru yürüdüm. Boy aynasından yüzümü, makyajımın ne durumda olduğunu kontrol ettim. Düşündüğüm kadar çok bir şey yoktu. Rimelim belli belirsiz gözlerimin altına akmıştı. Parmaklarımla makyajımı bozmadan temizledim ve aksime derin bir nefes eşliğinde kocaman gülümsedim.

O esnada Asude abla içeridekilere kahvelerini nasıl içeceklerini sormuş, antreye çıkmıştı. Teyzem içeriden sesleniyordu. "Bora'nın ki de şekersiz olsun Asude. Sen bakma ona." Muhtemelen eniştem bir şeker hastası olduğunu yine unutmuş gibi yapıyordu. Asude abla içeriye doğru başını salladı kapı ağzından. Sonra bakışları beni fark etmesi ile olduğum tarafa çevrildi.

İyi misin dercesine bakıyordu yüzüme. Başımı salladım ona. O kapının önünden ayrılmadan önce yanına yürüdüm çabucak. Fırsattan istifade Doru'yu görmek istiyordum. Elimi Asude ablanın kolunun üzerine koyup, "Kahvelerde yardım edersin değil mi bana?" diye sordum. Göz ucuyla da içeriye şöyle bir baktım.

Doru babasının yanında oturuyordu. Muhtemelen o da çok heyecanlıydı. Bacağının birini fark ettirmeden ağır ağır sallıyordu. Birbirine paralel bir şekilde hafif ayırık olan bacaklarının arasında duran elleri birbirine bağlıydı ve bakışları anneannem ve dedem arasında mekik dokuyordu.

Dedem konuşulacak konu olsun diye kendine yine eski görev zamanlarından kalma anılarını seçmişti. Bu, tanısın tanımasın herkese hep yapığı şeydi. Artık elden ayaktan düştüğünden ve çok sevdiği askerlik mesleğini arkasında bıraktığından, anılarını birilerine anlatmak en büyük zevkiydi.

Odadakilerin büyük bir kısmı asker ya da asker eşi olduğundan onun anlattıkları kimseyi sıkıyor gibi görünmüyordu. Beni bile sıkımadı çocukken. Belli belirsiz gülümsedim dedemin konuşurken elini kolunu hararetli hararetli sallayışlarına. Anneannem kolundan çekistiriyordu çaktırmadan. Artık dursun da damadı, yani babam da iki laf edebilsin diye.

Doru'nun diğer yanında Mahir oturuyordu. Kucağında ise oğlu Asaf vardı. Bizimkiler pencere kenarındaki koltuklara geçmişti. Yine diğerlerinden ayrı duruyorlardı yani. Saygılarından böyle yapıyorlardı ama

bu artık bana dokunuyordu. Onlarda ailemdendi. Aramızda yoktu öyle ayrı gayrı.

"Sen kahve konusunda yardım istemezdin. Hala heyecanlı mısın?" diye sorunca Asude abla, son kez Doru'dan tarafa çevirdim bakışlarımı. Gömleği sonuna kadar ilikliydi ve siyah, mat bir kravat takıyordu bu akşam. Eli oraya kayıp kravatını biraz gevşetmek için çekiştirirken gözleri benimkileri buldu.

O kaldı, ben onda kaldım.

"Heyecanlıydım ama şimdi geçti," diye mırıldandım kendi kendime usulca. Asude abla, "Hadi mutfağa geçelim o zaman kuzum. Annen de ayaklanır birazdan. Yapalım bir an önce kahveleri," deyince, başımı salladım ama gözlerimi ondan çekmedim. Elim onunki kravatındayken kolyeme kaydı. Parmaklarım ucuna dokunup arasında çevirirken, "*Seni seviyorum*," diye fısıldadım yine dudak kıpırtısından öte geçmeyen bir sessizlikte.

Güldü, aynını tekrarlayacak halde olmadığından bu defa yalnızca güldü. Bakışları ağır ağır parmaklarımın arasında tuttuğum kolyeye indi sonra hızla yüzüme çıktı. Dudakları dişlerinin arsında belli belirsiz ezilince beni bir ateş bastı. Elimi yüzüme sallaya sallaya ona arkamı döndüm.

"Asude abla," dedim birden yükselir bir sesle. "Ne duruyoruz. Hadi gidip yapalım şu kahveleri."

"Bende onu diyorum ya," dedi ve mutfağa doğru yöneldi. Peşine takıldım ama aklım hala salonda olanlarda ve ondaydı.

*

"Dök dök, bol dök tuzu," diyerek elime vurunca Gümüş, elimdeki tuzluk kapağının da tamamen açık olmasından, hepten fincanın içine boşalıverdi. Gözlerim irileşti anında. "Ben hayatta içirmem bunu ona!" diye cırladım. Fincanı elime alıp lavaboya dökecektim ki, Gümüş elime yapıştı. "Olmaz," diye itiraz etti ve fincanı elimde alıp altlığına yerleştirdi. Tepside, diğerlerinin yanına koydu.

Onunki belli olsun diye de herkesin fincanının altlıklarına yalnızca bitter çikolata koyarken Doru'nunkinin yanına hem beyaz hem siyah çikolata bıraktı.

"Ondan alınacak bir intikamım var benim. Gün bu gündür," dedi ve işaret parmağıyla çikolataları işaret etti. "Sonrasında ihtiyacı olur belki," diyerek güldü. Suratına baka baka, "Dua etsin ki suyuna da tuz koymuyorum," diye ekledi.

"Yazık," dedim düşmüş bir suratla. "Çok fazla bu Gümüş-"

"Konuşturmadı beni!" Tepsiyi alıp elime tutuşturdu. "Benim beyime de yazıktı. Geçtik bunları gelin hanım. Kızarsa sana, bana gönder onu."

"Kızmaz ki," dedi kenardan Gülru. Tezgâha yaslanmış Doru'ların getirdiği çikolata kutusunun dibini görmeye çalışır gibi yiyip duruyordu. Ağzı dolu, yemekte zorlanır halde elini havada şöyle bir salladı, "O kıyamaz Erva'sına. Olan midesine olacak. Eminim hepsini içer," dedi.

"İçer ya," dedim yalvarır gibi Gümüş'e çevirirken bakışlarımı. Vazgeçsin istiyordum.

Hiç umurunda olmadı. Üstüne, "Gözüm üstünde Erva," dedi tehdit eder gibi. İki parmağıyla gözlerini işaret etti. "O fincan abime gidecek. Yoksa anında müdahale ederim vallahi."

Aklımdan geçmemiş değildi bu. Ama bu kız deli mi deliydi. Gelir kime verdimsem alır fincanı ve yine Doru'nun eline tutuştururdu.

Oflaya puflaya döndüm ve elimde tepsiyle mutfaktan çıktım. Gülru'da o esnada hazırladığımız ikinci tepsiyi kaptı ve ikisi de peşime takıldı.

İçeridekiler oldukça kalabalık olunca, kahveleri tek başıma dağıtmam mümkün olmayacaktı. Daha öyle büyük bir tepsi, bildiğim kadarıyla icat edilmemişti. Eğer edilmişse de benim kollarımda şu an onu taşıyacak derman yoktu.

Annem antredeydi o sırada. Muhtemelen bizi kontrole geliyordu. Elimde tepsiyle beni görünce heyecanla sıırttı. "Oy, yavrumun güzelliği," dedi fısıldar gibi. Aceleyle belli belirsiz, nazar duası okudu, üfledi. Gülesim geldi haline ama elimdeki tepsinin doluluğundan sebep tuttum kendimi. Hem Doru'nun kahvesindeydi hala aklım. "Önce büyüklerinden başla yavrum," diye uyarısını da yaptıktan sonra benden önce koştura koştura içeriye girdi.

Salon kapısından girer girmez tüm bakışlar üzerimde toplandı. Tepsiye bakmadan, önce büyüklerimden başlayarak dağıtmaya başladım. Narin Gülendamlarımızdaki en büyüktü. Önce yazmasını düzeltti sonra kahveleri okudu belli belirsiz ve fincanını eline aldı. Ben geri çekilirken bakışları alıcı gözle beni inceliyordu. Garipsemedim çünkü onunla yeni tanışıyoruz. Böyle incelemesi normaldi.

Daha sonra ananeme ve dedeme tuttum tepsiyi. Tabii, bu esnada benim dizlerimde titremeye başladı. Neden olduğunu hiç bilmiyordum, çünkü artık o kadar da heyecanlı değildim. Ya da heyecanlıydım. Of, bilmiyorum.

Doru'nun ailesinden sonra babam ve annem aldı kahvesini. Annem sürekli gülümseyip duruyordu. Teyzemin hali de ondan farklı değildi. Şu halleriyle bana pek yardımcı olmuyorlardı.

Onlar güldükçe beni bir heyecan sarıyordu. Salondaki herkes Gülru'nun da yardımı ile kahvesini alınca geriye benim zavallı sevgilim kalmıştı. Doru içeceği kahvenin tuzluluk oranından habersiz gözlerimin içine bakıyordu.

Salona girdiğimden beri daha çok heyecanlanmayayım diye bir onun yüzüne bakmaktan sakınmışım. Önüne gelmemle, önce beni şöyle bir süzdü, sonra bir fısıltı gibi, "Eline sağlık koynu..." koynumun güvercinini diyecekti muhtemelen ama ortamın müsait olmadığını fark edince yarım bıraktı sözlerini. Dudak kıvrımları hafifçe yükselirken benim bakışlarım oradaydı. Tam şu anda yanaklarım alev alev yanıyordu ve muhtemelen kıpkırmızı kesilmiştim. İnsafsız ne kadar da ağırdan alıyordu. Beni önünde tutmak için yapıyordu, emindim bundan.

Ağır ağır uzandı ve fincanı tepside kendine doğru sürükleyip eline aldı. İçme diyesim geldi ama yapamadım.

"Sen de Yaren'in yanına otur kızım," diye seslendi Narin Büyükanne. Yaren'in kim olduğunu bilmiyordum. Odada yabancı olan birkaç kişide dolaştırdım gözlerimi. Yanı boş olan genç kızı diyordu galiba. Güzel bir kızdı. Benim yaşlarımda, esmer güzeliydi. "Yaren'de torunum olur benim. Küçük kızım Zerda'nın kızı. O katılamadı bugün bize."

Muhtemelen kapıda onunla da kucaklaşmıştık ama hiç hatırlamıyordum ki. Tepsiyi önümde tutup salonun karşısına, onun yanındaki boş sandalyeye doğru yürüdüm. Otururken tepsiyi de dizlerime aldım. Gülru'da aynı benim gibi yapmış, kendine kocasının yanında yer bulmuştu. Gümüş ise baş suçlu gibi parmaklarını kemirir vaziyette kocasının yanından Doru'yu izliyordu.

Ah, o yok muydu? Az sonra onun yüzünden Doru ne hale gelecekti? "Heyecanlı mısın?" diye sordu yanımdan Yaren, denen kız.

İlgim ona kayarken fısıldar gibi, "Nasıl olmayayım ki?" dedim gülerek.

"Doru'da öyle gibi. Ne kadar süredir birlikteydiniz siz?" Muhtemelen heyecanımı almak için konuşturmaya çalışıyordu beni ama ben pek konuşacak halde değildim. Dudaklarımı büktüm. "Sana sonra detaylıca anlatsam olur mu?" dedim geçiştirmeye çalışır gibi. "Pek konuşacak halde değilim de."

"Anlıyorum," dedi ve güldü. "Kimse bir şey demedi de. Ondan sordum ben. Merakımdan yani. Doru malum, ağzından laf almak ne mümkün."

Dudaklarımı büktüm. Tam o sırada dedem, "Doru oğlum," diye seslendi. "Bak bakalım kahvenin tadına. Kızımız güzel yapabilmiş mi?" diye sordu dümdüz. O an fark ettim herkesin bakışlarının Doru'nun fincanında olduğunu. İstemeye başlamak için kahveden ilk yudumunu almasını bekliyorlardı. *Zavallı sevgilim benim.*

Doru bakışları gözlerime çevrilirken, fincanını dudak hizasına yaklaştırdı. Ben ona kilitlenmiş haldeydim. Fincanı dudaklarına değdiğinde nefesimi tuttum. nce bir küçük yudum aldı. Sonra tereddütsüz, ikinci bir yudumda sıcak kahveyi kafasına dikti. Dizlerimde duran ellerim tepsinin kenarlarını kavradı. Suyunu kontrol ettim hemen. nndeki sehpa da hazır duruyordu.

İfadesi en küçük değişmeden boşalan fincanını altına bırakıp, ağzına beyaz çikolatayı attı. Dudak kıvrımları yükselirken diğerleri ondan bir şey söylemesi için beklediğinden, "Elinin değdiğinin kötü olması mümkün mü?" dedi ve ben tuttuğum nefesi serbest bıraktım ama kalbim gümbür gümbür atmaya başlamıştı bu defa.

Suyunu içmemişti. Yerimden kalkıp suyunu ona ben iirecektim neredeyse, anlamış gibi kaşlarını kaldırdı bana. İ der gibi bardağı işaret ettim. Gülümseyişi yüzünde genişledi. Hayır dercesine minik bir hareketle kafa salladı.

"Eveet," diye yükseldi Dağhan Amca'nın sesi olduğundan daha güçlü çıkararak. "Ziyaretimizin nedenine gelelim-"

"Sen dur," dedi Narin byknne ve damadını bastonunu yere vurarak susturdu.

"nce ben bir iki bir şey diyeyim."

Babam anlayışla başını salladı. Dağhan amcada onu takip etti.

"Gönül isterdi ki sizinle daha önce tanışalım, kaynaşalım ama böyle si kismetmiş," diyerek söze başladı Narin Glendm. Sesi sert çıkıyordu ama galiba onun normali buydu. Sert bir mizacı vardı kadının. "Geldiğimiz ilk andan güzel karşıladınız bizi. Tanıdık, sevdik," dedi kendi ailesinin bireylerinde onaylasın diye gözlerini dolaştırarak. Hepsi hafifçe başını sallayınca, "Aile olmaya fazlası gerek, hepimiz biliyoruz ama burada iş bize değil gençlere düşüyor," diye devam etti. "Onlar ne kadar güzel aile olabilirse biz de birbirimize o kadar yakın olabiliriz."

"yle," diyerek onu onayladı anneannem. "Erva'm ılımlı, yapıcı kızdır. Bağlar hepimizi birbirimize." *Canım Anneannem benim.*

"İnşallah," dedi Narin Gülendamlar, temenniden çok öyle ummak istiyorum dercesine. Bunu garipsesem de çok belli etmedim.

"Damadımın hayali hep Doru'yu evlendirmek, aile kurduğuna şahit olmaktı. Bugün bu hayalini gerçekleştirecek inşallah." Her inşallah dediğinde öyle olmaz ama olsun dercesine bir ima sezinliyordum nedense. Galiba kuruntu yapmaya başlamıştım. *Bu heyecan ne garip şeydi.*

"Annem," diyerek kadının sözlerini böldü Dağhan amca. "Bunu zaman gösterecek bize. Bizim onlara inancımız tam."

"Öyle," diyerek koltuğuna yaslandı Narin Gülendamlar. Bastonunu bacaklarının arasına alıp işlemeli iri ahşap topuzunun üzerinde ellerini birleştirdi. Bir kez daha inşallah diyecek diye düşünürken ben beklediğim gibi, "İnşallah," dedi. Gülmemek için dudaklarımı dişledim.

"Lafı fazla uzatmaya lüzum yok diye düşünüyorum," diyerek kaldığı yerden devam ederken Dağhan amca, Doru ile birbirimize bakıyorduk.

Galiba bu gece üzerimden hiç çekmemişti bakışlarını. Bu, kendimi daha güvende hissetmeme neden oluyordu. Farklı bir güven duygusuydu bu. Sonunda onun olacağımı bilmenin verdiği bir güven...

"Evlatlarımız birbirini görmüş, beğenmiş..." *Hem de ne beğenmek. Uğruna ölecek kadar aşığım oğlunuza Dağhan amca.* Doru sırttı. Hiç saklama gereği duymadan. Aklımı mı okuyordu tam şu anda yoksa benzer şeyleri o da mı düşünüyordu? Bir kez daha dudaklarımı kemirdim.

"Bize istemek, onlara kuracakları yuvada önderlik etmek düştü..." Evimizin henüz neresi olacağı belli değildi ama ben bu adamın koynunun güverciniydim. Bir evim olmasa da sonuna kadar orada yaşar giderdim.

"Allah'ın emri Peygamberimizin kavli ile Erva kızınızı, oğlumuz Doru'ya istiyoruz," dedi ama bunu söylerken hem dedemin hem de babamın gözlerine baktı rıza ister gibi Dağhan amca. Bayılıyordum bu adama. Öyle ince düşünceliydi ki.

Dedem davranışından hoşlanmış gibi, vakur bir tebessümle babama çevirdi başını, "Kız senin, sen verdim de de rahatlayalım," dedi gülerek. Rızasını da sözlerinin içine saklamıştı aslında.

Babam bundan dolayı gülerek elinde yarılanan fincanını önündeki sehpaıa bıraktı. Koltuğunda dikleşip Doru'da dolaştırdı gözlerini. "Albayındım seni evlat bildim kendime. Canımı canından ileri koyup yanımda durdun hep," dedi. Ah, kalbim acıyordu benim şimdi babamı böyle konuşurken dinleyince. Ağlayacak oldu gözlerim. Dolan bakışlarımı ikisi arasında dolaştırdım durdum.

Öncesinde sürekli gülen annem de teyzem de ağlıyordu sessiz sessiz. "Bir gün çıka geldin ve ben kızınıza talibim dedin." Şaşkınca belirginleşti gözlerim. Doru da sabitlenirken bakışlarım, "Ben ciddi düşünmeden kimsenin kapısını çalmam dedin daha ilk anda. Ne sevgili olacağım onunla dedin ne de..." Babam sesini temizlemek için elini havada sallayıp nemlenen gözlerini bir süreliğine önüne indirdi. Baktığı yerden konuşmaya devam ederek, "Ciddi olduğunu ilk anda hissettirdin, dile getirdin bana. Böyle mertçe bir davranışın karşısında kimse duramazdı. Ne dedim hatırlıyor musun?" diye sordu bakışlarını Doru'ya doğru çevirerek.

Doru kafasını salladı. "Maviyi bulduysa Erva, bize söz düşmez dediniz Albay'ım. Bana onu canımdan ileri koruyacağıma, sayacağıma dair söz aldınız." diye oldukça saygılı bir ses tonuyla cevapladı babamı. Ben sözlerinin son kısmını daha şimdi işitiyordum. Aslında başını da yeni öğreniyordum. Doru resmen öncesinde istemişti beni babamdan.

Babam başını salladı gülerek. "Hah, işte," dedi eli onu -daha çok verdiği cevabı- işaret ederken. "Bende şimdi o gün senden aldığım sözle, bugün Albay'ın değil baban olmak istiyorum," dedi.

Babam son sözlerini Dağhan amcaya bakarak dillendirdi. "Benim oğlunuza evladım kadar güvenim tamdır. Bu sebepten, kızımı gözüm kapalı ona emanet ediyorum. Erva'mı, gözümün tek çiçeğini Doru'ya verdim gitti."

Tuzlu kahvenin sahibi Gümüş ağlıyordu, ben yine ağlayacak olmuştum. Ananemin bile gözleri yaşlıydı.

Zerrin teyze hıçkırdığında herkesi gözü yaşlı kahkahalar sardı.

Hep birlikte ayağa kalktık. Babam Doru'ya sıkıca sarılırken ben de doğruca Zerrin teyzemin yanına gittim. Ağlamasın diye sıkıca sarıldım.

Ufacık boyuna rağmen beni sardı sarmaladı hemen kollarıyla. "Anne demezsen bana bundan sonra, vallahi darılırım," dedi ağlamaklı sesiyle gülerek. O gülünce ben de güldüm.

"Hadi yüzükler o vakit," dedi anneannem koltuğundan annemin desteği ile kalkarken. Gülru ayaklanıp öncesinde hazırladığımız yüzük tepsisini getirdi. Yüzüklerimizi öncesinde ona teslim etmiştik ve mavi, küçük çiçeklerle süslenen tepsi onun eseri idi.

Ailem benden tarafa geçerken, Demir ailesi Doru'nun diğer yanına doğru sıralandı.

"Tepsiyi bekar olan biri tutsun," dedi kenardan Narin Gülendam. "Yaren!" diye seslendi hemen. Yaren kalabalığın arasından geçip yanımıza

geldi ve tepsiyi Gülru'dan devraldı. Şu yaptığı biraz emrivaki olarak gerçekleştiğinden pek memnun değil gibiydi halinden.

Benim yanıma geçmek yerine tepsiyle Doru'nun tarafına geçti. Yüzüklerimize bağlı kırmızı kurdeleyi Doru'nun babası kesecekti.

Ayaklarımda topuklu ayakkabılar olmasına rağmen hala Doru'nun boyuna erişebilmiş değildim. Yakınına bile yaklaşamamıştım. Başımı biraz geriye atıp ona baktım şöyle bir. O kadar yakın duruyorduk ki -tüm gün uzak kalınca şu halimiz çok yakın gelmişti- ne iyi gelmişti böyle olmak. Onun kolu benim koluma değiyordu. Elinin tersi benim elimin tersine temas ediyordu. Bir anlığına dayanamıyormuş gibi elini avucunun içine aldı. Sıktı ve sıcaklığını hissettim. Yanımda olduğunu, bundan sonra hep yanımda olacağını.

"Ellerinizi uzatın çocuklar," dedi annem kenardan. O öyle söyleyince parmaklarımı onun elinin arasından ayırmak zorunda kaldım. Dağhan amcaya doğru uzattım elimi. Aynını Doru'da yaptı.

"Konuşmalarda çok iyi değilimdir," dedi Dağhan amca bize bakıp gülerken. "Tek bir şey söyleyebilirim size. Bunu benim babam da Zerrin ile nişanımızda söylemişti ve biz o günden sonra hiç ayrılmadık."

"Mütemmim," dedi kelimeyi vurgulayarak. "Tamam eden, bütünleyen demek Arapçada. Babam Alimdi. Arapçayı da çok iyi konuşurdu." Karısına baktı şöyle bir hatırlıyor mu diye kontrol eder gibi. Zerrin teyze gülerek başını sallayınca bize dönüp devam etti. "Cüz," dedi yine aynı vurgulayıcı sesiyle. "Parça demek... Siz bundan sonra birbirinizin Mütemmim Cüzü, bütünleyeni, tamam edeni, ayrılmaz parçası olun evlatlarım."

Ben hayatımda işitip işitebileceğim en güzel duayı duymuştum şu an. Öyle güzeldi ki anlamı. Dağhan amca yüzüklerimizi takarken Doru'ya çevirdim gözlerimi. O bundan sonra benim tamam eden parçamdı. Olmayınca eksik olan yanımdı. Ben ise bundan sonra ona her şeydim. Kurdele kesildi. Birbirinden ayrıldı ama biz bir bütünün iki parçasıydık bundan sonra.

*

Herkesten önce çıktım kapıya. Ardımdan Gülru ve Gümüş gelirken Yaren'de peşimize takılmıştı. Nişanı kutlamaya gidecektik. Neresi olacağına yola çıkınca karar verecektik, çünkü bu bir anda alınmış bir karardı. Ender, "Hadi kutlayalım şu nişanı," deyince herkesin aklına yatmıştı. Doru içeride ailem ile vedalaşıyordu.

Elbisemi değiştirmiştim. şimdi üzerimde koyu yeşil, ince ip askılı, kalçamın hemen altında biten bir elbise vardı.

Elbise saten olduğundan etekleri uçuş uçuştu. Normalde benim böyle bir şey giyiniyor olmamam gerekirdi ama plan aniden gelişince ve ailemin evinde giyebileceğim tek elbise de bu olunca mecbur kalmıştım.

Bana kalsa yine bir kot pantolon çekecektim altına ama ne Gülrü ne Gümüş müsaade etmişti. "Öyleyse nişan elbisemle geleyim," demiştim ama o da fazla dar ve oturup kalkması rahatsız olduğundan pek uygun düşmemişti. Tüm gece nefes almadan oturmak istemiyordum.

Doru şu halimi görmemişti. Ben ailesiyle öncesinde vedalaşıp üst kata çıktığımdan, sonrasında da direkt kapıya attığımdan kendimi henüz tesadüf edememiştik onunla.

Muhtemelen kızacaktı. Muhtemeleni falan yoktu aslında bu işin, kesin kızacaktı.

Yanımda olacağını, dizinin dibinden ayrılmayacağımı söylersem ikna ederim diye düşünüyordum. Zaten ben bunu yapmaya baştan gönüllüydüm. Kim nasıl eğleniyorsa eğlensindi. Ben onun omzuna başımı yaslayıp, yerimden hiç kalkmadan öylece kalmak istiyordum. Çok özlemiştim ona doya doya sarılmayı.

"Erva Hanım!" diye seslendi biri karanlık güvenlik kulübesinin olduğu taraftan. Bizim Ali adındaki güvenlikti bu. Bir fenerin ışığı düştü önüme. "Kapıda bir oğlan var. Size çiçek getirmiş. İçeriye alayım mı?"

"Kim ki bu saatte?" dedi Gülrü kendi kendine konuşur gibi kolundaki saati kontrol ederken. "Saat 23:00. Bu saatte çiçek mi olurmuş?" diye söylendikten sonra, "Almayın içeriye!" diye bağırdı güvenlik görevlisine. "Ne getirdiyse size versin."

Ali'den hemen geri cevap geldi. Karanlıkta zar zor görüyordum yüzünü. "Sahibine teslim etmeden kimseye veremem diyor."

"Doru'yu çağıralım," dedi Gümüş arkamdan. "Ya tehlike falan varsa şimdi kapıda. İşkillendim ben."

Gümüş ile olup biten her şeyi konuşmuştuk. Öncesinde Gülrü'da ona olanları anlattığından Ceylin meselesinden haberdardı. Sesindeki panik bu yüzdendi.

Başımı salladığım sıra bizimkilerin adım sesleri ve gülüşmeleri yankılandı arkamızdan.

Hepimizden önce korku dolu bir sesle Yaren atıldı Doru'nun önüne. "Kapıda biri varmış Doru," dedi. "Çiçek mi ne getirmiş. Biz kız başımıza

bakmayalım dedik."

Doru benden tarafa çevirdi gözlerini önce. Sonra fırladı yerinden. "Yankı ise siktim belasını bu defa!" diye söyleniyordu. Ardına takılacak oldum, elini arkasına atıp kaşlarını kaldırarak baktı yüzüme. "Kal orada! Gelme!"

Topuklu ayakkabılarım onun sert sesiyle duraksadı hemen taş zeminde. Diğerleri de Doru'nun peşine takıldı.

Birkaç dakika sonra kapının önünde Doru'nun küfür ve tehdit dolu sesleri yükseliyordu. "Kim verdi sana lan bunu! Söyle yoksa sikeceğim şimdi evveliyatını!" Kapının olduğu taraf karanlık olduğundan bir şey göremiyordum. Beni bir korku sarmıştı.

"Vallahi bilmiyorum abi," dedi ince sesli bir oğlan çocuğu. Korktuğundan sesi böyle çıkıyordu muhtemelen. Kadir'in sesi yükseldi ardına. "Oğlum seni böyle kim gönderdi lan buraya!"

Doru kal yerinde demişti ama artık duracak gibi değildim. Umursamadan güvenlik tarafına doğru koştum. Kızlar da benimle aynı düşünüyorlar ki, peşime takıldılar.

Yaklaştıkça Doru'nun 17, 18 yaşlarında gibi görünen oğlan çocuğunu tartakladığını gördüm. Az önce bahsi geçen not Yasin'in elindeydi. Yerde de kırılmış bir fesleğen saksısı vardı. Notu da çiçeği de kimin gönderdiği apaçık gözlerimin önündeydi şimdi. Ceylin!

Yasin'in yanına varıp burnumdan solur halde, "Ver şunu!" diyerek çekip aldım kâğıdı elinden.

El yazısıyla yazılmıştı ama yazı Ceylin'e ait değildi. Oğlan ağlamaklı bir sesle, "Abi patrona telefonla iletmişler bu notu!" diyordu. "Çok para vermişler, paragözdür bizim patron. Fesleğen satmamasına rağmen hemen buldurttu, notu da kendi hazırladı. Ben yeminle bilmiyorum! Yalnızca aracıyım."

"Karanlıkta olan benim, sense gün gibi aydınlıksın? Saklanan benim, olduğum yerde ışıkları kapattılar diye seni görmüyorum mu sandın? Ölü olan benim canım! Sense, mutlu olmaya çalışan canavarın tekisin! ONU SEN ÖLDÜRDÜN! Bugün mutlusun diye peşini bırakır mıyım sandın? Ben her yerdeyim."

İçim ürperirken yazıyı zar zor, başa döne döne okuyabildim. "ONU SEN ÖLDÜRDÜN! Bugün mutlusun diye peşini bırakır mıyım sandın? Ben her yerdeyim." Mahir o esnada Doru'yu çocuktan ayırmaya çalışıyordu. Ender silahını çıkarmış gözleri ile döne döne etrafı tarıyordu. Yasin ise çoktan sokağı turlamaya başlamıştı.

Doru çocuğu bıraktı ama hemen telefonunu çıkardı cebinden. Bir yandan da, "İçeridekilere söylemiyorsunuz bunu!" diyerek küfürler savurdu. "Kimsenin morali bozulmayacak bu akşam. Canını sıkan varsa olana, gelmesin!"

Benden tarafa çevirdi bakışlarını. Telefonunda arama tuşuna basıp kulağına götürürken hızlı adımlarla yanıma geldi. Kolunu açıp beni göğsüne çekti. Başımın arkasını avucunun arasına alırken yanağım göğsünün üzerinde yer buldu. Sakinleşmeye çalışır gibi huzursuz, titrek bir soluk koyuverdi. "Ervaların evinin etrafını arayın hemen," diye sıralıyordu sözlerini durmadan duraksamadan telefondakine.

"Kimliği belirsiz, tehdit içeren bir not gönderildi. Sabaha çıkmadan kimin gönderdiğini, araçlarını listelemenizi istiyorum," dedi ve ses tonunu daha sakın bir hale büründürerek, "Biz buradan Sancak'a gidiyoruz. Lokal'e. Bir ekip önden gelsin, bizi takip edecek."

Telefonu kapattığında, titreyen sesimle, "Doru," dedim. "Kalmadı tadım tuzum. Gitmesek mi?" Sesimin titreyişi korktuğumdan değildi. O yanımdayken ben korkmuyordum artık kimseden. Ama huzursuz olmuştum bir kez. Eğlenecek hal falan kalmamıştı bende.

"Şşşt," dedi başımın arkasını okşarken. "Yok moral bozmak. Bu gece bizim gecemiz Erva. Onun amacı da bu. Bizi huzursuz etmek."

Haklıydı belki ama toparlayamıyordum kendimi. Kollarımı beline dolayıp sıkıca sarıldım. Yüzümü göğsüne, en korunaklı gördüğüm yere gömdüm. Telefonunu cebine kaldırıp beni iyice kendine çekti ve başımın üzerine dudaklarını bastırdı. Oraya, "Bugün bizim," dedi daha vurgulu bir şekilde. Sen gönlünce eğleneceksin, ben de eğlendiğini görüp mutlu olacağım," diye ekledi, saçlarını öptü, kokladı. Yüzünün yanı başımın üzerine yaslanırken, "Söz mü Erva'm?" diye sordu.

"Söz," dedim. Ben de o ben huzursuz oluyorum diye bunu kafasına takmasını istemiyordum.

Beş dakika sonra bir ekip arabası kapımızın önündeydi. Diğeri de onun peşi sıra gelmişti. Çocuğu sorgulamak için göz altına alırlarken, diğeri bizim arabaların ardına takıldı.

On dakika sonra geldiğimiz yer lojmanımıza çok yakın olan ama benim içine ilk kez girme fırsatımın olduğu askeri bir lokaldi. Eğlence kulübü ile, lüks bir restoran arasında kafamda gidip gelecek bir mekandı. İçerisi oldukça loştı ve mavi beyaz ışık topları ile aydınlatılıyordu. Işık sürekli

hareket ediyordu ve en az yüz büyük masanın yakınlarında dolaşıp duruyordu. Yine de içeriyi loşluktan çıkarmıyordu bu ışıklar.

İçeride hareketli, Fransızca bir müzik salınıyordu. Adını ya da söyleyeni bilmiyordum ama eğlenceli bir ritmi vardı. Burası için galiba nezih bir eğlence kulübü diyebilirdim.

Mahir yoldayken arayıp bir yer ayırtmıştı bizim için. Çok kalabalık değildi ama garsonlar ilerleyen saatlerde dolup taşacağını söylüyordu. Elbette asker ailesi ve yakınlarıyla. Çünkü buraya sadece askeri personel ve aileleri girip çıkabiliyordu.

Doru'nun yine de güvenliği elden bırakmak istemediği için bizi buraya getirdiğini anlamak zor değildi. Dokuz kişiydik ama bizi on iki kişilik bir locaya aldılar. Masalar altı kişilik olduğundan sığamayacak kadar çoktuk. Deri oval koltuğun ortasında alçak boy büyük bir sehpa duruyordu. Daha oturur oturmaz ürerini alkollü alkolsüz içecek ve atıştırmalık ikramları ile donatmaya başlamışlardı. Hep mi böyle diye sorgularken, "Önden ayarlattım ben," dedi Ender. "Ben akıl ettim ama," dedi Yasin, ona yan bir bakış atarken. İster istemez gülümsedim.

Doru elini belime atıp beni iyice kendi yanına aldı. Omzumu sararken kolu başım en sevdiğim yere, göğsüne yaslandı. "Elbiseni fark etmedim sanma," dedi yumuşak bir sesle kulağıma doğru.

Başımı göğsünün üzerinde kaydırıp geriye attım. "Vallahi giyilebilecek tek elbisem buydu-" diye açıklayacaktım ki dudakları alnıma sürtündü. Öperken, "Yakışmış," dedi sırttım. Bunu beklemiyordum ben Doru Demir'den. Sayar, sıralar sanmıştım ama galiba yanılmıştım. "Yanımda olduğun sürece, sorun yok."

Güldüm göğsü sallandı. Öyle olunca o da güldü. "Normalde hala rızan yok yani?"

"Rıza demeyelim ona. Senin gönül rızan olmadıktan sonra ben directmem hiçbir şeyi sana. Ama olsa güzel olurdu. Açıkladım sana ben bunu."

"Benim gönül rızam var," dedim uzanıp çenesine, yeni tıraşlayıp kısalttığı sakallarına dudaklarımı bastırarak. "Başka giyecek bir şeyim olsa giymezdin."

"Giyersin," dedi Doru, dudaklarımı yanağına çıkardım. Orayı da kocaman öptükten sonra geri çekilip yüzüne baktım. "Bana giyersin," diye tamamlayınca sözlerini kaşımın biri kalktı. "Evlenince ya da öncesinde. Yeşil pijamalarına bayılıyorum mesela. Şortlu olan. Onlarla çık gel yanıma."

Diğer kaşımda kalktı ama içimden yükselen kahkaha mimiklerimden, dudaklarımın arasından taşıtı.

Garsonlar masadaki içkileri açmaya ve servis yapmaya başlamıştı. İlk şarap kadehleri Mahir'in yönlendirmesi ile bize uzatılırken diğerleri de uzanıp kendi kadehlerini aldı.

Doru'nun göğsüne uzanıp sessizce ilk kadehimi bitirdiğimde, o ikinciye çoktan geçmişti.

İki, üç derken hafif çakır keyif halde kollarının arasında yatmaya devam ediyordum. Yanından ayrılasm yoktu. Eğlenmeye diye gelmiştik ama bana bu kadarı yeterdi de artardı.

Tam da o esnada daha yüksek sesli Latince bir şarkı çalmaya başladı. Elvis Crespo çalıyordu. Bu bir salsa şarkısıydı ve adı da Tu Sonrisa'ydı. Gülru'dan tarafa baktım hemen. Çocukken bu şarkıda az dans etmemiştik. Aslında Elvis Crespo'ya ikimizde aşıkttık. Omuzları hemen hareketlenmiş, bakışları beni bulurken yerinde kıpırdanmaya başlamıştı. Duramıyordu yerinde. "Minerva!" diye bağırdı birden ayaklanırken. Mor renkli elbisesinin eteklerini tutup savura savura dans ederken. "Çocukluğumuzdaki gibi," deyip göz kırptı. Bir kez daha kahkaha attım. Beni çağırıyordu. "Hazır oğluşumu anneme emanet etmişim, biraz da biz çocuklaşalım."

O, Doru ve kollarıyla tanışmadan önceydi demek istiyordum. Göğsünden, kolları arasından hiç çıkasım yoktu ki benim.

Halimden anlamış olacak ki -çünkü iyice göğsüne sokulmuştum, o da beni sarıp sarmalamıştı hemen- "Gelmezsen düğününde çeyrek takarım."

Mahir kahkaha attı bu defa. "O sıkır biraz," dedi karısına. "Tam Cumhuriyet altını takacağım ben bunlara.

Doru gülererek saçlarımın arasına fısıldadı. "Dans etmek istiyorsan, git yavrum." Başımı salladım olumsuz anlamda.

Gümüş ayaklandı bu defa. "Gel yahu! Bir daha nerede bulacağız bu ortamı." Ardından Yaren kalktı. Saçlarını savura savura tam önümüze geçti. "Gelsene Erva." Buna ne oluyordu şimdi? Nedense hafiften, sebepsiz gıcık olmaya başlamıştım kıza. Yaptığı bir şey yoktu ama bir şeyler batıyordu bana.

O kalçalarını sallayınca önümüzde -kız başımıza kapı önüne çıkmayalım diyen kızın içinden Shakira çıkmıştı iki dakikada- sıyrıldım Doru'nun kolları arasından. "Açılın ama siz biraz," dedim elimi sallarken ileriye doğru. "Orası benim yerim." Herkesi katarak konuşmuştum ama asıl Yaren'i

kastediyordum. Var mıydı öyle sevgilimin önünde dans etmek! Vallahi sıkardı. Daha tanımıyorlardı Erva'yı. Potansiyel, sevgilime kur yapacak bütün kızları kastediyordum.

"Gidiyorum o zaman," dedim Doru'ya yandan bir bakış atarak. Güldü. "Git," dedi.

Ayağa kalktım. Gözlerim hala ondaydı ve bacaklarıma inmişti direkt bakışları. Ayağa kalkınca haliyle elbise de boyunu iyice belli eder olmuştu. "Çok uzaklaşma. Şurada," dedi hemen dibini gösterirken eliyle.

Güldüm, ama Gülru'nun koluma yapışan eliyle yarım kaldı tebessümüm.

Beni sahnenin ortasına doğru çekerken, "Kızım az uzaklaş adamdan da özlesin," diye akıl vermeye çalışıyordu.

Özlemesindi. Ne gerek vardı öyle şeylere. Aklımdaki, Gülru'nun çocukluğumuzdaki gibi atılan adımlarıyla ve müziğin ritmiyle bir toz bulutuna dönüşüp havalanırken, dizlerimi kırdım hafif. Omuzlarımla doğrusal hareketlerle daire çizerken aynını Gülru'da yapıyordu. Birbirimize baka baka şarkıyı söylemeye başladık. Bağıra bağıra.

Yerimizde doğrulduğumuzda adımlarımız hızlandı. Sağa ve sola. Saçlarım omuzlarımda dalgalanırken etrafımda dönmeye başladım. Aynı noktada yan yana geldiğimizde öne ve geriye atılmaya başladı adımlarımız.

Gülru adımlarımıza bakıyordu. "Unutmaya başlamışım ben ya," dediğinde oflayarak, "İzle," dedim ve bacağımın birini yana biraz genişçe atıp ayağımı yerde ağır ağır sürüye sürüye diğerinin yanına getirdim. Bu sırada da elimle bacağımın yanını okşadım. Bu hareket bunu gerektirirdi. "Şimdi diğeri," dediğimde Gülru takip etti adımlarımı.

"Saçlar!" diye bağırdı gülerek bu defa o. İkimizde neredeyse aynı boyda olan uzun saçlarımızı avuçlayıp başımızın üzerinde gevşek bir şekilde toparlayarak dönerken, bütün mekânın artık bizi izlediğini fark edebilmişim.

Hala dans ediyordum ama adımlarım yavaşlamıştı. "Gülru," dedim fakat o hiç oralı olmadı. Bakışlarım karşıya, locamızın olduğu tarafa çevrildi. Doru'da Mahir'de ayaktaıydı. İkisinin de yüzünde benzer ifadeler vardı. Çatılmış kaşlar ve etrafı, en çok da bizi süzen delici bakışlar.

Eliyle gel der gibi işaret edince Doru, "Gülru!" dedim bir kez daha. Saçlarını önünde savuruyordu, benimkiler ise ellerimden kayıp tekrar omuzlarıma düşmüştü. "GÜLRU!" diye bağırdım. "Az sonra kocan sahneye çıkıp çok güzel dans edecek seninle!" durdu. Sonunda duyurabilmişim kendimi ona. Yerinde afallar gibi sendelerken Mahir'e çevrildi bakışları.

Az önce beni duymayıp deli gibi dans eden o değilmiş gibi benden önce koştu kocasına doğru.

Omuzlarımı dikleştirdim halini görünce. Biraz fazla abartmıştı sanki. Koşmaya da gerek yoktu. Gülerek ve kendinden emin bir şekilde yürüdüm Doru'ya doğru.

Önüne gelmemle, hiç beklemediğim bir şekilde ansızın beni kalçamdan tutup kendine çekti. "Sen bana bile giyme Erva bu elbiseyi," derken bedenim bedenine çarpar gibi yaslandı.

"Neden ki?" diye aptalca bir soru yönelttim. Aptalcaydı çünkü neden olduğu ortadaydı. "Bacakların fazla güzel," dedi çenemi tutup yüzümü yüzüne eşitlerken. "Lan sen şu halinle beni kıskançlıktan öldürmeye mi geldin dünyaya?"

Omuzlarımı silktim. "Kıskanma sende," dedim. "Az yumuşa. Herkes böyle giyiniyor. Hem bacaklarım o kadar da-"

"Senin olandan haberin yok," dedi gözlerimin içine baka baka. "Az kalsın basacaktım sahneyi. Seni değil ama yakınında dolanan birkaçını indirecektim aşağıya."

"Neden gelmedin?" diye sordum omuz kırarak. *Çok da içmedin halbuki, sarhoş mu oldun? Bunlar nasıl sorular Erva? Adamı kıskırtmaya mı çalışıyorsun?*

Ki istemeden başarmıştım da. Dişlerinin arasından yüzüme şarap kokan lezzetli nefesini üflerken, "Ha, geleyim istiyordun yani?" diye sordu. Kaşının biri havalandı. "Döveyim birkaçını..."

"Yok," dedim hemen. "Neden isteyeyim böyle bir şeyi."

"Beni kıskırtmak hoşuna gidiyorsa demek!"

Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Neden hoşuma gitsin hayatım. Kıskanman hoşuma gitse de-"

"Ne dedin?" diye sordu sözlerimi bölerek. Ben daha cevap vermeden yutkundtu ve gözleri yüzümde dolandı durdu.

Yüzü yüzüme yaklaştı iyice. Ellerim omuzlarına düşerken, "Buradan lojmana gidiyoruz Erva," dedi. "Babana haber veririm ben. Kokumu sesli bir şekilde içine çekti. Dudağımın kenarını dişledim. Neden dercesine başımı salladım. Babam Erva'yı eve getirirsin demişti çünkü ona.

"Evin orası çünkü."

"Orası da benim evim," diyerek babamların evini kastettim. Öyle bir bakıyordu ki konuşmayı unutacaktım neredeyse. Babamların evine dönmek falan değildi elbette amacım.

"Çünkü," dedi durdu. Arzuyla çevrilen bakışları dudaklarımda duraksadı. Dudaklarımda kenarına kısa süren ama sıcak, çok sıcak bir öpücük kondururken, "Bu gece sana sarılıp uyumazsam koynum güvercinsiz kalır," diye fısıldadı. "Boş bırakma orayı, yoksa bu adam ölür."

Elim göğsünü avuçladı. "Emriniz olur Üsteğmenim." Parmak ucumda hafifçe yükseldim. Diğerlerinin bizi izlediğini biliyordum ama umursamadım. O artık benim nişanlımdı ve ben ona aittim. Dudağının kenarına aynı onun bana verdiği gibi bir öpücük kondurdum. "Şu kıskançlık meselesinin de üzerinde bir daha geçeriz değil mi?" Alnı alnıma yaslandı, dudak kıvrımları yükselirken, "Konuşalım ama boşa yavrum," dedi. "Ayrıca yakında kocan olacak adama rütbesi ile hitap etmesen mi artık?" diye ekledi üzerine basa basa.

Bölüm Bitti...

Bölüm Sayaçları ve Medyaları için Instagram: [piyamor_](#)

Yıldızlara basmak bu kadar zor olmamalı. Son dakikaya kadar yazdığımı ve size bölüm yetiştirmek için çabaladığımı unutmayın olur mu?

Ne kadar çok beğeni ve yorum o kadar hızla gelen bir bölüm...

SAĞLIKLAKLA KAL CANIMIN İÇİ OKUYUCU :)

32. Bölüm - YASAKLI

Merhabalar,

Yeni yılın ilk gününde yine buluşalım istedim :)

Umarım hepiniz için umut dolu, harika bir yıl olur canlar...

Bölüm Şarkısı: Şeyma Akkaş ve İsmail Yılmaz'dan bir cover şarkı - Böyle Olur mu?

Yıldızları yakmayı yorum yapmayı ve takip etmeyi unutmadıysak başlayalım mı?

Keyifle okuyun...

9. BÖLÜM

YASAKLI

*

Ona bu gece kaç defa Üsteğmenim dedim bilmiyorum. Deme demişti ya, bilerek yapıyordum ve kendime engel olamıyordum.

Ben ona her Üsteğmenim dediğimde kaşının biri haylazca kalkıyordu ya, işte hoşuma giden buydu. O kaşını öpmek istiyordum. Parmaklarımı üzerinde dolaştırıp sevmek sevmek...

Saat artık 02:00'ı gösteriyordu. Gülru ile o kısa süren ama mükemmel dansımızdan sonra beni dayanamaz eve götürür sanmıştım ve yanıldığımı da görmüştüm. Doru Ceylin'den gelen nottan sonra olanı unutabileyim diye her yolu deniyordu. Elbette unutmamıştım ama onun da huzurunu kaçırmamak adına sesimi çıkarmıyor, unutmuş gibi yapıyordum.

Şimdi onun kolları arasında, göğsünün üzerinde, bacaklarım koltukta, kalçamın yanında kıvrık bir şekilde, uslu bir kız gibi, sesimi hiç çıkarmadan

uyukluyordum. Ceketini bacaklarımın üzerine örtölüydü. Elbiseme artık otururken bile tahammölü kalmamıştı.

Tek başıma bir şişe kırmızı şarap devirmiştim. Arada Doru'nun kadehlerinden yudumlar çalmaya devam ediyordum. Ve nadiren de olsa, dudaklarında kalan, daha da lezzetlenen şarabın tadına bakıyordum. Diğerlerini bilmem ama ben bu gece içtiklerimden değil, onun dudaklarından tattığım şarap yudumlarından dolayı sarhoştum. Mayışık, içi içine sığmayan bir hoşlukta ve bolca keyifli bir haldeydim.

Doru benden daha fazla içmişti, fakat benden daha iyi durumdaydı. Saçlarımın arasında gezinen parmaklarının düzenli hareketlerinden, göğsünün ritmik bir şekilde nefes seslerinin eşliğinde inip kalkmasından bile anlıyordum bunu.

Takmayı asla ama asla sevmediği kravatı artık boynunda değildi. Gömleği bu defa üstten iki değil üç düğme açıktı. Dudaklarım tam da o üçüncü düğmenin açıklığına isabet ediyordu.

Öyle güzel kokuyordu ki. Bunu normal şartlarda -sarhoş olmasan- içine bahar karışmış çam ağacı ormanın ferah esintisi diye tanımlardım. Ama şimdi; o çam ormanında bir ateş yanıyordu sanki. Bahar sabahlarında ortaya çıkan bu koku içimi cayır cayır yakıyordu. Parmaklarım göğsünün üzerinde ağır ağır kaydı. Üstten dördüncü düğmeyi de usulca, çaktırmamaya çalışarak çözdü. Yüzümü belli belirsiz bir gülümseme sararken, başını aşağıya doğru eğmesi ile daha da genişledi.

Ne yapmaya çalıştığını merak ediyordu muhtemelen.

Gömleğini hafifçe araladım. Zaten göğsüne yakın duran dudaklarımı teninin üzerine sürttüm gülererek. Araladım dudaklarımı ve sıcak nefesimi tenine bırakırken kokusunu derince içime çektim uzun uzun.

Aralık dudaklarım gömleğinde açtığım küçük aralıktan sıcak teninin üzerine kapanırken, dudaklarının arasından belli belirsiz, sızlanmaya benzeyen bir sesi koyuverdi. Öncesinde omuzlarımdaki saçları okşayan eli enseme duraksadı ve başımın arkasını kavradı. Baş parmağı saç diplerimin arasına girip sever gibi yukarıya ve aşağıya doğru okşarken, "Erva," dedi boğuk bir sesle. Yapma der gibi ama yaptığım şeyden zevk almış gibi çıkıyordu sesi.

Burnumdan güldüm ve tenine salınan soluğumla göğüs kaslarının gerildiğini hissettim. Yerinde kıpırdanırken, üzerinde ben de hareket etmişim. Daha çok bastırdım aralık dudaklarımı tenine. "Yapma," dedi zorlanarak.

Gözlerimi araladım ve başımı göğsünün üzerinde geriye atıp beni izleyen gözlerine çevirdim bakışlarımı.

Locamız karanlıktı. Saat de ilerlediğinden ışıkları hepten kısmışlardı, yalnızca sahnenin ışıkları yanıyordu. Koltuğumuza yakın olan sehpanın üzerinde yiyecekleri ve içki kadehlerimizi görmemize yetecek kadar cılız birkaç mum ışığı yanmaktaydı. Yani benim ona sokulduğumu kimse fark edemezdi. En azından öptüğümü.

Bakışlarımı onun gözlerinden yakınımızda oturan Yasin'e ve sonradan aramıza dahil olan Neslihan'a çevirdim. Zar zor görebiliyordum ikisini. Herkes kendi halindeydi. Kimsenin bizi umursadığı yoktu.

Gözlerim tekrar Doru'nun gözlerini bulduğunda, "Ne yapmayayım?" diye sordum fısıldar gibi.

Kaşının biri kalktı hemen ve ben onun kaşı üzerinde kurduğum hayalleri bir kez daha gerçekleştirmek isterken buldum kendimi.

"Ne olduğunu çok iyi biliyorsun bence," dedi uyarır tonda. Dudak kıvrımlarım yükseldi ve gülümsemeye dönüştü. "Üsteğmen'im," dedim bu gece bilmem kaçınıcı kez. Burnundan güldü başını sabır dilercesine yana çevirirken.

Kaslı göğsünün pürüzsüsü ama kısa tüylerle kaplı derisine dudaklarımı bastırdım bir kez daha. Oyalana oyalana öptüm. Hemen sonra da çenesini tutup tekrar yüzünü yüzüme çevirdim. "Bilmiyorum," dedim. "Söyle de bileyim." Biliyordum elbet. Sadece ben bu gece onun sabrının sınırına çalışıyordum.

Dudağının kenarını ısırdı. Dolgun dudaklarına takıldı gözlerim. Onunkiler ise benim hala teninin üzerinde oyalanan dudaklarıma çevrildi. Aralandı dudakları ve sesli bir nefes çekti. "Üsteğmen'im," dedim ama bu defa daha belirgin şekilde gülerek. Elim çenesini bırakıp beşinci düğmesine doğru yol aldı. Düğmeye tutunan parmaklarımla, boşta duran eli elimi göğsünün üzerinde sıkıca sabitledi. Açmayacaktım ki zaten. Sadece daha fazla kışkırtmaktı amacım.

"Uslu dur Erva!" dedi kaşı kalkarken. "Üsteğmen de deyip durma bana," dedi üstüne basa basa.

"Ama ben sana Üsteğmen'im demeyi seviyorum," dedim nazlı nazlı omuz çekerek. "Ne sakınca olabilir ki?"

Sabır çeker gibi gözlerini devirdi bana, "Emrimdeki askerlerden ne farkın kalacak o zaman?" diye bir soru yöneltti, dudaklarım aralandı vereceğim cevabı düşünürken. "Sana kim bu kadar sevgi dolu Üsteğmen'im diyor ki?"

diye sordum kaşlarımın arasını çatarak. Bu askerlerin kadın olanları da vardı sonuçta. Mahir'in ekibinde de bolca bulunuyordu. Hepsiyle tek tek tanışmamıştım ama adlarını duymuştum. Ayşe, Meral, Zeynep...

En yakını Ender, Yasin bile ona böyle demezken, diğerleri hiç demezdi. Yoksa onlar mı!?

Elimi çektim elinden. Göğsünden destek alarak doğruldum yerimde ve iyice yüzüne yaklaştım tepesinden. "Doru!" dedim adını vurgulayarak. Şarabın demlediği nefesimi yüzüne üfledim. "Sana kim bu kadar aşkla Üsteğmen'im diyor olabilir ki?" diye sordum.

Bu defa sesim tehditkâr çıkmıştı. Tehdit içeriyordu çünkü, eğer varsa öyle bir şey hepsini paralamaya hazırdım.

Başını koltuğun arkasına yaslayıp yüzüme baktı şöyle bir. Bakışları dolaştı durdu yüzümde. "Yeni erler," dedi düz bir sesle. Bakışları dudaklarımda duraksarken, "İsimleri hatırımda değil şimdi. Seval miydi, Özlem miydi..."

Gülmüyordu. Gayet ciddi söylüyordu. Daha önce duymadığım isimleri sıralıyordu bana. Kaşlarım çatılırken elim sert sakallarının üzerinden çenesini kavradı sıkıca. "Öldürürüm seni!" dedim dişlerimin arasından. "Elin kızları sana böyle diyor sende müsaade mi ediyorsun, Doru!?"

Çok öfkeliydim. Yine gülmedi. Ya, of! Şaka falan yapmıyordu. Şaka desin istiyordum. "Ben Üsteğmenleriyim ya onların," dedi gayet ciddi.

"Ne demek istediğimi anladın sen! Çıldırma beni," dedim neredeyse sinirden ağlayacak halde. "Sen nişanlısın artık. Olmasan bile ben varım, ben," dedim her bir kelimenin üzerine basa basa.

"Ne olmuş sen varsan?" dedi çenesini bıraktım. "Ne mi olmuş?" diye sordum gözlerimi kısıp yüzüne bakarken. Dudak kıvrımları yükseldi. Başını iki yana sallarken, "Kiskandın mı yoksa Erva?" diye sordu dalga geçer gibi, imayla bakarak.

İyice geri çekildim. Dizlerimin üzerine kalkmamla koltukta, kayıp aramıza düşen ceketini aldım, göğsüne bastım. "Ben annemlere dönüyorum. Çok sinirliyim, sakın peşimden gelme!"

Ayağa kalkacaktım ki kolumdan tutup beni tekrar üzerine çekti. Ellerimi göğsünün üzerine kapatarak zor durabilmişim dengede. Üzerindeki ceket kenara alırken çenesini yüzüme doğru kaldırarak, "Bir şey sordum?" dedi.

Sinirden dudaklarımı kemirir halde, omzumu silktim. Nemli gözlerimle - muhtemelen sinirden yaşarmışlardı- baktım yüzüne şöyle bir.

"Ben Üsteğmen'im diyemeyeyim ama onlar desin. Onlar kim ya!" dedim yüksek çıkan sesimle. Sesim hafif çatallıydı çünkü ağlayacak gibiydim. Gözlerim sinirden falan ıslanmamıştı. Baya baya alınmışım ben. "Aşık gibi diyorsun, senin gibi söylüyorlar diyorsun. Nasıl izin verirsin buna?"

Güldü. Gözümün içine baka baka sırttı. "Onu ben demiyorum, sen diyorsun. Kimsenin bana senin kadar güzel Üsteğmen'im dediği falan yok. Sarhoşsun Erva'm, kafanda kuruyorsun."

Hadi oradan. Ben sana sormadım mı kim sana benim gibi söylüyor diye? Sen de demedin mi Seval, Özlem diye... Şimdi baya baya yan çiziyordu.

"Sarhoş falan değilim ben," dedim çemkirir gibi. Onca lafını umursamayıp sadece bu kısmı duymuşum gibi konuşunca, beni bel boşluğumdan yakalayıp iyice göğsüne yatırdı. Aramızda duran ellerimde olmasa tamamen üzerindeydim. "Eve gitme zamanımız gelmiş," dedi beni belindeki koluyla sıkıştırırken. "Gidelim ve şu kıskançlığını bir konuşalım."

O öyle söyleyince benim aklıma dakikalar önce benzer sözlerime verdiği cevap geldi.

"Konuşalım ama boşa Üsteğmen'im," dedim tersler gibi. Hala sinirliydim haliyle. Bu defa rütbesini tatlı bir tonlamayla değil de iğneler gibi söylemişim. Kaşları çatıldı.

Ceketini alıp yerinde doğrulurken, "Eve gitme vakti gelmiş gerçekten de," dedi ve ceketini bacaklarıma sardı.

Ne yapıyorsun demeye kalmadı ayaklandı ve beni kucağına aldı.

"Doru!" dedim panikle. Başım dönüyordu ve düşüyormuşum gibi hissediyordum. Oysa onun beni sıkı sıkı tutan kollarının bıraktığı ya da bırakacağı falan yoktu. Sarhoşluğum mayışıklıktan ibaret sanırken meğer değilmiş. Ben baya baya uçuyormuşum da haberim yokmuş.

"Eve gidince konuşacaksın, bende seni dinleyeceğim," dedi kaşlarını da oynatarak uyarır gibi. Sus şimdi diyordu yani. Başım omzuna düştü. Zaten dik de tutamıyordum. Ben baya baya sarhoştum.

"Sarhoş olmuşum ben," diye homurdandım boynuna doğru.

Benden önce fark etmemin eminliğiyle başını salladı. Biz ayaklanınca kalkan diğerlerine başını çevirdi.

"Ben götürüp Erva'yı yatırayım. Albay'a haber verdim. Sizle de yarın görüşürüz."

"Gidiyor musunuz ya?" diye ince bir ses yükselince başımı Doru'nun omzundan kaldırdım. Yaren üzülmüş gibi Doru'nun yüzüne bakıyordu.

Hemen önümüzdeydi.

"Gidiyoruz," dedi Doru tekdüze bir sesle. "Seni de bizimkiler bıraksın babamlara."

"Beni de yolda bıraksanız ya. Yakın buraya sizin ev."

"Yaren," dedim adını vurgulayarak. "Yeni nişanlıyız ya hani biz. Özel konuşacaklarımız var. Sen bizimkilerle git." *Git yani bir zahmet.* Ben cidden bu kızdan hoşlanmamıştım. Doru'nun akrabası falan sayılırdı ama umurumda değildi. Tüm gece bakışlarını bizde dolaştırıp durmuştu. O iç çekişleri falan yok muydu? Fıttırmıştım bir noktada.

"İyi madem," dedi düşük bir ses tonuyla. Bir anda aklına bir şey gelmiş gibi yükselerek, hevesle, "Sabaha kıymalı kömbe yapacağım," dedi. "Tam Bolu usulü. Bol tereyağlı, etli. Seversin. Kahvaltıya gelsene." *Gelin değil yani. Gel!*

Bu Yaren gözlerimin önünde nişanlıma yürümüyorsa bende bir şey bilmiyordum.

Doru cevap vermek için dudaklarını aralıyordu ki, "Midem," dedim boğuk bir sesle. Parmaklarımı onun ağzına kapadım. "Vallahi biraz daha gitmezsek şimdi kusacağım şu tarafa doğru." Başımla işaret ettiğim yer muhtemel bir isabetle Yaren'e denk düşüyordu.

Midem falan bulanmıyordu. "Kömbe falan diyorsunuz," dedim yüzümü ekşiterek. "O ne bilmiyorum ama adını duymak bile kötü yaptı beni." İçim ürperiyormuş gibi sarsıldım. *İyi rol yaptığımı bilen var mıydı burada? Yoktu galiba.*

Gülru ve Gümüş'e baktım çaktırmadan. Sırıtıyorlardı. Gülru ellerini olmuşsun sen der gibi göğsünün altında birleştirdi hoca edalarında. Gerine gerine, "Götür kızı eve. Yoksa yemek muhabbetine iyice kötü olacak. Sabaha da hafif bir şeyler yesin. Olmaz öyle kömbe falan," dedi. Üzerine sırtınca tutup bağrıma basasım geldi onu. *Canım kuzenim benim. Canım.*

Doru herkese iyi akşamlar deyip kapıya doğru adımlayınca son kez Yaren'e baktım. Somurtuyordu. Yoktu öyle nişanlımla baş başa kömbe falan yemek. Boğazına dizerlerdi işte böyle. Rahatlamış bir şekilde başımı Doru'nun omzuna yasladım. Elbet bunun da hesabı Doru'dan sorulacaktı. Kızın şeceresi alınacak, ona göre değerlendirilecekti.

Araba ile lojmana varmamız, yol da boş olunca yalnızca beş dakika sürdü.

Doru bahçenin orta yerinde duraksayıp kafasını yüzümün yanına doğru eğdi. Kucağından indirmeyişi, sarhoşluk seviyemin içtiğim şarapların

midemde demlendikçe artmasından kaynaklanıyordu. Arabada bir ara -beş dakikalık kısacık zamanda- şarkı bile söylemişim.

Farsça bir şarkıydı. *Sen benimsin* diyordu sözlerinde. *Benimsin, kimseye bırakmam. Sana benden başkası dokunamaz.*

Ben şu an kendimdeymişim gibi hissediyordum da işte hareketlerimi yönetemiyordum pek.

Buna, öne yürüyeceğim derken geriye adımlamak da dahildi. Öyle olunca iş yine Doru'nun başına düşmüştü ve beni kucaklamıştı. Halimden memnundum. Nasıl olmazdım. Kollarının arası sıcacıktı.

"Daha iyi misin?" diye sorduğunda yüzümü göğsünden kaldırıp arkamda kalan koluyla omuzun arasına yasladım. "Hımm," dedim düşünür gibi. Dudaklarımı büktüm, gözlerimi kapatıp açtım. En son irileşen gözlerimle baktım gözlerine. "Hesap dürecektik değil mi?" diye sordum.

"Ne yapacaktık?" diye sordu anlamadığından çarpık bir gülümsemeyle. "Kapatacaktık, yok açacaktık," dedim. O anlamamıştı ben de anlatamamıştım. Anlatamıyordum.

"Kahve," dedim dahiyane bir fikir bulmuşum gibi. Sarhoş olana o içirilirdi ve bu sayede ayıltılırdı değil mi?

"Kahve içir bana."

"İçireyim," dedi keyifle gülerek. "Öncesinde üzerini mi değiştirsek. Böyle mi geleceksin?"

"Nereye geliyorum ki ben?"

"Ooo, yavrum sen köşe olmuşsun. Bu kadar olduğunu tahmin edemedim. Bundan sonra sana içmek falan da yok," dedi kaşlarını çatarak. O kaşlar hep çatılıyordu zaten. "Bende kalacaksın ya."

Öyle mi yapıyormuşum? Haberim yoktu vallahi. Evime diye geldim ben.

"Değiştirelim o zaman.Değiştir," dedim esnerken. Gözlerim kapandı. "Immm, değiştireyim yani..."

Gözlerim tekrar açıldığında yatağımın kenarında oturuyordum. Doru da elinde pijama takımıyla dikiliyordu önümde. Oda karanlıktı. Muhtemelen beni yatağa bırakıp dolabıma gitmişti ama ben kalkmıştım. Üstüne oturup onu beklemiştim ama o kısımlar yoktu bende. Başım dönüyordu. Bir şarap adamı bu kadar çarpar mıydı? Gerçi o bir buçuk şişe olunca...

"İyi misin Erva?" diye sorduğunda elimi kaldırıp işaret parmağımı baş hizamda daire çizer gibi salladım. "Dönüyoruz, dönüyorsun," dedim. Oda da önüyordu ama onu söylemedim. Yeterince endişelendirmiştim adamı.

Kıyafetlerimi yanıma bıraktı. "Hala kusacak gibi misin?" diye sordu yüzümü avuçlarının arasına alıp endişeyle dolaştırırken gözlerini yüzümde.

Allahtan o yoktu. Cık cıklayarak başımı geriye attım. Gülüyordum. "O Yaren'i şey yapmak içindi," dedim.

"Ne yapmak içindi?" diye sordu daha çok endişelenircesine.

"Şey için işte," dedim gözlerim kapanırken. "O kızın sende gözü var." Dümdüz söyleyivermişim. Sesim uyku haline geçiyor olduğumdan, giderek düştü. Sonunu söyleyebildim mi onu da hiç bilmiyorum.

"Kimin bende gözü varmış?" diye sordu koluma girip beni aniden ayağa dikerken. Gözlerim açıldı. "Ne oldu?" diye sordum. "Işıklar neden kapalı?"

"Duşa," dedi Doru ve beni hiç zorlanmadan kucağına aldı. Son yarım saattir kucağındaydım. Hiç mi yorulmamıştı?

Banyodan girip de çıplak ayaklarım düşün mermer zeminiyle buluştuğunda, beni bırakmasıyla sırtım duvara yaslandı. Ayakkabılarımı ne ara çıkarmıştım?

Beni biraz daha kenara çekip tepemde duran duş başlığından uzaklaştırdı. Kendi de az geri çekilirken suyu boşluğa akıttı. Başlıktan tazyikli bir şekilde akan suyu eliyle ölçerek ılığa ayarlamaya çalışıyordu.

"İlgisi olduğunun farkında mısın?" diye bir soru yönelttim. Sanki dudaklarımdan hiç düşünmeden, benden bağımsız dökülmüştü bu soru. İçimi çektim, omuzlarımı düşürdüm. Gözleri bana çevrilirken, "Yaren bence senden hoşlanıyor," dedim. "Varsa öyle bir şey, fena yaparım o kızı. Akraba falan dinlemem, Narin Gülend'am'ı torunu yüzünden karşıma almaktan hiç çekinmem, vallahi paralarım o Yaren'i."

Kaşını kaldırdı. Tüm gece boyunca dokunmak istediğim kaşını. "Hımm," dedi ne diyeceğini bilemeyip boşluğu doldurmak ister gibi. Sırtımla duvarı itip doğruldum. Bir şey söylüyordum ve saniyesi geçmeden unutuveriyordum sanki. Düşüncelerimi o yönlendiriyordu. Bakışları, mimikleri aklımı başımdan alıyordu.

Ona tutunup yaslandım ve elimi yüzüne kaldırdım. Önce çenesinden başlayıp yanağına kadar sakallarını sevdim. Sonra dudaklarının kenarlarını. Beni izliyordu ve ne yapmaya çalıştığımı anlamaya çalışıyor gibi görünüyordu. "Kaşını kaldırıp duruyorsun bana," dedim dudak bükerek. Omzumu çektim, "Kaşlarının arası da çatılıyor arada." Baş parmağım kaşına dokundu. "Kızıyor musun yoksa?"

Doru'nun kaşları çok biçimliydi. Bir erkeğe göre hayran olunası derecede güzeldi. Dokundum, sevdim. İfadesiz yüzü anında gevşedi, sıcacık bir

ifadeye büründü. Isındım. Sıklıkla çatılan ama şimdi düz olan kaşlarının arasına dokundum. "Bir adamın kaşlarına bile âşık olunur mu Erva?" diye sordum kendi kendime, ona söylediğimden habersiz.

"Erva," dedi, adımı uzun zaman sonra ilk defa kullanıyormuş gibi hissettirdi bu. Adım dilinden öyle güzel dökülmüştü ki, yeşil gözlerine indirdim gözlerimi.

"Çok kıskanıyorum seni," dedim elim onun göğsüne düşerken. "Evet, çok kıskanıyorum," derken başımı iki yana salladım. "Belki Yaren'in hiç suçu yok, kuruntu yapıyorum ama aklıma takıldı ya bir kere, ona bile bileniyorum ben, Doru. Engel olamıyorum."

"O benim umurumda bile değil. Görmüyorum bile," dedi rahatlatmak, aklımdakileri uzaklaştırmak istercesine bir ses tonu seçerken kendine. Ben bunu zaten biliyordum. Güldüm ama yarım bir gülümsemeydi bu.

"Sarhoş oldum nişan günümüzde," dedim sızlanır gibi. Konudan konuya atlıyordum, lakin bu elimde değildi. Aklım öyle doluydu ki, bir sıraya koyamıyordum. "En çok bugün ihtiyacım vardı senden benden konuşmaya. Ama olmadı. Saçmalıyorum, günümüzü mahvediyorum değil mi?" diye sordum başımı küçük bir çocuk gibi masumca sallarken. Hala dönüyordu etrafımdaki nesneler, o, ben... Başımı göğsüne yasladım artık tutamadığımdan.

Kabahat işleyen çocuklar bir yerlere saklanırdı ya, benim saklanabileceğim bir o vardı. Kaçacağım tek yer yine onun göğsüydü. "Doru," dedim neredeyse ağlayacak halde. Böyle olmama sebep günün tamamında olanlardı.

Hem çok mutluydum hem de aşırı duygusal. "Sıkı sıkı sarılısana bana. Öyle sıkı sarıl ki yanındayken bile seni özlüyor oluşuma değsin. Adımı bile unutayım, bir senin adın kalsın."

Kolları belime dolanırken beni de beraberinde suyun altına çekti. Sırtım duvar ile buluşurken belime sarılı kolları ayaklarımı ansızın yerden kesiverdi. Ben beklenmeyen bu durum karşısında yalnızca küçük bir çığlık atabildim. Yüzüm boyun boşluğuna denk düşünce de o minik çığlığın devamını yutmak zorunda kaldım. Duvardan destek alarak beni bedeniyle havada tutarken kollarını baldırlarımın altından geçirip belinin etrafına sardı bacaklarımı. Yutkundum. Dilim, damağım kurumuş haldeydim.

Tüm bedenim tepemizden akan suyla sıırılsıklam olmuştu. Saten elbisem tenime yapışmış, saçlarım omuzlarımda ıslanmaktan ağırlaşmaya başlamıştı. Suyun bir kısmı onun yüzüne, omuzlarına, gömleğinin ön

kısımlarına isabet ediyordu. Islanıyorduk ama ben Sancak Lokal'de onun kokusunu aldığım andaki gibi yanıyordum. Banyonun bir yerinde ateş yakmışlardı sanki. Kucağında kıpırdandıkça ıslak kumaş belimde toplanıyordu. Elbisenin modelinden dolayı iç çamaşırı giymiyordum ben. Suyun serinleten etkisiyle sivrilen göğüs uçlarım kumaşı delecek gibi olmuştu.

Kolları bacaklarımdan çözüldü ama elleriyle baldırlarımı kavrayarak onları kalçasının üzerinde sabitledi.

Sıklaştıran solukları yüzüme dökülürken, "Sen hiçbir şeyi mahvetmedin," dedi fısıldar gibi. Alnımı öptü sıcak dudakları, sonra yüzümün yanlarını. "Edemezsin. Bugünü ne çok beklediğini düşününce az bile yaptırıyorum. Keşke daha çok eğlenmesine, mutlu olmasına neden olacak bir şeyler bulabilseydim diyorum. Ama sen böyle sorun edince..." Başını iki yana salladı olmaz dercesine. Yapma dercesine...

Dudakları dudaklarıma kapandı. İçine çeker gibi sertçe öptü beni. Bıraktığında soluğumu da beraberinde aldı sanki. Kalp atışlarım hızlanmıştı ve kollarının arasında titriyordum. "Yaren kim bilmiyorum. Tanımıyorum, umursamıyorum. O hayatımda birkaç kere gördüğüm uzak bir akraba benim için. O kadar. Ondan konuşmak bile istemiyorum, konuş istemiyorum," dedi. Tekrar öptü. Başım duvara yaslanırken kollarımı omuzlarına atıp ellerimi ensesinde birleştirdim. Saçlarının arasında dolandı durdu parmaklarım. Öpüşlerine arsızca karşılık vermem, onu ondan daha tutkulu öpmeye çalışmam sarhoşluğumdan değildi. Algılarım şimdi hiç olmadığı kadar açıldı ve ben onu istiyordum. Bu defa da yarım kalmak istemiyordum.

Islanan gömleğinin açmadığım beşinci düğmesine gitti parmaklarım. Çözdü. Diğerine geçerken, "Erva," dedi nefes nefese kalmış halde. "Sarhoşsun yavrum, yapma. Sonra hiçbir şey hatırlamayacaksın."

Ağzımdan homurtu dolu, itiraz içeren bir ses dökülürken, altıncı ve yedinci düğmeyi de çözdüm. Sırılsıklam olan ve tenine yapışan gömleğini omuzlarından sıyrarak yere düşürdüm. Dudaklarım çenesinin altını öperken, "Değilim," dedim. "Olsam ne çıkar. Ben seni istiyorum Doru. Beni kollarının arasına almanı istiyorum."

Farkında olarak ya da olmayarak söylediğim bu sözlerden de yaptıklarımdan da asla pişman olmayacaktım. Elinin biri bacağımı sıkı sıkı tutmaya devam ederken diğeri, musluğa yakın olan çözüldü bacağımdan. Uzanıp beni suyun altına daha çok alırken ılık olan suyu soğuğa geçirdi.

İnledim, "Soğuk, çok soğuk, " diye dudaklarımı çenesinden kopar gibi ayırırken.

Dudakları sabırsız bir sızlanma eşliğinde ağzıma kapanırken başım sertçe duvara çarptı. Boşta olan eli tekrar baldırımı avuçlarken parmakları yukarıya doğru kaydı ve elbisemin eteklerinden içeriye kaydı. İç çamaşırimın dantelli kumaşının kenarlarına dokunduğunda, bacaklarımın şiddetle titremesinden sebep, aşağıya doğru kayar olmuştum. Omuzlarımdan tutunarak kendimi yukarıya doğru çektim. Sivrilten göğüs uçlarım çıplak göğsüne sürtündü.

Elbisemin içinde olan eli karnımdan yukarıya sürüklendi ve göğsümün üzerine kapandı. Sıkarken avucunun içinde orayı, diğer eli bacaklarımın arasına girdi. Dantelli kumaşın üzerinden avuçladı orayı. Sarsıldım. İsmi döküldü ağzımdan yüksek denebilecek bir sesle.

Sırtım duyduğum zevkten dolayı duvara doğru kavislenerek yaslanırken, askılarımdan biri omzumdan kaydı ve göğsümün üzerinden sıyrıldı kumaş.

Bakışları çıplak göğsüme kayarken eli tekrar musluğa gitti ve soğuk ayarında sonu zorladı.

Şu yaptığıyla hem kendini durdurmaya çalışıyor gibiydi, hem de yapamıyor gibi.

"Üşüyorum," dedim mızırdanır gibi. Soğuk su tenime buz olup iniyordu sanki. İçim yanıyordu ama suyun soğukluğundan odaklanamıyordum. İnleyerek biraz daha yukarıya tırmandım gövdesinde ve titreyen dudaklarımın arasına aldım alt dudağını, sertçe ısırđım. Bedeni beni durdurmak istercesine duvarla arasında ezerken, bacaklarımın arası başka bir sebepten ıslamıştı. Hissedebiliyor muydu bilmiyorum ama orayı sıkant avucunun arasında bir damar gibi atıyordu şimdi en hassas noktam. Kasıldım. Belim biraz daha kavislenirken, "Doru!" diye haykırdım. Ağzı beni susturmak ister gibi dudaklarımı kapıp içine çekti. "İmmm! Soğuk seni kendine getirecek," dediğinde anladım ne yapmaya çalıştığını.

Beni durdurmaya çalışıyordu. Zorlanıyordu ama yapmayı planladığı buydu.

Dudaklarımı koparır gibi ayırdım dudaklarımdan. Yüzünü avuçlarımdan arasına alıp mayışmış gözkapaklarımı araladım ve gözlerimi gözlerine diktim. "İstemiyor musun beni?" diye sordum. Bu söylediklerim cesaret ürünü falan değildi. Ben ona duyduğum tutkudan, arzudan kavrulurken, yanıp tutuşurken onun sürekli kendine engel olması sinirime dokunuyordu

artık. Hangi erkek kendine bu kadar hazır olan birine dur diyebilirdi. "Beni istemiyor musun?"

"Seni her şeyden çok istiyorum," dedi. Dudaklarımın önünde nefes alıp veriyordu. Göğsü şiddetle inip kalkıyordu. "Ama böyle olsun istemiyorum." Başını üzgünce iki yana salladı. "Konuştuk bunları, Erva," dediğinde başımın üzerinden akan suya rağmen gözlerimin dolduğunu biliyordum. O göremiyordu, anlayamıyordu yalnızca. Dudaklarım titredi. Başım yenilgiyle omzuna düşerken, "Hep ileriye götüren ben olunca sonunda çok utanıyorum," diye itiraf ettim. Her defasında hissettiğim tam olarak buydu. "Sen bana engel olunca seni baştan çıkarmaya çalışıyormuşum gibi hissedip..."

"Şşşt," diyerek dudaklarını omzuma bastırdı. Orayı öperek susturdu beni. "Söyleme böyle. Sana karşılık verdiğimi görmüyor musun? Engel olamadığımı..." Sesi çatallaştı. Hemen sonra zorlanarak yutkunduğunu işittim. "O konuda bu kadar katı olmam sana dayanabildiğim anlamına gelmiyor. Sen böyle olunca ölüp bitiyorum ben Erva. Seninle tamamlanmamak için kendimi zor tutuyorum. Ama..." dedi ve durdu. Elinin biri yanımdan duvara dayandı. Parmaklarını sıkıyordu. "İleriye gidersem kendimi asla affetmem," dedi elini oraya çarparak. "Affedemem. Ondan bir farkım kalmaz!" Sesi son cümlesinde çatallaşmış, dalıp gitmişti sanki. Kimden bahsediyordu? 'O' dediği kimdi? Aramızdan bir süre sessizlik geçti. Elleri az önce sıkıdığı bacaklarımı seviyordu şimdi usul usul.

"Kendime zorlukla engel olabildiğimi anlamıyor musun? Bana bu kadar hazırken sen..." diye sordu yumuşacık bir sesle tekrar. "Lan ben seni benim yapmak için yanıp tutuşuyorum. Öyle arzuluyorum ki seni. Her gece rüyalarım giriyorsun," dediğinde kalp çarpıntılarım sanki mümkünmüş gibi daha da hızlandı, göğüs kafesime dayandı. Nefesimi tutarken ben, "Ama bu böyle olmayacak Erva," dedi. "Seni nikahıma alana kadar dokunamam. O gün geldiğinde," dedi net, kendinden emin. Durdu, duruldu bir süre.

Derin derin nefesler alıp hala şiddetle inip kalkan göğsünü sakinleştirirken, "Ne var olma sebebimin karanlık düşüncesi durdurur beni ne de başka bir şey. Bir sen Erva. Bir sen istemezsen seni benim yapma ihtiyacıma engel olurum."

Başımı omzundan kaldırıp yüzümü yüzüne eşitledim. "Geçmişin mi?" diye sordum. "Buna sebep geçmişin mi?" Sesindeki hüznü bugünün nedeni başka ne olabilirdi ki?

Cevap vermedi önce. Baktı gözlerime. Durdu ve gözlerini benden kaçırırken başını salladı.

Yüzünü ellerimin arasına alıp tekrar kendime çevirdim. Yüzündeki hüznü dağıtmak istercesine, "Sen istemiyorsan bir daha seni baştan çıkarmam," dedim gülerek. Ondan geçmişini dinlemeyi öyle çok istiyordum ki tam şu anda. Buna neyin neden olduğunu öğrenmek istiyordum ama yapmayacaktım. Doru'nun bana olanları anlatmaya ihtiyacı yoktu şimdi.

Onu sakinleştirmeme, sevip sarmama ihtiyacı vardı. Gülmeyince, gülsün diye parmaklarımla dudaklarının kenarlarına dokundum. "Vallahi yapmam bir daha," dedim. "Seni isterken ölürüm belki ama yine de yapmam. Sen öpmezsen öpmem de." *O zordu biraz.*

Dudaklarıma indi bakışları. Dudak kıvrımları yükselirken, "O kadar da değil," dedi ve beni öptü. Yumuşak dudaklarını dudaklarımin üzerinde hissetmemle tüm gerginliğim, kayboldu ve tekrar gevşedim. "Ben sana dayanamadığımdan bahsediyorum sen öpmemekten söz ediyorsun," diye fısıldadı dudaklarıma.

Dudaklarının arasına küçük bir kıkırtı bıraktım. "Üsteğmenim," dedim. Bu defa onu kışkırtmaktan değil ağız alışkanlığındandı. "Üşüyorum ben. Vallahi kendime geldim. Yetsin mi artık?"

Banyomu kahkahası doldurdu. "Ulan Erva," dedi gülmeye devam ederek. "Hala Üsteğmen'im nasıl diyorsun? Nişanlınım ben senin. Sevgilim de, hayatım de -lokalde dediğin gibi- her şey de ama beni rütbemden soğutma be kızım."

Konuşacağımız bir de bu konu vardı değil mi? Sevaller, Özlemler...

Çenesine kaydı elim. Orayı sıkıca kavrarken, "Ben sana istediğimi derim. Derim de," dedim. "Şu kızlar!" Başımla yanı vurguladım sanki orada onlar varmış gibi. "Sana gerçekten de-"

Gülerek burnunu burnuma sürttü. "Senden başkası bana bu kadar güzel Üsteğmen'im demiyor," diye söylendi gülüşünden salınan soluğu yüzüme dökülürken. O zaman sorun neydi be adam? Hem öyle dememden hoşlanıyor hem de hoşlanmıyor musun yani? "Ama sen yine de bana Üsteğmen'im deme," dedi. Bunun da vardı bence bir nedeni. Elbet öğrenecektim.

Elleri bacaklarımdan çözülüp beni ayaklarımin üzerine bırakırken eğildi ve yerden gömleğini aldı. Gözlerimin içine baka baka ellerinin arasındaki beyaz kumaşı çevirdi ve sıkarak suyunu akıttı.

"İçeriye geç ve giyin. Sonra bana geçelim. Bu akşam senin bana yaptığın kadar güzel bir kahve yapayım sana."

Dudak kıvrımlarım suçlu gibi yükseldi, "Ya o benim marifetim değildi ki," diye söylendim. "Gümüş'ün senden alınacak intikamı varmış-"

"Ha yani," diyerek böldü beni. "Sende uydun ona. İnsafsız mısın kızım sen? O nasıl kahveydi?"

Ellerimi kaldırdım suçsuz gibi, "Dedim ben kıyamam diye ama kıydılar Doru. Hesap soracaksan ona sor."

"Soracağım, soracağımda," dedi gözleri ıslaklıktan üzerime yapışan saten elbisemde dolaşırken. Göğsümün biri hala dışarıdaydı. Askıyı omzuma çekip kapattım göğsümü. "Ondan değil. Şimdi de değil. Git giyin Erva!" dedi kaşının biri kalkarken.

*

Uykumdan sabaha karşı Doru'nun çalıp duran telefonunun sesi ile uyandım. Hava henüz aydınlanıyordu. Normalde erken kalkmama rağmen hem geç yatmış olmaktan hem de Doru'nun kolları arasında olmaktan uyanmak istemiyordum. Sıcacıktı göğsü. Başımı yasladığım göğsü, belime sarılı kolu... Kokusu benimkine karışmıştı ama hala ayırt edebiliyordum onunkini. Burnumu göğsünün üzerine sürüp kokusunu içime çektim. "Sevgilim," diye fısıldadım uyansın diye olabildiğince yumuşak bir tonlamayla. Uyansın ve rahatsız eden şu zil sesini artık sustursun.

Gözlerim açılmakta zorlanıyordu. Benden önce kalkan adam şimdi derin uykulardaydı. Ona dokunduğumu, göğsüne sokulduğumu bile hissetmiyordu. Gülerek iyice yanaştım. Elimini aramıza sokup göğsünün üzerine aldım. "Uyan sevgilim." Olmadı, yine duymadı beni. İlla gözlerimi açmam, gerekiyordu sanırım. Göz kapaklarım yarım bir şekilde aralanırken göğsünde duran elim hafifçe sarstı orayı. "Sabahın körü," diye bir şeyler homurdandım uyku sersemi. "Kim arıyor seni bu saatte?"

Gözleri açılmadan önce belime sarılı kolu çözüldü ve havalandı, yatakta hafifçe döndü. Homurdana homurdana diğer tarafındaki komodinin üzerine uzandı ve telefonunu aldı. Gözünün birini açıp baktı telefonun ekranına. Artık çalmıyordu ama her an yeniden başlayabilirdi. "Mahir aramış iki kere," dedi. "Albay'da aramış!"

Son sözüyle diğer gözü de açıldı ve fırladı kalktı yataktan. Babamın da aradığını duyunca uyku falan kalmamıştı bende. O boşuna aramazdı sabahın köründe. Peşinden ayaklandım. Doru konuşmak için pencere önüne giderken çoktan bir numara çevirip telefonunu kulağına götürmüştü.

"Ne oldu Mahir?" diye sorduğunda direkt babamı aramaktan çekindiğini düşünüyordum. Evindeydim. Babamın onda kaldığımdan haberi yoktu. Öğrense kızar mıydı? Muhtemelen. Babam anlayışlı adamdı falan ama böyle şeylere onun da pek tahammülü yoktu. Doru aslında babamdan çekinmekte bir yerde haklıydı.

"Bu iyi haber. Konuşturacaklardır o halde onu... Geleyim... Benim arabayla gideriz... Hayır, duramam ben. Erva sorun falan etmez... Hadi eyvallah."

Ben neyi sorun etmiyordum acaba? Nereye gidiyordu ki şimdi sabah sabah diye düşünürken Doru telefonunu kapatıp yatağa doğru adımladı hızla ve dağınık çarşafın üzerine doğru telefonunu fırlatıp dolabının başına geçti.

"Ne oldu?" diye sorunca, eline aldığı ilk kıyafetlerle bana döndü. Siyah bir gömlek ve yine siyah bir kumaş pantolon.

"Cezmi Aşır'i yakalamışlar," dedi. Şaşkınlıkla kalakaldım yerimde. Ne diyeceğimi bilemedim. Onun yakalanması bizim rahata kavuşmamız anlamına geliyordu şimdi? İşte şaşkınlığım bu yüzdendi. Lakin duyduğuma sevinemiyordum da.

"Erva," dedi Doru bir yandan giyinmeye bir yandan da telefonuna ardı ardına düşen mesajları kontrol etmeye devam ederek. Gözü telefonunda siyah gömleğini üzerine geçirip düğmelerini iliklemeye başladı. "Seni annelere bırakayım. Sonra oradan alırım. Olur mu?"

"Sen oraya mı gidiyorsun şimdi?" diye sordum. Oranın neresi olduğunu bilmiyordum. Karakola falan almışlardır herhalde diye düşünüyordum ama bu bir terör davasıydı. Çok da emin olamayarak, "Ne zaman dönersin?" diye sordum.

"Bilmiyorum yavrum," dedi telefonunu eline alıp gelen bir mesaja cevap verirken. "İşim biter bitmez geleceğim yanına."

Pantolonunu eline alıp odanın içinde döndü birkaç kez kararsızca. Sonra gözleri benimle buluştu. "Ben şunu içerde giyineyim," dedi başıyla antredeki banyoyu işaret ederken. "Sen de hazırlan hemen çıkalım."

Kıyafetlerim evimdeydi benim. Onun evine pijamalarımınla gelmiştim. "Eve geçiyorum o zaman," dedim yüzümü düşürerek. Ben sabahımızı böyle hayal etmemiştim. Evet, aldığımız haber güzeldi ama o bile üzerimize bir şekilde gölge olup düşüyordu.

"Olur," dedi. Telaşlı olduğundan ne yüzümün düştüğünü görmüştü ne de ses tonumdan anlamıştı. Beklemiyordum da zaten, çünkü ona hak

veriyordum. Kapıya doğru yürürken arkamdan seslendi. "Çok oyalanma. Hemen çıkmamız gerek. Mahir'i kapıda bekletmem."

*

Kısacık zamanda üzerime bir kot pantolon bir de açık yeşil bir tişört ancak çekebilmiştim. Akşamdan zorla kurutup yattığım saçlarım darmadağınktı, bu yüzden onları da çabucak tepemde bir topuz yapabilmiştim.

Çantamı ve evimin anahtarlarını alıp, kapıyı çekerek çıktığımda gün daha aydınlıktı. Ama hala biraz griye çalıyordu gökyüzü.

İzmir'in havası oldukça değişikti. Kışın yaz günü gibi güneş açabilir, yazın en sıcak günü bir anda serin geçebilirdi. Bugünde o günlerden biriydi anlaşılan. 5 Ağustos, yani nişanımızın ertesi günü bulutlu geçecek gibiydi.

Ceket alınacak gibi olmasa da hava, içim ürpermişti biraz. Serin hava ısıırıyordu. Güneşin tam doğmamış olmasının da etkisi büyüktü tabii bunda.

Bahçenin ortasına doğru yürüdüm. Doru henüz çıkmamıştı kapıya.

Boş boş bakınırken gözlerim kulübeme takıldı. İşe başlama süremi üç dört gün kadar geçirmiştim ama ben ek izin talep ettiğimden uzatmaları oynuyordum. Seneye alacağım yıllık izinden yiyordum yani.

Birkaç güne kadar artık bu kaçamağı sonlandırmam gerekiyordu. Çalışmayı çok özlemiştim.

"Erva!" diye tanıdık bir ses yükseldi sağ tarafımdan. Gülruların evinin yakınından geliyordu ses. "Günaydın." Başımı çevirmemle Yankı ile karşılaştım ve doğal olarak onu burada görmeyi hiç beklemediğimden şaşkınlıktan gözlerim belirginleşti.

"Ne işin var lan senin burada!?" diye bağıırıyordu ilerden Yankı'nın arkasından başka biri. Ender'di bu ve bize doğru koşuyordu telaşla.

Yankı onu hiç umursamadan bana doğru yürümeye başladı. "Biraz konuşalım mı?"

Saat sabahın yedisi bile değildi daha. Sabahın köründe benimle konuşmaya mı gelmişti. Kaşlarım çatılırken, "Ne işin var senin burada Yankı?" diye sordum. "Bu saatte! İstanbul'da görüştük en son. Neden geldin?" Lafımı sakınacak değildim artık. Bir kere kuşkulanmışım ya, altını kazmadan bırakamazdım. Lakin Doru gelecekti birazdan. Onu burada görürse hiç hoş olmazdı, bunu çok iyi biliyordum.

Yankı'nın önümde durması ile Ender'de yanımızda bitiverdi. Tehditkâr bir ifadeyle, "Geri bas, yaklaşma!" dedi. Aramıza girerken, "Sorun yok Ender-"

diyecek oldum, elini kaldırıp, yüzüme hiç bakmadan susturdu beni. Öfkeli bakışları Yankı'nın üzerinde dolaşıyordu.

Yankı hiç orali olmadan, gayet sakin, "Sabahın köründe buradaysam bir nedeni vardır, Erva," dedi. "Söyle dostuna geri basacak olan biri varsa o da o."

"Ender!" diye bağırdım sinir gelmiş gibi. Sabah sabah bir tartışma kaldıracak halde değildim.

Ender benden tarafa döndü ve az önce ona kullandığım ses tonuyla aynı şekilde, "Erva!" dedi adımın üzerine vurgu yaparak. "Üsteğmen'im bunu burada görürse öldürür. Söyle gitsin. Yoksa kan çıkacak!"

Haklıydı. Bende Yankı'nın gitmesini istiyordum ama hiç öyle durmuyordu.

Tam bir şey diyecektim, "Nişanlanmışsın?" dedi Yankı, Ender'in varlığını hepten yok sayarak. "Hata yapıyorsun Erva! Tanımıyorsun onu!" demesiyle kan beynime sıçradı sanki. Doru hakkında yorum yapma yetkisini ona ne veriyordu? Arkadaşlığımız mı? "İleriye gidiyorsun," deyince güldü. "Ben seni o düzenbazdan koyuyorum," dedi. Ender'in eli daha lafı bitmeden Yankı'nın yakasını avuçladı. "Lan siktirtme şurada belanı! Siktir git! Sen kimin hakkında konuşuyorsun!" diye patladı.

Yankı, Ender'in elini tutup dişlerini sıkarak ona bakınca kavga çıkacağını anladım.

Aralarına girmeye ve ayırmaya çalışıyordum. "Yankı, git lütfen," diye bağııyordum ama kar etmiyordu. Ender onu yumruk atmak için kenara çekmeye çalıştığı sıra Yankı'nın eli beni yanlarından uzaklaştırmak için kolumdaydı. Bundan sebep onlarla ileriye doğru sendelemiştim.

"O elini!" diye bir ses yükseldi arkamızdan. "Sokarım götüne! Çek lan elini!"

Doru'ydu bu ve dışarıya çıkmıştı. Beni iyice bir panik sardı. Nasıl bitecekti şimdi bu işin sonu? Ender ile Yankı ayrılmışlardı ama şimdi kenarda sırtıyordu Ender. "Gitmediğine pişman olacaksın oğlum," dedi dalga geçer gibi.

Yankı nefes nefese kalmış halde bana çevirdi başını. Kolumu Doru'nun tehdidine rağmen bırakmadı. Çekmeye çalıştım ama olmadı. "Sevdiğin adam bu mu Erva!" dedi suçlarcasına. Parmakları daha sıkı kavradı kolumu. "Ceylin ile gününü gün etti, şimdi seninle düşüp kalkacak. Olan sana olacak. Bu mu senin sevdiğin adam-"

"SANA ÇEK DEDİM ELİNİ!" diye kükreyen Doru'nun sesi ve ardına Yankı'nın suratına inen yumruğuyla zaman ağırlaştı ve ben kalakaldım olduğum yerde.

Kenarda gülüp duran Ender durumun ciddiyetini yeni anlamış gibi ikisini ayırmaya çalışıyordu.

Yankı'nın Doru karşısında hiç şansı yoktu ki. Yankı kavga falan etmesini bile bilmezdi.

"Doru," dedim neredeyse korkudan ağlayacak halde. Beni duymadı. Sesim öyle cılız çıkmıştı ki, duyuramayacağımı da biliyordum.

Yankı'nın yakaları Doru'nun elleri arasındaydı. Gözü dönmüş gibi tutuyordu orayı. "Konuş lan!" diye bağırıyordu Doru. "Ne diyeceksen ona değil bana de!"

"Doru!" dedim bu defa daha yüksek sesle. Kolunu tuttum. Kenara çekmeye çalışırken onu, "Bir şey yapmadı. Sadece konuşmak-" demeye çalıştım ama Doru döndü ve gözlerime öyle bir baktı ki susmak zorunda kaldım. Bana onu savunma diyordu resmen ateş atan gözleri.

"Konuş lan!" dedi tekrar ona dönerek. "Senin bu işten çıkarın ne oğlum? Ecdadını siktirtme bana! Ceylin ile mi ortaksın?"

Yankı az önce Ender'e yaptığı gibi ona da güldü. Bu Doru'nun sinirlerini bozmuştu. "Bu işten bir çıkarım yok," dedi Doru'nun öfkesinin aksine delicesine bir sakinlikle. "Erva'yı senden uzaklaştıracam. Ne boktan bir herif olduğunu anlayacak."

Doru Yankı'nın suratına bir yumruk daha indirecek sanırken ben, hiç beklemediğim bir şekilde güldü Ender'e bakarak. "Ender," dedi gayet sakin bir şekilde. "Benim evde bir demet kurumuş güne bakan çiçeği var."

"Evet abi."

"Git onu getir. Benim olana çiçek vermek ne demekmiş anlasın diye onları bu andavalın götünde yeşerteceğim."

"Doru," dedim panikle. Bu iyi değildi, bu kadar sakin konuşması hiç normal değildi.

"Erva," dedi bana bakarak. "Konuşma, yoksa bayıltır ayıltır tekrar döverim bunu," diyerek başıyla Yankı'yı işaret etti.

Yankı, "Sıkar o biraz," deyince ikisinin arasına attım kendimi. "Doru lütfen gidelim. Bırak aptal saptal konuşuyor işte."

"Ne dedin?" dedi Doru kaşlarının arası çatılırken. Beni görmüyordu, duymuyordu.

"Ender!" diye kükredi. Eli evine doğru savrulurken, "Git getir lan şunun çiçeklerini. Mezarına dikeceğim!" diye bağırdı.

Yankı dalga geçer gibi gülünce, üzerine de, "Bu kız senden önce benim ailemdi. Asıl sen kim oluyorsun? Bırakmam onu sana. Kullanamayacaksın, kenara atamayacaksın!" deyince benim gözler karardı. Doru üzerimden atıldı. "LAN AMINA KOYDUĞUMUN ZIPZIPI! NE AYAKSIN SEN!" Beni kenara alırken onu yakalayıp, kolunu kıvırdı ve sırtına yapıştırdı. Kulak tırmalayan bir çıtırtı sesi koptu. O ses Yankı'nın kolundan çıkmıştı. Kırılmıştı muhtemelen ve ben gözlerimi kapatmak zorunda kalmıştım. Bakamıyordum.

"Konuşsana lan," diyordu Doru, "Konuş hadi. Kim kimi kullanıyormuş? Kim kimi kullanıp atacakmış,"

Yankı'nın acı dolu iniltisi küfürleri ile dökülürken ağzından, "Bir daha!" dedi Doru bağıra bağıra. "BİR DAHA ERVA'NIN YANINA YAKLAŞIRSAN KIRDIĞIM KOLUNU KOPARIR ELİNE VERİRİM!"

Gözlerimi açtığımda onu bırakmıştı ve Yankı yerdeydi. Kolunu tutuyordu. Ender Doru'yu ondan uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Doru Ender'in kolunda olan elini silkeleyip derin derin nefeslendi. Sakinleşmeye çalışıyordu ama başarılı olabildiği söylenemezdi.

Yerde duran çantamı alıp patika yola doğru yürümeye başladım. Ben bir şey demeden uzaklaşınca peşime takıldı. Ardımdan hızlanan adım seslerini işitebiliyordum.

"Nereye gidiyorsun Erva?" diyordu birde. Haklı gibi! Önümde kavga çıkarmıştı ve Yankı'nın kolunu kırmıştı. Düşündükçe çıldırıyordum. Haklı bile olsa seçtiği yol son derece yanlıştı. "Arabayı Mahir aldı. Boşuna yürüyorsun oraya. Lojmanın girişine gideceğiz." Koluma yapışıp durdurdu beni patika yolun başında. "Sana diyorum. Ne bu tavır!?"

Hala geçmemişti öfkesi. Bir de bana mı bağırıacaktı? "Onu mu haklı buluyorsun Erva?" diye bir soru yöneltti, daha fazla tutamadım kendimi ve patladım. "Kimseyi haklı bulmuyorum ben. Yanlıştı Doru! Onu dövmen yanlıştı! Ne düşünüyor, neden öyle konuşuyor bilmiyorum ama beni korumaya çalışıyordu. Haklı demiyorum ben ona ama sen de haklı değildin!"

"İleri geri konuştu Erva!" dedi parmağını havada sallaya sallaya. Alnındaki damar belirginleşmiş ve atmaya başlamıştı. "Bana dedikleri zerre umurumda değil. Sana söylediklerinden sonra duramazdım ben!"

"Duracaktın!" dedim gözlerinin içine baka baka. "O öyle dedi diye öyle olmuyorum ben. Duracaktın Doru."

Sinir bozucu bir gülümsemeyle kıvrıldı dudakları. "O siktiğimin andavalı öyle konuşacaktı bende duracaktım öyle mi?" dedi. Sormuyordu, öyle olmayacağını vurguluyordu.

"Babam bunu duyunca ne olacak Doru?" dedim. "Onlar Yankı'yı çocukluğundan beri biliyor. Nişanlımın yakın arkadaşlarının oğlunu dövdüğünü duyunca ne düşünecekler?"

Kaşlarını çatı. "Ne düşünecekler Erva?" diye sordu. "Onlar hakkımda kötü düşündü diyelim. Sen ne yapacaksın bu durumda?"

Cevap vermedim. Yaptığını tamamen haksız bulmuyordum ama sonuç hiç hoş değildi. Şu an konuşmasak daha iyiydi bu konuyu. Yoksa kırılabaktık. Ben cevap vermeyince sıkıntılı soluğunu yüzüme bıraktı. Kolumu bırakıp geri çekildi.

"Göreve gidiyorum ben!" dedi birden ve kaldım. Öncesinde olanlar toz bulutu olup kayboldu aklımdan.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum inanamayarak.

Birkaç adım geri çekildi. Başıyla yolu işaret etti. Kaşlarının arası hala çatıktı. "Gidelim Erva. Seni babanlara bırakayım."

"Ne zaman?" diye sordum tityen sesimle. "Ne kadarlığına..."

Benden uzaklaştığı adımlarını geri döndü. Kolumdan tuttu. Beraberinde beni patika yola doğru yönlendirirken. "İçim rahat," dedi soğuk bir sesle. "Dövdüğüm için de hiç pişman değilim. Sana yaklaşamayacağını anlayacak. Anlamazsa dönünce bir daha anlatırım gerekirse. Onun kendinden uzak tutacaksın Erva..." Sözlerini hiç durmadan sıralıyor ama yüzüme bakmıyordu.

Attığım adım adım değildi. Yürüyordum onun yönlendirmesi ile ama yönümü kaybetmişim ben. "Yakınına yaklaştırmayacaksın onu. Hiçbir şekilde iletişim kurmasına izin vermeyeceksin..."

"Doru," dedim ama duymadı beni. "Ne kadarlığına?"

Sorumun aksine kendi sözlerini sıralamaya devam etti. "Daha zamanı belli değil ama Sefa abi ve Fırat abi burada kalacak. Yanından ayrılmayacak. Daha fazla korunma da verecekler sana."

"O yüzden mi geç çıktın dışarıya? Yeni mi geldi haber?" diye bir soru yönelttim bakışları gözlerimi buldu. "Baban onun için aramış. Aramasına dönünce öğrendim," dedi.

"Ama sen beni koruyordun. Yanımda olacaktın. Ceylin meselesi bitmedi ki. Ya başkaları varsa..." Kendim için zerre korkmuyordum. Onun için değildi çaresiz sözlerim. Gitmesin istiyordum.

Durdu. Omuzlarımı tuttu elleriyle. "Doru," dedim titreyen sesimle. "Hemen değildir. Hemen gitmiyorsundur. Daha buradasın değil mi?" Çok çaresizdim.

Beni kendine yaklaştırıp sıkıca sarıldı. Dudakları başımın üzerinden saçlarımı öperken, "Senin artık benim korumama ihtiyacın olmadığını düşünüyor örgüt. Ceylin yakalanınca almışlar bu kararı. Ortada bir suç kaydı da olmayınca artık Mahir'de dinletememiş sözünü. Onu da dinlemiyorlar. Gidiyoruz Erva. Ne zaman bilmiyorum. Emir babanın da üstünden geldi. Ama çok yakında olduğu ortada."

Göğsüne bastım dudaklarımı. Öptüm kokladım. "Yeni nişanlandık biz." Nafile çabaydı benimki. Bugün düğün düğünümüz bile olsa değişmezdi sonuç. Bir askerin görevi her şeyden ileriydi.

*

Bugün 20 Ağustos Cumartesi. Onun yokluğunun ardından geçen iki hafta, bir gün sonrası.

Ellerimin arasında duran soğumuş, içmediğim kahve fincanını yanımdaki sehpanın üzerine bıraktım. İç geçirerek yanağımda kuruyan yaşların izlerini temizledim ellerimle. Hiç durmadan ağlıyordum sanırım iki haftadır. En çok da sabah vakitleri oluyordu bu. Gün doğuyordu ama o en fazla bir hafta dediği görevden dönemiyordu. Bugün gelir dediğim gün batıyor, karanlığa karışıyordu ama o gelmiyordu. Babamın dediğine göre uzamış görev süresi. Üç belki dört haftaya kadar çıkabilirmiş.

Hiçbir şey değil de arayıp konuşamamak, ona bir telefonla bile olsun ulaşamamak çok koyuyordu. Biz Doru ile ayrılırken kavgalı gibiydik. Yankı meselesini hiç konuşamamıştık. Bir anlık sinirdi benimki. Doru'ya açıklamak, ne olursa olsun yanında olduğumu söylemek istemiştim ama İzmir'den ayrılışı o kadar ani olmuştu ki söyleyememiştim.

Sorduğu soru aklımdan çıkmıyordu. "*Ailen hakkımda kötü düşünürse sen ne diyeceksin onlara Erva?*"

Yaşlar yine doluştu gözlerime. Of, ağlamak istemiyordum ama oluyordu işte.

Biz ayak üstü konuşup vedalaşabilmiştik onunla. Bir sigara içimlik kalabilmişti yanımda. Sigarası bitince gidecekti, uçağı hazır bekliyordu. Nereye gittiğini bilmiyordum. Ben yine onun dudaklarından elini tutarak

çekip almıştım sigarasını. Onun parmaklarının arasındaki sigarayı sırf onun tadı üzerine geçti diye dudaklarımın arasına almıştım ağlaya ağlaya. Bu defa ses etmemiş, anlamıştı halimi. Ben onun sigarasını uzun uzun çekerken içime o saçlarımın arasına fısıldamıştı. "Hep aklımda, şuramda," demişti eliyle göğsünün üzerini ovuşturarak. "*Şuramda olacaksın. Koynumun güvercini, nefes almama sebep olacak olansın.*"

Kulaklarımda yankılanan sözleriyle, gözlerim dolu dolu yerimden kalkıp yatak odama gittim. İki haftadır lojmandaydım ve tek başıma kalıyordum. Fırat abi ve Sefa abi kapıdan hiç ayrılmıyor, nöbet tutuyordu.

Dolaptan kendime alelade bir şeyler seçtim. Hızlıca giyindim. Açık mavi bir kot ve onun gittiği gün üzerimde olan yeşil tişörtüm vardı şimdi üzerimde. Aynada saçlarımı, yüzümü hale vakte koymak için biraz uğraştım ama sonra ona da halim olmayınca vazgeçtim.

Kolumdaki saat evden çıkma vaktimin geldiğini söylüyordu. Zerrin anne davet etmişti dün beni çiftliğe. Oğlunun gidişiyle o da üzgündü.

Doru göreve gidince Zerrin anne ağlardı önce, görevden dönmeye yakında toparlardı.

Doru gitmeden önceki akşam babamların evine gelip beni lojmanda değil de ailemin evinde kalmaya ikna etmeye çalışmışsa da dinlememiştim. Gülru ve Gümüş eşleri göreve gidince lojmanda yalnız kalacaktı. Onlar da benim yakınımıydı ve benden sebep bir meseleden belki de tehlikedeydi. Benim onları yalnız bırakıp kaçır gibi ailemin evinde kalmam doğru gelmiyordu bana.

Ben kararımı değiştirmeyince Doru giderken lojmanda bütün güvenlik önlemlerini aldırmişti. İçeride korunuyor olmamım dışında ne zaman dışarıya çıksam bir ekip arabası beni takip ediyordu. Sefa abi ve Fırat abi her daim yanımdaydı. Nereye gidilecekse onların arabasıyla gidiyordum. Babam ile annem sık sık ziyaretime geliyordu.

Teyzemler geçen hafta evlerine dönmüştü. Doru'nun yakınlarından ise bir Narin Gülendam bir de Yaren kalmıştı.

Bugün hava biraz yağmurluydu. Ağustos'un sonuna yaklaşınca hava sıcaklıkları biraz düşmüştü ama yaz henüz gidecek gibi değildi. Yağmurlar gönderiyordu işte arada böyle.

Dış kapıyı açtım ve vestiyerden aldığım yeşil yağmur çizmelerimi kapının önüne bıraktım. Onunla uyumlu yeşil şemsiyemi askılıkta ararken, "Günaydın Erva," diye seslendi Sefa abi bahçenin ortasından.

Yaşı benden epey büyük olduğundan -aslında Doru'nun yaşıtı falandı- abi diyordum ona.

"Günaydın Sefa abi." Ayakkabılarımı giyinip şemsiyemi de elime aldığımı görünce nereye der gibi kafa salladı. Henüz söylememiştim onlara Doru'nun ailesinin evine gideceğimi.

Fırat abi kenardan gülererek başını salladı, "Gün aydın mı Erva Hanım?"

Kapımı çekip çıktım. Çimler akşam yağan yağmurdan kaynaklı yer yer ıslaktı. "Ne hanımı abi ya. Babamdan dolayı bile olsa öyle deme bana. Bırak gözünü seveyim şu alışkanlığını."

Güldü. Ondan önce Sefa abi atıldı söze. "Bıraktı, dün yaptığın böreklerden sonra o da seni ailesinden görüyor artık," diyerek dalga geçti onunla.

"Afiyet olsun," dedim tebessüm ederek. "Sevdiyseniz ne mutlu bana." Bir de bu vardı. Doru'nun yokluğunda işe dönmüştüm ben. Tabii refakatçilerim eşliğinde. İşten arta kalan anlarımda da börek çörek yapıp duruyordum; sırf elim oyalansın, bu sayede günler çabuk geçsin diye.

"Dilde tarifini alacakmış senden," dedi Fırat abi. "Ne börekti onlar deyip duruyordu."

"Veririm tabii," dedim tam önlerinde dururken. İkisinin de boyu benden çok uzundu. Onlara bakarken bir başımı geriye falan atmam gerekiyordu. Oldukça da kalıplıydılar. "Evde vardı biraz daha. Eğer açsanız," dedim elimle arkamda kalan evimi işaret ederek. "Gidip getireyim hemen. Kahvaltı ettiniz mi?"

"Ettik ettik," dedi Fırat abi. "Bacım sağ olsun paketlemiş ne var ne yoksa, çay da yapmış. Getirdi buraya. Yedik. Sağ olasın."

"Nereye gidiyoruz bugün?" diye sordu Sefa abi. "Bugün izinli değil misin sen? Audi miydi çalıştığın firma senin? Ne istiyorlar kızım bunlar senden, çok çalışıyorsun zaten."

Güldüm. Haftanın yalnızca beş günü çalışıyordum ama bu ikisi ona bile çok diyordu. Geçen hafta mesaiye kalmıştım. Ondandı şimdi böyle konuşmaları. "Yok, işe değil. Doru'nun ailesine gidiyoruz bugün. Narin anneanne beni görmek istemiş de."

"Sac böreği yapacaklar mı gene?" diye sorunca Sefa abi iştahlı iştahlı, Fırat Abi'nin ters bakışları ona çevrildi. "Pis boğazlığından bir kurtulamadın gitti Sefa. Ne yapacağım oğlum ben senle?"

Sırıttım kocaman. "Yapmazlar ama daha iyisi var. Pişi günü bugün. Baklava da yapmış sanırım dün Zerrin annem."

Sefa abinin ağzı duydukları ile bir suları verdi. "Gidelim o zaman," deyince Fırat abi oflayarak yola düştü. "Gideyim de arabayı hazırlayayım."

"Aaa," diye seslendim arkasından aklıma gelen şeyle. "Dilde'yi de alsak ya bugün. O da gelsin. Zerrin annem onu da soruyordu. Gelsin bize deyip duruyordu."

Dilde ile de arkadaş olmuştuk. Başlarda onu abisinin yanına yemek getirip götürürken görüyordum ama son iki haftadır bana kahve içmeye bile geliyordu. Çok tatlı kızdı. Yaşı benden küçük olmasına rağmen -tahmin ettiğim gibi 18 yaşındaydı- kafalarımız uyuşmuştu.

"Olur mu ki?" diye sordu Fırat abi bir duraksayarak.

"Gelsin ya," dedim. "Kız sıkılır burada bir başına. Gümüş çoktan annesine geçti. Eee Gülru'da benim annemde bugün. Ona yardıma gitti. Yalnız kalmasın burada."

Fırat abi davetimden memnun olmuş gibi gülümsedi. "Vallahi olur be Erva han- şey yani Erva. Sıkılıp duruyordu burada. Bir yere çıktığı da yok ki bacımın."

Yerimde zıpladım. "Oh mis, böyle şahane oldu," dedim gülererek.

Fırat abi evine doğru koşturdu. O gidip gözden kaybolurken benim gözler ne zaman bahçeye çıksam olduğu gibi Doru'nun evinin olduğu tarafa çevrildi. İç geçirirken özlemle içim sızladı. Az önce bir sevinmişim ya. Ondan bile kendimi suçladım şu an. Şimdi aç mıydı açıkta mıydı?

*

"Güzelce bük oğlum onları. Tut parmağının ucunda, çevir. Hah şöyle! Katla katla! Ah be torunum!"

Zerrin anne yaklaşık yarım saattir sabırla torunu Doru'ya mantı yapmayı öğretiyordu. Hepimiz mutfaktaki masanın etrafındaydık. Ona yardım ediyorduk ama en çok Doru'nun hallerine gülüyorduk. Manti yapacağım diye ısrar eden oydu, şimdi vazgeçip bırakmaya çalışan da oydu ama Zerrin anne peşini bırakmıyordu.

"Olmuyor nene! Ben gideyim..."

"Yok öyle yağma, yapacaksın. Sen misin ısrar edip hamurumu mundar eden."

Doru mızırdanarak annesine çevirdi küçük, sevimli başını. "Atlara bakacağım ben. Sıkıldım anne."

"Tek başına gidemezsin ağıla oğlum. Dur durduğun yerde. şu bitsin ben götüreceğim seni," deyince Doru ağlayacak oldu. Dilde girdi araya. "Ee,

ben götüreyim abla. Bizim memleketteki evimde de vardı iki tane. Sayesinde bende görür, özlem gideririm."

"Eee, olur vallahi," dedi Gümüş elindeki mantıyı kabın içine, yapılanların arasına atarken. Neredeyse bitmek üzereydi mantılar.

"Ben göstereyim mi size ağılın yerini?" dedi kenardan Yaren hevesli gibi. Eve girdiğinden beri bunda haller hep böyleydi. Her şeyin yerini biliyor gibi davranıyordu. Yok vallahi benim bu kıza sabrım kalmamıştı. Sinirime dokunuyordu iyice.

Elimdeki unu çırpıp ayaklandım.

"Sen dur," dedim düz bir sesle. "Ben gösteririm Dilde'ye yerini. Sen de daha fazla yorma kendini, Yaren. Geldiğinden beri koşturuyorsun. Ne de olsa misafirsin. Az nefeslensene canım."

Zerrin anne güldü sıcacık, keyifli keyifli. Gümüş'e başıyla beni işaret etti. "Görüyorsun değil mi? Nasıl da sahiplendi evini barkını kuzum benim."

Burası da benim evimdi değil mi artık? Ben bunun düşüncesiyle bir kızardım. "Öyle değil de," diyecek oldum. "Öyle öyle," diyerek başını salladı Zerrin anne. "Bana annem de diyorsun ya şöyle güzel güzel. Nasıl içim eriyor bilsen. De bakayım bir daha."

Gümüş'ün kahkahası doldurdu mutfak. Ardına oğlu Doru'nun kıkırtısı. Sandalyesinden kalkıp ellerini vururken alkış çalar gibi birbirine, "Yengecem," diyerek zıplıyordu. "Bana da kuzum de. Çok güzel diyorsun."

Gülerek elini tuttum. "Olur derim," dedim. "Ama baş başayken söyleyeceğim sana bunu."

Başını salladı memnun olmuşçasına. Dilde ayaklanıp önümüze düşerken, Kapıda duraksadım ve Zerrin anneye çevirdim başımı omzumun üzerinden. "Beş dakikaya döneriz annem," dedim isteğini geri çevirmeyip onu da hoş ederek.

Güldü kocaman. Dilinde sessizce bir dua döndürüp yüzüme doğru üfledi duasını.

Kapıya çıkmamızla Dilde'ye ağılın yerini gösterdim. Ben de tam yerini bir hafta önce Dağhan babamdan öğrenmişim. O götürüp gezdirmişti. Atları ile de tanışmışım. Yaşı büyük olanın adı Doru At idi. Daha genç olan Gümüş. Dediğine göre karısının adını da bir atına vermiş ama Bolu'dan geldikleri sıralar sakatlanınca arkalarında bırakmak zorunda kalmışlar.

Oraya doğru yürürken, "Selamın Aleyküm," diye yaşlıca bir adamın sesi yükseldi az ilerimizden. Onun varlığını yeni fark ediyordum.

Sefa ve Fırat abi bahçedeki masadaydı o sırada. Hemen ayaklanmışlardı adamı görünce.

Pek tehlikeli bir tipe benzemiyordu, çünkü oldukça yaşlıydı. Dinç görünmesine rağmen yüzündeki kırışıklıklar altmışlarıyla yetmişleri arasında olduğunu söylüyordu.

"Aleyküm Selam," dedi Fırat abim bize doğru yaklaşırlarken adama doğru. "Ne vardı bey amca?"

"Demir ailesinin çiftliği değil mi burası?" diye sordu adam.

Sefa abi başını salladı. "Sen kimsin?"

"Tanırlar beni Bolu'dan. Daha önce ziyaretlerine gelmiştim."

"Ne diyelim?" diye sordu Sefa abi adam tam önümüzde durunca. Belirgin yeşil gözleri vardı. Boyu yaşına rağmen en küçük çökme göstermemişti ve çok iriydi. Belki bir doksan boylarında falandı. Saçları aklarla dolu olmasına rağmen, aralarda kıızıla yakın tonlardaki kahvelikler belli oluyordu.

"Onlar beni Üsteğmen diye bilir. Ama artık asker değilim. Yasaklı rütbesinde bıraktım mesleği," dedi ve güldü. "Adım Kalender Yazgan. Doru'nun babası deyin."

Bölüm Bitti...

*Bölüm Sayaçları ve Medyaları için Instagram: **piyamor_***

Yıldızlara basmayı ve yorum yapmayı unutmayın olur mu :)

Ne kadar çok beğeni ve yorum o kadar hızla gelen bir bölüm...

Sevgilerle Piyamor...

33. Bölüm - LEKE

Merhabalar,

Biz geldik :)

Bu bölüm, kitabın en uzun bölümler listesinde ilk üçe girer, iddia ediyorum :)

Bölüm Şarkısı: Sezen Aksu - Sayım

Gaye Su Akyol -Vurgunum Ama Acelesi Yok (İsmen Doru'ya ithaf ediyorum :))

Yıldızları yakmayı yorum yapmayı ve takip etmeyi unutmadıysak başlayalım mı?

Keyifle okuyun...

10. BÖLÜM

LEKE

*

Benzerlikleri ortadaydı, lakin o kendini tanıtanı kadar ben aralarında ilişki kuramamıştım. Ama şimdi...

Kaşı, gözü, beyaz saçlarının arasındaki sıcak -kızıla yakın- tonlardaki koyu kumral saçları... Boyu, posu, belki yürüyüşü...

Ben ona her baktığımda sessiz, dışarıya belli etmemeye çalıştığım bir şok yaşıyordum. Her defasında benzer başka bir ayrıntı buluyordum aralarında. Konuşurken onun da yanağında gamze diyemeyeceğim ama hoş görünümlü, çizgiye benzer bir çukur oluşuyordu.

Lakin bu adamın ne yanağındaki çizgi ne de kendisi hoş geliyordu bana. İçimi saran ürperti, kanımın çekilmesi ve üşür gibi titriyor oluşum da

bundan sebepti işte. Bu adam, 'ben Doru'nun babasıyım' diyen, ama onun babası asla olamayacak bir adamdı. Benzerlikleri sadece görseldi.

Ben karşımda duran ve Sefa abi ile konuşurken arada bakışları benden tarafa çevrilen, Kalender Yazgan hakkında -adı dışında- hiçbir şey bilmesem de sevdiğim adamın geçmişini lekeleyenin o olduğunu iliklerime kadar hissedebiliyordum. Bir çocuğun geçmişi lekeliyse, büyüdüğünde de silinmiyordu, büyüdüğüce beraberinde geliyordu. Ben bunu Doru'da öğrendim. O leke onda hala duruyordu. Doru'nun anlatmadığı, anlatamadığı, kimsesiz yanı, sorumlusu bu adamdı!

Onu inceleyen bakışlarım dalıp giderken, daldığım yerden, "Bir sorun mu var küçük hanım?" diyen Kalender Yazgan'ın kalın sesi ile çıkabildim. Onda Doru'nun sesindeki naiflik, incitmek istememezlik yoktu. Sorun senin yaşıyor olman demek istedim. Yaşıyor olman ama Doru'yu kimsesiz bırakman! Ölseydin ya, ölü olsaydın da yaşayan birine bu kadar nefret duyuyor olmasaydım. "Yok, ne olabilir ki?" Ters konuşmamaya çalışmışım, lakin ne kadar çabalasam da o soğukluk sesime, yüzüme yansımıştı bir kere. Kaşlarının arası çatılırken ben bir benzerlik daha yakalamışım.

Görüşmeyen iki insan -öyle diye tahmin ediyordum- nasıl olurdu da mimiklerine kadar benzeyebilirdi? Böyle şeyler için birlikte zaman geçirmek gerekmez miydi? Ben Doru'nun yaş almış haline bakıyordum sanki şu an. Karşımda Kalender Yazgan yoktu da Doru'nun saçları ağarmış, yüzü derin kırışıklıklarla kaplanmış hali vardı. Gözlerinin yeşiline kadar benziyorlardı.

"Hala bakıyorsun ama?" dedi Kalender Yazgan tersler gibi. Gözlerimi çekemiyordum ondan. Derin bir nefes alıp titrek bir şekilde tekrar bırakırken, "Sefa Abi," dedim onu hiç muhatap almadan.

"Sen Doru'nun babasına haber ver bey amcanın geldiğini," dedim baba kelimesini özellikle vurgulayarak. Doru'nun bir babası varsa onun dediği gibi kendi değildi. İçeride şimdi hasta yatıyor olmasına rağmen arkasında her an dimdik duran Dağhan Demir'di. "Bilirse o bilir. Yoksa sanmam Kalender Yazgan'ı bu evde başka tanıyan çıksın."

Bunu nasıl söyledim, bilmiyorum, ama söylemişim. Sözcükler bir anda dökülmüştü ağzımdan. Lakin en küçük pişmanlık duymuyordum. Doğru olan neyse onu demiştim ben. Bu adamı bu evde tanıyan çıkmazdı.

Kalender Yazgan'ın teni buz kesmiş gibi ağardı anında. Beti benzi attı. Sözlerimin tesirinden böyle olsa gerekti.

"Sen Gümüş müsün?" diye sordu beni baştan aşağıya inceleyerek ve sesiyle çokça iğneleyerek. Gümüş'e kadar biliyor muydu yani?

Ona kim olduğumu söylemek istedim ama beni tutan bir şey oldu. Ne olduğunu bilmiyorum. "Değilim."

"Benzemiyorsun zaten. O ailede bir Doru açık tenli, yeşil gözlü. Sense ona fazlaca benziyorsun. Kimsin sen?"

Doru'yu kastediyordu. Konuşurken beni süzmeyi sürdürüyordu ve bu beni oldukça rahatsız etmişti.

Yalan söylemeyecektim. Bir şey de demeyecektim. Fırat ve Sefa abi kendimi tanıtmak istemediğimi rahatsızlığımdan anlayarak birbirlerine baktılar. "Bey amca," dedi Fırat abi. "Sen geç şurada, sandalyede otur," diyerek eliyle bahçedeki masayı işaret etti. "Biz de haber verelim."

Kalender Yazgan başını hafifçe salladı, gözleri kaçamak bakışlarla tekrar bana çevrildi, sonra masanın olduğu tarafa doğru yürümeye başladı. Kendi kendine söyleniyordu. "Terbiyesiz!" Bu hiç kuşkusuz banaydı.

Umurumda bile olmadı açıkçası. Onun bir an önce buradan gitmesini istiyordum yalnızca.

"Kim ki o?" diye sordu küçük Doru. Saçlarını okşayıp yanıma çektim onu. "Boş ver sen. Dilde ablan seni atlara götürsün," dedim. Sesimdeki sıkıntı hala bariz bir şekilde ortadaydı. Dilde'ye dönerek, "Yeri şurası," dedim elimle işaret ederken. Daha önce gösterdiğimi de o an hatırladım. Akıl mı kalıyordu insanda. "Biliyorsun zaten. Çok yaklaşmasın ama. Teper falan, huyunu çok bilmiyorum ben."

"Merak etme Erva," dedi gülerek Dilde. "Ben dillerinden iyi anlarım. Doru'ya da gözüm gibi bakarım."

Onlar yanımdan uzaklaşırken başımı bizimkilerden tarafa doğru çevirdim. Fırat abi eve girmişti. Muhtemelen Dağhan babama haber vermeye gitmişti. Sefa abi, Kalender Yazgan masada kenara doğru çektiği sandalyede, değil yerindeyse köy ağası edalarında otururken tepesinde dikiliyordu.

Kalender Yazgan bana bakmasa bile aklının bende kaldığını hissedebiliyordum. Zira ifadesi benimle konuştuğu andaki gerginliği, rahatsız olmuşluğu sürdürüyordu. İçimden bir kez daha bir an önce buradan gitmesini dilerken ağır ağır yürüdüm ve eve girdim.

Zerrin anne biten mantıların kaplarını yıkıyordu lavabonun önünde. Yaren ortalarda yoktu. Gümüş'te çoktan kaynattığı suya mantıları salıyordu.

Öğle yemeğine soğusun, hazır olsun istiyordu. Öncesinde konuşmuştuk bunu. Erkenci olmasının sebebi buydu.

Benim o an gözümde ne mantılar vardı ne de bir şey. Mutfakta olduğumu fark eden Zerrin anne benden tarafa çevirdi başını. "Gördün mü atlarımızı?" diye sordu heyecanla. "Ama sana öncesinde Dağhan'ım göstermişti değil mi?"

Kafa salladım. Dağhan babamın isminin sonuna eklenen sahiplik eki boşa değildi.

Bu sabah Dağhan babamın durumu biraz kötüydü. Ben yanına girip görmemiştim ama Zerrin anneden duymuştum ateşler içinde yattığını, yattığı yere bile sığamadığını. *"Gümüş anlamasın şimdi, yanına gitme kızım. Sen çıkarsan, ardına o da çıkar. Uyuyor diyeceğim ben. Gribin ağır geçirdiğini biliyor. Garipsemez,"* demişti Zerrin anne.

"Babam sıcak mantıyı sever anne," dedi kenardan Gümüş. "Yeni olmuşken, yoğurtlamadan biraz götürsem mi ona?" Daha annesinden cevap almadan ocağın yanına küçük bir tabak hazırlamıştı bile. "İçi yanmasın şimdi. Bir de ayran hazırlayayım soğuk soğuk."

"Yemekte yer Gümüş. Şimdi açlığını köreltmeyelim," dedi Zerrin anne. "Sen git oğluna bak istersen. Dilde ne kadar biliyorum dese de yabancı bizimkilere. Sakatlık falan çıkmasın şimdi."

"Doğru dedin," diyerek elindeki mavi beyaz kareli kurulama bezini tezgâhın kenarına bıraktı Gümüş. Önündeki önlüğü çözüp sandalyenin arkasına astı. "Ben bir gidip bakayım." Kapıdan çıkmak üzereyken duraksayıp bana çevirdi başını omzunun yanından. "Sen götürsene babama. Kokusu gitmiştir şimdi yukarıya. Bakma anneme, canı çekmiştir onun."

"Götürürüm," dedim gülümsemeye çalışarak. "Sen merak etme."

Gümüş gözden kaybolunca Zerrin anneye döndüm. Ellerini bitirdiği bulaşıklarla beraber önlüğünün cebinde asılı olan havluya kuruluyordu.

"Zerrin anne dışarıda bir adam var." Bana kalsa ona hiç söylemez, bu konuda huzursuz etmezdim ama adam dışarıdaydı. Elbet görecekti. Birinin ona önceden haber vermesi gerekiyordu. Başını bana çevirmesiyle, "Kalender Yazgan," dedim belli belirsiz. Adamın ismini söylerken bile içim huzursuzlukla doluyordu. Bu ismin onda ne hissettireceğini merak ederek yüzünde dolaştırdım gözlerimi.

Zerrin anne kalakalmıştı. Ne diyeceğini bilmez halde durdu öylece. Ben ona ne biliyor diye bakarken, o da gözlerini yüzümde aynı şekilde dolaştırıyordu.

Ben Zerrin anne ile Doru'dan -evlatlık oluşundan- hiç konuşmamıştım. Ne o açmıştı konuyu ne de ben. Doru zaten onların oğlu gibiydi ve kimse eskiyi hatırlamak istemiyordu. Öz oğullarından farksız görmedikleri için onu, garipse miyordum da bunu. Lakin şimdi aramızda sessiz bir konuşmadan anlaşma dönüyor gibiydi.

"Biliyorsun değil mi?" dedi yüzüme bakarken, ama sonra kendi sorusunun cevabını tespitiyle beraber ortaya koydu. "Evleniyorsunuz. Biliyorsunu mu var? Sana söylemiştir tabii," dedi içli içli nefeslenirken. İfadesi buruk bir hüzne bürünürken, "Kardeşim dediği arkadaşlarından duymuştum öncesinde," dedim saklamaktan çekinmeyerek. Bizimkiler biliyordu tabii, Doru'nun evlatlık olduğunu. Bunu Gümüş ile de konuşmuştuk.

"Eğer gitsin istersen ben Sefa abiye söylerim, gönderir."

Yok dercesine dalgın dalgın başını salladı. "Göndersen de gitmez ki," iç çekti, "Annem nerede?" diye sordu bir anda.

"Narin anneanne en son solandaydı," dedim, "Yaren'de yanına gitti o zaman," diyerek tahminini söyledi. "O gördü mü Yazgan'ı?"

Kimi soruyordu? Narin anneanne mi?

Ben sormadan o cevapladı. "Yaren?"

"Bilmiyorum. Kapıdan gördüyse bilemem," dedim. "Biz dışarıdaydık."

Yaren ne alakaydı ki şimdi?

Zerrin anne kendine bir sandalye çekti oturacakmış gibi. Ama sonra oflayarak kendi etrafında döndü. "Ben," dedi kafası karışmış halde başındaki yazmayı sökerken. "Bir gidip Dağhan'a bakayım."

Kolunu tuttum, kapıdan çıkıp gidecekken durdurdum onu. "İyi misin Zerrin anne? Yüzün soldu. Bir otur önce. Su falan-"

"Gerek yok," diyerek kolunu elimin arasından çekti. "Yaren'i bul bana. Anneme bir şey demesin gördüyse. Kalbine iner kadının!" Ben daha bir şey diyemeden doğruca üst katın merdivenlerine yöneldi. Yalpalaya yalpalaya yürüyordu ve arkasından gitmek konusunda kararsız kalmıştım.

Tam peşinden gitme kararı almıştım ki giriş kapısında nefes nefese kamış halde Gümüş belirdi. Dışarıda yağmur başlamış olmalıydı. Yağmur çizimleri çamurlanmıştı. Kıyafetlerinde de çişeleleyen yağmurun izleri vardı. Hayli telaşlı halde ve neredeyse ağlayacakmış gibi, "O adamın," dedi. "O aşağılık adamın evimizin bahçesinde ne işi var?" Çizmelerini çıkarıp kenara bir yere fırlattı.

"Sen tanıyor musun onu?" diye sordum şaşırarak. Gümüş başındaki yazmayı söküp nefes nefes kalmış göğsüne bastı. "Anneannem görmesin onu Erva!" dedi içeriye doğru telaşla adımlarken. "Öldürür bu defa. Kimse tutamaz onu. Tabii, önce kalbine inmezse."

Ben daha bir şey diyememişken, salona doğru koşturdu. Peşine takılmaktan başka bir şey yapamadım. Belki de Kalender Yazgan'ı bahçede tutmakla hata etmişim. Baştan göndermeliydim onu buradan. Neler döndüğünü bilmiyordum ama öyle olması gerekiyormuş gibi hissediyordum.

Narin Gülendam salonda, duvar dibinde kendi koltuğu ilan ettiği ikili koltukta oturuyordu. Elinde daha öncesinden Doru için olduğunu söylediği şişte siyah bir atkı vardı. Onu örmeye devam ediyordu. Yaren'de yanındaydı. İkisinin de bir şeyden haberi varmış gibi görünmüyordu.

"Dolaştı kızım galiba ip. Bir baksana," dediğinde Narin Gülendam, Yaren eğilip yerde, iki koltuğun arasına sıkışmış olan yün yumağını eline aldı. "Sıkışmış sadece," dedi doğrulurken. İpi yumakta biraz gevşetip tekrar yere saldı.

"Bir an önce bitse de oğluma versem. Kış da yakın artık. Ne sıcak tutar şimdi bu onu."

Gümüş başını bana doğru çevirdi. Rahatlamış bakışları bir sorun olmadığını gördüğündendi. Fısıldar gibi. "Babama baksana," dedi. Başımı sallayıp salondan çıkacakken, "Kızlar," diyen Narin Gülendam'ın sesiyle duraksadım.

"Niye geldiniz, niye gidiyorsunuz? Otursanıza."

"Anneanne," dedi Gümüş kadının yanındaki boş yere otururken. "Mantıları saldım da ben suya. Sosuna sarımsak koysam mı senin için yoksa koymasam mı kararsız kaldım?" diye sordu Gümüş.

"Altı açıktı değil mi?" dedim hemen araya girerek. "Olmuştur onlar. Söndüreyim ben."

"Çok hamur gibi yapmayın. Sevmem ben öyle," dedi Narin Gülendam örgüsünden gözlerini ayırmadan. "Sarımsak da koymayın benimkine. Mideme dokunuyor artık."

Başımı salladım ve telaşsız görünmemeye çalışarak çıktım salondan. Derdim mantılar falan değildi elbette ama altı gerçekten açık kalmıştı. Bu yüzden önce mutfağa gidip fokur fokur kaynayan tencerenin altını kapadım.

Mantıları lavabonun önünde hazır bekleyen tel süzgece boşaltıverdim. Soğuyana kadar böyle beklese sorun olmazdı herhâlde. Gerisini düşünecek

pek halde olmadığımından doğruca çıktım mutfaktan. Merdivenlere yönelirken bir yandan da arka cebimden telefonumu çıkarmıştım ve Sefa abiye mesaj yazmaya çalışıyordum. *"Adamı içeriye sokma Sefa abi."*

Merdivenlerin son basamağında cevap geldi. *"Bu adam hiç tekin değil, benden söylemesi. Doru'yu göreceğim diyor başka bir şey demiyor. Onun bu adamı görmek isteyeceğini hiç sanmam."* Bende bunu hiç sanmıyordum işte. Oflayarak telefonu cebime kaldırdım tekrar.

Dağhan babamın odasının kapısı aralıktı. Zerrin anne aralık kapının hemen karşısında duran yatağın kenarında oturuyordu. Fırat abi ise ayakta idi.

Dağhan babam yarı uyanık, yarı baygın halde inliyordu.

Ağlayacak oldum. Durumu çok ağır görünüyordu. İçeriye girmeye de cesaret edemedim. Kapı önünde öylece kalakaldım.

"Zerrin, oğlumuzu görmesine müsaade etme," diyordu. "Hiç uğruna katil olur evladım. İzin verme!"

Tüm bedenimin acıdan kasıldığını hissettim. Karşımda duran bu iki kişi Doru'nun gerçek ailesiydi. Aşağıda bekleyen o adam ise hiç kimseydi. Doru'nun hayatına girip mahvetmesine müsaade edemezdim. Aralarında ne yaşandığını bilmiyordum ama Dağhan babamın konuşmakta zorlanan şu haline rağmen böyle söylüyor oluşu yetmişti bana.

"Annesi o hastanede. Zerrin çok zaman yok. Ben... fazla kalmadı. En azından bir kere görsün annesini. O kadının... suçu yok."

Duyduklarımdan ötürü iyice kasıldı kaldı vücudum. Doru'nun annesi yaşıyor muydu? Yaşıyordu ve şu an hastanede miydi? Dağhan babamın eli karısının omzundan güçsüzce yatağının yanına düşünce yüreğim çıktı yerinden sandım. Ona bir şey oldu! Zerrin anne hıçkırıklara boğulurken, "Biliyorsun," dedi güçsüzce Dağhan baba. "Bildğini biliyorum."

Zerrin anne başını salladı. "Gümüş'e de söyleyelim Dağhan. Affetmez beni."

"Söyleyelim," dediğinde Dağhan babam, o an aklıma gelen şeyle kalbim küt küt atmaya başladı. Daha önce nasıl aklıma gelmemişti!? Belki buna sebep artık Gümüş'ün de öğrenecek olmasıydı.

O dakikadan sonra duramadım ben. Odanın önünden uzaklaşıp telefonuma sarıldım tekrar. Bu defa arayacağım isim dedemdi. Alper Türkdogan.

Telaştan titreyen ellerimle zor çevirdim numarasını. Doru babasının durumundan kimsenin haberdar olmasını istemiyordu ama bu vakit öyle bir

vakit değildi artık. Bir şey yapmadan duramazdım. Belki başkasından yardım almak zor gelecekti ona, ama sonucunu umursamıyordum. İsteddiği kadar kızabilirdi bana.

Öğrenmeyen kalmayacaktı şu dakikadan sonra. Öyle olacaktı belki ama Dağhan Demir için belki bir umut olabilecekti. Dedem çevresi geniş bir adamdı. Dağhan babanın durumu ilerlemiş olmasına rağmen elbet bir yolunu bulurdu. Bulurdu değil mi?

Dedemi gözyaşlarımı zorlukla bastırarak, lakin sesimin endişeli ve telaşlı çıkmasına engel olamayarak aradım. Onu endişelendirmek değildi niyetim ama başka türlü gelmedi elimden.

Duyduklarına çok şaşırmıştı dedem. "İstemede güçlü, dimdik duran Dağhan mı?" diye sormuştu, yine nemlenmişti gözlerim. "Öyle değil işte dede," demiştim. "O sizi üzmemek için..."

Dedem de kötü olmuştu o dakikadan sonra. "Bir arkadaşım var Amerika'da. Annenin sana hamileliği zor geçince baban da benden yardım istemişti ve ondan yardım almıştım. İmkansızı başarıp tüm doktor arkadaşlarını bize seferber etmişti Erva'm. Yine onu arayacağım. Benden haber bekle ve her an yola çıkacaklarmış gibi hazır olmalarını sağla," demişti.

Size yemin ederim ki benim içim hiçbir şey için bu kadar umutla dolmadı daha önce. Dedem, Alper Türkdogan bir şeyi oldurmak isterse mutlaka bir yolunu bulurdu. Yaptı o. Gözlerimdeki yaşları temizledim. Derin nefesler alıp kendimi rahatlattım önce.

Sonrası çok hızlı gelişti. Gümüş'ü yukarıya çağırdı Zerrin anne. Öğrendikleri ile gözyaşlarına boğulan Gümüş babasına sıkıca sarıldı ve bırakmadı o andan sonra. Zerrin anne kızının halini görünce başta ona üzgün görünmek istemezken katıla katıla ağlamaya başladı. Aşağıya ses gitmesin diye kapıyı kapatırken Fırat abi de alt kata, bahçeye indi.

Ben dedemden aldığımı haberi söyleyince Dağhan baba başta istemese de karısı ikna etti onu. Narin Gülendamlara hala söyleme taraftarı değillerdi. Sadece bu yolculuğa tek başına çıkmayı isteyen Dağhan babam, "Ailemizin başında sen kalmalısın Zerrin. Annen de yanında olmalı," demişti. "Onu da üzmemelisin..."

Dedemden haber tam on dakika sonra geldi. Amerika'daki arkadaşı ile konuşmuştu ve Dağhan babamın durumunu benim anlattığım şekilde aktarmıştı ona. Kanserin ileri seviye olduğunu ve diğer organlarına da sıçradığını biliyorlardı. Ona rağmen bir umut olabileceğini, fakat önden

hastalığı ile ilgili tüm evraklarını incelemek istediklerini söylemişlerdi. Bunu da öncesinde hazırlık yapabilmek adına gerekli görmüşlerdi. Gümüş ile tüm raporları, filmleri ve tahlil sonuçlarını fotoğraflayıp dedeme gönderdik.

Bunun üzerine de dedem uçağını ayarlayacağını, Dağhan'ı hazırlamamızı söylemişti. Her şey o kadar hızlı oldu ki, olana rüya gözüyle bakıyorduk hepimiz. Gerçekten gerçekleşiyor muydu bu an? Dağhan babam bir umut başarılı olabileceği bir tedaviye doğru yolculuğa mı çıkıyordu?

Uçak saati akşamdı. Dağhan babam akşam Amerika'ya doğru yola çıkacaktı.

Kalender Yazgan'ın gelişi kötü olsa da belki de iyi bir şeye vesile olmuştu. Şu durumun içinde olmasak belki de aklıma bile gelmeyecekti dedemin Dağhan babama yardım edebileceği. Ben bugün en azından bunun için mutlu olabilmişim.

Zerrin anne onun bavulunu hazırlamaya koyulurken, "Yanında geleceğim," diye itiraz ediyordu ama Dağhan babam kabul etmiyordu. "Erkan'a haber veririm ben. O benimle gelir," diyordu.

"O nasıl olacak Dağhan? Bolu'da o şimdi. Yetişemez ki?"

"Sonradan gelsin ne olacak Zerrin. Ama sen burada kalacaksın. Kardeşim yanımda olur benim. Aklın bende kalmasın."

Dağhan babamın odasında geçen yarım saatin sonunda, Zerrin anne Gümüş ile beni kenara çekip, "Onu buradan gönderin. Bir yolunu bulun ve gönderin!" dedi.

Seve seve yapacaktım bunu. Gümüş ile alt kata indik vakit kaybetmeden. O salona, yine anneannesinin yanına bir şey anlamasın diye geçerken, ben de bahçeye çıktım. Onu buradan gönderme görevi bana düşmüştü. Fırat abi de oradaydı ve Kalender Yazgan denen adamı artık oturduğu sandalye de zor tutuyorlardı.

Dilde ve küçük Doru ağıl tarafından bize doğru yaklaşmaktaydı.

"Küçük Hanım," dedi Kalender Yazgan sataşır gibi. "Konuşamadınız mı hala içeridekilerle? Beni misafir edemeyecekler mi? Kaç dakikadır burada oturuyorum. Kaç yaşında adamım ben, ıslandım."

Sözüyle çiseleyen yağmurda, çamurlanan bahçede dolaştırdım gözlerimi. Toprak yağmurla ıslanınca misler gibi kokar olmuştu ama hava iyice kasvetlenmişti.

Masanın üzeri çardaksız, yani açık olduğundan, dediği gibi ıslanmaya başlamıştı. Bu benim umurumda olmadı.

Gözlerim tekrar onun yüzüyle buluşurken, "Siz misafir misiniz ki?" diye sordum kendime daha fazla engel olamayarak. "İstenmeyen insanlar ne zamandır misafir oluyor bey amca?"

Kaşları havalandı önce, sonra da çatıldı. Ardından da iğrenç bir gülümsemeyle, "Seni kim doldurdu?" diye sordu. Benden haz etmediği en başından beri belliyken artık bunu saklama gereği de duymuyordu. "Sen kimsin de benimle böyle konuşuyorsun?"

Bana ikinci kez kim olduğumu soruyordu. Ona doğru yaklaştım. Ayaklanacak oldu sandalyesinden, Fırat abi adamı omzundan bastırıp tekrar oturttu yerine. Elin sahibine ters bir bakış atarken Kalender Yazgan, "Doru'nun nişanlısı," dedim her kelimenin üzerine basa basa. "Seni buradan göndermeye yetkim var." Gözlerini yüzüme iyice dikti. Bakışlarını buruşuk, tiksindirilmiş bir ifadeyle yüzümde dolaştırmaya başlamıştı. "Ve," dedim hiç tereddütsüz. "Ben şimdi buradan gitmeni istiyorum. Seni burada isteyen kimse yok." Bakışları anında gözlerime kilitlendi irileşerek.

"Sen," dedi bir kahkaha eşliğinde. Gülüşünden salınan ses içimi tırmaladı. O kadar iğrençti ki, ben daha olanların birini bile bilmezken nefret etmişim bu adamdan. Bir an önce defolup gitmesini istiyordum buradan. "O sonunda biriyle evlenmeye mi karar verdi?"

Güldü, daha çok güldü. İnanamıyormuş gibi bakıyordu yüzüme. "Benden olma, yüreksiz doğan, karı gibi ağlayıp duran velet, kimseyi sevemeyecek olan seni mi seçti?" Yumruğumu yanımda sıktım, kendimi sıktım... Tuttum dilimi. Saydıkları Doru değildi. Bu adam ondan değil kendinden bahsediyordu. İşte bu yüzden sustum ben.

Ben konuşmadıkça daha çok tahrik olmuş gibi, "Şansız kişi de sen misin?" diye sordu kalın sesiyle.

Başımı salladım durmadan, duraksamadan. Sıkılı dişlerimin arasından, "O öyle değil," dedim başımı öfkeyle yana sallayarak. "Ona sahip olduğum için şanslı olanım ben. Sense bir zavallısın. Şu saydıkların o değil, sensin!"

"Olanı anlattı demek sana," dedi tiksindirilmişçesine yüzünü buruştururken. "Anası bu kadar orospu olmasaydı, bugün kendini onun olduğun için şanslı göremezdin!" Yine kalkacak oldu yerinden, bu defa hem Sefa abi hem Fırat abi bastırdı onu sandalyesine. "O olmazdı çünkü," dedi Kalender Yazgan pis pis sırıtarak. Yere tükürdü. "Doğduğu gün gebertmeliydin onu. Evlat işte. O kadar ileriye gidemiyorsun."

Duyduklarım beni afallatmıştı. Nasıl bir adamdı bu? Az önce evlat dediğine sayıp döktükleri nasıl yan yana gelebiliyordu? Evlat denilen onun

için bizim bildiğimizden çok farklıydı.

"Onu göreceğim. Bana adresini verecekler. Burada kalmıyormuş," dedi Kalender Yazgan. Geliş nedeni şimdi anlaşılıyordu. Doru'ya ulaşmaya çalışıyordu. Onun adresi yoktu elinde.

"Fırat abi," dedim bakışlarımı adamdan çekmeyerek. "Bu adamı uzaklaştırın buradan. Söyleyin Doru'yu görmeyi de unutsun-"

Güldü Kalender Yazgan. Gülüşü böldü sözlerimi. "Seni cadı!" diyerek ayaklandı. Üzerime yürüyecekken bir kolundan Sefa abi diğer kolundan Fırat abi tutup durdurdu onu. "Uslu dur bey amca. Yoksa yaşına başına bakmadan..."

Sefa abinin tehdidi adamın omuzlarını silkip kollarını onların elinden uzaklaştırmaya çalışma çabası ile bölündü. Başarısız olunca da "Beni iyi dinle," diyerek, gözlerini irileştirerek baktı yüzüme. "Söyleyeceklerimin hepsini ileteceksin ona! Annesi gebermek üzere o hastanede. Akli yarım o kadın nasılsa son anlarında zekâ küpü kesildi başıma. Üstüne yaptığım mal varlığı evraklarını imzalamıyor. Dolayısıyla onsuz yaptığım tüm mal varlığım onun üstüne görünüyor. Hastane aklının tamamen gidik olduğunu onaylamadığından bunu yasalarla da çözemiyorum. Yedirtmem malımı mülkümü. Onları imzalaması için ikna edecek anasını. Tabii, tek kuruş istemediğini de belirtecek. Yoksa yemin olsun ne onu hayatta koyarım ne de doğurduğunu..."

"Ona dokunmaman, bir şey olursa paranın oğluna geçmesi yüzünden değil mi?" diye sordum. Bu sadece bir tahmindir. Yoksa ne anlattıklarını biliyordum ne de bu adamın hastanede olan yaşlı bir kadından ne istediğini.

Güldü. "O para benim," dedi vurgulu bir sesle. Onu doğru anladığımı kanıtıyordu bu. Bu adamın tek derdi paraydı. Oğlunu yıllar sonra aramaya gelen bir adam yoktu karşımda. Beklememiştin de zaten.

"Neden bahsediyorsun bilmiyorum ama," dedim yerimde dikleşerek. "Doru senden gelecek bir çöpü bile istemez. Boşuna dert etmişsin," dedim buz gibi bir sesle. "Ne yazık ki onu hiç tanıımıyorsun. O parayı değil ama senin buraya gelmiş olmanı umursar. O zamanda bu senin için kötü olur. Tanısaydın bilirdin. Ailesine yaklaşan her kim olursa olsun, onlara uzanan kol kimin kolu olursa olsun kökünden kırar o. Bir daha birine uzanacak derman kalmaz sende. İyisi mi," dedim alaylı bir tonlamayla. "Bir an önce git sen. Gelirse bu dediklerim söz olarak kalmaz. Derdin her ne ise uzakta çöz."

Sustu. Geldiğinden beri konuşan, dilinden bela beter sözlerden başka şey düşürmeyen adam sonunda sessizleşti. Gözlerini dikmiş yüzüme bakıyordu tepeden bakışlarıyla.

"Seni bir daha ailemin yakınında görmek istemiyorum. Yaşımın küçüklüğüne bakma. Anandan emdiğin sütü burnundan getirecek güce sahibim. Bu ailenin kılına zarar verecek olursan -hele ki Doru'nun- kork benden! Ne iğrenç bir adamsın sen ya. Utanmadan..." dedim. Başımı yana çevirdim. Küçük Doru bizi dinliyordu. Dilde onu eve sokmaya çalışıyordu ama girmekte direniyordu.

"Doru," dedim gergin ses tonumla. "Dilde ablanı dinle ve hemen içeriye gir."

Doru dediğimi yapmak istemedi başta ama sonra Dilde'nin kolundan çekiştirmesi ile eve girdi.

Sefa abiye çevirdim bakışlarımı. Anladı beni ve adamı kolundan çekiştirip önüne kattı. Onlar onu evin bahçesinden uzaklaştırırken Kalender Yazgan bağıırıyordu.

"SAVUNDUĞUN ADAM," diyordu. "KİMSEYİ SEVEMEZ O! ÜZÜLECEKSİN KÜÇÜK OROSPU! O ZAMAN PİŞMAN OLACAKSIN!"

Gitmişti. Bahçe tekrar sessizliğe gömülürken ben rahatlamaktan çok uzaktaydım. Sesi, son sözleri kulaklarımda çınlamaya devam ediyordu.

Zamanı, olanı yönetemediğiniz anlar vardır bazen. Olacak olan olurdu ve sadece izlerdiniz. Öyle bir anın içine hapsolmuş gibi hissediyordum. Sabahtan beri olan her şeyin içindeydim ama sanki hepsinin dışında kalmıştım.

Doru'nun biyolojik babası ile tanışmıştım. Baba demeyi bırak, insan demeye bin şahit isteyen bir adamdı Kalender Yazgan. Benzerlikleri ilk tespitimde de olduğu gibi görseldi. Doru asıl babasına değil onu büyüten Dağhan Demir'e benziyordu daha çok.

Dağhan babamın hastalığını artık Gümüş'te biliyordu. Muhtemelen dedem aracılığı ile annem ve babam da öğrenecekti. Doru bunun için kızmazdı bana. Herkese söylemiştim ama babası içindi. Hem Dağhan babam da artık tedavi olmayı istiyordu.

Görevi bitip de döndüğünde babası burada olmayacaktı belki ama onun için bir umut olduğunu bilecekti. Tedavi belki yanıt verecekti ve o iyi olacaktı. Bunun olmasını tüm kalbimle diledim. Umut dolu bakışlarımı bulutlarla çevrili, hafif yağmur sebebiyle çiselenen göğşe çevirdim.

Yüzüm damlalarla ıslanırken, "Yanılıyorsun," diye fısıldadım. Soluğum buhar olup havaya karışırken, derin bir nefesle doldurdum ciğerlerimi. "Doru, beni aklının alamayacağı kadar çok seviyor. Kan her şey değil. Sen dünyaya gelmesine sebep olduğun o çocuk kadar olamamış bir adamsın." Gözlerim yağmurdan sebep serinleyen havanın etkisinden mi bilinmez nemlenmişti. Gözkapaklarımı birkaç kez kırıştırarak tekrar nefeslendim. "Dağhan baba yaşasın Allah'ım. O adam yaşasın ve Doru'nun yanında hep olsun. Buna en çok onun ihtiyacı var. Baba olmak kanla değil, canla. Dağhan baba canıyla var olsun onun yanında."

*

Son bir haftadır Dağhan baba ile yaptığım konuşmayı düşünüyordum. Doru'nun geçmişini tüm detayları ile olmasa da ondan dinlemek beni sarsmıştı. Şimdi Dağhan baba Amerika'da idi ve tedavi görüyordu. Bu içimi rahatlatırsa da söylediklerini yine de aklımdan çıkaramıyordum.

"Onun 30 yıl önce de kimsesi yoktu. Doğduğu ilk an kimsesizdi o.

Bir anası, babası yoktu. Doru, normal bir çocuk olmadı hiç. Onu bulduğumda ölmek üzereydi! Terk edilmişti! Sanki hiç yalnız değilmiş gibi onu bilmediği bir şehrin ortasında, yolunu asla bulamayacağı bir yere bırakmışlardı.

Doru yolunu bulamadı ama beş yaşındaki bir çocuk olmasına rağmen orada bırakıldığını asla unutmadı. Gerçekten gülmezdi hiç biliyor musun? Hiç! Annesi ona gülünce babana benziyorsun dermiş.

Bir evladı gülüşünden sevmemek ne demek?

İki kez terk edilmiş bir çocuksan gülemezsin be çocuğum, ne yapsan güldüremezsin... Sana ağlama demişler ona gülme! Şimdi ikinizde... Birbirinin tam edeni..."

"İki kere mi? Ben anlamıyorum Dağhan baba. Bir anne baba neden yapar bunu?"

"Narin Gülendem Doru'nun annesinin süt annesi. Bolu'da yaşadığımız yer oldukça küçüktür. İlkinde doğruca sokağa atmışlar oğlanı. Gitsin akıllansın diye. Yaptığı bir şey yokmuş ama Kalender tüm öfkesini ondan çıkarıyormuş. Suçlu arayınca bahane bulmak da kolay oluyor galiba. Şuncacıktan çıkarmış hiç sebepsiz hıncını.

Kayınvalidem bulmuş onu. O zamanlar biz Zerrin ile evliyiz ama daha uzakta oturuyoruz. Az gelip gittiğimizden bilmiyoruz olanı. Ne kadar eziyet ettiklerini bildiğinden, bulduğunu söylememiş. Bir kere Doru'nun annesi Lalezar'a söylemek istemiş ama bakmış kadının kendine hayrı yok, oğlunu

aradığı ettiği de yok vazgeçmiş. Böylesi daha iyi diye düşünmüş. **Söylersem bunlar oğlanı ellerinde öldürecek, söyleme, sus Narin** demiş kendi kendine.

Lakin Doru, o zamanlar adı Ali idi ama bir kimliği bile yoktu. Üstüne almamıştı oğlunu Kalender. Sokakta, bağda bayırda Ali diye seslenmek için koymuş adını, öylesine.

Şunu düşünmek bile çoğu zaman koyar bana. Evladına seslenmek için ad vermek...

Doru kayınvalidemin evinden kaçmış, tam bir yıl sonra. Ve kendi evini bulmuş bir sabah. Annem anlatıyor olanı. **'Engel olamadım, kapıyı çalıp eve girdi'** diyor. Her ne olursa olsun annesine çok düşkünmüş Doru. Oncağız yaşına rağmen çok da zekiymiş. Evini kolayca bulmasına hiç şaşırmamış annem. **'Ben onu bulduğumda cılız, kolu kanadı dayaktan mosmor bir çocuktu, bir yılda kanlandı, canlandı. Onu saklamam belki suçtu ama o aile çocuğa kimlik bile vermemişken suç umurunda olmamıştı'** diyor.

'O evden onu tekrar atacaklarını bilsem engel olurdum' derken hala ağlar Narin Gülendem.

Beni ağlaya ağlaya aradığında sabahın kör bir vaktiydi bundan tam 25 yıl önce. Meseleyi bilmeme rağmen hala hatırımda sözleri. **'Bunlar yavrucağa bir şey yaptı! Kayıp oğlan. Öldürdüler çocuğumu Dağhan. Kesin bir şey yaptılar. Bul onu. Yoksa kahrımdan ölürüm!'**

Onu bulduğumda annem polise de haber verdiğinden alıp karakola götürmek zorunda kaldım önce. Aile çocuğu tanımadığını ve istemediğini söyledi..."

"Tanımadıklarını mı söylediler? Bunu yapmaları yasal mıydı?"

"Kimliği yoktu ki Erva. Kimse sorgulamadı. Hem sorgulasalar bile istemiyorlardı Doru'yu. Çocuk kimsesiz diye alınıp çocuk esirgemeye gönderildi. Altı ay orada kaldı Doru. Onu oradan çabalaya çabalaya çıkardım. Çocuk sahibi olamıyor değildik. Üstelik daha yeni evliydik. Bu yüzden Zerrin de bende çok sorgulandık. Denetimlerden geçtik. Sonunda da onu almaya hak kazandık."

Ketılın atma sesiyle yerimden kalkıp mutfığa doğru adımladım. Tezgâhta duran beyaz, üzerinde ay desenleri olan porselen fincanımı ısıtıcının yanına alıp suyu içine doldurdum. Kahvenin kokusu mutfağı sararken, ağustos ayının artık sonuna yaklaştığımız için son sıcak havalar dağılmadan önce değerlendirmek niyetindeydim.

Kahveyle dolu olan fincanımı masanın üzerine alıp çıplak ayaklarımla koşturarak yatak odama gittim. En son ev terliklerimi orada çıkarmıştım çünkü. Üzerimde saatinde gece yarısına yaklaşmış olmasından sebep şortlu geceliklerim vardı. Yine yeşildi ama bu defa farklıydı. Daha sevimli. Şortunun etek uçlarında papatyayı andıran işlemeler vardı. Aynı işlemeler geceliğin üst kısmının askılarında da sıra sıra dizliydi.

Ayağıma beyaz renkli terliklerimi geçirerek tekrar mutfığa döndüm. Kulübeye gidip biraz çalışmayı düşünüyordum. Yeni bir proje almıştım. Bu defa arabanın iç konforunu arttıracak, tasarım olarak da hoş görünecek bir parça üzerinde çalışıyordum. Aslında bildiğimiz ısıtıcılarla ilgiliydi ama daha farklı, daha az düşünülmüş bir olayı vardı.

Telefonumu da solondan aldıktan sonra kahve bardağımla birlikte bahçeye çıktım. Fırat ve Sefa abi Gülru'ların kapısına yakın, çimenlerin üzerine attıkları sandalyelerinde oturuyorlardı. Beni görünce yerlerinde dikleştiler. Ne yapacağımı iyi bildiklerinden gülerek, "iyi akşamlar bacım," diye seslendi Fırat abi. Onu takiben de "Kolay gelsin," diye ekledi Sefa abi.

Son bir haftadır her gece yarısından önce kulübedeydim. Hem işim için çalışmam gerekiyordu hem de kendimi kulübeye atıp saatlerce çalışınca Doru'nun yokluğu daha az katlanılası geliyordu.

Başımınla selam verip kulübeme girdim. Bardağımla masaya bırakıp ışıkları yaktım. Kapıyı kapatmak için tekrar döndüm ve başımı kapıdan çıkarıp "Siz de kahve ister misiniz?" diye sordum.

"Yok," dedi hemen gülerek Fırat abi. "Bacım çay getirecek bize birazdan. Biz anlamayız öyle kahveden falan."

"Nesi varmış kahvenin canım," dedim gülerek. "Siz bilirsiniz. Dilde çay getirse beni de çağırın ama. Onun için bir mola veririm."

Güldü Fırat abi. "Gece kaçamağı da olacak. El açması börek de var. Haşhaşlı. Seversen ondan da yersin."

Sefa abi daha çok sırtarak, "Şekerparelerden hiç bahsetmiyor," dedi Fırat abiye doğru göz ederek. "Hepsini kendi yiyecek herhalde."

"Bu saatte," dedim önce gözlerimi devirerek. Sonra, bu aralar kaçamağın Doru sayesinde nirvanasını yaptığım aklıma geldi, sırttım. Akşam yemekleri sayesinde hep geç yeniyordu bizde artık. "Alıştırdılar bizi de. Ondan da yeriz," dedim.

Kapıyı çekip içeriye girdim. Çizim kağıtlarımı kalemleri hazırladım oturmadan önce. Tam da o esnada telefonum çalmaya başladı. Telefon kağıtların altında kaldığından iki arandım, derken buldum.

Ama ne bulmak! Ekranda Doru'nun adı yazıyordu. Üç haftadır onun adıyla yanıp sönmemişti telefonumun ekranı. Kalbim bir tekler gibi oldu heyecandan. Az biraz da elim ayağım karıştı birbirine.

O mu arıyordu şimdi? Gerçekten o mu arıyordu!

Telefonu açıp kulağıma götürdüm. Titriyordum. Nefes almayı da bırakmıştım. Ben bir şey diyememişken onun sesi doldu kulağıma.

"Koynumun güvercini, ömrümün geri kalanı, nasılsın?"

"Doru!" dedim neredeyse kulübeyi inleten heyecanlı sesimle. "Sen... aradın! Nasıl? Görev... görevde değil misin?"

Güldü. Gülüşünden salınan sesle vuruldum sandım. Boşta olan elim heyecanla atan kalbime giderken, "Görev bitti. Sana geliyorum," dedi.

Kalbim sanki mümkünmüşçesine daha da hızlanırken masaya tutunduğumdan, projem yine bir kazaya kurban gidecek gibi oldu. Kahve fincanım sallandı. Başıma gelenler hala aklımdan çıkmadığından, gözlerim büyürken, "Ah," diye panikle inledim ve fincan devrilmeden yakalayıverdim. Sarsıntıyla kenarından taşan kahve neredeyse projemin üzerine akacakken elimin avuç içiyle durdurmayı başardım. Telefonu kulağımla omuzumun arasına sıkıştırdım hemen. "Yandım Üsteğmenim sayenizde," diye söyleniyordum. Bir yandan da peçetelikten çektiğim peçeteleri elimin altında durdurduğum kahvenin üzerine basıyordum.

Doru ne olduğunu anlamamış olacak ki -doğal olarak- "Beni yaktığına sayarsın," dedi.

Oflayarak, "Öyle değil ya," dedim. "Yandım burada, yandım."

"Kahve mi içiyordun?" diye sordu, kaldım. "E-evet! Nereden-"

"Tahmin etmesi zor değil. Sakarlık da var, e tabii, biraz."

"Hadi oradan," dedim masayı kurulama işim bittiğinden yerimde doğrulurken. Adamı deli gibi özlemiştim, haftalardır ilk kez telefonda konuşuyorduk, ama ben iki dakika geçmeden ona azar çekmeye başlamıştım. Bu da çok özlemekten miydi? Sesimin tonunu anında düşürdüm. "Doru," dedim tatlı tatlı. "Ben seni çok özledim."

"Ne yapayım istiyorsun?" diye sordu. Bu nasıl bir konuşmaydı böyle. Özledim diyen adama bu mu denirdi? "Gel mesela," dedim atarı gideri bir kenara bırakarak. "Bir an önce gel. Ne zaman gelirsin ki?"

"E, bir kapıya çık bak bakayım," dedi yine bir kalmalar geldi bana. Deli gibi etrafıma bakındım. Camdı ya benim kulübemin duvarları. Buradan her yer görünüyordu ya. Görürüm sandım.

Göremedim. Elimde telefonla koştum kapıya. Açarken, "Eğer," dedim tehdit edencesine. "Kandırıyorsan, vururum seni."

"Vurulmuşum kızım ben sana. Daha kaç kere vuracaksın. Can bu da."

Verandasındaydı! Karanlığa rağmen kamuflaj kıyafetlerini seçebiliyordum. İlk bana gelmişti. Kıyafetlerini değiştirmek için bile vakit harcamamıştı. "Doru!" diye bir çığlık atmışım heyecanla, telefonu da savurmuşum elimden... gerisini hatırlamıyorum. Koştum koştum. Verandanın basamaklarının önünde karşıladı beni.

Beni kucağına basıp havaya kaldırırken o gülüyordu -kahkahaları eşliğinde- bense sevinçten neredeyse ağlıyordum.

Boynunu, yüzünün yanını, sakallarını, çenesini, gözlerini öptüm öptüm... Yüzünde öpülmedik tek nokta bırakmadan sevdim onu. "Çok," diyebilirdim sadece nefes almadan öpmeye devam ettiğimden. "Çok özledim seni."

Beni ayaklarımın üzerine bırakırken, öncesinde belimi tutan elleri yüzümü avuçladı saçlarımla beraber. Yanaklarımı küçük bir çocuğu şımartır gibi öpücüklere boğarken, "Asıl ben," dedi o büyülü sesiyle. "Ben nasıl özledim koynumun güvercinini." Öptü öptü... Sevdiler elleri yanaklarımı, saçlarımı. Nefeslendi durdu soluğumu soluğuna katarken. Sigarayla demlenmiş o tatlı nefesi yüzüme her döküldüğünde yanıyordum sandım. Ne çakmağa gerek vardı ne de ateşe...

Başı boynumun yanına gömüldü. Burnu tenime değerken kokumu içine çekti derince. "Mis kokulum benim," dedi kalbimden sıcacık bir şey aktı sanki. Eridim. Kollarımı sıkıca boynuna doladım. Ayaklarım yere değiyordu benim değil mi? Kafam karıştı; çünkü ben aşırı mutluluktan uçuyorum sanacak kadar hafiflemiştim.

Dudakları defalarca içine çeker gibi öperken orayı, heyecandan titreyen sesimle, "Çok özledim," dedim bir kez daha. Kelimelerle ifade edilemeyince bazı şeyleri, defalarca söylemek zorunda kalıyordum. Anlasın istiyordum onu ne çok özlediğimi. Anlasın onsuz yapamadığımı.

Kolları belime dolandı. Eli geceliğim yukarıya toplandığından belimin yanının açıkta kalan yerini kocaman kavrayıp sıkarken, dudakları dudaklarımı buldu. Tüm hasretini dudaklarına yüklemiş gibi öperken beni, soluksuz kaldım bir kez daha. Ayrıldığımızda dudaklarımda onun tadı, nemi vardı ve ben kolları arasında titriyordum. O an hatırlıyordum Sefa abileri. Bu bir mucizeydi bana göre çünkü aklımı almıştı bu adam.

Başımı zorlukla yana çevirdim. Yoklardı. Gitmişlerdi.

"Sen mi gönderdin?" diye sordum, tekrar ona dönerken. Doru ne sorduğumu anladığından sırtı ve başını salladı.

"Artık sana bir ben gerek. Nasılsa seni yanımdan an olsun ayırmayacağım."

Ayaklarımı aniden yerden kesti, tekrar bacaklarımın altından geçen koluyla, ben kollarımı boynuna doladım. "İçeriye gel de biraz daha seveyim seni." Sözlerinden çok söyleyiş şekli kalbimi hoplattı. Elimini biri omzundan yanağına yol izleyip orayı kavrarken, alnımı boşta kalan yüzünün diğer yanına yasladım.

"İçeriye girelim de biraz daha seveyim seni," dedim onun boğuk, hasret dolu çıkan ses tonunu taklit edercesine. Güldü. Gülüşü biz içeriye girip de ayağıyla kapıyı kapatana kadar devam etti.

Karanlık eve girmemizle gülüşü de ifadesi de ciddileşti. Solukları sıklaştı. Ya da evin sessizliğinden bana öyle geldi, bilmiyorum. O nefes nefese kalmışlık bende de halen sürüyordu çünkü.

Böyle anlarda aşırı heyecanlanmaktan mı bilinmez onun aç olup olmadığını düşünüyordum. Aklım hep onun ihtiyaçlarını gidermeye yöneliyordu.

Dudağımın kenarını dişledikten sonra, "Aç mısınız?" diye sordum. "Kıyafetlerini bile değiştirmemiştin. Bir şeyler yedin mi?"

Gülerek -karanlık antreden kaynaklı sadece sesini işitebiliyordum-başıyla boynumla çenemi birbirinden ayırdı. Dudakları çenemin altına gömülürken, "İnsanın aklında açlık falan kalmıyor ki," diye fısıldadı.

Saflık ya, "Neden?" diye sormuş bulundum. Alacağım cevap belli değil miydi sanki?

"Aklımı başımdan aldın. Lan sen yeni bir ihtiyaç açtın bu bünyeye," dedi. "Sen olmadan giderilmiyor da meret. Ne çektim şu üç hafta boyunca. Geçmek bilmedi."

Salona doğru gidiyorduk sanırım. Sola doğru döndüğünde anladım bunu. Salon antreye göre daha aydınlıktı. Yüzü hala loşta kalıyor olmasına rağmen daha rahat görebiliyordum şimdi.

"Ne çaktığımı anlıyormuş birileri," dedim eskiye dem vururcasına. "O ihtiyaç hep vardı bende. Giderilemiyordu bir türlü, o ayrı konu."

Koltuğa bırakıldım. Uzanır gibi yatırmıştı beni koltuğa boylu boyunca. Kendi ise tepemde dikiliyordu. "Bilseydim böyle hissettiğini kendimi seve seve feda ederdim sana," deyip üstüne serserice gülünce, göğsümün üstünde biriken saçlarımı geriye doğru atıp yerimde doğruldum.

Dirseklerimin üzerinde durarak, "Feda ederdin demek?" dedim kaşımın birini kaldırırken. "O kadar uzak mı geliyordu Erva sana? Fikri bile oluşamıyordu yani?" Şimdi şu halimiz düşünülünce, o zamanda başlansa başlanırmış diyordum ama ondan bir cevap bekliyordum ben yine de.

"Fikri çok kolaydı," dedi net bir şekilde. Yanıma, koltuğun sırt kısmının olduğu tarafa üzerimden geçerek uzandı. Ne yaptığını anlamaya çalışırken, dirseklerimi serbest bırakıp beni kendine çekti. Başımı göğsüne yatırıp saçlarımı kolunun, omuzunun üzerine doğru sererken derince nefeslendi.

Dudakları başımın üzerini öperken, "Kolay olduğundan kaçtığımı söylemiştim. Sana kapılmak çok kolaymış Erva," diye fısıldıyordu kulağıma. Kolunu belime dolayıp sıkıca sarıldı bana. "Şimdi oldu işte," dedi. "Tüm ihtiyacım olan buydu ve bedenim, şu zavallı yüreğim sana doysun biraz."

Biri, birazdan kenardan çıkıp uyan diyecek diye çok korkuyordum. Rüyada gibiydim.

Onun bana yaptığı gibi sıkıca sarılmak maksadıyla kolumu beline doladım. Kolumun iç yüzeyi soğuk, ağır bir metale temas etti. Elim bunun ne olduğunu anlamak için koluma değen metali kavrarken eli elimin üzerine kapandı. Elimi oradan uzaklaştırırken silah olduğunu anladığım ağır metali çekip aldı oradan. "Şunu," dedi ve üzerimden uzandı. "Kenara kaldıralım," diyerek arkamda kalan sehpanın üzerine bıraktı. Boynu, koltuğa ağırlığı yüzünden yapıştığımdan dudaklarıma temas ediyordu. Âdem elması dudaklarımın hemen önündeydi.

O daha geri geri çekilmeye çalışmamışken ensesine doladım kollarımı. Koltuktan tutunduğum yerden destek alarak havalandım çok az ve dudaklarımı âdem elmasının kemikli şişkinliğine bastırdım. Dudaklarımın altında yutkunduğu sıra, "Çocukluğunu biliyorum artık Doru," diye fısıldadı. "Ve seni sanki mümkünmüş gibi çok daha fazla seviyorum artık."

Kaldı, hiç kıpırdamadan durdu, duruldu bir süre. Ellerim ensesini, omzunu, başının arkasındaki kısa saçları seviyordu. Asker tıraşı yeni olduğundan, saçları oldukça sertti ve avuç içlerimi gıdıklıyordu.

O bir şey demeyince devam ettim. Tekrar öptüm boynunu, boynunun yanını, "Baban anlattı. Seni nasıl bulduğunu. Senden önce ondan dinledim diye kızma bana. Dayanamadım, sordum. Yetimhaneyi de biliyorum öncesini de. Adın Ali'ymiş. Benim Doru'm olmadan önce sana Ali diyorlarmış."

Doğruldu üzerimde. Kollarım boynunda asılı olduğundan beni de beraberinde kaldırdı bu ani hareketiyle. Eliyle sırtımı desteklerken, o koltukta oturur vaziyete geçti bende bacaklarının arasına yan bir şekilde oturuverdim...

Yüzüme bakıyordu dikkatle. Loş karanlığa alışmıştı artık gözlerim ve tüm ifadesini net bir şekilde seçebiliyordum.

"Başka?" diye sordu kaşlarının arası çatılırken. Başka ne öğrendin demekti galiba bu. Sözlerimin altında daha çokları olduğunu anlamıştı.

Başını salladı ben daha cevap vermeden itiraz edercesine. "Ya da boş ver. Anlatma ne bildiğini," dedi. Yüzü buz gibi bir ifadeye bürünürken, "Ali falan değildim ben," dedi. "Kimliğe bile geçmemiş değersiz bir adın ne hükmü olur ki?"

Yüzünü avuçlarımın arasına aldım. "Seni sen yapan her şeyin hükmü var bende," dedim gözlerinin içine baka baka. Anlasındı benim için ne değerli olduğunu, onun kimsesiz yanını da onu şimdi Doru yapan tüm hallerini de sevdiğimi. Ben onu her haliyle kabulleniyordum. Aslında kabullenmek diyemezdim buna. Doru benim için her şey demekken kabullenmek olamazdı bunun adı. İnsan en sevmediği yanına bile bana ait değil diyebilir miydi hiç? Bizi biz yapan tüm hallerimizken beni ben yapan da oydu. Bütünüyle oydu.

"Hemsaye ne demek biliyor musun?" diye sordum hiç alakasız. O da öyle bulmuş olacak ki söylediğimi, kaşının birini kaldırdı. Güldüm ve avuçlarımın içleriyle sakallarını, yanaklarını sevdim. "Gölgesi bir olan demek. Aynı yere düşen, yan yana yürüyen, birbirine komşu olan..." dedim başımı sallayarak. Onu ikna etmeye çalışmıyordum. Öyle olduğunu vurguluyordum.

"Sen yokken yine kitaplara gömüldüm biraz. Sen yokken nasıl bir yerde olduğumu anla diye önce o yerden bahsedeyim istersen," dedim yüzü yumuşadı, ifadesi bildiğim, sevdiğim Doru oldu.

Yüzünün yanlarını sevmeye devam ederek, "Tüm şarkıların seni anlattığı, tüm şiirlerin seni konuştuğu, tüm vedaların bana seni hatırlattığı bir yerdeydin ben," dedim. Dudak kıvrımları yükseldi. Aynını kendi dudaklarıma yerleştirdim.

Birbirimize bakarak tebessüm ederken, "İki insanın gölgesi bir olunca böyle olurmuş," diye fısıldadım. Soluğumu yüzüne bırakırken aynını o da yaptı. Bakışları dudaklarıma inerken, "Yoktun ama yanımdaydın Doru," dedim. Sözüme karşılık dudağımın yanını öptü sabredemiyormuşçasına.

Sonra yanağımı, öncekine nazaran daha uzun uzun öptü. "Her Şeyinle, tüm hallerinle. Ben Şu anki seni değil, sen olan her Şeyi, sana dair her Şeyi seviyorum," deyince gülüşünü yanağımdaki dudak kıpırtılarında hissettim.

Aramızda duran elimi alıp kalbimin üzerine kapattım. Yanağım gülmekten yükselirken sakallarını glmseymen yanağıma srttt bundan keyif almışçasına. "iekler açtı Şurası," dedim glŐlerim sesli kıkırtılara dönüşürken. "Sen geldin ya, Şimdi o Şiirler birlikte okunur, kimsesiz çalan Şarkılar birlikte dinlenir, vedalar değil kavuşmalar yaşanır..."

Susturdu beni. Göğsüne çekip sıkıca basmıştı bedenimi. Onun için bir sıkımlık canım vardı ama o hem kırmaktan korkar gibi hem de içine sokmak ister gibi tutuyordu kollarının arasında beni.

"Doğru anlamış mıyım?" dedi dudaklarını saçlarımin arasında gömdüğü yerden seslenerek. "Ben yüreğimi sana bađlamıŐken, ne kadar uzakta olursan ol, tüm yolların, tüm yollarım kördüğüm birbirine. Bundan sonra sen bana, ben sana hemsaye..."

Başımı salladım hızla. Glmeye devam ediyordum. "AnlamıŐsınız steğmen'im."

"Bak ya," dedi ve güldü. Niye yle dediğini biliyordum. Üsteğmen diye seslenmemden hala hem hoşlanıyor hem de hoşlanmıyordu.

"Ağız alışkanlığı benimki. Ama ben sen yokken bir karar daha aldım. Sana bir daha steğmen'im de demeyeceğim." zerine çok düşünmüştüm bunun. Doru muhtemelen Kalender Yazgan'ın rütbesi olduğu için, en azından sevdiği kadının ona öyle seslenmesini istemiyordu. Kesin bununla ilgili de bir travması vardı. stelemeyecektim ya da sormayacaktım. İstemiyorsa demezdim. Ve bir gün isterse kendi anlatırdı.

"Senin steğmen'im demen çok başka," dedi büyülü sesiyle. Nefesi boynumun yanlarına döküldü. "Sevdiğim kadından duymak farklı ama sanırım buna katlanabilirim."

Kollarını belimden çözüp ayrıldı benden. Yüzümü yüzünün karşısına alırken, "Ben bir duş alayım Erva," dedi. "Hem yorgunluğum gitsin hem de kesin yolun kokusu sinmiŐtir üzerime." Kamuflajının st kısmını tutup başını da eğerek burnuna yaklaştırdı. Koklayacakken bende yaklaştım ondan tarafa. Ondan önce çektim kokusunu içime.

Başımı salladım olumsuz anlamda. "Mis gibi kokuyorsun. Ama dinlenmek için al tabii." Sırıtırken kocaman, elleriyle yüzümü arasına alıp bir kez daha öptü dudaklarımı. Sertçe. "Sen nasıl bir Şeysin böyle."

Kendiyle birlikte beni de ayağa kaldırdı. "Yemek falan hazırlama. Ben duşa girince duramazsın sen şimdi."

"Kahve?" diye sordum kaşlarımı oynatarak. Şu halimle gözüne çok sevimli görünmüş olmalıyım ki, sırtmamak için dişlerini geçirdi dudaklarının kenarlarına.

"Çay yap sen bu defa. Beni kahveye alıştırdın, çayı unuttuk. Az da benim tarafıma alış."

"Alışırız," dedim omuz kırarak.

"Erva," dedi duraksayarak. "Annemlere de haber versene döndüğümü. İlk sana geldim, yanlarına uğrayamadım."

Başımı salladım. Babasından daha haberi yoktu Doru'nun. Şimdi değil ama duştan çıktıktan sonra o konuyu da açacaktım.

O banyoya giderken ben de mutfığa geçtim. Isıtıcıyı suyla doldurup altını açtım.

Bir şey hazırlama demişti ama evde portakallı keklerden vardı. Belki çayın yanında atıştırmak isterdi. Mutfak tarafından bahçeye çıktım. Evimin mutfak kapısı her daim kilitli olurdu ama bu defa öyle olmadığını biliyordum.

Son bir haftadır ben Kahve'yi evime girmeye alıştırmıştım. Hatta bazı geceler benimle yatağında bile uyuyordu. Arada onu duşa sokup ev köpeği gibi yıkıyordum da. Doru belki bunu duyunca, köpeğinin alışkanlıklarını hepten değiştiriyorum, onu evcilleştiriyordum diye kızacak, bozulacaktı ama yapacak bir şey yoktu. O artık benim de köpeğimdi. O Kahve'nin ortak yaşam alanımıza girmesini istemiyordu. Ben ise onu yalnız yaşadığım evime alıyordum. Dolayısı ile sözünü çiğnemiş de olmuyordum.

İlerisi için Doru'yu ikna etmek niyetindeydim. O bebeği sorun ediyordu ama Kahve gibi uslu bir köpeğin bebeğe zarar vereceğini hiç sanmıyordum. Kılına tüyüne de ben sahip çıkardım. Onun için bu kadarına değerdı değil mi?

İşte Kahve yüzünden mutfak kapım açıktı. Onu eve hep mutfak tarafından alıyordum çünkü.

Kapıyı açıp ışıkları hala açık olan mutfığıma girdim. Doğruca dolaba yöneldim. Tezgâhın üzerine de genişçe bir tabak hazırladım. Kekleri tabağın yanına bırakıp, yedi sekiz pay kek ile doldurdum. Sonra bunun Doru'nun kek oburluğunu doyuramayacağını düşünüp bir iki pay daha ekledim. Bugün yaptığım için daha tazeydi ve yarına bile yiyebilirdi.

Tabağın üzerini peçeteyle örtüp kalan keki tekrar dolaba kaldırdım. Evden çıkmaya hazırlanıyordum ki evimin ana giriş kapısı çalmaya başladı.

Kolumdaki saati kontrol ettim. Saat lojman misafirlikleri için geç sayılmazdı. Gece yarısı bile olmamıştı daha.

Ben kapıya gidene kadar ısrarla çalan kapımın zil sesi de kesildi. Antrenin ışığını yaktım, ettim derken hepten sessizliğe, kapının önündeki sensörlü ışıklar -yeni takılmıştı lojman yönetimi tarafından- önünde kimse yokmuşçasına karanlığa gömülmüştü.

Bu beni bir ürkütmedi desem yalan olurdu. Kapıyı açmak ile açmamak arasına kaldım. Geri dönsem, mutfak tarafından Doru'ya geçmek istesem yine bahçedeydim. Değişen bir şey olmayacaktı.

Telefonum aklıma geldi ama o an hatırladım Doru'ya kavuşma heyecanı ile bahçede çimenlerin üzerine bir yere fırlattığımı. Heyecandan almamıştım ki onu olduğu yerden. Aklıma bile gelmemişti.

Fırat abilerde yoktu kapının önünde. Ne büyük aptallık yapmıştım ben öyle. Doru da duştaydı. Bir sorun yoksa bile bu kadar tedbirsiz davrandığım için fena paylayacaktı beni.

Elim kapının kolunda bekliyordum öylece.

Lojmanda alınan askeri önlemler düşünülürse böyle korkmam da yersizdi. İçeriye bir yabancıнын girmesine kimse müsaade etmezdi artık. Cezmi Aşir de Ceylin de hapisteydi.

Ama haftalar önce, nişan günümüz de gönderdiği o tehdit mesajını da yadırgayamaz, bir kenara atamazdım.

Hangi cesaretle bilmiyorum, kapının kolunu çevirdim aniden ve açtım.

Kapının önü boştu. Kimse yoktu. Fakat... Bahçemin kulübeme yakın, uzak köşesinde telefonumun ışığı yanıp sönüyordu. Zil sesi az da olsa olduğum yere ulaşıyordu.

İster deli cesareti deyin ister başka bir şey oraya doğru yürümeye başladım ben. İlk adımdan sonra dışarının sessizliğine havlama sesleri karıştı. Durmadan, duraksamadan yürümeye devam ederken çalıkların arasından, akşamın karanlığından sıyrılarak Kahve fırladı, çıktı önüme. Beni durdurmak ister gibi değil de benimle yürümek ister gibi düştü önüme. Ondan da cesaret alarak ağır adımlarımı hızlandırıp telefonumun önüne kapanmadan önce varabildim.

Biri aramıyordu. Ekranda kurulu bir saatin kocaman işareti yanıp sönüyordu. Alarmdı bu, ama zil sesimle çalıyordu.

Eğildim ve telefonu aldım elime. Almamla altında duran başka bir şey açığa çıktı. Katlı bir zarf.

Kahve havlamaya devam ediyordu. Zarfı da beraberimde yerden alıp doğrudum.

Daha fazla dışarıda kalmak istemediğim için önce evime doğru koşturdum. İçeriye girip kapıyı arkamdan kapadım. Sonra mutfak tarafına telaşla dolanıp keki aldım ve geldiğim gibi mutfak tarafından çıkarak Doru'nun evine geçtim. Bu defa geçtiğim tüm kapıları ardımdan kilitlemiştim. Kahvenin hala dışarıdan sesi geliyordu. Onu da içeriye almak konusunda kararsızdım.

"Erva!"

Doru'nun banyo tarafından sesi geliyordu.

"Çıktın mı sevgilim?" diye seslendim çatallı çıkan sesimle. Dışarıdaki paniği hala uzaklaştıramamıştım sesimden.

"Çıktım da bir sorun mu var?" diye sorunca, "Yok," dedim rahatlamaya çalışarak. "Giyin gel, hadi."

Ona olanı anlatacaktım elbette. Sadece duştan yeni çıkmışken panikletmek istemiyordum.

Aklım Kahve'de kalmıştı. Elimdekileri tezgâhın üzerine bırakıp, "Doru," diyerek antreye dolandım. Odasının kapısının önündeydi. Seslenince duraksayıp benden tarafa dönmek durumunda kalmıştı. "Kahve havlıyor da. Onu bu defalık içeriye alsak mı?"

"Neden ki?" diye sordu yüzümde sorusunun cevabını arar gibi kuşkuyla bakışlarını dolaştırarak. "Özlemiştir belki seni. Gelsin bu defalık, ne olur," dedim yalvarır gibi.

"Erva," dedi ben öyle söyleyince bana doğru yürüyerek. "Ne oldu? Anlat." Nasıl da anlıyordu hemen.

"Onu alayım içeriye anlatacağım. Sen de giyin olur mu?" dedim. O daha cevap vermeden fırladım yerimden. Kapıya koştum ve açtım. Kahve hala bıraktığım yerdeydi. Şükür ki öyleydi.

Elimi dizlerime vurarak, "Kahve!" diye seslendim. "Gel hemen buraya!"

Kahve atıldı ve hızla bana doğru koşmaya başladı.

Bacaklarımın yanından geçip içeriye girince kapıyı kapadım hızla.

Birkaç dakika sonra Doru giyinmiş vaziyette mutfaktaydı. Saçlarını kurulamamıştı ve oradan akan damlalar üzerine aceleyle geçirilmiş gibi duran beyaz tişörtüne damlıyordu. Saçları kısa olmasına rağmen -asker tıraşından biraz uzun- yüzünün yanlarına bile sıralanmıştı damlalar. O

masanın kenarından çektiği sandalyeye otururken ben de çayın altını yakabildim sonunda. Bakışlarım onu takip ediyordu. Masanın üzerine bıraktığı sigara paketinden bir sigara çekip çıkarırken anlatmayacak mısın?" diye sordu.

Ondan tarafa döndüm. Ona doğru yürüdüm ve tam önünde durup ellerimin avuç içleriyle yanağındaki ıslaklıkları kuruladım. "Havlu getireyim mi? Bu kadar telaş yapacak bir şey yoktu..."

"Yüzünün aldığı şekilden haberdar mısın sen?" diye sordu, yüzüme alttan alttan bakarak. "Nasıl bıraktım seni, nasıl buldum?"

O kadar belli oluyor muydu ya? İyi görünmek için çok çabalamıştım oysa ki.

"Erva," dedi adımı uzata uzata. "Konuşsana yavrum. Ne oldu?"

Yanındaki sandalyeyi çekip oturdum. Masanın üzerinde duran ama onun henüz fark etmediği telefonumu önüme çektim.

Sonra da zarfı.

"Eve gitmiştim," dedim gözlerimle masanın ortasında duran üstü peçeteyle kapalı kek tabağını işaret ederek. "Aç değilim dedin ama açsındır diye-"

"Eee," dedi sabırsızca yerinde dikleşirken. Az da öfkelenmişti sanki. Kaşları çatılınca gözlerimi irileştirerek -sanki haklıymışımcasına- "Öyle bakarsan anlatamam ama. Seni düşündüğümünden," dedim.

"Düşünme beni Erva!" dedi tersler gibi. "Kapıdan adamları yolladık. İn cin dışarda top oynuyor. Sen beni gecenin bu saatinde düşünme!"

Suçlu olduğumun farkındaydım. Dudağımın kenarını mahcupça ısırdım. "Vallahi yapmayacaktım da-"

"Kesin öyledir," diyerek kesti sözümü. "Senin bu dik başlılığın çoğu zaman hoşuma gitse de arada delirtiyor beni. Anlat çabuk," dedi sigarasını dudaklarının arasına alarak. "Ne oldu anlat!"

O kadar öfkeliydi ki sigarayı mutfağın ortasında yaktı. Normalde kapı önünde içerdi. Tabii bunu ona hatırlatacak değildim. O kadar cesaret yoktu bende.

Ee, be Erva! Kapıyı açarken de dışarıya çıkarken de bu kadar cesaretli olamasaydın keşke! diye kendi kendime içimden geçirerek girdim söze tekrar. "İşte keki almış geliyordum ki kapı çaldı. Ben de bizimkilerdir dedim. Malum saat lojman misafirlikleri için çok geç değil." İrileşti gözleri. O böyle yapınca cidden konuşamıyordum ben.

"Doru," dedim ona doğru yaklaşıarak. "Bir şey yok. Hemen belertme gözlerini öyle."

"Anlat anlat sen," dedi olanı tahmin etmiş gibi. "Sen anlat ben sonra belerteceğim gözlerimi." Sigarasını dudaklarının arasından uzaklaştırıp dumanını yüzüme doğru üfledi. "Bakalım bunun altından da ne çıkacak!"

Oflayarak geri sindim sandalyeme. İyiden iyiye düşmüş omuzlarımla devam ettim. "İşte kapı çalınca gittim açmaya ama kimse yoktu."

"Açtın yani bir de!" diye patladı.

"Ya!" dedim onun çıktığı ses tonuyla aynı yerlerde dolaşarak. "Lojmanda yığınla adam var. Her köşeye dizdiniz. Kim ne yapacak bana burada artık!"

"Anlat Erva," dedi iyice dumur olmuş gibi. "Kim ne yapacaktı! Fırat ile Sefa da boşuna bekliyordu götümüzün dibinde!"

"Pisleşme," dedim kollarımı göğsümün üzerinde bağlarken.

"Ben birazdan pisleşeceğim, bu daha hiç," dedi her kelimesini vurgulayarak.

"Anlatmasa mıydım ya," diyerek sesli düşündüm. Kolumu tuttu ve beni kendine çekti. "Her ne olursa olsun," dedi üzerine basa basa. "Bana anlatacaksın."

Gıcığına gitmek değil mi, "Emredersiniz Üsteğmen'im!" dedim gözlerimi aynı onunkiler gibi belirginleştirerek.

Sigarasını küllüğe söndürdü. Tuttuğu kolumu çekti biraz daha. Yüzlerimiz eşitlenirken, ağzında kalan dumanı başını yana çevirip üfledi. "Sen böyle söyleyince rahatsız olmaktan çok tahrik oluyorum ben," dedi yüzünü bana çevirirken.

"Eğer şunu söylemeye devam edersen asıl o zaman elimden kimse alamayacak seni haberin olsun."

Hoşuna giden yanı tahrik olan yanı mıydı yani!? Ani söyleminden sebep, afalladığımdan dolayı kirpiklerimi kırıştırdım. Tam şu anda aptal gibi göründüğüme emindim.

Yutkundum, "Bana diyorsun *beni baştan çıkarma* diye ama," dedim boğuk bir sesle. "Şu yaptığın-"

Alt dudağı dişlerinden nasibini alırken, gözleri dolandı durdu yüzümde. Dudaklarımda duraksarken bakışları ben bir öpüşmenin kıyısındayız sandım, sandığımla da kaldım. "Anlat!" dedi kolumu bırakıp geri çekilerek.

Buna ne denirdi şimdi? Size soruyorum! Yarım bırakmak değil de ne bu? Ya da önceden ona yaptıklarıma kıyas intikam almak!

Yutkundum. Bir başka değimle avucumu yaladım. Görürdü o. Al, görürdü Erva! Adam yaklaşınca bile düşüyorsun sen. Al gösterirsin! Sen göreceğini gördün kızım!

"İşte," dedim dağılmış halde. Nerede kalmıştım ki ben? İfadesini kontrol ettim. Hala ciddiydi. Hiç mi etkilenmedin be adam şu halimden?

"Ha, ben sana kavuşmanın etkisiyle telefonumu bahçeye savurmuştum bir ara. Orada da unutmuşum meğer. O çalışıyordu kulübenin yakınında. Koştum aldım tabii..." Kaşları çatıldı yine. Bakmamaya çalıştım yüzüne. Yoksa anlatamayacaktım. "Altından da zarf çıktı. O sıralarda Kahve de geldi yanıma. Havlıyordu falan."

Saçma sapan anlatmıştım ama anlamıştı sanırım. Uzandı ve masanın üzerinde duran zarfı aldı. Kapalıydı ve kenarlarından yırtıp açtı. "Kim arıyormuş?" diye sordu buz gibi bir sesle.

"Arayan yokmuş. Alarmmış ama zil sesim ayarlıydı." Sandalyesini itip ayağa kalktı. Stresli bir yürüyüş eşliğinde mutfağın dar koridorunda yürüye yürüye okumaya başladı. Her okuduğu cümleyle dişlerini sıkıyordu. Çatlayacaktım birazdan meraktan.

Birkaç dakika geçip de o elindekini okumayı bitirdiğinde -elindeki kâğıt buruşmaya, öfkeden daha çok köpürmeye başlamıştı çünkü- "Doru," dedim sonunda dayanamayarak. "Bana da söyleyecek misin ne yazıyormuş?"

Okumak yerine sandalyesine oturdu tekrar. Kâğıdı önüme bıraktı. Merakla elime aldım ve okumaya başladım. Bu bir mektuptu. Altına da bir not iliştilmişti.

Hayallerimden taşan ama gerçeğe dönüşemeyen Erva Saraçoğlu'na...

Bir sonbahar sabahıydı; sana, gözlerine, en çok gözlerine, sesine vurduğum.

Âşık olduğum o sabah; benden elleri kanla lakaplı bir katil olmam istendi. Senle tanışmamız bu yüzdendi ama hep reddettim.

Babanı öldürmemi istediler benden o sabah!

Zaten ölü olan ben umursamazken bunu, seni gördüm ya ben bir kere Erva, etrafındaki her şey silindi, bir sen kaldın o karanlık dünyanın içinde.

Zaman ilerledi durdu ama senle ben yine de biz olmadık. İçimde verdiğim savaşa, öldürmem gereken adamı korumama rağmen beni görmedin.

İşlemem gereken ilk cinayet başarısızlıkla sonuçlandı ama kaderimmiş benim bu meğer. Kaçamadım, ellerim çoktan kana bulandı, kirlendim!

Sen akça pakça karşımda durdukça ben gün geçtikçe kirlendim! Beni bu kirli dünyaya bağlayabilecek sen vardın, ama sende yoktum.

Ben bir kimliği olmamış, hayatta yalnızca güzel yürekli bir kız kardeşe sahip(benim olan tek şeydi), herkesin Mahmut dediği; ama kim olduğu bilinmeyen!

Hayatımı burada sonlandırıyorum.

Benimle gelmediğin o gün tersine yaşanmış olsaydı; bugün bambaşka olabilirdi.

Bu vedaya inat güzel yaşa Erva. Beni barındırmayan bu dünyaya inat yaşa! Sevmek güzel şeymiş. Hiç sevilmeyen bana inat yaşa, çok sevil.

Mahmut Sarnıç

Kardeşim sana yaşa demiş, sev demiş ama sen benden her şeyimi aldın. Onun da dediği gibi benim için bir o vardı bu hayatta.

Abim ölürken seni düşünmüş ama beni unutmuş. Ama ben onu hiç unutmadım. Giderse benden geriye bir şey kalmaz diye hiç düşünmemiş. Ben, ben değilim artık! Ben onun söylediklerini sana söylemeyeceğim.

Sev demiş; sevdiğini aldım, seveceğini aldım... Yıllarca yaptım bunu. Sevdiğim bir o vardı (aynı adamı sevdik biz seninle) sen aldın. Bana hiç yol bırakmadın.

Sırada yaşa kısmı kaldı.

Acı olmaya geliyorum. Acı olup gözünden akmaya, seni nefessiz bırakmaya geliyorum.

Sonunda bitiyor aciz yaşamın. Son buluyor...

Mektubu bitirmemle, "Hiç isim kullanmamış. Öncekinde de böyle yapmıştı. Onu yargılayabilecek delil bırakmıyor bize. Mahmut'un kardeşi olduğu ispatlanamıyor," dedi Doru dişlerinin arasından. Başım önde kala kaldım. O ise konuşmaya devam ediyordu. Şu yazılanlarının tek bir delil unsuru oluşturan yanı yok. Rahat rahat yazabiliyor bu yüzden.

Benden tepki alamayınca telefonuna sarıldı. "Bizimkileri arayacağım. Bahçeye falan baksınlar. Biri gelip ortalığı temizlemeden bir şeyler bulabilirler belki," dedi.

*

"Asma suratını," dedi Doru kapıyı kapatırken. En son Mahir'i uğurlamıştık. "Kuru tehdit onunki. Kılına bile zarar veremez. Yalnızca daha dikkatli olacağız bundan sonra. Ve bir an önce açığını bulacağız."

"O kadar kolay mı Doru?" dedim antreden mutfağa geçerken. "Deli, kapımızın önüne not bırakıyor ya? Aklım almıyor, bunu nasıl yapabiliyor? Tüm kamera kayıtlarına bakıldı. İçeriye giren kimse yok. O zaman bu içeriden biri. Bu kadar nasıl güçlü olabiliyor, aklım almıyor."

"Yarın bahçenin yakınına da takılacak. Patika yola takılana hala bakamadılar. Belki oradan çıkar bir şeyler."

Nasıl da umutlu konuşuyordu. Bunu benim neşemi yerine getirmek için yaptığını biliyordum. Kahve, mutfağın bahçe kapısının eşığının dibinde uyuya kalmıştı.

Ona doğru yürüdüm. Yanına bağdaş kurup oturdum. Tüylerini severken, "Çok havladı biliyor musun? Bence o gördü kim olduğunu. Uyarmaya çalışıyordu beni. Dili olsa da söylese keşke," dedim.

"Keşke," dedi Doru yanıma otururken. Ses tonu giderek düşüyordu. Onu da üzüyordum, ama elimde değildi.

"Yemin ederim," dedim başımı ondan yana çevirerek. "Okuduklarımdan hiç korkmadım. Hiç suçum yok Doru," dedim nemlenen bakışlarımı gözlerine dikerek. Artık her şey üzerime üzerime geliyordu. Dolmuştum ben günlerdir.

"Ben bilmiyordum ki onun beni sevdiğini. Bilseydim de değişmezdi, yine suçlu yapmazdı bu beni, ama Ceylin neden anlamıyor anlamıyorum. Yıllardır benden o mektup yüzünden mi nefret etti? Abisi sev, yaşa dediği için mi?"

"Muhtemelen," dedi Doru. Kolunu omzuma dolayıp beni göğsüne çekerken. "Ama en çok onunla kardeşini kurtarmaya gitmedin diye. Hoş, gitsen de kurtaramazdın ki. Yasin'in anlattığına göre sabaha karşı bulmuşlar cesedini uçurumun dibinde. Onun sana geliş saati okul çıkışı. Bekli saatlerce bekledi orada. Bekledikçe bilendi, doldurdu kendini."

Ofladım. Yüzüme gelen saçları kenara itip başımı göğsünden yüzüne doğru kaldırdım.

Başını eğip yüzüme baktı.

"Hiç anlamadım biliyor musun?" dedim. Neyi dercesine kaşını kaldırınca devam ettim. "O hiç kötü bir arkadaş olmadı. Yalnızca son zamanlar. Sana âşık olunca değişti Ceylin. Öncesinde bir şeyim olsa benden önce koşardı sorunuma. Günlüğümde Hamza'yı yazdığım kısmı hatırlıyor musun?" Başını salladı. "Hamza'nın dediğine göre onu benden almış. Ben bir şey hissetmiyordum elbette ona da ama o sırf ihtimalinden dolayı onu kendine sevgili yapmış."

"Erva," dedi beni göğsünden kaldırıp omuzlarımı iki yanından elleriyle kavrarken. Yüzümü yüzüne eşitledi. Gözlerimin içine bakarak, "O sadece iyi bir oyuncuydu. Anlamaman normal, çünkü benim gibi bir adamı bile altı ay boyunca kandırdı bu kız. Sadece beni değil. Mahir'i, diğerlerini... Aileni bile. Baban gibi bir adam bile kandı ona," dedi. Başımı salladım. Haklıydı. Herkesi kandırmıştı Ceylin. Sadece beni değil.

"Bu yüzden," dedi yalandan da olsa gülümsemeye zorlayarak kendini. "Benim güzel yüzlüm üzülmesin artık. Korkmuyorsun biliyorum. Korkma da. Ben varım burada. Sana söz en kısa zamanda bitecek bu Ceylin sorunu. Onun adını bile işitmeyeceksin bundan sonra."

Başımı salladım. Benim güvenim tamdı zaten ona. Ben bundan en küçük kuşku duymuyordum.

"Hem," dedi bu defa sahici bir gülümsemeyle. "Ben sana bir hediye aldım.

"Hediye mi?" dedim onun gülümsemesini taklit ederek. "Neden ki?"

"24.08.1997'de benim koynumun güvercini doğmuş," dedi gözlerinin içi parıldayarak. "Burada değildim ama unutmadım. Doğum günün kutlu olsun yavrum."

"Yaaa," dedim nerdeyse bağırarak. Yüzünü avuçlarımdan içine alırken, "Sen ne şahane bir adamsın!" Boynuna atıldım. O kahkahalarla gülerken, dudaklarıma denk düşen her yerini öptüm. Yüzünü, yanağını, çenesini, boynunu, dudaklarını.

"Off off," dedi gülerek. "Alev aldık yine."

"Doru ya!" dedim ondan uzaklaşırken. "Sen yoksun diye kimseye kutlatmadım biliyor musun?" Çocuk gibi yaşarmıştı gözlerim. Ağlamıyordum ama ağlayacak olmuştum neredeyse. Neyse ki bu defaki mutluluktandı.

"Benim sevdiğim yanımda yokken ne kutlamasıymış," dedim omuz silkerek. Dudaklarını silktiğim omzuma bastırdı. "Ölürüm," dedi. Sonra elimi tutup ayağa kaldırdı beraberinde. "Hadi gel," dedi.

Beni yatak odasına doğru götürürken, "Çok bir şey değil yine. Yol üstünde bulabileceğim en iyi şey buydu."

Boşta olan elimde boynumdaki kolyeyi tutup sallandırdım. "Çok bir şey değil dediğin şu kolyeyi, ölene kadar çıkarmayacak bu kız boynundan. Haberin var mı senin?" dedim göz devirerek.

Güldü, güldüm.

Elimi odanın ışığını yakmak için bıraktı. Yatağının hemen ayak ucunda bavulu duruyordu. Oraya yürüdü ve önüne çöküp fermuarını araladı. Kenarda durmuş onu izliyordum.

En üstte duran, bavulun en az yarısını kaplayan süslü, büyük bir paket çıkardı içinden. Sonra ayağa kalkıp paketi bana uzattı. Bir anda vazgeçmiş gibi geri çekti. "Ama dur, ağır bu. Yatağa bırakayım öyle aç," dedi ve yatağa doğru adımladı.

Paketi yatağın alt ucuna bıraktı.

Bende gidip hemen yanına kuruldum. Bacaklarımı da keyifle ve hazır bir şekilde kalçalarımın altına aldım. Paketin önce mor renkli fiyongunu söktüm. "Paketine kadar yeşil olmalıydı ama satıcı da yokmuş," dedi iç geçirerek. Böyle ayrıntısına kadar düşünüyordu ya her şeyi, her defasında tekrar tekrar vuruluyordum ona.

Sonra parlak beyaz jelatinini yırttım. Tahmin ettiğim gibi kraft kartondan bir kutuyla karşılaştım.

"Ne ki bu?" dedim başımı paketi açmamı dört gözle bekleyen ve tepemde dikilmeye devam eden Doru'dan yana çevirerek. "Sorma da aç," dedi gülerek.

"Emredersiniz Üsteğ-" benim diyecek oldum ama kelimenin devamını yutup susmaya karar verdim son anda. Anlamıştı ne diyeceğimi ve basmıştı kahkahayı. "Demek işe yarıyormuş."

"Yaramazdı da, işte," diyerek omuz çektim. "Sen fazla tutucu çıkınca. Tahrik oluyorsun malum."

"Erva," dedi adımı uzata uzata. Malum kaşı yine kalkmıştı. "O dilini ısırırım. Aç şu kutuyu artık."

Gülerek kutunun kapağını sonunda aralamayı başardım.

Doru'da o sırada derin bir nefes koyuverdi. Beğenecek miyim diye beklemekten tuttuğu nefesti bu sanırım.

Kutunun içinde bir sürü şiir kitabı vardı. En üstte Cemal Süreyya. Altında Özdemir Asaf. Onun altında Cahit Zarifoğlu, yalnızlığı en güzel anlatan adam Ahmet Haşim(çok severdim kendilerini), Nazım Hikmet (Nazım'ın Piraye'sini anlatışına aşıktım ben) Atilla İlhan (Ben Sana Mecburum Bilemezsin şakası yapanları dövmek istiyordum ben çocukluğumdan beri), Turgut Uyar(Göğe bakma durağı ezberimdeydi ve bana hep Doru'yu hatırlatırdı bu şiiri), Edip Cansever, Ahmet Arif... Daha bir çokları.

Hepsini elime alıp tek tek incelerken Doru tepemde benden hediyesini beğenip beğenmediğime dair bir cevap bekliyordu muhtemelen.

Ona cevabı basit bir beğendim ile vermeyecektim. Ben cevap vermeyince, "Şiir seviyorsun diye," diye açıklama gereği duydu. "Belki bana okursun arada da. Bir ömür, her geceye bir tane şiir. Yetmezse ömrümüze, yenilerini eklerim. O da yetmezse ben yazmayı öğrenirim belki."

Şimdi size sormak istiyorum. Bu adam nasıl sevilmezdi? Ben bu adamı sevmez de ne yapardım?

Doru benim başım kitaplardan kalkmayınca ve yine bir şey demeyince sabırsızca yerinde kıpırdandı. "Beğenmedinse," dedi sesi çatallı çıkarken. Ahmet Arif'in şiir kitabını aldım elime.

Yatağa doğru kedi gibi adımladım ve dönüp yastığa başımı koyarak boylu boyunca uzandım. Bacaklarımı da birbirini üzerine attım rahatça. Beni izliyordu. Kitabı yüz hizama kaldırdım. Sayfaları hızlı hızlı çevirerek dilimin ucundaki o dizeleri aradım. Ve buldum da.

Sesli bir şekilde, "Bir daha dünyaya gelsem aynı hayatı, **daha ustaca ve korkusuz yaşarım**. Ama bu sefer seni tanımakta gecikmem!" diye mırıldandım.

Kitabı yüzümden indirip göğsümün üzerine kapadım. Gözlerimi ona diktim. Önce hızla atan kalp çarpıntılarımı hafifletmek için iç geçirdim. Göğsüm kitapla beraber havalanıp tekrar indi.

Sonra... "İlk işim bu olur Doru," dedim. "Arar ve bulurum seni. Bu defa gecikmem de. İster arsız de, ister garipse, umursamadan ilk gördüğüm yerde sarılırım boynuna. Kendine gel derim. Ama önce bana! Ben ömrünün geri kalanı! Aç gözlerini ve bak! Korkma da seversem diye. Sev çünkü ben seni çok seveceğim. En çok ben seveceğim. Seni sevmeyenlere inat, seni ölene kadar en çok ben seveceğim."

Dudakları aralandı bir şey söyleyecekmiş gibi. Gözlerinin dolduğunu görebiliyordum. Kızardığı gibi ismim döküldü dudaklarının arasından. Sonra gözlerini kaçırdı benden. "Kızım bir gün öldüreceksin sen beni," dedi, başını yana çevirdi. Yaşı gördüm. Ağlıyordu ve ben onu ağlarken ilk kez görüyordum. Kitabı yana atıp fırladım yerimden.

Yanına vardım ve yüzünü yüzüme çevirdim avuçlarımı yanaklarının iki yanına dayayarak. Yatağın üzerindeydim ve boyum buna rağmen çok az uzun olmuştu ondan. Dudaklarım dudaklarına değdi önce, sonra parmaklarım gözünden akan o yaşı sildi. "Hediyeni çok sevdim. O kadar ki ömrüm boyunca sana bunları okumaya ben tam şuradan gönüllüyüm,"

dedim. Kalbimin çarpıntılarını hissetsin diye ona doğru yaklaştırıken. "Çok bekledim ben seni. Senden geleni beğenmemek ne mümkün?"

Yukarda duran ben olmama rağmen yükselmek yerine, kolu enseme dolandı ve çekti beni. Dudakları dudaklarıma arsızca yapışırken, dili dilime, ruhu ruhuma dolandı.

Bölüm Bitti...

*Bölüm Sayaçları ve Medyaları için Instagram: **piyamor_***

Yıldızlara basmayı ve yorum yapmayı unutmayın olur mu :)

Ne kadar çok beğeni ve yorum o kadar hızla gelen bir bölüm...

Sevgilerle Piyamor...

34. Bölüm - MEFTUN

Merhabalar,

Biz geldik :)

Yine uzun bir bölüm...

Bölüm Şarkısı: Amir Mahan- Khab

Ağır Roman - Ağla Sevdam

Yıldızları yakmayı yorum yapmayı ve takip etmeyi unutmadıysak başlayalım mı?

Keyifle okuyun...

11. BÖLÜM

MEFTUN

*

Avuçlarının arasında tuttuğu ağır, vişne çürüğü rengindeki porselen salata kasesini koyacak yer arıyordu gözleriyle. Masanın etrafını bir tur döndü ve ağır olduğu belli olan büyük kâseyi tek eliyle alttan tutmayı başararak eğildi. Orta yerde duran iki çeşit yoğurtlu mezeyi -kabaklı ve havuçlu- aralarını açarak ortalarına özenle yerleştirdi.

"Masanın uç köşelerine de bölelim sonra bu salatadan. Bu şekilde serviste sorun yaşarız."

Onu dinlediğini belli etmek için başını salladım ama odağım kucığımda tuttuğum Asaf'ın dudaklarıyla oynayan minik parmaklarındaydı. "Min-Minn," diyerek diğer eliyle saçlarını çekiştirmeye çalışıyordu. Minerva demeye çalışıyordu ama henüz tam olarak dillenmemiş ballı lokumum için bu oldukça uzun ve zor bir isimdi. Amacı dikkatimi çekmekti ama ben dakikalardır ondan başka şeyle ilgilenmiyordum zaten. Daha ne yapmamı bekliyor olabilirdi ki?

Parmaklarına dolanan saçlarımı elinden almaya çalışırken, "Ne iyi oldu şöyle yaptığımız," dedi Gülru. Masaya dizdiği tabakların sağ tarafına vişne çürüğü rengindeki katlı servis peçetelerini atıyordu şimdi.

"Gümüş ne zaman gelecekti? Söylediğin gibi Dilde'ye haber verdim ben. Neslihan'da gelecek bir saate kadar."

Akşam yemeğine hep beraber olacaktık. Fikir Gülru'dan çıkmıştı ve sabahın köründe herkesi organize de etmişti.

"Bilmiyorum ki," diyerek başını televizyonun altındaki ünitelerde duran dijital saate çevirdi. Dudak büktü, "Tatlıları o yapacaktı. Evde yapayım diye tutturmuştu. Bende madem, burada yap dedim. Kesin dinlemedi beni. Arasana bir," dediğinde Asaf ile yürüyüp odanın ortasına, krem rengi yumuşak halının üzerine bağdaş kurar gibi çöktüm. Asaf'ı da bacaklarımın arasına çektim ama o oradan çıkmak için çabalıyordu.

Telefonumu cebimden çıkarıp Gümüş'ü aradım. Sesini Gülru'da duyabilsin diye dışarıya verdim.

"Nerede kaldın görümce?" Ona görümce falan demeye başlamış değildim. Yalnızca Gümüş'ün babasından dolayı morali bu aralar bozuktu ve ne zaman öyle desem istemsizce aklı dağılıyor, bir anlığına da olsa gülüyordu. Keyfini yerine getirmektir yani maksadım. "Asaf huysuz bugün. Ben çok yardım edemiyorum. Gülru telaşe içerisinde."

"Ay," dedi Gümüş kendi telaşesini vurgularcasına. "Geliyorum, geliyorum da ERVA," adımı heyecanlı ve bağırarak söylemişti. Ağlıyor muydu? Sesi üzgün gibi değildi ve muhtemelen iyi bir haber almıştı. Eğer ağlıyorsa bu mutluluktan falan olmalıydı.

"Bir şey mi var Gümüş?" diye sordum. Yoksa Dağhan Babam ile mi ilgiliydi? "Babama..."

"Babam değil," dedi burnunu çekerken. Evet, baya baya ağlıyordu. "Gelince anlatırım. İyi bir şey sanırım."

"Peki, eşyaların fazlaysa yardıma geleyim mi?"

Güldü yine ağlamaklı bir şekilde. "Oğluşum yardım edecekmiş annesine. Çok bir şey yok zaten."

"Getir de ısırayım o oğluşunu."

Telefonu kapatıp arka cebime soktum. Asaf bir kalkar bir oturur vaziyette halının üzerinde yürümeye çalışıyordu.

"Gülru," dedim sessizce. Asaf'a baksın istiyordum ama bunu yaparken Asaf'ın da dikkatini dağıtmak istemiyordum. Asaf yürümekte geç kalmıştı biraz. Neredeyse on sekiz aylık olmuştu ama hala tam olarak

yürüyemiyordu. En azından annesinin elinden tutup yardım etmediği anlarda bunu kendi başına yapamıyordu. Ama şimdi adımlamaya çalışıyordu.

"Oğlum," dedi Gülru elindeki servisleri masanın kenarına bırakıp halının diğer ucuna çömeldi heyecanla. Asaf'ın yüzü ona dönüktü ve hala ayakta dikiliyordu. "Annem sen adım mı atmaya çalışıyorsun?"

Asaf ellerini ağzına sokup bir bana bir annesine çevirdi küçük başını. Sırıtiyordu. Gülme işini abartıp başını geriye atması ile dengesini sağlayamadı ve poposunun üzerine düşüverdi.

"Tam ısırmalık şu hali," dedim ona doğru emekler gibi halının üzerinde ilerlerken. "Teyzem, balım, sen kendi başına adım mı atıyorsun artık?"

Asaf, annesi de ben de gülüyor olmamıza rağmen yüzünü sallandırdı önce, sonra ağlayacakmış gibi alt dudağını. Ağlamak için sebep olmamasına rağmen ortada, cidden bu aralar huysuzluğu üzerindeydi. Benden önce Gülru gelip kucağına aldı onu. Havaya kaldırırken, "Uykun mu var annem?" diye sordu. "Ama şimdi uyursan akşam yatamazsın."

"Bırak, yatmasın o zaman," dedim gönüllü gibi. "Ben bakarım. Şimdi yatır gitsin."

"Akşam durmaz ama," diyerek kararsızca nefes verdi Gülru. Gözleri masada dolandı.

"Biraz daha dursun o zaman. Sonra bakarız. Ben şu masayı halledeyim. Bizimkiler gelir birazdan. Kızlar da nerede kaldı canım!" diye söylenerek eğilip ağlamaklı oğlunu kucağına verdi. "Tatlı yapacaktı sözde Gümüş. İyi ki bunların sözüne güvenip sütlaç yapmaktan vazgeçmedim. Dilde de haşhaşlı böreğinden yapıyordu hani?"

"Kahve içecektik bir de," dedim. Sabahtan beri Gülru'ya yardım edeceğim, Asaf'a bakacağım diye canım çıkmış, bir kahve bile içememiştim daha. Saat 17:00'a geliyordu. Bu benim için kahvesiz gün anlamında rekor sayılırdı. "Dilde güzel fal bakıyormuş, biliyor musun?" dedim Asaf'ın kısa, koyu kumral saçlarına sakınleşsin diye öpücükler kondururken.

Gülru çatal bıçakları eline tekrar alıp peçetelerin üzerine dizmeye devam ederken, "Vallahi onu bunu bilmem ama Gümüş telefonda neden o kadar mutluydu merak ettim şimdi. Hamile olmasın sakın?" diye sordu.

Bilmem dercesine dudak büktüm. Kadir ile bir çocuk daha yapmak istediklerini biliyordum. Doru'nun bir kardeşi olsa ne güzel olurdu. "Olsun artık bence. Çocuk istiyorlar hem. Doru ile de yaşları fazla açılmamış olur."

Başını salladı. "Mahir'i de gaza getiriyorlar sürekli konuyu açarak. Ben biraz daha beklemek istiyorum biliyorsun," dedi ve masada hızlıca gözlerini dolaştırdı. "Ben gidip karniyarıkları kontrol edeyim," dedi. "Kokusu gelmeye başladı. Sen de şu Dilde'ye mesaj mı atıyorsun arıyor musun; bir sor bakalım nerede kalmış?"

Asaf'ın saçlarını okşamaya devam ederken, telefonumu tekrar çıkarıp mesaj yazmaya başladım. İki dakika sonra yazdığımı karşılık, "Abimin kız arkadaşı varmış," diye bir yanıt geldi, anlayamadım. Oysa ki ben ona nerede kaldığını sormuştum.

"Adı Rügeyya. Çok güzel. Kesin ciddi düşünüyorlar. Neden daha önce söylemedi ki bana? Ya evlenip giderse. Ben bu fikre kendimi nasıl hazırlayacağım şimdi?"

Kesin başkasına atacakken mesajı, bana yazmaya başlamıştı. Seri mesajları yazdıklarına, kime yazdığına bakmadan devam ettiğinin göstergesiydi. "Dilde," diye yazarak onu durdurmaya çalıştım ama devam etti.

"Lojmanda kalabilir miyim ki o zaman? Ben abime yanında kalmaya devam edeyim diyemem ki. Hem belki karısı istemez. Rügeyya iyi kız gibi ama..."

Duraksadı. Ekrandaki **yazıyor...** yazısı silindi. Ardına, "Erva!!!" yazdı sonuna bolca ünlem ekleyerek. Fark etmişti galiba sonunda bana yazdığını.

"Kusura bakma ya. Ben seni arkadaşım sandım. Yanlışlıkla attığın mesaja tıkladım sanırım. Üstte olunca. En son onunla konuşuyordum..."

Gönderen- Erva: "Açıklama yapmana gerek yok. Canın sıkkın, anlamış oldum. Hadi çık gel bir an önce. Gülru söyleniyor. Burada konuşalım."

Gönderen- Dilde: "Tamam, görüşürüz." yazdıktan sonra **çevrimdışı** oldu.

Dilde annesiz ve babasız bir kızdı. Hayattaki tek yakını abisi ve birkaç uzak akrabasıydı. Urfalı olduklarından ve orada yaşadıklarından, o uzak akrabaların da pek hayrı yoktu ikisine de. Bildiğim; anne ve babasının yangında ölmüş oluşuydu.

Urfa'daki bir ilkokulun temizlik personeliymiş Dilde'nin anne ve babası. Onlarla 23 çocuk da o yangında seneler önce can vermiş. Bildiğiniz can pazarında kaybolup gitmiş ikisinin de ebeveyni. O zaman Fırat abi 21, Dilde'de 8 yaşında var, yokmuş.

Dilde'nin attığı mesajları okurken aklıma ilk bu ayrıntı gelmişti. Fırat onun abisinden çok babası gibiydi. Ona bir bacım diye sesleniş vardı, her

defasında ta içinden döküyordu sanki o sözcük dile. Ben bile etkileniyordum.

Hani demiştim ya *bizim lojman yuvasız kuşlar sığınağı gibi* diye. Cidden öyle. Fırat abilerin gelişiyile tam olmuştuk. Bazen düşünüyordum, çevremdeki askerlerin çoğu böyleydi. Belki de anne baba olmayınca yuva diye vatani seçiyordun, aile olmayınca tüm bir milleti daha bir ailen sayıyordun. Koruyup, kollamak istiyordun.

Mesela Sefa abi...

Sefa Abi'nin bir annesi vardı hayatta olan. Babası kalp krizinden vefat edince askere diye gidiyor ve bordo bereli olmaya karar veriyor annesine bakabilmek maksadıyla. Sonra başarılarından sebep, babamın ekibine seçilmiş diye biliyorum. Fırat abi ile de daha ilk günden tanışmışlar ve birbirlerinin kardeşi gibi olmuşlar. Sefa abinin annesi de İzmir'de yaşıyormuş, ama Çiğli taraflarında müstakil bir evde oturuyormuş dediğine göre. Sefa abi onu da lojmana getirmek istemesine rağmen, "*Tanıdığım bildiğim yerler buralar. Ben yabancı yerde yapamam,*" deyip reddediyormuş oğlunu.

Sefa abi de bundan sebep lojmanda ve görevde olmadığı her anını annesi ile geçiriyor. Annesi evlen artık diye baskı kurmasına rağmen de, "*Ben vatanımla evliyim, çocuğum da bu topraklar,*" diyormuş. Dilde anlatmıştı bunu bana.

Ben hepsinin hikayesini öğrenmiştim de bir Doru'nun, biricik sevgilimin hikayesini tamam edememişim kafamda.

Kalender Yazgan'ın ortaya çıkışının üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti. O günden beridir de ne sesi ne de soluğu çıkmıştı. Ben Doru'ya babasının gelişini söyleyememişim. En başından anlatmakken maksadım, Zerrin annenin Doru'ya şimdilik söylemeyelim, annem de bilmesin demesiyle sessiz kalmak durumunda kalmıştım. Hem oğlunu hem annesini koruyordu Zerrin anne. Ona hak vermeden edemiyordum. Öyle bir adam beni bile deliye çevirdiyse Doru'ya neler yaptırmazdı.

"Bab.. ba..." diyerek ağlamaya başladığında Asaf, kucağımdan inmeye çalışıyordu. Onu da alıp ayağa kalktım. "Hadi gel, seninle kapıya çıkalım. Dilde ablaları karşılayalım," dedim. Kendiyle konuşulmasından aşırı hoşlanan bir çocuktı Asaf. Dolu dolu olan gözleri yaşları akıtmadan durdurunca yanağına kocaman, şapurtulu bir öpücük kondurup onunla bahçeye çıktım. Gülru mutfaktaydı ve karnıyarıkları tabaklıyordu.

Yemek saatini 19:00 diye planlamıştık. Doru ve diğerleri babamın yanına gitmişti sabahtan. Rutin olan haftalık toplantılarını gerçekleştirecekler diye biliyordum. Ekstra bir şey yoktu yani. Yankı hala İzmir'de idi ve haftalar önce Doru ile olan kavgalarından ailemin hala haberi yoktu.

Yankı'nın teyzesi de İzmir'de -Karaburun taraflarında bir yerde- yaşıyordu aslında, ama o onlarda kalmak yerine -duyduğuma göre yanlarına bir kere mi ne uğramış yalnızca- ailemin yanında kalmayı tercih ediyordu.

Doru onun babamlarda kaldığını biliyordu ama ses çıkarmıyordu. Bu da Yankı'nın ailesi ile aile dostu olmamızdan sebepti. Kendi meselelerimiz yüzünden onların etkilenmesini istemiyor olabilirdi.

Çıkıntılık yapıp sorun yaratmadığı sürece, İzmir'de olması benim de çok umurumda olan bir şey değildi. Uzak dursun yeterdi. Belli ki aklını saçma sapan fikirlerle dolduran biri vardı onun. Kavganın olduğu gün havaya savurduğu tehditkâr sözlerinden anlamam hiç de zor olmamıştı bunu.

Dilde Gülru'ların evinin aşağısından bahçeye döndüğünde hemen arkasında eli kolu dolu, oğlu ile Gümüş belirdi. Asaf'ı kucağında zıplattım. "Bak işte, geliyorlar. Dorucuk da geliyor." Yanağını öptüm. Gümüş'ün *annesine yardım edecekmiş oğlum* dediği; Doru'nun oyuncaklarıydı. Doru arkasında kırmızı bir kamyonu ipe bağlamış çekiyordu. Oyuncak kamyonun arkası oyuncak ile doluydu.

Gözlerimi kısıtım, "Görünüşe bakılırsa Doru'nun seninle oyuncaklarıyla oynama planı var," dedim.

Asaf beni ne kadar anladı bilmiyorum; az önce keyfi kaçık olan halinin aksine tombul ellerini birbirine vurmaya başladı. Kucağında zıplıyordu ve ben poposunu kolumun altında zor zapt ediyordum.

Şu hali çok tatlıydı. Kocaman sırtır halde, "İyi akşamlar gençler," diye seslendim bizimkilere. "Gözümüz yollarda kaldı. Nerede kaldınız?"

"Herkes geldi mi sanki?" diye sordu Gümüş elindeki torbaları kapı eşiğine bırakıp ayakkabılarının bağcıklarını çözerken. "Neslihan nerede mesela? Aradım açmıyor telefonunu."

"Neslihan'ı Yasin bırakacak. Yani onunla gelecek diye biliyorum," dedim Doru'dan bir saat önce aldığım havadisi söylüyordum. "Ben tatlıları dünden biraz yapmıştım. Şekerpare yapma niyetim vardı, bugün yapsam şerbeti tutmazdı. Gülru Hanım'a söyle boşuna çemkirmesin şimdi bana. Çocuklar için supangleyi de şimdi iki dakika da yaparım." Torbalarını alıp içeriye geçti. Oğluna sesleniyordu.

"Doru içeriye gel oğlum. Hava bozacak gibi. Kamyonunla burada oynarsın."

Doru kamyonunu takur tukur içeriye çekip, annesinin peşinden koşturdu.

Dilde ile aynı anda gökyüzüne baktık. Hava fena bulutluydu. Bugün 6 Eylül olması dolayısı ile artık sonbahar mevsimini hafiften yaşamaya başlamıştık. Ama malum, İzmir'in değişken bir iklimi vardı ve sıcak havalar etkisini eylül ayında da muhafaza etmeye devam ediyordu.

"Yağmaz ya," dedi Dilde iç çekerken. Mesajlaştığımız konudaydı kesin hala akli. İfadesinin düşüklüğünden bile anlaşıyordu bu.

"Yağar bence," dedim dudak bükerek. "Dolduruyor hava şimdi. Bir anda bırakacak."

"Dün akşam çok serindi. Şaşırdım. Bu kadar hızlı bir giriş beklemiyordum," deyince gülümsedim.

"Sen Urfa'nın sabit havasına alışıksın tabii. Burada ne olacağı pek belli olmaz. Bir anda kış yaşanır bir anda yaz. Akşamları da artık soğuk olur. Deniz kenarı ya. Esiyor çok. "

Başını salladı. "Öyle. Sana kahve sözüm vardı," dedi mahcup bir şekilde. "Geç gelmek durumunda kaldım ama... Yemekten önce yapsam, içer miyiz?"

"Fal da bakacaksan olur," dedim gülererek. Hem böylelikle keyfide yerine gelir, kafası dağılırdı biraz.

"Olur, bakarım," diyerek ayakkabılarını çıkarmaya başladı. Arka cebimde telefonum çalıyordu o esnada. Neslihan'da patika yolu dönmüş bize doğru geliyordu. Ben onu Yasin ile gelecek sanıyordum ama yalnızdı.

Telefonumu cebimden çıkarırken, Asaf'ı tek kolumla daha sıkı tutmaya çalıştım. Doru arıyordu. Telefonu kulağıma aldım, "Hoş geldin Neslihan!" diye seslendim gözleri bende gülümseyen arkadaşına doğru. Deri bir pantolon ve siyah dökümlü bir kazak giyiyordu. Oldukça güzel bir kızdı Neslihan. Masmavi gözleri, omuzlarında dalgalı, kumral saçları vardı. Fiziğine diyecek tek söz bulamıyordum. Boyu neredeyse Yasin'in boyuna yakındı. Bizim kızlar arasında en uzununu o oluyordu galiba. Ben ise en kısılları, minyonları. İç çektim.

Neslihan ile çok bir araya gelme fırsatımız olamasa da arkadaş olabilmeyi başarmıştık. İyi kızdı. Bazı insanların iyi olduğunu anlamak için çok muhabbet etmeye gerek görmüyordum ben. Yüzünden, mimiklerinden, gülümseyiş şeklinden bile anlaşıyordu bu.

"Dağıldık yavrum biz. Yoldayım," diyen Doru'nun sesiyle, "Kızlar da geldi," dedim heyecanla. Bu akşam spontane gelişmişti ama hepimize iyi gelecekmiş gibi bir his vardı içimde. "Yemekler de neredeyse oldu. Birkaç küçük şey kaldı."

Neslihan yanıma yaklaşıp -telefonla konuştuğumu fark etmişti- "Hoş bulduk," dedi sessizce ve uzanıp Asaf'ı kucağımdan aldı. "Ben içeriye götüreyim sen de rahat rahat konuş." Minnettarlıkla başımı salladım. Farkında değildim ama Asaf'ı taşıyacağım derken kolum uyuşmuştu. Kolumu ileri geri açılış diye sallarken Neslihan'da Asaf ile içeriye giriverdi.

"Gelirken getirmemi istediğin bir şey var mı?" diye sordu Doru.

Güldüm. Nedense şu konuşma gelecektense bir anmış gibi hissettirdi bana. Sanki evliydik ve o eve gelmeden önce bana alınacakları soruyordu. Muhtemel gelecek anımda -çok klişe olacaktı ama- şöyle derdim herhalde. "Sen gel yeter. Çok özledim. Tüm gün yoktun." Dedim de.

Soluğunun hızlandığını ve sonrasında ahizede yoğunlaştığını işittim. Sesini sadece baba duyurmak ister bir tona ayarlayarak, "Yemekten sonra sana bir sürprizim olacak," diye fısıldadı.

"Neymiş?" diye sordum çocukça bir merakla. Sürpriz söylenmezdi ama sormadan edememiştim.

"Adı üstünde sürpriz," dedi gülerek. "Sabret biraz yavrum. Çok değil. Gün sabaha karışmadan öğreneceksin."

"Peki, o zaman," dedim anlayışla. Lakin içim hiç anlayışlı değildi. Burada olsa ağzından lafı almak için her şeyi yapacak haldeydim. "Çabuk gel.."

"Yoldayım şimdi. Bir küçük işim var. Maksimum bir buçuk saat sonra oradayım.

"Annene mi uğrayacaksın?" diye sordum. Babasından sonra Doru her gün mutlaka, kısacık da olsa onu ziyaret ediyordu.

"Bu defa anneannem çağırdı. Atkı mı ne örmüş bana. Onu verecekmiş." Şu malum siyah atkı. Bitirmişti demek ki sonunda. O atkıya Yaren'in sonradan yardımı dokunduğunu öğrenmiştim. Narin Gülendamlar birkaç gün önce değişen hava şartlarından dolayı grip benzeri bir rahatsızlık geçirmişti. Hala da atlatabilmiş değildi. Atkı yetişmeyecek diye düşünerek de devamını Yaren'e ördürmüştü. Bunu Gümüş'ten duymuştum. Ben üzerinde çalıştığım yeni proje sebebiyle birkaç gündür ziyaretlerine gidememiştim çünkü.

Yaren'i Doru'nun boynuna takacağı atkıyı ördüğünü düşününce çıldıracak gibi oluyordum. Anneannesinin atkının büyük kısmını ördüğünü bildiğimden de sesimi çıkaramıyordum. Doru'ya o atkıyı almayacaksın diyemezdin ki.

Zoraki bir gülümsemeyle. "Ne güzel," dedim. "Ben örgü bilmiyorum."

"Bana bir şey örmeni beklemiyorum zaten," dedi Doru gülerek. Keyfim hepten kaçmıştı. "Sen bana hediyeler alıp duruyorsun ama ben senin için daha hiçbir şey yapamadım. Buna üzülüyorum. Ama Yaren..." Tutamıyordum dilimi. Keyfini kaçırmak istemiyordum ama elimde değildi.

"Ne olmuş ona? Erva," dedi adımı uzata uzata. "Aşmadık mı bu konuyu?"

"Örgü biliyor. Atkıya o da yardım etmiş," dedim. Görmeyeceğini bilmeme rağmen huysuzca omzumu silktim.

Sırıttı ve ben gülüşünden salınan varla yok arası sesi işittim. Pis, bu halimden keyif mi alıyordu bir de? "Doru," dedim sitemle. "Takmazsın değil mi o atkıyı. Vallahi düşünmekten öleceğim. Onun parmaklarının değdiği şey senin tenine değerse..."

"Şşşt," diyerek beni sakinleştirilmeye çalıştı. "İstemiyorsan takmam. Kafana taktığın şeye bak koynumun güvercini. Ölüyorum lan ben sana. Bunu mu dert ediyorsun sen kendine?"

Yine omzumu silktim. Bahçede turlamaya başlamıştım. "Kek yapmayı biliyorum. Börek de. Telefi edecekse hemen mutfığa girerim senin için. Sana bir şeyleri direktmek değil maksadım ama..."

"Erva," dedi burnundan gülerek. "Kışın seninle ısıtacağım ben kendimi. Kollarını boynuma dolayınca atkıya hiç ihtiyacım kalmayacak. Bedeninle örteceğim bedenimi. Sende üşümeyi bırakırsın bu sayede. Telefi etmene gerek yok yani. Sen varken benim başka bir şeyle ısınmaya ihtiyacım yok. Ve," dedi. Bir süre sessizlik oldu. "Arabayı döndürdüm. Atkıyı almaya gitmiyorum. Sana geliyorum."

"Yaaa," dedim çocuk gibi heyecanlanarak. Daha hızlı adımladım bahçeyi. "Gerçekten mi?" Aklıma firar eden düşünceyle sesim düştü birden. "Anneanne bana kızmasın? Zaten çok sevmiyor gibi? Aramız..."

"Aranız düzelir. Konuşacağım ben onunla. Bu aklımdaydı-"

"Deme bir şey," diyerek böldüm onu. "Bir şey yaptığı yok. Benimki sadece his."

"Benim karım olacaksın sen. Anlasın artık bunu. Anlamadıysa anlasın Erva. Konuşacağım," dedi itiraz kabul etmez bir tonlamayla. "Bahçede

konusuyorsun değil mi?" diye sordu.

"Evet," dedim başımı göğ'e kaldırarak. "Nereden anladın?" Gök gürüldemeye başlamıştı. Muhtemelen sesini duyuyordu. Yağmur henüz yoktu ama.

"Hava serinledi. Üşüteceksin. İçeriye gir. Kesin incecik giyinmişsindir." Haklıydı. Üzerimde askılı, beyaz dar bir tişört ve haki yeşili kargo, bacaklarımı tam saran bir pantolon bardı.

*

"Bilemiyorum ama biraz takıntılı gibi geldi bana," dedi Dilde kahve fincanımı elinde çevirerek. "Sana fena takmış bu adam. Eskilerden biri sanki. Elinin biri kanca gibi ve senin eteğine geçmiş. Çekiyor sanki. Bırakacak gibi durmuyor. Adamın arkasında bir kadın var. Eğilmiş kulağına fısıldıyor." Ürpermiş gibi titredi. "Ah, biraz tedirgin etti bu görüntü beni. İyi niyetli değil bu kadın."

"Başka bir şey görmüyor musun?" diye sordu Neslihan hemen yanımdan. "Kızı korkutma böyle şeylerle."

"Vallahi," dedi bakışlarını fincandan kaldırarak Dilde. "Niyetim korkutmak değil. Zaten sallıyorum ben. Öyle bildiğimden değil. Şekilleri benzetiyorum."

"Hadi oradan," dedi Gülru inanmamış gibi. "Fincanı yaşıyorsun resmen. Az önce nasıl içinin ürperdiğini hepimiz gördük."

"Falcı değilim ben," dedi Dilde alınmış gibi. "Altıncı hissimin kuvvetli olduğunu abim hep söyler ama. Hissettiğim şey olur genelde."

"Sonunu nasıl görüyorsun?" diye sordum aklım fincanda kalmış halde.

"O kadarını bilemem," dedi Dilde. "Bir de şey var," Eğilip yan koltuğumda oturan Dilde'nin elindeki fincanıma doğru yaklaştım. Oldukça temiz bir fincandı. Sadece birkaç yerinde telveden figür vardı. Onun aksine ben gördüklerimi bir şeye benzetemiyordum.

Eliyle bir noktayı işaret etti. Anlamsızdı bana göre ama gözlerimi kısarak bir şeye benzetmeye çalıştım. Tam kapalı olmayan kalbe benziyordu sanki. "Üç," dedi gülerek. "Senin üç çocuğun olacak. Sayı kalp gibi çıkmış. Bu gönül davası ile alakalı. Yakında evleniyorsun. Belki üç aya falandır ama bu zamanla alakalı değil bence," dedi serçe parmağıyla sayının yanındaki başka, küçük bir figürü işaret ederken.

"Biberona benziyor şu. Bilmiyorum, belki uyduruyorumdur."

"Üç, güzel," dedi Gümüş gülerek. Eli karnına gitti. Belki de benimle ilgili falandır o gördüğün. Erva'nın görümcəsi oluyorum sonuçta."

Sesli güldüm. Benden önce Neslihan ve Gülru'da fal baktırmıştı. Onların falında da kendine bir şeyler bulmuştu hep. Gözlerimi kıstım, "Sen bir şey mi söylemeye çalışıyorsun bize?" dedim sonunda dayanamayarak.

Gülru ile ikisi çocuklarından sebep krem rengi halının üzerinde, yerde oturuyordu. Onlar oyuncakları ile oynarken eşlik ediyorlardı.

Gümüş elini yere koyup, destek alarak ayağa kalktı. "Bakın," dedi diğer eli hala karnındayken. "Emin değilim ama..."

Anlamıştım. Ağzım kocaman açılırken Gülru da fırladı ayağa. "Gerçek mi?!" dedi hemen.

"Ay durun, daha bir şey demedim."

"Hamile misin?" diye sordu Neslihan gülerek.

"İki hafta diyerek," parmaklarıyla iki sayısını işaret etti Gümüş. "Tam iki hafta geciktim. Daha test yapamadım ama ne kadar düzenli regli olduğumu biliyorsunuz."

Yerimde duramayıp bende ayağa kalktım hemen. Yanına yürüyüp ona gidecekken elini kaldırıp durdurdu beni. İlgiyle aşağıdan bize bakan oğlunu işaret etti. "Sarılmak falan yok. Eğer değilsem, birileri babasına yanlış haber taşımasın."

"Hamile misin anne?" diye sordu Doru aşağıdan. Zeki çocuktı tabii, çoktan anlamıştı.

"Değilim annecim," dedi Gümüş dudağının kenarını ısırarak. "Olsaydım diyordum, öylesine. Acaba oğlum mutlu olur muydu?"

Doru yerden kalkıp zıpladı. "Deli misin annecim! Tabii ki, çok sevinirdim. Kız olsun ama tamam mı? Saçları da Erva gibi olsun," diyerek gülen gözlerle bana baktı. Sonra koştu ve bacağımın birine sarıldı. Saçlarını dağıtırcasına sevdim.

"Olur," dedi Gümüş kocaman sırtarak. Eli karnını okşarken, "Bizim gibi esmer aileden kumral çocuk nasıl çıkacaksa," diye söylendi.

Hepimiz aynı anda güldük.

On dakika sonra kızlarla kahve bardaklarını toparlayıp masanın eksiklerini kontrol ederken kapı çaldı.

Neslihan ile mutfakta fincanları yıkıyordum o esnada.

Ellerim köpüklü olduğundan çok istememe rağmen kapıya önce koşamadım. Doru'nun geldiğine emindim çünkü.

"İlk ben mi geldim?" diyen Doru'nun neşeli sesi dolduğunda evin antresine, "Seninki," dedi Neslihan gülerek. "Hadi git sen. Ben gerisini hallederim."

Gözlerim Gümüş'ün borcamda kenara koyduğu şekerpare tatlılarına kaydı. "Onları da tabağa alacaktım," dedim ellerimi kurularken.

"Ben hallederim," dedi bana gözlerini devirerek. O esnada Doru, "Erva nerede?" diye soruyordu.

"Buradayım, geliyorum," diyerek Neslihan'a minnettarlıkla başımı salladım ve içeriye koşturdum.

Antredeydi ve üzerindeki siyah deri ceketini çıkarıyordu. Ceketin üzeri hafif nemliydi. Yağmur mu başlamıştı? Hiç farkında değildim.

Gözleriyle beni baştan aşağıya süzerken, "Tam tahmin ettiğim gibi," dedi askılı bluzumu işaret ederek. "Söz dinlenmemiş." Kapıyı açan Gülru gülerek salona geçerken ben omuzlarımı kaldırıp indirdim ve o ceketini vestiyere astıktan sonra boynuna atıldım. "Sen ısıtırsın diye kalın giyinmiyorum. Bilerek."

Dudaklarını boynuma gömüp gürültülü bir şekilde orayı öpücüklere boğarken epey uzamış sert sakallarını da tenime sürttü. Tüm bedenim anında ısınmıştı.

"Olmaz böyle," diye homurdandı tenimin üzerine. Yüzünü yüzüme kaldırdı ama ayrılmadı benden. Kolları belimde dolanık iken ben ayak parmaklarımın üzerinde duruyordum neredeyse. "Eve gidip sana hırka falan getireyim ben."

"Ev sıcak Doru," dedim evhamından ötürü gözlerimi devirerek. "Üşümüyorum ki."

"Birazdan kapıya çıkacağız," deyince duraksayıp yeşil gözlerine baktım. "Neden ki?"

"Sürpriz," dedi, dudak kıvrımları hafifçe yükseldi. Şu mesele. Ben daha geç olur sanıyordum.

Kollarının arasından beni uzaklaşıp döndü ve kapıya yakın çıkardığı ayakkabılarını tekrar giymeye koyuldu. "Anahtar vardı değil mi sende?" diye sordum. Artık anahtarımı kapının önündeki saksılara saklamıyordum.

Başını salladı. "Geliyorum hemen," diyerek çıkıp gitti.

"Telefonun çalışıyor Erva," diye seslendi mutfaktan Neslihan. Bulaşık yıkarken orada bırakmışım. Mutfağa tekrar dönüp masanınım üzerinde duran telefonumu aldım. Neslihan tatlıları geniş bir tabağa alıyordu o sırada.

Telefonumun ekranında Rüya Hoca'nın ismi vardı. Yarın, 16 Eylül'de sonlanacak okul kayıtları için üniversitede bir toplantı yapılacaktı. Artık

yeni eğitim döneminin başlamasına çok az kalmıştı. Acaba konu onunla mı ilgiliydi?

Merakla telefonumu açıp kulağıma götürdüm.

"Merhaba Erva," diyen Rüya Hoca'nın sesiyle, "İyi akşamlar Hoca'm," dedim. "Bir sorun yok değil mi?" Rüya Hoca beni doğum iznine çıktığından beri çok az aramıştı. Bunlar genelde öğlen vakti falandı. Saat onun araması için geç bir saatti.

"Erva," dedi bir şey söyleyecekmiş de bir türlü söylemiyormuş gibi. "Bunu yüz yüze söyleyemezdim ama söylemek zorundayım."

"Hayırdır Hoca'm? Sesiniz..." Korkmuş gibi çıkıyordu sesi. Onu bu denli tedirgin eden şey neydi?

"Bir hafta önce bir telefon aldım," dedi Rüya Hoca direkt konuya girerek. "Seninle ilgiliydi?"

"Benimle mi ilgiliydi?" Derin bir nefes aldı. Bende kendime bir sandalye çekip oturdum. Neslihan merakla yüzüme bakıyordu.

"Tehdit ediyoruz Erva. Ailem tehdit ediliyor."

"Nasıl?" gözlerim kocaman açıldı.

"Başta umursamadım, Allah var yukarıda. Ama iki gündür sıklaştı telefonlar. Emre'yi de arıyorlar şimdi." Emre, Rüya Hoca'nın kocasıydı. "Bebeğimizle tehdit ediyorlar bizi."

"Ne diye?" diye sordum. Burnuma pis kokular geliyordu. İçim karanlık bir endişe hissiyle kaplanmıştı çoktan.

"Seni işten çıkarmam ile ilgili!"

Başımdan aşağıya kaynar sular boşaldı sanki. Yerimde sıçradım. Neslihan halimden bir şey olduğunu anlayıp bana doğru bir adım attı.

"Üniversite senin yakınına ait, biliyorum. Direkt seni işten çıkaramam ama seninle konuşmak istedim."

Ağlayacakmış gibi çıkıyordu Rüya Hoca'nın sesi. Endişeden titriyordu resmen.

Çalıştığım üniversite Mahir'in babasına aitti. Yusuf Yargıcı'ya. Beni direkt işten o kovabilirdi. Lakin bazı prosedürler vardı. Ben uzmanlaştığım alana en uygun hoca ile çalışabilirdim üniversitede. O kişi de Rüya Hoca'ydı. Onunla çalışamıyorsam başkasıyla çalışmam da zor bir ihtimaldi. En başa dönmek, farklı alanda uzmanlaşmak gerektirirdi bu. Dolayısı ile haklıydı Rüya Hoca. Benimle çalışmak istemezse ben ancak yarı yarıya kovulmuş sayılırdım.

"Ben yeni anne oldum biliyorsun. Çocuğum her şeyden ileri. Sana yalvarmaktan başka çarem yok. Eğer işten ayrılmaz isen bebeğime..." Hıçkırıklara boğuldu. "Kanlı bebek kıyafetleri bırakıp duruyorlar kapıya. Korkuyorum Erva. Nasıl bir belanın içindesin bilmiyorum ama beni ve ailemi bu işin içinden bir sen çıkarabilirsin. Yalvarırım ayrıl işten."

*

Doru'nun elini tutan elim buz kesmişti sanki. İfademi toplamaya çalışsam da çok başarılı olamıyordum. Mimiklerim gülümsemeye dönüşemeyecek kadar ruhsuz ve düşünceliydi. Doru elimden çekştirip beni bahçeden geçirdi ve kulübeme doğru adımladı. Yüzüme pek bakmadığı için ve öncesinde az da olsa rol yapabildiğim için şanslıydım.

Rüya Hoca'nın isteğini kabul etmiştim. Nasıl kabul etmezdim ki? Kadını korkutmuşlardı. Bu işin arkasında kim olduğunu o bilmemesine rağmen ben çok iyi biliyordum. Ceylin! İlk tehdidi bahçeye bırakılan mektubun ertesi gününe denk geliyordu.

"Neden kulübeye geldiğimizi merak ediyorsundur?" diye sordu Doru beni kapının önünde durdurarak. Gözlerim anında içeriden yayılan sarı küçük ışıklara takıldı. Pencerelelere asılmıştı. Tam seçemiyordum ama... O bir koltuk muydu?

"Umarım kızmazsın. Kışın burada çok fazla zaman geçirdiğini biliyorum," diyerek kulübenin kapısını araladı. Diğer eli hala elimdeydi, beni içeriye beraberinde çekerken, dudaklarım şaşkınca aralandı. Aklım da olanlar da uçup gitti.

Şömineye benzeyen küçük, camdan, kenarları beyaz mermer bir yer ısıtıcısı kulübenin tam karşısına kurulmuştu. Camın içinde yapay odunlar vardı ve sanki ateş yanıyormuş gibi görüntü sunuyordu. Hatta çıtırtıya benzer bir ses bile çıkarıyordu bu ısıtıcı. Çok güzeldi.

Isıtıcının iki yanında, iki beyaz tekli -üzeri açık yeşil pötikareli- koltuk duruyordu. Kulübemin iç alanı o kadar küçüktü ki bu şekilde koltuk falan sığdırmaya hiç çalışmamıştım. Zaten sırf üşengeçliğimden bir ısıtıcı bile alamamış insandım ben. Yerde krem rengi tedy kumaş bir halı seriliydi. Yumuşacık görünüyordu.

Masam biraz daha büyük olan beyaz bir masa ile değiştirilmişti ve cam kenarına sıfıra sıfır yaslanmıştı. Bu da daha çok alan açmıştı kulübenin içinde. Doru gözlerimin masamda dolaştığının farkında olarak, "Eskimişti seninki biraz. Hem bunun yanına bardak tutucusu da aldım. Kahven artık

devrilmez oraya buraya." Eğilip masanın yanlarına baktım. İki yanında da halka şeklinde kupalık vardı. Şu bardağın içine geçirilerek konulanlardan.

Kahve makinem yerli yerindeydi. İçerisi sobadan sebep sımsıcaktı.

Elini bırakıp ona doğru döndüm. Gözlerimin nemlendiğini görebiliyor muydu acaba? Beni ne kadar mutlu ettiğini...

Görmemişti ya da anlamamıştı çünkü cebine uzanıp bir kutu çıkarıyordu ben ona döndüğüm sırada. "Gönül isterdi ki sana bunu öncesinde vereyim. Ya da daha özel bir kutlamayla..."

Kutuyu açıp içindeki tektaşı gözlerimin önüne serdi.

"Her şeyimiz ters bir sıralamayla gidiyor gibi. Aklımı başımdan almışlığının da etkisi var tabii. Bunu ancak verebiliyorum sana. Ve ancak dile getirebiliyorum; benimle evlenir misin koynumun güvercini?"

Bu bir evlenme teklifiydi! Bana evlenme teklifi ediyordu! Zaten evlenecek olmamamıza rağmen bunu da eksik koymuyordu, beni mahrum bırakmamaya çalışıyordu!

Kalbim takla attı. Gözlerim nemlenerek irileşirken, "Beni bu kadar çok sevmene şaşıyorum bazen," diye fısıldadım boğulan sesimle.

"Kovuldum ama üzülemiyorum bile, Doru." Ona bunu söylememiştim ama zaten sesim belli belirsiz çıkmıştı. Muhtemelen anlamamıştı bile beni. "Öyle doğru anlarda tamamlıyorsun ki beni, bizi. Ben bir an önce seninle tam olmak için hayaller kurarken buluyorum kendimi." Yüzük olan elimi kaldırdım. Yüzüğüm kulübenin ışığında parılıyordu. Ağlamamak işin direnirken dilimde dudaklarımı ıslattım. Dikkatle beni izliyordu. Her hareketimi.

"Soğuk bir metal ama şunu parmağıma taktığından beri yüreğim sıcacık benim. Diğer elimde yerini alacağı günü, karın olacağım günü iple çekiyorum ben. Cevabı çoktan verdim aslında ama bir kez daha EVET," dedim.

Yüzük olan eliyle havadaki elimi yakalayıp beni kendine çekti. Parmağımdaki yüzüğe dudaklarını bastırıp öperken gülümsüyordu. Aralık dudaklarından dökülen sıcak soluğu tenimi ısıtıyordu.

"İki koltuk var fark ettin mi?" diye sordu kirpiklerinin altından bakarak. "Kutudan yüzüğü çıkarıp parmağıma, nişan yüzüğümün yanına taktı. Bir kez daha öperken parmaklarımın üzerini, "Beni de sık sık misafir edersin diye düşündüm," diyordu. Parmağıyla, parmağımdaki yüzüğü döndürürken.

Güldüm. Bu huzurlu bir gülümsemeydi. Kovulmuştum ama şu an hiç umursamıyordum. Aklımı yine başımdan almayı başarmıştı Doru.

"Burası bir çalışma alanı. Ben seninle göreve gelmeyi teklif ediyor muyum hiç?"

Burnunu kırıştırarak güldü ve başını kaldırıp yüzüme baktı. "Aynı şey mi?" diye sordu. Beni beraberinde koltuğa doğru çekerek geri geri adımlaya başladı. Oturdu ve beni de kucağına oturttu. Bacaklarım iki bacağının arasından sallanıyordu ve ben dizinin üzerinde oturuyordum şimdi.

"Eylül için fazla sıcak olmuş sanki burası," dediğimde -yanan sobayı kastediyordum- "O eylülde değil," dedi hemen. Hafifçe eğilip dudaklarını boynumun yanına bastırdı. Sesli bir şekilde kokumu içine çekerek öperken, "Sana duyduğum aşkın sıcaklığı bu. Seni de beni de yakıyor," diye mırıldandı.

Aralık dudaklarımdan öpücüklerinin ve sözlerinin sıcaklığından, sızlanmaya benzer zevk dolu bir mırıltı dökülürken dudaklarını olduğu yerden uzaklaştırmamaya çalışarak hafifçe kalktım dizinden ve bacaklarımı iki yanına atarak tekrar oturdum kucağına. Kollarımı boynuna dolayıp ona sarıldım. Maksadım yalnızca buydu. Yani ona sarılmak ve daha yakında olmak. Onu baştan çıkarmaya falan çalışmıyordum. Yemin ederim.

Lakin onun kolları belimin etrafına öyle bir dolandı ki ben kolları arasında kayboldum sandım. Ufaldım ve küçücük kaldım. Yüzünü yüzüme kaldırdı. Dudaklarıma öpmek istiyor gibi bakıyordu tutkudan kararmış gözleri. Evet, onlarda gördüğüm ezici bir üstünlükle sarılmış saf tutkuydu. Dayanamaz gibi dudakları dudaklarımla buluştu. Adı fısıltıydı şimdi dudaklarımda. Benimki ise onun ağzın içinde boğuluyordu. Beni yiyip bitirmek ister gibi öpüyordu.

Başlarda sarılmaktı demiştim ya maksadım. İçimde yükselen hisler şimdi farklı bir sebepten yakın olmak istiyordu ona. Alt bedenim kucağında kontrolüm dışında hareketlendi. Kocaman elleri kalçalarımı kavrarken, beni durdurmak ister gibi kalçalarımı sıktı. Fakat, beni kendine bastırarak yaptı bunu.

"Erva," dedi boğuk, tutkulu bir sesle. "Düğünü bir an önce yapmak istediğimi söylesem," dedi. Durdu ve yutkundu. Sertçe, dudaklarımı parçalamak ister gibi öptü. "Seni benim yapmakta aceleci davranmak istediğimi... Ne derdin?" diye sordu ayrılırken nefes nefese.

Ellerine rağmen kucağında kıpırdandım. Bakışları aramıza inmek ister gibi kıpırdandı ama sonra gözlerime sabitlendi.

Öpülmekten sızlayan dudaklarımı yalayarak rahatlatmaya çalıştım. Şişmişlerdi. "Bundan daha çok istediğim hiçbir şey yok."

Dudak kıvrımları yükseldi. Elleri yaramaz kalçalarımı daha çok sıkarken, "Okulun yarı yıl tatiline girdiğinde. Bir yaz düğünü olmayacak belki ama sana en güzel kış düğünün yapsam..." Bana soruyordu. Ona artık çalıştığım bir okul olmadığını söylemek istiyordum, bunun bir engel olmadığını... Ama anı bozmayacaktım. Sonrayı bekleyebilirdi bu konu.

"O kadar beklemek istemiyor olabilirim," dedim omzumu silkerek. "Kış düğünlerini severim. Bunun için ne zaman olsun istiyorsan, tarihi ona göre belirleyebilir ve seçebilirsin. Babamla tarihi konuşmaya gideriz sonrasında."

Kaşını kaldırdı. Tarih konusunda bu kadar rahat konuşuyor olmamaydı sanırım bu. Eğilip kalkan kaşını öptüm. Burnundan gülen sesini işittim. O sırada o da dudaklarına denk gelen, çenemin altında bir noktayı öpüyordu.

Ellerini şimdi sakın duran kalçalarımın çözüp omuzlarıma çıkardı.

Omzumdan koluma düşen hırkamin yakasını ve askılı bluzumun ipini tekrar eski yerine getirmek için parmağını taktı. Omzumun açıldığının şu ana kadar farkında bile değildim. Yukarıya çekmeden önce çıplak omzumu öptü. Sonra biraz daha aşağısını. Ve daha sonra göğsümün hemen üzerine denk düşen çıplak tenimi. Öptüğü yer titredi.

Orada oyalanan dudaklarını ayırmakta zorlanır halde anlamadığım bir şeyler mırıldandı. Elimin biri başının arkasını saçlarıyla birlikte kavrarken, dudaklarının nemini en çok o noktada hissediyordum. Tenim ağzından salınan nefes sesleri eşliğinde ıslanıyordu. Hala uzaklaşmadığından, burnundan solunan sıcak soluğu aynı zamanda nemlenen tenimi kavuruyordu.

Kollarının arasında bu üç büyüleyici, yumuşak, sıcak öpücüğün etkisinde titrerken, yüzünün yanını sakallarıyla birlikte o noktaya süründü. Müthiş bir histi. Bunu tarif etmem imkansızdı.

Bakışları yüzüme çıkarken hala orada soluk alıp veriyordu. "Beni mahvediyorsun," diye fısıldadı kalın, boğuk çıkan sesiyle. Çok garip gelecek ama şu söylediği şey beni aşkını itiraf ediyor olsa bu kadar etkileyemezdi herhalde. Askıyı ve hırkayı yerine çekti. Beni örterken üşüdüm ben.

Onun varlığını ben hep tenimin üzerinde istiyordum. Hala başının arkasında duran elimin parmaklarını uzayan dalgalı saçlarının arasında dolaştırdım.

Eğildim ve hala bana tutkuyla bakan gözlerine, yüzüne yaklaştım.

"Çok kısa zamanda," diye fısıldadım kısık çıkan titrek sesimle. Bahsedeceğim zaman ona âşık olduğum ilk anı kapsamıyordu. Onun bana geldiği ilk andan itibaren olan zaman zarfını kastediyordum. "Her şeyim oldun Üsteğmen." Dudaklarımı dudaklarına sürttüm beni öpsün diye. Ağzını araladı. Soluğu birbirine kapalı dudaklarımı nemlendirdikten hemen sonra, sıcak ağzı ikisini birden içine aldı. İçine çeker gibi, uzun zamandır aç kalmış gibi, ben en sevdiği yemekmişim gibi ilgiliyle öperken dudaklarımı ismim bu defa onun dudaklarının arsında bir fısıltıydı.

Dili ağzımın içine sarhoş eden tadını karıştırdığında kendimi kaybettim. İki kolumu da omuzlarına atıp ince siyah kazağının yün kumaşına tırnaklarımı geçirdim.

Dudaklarının arasından sızlanmaya benzeyen bir inilti döküldü. Doru ilk defa bana bu denli açılıyormuş gibi hissediyordum. Aramıza koyduğu engellerin, kuralların biri bile yoktu sanki şimdi. Aklından tam şu anda ne geçiyor, deli gibi merak ediyordum.

Öpüşleri bile farklıydı. Daha tutkulu, arzu dolu... Beni kalçalarımın tutup kucağına iyice çekerken, sertleştiğini fark ettiğim şişkinliğinin üzerinde ileriye ve geriye doğru kıvrandım. Gözlerimin içine baktı koyulaşan yeşilleri. Belimi kavislendirdim ve omuzlarını ellerimle sıkarken başımı geriye attım. Ağzımdan haz dolu bir inilti döküldü. Saçlarım sırtımdan onun kucağına doğru dökülmüştü. Hareket ettikçe ben salınıyordu sağa ve sola.

"Ahh," diye bir sesle sızlandığını işittim. Elleri kalçalarımı sıktı. Beni kendine bastırıp sabit tutmaya çalıştı. "Bu çok," dedi çatallı çıkan sesiyle ama devamını getiremedi. Hemen sonra da hiç zorlanmadan, tek seferde ayağa kalktı. Bacaklarım beline dolanırken yüzümü ona eğdim ve dudaklarına kapandım. Anında karşılık verdi. Buna ne dersiniz deyin. Ben sadece onun bana tanıdığı bu özgürlüğün tadını çıkarıyordum. Çoğu zaman onu dilediğim gibi öpemişiyordum bile. Sevdiğim adam bir muhafazakardı çünkü. Lakin tam şu anda...

Dudaklarımız birbirinden ayırırken gözlerimi açmakta zorlanır haldeydim. O ise benden beter haldeydi. Dağılmıştı sanki. Zor dayanıyor, sabredemiyormuşçasına iç çekerken, bacaklarımı belinden çözdü. Ona sürtünerek ayaklarımın üzerine indim. Kollarım boynundan çözülürken, tereddütlü sesiyle, "Bizi bekliyorlardı. Mahir'ler gelmiş olmalı," dedi. "Acıkmadın mı hala?"

Saçlarım dağılmış halde yüzümün etrafındaydı. Ellerimle tutamları düzenlemeye çalışarak, "Çok acıktım," dedim.

Yüzüne bakamıyordum. Muhtemelen kızarmıştım da. Çoğu zaman onun üstüne gidip, baştan çıkarmaya çalışan ben olmama rağmen bu defa farklıydı. Bu defa daha gerçektir. Beni o baştan çıkarmıştı. Elleriyle yapmıştı bunu. O başlatmıştı. Bir şeyler olacakken yarım kalmışsınız gibi hissediyordum. İçimde bu yarım kalmışlıktan sebep utanç duygusu vardı.

Elini çenemin altına uzatıp parmağıyla yukarıya kaldırdı yüzümü. Bakışlarımı anında kaçırdım. Normalde şu halim onu güldürürdü ama gülmüyordu. Bakmamama rağmen biliyordum.

"Ben senin gözümün içine cesurca bakmanı seviyorum. Cesur olmanı seviyorum. Bu halin ayrı güzel olsa da Kalender Yazgan'a kafa tutan cesur kadını görmeyi istiyorum karşımda."

Dudaklarım aralandı. Kaşlarım kalkarken, "Biliyor musun?" diye sordum.

Başını salladı burnundan soluk bırakarak. "Bugün çok şey oldu. Anlatacağım ama önce yemeğe gidelim," dedi. "Mahir gelecek yoksa buraya. Kulübeni basmasını istemiyorum."

Başımı salladım şaşkınca. Dudaklarım hala aralıktı. Parmağıyla vurarak çenemi kapattı. Sonra da güldü. Dudaklarımın üzerine küçük bir öpücük kondururken, "Düğünü bu kış yapıyoruz Erva," dedi. "Bunu ikimiz için yapmamız gerek artık. Bekleyecek hal kalmadı bende," diye ekledi. Yutkundum.

El ele Gülrulara doğru yürürken, "Nasıl hazırlayabildin kulübeyi?" diye sordum.

"Çocuklar yardım etti. Aslında sabahtan beri bu halde. Sen fark edemedin."

*

Yemekler biteli yarım saat oluyordu. Masadan toplanan boş tabakların yerini içki kadehlerimiz ve tatlılar almıştı. Bende bir şey yiyecek hal kalmadığından -tıka basa doymuştum çünkü- kendi tatlı tabağını da Doru yesin diye onun önüne bıraktım.

Neslihan boşalan şarap şişelerinden birini yıkamış ve kurulamış olarak elinde salları halde salona girdi. Yasin'in yanındaki sandalyesini çekip otururken bakışları fikir sahibine çevrildi. "Dilde oyunu oynamak isteyen sendin. Sen başlamak ister misin?"

Dilde utançtan yanakları kızarıırken karşısında oturan abisine baktı onay istercesine. Hepimizi tanıyor olmasına rağmen yaşça aramızdaki en genç olan olduğundan kalabalık ortamlardan utanıyor olabileceğini düşünüyordum.

Fırat abi başını sallayınca, sandalyesinden biraz kalkıp şişeye doğru uzandı ve tekrar yerine oturdu. Bu oyunu neden oynamak istediğini biliyordum. Yemeğe başlamadan önce onunla biraz konuşmuştum. Rügeyya olayından çok etkilenmişti Dilde. Abisinin onunla evlenince kendisini yalnız bırakacağından korkuyordu. Bu korkusu öyle gelip geçici bir şey de değil gibiydi. Her an ağlayacak bir hali vardı. Dolmuştu ve bir türlü boşalamıyordu. Ah, şu kimsesizlik. İçimi bu aralar çok acıtıyordu.

Şişeyi çevirdi usulca. Muhtemelen abisine denk getirmeye çalışıyordu. Şişenin ucu kime gelirse ona soru soracaktı Dilde.

Ne şanstır ki şişe tam istediği gibi abisini gösterdi. Bence bu Dilde'nin iyi niyetli, temiz kalpli bir kız olmasından kaynaklanıyordu. Gözlerim istemsizce Ender'den tarafa çevrildi. Fırat abinin yanında oturuyordu Ender. Yemek boyunca ara ara bakışları hep Dilde'nin üzerinde dolanmış durmuştu. Ender bu kızı gerçekten seviyordu.

"Abi," dedi Dilde sesini temizleyerek. Çekinceliydi biraz. Başı önünde - muhtemelen masanın altından elleriyle oynuyordu parmakları- "Evlenmeyi düşünüyor musun?"

Fırat abi öksürdü. Önündeki çayı kendine doğru çekip bir yudum aldı. Bazılarımız alkol almak istemediğinden çay içiyordu. Sefa abi, Dilde ve Fırat abi... Bende önümde duran kadehi bitirdikten sonra muhtemelen çaya geçecektim.

"Nereden çıktı ki bu soru şimdi?" diye sordu kaşları çatılırken. Dilde başını kaldırıp onun yüzüne çevirdi bakışlarını. "Öylesine," dedi iki omzunu da kaldırıp indirirken. "Evlenme gibi bir düşüncen varsa burada yaşamaya devam mı edeceksin? Lojmanda yani?"

"İki soru etti bu Dilde," deyince araya girmek durumunda kaldım. "Fırat abi mızıkçılık etmede kızın sorusunu cevapla," dedim. Aslında mızıkçılık biz ediyorduk.

Fırat abi tekrar sesini temizleyerek sandalyesine yaslandı. "Yani burada yaşarım sanırım. Evlenmeyi tabii ki istiyorum. Ben hala bunu neden sorduğunu anlayamadım," diyerek kardeşine çevirdi bakışlarını.

Dilde sesi titrer halde, "Ben," dedi kendini göstererek. "Ben de seninle mi olacağım? Evleneceğin kişi istemese bile yanında tutar mıydın beni?"

Boğazıma yumru oturdu kaldı. Yutkunamadım. Korkusunu çok iyi anlıyordum. Başımı yanımda oturan Doru'ya doğru çevirdim. Elim dizini tutuyordu masanın altından.

Ne oldu dercesine baktı yüzüme. Başımı iki yana sallayarak omzuna yaslandım. "Yok bir şey," diye fısıldadım belli belirsiz.

"Bacım akşam akşam nasıl sorular bunlar?" dedi Fırat abi. Sesi azarlar gibi değildi. Sadece merak etmişti. "Elbette yanımda olacaksın. Deli misin sen? Bunu sorman bile saçma. Seni istemeyecek adamın alnını karışlarım ben hem."

"Bugün o yangının," dedi içli içli Dilde. Başımı Doru'nun omzunun üzerinden kaldırıp Dilde'den tarafa baktım. Gözleri ıslanmıştı. Yutkunmakta zorlanarak, "Bugün annemle babamın ölüm günü de. Unuttun galiba," dedi. Yanaklarını havayla doldurup tek seferde kendini rahatlatmak ister gibi bıraktı. "Rügeyya geldi kapıya. Seni sordu. Birkaç broşür bıraktı. Ev falan vardı broşürlerde. Sevgili olduğunuzu biliyorum," dedi. Yanağına sızan yaş sildi. Özür diler gibi, gözlerini bizlerde dolaştırdı çekinceyle. Ağladığı içindi bu sanırım.

"Bana sevgili olduğunuzu demedin ama anladım ben. Saklıyorsan sebebi şeydir diye düşündüm-"

"Ne diye düşündün?" diye sordu Fırat abi masada ona doğru eğilerek. Sesi öfkeliydi. Ama bunun Dilde'ye olmadığını hepimiz anlamıştık.

Dilde bakışlarını abisine çevirip yanaklarına sızmaya devam eden yaşları sildi. Burnunu çekip duruyordu ve göğüs kafesi titriyordu.

"Seni bırakırım mı sandın? O evleri ailesine bakıyor o. Ben de yardım ediyorum. Doğrusunu, en güvenliğini seçebilsin diye. Diyelim ki bizim için; seni bırakırım mı sandın Dilde?"

Başını iki yana salladı Dilde. "Sandım ne yalan söyleyeyim," dedi. Yanaklarındaki yaşlarla uğraşmayı bırakmıştı artık. Serbestçe akıyorlardı. "Annemle babamı hatırlamadın. Konusunu bile açmıyorsun artık. Evdeyken bir onunla telefonda konuşuyorsun. Bir şey diyorum beni duymuyorsun bile bazen. Fazlalık gibi hissettim abi."

Fırat abi de Ender'de aynı anda ayağa kalktı. Hepimiz ne yapacaklar diye onlara bakarken, Ender kararsızlıkla tekrar oturdu yerine. Fırat abi kardeşinden yana yürüyüp onu omzundan tuttu ve ayağa kaldırdı.

"Gel seninle konuşalım biraz," dedi. Onu koltuğunun altına alıp odadan çıkarırken sessizlik oldu odada. Doru sıkıntılı soluğunu ortaya bırakarak, "Deniz kenarındaydı bugün Fırat. Ailesinin mezarları Urfa'da diye oraya

gitmek istedi. Dertleştii durdu. Saatlerce ağladı. Zor toplarladık. O Dilde unutsun, onların hayaletleri ile yaşamasın diye bahsetmiyordu hiç."

Bu açıklamayı arkadaşşı yanlışı anlaşılmassn diye hepimize yapıyordu. Oysa biz zaten biliyorduk Fırat abinin nasıl bir adam olduğunu.

Önümdeki kadehi elime aldım. Kafama dikerken Doru'nun gözleri üzerimdeydi. Boşalmış kadehi masaya bırakıp başımı ona çevirdim. Sadece onun duyacağı şekilde, "Dilde'de bugün ondan kötüydü demek," dedim. Olana nasıl üzüldüğümü fark etmiş olarak iç çekti. Beni çekip koltuğunun altına aldı. "Topla moralini. Böyle şeyler etrafımızda hep var. Üzölerek yardımcı olamayız onlara." *Ya sana kim yardımcı olacak Doru? Ne yaşadın? Ne yaşattı o adam sana?*

"Oyuna dönelim," dedi Ender dalgın gözleri şişede dolaşırken. Geldiklerinde bir de bizim yüzümüzden moralleri bozulmassn. Dilde daha çok genç. Hemen toparlar kendini," diyerek şişeye hevesle uzandı. "Oyun seviyordur değil mi?"

Dilde 19 yaşındaydı ama bize göre gençti tabii. Şu yaşında yaşamadığı acı kalmamıştı kızın. "Oynayalım," dedim yerimde dikleşerek. "Sever Dilde bu oyunu."

Doru'nun yandan bana bakıp gülümsediğini hissedebiliyordum.

Fırat abiler masaya döndüğünde Dilde'nin yüzü ağlamaktan kızarmıştı ama çok daha iyi görünüyordu. Ağlayıp rahatlamıştı ya sonunda, ben de rahatlamıştım. Çok kısa zamanda ben bu kızı kardeşim gibi sever olmuşum.

Fırat abi hepimizden özür dileyerek yerine geçerken aynını Dilde de yaptı.

Biz oyuna çoktan başlamıştık zaten. Kimse az önce olanları tekrar açmayınca Dilde'nin de neşesi tekrar yerine gelmişti. Masada saçma sapan sorular dönüyordu. Ender bana, "En sevdiğim aktörü sonunca," Doru ona kaşlarını çatarak bakmıştı. "Kimseyi sevmiyor Erva," diye yanıtlamıştı soruyu benim yerime.

Gölerek baktım ona. "Nedenmiş canım. Leonardo Dicaprio'nun gençlik hallerine hastayım bir kere ben. Tom Cruise'da oldukça yakışıklıydı. Hala da öyle bence," diye gıcığına gitmek ister gibi konuşunca, "Hastasın demek!" diyerek diğer kaşını da kaldırmış, sonunda da ikisinin arası derince bir çizgiyle çatılmıştı.

Başımı salladım. "Öyle," dedim.

Kolumu tutup hafifçe sıkarken, dişlerinin arasından, "Göstereceğim ben sana hasta kimmiş," diyerek kulağıma fısıldadı. Nefesi kulağıma okşadı, saçlarımı titretti.

"Göster," diyerek omuz kırdım ve gülerek şişeyi elime aldım.

Neslihan'a soracaktım. "Nasıl tanıştınız siz ya? Kimse anlatmadı bunu." diye sordum. Gerçekten de bu konu hiç konuşulmamıştı. Hem fırsat olmamıştı hem de son olan şeyler, Neslihan ile son zamanlarda yakın oluşumuz falan engel olmuştu buna.

Neslihan keyifle yaslandı sandalyesine. Gözleri yanında oturan Yasin'e kaçamak bir bakış atarken, Yasin başını salladı gülerek. Sanırım onay almıştı ondan sessizce.

"Yasin çok koştı peşimden," dedi Neslihan sırtarak. "Biraz garip bir tanışma bu. Umarım garipsemezsiniz. Zira anlatacağım anıda ki kız benim ama hala nasıl öyle davrandığım konusunda bir fikrim yok."

Öyle söyleyince meraklandım ve kollarımı göğsümün üzerinde bağlayarak dinlemeye başladım. Gülru ve Gümüş'te benden farksız değildi. Erkekler ise sanki bu hikâyeyi biliyormuş gibi umursamaz davranıyordu.

"Biz barda tanıştık. Arkadaşımla gitmiştim. Hiç içmediğim kadar içmiş ve sarhoş olmuşum. Ailesel problemlerden dolayı," dedi alkol almasının nedenini açıklayarak. Normalde çok içmediğinin ben de farkındaydım.

"Sigara içmek için yalnız başıma dışarıya çıkmıştım. Yasin oradaydı. Çakmağı içeride unutmuşum ben ama geri dönüp almaya çok üşendim. Yasin'i de içerken görünce çakmağını istedim. Vermek yerine kendisi yaktı. Sohbet muhabbet derken baya kaynaştık. Ben iki sigara falan içtim ayak üstü hatta. Lakin hala deli gibi sarhoştum."

"Asılmadı mı bu sana?" diye sordu Kadir.

"Kesin asılmıştır," diyerek cık cıkladı Mahir.

"İlginç ama asılmadı," dedi Neslihan. "Çapkınmış meğer de ben sonradan öğrendim." Gülerek devam etti anlatmaya. "Arkadaş sıkılmış içerde. Hadi Neslihan, gidiyoruz, diyerek çıktı kapıya. Ben de tutturdum arkadaşta kalacağım diye."

"Ne?" dedim şaşırarak. Neslihan hiç bunu yapacak kız değildi. Tanımadığı birinin evinde kalmak! Şaşırmıştım.

"Vallahi hangi kafayla dedim bende bilmiyorum. Yasin'de dünden razı gibi reddetmedi beni."

"Ben o akşam Kadir abilerde kaldım," dedi Ender homurdanır gibi. Kadir aydınlanma yaşıyormuşçasına elini salladı, "O akşam o akşam mı?"

"Ay durun," diyerek böldü onları Neslihan. "Konuşmayı nereye götürdünüz. Ben arkadaşın ısrarlarına, gitme değişlerine rağmen Yasin'e kalmaya gittim ama salonda falan yattım yani. Sabah da sarhoşluğum geçmiş halde uyandım. Nasıl bir utanç anlatamam. Kaçar gibi çıktım evinden. Bir de baktım askeri lojmandayım."

"Ben de arandım durdum tabii," diyerek araya girdi Yasin. "Evin altını üstüne getirdim, gitmişti. Nasıl etkilenmişim ama sormayın. İsmi bile bilmiyorum. Söylediyse bile hatırlamıyorum."

"Ee, sonra nasıl karşılatınız tekrar?" diye sordum merakla. "Çok iyi hikâye ya."

"Ben bir özür mektubu yazdım," dedi Neslihan gururla kendini işaret ederek. Sonra da lojmanın kapısındaki askerlere verdim Yasin'e versinler diye."

"Gerçekten özür dilemek miydi maksadın?" diyerek güldü Gülru.

Olumsuz anlamda başını salladı Neslihan. "Çok etkilenmişim Gülru. Aklımdan çıkaramıyordum. Adını bile zorlana zorlana hatırladım. Lojmandaki askerlere evinin yerini falan tarif ettim de Yasin'in o Yasin olduğunu öyle buldular. Bu arada lojmanda kalan tam beş askerin adı Yasin'miş," deyince güldü Gülru.

"Ben de nota iliştiirdiği telefon numarasını aradım tabii. Buluştuk dışarıda," dedi Yasin. "Öyle öyle derken bu haldeyiz," diyerek elini tuttu Neslihan'ın ve dudaklarına götürüp öptü. "Kismetse de evleneceğiz."

Bunu biliyorduk zaten. Yasin'in evlenmeyi düşündüğü ilk kız Neslihan'dı.

Saat ilerlerken Doru çakırkeyiften az ile seviyede sarhoştı. Diğerleri de öyleydi gerçi, ama Doru sanki bir sebepten bilinçli olarak fazla içiyordu bu gece. Onu bu kadar sarhoş görüyor oluşum bir elin parmaklarını geçmezdi herhâlde. Nedense bunun Kalender Yazgan ile alakalı olduğunu düşünüyordum.

Gülru'nun oğlu Asaf uyanmıştı. Gece yarısındaydık artık. Küçük Doru salondaki koltukta uyuyordu. Annesi üzerine ince bir örtü örtmüştü. Asaf'ı tekrar uyutamayınca da onu oyalamak bana düşmüştü. Kucağıma oturtup uykulu yüzüyle etrafı izleyen Asaf'ın saçlarını severken oyun boyunca ilk defa Doru'ya soru sorma şansı elde etmişim.

Bir süre düşündüm. Geçmiş haricinde her şeyini biliyordum ben zaten sevgilimin. Bu yüzden uygun bir soru bulmak baya zamanımı aldı. Yüzüme beklentiyle bakarken dudaklarımı araladım. "Üsteğmen'im," dedim. Bilerek üsteliyordum aslında. Rütbesinden nefret etmesini istemiyordum.

"İlk tanıştığımız akşam," dedim imayla bakarak gözlerine. O akşam benim ailesinin evine misafir olduğum ilk andı. Ona vurulduğum, yağmurun yıkadığı bir sonbahar akşamıydı. "Beni evime sen bıraktın. Arabada Albay'ın kızı olduğumu öğrenince bir yüzün düştü sanki senin. Öyle mi hissettim bilmiyorum. Öncesi iki kelam edip, güzel sesini benden esirgemezken bir suskunlaştın." Dudak kıvrımları yükseldi. Gülmek istiyor ama bastırıyordu. "Aklından ne geçiyordu?" diye sordum. Aslında sorunun cevabı ortadaydı ama ben bunu ondan duymak istiyordum. Bunu ona daha önce hiç sormamıştım.

"Konuşmayı başlatıp o soruyu sana sorduğum için kendime lanet ettim," dedi Doru hiç duraksamadan. "Gülru'nun Albay'ın kızının kuzeni olduğunu biliyordum elbette ama gelecek kızın sen olduğunu bilmiyordum. Bilmiyorum, bağlantı kuramadım ya da bir anlığına reddettim belki de. Senden duyunca öyle olduğunu, bende bir kapı kapandı."

Gözleri gözlerimdeydi hala. Kapattığı kapı bizdik. Soru sorma sırası olmamasına rağmen Gülru aklımdan geçirdiğim ama asla soramayacağım o soruyu dillendirdi.

"Ceylin ile tanışmasaydın Erva ile olur muydu? Yani olacağı belli şu an zaten de o zaman başlar mıydı?" Doru bakışlarını ondan tarafa çevirdi, içini çekti. Masanın altından eli sahiplenir gibi bacağımı kavrarken gözleri gözlerimi buldu, "Yakıştıramazdım muhtemelen kendimi ona," dedi açıklıkla. "Ben Erva'nın bana hislerini öğrenmesem ona kendimi yakıştıramaz ve açılamazdım. Ne hissettiğimi fark edemezdim çünkü yan gözle bakma durumu yok bizde. Bunu en iyi Mahir bilir." Mahir başını salladı.

"Sana güvenim hep tamdı benim. Bu yüzden Erva'mız gözümüz kapalı emanetti sana."

Doru eyvallah dercesine başını salladı. Aldığım cevap beni biraz kırmıştı. Babamın rütbesi yüzünden mi... Emanet durumu gerçekten bir engeldi aramızda yani.

"Ama," dedi Doru sesini az yükselterek. Hala bana bakıyordu. "Ben Albay'ım kızına kadere karşı gelemeyerek kör kütük âşık oldum. Zaten ona tutulmam, meftun olmam gerekiyormuş, yine onu buldum. Döndüm dolaştım onda durdum. Öyle emanetmiş, yakıştırmamakmış falan duramıyormuş insanın karşısında. Açılırken falan zorlandım, Allah var. Hala bile imkânsız geliyordu. Karşılaşabileceğim tüm zorluğa rağmen engel olamadım kendime. Sonunda da," dedi eli bacağımı sıkarken. Dili

dolaşıyordu biraz konuşurken sarhoşluğundan sebep. Ama şu hali sevimli geliyordu gözüme.

Yüzük olan elimi tutup kaldırdı ve öptü. "Biz bu kış evleniyoruz," dedi.

*

Tüm gece bardaktan boşalırcasına yağmur yağdı. Eve iki gibi gelmiştik ve Neslihan bende kalacağı için, ben kendi evimde Doru da kendi evinde kalmıştı.

Uyku tutmamıştı beni. Ona alışınca uyumuyordu yalnız. En azından ben uykusuzluğumu buna bağlamıştım. Bir de sonra konuşuruz dediği o konu vardı tabii... Konuşamamıştık.

Neslihan benim yatakta uyurken, ben de karanlık salonumda, pencere önündeki koltuğumda yağmurlu geceyi izliyordum. Kahve de hazırlamıştım uykumu kaçırır mı kaçırmasın mı diye hiç korkmadan.

Saçlarımı topuz tokasından çözüp omuzlarıma bıraktım. Ellerimle tutamları dağıtıp düzeltirken yağmur şiddetle pencereleri sarstı.

Sehpada duran kahveme gözlerim takıldı. Yarısı çoktan bitmişti. Diğer yarısını içemeyecektim galiba. Derin bir soluk çektim. Göğüs kafesim şişerken sıkıntıyla bıraktım.

Ben bugün işimden ayrılmak durumunda kalmıştım. Ya aynını çalıştığım araba firması için de yaparsa... Bunu düşünmekten kendimi alamıyordum.

Ayağa kalkıp salondaki TV ünitesinin önüne gittim. Eğilip çekmeceyi açtım ve elimle yoklayarak sakladığım sigara paketini buldum. Aslında bu Doru'nundu. Bende unutmuştu. Ben de çekmeceye atıp orada unutmuşum. Şimdi aklıma geliyordu. Bir çakmağım olmadığı için paketi alıp mutfığa gittim.

Işığı yakmadan ocağın altını yaktım. Sigaramı oradaki ateşle tutuşturup tekrar söndürdüm ocağı. Bahçenin kapısını açıp sonuna kadar dayarken, bedenimi kapının ahşap kirşine yasladım. Yağmur şiddetle yağıyor, havayı neme ve serinliğe boğuyordu. Hafifte bir sis vardı ama bu yağmurun hızla bindiriyor oluşundandı. Bahçe ışıkları dışında dışarıda ışık yanmadığından etraf karanlık ve sessizdi.

Üzerimdeki ince, ipek, elbise şeklindeki gecelik yağmurun estirdiği rüzgarla havalanıyordu.

Yağmuru dinleyerek gözlerimi yumdum ve sigarayı içime çektim.

"Erva!" Gözlerim hızla açıldı. Doru'nun bahçe kapısı aralanmıştı ve elinde yarım içilmiş sigarayla aralık kapıdan bana bakıyordu. Muhtemelen

öncesinde mutfakta içiyordu sigarasını ve benim kapımın sesini duyup çıkmıştı dışarıya. O da uyumamıştı.

Yakalanmaktan çekindiğim falan yoktu. Zaten artık tek tük içtiğimi biliyordu. Yalnızca bu kadar canım sıkırken onunla karşılaşmak moralimi bozmuştu galiba.

"Doru," dedim kısık bir sesle. Sigarayı parmaklarımın arasında döndürdüm. "Uyumadın mı sen?" Beni, daha doğrusu incecik kısa geceliğimi baştan aşağıya süzerek, "Uyumadım," dedi. Sonra düzeltti. "Uyuyamadım. Sen yokken olmuyor."

Sigaramdan çekip üflerken havaya baktım ve küçük bir hesaplama yaptım. Sonra çıplak ayaklarımla fırladım yerimden. Anında sıırıslıklam olmuşum. Ayaklarım da çimenlerin çamurundan nasibini almıştı. Boşuna hesap kitaptı işte benimki.

Yaptığıma şaşırmasına rağmen kenara çekilip beni içeriye aldı. Kapıyı arkamdan kapatmadan önce elindeki sigarayı bahçeye salladı.

Saçlarımı, üzerimdeki, gri ipek geceliği elimle silerek kurulamaya çalışırken -nafileydi- titriyordum. Hava o kadar soğuk değildi ama yağmur anında içime işlemişti sanki.

Ve lanet olsun ki iç çamaşırı giymiyordum, bunun da yeni farkına varıyordum. Kollarımı utançla göğsümün üzerinde bağladım. Zira şu an uçları hiç olmadığı kadar belirgindi.

Karanlıkta -bahçenin cılız ışığı aydınlatıyordu mutfak- beni izliyordu. Üzerine bir şey giymemişti. Çıplak, iri kaslı göğsü loş karanlıkta net bir şekilde karşımdaydı. Altında gri bir eşofman altı vardı ve kasıklarının hemen üzerindeydi eşofmanının beli. Kaslı karnındaki belli belirsiz kısa tüyler eşofmanının lastiğinin altına doğru uzanıyordu ve orada kayboluyordu.

Islak bacaklarımda ve üzerime yapışan gecelikte dolaştı gözleri. "Sana giyecek bir şeyler getireyim," dedi. Yanımdan geçip gidecekken, "Gerek yok," dedim kolunu tutarak. Durdurdum onu. Omzu omzuma değdi. Başını yana atıp bana bakarken, "Gideceğim zaten birazdan. Neslihan erkenci olduğunu söyledi. Birkaç saate hava aydınlanınca uyanır. Beni burada görüp yanlış anlamasın," dedim.

Başını salladı.

"Sigaramı atmak zorunda kaldım. Bir sigara içimlik-"

"Olmaz," dedi Doru sert bir sesle. "Sigara kullanmıyorsun Erva!" Kullanmayacaksın demekti bu. Uyarıydı. İstemiyorum diyordu. Ona

döndüm.

"Canım sıkkın benim bugün. Ondan da uyuyamadım biraz. Bir tane," dedim gözlerinin içine bakarak. "Söz bir daha içmeyeceğim."

"İnanayım mı?" dedi kaşını kaldırarak. Koyulaşan yeşil gözleriyle beni süzdü. Ona yaslanmışım farkında olmadan ve kollarım artık göğsümde değildi. Gözleri orada dolaşınca ürperdim ve çokça utandım.

"Sen böyle mi uyuyordun?" diye sordu yutkunarak. Bakışlarını kaçırdı bende geri çekilip hızla kollarımı göğsümün üzerinde birleştirdim. Başımı sallayabildim cevap olarak. "Neslihan'a son şortlu geceliğimi verdim giysin diye. Diğerleri kirlideydi-" Neyi açıklamaya çalışıyordum ki ben. Aptal gibi göründüğüme emindim.

"Ben şu sigarayı içip gideyim," diyerek masada duran sigara paketini alarak ona arkamı döndüm. Hala beni izlediğine emindim.

Sonra paketi geri bıraktım. Omzumun üzerinden ona çevirdim başımı. "Ya da ben gideyim. Evde içerim."

"Paket mi alıyorsun bir de?" diye sordu kaşını kaldırarak. "Erva sen artık baya baya içi-"

"Hayır," diyerek susturdum onu. "İçmiyorum. Senin paketin. Bende kalmış. Aklıma geldi. Canım da sıkkın olunca?"

"Neye canın sıkıldı senin? Yazgan meselesi ise," dedi. Konunun kendi ile ilgili olduğunu düşünüyordu. Evet o da vardı ama asıl olan o değildi.

"Ceylin," dedim saklama gereği duymayarak. Zaten anlatacaktım. "Üniversiteden hocamı tehdit etmiş. Kovuldum anlayacağın."

"Ne?" diyerek bana doğru yürüdü. "Ne zaman oldu bu?" Kolumu tuttu.

"Önemi yok Doru," dedim endişesini almaya çalışarak. "Ben başka üniversite bulurum-"

"Nasıl önemli değil Erva!" dedi neredeyse bağırırçasına. Kolumu sarstı. "Hayatımızı mahvetmeye çalışıyor. Sana oynuyor. Geberteceğim, bu defa yaptığını ödeteceğim ona!"

"Şşşt," diyerek öfkeli yüzünü avuçlarımdan arasına aldım. "Üzüldüm biraz, evet. Ama geçti sevgilim. Onun küçük oyunları ancak kısa süreliğine işe yarar. Düzeltebilirim bunu."

"Sana söz bu ay bitmeden," dedi. Bu defa o beni sakinleştirmeye çalışıyordu. "Bitmiş olacak Ceylin meselesi. Şu yaptığıyla mutlaka açık vermiştir. Hemen konunun araştırılmasını sağlayacağım."

"İnşallah," diyerek başımı salladım. Sonra kıyafetimi umursamadan iç çekerek sıkıca sarıldım ona. Dudakları başımın üzerinden ıslak saçlarımı

öptü. Hala titriyordum.

"Titriyorsun ama," dedi. Kolları bedenimi sardı. Yukarıya ve aşağıya doğru elleriyle sırtımı ovuştururken ısıtmak istercesine, "Böyle olmaz. Gel de sana tişört falan vereyim," diye homurdandı.

Göğsünün üzerini öptüm. "Sigara içmeme müsaade edecek misin o zaman?" diye sordum. Başımı geriye atarak ona baktım. Beni izliyordu hala. Başını iki yana salladı. "Bu gece son dedik. O attığınla bitti Erva."

Göğsünü öptüm tekrar ve gözlerinin içine baktım yalvarırcasına. "İçemedim ki onu da."

"Neyin pazarlığı bu?" diye sordu dudak kıvrımları yükselirken.

Güldüm. "Sen içince sorun değilse ben içince de sorun olmamalı pazarlığı Üsteğmen'im," dedim. Cidden bazen çok zorluyordum.

"Hımm," dedi kaşlarının ikisini birden kaldırarak. Eğildi ve ne yapacak diye beklerken ansızın kalçalarımı kavrayarak bacaklarımı beline doladı, beni kucağına aldı. "Son olacak mı peki?" diye sordu. Konuşamıyordum. Nefesim kesilmişti çünkü.

Olumlu anlamda başımı sallayabildim yalnızca.

Yürüdü ve sandalyelerden birine oturdu. Kalçamı tutup beni kendine yaslarken, "Çok uzaklaşma," dedi. Bacaklarım iki yanından sarkıyordu. Yere bile ulaşmıyordu parmak uçlarım. "Bu haldeyken fazla uzaklaşma." Göğsümü göğsüne iyice yasladı. Bana paravan mı oluyordu yani? Böyle mi oluyordu? Daha çok titredim kucağında ve o bunu fark etti. Burnundan gülerek sigara paketine uzanıp içinden bir tane çıkardı ve yaktı. "Titreme de." Demekle oluyor muydu öyle?

Onu benim dudaklarıma yaklaştırdı ama vermeden önce diğer eliyle enseme kavrayıp, önce beni sertçe öptü. Sonra kısa bir nefes almama müsaade etti. Sersemlemiştim. Sigarayı dudaklarımın arasına tutturdu.

Kendine bir tane yakarken, benimkini parmaklarımın arasına aldım.

Dumanı yüzüne doğru üflemeği planlamamıştım ama malum alan bırakmamıştı bana. Onunki benim yüzüme çarparken, "Sigara içmekten hiç anlamadığın o kadar belli ki," dedi. "Şu yaptığının anlamını biliyor musun?"

Anlamadım. Kaşımı kaldırdım. Ne yapıyordum ki ben?

Gözleri yüzümde döndü durdu. En son dudaklarımda duraksadı. "Eğer birinin yüzüne sigaranın dumanını üflersen," dedi. Sigarasını dudaklarına yaklaştırdı içine çekti. Konuşurken ağır ağır bırakarak, "Seni istiyorum demek," dedi. "Sen bunu kaçır yapıyorsun."

Farkında bile değildim. Gözlerim irileşirken, "Be- ben o niyetle yapmıyorum. Bilmiy-"

"Biliyorum," diyerek susturdu beni. "Bu yüzden bu son sigaran."

"Ne yani," dedim kaşlarımı çatarak. Sigaramdan çektim ve dumanını çekip yüzüne üfledim. "Şu nasıl seni istiyorum demek olabilir?" Saçmaydı. Güldüm.

Lakin öyle bir bakıyordu ki, kalan duman boğazıma kaçtı, gülüşüm dağılırken öksürdüm.

Elimdeki sigarayı aldı. Ve yanındaki küllüğe söndürdü. İtiraz etmek için ağzımı açıyordum ki, kendininkini de yanına söndürdü.

"Ama ben içiyordu-"

Ayağa kalktı ve dengemi sağlayamayacağımdan kollarımı sıkıca onun boynuna dolayıp iyice yapıştım.

"Sikeyim Erva, şu halinle aklımı başımdan alıyorsun. Eve bıraksam iyi olacak seni," dedi boğuk sesiyle. Gerçekten de mutfak kapısına doğru yürüyünce, Tırnaklarımı omzuna geçirdim. Bacaklarımı kıpırdatıp onu durdurmaya çalıştım. "Sen anlatmadın. Olanları anlatacaktın," dedim telaşla. Kapıyı uzanıp açtı. Yağmur hala deli dehşet yağıyordu.

Mutfaktaki duman dışarıya doğru dağılırken, "Yarın konuşuruz," dedi kararmış yeşil gözlerini yüzümde dolaştırarak. "Sen evine gidiyorsun ve hemen uyuyorsun."

"Kolaydı," dedim. "Senin de canın sıkkın. Anlatmadan şuradan şuraya gitmem." Kaşlarını kaldırdı.

Ellimle arasındaki çatıklığa dokundum. "Çatma kaşlarını bana. Sen bu haldeyken uyuyamam ki ben."

"Erva," dedi gözlerimim içine baka baka. "Eğer şimdi gitmezsen kendime engel olabileceğimi hiç sanmıyorum. Geceliğin sırlıslık ve tüm vücudun ortada. Çok güzelsin, seni kucağımda cırılçıplak soyup... beni mahvediyorsun. Göğüslerin-"

Elimi panikle dudaklarına kapattım. Gözlerim kocaman açılırken dudaklarım aralandı. Kalbim hızlanmıştı. Güldü ve ben elimin altında hissettim dudaklarının kıpırtısını. Parmaklarıma rağmen, "Bazen çok cesursun ama çoğunlukla utanıyorsun benden, sözlerimden. Nasıl bir şeysin sen?" diye sordu.

Elimi dudaklarının çekmeden başımı omzuna yasladım. Yüzümü boynuna sakladım. Parmaklarımı öptü birkaç kez. "Eğer kalacaksan sana

tişörtlerimden birini vermeme izin ver. Ama o zaman da gitmene ben izin veremem. Hava aydınlana kadar koynumda uyumak zorunda kalırsın."

Başımı salladım. "Olur, ama beni utandırmaktan vazgeçecek misin?"

"Söz veremem." Elimi öptü. Güldüm.

Beş dakika sonra üzerimde onun tişörtüyle onun yatağında, onun kollarının arasında yatıyordum.

Başım göğsüne yaslıydı ve parmaklarım göğsünün üzerindeki kısa tüylerdeydi. Onlarla oynamaktan kendimi alamıyordum. Esnedim. Anlatacaklarını dinleyebilmek için zorluyordum kendimi.

"Uyu," dedi omuzlarına serdiği saçlarını severek. "Yarın anlatırım sana."

"Neyle ilgili onu söyle bari," dedim uyku sersemi bir sesle.

"Biyolojik ailem ile alakalı. En çok da annemle."

Başımı göğsünden kaldırıp elimi çenemin altına çektim ve tekrar yaslardım. Oradan ona bakarak, "Yaşıyormuş değil mi?" dedim. Annesini kastediyordum ve başını salladı. "Ben onu arada ziyaret ediyordum zaten. Biliyordum yani," dedi şok oldum.

"Ya Kalender Yazgan?" diye sordum. Çok bir şey anlatmayacağını bildiğimden uyumadan önce koparabildiğim kadar bilgi koparmaya çalışıyordum. Başımın üzerini sevdi. "Onu çocukluğumdan beri hiç görmedim. Senin de görmeni istemezdim."

"Onu kovdum ben Doru," dedim. "Hak etmişti."

"Biliyorum," dedi buruk bir şekilde gülerek.

"Kim söyledi?"

"Fırat'tan öğrendim bugün. Annem tembihlemiş onu da ama ağzından kaçırınca ucunu bırakmadım, aldım ağzından lafı. Onun üzerine de hastaneye gittim."

"Neyi var onun?" diye sordum. Kolları belime gitti. Beni hiç ağırlığım yokmuşçasına iyice üzerine çekti kolayca. Yüzüm yüzüne denk düşünce, "Uyuyacak mısın artık yoksa uyutmayayım mı?" diye sordu. Kaldım.

Şeytan dürttü sanki o an. *Sanki yapabilecek de* diyordu. Dudağımı dişledim haince. "Uyumak istemiyorum," dedim.

Gözlerini açtı kocaman. Bunu beklemiyordu. *Tam tahmin ettiğim gibi Doru Demir.*

Çılgılığım odanın içine dağılırken altındaydım. Bani bacaklarının arasına hapsederken kollarımı tek eliyle başımın üzerinde bağlamış ve sabitlemişti.

"Sen," dedi yüzüme dağılan saçları boşta olan eliyle kulağımın arkasına iterken. "Benimle oyun mu oynuyorsun?"

"Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Eminim hissedebiliyordu bunu. İşin kötü yanı bende onu hissedebiliyordum. Şaka yapmıyordu.

Kıpırdanmaya asla cesaret edemedim. Üzerimde doğruldu. Ağırlığını bana vermeden dikleşti yatakta. Her ne kadar bacaklarından destek alsa da kısmen kasıklarımın üzerinde oturuyordu ve geceliğim göğüslerimin hemen altına kadar toplanmıştı. Ellerimi bıraktı gözleri vücudumda dolaşırken. Bir kısmı görünüyor bile olabilirdi

Tişörtü yutkunarak tutup aşağıya çekti. "Uyumalıyız artık," dedi. "Bu gece beni çok zorluyorsun." Bakışlarını kaçırdı ve üzerimden indi. "Duşa gireceğim ve geldiğimde uyumuş olacaksın Erva."

Başımı sallayıp sessizce yatağa gömüldüm ve çarşafı üzerime çektim hemen.

Hiç uykum yoktu ve uyuyabileceğimi artık sanmıyordum. Kasıklarım sızlıyordu. Kalbim durmadan atıyordu ve boğazım derin bir ihtiyacın muhtaçlığı içerisinde kurumuştı. O muhtaçlık da ihtiyaç da Doru'ydu.

Banyo tarafından suyun sesini işittiğimde ayaklarımı yatağın kenarından sallandırıp kalktım.

Eve gitmek en iyisiydi. Yoksa böylesi bu gece hem bana hem ona işkence olacaktı. Yerdeki geceliğimi aldım. Üzerimden tişörtünü çıkarıp yatağa bıraktım. Neslihan bununla uyudum sanıyordu. Hava artık aydınlanmaya durmuştu. Karşısına Doru'nun tişörtü ile çıkmam ben onunla yattım ve yanında geliyorum demekten başka bir şey değildi.

Islak geceliğimi tekrar giyip saçlarımı içinden çıkardım. Çekmecelerde daha önce not defteri ve kalem görmüştüm.

Aranıp hemen buldum ve bir not karaladım.

"Seni daha fazla zorlamadan gidiyorum. Uyuyabileceğimi hiç sanmıyorum çünkü içimde sana karşı muhtaçlık hissediyorum. Mutlu musun? Bir süre görüşmeyelim ☺"

Seni seviyorum sevgilim. "

Bir dahakine duramayacağımızı bilerek arkamda kalan odasına dönüp son kez baktım.

Bölüm Bitti...

*Bölüm Savaşları ve Medyaları için Instagram: **piyamor_***

Yıldızlara basmayı ve yorum yapmayı unutmayın olur mu :)

Ne kadar çok beğeni ve yorum o kadar hızla gelen bir bölüm...

Sevgilerle Piyamor...

35. Bölüm - YUVASIZ KUŞLAR SIĞINAĞI - VUSLAT

Merhabalar,

Biz geldik :)

Bölüm Şarkısı: Ahmet Kaya -Arka Mahalle

EGE ÇUBUKÇU -WHAT'S LOVE

BOLAHENK -SUS KONUŞMA

Yıldızları yakmayı yorum yapmayı ve takip etmeyi unutmadıysak başlayalım mı?

Keyifle okuyun...

12. BÖLÜM

YUVASIZ KUŞLAR SIĞINAĞI - VUSLAT

*

Doru'dan

Posta kutumda birikmiş bütün mektup, fatura ve bildiri yazılarını koltuğumun altına sıkıştırıp evime doğru yürüdüm. Aralarından birinin üzerine kırmızı mürekkeple 'ACİL' notu iliştirilmişti. Zarfı yırtıp içindeki yazıyı çıkardım. Yakın zamanda çıkacağım kısa süreli görev için yapılacak toplantının bilgilendirme yazısıydı. Bu her zaman yapılan toplantılardan farklıydı. Resmi bir yazıyla bilgilendiriliyor olmam bundan kaynaklıydı. Toplantıya Mehmet Albay'ın üst rütbelileri de katılacaktı. Muhtemelen bizimkilerin de posta kutusunda bundan bir tane bırakılmıştı.

Bahçıvan dünkü yağan yağmur sonrası etrafa dağılan otları, ağaç dallarını, kırılıp dökülen eşyaları toplamaya çalışıyordu. İki gündür durmaksızın yağmur yağıyordu. Bir ara şiddetli rüzgâr çıkmıştı, çatıdan kiremitleri alıp götürecek bile sanmışım. Kâğıdı tekrar zarfa sokup koltuğumun altındaki diğer zarfların yanına sıkıştırdım.

Bugün hava aşırı sıcaktı. Bu da bana göre yine yağmur yağacağıının ve uzun süreceğinin göstergesiydi. Verandamın gıcırdayan basamağını başım

hala biraz ağrıyor olduğundan atlayarak geçtim. Dün gece eve yine geç gelmişim ve baş ağrısı ile uyanmışım. Sesini şu an için kaldıracabilecek halde değildim.

Verandanın gölgeleğinin tam altında durup başımı şöyle bir göğre çevirdim. Sabah güneşini bile bu denli yakabilir miydi? Bahçe resmen kavruluyordu. Güneş kör edebilecek kadar berrak -bulutsuz- ve parlaktı. Eylül ayındaydık ama mevsimler kaymaya, hatta kafa karıştırmaya başlamıştı.

İçeriden, açık giriş kapısından yeni hazırladığım maydanozlu, domatesli omletin kokusu geliyordu. İlk denemem, yemek yapmayı bilmiyorum. Erva'ya yardım ettiğim anlar sayılmazdı değil mi? O bu işte cidden iyiydi. Minik elleri ile bana yemek hazırlamasına bayılıyordum. Bu yüzden hiçbir zaman yemek yapmayı öğrenmeyebilirim.

Onu mutfağında bana yemek yaparken hayallerken -etrafta koşturur halde- içeriye girmek yerine başımı yan eve doğru çevirdim. Pek bir şey göremiyordum olduğum yerden, çünkü Erva'nın kapısının önü benimkisine göre biraz daha içeride kalıyordu. Yine de onun evinin olduğu tarafa bakmak iyi hissettiriyordu.

Normalde erken kalktığını bilmeme rağmen bugün bunu yapamayacağının da bilincindeydim. Dün Neslihan yine onda kalmıştı ve kızlarla geç saatlere kadar oturmuşlardı. İki gündür sadece telefonla görüşebiliyorduk. O sıralarda da tavırlıydı bana. Muhtemelen bıraktığı nottan sonra yanına gidemedim diyeydi.

Beni yatağında bırakıp kaçtığında o notu bırakarak; durup parmaklarımın arasındaki nota dakikalar boyunca gülmüştüm. Sonrasında da kızmıştım. Tüm akşam boyunca benimle oynamıştı. Belki bilinçli yapmamıştı bunu, ama üzerimde ne büyük etki bıraktığını biliyor olmalıydı. Şortumun cebine elimi soktum ve notu çıkardım.

"Bir süre görüşmeyelim..." İstemsizce sırttım başımı tekrar onun kapısından tarafa çevirirken. "Bunu yapabileceğini sanmıyorum," dedim kendi kendime. Ben dururdum belki -o notun hesabı verilecekti- ama o bensiz yapamazdı. Uyanır uyanmaz yanıma geleceğini adım gibi biliyordum. Ve bunun olması için yemin ederim sabırsızlanıyordum. O yokken bile özlüyordum onu. Delicesine bir muhtaçlıktı benimkisi. Ona duyduğum ve yalnızca onun giderebildiği.

Erva kısa zamanda aklımın tamamını kaplar olmuştu. Günüm hatta gecem bile onu düşünerek geçiyordu. Yeşile bakınca bile onu görüyordum.

Gökyüzüne bakarken de. İçimi çekerek yüzümü göğe kaldırdım yine. Dudak kıvrımlarım yükselirken koltuğumun altındaki mektupları elime alarak döndüm ve eve girdim. Kapıyı arkamdan tamamen kapatmak yerine yarım açık bıraktım. Gelecekti. Birazdan burada olacaktı. Adım gibi emindim bundan.

"Kahve!" diye seslendim salon tarafına doğru antreyi geçerken. "Oğlum gel de yemek yiyelim."

Sabah gün ayarken gelmişti Kahve. Mutfak kapısındaki havlamalarını duyup içeriye almıştım onu. Muhtemelen salonda, yerde bir köşeye kıvrılmış, yatıyordu şimdi. Erva onu da eve iyice alıştırmıştı.

Kendime kocaman bir bardak çay doldururken elimdeki zarfları da masanın kenarına bıraktım. Kahve de geldi o esnada ama mutfağın bahçeye açılan kapısının önüne, eşiğin üzerine pat diye bıraktı kendini. Sıcaktan ölecekmiş gibi davranıyordu. Dili dışarıdaydı ve sürekli nefeslenip duruyordu. Haline gözlerimi devirdim.

"O kadar da değil. Abartmıyor musun sence de?"

Hırladı. Bana katılmadığı ortadaydı. Masanın üzerindeki salamlardan fırlattım önüne doğru. Bahçede mama kabı vardı, fakat o böyle beslenmeyi daha çok seviyordu.

Salamlar umurunda bile olmadı. Sıcaktan cidden etkilenmişti.

Onu kendi haline bırakıp arkamdaki tezgâhta, tahtanın üzerinde duran ekmekleri dilimlemeye devam ettim. Erva'nın geleceğinden o kadar emindim ki, düşündükçe sırtıyordum. Hatta beş ya da on dakika içinde koşturarak girecekti evimin kapısından. Üzerinde yine yeşil bir kıyafet olacaktı. Dalgalı saçları açık, iki gece öncesinin utangaçlığı içerisinde kavruyan yanakları da pembe...

Derin bir nefes aldım. Sanki onu kokluyormuşum gibi hissettirdi bu. Erva gül, vanilya ve bal gibi kokuyordu. Belki biraz da karanfil. Kokusunu en çok boynundan ve saçlarının arsından alabiliyordum. Bu yüzden bağımlı gibi onu her gördüğümde kendimi oralarda gezinirken buluyordum. Kokusu hala burnumda tütüyordu. Çektim, çektim içime.

Çok düşününce, aklımdan çıkaramayınca böyle oluyordu. Ben onun her zerresini ezbere bildiğimden, onu onsuzda yaşayabilir olmuştum.

Ekmekleri tahtanın yanında duran sepete alıp döndüm ve masaya bıraktım. Pişi sevdiğini anlamıştım, ama ben pişi yapabilecek yeteneğe sahip değildim. Sabahın bu saatinde de pişi yapacak yeri bulmam biraz zordu. Dolaba gidip bal ve kaymak çıkardım. Birlikte İstanbul'da yaptığımız

kahvaltıda nerdeyse sadece bu ikisini yemişti. Öyle çok tatlı düşkünü olmadığıнын farkındaydım ama bir kestane şekerine bir de bu ikisine hayır diyemiyordu.

Dolabı kapatmadan önce gözlerim hala kutulu vaziyette duran kestane şekerlerine takıldı.

Birlikte yaşamıyorduk ama çoğunlukla bende kalıyordu artık. Evimde canı ne çekerse olsun istiyordum. Çok fazla sebze yemeyen ben, Gümüş'e bolca sebze alışverişi yaptırmıştım.

Dolabı kapatıp balı ve kaymağı masada diğerlerinin yanına bıraktım. Çayımı yudumlarken ocaktaki çaydanlığın da altını kısıtım.

Kargo şortumun arka cebini yoklayarak sigara paketimi buldum ve çıkarıp içinden bir sigara çektim. Tam da o sırada evimin kapısı aralanmış gibi gıcırdadı. Yüzümde geldiğini anlamış olmanın mutluluğuyla bir gülümseme vuku bulurken, sigarayı paketin içine koyup masanın köşesine bıraktım. Ayakları ya çıplaktı ya da ayakkabılarını kapıda çıkarmıştı. Çıplak ayaklarının zeminde çıkardığı küçük ama hızlı adım seslerini işitebiliyordum. İşte bunu seviyordum. Onun evimde olması, hızlı adımlarla dolaşp durması benim en büyük zevkimdi.

Koştura koştura geliyordu. Yüzümünden gülümsemeyi silerken kapıda belirdi. Tam da tahmin ettiğim gibi. Üzerinde çok açık yeşilden bir elbise vardı. Askılı ve kısaydı. Onu küçük ve sevimli bir kız gibi göstermişti.

Saçlarının dalgası omuzlarından dökülüyordu. Koynumun güvercini uykusunu almış görünüyordu. Lakin bu güvercin, bu sabah biraz öfkeliydi.

Çatık kaşlarının altından baktı, "Doru," dedi eli beline giderken. "Sonunda görebildim yüzünü! İnsan hiç mi merak etmez iki günde ya. Gece geldin eve madem, kapıdan da olsa bir görmek istemez mi insan sevdiğinin yüzünü?" *İster hem de çok ister.* Sabaha karşı attığım mesajın sitemiydi bu. Ona geldiğimi söylemiştim ama o mesajı yeni görüyor olsa gerek, kızgınlığını sıcak tutabilmişti. "Bir de not bırakıyoruz sana. Ne cevap ne bir şey! Neden arkamdan gelmedin geçen gece? Aramasam sesini bile duyamayacaktık." *O konuya hiç girmeyelim bence sen haksız çıkarsın Erva.*

"Not mu bıraktın ki sen bana?" dedim kaşımın birini kaldırarak. *'Bir süre görüşmeyelim' demek!* "Ayrıca geç geldim eve yavrum. Biliyorsun. Sen de arkadaşlarınlaydın."

"Notu okumadın mı yoksa sen?" diye sordu. Ona gitmeyişime mantıklı bir acıkma bulmaya çalışıyordu kendince. Erva'yı anlamak bazen cidden zordu. Hem kaçır gibi gidiyordu hem de peşinden gitmemi bekliyordu.

Saçlarını omuzunun üzerinde dalgalandırıp arkaya attı. İnce askıların tuttuğu elbisesini omuzlarını açıkta bırakarak daha çok gözler önüne sererken, "Bir süre görüşmeyelim yazmıştım," dedi sitemle. "Ciddiye almadın değil mi?" *Ciddiye almadım ama yanına gelip popona şaplak atmamak için kendimi zor tuttum.*

Saçlarının önünden gitmesiyle boynuna taktığı beyaz taşlı kolyesi -nişan günü ona hediye ettiğim- ortaya çıkmıştı. Kolyenin ucunun bir kısmı elbisesinin yakasında, göğsünün oyuğunda kayboluyordu. Onu tutup tamamen açığa çıkarmak istedim.

Gerdanında dolaştı gözlerim sonra, ince ve uzun boynunda. Karşımda duran bu genç kadın bana aitti. Benimdi. Onu öpmemek, Küçük bedenini kollarımın arasına alıp sarmamak, kucağıma oturtup dakikalar boyunca sevmemek çok zordu. Çoğu zaman kendime engel olabildiğim de söylenemezdi zaten. Lakin asla geri çekilemeyeceğinizi bildiğiniz bir harbe girmezsiniz. Çünkü eninde sonunda öleceğinizi bilirdiniz. Ya direnişe karşı yorgunluktan ya da düşmanın sizden üstün gelen gücünden. Erva her şeyiyle benden güçlüydü, üstündü. Ve o bir düşman değildi. Her bir zerresiyle benim olmaya hazırdı. Zorlukta burada başlıyordu işte. Ona karşı gelmeye çalışmak beni yoruyordu. Mahvediyordu.

"Not falan görmedim ben. Tişörtü yatağın üzerine atıp gitmişsin. Neden öyle yazasın ki?" dedim umarsızca. Tamam, onunla oynamak güzeldi ve Erva sinirlenince ayrı güzel oluyordu.

"Sana muhtacım yazdığım yeri de okumadın o zaman?" Kaşlarını kaldırdı, başımı olumsuz anlamda salladım. Ağzımı aramaktan vazgeçmiyordu.

Bana doğru bir adım yaklaştı. Aramızda hala adımlar vardı. "Seni seviyorum kısmını da mı görmedin?" dedi başını geriye atıp kaşlarını daha çok kaldırırken. "Hiç mi ya!"

Hayır dercesine salladım başımı yine.

Diğer eli de belinde yerini aldı. "Yastığının üzerine bıraktım ben o notu. Nasıl görmezsin!" diye mızırdandı. Şu haliyle nasıl öpülesi olduğundan haberi var mıydı acaba? Karşısında durduğu adamın onun için tehlike oluşturduğunu, aklından geçirdikleri yüzünden her an kendini kollarına alıp asla bırakmayacağını bilincinde miydi?

Bakışları üzgünce kayarken hazırladığım masayla buluştu. Elinin birini belinden çözerek işaret parmağıyla orayı işaret etti. "Kahvaltı hazırlamışsın.

Birini mi bekliyordun?" İki servis vardı masada. Kendini beklediğimi anlayamamıştı. Oysa benim ondan başka bekleyeceğim kimse yoktu.

"Seval ile Özlem," dedim. Bir anda çıkmıştı ağzımdan. Konuyu değiştirmem gerektiğini ve kırmızı alandan hızla uzaklaşmam gerektiğini aklım çoktan fark etmişti. Gözleri irileşti. O isimlerde birini tanıımıyordum aslında. "Bir servis daha çıkaracaktım bende şimdi. Sende kalacaksan bir tane daha çıkarayım."

Bana doğru adımlayıp aramızdaki mesafeyi kapadı. Tam önümde durup çenemi tuttu eli. Sinirli bakışları ve çatılan kaşlarıyla çenesini yukarıya dikip bakarken yüzüme, "Bilerek yapıyorsun değil mi? Beni delirtmek hoşuna gidiyor?" diye sordu kızgınca. "Notu da okudun ama benimle oynuyorsun."

Kolumu belime dolayıp onu kendime yasladım. "Gidiyor," dedim yanağını, yüzünün yanını, alnını öperken. "Seni kızdırmak, bana diklenmen aşırı hoşuma gidiyor. Sana hazırladım kahvaltıyı. Geleceğini biliyordum."

Rahatlamış gibi omuzlarını serbest bıraktı. Nefesi boynuma döküldü. Lafını da esirgemedi. Esirgemezdi. "O kızların -herhangi bir kızın adını- ağzına alırsan seni mahvederim. Yaparım bunu." *Ediyorsun zaten.*

Elleri belimi iki yanından tutarken, "Notu gördün ama değil mi?" diye sordu. Dudağının kenarını öptüm. Gülümseyerek, "Gördüm," dedim. "Ben de sana muhtacım ama bunu bu kadar rahat dile getiremem. Yoksa duramam. Karşılığını almak isterim."

"Onu gece beni utandırmadan önce düşünecektin," dedi benden uzaklaşırken. "Seni baştan çıkarmaya falan çalışmıyorum artık, ama sen..." Kollarını göğsünün üzerinde bağladı ve masaya doğru yürüdü. "Bu defa beni zorlayan sendin," dedi, gözlerini devirdi. "Hiç suçum yok. Yapamazsın sanıyordum ama..."

"Neyi yapamıyormuşum ben?" Ona doğru yaklaştım. Neyi kastettiğini anlamıştım. Yapardım, öyle bir yapardım ki... Dudaklarımı birbirine bastırdım. Masaya doğru uzanıp bir salatalık dilimi aldı ve ağzına attı. Çiğnerken sırtarak bana çevirdi yüzünü omuzunun üzerinden. "Uyutmam dedin ya," dedi ve göz kırptı. "Şaka yapıyorsun sanmıştım. Yapmazsın gibi gelmişti."

"Devam ediyoruz diyorsun yani? Şimdi seni odaya götüreyim istiyors..."

"Doru!" diye bağırdı utanmış gibi. "Öyle mi dedim ben! Pisleşme!"

Sandalyeyi çekip oturdum. Bacağımın birini kaldırıp bileğimi yan bir şekilde diğer dizimin üzerine koydum. Kolumun birini sandalyenin

yanından rahatça sarkıtırken, "Bir daha sigara içecek misin?" diye sordum. "Hele ki öyle bir gecelikle, ıslak ve bahçede." Sigara içmeye başlamış olması canımı sıkıyordu. Sırf inadına başlamıştı, şimdi de bırakamıyordu. Geceliği ise büyük bir sorundu. Gördüğüm anda parçalayıp yok etmek istemiştim. Ortalıkta onunla dolaşamazdı.

Gözlerini devirdi bana. "Geceliğimde sorun yok bence," dedi. "Sigarama da karışmazsın sanıyorum."

Kaşlarımı kaldırdım devam etsin diye. Bana doğru döndü ve dizlerimin önünde durdu. Ellerini elbisesinin üzerinden kalçalarına dayarken gözlerim oradaydı. "Uyurken giyiyorum ben onu. Her zaman değil. Sen de biliyorsun. Ayrıca geceliğime de karışmazsın ya! Bu kadar da yapmazsın!"

"Karışmam," dedim elinden tutup onu bacaklarımın önüne iyice çekerken. "Ama bahçede, insanların seni görebileceği yerlerde giyersen karışırım."

Dudakları aralandı bir şey diyecek gibi, sonra kapandı. Tekrar açıldığında, "Evimdeydim ben. İnsan içine çıkmadım. Kapı açıktı sadece," diye söyleniyordu.

"Fırat ile Sefa dışarıda. Bilmiyor musun bunu?"

"Abi diyorum ben adamlara. Saçmalama istersen."

"Benim olana kimsenin gözü değmeyecek Erva," dedim vurgulayarak. "Ne demek istediğimi anladın sen."

Yanaklarını havayla şişirip ofladı. Konuyu değiştirmek ister gibi, "Neredeydin sen dün?" diye sordu.

Dün hastanedeydim. Lalezar Yazgan'ın yanında. Durumu ağırdı. Bilinci bir gidip bir geliyordu. Hastaneden arayıp haber vermişlerdi. Kalender'e ulaşamayınca kadının onu ziyaret eden diğer ziyaretçisi bir tek ben olduğumdan bana ulaşmışlardı.

Gittiğimde baygın vaziyette yattığından varlığımın bile farkına varmamıştı. Hoş, normalde de görmezdi beni. Ağzını açıp tek laf etmez, sadece boşluğa bakıp dururdu. Konuştuğu anlarda da konuştuğu aslında ben olmazdım. O olurdu.

"Lalezar'ın yanındaydım," dedim gözüm düne dalıp giderken. "Adını biliyorsun onun." Fırat bildiğini söylemişti.

Şaşıarak başını salladı. Gözlerim onunkilerle buluşurken dudaklarını aralayıp, "Biyolojik an-"

"Annen deme," dedim sözünü bölerek. "Değil çünkü. Ben onu yalnızca birkaç eskide kalmış güzel anının hatırına ziyaret ediyorum. Hepsi o kadar."

Sözlerimi tartıp biçiyor gibiydi. Sandalye çekip tam önüme oturdu. Dizlerimin üzerinde duran ellerimi avuçlarının arasına aldı. "Konuşmak ister misin Doru?" diye sordu. Öyle çekinceli bakıyordu ki gözleri, dalıp giderekken katılaştan ifadem anında yumuşadı. Elimini birini avucunun arasından alıp yüzüne gelen saç kulağının arkasına ittim. Parmaklarımın tersi yanağının yanını severken, "Konuşmayalım Erva'm," dedim. "Şimdi değil. Sen benim her şeyimsin. Ben zamanı gelince bir sana anlatacağım zaten."

Başını salladı. Sonra da yanağındaki elimi tutup öptü, yüzünü avucuma yasladı. Derin bir soluk çekerken duygusallaştığının farkındaydım.

"Aklımdan atamıyorum onu. Çok kötü bir adamdı Doru. Çocuk senin, onun karşısında olduğunu düşündükçe ölecek gibi oluyorum. Hayale uzanıyorum, seni onun karşısından almaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Olanı değiştirmeye gücüm yetsin istiyorum ama yetmiyor."

Onu yerinden kaldırıp bacağımı yere indirdim ve üzerine oturttum. Sarıldım ve başını omzuma yaslamasını sağladım. "Sen," dedim. "Zaten her şeyi değiştirdin. Beni değiştirdin Erva. Çocuk olana kimse yardım edemez. Şimdiye de kimsenin gücü yetmiyordu ama sen hayatımı baştan aşağıya etkin altına aldın. Ben seni severken değiştim."

İçli içli soluklanırken yüzümü ellerinin arasına alıp doğruldu kucığımda. O beni böyle tuttuğunda ben onun bütün dünyasıymışım, her şeyiymişim gibi hissediyordum. Öyle narin kavrıyordu ki küçük elleriyle, ölüp bitiyordum şu haline.

"Seni öyle çok seviyorum ki, öyle çok..." dediğinde dudaklarını ağızımla örterek susturdum. İçer gibi öperken onu, "Asıl ben," dedim. "Öyle çok seviyorum ki seni..." Ellerimle belinin iki yanını kavrayıp sıkarken, onu içime sokmak ister gibi sarılırken, narinliğinden her an parçalanacakmış gibi korku hissederken, "Öl desen ölecek kadar." dedim fısıldar gibi.

Dudaklarının arasından keyifli bir mırıltı döküldü. Kolları sıkıca dolandı boynuma. Yanağımla öpücüklerle boğdu, öpüşürken nemlenmiş sıcak dudakları. Tenimin üzerinde duralayan dudaklarını tatlı tatlı sürüp, "Bugün bir şeyler yapalım mı Doru?" diye sordu. "Lojmandan çıkalım, bir nefes alalım. Seninle zaman geçirmek istiyorum. Yalnızca seninle, kimse olmadan. Olur mu?"

Günlerdir lojman ile iş arasında yaşadığını biliyordum. Çok sıkıldığının da farkındaydım. O muhtemelen bunu benim için istiyordu ama aslında onun buna benden çok ihtiyacı vardı. Hayır demem mümkün değildi.

Çenesini tutup yüzünü yüzüme eşitledim. "Ayarlamaya çalışacağım bir şeyler. Ben yine tüm gün dışarıda olacağım ama akşam çıkabiliriz belki. Bizimkiler yine yanında olur. Mekânı belirleyince onlara söylerim, seni getirirler bana." dedim. Şimdiden düşünmeye başlamıştım nereye gidebileceğimizi. Güvenli neresi vardı ki?

"Sen nerede olacaksın ki?" diye sordu.

"Lalezar'a gideceğim yine, Erva. Durumu ağırdı. Kalender şehir dışındaymış."

"Onunla görüşmüyorum demiştin."

Başımı salladım. "Görüşmüyorum ama haber alıyorum. Suratını görmek istemediğim bir adamla aynı şehirdeyken karşılaşmak bile istemiyorum. İşi şansa bırakmak istemiyorum."

"O kadar mı nefret ediyorsun ondan?" diye bir soru yöneltti, hiç düşünmeden başımı salladım. "Benim babam hiç olmadı. Bir annem vardı, evet ama o da çocuk olan Doru ile öldü. Ama bu onu görmekten çekindiğimden falan değil. Görünce kendime engel olamayacağımı bildiğimden."

Üstelemek istemediğini gözlerinde görebiliyordum. Asılan yüzünü okşadım tüy kadar hafif dokunuşlarla. "Asma suratını. Akşama hazırlanmaya bak sen. Yemek falan yeriz belki. Kalabalık bir yer seçmem ama gecenin güzel geçmesini sağlarım."

"Sorun olacaksa çıkmayız sevgilim. Ya, yine bir şeyler yaparsa? Benimki öylesineydi... Hem sen yanımda olunca bana güzel geçiyor zaten her an, her yer."

"Hımm," diyerek tebessüm ettim. Ellerim bacaklarının yanlarında dolaşıyordu. "Koynumun güvercini benden bir şey istemiş kırk yılın başı. Yapmazsam rahat edemem ki. Bu akşam dışarıdayız, Erva. Boşu boşuna dert etme bunu kendine. Hiçbir şey de olmayacak. İzin verir miyim sanıyorsun?"

"Vermezsin," diyerek güldü. Erva ömrü hayatımda gördüğüm en güzel gülüşe sahipti. Tüm yüzüyle, gözlerinin içiyle bile gülüyordu. Eylem olarak kalmıyordu yani. Varlığıyla seviniyordu olan en küçük şeye. O her güldüğünde mest oluyor, kendimden geçiyordum resmen. Ben bu kadının her bir zerresini taparcasına seviyordum. Ona sahip olduğunu bilmek ise içimi tarifi zor bir hisle dolduruyordu. Dünyanın en güzel yüreğine sahip bu kadını yanıma yoldaş bildiğimden beri başka bir alemde yaşıyordum.

"O zaman," dedim onu kucağımdan kaldırıp sandalyesine oturturken. Ayağa kalktım ve sandalyesini masaya yaklaştırdım. "Kahvaltı edelim birlikte. Karnını doyurduğundan emin olayım ve bir an önce çıkayım. Akşama çok işimiz var."

Başını geriye atıp güldü. Yanaklarını sıktım. Eğilip alnına bastırdım dudaklarımı. "Ben gidince sen ne yapacaksın şimdi?"

"Fırat abiler işe bırakacak beni. Dönüşte de Gümüş'e gideceğim. Doru ile ilgilenmem gerek. Gümüş'ün dışarıda bir işi varmış da."

"Peki bakalım," diyerek karşısındaki sandalyeye oturdum. Omleti ikimizin arasına çektim. Erva'da önce benim soğuyan çayımı lavaboya döktü. Sonra hem kendine hem bana çay doldurdu.

*

Hastane Aydın'daydı. İki saatten fazla süren araba yolculuğunun ardından varmayı başarmıştım. Arabamı güvenlik kulübesinin yanından geçirip otoparka bıraktıktan sonra, anahtarlarımı da güvenliğe teslim ettim.

Pazartesi olmasına rağmen hastane daha önce geldiğim anlara nazaran daha kalabalıktı. Genelde burası yatalak hastalara bakıyordu. Hastaların büyük bir kısmı akli sorunları olanlar olsa da felçli olan insanlar da yakınları tarafından buraya bırakılıyordu. Elbette yüklü bir ücret karşılığında. Aralarında yetişkinler kadar çocuklar da vardı. Felçli doğanlar, sonradan felç olanlar...

Lalezar başlarda aklını kaybetmiş bir kadın olarak getirilmiş buraya. Ben kimsesizlere giderken engel olmayan kadın, onun elinde kalınca -işkence görüyordu ve küçük Doru canı pahasına onu korumaya çalışıyordu- daha beteriyle yüzleşmek durumunda kalmış olmalıydı. Zavallı ben; kimsesiz olmaktan çok hep buna üzülürdüm. Beş yaşındaydım ama aklım onu korumaya yetecek kadar yetişkindi. Lalezar'ın önüne kendimi atardım hep. Onu dövmesin, dokunmasın, gerekirse ona inen her darbe bana insin diye.

Bir keresinde hiç unutmuyorum -insan en çok acıyı hatırlarmış- kırılan kaburga kemiğim ciğerimi delip geçerken son anda kurtarılmıştım. Nefessiz kalmanın ne demek olduğunu işte bu yüzden çok iyi biliyorum ben. Doktorun, "Nefesini içine çek ki ciğerlerinin filmini alabileyim, biraz tutmalısın," dediğini hatırlıyorum. Gözlerim yaşlı, hemşirenin yardımıyla ayakta zor dururken cihazın sırtıma değen soğuk metali hala tenimin üzerinde hissettiğim bir şeydi. "*Nefes almayı bilmiyorum,*" diyerek ağlamıştım. "*Nefes nasıl alınıyor? Yapamıyorum?*" Yapamıyordum,

nefesimi tutamıyordum. Bana o gün yediğim dayak nefes nasıl alınır unutturmuştu.

Derin bir nefes alıp üç bloktan oluşan binaların en heybetlisine doğru yürüdüm. Kalender en azından onu ana binada konaklatacak parayı ödüyordu. Ana binadaki hastalar diğerlerine nazaran özeldi. Odaları daha büyüktü ve hastaları daha deneyimli doktorlar tarafından bakılıyordu.

Binanın kapısından girip asansör yerine merdivenlere yöneldim. Dördüncü katta kalıyordu ama ben ne zaman buraya gelsem aklıma kaburgamın kırıldığı o an geliyordu ve nefes alamıyor oluyordum. Buradayken asansöre binmeyi de bu yüzden istemiyordum.

Acele etmeden çıktım basamakları. Dördüncü katın koridorunu da aynı sakinlikle yürüdüm. İki üç ayda bir de olsa uğradığım bu yere yabancı değildim ama her defasında içim soğuyordu benim. Ölü kadar soğuk oluyordum. Hemşirelerden biri koridorun ortasındaki deskten başını kaldırdı, "Hoş geldiniz Doru Bey," diye seslendi. Adımı ona ben vermemiştim ama her nasılsa ilk geldiğimden günden beri bana adıyla hitap ediyordu.

"Lalezar Yazgan," dedim kime geldiğimi iyi bilmesine rağmen. "Müsaitse bir ziyaret edeceğim."

Kız yerinden kalkıp hızla başını salladı. "Komşunuz oluyordu değil mi? Ben bir bakayım müsait mi?" diyerek odasının kapısına doğru adımladı hızla. 206 numaralı oda onun odasıydı. Kız başını araladığı kapıdan içeriye uzattı ve sonra kendinden emin bir şekilde bana dönüp salladı. "Uyanık şu an. Daha iyi görünüyor."

O kenara çekilirken içeriye gireceğim sırada, "Komşusu olduğunuzu söylemişsiniz. Çok şanslı. Ziyarete geleni sizden başka yok neredeyse. Bir de eşi geliyor galiba ama o da yılda bir ancak," dedi. Duymadım onu. Ziyaretçi defterine kendimi yıllar önce Lalezar Yazgan'ın komşusu diye kaydettirmiştim, öyle de kalmıştı.

Kızı sorusuyla baş başa bırakıp kapıyı içeri girdikten sonra ardımdan çektim.

Pencere önündeki yatağındaydı ve oturuyordu. Omuzlarına sardığı çarşafa sıkı sıkı tutunuyordu elleri. Oturduğu yerde ileri ve geri sallanıyordu sürekli. Ağzının içinde kısıp sesli, ağırlı bir inilti dolanıyordu.

Adım seslerimi işitince başını çok hafif bana doğru çevirdi. Bembeyaz olmuş saçları -yaşı annemden bile gençti ama onu hayat bu hale getirmişti-

dağınıktı. Önceden saçlarının siyah olduğunu hatırlıyordum ama şimdi bunu kanıtlayacak tek tel saçı dahi yoktu.

Gözleri beni görünce kısıldı. Nefret dolu bakışlarla dolaştı durdu üzerimde. Daha hızlı sallanırken ileriye geriye, "Dokunan ellerin kırılsın, dokunan ellerin kırılsın, dokunan ellerin kırılsın!" diye tekrarlayıp duruyordu. Kelimeler ağzından yuvarlanır gibi çıkıyordu.

"Olmam dedim, olmam dedim, olmam dedim. Seni sevmem dedim."

Yatağının yanındaki koltuğa oturdum. Beni yine o sanıyordu. Bakışları yüzümde sabitlenirken, çarşafı tutan parmakları kumaşı buruştururcasına sıkıştırdı. Konuşmadan kalkacaktım birazdan oturduğum koltuktan. Her zaman öyle oluyordu. O konuşuyordu, bana -asında ona- nefretini kusuyordu, ben de dinliyordum.

Başını yana, omzuna doğru yatırdı gözlerini benden ayırmadan. Bir çocuğun masumlüğunda, "Öldürsene beni," dedi yalvarır gibi. "Sen o değilsin değil mi? O yapmaz ama sen yap. Öldürsene... öldürsene... beni öldürsene!"

Ben, o ağzını her açtığından çocukluğumu yaşıyordum. "LALEZAR!" diye kükreyen Kalender'in odanın bir başından, saniyeler sonra odanın diğer tarafında oluşunu ve Lalezar'ın saçlarının derisini yüzmek istercesine parmaklarına dolanışını izliyordum. Boşta olan eli bana doğru savruluyordu. "Onu seviyorsun değil mi?" diye bağıırıyordu bana Kalender. "Bu orospuyu yine de seviyorsun! Akı yitik bu kadını annen sanıyorsun!"

Ağlamayı unuttum ben. Ağlamam. Çünkü o zamanlar çok ağladım. Yediğim dayaklardan ağızım kan, gözlerim yaş dolardı benim. Bir "Anne!" derdim. Tüm acıma rağmen. "Kurtar beni anne!"

Lalezar'ı dövmek hırsını almaya yetmeyince bana saldırırdı. Ben annemi korumak için yediğim dayakların yanına, onu korudum diye yediğim dayaklar eklenince düşer bayılırdım. Gözlerimi kaç defa hastanede açtım bilmiyorum. Acıyı unutmazmış insan. Onu öğrendim. Çok iyi öğrettiler. Sırtımdaki, kollarımdaki morluklara kazıldılar. Hepsi geçti ama acısı geçmedi.

Tırnaklarımı sallayıp durduğum dizime geçirdiğimi onun sesini işitince fark edebildim.

"Seni sevmez ki kimse. Sen gibisini sevmez... Sevmez... sevmez!" diyordu. Bu bana mıydı ona mı? Ona göre beni de kimse sevmeyecekti.

"Sen onun kalbine sahipsin. Ondansın sen. Onun gibisin sen. Ona benziyorsun. Seni kimse sevmez!"

Ceketimin cebinden küçük bir kutu çıkardım. Hemen yanımda duran komodinin üzerine bıraktım. İçindeki Lalezar'ın annem olduğu zamanlardan kalan tek hatırasıydı. Soğuk, buz gibi bir sesle, bakışları kutuya çevrilen kadına, "İçinde," dedim. Sesim tüm soğukluğuna rağmen titremiştir. "Bana yıllar önce verdiğin küpelerin var." Gözleri irileştir, aniden yaşlar belirdi gözpınarlarında.

Zihnim Bolu'da yaşadığı mahalleye yeni açılan marketin önündeki ağacın dibinde oturan Doru'ya kaymıştir. Daha önce mahallede böylesine çeştirli yiyecekler satan bir market hiç olmamıştir, bu yüzden markete giren çocukların hepsi aşırı mutluydu. Ellerinde bozuk paralarla giriyorlar ve dilediklerini alıp çıkıyorlardı. Paranın ne demek olduğunu bilmediğim bir yaştaydım. Annemin kenardaki bankta oturmuş beni izlediğini görebiliyordum. Bense bir ağaç dibine çömelmiştir ve bir başımaydım.

Dün gece dayak yiyen annemin nefes almak için oturduğu bankta ağlayışına takılıyordu arada gözlerim. Sonra da tekrar marketten çıkan çocuklara kayıyordu. Her şeye rağmen bir çocuktum ve marketin içini merak ediyordum. Ayağa kalktım ve annemin yanına gittim. Bir şey istemek değildi maksadım. Markete gidebilir miyim diye de sormayacaktım. Yalnızca yanına gitmek ve oturmak istemiştir.

Yanına oturmaya cesaret edememiştir ama uzanmıştir ve titreyen küçük ellerimle yüzündeki yaşları silmek istemiştir. İzin vermedi. Ama her zaman baktığı gibi de bakmadı yüzüme. Nefret yoktu ilk defa gözlerinde. Kulağındaki küpelere uzandı. Çıkardı ve kancalarını avucuna saplarcasına sıkı parmaklarıyla. Bana doğru uzanan elli titriyordu.

"Çocukken akide şekerini çok severdim ben," dedi. "Rengarenk fasulye gibi olanları da." Şimdi düşünüyorum da, annemin kendisi de çocuktı o zaman. Ben gibi bir çocuktı. 20 yaşına yeni girmiştir ama bedeni öylesine cılızdı ki daha küçük görünüyordu. "Bana ondan alır mısın Ali. Param yok, bunu ver sana istediğini verecektir."

Hızla başını salladım. Annem ilk defa şefkatli konuşuyordu benimle. Dediğini nasıl yapmazdım? O ne derse yapardım ben. Beni sevsin yeterdi ki. Küpeleri küçük avucuma bıraktı. Parmaklarımı kapadı üzerine. "Kendine de ne istiyorsan onu al. Ne istiyorsan. Ne istiyorsan... Ne istiyorsan..." Annemin kelimeleri tekrarlayışı o zamanlarda başlamıştir. Alışmıştir ben haline. Normal geliyordu. Meğer değilmştir.

Omuzlarımı silkmiştir. Çok istiyordum çocukların renkli paketlerin içinde aldığı çıtır patateslerden ama onun küpelerini vermesini hiç

istemiyordum.

Gözlerimin içi yanıyordu benim anıdan çıkarken. O gün o küpeleri marketteki amcaya vermemiştim. Lalezar'ın istediği şekerleri bulmuştum ama küpeleri vermek istememişim. Marketçi amcayı elinden tutup kapıya çıkarmış ve bankta ağlamaya devam eden annemi işaret etmişim. "O kadın benim annem. Parası yok ama canı şeker istiyormuş. Büyüdüğümde, çok param olunca versem olur mu?" diye sormuştum. Ona bundan başka verebileceğim bir söz yoktu. Büyüyücünce öderdim borcumu.

Amca kabul etmişti isteğimi. Bugün bu küpeler bu yüzden bendeydi. Ertesi gün beni terk edeceklerini bilmiyordum...

"Annen vermiş sana bu küpeleri. Öyle hatırımda. Ondan hiç çıkarmıyordun. Atmaya çok kalkıştım ama yapamadım. O küpeler kefaretinmiş meğer. Beni terk ediyormuşsun; en büyük ve son günahının kefaretiymiş. Bu da benimki. Vedama kefaret say. Sonunda biri beni de sevdi. Sevmezler dediğin oğlunu biri sevdi. Hem de öyle bir sevdi ki bugün azat ettim ben geçmişin tüm hayaletlerini..."

Boş boş baktı yüzüme. Genelde ben yanıdayken böyle oluyordu. Nadiren konuşuyordu. İçini çekip göz pınarları yaşlarla dolarken, "Ali," dedi. Doru deyip düzeltmek istedim onu. Ama yapamadım. "Ali.. Ali... Ali..." diye tekrarladı adımlım olmayan ismi defalarca.

Ayağa kalktım. Kalamıyordum artık bu odada. Ondan ismim olmayan anlamsız bu kelimeyi işitmek istemiyordum.

Ben kalkınca daha çok sallanmaya başladı yatakta. Yaşlar yanaklarına sızarken yüzü gülümsüyor gibiydi ama ağlıyordu aslında. Gözlerini gözlerimden hiç çekmiyordu. Kara gözleri vardı. Çocukken hayranı olduğum gözler şimdi bir şey ifade etmiyordu.

"Çok korktum," dedi kelimeleri ağzından zorlukla çıkararak. "Çok korktum. Küçüktüm. Çok küçüktüm. Vermem dedi babam, aldı. Ali aldı. ALDI ALİ! ALDI ALİ!"

Bağırıyordu. Artık odayı inletircesine bağırıyordu. Kaskatı kesildim olduğum yerde. Kıpırdıyamıyordum. Gitmek istiyordum ama bacaklarım dinlemiyordu beni.

"Ali değilim ben," dedim belli belirsiz fakat kapatmıştı kendini ve duymuyordu.

"TECAVÜZÜN ÇOCUĞU!" diye tükürür gibi bağırdı yüzüme. Daha çok sarsıldı vücudu. Yere, dizlerimin üzerine çöktüm. Kanım çekildi. Soluğum kesildi. "Öl, ben ölemiyorum sen öl. Sevme, kimseyi sevme! SEVME!"

Kendini yatağa bıraktığında boylu boyunca kriz geçirdiğini görebiliyordum ama bir şey yapamıyordum.

Bağırışlarından anında doktor yığılırken odaya, ben sokağa bırakıldığım o günde olduğu gibi kaldım öylece. Kurtarılmak için hiçbir şey yapmadım. Vücudum bir kabuk oluvermişti. Ruhum içine hapsolmuştu.

Doktor, "Jeneralize tonik-klonik nöbet! Hemen müdahale edin!" dedi bağırırcasına yanındakilere, başka bir anın içine sürüklendim.

"Gidiyorsun," dedi hayalimdeki küçük Doru annesine. *"Ben buradan evi bulamam anne. Soğuk, karnımda acıktı!"*

"Dönmeyeceksin!" diye bağırıyordu annem. *"Dönersen öldürürüm bu defa seni. Ben öldürmezsem o öldürür. Dönmeyeceksin!"*

"Karanlık, korkuyorum," diye bağırdım arkasından. Gidiyordu, uzaklaşıyordu. *"Bırakma,"* dediğimde ardından sessizce, uzun sürecek sessizliğimin son sözüydü bu. *"Bırakma!"*

"Krizi atlatamayacak! 8 dakikadır nöbette. Çok uzun sürdü. Bu defa başaramayacak," diyen doktorun telaşlı sesiyle çıktım kaybolduğum yerden.

Kapıda beni karşılayan hemşire elimi tutuyor ve beni kendime getirmek için çabalıyordu. Gözlerim onunkilerle buluştuğunda, "Kalbi durdu," dedi başka bir doktor. Lalezar'dan tarafa çevirdim başımı. Eli yatağın yanından sarkıyordu. Epilepsiydi. Hep öyleydi ve "Ölüm saati," dediğinde artık doktor bedeninin içinde olmadığını anladım. Gitmişti. Beni terk ettiği günde olduğu gibi bırakıp gitmişti.

Hastaneden çıkarken de, çıktıktan sonra da tek damla yaş akmadı gözlerimden. Cenaze işlemleri için tüm masrafları karşılamıştım. Onun için yapabileceğim son iyilik buydu. Tek bir güzel anının hatırlanırdı hepsi.

Yağmuru izlerken dalıp gitmişti gözleri. Dudaklarının kenarından sızan kanı elinin tersiyle temizlemeye çalışıyordu. Buna rağmen hiç olmadığı kadar sakindi annem. "Ablamın bir oğlu olmuş," dediğinde gözleri yine camda, yağın yağmurdaydı. Muhtemelen benimle konuşmuyordu. Sözleri kendineydi. "Çok seviyor oğlunu," Yanağına sızan yaş sildi. Ağlıyordu ve ben o an fark ediyordum. "Seni sevmeyi istedim ama yapamıyorum. Beni sevmemeni istememe rağmen sevdiğini biliyorum. Büyüdüğünde nefret edeceksin benden. Aklın yettiğinde. Dayak yediğimde kendini önüme attığın için de pişman olacaksın." Bakışları olduğum tarafa çevrildi.

Bir köşeye sinmiştim. Elimi, parmaklarımı oynatmaya çalışıyordum. Hareket ettiremiyordum. Canım çok yanıyordu. Dayak yemiştım ve elim hissizleşmişti.

Bana acıyarak baktı. Yüzü yaşlarla daha çok ıslanırken çenesi titredi. "Ona benziyorsun ama bana da benziyorsun. Yine de affedersin. Eğer seni ben gibi öldürmezlerse affedersin."

Anneme benzemek... Bu babasına benzediği için seilmeyen beni öyle mutlu etmişti ki. Tüm acım, ağrım, sızım çekilip terk etmişti sanki beni. Annem benimle konuşuyordu. Bana kendine benzediğimi söylüyordu. Yerimden kalkıp yanına gittiğimi ve yüzündeki yaşları, kanı silmeme izin verdiğini hatırlıyorum. Saçlarımı ilk ve son kez sevdiğini...

Sevgiye muhtaçsan seni sevmediğini söyleyen kadının bir okşamasına kendini dünyanın en mutlu çocuğu sanarmışsın. Kandırır dururmuşsun kendini. Çocuk olan Doru bir an için mutlu olmuştu. O günü de hiç unutmamıştı.

Acı unutulmazmış. Unutmadım.

Bugün; o evde, kimsesiz bırakıldığı sokakta, kimsesizler yurdundaki pencere önünde tüm terkedilişlerine rağmen son bir umutla ve çaresizce annesini beklerken oturduğu yatakta, annesinin küpesini satmadığı o markette, iki kez terk edildiğinde, her defasında her şeye rağmen annesine sığındığında ölen Ali'nin hayaletlerini serbest bıraktım ben.

*

...Erva'dan...

Fırat ve Sefa abi beni bıraktıktan sonra *yakınlarda, arabanın içinde olacaklarını, bir şey olursa kapıya çıkıp seslenmemin yeteceğini* söyleyerek gitmişlerdi.

Geldiğimiz yer Alaçatı'ya yakın bir dağ eviydi. Adresi saatler önce Fırat abiye Doru göndermişti ama kendisinden hala ses seda yoktu. Çantamı tek odalı ve banyolu evin, sedire benzeyen ama daha modern görünümlü olan koltuğunun üzerine bıraktım. Yerde beyaz ayı postuna benzer bir halı vardı ve çok büyüktü. Ayaklarımın altında hissetmek maksadıyla koltuğun kenarına oturup giydiğim topuklu ayakkabıların -bir dağ evine geleceğimizi bilseydim giymezdim- kopçalarını çözdüm. Ayakkabıları ayağımdan çıkarıp koltuğun kenarına, yere bıraktım.

Beyaz, ipekten bir elbise giyiyordum ama hava akşam üzerine doğru yağmur yağacakmış gibi serinlediğinden şık elbiseyi kot bir ceketle tamamlamak zorunda kalmıştım.

Ceketi çıkarıp çantamın yanına bıraktım. Straplez, yani kolsuz bir elbiseydi. Kalp şeklinde bir dekolteye sahipti. Kalçalarıma kadar üzerime oturuyor, oradan sonra aşağıya doğru bollaşarak iniyordu. Boyu dizimin bir

karış üzerindeydi. Doru'nun onaylayacağı cinstendi yani. Dekoltesine bir şey der miydi bilmiyorum ama bu dağ başında elbisemi görebilecek kimse olmadığından öyle olmayacağını düşünüyordum.

Heyecandan titreyen ellerimle eteklerimi düzeltip şömineye doğru yürüdüm. Sefa abi çıkmadan önce hemencecik yakıvermişti ve içerisi anında ısınmıştı.

Şöminenin önünde kurulu bir masa vardı. Karşılıklı iki sandalye, üzeri kapalı yiyecekler ve iki kadeh ile şarap. Romantik bir akşam yemeği planladığı ortadaydı. İstemsizce sııttım. Kendisi ortada yoktu ama tüm bunları ayarlayabilmişti.

Sandalyelerden birini çekip yönünü şömineye doğru çevirdim. Oturup ellerimi ateşe uzatırken, havanın değişkenliğine hayret ediyordum. Yine bir yerlere gürültüyle şimşekler düşüyordu. Şimdi nasıldı sabah nasıl? Ormanın içindeki sessizliği de bu sesler dağıtıyordu. Yalnız olsam korkutucu olabilirdi. Gök gürültüsünden korkan biri değildim ama şu hâlde herkes biraz ürkerdi sanıyorum.

Sefa abilerin dışında, peşimden nereye gitsem ayrılmayan babamın ekibinden bir devriye aracı da yine eve yakın bir yerdeydi. Son derece güvendedim yani.

Taş ev sıcak bir atmosfere sahipti. Kocaman bir kitaplık -muhtemelen burada internet falan çekmiyordu- kocaman, geniş bir yatak ve duş bile vardı içinde.

Ateşin yansımaları yüzümü aydınlatırken, lambadan yayılan ışık cılız olduğundan içerisi loşta kalıyordu. Kadehlerin yanındaki mumlar ve çakmak yemeğe eşlik etsin diye konmuştu. Buraya konaklamaya gelen hiç kimse evin atmosferini bozmak istemezdi diye düşünüyorum. Yüksek ışık romantizmin düşmanıydı. Bana göre tabii...

Boş, saçma sapan şeyler düşündüğümü fark ederek ayaklandım. Başımın üzerinde iki tel tokayla tutturduğum topuzumu bozup dalgaları omuzumun üzerinde serbest bıraktım. Yaparken de kararsızdım zaten, sonunda bozmuştum. Tel tokaları koltuğun üzerine doğru fırlatıp ayaklarımı hissiyatından hoşlandığım halının üzerinde dolaştırmaya devam ederken bir anda yağmur bindirdi. Gözlerim anında pencerelere çevrilirken, "Doru ya!" dedim sıkıntıyla. "İnşallah ıslanmazsın."

Pencereye doğru koşturdum. Koltuk hemen önünde olduğu için dizlerimin üzerinde koltuğa çıkıp pencereye doğru yaklaştım. Dışarısı karanlıktı. Bir şey göremiyordum ki. Çantama uzanıp telefonumu aldım.

Önce saati kontrol ettim. 22:00. Açlıktan ölmemin sebebi buydu demek ki. Akşama hazırlanacağım derken saate bile bakmamıştım hiç.

Telefonumda Doru'nun numarasını buldum. Aramak için basıyordum ki kapı açıldı aniden. Boş bulunduğumdan yerimde sıçrarken, Doru ile buluştu gözlerim. Kapıyı ardından kapatıp, ıslanan ceketini sıyırdı omuzlarından ve kenara bir yere fırlattı. Ayakkabılarını ayaklarını birbirine sürterek çıkarırken gözleri bana odaklıydı. Bense tünediğim koltukta harekesiz kalmış onu izliyordum.

"Çok ıslanmamışsın," dediğimde, "Şanslıydım," dedi kısa ve öz. Gözleri şömineyi buldu. Oraya doğru yürürken bende ayaklandım. "Ulaşamadım sana. Bir ara kapalıydı telefonun. Sorun yoktur inşallah."

"Yok," dedi. Az önce benim yönünü çevirdiğim sandalyeye oturdu. Arkasından yaklaşıp eğildim ve kollarımı omuzlarından göğsüne doğru sarkıtım. Yüzümün yanı, sakallı yanağıyla buluşurken, "Emin misin?" diye sordum. "Anne- Şey, Lalezar nasıldı? Ona gitmiştin değil mi?"

"Sanırım ondan konuşmak istemiyorum." Sesi soğuktu. Ne diyeceğimi bilemedim. Kollarımı omuzlarından kaydırıp geri çekilecekken ansızın ellerimi tuttu ve önünde birleştirdi. Ben tekrar ona yaklaşıırken, "Böyle kalsana biraz," dedi.

"O- olur," diyebilirdim yalnızca. Bir şey olmuştu. Bundan o kadar emindim ki. Her ne ise canı bu yüzden sıkındı. Sık nefesler alıyordu ve gözleri ateşe dalıp gitmişti. Sarıldığı omuzları oldukça dik ve gergindi. Ne kadar öyle kaldık bilmiyorum. Soluk sesleri sakinleşene kadar hiç kıpırdamadım yerimden. Saçları misler gibi kokuyordu. Dayanamadım ve ensesine, başının arkasına bastırdım dudaklarımı. İyice gevşediğini, omuzlarını serbest bıraktığını hissedebiliyordum.

Dudaklarımı yanağının yanına taşıdım. Öptüm tüy kadar hafif hareketlerle. Yanağımyı yanağına sürerken, "Lalezar bugün öldü," dedi dondum kaldım. Gözlerim belirginleşirken kollarımı omuzlarından geriye çekip yanına dolandım ve dizlerimin üzerine çöktüm. Önünde, ateşe yakın tuttuğu birbirine bağlı ellerini alıp tuttum.

"Nasıl hissediyorsun?" Başka ne diyebileceğimi bilemedim. O kadın annesi değildi ve ona hissinin ne olduğundan hiç bahsetmemişti bana.

"Üzgünüm," dedi Doru boğuk bir sesle. Boğazım düğümlendi. "Öldüğü için değil Erva," diyerek yüzünü bana çevirdi. Gözleri nemliydi. Yutkundu ama âdem elmasının aşağıya ne kadar zor indiğini gördüm. Diliyle kurumuş

dudaklarını ıslattı. Sözleri soğuk çıkıyordu ağzından lakin mesele onun içinde çok daha derin ve sıcaktı.

"Ne için peki sevgilim?" dedim elimin biriyle yanağına dokunarak.

"Ölmeden önce bile beni suçlayabildiği için," dedi. Elim yanağının üzerinde kaldı. Hareketsiz kalmıştım. "Doğmam yeterliydi onun için, nefret etmesi için."

"Şşşt," dedim ve ayağa kalktım. Eğilip başını göğsüme çektim ve sıkıca sardım, sarmaladım onu. "Yaptığı haksızlık. Her ne olursa olsun sana haksızlık. Biliyorum, çünkü ben seni tanıyorum. Sen harika bir adamsın Doru!" Bana neler olduğunu hiç anlatmamıştı Doru. Ama her ne yaşandıysa o hikâyesinin suçlusu değildi. Kendini suçlamasını ya da bunun için üzülmesini asla istemiyordum.

"Artık değil," dedi bir fısıltı gibi. "Kendimi suçlamıyorum. Artık yapmıyorum bunu. Ben bugün hepsini yendim Erva. Kendimi yendim."

Yanağım ıslanıyordu. Ağladığımın farkında değildim. Derin bir soluk alıp rahatlamaya çalıştım. Başını, saçlarını severken, dudaklarımı saçlarına bastırdım. Öptüm. "Biliyorum," dedi boğuk bir sesle. "Bu geceyi güzelleştirecektim senin için ama şu an mahvet-"

"Hayır," diyerek böldüm sözlerini. "Hiçbir şey mahvolmadı. Anlatmak istersen dinlerim seni. Bundan daha çok istediğim bir şey yok Doru. Ama istemezsen de yanında dururum. Bu kadarı yeter bana. Biliyorsun."

"Şimdi değil," dedi. "Bugün değil. Belki yarın ya da daha sonra. Sana anlatacağım ama şimdi değil." Beni kendinden uzaklaştırdı. Gözleri hala nemliydi ama yüzü daha sakın görünüyordu.

Ayağa kalkıp sıkıca sarıldı. Parçalanın kendisi olmasına rağmen sanki benmişim gibi tutuyordu beni. Dağılmayayım ister gibi sarılıyordu bana.

"Sen olmasaydın bugün böyle olmayabilirdim," dediğinde dudaklarım ne diyeceğini bilmez gibi aralandı. "Sen olmasaydın ben bugün kaybolmuşum. Sana şimdi söyleyemediklerim beni de alırdı."

"Doru," dedim çatallaşan sesimle. "Sen böyle söyleyince... Bilmediklerim yüzünden kendime kızıyorum. Sana yardım edemiyor olmak-"

"Ediyorsun," diyerek böldü beni. Benim onu sakinleştirmem gerekirken o küçük bir çocuğu sakinleştirmek ister gibi tutuyordu beni.

"Yemek yemeni sağlamalıyım önce Erva. Hiçbir şey yemediğini biliyorum. Eğer bana yardım etmek istiyorsan önce karnını doyur," dedi yine beni kendinden ileriye koyarak. Hep böyle yapıyordu. Başımı

göğsünden kaldırıp çenemi yasladım. Ona alttan bakarak, "Sen de yersen yerim ancak," dedim.

Gülümsemeye zorladı kendini ve başını salladı. Parmak ucumda yükselip çenesinin altını öptüm. "Gül bana böyle. Bana bunlarla gel. Şimdi doyduum işte."

Geri çekilirken gülümsemesinin genişlediğini gördüm. Onu taklit edencesine sırtırken, "Seni seviyorum," diye mırıldandım. "Çok seviyorum hem de."

"Ben daha çok," dedi. Biz hep bu konuda inatlaşıyorduk onunla. Umarım hep de böyle olurdu. İnatlaştığımız tek konu sevgimiz olurdu.

Yemekler bittiğinde iki şişe şarabı da devirmiştik. Çoğunu Doru içmişti. Bense çoğunlukla onu izlemiş, neşesini hepten yerine getirmek için komiklikler yapıp durmuştum.

"Anneannem sevmezdi peşinde dolanayım. Ayakkabılarını sakladığımda çok sinirlenmişti. Yalınayak bahçeye çıkıp 'Erva!' diye bir bağıışı vardı. Korkmuştum. Nasıl derdim ayakkabılarını eniştemin arka bahçede çocukları için büyüttüğü tavukların mama kabına sakladım diye."

"Yine öyle şeyler yapıyor musun?" diye sordu gülerek. Çakırkeyifti. Hatta belki fazlası. "Ayakkabılarımı saklamayacaksın değil mi?"

"Düşünmem lazım," dedim dalgın dalgın. Daldığım yer gülüşüydü. Öyle güzel gülüyordu ki. Tarif etmem imkansızdı. Eşsizdi, sıcacıktı, insanın içine işliyordu.

Nereye daldığımı fark etmişti. Utançla çenemin altında duran elimi masanın altına alıp dikleştirm sandalyemde. "Dolapta tatlı da görmüştüm. Yemek ister misin?" diye sordum saçma sapan bir şekilde. Tatlı çok sevmezdi ki Doru. Hayır diyecekti tabii.

Olumsuz anlamda başını salladı. Ansızın masanın üzerinden uzanıp sıcaklayan yanağımı sevdi. Şöminenin harlı ateşinden ve aldığım alkollerden kaynaklı pancar gibi olduğuma emindim.

Soğuk parmakları öyle iyi gelmişti ki. "Imm," diye mırıldandım istemsizce gözlerim kapanırken. Sarhoş değilim diyordum ama ben de ondan farklı değildim aslında. Ama bu alkolden olmayabilirdi. Ben karşımda oturan bu adamın aşkından sarhoştum. Gözlerimi aralayıp kirpiklerimin altından ona baktım.

"Gelsene yanıma," dedi elimi tutup beni kendine doğru çekince yerimden kalkmak ve yanına gitmek durumunda kaldım.

Sandalyesini bacaklarıyla itip biraz geriye doğru aldı. Beni kucağına yan bir şekilde oturttu. "Tüm gün aklımdaydın," dedi dudakları boynuma gömülürken. Saçlarım öpüşlerine engel oluyormuş gibi eliyle tutamları geriye itip orayı açığa çıkarırken, sıcak dudaklarını tenimin üzerinde hissettim. Öpüyordu. Durmadan, duraksamadan. Nefesinden yayılan alkolün kokusunu, tatlı şarabı tekrar içercesine alabiliyordum.

Mayışmıştım anında. Böyle güzel seven, bu kadar güzel öpen adam var mıydı yoksa yalnızca Doru mu?

Kolu enseme dolanıp yüzümü yüzüne eğdiğinde dudakları dudaklarımı sertçe içine çekti. Boynumu öptüğü gibi değildi dudaklarımdaki dudaklarının hareketleri. Çok daha derin, çok daha tutkuluydu şimdi.

Beni aniden, kendiyle birlikte ayağa kaldırdığında bir şeylerin değiştiğini anladım. Doru'nun bir eli belimi diğeri başımın arkasını kavrarken dili ağzımın içindeydi. Durmasını istemiyordum. Her ne olursa olsun beni öpmeye, sevmeye devam etmesini istiyordum. Elim saçlarının arasına karışıp orayı kavrarken, başımın arkasındaki elini yanağımın üzerine kaydırıldı. Baş parmağı yanağımı daireler çizerek severken, belimdeki diğeri eli elbisemin ince kumaşı üzerinden kalçamı kavradı sertçe. Dudaklarımın arasından ağzının içine firar eden iniltiye engel olamadım. Dilimden kayıp gitmişti. Beni daha şiddetli, yiyip bitirmek ister gibi öperken kalçamdaki eli orayı sıkıştırıyordu.

Kollarımı omuzlarına attım. Onu kendime doğru çekerken beni kendine doğru yasladı kalçamın üzerindeki eliyle. Önce gömleğinin yakalarına sonra düğmelerine doğru bir yol izledi ellerim. Ağır ağır kayıp düğmeleri açmaya başladığımda, ansızın kopardı dudaklarımızı birbirinden. Beni bıraktı. Kalçamdaki eli belime çıkmıştı. Hala yakınındaydım ama ayrıydık.

Nefes nefese kalmıştı. Soluğu yüzüme dökülüyordu, benimki ise kesilmişti. Bakışlarımı gözlerine dikerken onunkiler şiştiğini sızılıştısından anladığım dudaklarıma kilitlenmişti.

Yutkunarak diliyle dudağını ıslattı. "Şimdi durmamız gerekiyor," dedi. "Yoksa..."

"İstiyorum," dedim kararmış bakışları gözlerime çevrildi. "Senin olmak istiyorum."

Sarhoştum evet ama bunları o yüzden söylemiyordum. Ben zaten ona aitken beklemek istemiyordum. Beni öpüşünden anlıyordum. Canını yakarcasına uzak tutmaya çalışıyordu kendini benden. Zorlanıyordu o da ben gibi. Böyle olmak zorunda değildi.

Alnını alnıma yasladı. Yukardan bana bakarak, "Tecavüz çocuğuyum ben," dedi. Bunu beklemiyordum. Yemin ederim öyle olabileceği aklımın ucuna bile gelmemişti. Bunu duymayı hiç beklemiyordum! Canım Doru. Gözlerim doldu aniden. Bunun için bir saniye bile geçmemişti. İçi yanıyordu sanki, kavruluyordu. "O yüzden sevilmedim ben."

"Ben seni seviyorum. Çok seviyorum."

"Her gün işittiğim tek şey buydu. Tecavüz çocuğu!"

"Ailenden nefret ediyorum," dedim. Ağzımdan çıkanları kontrol edemiyordum. Çok kızgındım, öfkeliydim. Hayır, daha fazlasıydı hissettiklerim.

Başını alnını alnımdan ayırmadan iki yana salladı ağır ağır. Acı çekiyormuş gibi bir ifade vardı yüzünde.

"Doru," dedim neredeyse ağlayacakmış gibi titreyen sesimle. "Sana iyi hissettirmek için ne yapabilirim? Söyle ne istersen..."

Beni kollarının arasına alıp sıkıca sarıldı. "Sadece uyuyalım Erva. Yanımda ol. Ben iyi olurum zaten."

*

Gece yarısı sıçrayarak uyandım.

Şöminedeki ateş çoktan sönmüştü ve ben gördüğüm kâbusun etkisiyle üşüyerek aralamıştım gözlerimi. Saniyeler öncesi gördüğüm kabus; Doru'nun çocuk haliydi. Ağladığı ve o adamın ona zorbalık ettiği. Vücudum rüyanın etkisi ile kaskatıydı. Tırnaklarım parmaklarımı sıkmaktan avuç içlerime hilal şeklinde izler bırakmıştı. Üzerimdeki pike muhtemelen kayıp yere düşmüştü. Elimi yana atıp Doru'ya dokunmaya çalıştım. Hemen yanımda uyuyordu. Hatta elinin biri çıplak karnımın üzerinde duruyordu.

Burada giyecek bir şeyim olmadığından iç çamaşırlarımla uyuyordum ben. O da.

Oda banyonun aralık kapısından yayılan cılız ışık kadar aydınlıktı. "Doru," dedim fısıldar gibi. Duymadı beni. Derin uyumazdı normalde ama bugün çok yorulduğunu biliyordum. Kolunu karnımın üzerinden alıp döndüm ve ona doğru sokuldum. Bacağımın birini bacaklarının arasına soktum ısınsın diye, kolunu da belime sardım. Dudaklarım birkaç defa göğsüne öpücükler bırakırken, "Sevgilim," diye fısıldadım rahatlamış gibi. Yanımdaydı ve iyiydi çünkü.

Yataktan yerden pikeyi alabilecek kadar bile kalkabileceğimi sanmıyordum. Birkaç saate gün ayacaktı ve hava ısınacaktı. Doru'nun sıcağı yeterdi bana ve yetmişti de. Sokuldukça sokuldum, çok iyi hissettirdi.

Yüzümü boynuna gömerken kıpırdandığını hissettim.

Uykulu bir sesle, "Erva," dedi. "Üşümüştün sen. Oda neden soğuk?"

"Şömine," dedim gözlerim kapalı. Uyumaya devam etmek niyetindeydim. "Sönmüş."

"Yakayım hemen," diyerek ayaklandığı sıra başım göğsünden yastığa düştü. "Sabah olacak birazdan. Boşuna yakmış olacaksın," dememle duraksadı. "Pike de gitmiş." Der demez, kalktı hemen. Yerde onu aranıyordu şimdi. Bulup üzerime örttüğünde, "Yatağa gel," diye seslendim. Kararsız kalsa da, "Hava ısınacak gün doğumuyla, boşuna yakacaksın," deyince bana hak vermiş olacak ki tekrar gelip yanıma girdi.

Beni göğsüne sararken kollarıyla, saçlarımı öpüyordu. "Uyanır uyanmaz lojmana geçeriz. Böyle iyi olduğuna emin misin?" diye sordu. Başımı salladım göğsünün üzerinde.

Göğsündeki kısa tüyleri yüzümü gıdıklıyordu. Dudaklarımı göğsüne bastırıp öpücükler bıraktım.

Bacaklarımdan birini yine bacaklarının arasına soktum. Böyle çok güzeldi. Güldüğünü saçlarımın arasından hissedebiliyordum. "Seninle ilk kez böyle uyuduğumuzda beni boğuyorsun demiştin ama şimdi sen sokulabildiğin kadar sokuluyorsun."

Güldüm. "Boğuluyormuşum gibi hissettirmişti çünkü. Ama şimdi alıştım ve böyle uyumayı seviyorum," diye mırıldandım.

Onun gülüşü dağılırken, göğüs kafesi derin bir nefes çekmesiyle şişip indi. "Çok güzel kokuyorsun."

"Sende. Biraz ben gibi. Sana sinmişim."

Çenemi eliyle tutup yukarıya kaldırdı. Kapalı gözlerimi araladım. "Sen bütünüyle içimdesin," diye fısıldadı baskılı bir sesle. Nefesini yüzümün her yerinde hissettim. Hala biraz şarapla demlenmiş gibi kokuyordu.

Dudaklarıma örtündüğünde dudakları, dudaklarında izi kalan şarabı oradan içtim. Başta küçücük bir öpücük olarak başladı ama dudaklarının baskısı giderek artınca onun olana direnmekte zorlandığını anladım. Kendine engel olmaya çalışıyor ama ileriye taşımamak için de can atıyor gibiydi.

Yine de bırakacak sandım, bırakmadı dudaklarımı. Derinleşirken öpücükleri, beni belimden çekip zaten bütün gibi duruyor olmamıza rağmen iyice kendine yasladı. Sertliğini altımda hissedebiliyordum. Beni arzuluyordu. Benim onu arzuladığım kadar çoktu içindeki muhtaçlık.

"Bu yarım kalmalar öldürüyor beni," diye bir itirafı dillendirdiğinde sızlanmaya benzer bir ses döküldü ağzımdan. Adı bir fısıltı gibi takip etti ihtiyacımdan sızan sesleri.

"Erva," dedi. "Uyuyamadım tüm gece. Seni izledim." Fısıltılı boğuk sesi içimdeki tüm arzuyu tekrar ayağa kaldırırken, midemin altındaki o ürpertiye, içimdeki erime hissini sözleriyle şiddetlendirdi... Deneyimsizliğime rağmen böyle hissediyor oluşum, cesaretlenişim aştı. Ona güvenmekten, onu çok sevmektendi.

"Sana sahip olmak benim bu zamana kadar elde ettiğim tek şey," diye fısıldadığında dudaklarımın arasına, kalbim sözlerine benden önce bir şey söylemek istercesine göğüs kafesimi zorladı. "Her anlamda. Sen hayatımdaki tek güzel şeysin."

Kalbim gümbürdeyerek atıyordu artık. Aynısını benden ona hissediyordum. O, benim bu zamana kadar sahip olduğum en anlamlı ve en güzel şeydi.

"Tüm gece boyunca bana sokulup durdun. Dizin bacaklarımın arasına dayanıp durdu. Belki bilinç belki değil ama şu an ne halde olduğumu fark edebiliyor musun?" diye sordu çaresizce kendini bana bastırırken. İç çamaşırımın tül kumaşın üstünde onun sertliğini bütünüyle hissedebildim. İç çamaşırını zorluyor olmalıydı heybetli şişkinlik. "Kokunu aldım yine, burnumun ucundan hiç gitmeyen kokunu." Sertliğini daha belirgin bir şekilde kasığımın üzerinde hissedebiliyordum artık. Kalçasını bana doğru hareketlendirdi ve tül kumaşın üzerine sürtündü.

"Sen olmadan eksik kalıyorum ben," dedim o an bildiğim tek doğruyu dillendirerek. Ben onsuz olamıyordum artık. "Farkında ya da farkında olmadan seni arıyorum," dediğimde dudaklarıma asıldı dudakları. Elim aramıza girdi ve o şişkinliği avuçladı. Çok büyüktü ve kumaşın üzerinden bile tam anlamıyla tutamıyordum. Şiddetle sarsıldı ve dudaklarıma daha çok kapandı. İniltileri ağzımın içine dolarken kayboldum. Öyle bir öpüyordu ki, tek ihtiyacı olan şey benmişim gibi... Onun çaresizliği olmak çok başka hissettiriyordu ve beni de en az onun kadar çaresiz kılıyordu.

Onu istiyordum. Onun olmak istiyordum. Diğer elimle ensesinden tutup onu dudaklarımızın arasında konuşmak için bıraktığı payı da yok sayarcasına yakınlaştırmaya çalışırken, beni beraberinde çevirip altına aldı. Ağzımdan firar eden cılız çığlık havada asılı kalırken, hemen sonra aç kalmış öpücüklerinde boğulup kayboldu.

Elim hala aramızdaydı. İhtiyaçtı o benim için. Sıktım. Bana açtı, beni arzuluyordu, buna ihtiyacı vardı. "Sikeyim!" diye bir küfür savurdu dudaklarımızı birbirinden koparıp geriye doğru atarken başını. Aralık kalan dudakları sesli bir nefes çekti içine.

Şu andan sonra duramayacağımızı ikimizde biliyorduk.

Bölüm Bitti...

*Bölüm Sayaçları ve Medyaları için Instagram: **piyamor_***

Yıldızlara basmayı ve yorum yapmayı unutmayın olur mu :)

Ne kadar çok beğeni ve yorum o kadar hızla gelen bir bölüm...

Sevgilerle Piyamor...

36. Bölüm - Güvercinlik

Merhabalar,

Biz geldik :)

Yarım bıraktıklarımızı tamamlama zamanı

Bölüm Şarkısı:

Yeni Türkü -Vira Vira

Yaşar - Gel Benimle

Hüsnü Arkan- Gel Buluta Bakalım

"Sende bir yağmur yağıyor, üstüme yıllar damlıyor.

Bak nasıl ıslanıyor ömrüm. Bende bir çığlık uyuyor, ayaklarının ucuna...

Basarak yürüyor ömrüm.

Gel otur güzel yaşıyor yirmi,

Gel buluta bakalım...Geçti mi, yine sır mı, derin mi?

Nasıl yaramız, iyi mi şimdi?

O çocuk hala kalbinde mi?"

**Yıldızları yakmayı yorum yapmayı ve takip etmeyi unutmadıysak
başlayalım mı?**

Keyifle okuyun...

13. BÖLÜM

GÜVERCİNLİK

Hala çekinceliydi hareketleri ama o da benim gibi kör bir tutkunun esiri olmuştu. Ne yaparsa yapsın duramayacağını, kendini şu andan koparıp alamayacağını biliyordu. Bu defa beni yalnız bırakmayacaktı. O da bunu istiyordu. Her şeyden çok istiyordu. Kollarımı sardım omuzlarına. Altında biraz yukarıya tırmanıp bacaklarımı da etrafına sararken dudaklarını

dudaklarımın arasına aldım. Nefesi ağzımın içinde boğuldu, peşi sıra "Erv!" diye bir inleme eşliğinde adım döküldü ağzından.

Eli sırtıma uzandı ve sutyenimin kopçasını kavradı parmakları. Dudakları dudaklarımdan koptu. Acı çektiğini belli eden bir sızlanmayla o kopçayı telaşla çözdü. Çözülen metalin sesi sessiz odada duyulan tek şeydi. Ağzı dudaklarımı kaparken ansızın, öpüşme seslerimizi de duyabiliyordum artık. Yiyip bitiriyordu beni. Ondan daha arsızca asılıyordum dudaklarına. Onun beni aç, susuz kalmışçasına ezici bir ihtiyaçla öpüşlerinin şiddetli sesleri tüm bedenimi kendinden geçirmeye yetiyordu. Altında titreyecek, şu kadarına bile eriyip ona karışacak oluyordum. İçim sarsılıyordu benim.

Çözülen kopçayla üzerimden çekip aldı dantelli kumaşı. Göğüslerimin ürpermiş irileşen pembe uçları gözlerinin önüne serildi. Onlarda hiç çekinmeden kararmış hayran bakışlarını dolaştırırken içini çekti. Titredim. Dünyanın en güzel şeyine bakıyormuş gibiydi ve bu içimde hiç bilmediğim hisler uyandırıyor.

Utançtan aralanan dudaklarıma durmadan duraksamadan arsızca kapanırken, kendini üzerime örttü. Göğüslerim bedeninin ağırlığıyla ezilirken, dili dilime dolandı, iri eli sabırsızca aramıza girdi ve göğsümü kavradı büyük bir muhtaçlıkla. Göğsümün tamamı avucunun içi kadardı. Sıkça biraz daha, tamimiyle dağılabilecek gibiydim.

Üşüyordum, yanıyordum, elinin değdiği yerlerde, onun altında küçücük kalıyordum. Bu iri adam her şeyiyle benim için yaratılmıştı ve ben bir yapbozun eksik bir parçası gibi onunla tamamlandığımı hissediyordum.

Öyle garip bir histi ki, ondan kaçmak ama yine ona saklanmak istiyordum. Daha fazlasını istiyordum. Her şeyiyle onu bedenim her yerinde istiyordum. Ruhumu çoktan ele geçiren bu adamı diğer tüm yanlarıyla kendimle tamamlamak istiyordum.

"İsteddiğini söylemene ihtiyacım var," diye fısıldadı yalvarırcasına. Öptü sonra. Beni severken kollarının arasında nasıl titrediğimden de mi anlamıyordu onu istediğimi? Anlıyordu belki ama duymadan emin olamıyordu. "Beni istediğini söyle," dedi daha çaresiz ama baskın bir sesle.

Dudakları yüzümün yanlarında, boynumun kuytularında gezindi durdu... Nefesi saçlarıma doldu. Beni bunu söylemeye ikna etmeye çalışır bir şefkatle öpüyordu. İtiraz edersem ölecekmiş gibi ama rızamı almadan da asla bana dokunmayacakmış, devam edemeyecekmiş gibi.

Bir an bile düşünmedim. Düşünmek istemedim.

"Seni istiyorum," dedim sert sakallarını dudaklarımla okşarken. "Her şekilde sadece senin olmak istiyorum." Parmaklarımı saçlarının arasında gezdirdim, sevdim. "Beni öpmeni, sevmeni, tek bir yanımdan bile senden mahrum kalmamasını istiyorum. Sana doymak istiyorum ben, Doru," diye fısıldadım gözlerinin içine baka baka.

Bu cevap ona fazla fazla yetti. Göğsü şiddetle indi kalktı. Bir ciğer dolusu hava çekti göğüslerimin arasından kendine. Ağzı şimdi oradaydı. Göğüs oluşumda dolaşıyordu.

Yüzünü bir anlığına kaldırdı oradan ve gözlerimin içine baktı.

Yeşillerinde, en derinlerinde bir şey yandı söndü. Aklımdan geçirdiklerimi bile işitti sanki. Anladı. Sonra gözlerindeki o ateş daha harlı bir ateşe dönüşüp tekrar döndü. Beni tam kalbimden vurdu bakışı.

Nefesim anlık kesilirken, onun solukları hızlandı ve başı aşağıya kaydı, göğsümü sıcak ağzıyla kavradı ansızın. Öyle anıydı ki, bedenim ileriye doğru istemsizce yükselirken, belim kavislenmişti. Sesli bir şekilde inlememek için dudaklarımı dişlerimle ezmek zorunda kalmıştım.

Bacaklarımı dizlerimi kırarak yukarıya topladı. Hemen sonra ikisini de elleriyle ayırarak arasına yerleştirdi. Eli ikimizin arasından iç çamaşırımın kenarını kavradığında, kalbim göğüs kafesimi şiddetle dövmeye başladı. Nefesimi tuttum. Çünkü parmağını bir kanca gibi çamaşırama geçirmişti. O parmağının kemikli kısmı hassas noktama sürtünürken çamaşırımın orta kısmını, kasıklarımın altına doğru sıyrarak çıkardı.

Hemen sonra sert, pürüzlü parmaklarını belli belirsiz oramda hissettim. "Sikeyim, Erva. Çok ıslaksın!" diye inlediğinde göğsümün üzerine, kendimi kaybetmişim artık.

Başım yastıklara gömülürken, "Doru!" diye inledim. "Bu..." Tamamlamayacağım bir konuşmanın içindeymişim gibi hissediyordum. Bana yaptığı şey düşünme yetimi alıyordu. Parmakları beni okşarken, "Ah! Her şey..." diye aralandı ağzım. Göğsüm sesli nefes seslerimle alçaldı ve yükseldi. Çıplak göğsüne çarpıyordu göğüslerim. Ona tutundum. Bunu yapmazsam her an düşecekmiş gibi hissediyordum. Sıkı sıkı sarıldım omuzlarına. Parmakları yukarıya ve aşağıya hareket ederken bacaklarım titremeye başladı. Islaklığımın parmaklarına bulaştığını hissedebiliyordum. Hassas hareketleri sertleşirken, avucunun tamamı üzerine kapanıp arasına aldı orayı. Sıktı. "Sikeyim, çok güzelsin!"

Bunu daha öncede yapmıştı ama bu defa sıcak avucu direkt tenime dokunuyordu. Çok başkaydı. Çok.

Çenemi öptü ve oradan boynuma doğru kaydı. Dudakları gürültülü öpücükler bırakırken, bedenim elinin hareketlerine bilinçsizce uyum sağlamaya çalışıyordu. Hiçbir şey bilmiyordum. Ne yapacağımı, nasıl davranacağımı... ama bedenim biliyor gibiydi. Neredeyse yalvarır halde ismi çığlık olup döküldü ağzımdan. Eli kadınlığımı hoyratça severken bacaklarım sarsılıyordu. Ama ben yine de ileriye ve geriye kıvranıp avucunu doldurmaya çalışıyordum. Daha çoğunu istiyordum.

Diğer eli beni yatağa bastırıp göğsümü avuçladı. Göğsümün pembe tepeciği parmaklarının arasındaydı artık ve sıkıştırıyordu.

Bacaklarım kapanmak istiyordu ama bedeni engel oluyordu buna. Elinin hareketleriyle hala ona doğru itiyordum kendimi. Beynim uyuşmuştu resmen ve düşünebildiğim tek şey karnımın altından tüm vücuduma sıçrayıp, saran sıcaklık hissiydi. Eriyordum ve erime orada başlıyordu, beynime kadar yayılıyordu. Bir de vücudumun her yerinde dolaşan ellerinin benim ona dokunmaya, kavramaya çalışan ellerimle çarpışıp durması...

"Durmamı istersen dururum," dedi dişlerinin arasından. Kapalı olduğunu yeni fark ettiğim göz kapaklarımı açmakta zorlanarak araladım ve yüzümün hemen önünde duran, tüm yüzümde dolaşan bakışlarını yakaladım. Dalga geçiyor olmalıydı. Bunun için beni öldürmesi gerekirdi. "Durma," dedim kararlı bir şekilde. "Do- Doru!" Soluğumun kesilmesi, parmağını girişimde hissettiğim için oldu.

Başımı geriye atarken gözlerim belirginleşti. Ama gördüğüm uçuşan ışık demetleri ve kop koyu bir karanlıktı. Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattım. "Bana istediğini söyle Erva," dedi. "Gerçekten şimdi bunun olmasını istiyor musun?" Dişlerini sıkıyordu. Kendine direnmeye çalışıyordu. Vereceğim cevap onun için sanki hayati önem taşıyordu ve ben bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum. Bir önceki sözlerime rağmen emin olmak istiyordu. Bana istemediğim bir şeyi yapmaktan ödü kopuyordu.

Yutkundum ve dudaklarımı araladım. Kesik soluklarım onunkilere karıştı durdu. Elimi ikimizin arasına soktum ve elini tuttum. Bir kez daha onu kendimden emin onaylarcasına, "Beni öpmeni istiyorum," dedim çenemi ona doğru kaldırırken.

Doru dudaklarıma duraksamadan kapandığında bıraktığım minik haz dolu çığlık elimle parmağını içeriye doğru ittiğimden sebepti. Ona istediğimi bu şekilde belli etmişim ama devam ettiren oydu. Parmağı içimde ileri geri kayarken kalçalarımı ona doğru ittim. Hareketlerim bilinçsizce ona uyum sağlamaya çalışırken üzerimde doğruldu ve yataktan

yükselen karnımı elinin avuç içiyle bastırıp yatağa sabitledi tekrar. İçimdeki parmağı ıslaklığında kayarak hızlanırken, kıvırdı onları ve duvarlarıma süründü. "Parmağımla bile ne kadar dar olduğunu hissedebiliyorum. Bana göre çok küçüksün Erva. Canını yakmaktan deli gibi korkuyorum," dedi arzudan çatallaşan sesiyle. Yutkunuşuna ve âdem elmasının aşağıya hızla düşüşüne şahit oldum.

Dar olmam bir sorun muydu, bilmiyorum, ama ben bunu düşünecek halde değildim. İçimdeki parmağı, karnımı okşayan eli, tenimin üzerinde hissettiğim nefesi ve öpücükleri düşünme yetimi çoktan bertaraf etmişti.

Elinin geçtiği yerleri dudakları takip ederken, o belli bir rotaya bağlı kalmadan çıplaklığıma sıcak dudaklarıyla nemli izler bıraktı. Geçtiği her yer yükselen vücut ısımdan sebep, onun sıcağından mahrum kalınca üşüyordu. Ağzı elinin ilgisiz bıraktığı göğsümü içine hapsederken ben yataktan yükseldim ve hızla geri çakıldım çarşafın arasına.

Ağzım adını haykırmak ister gibi açılmıştı ama anlamlı tek ses çıkaramamıştım.

Emiyor, dişliyor, yalıyordu. Sıcaklığı beni benden alıp harıyla eritiyordu. Ağzının içindeki sıcaklık göğüs ucumu eritiyordu. Dişleri onu ısıırıyordu. Sertçe. Başının arkasını kavradım. Göğsümü yukarıya ittim. Ağzının içini daha çok doldurdum göğsümle. "Immm," diye zevk dolu bir ses yükseldi ağzının içinden.

Bacaklarımın arasındaki ıslaklık, klitorisimdeki atma şiddetlendiğinde, Doru baş parmağını o atan yere dayayıp bastırdı. Şimdi parmağının altından bir nabız gibi atıyordu. Bu beni öldürecekti. Diğer eliyle baksırının beline uzandı, ağzının ve dilinin dokunuşlarını diğer göğsüme yönlendirip homurdanmaya benzer sesler çıkarmaya başladı. İçine çeker gibi öpücüklerle boğdu onu da.

Onu dinlemek, ağzının çıkardığı ıslak sesleri yalnızca ikimizin paylaştığı bir anın içinde, sessizliğin süzgecinden geçerken işitmek çok başkaydı. İçim gidiyordu beni böyle sevişine.

"Şu andan itibaren durabileceğimi sanmıyorum," dediğinde homurdanır gibi, dudakları göğüslerimden uzaklaştı. Bakışları hala onları ağzına alıp ilgi göstermek ister gibi dolaşırken ben onun yüzünü, ifadesini inceliyordum. Parmağının içimden kayarak çıktığını hissettim. Parmaklarını ağzına alıp tadımı emerken, zevk dolu bir mırıltı döküldü ağzından. Bu alev alev yanmama, onu daha çok istememe neden oldu.

"Çok tatlısın, başkasın... Her yerini ağzıma almak, yemek istiyorum."

Baksırını bacaklarından aceleyle çıkarıp kenara attı ve tekrar yerine yerleşti. Aceleliydi hareketleri. Öyle yapmazsa ellerinin arasından kaçacakmışım, yok olacakmışım gibi bakıyordu bana. Bacaklarımla arasına yerleşti... şimdi erekte olmuş sert, heybetli aleti bacaklarımla arasındaydı. Sertliği ve büyüklüğü beni korkutsa da belli etmemeye çalıştım. Ama dediği gibi, ben ona göre çok küçücüküm. İçime nasıl sığacaktı? Göğüs oluğuma kapanırken dudakları öpücöklere boğdu orayı, sert ve sesli bir şekilde içine çekti kokumu.

Göğüs kafesim bir kuşun ürkekliğinde titremekteydi şimdi. O her üzerimde hareket ettiğinde ben korkumu saklamaya çalışmaktan hepsini göğüs kafesimin altında biriktiriyordum sanki.

Daha çok öptü dudaklarının temas ettiği yeri.

Bacaklarımla, hatta tüm bedenimin de titremeye başladığını sözleriyle fark edebildim. "Titriyorsun."

"E-evet..." diyebildim sadece. Dudaklarımı yalayarak ıslattım.

Başını yüzüme kaldırdı. Bir süre hiç kıpırdamadan durdu. "Korkmanı istemiyorum. Eğer en küçük korku ya da kaygı duyuyorsan öleceğimi bilsem yine de dururum Erva," dedi arzu ile demlediği ama çokça şefkat içeren sesiyle. Elleri baldırlarımda beni rahatlatmak ister gibi dolaşıyor, okşayıp duruyordu.

Başımı iki yana salladım. "Durmanı istemiyorum," dedim ama sesim de göğüs kafesim gibi titriyordu. Cılız bir nefes alıp bıraktım. Bakışlarımla onun tereddütlü bakışlarıyla buluşurken, doğrudum ve dudaklarına küçük bir öpücük bıraktım. "Dayanabilirim," dedim başım tekrar yastığa yaslanırken. Ellerim fark ettirmeden çarşafı iki yanından avuçladı.

Gördü bunu ama o da duramayacak haldeydi artık. Durmamalıydı. Ölürdüm yoksa. Yarım kalırsam can verirdim.

Doru önce erkekliğini tutup ıslaklığımda kaydırarak nabız gibi atan girişime dayadı. Ama hemen sonra vazgeçerek üzerimde aşağıya kaydı. "Daha fazlasına ihtiyacın var," dedi. Elleri beraberinde kalçalarımla kavrayıp yatakta aşağıya sürükledi. Sürüklendim. Nefesim kesildi. Pozisyon değişikliğine giderken biz, onun başı artık bacaklarımla arasındaydı ve ağzı şu an ona en çok muhtaç olduğum o yeri öpüyordu. Deli gibi ağzının içine çekerken kadınlığımı, boğuk sesi ve nefesi oraya dağılıyordu. "Seni rahatlatmadan olmaz."

"Ah!" şu yaptığıyla rahatlayabileceğimi sanıyor muydu gerçekten? Sıcak ağzı oramda dolaşırken! Çarşafı parmaklarımla arasında çekiştirerek

buruşturdum. Bedenim yükselip duruyordu ama o karnımdaki eliyle beni tekrar yatağı bastırıp, kalçalarımı sabit tutmaya çalışıyordu. Zordu, çok zordu hareketsiz kalabilmek. "Doru," dedim çığılık çığığı. "DORU!" Dili girişimde oyalanırken, "Lütfen!" diye inledim. "Lütfen!"

Gülüşünden salınan sıcak soluğunu ve dudaklarının kıpırtısını oramda hissetmek sarstı beni. Güldüğünü oramda hissetmek bir uçurumun başında rüzgâra karşı savrulmak ile aynı şeydi. Birazdan kendimi oradan aşağıya düşecekmiş gibi hissediyordum. "Senin en az benim seni istediğim kadar beni istediğini bilmek," dedi, dudaklarını öperek oraya sürttü. Sıcak nefesini oramda hissettim.

Göğsümün altındaki ürkek kuşlar göğüs kafesimi zorluyordu çıkmak için. Klitorisimi diliyle dudağının arasına çekip emdiğinde odayı çığığıım doldurdu ve kalçalarım beni sıkı sıkı tutan ellerinin arasından kaçabilecekmişçesine hareketlendi. Yukarıya tırmanmaya, kaçmaya çalıştım ellerinin arasından. Tanrım, sıcak ağızıyla yaptığı şey beni mahvediyordu.

Hem ondan uzaklaşmak istiyordum hem de istemiyordum.

Onu omuzlarından tutup üzerime çektim. "Lütfen!" dedim tutkudan kararmış gözlerine bakarak.

"Lütfen ne Erva?" diye bir soru yöneltti, hemen sonra, "Seni içimde istiyorum," dedim yanaklarım ateşten zonklaya zonklaya. Dilimle dudaklarımı ıslattım yine. Çok utanıyor olmama rağmen cesaretle, yüzünü avuçlarımin arasına alıp dudaklarına kapanırken, eli aramızdan kayıp vakit kaybetmeksizin aletini kavradı. Onu tekrar oramda hissettiğimde dudaklarım ağızına yakın aralandı soluk soluğı.

Kendini oraya sürttü. Sürttü. Daha çok ıslandım. Gözlerim belirginleşmiş halde ona bakıyordum. O da bana. "Günlüğünü okuduğumdan çok önceydi seni şöyle hayal edişim," dedi ve kendini içime itti ansızın. Sertçe. Çığılık attım. Bütünüyle içimde bile değildi henüz. Sadece bir kısmını alabilmişim içime. Konuşmaya devam ediyordu. "Gözlerine bu yüzden bakamıyordum. Şimdi anlıyorum. Seni o zaman bile benim yapmak istiyormuşum ben meğer."

Bunun bana iyi geleceğini düşünüyordu muhtemelen ama ben kaybolmuşum. Aklımı yitirmiştim. "İlk tanıştığımız gün, Albay'ın kızı olduğunu öğrendiğimde hayal kırıklığım bu yüzdendi. Seni deli gibi sevmek, kollarımın arasına almak istedim ama..." Dudaklarıma kapandı dudakları. Oraya, "Sen bana yasaklı gibiydin," diye fısıldadı. "Dokunmayacağım, asla benim olmayacak biriydin. Şunları itiraf etmek ne

kadar zor bilemezsin. Bunlar benim sana duyduğum arzunun, çekimin, uygunsuz yanıydı. Bende kalmalıydı. Kendime bile itiraf etmekten korktum ben. Unuttum. Daha o ilk anda sildim seni aklımdan."

Söylediklerini duyuyordum ama kafamı toparlayamıyordum. Konuşacak halde de değildim.

Acı dağılırken altıma, şimdi dayanabileceğim bir boyuttaydı. Dayanılmaz değildi.

Boğuk, kendi dediğimi bile zor anlar halde, "Kendini tutmak zorunda değilsin," dedim. "Seni bütünüyle içime alamayacak kadar dar-" olamam diyecektim ama konuşturmadı beni. Tamamlanamadı sözlerim.

Cevabını almış gibi uyluğunu bana doğru itti, varlığı içimi bütünüyle doldurdu. "Öylesin, darsın!" Acı anlık bacaklarımın arasından tüm bedenime sıçradı sanki bıçak kesiği gibi. Ama o bekaretimin sınırını geçtiğinde bitmişti. Çığlık atmamam için dudaklarıma kapadığı ağzının içine sızlanma dolu sesler bırakırken, beni durmaksızın öpüyordu. "Geçti... şşşt, geçti yavrum."

Altımda ağır ağır hareketlenirken, "Birazdan sadece zevk alacaksın bundan," diye fısıldadı. Ben çoktan zevkten dalgalı bir suyun üzerinde yüzüyormuş gibi hissediyordum. Bacaklarımın arasındaki yanma hissi dağılmaya, giderek yok olmaya başlamıştı.

Onun dalgaları bana çarpıyordu ve ben şiddetinden çarşafların üzerinde her geriye sarsılışında, daha fazlasını almak ister gibi ona çekiliyordum.

Büyük elleri kalçalarımı iki yanından sabitlerken içimden çıkacak gibi yapıp tekrar itiyordu kendini bana. Hareketleri sakindi, biraz hızlanacak gibi olduğunda dişlerini sıkarak ya da nefeslenerek kendini dizginlemeye çalışıyordu.

Kalçalarını sıktım ellerimle. "Canın yanıyor gibi görünüyorsun," dedim. Söylediğim komik olmamasına rağmen yüzünde sancılı bir tebessüm vuku buldu.

"Canım yanmıyor," dedi boğuk çıkan sesiyle. Kendini bana itti sonu zorlarcasına. "Geberiyorum lan şu an. Şu halin öldürüyor beni." Derin bir nefes alıp dudaklarını yaladı. "Ama kendime engel olamazsam da seni öldüreceğim. Sonrasında kendini berbat hissedeceksin." Başımı salladım iki yana. Gözleri gözlerime kilitlendi. Alnı ter damlalarıyla nemlenmişti ve başımı yastıktan kaldırıp dudaklarımla alnını kurulamaktan kendimi alamadım. Öptüm saçlarının kokusunu da içime çekercesine uzun uzun. Üzerimde hızlandı bir anlığına. Hareketleri o sürede sertleşti. "Off!"

Elinin biri kalçamdan çözölüp göğsümü avuçladı. "Her şeyin bana göre yaratılmış sanki. Sen benim ol diye yaratılmışsın." Başım yastığa düşerken, eğilip diğer göğsümün ucunu emdi.

Sözlerine karşılık belimi kaldırıp göğsümü ona doğru ittim. Hareketimle ağzı daha çok içine çekerken göğsümün ucunu, ağzıyla çıkardığı sesler yüzünden zevkten titriyordum altında. Başım yastığa gömölürken, gözlerim onun ellerinin dokunuşundan aldığı hazdan sebep kararmıştı. Bir şey içimde patlıyordu ve ben çığlık çığlığa adını sayıklamak istiyordum yalnızca. Büyük aletini kadınlığının duvarlarında bütünölle hissedebiliyordum. İrileştğini, beni tastamam doldurduğunu.

"Gelmek üzereyim ve şu an korunmuyorum," dedi nefes nefese. Duracakmış gibi oldu. Kollarına tutumdum. "Erva, korunmadığını biliyorum ve durmam gerek. Ama bu seni de beni de bitirir. Hayır, bu beni öldürür," dedi erkeksi kalın sesiyle net bir şekilde. "Sikeyim, durabileceğimi sanmıyorum!"

Dursun istemiyordum. Durursa onu bilmiyorum ama ben ölecekmişim gibi hissediyordum.

İçimde hızla gidip gelirken, bacaklarımı kalçalarına doladım. Bedeniyle üzerime uzanıp kolunu başımın altından geçirdi. Beni tutuşu hem arzulu hem de korumacıydı. Dudaklarım boynuna gömölürken zirveye tırmanıyormuş gibi hissediyordum. Onun üzerimde yükselişi ve tekrar bedenlerimizin bir oluşuyla önce o sonra da ben ona karıştım. Şiddetli, haz veren ve bacaklarımın arasından taşan ıslaklık ikimize aitti ve dilimi damağımı kuruturcasına bir inleme savurmama neden oldu. Kasılan ve nabız gibi atan içimde, onun sarsılışını hissetmek beni dipsiz bir kuyunun içine fırlattı. Sessiz oda isimlerimizle yankılanırken, kollarımı sıkıca omuzlarına doladım ve onu da beraberimde çekerken, yatağa bıraktım kendimi.

Bir süre hiç kıpırdamadan üzerimde yattı. Nefes nefese kalmıştı ve ben onu soluk almadan öperek sakinleştirmeye çalışıyordum. Göğsü göğüslerime çarparcasına inip kalkıyordu. Ağırlığını vermemesine rağmen onu bütünölle hissetmeye devam ediyordum.

Nefeslerimiz sakinleşti, kalp çarpıntılarımız duruldu.

İçimden çıkıp yatakta yanıma devrildiğinde hava artık aymıştı ve onun terli vücudunu net bir şekilde görebiliyordum. Benim vücudum ise onunkiyle nemlenmişti. Hemen sonra yerinden kalkıp banyoya yürüdüğünde de gözlerim üzerindeydi.

Elinde nemlendirdiği havluyla gelip önce beni sonra kendini temizledi. Sıcak ve nemli olan havlu bacaklarımın arasındaki zonklamaya o kadar iyi gelmişti ki. İlgisi karşısında mayışmışım. Havluyu kenara bırakıp yanıma uzandı tekrar.

Bakışları çıplak göğüslerimle, düz karnım arasında gidip gelirken, yan döndü ve kolunu başının altına aldı. Beni belimden tutup aynı şekilde kendine çevirdi.

"Buradan dönüş yok," dedi elinin altındaki tenimi okşarken. "Seni benimle evlenmeye mecbur bıraktım." Kaşlarının arası belli belirsiz çatıldı. Yüzük olan elimi tutup dudağına götürdü. Usulca öperken, derin bir nefes alıp ona sokuldum. Elimini elinden çekip şakaklarına götürdüm ve terden nemlenen saçlarını parmaklarımla geriye taradım. Yorgundum, uykum vardı ama uyumayı da hiç istemiyordum. "Beni mecbur bıraktığın için mutluyum," dedim hala dakikalar öncesi aramızda yaşananlar yüzünden heyecanını atamamış titrek sesimle.

"Bunun mecburiyet olmadığını ikimiz de biliyoruz. İçinin rahat etmediğini, şu anı yaşamayı düğüne ertelediğini de biliyorum," Nasıl bir ruh hali içerisinde olduğunu biliyordum. Anlıyordum onu. Yazgan'ın Lalezar'a yaptığını bana yapmış olmaktan korkuyordu. "Ama böyle hissetmeni istemiyorum. Ben gönül rızamla, seni belki senin beni istediğinden daha çok isteyerek seninle oldum," dedim her kelimenin üzerine anlasın diye basa basa. "Düğünden önce ya da sonra, aramızdaki bu şey kaçınılmazdı ve karşı gelemedik. Hepsi bu-"

Sözlerimi alınma bıraktığı öpücükle böldü. Dudakları burnumun üzerine inerken, "Düğünü erkene almamız gerektiğinden bahsediyordum ben. Yoksa biliyorum pişman olmadığını, asla olmayacağını," dedi. "Çok güzeldi Erva," diye ekledi dolu dolu, gözleri ışıldarken. "Kalbimi böylesine çarptıran hiç kimse olmadı. Şu yaşadığımızı, birbirine delicesine aşık kaç kişi yaşıyordur ki. Ben öl desen ölecek haldeyim. Ne dersin yapacak, sana ömür boyu tapacak kadar aşığım. Hep öyleydi ama şimdi bir şeyler sanki daha da tam oldu. Sen her şeyinle bana aitsin şimdi."

Söylediklerini birebir hissetmem içimi titretti. Doru benim bu hayattaki yansımam gibiydi. Ben bu yüzden ne öncesi konusunda ne de sonrasında tereddüt yaşamıyordum.

Kolunu belime atıp elini sırtımda yukarıya ve aşağıya doğru yumuşacık hareketlerle dolaştırmaya başladı.

"Canın yanıyor mu?" diye sordu. Başımı iki yana salladım. "Belki biraz, ama katlanamayacağım bir şey değil. Seni tekrar isteyecek kadar iyiyim," dedim. Güldü. Aslında bir kez daha yapacak halde değildim. Deli gibi uykum vardı ve bedenim yorgunluktan titriyordu. Ya da ben öyle zannediyordum, bilmiyorum. Kendimi yatağa bıraktım sırt üstü.

Bakışlarım yandan ona kayarken onun gözleri de benimkilerle buluştu. "Duşa girmemiz gerek," deyince çarşafı yataktaki dağınıklıkta elimle yoklayarak bulup üzerime çektim. "Uyusam biraz. Ayakta durabileceğimi hiç sanmıyorum."

Yalan değildi ama sesimdeki yorgunluğun nazlanıyormuşum gibi çıktığından da emindim. Eğildi ve üzerime çektiğim çarşaftan açıkta kalan omzumu öptü. Burnunu oraya sürüp kokumun tadını çıkarıyormuş gibi oyalanırken, "Ben yardım edeyim sana," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Sonrasında lojmana geçmemiz gerek. Kahvaltıdan sonra toplantıya gitmeliyim. Ondan sonra da Albay ile görüşeceğim."

Dudaklarının ve burnunun tenimin üzerindeki hareketleri yüzünden mayışmıştım.

Söylediğini algılamam on saniyeden fazla sürdü sanıyorum. Ağırlaşan göz kapaklarımı olabildiğince aralayıp başımı ona doğru çevirdim. Babam olan Albay mı?" diye sordum. "Senin Albay'ın olan babam!?"

"Bu ikisi aynı şey," diyerek güldü. "Evet, senin baban olan Albay." Beni belimden tutup kendine doğru çekti. Yüzü yüzüme eğilirken, "Neden ki?" diye sordum. "Onunla ne görüşeceksin?" Konu görev ile ilgili olabilirdi ama ben nedense öyle değil diye düşünüyordum. Bizimle ilgili görüşecekti muhtemelen. Çünkü daha iki gün önce görüştüklerini biliyordum iş için.

"Babam ile yanına gitmem uygun olurdu ama," dedi. Nefeslendi soluğunu tenime döküldü. "O şimdi burada değil. Düğünü erkene çekmek istediğimi bu şekilde söylesem sanırım sorun olmaz."

"Ne kadar erkene?" diye bir soru yönelttim gülerek, "Tüm hazırlıkların tamam olabileceği en kısa ve makul olan tarih olur diye düşünüyorum. Belki bir ay. Zorlarsak üç hafta," diye yanıtladı beni.

Gözlerim belirginleşti ama aynı zamanda da sırtıyordum. "Hoşuna gitti bakıyorum," diyerek dalga geçti benimle. Hemen sonra yanağıma ıslak, sert bir öpücük kondurdu. Sakalları yanağımı huylandırıyordu. Bu hissi çok seviyordum. Onun beni kocaman öpmesini ve sakallarını teninin üzerinde hissetmeyi... "Gitti," dedim yüzünün yanlarını avuçlarımın arasına alıp öpücüklerinden kendimi şimdilik kurtarmaya çalışarak. Yüzü yüzüme denk

gelince, parmaklarımı sakallarının arasından geçirdim ve avuçladım okşar gibi. "Benim de gelmem gerekir o zaman. Böylesi daha münasip Üsteğmenim," diye mırıldandım tatlı bir tonlamayla.

Ellerimin arasında bir kahkaha attı. Ağırlaşan başını taşıyamadım. Boynuma yaklaşıp dudaklarını oraya gömdü. Gürültülü öpücükleri gerdanım ile boynumun yanı arasında mekik dokurken, "Yalnız gitmem münasip düşer yavrum," dedi, münasip kelimesini özellikle vurgulamıştı. Benimle dalga geçer bir tonlama seçmişti kendine. "Sen yanımda olursan konuşamam. Geceyi babanın yanında aklımdan nasıl çıkaracağım diye düşünüyorum ben, sen ben de geleyim diyorsun. Olmaz," dedi kati bir şekilde. Ses tonu yumuşaktı ama kesindi.

"Doru ya," dedim çocuk gibi. "Tamam, iyi hoş da ben seni bugün bir daha ne zaman göreceğim? Yine sabaha karşı deme. Vallahi yapamam."

Beni bel boşluğumdan tutup kendiyile birlikte kaldırdı yataktan. Üzerime örttüğüm çarşaf yerdeydi ve kucağına aldığında beni, halimizden dolayı kızarmaya başlamıştım. Çırılçıplak banyoya gidiyorduk. Soğuk parmaklarımı yanaklarıma dayadım. Utanmış halimi süzüp, "Gece öldüremedin, şu halinle öldür," dedi erkeksi sesiyle. Alnımı öptü, yanaklarımdaki parmaklarımı öptü. "Babandan sonra yanımdayım," dedi öyle umuyormuş gibi değil de kesin kez öyle olacaktı gibi.

Gülümsedim. "Konuşacaklarımız da var," dedim anlamayarak baktı. Duşun altına götürdü beni. Sırtım duvarla buluşurken suyu tepemizden saldı. İlk soğuk suyla titrerken su ılıdı ve ben de rahatlardım. Beni gövdesiyle duvar arasında tutarken banyo rafındaki şampuanı uzandı. "Ne konuşacakmışız?" diye sordu. Şişenin kapağını açtı ve nane gibi kokan şampuanı avcuna sıktı.

"Bana ne itiraf ettin sen sevişirken?" diye sordum, bakışları yüzümü buldu. "Çok güzel olduğunu mu?" diye sordu ve güldü. Hayır anlamında başımı salladım aynı şekilde gülerek.

Bacaklarım ıslandıkça kalçalarından kayıyordu. Onları daha sıkı sarıp biraz yukarıya tırmandım ve omuzlarına tutundum. O saçlarımı köpürtürken, "Beni daha ilk karşılaşmamızda arzuladığını söyledin," dedim, elleri saçlarımın arasında duraksadı. Sırıttım kocaman.

Benden kaçır mıydı hiç? Konuşmak için sadece uygun zamanın gelmesini bekliyordum.

Yutkundu. Gözlerini benden kaçırdı ve bakışlarını saçlarımda yaptığı işe odakladı. İyice köpürttü onları. Adem elması tekrar hareketlenirken zorlanır

gibi, "Her erkek hisseder böyle şeyler," dedi. Geçıştirmeyecekti değil mi bu konuyu?

Rafa uzandım ve naneli şampuanı elime alıp avucuma sıktım biraz. Onun saçlarının arasına soktum parmaklarımı. Biraz sert hareketlerle köpürtürken, "Kaçamazsın," dedim.

O benim saçlarımı köpürttü ben onunkileri. Gözlerimin içine çevirdi, şimdi su yeşili gibi görünen gözlerini. Ölürdüm onlara. Yaklaştım ve göz kapağının üstüne bir öpücük kondurdum, tüy kadar hafif. Ciddi ifadesi anında yumuşadı.

"Anlıktı Erva," dedi sanki bir suç işlemiş gibi. "Yoksa öyle bir adam değilim, biliyorsun. Çekimine kapıldım." Anladığım, sevişirken o anın verdiği yoğunlukla itiraf etmişti bunları. Yoksa söyleyeceği yoktu. Çünkü yaptığından utanç duyuyordu.

"Başka," dedim gülerek. Anlatsın dökülsün diye. İkimizi de suyun altına çekti. "Beni dakikalar önceki gibi mi hayal ettin yani?" diye sordum.

Utançtan kasıldı çenesi. "O kadarını hayal etmem mümkün değil," dedi alçak bir sesle. Sırıttım.

"Bana her baktığında, çıplak mı görüyordun yoksa?" diye sordum, "Erva!" dedi adımı uzata uzata. "

"Ne Erva? Sana ölüyordum Erva mı? Seni s*kmek istiyordum Erva mı?"

"Erva?" dedi bir kez daha ama sert bir şekilde. Az değildim, biliyorum. Onu sinirlendirmeye çalışıyordum bilerek. Yoksa Doru'nun öyle bir adam olmadığını biliyordum. "Albay'ımın kıızıydın lan sen! Bir anlıktı diyorum. Bir daha aklıma bile gelmedi. Uzak durdum zaten sonrasında."

"Alındım ama ben buna," deyince çocuk gibi, gözlerini devirdi bana. "Allah eline düşürmesin. Nereden söyledim," diye söylendi.

"Aaa, olur mu ama?" dedim gülerek. Tırmandım yukarıya doğru. Yine kayıyordum aşağıya doğru. "Söylediğin ne iyi oldu. Nişanlığının öncesinde beni arzuladığını öğrenmiş oldum," dedim onun sevişirken söylediği gibi.

Dişleri dudaklarımı kaptı, ısıtır gibi. "He Erva. Seni arzuluyordum," dedi imayla. "Öyle ki her gece aklımdaydın. Evine nasıl girsem de şu kızı altına alsam diy-"

Elimi ağzına kapadım. Gözlerim kocaman açıldı. "Tamam, demedim bir şey. Sus!" dedim kızar gibi. Öyle olmadığını biliyorduk herhalde. Elimin altında güldü. Elim çekti sonra ağzından. Dudağımın kenarını öptü. "Bunu sana asla söylemezdim normalde," diye itiraf etti sonunda. "Her erkeğin böyle aptallıkları olmuştur. Kafamız, karakterimiz ne kadar düzgün olursa

olsun farklı alışıyor. Bir anlıktı inan," dedi beni inandırmaya çalışır bir tonlamayla. İnanmıştım ama belli etmedim. Sadece güldüm.

"Bana her yasaklı dşncenden bahsedebilirsin artık," dedim, gözlerini pes dercesine gözlerime kilitledi. "Ve bence dahası var. Zamanla dklmeni bekleyeceğim sevgilim," diye ekledim başımı sallayarak. Hemen sonra bir kahkaha patlattım ve onu öptüm. *Tutkulu, delicesine aşık ama saf sevgilim...*

*

Akşam güneşiyle birlikte yağmur bulutları da hepten dağılmıştı turuncu ve pembeye boyanan gökyüzünden. Pencerenin önündeki koltuğa yeşil şortlu geceliklerimle uzanmış kitap okuyordum. Cemal Süreyya'dan Sevdaszleri. En sevdiğim şiiri vardı önümde açık duran sayfada.

"Kırmızı bir kuştur soluğum. Kumral göklerinde saçlarının, seni kucağıma alıyorum. Tarıfsız uzuyor bacakların.

Kırmızı bir at oluyor soluğum. Yüzünün yanmasından anlıyorum, yoksuluz gecelerimiz çok kısa, dört nala sevişmek lazım..."

Dn gecenin görüntüsünü asla silemiyordum gözlerimin önünden. Bir başkaydım. Daha aşık, daha sevdalı ve çokça zlem dolu... şu şiiri okurken daha da artıyordu içimdeki sevdasz sevdaszleri.

Kahve ayak ucumda üzerime örttüğüm ince poları hırlayarak çekiştiriyor, dikkatimi çekmeye çalışıyordu. Hala yorgundum ve onunla ilgilenemediğim de farkındaydım. Yorgunluğum geceden sebepti. Uzun uzun sevişmişti benimle ve bacaklarımda, kollarımda kas ağrısına benzer sızılar vardı. Duştan sonra giyinirken omzumda ve boynumun yanlarında şiddetli öpüşlerinden sebep kızarıklar yakalamıştım ve onlar şimdi hafif mora dönmeye başlamıştı.

Aynı morluk ondan dolayı mı bilmiyorum, i baldırım ile kasığımın arsında da vardı. Bunun sevişirken olmadığını düşünüyordum.

Duş alırken, önümde diz çöküp beni liflerken bir ara orayı ısırır gibi pnce...

Yanaklarım düşüncemle anında zonklamaya başladı. Kesilen nefesimi düzene sokmak ister gibi dudaklarımı aralayıp derin bir nefes çektim. Kitabı açık bir şekilde göğsümün üzerine kapatıp elimi ağzıma gölgeleyerek esnedim. Evet, uykumu hala alabilmiş değildim, çünkü eve gelip birlikte kahvaltı ettikten sonra ben işe o da toplantıya gitmişti. Yeni yeni uzanabiliyordum bir yerlere.

Kahve, polar battaniyeye biraz daha dişleriyle hırlayarak asılınca, odağım düşüncelerimden anında ona kaydı. "zgnm ama," dedim yerimden

dirseklerimin üzerine doğrularak. "Seninle ilgilenemem Kahve. Oyun oynayacak halde değilim. Ama istersen sana en sevdiğin tatlı patateslerden verebilirim. Ya da salatalık. Ne dersin?" Kahve'nin tatlı patates sevdiği falan yoktu aslında. Çoğu köpek severdi ama o sevmiyordu. Sevmeliydi. Bilerek yapıyordum. O en çok salam, sosis -kendisi için nerede zararlı Şey varsa onu- seviyordu.

Muhtemelen onu alıştıran Doru'ydu. Ama ben onu sahiplenmeye karar verdiğim daha ilk an ne yer, ne içer, ne zararlıdır incığına cıncığına araştırdığımdan biliyordum ki, köpeklere salam sosis gibi işlenmiş et verilmemesi gerekiyordu.

Kahve koltuktan zıplayarak indi ve sanki söylediğim umuru olmamış gibi sallana sallana uzaklaşmaya başladı benden. Tatlı patatestendi muhtemelen. Cidden anlıyordu beni ve ben buna her defasında şaşırmadan edemiyordum. Kocaman sırtarak kalktım yerimden. Kitabı poların üzerine kapatarak bırakıp, "Salam veremem!" diye bağırdım ardından. "Ama istediğin bir Şey buluruz muhtemelen. Babanın evinde kesin et vardır. Onu yiyebilirsin."

Yine oralı olmadı. Salam vermeyecektim ona. Gerçi istediğini de söylememişti ya.

Peşinden mutfağa girdim. Bahçe kapısının önünde durmuş beni bekliyordu. Kaşlarımı kaldırdım. "Gidiyorsun yani. Kuru mama kabına mı gideceksin öylece?" dedim zlmş gibi yaparak. Kapıyı açayım diye bekliyordu.

"Peki, sen bilirsin," dedim hiç oralı olmayarak. "Yine gelirsin sen elbet. Yenecek o patatesler."

Kapıyı açayım diye mi yoksa dediğime sinir olduğuna mı bilinmez seri bir Şekilde art arda havladı.

Kapının koluna uzanıp açtım ve fırladığı gibi kendini dışarıya attı. Çok geçmez gene gelir, beni içeriye al dercesine kapıyı patileriyle drtmeye başladı.

Kapıyı kapatmak yerine, önüne geçen gün işten dönerken aldığım taş fesleğen saksısını çektim. Oldukça büyük ve ağırdı. Getirmeme Ender yardım etmişti. Bunun gibi bir tane daha vardı ve o da Doru'nun mutfaktan bahçeye açılan kapısının önünde duruyordu. İki taş fesleğen saksısı karşılıklı birbirine bakıyordu yani.

Salona dönüp tekrar uzanmak hiç içimden gelmedi. Karnımda hafiften acıkmaya başlamıştı. Kolumdaki saati kontrol ettim. Altıya geliyordu ve Doru'nun evde olurum dediği saati çoktan geçmiştik.

Dün hazırladığım ve yarısını yiyemediğim fırında kaşarlı pırasaları çıkarıp mikrodalgada ısıttıktan sonra telefonumu da alarak masaya geçtim. İşle ilgili iki mesaj vardı. Bir tane de Gümüş'ten. İlk Gümüş'ün mesajını açtım.

Gönderen Gümüş: *"Aşırı heyecanlıyım. Testin sonucunu hala yüklememişler sisteme. Telefonun başında ağaç oldum resmen."*

Gümüş hamilelik testi yapmaya hastaneye gitmişti dün. Oğlu Doru'ya da o süreçte ben bakmıştım. Ondan bahsediyordu. Heyecanını çok iyi anlıyordum. Hamile kalmak için yaklaşık altı yedi aydır uğraşıyordu.

Gönderen Erva: *"Hala regli olmadın. Hafiften midem de bulanıyor diyorsun. Kuruntu diyorsun sen buna ama bence değil. Kesin hamilesin. Rahat ol. İnaniyorum, bu defa hamile kaldın."*

Gümüş telefonun başında beklediğini kanıtlarcasına anında cevap yazdı mesajıma.

Gönderen Gümüş: *"İnşallah Erva. Kadir de ne çok istiyor, biliyorsun. Biz nisan ayından beri bunun için uğraşıyoruz. Bir kere daha test yapmıştım öncesinde. Hüsrandı biliyorsun. Umarım bu defa kalmışımdır."*

Gönderen Gümüş: *"Kapı çalıyor. Kadir geldi sanırım. Konuşuruz sonra."*

Gönderen Erva: *"Hadi git, kocanı karşıla :)"*

Gönderen Gümüş: *"Görüşürüz."*

Gönderen Erva: *"Görüşürüz."*

Kadir eve yeni geldiğine göre Doru babamla henüz görüşmemiş olabilirdi. Muhtemelen söylediği saate göre geç kalacaktı. Çünkü bana en geç dört gibi evde olurum demişti. Buna canım sıkılmış gibi iç çektim. Özlemiştim. Onu hiç sebepsiz, her an özlüyordum artık.

İş ile ilgili mesajlar; bugün projede geliştirilmesi gereken birkaç noktayı konuşmuştuk ve onun raporlarını içeriyordu. Tasarımımı daha verimli hale getirecek piyasadaki ısıtıcı örneklerinin tasarımını ve inceleme raporlarını atmıştı Ar-Ge'dekiler.

Raporları okuyacağıma dair bir mesaj yazıp telefonumu cebime kaldırdım.

Yemeğimi bitirdikten sonra bulaşıkları yıkayıp kendime bir fincan espresso hazırladım. Mutfak kapısını içerisini yeterince havalandırdığından emin olarak kapattım ve kilitledim. Elimde kahvemle tekrar salona döndüm.

Hava kararmak üzereydi. Hafiften de serinlemeye başlamıştı. Gündüz neredeyse yazı, akşam da sonbaharı yaşamaktan artık ruh halimde etkileniyordu bundan. İçimde bir melankoli söz konusuydu. Bilmiyorum,

belki de Doru'yu en son sabah görmüş olmamın etkisi vardı şu anki ruh halimde.

Kahvemi üçlü koltuğumun önündeki sehpaye bıraktım. Koltuğun üzerindeki poları katlayıp kolçağından sarkıttım. Kitabımı ve etrafa dağıttığım birkaç parça eşyayı toparlayarak her şeyi yerli yerine yerleştirdim.

Koltuğuma geçip oturduğumda, aldığım rahat nefesle pencerelerimde yağmur çiselemeye başlamıştı. O kadar belli belirsizdi ki damlaları zar zor seçiyordum.

Ruh halimi etkiliyordu falan ama ben yağmurlu havaları çok seviyordum. Sehpanın üzerindeki kumandayla televizyonu çalıştırdım. Niyetim bir film bulup, Doru gelene kadar onu izlemektir. İnşallah uyuya kalmadan önce gelebilirdi.

Uygulamadan bir film seçtim. Biraz eski -nostalji- düşkünlüğüm olduğundan seçtiğim film romantik komedinin bana göre babasıydı. En sevdiğimdi. "Bir Erkek On Günde Nasıl Kaybedilir," diye açılıştaki ismi mırıldanarak sııttım. Sıcak kahvemden bir yudum alıp keyifle damağımda dolaştırdım. Bu filmin yakın zamanda bir de Türk versiyonunu yapmışlardı ama onu ben henüz izlememiştim. İzlemeyi de düşünmüyordum. Bir şeylerin zihnimde orijinal haliyle kalmasını seviyordum. Şimdi yeni versiyonu güzel olmamışsa, çok sevdiğim bu filmin zihnimde o haliyle canlanmasını istemiyordum.

Telefonum üst üste mesaj sesiyle çınladı filmin açılış jeneriği akıp giderken.

Telefonumu alıp kontrol ettim. "4 Yeni Mesaj" yazısı vardı ekranda. İkisi beş dakika önce gelmişti. Ben evi toparlarken. Diğerleri yeniydi.

Eski olanlar Doru'dan geliyordu. "*Lojmandasın değil mi?*" diye soruyordu ilkinde. İkincisinde ise, "*Sana geliyorum,*" yazmıştı.

Dudağıımı dişlerimin arasına alıp gülerken, "*Evimdeyim,*" yazdım. "*Buraya gel ve hemen gel,*" yazdım. "*Çok özledim.*"

Birkaç dakika bekledim ama çevrimiçi olmadı. Araba kullanıyordu muhtemelen. Telefonumu kapatıp koltukta yanıma bıraktım.

Film başlamıştı. Aklımı tam olarak oraya veremesem de izlemeye çalışıyordum. Acıkmış mıdır acaba, o da benim gibi yorgun mudur diye düşünmekten kendimi alamıyordum. Sırtında bıraktığım çizikleri de düşünüyordum. Fazla vahşi davranmışım onunla sevişirken. Ah!

Ben bir şeyler yemiştim ama o yemiş miydi ki sonrasında? Kahvaltıdan sonra bir şey yemediyse diye düşünerek ayaklandım hemen.

Mutfağın ışıklarını yakıp, dolabın başına geçtim. Onun seveceğı pek bir şey yoktu bende. Hep sebze falandı. Son zamanlarda detaylı mutfak alışverişine hiç çıkamamıştım.

Bakliyatlardan ne var diye görmek için kuru gıda dolabıma gittim. Makarna falan vardı ama yapmak hiç içimden gelmiyordu.

Aklıma buzluaktaki börekler geldi birden. Onları ısıtıp yanına salata falan hazırlasam olmaz mıydı ki? Olurdu vallahi.

Börekleri buzluaktan çıkarıp hemen mikrodalgaya attım. Küçük bir kâsede onun için salata hazırladım. İçecek olarak da geçen gün Neslihan'ın aldığı koladan doldurdum bardağı. Ben böyle şeyler pek tüketmiyordum normalde. Kızlar gelince getiriyordu.

Hazırladıklarımı tepsiye alıp salona geçtim tekrar. Hava artık akşama karışmıştı. Televizyonun ışığı olmasa henüz yanmamış bahçe şıkları sebebiyle oda kör karanlıkta kalacaktı.

Elimdekileri sehpaye bıraktığım sırada kapım çalındı iki kez.

Doru'dur diye düşünerek koşturdum kapıya.

Açmamla Fırat ve Sefa abiyi kapıda buldum. "Bacım," dedi Fırat abi. "İyi misin? Işıkların kapalı."

Endişeli görünüyordu. "İyim Fırat abi," dedim tereddütte kalarak. "Film izliyordum da. Ondan." Bakışlarımı ikisinin yüzünde dolaştırdım. Sefa abi yanımdaki kapıya eliyle dokunup içeriye baktı şöyle bir. "Yalnızsın değil mi?" diye sordu. Başımı salladım.

"Bir şey mi oldu? Neden endişelisiniz bu kadar?"

"Yankı itini lojmana girerken görmüşler," dedi Fırat abi. Yanında baban da varmış. Engel olmamışlar bu yüzden. Ama haber verdiler. Merak ettim. "

"Ne zaman oldu ki bu? Babam gelse haber verirdi bana." Şaşkındım. Babamla en son öğleden önce iş yerinden telefonla konuşmuştum. Toplantıya henüz başlamadıklarını söylemişti. Bana gelmezdi haber vermeden.

"Bizim Kadir'i almaya gelecekti. Bir işleri var herhalde. Onun için olsa gerek," deyince Sefa abi, Gümüş'ün Kadir geldi herhalde yazdığı mesaj geldi aklıma.

"Yeni yani," dedim. "Kadir de eve yeni geldi çünkü."

Fırat abi başını salladı. "Onlar çıkmışlar lojmandan ama Yankı çıkmamış. Sana geldi sandık."

Sözlerini derinleşen endişeli ifadesi ile Sefa abi böldü. "Ceylin'i serbest bırakmışlar bugün. Biz biraz da o yüzden endişelendik," dedi.

Ceylin'i serbest mi bırakmışlardı! Doru'nun onu içeride ancak birkaç ay tutabileceklerini söylediğini anımsıyordum. Sonunda serbest miydi? Peki şimdi ne olacaktı? Onunla ilgili ispatlanan hiçbir şey yoktu henüz. Elini kolunu sallayarak etrafta mı dolaşacaktı? Bu kadar suç işlemişken, ben onca zamandır neredeyse esir gibi yaşarken -hiç suçum olmadığı halde- o özgür mü olacaktı?

"Nasıl bırakırlar?" dedim. Onlara sormaktan çok içimdeki sıkıntı sözcüklere dönüşüp belli belirsiz dökülmüştü dilimden.

"Bunu bekliyorduk zaten. Hapishanenin önündeydi bizimkiler bugün. Siyah büyük bir Vito ile gelmişler. Onu bir yığın adam arabanın içine alıp uzaklaştırmış. Hakkında koruma kararı çıkartıldığını öğrendik. Kendisine herhangi biri tarafından yaklaşılmamasını engellemiş. Tehlikedeyim ve suçum olmadığı halde tehdit ediliyorum diyerek. Hakkındaki her şey asılsıza çıkınca, talebi onaylanmış. Cezmi Aşir içeride kalacak ama o serbest."

Tehlikede olan bendim ama kanunlar, yasa onu mu koruyordu? Bu hayatıma yapılmış en büyük haksızlıktı. Elim duyduklarımın yanımda yumruk olurken, "Doru biliyor mu?" diye sordum.

Sefa abi başını salladı. O da oradaymış, yani o çıkarılırken," dedi.

Doru'nun toplantı dediğinin aslında bu olduğunu şimdi idrak edebiliyordum. Beni endişelendirmemek için söylememiş olabilir miydi? Ya da biz ayrıldıktan sonra mı öğrenmişti?

"Nerede şimdi?" diye sordum gözlerim bahçeyi tararken. Gelmiş olmalıydı ama hala yoktu ortalarda. Mesajında nerede olduğunu yazmış mıydı? Hayır, sadece sana geliyorum demişti.

İçimi bir sıkıntı kapladı anında. "Be- ben arayayım onu bir. Yoldayım demişti," diyerek elimle içeriyi işaret ettim. "Telefonum-"

"Ervan!"

Doru'nun sesi patika yol tarafından yükseldiğinde bakışlarım anında o tarafa çevrildi. Karanlıktı ama onu görebiliyordum. İyi görünüyordu. İyiydi ama telaşlı gibiydi. Hızla atılan adımları Sefa abi ile Fırat abinin yanında durduğunda bakışları bende kaldı. "İyisin değil mi?" diye sordu.

Başımı salladım. Ona atılıp sarılmamak için kendimi zor tutuyordum. Ağlama hissi bir anda yerleşti içime. Oturup ağlamak istiyordum. Of!

Hayatımda ne zaman güzel bir şey olsa sonrasında onu gölgeleyecek bir şey oluyordu. Ben karşımda duran bu adama yeni kavuşmuştum. Tüm gün

yanıma geldiğinde hiçbir şeyi düşünmeden ona sarılmayı hayal etmişim.

Ama o bir sebepten gelip bana sarılamamıştı bile.

"Kadir gitti mi?" diye sordu Doru Fırat abiye bakarak. "Gitti," deyince, "Yankı çıkmış mı lojmandan?" diye ekledi hemen. "Neden buradaymış it oğlu it!?"

"Bilmiyoruz ama çıkarken gören olmamış. Güvenliği geçmesi imkânsız. Hala içeride muhtemelen."

"Şimdi çıktı," diye az ileriden biri seslendi. Ender'di bu. Elinde telefonunu sallayarak bize doğru geliyordu.

"Tahmin edin bakalım ne oldu?"

Eğer olan şey yeni bir sorunsu ben duymak istemiyordum. Ceylin'in içeriden çıkmış olması yetmişti bana. Kızla içerideyken baş edilemiyordu, şimdi ne olacaktı?

"Ben içerideyim," dedim bizimkilere. Doru bakışlarını yüzüme çevirdi ama onu görmezden gelip eve girdim. Doru'nun sonrasında yanıma geleceğini bildiğimden kapıyı kapamadım.

Salona geçerken son duyduğum Ender'in sesiydi. "Lojmanda bir yardakçısı varmış Ceylin sürtüğünün. Kadir yakalamış şerefsizi. Kim olduğunu bilin bakalım?"

Televizyonun karşısına geçtim. Film izleyemeyeceğim, en azından artık bunu yapamayacağım ortadaydı ama sesine ihtiyacım vardı. Kafamdaki sesleri susturacak herhangi bir sese. İyice açtım sesini. Koltuğun kolundaki poları alıp sarındım ve uzandım.

Gözlerim acıyordu. Ağlamaya beş kala...

Lojmanda bile adamı mı vardı Ceylin'in? Kendimi ilk defa güçsüz hissediyordum. Ceylin her yerdeydi. Ama her yerde! Yıllarca hayatımda boş bulduğu bütün deliklere sızmıştı. Benim önemsemediklerime bile.

Hamza mesela. Beni sevmeye devam etse ne olurdu? Onu almakla nasıl bir zarar vermeyi düşünmüştü ki bana?

Aileme sızmıştı bu kız. Evinde kalmıştım, odama girip çıkmıştı. En sevdiğim yemekten, boş zamanlarımda ne yapmayı severime kadar hayatımdaki her şeyi biliyordu.

Doru'yu biliyordu. Nasıl olduğunu bilmememe rağmen onu sevdiğimi anlamış ve almıştı. Gözlerim yaşarırken onunla aylar önce birbirlerine sarılışları geldi gözümün önüne. Dün gecedten sonra bunu düşünmeyi asla istemezdim ama aklımı istila etti görüntüleri.

Ceylin ona en aşık haliyle bakıyor ve elini tutuyordu. Sarılıyor, dün gece arasında parmaklarımı dolaştırdığım, ölüp bittiğim sakallarını öpüyordu. Onu almıştı! O şimdi benim olmasına rağmen Ceylin ile ikisi bir zamanlar gerçekten sevgiliydi.

Sonra... Hakkımda Cezmi Aşır'e yazdığı mesajlar geldi aklıma. Doru'nun ona ait olduğunu, onu sevdiğim için bile benden nefret ettiğini hatta öldürmek istediğini yazmıştı.

Ceylin'in derdi belki başlarda kardeşi Mahmut'tu ama şimdi bambaşkaydı. O, Doru için savaşıyordu benimle. Öncesinde onunla evlenmeyi öyle çok istiyordu ki, yerinde ben olduğum için bileniyordu her geçen gün bana. Belki hala bile aynı düşünüyordu. Onu almak istiyordu benden.

Öğretmenliği, başlarda istemememe rağmen şimdi çok sevdiğim mesleği almıştı elimden. Her birini birer birer almıştı.

Şimdi mutlu olmaktan çok korkuyordum ben. Onu yine alırsa...

"Erva!" diye seslendi salon kapısında Doru'nun sesi.

Yattığım yerden doğrulup burnumu çektim. Yüzümdeki yaşları çabucak silerken bana doğru yaklaştı ve koltukta yanıma oturdu.

"Ne oldu yavrum, neden ağlıyorsun?" diye sordu endişeyle.

Yüzümü avuçlarının arsına aldı. Ağlamak istemiyordum ama kendime engel de olamıyordum.

İçimi çektim, gözlerimi kaçırdım ondan. Televizyondaki sahnede Benjamin, Andie'ye, "O kutunun içinde ne var?" diye soruyordu. Andie'de, "Ah, aşk merdiveni, tıpkı aşkımız gibi," diyerek içinde aşk merdiveni olan kutuyu adamın eline tutuşturuyordu. Onun evine kendinden bazı nesneler yerleştirmek için hazırladığı özel kutuydu bu. Bu sahne en sevdiğimdi. Bitkilere düşkün olduğumdan filmi ilk izlediğim an aşk merdivenini araştırmıştım. Fesleğene benziyordu ama onun yaprakları daha biçimli taneleniyordu dallarında. Çok çabuk da kuruyup solabiliyordu. Doru'ya olan aşkımı herkesin aşkı benzettiği bu bitkiye benzetmeyi hiç istememiştim ben. Kuruyup solmayacaktı çünkü.

Yanaklarımdaki yaşları baş parmaklarıyla nazıkçe silerken o, gözlerimi tekrar ona çevirdim. Endişeliydi ağladığım için ama gözlerinden neden üzgün olduğumu anladığını okuyabiliyordum. İçimi çektim ve titreyen sesimle, "Serbest kalmış," dedim.

"Sende ondan korkmadığını, kafana takmadığını söyledin bana," dedi şefkatli sesiyle. Islak yanaklarımı ellerini yüzümden çözmeden öptü. "Ne

bu halin şimdi?"

Burnumun ucunu öptü. "Ha yavrum, neden ağlıyorsun?"

Omuzlarımı kaldırıp bıraktım çocuk gibi. Bilmiyorum, belki de reglim yakın olduğu içindi bu kadar duygusal oluşum. Ama hayır, ben bu yüzden ağlamıyordum. Ben endişesiz, olaysız, etrafımızdaki kötülükler olmadan, diğer aşıklar gibi olmak istiyordum Doru'yla. Çocukluk etmek istemiyordum ama bir yetişkin olarak bile zor geliyordu şu olanlar.

"Yemek," dedim ellerimle onun bana yaptığı gibi yüzünü avuçlarımın arasına aldım. "Yemek hazırladım sana. Boş ver sen beni. Geçer birazdan. Yemeğini ye."

"Bırak şimdi yemeği," dedi Doru kaşlarını çatarak. Sıkıntılı nefesi döküldü yüzüme. "Ceylin bir bok yapamayacak. Ben sana söz verdim. Sözümü tutarım bilirsin. Eğer canının sıkıntısı bu yüzdense-"

Parmaklarımı dudaklarına bastırıp susturdum onu. Başımı ellerine rağmen iki yana salladım usul susul. "Neden kötü olanlar hep kazanıyor?" diye sordum. "Onca şey yapmışken biri bile ispatlanamıyor? Nasıl lanet bir güç ki bu, kanunlar bile onu koruyor? Doru o ne olsun istiyor daha? Mektupta yazdığı gibi beni öldü-"

"Şişşt," diyerek elimi dudaklarından çözdü. "Ağzına bile almayacaksın bunu." Beni çekip kucağına bir çocuğu tutar gibi yatırdı. Sırtı koltuğa yaslanırken başım omzundaydı ve ben bacaklarının üzerinde oturuyordum.

Eli başımın arkasını okşadı saçlarımın üzerinden. "Yankı babanı bırakmak için gelmiş lojmana," dedi. Bildiğimi biliyordu. Bende neden burada olduğunu merak ediyordum. "Hala ispatlanamadı ama bence Ceylin dolduruyor onu. Bu kadar kızgın oluşu, her hareketinin seni korumaya yönelik oluşu bu yüzden. Benim senin için yanlış tercih olduğumu düşünüyor."

Bunu ben de tahmin ediyordum az çok. Yankı'nın Türkiye'ye dönüşü de bu yüzden aslında. Babamdan öğrenmiştim bunu. Doru'nun görevde olduğu son haftaydı. Bana geldiğinde anlatmıştı. Yankı'ya mesaj atmış Ceylin benim ağzımdan. Benim onu özlediğime dair falan.

Yankı o yüzden İzmir'e çıkıp gelmiş apar topar.

Şimdi sürekli peşimde dolaşıyor olması da bence bununla alakalıydı. Ceylin hala iletişim kuruyordu onunla ve Doru'nun benim için yanlış olduğuna dair yalanlar zırvalıyordu.

"Ya Ceylin'in lojmandaki adamı?" diye sordum derin bir nefes alarak. "Kimmiş Doru? Nasıl lojmana birini sokabilmiş?"

"Sokmamış," dedi Doru. "İçeriden edinmiş. Bahçıvan," deyince ıslak gözlerim irileşti. "Bahçıvan mı?"

Başını salladı sıkıntıyla nefeslenirken. Saçlarımı okşamaya devam etti eli.

"Tutuklanmış, korkma," dedi endişemi anlamış gibi. "Baban o yüzden gelmiş. Kadir anlamış o olduğunu. Adama sezdirmeden alıp götürmüşler. Baban gelene kadar adamı evinde odaya kapatmış Kadir. Sonra da polis arabasına teslim etmişler."

"Ya Yankı?" diye sordum. "O hala içeride mi? Çıkmadı diyorlardı."

"Babana sana uğrayacağını söylemiş. Ama sonra yanına gelememi demek ki. Bizimkileri kapıda görmüştür it. Fırat ve Sefa'yı. Ender çıkarmış onu dışarıya. Patika yoldaymış zaten. Geri dönüyormuş."

"Doru," dedim, başımı göğsünden kaldırıp yüzüne çevirdim yüzümü. "Bu bahçıvan yakalandı ya şimdi," dedim ama ne söyleyeceğimi anlamış gibi tamamladı sözlerimi.

"Konuşturacaklar Erva. Babanda gitti karakola. Ceylin'in onu içeriye seni gözetlesin diye soktuğunu ötecek. Henüz ispatlı değil ama mektubu o bırakmış olmalı. Kamerada bir şey çıkmadı biliyorsun. Belki onu da o halletti."

"Kendini nasıl ele vermiş? Bunca zaman bu kadar iyi yürütürken saklanma işini?"

"Bilmiyorum," dedi Doru kaşlarını kaldırarak. "Mahir detayları öğrenmeye gidiyor şimdi. Bende gidecektim ama beni beklediğini biliyordum. Çıktım geldim."

"Babamla da konuşamadın değil mi?" diye sordum yüzüm düşerken. "Hapishaneye gitmişsin sende."

Başını salladı. Sonra yanağını öptü endişelenmemi istemez gibi. "Vitoya aldılar Ceylin'i. Yanına bile yaklaştırmadılar."

"Hiç temas kuramadın mı?" diye sordum merakla. "Seni gördü mü?" Bunu söylerken içim kıskançlıkla dolmuştu. Şu hâlde bile bu beni kıskanç bir kadın yapmaya yetiyordu. Biz sevgili olduğumuzdan beri Ceylin ile Doru'nun yüz yüze gelişleri sayılıydı. Ama şimdi o serbestti. Her ne olursa olsun eski sevgilisiydi onun. Doru'dan yana bir şey olmadığını biliyordum ama bu durum Ceylin için geçerli değildi.

"Durdu bir süre. Sadece baktı," dedi Doru düz bir sesle. Ellerimi omuzlarına koydum, dikkatle yüzünde dolaştırılırken gözlerimi. Sahiplenir

gibi. "Konuşmadı ya da hiç hareket etmedi. Nefret falan da yoktu yüzünde. Sakindi."

"Seni geri alabileceğinden emin ya ondandır rahatlığı," dedim kaşlarımı çatarak. Ellerim omuzlarını sıktı. "Yolu ne olursa olsun seni kafaya koymuş ya," dedim ve yutkundum. Gözleri gözlerime kilitlendi. "Beni öldürerek olsa bile-"

"Erva," diye çıkıştı. "Ne biçim konuşuyorsun! Lan izin verir miyim ben buna?"

Omzumu silktim. Ellerimi kaydırıp kollarımı boynuna doladım. Sıkıca sarıldım. Boynunun yanını öptüm. "Senden yana bir şey olmadığını biliyorum ama o aklından çıkaramıyor ya seni Doru," dedim. "Ben kıskançlıktan geberiyorum. Ondan korkmuyorum ama-"

"Ne olur sanıyorsun? Kıskanmanı gerektirecek ne var?" diye sordu sert bir tonlamayla. Elleriyle boynuna sarılı duran kollarımı okşadı. Ses tonunun sert çıktığını fark ederek yumuşatmaya çalıştı. "Hiç sevmedim ki ben onu. Hiç!" dedi üstüne basa basa. "Var ya da yok fark etmiyor benim için. Senin onu kıskanacağın bir durum yok ortada."

Haklıydı. Çok haklıydı hem de ama ben Doru'yu hiç ortada olmayan, ihtimal dahi görmediğim bir şeyden bile kıskanabilirken bu bana gayet makul görünüyordu.

Aklıma yine bir anı düştü. İstemiyordum böyle olsun ama o dışarıda serbestçe dolaşırken engel olamıyordum kendime.

"Onunla sevgili olduğunuzu itiraf ettiğiniz günü hatırlıyor musun?" diye sordum.

Kollarımı boynundan çözüp beni karşısına aldı. Kaşlarını çatmıştı. "Yavrum sen ciddi misin?" diye sordu inanamaz gibi. "Bunları mı konuşmak istiyorsun? Eskide kalmış şeyleri hatırlamanın ne yararı olacak sana da bana da. Neden güzel aklına böyle şeyleri getiriyorsun?"

Kızmakta haklı olabilirdi. Ama ben tam da şu anda bunları konuşmak istiyordum. Çünkü hiç konuşmamıştık.

Evet dercesine başımı salladım. Ofladı. Başı yorgunmuşçasına koltuğun arkasına yaslandı. Elinin biri şakağını ovuştururken, "Seninle hiç bunları konuşmadık çünkü," dedim açtığım konuda haklı bir taraf göstermeye çalışarak.

İmayla dolaştırdı gözlerini yüzümde. Televizyonun lacivert beyaz ışıkları yüzüne yansıyor. Sesi hala yüksek olduğundan Andie'nin yani başrol kızın söylediklerini ikimizde çok net duyabiliyorduk. Muhtemelen

Benjamin'in evinde bakmayı başaramadığı aşk merdivenini soldurduğu sahne vardı ekranda. "Onu öldürdün!" diye bağıırıyordu Andie. "Aşkımızı da mı öldüreceksin!?"

"Şunun sesini kıssak mı?" diye sordu kaşının birini kaldırırken. "Neden bu kadar yüksek?"

"Çünkü bu filmi çok seviyorum," dedim elimi arkaya, televizyona doğru savurarak. Andie sinirliydi ya şimdi, üzgündü ya nedense onun ruh haline bürünmüştüm. "Bir ara izlemen gerek. Benjamin zavallı kız üzerinden iddiaya girip onu aşkına inandırıyor. Ama sonra bu ortaya çıkıyor. Zavallı Andie'de.... Ah bir aşk merdivenine bile bakmayı başaramıyor Benjamin. O kadar haklı ki Andie gitmekte. Gerçi sen benim için fesleğen dikmiştin. Hiç suladığını görmedik ama olsun."

Doru suratıma anlam veremez gibi baktı önce. Ne diyor bu diyordu kesin şu an içinden. Hemen sonra kahkaha attı. "Erva... Erva," diye adımı tekrarladı. Gülmeye devam ediyordu. Beni omuzlarımdan çekip kendine yaklaştırdı. "Kızım sen nasıl bir şeysin ya? Bana Andie yüzünden surat yapmana ne diyeyim şimdi? Ki kendilerini hiç tanımıyorum."

"Ondan değil," dedim sesimi alçaltarak. "Hem konuyu değiştirme."

Güldü daha çok. "Değiştirmeye çalışmıyordum ama değişse güzel olurdu. Saçma çünkü bunu konuşmamız."

Onun kucağından kalkıp kumandayı elime aldım. Beni izliyordu. Televizyonun sesini kısıtım. Geri dönüp bu defa bacağımın birini bacaklarının üzerinden attım ve ona dönük olacak şekilde oturdum kucağına. Yanına da oturabilirdim ama böyle olmak hoşuma gidiyordu. Böyle yakın olmak. O da bunu normal karşılamıştı ve elleri kalçalarımı nazikçe tutmuştu arkadan. Hareketi sadece beni yerimde rahat ettirebilmek adınaydı. Nerden başlasam diye düşünürken başımı önüme eğmişim. Nefesi alnıma değiyordu. Parmaklarım gömleğinin düğmeleriyle oynuyordu.

"Sen mutluydun o gün. Ben o gün aklıma geldikçe ilişkinize sahte gözüyle bakamıyorum," dedim fısıldar gibi. İfadesini görebilmek için bakışlarımı yüzüne kaldırdım. Tepkisizdi ve devamında ne söyleyeceğimi bekliyor gibi bakıyordu yüzüme. "Gerçektir demiyorum ama onun elinden tutuşunu, Gülru'ların evinde biz artık sevgiliyiz deyişini de çıkaramıyorum aklımdan. Sen gerçekten de mutluydun Doru."

"Mutluydum, evet," dedi ve ben anında sözlerinden sebep kalbimin kırıldığını hissettim. Galiba beni yalanlamasını beklemiştim. "Biliyorum,"

dedim gözlerimi ondan kaçırarak. Bakabilecek, ona bakmaktan sakınabilecek bir şey aradım kendime ve buldum da. Camdan dışarda, rüzgârın etkisiyle sallanan ağaçları seçtim kendime.

"Ceylin o günden sonra baskı yapmaya başladı zaten bana. Lojmanda kal Erva, ona yakın olmak istiyorum diye." Yutkundum çünkü konuşmakta zorlanıyordum. "Ben babam yüzünden-" diyecek oldu başımı iki yana salladım devam edemedi. "Sorun değil," dedim cılız çıkan sesimle. "Onu sevmiş olsan bile sorun değil," dedim. Çünkü artık beni sevdiğinden emindim ben.

"Öyle değil ama Erva," dedi. Kalçamdaki eli sırtıma çıktı. Geceliğimin üzerinden beni rahatlatmak ister gibi elini orada dolaştırdı mütemadiyen.

"Onunla aranızda daha bir şey yokken, tanışmamışken," dedim bakışlarımı yüzüne çevirdim sadece bir anlığına. Yüzü sıkıntılıydı. Bu konuyu bir an önce kapatmak istiyordu. "Buluşacaktık biz bir kafede. Diğerleri de olacaktı. Ben o gün sana aşkımı itiraf etmeye hazırlanıyordum. Ceylin'de gelmişti benimle. Ama sen o görüşmede Ceylin'e tutuldun. Tüm ilginin ona kaydığını hissettim ben o gün. Yine de olmaz, olmamıştır diye düşünmeye çalıştım. Ertesi gün sana yazdım." Başını salladı, yüzüne bakmamama rağmen fark ettim. *"Gülru'nun bebeğine hediye almaya gideceğim, sen de almayı düşündüğünü söylemiştin, benimle gelmek ister misin"* diye. Benim amacım aslında seni görmektir ama sen işim var dedin bana. Ben yine sana açılmayı düşünüyordum o gün. İlkinde olamamıştı ama bu defa olacak diyordum," dedim tekrar bakışlarımı onunkilerle buluştururken. Bu dediğimi bilmiyordu işte. Bu yüzden yüzünde hayal kırıklığı oluşmuştu. Çünkü o gün bana Ceylin ile buluşacağını söylemişti. Gelemeyişinin nedeni buydu.

"Şaşırmıştım tabii ben," dedim buruk bir gülümsemeyle. "Çünkü siz ilk defa benim olmadığım bir yerde benden bağımsız, baş başa görüşecektiniz. Asla tahmin edememişim o ana kadar olabileceğinizi. Ondan hoşlanabileceğini."

"Erva," diyerek susturmaya çalıştı beni ama devam ettim. "Yine de olmaz öyle şey diyordum kendi kendime. İkisi olmaz çünkü Doru'yu ben seviyorum, çok seviyorum ve elbet anlayacak onu benim sevdiğimi."

"Nefret edeyim mi istiyorsun kendimden? Seni göremedim diye bin kere pişman olmama rağmen bir o kadar daha pişman olayım mı istiyorsun Erva?" diyerek böldü beni. Kollarımı tuttu ve yüzümü yüzüne çevirmeye zorladı. "Kızım sana aşk yoktu aramızda diyorum. Ben babam için onunla

olmayı seçtim. O da amacı için. Hepsi bu. Hayvan herifin tekiyim ki sen varken onu gördüm."

"Güzeldi çünkü," dedim çenemi haklı olduğumu bilircesine yüzüne doğrultarak. "O varken niye beni göresin?"

"Bak ya," dedi ve sıkıntıyla soluklandı. "Senin reglin falan mı yakın?" diye sordu bir anda. "Yoksa hiç normal değil şu halin?"

Anında kızardım. Kucağında kıpırdanıp incek oldum elleri kalçamdan tutup beni kendine yaklaştırdı.

"Zor bir gündü Erva'm," dedi kendine sıcacık bir tonlama seçerek. Sesi kadar ifadesi de öyleydi. "Anlıyorum, aramızda konuşulmamış bir şey kalmasın istiyorsun. İçini dökmek istiyorsun. Belki o zamandan kızgınlığında var bana. Hakkın da. İçini de bir bana dök zaten. Ben gece gündüz demeden dinlerim seni. Ama şunları konuşmanın hiçbir yararı yok bize. Tüm gün deli gibi özlemişim seni, burnumda tütmüşsün. Yapma yavrum. Sana her şeyi çözeceğim derken onun serbest oluşunu da takma kafana."

Derin bir nefes çekip kollarımı boynuna doladım. Boynuna öpücükler bıraktım. "Üzgünüm. Çok haklısın. Açmamam gerekirdi eskileri," diye mırıldandım.

Güldü. Eli saçlarımı okşadı. "Tatlı falan alayım ister misin sana?" diye sordu, dudaklarım boynunda duraksadı. Regli konusuna dokunduruyordu yine hain.

Ondan uzaklaşıp sakallı çenesini kavradım elimle. Bunu yapmayı da çok seviyordum ama konumuz başkaydı şimdi. "Beni utandırmaya mı çalışıyorsun?" diye sordum kaşımın biri kalkarken. "Reglim yakın evet, ama tatlı falan almana gerek yok. Öyle adetlerim yok çünkü."

"İyi," dedi sırtarak. "Bunu öğrendiğim iyi oldu. Başka taktikler buluruz biz de."

"Ne taktiği?"

"Sevgi falan istersin sen şimdi o dönemlerde."

"Doru ya," dedim elimin altındaki çenesini sıkarak. "Hem sen bu kadar şeyi nereden..."

"Bizim de kardeşimiz var herhalde. Bırak da bilelim," dedi gözlerini devirerek. Başını tekrar koltuğun arka kenarlığına yasladı. "Şu Andie'yi mi izlese?" diye sordu. Gözleriyle televizyonu işaret ediyordu ve gülmek için dudaklarını birbirine bastırıyordu.

*

Salatayı değil ama böreği neredeyse bitirmişti Doru. Aslında birlikte bitirmiştik. Şu an Doru ile izlediğimiz ilk filmin sonuna gelmek üzereydik. Koltukta uzanmış halde ben onu elimde kalan son börekle beslerken, o karnımda duran elini yukarıya ve aşağıya hareket ettiriyordu. Geceliğimin üstü göğsümün altına kadar toplanmıştı. Muhtemelen bunu bilinçsiz yapıyordu ama eli çıplak tenimde hareketlendikçe ürperiyordum.

Yarım ısırık aldığı böreği dudaklarıma yaklaştırdım. Gözlerimi televizyona çevirdim. Kalan parçayı tek seferde ağzıma atıp çiğnerken boynumun yanına gömdü dudaklarını ve gürültülü bir şekilde öptü. "Uygun gelmedi mi hala senin?" diye sordu. Film henüz bitmemişti. En az on dakikası vardı. Filmi defalarca izlememe rağmen devamını görmeyi merakla bekliyordum. Evet, hafiften uykuym gelmişti çünkü dünden uykusuzdum.

Uykusuzluk sebebim aklıma gelince ve karnımdaki elinin hareketleriyle birleşince kalbim hızlandı. Aklıma bir şey düştü o an. "Doru," dedim başımı onun koluna yaslayarak. "Ben ertesi gün hapi almadım."

Bakışları televizyondan direkt gözlerime çevrildi. "Yoktu çünkü. Malum hiç ihtiyacım olmadı. Ama araştırdım. İlk seferde çok düşük bir ihtimalmiş." Bunu sormak aslında zordu benim için ama mecburdum sormaya. "Hımm," dedi beni ilgiyle dinlediğini belli edercesine. "Hamile kalmak yani. 48 saat içinde alabiliyormuşum ama. Şimdi beni yalnız bir yere göndermiyorlar biliyorsun. Fırat abilerle de eczaneye gidemezdim." Güldü. "Yarın sen alır mısın?"

"Gerek yok," dedi bir anda, şaşırdım. Ağzından çok rahat dökülmüştü sözler. Ne yani o da mı düşünmüştü bunun üzerine?

Ne düşündüğümü anlamış gibi, "Ben belki böyle bir hapın varlığını bilmiyorsundur diye düşündüm. Sana söylememem hamile kalmanı istediğimden değildi," dedi. Kaşımı kaldırdım. Öyle yapınca, eli yüzümün yanını sevdi. "Elbette, istiyorum seni hamile görmeyi. İçinde benden olanı taşımanı. Ama evli değilken de böyle olmasını istemiyorum. Bu sana hakaret olur çünkü. Bununla baş etmek evlenecek olsak da zor. O yüzden aldım ben," dedi. "Ceketimin cebinde. Vestiyere astım." Yanağını öptü. Yüzümü eliyle çevirip dudaklarıma taşıdı öpücüğünü. "Evlendiğimizde o hapları almanı yasaklasam sorun olmaz herhalde. Şurama," dedi elini göğsünün üzerine koydu. "Güvercinlik kurman gerek. Sana benzeyen bir sürü güvercinle doldur orayı koynumun güvercini."

Ondan olan bebeğimin hayali düştü gözlerimin önüne. Öpüşleri derinleşirken beni çekip altına aldı koltukta. Kolu hala başımın altındaydı. Eli dakikalardır oynadığı karnımdan yukarı taşınıp tişörtümün altına girmişti ve göğsümü avuçlamıştı. Dudakları dudaklarımı içine alıp ezerken işittiğim inilti ona aitti. Bacaklarımı aralayıp onu ihtiyaç duyduğum yerde hissettim. Onun muhtaçlığı çoktan belirginleşmişti. Bana bu kadar hazır ve dolu olması kalbime takla attırıyordu. Alışabilir miydim buna? Hayır, sanırım ben onun kollarının arasında olduğum her an heyecandan deli kalp çarpıntılara sürüklenecektim.

Filmin bittiğini haber veren jenerik müziği çalmaya başladığında kolları arasına almıştı beni ve odama götürüyordu.

"Sen beni lezzetli böreklerinle doyurdun, şimdi sıra bende," dediğinde kolları arasında ürperdim.

Sonra saatlerdir çiseleyen yağmur hızlanmaya başladı. Biz yine bir yağmur eşliğinde birbirimizin olduk.

Onun kolları arasında uyuya kaldığımda yine sabaha karşıydı. Uyandığımda ise hava aymıştı ve Kahve kapıyı zorluyordu. Sesine kalkmışım.

Ertesi gün hapını da o ara içmiştim.

Tekrar yatağa dönmek niyetinde olmadığım için de kahvaltı hazırlamaya girişmişim. O sırada Kahve'de az yanımda oyalanmış, sonra da salon tarafına geçmişti.

Üzerimde Doru'nun gömleği vardı. Onun kıyafetlerinin üzerimde olmasını seviyordum, çünkü onun gibi kokuyordu. Hiç onsuz kalmıyordum böylelikle.

Her şey masada yerini alırken, çay ocakta demleniyordu. Kendim için hazırladığım filtre kahve de çoktan bardakta yerini almıştı.

Doru'yu uyandırmaya gidiyordum ki tam, telefonum çaldı.

Salonda olduğu için telefonum, koşarak çıktım mutfaktan. Telefonumu koltukta, polar battaniyenin altında arana arana zor buldum. Neyse ki kapanmadan açabildim. Zerrin annem arıyordu.

"Günaydın, Zerrin anne," dememle heyecanlı sesiyle girdi söze. "Bugün çıkıp buraya geliyorsunuz. Anneni de çağırdım cancağızım."

"Hayırdır," dedim gülerek. "İyi bir şey olmuş belli ki. Allah neşeni eksik etmesin Zerrin anne."

"Oldu ya," dedi Zerrin anne hissettiğimi doğru çıkarırcasına iyice neşelenen sesiyle. "Dağhan'ımdan iyi haberler var. Lokma dökeceğim

bugün. Kolu komşuya haber verdim. Sizsiz olmaz. Anneni de çağırdım. Çıkıp gelin hemen. Burada konuşuruz."

"Ee, Gümüş'e haber verdin mi?" diye sordum neredeyse otuz iki diş sırtır halde. Aldığım haber çok mutlu etmişti beni. Detaylarını duymadan bu haldeydim. Günlerdir üzüntüden harap olan arkadaşımın da mutlu olmasını istiyordum bir an önce.

"Haber verdim ben ona. Gözde kızım ondan önce çıktı geldi. Yardım etmeye başladı bile. Hadi kapıyorum ben. İş var yığınla."

"Gözde mi?" dedim bir duralayarak. "Gözde! Hangi Gözde bu?"

"Nalan'ın kızı işte kızım. Kim olacak başka."

Ben Yaren ile zor baş ederken bir de Gözde çıkmıştı başımıza iyi mi? Doru'yu hayatta götürmezdim ben dört gözlüler yuvasına. Hepsinin gözü vardı nişanlımda. Gerçi Gözde ile daha tanışmamıştım ama öncesi duyduklarımdan bir gıcık olmuştum.

"Doru'nun işi vardır belki anne. Gelemez falan. Bir sorayım da önce ben," dedim hemen kıvırmaya çalışarak. "Ben gelirim ama."

"İyi bakın siz duruma göre o zaman," dedi Zerrin anne. "Kapatıyorum, haydi. Ama sen mutlaka gel oldu mu?"

"Oldu oldu," dedim ve gözlerim karşımdaki kapının kirişine yaslanmış beni dinleyen sevgilime kaydı. Yeni fark ediyordum varlığını. Telefonu kapadım.

Yüzü uykuluydu ve esniyordu ama emindim ki telefon konuşmasını da duymuştu. Altında sadece pantolonu vardı.

"Ben nereye gelemiyormuşum bakayım?" diye sordu göz kırparak. Kollarını göğsünde birleştirip iyice yaslandı ahşap kenarlığa.

"Annenlere," dedim. Telefonu sehpaye bırakıp, saçlarımı geriye attım ve kapıya doğru yürüdüm. Yanından geçip gidecekken kolumdan tuttu ve durdurdu beni. "Bak bakayım bana," dedi gülerek. "Sen bilmediğim hangi sebepten kızdın yine bana?"

"Gelmiyorsun Doru," dedim birden. "Gözde, Yaren, Ceylin... Ben uğraşamıyorum artık bu kadarıyla. Özlem, Sevim, Jale... Daha kim bilir-"

Elini ağzıma kapatıp bir kahkaha patlattı. "Sevim... Jale kim ya?" dedi gülmeye devam ederek. "Özlem diye birini de tanımıyorum ayrıca."

"Öbürlerini tanıyorsun yani," dedim elini ağzımdan çekerken. "Gözde'yi falan da," dedim omzumu silkip ondan uzaklaşmaya çalışarak.

"Koynumum," dedi ve beni bel boşluğumdan yakalayıp göğsüne çekti. "Güvercini." Yüzünü boynuma gömdü. Dudaklarını oraya bastırıp sertçe

öperken, "Benim senden başka tanıdığım da bildiğim de yok. Senden başkası haram bana," diye fısıldadı o büyülü sesiyle.

Bölüm Bitti...

*Bölüm Sayaçları ve Medyaları için Instagram: **piyamor_***

Yıldızlara basmayı ve yorum yapmayı unutmayın olur mu :)

Ne kadar çok beğeni ve yorum o kadar hızla gelen bir bölüm...

Sevgilerle Piyamor...

37. Bölüm - CAM DUVARLAR

Merhabalar,

Biz geldik :)

Bölüm Şarkısı: Mustafa Tuna- Rüzgar

Mabel Matiz - Değilsin

Yıldızları yakmayı yorum yapmayı ve takip etmeyi unutmadıysak başlayalım mı?

Keyifle okuyun...

14. BÖLÜM

CAM DUVARLAR

*

Güneş tepedeydi evden çıktığımda. Elimde kırmızı, sulu bir elma ile dikiliyordum bahçenin orta yerinde. Birkaç dakikadır yerimde öylece durduğumdan, bluzumdan açıkta kalan tenim, yüzüm ısınmaya başlamıştı. Birkaç gündür durmaksızın yağmur yağınca, şu durum içimi huzurla doldurmaya yetiyordu.

Huzursuz düşüncelerime rağmen...

İşten izin alabilirim diye düşünmüştüm ama tahmin ettiğim gibi olmamıştı. Bugün Genel Müdür Salih Karca, genel merkezden bizim şubeye ziyarete gelecekmiş. Öğlen saatlerinde iş yerinde bulunmam şartmış. Tasarım Proje Müdürü Cüneyt Bey'den yalnızca iki saat izin alabilmıştım. Yıllık izinden yeni dönmüş olmam -uzatmaları oynayarak- ve peşi sıra izin istiyor olmam hoşuna gitmemişti elbette. İki söylenmiş, iki homurdanmış, sonunda da "*Lanet olsun,*" dercesine kabul etmişti isteğimi. Nemrut adamın tekiydi. Konuşurken yüzünün aldığı şekli az çok gözümün önüne getirebiliyordum. Hep asık surat dolaştığından ortalarda, kesin yine çatılmıştı biçimsiz kaçları.

İzin istemek için yanlış zaman olduğunun bende farkındaydım, lakin Zerrin annemin yanında olmam şarttı. Dağhan babam ile ilgili olan gelişmeleri merak da ediyordum. İnsanlar birbirlerinin yanında bir tek kötü günlerinde mi olurdu sanki? Nedenlerimi sıralasam, *"İş disiplinsizliği bu. Aileni işinden ayrı tutamazsan ideallerine ulaşamazsın,"* falan diye bir sürü şey zırvalar dururdu. Beni düşündüğünden falan değil de öyle göstermeye çalışarak konuşurdu. Bizde biliyorduk bir şeyleri başarmak için emek verilmesi, fedakarlıklar yapılması gerektiğini. Ama aile bambaşka bir mevzuyla bana göre. İşimi sevmeme rağmen ailemden bunun için bile ödün veremezdim. Tamamen işine odaklı birine dönüşmek hayallerimde yoktu bir kere benim.

Hiç evlenmemiş, hatta aşık bile olmamış, aile nedir bilmeyen Cüneyt Bey'in bunu anlamasını beklemiyordum.

Elmamdan koca bir ısırik alıp ağzımda çevirirken başımı Yargıcıların evinin kapısına çevirdim.

Fırat abiler Mahirlerdeydi. Bir işleri mi ne vardı, tam bilmiyorum. Onlar gelmeden gidemeyeceğimden, kısıtlı zamanım için acele de edemiyordum. Doru'nun işten izin alamadığımdan henüz haberi yoktu. O kahvaltıdan sonra giyinmek için evine geçmişti ben de hazırlanıp kendimi kapıya atmıştım. Dolayısı ile Cüneyt Bey'in sert bir dille, *"Yalnızca iki saat Erva! Onu da vermezdim de neyse. Bu son olsun,"* dediğini işitmemişti.

Oflayarak, yüzümü güneşe döndüm tekrar, yağmurun yıkadığı temiz havayı içime çektim. Anında gevşeyiverdi vücudum. Aşıktım bu kokuya. Bir kitap kokusu bir toprağın nemli kokusu içimi bayram şenliğine çeviriyordu anında. Ee, mutluydum da tabii. Ekstra mutlu olmak için yağmur ertesi, havada asılı kalan kokuya pek de ihtiyacım yoktu aslında.

Elmamdan bir ısırik daha alıp Doru'nun evinden tarafa çevirdim bakışlarımı. O sonrasında gelecekti annesine. Vazgeçirmek için başta istekli olsam da sonrasında uğraşmamıştım. Adamı iki kız için, sırf kıskançlığımdan annesini görmekten mahrum bırakamazdım.

Kıskanmaksa hala kıskanıyordum -hem de deliler gibi, içim içimi yiyecek kadar- ama... ileriye taşımamak için kendimi frenlemeye çalışıyordum. Ben de orada olabilsem sorun olmazdı. Dizin dibinde otururdum. Onun gözleri benden başkasını görmezdi ki zaten. Lakin insan kendine söz dinletemiyordu. Şimdi onun bensiz orada olacağı düşüncesi canımı sıkıyordu.

Patika yol tarafından yaklaşan ağır bir arabanın sesini işittim. Çıkan gürültülü ses bir kamyonu ait gibiydi.

Olduğum yerden göremediğimden, ne ola ki diye düşünürken, Doru'nun verandasının basamakları gıcırdadı. Başım tekrar oraya çevrilirken elmamdan küçük bir ısırık daha aldım.

Hava bahar havası olduğundan üzerinde siyah, yarım kollu bir tişört vardı. Sabah beni sarıp sarmalayan iri kollarına tam oturmuştu o tişört. Kot pantolonunu da siyaha yakın, daha koyu renk bir pantolonla değiştirmişti. Bacaklarını neredeyse tam saran pantolonunda dolaştırırken gözlerimi, yüzük olan elimi yüzüme doğru salladım serinlemek maksadıyla. Hava sıcaktı ama bunun sebebi başkaydı.

Bahçeyi hızla adımlayıp bana doğru yaklaşmaya başladı. Üzerimde mavi renkli bir tişört ve beyaz bir pantolon vardı. Tişörtüm kolsuzdu ve gözleri anında çıplak omuzlarımla, gerdanım arasında dolaşmaya başlamıştı. Böyle giyinmemden hoşlanmadığını biliyordum ama insan bir anda dolabını değiştiremiyordu ki. Hem üzerimdeki açık falan da değildi bana göre.

Gözlerimi daldığı yerden ayırıp tekrar ona çevirdim. Yeni duş almıştı ve saçları hala biraz ıslaktı. Ön tutamlarını her zaman olduğu gibi geriye doğru yatıramamıştı. Asi, söz dinlemez birkaç tutam şaşacaklarına düşüyordu. Şu görüntüsü kalbimi yerinden hoplatmaya yetiyordu işte.

Her şeyiyle bana ait olan bu adam, her karşılaşmamızda beni yeniden kendine aşık edebiliyordu.

İçimi çektim. Şampuanının kokusu bana varmasına az bir mesafe kalmışken burnuma ulaştı. Çaktırmadan derin derin nefeslenirken, yüzümde bundan sebep bir tebessümle, "Günaydın," dedim neşeli bir tonlama seçerek kendime. Aslında bugün günaydınlaşmıştık. Hem de iki kez.

Serseri bir gülüş vuku bulurken yüzünde, "Günaydın yavrum," dedi ve beni kollarının arasına aldı. Başımın üzerinden saçlarımı öperken, "Kamyon gelmiş. Bugün beklemiyordum aslında. Erken oldu," diye mırıldandı. Sonra iç çekip eğildi ve ıslak saçları çenemin altına temas ediverdi. Yüzü boynuma gömülürken dudakları tenimin üzerine aklıkla kapandı. Bu hareketiyle kendimi kollarında geriye atmak durumunda kalmıştım, ona daha fazla yer tanımak ister gibi.

Dudakları omuzlarıma taşındı. Öptü dudağının değdiği her yeri. "Yağmur yağacakmış akşama. Böyle çıkmasan mı?" O yüzden mi çenemi, gerdanımı, boynumu ıslatıyordu saçlarıyla? Düşünceme gülecek oldum ama tuttum kendimi. Ön gösterim gibi bir şey miydi bu?

"Hımm..." diye mırıldandım kapalı dudaklarımın altından. Ben öpücüklerinin etkisiyle bir anlığına kendimden geçerken, "Kamyon diyorduk," dedim konuyu değiştirmesine izin vermeyerek.

Başını gömdüğü yerden kaldırıp, beni kendine tekrar yasladı.

"İki evin arasındaki boşluğu kaldırıyorum," dedi daha açıklayıcı olsun diye. Şaşırdım. Doğru anladığımdan da emin değildim. "Hangi boşluk bu?" Kamyon o yüzden mi buradaydı? Kaşlarımı kaldırdım. "Neler oluyor Allah aşkına?"

"Mutfak tarafındaki boşluk işte," dedi gayet sıradan bir şeyden bahseder gibi. Adam evlerin arasındaki boşluğu kaldırmaktan söz ediyordu, ama sanki salondaki koltuğu yatak odasına taşıyacakmışçasına normal konuşuyordu. Bir ben mi garipsiyordum durumu?

"Ne diye?" diye sordum, ama o gözlerine giren saçlarını başını iki yana sallayarak uzaklaştırdı. Öyle yapınca saçlarının ucuna tutunmakta olan su damlaları yüzüme ve gerdanıma sıçradı. Burnumun üzerine asıldı birkaçı. İster istemez yüzümü buruşturdum. Rahatsız olduğumdan değildi, tamamen refleksti hareketim.

Eli hareketini takiben saçlarının arasına girip önüne düşen gür tutamları geriye doğru taradı. Fakat nafileydi. Hepsi tekrar önüne düşmüştü.

"Pardon," dedi gülerek. Eğildi usulca, dudaklarını gerdanıma sürttü önce orayı kurulamak ister gibi. Öpmüyordu ama şu yaptığı öpmekten beter ediyordu adamı. Hemen sonra yanağıma değdi dudakları... Nefes çekip, "Doru," dedim elimle omzunu iterek. "Bahçedeyiz." Normalde ulu orta, insan içinde böylesine yakın olmaya kendi de karşıydı. En fazla yakınında tutar beni, sarılırdı falan, ama bugün başka davranıyordu.

"Telafi ediyorum," dedi dudaklarımın kenarına taşıdığı dudaklarıyla. "İslattım seni. Kurulamakta bana düşer." Nedense aynı şeyden bahsediyormuşuz gibi hissettirmede sözleri. Öptü küçük, belli belirsiz hareketlerle. Bana öpmeye, sevmeye, yakın olmaya yer arıyormuş gibi gelse de şu davranışı, dudaklarımı birbirine bastırıp belli etmemeye çalıştım. O öyle yapınca şimdi yakından aldığım kokusunu içime çektim usul usul. Sevdiğim kokuları sıralarken hata etmişim ben aslında. Benim içimi en bir önce onun kokusu huzurla dolduruyordu. Aklımı alıyordu.

"Sen şimdi," dedim boynuma gömülü başını yüzüme kaldırarak. "Gelemeyecek misin benimle?"

"İşlerim var yavrum. Ustalar fazla beklemez. Yanlarında olmam gerek. Belki sonrasında da gelemem." Çenemi öperken sıkıntıyla soluk verdim ve

verdiğim nefes yüzüne döküldü.

Ciddiydi... Evin arasını gerçekten kaldırıyordu! Neden şaka olduğunu düşünmüşsem...

Kafamın karıştığını fark etmiş gibi sırtarak ellerini omuzlarımda dolaştırdı usul usul. "Malum," diye mırıldandı. "Güvenlik sorunumuz var." Anlayayım diye tane tane konuşuyordu. "Mutfak tarafındaki o kapılar bir gün benim yüreğime indirecek. Açık bırakmaya bayılıyorsun."

Artık kitli tutmaya özen gösteriyordum ve bunu o da biliyordu.

Kamyon motorunun sesi tıslayarak kesildiğinde başımı o tarafa çevirdim. Görebildiğimden falan değildi bakışım. Anlamaya çalışıyordum. Çenemi tutup çehremi yüzüne çevirdi. Parmakları çenemi okşarken, "Aklımdaydı zaten," dedi baş parmağı çenemi severken. "Bahçıvanın oradan evine rahatça girip çıktığını öğrenince-" Gözlerim büyüdü. Ve hemen sonra, "Evime mi girmiş?" diye sordum endişeyle. Tüylerim anında diken diken olmuştu. Birinin benden habersiz evime girip çıkmış olması düşüncesi... Belki içinde bulunduğumuz durumda bunu garipsememem gerekirdi ama elimde değildi. "Ne zaman?"

"Ceylin'in de o malum gün evime oradan girdiğini zaten tahmin ediyorduk. Çünkü sen evdeyken benim sürekli açık bıraktığım dış kapıyı kilitlediğini söylemiştin. Ama korkma sen," dedi son sözleriyle beni yatıştırmaya çalışır bir tınıyla. Eli daha çok sevdi çenemi, yüzümün yanını.

"Doru bu kız manyak!" dedim, kaşlarımın arası çatıldı. Yeni bir şey değildi bu elbette ama öğrendiğim her yeni bilgide kafayı yiyecek gibi oluyordum ben. Kollarının arasına salıverdim kendimi.

O kollarıyla daha sıkı sararken beni, dudaklarım aralandı. "Sen nereden," dedim sanki mümkünmüş gibi gözerim daha da irileşirken. "Nasıl öğrendin? Kaç kere girmiş evime? Doru belki de ben evdeyken de..."

"Şşşt," dedi eli saçlarımı okşarken. İfadesi benim aksime rahattı, garipsemeden edemedim. "Bahçıvanı konuşturmuşlar Erva. Ceylin'in yardakçısı olduğunu ötmüş. Bu çıkmadan önce olabilse güzel olacaktı, ama bu bizim için çok iyi bir şey," dediğinde aldığı haberden dolayı bu kadar rahat olduğunu anlamış bulunmaktaydım.

"Şimdi," dedim başımı yana yatırarak. Doğru anlayıp anlamadığımı teyit etmeye ihtiyacım vardı. "Bahçıvan konuştu ya. Mektubu onun bıraktırttığı da ortaya çıktı ya." Her bir sözünden sonra dikkatle dinlediğini belli eder gibi başını salladı. "Beni tehdit ettiği anlaşılmış oldu değil mi? Yani hayatımı tehdit ettiği anlaşıldı."

"Evet," dedi oldukça net bir şekilde. "Sonunda açık verdi Erva. Gerisi çorap söküğü gibi gelecek. Bu bile onu tekrar içeriye tıkmaya yetecek bir şeyken, çok sürmez ondan ömür boyu kurtulmamızı garantileyecek şeyler de bulacağız. Söz verdim ben sana bir kere. Sözümü tutacağım, göreceksin."

Sözünü tutamayacağından yana en küçük kuşku olmamıştı zaten benim. Yalnızca Ceylin'in bu kadar kolay, anlattığı kadar kolay pes etmeyeceğini hissedebiliyordum. Eminim Doru'da bunun farkındaydı. Evet, bahçıvan olayı onun açısından -yıllarca planladığı zekice ve hain plan açısından- komik denebilecek bir açık bırakıyordu bize. Kendini ele vermişti böylelikle. Sonuç bizim açımızdan iyiydi ama insan bu kadar kolay olmasına da anlam veremiyordu.

Bu kız yıllardır bu oyunu oynuyordu ve en küçük ip ucu bile bırakmamıştı aleyhinde delil olarak kullanabileceğimiz. Şimdi bir bahçıvan yakalanıyordu -ki o lojmandaki eli kolu idi Doru'nun dediğine göre- Ceylin'in beni tehdit ettiği, hayatımı riske ettiği ortaya çıkıyordu. Ceylin buna rağmen pes etmezdi, bunu çok iyi biliyordum işte.

Mahmut Sarnıç'ın bana yazdığı mektubun altına iliştiirdiği tehditkâr mesaj boşuna değildi.

Düşüncelerim böyle olmasına rağmen, bu sabah aldığı haberle neşesi üzerinde olan sevgilime bunu kötü yansıtmak istemedim. Tebessüm ettim duyduklarımın rahatlamış gibi.

Derin bir nefes alıp bıraktım. Ellerimi belinin iki yanına yerleştirdim. "Şimdi," dedim gözlerimi, evlerimizin arasındaki o boşluğa doğru devirerek. "Orayı nasıl kapatmayı düşünüyorsun?"

Hala bile yapacağı şu şey mantıklı gelmiyordu bana.

"Aslında," dedi Doru. "Bunu yapmak istemem sadece güvenlik amaçlı değil." Kaşımın birini kaldırdım ve belinde olan elimin birini omzuna çıkarıp aşağıya doğru kolunu okşadım. "Lojman sorumlularından izin almam gerekti bunu yapmak için. Biz buradan taşınana kadar ortak kararımızdır ve yeni ev sahiplerine bir gün devredecek olursak tekrar düzenlemesini yapacağım dedim. Öyle kabul ettiler."

Taşınmak mı? Ben lojmandan bir gün taşınacağımı hayal dahi edemiyordum. Burayı gerçek anlamda çok seviyordum. Evet, Doru ile güzel anılarımız dışında kötü anılarımızı da burada yaşamıştık. Ama burası ikimizin de evi olmuştu.

Bir kere onun kardeşlerim dediği insanlarla yakın olmak için buraya taşındığını biliyordum. Ee, ben de artık onların bir parçasıydım. Uzak olabileceğimi hayal dahi edemiyordum. Ender'in sıcak, komik ve şakacı yanlarına yakından şahit olmadan gün nasıl geçerdi, bilmiyorum. Gülru'nun kocasına yaptığı sarmalara yardım etmem gerekirdi bir kere benim. Yan evden seslenince hemen yanına koşmam gerekirdi. Ya da hep beraber aşağıdaki bahçede toplanıp barbekü yaptığımız anları özlemez miydin?

Doru taşınma durumunu belki ağzından öylesine döktü ama ben kısacık zamanda olmazları düşündüm. Yüzüm duygusallıkla kaplanmış olacak ki, eli yanağımın yanını sevdi usulca. "Taşınırsak yani," dedi ne düşündüğümü bilir gibi. "Elbette bende burada yaşamayı çok istiyorum. Henüz babanla konuşamadım ama düğünümüz yakın, biliyorsun," diye ekledi, güldüm. Dudak kıvrımlarım yükseldi. Yükseldi. "Biliyorum," dedim onaylar gibi başımı sallayarak.

"Şimdilik elimizdekini değerlendiresek fena mı olur? Sorun olursa diye dedim ben. Eğer buradan çıkmamız gerekirse..."

Onunla kuracağımız yeni ev bizim yuvamız olacaktı. Ben orayı da sahiplenecektim, lojmana gelip gitmenin yine bir yolunu bulacaktım. Bizimkilerle ayrı düşmemiz zaten mümkün olmayacaktı. Yakında olmak gibi olmasa da o zaman, yine de biz bir yolunu bulacaktık.

İçimi çektim ve yine gözlerimi evlerimizin arasındaki o boşluğa çevirdim. "Peki nasıl olacak?" diye sordum.

"Aynı kulüben gibi," dedi Doru hevesle atılarak. Cevabı zaten bunu soracağımı bilir gibi hazırdı. "İçeriye çok göstermeyen cam duvarlar olsa, orayı başka bir veranda gibi kullansak, evleri de böylelikle birbirine bağlasak güzel olur diye düşündüm."

Anlattığı anında zihnimde canlandı. Dudağımın kenarını ısırđım. "İki ayrı mutfak, iki ayrı yatak odası, iki ayrı salon," dedim her birini gözlerinin içine baka baka imalı bir sırıtışla dile getirdim.

Gölerek başını eğdi, "Biz biriz ama," dedi. "Sen kendi mutfağında kahve yap bize, ben de çay. Sonra ortada buluşuruz işte." Dayanamadım bir kakhaha attım. Hayali bile güzeldi. Biz gerçekten onunla çay ve kahve gibiydik. Ama birbirimize daha önce aynı demlikten geçmiş kadar uyuyorduk. Aynı yerde pişebiliyorduk yani. Aynı anda ısınıyorduk, yeri geliyor aynı bardağa bile dökölüyorduk. Çay ve kahveydik ama birimizin bir sorunu olunca diğerine iyi gelebiliyorduk. Sıcacık, içini ısıtan bir yudum kadar dokunuyorduk diğerine.

Parmak ucumda yükselip çenesinin altına bir öpücük bıraktım. Geri çekilmek için tekrar parmak ucuma iniyordum ki, bu defa o tuttu beni. Dudaklarıma kapanırken dudakları, sızlanmaya benzer, aç anlamsız bir mırıltı döküldü ağzından. "Akşama seni annemlerden alırım. Sonra da cam verandada bir kahve içeriz seninle."

"Ya da çay," dedim gülerek. Ama hemen sonra yüzüm düştü. Zerrin annemlerde kısa süreliğine kalabileceğim gelmişti aklıma. Akşama muhtemelen orada olamayacaktım.

"Doru," dedim yüzümdeki düşüklük sesime de yansırken. Onun kolları arasından sıyrılıp biraz uzaklaştım. "Ben işten izin alamadım. Yalnızca iki saat geç gidebileceğim. Akşama belki orada olamam. Direkt lojmana gelirim."

Kaşlarının arası derince çatıldı, "Neden izin alamadın, sorun mu çıkıyorlar?" diye sordu. Dudak büktüm, "Sorun değil de," dedim. "Bu aralar çok fazla izin kullandım. Haklılar."

"Yemişim onların haklılıklarını. Sen bana işe gidip gitmemek istediğini söyle. Hemen halledeyim," diye parladı.

"Nasıl halledeceksin ki," diyerek gözlerimi devirdim. Yapabilse bile böyle bir şeye karışmasını istemezdim. "İşim bu benim. Patronlar ne diyorsa uymam gerekir. Sen boş ver şimdi bunu. İşin bitince mesaj at bana. Ben de ona göre Zerrin annemlere tekrar geçip geçmeyeceğime karar vereyim."

Bir şey diyecek gibi baktı yüzüme önce, ama hemen sonra vazgeçti. "Peki," dedi elini belime atıp beni kendine çekerken. Dudakları boynuma gömüldü. Orada olmayı seviyordu, biliyordum. Bu yüzden eski neşemi tekrar bulmuş halde gülümsedim. O beni boynumdan gürültülü bir şekilde öperken, "Evlerimizi yıkmamaya çalış," diye söylendim.

Daha sert öptü. "Başka türlü yıkma planlarım var," dedi. Nasıl olacağı konusunda bir fikrim vardı, bu yüzden sorma gereği duymadım ama yanaklarım anında kızardı.

Fırat abilerin gelişiyile ayrı yönlerle doğru adımlarken biz, bana el salladı, "Tuzlu kahve," diye bağırdı. "Bir hesaplaşmamız vardı seninle." Olduğum yerde durup ona ters bir bakış attım ama yanaklarım yine zonkluyordu.

*

Zerrin anne bahçeye kurdurttuğu kazanla yağda kaynayan lokmaları Gümüş ile kaplara doldururken, Yasin ve Ender'de onları şerbetleyip kolu komşuya dağıtıyordu.

Nalan teyzeler yardıma çoktan gelmişti. Ben çiftliğe vardığımda onlar zaten evdeydi. Gözde ile de tanışmıştım.

Garip ama tatlı denebilecek bir şivesi vardı. Sanıyorum Karadeniz şivesiydi bu. Fakat yalnızca heyecanlandığında ortaya çıkıyordu.

Kumral, benim boylarımda, yirmili yaşlarının başında, güzel bir kızdı. Tüm bu özellikleri değil ama Zerrin annemin iş yaparken saçları dökülmesin diye ona verdiği yazma kıskanmama neden olmuştu. O yazmalar özeldi bana göre. Herkese verilmemeliydi.

Yaren gariptir ki Gözde ile iyi anlaşmıştı. Lokmaları bahçe masalarında oturan diğer komşulara onlar dağıtıyordu. Yardımlaşıyorlar, işi paylaşıyorlar ve çokça gülüşüyorlardı.

Ben ise arada -bu ikisini izlemediğim anlar dışında- Narin annenin yeni başladığı örgüde gözlerimi dolaştırıyordum. "Bir ters bir düz," dedi Narin anneanne. Bahçeye, çimlerin üzerine attığımız kilimde yan yana oturuyorduk. Tüm sandalyeler misafirler tarafından dolunca bize burası kalmıştı. İyi de olmuştu. Böylelikle güneşin tadını daha fazla çıkarabiliyordum. "Bunu yapamayacak ne var? Yaren bebek patikleri, hırkaları bile yapıyor." Ben istemiştim ondan bana da öğretmesini. Allah var kabul etmişti dileğimi ama laf etmeden de duramıyordu.

"Hiç gösteren olmadı ki şimdiye kadar anneanne, ne yapayım bende öğrenemedim," dedim tebessüm etmeye çalışarak. "Allahtan sen varsın. Çok da marifetlisin. Belki ben de sayende öğrenirim," dedim tatlı tatlı. Ben aslında Narin anneanneyi çok seviyordum ama o nedense bana aynı yaklaşamıyormuş gibi geliyordu. Nasıl sevmezdim ki hem. O benim Doru'mu geçmişinde koruyan, kollayan kadındı. Ona ilk annelik edendi. Bu yüzden bende onu anne gibi görüyordum.

"Anneanne," dedim, yüzünü örgüsünden kaldırıp bana çevirdi. "Doru'ya bende atkı örmek istiyorum. Biliyorum, sen yapamazsın diyeceksin ama..." Kaşlarını kaldırdı şaşkınlıkla, "Öyle mi diyeceğim?" diye sordu. Buruk bir tebessümle başımı salladım. "Annesinin sen onun. Hakkın tabii evleneceği kızı seçmek, onaylamak... Eğer azıcık da olsa öğretirsen bana. Emeğini boşa çıkarmam," dedim.

Başını salladı şaşkınlığı artarken. Gözleri yüzümde dolandı durdu. "Seviyor musun onu?" diye sordu. Güldüm. Yüzük olan elimi kaldırıp güneş ışığına doğru tuttum. Parmaklarım yüzüğümle oynarken, "Çok," dedim içten, tüm samimiyetimle. "Zerrin annemin Dağhan babamı sevdiği kadar en az."

Yaşlı yüzünde belli belirsiz, hatta varla yok arası bir tebessüm vuku buldu. "Çok sever kızım Dağhan oğlumu," dedi vakur bir sesle.

Beni de böyle kabullensin öyle çok istiyordum ki. Bir gün olur muydu ki?

"İyi kızsın Erva," dedi düşünceli bir sesle. İç çekti ve gözleri bahçenin uzak bir köşesine daldı. "Ailende iyi mutlaka. Ama benim torunum sizin aileye nasıl alışacak bilmiyorum." Korkularını dile getiriyormuş gibi geldi bana. Şişlerde olan elini tuttum. "Benim ailem Doru'yu benden çok sever. Eğer korkun buysa... Babam baba gibidir ona."

Elini çekti. Kaşlarının arası yine çatılırken şişleri elinde döndürüp örmeye devam etti.

"Benim insanlara güvenim pek yok. Çok yaraladılar evladımı. Şu dediğini zaman gösterecek Erva. Bana düşen o doğruyu bulana kadar korumak." Sebepsizce bir soru geldi dilimin ucuna. "*Doğru olan şimdilik senin için Yaren mi büyükanne?*" Lakin sormadım.

"Lalezar ölmüş. Bildiğini biliyorum. Ölümü bile nasıl karıştırdı çocuğumu. O ne kadar inkâr etse de hislidir." Bunu bende biliyordum elbette. Doru'nun beni seviş biçimi bile bunun kanıtıydı. Ama onlar benim onu oradan tanıdığımı pek şahit olamamışlardı.

"Onu çok seviyorsun değil mi büyükanne?" diye sordum. Zaten cevabı bilmeme rağmen belki ağzından geçmişe dair başka şeyler işitirim diye öyle söylemiştim.

Başını salladı. "El kadar geldi elime. Evlat olsa bu kadar sevilirdi. Pek tatlı, pek zekiydi paşam. Bu yüzden," dedi gözleri gözlerimle buluştu. "O mutlu olmadan, onu gerçekten öyle görmeden ölmeye bile niyetim yok benim. Seni seviyor ama bu hep böyle mi olacak göreceğiz," dedi. Gözleri misafirlere hizmet eden Yaren'e doğru çevrildi. "O," dedi işaret ederek. "Çocukluğundan beri vurgun oğluma. Kızma, gönülde koyma buna. Çıkıntılık yapacak kız değildir Yaren. İçinde yaşar her şeyi. Yakın zamanda gideceğiz zaten. Ama bil. Sen olmazsan onu bu dünya da çok sevecek o var bir gözümde."

Benimle bu denli açık konuşması dizlerimin üzerinde duran ellerimi titretti. Kalbime bıçak saplandı sanki. Bakışlarım Yaren'in üzerinde dolaşırken etrafındaki herkese tebessüm ediyordu o. Güzel bir gülüşü vardı. Kırmızı, basmadan, bahar havasının son demlerinin tadını çıkartırcasına küçük çiçeklerden bir elbise vardı üzerinde. Onu Doru ile hayal etmek istemedim ama görüntüleri düştü gözlerimin önüne. Dişlerimi ezmek

istercesine dudaklarıma geçirdim. Ona sarılıyordu Yaren. Öfkeden belirginleşen gözlerimi önüme indirdim. Ellerim parmaklarımın kenarındaki etleri sıyrır gibi yoluyordu. "Doru beni bırakmaz," dedim cılız bir sesle. Sesimin gür çıkamayışı yanında oturduğum kadına saygımdandı. Ama içimde emindim ben. Doru beni asla bırakmazdı.

Zerrin annemin sesi yükseldi bir anda, düşüncelerimi böldü. "Hoca geldi. Dağhan'ıma dua okuyacak kızlar. Başınızı örtüp toplanın, haydi!" diye sesleniyordu.

*

İzmir'in Bornova ilçesinin merkezinden biraz uzağa konumlanmış, iki katlı dikdörtgen, arkaya doğru boylamasına uzanan, tamamı cam duvarlarla kaplı bir binaydı iş yerim. Yellow Brown Plaza deniyordu bu binaya. Bağlı olduğumuz dünyaca ünlü araba markasına çalışan yedi farklı şube vardı Türkiye'de. Her birinin ismi iki ayrı renkten oluşuyordu. İzmir'deki Sarı ve Kahverengiydi. Bunun nedeni; binanın iç ve dış tasarımının bu iki renkten oluşturulmuş olmasından kaynaklıydı. Üst kattaki Ar-Ge, tasarım, grafik, mühendislik, insan kaynakları, satış pazarlama, muhasebe gibi müdürlüklerinin dışında binanın alt katı tamamen üretilen arabaların sergilendiği galeri alanıydı. Ayrıca burada sıfır, son model arabaların satışları da yapılıyordu.

Odama çıkmak için önce alt kattan geçmem gerekiyordu. Bununda bir nedeni vardı elbette. *Ürettiğinizi önce kendiniz görün, deneyin, deneyimleyin öyle başlayın çalışmaya* gibi bir slogandan yola çıkarak üst katın merdivenlerini alt katın tam ortasına yerleştirilmesini istemiş Genel Müdürümüz Salih Karca. İşe gelir gelmez önce galeriye yeni gelen arabaları inceler, alt kattaki personellerle selamlaşır, öyle çıkardım odama.

Cam kapıdan içeriye girdiğimde Fırat ve Sefa abi her zamanki gibi güvenlik kulübesinin yakındaki bekleme alanına geçmişti. Onlar içeriye giremiyordu benimle. Böylesi kendi açımdan da iyiydi. Sürekli birileriyle bir yerlere gitmek zorluyordu artık beni. Kendimi hapsedilmiş gibi hissediyordum. Doru bu durumu varlığıyla yatıştırmaya çalışsa da içimde çözemediğim bir meseleye dönüşüyordu her geçen gün. Şimdi Ceylin'de serbestti ve önlemler daha sıkı alınmaya başlamıştı.

Bizi sürekli takipte olan destek ekibin sayısını ikiye çıkarmıştı babam. Bu zaruri bir şeydi ama beni daha fazla bunaltmaktan da başka bir işe yaramamıştı.

"Günaydınlar Erva Kanım kızım," diye seslendi biri az ilerimden. Salih abiydi bu. Abi diyordum ama neredeyse babamın yaşlarındaydı. Teknik ekiptendi ve Manisalıydı. Kızı yerine koyardı beni. Yellow Brown'da galiba en çok onu severdim.

"Günaydın Salih abi. Nasılsın? Dün yoktun, göremedim seni."

Sıcacık gülümseyerek elindeki kirli bezi mavi işçi tulumunun arka cebine sakladı. Ellerindeki yağ kalıntılarını birbirine sürterek temizlemeye çalışırken, "Benim kız," dedi. Alttan, mahcup bir bakış eşliğinde bakarken yüzüme gülümsemesi daha da genişledi. "Üniversiteyi kazanmıştı biliyorsun. Dün kaydını yaptırdık."

"Çok sevindim," dedim ona aynı şekilde samimi bir gülümsemeyle karşılık vererek. "Efsun'du değil mi adı?" Başını salladı Salih abi.

Efsun'a kitaplarımı göndermiştim ben. Üniversite kitaplarımı. O da benim gibi makine mühendisliğini kazanmıştı. Yüz yüze bir kere gelebilmiş olmamıza rağmen ne kadar zeki olduğunu hemen anlamıştım. Salih abinin çok durumu olmadığından en azından kitaplar maddeden ağırlık yapmasın diye, daha Efsun kaydını yaptırmadan annemdeki kitaplarımı derlemiş, toplamış, kutulamış ve babasıyla ona göndermiştim.

"Kitapların şimdiden uğurlu geldi Erva kızım," dedi mahcup bir sesle. Gözleri parıladı.

Salih abiyi Cüneyt Bey pek sevmezdi. Yaşının getirdiği bir duygusallığı vardı adamın. Ee, çoğunluğu egolu insanların çalıştığı bir iş yerinde olunca bu yanı fazlaca ortaya çıkıyordu. Onu sürekli azarlarken görüyordum Cüneyt Bey'in. Bir gün Allah ne verdiyse dalmama ramak kalmıştı. Beni fazlaca zorluyordu egolu tavırları, üstten bakan halleri. İnsanlıktan nasibini almamıştı bu adam.

Neredeyse gözleri dolacak olduğundan elimi uzatıp elini tuttum. Yüzüme baktı elini çekmek ister gibi. Daha sıkı tuttum. Muhtemelen ellimi kirletmekten çekiniyordu. Makineciydim ben. Araba yağına da kirine, pisliğine de alışıktım.

"İşe yaradıysa ne mutlu Salih abi. Yine bir şeye ihtiyacı olursa söyle. Bu sadece kitap falan olarak değil. Derslerinde zorlanırsa da arasın. Elimden gelen yardımı yaparım."

"Senin şu okul işi ne oldu kızım?" diye sordu Salih abi üzgünce. İşten istifa ettiğimi biliyordu. Artık akademisyenlik yapmıyordum ben.

"Bitti işte Salih abi. İki iş birlikte zor yürüyordu zaten. Biraz dinleneyim, belki tekrar bir yerlerde başlarım," dedim geçiştirir gibi. Aslında hala

üzüldüğüm bir meseleyken bu, belli etmemeye çalışıyordum.

"Sana çok özeniyordum ben. İnşallah olur Erva kızım. Efsun'um da senin izinden giderse benden mutlusu olmaz."

"İnşallah," deyip diğer elimi de eline uzattım, elini avuçlarımla arasına aldım. "Molada mıydın sen?"

Cüneyt Bey ayak üstü konuşuyoruz diye bile laf edebilirdi. Adamın mola vermek gibi bir anlayışı yoktu çünkü. Şu iki dakikacık konuşmayı bile Salih abinin burnundan getirmesini istemezdim.

"Moladaydım. Şu kapıda bir sigara içecektim." deyince başıyla arkamda kalan personel çıkış kapısını işaret ediyordu. Elini bırakıp gülümsedim. "İyi madem, sen molana git, bende odama geçeyim artık," diyerek ayrıldım yanından. "Görüşürüz Salih abi."

"Görüşürüz Erva kızım."

İki ayrı yöne ilerlerken biz, yeni gelen arabaların arasına dolandım hemen. Göz ucuyla şöyle bir bakıp öyle çıkacaktım yukarıya. Aklım aslında Zerrin annemlerde kalmıştı. Dağhan babam bir ay içinde İzmir'e dönüş yapacaktı. Tedavisi beklenen kadar iyi giderse, en iyi ihtimalle öyle olacaktı tabii. Maksimum iki ay gibi bir süre vermişti doktorları.

Kırmızı, Audi A8 model bir arabanın önünde durdum. Yeni getirmişlerdi bunu galeriye. Aksesuarların takılması ve son kontrollerinin yapılması için Yellow Brown'da üretilen arabayı bir hafta önce genel merkeze göndermiştik ve tüm testleri yapılmıştı. 230 farklı noktadan fışkırtılan şiddetli su testinden -sızdırmazlık testi- başarıyla geçmişti. Sürüş simülasyonu ve hız testlerini de sorunsuz tamamladığını yazıyordu kaputuna yapışık olan A4 boyutundaki rapor.

Arabalara aşıktım ve elimin altında duran arabada benimde katkım vardı. Bu inanılmaz tatmin edici duygu resmen içimi kuşatıyordu, sarıp sarmalıyordu. Ben galiba bu dünyaya araba üretmek için gelmiştim. Kendi arabamın da aynı bu A8 gibi kırmızı olmasından sebep ve uzun zamandır kullanamıyor olmaktan o mahkûmiyet hissini tekrar hissettim içimde.

Çok fazla hız yapmasam da arada ayarını kaçırdığım ve o anlarda kendimi özgür hissettiğim olurdu. Araba kullanmak ve nadiren hız yapmak kaçış noktası gibiydi benim için açıkçası. Lakin ben o kaçış noktamı da kaybetmiştim sanırım.

İçimi çektim ve tam arkamı döneceğim sırada, "Bu arabanın yeşili var mı acaba? Yeni üretim istiyorum ama," diyen tanıdık bir kadının sesini işittim.

Başımı çevirmemle, kırmızı arabanın diğer tarafında annemin uzun zamandır pek karşılaşmadığı ama arada adını geçirdiği eski bir arkadaşını gördüm. Yanlış hatırlamıyorsam adı Nevin'di. Kadın henüz beni görmemişti ve elindeki tableten kayıtları kontrol eden Soner'e talebini iletmeye çalışıyordu.

"Yani yeşilin her tonu olabilir. Şu kahve tonlarına yakın olan yağ yeşili olsa ayrı bir memnun olurum tabii."

Yağ yeşili... Güzel tercih diye geçirdim içimden. Bende olsam bu modelde yağ yeşili görmek isterdim. Lakin yoktu. Soner gözlerini kısıp arabanın şubelerdeki kaydını kontrol ederken gayri ihtiyari araya girme ihtiyacı hissettim. Çünkü Nevin teyze, Soner bulamadıkça sabırsızlanmaya başlamıştı. "Yağ yeşili yok ama verdant green rengi var. Bildiğiniz yemyeşil," diye seslendim tebessüm ederek. "Çevre dostu olarak üretildi. Onu da beğeneceğinize eminim."

İsminin Nevin olduğunu hatırladığım kısa boylu, sarışın ve hatırıma göre bir hayli kilo almış olan kadın bana doğru döndü. Anında gözleri ışıldarken -o da beni anımsamış olmalıydı ki- Soner'i arkasında bırakarak bana doğru yürüdü. "Erva'cığım, sen misin kızım?"

"Benim Nevin teyze," diyerek istemsizce güldüm. "Nasılsınız?"

Sanıyorum beni en son on dört ya da on beş yaşlarımdayken görmüş olmalıydı. Hatırlaması bile güzel bir şeydi aslında. Çünkü o yaşlarıma göre epey değişmiştim ben. Saçlarım liseden sonra daha da koyulaşmış, sarıya yakın bal köpüğü tonlarından tam bir kumral rengini almıştı. Düz olan saçlarım ise artık neredeyse bukleler halinde dalgalıydı. Bu beni şaşırtmıyor değildi. On beşimden sonra bildiğiniz saçlarımın yapısı değişmişti.

"Ben iyiyim de sen burada mı çalışıyorsun? Ne çok değişmişsin. Tanımakta bir hayli zorlandım." Baştan aşağıya süzdü beni. "Danışman mısın yoksa burada?"

"Yok yok," dedim hemen. Öyle olsa muhtemelen ayıplardı beni. Böyle de bir huyu vardı. Hiç hoşlanmıyordum o ayrı konu. "Mühendislik okudum ben, bilmiyorum, biliyor musunuz? Şu an baktığınız araba gibi birçoğuna parça üretimi için projeler çiziyorum."

Kaşları şaşırmışçasına havalandı. Hemen sonra yüzünde samimi denebilecek bir gülümseme belirdi. "Her zaman zeki bir kız olduğunu savunmuşumdur. Annenin, babanın varlığını umursamadan kendi başına böyle güzel şeyler yapabilmen ne hoş," dedi.

O iyi bir şey söylediğini düşünüyor olabilirdi, ama ben annem ve babamı umursamıyor değildim. "Teşekkür ederim," dedim hafif, belli belirsiz bir gülümsemeyle. Ben evvel de bu kadından bek hoşlanmazdım aslında. Annemin yakın bir arkadaşı olduğunu söyleyemezdim. Çünkü o da Nevin teyzenin biraz burnu büyük bir kadın olduğunun hep farkındaydı.

"Araba bakıyorum ben de işte," dedi hemen yanındaki kırmızı A8'in kaputunda elini hayranlıkla dolaştırarak. İç geçirdi. "Eşimi hatırlıyorsun belki. Sağ olsun her yıl yeni çıkan bir modelle arabamı değiştirmeme müsaade ediyor."

Beni zekamla överken eşinin parasıyla bir şeyler yapmaya çalıştığını söyleyen çekincesiz sözleri birbiriyle bana göre çelişiyordu. Lakin bu onun umurunda bile değil gibiydi.

"Yeşil istiyordunuz galiba," dedim konuyu geçiştirmeye çalışırcasına. Elimi az ilerimde duran Soner'e doğru uzattım tabletini alabilmek maksadıyla. Soner tableti elime tutuşturduğu sıra, "Aaa!" dedi Nevin teyze heyecanlı bir gülümseme eşlik ederken yüzüne. "Nişanlandın mı?" Tableti tutan elimdeki yüzüğü görmüş olmalıydı.

Başımı sallayarak gülümsedim. Tableti diğer elime alıp yüzüğümü göz hizama kaldırdım. Galerinin spot ışıkları altın rengi halkayı ıslıl ıslıl parlattı. "Evet, nişanlandım."

"Hiç haberimiz olmadı vallahi. Çok sevindim."

"Teşekkür ederim."

Konunun çok üzerinde durmamak için tabletteki kayıtları incelemeye koyulurken o kapatmaya hiç niyetli değilmiş gibi, "Ee, biliyor mu?" diye sordu.

Neden bahsettiği konusunda en küçük fikrim yoktu. Tabletten bakışlarımı ona doğru kaydırıp, kaşımın birini kaldırdım. "Neyi biliyor mu?" Doru'dan mı bahsediyordu? Neyi bilmesi gerekiyordu ki?

Nevin teyze Soner'in varlığından uzaklaşmaya çalışır gibi bir adım bana doğru yaklaştı ve eğildi. Evet, eğildi çünkü ayağında en az yirmi santimlik topuklu ayakkabıları vardı ve bir altmışlık boyuna rağmen benden bir hayli heybetli görünüyordu.

"Sorun vardı hani? Problem etmedi mi bunu?" diye sorunca fısır fısır yüzüme doğru, diğer kaşımın havalandı anında. "Ne sorunu?" diye sordum yine anlamayarak. Allah aşkına, neden bahsediyordu şimdi?

"Ay, Erva," dedi üzgünce bir tonlama seçerek kendine. Gözleriyle aramızda bir noktayı işaret etti. "Kızım şey işte," deyince tahammülüm

kalmamış gibi, "Neden bahsediyorsunuz Nevin teyze?" diye söylendim. "Açık konuşur musunuz?"

Nedense bu konuşma beni germiştir ve devam etmek istemiyordum. "Arabanın dediğim gibi verdant green rengi var. Soner size göstereyim katalogdan. İsterseniz İstanbul'daki şubeden hemen getirtiriz," dememle ve gitmek için geriye doğru adımlamamla kolumu tuttu. "Bırak şimdi arabayı. Bak benim bir doktor tanıdığım var," dedi yine aynı fısıldar tonlamayla. Allah Allah! Manyak mıydı bu kadın? Benim doktora ihtiyacım mı vardı ki saçma sapan konuşuyordu. Şu üsteler hali hiç hoşuma gitmemiştir.

Tam tersleyecektim ki, "Çocuk sahibi olabilirsin belki," deyince kaldım öylece.

Sesi kulağımın içinde yankılandı ve ben içimin soğuduğunu hissettim anında. Lakin bedenim işittiklerimin aksini savunurcasına titredi ve ben histerik bir şekilde gülmeye başladım. "Çocuk sahibi olamıyor muyum ben?" İnanılır şey değildi. Benim bilmediğim, ihtimal dahi vermediğim şeyi o nerden bilecekti?

"Yok öyle bir şey, sen nereden çıkardın bunu Nevin teyze?" diye sormamla yüzünden belli belirsiz bir acıma duygusunun gelip geçtiğine şahit oldum.

"Kızım," dedi eliyle omuzuma dokunup şefkat gösterir gibi dolaştırırken. Elinin dolaştırdığı yere imayla baktım. Umursamadı bunu ve konuşmaya devam etti. "Sende biliyorsun ya bunu. On beş yaşında bizim evde kaza geçirince annen test sonuçlarında..."

Benim bahsettiği gibi bir anım yoktu. Onun evinde kaza mı geçirmiştir?

"Kazadan dolayı mı-" böyle düşünüyorsunuz diye soracaktım -ki hala kaza falan hatırlamıyordum ben- böldü sözlerimi.

"Yok," diyerek sesini biraz daha alçalttı. Soner özel konuştuğumuzun artık farkına varmış gibi uzaklaşırken yanımdan, Nevin teyze dikleşti. "Ay, böyle sana yetiştiriyor gibi mi oldum ben," diye söylendi kendi kendine mahcupça. "Ben biliyordur diye-"

"Neyi biliyordum ben?"

Kırdığı potun artık dönüşü olmadığını o da farkındaydı. Başını salladı ve, "Genetikmiş, o kazayla çıktı ortaya. Sen bizim boş havuza düşmüştün. Bahçede bizim köpekle koştururken ayağın kaymış. Kalça kemiğini kırıyormuşsun neredeyse. Annen de detaylı test yaptıınca kendinde olan rahatsızlığın sende de-"

"Annem rahatsız falan değil!" diyerek araya girdim sertçe. Sesimin yüksek çıkması zerre umurumda olmamıştı. Ne saçma bir konuşmaydı şimdi bu. Annemin çocuğu olabiliyordu. Bu düşüncesiz kadın kör müydü? Ne saçmalıyordu?

"İki düşükten sonra," dedi kendini savunurcasına kaşlarını çatarak. "Seni zor bela dünyaya getirdi. Aynı rahatsızlık, hatta daha bile ağırı sende de varmış. Ben böyle biliyorum," dedi. Omzumu bırakıp geri çekildi.

Anın saçmalığına güldüm. Ama hiç de samimi olmayan bir gülümsemeydi bu. Nevin teyze de anladı ve başını anında önüne eğip bakışlarını benden kaçırmaya çalıştı. İş yerimde, ayak üstü yaptığım bir konuşma esnasında böyle bir konunun ortasında kalmak komik gelmişti.

Gözlerimin dolduğunun o ana kadar farkında bile değildim. Sesim titreyince anladım. "Annem test mi yaptırdı bana? Çocuğum olamıyor muymuş benim?"

Ne kadar inanılası gelmese de içime çöreklenen kekremsi, kemirgen histen kurtulamıyordum bir türlü. Başını sallayınca gözlerimi dolduran yaş yanağıma aktı. Burnumu çekip başımı yana çevirdim.

"Ben biliyorsundur," deyince kendini açıklamak ister gibi yüzüne bakmadan elimi kaldırım. Böyle hissetmem onun kabahati değildi ama her şeyin bir yeri ve zamanı vardı. İş yerimde ayak üstü yapılacak konuşma mıydı şimdi bu? Patavatsızlığına güldüm ama bir yandan da ağlıyordum. Sinirlerim bozulmuştu.

Tableti kırmızı arabanın üzerine bırakıp arkama bile bakmadan merdivenlerin tam tersi istikamete doğru hızla yürümeye başladım.

Çantamdan çoktan telefonumu çıkarmıştım. Annemi arayacaktım. Cam kapıyı geçince Salih abinin personel kapısı tarafındaki dinlenme alanından bana doğru yürüdüğünü gördüm. Hatta, "Erva kızım!" diye el edip seslendi ama duymadım, durmadım.

Telefonu kulağıma alırken Fırat abilerin beni iş yerime getirdiği araba tam karşımdaydı. Onlar güvenlik tarafında yan bir şekilde birbirlerine bakarak oturuyorlardı ve benim dışarıya çıktığımı henüz fark edememişlerdi. Gideceğim yere yalnız gitmem gerekiyordu. Ben tam şu anda yalnız olmak istiyordum. Ağlarken beni biri görsün istemiyordum.

Anahtarların arabanın üzerinde olduğunu bildiğimden direkt arabaya atladım. Telefonda annem tarafından tam da o sırada açıldı. "Erva," diyordu ama önce benim dışarıya bir çıkmam gerekiyordu.

Güvenlik kapısı dışarıya çıkanlar için otomatik açılırdı. Bunu bildiğimden hızlandım ve kapıyı geçtim. Aynadan tam da o esnada Fırat abilerin arkamdan ayaklandığını görebilmişim, ama umurumda olmadı açıkçası.

Güvenliği ihlal ettiğim söylenemezdi, çünkü iki araçtan oluşan destek ekip nasılsa yolda peşime takılacaktı.

"Anne," dedim ağlamaklı çıkarmamaya çalıştığım sesimle. Telefonun sesini dışarıya vererek kucağıma bırakırken, ellerim titrediğimden ikisi ile kavradım direksiyonu. "Benim bir rahatsızlığım mı var?"

Ne kadar uğraşsam da sesim çatallı çıkmıştı ve annem bir sorun olduğunu hemen anlamıştı.

"Yavrum, ne rahatsızlığı, ne diyorsun sen?" diye sordu endişeyle.

"Çocu- çocuğum olmuyor mu benim?" Bunu söylerken hıçkırmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Yutkundum, derin nefes aldım verdim ama rahatlayamadım. "Ben anne olamıyor muyum?"

"Annem, sen nerden-" Nereden biliyorsun bunu diyecekti muhtemelen. Öyle değil diyerek inkâr etmeyecekti. Yaşlar yanaklarımı sıırılsıklam etti anında.

"Hastaneye gidiyorum ben şimdi. Nereden öğrendiğimin bir önemi yok. Bana nasıl söylemezsin anne bunu?" Sesim suçlarcasına çıkıyordu ve bu elimde değildi. Bu bana göre saklanmaması gereken bir şeydi. Nevin denen o kadın bile biliyordu ama ben rahatsızlığımı bilmiyordum.

"Neredeysen geleceğim. Bana nereye gittiği söyle kızım," dedi annem neredeyse yalvarırcasına. "Senin çocuğun olmuyor değil. Sadece-"

"Anne," diyerek böldüm onu. "Kapıyorum şimdi." Konuşacak halde değildim çünkü. "Sonra konuşuruz seninle. Şu yaptığın, bana anlatmamış olman aşırı üzdü beni. Lütfen ben arayana kadar arayıp durma," dedim ve telefonu kapadım. Biliyorum, akli bende kalacaktı ve ben telefonu açayım diye defalarca arayıp duracaktı. Bunu yapmasını istemiyordum.

Telefonu kapatmamla, dizlerimde tekrar çalmaya başladı. Gözlerim yaşlardan bulanıklaşmıştı artık. Doğru düzgün göremiyordum bile. Burnumu çekip ekrana baktım. Zar zor gördüm Doru'nun ismini. Kesin Sefa ve Fırat abi haber vermişti ona. Dikiz aynasından arkamı kontrol ettim. Tahmin ettiğim gibi destek ekibin iki aracı da arkama takılmıştı.

Sesimi temizledim, yüzümü titreyen elimle yelledim, sanki görecekmış gibi yüzümdeki yaşları kuruladım. O sürede telefon kapandı ve tekrar çalmaya başladı.

Açtığında ve yine sesi dışarıya verdiğimde olabilecek en sakın sesimle konuşmayı başarabilmişim. "Doru," dedim sanki telefonu açmak için derin çaba harcamış ve yorulmuşçasına. "Telefon çantamdaydı. Açamadım."

"Siktiğimin yolunda yalnız başına nereye gidiyorsun?" diye kükrediğinde yutkunmak zorunda kaldım.

Gözlerim dikiz aynasına kayarken, "Ya-yalnız değilim," dedim. Bunu zaten biliyordu. "Hastane," dedim, endişeli sesi böldü sözlerimi ben daha tamamlayamadan.

"Ne oldu? Neden gidiyorsun hastaneye?" Bir şeylerin devrilme sesi takip etti sesini. Muhtemelen hızla ayağa kalkmıştı. Arkadan başka başka adamların konuşmalarını işitiyordum. Ustalar olmalıydı.

"Hemen panikleme, reglim yakın biliyorsun," dedim. O an aklıma söyleyecek başka yalan gelmemişti. Yalan söylüyordum çünkü ben daha öğrendiğim şeyden emin olmadan onun kafasını bununla doldurup, üzülmesine neden olamazdım. Üzülürdü değil mi? Üzülürdü tabii. Doru bir çocuğu olsun her şeyden çok istiyordu. Bunu her şekilde belli etmişti bana en başından beri.

Boğazıma oturan yumruyu parçalamak ister gibi yutkundum. Gözlerim doldu acısından. "Geliyorum," demesiyle derin bir nefes aldım ve tuttum. "Olmaz," dedim hemen. "Regli öncesi ağrı benimki. İğne olacağım sadece."

"Neden yalnız başına gidiyorsun Erva? Beni delirtmek mi istiyorsun!?" diye bağırды öfkeyle. Yaşlar yanaklarıma sırandı tekrar. Elimi ağzıma kapayıp hıçkırığımı altına hapsedtim. Hemen peşi sıra derin bir nefes daha çektim ciğerlerime.

"Bunaldım Doru," dedim sitemlenir gibi. "Çok yoruldu. Özgür olmaya ihtiyacım vardı en azından bir anlığına."

Sessizlik oluştu onun tarafında. Konuşamadı bir süre. Sonra, "Haklısın," dedi beni gerçekten anladığını belli edercesine bir tonlamayla. "Fırat ve Sefa'da taksiye atlamış. Sana geliyorlar. Hastaneden çıkana kadar yanına yaklaşmamalarını söylerim." Şu yaptığına o kadar minnettar oldum ki, anlatamam. Yalnız olmak iyiydi evet, ama ben en çok yanlarında ağlamamak durumunda kalacağım için mutluydum. "Ama," dedi uyarır gibi. "Yalvarırım sonrasında onlarla dön iş yerine. Beni öldürme burada. Aklım çıktı duyunca."

"Olur," dedim yüzümdeki yaşlara rağmen gülümseyerek. "Doru," dedim hemen arkasına. "Hımm," diye mırıldandı beni dinlediğini belli eder gibi.

Hastanenin otoparkına doğru döndüm. Yaşları yüzümden sildim ve durdum otoparkın boş bir yerinde. Telefonu alıp kulağıma götürdüm. "Seni çok seviyorum."

Ahizeye çarpan nefes sesi güldüğünün belirtisiydi. "Koynumun güvercini," dedi dolu dolu. "Güzelim benim. Bende seni çok seviyorum. Akşama görüşürüz. Hastaneden çıkınca ara beni. Çok ağrın olursa da söyle, seni almaya ben geleyim."

"Teşekkür ederim," dedim neden olduğunu anladı ve, "Etme," dedi. "Seni bunalttığımın farkındayım. Gececek Erva'm. Bunlar da geçecek."

Telefonları kapadığımızda dikiz aynasından, arkamda uzak bir noktaya park eden destek ekibini gördüm.

Fırat abilerde bir taksiyle peşi sıra gelmişti ve kapıları telaştan çarparak açıp inmişlerdi. Bana doğru yürüyeceklerken Sefa abinin telefonu çaldı. Öne doğru adımlayan Fırat abiyi kolundan tutup engellemesi de o an gerçekleşti. Muhtemelen arayan Doru'ydu ve bana yaklaşmamalarını söylüyordu.

Bir nefes koyuverip indim arabadan. Arkama bile bakmadan hastanenin girişine yürüdüm. Ne yanıma gelen oldu ne de yerinden kımıldayan. Onlar hastanenin otoparkının en ucunda beklerken ben kapıdan içeriye girdim.

Telefonum da o esnada çalıyordu. Kapıyı geçtim ve arabadan inerken arka cebime sıkıştırdığım telefonu çıkardım. Annem olur diye düşünmüştüm ama arayan Cüneyt Bey'di. Şu an onun sivri konuşmalarını hiç kaldıracak halde değildim. Lakin açmamama rağmen ısrarla çaldırmaya devam ediyordu. İşe gitmediğim için bağırıp çağıracaktı kesin. Derin bir nefes alıp kendimi buna hazırladım ve telefonu açtım.

İşittiğim ilk şey, "Hangi cehennemdesin?" oldu. İşimi seviyordum ama bu tarz konuşmalar bu karakterde adamlar beni yıpratıyor, hatta işimden soğur hale getiriyordu.

Sıkıntılı bir soluk bırakırken, "Hastaneye geldim," dedim. Bir umut beni anlar diye düşünsem de daha ağzını açar açmaz öyle olmayacağını belli etti.

"Çok oluyorsun artık sen! İşe gelmişsin ve bir şeyin yokmuş. Yalanlarına bir son ver. Ya da verme," dedi sinirden köpürürcesine. "Gelme bir daha işe Erva. Kovuldun! Senin gibi insanlara ihtiyacımız yok bizim!"

Kaldım, elimdeki çanta kayıp ayaklarımın dibine düştü. İçindekiler etrafa saçılırken, "Anlamadım," dedim cılız bir sesle. "Beni kovuyor musun?" Sizli bizli konuşmayı bir kenara bırakmıştım artık. Bu adam o kadarını bile hak etmiyordu gözümde.

"Genel Müdür geldi. Beni düşünmeyip zor duruma düşürenle işim olmaz bundan sonra," dedi. Ve üzerine basa basa ekledi. "Evet, kovuldun! Seni kovuyorum! Tazminatını Muhasebe Müdürlüğü'nden alırsın."

"Kovdun beni!" Yaşlar gözlerime bindirdi tekrar. Çenem birbirine vuruyordu. Ve ben bağıırıyordum hastanenin koridorunda. "Sen aşağılık bir adamsın! Senin gibiler asıl böyle işlerde çalışmayı hak etmiyor! Sen kapansan ayaklarıma şu saatten sonra, dönmem o işe! Ve..." dedim nefes nefese kalmış halde. Yaşlı gözlerim hastanenin girişinden üzerime çevrilen bakışlarda dolandı durdu. "Projemin telifi hala bende. Tüm arabaların satışını durdurmak zorunda kalacaksınız. Onu da vermiyorum size!"

Karşı taraf sessizleşirken ellerim bacaklarım titrer halde çöktüm yere ve eşyalarımı topladım tek elimde.

"Yapamazsın bunu," diyordu korkudan sesini arındıramamış bir halde. Muhtemelen bunu hesaba katamamıştı. "Yaparım," dedim kendimden emin. Hem de öyle bir yapardım ki. "Beni yükseltirken sizinle anlaşma imzaladım ben, ama işten ayrılma dururumum olursa -haksız yere kovularak- projenin tekrar benim olacağına dair bir madde vardı orada. Bu hakkım. Oluşacak maddi hasarı sen açıklarsın artık Genel Müdüre. Senin gibi adi herifler artık dersini almalı!" Telefonu konuşmasına müsaade etmeden kapatıp çantama kaldırdım.

*

Arabanın arka koltuğunda yaşların önceden nemlendirdiği yüzümü kuruladım. Ağladığım yaşlar gitmiş olmasına rağmen çok belliydi. Dikiz aynasından kızarmış yüzüme bakıp iç geçirdim. Lojmana gidiyorduk öncesinde. Üzerimi değiştirecek, hatta rahatlamak için bir duş alacaktım. Sonrasında geçecektik çiftliğe.

Fırat abiler beni rahatsız etmemek için ne öncesinde olanların konusunu açmışlardı ne de şimdi aksi bir şey yapıyorlardı. Suçlamamışlardı bile beni. Bu yüzden minnettardım.

Bakışlarımı turunculaşmış gökyüzüne çevirdim. Güneş batmaya hazırlanıyordu. Yaklaşık altı saat geçirmiştım hastanede ve gelen telefonların yoğunluğundan telefonumu kapadığımdan şu an saatin tam olarak kaç olduğunu bilmiyordum. Hastanedeyken Sefa abi de beni aramış ve ulaşamamış. Sonrasında danışmaya sormuş merak edip. Onlar da kadın doğumda olduğumu söylemişler.

Doru'dan daha öncesinde bilgi aldıklarından garipsememişler bulunduğum bölümü. Ben şarjım bittiği için telefonumu kapadığım yalanını

söylemiştim onlara. Halbuki ilk iki saatin sonunda arayıp duran annem yüzünden kapamıştım telefonumu. Onunla şimdilik konuşmaya hazır hissetmiyordum kendimi.

Araba lojmanda durunca yarım saate geleceğimi söyleyip indim patika yolda. İkisi de fazla üzgün olduğumu fark ettiğinden bir şey demedi ama arkamdan baktıklarını hissedebiliyordum.

Onun içinde hiç istemememe rağmen bir yalanım vardı. *İğne halsiz düşürdü beni* diyecektim soran olursa. *Tüm gün ağrı çekince, tam atamadım üzerimden halsizliğini...*

Karanlık bahçeyi geçerken gözlerim bir anlığına Doru ile evlerimizin arsındaki cam duvarlara takıldı. Dışı tamamen bitmişti ve kapalı bir veranda artık evlerimizin arasında duruyordu. Şuna bile mutlu olmam gerekirken benim ağlayasım geldi. Bahçede ettiği sözleri hatırlamamam mümkün değildi. Evlenirsek, evler hem küçük olmasın hem de birbirinden ayrı gibi durmasın diye geçici bir çözüm üretmişti.

Çok saçma biliyorum ama ben şimdi evleneceğimizden o kadar emin değildim. Bir erkek için çocuk ne kadar değerli bilmiyorum. Olmayınca delicesine sevdikleri kadından vazgeçerler miydi?

Ben hastane koridorunda, orada geçirdiğim zaman boyunca bunu düşünmüştüm. Aklımdan çıkaramıyordum. Verandanın önünden geçip evime girdim. Çantamı vestiyer tarafında bir yere fırlatıp doğruca banyoya yöneldim.

Hemen sıcak bir duş almam şarttı. Soyunup suyu ılığa getirdim ve kendimi altına bıraktım.

On beş dakika sonra bedenem rahatlamış olarak çıkmıştım. Düşünce olarak hala aynıydım. Bizimkileri dışarıda fazla bekletmemek adına hızla giyinirken doktorun benimle yaptığı konuşmayı düşünüyordum.

"Hamile kalamama gibi durum söz konusu değil ama sizde rahim yetmezliği dediğimiz bir rahatsızlık mevcut. Sizin de dediğiniz gibi genetik olabiliyor bu. Bazen annede görülmezken, taşıyıcı olarak anneden kızlarına geçebiliyor. Siz tek çocuksunuz ve anneniz aynı durumu paylaşıyor sizinle. Bu hastalığın en can alıcı noktası yüksek oranda düşükle sonuçlanması. Hamile kalabiliyorsunuz ama bebeği içinizde taşıyamıyorsunuz. Tüm hamileliği yatarak geçerseniz bile yeterli gelmeyebiliyor maalesef.

Sizi üzmem istemem ama hamileliğin yedinci, sekizinci ayı boyunca sorun yaşamayıp, sonrasında bebeği anne karnında ölen çok hastam var. Hamile kalmak burada sizin iradenize, isteğinize kalmış bir şey. Biz tabi ki

tedavilerimizi yapıyoruz. Onu içinizde tutmak için çabalıyoruz. Nitekim bazen başarılı da olunabiliyor. En büyük örneği sizsiniz. Anneniz bunu başarabilmiş. Düşük yapmış ama evlat sahibi olabilmiş. O yüzden hemen üzülmeyin. İmkânsız diye de adlandırmayın bu hastalığı."

Konuşmaların sonrasında bendeki rahim açıklığının, yani bebeği içimde tutacağım kısmın normale göre fazla olduğunu dile getirmişti. Bu hastalığı yaşayanlardakinden bile fazlaydı. Düşük riski bu yüzden bende diğerlerine göre çok daha yüksekti. Bir bebeği öleceğini bilerek içinde taşımak büyük güç isterdi. Ben kayıplara alışık biri değildim. Her defasında öleceği düşüncesiyle hamile kalamazdım. Bu beni mahvederdi.

Kendimi büyük bir çıkmazın ortasında kalmış gibi hissediyordum. Ağlayacak gibi oldum yine. Çenem titredi, yüzüm kasıldı ama elimi yüzümün önünde sallayıp derin derin soluklanarak geldikleri yere geri göndermeyi başardım yaşları.

Üzerime yeşil bir elbise giymiştim. Islak saçlarımı olabildiğince hızlı, aynanın önüne geçerek kuruladım. Hava soğumaya doğru gittiği için üzerime kot bir ceket geçirdim. Ayağıma da vestiyerden elime ilk gelen beyaz spor ayakkabıları.

Kapıyı çekip çıktığımda artık hava hepten kararmıştı. Göğü kaplayan yoğun sisli bulutlardan ay bile görünmüyordu. Sadece ışıqla yerini belli ediyordu. Yağmurun birazdan başlayacağı o kadar belliydi ki.

Buna rağmen son gücümü de hazırlanırken harcamışım gibi ağır ağır indim patika yola doğru. Ben giderken Gülruların ışığı kapandı. Başımı istemsizce o yöne çevirdim. Uyumak için erken bir saati ama muhtemelen oğlunu uyku vakti geldi diye kandırmak için böyle yapıyordu. Uyusun diye.

İçimi çektim. Gülru ilk bebeğini düşürmüştü. Düşürme nedeni derin üzüntüydü. Kocasını asker olunca ve görevde olunca... Uzun mevzuuydu bu ama ben şu an Gülru'nun bebeğini kaybedince ne hissettiğini merak ettim.

Az çok biliyordum ama hep yüzeysel anlatmıştı. Çünkü hala içinde yas tutuyordu.

Yanına gidip sıkıca sarılmak geldi içimden. Biraz onu anladığımı göstermek için -daha yaşamadan yaşamış gibi hissediyordum- biraz da omuzunda beni iyi anlayacağını bildiğimden kendimi kaybederek katıla katıla ağlamak istediğim için.

Hiçbirini yapmadım. Döndüm ve arabaya doğru yürüdüm.

*

Araba çiftliğin girişine park ettiğinde ilk inen Sefa abi oldu. Sonra da Fırat abi. Ben bu işi biraz geciktirmiştım. İsteyerek olmuyordu. Onunla bu akşam yüzleşmeyecektim ama yüz yüze gelmek bile yetecekti eminim. Ağlamasam, onu görünce kendimi kaybetmesem iyiymi.

Kapıya yan yana yürür halde yaklaşıırken, "Biz dışarıdayız bacım," dedi Fırat abi uzun zaman sonra sessizliğini bozarak. Sefa abi de başını salladı onaylarcasına.

Dilde'nin de evde olduğunu biliyordum. Öğleden sonra geleceğini Zerrin anne söylemişti sabah.

Muhtemelen bundan Fırat abilerin haberi yoktu. "İçeriye gelin abi. Hava da bozdu zaten. Dilde de burada hem."

"Bacım burada mı?" dedi gözlerini kapıya çevirerek Fırat abi. Tahmin ettiğim üzere bilmiyordu. Başımı salladım.

"Gelin, yemek de yersiniz. Hazırlarız hemen bir şeyler."

Ben öyle söyleyince itiraz edemedi ikisi de. Kapıyı Sefa abi çaldı. Ben biraz arkada kaldım. Gümüş'ün açtığı kapıdan da en son ben girdim.

"Nasıldı günün yengelerin şahı?" diye sordu ben ceketimi ve ayakkabılarımı çıkarırken şakacı bir tavırla. Gülümsemeye çalıştım. "Yorucu," dedim.

Başını salladı. "Sonrasında hastaneye gitmişsin, regli ağrısıymış galiba," dedi fısır fısır kulağıma doğru.

Doru herkesi haberdar etmişti anlaşılan. "Daha başlamadı ama bazen böyle oluyor," dedim. Anlayışla başını salladı.

Fırat abiler içeriye geçmişken bizde onları takip ettik.

Salon bir hayli kalabalıktı. Gözde denen kız ile annesi Nalan teyze gitmemişti ve koltuklarda yan yana oturuyorlardı. Sefa abi yer bulamayınca mecburen Gözde'nin diğer tarafına oturmak durumunda kalmış gibiydi. Mecburen diyorum çünkü oldukça dik ve rahatsız oturuyordu.

Fırat abi kız kardeşi Dilde'nin yanındaydı ve Dilde'nin diğer tarafında da Ender oturuyordu. O halinden oldukça memnun gibiydi.

Ve Doru... Görmeyi geciktirdiğim yüzüyle buluştu gözlerim. Bakışlarım onunkilerle temas eder etmez gözleri en derinine kadar, çok özlemiş gibi yanıp söndü. Yerinden kalkacak oldu bana gelmek için, başımı iki yana sallayıp durdurdum onu. Hemen sonra bahane diye cam kenarındaki tekli koltukta oturan anneannesini işaret ettim. O sevmiyordu yanındayken yakın durmamızı, sırtışmalarımızı.

Anladı ve memnuniyetsizce gözlerini devirdi bana.

Yaren sanki başka yer yokmuş gibi onun yanında oturuyordu. Diğer yanında da Kadir ve küçük Doru vardı.

"Herkesi iyi akşamlar," diyerek kapı ağzına yakın olan tekli koltuğa geçip oturdum. Bizimkiler orayı bana bırakmıştı. Böylelikle ben de Doru'nun tam karşısına düşmüştüm. "Zerrin anne nerede?"

Ben öyle sorunca herkesten önce mutfak tarafından sesi yükseldi. "Mutfaktayım kızım. Sefa ile Fırat'a yemek hazırlıyorum. Sen de ister misin?"

Gün boyu pek bir şey yememiştim ama kendimi aç hissetmiyordum. "Sağ ol anne. Tokum ben."

Doru gözlerini devirdi. "Ne yedin de toksun?"

Dudak büktüm. "Tokum işte," diyerek omuzlarımı kaldırıp indirdim.

"Yüzün solgun senin," dedi Narin annem bakışlarını bir anlığına örgüsünden kaldırıp yüzümde dolaştırarak. "Bir şeye mi canın sıkıldı?"

"Yok," dedim hemen. "Doktordan geliyorum ya. Az halsiz kaldım sanırım."

Doru'nun yüzündeki endişeyi olduğum yerden bile görebiliyordum. Başıyla içeriği işaret etti. Görmezden geldim. Konuşmak istiyordu ama yeni gelmişken bunu yapmak odadakilere ayıp olurdu. Ya da ben bunu içimde bahane ediyordum, bilmiyorum. Ondan kaçıyordum aslında.

Yaren telefonunu öne doğru uzatıp, "Buldum işte," dediğinde neşeyle, bakışlarım doğruca ona çevrildi. Telefonunu Doru'ya doğru uzatmıştı. "Bunu bizim albümden çekmiştim. Sen bize ilk geldiğinde. Çok küçükmüşsün burada," dedi ona bakıp gülerek.

Oturduğum koltukta dikleştim farkında olmadan. Doru göz ucuyla fotoğrafa baktı. Dudak kıvrımları belli belirsiz yükseldi. "Normalde çocukluk fotoğraflarımı sevmem ama bu anı biliyorum," dedi. "Çok da küçük değilim. On iki, on üç yaşlarındayım. İlk defa top oynamıştım burada," diyerek işaret parmağıyla ekranda bir noktayı gösterdi.

"Değil mi ama? Bende hatırlıyorum bu anı. Senden çok küçük olmama rağmen aklıma kazınmış."

"Bakayım," dedi başını örgüsünden kaldıran Narin Gülendem. Gülüyordu beklenti içerisinde. "Paşamın çocukluğunu bana da gösterin."

Yaren telefonu ondan tarafa çevirdi anında. "Şimdi koca adam olunca, bana burada küçük geliyor olabilir tabii," dedi önceki tespitini savunur gibi.

Narin annem başını salladı vakur bir ifade vuku bulurken yüzünde. "Torunum o zamanda yakışıklıymış," dedi dolu dolu. "Bu kadar uzun

olacağı da daha o zamanlardan belliymiş."

İçimde garip bir kıskançlık hissi peyda oldu. Parmaklarım tırnaklarımın yanlarını yoluyordu. Fotoğrafı bende merak etmişim ama sırf gururumdan gidip bakamıyordum. Onlar Doru'nun çocukluğuna dair her şeyi biliyorlardı ama ben bilmiyordum. Hem bugün Narin anneanneninin söylediklerinin de payı büyüktü böyle hissetmemde. Sen olmazsan Yaren'i yapacağım demişti Doru'ya resmen.

Bakışlarım önüme çevrilirken Yaren başka bir fotoğraf açmış olacak ki, "O fotoğrafı neden saklıyorsun?" diye sordu Doru. "Her yanıma çamurla kaplanmış."

"Çünkü," dedi Yaren. "Bu ilk ve son fotoğrafımız. Benim için değerli. Çok değerli hem de..." Sona doğru sesi düşmüştü. Pot kırdığının o da farkındaydı ama ben başımı kaldırmamıştım önümden. Doru'nun bir şey yapması gerekiyordu burada. Benim değil. Kız açık açık belli ediyordu aslında her şeyi. Belki bilinçli olarak belki bilinçli olmayarak. Ne fark ederdi ki?

Zerrin anne odada oluşan sessizliği bölercesine seslendi mutfak tarafından. "Sefa, Fırat, gelin hadi masa hazır. Erva sende gel istersen kızım."

Onlar ayaklanırken, Doru'da kalktı yerinden. Yanıma gelip kargaşadan istifade elimi tuttu. Ve beni ayağa kaldırdı.

"Yemek yemeden olmaz öyle," diye fısıldadı üzerime doğru eğilerek. "Anneannem haklı. Yüzün solgun Erva'm."

"Ben giderim Doru," dedim. Gözlerimi gözlerine kaldırdım. Endişeyle bakıyordu yüzüme. "Sen git anneannenin yanına. Özlemiştir. Ben gelirim birazdan." Tokum demişim ama Doru'nun ikna olacağı yoktu.

"Geleyim," dedi, elimi kaldırıp yanağının yanını sevdim. "Gelme. Laf ediyor sonra." Fısıldayarak söyleyince ben bunu, o da aynı ses tonuyla, "Karım olacaksın bir aya kızım. Umurumda mı sanıyorsun. Bir süre kapasın gözlerini. Sonrası zaten benims-" dedi ama parmaklarımı duyma ihtimaline karşın dudaklarının ortasına bastırdım. "Olsun. Beni çok sevmiyor zaten, hepten sorun olmasın." Elim çekti.

"Bunu da konuşayım artık onunla," dedi anneannesine yan bir bakış atarak. Çenesinden tutup yüzünü yüzüme çevirdim hemen. "Sen önce onu hallet," dedim gözlerimle omzunun arkasında kalan bir noktayı işaret ederek. Anladı ama bir şey demedi. Ondaki uzaklaşıp mutfak tarafında

giderken de peşimden gelmedi. Alınan bir sesle konuşmamıştım onunla ama bence yeterince açıktı. Artık Yaren aramızda bir sorun gibi duruyordu.

Ondan yana bir şey olmasa da bu beni rahatsız ediyordu.

Yemekten sonra salona döndüğümde oturma düzeni tamamen değişmişti. Ender Fırat ve Sefa abiyle hava almaya bahçeye çıkmıştı. Dilde'de onların yanındaydı.

Yaren bulaşıklara yardım için mutfığa geçerken, Narin büyük anneanne eski yerinde, örgüsü kucağında uyukluyordu neredeyse.

Gümüş oğlunu yatırmaya gitmişti üst kata. Kadir, Doru ile yan yana bir sohbetin içerisindeydi. Oturacak fazlaca yer vardı ama ben Narin anneannenin yanındaki diğer tekli koltuğa geçtim. Bacaklarımı elbiseme dikkat ederek kalçamın altında topladım. Başım pencereden dışarıya çevrilirken istemsizce içimi çektim. Gün boyu fazla şey yapmamıştım ama çok yorgun hissediyordum kendimi.

Kolumu kaldıracak halim yoktu. Oda diğerleri ile tekrar dolarken, sohbette giderek koyulaşıyordu. Birine bile dahil olacak halde değildim.

Elim karnımdaydı. Parmaklarım orayla oynuyordu. Hep boş kalacak olma ihtimali aklımdan çıkmıyordu. Boğazım sızladı, kavruldu sanki. Ağlamamak için yutkunurken, direnirken buldum ben kendimi yine. Olan şeyler bir anlığına kafamı doldursa da ben unutamıyordum, içimde yenemiyordum öğrendiğim şeyi.

Her genç kız önce âşık olmayı hayallerdi sonra bir gün anne olmayı. En istemeyen bile çocuğum olsa adını ne koyarım acaba diye bir kez düşünürdü herhâlde. Bende düşünmüştüm elbette. Kız olursa *Doğa*... Hep büyülü gibi gelmişti kulağıma. Doru ile uyumlu olduğunu da onunla tanıştıktan kısa bir süre sonra fark etmiştim. Ben bana uyumlu diye sevmiştim belki de bu ismi ama en çok ona uyduğu için tutulup kalmıştım. İlle de Doğa olacaktı. İlki olmazsa ikincisi...

Öyle olmaz mıydı, isimler sevdiğinin ismine uydurulmaz mıydı? Ya da uyuyor mu diye bakılmaz mıydı? Bende yapmıştım bunu.

Parmaklarım karnımın üstündeki kumaşı okşadı. Ellerim buz gibiydi. Ayaklarım da üşümüştü. Hava serinlemişti ama içimden yayılan soğukluğun nedeni göğsümün altının fazlaca yanmasından kaynaklanıyordu. Yanarken üşürmüş insan. Çok yanınca üşürmüş. Fırat abilerin de dışarıdan tekrar solona gelmesi ile sohbet iyice derinleşti. Gözde ile annesi kalkmaya hazırlanıyordu. Zerrin anne onları uğurlamaya gelmişti mutfak tarafından.

Gözde'nin abisi Kemal yakın zamanda nişanlanıyormuş. Giderayak onunda konusunu tekrar açtı Nalan teyze. "Yarın bahçede olacak. Siz de gelin olur mu? Hepinizi bekliyoruz," demeyi de ihmal etmedi.

Onlar gidince Ender salondaki rafta bulduğu tavlayı alıp orta sehpanın üzerine bıraktı. Kendi de sehpanın önüne çöktü. "Üsteğmenim," dedi hevesle. Doru'ya bakarak konuşuyordu. "Bir el oynasak mı?"

Doru kaşlarını kaldırdı ona. "Akşam akşam ne oyunu oğlum. Sonra oynarız," dedi. Ender ısrar edince Kadir girdi araya, "Geçen çocuğa iddialaşalım diyordun. İşte sana fırsat. Yen gitsin. İddia olarak da bu güzel havaların son mangalını o ısmarlasın işte."

Bu Doru'nun aklına yatmıştı. "Tamam lan," dedi koltukta öne doğru kayarak. "Üç el oynarım. Kazanan haftaya mangal ısmarlar. Tüm hazırlıkları ile de o ilgilenir."

Ender kendinden emin başını salladı. "Elinizden geleni arkanıza koymayın. Hatta Kadir'de yardım etsin size Üsteğmen'im. Ben tavlada yenilmem," dedi. "Hatta arttırıyorum," diyerek Dilde'den tarafa baktı bir an için. "Sekiz kilo et, iki kilo tavuk, 1 kilo ciğer alacak kaybeden. Fazla gelir tabii bunlar. Kalanı da dağıtacağız lojmanın dışındakilere evsizlere. Oldu mu?"

Doru evsiz lafını duyunca zaten kabul ederdi bunu. Şaşırtmadı da. "Bir küçük baş hayvan eder saydıkların. Ben direkt dana keseyim istersen. Ama sen kaybedeceğine göre. Sen keseceksin," dedi beyaz dişlerini göstererek gülerken.

Ender kabul dedi ve tavladaki taşları harıl harıl dizmeye başladılar.

Durup izlemek isterdim başka zaman olsa ama ben artık bir yerlere kıvrılmak istiyordum. Uyumak için değildi. Tavlanın taşlarının sesi bile başımın içinde yankılanıyordu sanki.

"Erva," diye seslendi Doru ayaklandığını görünce. Eliyle koltuğun boş tarafına vurdu. "Gel yanıma da şansım artsın."

Zerrin teyze o esnada salona girdi misafirlerini yolculamış olarak. "Bu akşam sizde buradasınız. Üst kattaki odaları açtım. Erva sen Doru'nun eski odasında kalırsın. O da babasının çalışma odasındaki koltukta yatar. Yerleriniz çoktan hazır," dedi itiraz kabul etmez halde.

Gözlerim duvardaki saate ilişti. gece yarısına geliyordu ve ben saatin geç olduğunun o an farkına varıyordum. Boşuna değildi vücudumun isyan edişi. Başımı sallayıp Doru'ya döndüm. "Kalır mıyız?" diye sordum. O da fark

etmez dercesine onaylayınca, "Ben çıkıp uzansam sorun olur mu? Fazla fazla yorulduğum bugün," diye sordum.

Zerrin teyze Doru'dan önce girdi söze. "Çık kızım sen," dedi omuzumu okşayarak. "Baya halsiz görünüyorsun."

O öyle söyleyince Doru'da bir şey diyemedi. Ben yüzüne bakıp minicik bir gülümseme attım ve herkese iyi geceler dileyerek üst katın yolunu tuttum.

Yatağa uzandığımda sonrasında peşimden geleceğini adım gibi biliyordum. Oyunu oynamaya mecbur olmasa çok daha erken yapardı bunu ama eli kolu bağlıydı şimdi onun. İkimize ayrı oda verilmesine rağmen o soluğu benim yanımda alacaktı. Elbette bunu gizli yapacaktı. Aşağıda öyle sessiz bir köşede oturunca ben, yanıma gelmek istemiş ama büyükannesinin varlığından sebep yapamamıştı. Aynı odanın içinde ayrı olmak neyse de farklı yerlerde olunca bende bir an önce onun yanına gitmek istiyordum artık ve onun da öyle hissettiğini biliyordum.

İlk defa Doru'nun yanıma gelmemesini istiyordum. Salondayken saklayabildiklerimi, yalnız kalınca anlayacak diye ödüm kopuyordu. Ben bugün öğrendiklerimi henüz içimde sindirebilmiş değilken, ona söylemeye de henüz hazır değildim.

*

Belki bir saat, belki ondan da az bir süre için kapanmıştı gözlerim ve kabusu benzer garip bir rüyanın etkisi ile yerimde sıçrayarak uyandım.

Doru'nun beni terk edişiyse sonlanıyordu rüya. Ben ona anne olamayabileceğimden bahsediyordum ve o beni yetersiz bulup terk ediyordu. Öyle gerçek gibiydi ki... Ellerimi yüzüme kapatıp ovuşturdum. Yaşlar anında gözlerime bindirdi. Rüyanın etkisi ile ter içinde kalmıştım. Katıla katıla ağlasam da geçmezdi içimdeki dolmuşluk hissi. Birine anlatamadıkça içimde büyüyordu sanki.

Anne olmamanın bu kadar önemli bir şey olduğunu ben yeni anlıyordum. Sahip olurum sanırken anlamıyordu insan. Ancak elindekini kaybedince... Hıçkırığım yüzüme kapadığım elimin altında dağıldı. Omuzlarım sarsılırken yan dönüp yatakta dizlerimi karnıma topladım.

Yaşları siliyordum ama yine de çatlaktan sızan kaynak gibi sıralanıyordu gözlerimden yanaklarıma. Pencereleri yağmur dövmeye başlamıştı. Damlalarla kaplı camın ardında bulutlardan temizlenmiş, şimdi daha berrak görünen karanlık lacivertten geceyi seçebiliyordum. Hepsi benim içime mi girmişti yoksa. Fırtına koparan onlar mıydı?

"Erva!" dedi endişeli ses arkamdan. Doru'nun geldiğini anlamamıştım. Kapıyı arkasından kapadığını işittim.

"Ne oldu?" diye sorduktan hemen sonra yatağın arkamda kalan kısmı hareketlendi ve yanıma oturduğunu anladım. Yaşları telaşla silerken yüzümden nefes alarak durulmaya çalışıyordum. Göğsüm inip kalkıyordu ve ben sakinleşemiyordum bir türlü.

Elini omuzumda hissettiğimde başımı iki yana salladım. "Kâbus," dedim üstelemesin diye. "Kâbus gördüm."

Ağlayan sesim normale dönmüş, sakinleşmişim ama yaşlar hala akıyordu gözlerimden, durduramıyordum.

"Bak bana," dedi çatallaşan sesiyle. "Kâbus gördüğüne inanmamı bekleme benden Erva. Bir şey olmuş. Ne oldu söyle!" Sesi öfkeli çıkıyordu. Bana olmadığını biliyordum. Her ne ise beni üzen, daha öğrenmeden öfkelenmişti Doru.

Omzumdaki elinin beni çevirmesine izin verdim. Yatağa sırt üstü dönmemle gözleri anında yüzümde dolaştı. Işıklar kapalı olmasına rağmen tüller açık olduğundan, gecenin ışıkları odanın içindeydi.

Yüzümdeki yaşları silip kalktım. Dizlerimi kendime doğru çekip karşısına doğru oturdum.

"Bir şeyim yok," dedim gülümsemeye çalışarak. Olmadı, ilk defa gülmeyi beceremedim, anladı. Ağlarken gülmeyi beceremiyordum ben.

Eli çehremi yüzüne, karanlıktan ışığa kaldırırken, avucumun içiyle, içim gide gide sevdim yanağını. Titrek soluklarım da kesilirken yanağıma düşen tek damla yaş öncekilerini hatırlatırcasına çeneme doğru yol izleyince, "Bir şey var," diye itiraf etti benden önce.

Konuşamadım, tek söz edemedim ama o gözlerine mih gibi kitlenen ıslak gözlerimden anladı. Bir şey olmuştu ama ne olduğunu bilmiyordu ve bu da onu mahvediyordu.

Diyemedim: *"Bir olmaz daha. Bir olmaz daha ve bu defaki nasıl aşılır bilmiyorum... Aşabilir miyiz onu da..."*

Kıpırdanıp ona doğru yaklaştım ve yüzümü göğsüne gömdüm. Kollarım belini sararken, o da beni sarıp sarmalamıştı anında.

"Kovuldum bugün işten. İzin üstüne izin isteyince. Ben de projemi alıp çekildim. Üstüne kâbus görünce..." Üzülmemde bunun küçük belki minicik etkisi vardı. Yalan değildi ama asıl mesele başkaydı, onu şimdilik diyemezdim.

"İzin istedin diye mi?" diye sordu sert, katı bir sesle. Kolları belime daha sıkı dolandı. Başımı salladım göğsünde. "Cüneyt Bey yüz yüze bile söyleme gereği duymadı bunu. Telefonla aradı ben hastanedeyken. Gelme bir daha dedi."

Sonra sana bir bebek veremeyeceğimi öğrendim. Olsa bile ölebilirmiş. Seni hiç baba yapamayacakmışım ben...

"Bundan mı ağlıyorsun Erva?" dedi çatallaşan sesiyle. "Başlarına yıkmaya gitmez miyim ben şimdi o iş yerini."

"Yapma," dedim gömleğini arkasından sıkıca ellerimle kavrayarak. Kumaş parmaklarımın arasında buruştu. "Ben basit bir çalışanım. Ne isterlerse onu yaparlar. Bir şey yapmayacaksın Doru."

Göğsünde ağlarken ben, saçlarıma kapandı dudakları. Canı benden çok yanıyormuş gibi öperken dudaklarının değdiği yeri, bende olanı da kendine almaya çalışır bir şefkatle sarıyordu kolları belimi.

"Benim güldürebilmek için canımdan can kopardığının gözünden yaş döktürenlere eyvallahım olur mu sanıyorsun? Tek damla yaş daha akarsa Erva," dedi yanağıma sıralanan yaşları avucunun içiyle kurularken. "Yemin olsun öldürürüm, hepsini başına yıkarım orayı. Ya artık ağlama ya da bırak gideyim. Kendimi ne kadar zor tuttuğumu görmüyor musun?"

Kollarımı dediğini yapacağını bildiğimden daha sıkı sardım beline. Yine diyemedim '*ona ağlamıyorum ben*' diye. Yine diyemedim '*çok daha kötü, çok daha acı*' diye. *Gözlerimden yaş akıtan sana istediğini asla veremeyecek olmaktan...*

"Sarıl sadece. Sen sarılırsan geçer," dedim bir fısıltı gibi. Başımı göğsünden kaldırdım. Çenemi yaslarken gözyaşlarımla ıslattığım gömleğinin üzerine, eğildi ve ağzını dudaklarıma kapadı. İçine çeker gibi, üzüntümü almak ister gibi öptü uzun uzun. Beni kucağına çekip oturttu. Öpücükleri derinleştirdi, ben az da olsa onun dudaklarıyla, öpücükleriyle durdum duruldum.

"İyi hissedeceksen" dedi dudakları boynumun yanına taşınırken. "Hissedeceksen yanında kalırım."

Gitmesini hiç istememiştim ki. Ben onun yanımda kalacağını biliyordum. O da bunu umarak gelmişti yanıma.

Parmaklarım onun öpücükleri gerdanımı dolandırırken gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Nerede olduğumu umursamıyordum.

Benim tam da şu anda ona ihtiyacım vardı yalnızca. İhtiyacımı anladı ve ellerini arkaya atıp elbisemin fermuarını indirdi.

İnce askıları kollarımdan düşürüp elbisenin modelinden dolayı giymediğim çamaşırsız göğüslerimi açığa çıkarırken sızlanması kulaklarıma doldu. Onunda bana ihtiyacı vardı. Belki çok daha fazla.

Dudaklarıma çabucak bir öpücük bırakıp ayağa kalktı. Ne yapıyor diye bakıp, yokluğundan sebep kollarımı göğüslerime dolarken gidip kapıyı üzerindeki anahtarından çevirerek kilitledi. Hemen sonra da düğmelerini açtığım gömleğini ve pantolonunu çıkardı. İç çamaşırı da yerde yerini aldığı anda nefesim kesilir gibi oldu. Çoktan irileşmiş erkekliği gözlerimin önündeydi.

"Tüm gece sevişebilirim seninle. Sanki buna en çok benim ihtiyacım yokmuş gibi, sadece seni sevebilirim," dedi yanıma dönerek. Üstünü çoktan çıkardığı elbisemi beni hafif kaldırıp bacaklarımdan geçirerek çıkardı ve odada kör bir noktaya fırlattı. Çıplak vücudu külotumu çıkarması ile üzerime örtüldü. Ben boylu boyunca uzanmıştım ve o da üzerimde yatıyordu şimdi. Ağırlığı, bedeninin sıklığı ve sıcaklığı anında iyi hissetmeme neden olmuştu. Dudaklarımı öptükten sonra başını yan çevirip göğüslerimin arasına yasladı. Göğsümün dolgunluğu dudaklarına temas ederken, "Seni üzen her şeyi unutturabilirim," diye fısıldadı. Elimi saçlarının arasına soktum. Sevdim sevdim. Başının üzerini doğrulup öptüm. Başım tekrar yastığa yaslanırken, "Bir sen iyi gelebilirsin bana," dedim.

Yalan değildi. Benim yaralarımı bir o sarabilirdi. Dudaklarının değdiği yeri öptü. Göğsümün ucu ağzının içinde kaybolurken kalçasını kaldırıp bacaklarımdan arasına yerleşti. Ve sertçe kendini içime itti. İnlememek için dudaklarımı ısırarak zorunda kalmıştım.

İçimde nefes nefese hareket etti durdu. Göğüslerim ağzının neminden nasibini alırcasına ıslanırken, onu saçlarından çekip dudaklarına kapandım. Bacaklarımı da kalçalarına doladım.

Ona ait olan, ailesinin evindeki odada, şu hâlde olmak tarif edemeyeceğim duygular uyandırıyordu içimde.

Birinin bizi duyma ihtimaline karşı sessiz olmaya çalışıyorduk ama onun üzerimde kasılan vücutundan bile anlayabiliyordum ne kadar zorlandığını. Tırnaklarım sırtına geçerken, diğer elim saçlarını, saç diplerini okşuyordu. Ağırlığını üzerime vermekten çekinmeden sonu zorluyordu.

Bacaklarımdan titrediğini anladığında dizlerimi tuttu elleriyle ve iyice iki yana ayırıp sertçe kendini içime itti. Bunu defalarca yaptı. Minik çığlığım ağzının içine çarpıp kaybolurken onun bana karıştığını hissettim. Çok çabuk

olmuştı. Arkasından ben serbest bıraktığımda kendimi, tüm bedenim sarsılmaya başladı. İkimizin de buna ihtiyacı vardı en başından beri.

Tükenmek üzereydik ama ben bir yenisini başlatmak ister gibi altından çıkıp kucağına tırmandım. Üzerinde hareket ettim. Altımda kıpırdanacak oldu, ellerimi göğsüne bastırıp onu yatağa sabitledim. Onu bütünüyle içime aldım. Yukarıya ve aşağıya hareket ederken kadınlığımın duvarları yine bir kasılmanın eşiğine yaklaştı. "Doru!" diye haykırmamla, ellerime rağmen doğruldu yerinden. Oturur halde beni iyice kucağına çekti. Elleri kalçalarımı kavradı. Hareketlerime elleriyle yön verdi. Gözlerimin içine bakıyordu. "Ses çıkarma. Gerekirse öp beni," diye fısıldadı ve dudaklarını dudaklarıma kapandı.

Ağzının içine inleye inleye sarsıldım. Boşaldım. Hemen sonra o.

Ona tutunarak durdum, duruldum.

Bir zaman sonra terimin üzerine karıştığı vücudunda sere serpe yatıyordum. Bacaklarım bacaklarının arasındaydı. Kocaman elleriyle, sırtımı, kalçalarımı, saçlarımı avuçluyor, okşuyordu.

Başımın üzerini öpüyordu dudakları. "Başkasını buluruz Erva. Daha iyisini," dedi eli omurgam boyunca aşağıya inerken. "Ben de araştırmam hem." Aklının hala meselemde olduğunu belli edercesine, "Sen üzülme yeter," dedi.

Derin bir nefes alıp göğsünü öptüm ve doğruldum üzerinde. Ellerimi göğsünde üst üste getirip çenemi yasladım.

Seyirlik değil ömürlük dedikleri bu olsa gerekti. Dudaklarım yorgunca kıpırdandı. Sesim çıkmadı ama o anladı.

"Seni seviyorum Doru Demir..."

Bölüm Bitti...

*Bölüm Sayaçları ve Medyaları için Instagram: **piyamor_***

Yıldızlara basmayı ve yorum yapmayı unutmayın olur mu :)

Ne kadar çok beğeni ve yorum o kadar hızla gelen bir bölüm...

Sevgilerle Piyamor...

38. Bölüm - AYLETME(AĞLATMA) BENİ

Merhabalar,

Biz geldik :)

Bölüm Şarkısı: Yola Düş - Ayletme Beni

Yıldızları yakmayı yorum yapmayı ve takip etmeyi unutmadıysak başlayalım mı?

Keyifle okuyun...

15. BÖLÜM

AYLETME(AĞLATMA) BENİ

"Uzun zaman oldu sana yazmayalı. İçimi dökmeye ihtiyacım var günlük.

Öyle bir dolmuşluk var ki bende; nereye, kime boşaltsam bilemedim, yine sana geldim.

Geçen sürede çok güzel şeyler oldu. Bir o kadar üzücü badireler da atlattık, lakin en son olan şey...

Yüreğime yangınlar başlattı. Önceden ormanken, alabildiğine yeşilken; kurak kalmış çöller gibi hissediyorum şimdi kendimi.

İçimdeki çiçekleri, ağaçları yaktılar. Parlak bulutlarla kaplı masmavi göğe bakarken ben, şimdi koca bir fırtınanın altında kaldım.

Bazen seni, beni dinleyen, anlayan, benimle dertleşen bir arkadaş yerine koyuyorum. Cevap alamayacağımı bile bile soruyorum; asla yetemeyeceğin, ne yaparsan yap gerçekleştiremeyeceğin bir dileği sırtlanmışsan... Ne yaparsan yap olmayacak bir dilekse bu... En çok da senin istediğin, olsun diye dualar ettiğin bir şeyse... Vaz mı geçerdin üzülmesin diye, üzülme diye, yoksa devam mı ederdin?

Öğrendiğimden beri saatler geçti ama ben kafamın içinde dönüp duran bu soruya engel olamıyorum. Cevap da bulamıyorum.

Ben Doru'dan vazgeçemem. O benden vazgeçecek olursa ölürüm belki, ama bunu bile bile ben yapamam.

Yaren onu seviyormuş. Narin annearne de o olsun diye adaklar adanmış. Ceylin hala var ve beni ondan koparmak için elinden geleni ardına koymadan devam ediyor. Kısacası her şey benim aleyhime işliyor. Çocuğum olmayacak günlük. Olursa bile ben kaç bedeni dünyaya getirip toprağa emanet edeceğimi bilmeden savaşmak zorunda kalacaktım.

O kadar güçlü müyüm, bilmiyorum. Ölüm nedir bilmedim ki ben. Sevdiğim birini hiç kaybetmek zorunda kalmadım. Dayanabilir miyim buna? En önemlisi bu benim canımdan kopan bir parçayken gidişine dayanabilir miyim?

Anne olmadan minik bir bedeni öldürmüşüm gibi hissediyorum. Benim bedenim anne olmaya uygun değilmiş, ben Doru'nun dediği gibi; bir yüreğe kendim gibi başka güvercinler konduramayacaktım.

Hayalini kurduğumuz o güvercinlik yüreğimde başlayan yangınlarla yanıp kül oldu şimdi.

10 Eylül 2022 - İzmir

Erva'nın Günlüğü

Doru gün yeni yeni aydınlanmaya başladığında gitmişti yanımdan.

Gece bir ara uyanmış ve o uyuyorken lojmandan çıkarken çantama attığım günlüğümü çıkarmış, yazmış, yazmış ve içimi dökmüştüm.

Doru gittikten sonra da uyumaya devam edememiş ve kalkmışım.

Giderken beni uyandırmış, iri kollarıyla sanki dün gece az ilgilenmiş gibi tekrar tekrar sarıp sarmalamıştı. Dudaklarıma gün boyu vermeyeceği öpücüklerin öcünü peşin peşin alır gibi öpücükler kondurmuştu.

Dudaklarım sızlıyordu, zonkluyordu. Köprücük kemiğimin üzeri de... Başımı olabildiğince eğmeye çalışıp sızının nedenini görmeye çalıştım. Tam o ince, çıkıntılı kemiğin üzerinde belli belirsiz bir kızarıklık vardı. Dudaklarıyla orayı öperek tahriş etmişti gece. Şimdi hatırlıyordum. İlk sevişmemizin üzerinden çok geçmeden bir kez daha...

Ah! Düşündükçe içim kavruluyor, midemin altında alev alev bir yanma peyda oluyor ve ben tekrar onu arzular hale geliyordum.

Beni öyle güzel seviyordu ki, aylar sonra bile ben şu halimizin gerçekliğini sorguluyordum. Her şey ama her şey hayal gibi geliyordu çoğu zaman. Nişanlı olmamıza rağmen. Elimi kaldırıp yüzüğüme baktım. Çoğu zaman bunu yapıyordum. Gerçek olduğuna beni bu altın sarısı halka inandırıyor.

Aylar önce onu lojmandaki üç odalı, küçük evimde hayallerimde yaşatırken, aylar sonra benimdi. Ben şimdi onu yaşıyordum.

Uzaktan sevdiğimken o, geceleri o günün geride kalan anılarına inat kollarına alıyordu beni. Dakikalar hatta saatler boyunca sevişiyor, seviyordu.

Sabahları da böyle etkisinden çıkamıyordum işte.

Yatağın tam karşındaki tekli koltuğun arkasına düşen ve birkaç dakikalık aramalarım sonucunda bulduğum yeşil elbisemi üzerime geçirdim. İç çamaşırımı ayaklarımdan geçirip yukarıya çektim ve eteğimin altına çabucak giyindim. Dağılmış saçlarımı ellerimle -çekmecelerde tarak aramıştım ama bulamamıştım- tarayarak bir düzene sokmaya çalıştım. Odada yalnızca küçük bir ayna vardı ve dağılmış suratımı kontrol etmeye yetiyordu.

Gece ağladığımdan, göz kapaklarım biraz şiş şiş duruyordu. Kimseye görünmeden soğuk su çarparsam yüzüme, şişliğin etkisini yok edebilirim diye umuyordum.

Yalın ayak odadan çıkıp alt kata koşturdum. Üst katta sadece Zerrin annenin odasında banyo vardı. Urla'nın eski evlerinde diğer odalar için maalesef banyo düşünülmemişti. Alt katın banyosunun kapısının aralık ve içerisinin de boş olduğunu görünce hemen girdim. Duş alamadığım için kendimi biraz rahatsız hissediyordum. Bu yüzden elbisemi tekrar çıkarıp sadece vücuduma ve yüzüme duşa kabinde soğuk su tuttum, raflarda bulduğum temiz bir havluyla kurulanıp tekrar giyindim.

Dışarıya çıktığımda evin aralık kapısından sabahın serin ama mis gibi çam ağacı kokan havası doluyordu içeriye. Mutfak tarafından sesler geliyordu.

Zerrin anne çoktan uyanmıştı anlaşılan. Birileri daha vardı sanıyorum erkenci olan. İçeriden gelen hareketlilik seslerinin tek kişiye göre fazla olmasından anlayabiliyordum bunu da. Mutfaka yöneleceğim esnada küçük Doru salon tarafından koşturarak önümden geçti. Bir duraksadı ve başını bana çevirdi. "Günaydın yengecim," dedi o tatlı diliyle. Yanına yürüyüp yüzünü tek elimle avuçladım. "Günaydın bal adam. İyi uyudun mu?"

"Hı hım," diyerek elime rağmen başını sallayınca, dayanamayıp eğildim ve yanağına kocaman bir öpücük kondurdum. "Çocuk gibi öpüyorsun."

Çocuk değildi sanki! Bir de bu vardı son zamanlarda dile getirdiği. Onu çocuk gibi sevmemeliymişim, çünkü bal adamımız artık büyümüş.

Saçlarını karıştırdım elimle. "Çocuksun çünkü Doru," dedim kaşımın birini kaldırarak. "Daha okula bile başlamadın."

"Bu yıl başlıyorum akıllım. Kayıt yapıldı, unuttun mu?" diyerek göz kırptı. Kahkaha attım. Bir anlığına... Dün olanlar aklıma kahkahamın ardından beni pişman etmek istercesine tekrar gelmişti.

Yüzüm düşerken Doru beni göremezden gelip mutfağa fırladı. O gidince telefonum geldi aklıma. Dün hastaneden bu yana kapalıydı. Mutfaka geçmeden önce onu açıp kontrol etsem iyi olacaktı. Merdivenleri gerisin geri tırmanırken, annemin ondan fazla mesaj gönderdiğine neredeyse emindim. Belki babama da söylemişti ve o da yazmış, hatta aramış ama ulaşamamıştı.

Babam böyle meselelerin -yani kadınsal mevzuların- konuşulmasını genelde anneme bırakırdı. O da bir iki kelam ederdi ama annem daha bilgili bu konularda diye geri dururdu.

Mesela ilk kez regli olduğumda. Babamla bir akrabamızın mezarını ziyarete gidiyorduk. Annem gelmemişti ve biz onun arabasında yalnızdık. Deli dehşet bir ağrı saplanmıştı karnıma ve çokça bacaklarımın arasına doğru uzanan. Bacaklarımın arasından bir şeyin sızıp geçtiğini hissettiğim an, gözlerim de dolmuştu. Ne olduğunu anlamıştım çünkü annem regli olma zamanım yaklaştığından benimle aylar öncesi bunun olabileceğine dair konuşmalar yapmıştı.

Babama utana sıkıla bir sorun olduğunu ve mezar ziyaretine gidemeyeceğimizi söylemiştim. Halimden de anlamış olacak ki, ikiletmeden ve hiç üstelemeden arabayı tersi istikamete kırmış ve beni eve götürmüştü.

O gün yine benimle annem konuşmuştu. Babam ise odamın kapı girişinden ne olduğunu anlamış olarak, "Büyüdü benim kızım," diyerek tebessüm etmişti. Ben reglinin korkusunu yaşarken -garip ama korkmuştum- babam rahatlayayım diye bunun çok güzel bir şey olduğunu vurgulamıştı kısacık cümlesinin içinde.

Şimdi durum biraz daha farklıydı. Bunun güzel bir yanı yoktu. Beni rahatlatacak cümleler kuramazdı babam. Zaten bana düşkünlüğü, duygusal yapısı engel olurdu buna.

Telefonumu çantamdan çıkarıp yatağın kenarına kuruldum. Açmamla bildirimlerin ardı ardına ekrana düşmesi bir oldu.

Annemden sekiz mesaj, babamdan tek ama uzun bir mesaj vardı. İlk önce babaminkini açtım.

"Erva'm annen sana ulaşamayınca deliye döndü. Ona Doru ile Zerrin ve Dağhan'ın çiftliğinde olduğunu söyledim. Üzgün olduğunu biliyorum ama üzülmeyi istemiyorum. Senin arkanda baban var. Sen mutlu ol diye dünyayı ayaklarının altına serecek baban. Olmaz değil bu. İmkânsız da değil. Çok konuşamam bu konulardan ama eminim annene cevap verirsen sana anlatacaktır. Bizim her daim dağ gibi senin arkanda olduğumuzu bil. Zaten biliyorsun, bildiğini biliyorum. Üzülme kızım. Üzülürsen üzülrüm..."

Gözlerim anında dolar gibi oldu. Hemen sonra bir damlası süzüldü ve telefonumun ekranına düştü. Elimle çabucak silerken bir diğeri çeneme kadar indi, indi ve oradan atladı.

Annemin mesajlarının çoğu telefonu açmam ve kendisine hemen dönüş yapmam konusundaydı. Deliye dönmüştü telefonu kapattım diye. Haklıydı ama ben dün ve hatta şu an bile birileriyle konuşabileceğimi, bunu anlatabileceğimi düşünmüyordum.

Son mesajında yanımda olduğunu, bunu birlikte aşabileceğimizi, Doru'ya anlatırsam onunda beni anlayacağını ve hatta sarıp sarmalayacağını yazmıştı. Ona güveni o kadar tamdı.

Korkularım dile geldi sanki ve ben anneme şöyle bir mesaj yazarken buldum kendimi:

"Dağıldım, parçalandım, un ufak oldum... ben kendimi ilk defa bu kadar yetersiz hissettim anne... Ona yetememekten korktum. Ama döndüm, dolaştım yine ona sığındım. Yapamazdım ama... Kaçmam gereken oyken, sıkı sıkı yine ona tutundum. Bırakmaz değil mi? Bir gün beni bu masalın ortasında yalnız bırakmaz..."

Annem sabahın erken bir saati olmasına rağmen sanki telefonun başında bekliyormuş gibi anında cevap verdi mesajıma.

"Bırakmaz..."

Ardından ekranda "yazıyor" yazısı belirdi ve ben odanın içindeki o küçük aynanın başına geçip yüzümü sırlıslık eden yaşları temizlemeye giriştim. Yine banyoya kaçmam ve yüzümü soğuk suyla yıkamam gerekecekti. Aksi takdirde şu halim yine bir şeyler olduğunu ayan beyan belli edecekti.

Annemden gelen ikinci mesaj ekrana düştüğünde gözlerim anında oraya kaydı.

"Konuşmak istemediğinin farkındayım. O yüzden arayıp seni bunaltmayacağım. Ama korkuların yersiz Erva'm. Benim güzel kızım... Ben anne olabildim. Bu sorunla baş edebilmek evet, zor, ama imkânsız değil. Seninle bunları uzun uzun konuşuruz. Şimdilik üzülmemeye bak. Biliyorum

mümkün değil ama sen anne olamaz değilsin. Mucizelere inanmaz mıyız biz? Unuttun mu Saraçoğlu kadınları her şeyin üstesinden gelir. Annen seni çok seviyor ve sen mutlu ol diye ne gerekiyorsa yapacak. Bebeğini bir gün kucağına alacaksın. Ona hep istediğin gibi Doğa adını vereceksin. Torunumu seveceğim ben. O gün bir gün gelebilirsin diye canını vermeye hazır annen ve baban var burada. Unutma."

Ağlamayayım diyordum ama şimdi de ailemin karşımdaki güçlü duruşu beni gözyaşlarına boğacak hale getiriyordu.

Onu rahatlatmak, aklı bende kalmasın diye içini ferahlatmak maksadıyla, *"Şimdi daha iyiyim, yarın yanına gelirim anne. Şimdilik kimseye anlatmıyorum. Konuşabilecek güçte değilim. Doru'ya ebetteki anlatacağım ama biraz vakte ihtiyacım var. Sindirebilmek için..."* diye yazdım ve gönderdim. Arkasından *kahvaltıya ineceğimi ve telefonumu yeniden kapadığımı* ekledim ve dediğim gibi telefonumu kapatıp çantama kaldırdım.

Şans benden yanaydı ki ikinci kez banyoya girip çıktığım sürede kimseye yakalanmamıştım.

Düne göre kendimi daha iyi hissediyordum.

Gümüş elinde tabaklarla mutfak tarafından çıktığında gözleri üzerimdeydi ve çok mutlu görünüyordu. Bahçe kapısına doğru yönelmek yerine bana doğru yaklaştı. "Günaydın," dedi önce. Sonra dudağının kenarını dişledi. Fısıldayarak, "Seninle konuşalım bir ara. Test sonucu çıktı Erva," dedi. Test sonucu mu diye düşünürken, aklıma geldi. Gümüş'ün hamilelik testinin sonuçları gelecekti. Yüzündeki ifadeden anlıyordum ki sonuç pozitifti. Başımı salladım. "Pozitif sanırım," dedim neşesini paylaşıyor gibi. O da başını sallayarak karşılık verdi bana. "Daha kimseye demedim. Kadir'de bilmiyor."

"Neden ki?" diye sordum. Elim istemsizce elbisemin üzerinden karnıma gitti. Boğazım sızladı. Onun için sevinmişim, gerçekten. Ama içimdeki eksik yan baskı yapıyordu, engel olamıyordum. "Konuşuruz," dedi Gümüş gülerek. Ben şunları bahçeye götüreyim," diyerek elindeki patates kızartması ve dilimlenmiş haşlanmış yumurtalarla dolu tabakları işaret etti. O yanımdan ayrılırken ben de mutfağa gittim.

İçeriye girmemle Zerrin anne çaylarla doldurduğu tepsiyi elime tutuşturdu. "Günaydın yavrum. Bir bunlar kaldı. Bahçeye götür de kahvaltıya geçelim hemen." Telaşlı görünüyordu. Ben daha nedeni soramadan, "Nalanlara gideceğim sonrasında. Yardıma," dedi.

Bugün Nalan teyzenin büyük oğlu Kemal'in nişanı vardı. Dün bahsi geçmişti ve ben yarım yamalak da olsa hatırlıyordum bunu. Başımı sallayıp tepsiyle birlikte bahçeye çıktım.

Doru yeğeniyle çimenlerin üzerinde oturuyordu. Doru'nun elinde ahşap, topaca benzer, eskilerin bir oyuncağı vardı. Sırtları bana dönüktü ama ben küçük Doru hevesle oyuncağı havaya kaldırdığı için görebilmişim. "Şimdi bu senin miydi dayı?" diye sorunca küçük Doru, başını salladı dayısı.

"Babam saklamış. Çekmecesinde buldum sabah. Dedim ki bu artık senin olmalı." Küçük Doru kıkırdadı. Dayısının kucağına oturup başını omzuna yasladı. "Nasıl oynanıyor ki bu?" diye sorunca, Doru, "Anlatacağım ama önce kahvaltı yapalım," dedi. Onlar çimenlerin üzerinden kalkarken ben de çayları masaya dizdim.

"Erva'm," diye seslendi Doru neşeli bir sesle. Başımı çaylardan kaldırıp benzer bir tebessümle karşılık verdim. "Sevgilim."

Gülümsemesi genişlerken yüzünde, "Kahvaltıdan sonra lojmana geçmem gerek benim," dedi, arkamdan yaklaşıp kolunu belime sararken. Baş boynuma gömüldü, çenesi omzuma yaslandı. Sakalları yanağımı gıdıklıyordu. "Burada kalmak istersen kal tabii, ama benimle geleceksen çabuk davranmalıyız."

"Neden ki?" diye sordum, başımı yanımda kalan yüzüne doğru çevirdim. Şakağına denk düşmüştü dudaklarım. Öptüm öptüm...

"Çünkü," dedi Doru gülümsemesi daha da genişlerken. Sakalları çeneme sürtündü. "Verandaya mobilya sipariş etmişim. Koltuk falan. Onlar gelecek. Sende bakarsın hem. İçine sinmeyen bir şey olursa geri göndeririz."

"Hepsi çok güzeldir eminim," deyince ben, belimdeki kolu sıkılaştı.

Parmakları saçlarımı aralayıp omzumda kendine daha temiz bir alan sağlarken, ağır ağır öpücükler kondurdu dudaklarının değdiği her yere. Saçlarımı orada tutmamın bir nedeni vardı aslında. Köprücük kemiğimin üzerindeki o belli belirsiz iz şimdi açığa çıkmıştı. Kollarının arasında ona döndüm. Küçük Doru koşarak eve girerken, kalçama dayanan sandalye yüzünden üst bedenimi biraz geriye attım. Masaya doğru sarksam da Doru'nun beni tutan kollarına güveniyordum. Dudakları bunu fırsat bilip boynumun yanını öpmeye başladığında, "Doru," dedim bir fısıltı gibi. "Şimdi biri gelecek."

Gümüş mutfağa gitmişti ve birazdan eli kolu dolu dönebilirdi. Elbette diğerleri de. Bu evde kimse geç uyanmazdı. Eminim ki hepsi ayaktaydı ve

kahvaltaya gelmeye hazırlanıyordu.

Dudaklarının kıyıları, yukarıya doğru kıvrılırken gülümsemesinden salınan sesli nefes sesleri tenime çarptı. "Gelsinler, benim değil misin, her şeyim değil misin? Kim ne karışır?" dedi kadife sesiyle, karışacak olan olursa hesap da sorarmış gibi. Kolu belimi sıkıştırıp kendine doğru daha çok çekerken, "Öyle, öyle de," dedim kollarında ellerimi sever gibi dolaştırarak.

Şunu yapmayı çok seviyordum işte. Elimin altında beni hep sıkı sıkı tutacak kollarının iriliğini hissetmeyi seviyordum. Kaslarının en şişkin yerini, pazularını avuçladım. Parmaklarım orayı yeni keşfediyormuş gibi sıkarken, gözlerim de oraya kaydı. Ben öyle yapınca eğildi ve dudaklarını aralayarak yanağımı ağızla öptü. Hemen sonra burnuyla tenimi okşarken, "Öyle de ne Erva'm?" diye sordu, ne diyeceğimi unuttum.

Dudakları şimdi dün gece iz bıraktığı o yeri öpüyordu. Titredim kolları arasında. "Acıyor mu?" diye sordu hafif pişmanlık yüklü bir tonlamayla. "Seni severken canını mı yakıyorum?" Nasıl üzgün çıkıyordu sesi.

Elimi başının arkasına kaydırdım. O beni oramdan öperken, kendi bıraktığı sızının üzerine tuz basarmış gibi hissettiren sıcak dudaklarıyla baskı uygularken, "Senden gelen her şeye razıyım ben," dedim çatallaşan, titrek sesimle. "Acımıyor da. Geçti şimdi."

Dudaklarının nemini yine dudaklarıyla iyice yaydı oraya. Sıcak nefesi aralık dudaklarından sızarken, "Seni sevmek böyle bir şey işte," dedi. "Yetmiyor, yetinemiyorum. Sana doyamıyorum." Öyle dolu dolu, yüreğinden koparıp dile döker gibi söylemişti ki bunu, parmaklarımı saçlarının diplerine bastırıp onu boyun boşluğuma çektim. Soluklarım hızlanmıştı.

Aklımı başımdan aldığı bir an daha. O bana böyle sarılınca, sanki dünyadaki en değerli şeymişim gibi sevince, üstüne dudaklarını kullanarak içimi bir hoş edince kayboluyor gibi oluyordum. Geriye ne dert ne tasa kalıyordu.

"Ne konuşuyorduk biz?" diye sordu gülerek.

"Ah, şey..." diye geveledim. Öncesinde ne konuştuğumuzu cidden unutmuştum.

"Bana aşkınsın, bana dayanamıyorsun, benimle şimdi yukarıya çıkmak istiyorsun..." dedi başını boynumdan kaldırıp yüzünü yüzümün karşısına alırken. Çenesini bana doğrultmuş halde, dişlerinin arasından konuşuyordu. Saydıklarını tam şu anda kendi yaşıyormuş gibiydi.

Konuştığımız şeyin elbette ki bununla yakından uzaktan alakası yoktu. Bir konu çarptırma durumu söz konusuydu. Aklımı karıştırıyordu ve ben ne gariptir ki halimden çok memnundum. Çıplak bacaklarımı kot pantolonuna sürttüm. Sakallı çenesini dişlerimin arasına aldım ve canını yakmayacak bir sertlikte ısırdım. O yine de yalancı bir inleme savurup belimin yanındaki eliyle orayı sertçe sıktı.

"Ah! Canım yandı," diye mızırdanırken ben, beni öpeceğini, öpüp bırakmayacağını gözlerinde görebiliyordum. Yeşilleri kararmıştı ve bakışları yüzümde arsızca dolanıp duruyordu. Dudağının kenarını, yanağını, sakallarının arasını ve burnunun yanını bile öptüm öptüm... "Yapma. Cidden yakalanacağız şimdi," dedim. Diğer yanağını öptüm. Belimin yanını sıkmaya devam ediyordu. Canı yanan bendim ama sevgi gören oydu. Ona söylüyordum ama durmayı benim de istediğim pek söylenemezdi.

Güldü ve dudakları dudaklarıma kapanacağı sırada, "GÜNAYDIN CÜMLETEN!" sesini işitmemiz bir oldu ve anında koptuk birbirimizden. Öyle bir anda oldu ki adamı uzağa savuran bendim. Ellerim nereye koyacağımı bilemediğimden kalçamın üzerinde yerini almıştı. Tam bir yakalanmış suçlu çocuk tavrıydı benimki. Yanaklarım al aldı ve kalbim küt küt atıyordu. Bu, yakalanmanın yanı sıra az önceki yakınlaşmamızdan ve yarım kalmış olmaktan sebepti. Narin anneanne uyanmıştı ve sesi evin holünden geliyordu. "Ben haşlama yumurta yemem bugün Zerrin. Bana tavaya kırın. Az yağda olsun."

Alelacele saçlarımı yine önüme çektim, kıyafetimin askılarını ve belini düzelttim. Beni izleyen ve çaktırmadan gülen Doru'ya ters bir bakış attım ve koştura koştura eve girdim. Sonra gösterecektim nasılsa ona. Beni ailesinin evinde, güpegündüz bahçede sıkıştırmasının hesabı sorulacaktı.

Ben içeriye girerken Narin anneanne de dışarıya çıkıyordu. "Günaydın," dedi aynı şekilde karşılık verdim. Bu sabah biraz ters tarafından mı kalkmıştı? Yüzü asık gibiydi sanki.

Mutfağa gidip Gümüş'ün doğradığı ekmekleri sepete aldım. Zerrin anne küçük bir tavada kırdığı iki yumurtayı pişirmeye çalışıyordu.

"Gümüş!" diye seslendi kızına bakmadan. Gümüş o esnada tepsiye bal, reçel diziordu bahçeye çıkarmak için. "Efendim anne."

"Çaylar buz oldu kızım ya! Siz gidin başlayın bari. Kocan nerede?"

"Ay, söylemedim mi ben sana. O bir lojmana gitti. Siz oturun kahvaltıya ben gecikirim biraz dedi. İşi varmış Mahir ile." Bana döndü, "Sen bilmiyor musun? Abim bir şey demedi mi?" diye sordu.

Dudak büktüm. "Bana bir Şey demedi."

"Hayret," dedi Gümüş omuz kırarak.

"Neden ki? Ne oldu?" Bilmem gereken bir Şey olmasa ŐaŐırmazdı böyle.

"Bir terfi durumu söz konusu galiba. Ama ekipten kim alacak bilmiyoruz. Belki abim biliyordur diye sordum. Tek kişi mi o da belli değil. Ya abimse. Son görevi baya iyi geçmiş diye duydum Kadir'den. Yüzbaşı falan yapmasınlar Şimdi onu?"

Tepkimi ölçmek için gözlerini yüzümde dolandırırken, "Yüzbaşı Mahir ama," dedim. "yle olsa ekibin başında iki kişi olmaz mı?"

"yle bir durumda Mahir'de yükselme alır herhlde," dedi tam bilmiyormuş gibi.

Ben Doru'ya *steğmen'im* demeyi çok seviyordum. Eğer yükselme alacak olursa bu alıŐkanlıęımdan nasıl vazgeerdim bilmiyorum. Kasap et derdinde koyun can dedikleri bu olsa gerek.

"Ama," dedi Gümüş, tepsiyi kucaklayarak. "Daha senesi dolmadı Üsteğmenliğe yükseltilmesinin. Yılda bir kez oluyor böyle Şeyler sanırım. Emin de değilim. Belki baŐkasıdır."

Zerrin anne kızgın bakışlarını bizden tarafa çevirdi. "O ayları sana tekrar doldurturum Gümüş! Ya da buz gibi içersin, gıkını ıkarmazsın. eneniz az çalıŐsın. De haydi!"

Gümüş'e sözleri etki etmezken ben fazlaca üstüme alınmıŐtım. Ekmek sepetini Gümüş'n tepsisine koydum ve tepsiyi de elinden aldım. Bana gülerek bir bakış attı. Bunu hamile diye yapıyordum elbette.

*

Yaren bu sabah hiç olmadığı kadar sessizdi. Başı tabağından kalkmıyor, kendine bir Şey sorulunca bile zar zor cevap veriyordu. Buna neyin neden olduğunu merak ediyordum. Bir nedeni olmalıydı değil mi?

Zerrin annem iki lokma bir Şey yedikten sonra Nalan teyzelere geçmişti. Kadir daha lojmandan dönmemiŐti.

Fırat abi ile Sefa abi kahvaltı masasındaydılar. Onlar hem lojmana Dilde'yi bırakmak için hem de çiftlikte yatacak yer kalmadığından gece ayrılmışlar. Dünkü tavla oyununu da kendine çok güvenmesine rağmen Ender kaybetmiş.

Doru masada bunun muhabbetini hala döndürüyordu. Fırat abi de canım Ender ile dalga geçiyordu. "Nasıl kızardı, bozardı. O kadar eti nasıl alacak acaba? Az biraz cimri olduğunu hepimiz biliyoruz."

"Cimrilikten değil o," dedim ağzımdaki zeytini döndürmeye çalışırken. "Kimsesizlere yardım ediyor maaşıyla Ender. Sanki bilmiyorsunuz."

Fırat abi başını salladı. "Biliyoruz, biliyoruz elbet," dedi. "Ama yine de cimri. Yemiyor içmiyor, parasının geri kalanını biriktiriyor."

"Belki evlenmeyi falan planlıyordur," dedim göz devirerek. "Sizin yok mu öyle planlarınız? Canım Ender'in kimsesi yok kendinden başka. Biriktirecek tabii..."

"Ben Ender'i savununca Fırat abi sesini temizleyerek bakışlarını benden kaçırdı. Söylediklerine bir pişman olmuş gibiydi. Kötü niyetinden laf ettiğini düşünmüyordum elbette. Ama bana kalırsa Fırat abi onun kız kardeşine olan ilgisini fark ediyor, ondan böyle üstüne oynuyordu. Kuruntu da yapıyor olabilirdim ama şimdilik böyle düşünüyordum. Eğer düşüncelerimde haklıysam Ender'in işi baya zordu. Fırat abi nedendir bilinmez ona kız kardeşini vermezmiş gibi geliyordu. Ender'in imkânsızlık dediği de buydu bence. Dilde'nin abisinden çekindiğinden ona açılmıyordu.

"Rügeyya ile nişan yapmayı düşünüyoruz," dedi ağzının içinden konuşur gibi. "Ailesi ile konuşacak. Eğer kabul ederlerse tanışmaya, sonra da istemeye gideceğiz."

"Sağdıları da ben ve Kadir olacak elbette," dedi konuşmaları başından beri sessizce dinleyen Doru. Fırat gurur duyarım dercesine başını salladı. "O gün gelsin de..."

"Biz ne zaman tanışacağız peki?" diye sordum araya girerek. Fırat abi bakışlarını benden tarafa çevirdi. "Aslında yarın bir getirsem lojmana diyordum. Ender şu mangal işini erkene alsa da biz de nasıplensek."

"Ayıpsın," dedi Doru gülererek. Kolunu sandalyesinin arkalığından sarkıttı ve rahatça yerleşti. "Sen tanıştırmaya getir, bir mangal da ben yakarım bahçede."

"Kardeşime alkoller de benden," dedi Sefa abi. O öyle söyleyince içten sevinir gibi, "Sefa abi," dedim. "Sende yok mu birisi?"

"Yok valla," dedi Sefa abi. "İsteğim de yok zaten. Ben kim yuva kurmak kim?"

"Neden öyle diyorsun ki? Neyin varmış senin? Çok şükür yüreğinde sağlam, bileğin de."

Sevecek yürek de var sende, koruyup kollayacak bilek de demeye getiriyordum. Güldü. Ki çok gülmezdi Sefa abi de. Fırat abi ile bu yönden birbirlerine benziyorlardı. Öyle bilerek, değil de sert duruşları doğuştanmış

gibi hissettiriyordu insana. Öyle olunca insan pek gülmeyen bu iki adamı garipsemiyordu.

Sefa abi tam bir şey diyecek oldu, Narin anneanne böldü onu sözüyle. "Erva, Doru'nun çayı bitmiş. Bir bak, bir ilgilen..." dedi laf sokar gibi. Sabah keyfinin yerinde olmadığını düşünmüştüm ya. Şunu söyleyiş biçimiyle iyice emin olmuştum. Her ne kadar bunu garipsesem de kalktım yerimden. "Doldurayım anneanne," dedim ve karşımda oturan Doru'nun bardağına uzandım. Tuttu ve bırakmadı. Gözlerimin içine baka baka bir baş eğişle oturmamı işaret etti. "Çok istersem ben alırım. Sen niye dolduruyorsun çayımı?" dedi, hemen sonra bakışlarını sertleştirerek anneannesine çevirdi.

"Biz de yok öyle eşe hizmet. Erva isterse yapar istemezse yapmaz. Onun çayını yeri gelir ben doldururum." Mesele başkaydı. Çay bahaneydi. İkisinin bakış işaretlerinde bambaşka bir mevzu dönüyordu. Ve bu hiç iyi değildi. "Doru," dedim yumuşak, anlayışlı bir sesle. "Sorun değil. Kendime de alacaktım zaten."

Doru bunu bir cevap olarak kabul etmedi ve bana yine sandalyemi işaret etti. Narin anneanne bozulmuş gibi tabağını önünden itti. "Karın olacak o senin," dedi alttan alttan laf sokmaya devam ederek. "Hizmet edecek tabii. Sen de yap, ona lafım yok ama sen böyle engel olursan..." Alışır demeye getiriyordu galiba. Hakkımda konuşuyordu, peşin hüküm veriyordu, hatta cezamı bile kesiyordu. Ama ben bu kadının benimle derdinin ne olduğunu bir türlü anlayamıyordum. Kafasında Yaren'i ona uygun gördü diye mi beni kötü belliyordu?

Narin anneannenin tamamlamadığı o sözü Doru tamamladı ama bunu yükselen, sert sesiyle yaptı. "Alışsın, nişanlım değil mi, karım olmayacak mı!? İleriye gidiyorsun Büyük Ana! Erva'ya nasıl davranacağım benim bileceğim iş!" Doru ona yanımda birkaç kez daha *Büyük Ana* diye hitap etmişti. Bu anlar genelde gerginlik zamanları oluyordu. Doru öyle çok sinirlenen, parlayan biri değildi ama Narin anneanne biraz geleneksel bir yapıya sahipti ve doğruları kesin doğrudu. İnatlaşınca, sözü bir türlü kabul görmeyince böyle oluyordu.

Sandalyesine yaslanıp masanın yanına yasladığı bastonunun yere vurarak imayla güldü Narin anneanne. "Yaren!" dedi bakışlarını başını tabağından kaldırmayan yanındaki diğer torununa çevirerek. Yaren bu konuşmalar dönerken masada hepten sessizleşmişti.

"Buyur büyükanne," dedi kendine seslenildiğini zar zor fark ederek.

"Kalk Doru'nun çayını doldur!"

Yaren ikiletmeden kalktı yerinden ve az önce benim Doru'nun önünden alamadığım çay bardağını aldı. O koşturarak elinde bardakla eve yönelince Doru yumruğunu masaya indirdi. Masadaki herkes bir yerinde dikleşmişti. Gümüş oğlunun kulağına bir şey fısıldayıp onu içeriye yolladı. Hemen sonra, "Anneanne," dedi. "Neden böyle yapıyorsun?" Amacı gerginliği yatıştırmaktı ama onu ne Doru duydu ne de Narin anneanne.

Arkamda duran sandalyeme çöker gibi oturdum. Yüzüm önüme eğilirken, "Senin derdin ne Büyük Ana?" diye sordu Doru. "Dn akşamdan beri böylesin. Olmaz dedim diye mi? Bana söylediklerin yenilir yutulur değıldi!"

"Madem gizlimiz saklımız kalmadı," diyerek masaya doğru eğildi Narin anneanne. Bastonunu yine sertçe yere vurdu. "Nişan yapıyorum dedin geldik," dedi lafını hiç çekinmeden, açık açık dile getirerek. "Sormadın evleneceğim kız budur, münasip midir diye... Bir fikrimizi almadın. Benim Yaren'imın ne günahı vardı? Kız mitlenmiş!"

Gözlerim belirginleşirken doğruca Doru'dan tarafa baktım. Dün akşam bunu mu konuşmuşlardı? Yaren'i istediğini mi söylemişti Doru'ya anneannesini?

"mitlendi ne demek?" diye kükredi Doru. "Ben mit verecek bir şey mi yapmışım? Burada oluşu eğer dediğin sebeptense ben bunu Erva'ya hakaret sayarım."

"Hakaret sayarmış," diyerek dalga geçti onunla Narin anneanne. "ocukluğundan beri yanık o sana. Kr müydü gözlerin? Gittin el kızını aldın ama onu göremedin mi? Ailesi ailemize uyuyor mu, hiç haberin var mı?"

Gümüş sandalyesini itip ayağa fırladı. Anneannesinden tarafa koştı. "Etme anneanne. Günah, kızın yanında söyleme şunları," dedi koluna yapışıp onu içeriye götürmek ister gibi çekiştirirken.

Lakin Narin anneanne umursamıyordu onu. Kolunu torunun elinden sertçe çekti, "Nişan dediğin nedir?" diye homurdandı. Doru'nun gözlerinin içine baka baka, "nemli olan senin şuran evet dedi mi ona bak. Demiş gibi görünüyor ama aldatıyor seni! Sana kim iyi, göremiyorsun! Gelir geçer bunlar evlat." Sesini sözünü dinletebilmek umuduyla yumuşatmış sonlara doğru. "Sen seni asıl sevene bak! İmzayı atana kadar-"

Gözlerim dolmuştu. Utançtan yanaklarım zonkluyordu. Ben Narin anneanneyi çok sevmeme rağmen onun beni kabul etmeyeceğini,

sevmediğini öğreniyordum tam şu anda. Zaten seziyordum ama yine de akıl kabul etmiyordu işte. Sever diye umut ediyordu. Bilmiyorum, şu durumun içinde kalmak canımı fazlasıyla yaktı. Üstüne bakışlarım bir anlığına kapı ağzında elinde doldurduğu çay bardağıyla dikilen Yaren'den tarafa çevrilince ve ağladığını görünce onun da kalbinin en az benim kadar kırıldığını anladım.

Lakin ben sanılan kadar iyi biri değildim. Nişanlıma uygun görmüşlerdi onu. Sevdığım adama! Artık iyi niyetle bakamıyordum yüzüne. Acıyamıyordum bile.

"Bacım," diye seslendi yanımdan Fırat abi. "Gel senle iki hava alalım. Aşağıya doğru bir yürüyelim."

Tek damla yaş yanağıma süzülürken, Doru sandalyesini geriye itip ayağa kalktı bir hışım. O sözlerini elini masaya vura vura sıralarken yerimden kalktım ve hemen sonra dönüp bahçenin dışına doğru yürümeye başladım. Şu olanlar onur kırıcıydı. Yanlarında ağlamak da istemiyordum. Lakin gözlerimden süzülen yaşlara da engel olamıyordum. Karşımda normal biri olsa lafımı sakınmazdım ama Doru'yu büyüten kadına saygısızlık yapamazdım. O benim kalbimi çekinmeden kırmasına, saygısızlık yapmasına rağmen yapamazdım.

"İmza dediğin nedir ki büyük Ana!" diye kükrüyordu ardımda kalan Doru. Sesini artık net duyamıyordum. "Şurası dediğin yer çoktan onu benim yapmış. Sana şu yaptığını yapma dedim ben dün gece! Dinlemedin. Allah şahidim bugün Erva karım olacak! İmzaysa imza!.."

*

Bir ağacın altında bulduğum ahşap banka oturdum kaldım. Güneş şimdi tepedeydi ama yakmıyordu. Havalar hissedilir derecede serinlemişti. Rüzgâr altına oturduğum ağaç dallarının arasında yaprakları hışırdatarak dolaşıyordu.

Çok fazla yürüyebildiğim, daha doğrusu kaçabildiğim söylenemezdi. Ama beni yoracak kadar yürümüştüm. Deli gibi ağlıyordum çünkü. Ciğerlerimdeki hava tükenmişti. Sebep ne Yaren'di ne de anneannenin ettiği sözlerdi. Sebep Doru'nun bir yemin gibi bugün beni karısı yapacağını söylemiş olmasıydı.

Ben ona daha durumumdan bahsedememişken, şu olanlar beni deli gibi korkutur olmuştı. Evet, biz bir aya zaten evleniyorduk ama ben hakkımdaki gerçeği öğrenene kadardı o.

Ondan vazgeçmiş falan değildim, ama nedense bunu öğrenince herkesin ona benden vazgeçmesi gerektiğini söyleyeceğini düşünüyordum. Başta Narin anneanne. İsteddiği bu değil miydi? Bir bahane aramıyor muydu?

Eline fırsat geçecekti ve...

"Erva!" diye seslenen Doru'nun sesiyle çabucak yüzümdeki yaşları temizledim. Yüzüm ona dönük değildi ama adımlarının hızlanmasından bile anlayabiliyordum ağladığımı fark ettiğini.

Yanıma oturduğunda eli omzumu kavradı sıkıca. "Yaşlı o. Çok büyük saçmaladı. Seni üzdüğü için pişman olacak. Ben gereken cevabı verdim. Yalvarırım ağlama," dedi.

Burnumu çekip saçlarımı önümden aldım ve ona doğru döndüm. Ben öyle yapınca eli yanına düştü. Yüzümde endişeyle dolaşıyordu gözleri. "Sen," dedi. "Öyle konuştu diye mi..." Başımı olumsuz anlamda iki yana salladım. Dudaklarım çocuk gibi kıvrıldı yine ağlayacakmış gibi. "Sözleri acıttı ama o yüzden değil," dedim. Gücüm bir bunu söylemeye yetmişti.

"Neden o zaman yavrum?" diye sordu yüzümü avuçlarının arasına alırken. Baş parmakları yüzümde kalan yaşları sildi. "Söyle bana, dünden beri neyin var senin? Sebep iş falan değil değil mi?"

Başımı salladım ve yaşlar yanaklarıma indi yine. "Biliyorum," dedim omuz çekerek. "Bu ay evlenecektik ama, ertelememiz gerek Doru."

Kaşlarının arası çatıldı. Yüzümü tutan elleri çehremi yukarıya kaldırdı. Gözlerini gözlerime dikti, "O nedenmiş? Biri bir şey mi dedi Erva, bir şey mi yaptı?" Sesindeki endişe anında öfkeye dönüşmüştü. Benden alamadığı cevaba rağmen dişlerini sıkı sıkı, "Eğer biri bir şey dediyse yemin olsun-" diye söylenecekti ki, "Demedi," dedim sebepsiz yere öfkelenmesin diye. "Sebep benim. Belki de anneannen haklıdır. Ben sana göre değil-"

"Şşşt," diyerek sözüme izin vermeden beni çekip göğsüne yasladı. "Bitirme o konuşmayı yoksa kızarım. O ne bilir benim yüreğimin istediğini. Senin tam da aradığım şey olduğunu. Böyle saçma sapan şeylere üzülürsen dönüp tüm hıncımı benim büyüten kadın demem ondan çıkarırım."

Burnumu çektim. Kollarımı beline dolayıp gömleğini arkasından sıkıca avuçladım. "Ya haklıysa Doru?" diye sordum tüm söylediklerine rağmen. "Ben sana bu hayattan dilediklerini veremeyeceksem? Ya umduğun gibi olamayacaksam..."

"Erva'm," dedi yumuşacık sesiyle beni bölerek. Eli saçlarımı okşadı durdu. "Yavrum, koynumun güvercini.... Benim bu hayattan dilediğim her şey yalnızca sensin. Ne onun istediği gibi bir eş olmanı istiyorum bana ne

de... Sen sadece sen ol bana yeter. Yetememekten, eksik kalmaktan korkacak biri varsa o da benim. Büyük Ana bunu göremiyor. Belki de görüyor, bu yüzden korkuyor."

Sırf beni mutlu etmek için kendini aşağıya çekiyordu karşımda. O mükemmeldi, o her şeyiyle istediğim tek şeydi. Dudaklarımı gömleğinin üstünden göğsüne bastırdım ardı ardına. Yaptığı şeye devam etmesin istedim.

"O yüzden," dedi göğsünde az da olsa sakinleştiğimi anlayınca gülümser bir ses tonuyla. "Bugün nikah kıyıyoruz. Sen resmen karım olacaksın bugün. O da saçma düşüncelerini yutmak zorunda kalacak. Yaren'i de gönderiyorum. Senin rahatsız olduğunu bile bile tutamam onu burada artık."

Kollarının arasından çıktım. Yüzümde kalan son ıslaklığı da avuçlarımla temizledim. Bana bakıyordu ve başını sallayarak gülümsüyordu. "Kabul mü?" diye sordu. "Bugün karım olur musun?"

"Be- ben," dedim ama kekelemekten ileri gidemedim. Şaşkındım çünkü. Onu bir sinirle söyledi sanıyordum ben. Evet, etkisi büyük olmuştu üzerimde ama bu kadar hızlı davranacağını da düşünmemiştim.

"Olmaz ki," dedim bakışlarımı gözlerinden kaçırarak. "Ne hazırlık yaptık ne de gidip başvurduk. O işler öyle hızlı olmaz ki." Bunu söylerken kendim de inanmamıştım. Yıllar önce, şartlar günümüzden daha zorken annesi ve babası yıldırım nikahı ile evlenen ben değil miydim? Olurdu, hem de bal gibi oldurdu ama ben bahane bulmaya çalışıyordum.

Kaçamak bir bakışla yüzüne baktığımda, kaşlarını kaldırdığını ve kollarını göğsünün üzerinde birleştirerek bankın arkalığına yaslandığını gördüm.

"Benimle evlenmek istemiyor musun yoksa?" diye sormasa gözlerimi yine kaçıracaktım. Kaşlarım havalanırken dudaklarımda aralandı. "Ha-hayır tabii ki," dedim, serseri bir gülümseme sardı yüzünü. Dalga geçiyordu benimle. Onunla evlenmeyi ne çok istediğimi o da biliyordu.

"Ben sadece hemen olamaz diye..."

"Bugün olmazsa," dedi kollarını göğsünden çözüp, yanımda duran elimi tuttu. "Yarın kıyarız biz de nikahı. Ama bir an önce hallederiz."

"Babam," dedim hemen. Aklıma başka bahane gelmedi. Bu son şansımı. "Babam bir şey derse bu kadar acele etmemize. Biz daha bir aya evlenme kararı aldığımızı bile söylemedik."

"Ben hallederim o işi. Bugün uğrarım yanına. Zaten gidecektim. Baban anlayışsız bir adam değil ki. Hem ben bugün düğün yapalım demiyorum. Sadece nikah kıyacağımızı söyleyeceğim. Annemle babam da düğünlerinden bir ay önce nikah kıymışlar. Olabiliyor böyle şeyler. Ben görevden dönünce de-"

"Görev mi?" Göreve mi gidecekti?

Başını salladı üzgünce. Yanlış zamanda söylemiş gibi dudağının kenarını ısırırken, "Böyle bir anda söylemek istemezdim," dedi. Elimi tutan eli parmaklarıyla avuç içimi okşuyordu. "Döndüğümde nikah işi aradan çıkmış olur. Verandayı da yaptırdım, aklım o mutfak kapısında kalmaz böylelikle. Dönünce senin şu iş işini de çözmeye çalışırız. Biliyorum yardım istemezsin ama Salih Karca'nın oğlu benim yakın bir dostum. O müdürüne gereken cezayı verecektir."

Duyduklarımın gözlerim irileşti. Genel Müdür'ün oğlu ile mi arkadaştı Doru?

Şaşkınlığıma, yüzümün aldığı şekle, bakışıma- nasıl bakıyorsam- güldü. "O acemi birliğindeyken tanıştık. Öyle zengin oğluyum ben diye dolaşmıyordu ortalarda. Eli gerçekten iş tutuyordu. Sevdim, arkadaş olduk."

"Doru," dedim adını düşünceli bir şekilde uzatarak. Aylar öncesine gitti aklım. "Yoksa... Sen... şey..." Yok canım nasıl olacaktı o? Yükselmemde Doru'nun neden payı olsundu? Ama Genel Müdürümüzün adını biliyordu. Araştırmadan öğrenemezdi ki bunu?

Ne düşündüğümü bilirmiş gibi, "Karışmak istemedim ama Ceylin canını sebepsiz yakınca duramadım. Bir anlamda ben sebep olmuştum çünkü," dedi.

Tam, bunu nasıl yaparsın diye hesap soracaktım ki, diğer elini doğrulup dudağıma bastırdı. "Sırası değil vallahi," dedi gülerek. "Yoksa seni dinlemek, bana kızmanı zevkle izlemek isterdim, lakin çok işimiz var. Bugün, en geç yarın gelinim oluyorsun."

Aklıma yine göreve gideceği düştü. Elini dudaklarımdan çektim. Yüzüm anında düştü. "Ne kadar süreliğine?" diye sordum.

Neyi sorduğumu anladı ve içe çekerek beni kollarının arasına sardı, göğsüne yatırdı. "Belki iki belki üç hafta. Bir anda çıkmış değildi ama kesinleştirmesi oldu geçen. Söyleyecektim sana ama doğru zamanı bekliyordum."

Göreve gideceğine üzüldüm ama en çok ona evlenmeden önce rahatsızlığımdan bahsedemeyeceğim için üzüldüm. Göreve giden adama

nasıl denirdi ki işimdi bu?

Ama söylemem de şarttı. Aklımdan çıkmış değildi. Hiç çıkmıyordu.

Rüzgâr saçlarımın arasına girip yüzüme, onun göğsüne, kollarına dağıttığı sıra, derin bir nefes çekti Doru. Göğsü başımla beraber yükseldi ve indi. "Şu kokun," dedi saçlarımı avuçlayıp burnuna götürürken. Tek seferde sertçe içine çekti kokusunu parmaklarının arasındaki saçlarımın. "Şunun için bile ölürüm, ama ben her sabah bunu yakından duyarak uyanmayı seçtim seni sevdiğimi anladığım o ilk andan beri. Ve yine her gece saçlarını öpe öpe uykuya dalmak istiyorum. Bana yetememekten bahsetme bir daha," diye ekledi. Öptü saçlarımın uçlarını. "Dünya dedikleri bir yana sen bir yana..."

O öyle söyleyince aklımdaki düşünceler rüzgâra karışıp yok oldu. Onun çocuk sahibi olamayacağımı bilse bile beni bırakmayacağını biliyormuşum, ama tek önemsemem gereken şey buyken göz ardı etmişim.

*

"Topuz yapalım!" dedi odanın içinde, elindeki beyaz elbiseyle dört dönen Gülru. Oğlunu kocasına emanet edip, Gümüş'ün yardım çağrısına koşmuştu.

Doru, çiftliğe tekrar döner dönmez herkese bugün nikah kıyacağımızı açıklamıştı. Mahir'i arayıp gerekirse araya aracı koymasını ama o nikah memurunun, nikahımızı kıyması için lojmana gelmesi gerektiğini söylemişti. Planına göre ön konuşmayı aracı koyup Mahir yapacaktı ve bizde lojmana giderken evraklarımızı bir çırpıda halledip başvuruda bulunacaktık. Öyle de olmuştu.

Koşturmaktan bitap düşmüş bir halde lojmana dönmüştük. Verandanın mobilyalarını bu süreçte hala lojmanda olan Kadir teslim almış, hatta kurulumunu bile yaptırtmıştı. İnanır mısınız bilemem ama ben evlerimizi birbirine bağlayan o verandaya hala adım atamamıştım.

Öyle yoğun, öyle koşturmaca dolu geçiyordu son dokuz saatim.

Hava kararmaya yaklaşmıştı. Güneş hala batmamıştı ama pencereden görebildiğim kadarıyla gök turuncuydu, ay geceye kendini hazırlar gibiydi.

Ender ve Yasin barbekü alanına masa atıyordu şimdi. Elbette sınırlı sayıdaki yakın çevremizin oturabileceği sandalyeler de ayarlanıyordu.

Henüz orayı da görememiştim ama bir otuz kişilik düzen alınacak diye biliyordum.

Şu süreçte düşünmeye pak zamanım olmamıştı. Doru nikah için bu kadar hevesliyen benim aksi gibi görünmem çok da mümkün olamamıştı.

Çiftlikteki o ağacın altında, bankta yaptığımız konuşmadan sonra içim epey rahatlamıştı. Hamile kalamıyor değildim. Sadece tedavi olmam gerekiyordu. Bir de süreç için güçlü olmam. Çok güçlü olmam. Ona elbette söyleyecektim ama bunun için görevden dönüşünü beklemeye karar vermiştim. O öyle tehlikelerin, topların tüfeklerin patladığı bir yere giderken derdimle onu üzmemek, düşündürmek yanlış gelmişti.

Doru şimdi babamın yanındaydı. Evet, henüz gidebilmişti yanına. Biz hazırlığa başlamıştık ama o şimdi konuşacaktı onunla. Sonra, babam karşı çıkmazsa, onları da alıp öyle gelecekti lojmana.

Zerrin annem haberi alır almaz havalara uçmuştu. Bu beklediğim bir şeydi elbette. Narin Gülendem'in suratının düşmesi gibi. Yaren biz evden çıkarken bavulunu topluyordu. Doru daha onunla konuşmadan işittikleri ağır gelmişti ve Bolu'ya dönüyordu. Akşam o olmayacaktı yani.

İster kötü deyin bana ister vicdansız; saf duygularla seviyor olsa bile Doru'yu, ben buna göz yumamıyorum ve anlayış göstermiyordum. Gitmesine için için seviniyordum. Doru benimdi. Onu birinin düşüncesiyle bile paylaşamazdım.

Her şeye rağmen Narin anneanne de gelecekti akşamki nikaha ve sonrasında gerçekleşecek minik kutlama yemeğine. Benim için değildi belki -ki bundan emindim- ama Doru için akşam yanımızda olacaktı.

Şu olanlar rüya gibi geliyordu. Belki buna, bu kadar hızlı gelişmiş olması neden olmuştu ama ben gerçek olduğuna hala inanamıyordum.

Gümüş saçlarımı maşalamayı bitirip, ensemde gevşek, dalgalı bir topuz yapmaya geçtiğinde, Gülru dolabından benim için çıkarıp getirdiği ve sadece özel günlerde giydiğini söylediği; beyaz, kalem etekli, üstü hafif dantelli ve kolları askılı olan elbiseyi yatağımın kenarında ütölemeye çalışıyordu.

Elbisenin bir sırt dekoltesi vardı görmeyin. Kalçamın hemen üzerinde başlayıp sırtımı komple açıkta bırakacak derinlikteydi.

Başka bir seçeneğim olmadığı için bu detayı görmezden gelmeye çalışıyordum. Ee, bir zahmet Doru'da görmezden gelsindi.

Gümüş topuzu bitirdiğini belli edercesine makyaj masamın üzerinde duran incilerle süslü tokayı omzumun üzerinden uzanıp eline aldı. Oturmaktan popom ağrımıştı hafiften. Yerimde huzursuzca kıpırdanırken, "Bitiyor mu?" diye sordum.

"Makyaj var daha," diye atıldı Gülru elindeki işe rağmen buradan da geri durmayarak. "Bol bol yapacaksın bugün. O yeşil gözlerini sonunda ortaya

çıkartabileceğim bir fırsat çıktı. Seni ışıldatacağım ve Doru bir kez daha âşık olacak," dedi keyifle kıkırdarken. "Dibi düşecek dibi," diye atıldı Gümüş, şen kahkahası odayı doldurdu.

Tokayı aynada görebildiğim kadarıyla kulağımın hemen üzerinden topuzuma doğru uzatarak takmıştı. "Hımm," dedim görüntüme. Çok süslü şeyler sevmesem de hoşuma gitmişti. "Ellerine sağlık."

"Sen ütüyü devral," dedi Gülru telaşla. "Zaman daralıyor. Ben de makyaja geçeyim. Daha biz giyineceğiz, oğluşumun karnını önceden doyuracağım. Mümkünse uyutacağım."

"Doru nerede?" diye sordum. Ben oğlunu kastettim ama o abisi olan zannetmişti. "Kocan dönmedi daha diye biliyorum."

Anında yanaklarım kızarmıştı. Daha kocam falan olmamıştı. Şunu duymaya alışabilecek miydim acaba?

"O değil," dedim alçalan sesimle. "Oğlun olan."

"Ha, o mu?" dedi Gümüş. Elbisemi ters çevirdi ve o yüzünü de ütülemeye koyuldu. "Dilde bakıyor işte. Kendi evlerine götürdü. Bir yandan da bizimkilere yiyecek bir şeyler hazırlıyor. Yazık, Ender'im daha bir şey yememiş. Sabahtan beri aç."

"Ona mı hazırlıyor?" diye sordum kaçarımı kaldırarak. Artık ne yaptığını göremiyordum, çünkü Gülru başımı sandalyenin arkasına yaslamış, nemlendirici sürüyordu yüzüme.

"Yok," dedi Gümüş. "Abisi demiş bizimkiler aç, acil bir şeyler hazırla getir diye."

"Sende biliyorsun değil mi?" diye sordum, anladı. Onunla en son aylar önce Ender'in hoşlandığı kız hakkında konuşmuştuk ve ikimizde kim olduğunu merak ediyorduk.

"Dilde olduğu ayan beyan ortada. Bir şey demeye gerek var mı? Ender için dua ediyorum. İnşallah olur bir an önce. Açılrsa rahatlayacak da-"

"Fırat tepkili gibi," deyince ben, Gülru, "Mahir'i salayım üzerine de bir stresini atsın kocacığım," dedi.

Gümüş bastı kahkahayı. Yüzüm ellerinin arasında olmasa bende gülecektim de olmadı.

"Elbise tamam," dedi Gümüş ciddiyete bürünerek. "Haydi bitirin şu makyajı da hemen giyinsin." O sırada telefonuna mesajlar düşüyordu.

Göremesem de açıp okuduğunu telefonun tuş seslerinden anlayabiliyordum. "Al bak," dedi telaş ve heyecan içerisinde. "Nikah memurunu ve babanları almış abim. Hep birlikte geliyorlarmış."

Gülru kendi telefonunu kontrol ediyordu. "Annemler de sonunda havaalanına inmeyi başarmışlar. Bir saate buradalar. Herkes geliyor." dediğinde, kalbim deli arpıntılara nöbet kaldı. Öyle bir heyecan sardı ki beni, vicdansız elimi ayağımı titretiyordu.

Avuç ilerim titreye titreye giydim elbiseyi. Bedenlerimiz neredeyse aynı olduğundan Gülru ile cuk oturmuştu üzerime. Sadece boyu bende bir tık daha uzun durmuştu onun demesiyle. Ama kesinlikle absürt bir görüntü sunmuyordu. Aksine çok da sevmiştim bu haliyle.

Ayağıma ince bantlı topuklu ayakkabılarımı giydim. Onlar da beyazdı ve ben en az bir gelin kadar kar beyazı olmuştum. Aynada görüntümü incelerken, "Herkes bahçede," dedi Gülru. Elbisesini giyinip gelmişti.

Mor renk, üzerine tam oturan kısa bir elbiseydi. Gümüş ise siyah askılı bir elbise tercih etmişti. Bana göre ve hatta ona göre; onun rengi siyahtı.

Telefonundan mesajlarını kontrol ediyordu. "Kadir yazdı şimdi. Abim giyinmiş ve aşağıdaki bahçeye geçmiş. Sefa abiler kasa kasa, rakı ve şarap almışlar. Ender'de her nasılsa bir sürü maytap ayarlamış. Bildiğiniz düğün yapıyoruz," diyerek güldü.

*

Maytaplar, ben alt bahçenin merdivenlerini inerken tam karşımda duran Doru'nun gözlerine kilitlenmiş halde, patlamaya başlamıştı. Alabildiğine sarı beyaz ışıktı her yer. Bahçeyi  yle bir s slemişlerdi ki...

Göz ucuyla şöyle bir bakabilmiş ama Doru'yu siyah takım elbisesi içerisinde yollarımı gözler halde görünce her şey silinmişti önümden. Bir o kalmıştı.

Ceplerinde olan ellerini çıkarıp bana doğru adımladı ve merdivenlerin son basamağında karşıladı beni.

Tuttuğu elimi dudak kıvrımları gülümser halde yukarıya doğru yükselirken dudaklarına bastırdı.  pt  doyamamış gibi.

 zerinden yayılan kokuyu soluyordum ben. Hayran olduğum, başka bir nefes gibi bildiğim parf m ne karışmış ten kokusu anında mest etmiş, büyülemişti beni.

Ve tıraş losyonunun kokusu. Uzun sakallarını kesmişti ve yeni tıraşlanan yüzüne bolca tıraş losyonu sürmüş olmalıydı. Erkeksi bir kokusu vardı. Onu öpmek istiyordum.

Yaptım da. Kimseye aldırmadan, o elimi öperken ben yanağını öptüm çaktırmadan. Gülümseme si genişledi dudakları elimin üzerinden ayrılırken.

Yan bir bakış attı ve daha serseri bir gülümsemeye dönüştü dudaklarının kenarındaki kıvrım.

"Hazır mısın?" diye sordu heyecanıyla yarışır heyecanlı bir tonlamayla.

Başımı salladım. "Hım hım..."

Güldü ve beni kendine çekip kolunu belime doladı. Yan yana nikah masasına doğru yürürken annemi, babamı ve diğerlerini masalarda oturmuş bizi izlerlerken görebiliyordum. Hepsinin gözlerinin içi ışıldıyordu. Annem ağlayacak gibi olmuştu. Aynı ifade Zerrin annemin yüzünde de hakimdi.

Annem ile babam ben aşağıya inmeden on dakika önce yanıma gelmişti. Nikah memuru sabırsızlandığı için çok kalamamışlardı yanımda ama ne kadar mutlu olduklarını ve beni desteklediklerini söyleyen birkaç cümle edip ayrılmak zorunda kalmışlardı. Biliyordum zaten. Söze gerek yoktu. Onlar benim bu hayattaki en büyük destekçimdi.

Sandalyelerimize geçtiğimizde nikah memuru defteri önümüze doğru itirdi ve benim kalbim yine göğüs kafesimi döver halde gümbürdemeye başladı. Dilim damağım kurumuştu. İçecek bir şey olsa ne iyi olurdu.

Doru masanın altından elimi tuttu. Başını yana çevirip, halimden anlamış gibi Ender'e bir işaret çaktı. O beni hep anlıyordu zaten.

Anında iki bardak kondu önümüze. İkisinde de su vardı.

Ben diğer elimle bir çırpıda yudumlarken Doru yanımda gülüyor ama çokça hayran bakışlarını üzerimde dolaştırıyordu.

Bardağı bıraktığımda nikah memuru sesini temizledi. Mikrofon tutup kendimizi tanıtmamızı istedi önce. Neyse ki kekelemeden cevap vermeyi başarabildim.

Ardından o malum soruyu cevaplayayım diye masaya bıraktı. Herkes cevabıma karşın alkışlamak için hazırda bekliyordu. Çok bekletmeyecektim onları.

Doru'nun bende olan bakışlarına karşılık verdim ve tek nefeste "Evet, seninle bir ömre, evet," dedim.

Bakışlarımız o andan sonra hiç ayrılmadı. Aynı soru Doru'ya sorulunca, o benden daha hızlı yanıtladı gözlerimin içine baka baka. "Son nefesime kadar, evet!"

İmzalar atıldı ve yüreğimin güvercinleri göğüs kafesimin altında alkış tutar gibi kanat çırpamaya hiç ara vermedi.

Nikah memurunun alkışlar eşliğinde, "Urla Belediye Başkanımızın bana verdiği yetkiyle sizleri karı koca ilan ediyorum," demesiyle Ender ayarladığı başka bir maytap gösterisini sundu hepimize.

Karanlık gök bembeyaz sis bulutuyla kaplanmıştı. Bu bir düğün değildi ama bana şu kadarı bile yetmişti. Sevdiklerim yanımdaydı, sevdiğim adamın elini tutuyordum ve herkes mutluydu. En çok da ben. En çok da o...

Bizim için ayarlanan kalabalık masaya el ele geçtiğimiz sıra, Doru sandalyemi çekip oturmamı sağladı. Kendi yerine geçmeden önce de saçlarıma, başımın üzerinden bir öpücük kondurdu.

Masamızda bizimkiler vardı. Aile büyüklerimiz diğer masadaydı.

O an fark ettim Zerrin annemin elinde telefonla dolaştığını. Görüntülü arama başlatmıştı ve ekranda Dağhan babam vardı. Galiba ona bütün nikahı izletmişti Zerrin annem. Ne de güzel düşünmüştü. Onsuz bir buruktuk ama şöyle bile dahil olunca çok mutlu olmuştum.

Zerrin anne yaklaştı bize doğru ve telefonun ekranını bize çevirdi. "Babanızın diyecekleri var," dedi.

Bir hastane odasında yalnızdı Dağhan babam. Buradan gittiği haline göre çok daha iyi görünüyordu. Solgun yüzü daha kanlı canlıydı. Lakin bizden çok uzaktaydı. İster istemez gözlerim nemlendi ona el sallarken. "Babam," dedim aynı şekilde, "Kızım," diye karşılık verdi.

Bir damla yaş yanağıma sızarken başımı Doru'nun omzuna yasladım. O da eliyle yüzümü sahiplendi hemen. "Duygusalız bugün," dedi babasına bakarak. "Sen yoksun diye de bir yarımız."

"Uzaktayım diye eğlenmenizden sakın geri kalmayın. Benim yerime de yiyin, benim yerime de için. Bu gece ve bundan sonrası hep mutlu olun. Ne olursa olsun birbirinize gönül koymayın, konuşun, araya konuşulmayan sözleri mesafe etmeyin, dönüp dolaşıp yine birbirinizin her şeyi olun. Çok edecek laf var ama hepsini dönüşüme saklıyorum. O zamana kadar sağlıklıyla kalın evlatlarım," dedi ve el salladı.

"Sende kendine dikkat et baba," dedim boğuk çıkan sesimle.

Doru başını eğdi her dediğin kabulüm dercesine. "Az kaldı babam. Seni karşılayacağım, eve getireceğim güne kadar dikkat et kendine," dedi. Zerrin teyze ağlıyordu. Telefonunu alıp bizden uzaklaştı ve bir kuytu köşe bulup kocasıyla konuşmaya devam etti.

Ender tam da o esnada, duygusal havayı dağıtmak için bir saz çıkarmıştı masanın altından. Doru önündeki şişeye uzanıp önümüzde duran kadehlerimize rakı doldururken, omzuna yaslı başıma doğru eğildi. "Rakı içersin değil mi?" diye sordu, başımı salladım. "Sen ne içiyorsan bana da bir tane ondan," dedim. Güldü.

"Zevkle," diyerek doldurdu kadehleri. Üzerine de birer tane buz attı.

"Ender saz mı çalacak?" diye sordum o sazını tıngırdatıp hazırlık yaparken.

"Ben söyledim," dedi Doru. "Şerefsizin sesi çok güzel. Bugün çalmayacak da ne zaman çalacak."

"Senin değil sanki," dedim omzuna başımı iyice yerleştirerek. Kolu belimi sardı ve ben iyice sokuldum ona.

Elbisemin sırt dekoltesi olduğundan, avucu çıplak tenimin üzerine kapanmıştı. Üşüdüğümü oradan anladı. Aslında onun sıcaklığına girene kadar ben bile farkında değildim üşüdüğümün. Elinin iç yüzü beni ısıtmak ister gibi sırtımın her yerinde dolaştı. "Üşümüşsün," diye fısıldadı kulağıma. Dokunuşları anında mayışmama neden olurken, "İyiyim ben. Elin çok sıcak," diye fısıldadım.

"Olmaz ama böyle," dedi söylediğim hoşuna gitmesine rağmen itiraz edencesine. Beni kolundan uzaklaştırıp ceketini çıkardı ve omuzlarıma bıraktı. Kokusu az geliyormuş gibi her yanıma sararken, gözlerinin içine baktım.

Bakışları hayran hayran dolaşırken yüzümde, "Kocam mısın şimdi sen benim?" diye sordum mayışmış bir sesle. Yanaklarımın kızardığından emindim. Anın güzelliğinden ben daha içmeden sarhoş olmuştum sanki. "Karım mısın sen şimdi," dedi bakışları dudaklarımda duraksarken. Yutkundü ve beni yine göğsüne yatırıp kolunu belime sardı. "Ölürüm lan ben sana. Ölürüm uğruna da gıkım çıkmaz."

Koluyla beni içine sokmak ister gibi sıkıştırırken başımı geriye atıp çenesinin altını öptüm. "Doru," dedim bir fısıltı gibi. "Hımm," diye karşılık verdi yüzünü yüzüme eğerek. Biliyordum, herkesin içinde şarkı söylemeyi sevmiyordu ama ben onun bugün söylemesini çok istiyordum.

Ender'in tıngırtıları daha bilindik bir hale gelir olmuştu. *Ayletme Beni* türküsünü çalıyordu.

"Benim için söyler misin?"

"Türküyü mü?" diye sordu, itiraz edecek oldu ama ne kadar hevesli olduğumu anlayınca ikiletmeden başını salladı. "İstiyorsan söylerim." Hemen sonra, "Ama," dedi vurgulu bir şekilde. Gözlerimin içine indi bakışları. "Gece de sana söyletirim. Kabulse kabulümdür."

Yutkundum. "Söylerim," dedim heyecandan nefes nefese. "Sen ne istersen onu söylerim."

Ender türküye girmişti çoktan. Doru acele etmeden rakısını yarılardı önce, sonra beni içerken izledi. Tüm gün aç gezdiğimi bildiğinden de bulduğu

bütün mezelerden tabağıma doldurdu. İlgisine, benimle böyle ilgileniyor oluşuna ölüp bitiyordum. Aynını onun için yaptığımda da gülerek aralıyordu dudaklarını ve ne uzatırsam hiç ikiletmeden yiyordu.

Türkü yarılanırken Ender'e bir bakış attı ve hiç konuşmadan anlaştılar. Doru ayağa kalktı sesini temizlerken. Beni de beraberinde kaldırdı. Ceketi omuzlarımdan düşürüp sandalyeme bıraktım. Ben öyle yapınca o da kollarının arasına çekti beni ve arkama geçip ellinin birini karnımın üzerine yerleştirdi. Geniş göğsü, sırtıma gelen rüzgârı kesiyordu.

Yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra, Yasin'in uzattığı kadehlerden birini bana verdi, diğerini kendine aldı. Çenesini omzuma yaslayıp derin bir nefes aldıktan hemen sonra doğruldu yerinde.

"Ayletme beni!" diye bağırdı gür sesiyle. "Söyletme beni..." İçim titredi. Sesi öylesine güzeldi ki. Herkesin bakışları bize çevrilmişti. Eli karnımın üzerine kapandığı o yerde, tüm sıcaklığı oraya hapsederken, "Yine sana Koynumun Güvercini," diye fısıldadı kulağıma. Bu türkü de banaydı. Onun bundan sonra söylediği türküler bana olacaktı. "Şu karşıkı dağda lambalar yanar... Lambanın şavkına da Erva'm, *sevgilim yazar...* Ayletme beni! Söyletme beni! Alçak, yüksek tepede de, bekletme beni!.."

Bölüm Bitti...

*Bölüm Sayaçları ve Medyaları için Instagram: **piyamor_***

Yıldızlara basmayı ve yorum yapmayı unutmayın olur mu :)

Ne kadar çok beğeni ve yorum o kadar hızla gelen bir bölüm...

Sevgilerle Piyamor...

39. Bölüm - HAYAL

Merhabalar canlar,

Yine bir bilgilendirme yapmak isterim müsaadenizle :)

Lal Figan - Meftun ve **Lal Figan - Hemsaye** kitaplarından sonra seriye bir üçüncüsünün ekleneceğini biliyorsunuz. Ve bu son kitap olacak.

Duyurusunu instagramdan yaptım ama oradan takip etmeyenler için, son kitabın adının Lal Figan - Hemdem olacağını buradan da duyurayım bir kez daha.

Meftun: Tutkun, deli divane vurgun demekken, **Hemsaye:** Gölgesi bir olan, aynı gölgeyi paylaşan demektir.

Hemdem ise birlikte nefes alan demek. Benden çıkıp bize varmak, vuslata vasi olma hali olarak da tanımlanır.

Özellikle **Yar-i Hemdem** denildiğinde bu anlamı içerir.

Lafın özüne toparlayacak olursam, Hemsaye yakın zamanda (bu bölüm dahil 3 bölüm sonra) final yapıyor. Ve **Hemdem** başlıyor :)

Önümüzdeki üç bölüm boyunca, kitabın şahane alt ismine de istinaden lütfen öfkelenmeden ve bana kızmadan okuyun. Siz nasıl içselleştirerek okuyorsanız karakterleri, benimde ilmek ilmek işlediğim her bir karakterim hakkında yazdığım iyi ya da kötü şeyler de sevindiğimi, üzüldüğümü, endişelendiğimi unutmayın.

Onlar ağlayınca bende ağlıyorum. Gülünce kahkahalarla gülüyorum falan :) Biraz hayat gibi yaşıyorum, yaşatıyorum...

Bu son üç bölüm bana da zor geçecek, ama olması gereken şeyler (Hemdem'in başlayabilmesi için) yazılmak zorunda.

Düşün ki Hemdem olaylarıyla, kurgusuyla sahne ilerleyecek. Ama olan her şeye bu son üç bölüm sebep olacak.

Kısacası üzülme okuyucu. Biraz hayat tadında devam edip bitiriyorum Hemsaye'yi.

Ve sizi çooooook seviyorum.

Emir Can İgrek - Can Dostum

Bölüm Şarkısı: Suzan Hacigarip - Alışamıyorum

Yıldızları yakmayı yorum yapmayı ve takip etmeyi unutmadıysak başlayalım mı?

Keyifle okuyun...

16. BÖLÜM

HAYAL

Ender dertli telden çalmaya devam ederken, bakışlarının kimde kilitli kaldığını görebiliyordum. Tam karşısında oturan ve yanındaki Neslihan ile gülüşen Dilde'den gözlerini çekemiyordu türkünün sözlerini söylemeye devam ederken.

Doru beni yerime oturtup, omuzlarıma yine ceketini örttüğünde bakışlarımı ikisi üzerinden ayıramadım. Benim gibi tam karşımda oturan Gümüş'ün de onları izlediğini fark ettiğimde bakışlarımız bir anlığına kesişti ve biz sessizce anlaştık. Ender için üzüldüğünü söylemeye çalışıyordu Gümüş gözleriyle. Başımı salladım.

"Ayletme beni," diye yanık sesiyle bağırdığında Ender, boğazım düğümlendi. "Söyletme beni!"

Dilde'nin bakışları ondan tarafa çevrildi. Dirseğini masaya dayadı ve çenesini avuç içine alırken yüzüne hayran bir ifade hâkim oldu. Yanında oturan Neslihan'a bakmadan bir şeyler mırıldandı. Olduğum yerden duyamamıştım ama Ender hakkında olduğunu anlamak zor değildi.

Ender ona ilk defa bu denli çekincesiz bakıyordu ve Dilde de bakışlarını ondan ayırmıyor ya da kaçırmıyordu. Dilde tüm yüzünü kaplayan ve beyaz, biçimli dişlerini gösteren bir gülümseme savurduğunda, Ender hafifçe başını eğdi. Dilde'nin tebessüm edişi dünyanın en güzel şeyiymiş gibi bakıyordu ama yüzüne buruk bir ifade hâkim olmuştu. Daha sert vurdu kucağındaki sazın tellerine.

Dilde, abisinin rızasını içmek için aldığı rakısından küçük bir yudum alırken tebessümü yüzünde devam ediyordu. Rakıyı masaya bıraktı ve boşalan elini masaya ritim tutar halde vurmaya başladı.

Türkünün artık sonuydu. Ender bitirdiğinde başımı Doru'nun omzuna yaslayıp iç geçirdim. O esnada Dilde ayaklandı. Ender'in tarafına doğru dolandı masada. Üzerinde lila rengi, dizlerinin üzerinde biten, balon kol bir elbise vardı. Uzun saçlarını da maşalamış, az biraz da makyaj yapmıştı. Onu böyle ilk kez görüyordum. Başka biri gibiydi bu akşam ama çok da kendi gibi...

Ender beyaz bir gömlek ve siyah kumaş bir pantolon giyyordu. Sazı kenara bırakıp gömleğinin kollarını yukarıya doğru kıvırdı ve ayağı kalktı. Dilde'nin yanına geldiğinden habersiz kadehini eline alıp yudumlarken bakışları bizden taraftaydı. Ona içten bir gülümseme gönderdim. Başını eğerek karşılık verdi ve hemen sonra kadeh kaldırıp tekrar yudumladı.

Aynını bende onun için yaptım. Doru kime kadeh kaldırdığımı görmek için başını çevirmişti. Göğsüne doğru sokuldum. Kulağına doğru kaldırdım şimdi anason kokan dudaklarımı. "Ender için bir şey mi yapsak?" diye sordum fısıldar gibi.

Neyi kastettiğimi çok iyi biliyordu. Bakışlarını başını eğerek bana çevirdi. "Aralarına girmesek iyi olur," dedi tam da beklediğim gibi. Neden böyle düşündüğümü bilmiyorum ama Doru bu meseleye karışmaz gibi geliyordu bana. "Fırat'ta benim arkadaşım ve Dilde'yi bazı sebeplerden ona vermez."

"O ne demek?" diye sordum kaşlarım arası çatılırken. "Neyi varmış benim canım Ender'imin?"

"Birincisi," dedi ve omzuma dökülen saçlarımı tutup arkaya attı. Gerdanımı açığa çıkardı. "Senin canın benim. Kimseye öyle demek yok." Durdu ve soluklandı. Son derece netti sözlerinde "İkincisi Ender'i ne çok sevdiğimi sende iyi biliyorsun, o güzel kaşlarını çatma bana." Eli uzanıp da baş parmağı kaşımın üzerini okşayınca, anında düşürüverdim. Öyle mi yapıyordum, ona kaşlarımı mı çatmışım? "Üçüncüsü ise; Dilde abisinden başka kimsesi olmayan bir kız. Ender'in de kimsesi yok. Fırat bana bir keresinde *en azından kardeşinin evlendiğinde geniş bir aileye, onu sıkıca sarıp sarmalayacak bir aileye gelin gitmesini istediğini* söylemişti. Ender'i bu yüzden istemez. Kardeşi için hayalleri yüzünden. Yoksa o da çok sever Ender'i. İsteğine saygı duymaktan başka bir şey gelmez elimizden."

"Saçma," dedim dudak bükerek. Yükseldim biraz, "Hem de çok saçma. Onlar birbirlerinin kimsesi olabilir. Eğer durum buysa ben bu işe el atarım. Fırat abinin karşısında da durum. Sen durma, arkadaşın ne de olsa. Ama ben canım En-" diyecektim ki kaşlarını kaldırdı, devam edemedim. "Şey yani, Ender için yaparım bunu," diye tamamladım sözlerimi.

"Ha şöyle," derken dudakları alnıma dokundu. "Sen karış, sana kimse bir şey diyemez, dedirtmem," dedi gülerek. Sonra dudaklarının değdiği o yeri öptü. Parmaklarının kemikli tarafı nazikçe yanağımın yanını seviyordu.

"Belki ne yapacağım konusunda bir fikir vermek istersin," dedim omuz kırarak. Küçük bir kahkaha attı. "Az önce güzel atarlanıyordun ama ne

yapacağını bilmiyor musun?" Başıyla ileriye işaret etti. "Hem belki gerek kalmaz," dediği sıra işaret ettiği yere çevirdim bakışlarımı. Dilde önde, Ender arkada merdivenleri tırmanıyorlardı. Fırat abiyi aradı gözlerim. Sırtı onlara dönük, Yasinlerle kenarda rakı içiyordu.

Gözlerimi kısıtım ve merdivenin son basamağına doğru baktım tekrar. İkisi aynı anda gözden kaybolmuştu.

"Konuşacak mı sence onunla?" diye sorduğumda halime gülmeye devam ediyordu. "Bilmem," dedi dudak bükerek.

"Öğrenmezsem çatlarım ama," deyip yüzümü sallandırınca, bir şaşırda hafiften. "Sen bu kadar meraklı mıydın ya?"

Değildim ama mevzu bahis Ender'di. Ve sonradan tanıdığım ama çok sevdiğim Dilde'ydi. Ne kadar hevesli olduğumu çok belli etmiyordum ama olsunlar istiyordum.

"Ben geliyorum şimdi," diyerek ceketini omuzlarımdan düşürdüm ve ayaklandım. Kalkmamla elimi tuttu. "Şu kalabalıkta seni yalnız bırakacağımı düşünmüyorsun değil mi?" diyerek kaşlarını çatdı ve hemen kalktı peşimden. "İnşallah ne yaptığını biliyorsundur, Erva."

Bana engel olmuyordu ama yalnız da bırakmayacaktı. Fazlasıyla uyardı bu bana. Elim tutan elini sıktım. "Gözcülük yapacağım," dedim kaşlarımla Fırat abiden tarafı işaret ederek. Rakı şişesi boşalmak üzere. Rakı kasalarını yukardaki bahçeye koymadılar mı? Bitince ya o giderse almaya ve onları görürse."

"Hafiyelikte var bende diyorsun yani," dedi imayla ve bu defa o elimi sıktı. Başımı sallarken ben gülerken, "Daha aynı yere mi gidiyorlar bilmiyoruz bile. Ender kolay kolay açılmaz-" diyecek oldu, "Sen öyle san," diyerek elini çekiştirip yürümeye başladım. "Aşk bu ve bu gece ikisinde de bir gariplik var bence."

Güldü, yüzüne bakmıyor oluşuma rağmen onun tatlı sesini işittim. "Erva, Erva'm" diye tekrarlardı adımı. Öyle istekli, öyle benden bir şey dilenir gibi söylemişti ki, duraksayacak gibi oldum ama yapmadım. "Yanılıyorsun. Ender konuşmaz."

Üsteliyordu haklı gibi ama yanılıyordu. Ben görmüştüm bir kere Ender'in gözlerinde o dayanamamazlığı, artık onsuzluğa katlanamamazlığı. İtiraf edecekti bal gibide. Ee, Dilde'de bir içli, bir hayran bakıyordu bu akşam ona. Merdivenleri ağır ağır çıktım. Arada da döndüm arkama baktım ve Fırat abiyi kontrol ettim. Oh hoo, baya koyu bir sohbetin içerisindeydi o.

Gerçi herkes öyleydi. Kimsenin yokluğumuzu fark etmişliği bile yoktu henüz.

Doru merdivenleri arkamdan çıkarken, elimi de bir an olsun bırakmadı. Yüzümü yandan ona kaçamak bir bakışla çevirdiğimde merdivenleri çıkarken hareketlenen kalçalarımı seyrettiğini fark ettim. Yanaklarım al al olarak döndüm önüme ve derin bir nefes aldım.

Evlerimizin baktığı ön bahçeye geldiğimizde etrafta kimseyi göremedim ilk. Daha dikkatli bakınca karanlığın içine doğru, Gülru ile evlerimizin tam arasında Dilde'nin lila rengi elbisesini seçebildim. Yüzü yana dönüktü ve muhtemelen evin duvarının köşesinde Ender duruyordu. Onu olduğum yerden göremiyordum. Gerçekten de konuşuyorlardı.

Bak gördün mü dercesine Doru'ya çevirdim bakışlarımı. Dudak büküp başını salladı ve yine, "Açılmaz," dedi kısık bir sesle. Sinir oluyordum artık hafiften. "Neden ya!" diye söyleniyordum ki beni elimden çekip evine doğru yönlendirdi ansızın.

"Nereye?" diye sordum, koşmaya da çalışıyordum bir yandan; çünkü Ender ve Dilde'nin bizi fark etmesini ve bundan rahatsız olmalarını istemiyor gibiydi. Oldukça hızlı, adımlıyordu. "Buraya kadar gelmişken seni sevmeden bırakacağımı düşünmedin herhalde. Kimsenin gidesi yok ve ben daha fazla tutmayacağım kendimi."

Beni evinin içine çekip kapıyı kapamasıyla sırtımın kapının yanındaki duvara yapışması bir oldu. Az önceki sözleri beni öpmek için yer arıyor sanmama neden olmuştu ama sanırım yanılmıştım.

O ana kadar sezdirmediği aç dudakları, ezici bir arzuyla kapandı ağzımın üzerine. Şiddetli, sert öpücükleri dudaklarımı ezerken, eli kalçalarımı kavradı arkamdan. Sıktı ve açlığı, ihtiyacı bana bulaşmışçasına inledim. Kollarımı boynuna doladım ve asıldım. Deliler gibi öpüşüyorduk karanlık holde. Duyulan tek ses dudaklarımla çarpışan dudaklarının sesiydi.

Dudaklarımı ağzının içine çekip emdiğinde tırnaklarım omzuna geçti. "Seni sevmeme, seninle dilediğim gibi sevişmeme ne engel olabilir şimdi!?" diye soruyordu hesap sorarcasına dudaklarımın arasına. "Beni ben bile durduramayacakken, sen ne güzel sevilirsin şimdi." Titredim. Sözleri miydi beni böyle etkileyen yoksa öpücüklerine eşlik eden hırpani dokunuşları mıydı, bilmiyorum.

"Erv bu gece başka," dedi üzerine basa basa erkeksi boğuk sesiyle. "Seni öyle bir s*k- " dedi ve dudakları boynumun yanına inip orayı sertçe içine çeker gibi emerken, "Seveceğim ki," diye tamamladı yarım bıraktığı

cümlesini. "Şunu, şu anı sana yaşatabilmek için çok bekledim, sabrettim. Sana ne kadar dolu olduğumu anlayabiliyor musun?" Başımı salladım ama neye olduğunu hiç bilmiyordum. Dizlerim onun dizlerine çarptı. Başımın arkasını, saçlarımın arasını kavrayan eli, kalçamı sıkıştıran diğer eli ve bedenimi duvarla arasına sıkıştıran bedeniyle küçücük kalmışım gibi hissediyordum kendimi. Ben onun kollarının arasında ufacık kalmıştım.

Titriyordum ve engel olamıyordum. Elleri kalçamın iki yanını sıkıca kavrayıp ayaklarımı boşlukla buluşturduğunda, kollarımı düşmekten korkarcasına daha çok doladım boynuna ve daha çok kapandım dudaklarına.

Aklımın beni terk ettiği o kısacık zamanla şu an arasında gittim geldim ve misafirlerin dışarıda olduğunu anımsadım. Bugün bizim nikah günümüzdü, bahçede yemek veriliyordu ama biz orada değildik. Gitmemiz gerekiyordu, lakin ben için için bunu yapmak istemediğimin de farkındaydım.

Beni yatağımıza götürmesini istiyordum. Onu her şeyiyle üzerimde istiyordum. Bacaklarımı kalçalarına dolayıp sıkıştırırken, onu altımda hissettim. Önce kasıklarım, hemen sonra tüm bedenim sızladı. Bana dolduğu ve yine bana boşalmak istediğini bacaklarımın arasına temas eden iri sertlikten anlayabiliyor ve bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum.

O andan sonra doğru düşünen aklım bir toz bulutuna dönüşüverdi. Misafirler mi? Ender ve Dilde mi? Kimin umurundaydı.

Elbisem nasıl olduğunu anımsamadığım bir şekilde bacaklarımdan sıyrılmıştı ve kalçalarımın altında toplanmıştı. Biraz kıpırdansam darlığından sebep belime kadar bile çıkabilirdi. Beni kucağına alırken o mu toplamıştı yoksa? Hiç hatırlamıyordum. Ben tam şu anda ismimi bile unuttur hale gelmişim. Bu gece başka demişti ya, ben daha başlamadan hissediyordum başkalığı, aramızdaki çekimin şiddetini.

Önce elbisemin askıları indi aşağıya. Beni bedeniyle duvarda tutarken elleri bir yandan beni seviyor, bir yandan da soyuyordu. Boynum sert sakallarının ve sömürür gibi öpen dudaklarının tesiriyle sızlarken, başımı geriye atıp duvara yasladım. Dudaklarımın arasından bir inilti gibi soluk soluğa ismi döküldü. "Doru!" Hemen sonra elbisemin göğüslerimin altına kadar çekildiğini hissettim.

Ağzı sanki başarabilecekmiş gibi göğsümün birini bütünüyle içine çektiğinde ben sarsılır gibi titriyordum artık ve hiç çekinmeden kendimi ona, sertliğine bastırıyordum. Bacaklarımla kalçalarını sıkarken, "Doru!"

diye çığlık attım. İsmi ni neden söylediğimi ya da öncesinde ne düşündüğümü en küçük hatırlamıyorum. Belki de benimki yalnızca bir yardım çağrısıydı. Aklım başımdan gitmişti ve ben yalnızca kurtarılmayı diliyordum.

Kalalarımdaki elleriyle beni karnının üzerine çıkardı. Hemen sonra kemerinin üzüldüğünü işittim ve pantolonu sessiz holde gürültü çıkararak yerle buluştu.

Sırtım duvardan ayrıldığında yatak odasına doğru gtrldğm anladım. Parmaklarım gömleğini züyordu aceleyle. Acele ediyordum çünkü kısıtlı zamanımız olduğunu biliyordum. O da farkındaydı.

Soğuk, siyah yatak arşafllarının üzerine bırakıldığında içim ürperdi. Oda bir hayli serindi ve şmeyeyim diye beni kollarının arasından yalnızca gömleğini çıkarmak ve zaten yarı yarıya ıkmiş olan elbisemi bacaklarımdan geçirip yere fırlatmak için ayırdı. Oysa ben yatağın soğuk arşafllarına rağmen yanıyormuşum gibi hissediyordum. İçim kavruluyordu.

Sıcak teni, titreyen bedenime kapandığında, kollarımla anında omuzlarını sardım. Kalçalarımı hareket ettirip onunla yatakta yukarıya doğru tırmandım. Bacaklarımla arasında onun sert karnını hissediyordum ve ıslaklığımın tenine geçtiğinden de neredeyse emindim.

Göğüslerimi öpüyor, dudaklarını hiç acele etmeden değdiği her yeri ısıtmak için kullanıyordu. Ağzının ıslaklığı tenime bulaştığında ve oradan uzaklaştığında ben yine üşüyordum. Evet, içim kavruluyordu ama bedenim ondan daha fazlasını koparmak istercesine üşüyordu.

"Bu, bu gece için ilk ama son değil," dedi Doru dişlerinin arasından ve hemen sonra kendini içime itti. Öyle anıydı ki yükseldim ve kucağından kaçmaya çalıştım önce. Hemen sonra yataktan st bedenimi kaldırıp dudaklarımla arasından neredeyse salınan ığlığımı başının üzerine, saçlarının arasına gömülerek bastırabildim. İçimde kasıldığını ve bana karşı büyük bir dolmuşlukla hareket ettiğini hissedebiliyordum.

Sanki şu an bunu yapmamış olsa ölecekmiş gibi sahip oluyordu bana. Bende bundan sonuna kadar faydalanıyordum. Bedenim bedeniyle sarsılırken, et ete çarpıyor ve çıkan ses odaya dağılıyordu. O anlarda ismi yalvarır gibi dklyordu dudaklarımla arasından.

şuna dayanamaz gibi tekrar yatağa doğru düştüm ve başım yatağa gömüldü. Ellerini belimin ince kıvrımını iki yanından sabitledi. Dudakları karnıma, göbek deliğimin üzerine kapandı. pt pt... Dudak kıpırtıları, nefesi tenimin üzerinde dalgalanırken, "l desen ölecek haldeyim şu an,"

diye fısıldadı. "Ne istersen yapacak. O kadar güzelsin ki, öylesine güzel hissettiriyorsun ki." dedi ve kendini bir anda geri çekip, sertçe tekrar iterek sonu zorladı.

Titreyen parmaklarımla yüzünü avuçladım ve onu göbeğimin üzerinden yüzüme çektim. Dudaklarını öptüm, çenesini öptüm, dudaklarımın ulaştığı her yerini öptüm.

Üzerime yığıldığında isimlerimiz dudaklarımızın arasında fısıltıydı ve içime karışan ıslaklık onun kadar bana da aitti. Kollarımın arasına sarıp göğsümün üzerine yatırdığımda başını dudakları belli belirsiz öpüyordu orayı. Ben kadar en az onun da yorgun olduğunun farkındaydım, fakat az sonra yeniden alevlenebileceğimizin habercisi gibi kıvılcımlarını döküyordu göğüs oluğuma.

*

Deli gibi uyumaya devam etmek ve uzunca bir süre de hiç uyanmamak istiyordum. Doru'nun kalın perdeleri gerçekten işe yarıyordu. Onu şimdi iyi anlıyordum. Kim tüm gece boyunca sevişip erkenden uyanmak isterdi ki? Kim güneşle bölünmek isterdi ki böylesine bir yorgunluğun üzerine? Öylesine tatlı bir yorgunluktu ki benimki, yorganın altına gömüldükçe gömüldüm ve hiç kıpırdamadan yatmaya devam ettim.

Aklıma bir anda tatlı uykumu nerdeyse dağıtacak bir şey geldi. Dünkü kaçamak sevişmemizden sonra utanışım...

Akşam misafirlerin yanına tekrar döndüğümüzde herkes ayaklanmıştı ve gitmek üzereydi.

Doru ile sevişmemizin ardından üzerime çeki düzen verebilmiş ama topuz olan ve sonrasında dağılan saçlarımı eski haline getirememiştim. En sonunda da saçlarımı tokalardan kurtarıp, başımı ağrıttığı için açık bıraktım demiştim.

Doru millete söylediğim yalana kenarda durup bıyık altından gülerken, o an istediğim tek şey onu pataklamaktı. Neticede onun yüzünden -aç, dinmeyen arzuları yüzünden- yalan söylüyordum.

Başkalarını bilmem ama Gülru ve Gümüş nereye kaybolduğumuzu anlamış gibi bakmıştı gözlerimin içine. Doru'dan ve beni dakikalar öncesi derin bir tutkunun içine sürükleyişinden utanıyor olmama rağmen ben yine ona sığınıp, yüzümü bir ara onun göğsüne bile saklamıştım.

O da daha fazla utanmama göz yumamamış ve evlerine dağılan misafirlerden sonra bizimkilerle birer kadeh daha bir şeyler içerek geceyi sonlandırmıştı. Sonra da beni evimize getirmişti.

Kapalı gözlerime rağmen oflayacak gibi oldum, yatakta iki tepindim, ama hemen sonra baldırlarımdan yükselen tatlı acı karışık sızıyla duraksadım. Bu beni başka bir düşüncenin içine fırlattı.

Eve döndükten sonra elbisemi önceki arzusundan zerre kaybetmemiş halde çıkarıp beni tekrar yatağa yatırması ve anında zevkten bir okyanusun içine daha bırakması... Her dakikasından ayrı ayrı zevk almam, altında adını sayıklamam ve onun kocaman ellerinin vücudumun her yerinde dolaşması...

Dün gece elinin sevdiği, teninin değdiği, ağırlığını hissettiğim vücudumun her tarafında tatlı bir sızı dolaşıyordu şimdi.

Şu an gözlerim kapalı, huzurlu bir uykunun içerisindeydim. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum ve umursamıyordum. Belki öğlen saatleriydi belki de öğleden sonrasındaydık. Zamana dair en son hatırladığım; gün yeni yeni aydınlanırken, Doru'nun yataktaki kıpırtıları ile uyandırıldığım ve göğüslerimin arsındaki çok derin olmayan o oluğa sıcak dudaklarıyla kapanıp gözlerimin tekrar kapanmasını sağladığıydı. Sonrası; akşam bir anda gelişen yakınlaşmamız gibi kendiliğinde oluvermişti. Kendimi onun kolları arasında ismini sayıklarken bulmuştum yani bir anda.

Doru bu seferki çok başka olacak demişti ya bir ara, hani bana aklımı kaybettirdiği o anlarda; tam olarak öyle olmuştu. Ertesi gün yorgunluğum bile başkaydı. Tamamen onun tarafından doyurulmuş gibi hissediyordum. Ve onu kendimle doyurmuş kadar da yorgun. Onun gibi kokuyordum. O da ben gibi. Birbirimize öyle bir karışmıştık ki ruhlarımız birbirine bulaşmıştı sanki. Derince bir nefes alıp bırakırken, göğüs kafesim indi ve yükseldi; düşüncelerimden nasibini alan sertleşmiş göğüs uçlarım yorganın saten kumaşını okşadı.

Doru'nun düz karnımın üzerinde duran ve uyurken oradan hiç ayırmadığı iri, kemikli eli tenimin üzerinde kıpırdandı. Uyanmak üzere diye düşünürken ben, parmakları aralandı ve avuç içini tenimin üzerinde sürükleyerek yukarıya çıktı. Titredim. Anında çıkmıştım uyku modundan ve bacaklarımın arasında tarif etmesi zor bir his peyda olmuştu. Galiba ben ona hiç doyamayacaktım. Eli göğsümü okşarken üst bedenimi istemsizce öne ittim ve göğsüm bütünüyle avucunun içine doldu. Göğsümün iri ucu parmaklarının arasındaki boşluğa sürtünüyordu.

Kulağımın yakınında işittiğim nefes sesi ve titreyen göğsü güldüğünün göstergesiydi. "Günaydın karıcım."

Göz kapaklarımı araladım, başımı yastığın üzerinde geriye doğru kaydurdum ve ona baktım. Bu nasıl güzel bir uyandırılmaydı. Nasıl güzel

söylüyordu şunu. Erkeksi sesiyle öyle bir sahipleniyordu ki o kelimenin içinde beni. İşte bu daha çok etkiliyordu beni.

"Günaydın kocacığım," diye mırıldandım nazlı nazlı. Onun kadar güzel söyleyebilmiş miydim bilmiyorum ama ona böyle seslenmek bile beni heyecanlandırıyordu. Hala tam olarak alışabilmiş değildim. Aslında bu çok normaldi çünkü biz yalnızca saatlerle ölçülebilecek kısa bir zamandır evliydik. Evet, biz artık evliydik! Yüzüme düşüncemden sebep bir gülümseme hâkim oldu.

Gözlerimin içine bakıyordu ve muhtemelen aklımdan ne geçirdiğimi düşünüyordu. Beni böylesine neyin gülümsettiğini... Hemen sonra bakışları yüzümde dolaştı. Eli hala göğsümü sahiplenir gibi tutmaya devam ediyordu.

Bir anda kolunun diğeri bel boşluğumun altında sızdı ve beni çevirip üzerine aldı. Kendimi üzerinde yatar halde bulmaktan çok, karnımın altında beni ne kadar arzular halde olduğunun kanıtı gibi duran heybetli erkekliğinden dolayı utandım.

Kolunun biri enseme dolanıp beni dudaklarına çekerken, "Sabahki sondu," dedi gülerek. Dudakları alnıma dokundu sonra. "Seni o kadar yormuşken fazlasını istemeyeceğim, merak etme." Öptü ve başımı omzuyla boynunun arasına yatırdı. Fazlasını istememesine bozuldum biraz. O beni düşündüğünden öyle diyordu ama ben bugünü de onunla yatakta geçirsem gıkım çıkmazdı herhalde.

Burnu tepemden saçlarımın arasına girip kokumu içine çekerken, "Bir insan hep mi güzel kokar," diyerek orayı da öptü birkaç kez.

Aynını bende onun için söyleyebilirdim. Şu an kokusunun en yoğun olduğu yeri soluyordum. Boynunun yanı benim için cennet gibiydi.

"Aç mısın?" diye sorunca, başımı salladım. Dilimi yutmuş falan değildim. Cidden üzerimde garip bir yorgunluk vardı. Bir yandan uyumaya devam etmek istiyordum bir yandan da beni böyle sevmesinden aşırı zevk alıyordum.

"Yeni veranda da yiyelim mi yemeğimizi bugün? Bu defa ben hazırlarım." Burnumdan güldüm. "Sen mi?" diye sordum boğuk çıkan sesimle. "Yapabilir misin?"

"Şüpheli mi var?" dedi kendinden emin. "Geçen hazırladığım domatesli omleti yerken parmaklarını da yiyen sen değil miydin?" Evet, omlet konusunda ne kadar başarılı olduğuna şahit olmuştum. Biraz üzerinde çalışılırsa cidden gelecek vadeliydi Doru.

"Bende börek mi yapsam ki?" diye sordum. Tamam, yorgundum ama bu evli olarak onunla yapacağım ilk kahvaltı olacaktı. Kaşınıyor falan değildim. Bile isteye ona bir şeyler hazırlamaya ve mutlu etmeye gönüllüydüm.

"Zor olmaz mı? Yorgunsun zaten. Böreğe falan gerek yok bence."

"Olmaz," derken boynunun yanını kocaman öptüm ve ellerimi göğsüne dayayarak doğruldum. "Bana geçmem lazım ama. Burada hazırlamam zor olur." Bunu söyledikten hemen sonra aslında artık beni onu falan kalmadığını anladım. Evlerimiz bile birbirine bağlıydı artık.

Benim durup onun için hayaller kurduğum, belki sesini duyarım diye umduğum mutfağımla onun mutfağını cam veranda birbirine bağlıyordu.

Yorganı aralayıp çıktım yataktan. Yerden elime ilk gelen şeyi, onun gömleğini alıp üzerime geçirdim. Düğmelerini iliklediğim sıra, o da kalktı ve dolabına doğru yürüdü. Çıplaklığı bakış hizama girmişti ve ben biçimli kalçalarına bakmaktan kendimi alamadım. "Nereye baktığını biliyorum," dedi, çekmecedan bir baksır aldı ve giyinirken bana döndü. Söylediğinden ne kadar keyif aldığını yüzündeki ifadeden okudum.

Dudağımın kenarını ısırıp gözlerimi kaçırdım ondan. "Fazla güzeller," dedim arsızca lafı ağzımda yuvarlarken. Sessiz söylememe rağmen duymuştu ve güldüğünü görmesem bile biliyordum.

Gömleğin düğmelerini alelade ilikleyip sıkışan saçlarımı gömleğin içinden çıkardım. O sırada onun da beni baştan aşağıya süzdüğünün farkındaydım.

Siyah renk bir eşofman altı giymişti altına. Üzerine bir şey giymeden bana doğru adımladı. "Bu arada," dedi önümde durarak. "Börek falan yapma. Beni boş ver. Benim derdim sadece seninle baş başa kahvaltı etmek. Ama canının istediği bir şey varsa, onu hazırlamana seve seve yardım ederim ben. Gece seni o kadar yormuşken," diyerek kolunu belime sardığında anında teslim olmuşum dokunuşuna.

Beni bu kadar düşünmesi içimi mest ediyordu. "Bir de sana kendim için yemek hazırlatacak değilim. İstersen dışarıdan bile söyleyebilirim. Hiç uğraşmayız. Ne kadar açsın, benim beceriksiz, ağır ellerimi bekleyebilir misin?"

Gözlerim düşünceliliğine hayret edercesine gözlerinde kilitli kaldı bir süre. Duraksamam uzayınca güldü ve başımın üzerini sevdi sanki küçük bir çocukmuşum gibi. Saçlarımı dağıttı parmakları "Erva'm," dedi ismimi

ağzında dolu dolu dillendirerek. "Bana öyle bakarsan." Sırtışı genişledi. "Seni tekrar yormaktan kendimi alamam."

Parmak ucumda yükseldim ve dudaklarına yüzündeki gülümsemeyi bozguna uğratacak bir öpücük kondurdum. O kalakalırken geri çekildim. Gözlerinin içinde tam da istediğim gibi harlı bir ateş yanıverdi. Yutkunurken âdem elması hareketlendi.

"Sev diyorsun yani," dedi erkeksi kalın sesiyle. "Hiç durma sev."

Başımı salladım kendimden emin. "Ne çok bekledim seni haberin var mı?" Vardı, onu ne çok beklediğimden haberi vardı. "Seninle şöyle olabilmeyi hayal dahi edemedim ben. Her gece aklıma geldiğinde yalnız yatağımda, korktum, uzaklaşmaya çalıştım misafir olduğun düşüncelerimden. Hayalimdin aslında ama ben bunu bir kez bile dillendirmekten korktum. Şimdi şöyleyken," dedim ve yanında serbestçe duran elini tuttum, "Sen benim kocamken nasılım haberin var mı? Sen beni böyle severken, ben artık senin karınken dünya bile bir başkayken... Soluduğum hava bile değişti Doru," dedim titreyen sesimle. Çok seviyordum ben onu. Karşımda duran ve artık kocam olan bu adama delicesine aşıktım.

Eli elimi sıktı. Çenesi kasıldı. Pişmanlık vardı yüzünde. Şu andan değildi pişmanlığının en küçük zerresi. Hepsi geçmişeydi. Bana geç kalmış olmayaydı, biliyorum.

Ama biz geç kalmamıştık ki. O benim olmuştu sonunda. Bense hep onundum ve yine ona aittim. Biz tam da olması gerektiği zamanda, bize yazılan kaderin gizli saflarında, saklı tutulan tarihte bir araya gelmiştik. Aslında olması gereken hep buydu. Bizim başlangıcımız bugündü.

"10 Eylül 2022," dedim gülümsemeye çalışarak. Başımı salladım. "Bana evlenelim dediğin günle, evlendiğimiz günün tarihi." Aramızdaki tek adımlık mesafeyi kapadı. Derin bir nefes alıp sıkı sıkı sarıldı. Başım göğsüne buluşurken, yüzümün yanını çıplak tenine yasladım. Sıcaktı. Doru hep sıcaktı. Yaz kış mütemadiyen üşüyen benim tam aksime sıcaktı o. Bu yanıyla bile bana aitti, benim içindi...

Kalbinin hızlı atışlarını göğsümün üzerinde hissedebiliyordum. Öyle hızlı atıyordu ki, neden olduğunu düşündüm.

Elimi kalbinin olduğu yere yasladım. "Çok hızlı," diye fısıldadım. Sonra göğsünü öptüm. "Seninkiler bana misafir," dedi ama anlamadım. "Benimkiler mi?"

"Yüreğimin güvercinleri, kuşları var yazmıyor muydun hep günlüğüne. Onlar bana emanet, Erva artık. Sana âşık olduğumdan beri bu böyle. Bazen korkutuyorlar beni. Duracak gibi çarptırıyorlar orayı. Bu defa söylediklerinden. Ben senin gibi sevenini ömrü hayatımda görmedim. Ne şanslıyım ki sevdiğin benim."

"Sevdiğim sensin," diye fısıldayarak tekrar ettim sözlerini. "Sen benim bu hayatta en çok sevdiğimsin."

*

Kapalı cam verandamız iki evin arası boyunca arka bahçeye doğru uzanıyordu. Geniş bir dikdörtgendi şekli. İki ucu boydan boya camla kaplıydı. Diğer iki yanı ise evlerimizin duvarına sıfıra sıfır olduğundan şampanya rengine boyanmıştı.

Verandanın tam ortasında beyaz ahşaptan bir yemek masası, on iki kişilik yeşil kadife kumaştan sandalyelerle tamamlanmıştı. Doru'nun şu noktada bile zevkine hayran kalmamak mümkün değildi. Masanın üzerinde evimizin, hatta ilişkimizin baş tacı fesleğen saksısı duruyordu. Saksının iki yanına irili ufaklı birkaç kokulu mum bırakılmıştı. Dayanamayıp koklamıştım elbette. Vanilya, portakal kabuğu, ballı tarçın ve karanfil kokuyorlardı.

Verandanın cama yakın kısmında -aslında tam cam önünde- üç tane üçlü koltuk, hemen önüne yine beyaz ahşaptan büyük bir sehpa yerleştirilmişti. Mobilyaların hepsi en alt köşede duran ve kulübemdekine çok benzeyen beyaz mermer şömine ile tamamlanmıştı. Yere yine kulübemdekine benzer tedi kumaştan yumuşak dokulu bir halı serilmişti. Mermer olan yerde halının büyüklüğünden kaynaklı neredeyse yok denecek kadar az boşluk vardı.

Ev terliklerimi çıkarıp halının üzerine bastım hemen. Yumuşakmış hissi veren şeylere dokunma gibi bir zaafım vardı. Engel olamıyordum kendime.

Doru mutfakta kalan domatesli maydanozlu omleti getirip masaya bıraktığı sırada üzerini değiştirdiğini fark ettim. Yine o siyah eşofman altını giyiniyordu ama öncesinde çıplak olan üstüne beyaz bir tişört geçirmişti.

"Erva," dedi bana bakmazken. "Mahir aradı şimdi. Gülru ile Gümüş kahvaltılık bir şeyler hazırlamış." Bakışlarını bana çevirip çıplak bacaklarımda ve dekolte veren üstten dört düğmesini iliklemediğim göğüslerimde dolaştırdı. "Hep birlikte buraya geliyorlarmış. Üzerini değiştir yavrum. Daha doğrusu giyin hemen."

"Ne yani, onlar da mı kahvaltı etmemiş?" diye sordum. Masaya yürüyüp öncesinde kenarına bıraktığım telefonumu elime aldım. Hemen öncesinde de ağzıma bir peynir dilimi atıp çiğnemeye başladım. Deli dehşet bir açlık vardı bugün bende. Karnım resmen gurulduyordu artık. "Saat bir buçuk," dedim imayla. Gelmesinler istiyordum aslında. Evet, arkadaşlarımı çok seviyordum ama bugün olmazdı.

İfademden anlamış olacak ki güldü. Eliyle önünde durduğu sandalyenin arkasını kavradı ve göğüslerime indirdi bakışlarını.

"İstemiyorsan gelmeyin derim," dediğinde gözlerimi devirdim ona. "Açım," dedim vurgulayarak. "Çok açım ve sandığın şey için değil. Sadece ilk kez evli olarak yapacağımız kahvaltıyı yalnız yapmak istemiştım. Ama gelmeyin demek ayıp olur."

Başını salladı. "Öyle olur muhtemelen. Ama biz dün evlendik. Her ne kadar düğünsüz de olmuş olsa dün gecenin nasıl geçtiğini tahmin edemeyecek insanlar değil bunlar. Anlayış bekleyebiliriz biraz."

"Olsun," dedim kararımdan çok da memnun olmayarak. "Ben gidip giyineyim o zaman."

Güldü ve masanın üzerinden uzanıp çenemi sevdi. "Seni böyle görmeye çok alışsam da gidip giyin o zaman," dedi. "Nasılsa onlar gidince yine çıkaracaksın. Karnını iyi doyur. Sonrasında ben seninle doyuracağım kendimi."

Beni utandırmaya bayılıyordu. Gözlerimi devirdim ve uzaklaştım. Yanından geçerek mutfağıma girdim. Sonra da koştura koştura odama geçtim.

Eşyalarımı bugün, fırsat bulabilirsem Doru'nun odasına taşımayı düşünüyordum. Lojmanda birlikte yaşamak konusunda bir düzen oturtmuştuk kafamızda. Bunları da mutfakta kahvaltı hazırlarken konuşmuştuk. Ben onun yatak odasına taşınacaktım. Benim yatak odamı, çalışma odamla birleştirip küçük bir misafir yatak odasına dönüştürecektik. Onunkini de belki sonrasında diğer küçük odayla birleştirip genişletebilirdik. Tabii bunlar sadece düşünceydi. Benim bu düzenlemeleri yapınca bir çalışma odam olmamış olacaktı. Onun içinde artık hep kulübemi kullanacaktım.

Salonlar hakkında henüz konuşmamıştık. İki evi böyle birleştirtince biraz garip olacaktı ama idare edebiliriz diye düşünüyordum. Aksi taktirde birimizin evi iki kişinin yaşayabileceği kadar geniş değildi. Aslında idare edilirdi ama Doru çocuk istiyordu. Şimdilik ona durumumdan

bahsetmediğimden buna gerek yok da diyemiyordum. O ne derse kabul ediyordum.

Üzerime bir kot pantolon ve yeşil bir tişört çekip odamdan çıktım. Saçlarımı tepemde topuz yapmıştım. Verandaya geçmemle bizimkilerle karşılaşmam bir oldu.

Herkes şimdi buradaydı. Neslihan bile gelmişti. Lakin benim şaşırdığım Rügeyya idi. Yani o olduğunu düşünüyordum çünkü masada Fırat abinin yanında oturuyordu ve onun elini tutuyordu.

"Herkes merhaba, hoş geldiniz," diye seslenince ben, bana doğru döndü başlar.

Gümüş hemen ayaklandı ve kollarını açıp boynuma atıldı. Yanaklarımı öperken o, Gülru'da aynını yapmak için hazırda bekliyordu. Diğerleri gülerek günaydın derken ben bu ikisi arasındaki kucaklaşmalarla kuşatılmıştım. Dayanamazmış gibi Neslihan'da dahil olunca onlara bir utandım ben. Bir şey başarmışım gibi ya da dün akşam az tebrik etmişler gibi böyle sevgi gösterilerine boğulmaktandı.

Doru bana bir bakış atıp sırttıktan sonra hemen yanında duran boş sandalyeyi yerinden kalkmadan benim için çekti ve gözleriyle orayı işaret etti.

Yanına gitmeye dünden razıydım, çünkü artık açlığım tahammül edilemez bir boyuttaydı. Kızlardan sıyrılıp yerime geçerken onlar da beni takiben yerlerine oturdu. Başımı sadece tabağıma bir şeyler almak için kaldırdım. Hepsi bize bakıyordu, biliyorum.

Mahir sesini temizlediğinde bu bir uyarı niteliğindeydi. Toparlanın diyordu.

"Bugün rahatsız etmek istemezdik ama," dedi karısından tarafa sitemli bakışlarını çevirerek, "Adettenmiş Gülru'nun dediğine göre," deyince ağzıma attığım peynir dilimini çiğneyerek Mahir'e döndüm. "Ne adeti?" diye sordum. Yeni evli çiftin evine baskın yapmak adetten ne zamandır sayılıyordu?

"İşte onu Gülru'ya sor," dedi Mahir. "Bizde böyle bir şey yok. Ben de dedim ki sizin tarafta var herhalde. Uymak zorunda kaldım."

"Mahir," dedi Gülru söylenir gibi. "Ya bir şey hazırlayamamışlardır şimdi diye gidelim dedim ben. Neden gıcıklık yapıyorsun sen şimdi?"

"Kadir'de öyle," dedi kenardan Gümüş homurdanarak. "Bir kızıp bağırmadığı kaldı. Vay efendim bugün gidilir miymiş? Ne varmış canım şu günün? Akşam beraberdik, öğlen de birlikte olalım dedik biz. Hem göreve

gideceksiniz diye..." Son sözlerinde sesi düşmüştü. Benimde içime oturdu bu. "Birlikte olalım dedik. Kim bilir ne zaman geleceksiniz." Kadir yanında oturan karısının omzuna kolunu dolayıp onu kendine çekti. Saçının üzerini öperken, "Gümüş'üm," dedi sevgi dolu bir tonlamayla. "İlk mi gidiyoruz sanki. Alış artık bunlara. Yoksa aklımdan çıkmıyorsun kuran çarpsın!"

"Beddua etme," dedi Gümüş omuz kırarak. "Tutar mutar..."

"Oy," diyerek onu göğsüne sardı Kadir. "Tamam kızmıyorum daha fazla. İyi yaptın, bunu çıkardın da toplandık," deyince, "Ha şöyle," diyerek güldü Gümüş içi şimdi rahatlamış gibi.

Küçük Doru anne ve babasını kıskanmış gibi babasının yanındaki sandalyeden dizine doğru tırmandı. "Beni de götüreceksin baba değil mi bir gün göreve? Annem ikimizi bekleyecek. Ben de senin yanında olacağım?"

Kadir oğlunu iyice kucağına çekip oturturken, siyaha yakın saçlarını öpüyor, kokusunu hasretle içine çeker gibi kokluyordu. Gümüş, "Sen de git de ben hepten yalnız kalayım," diye üzgün bir tonlamayla baba oğlun arasına girince, küçük Doru hemen bizden yana çevirdi başını. Daha doğrusu dayısından yana. Gözleri ona dikkatle bakıyordu. "Dayı ben büyüdüm de mi? Anneme de söyle, bilsin. Koca adam oldum. Asker olacağım ben. Söyle de alışsın bir an önce."

Gülünecek şey değildi belki şu hali ama engel olamamıştım kendime.

Doru da gülerek parmağını salladı yeğenine. "Yanına yordakçı almayı baban mı öğretti sıpa," dedi kızar gibi. "Annen haklı. Onun dizinin dibinden ayrılmak yok sana. Hem daha büyümedin sen."

Küçük Doru yanaklarını balon gibi şişirip ofladı aldığı cevap karşısında. Kollarını da kızmış gibi göğsünde birleştirdi.

"Ne zamandı ki?" diye sorunca Neslihan, onun da biz gibi yeni öğrendiğini biliyordum ve üzgün olduğunu görebiliyordum.

Yasin başını Mahir'e çevirdi. Mahir onay verir gibi salladı. "Hepimizin bu sabah haberi oldu," dedi Yasin. "Doru bile daha bir saat önce öğrendi," deyince verandayı incelediğim vakitler diye geçirdim aklımdan. Mutfakta telefonda konuştuğu onlardı demek ki. Haber gelmişti.

"Böyle şeylerin haberi bizde son dakika -ancak hazırlanacak vakit bırakılacak şekilde- verilir biliyorsunuz. Ani diyemeyiz o yüzden. Bugün akşam gidiyoruz."

Nasıl tarif edilir bilmiyorum. Elim ayağım buz kesti sanki anında. Kalbimin atışları ağırlaştı, nefesim kesildi. Gideceğini biliyordum ama bu

akşam olabileceği aklımın ucundan bile geçmemiştir. En yakın tarih bile kafamın içinde bir hafta sonrasıydı.

Doru'dan yana çevirdim başımı. O da bana bakıyordu ve tepkimi inceliyordu. Yüzünde üzgün olduğunu belirten bir ifade belirlediğinde etrafımızdakileri umursamadan ayaklandım. "Şey," dedim titreyen sesimle. "Ben, ben çayın altına bakayım..."

Doru'nun evinin mutfağına gitmem gerekirken, gözüm bir şey görmez halde kendi mutfağıma doğru koşturdum. Arkamdan itilen sandalyenin sesini işitmiştim.

Üzülmemem gerekiyordu, biliyorum ama elimde değildi. Çok anıydı bu. Nerdeyse bir aya yakın bir süre dönemeyeceğini biliyordum. Yeni evliydik biz. Bu gibi durumlar için özel bir izin yoktu elbette. Zaten göreve gidiyor diye biraz da erkene çekmemiş miydik nikahı?

Lakin ben kendimi rahatlatmaya çalışsam da yüreğimi kaplayan ıssızlık hissi saf dışı ediyordu anında düşüncelerimi.

Salona doğru adımladığımda arkamdan yaklaşan adım seslerini işittim. Üzgün görmesin diye toparlanmaya çalıştım ama pek başarılı olamadım.

Kolları arkamdan belime dolandı ve ben ona doğru çekildim. Sırtımda göğsünü bütünüyle hissedebiliyordum. Cılız titreşen bir sesle, "Üzülmedim Doru," dedim. "Vallahi üzülmedim. Gideceğini zaten biliyordum." Söylediğimin yalan olduğunu anlıyordu ama ben yine de devam ettim. "Böyle uzun süre gidince sen, sonrasında çok daha uzun kalabiliyorsun evde. Dönünce upuzun bir zamanımız olacak. Hem koca bir hayat var önümüzde. Daha ne sabahlarımız olacak böyle."

Yanağıma sızan yaş yakaladı parmakları. "Erva'm," dedi dolu dolu, dudakları ensedeki saçlara kapanırken. Önce kokumu çekti içine, sonra öptü. "Ağlama yavrum. Ağlarsan aklım sende kalır. Hem sana iyi haberim var."

Kollarının arasında dönüp yüzüne çevirdim yüzümü. Onu ne kadar çok görürsem o kadar iyiydi. Ellerimi yanaklarının iki yanına yasladım sahiplenir gibi. "Şu an bana ne dersin de iyi haber olmayacak," dedim hıçkırırken. "Ağlamayayım diyorum, seni üzmemeyim diyorum ama ben buna nasıl alışılır bilmiyorum Doru. Diyeceksin ki asker kızıydın, hiç mi alışmadın. Vallahi bu başkaymış. Canımdan can götürüyorsun şimdi sanki yanında."

"Baban duymasın bunu," diyerek buruk bir şekilde güldü. Biliyorum, sadece neşemi yerine getirmeye çalışıyordu ama işe yaramayacağını o ada

biliyordu. Bu yüzden gözlerimin içine uzun süre bakamıyordum ya.

"Ender de burada kalacak. Ceylin gözetim altındaydı biliyorsun," dedi beni rahatlatmak ister gibi. "Korunma talep etmişti. O korunma duvarını yıkmış ve kaçmış. Çünkü bunu yapmasaydı direkt tutuklanacaktı."

Nemli gözlerim irileşti. Bu nasıl iyi olabilirdi ki?

"Korkma hemen," dedi yüzümden okuyarak düşüncemi. "Bu iyi," dedi tekrar üzerine basa basa. "Artık hiç şansı yok. Köşeye sıkıştı. Elbet yakalanacak. Önlem olsun diye baban Ender'i de arkamızda bırakıyor. Sefa ve Fırat zaten yanında. Ekip arabası hiç ayrılmayacak şimdi kapından. Lojmanın güvenliğini zaten sağlamlaştırdık. Senden tek isteğim," dedi. Gözleri yüzümde dolandı. Ağlamama dayanamazmış gibi avuçlarının içiyle yüzümdeki yaşları birer birer sildi, öptü, kokladı. "Ölürüm lan ben sana! Ölürüm. Ağlama."

Başımı salladım ama dudaklarım titriyordu. Birbirine sıkıca bastırıp kendimi tutmaya çalışıyordum.

"Senden tek isteğim," diye yineledi gözlerimin içine baka baka. "Lojmandan bir süre ayrılma. Kimi görmek istersen, yanında kimi istersen bizimkiler getirsin onu sana ama sen çıkma. Ben gelene kadar. Sonra söz nereye istersen götüreceğim seni. Belki Bolu'ya da gideriz. Babamın arkadaşına devrettiği çiftliğe götürürüm seni. Orası buradakinden de güzel, büyük. Her yer yemyeşil. Belki çok sevdiğin fesleğenler gibi değil ama çalı gülleriyle sarılı dört bir yanı.." Öyle bir anlatıyordu ki insan şu haline rağmen hayal kurarken buluyordu kendini. Belli belirsiz güldüm içi rahatlasın diye. Gücüm ancak şu kadarına yetmişti ama o bunu fazlasıyla kabul etmişti.

Daha hevesli anlattı yüzümde gerçek bir gülümseme yakalamak istercesine.

"Büyüdüğüm eve de gideriz, hatta kalırız. Halide teyze kalıyor şimdi orada. Kocasını da çiftliği alan kişi işte. Hep çağırır beni. Oğlu gibi de sever, sayar sağ olsun. Şimdi evlendiğimi, senin gibi güzel bir karım olduğunu duysa ne mutlu olur," diyerek saçlarını sevdi.

"Bazen bana mı bu kadar güzel geliyorsun diyorum ama bakmalara doyamıyorum ben sana Erva. Doyulmuyorsun. Azıcık ayrı kalsam sızı olup oturuyorsun yüreğime. Seni görse der ki: *Ne hayır işledin de sana yazıldı bu kız?*" Güldüm. Başımı iki yana sallarken, "Asıl bana der onu," dedim. "Seni ben aldım. Kim bilir kaç kız yanıktı sana oralarda. Üstüme yürümezler değil mi?" Bu biraz Yaren'e dokundurma gibi olmuştu ama umurumda değildi.

Ben kocamın yüzünde, o nasıl benden umuyorsa, bir gülümseme görmek istiyordum.

"Sonra," dedi Doru yüzümü avuçladı elleri tekrar. "Sana çocuklarından bahseder durur. Almanya'da olanı anlatır en çok. Onun sayesinde aldık buraları, çok hayırlı diye sürdürür de sürdürür..."

Başarmıştı. Artık gerçekten gülüyordum.

Baş parmağı dudağımın gülümseyen kıvrımını okşadı. Gözleri orada, "Akşam seni çarşıdaki Vahap abinin yerine götürürdüm sonra. Seni Halide teyzenin elinden kurtardım diye dua ederdin bana. Akşam da Vahap abinin şaraplarını içince bir kez daha âşık olurdun bana. Olurdun değil mi?"

"Olurdum," dedim anlattığı hayali yaşıyormuşçasına.

"Sonra da o güzel sesinle bir türkü patlatırdın, herkesin kulaklarının pası silinirdi. Bir bana söyle istesem de izin verirdim herkes duysun sevdiğimin kendi gibi sesinin de güzel olduğunu. Ama bir bana ait olduğunu da bilsinler isterdim."

"Ama seninkiler bir bana," dedim çatallı çıkan sesimle.

Daha fazla dayanamadım ve parmak ucumda yükselip kollarımı ona sıkıca doladım. Boynunun yanını öptüm öptüm...

"Sen nasıl istersen sevgilim. Nasıl istersen. Sen gelene kadar çıkmam. Yeter ki aklın bende kalmasın. Beni merak etme."

"O mümkün değil işte," dedi Doru derin bir nefes alarak. Soluğu saçlarımın arasına karıştı. "Benim seni düşünmediğim tek an yok. Aklımdan çıkardığım gün öldüğüm gündür."

*

Gitti... O gitti ve biz vedalaşmadık. Çünkü tekrar bana gelecekti. Ona söz verdiğim gibi ağlamadım da bir daha. Tek damla yaş akmadı gözlerimden. İçim acıyor olsa da belli etmedim.

Üzerimde onun kazağıyla verendamın penceresinin önüne oturmuş yağmuru izliyordum saatlerdir. Havalar iyice soğumuştur artık ve köşedeki şömine de yandığından sıcakla soğuk camda buluşup, buğu yapıyordu.

Üç haftaya kadar döneceğini söylemişti ama o süre hep uzuyordu. Bunu bildiğimden gün saymıyordum. Hem öyle yapınca günler geçmek bilmiyordu sanki. Çabuk dönsün istiyordum. Zaman çabuk geçsin ve bir an önce ona kavuşayım.

Kızlar birazdan bende toplanacaktı. Yuvasız kuşlar sığınağı şimdi hepten sahipsiz kalmış gibiydi ve biz birbirimize sarılacaktık. Gümüş'ün kocasına gitmeden önce söylediği bebek haberinden konuşacaktık, Neslihan'ın Yasin

döndüğünde yapacakları nişandan bahsedecektik. Ve Doru ile benim düğünümünden. Dağhan baba onun döndüğü sıralarda burada olacaktı ve biz iki kutlamayı bir anda yapacaktık. Belki çiftlikte olurdu, bilmiyorum.

Annem ile babam da yarın bana gelecekti. Doru gelene kadar evin inşaatını başlatmak istiyordu babam. En azından bu yükten bizi kurtarmak peşindeydi. Odaları birleştirirsek Doru'ya da sürpriz olurdu. Hoşuna bile giderdi.

Dilde'nin penceresinin önünden geçtiğini gördüm. Hemen arkasından Ender. Onların da bana geldiğinden haberim yoktu. Hemen kalktım ayağa ve kapıya koştum. Açmam ile ikisinin haddinden fazla ıslandığını anlamam bir oldu. Öyle bir iki dakika yağmur altında kalmış gibi değillerdi.

"Misafir kabulün mü?" diye sordu Ender bir sebepten heyecanlı sesiyle. Başımı salladım." Ne demek, gelin tabii. Islanmışsınız, size kıyafet de vereyim."

Ender önce Dilde'nin içeriye girmesine müsaade etti.

İçeriye girerken Dilde gözlerimin içine çekinceyle baktı. "Erva, abimin haberi olmasın," dedi. Bu bir ön konuşmanın ilk cümlesi gibiydi.

Bölüm Bitti...

*Bölüm Sayaçları ve Medyaları için Instagram: **piyamor_***

Yıldızlara basmayı ve yorum yapmayı unutmayın olur mu :)

Ne kadar çok beğeni ve yorum o kadar hızla gelen bir bölüm...

Sevgilerle Piyamor...

40. Bölüm - ON GÖNÜL

Merhabalar,

Biz geldik :)

Kitap sayfası ile tastamam 40 sayfalık bir bölümdür okuyacağınız :)

Bölüm Şarkısı: Ecem Erkek - Olmasa Mektubun

Ebru Gündeş - Fırtınalar

**Yıldızları yakmayı yorum yapmayı ve takip etmeyi unutmadıysak
başlayalım mı?**

Keyifle okuyun...

17. BÖLÜM

ON GÖNÜL

Bu ikisi arasında kesinlikle garip bir şeyler dönüyordu.

Refleks olarak başımı salladım ama neyi onayladığımın da farkında değildim. Ender ile Dilde'nin şu hâlde olmaları aslında bir şeyler anlatıyor gibiydi. Akşam gizli köşelerde konuşmaları, birbirlerine bakışları. Yoksa Ender sonunda aşkına karşılık alabilmiş miydi? İyi de Dilde neden bu kadar mutsuz görünüyordu o zaman? Ya Ender?

"Neden bu kadar ıslandınız siz?" diye sordum bakışlarımı Dilde'nin uzun saçlarından yere süzülen su damlalarında dolaştırarak. Kot panolunu üzerine yapışmıştı. İnce siyah kazağı da keza öyleydi. Titriyordu resmen karşımda.

Ender'de ondan farklı sayılmazdı. Elini Dilde'nin sırtına çekinceyle koyup onu bana doğru yönlendirdi. "Erva kuru bir şeyler versene. Benim yüzümden hasta olacak yoksa," dedi. Ender'in konuşan sesi titriyordu ve ben emindim ki bu üşümekten değildi. Çok fazla heyecanlı belki biraz çekinceli olmaktandı.

"Olur, tabii," diyerek Dilde'ye gözlerimle yatak odamı işaret ettim. Doru'nun evinin olduğu taraftaydık ve eşyalarımı taşıdığımından orası benimde odamdı. Ben artık günümün tamamını neredeyse onun evinde - artık bizim evimiz olan evde- geçiriyordum.

Dilde Doru'nun evini pek bilmediğinden biraz yabancılarmıştı ortamı. Bu yüzden önden giderek onu yönlendirdim.

Normalde bu kadar çekingen bir kız değildi. Diyorum ya şu an onda bir başkalık vardı. Aşırı mağrur, utangaç ve ne diyeceğini, elini kolunu nereye koyacağını bilmez gibi davranıyordu.

Ee, yaşı da küçüktü bizden tabii. Onunda etkisi vardı şu halinde.

Odaya girmemle peşimden geldi, "Erva," dedi çabucak. "Be- ben çok... karıştım Erva."

Ona döndüm. Birbirine vuran çenesinin artık üşümekten olmadığı konusunda emindim. Çok gergindi.

"Ne oldu?" diye sormamla dudaklarını araladı, ama kolunu tutup durdurdum onu. "Böyle kalırsan hasta olacaksın. Bende kabahat. Sen bir giyin önce. Ender'e de Doru'dan bir şeyler vereyim. Ondan sonra yanındayım," dedim. Derin bir nefes alıp bıraktı rahatlamaya çalışır gibi. Ona bir tayt bir de tişört çıkardım. Sonra hiç kullanmadığım, daha etiketi üzerinde olan iç çamaşırlarımdan kıyafetlerin üzerine bıraktım. "Sen giy bunları, bende geliyorum," dedim ve elimde Doru'nun kıyafetleriyle odadan çıkıp kapıyı arkamdan kapadım.

Ender'i cam veranda da buldum. Şöminenin önünde elleri ceplerinde ayakta dikiliyordu. Geldiğimin farkına bile varmamış, dalgın bakışlarla yanan harlı ateşi seyrediyordu. Çıkan çırtırlı sesler çoğu zaman beni de sakinleştirdiğinden oraya bakarken kaybolmuş olmasını anlayabiliyordum. Kim bilir aklından ne geçiriyordu şimdi?

"Sana kıyafet getirdim. Doru senden biraz daha iri ama bunlar çok sorun olmaz gibi geldi. Elimde gri bir eşofman altıyla siyah bir kazak vardı. Üzerimdekine benziyordu. Eminim onda bende durduğu gibi mini elbise formunda durmayacaktı.

Ender dalgınlıkla bir şeyler mırıldandı. Lakin bunu öylesine ağzının içinden yaptı ki anlayamadım. "Ne?" diye sorunca, döndü ve ellerini ceplerinden çıkardı. Hali Dilde'den farklı değildi. Üzeri, saçları hala ıslaktı. Hemen değiştirmezse hasta olması çok olasıydı.

"Al bunları," dedim ona doğru uzatarak. Gözümün içine umursamaz bir bakış attı. "Kafası karışık," dedi bir anda ve konunun değiştiğini, hatta

derinleştğini anladım. Ona hissettiğim gibi bir şey hissetmiyor bana karşı."

Biz Ender ile hiç Dilde'den, ondan hoşlandığından konuşmamıştık. Ama her nasılsa bildiğimi ya da anladığımı biliyordu.

"Açıldın mı sen ona?" diye sordum. Cevap ortadaydı ama ben dilinin bağıni çözmeye, daha fazla şey anlatmasına sebep olmaya çalışıyordum.

Başını salladı ve gözleri yine ateşe kaydı. Ben onu hiç bu kadar dalgın, durgun ve üzölmüş bir halde görmemiştim. Ender surat bile asmazdı ki. Sesi hep neşeli çıkardı. İnsan onun yanındayken hep gülerdi.

"Karşılığı yok mu yani?" diye sordum. Hemen sonra, "Dün sana bakışlarını yakaladım ben onun. Boş değildi Ender. İnan bana aksini söylediyse bile henüz duygularının farkında değildir ya da adını koyamıyordur." diye ekledim. Cevap vermeyince, üstüne sıkıntıyla iç çekince, "Bizden pay biç," dedim. "Doru beni çok uzun bir süre fark etmedi. Ama şimdi belki benden çok daha fazla içindeki sevgi."

"Aynı değiliz," dedi Ender bakışlarını gözlerime kaydırarak. "O çok küçük Erva. Ben bunun için bile içimde çok savaş verdim. Sekiz yaş var neredeyse aramızda. Hatta belki dokuz. Ben ciddi düşünmesem açılmazdım katiyen. Zaten iki yıla yakın beklemem de bu sebeptendi. Abisi var bir de." Bu konuya karşı doluydum ben aslında. Fırat abi büyük hata ediyordu. Mutlu olmanın sırrı kalabalıklar değildi. Dilde geniş bir ailede olsa belki Ender ile olacağının yarısı kadar bile mutlu olamayacaktı. Elbette bunu bilemezdik, lakin ben Ender'den de hislerinden de emindim.

"Fırat abi ikna edilebilir bence. Bunu sorun etme. Dilde ile olabilirsiniz," dememle, imayla kıvrıldı dudakları. "Kimsem yok benim unuttun mu? Bildiğini biliyorum Erva," dedi katı çıkan ama içten içe yara almış sesiyle. "Babamın nasıl bir adam olduğunu, annemi kendi elleriyle öldürdüğünü, kız kardeşimi, canımı açlıktan bile isteye toprağa koyduğunu bildiğini biliyorum. Sizden başka kimsem yok benim. Hakkıdır, sonuna kadar desteklerim Fırat'ı kararında. Dilde mutlu olsun, kimsesiz kalmasın istiyor. Biz asker adamız. Arkamız olmayınca sevdiğimizi kime emanet ederiz hiç düşündün mü?" Yeniden ateşe bakan gözleri nemliydi ve alevlerin yansımasıyla parıldıyordu. İçini çektiğinde benim boğazıma düğüm oldu sanki aldığı zorlu nefes.

Tüylerim sözlerinin etkisiyle diken diken olurken, "Arkanda emanet edeceğin kimse yoksa kuru kalbinin pek de bir hükmü olmuyormuş. Ne yapsınlar Ender'i? Ne yapsınlar çok sevmiş, ölüyormuş, yapamıyormuşlarını?" Durdu, duruldu bir süre. Derin bir nefes alıp

bırakırken usulca, "Ne yapsınlar arkasında canım dediğini emanet edemeyeceği kimsesizliğini? O dediğin bu hayat değil. Benim dünyamda değil. İnsan bile bile söz geçiremeyince şurasına..." dedi sessizce. Eli kalbinin üzerine dokundu. Parmakları orayı söküp almak ister gibi gömleğinin ıslak kumaşını üzerinden avuçlarken, "Umutlanmayı bile yanlış sayıyormuş. Bu da diline bağ oluyormuş, düğüm oluyormuş. Onca zaman sustum. Keşke hiç konuşmasaydım dedim." Yüzü ateşe dönerken gözlerini yine kaçırdı benden. "Bizim gibilerini seven çıkmaz." dediğinde elinin yumruk olduğunu gördüm yanında. Öyle bir sıkıyordu ki, oraya dayanak diye yükleniyordu sanki. İçindekileri bastırmaya çalışıyordu.

"Dilde de haklı. Ne yapsın ben gibisini. Üstelemedim zaten. O daha yeni açan bir çiçek gibi dalında filizlenirken, ben alıp koparsam günah değil mi?"

Sana değil mi Ender? Sen gibi sevene günah değil mi? Senin gibi bir adamı kimsesiz bıraktıkları için sana günah değil mi? Sevsin istedim. Dilde Ender'i sevsin diye için için dua ettim. Ender yanılmış olsun ve aşkının bir karşılığı olsun diye hiç durmadan dua ettim içimden.

"Git, bak sen ona," dedi elimdekileri alarak. "Bende gideceğim zaten birazdan. Sana gelmek istedi, getirdim." Yanında yumruk olan eli gevşedi, parmakları çözöldü etinden. Kıyafetleri yürüyüp pencere önündeki koltuğun üzerine bıraktı. Ben kalsın diye üsteleyemedim; çünkü söyleyebilecek, onu kalmaya ikna edebilecek bir şeyim yoktu. En azından Dilde ile konuşana kadar.

Doru'nun mutfağına doğru yöneldiğimiz sırada Dilde belirdi kapıda. Kıyafetlerim çok yakışmıştı ona. Öyle masum görünüyordu ki... Hala nemli olan saçları önüne dalgalar halinde dökölüyordu. Yanakları muhtemelen üşümekten al aldı.

"Gidiyor musun?" diye sordu Ender'e bakarak. "Kalsaydın," diye ekledi utana sıkıla. "Eğer ben öyle dedim diye gidiyorsan..."

Ender onu rahatlatmak istercesine başını eğdi ve yarımca gülümsedi. "Sıkma sen o güzel canını. Bende unuttum gitti zaten. Beni nasıl bildinse öyle. Bir şey değişmedi. Ne yan gözle bakarım sana ne de canını sıkacak bir şey derim. İyi ol yeter," dedi ve elini göğsüne eyvallah dercesine vurup kapıya doğru yürüdü başı önde.

Ender'in şu hali beni mahvetti. Dilde ne hissediyor bilmesem de onun Dilde'nin yanından geçerken bile başını yerden kaldırmayışı çok dokundu

içime. Gözü gözüne değmesin, bakışı bile rahatsız etmesin diyeydi, biliyorum.

Dış kapının çekilme sesiyle karşılıklı öylece kaldık Dilde ile. "Gelsene," dedim elimle şömineden tarafı işaret ederek. "Saçların ıslak, önüne otur da kurusun." Dilde şömineye doğru yürürken bende koltuktan iki minder kaptım, ateşin önüne doğru yere, halının üzerine bıraktım.

"Kızlar gelecekti. Hatta birazdan gelirler. Sen otur ben de çay getireyim sana. Demleyeli baya oldu." Başını sallayarak dalgın gözlerini yüzümde dolaştırdı. Hemen sonra ateşin önüne çömeldi ve altına yere bıraktığım minderi çekerek bağdaş kurdu. Elleri parmaklarıyla oynuyordu ve bakışları şimdi oradaydı.

"Kahve severim normalde ben, biliyorsun," dedim kocaman gülümseyerek. Gülecek hal bırakmamıştı Ender bende ama Dilde'nin ne suçu vardı? Sevmiyorsa zorla değildi ki. Lakin ben hala dün akşam onun gözlerinde gördüğüm şeyin aşk olduğuna inanmak istiyordum galiba. En azından küçücük de olsa hoşlandı... "Bu alışkanlığım değişti neredeyse," deyince, "Nasıl?" diye sordu başını kaldırıp dalgınlıkla karışık bir merakla.

"E, Doru," dedim dümdüz. "O çay seviyor ya. Beni de alıştırdı galiba. Bende onu kahveye başlattım. Dilde," dedim adını vurgulayarak. "Birini sevince dünyanın değişiyor biliyor musun? O seviyor diye sevmediğin şeyleri bile sever oluyorsun."

Beni anladığını belli edercesine başını salladı. Ama sözlerimde bir ima bulmuş olacak ki açıklama gereği duyarak, "Benim bir sevdiğim yok Erva," dedi. Sesinden, ifadesinden, içinin de akıllı gibi karışık olduğunu ve benden medet umduğunu anladım o an.

Yanındaki mindere bacaklarımı altımda toplayarak oturdum. Ellerimi de dizlerimin üzerine aldım. Ona doğru döndüm yüzümü.

"Geldiğinde abime söyleme demiştin," dedim. Konuşmaya bir yerden başlamak istiyordum. Bana açılın, anlatsın. Ender *o yüzden getirdim, sana gelmek istedi* gibi bir şey demişti çünkü.

"Şey oldu," dedi başıyla verandanın camlarını işaret ederek. Ama gözlerini benden ayırmadı. "Beni sev- se... Seviyormuş da."

"Yanlış mı bu?" diye sordum konuyu bildiğimi belli edercesine. "Seni sevsin istemiyor musun? Rahatsız mı oldun Dilde?"

Başını salladı ve gözlerini yine benden kaçırıp ellerine daldı.

Sessizliğine karşın, "Ender sen istemezsen seni rahatsız edecek adam değil. Sende biliyor olmalısın bunu. Bu yüzden rahatsız olmanı

gerektirecek-" bir şey yok diyecek oldum, "O yüzden değil," diyerek böldü sözlerimi. Gözlerinin içinde daldığı ateşin yansımaları dalgalanıyordu. Ay gibi beyaz teni, simsiyah saçları vardı Dilde'nin. Ender ona aşık olmakta haksız değildi. "Anlatırsan seve seve dinlerim seni," diye mırıldandım şefkatle. "Sıkıntın her ne ise yardım etmeye de çalışırım."

Sözlerimle bir parça rahatlamış gibi bakışlarını gözlerime çevirdi. Sürekli kaçıyordu ama bazen bakış işaretleriyle söyleyemediğim şeyler var diyordu sanki. En çok bu yüzden onu dinlemeyi istedim. Bazen zor sandığımız şeylerin çözümü çok kolay olabiliyordu. Göremiyorduk ya da görmek istemiyorduk.

"Abim gördü bizi konuşurken. Kavga etmediler ama çok ağır konuştu," diye derin bir nefes alıp başladığında konuşmaya gözlerim belirginleşti duyduklarımın tesiriyle. "*Arkadaşının kardeşine yan gözle bakan, onu böyle kuytu köşelere çeken adam değildir* dedi. Ender abi açıklamaya çalıştı, bende ama..." O anı yaşıyormuş gibi hissettim. Gözlerimin önüne düşüverdi Fırat abinin artık ezbere bildiğim sinirli ifadesi, el kol hareketleri. Yalnızca birkaç kez o hallerine şahit olmama rağmen yetmişti.

Dilde oflayarak yüzünü ateşe dönerken elleri sıkıntıyla ensesinden girip ıslak saçlarını dağıttı omuzlarına. "Ben daha önce hiç böyle durumların içinde kalmadım. Ona da dedim öncesinde. İstemiyorum ben hayatımda birini. Olsa bile abimin arkadaşı olamaz bu dedim. Üzülür gibi oldu ama mecburdum." Çaresi yokmuşçasına bakışlarını gözlerime çevirdi bir an için.

"Ben onu daha önce hiç bu kadar üzgün görmedim," deyince ben, hak verir gibi başını salladı yutkunarak. "Benden sebep... bile isteye kırdım onu."

"Dilde," dedim, beni yanlış anlamasın diye tebessüm ettim olabildiğince. Önünde oynayıp durduğu ellerinin üzerine ellerimi koydum. "Sen dün başka bakıyor gibiydin. Ben şey sandım... Sizi öyle görünce, yani yukarıdaki bahçeye çıkmadan az öncesi... Herhalde dedim Dilde'nin de gönlü var. Yanıldım mı Dilde?"

"Yanılmadın Erva." dedi neredeyse ağlayacakmışçasına boğuk çıkan sesiyle. O üzgündü ama benim içim heyecanla kıpırdandı. İşte bu, işte bu diye bağırasım vardı. Seviyorsa kolaydı.

Ben için için sevinirken o parmaklarının kenarlarını yoldu elleriyle. Üstteki elini tutup durdurmaya çalıştım. "Abim istemez ki," dedi yanağına gözlerinden dökülen iri tomurcuklar sıralanırken. "Abim istemediğini açık açık belli etti. O anlamış olacak ki benden hoşlandığını, hep alttan alttan laf

söylerdi. Lojmana taşınınca biz, iyice arttı bu söylemleri. Bir zaman sonra rahatsız edici boyutlara kadar bile çıktı..."

"Ne diyordu ki?" diye sordum kendime engel olamayarak. Fırat abiyi severdim, hala da öyleydi ama şu yaptığı hiç hoş değildi.

Burnunu çekip başını omzuna doğru yatırdı. Bana nemli gözleriyle bakarken, "Onu gözümde düşürecek şeyler. Tabii o zaman öyle anlamıyordum. Sinirinden öyle diyor sanıyordum ama meğer yapmaya çalıştığı buymuş. Hiç büyümediğini söylerdi. Bir gün acaba nasıl evlenecek bu derdi. Fazla cimri olduğundan falan bahsederdi. Anlam veremezdim. Bana yine neden Ender abiden bahsediyor diye düşünür dururdum. Onunla ne alıp veremediği olduğunu merak ederdim. Birbirlerini sevdiklerinin de farkındayım ama didişip durdukları da ortadaydı. Mesele benmişim meğer."

Şu anlattıklarını hiç ama hiç yakıştıramadım Fırat abiye.

"Bahçede ne oldu? Ender asla karşılık verecek biri değil. Abini tahrik edecek bir şey yapmamıştır. Konu kardeşim dediği arkadaşlarıysa hiç tepki vermez. Fırat abi neden o kadar ağır konuştu ki?" dediğimde benimle aynı düşündüğünü belli eder gibi içini çekti.

"Ben ilk defa bu gece kalbimin böylesine attığını hissettim. Öyle hızlıydı ki. Ne olduysa Ender abi türkü söylerken oldu. Yanına gidip çok beğendiğimi, daha sık söylemesi gerektiğini söyleyecektim ama o benimle özel bir mesele hakkında konuşmak istediğini söyledi bir anda. Farklı bakıyordu. Beraber üst bahçeye çıktık. Sende görmüşsün. Çok bir şey konuşamadık açıkçası. Uzun zamandır aklında birinin olduğundan ve ne yaparsa yapsın oradan silemediğinden bahsederek girdi konuya. Bilmiyordum tabii, o an benden bahsettiğini. Hızlı hızlı atan kalp çarpıntılarımın silinip yok olduğunu hissettim. Sebepsizce üzülürken buldum kendimi. Ben evvelden beri beğenirim onu Erva. Ne güzel adam derim hep içimden. Art niyet olmadan, onunla kim evlenecekse çok şanslı derim. Yüreği de güzel. Kimsesizlere yemeden içmeden yardım eden bir adamın yüreği nasıl çirkin olur zaten? Meğer benimki beğenmeden öteymiş. Yemin olsun ben dün gece, sizin nikah yemeğinizde anladım bunu. Öncesinde dediğim gibi abim gibi görürdüm ben onu. Öyle sanıyordum yani. Nasıl güzel sever dediğim adam bana hoşlandığı kızıdan bahsederken, beni sevmiyor diye üzuldüm ben dün akşam." Ellerinin terlemiş iç yüzünü taytına sildi. Utandığı, konuştuğu konudan çekindiği o kadar belliydi ki. Yanağındaki yaşları parmaklarının ters yüzüyle silerek içini çekerken başı

yana çevrildi. Pencereden dışarıya bakıyordu. Yağmur öncesine göre daha da hızlanmıştı.

"Seni rahatsız etmem dedi. Yoluna çıkmam dedi. Bu içime oturdu," derken yaşlar öncekinden daha hızlı indi yanaklarına, oradan çenesine sıralandı.

"Abin öyle istiyor diye," öyle olmak zorunda değil demeye çalıştım ama cümlemin sonunu kafamda toparlayamadığımdan yarım bıraktım. Dilde abisinin sözünden ölse çıkmazdı. Çünkü bu hayatta bir yakını o vardı. "Ben karşılığı olduğunu anlamıştım ama Ender senin onda gönlün olmadığını söyleyince-"

"Öyle söyledim çünkü. Abim bağırıp çağırınca. Üstüne de evden çıkma, gözüme de görünme birkaç gün deyince bugün dayanamadım. Sefa abiden rica ettim bizi görüştürsün diye. O ricama ihanet etmez, abime söylemeden hallederdi bu işi. Abim karargaha gidince de gelene kadar konuşur, bu yarım kalan mevzuyu bitiririm sandım. Konuştuk biraz. Daha doğrusu önce abimin tavrı için özür diledim. Sonra o umutlanır gibi oldu. Onunla görüşmek istememi yanlış anladı. Ağır konuştum Erva. *On gönlüm olsa birini bile sana vermem* dedim. *Abim yerine koydum ben seni bile* dedim. *Abimin arkadaşısın, nasıl böyle yapabildin* diyerek suçladım onu. Gıkını bile çıkarmadan dinledi. Yüzündeki umut söndü. Ben söyledim o sustu. Ben canını yakmak ister gibi bir bir sıraladım onun omuzları düştükçe düştü."

Ellerini yüzüne kapatıp başını iki yana salladı. "*On gönlün olsa, birini bile bana...* diye yineledi sözlerimi sonunda da. Tahmin ettiğimden fazla dokunduğunu anladım. Bunu amaçlamıştım ama asla içimden gelen bu değildi. Abim beni ona vermez. Tavrı kesin Erva. Ben boş yere hayal kuramam. Abimden de vazgeçemem. O kadar cesur değilim. Abimle sınırırsam yıkılırım. Nasıl geçer bu his bilmiyorum ama onun üzülmesini istemiyorum. Ender abi gerçekten iyi biri."

Ona hala abi diyebilişi yeni fark ettiği duygularını bastırmak içindi muhtemelen. Bundan sebeptir ben Dilde'yi hiç garipsemedim. Kararına saygı duymam gerekiyordu ama işte onu yapabileceğimi sanmıyordum.

Tam bir şey diyordum ki kapı çaldı. Dilde telaşla toparlanmaya çalışınca yerinde, omzunu tutup durdurdum onu. "Kızlar geldi," dedi aynı telaşlı haliyle. "Gideyim ben."

"Yabancı mı onlar Dilde?" diye sordum. "Çekiniyorsan yanlarında açmam konuyu. Ama kal lütfen. Odama git, toparlan istersen ama sonra çık

gel yanımıza." Böyle gitmesini istemiyordum. O içini dökmüştü ama ben daha diyeceğimi dememiştim.

Ben ayaklanırken benimle kalktı. "Yüzümü yıkayayım o zaman," dedi az da olsa kendini rahatlatmaya çalışarak.

*

Kızlar eli kolu dolu gelmişti. Neslihan nişanlısını, Gümüş ve Gülru'da kocalarını uğurlamıştı bugün göreve. Verandada ki yemek masasını hep birlikte çekip şömineye biraz daha yaklaştırmıştık. İçerisinin ışığını da yakmamıştık. Şimdi ateşin yaydığı loş ışıktaki, aynı masa etrafında, aynı özlem duygusu hepimizin içini kuşatmışken toplanmıştık.

Doru ateşin önündeki mindere oturmuş, oyuncaklarını da yere dökmüş sessizce oynuyordu. Asaf ise annesinin yanındaki pusetinde uyuyordu. Yatağından kaldırıp getirmişti onu Gülru. Her akşam -nadiren farklı oluyordu- uyumakta direnen çocuk bu akşam derin uykulardaydı.

Gülru sarma getirmişti. Her zamanki gibi kocası göreve gidiyor diye yapmıştı ve bizden önce özenle sarılmış bu zeytinyağlı yaprak sarmalarla onu doyurmuştu. Gümüş ise dere otlu poğaçaya ve üzümlü kekle gelmişti evime. Masada duran ve taze olduklarını anladığım yiyeceklerde dolaştırdım gözlerimi. Onunkiler Kadir için değildi, biliyordum. O ne zaman Kadir göreve gitse peşinden mutfığa girerdi. Ağlaya ağlaya bir şeyler hazırlar, gözyaşları dinsin, içi boşalsın diye aklını, elini meşgul etmeye çalışırdı. Bunu kendim gözlemlemiştim. Böyle rahatlıyordu.

Masanın köşesinde Neslihan'dan iki şişe şarap duruyordu. O da kendini böyle mutlu etmeye çalışıyordu işte. Gelir gelmez evde kadeh aranmış ve Gümüş hariç hepimize birer tane doldurmuştu. El yapımıydı. Tadına bakmıştım. İlk açtığı şişe elma şarabıydı. Diğeri ise erik. Neslihan geldiğinden beri Yasin'den söz ediyordu.

Yasin gitmeden önce buna anne yadigarı bir yüzük hediye etmiş. İçine de kendi adıyla onunkini kazıtmış. Neslihan yüzüğü ile oynarken, "Nişanlı sayılırım ben artık," diyerek sırtıttı. Gözleri hepimizin yüzünde teker teker dolaşırken şarabından bir yudum alarak, "Evlenince lojmanda yaşayalım diyor Yasin," dedi ve iç çekti. Dudaklarına bulaşan şarabı diliyle yalarken, "Lojmanın evleri güzel ama benim kafam çok karışık kızlar," diye ekledi.

"Neden ki?" diye sordu Gümüş, çenesinde olan elini indirip ona doğru baktı. "Lojmanda yaşamak istemiyor musun?"

Burası bize göre cennet gibiydi ama herkes sevecek diye bir kaide yoktu. Neslihan ne düşünüyor bilmiyordum, fakat lojmanı sevmediğini

söyleyemezdin.

Nitekim düşüncemi yanıltmayarak, "seviyorum," dedi gözlerinin içi ışıldarken. "Burayı ayrı sizinle yakın olmayı ayrı seviyorum ben. Fakat bana göre bir sorun var. Ender," dedi ve çenesini eline yaslayarak tekrar iç çekti. "O ne olacak?"

Ender ile Yasin birlikte oturuyorlardı. Konu Ender olunca aramızda en sessiz olan Dilde dikleşti sandalyesinde. "Başka boş konut yok mudur ki?" diye sordu cılız bir sesle.

Neslihan ona çevirdi bakışlarını. "En son ful dolu diye duymuştum. Sizin ve Sefa abinin gelişiyile dolmuştu. Yasin bana evlenme teklifi ettiği sıra araştırmıştı. Ev iki artı bir, odaları da fazla küçük, sığamayız diye. Tabii Ender'i de düşündüğünden. Onu alıştığı yerden etmek, sen çık evden demek vicdansızlık olurdu."

Yasin ile Ender'in evleri bizim evler kadardı. Gümüş ve Gülruların evleri bizimkilere nazaran biraz daha büyüktü. Haklıydı bir yerde.

"Ne olacak o zaman?" diye sordu Dilde daha alçak bir tonlamayla. "Taşınmak zorunda mı kalacak?"

"Olmaz öyle şey," dedim hemen. "Bir yol bulunur mutlaka. Gönderir miyiz hiç onu."

"Geçen Kadir'e söylerken duydum," diyerek araya girdi Gümüş. "Eğer kardeşim evlenirse ben çıkarım evden diyordu. E, ev de bulunmazsa..."

Önümdeki şaraptan kocaman bir yudum alırken, başta içmem diyen Dilde'de beni takip etmiş ve neredeyse önündeki şarap kadehini kafasına dikerek boşaltmıştı.

Kızların gözü direkt ona çevrildi. Dudağının kenarından sızan şarabı elinin tersiyle silerken Dilde, yüzü de alkole çok alışık olmadığından buruşuk bir ifadeye bürünmüştü.

"İyi misin sen?" diye sordu Gümüş. Ardından Gülrü, "Yüzünde kötü görünüyor, ağladın mı?" diye sordu. Aslında ben bu soruyu çok önce bekliyordum. Dilde her ne kadar yüzünü yıkamış da olsa burnu, gözleri kıpkırmızıydı hala. Ağladığı bariz belliydi. Muhtemelen hep güler yüzlü, neşeli olan Dilde'nin ağlayabileceğini hiç düşünemediklerinden bunun olabileceğini konduramamışlardı.

Dilde başını salladı ama gözlerini de o kısacık zamanda kaçırdı. Pencereden dışarıya bakıyordu yine. Bakışları bir şey arıyor gibiydi. Daha doğrusu birini görmeyi umar gibiydi.

Bende başımı pencerelerden tarafa çevirdim. Yağmur saatlerdir hiç durmadan yağıyordu. Camlar hala pusluydu ama dışarısı zar zor da olsa seçilebiliyordu.

"Fena yağıyor," dedim dalgın dalgın. "Allah dışarıda kalana yardım etsin. Yağmur havayı yumuşatmalıydı ama sanki soğuğu da beraberinde getirdi."

Dile ayağa kalkıp masanın üzerinden şarap şişesine uzandı. İkinciye içerse muhtemelen sarhoş olacaktı. "İçme bence," dedim. "Alışkın değilsin. Çarpar sonra."

Dilde çoktan doldurmuştu bardağını. Zaten oldum dercesine gözlerimin içine baktı. "Biz gideriz belki," dedi bana bakarak. "Abim yine gelir seni korumaya ama biz gideriz. O zaman kimse evinden olmak zorunda kalmaz. Bizden önce onun hakkı burada kalmak."

Ona bakıp buruk bir şekilde gülümsedim. "Ben bir yolunu bulurum Dilde," dedim en azından içi rahatlasın diye. Çünkü biliyordum bu konu onu huzursuz etmişti. Şimdi, Ender'i hiç çıkaramıyordu aklından.

"Gerekirse Doru ile konuşur evimi veririm ona. Biz Doru'nun evine sığarız."

"Çocuk olunca çok zor oluyor," dedi Gülrü. "Sığmakta zorlanıyoruz biz. Şimdi Asaf küçük de neyse. Büyünce iyice sıkıntı olacak."

"Öyle vallahi," diye onayladı onu Gümüş. "Şimdi ikincisi geliyor. Ne yapacağız hiç bilmiyorum." Dilde'nin omuzları hepten düştü.

Dudaklarım konuyu geçiştirmek istercesine kıvrıldı. Bizim çocuğumuz olmayabilir diyemedim. Şarabımdan bir yudum daha alırken, evimin kapısı tıklatılıyordu.

"Birini mi bekliyorduk?" diye sordu Gülrü. Hayır anlamında başımı salladım. "Babamlar gelecek ama onlar da sabah erken gelecekler. Belki bizimkilerdir. Sefa abi falan kontrole gelmiştir. Evin ışıkları kapalı ya."

"Eee, şöminenin ışığını da mı fark etmedi?" diye sorduğu sıra ayağa kalkıp mutfak kapısına doğru yürüdüm. "Anlayacağız," diye seslendim.

Kapıyı açtığımda Fırat abiyi karşımda bulmayı beklemiyordum. Eli açtığı kapının üzerinde, "Dilde buraya gelmiş," dedi nefes nefese kalmış halde. Koşmuş muydu? Şu hali beni çok şaşırttı.

Ama buna rağmen başımı sallayarak, "Evet," dedim. "Bir sorun mu var Fırat abi?" Ne kadar belli etmeyeyim desem de olmuyordu. Ben galiba Fırat abiye fazla dolmuştum. Patlamamak için zor tutuyordum kendimi.

"Söyle de gelsin bacım. Abin dönmüş lojmana de. Eve geçerken onu da götüreyim."

"İki adımlık yer Fırat abi," diyerek gülümsemeye çalıştım. "Biz de bırakırız onu hem, eğer korkuların varsa. Hiç olmadı burada kalsın bu gece. Ben de yalnızım zaten. Kızlar da bende."

"Olmaz öyle," dedi Fırat abi elini havada sallayarak. Atarlanır gibi değil de olmazını açıklamaya çalışır gibi. "Kimseye rahatsızlık vermeyelim biz. Bacımı eve götüreyim ben."

Ben eğer Fırat abiye iki gün önce Dilde bende kalsın deseydim kabul ederdi. Bundan o kadar emindim ki. Yani durum rahatsızlık falan değildi. Sadece bahane ediyordu. Ender ile karşılaşmasından korkuyordu o.

"Yabancı mıyım ben? Benimde kardeşim sayılır Dilde. İnat etme de kalsın abi," dedim daha baskın bir sesle. Onu bırakmaya hiç niyetim yoktu. Kız iki gündür abisinin tavrı yüzünden yetince üzölmüştü.

Fırat abi baktı diretiyorum, "İyi madem," dedi. Dönüp gideceğı sıra, "Şey," dedi. "Ender nöbette bugün. Senin kulübenin saçağında oturuyor. Bir şey olursa haber edin bende gelirim."

Ender'in ismine vurgu yapmasa ve ifadesi düşmese şu dediğini normal karşılayabilirdim.

"Bak işte," dedim elimi kulübeme doğru sallarken. "Ender'de nöbetteymiş. Hiçbir şeycikler olmaz bacına. Dilde, onun nöbetinde güvende." O kız kardeşim burada diye korkuyorum dememişti ama ben sanki öyleymiş gibi bilerek konuşmuştum. Ender varken bize bir şeycikler olmaza getirmemiştım. "Korkma yani," diyerek gülümsedim.

Tereddütle başını salladı. Yüzü hepten düşerken verandanın gıcırdayan basamağını inip yağmura karıştı.

Kapıyı kapadıktan sonra cam verandaya koşarak gittim ve hemen pencerenin önüne geçtim. Gözlerimle karanlığı taradım ve Ender'i buldum. Fırat abinin dediğı gibi kulübenin saçağının altında oturuyordu. Yağmur o kadar şiddetli yağıyordu ki, ister istemez ıslanıyordu.

Ellerinin arasında sıcak diye düşündüğüm bir bardağı sıkı sıkı tutuyordu. Ve... İçim acıdı. Üzerini değıştirmemişti.

Kızlar arkamdan endişeyle söyleniyordu. "Ne oldu Erva? Neye bakıyorsun öyle?"

"Ender'e," dememle bir sandalyenin hızla çekilme sesini işittim. Muhtemelen ayağı fırlayan Dilde idi.

Ben Ender'e endişeli gözlerle bakmaya devam ederken yanımda belirdi. Camın buğusunu hızla sildi minicik eliyle. "Islanıyor," derken sessizce

dudaklarının arasından nefesi camda buğu yaptı. "Ona bakıp başımı salladım. "Nöbeti ona devretmişler."

Gözlerimin içine baktı yutkunarak. "Onu buraya çağırırsam sorun olur mu Dilde?" diye fısıldadım sadece onun duyabileceği kadar alçak bir sesle.

Önce bir durdu, sonra derin bir nefes çekti başını sallarken. "Hasta olacak yoksa," dedi titreyen sesiyle. "Ama sen gitme. Şimdi ben varım diye gelmez. Ben gideyim."

Başımı salladım buruk bir tebessümle. "Yağmurluğum var vestiyerde, onu giy üzerine," dememle fırladı yerinden. Hızlı adımlarla çıktığında verandadan, kızlar ne oldu dercesine yüzüme bakıyordu.

Şimdilik onlara bir şey diyemeyeceğimden sadece omuz silktim. "Ender'i çağırmaya gitti. Islanıyor da dışarıda."

"Ah, iyi yapmış," diyerek ayaklandı Gülrü.

"Nereye?" diye sorarken ben, o mutfağa girmişti bile. "Ona da tabak çıkarıyorum."

"Bende kadeh getireyim o zaman," dedi Neslihan.

Gümüş de kalktı masadan ama oğlunun yanına gitti ve yere oturdu. Saçlarını öpüp koklarken, "Ender abi geliyormuş Doru," diye mırıldanıp saçlarını sevdi. Doru bu akşam hiç olmadığı kadar sessizdi. Söylemese de babasını daha şimdiden özlediğinin farkındaydım. Gümüş oğlunu kucağına çekti. Önlerine de birkaç oyuncak sürükledi.

"Çarpışan arabalar mı oynasak Doru..." Doru normalde buna önce kıkırdar sonra büyük, neşeli tepkilerle oynayalım derdi. Ama yalnızca başını salladı.

Gümüş onun eski neşesini yerine getirmek için arabaları birbirleriyle komik seslerle çarpıştırırken, bende bakışlarımı tekrar pencereme çevirdim.

Dilde Ender'in karşısında, saçağın hemen altında duruyordu. Havada yağmur kadar, soğuk da içe işlediğinden iki büklüm olmuştu. Elleri yeşil yağmurluğumun ceplerindeydi. Saçlarını da kapüşonunun altına saklamıştı. Yüzünü göremiyordum bu yüzden. Ender ayakta ve karşısındaydı. Gözlerini an olsun ondan ayırmazken Dilde bir şey söylemiş olacak ki başını salladı ağır ağır. Elindeki bardağı sandalyesinin üzerine bıraktı. Ellerini ceketinin ceplerine sokarken ifadesi net ve katı bir hal aldı.

Dilde bir adım geri çekildi önce, sonra eve doğru koşmaya başladı. Yalnız. Ender arkasından bakıyordu ama yerinden hareket etmiyordu. Gelmeyecekti. İç çektim ve sıkıntılı soluğumdan dökülen nefes cama benden de bir buğu bıraktı.

Ender boşa söz vermezdi. Dilde'ye bir daha karşına çıkmam demişti ya, şimdi sözünü tutuyordu.

Gözlerim camda seslendim. "Tabak ve şaraba gerek kalmadı. Gelmiyor..."

*

Dilde ile akşam kızlar gittikten sonra salonda yatmıştık. Karşılıklı iki koltuğu açmış, önce dertleşmiş, sonra aklımızda konuştuğumuz konudan farklı düşüncelerle uykuya dalmıştık.

Onunkini bilemesem de benim aklımı bütünüyle dolduran kocamdı. Üzerimdeki kazağı yetmezmiş gibi bir de evden ayrılmadan önce giydiği o beyaz tişörtü almıştım yanıma. Kokusuna sarılmış, dindirmeye çalışmıştım birkaç saatlik hasretimi. Şimdiden böyleyse... Onsuz geçecek günlerin düşüncesi içimi acıtmıştı.

Uyumak zor olurken uyanmak çok kolay olmuştu benim için. Dilde benden farklı değildi. O benden daha önce uyanmış ve yattığı yatağını, yastığını toparlamıştı.

"Kahvaltı hazırlayayım," dedim kendi yastık ve çarşafımı onunkilerin üzerine bırakırken. "Şunları bir içeriye bırakayım."

Dilde esnedi ve eli ağzına kapandı. Başını iki yana salladı hemen. "Ben gideyim," dedi, sonra aklına bir şey gelmiş gibi elini ağzından çekti, gözleri belirginleşiverdi. "Hala orada olmasın?" diyerek pencereye koşturdu.

Yağmur durmuştu ama bulutlardan açığa çıkan güneşe rağmen soğuktu hava. Şömineyi yaksam iyi olacaktı. Onu takip ettim. Pencere önüne geçip dışarıya göz gezdirdim. Ender etrafta görünmüyordu. Yerini Sefa abi devralmıştı.

"Abim," dedi Dilde, bakışlarımı baktığı yöne çevirdim. Fırat abi Sefa abiye doğru yürüyordu. Gözleri verandanın camlarına çevrildiğinde onunla ilk göz göze gelen ben oldum. "Düne göre daha sakın görünüyor," diye sesli düşündüm.

Dilde burnundan sıkıntılı bir gülümseme bıraktı. "Evden çıkmadığının haberini almıştır. Ondan böyle," demesiyle ona döndüm. "Bir şey yapmayacak mısın Dilde?" diye sordum. "Aldığın karardan mutsuz olduğunun farkındayım."

Olumsuz anlamda sallarken başını, "Yapamam," dedi. "Zaten Ender abi de istemez artık. Dün akşamı anlattım sana. *Bundan sonra yolumuz denk düşmez, karşına çıkmam ben* dedi. Gelmedi ben varım diye."

"Haklı değil mi?" diye sordum, sıkıntılı nefesimi bıraktım. "On gönlüm olsa demişsin. Hiç ihtimal bırakmamışsın ona. Üstelik bir şeyler hissediyor olmana rağmen."

"Ne yapabilirdim ki?" diye sordu. Kaşlarının arası çatıldı. "Abimden mi vazgeçeyim? Bu hayatta başka kimim var benim? Annem yaşasa ya da babam... Yani ben ailesi başında olan normal bir kız olsam, belki direnebilirdim. Annem konuşur, babam konuşur ikna eder onu diye düşünebilirdim. Bizim, bizi ikna edebilecek kadar bile kimsemiz yok. Abim benim hislerimi bilmiyor. Buna rağmen değişmez bir şey."

Konuyu üstelemenin yararsız olduğunun bende farkındaydım. Ama bu işin peşini böyle bırakacak da değildim. Doru'yu Fırat abi ile konuşmaya ikna edebilirdim belki. Bu konuyu o gelene kadar rafa kaldırsam iyi olacaktı. Yoksa düşün düşün beni de kötü etkiliyordu.

Dilde gittikten sonra ortalığı toparladım. Şömineyi yaktım. Annem ve babam için kahvaltı hazırladım. Kahvaltı etmeden mi gelirler bilmiyordum ama ben biraz da kendimi oyalamak için uğraş verdiğim bir kahvaltı masası kurmuştum cam verandaya.

Onların gelişini beklediğim sıralarda Kahve varlığını belli edercesine Doru'nun dış kapısını patileriyle dürtüyordu. Geldiğini anlatmaya çalışıyordu, içeri alınmak istiyordu.

Onu içeriye aldım, ama her yeri çamur içerisindeydi. Yine girmediği deliğin kalmadığı o kadar belliydi ki. Burnunun ucunda bile çamur vardı. Evde bu halde dolaşmasına müsaade edemeyeceğim için banyoya götürdüm ve kaçmasın diye duşa kabinin kapısını kapatıp onu bacaklarımın arasına hapsettim. Sağ olsun, yine de uysal olmayı başaramadığından kendiyile beraber beni de sıırıslıklam etti.

Onu saç kurutma makinesi ile kuruttuktan sonra, bende üzerimi Doru'nun siyah renkli başka bir kazağı ve yeşil renkli taytımle değiştirdim.

İşim bittiğinde Kahve verandaya geçmişti ve şöminenin karşısındaki minderlerden birinin üzerine kurulmuştu. Mama kabını önüne bıraktığım sırada kapı çaldı.

Annem eli kolu dolu içeriye girerken -Asude ablaya yemek yaptıracaktı, çünkü beni aç biilaç kaldım sanıyor ve şu huyundan hiçbir zaman kurtulamıyordu- babamda bir alet çantasıyla onu takip etti. "Albay'ım," dedim yüzüme bakıp sırttan babama. "Evime hoş geldiniz."

Yüzündeki sıırıtlma anında vakur bir tebessüme dönüştü.

"Senin evin," dedi çatallaşan sesiyle.

"Hala inanamıyor evlendiğine," diyerek araya girdi annem. Vestiyerin kenarında, yerde duran terlikleri ayağına geçirdi. Tüylü kabanını da torbaları yere bırakıp üzerinden çıkardı ve askıya astı.

"Erva bu işi kıvıracak göreceksin dememe rağmen hala bir tedirgin."

"O nedenmiş?" diyerek güldüm. Babamın evhamları diye geçiriyordum içimden. "Evli olunca değişen bir şey mi var sanki?"

Babam alet çantasını yere bırakıp kendi pardösüsünü çıkarırken, "Annene sor anlatsın," dedi. "Bir askerle evli olmak ne demek, nasıl oluyor... Belki o zaman anlarsın babacığının evhamını."

Beraber olunan anlardan çok yollarını gözlediğin anlardan bahsediyordu. Durumumun en zor kısmına dokunduruyordu yani.

"Neredeyse 30 yıldır evliyiz Mehmet. Erva bana sorarsa dünyanın en zorlu ama en güzel şeyi derim. Hep bana geldikten sonra..."

Babam anneme gözlerinin içi ışıdayarak baktı. Hemen sonra gözlerini bana çevirdi. Parmağıyla annemi işaret eder gibi sallarken, "Bu annen işi biliyor. Sonunda bana o tatlı diliyle mesleği bıraktıracak," dedi keyfi yerine gelmişçesine.

"Zamanı geldi bence," diye ağzımda geveledim lafı ama hemen sonra gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Bu ikisi ben kendimi bildim bileli böyleydi. Babam anneme derin bir aşk ve tutkuyla bağlıydı. Annem ise göreni, duyanı kışkındıracak aşkından seneler geçmesine rağmen üzerine eklercesine seviyordu babamı. Kıskanılasıydı.

Doru bana *beni nasıl bu kadar çok, bu kadar güzel sevebildin* diye soruyordu ya; işte cevap tam karşımda duruyordu. Ben onlardan öğrendim böyle güzel sevebilmeyi.

"Kahvaltı hazırladım, birlikte yeriz değil mi?" diye sorunca, babam alet çantasını eline aldı. "Annenin yaptığı keklerden yedim çıkmadan. Ben daha geç yaparım kahvaltıyı," dedi.

Annem homurdanır gibi, "Yeme dedim ama sana Mehmet. Oturdu midene değil mi? Sabah sabah kek mi yenirmiş," diye söylenirken, babam ona gözlerini devirdi.

"Kırk yılın başı mutfağa girmişsin. Bunu kaçıramazdım." Yanımızdan ayrılıp içeriye geçti. Laf mı sokmuştu? Bu mevzu sanırım önceden açılmıştı ve hala sürüyordu.

Annem oflayarak peşine takıldı. "Emekli olduğumda her gün kek yapacağım. Bıkacaksın benden. İşe gitsen de kurtulsak diyeceksin."

Annem yemek yapmayı çok bilmezdi. Birkaç küçük şey. Söylemiştim bunu zaten. Onlardan biri de kekti. O yüzden öyle diyordu. Babamın cam veranda tarafından sesini işittim. "Başka şeyler yapmayı da öğrenebilirsin. O zaman hiç sorun olmaz."

Annemle kahvaltıyı baş başa yaptık. Babamda evin bana ait olan kısmına geçip ölçüm falan yaptı o esnada.

Yorulmuş gibi nefeslenerek cam verandaya geldiğinde bizde kahvaltının üzerine kahve içiyorduk annemle.

"Erva," dedi kendine bir sandalye çekip otururken. Başımı ona çevirdim. "Yatak odası ile çalışma odasını birleştirmek hiç mantıklı değil. Bence salon ile çalışma odasını birleştirelim. Mutfağı da yatak odasıyla birleştirirsen kocaman bir salonun ve mutfağın olur."

Güzel diyordu ama ben zaten Doru'nun mutfağını kullanmaya başlamıştım bile. O zaman o ne olacaktı? Babam devam edince konuşmaya aklımdaki soru da cevaplanmış oldu.

"Doru'nun mutfağını da onun küçük odasıyla birleştiririz. Küçük bir oturma odası gibi olur. Bilemiyorum sen ne düşünüyorsun. Biraz karışık ama çözmek için iyi ustalar bulabilirim hemen."

Bu işe çok hevesli olsam da kızlarla dün akşam yaptığım konuşmadan sonra kararsızdım. Ender lojmanda ev bulamazsa gitmek zorunda kalabilirdi. Daha geniş bir evde oturacağım diye onu asla göz ardı edemezdim.

"Biraz beklemek istiyorum galiba ben," dedim. "Acele edeceğim bir şey de yok zaten biliyorsunuz. Ev ile ilgili kararı ben değil de Doru versin."

"Hevesliydin konuştuğumuzda," deyince babam, kahvemden bir yudum alıp gözlerimi ondan kaçırma fırsatı bulabildim. "İkimize yetiyor şimdilik Doru'nun evi."

Normalde böyle bir konuşmanın arkasına *çocuk olursa zorlanırsınız, vakitlice yapalım gibi* bir cümle gelebilirdi. Lakin annem ile babam canımı yakmamak için böyle bir şey söylemeyecekti.

"Belki de buradan taşınırsınız," dedim anneme bakarak. "Doru öyle bir şeyler diyordu. Gerçi onun içinde ailemiz genişleyene kadar bekleyecektik," deyince ben, annem elimi tuttu masanın üzerinden. İç geçirdi ve bakışlarını babama çevirdi.

"Konuşalım mı biraz?" diye sordu babam. Sanırım ben bunu şimdi yapmak istemiyordum. Aklımı bir şeylerle meşgul edip unutmayı seçmiştim. En azından bir süreliğine. Şu an için Doru'dan ve onun sağ salım

dönmesinden başka bir şeyi düşünmek haksızlık olur gibi geliyordu. Çünkü biliyordum ki o da beni arkasında bıraktığı için aklından çıkaramıyordu.

Annem ve babam gittikten sonra Kahve ile koltukta pinekledik. Sonra mutfağa geçip yemek yaptık. Daha doğrusu ben yaptım o izledi.

Ertesi gün, ondan sonra ki gün ve daha sonrası... Öyle ağır geçti ki evde sıkıntıdan patlayacak hale gelir gibi olmuşum. Temizlik yapmışım, eşyalarımı Doru'nun evinde defalarca düzenlemişim ve yapacak iş bulamadığım anlarda da iki mutfağın da buzluklarını börek çörekle doldurmuşum.

Kızlarla neredeyse her akşam buluştuk. Ya onlar bana geldi ya da ben onlara gittim. Bunu genelde çocukların uyku saati belirlerken, Neslihan ile Dilde'de bize dahil oldu.

Doru'nun gidişinden bir hafta sonra Zerrin annem ziyaretime geldi. Anlaşılan o ki hem kendi ailem için hem de Doru'nun ailesi için ben yalnızken endişelenilecek bir faktördüm. O da bir şeyler yapıp getirmişti. Yanlış anlamayayım diye de, "Gümüş'e yapmışım, sana da getireyim dedim cancağızım," demişti. Bundan yanlış anlaşılacak ne vardı? Zerrin annem ne yaparsa o koca, güzel yüreğiyle yapıyordu.

Onunla o gün akşama kadar oturmuş, çaylar kahveler içmiştik. Narin Gülendamlar'ın yani annesinin nikah günü bana söylediklerini sonradan öğrenmişti Zerrin annem. Dediğine göre -ki ben bunun için üzülüyordum- annesi ile bozuşmuşlar ve şimdi evde pek konuşmuyorlarmış. *Hatasını anlayana kadar da konuşmayacağım* diyordu Zerrin anne.

"Ben unuttum, geçti," dememe rağmen dinletememişim. "Yaren meselesini bilmiyordum ama bilseydim yemin billah yeğenim falan demeden yollardım öncesinde," diyerek kendinde de suç bulmaya çalışınca daha fazlasına müsaade etmeyerek konuyu kapatmışım.

Akşamüzeri, Sefa abi Zerrin anneyi evine bırakacağı sıralarda Dağhan babamla bir de görüntülü görüşme yapabilmıştık. Bir hafta öncesine göre bile fark etmiş, çok daha iyi görünmüştü gözüme.

Gün sonunda Zerrin anne sayesinde bir günü daha kendimle kalmadan, üzülmeyen geçirebilmişim. Ama aklımdan hiç çıkmayan onu özlemekten de kendimi alamamışım.

İkinci haftanın sonu daha ağır geldi gibi hissettirdi bana. Zaman saymıyordum ama her geçen günde durum daha da zorlaşıyordu benim için. Dağhan babanın dönüşüne az bir zaman kalmıştı. Doru o gelmeden ben dönmüş olurum demişti ama galiba dediği gibi olamayacaktı bu defa.

Fırat abiye havaların geçen haftanın aksine, birkaç gündür güzel olmasının da etkisiyle ayaklı, şövaleye benzer bir çizim masası aldırıştım. Evet, işten kovulmuşum, üniversitedeki asistanlık görevimden ayrılmak zorunda kalmıştım ama çalışmadan geçirdiğim günler benim için daha zordu. Çizimimin körelmesini istemediğimden çizim masasını alıp bahçeye bir sandalye atmıştım. Kapalı ortam fobisi oluşuyordu artık bende. Geçen son haftanın ardından bunu yeterince hissetmeye başlamıştım. Gözlerde sürekli üzerimde olunca...

Ender'in ve Sefa abilerin üzerimden eksilmeyen bakışları artık boğulma aşamasına getirmişti beni.

Tüm bunlar birikince temiz havada çizim yapar oldum. Bir süredir kafamda tasarlayıp durduğum bir proje vardı. Günler boyunca onu kâğıda dökmeye çalışıp hesaplamalar yaparak geçirdim üçüncü haftayı da.

Üçüncü haftanın sonunda artık isyanlardaydım. Dışarıya çıkmak istiyordum ama Doru'ya verdiğim sözden dolayı bunu dile bile getirmiyordum. Ama anlıyorlardı. Kızlar Sefa abilere baskı yapıyordu. Lojmanın dışındaki *kafeye falan gidelim en azından, ya da sahile falan insin bir deyip* duruyorlardı. Duyuyordum ama duyumsamazlıktan geliyordum. Onlara katılıp ısrar falan etmiyordum. Mızızlanmanın kimseye yararı yoktu. Hele bana hiç.

Ceylin yine sırta kadem basmıştı. Artık onun bir şeytan falan olduğunu düşünüyordum. Kaybolduğu yer de cehennemin dibi falan olmalıydı. Yoksa bu kadar başarılı gizlenebilmesini kim açıklayabilirdi?

Bahçede çalıştığım bir gün Fırat abiler aralarında fısıldaşıyordu. Dinlediğimin farkında bile değillerdi. Dile getirdikleri tahmindir ama bana da mantıklı gelmişti.

"Ceylin güç olarak bir şey değil bence. O örgütün piyonlarından biri yalnızca. Tıpkı Mahmut Sarnıç gibi. Albay'ı öldürmesini istediler Mahmut'tan. Yapamayınca harcandı. Ceylin'in sonu da öyle olacak bak, gör. Ama şimdi onu el üstünde tutuyorlar. Gücü kullanmasına izin veriyorlar. Lakin bunların hepsi amaçları için. Albay'a yaklaşmasını istediler, Ceylin'de kardeşinin intikamını öne sürdü. Böylece gücü eline aldı. Ne kadar doğru bilmiyorum ama aklıma başka ihtimal gelmiyor. Yoksa hangi akıllı böylesine delice hareket eden bir manyağın sözünü dinler."

Duyduklarım beni korkutmamıştı. Çünkü babama zarar veremezlerdi. Onlar istiyor olabilirdi ama benim babam rütbesinin çok üstünde bir gücü elinde tutuyordu. Biliyor olmalıydılar ki onun babamı benimle vurma

isteğini kabul etmişlerdi. Evet, Sefa abinin dile getirdiği şu cümleler bana da çok mantıklı gelmişti.

Yankı'dan en küçük ses seda olmaması da garipti. Babam lojmana geldiği gün onun artık bir otele geçtiğini ve orada kalmak istediğini söylemişti. İzmir'den gitmiyordu ama ses de çıkarmıyordu. Ya da benimle görüşebilmek için bir şey yapmıyordu. Belki de sonunda vazgeçmişti. Neticede evlendiğimi duymuş olmalıydı.

Fırat abi, "Bacım," diye seslendiği sıra kalemimi masanın üzerine bırakmak üzereydim. Parmaklarım acıyordu artık. Ona hala biraz tepkili olduğumdan, sadece bakışlarımı çevirmekle yetindim. "Hava kararıyor artık. Soğudu da. Sen evine geç artık istersen."

Ben de onu yapmayı planlıyordum zaten. Karnım fena halde acıkmıştı. "Dilde'ye soracağım. Bana gelsin bu akşam. Birlikte yeriz yemeği."

Fırat abinin kaşlar çatıldı. Öyle olunca bende bastırdım. "Gülru işe başlayacak biliyorsunuz. Haftaya ilk iş günü. Kutlamasını yapacaktık," dedim ve yüzü normale döndü.

"Kızlar gecesi yine yani," diyerek sırtıttı. "Gelsin tabii. Sıkılıyordu o da zaten evde."

"Güzel," dedim ve kalktım ayağa. Her tarafım tutulmuştu yahu. Belimi ve boynumu esnetirken, Gülru evinin kapısına çıktı. Üzerinde kalın bir hırka, ayağında da panduflar vardı.

Beni dışarıda bulduğuna memnun olmuş bir ifade hâkim olurken yüzüne, "Erva!" diye seslendi. "Az önce bir kek yaptım, görme. Resmen salondaki koltuk kadar kabardı."

Neşeli hali bu yüzden miydi yani? Dayanamadım güldüm. "Sen bu işte hep iyiydin zaten. Neden bu kadar sevindin ki?"

"Çocuklara ilk iş günü götürürüm diye yeni bir şeyler deniyordum da. Gelip hemen denemelisin," diyerek elini bana doğru gel dercesine salladı. "Hemen gel. Sıcak haliyle de çok güzel."

Eşyalarımı toparlamak için uzanıyordum ki, "Bacım sen git," dedi Sefa abi. "Biz toplarız burayı. Çizimlerini de kulübedeki masaya kaldırıyorum ben."

Minnettarlıkla salladım başımı ona. "Size de kek çalacağım, söz," diyerek Gülru'nun evine doğru adımladım.

Gülru beni evine aldıktan sonra, benden önce mutfağına koştu. Ardından onu takip ederken sıcacık salonun orta yerinde Asaf'ın koltuklara tutuna tutuna yürüdüğünü göz ucuyla görebilmiştim. Kekten sonra onu mu yeseydim acaba?

Ben tek bir kek beklerken, Gülrü'nün mutfağının ortasındaki Amerikan tezgâhın üzerinde en az 30 adet kap kek duruyordu. Hepsinin üzeri de şekerlemelerle süslenmişti. Ve dediği kadar varlardı. Her biri salon koltuğu kadar olmasa da bir elma kadar büyüktü.

"Çocuklara mı şimdi bunlar?" diye sorunca ben, hevesle eline birini aldı. "Onlara haftaya yenisini yapacağım elbette. Bu ön hazırlıktı. Nasıl olacak diye merak ettim." Bu kadar yapmaya gerek var mıydı, bilemedim. Kim yiyecekti şimdi bu kadar kap keki?

Elime aldım bir tanesini ve tadına baktım. Görüntüsü kadar güzeldi tadı da. "Tebrikler," deyince ben gülümseyerek, benzer bir gülümsemeyle karşılık verip kendi elindekini ısırdı. "Immm, çok başarılıyım ben bu işte kızım. Çok güzel olmuş."

Kahkaha attım. Gülrü konservatuar mezunuydu ama okuduğu bölümle ilgili hayalleri asıl hayalini keşfetmesi ile mutfak bölümüne terfi etmişti. Evinin hanımı, Mahir'in eşi olarak. Şimdi iki yıl önce lojman sakinlerinin açtığı müzik kulübünde çocuklara dersler veriyordu. 3 Ekim Pazartesi günü çok sevdiği mesleğine tekrar dönüyordu. Tüm bu hazırlıklar onun içindi.

Sevincini derinden hissettim ve onun için çok mutlu oldum.

Gülmeye devam ederek, "Ben eve geçip bir duş alayım. Sende şu kap keklerden yanında getir gelirken. Bu kadarını kim yiyecek? Zıyan olmasın bari," diyerek dört tane kap kekle avuçlarımı doldurdum.

Eve geçerken Fırat ve Sefa abiye verecektim.

*

Aldığım ılık duşun ardından tüm kaslarım gevşemişti. Öyle ki neredeyse üzerimdeki bornozla bir yerlerde uyuya kalabilirdim. Kızların geleceği hatırıma gelince silkelenip uykulu halimi üzerimden atmaya çalıştım ve çabucak üzerimi giyindim. Verandada ki masayı kontrol etmeye gittim.

Buzluktaki yiyecekleri ısıtarak kurduğum şahane masamı Doru'nun masanın üzerine bıraktığı mumlarla taçlandırıdım. Her taraf portakal, vanilya, tarçın, karanfil ve bal karışımı kokuyordu.

Ne düşünerek şunları seçmişse, çok iyi yaptığı ortadaydı. Ben bunların kokusuna resmen vurulmuştum. Bittiklerinde ona yeniden almasını söyleyecektim. Şöminenin ve mumların ışığından da başka ışık kullanmadım. Oda loştı ve insanın uykusunu getiriyordu.

Bilmiyorum, galiba benim hala uykum vardı. Esnerken ağzım yırtılacak gibi oldu. Saçlarımdaki havluyu çekip aldım ve kızlar gelene kadar kurusunlar diye şöminenin önüne oturdum. Parmaklarımla düzeltirken

saçlarımı esnemeye devam ediyordum. Yemin ediyorum esnemekten yorulmuş insan. Yorulduğumu hissettim.

Minderlerin üzerine uzandım. Ateşin turuncu yansımaları yüzüme, tenime vuruyordu, sıcaklığı içime işliyor, iliklerime kadar huzurlu bir uykunun kollarına çekiyordu beni.

Uyumuşum.

Arkamdaki kıpırtıyla uyandığımda anladım bunu. Belime dolanan kol beni sıkı sıkı sarıp kendi bedenine yasladığında, burnuma kokusu ulaşmış olmasa hızlanan kalp çarpıntılarım dudaklarımın arasında minik bir çığlığa dönüşebilirdi. Sırtımda geniş göğsünü, bacaklarımı bacaklarının arasında hissediyordum.

"Doru," dedim uyku ile uyanıklık arasında. Rüya olup olmadığını anlamak zordu. Hala uyuyor gibiydim, ama değildim de. Gelecek olsa arar, haber verirdi. En azından ben öyle olacağını hayal etmişim.

Burnunun saçlarımın arasına temas ettiğini içine çektiği nefes sesinden anlayabildim. Dudakları başımın arkasını öperken defalarca ama usul usul, "Seni nasıl özledim bir bilsen," diye fısıldadı erkeksi sesiyle.

Kalbim heyecandan hızlandı, varlığı bütünüyle, dört nala koşan atların sevinci gibi orayı şahlandırırken, gerçekten yanımda olduğunu bir kez daha anladım. Oydu. Gelmişti. Belimdeki kolunu tutup altında döndüm. Sırtım minderlerle buluştuğunda nefesimi tutuyordum. Bırakırsam gidecekmiş gibi. Bir rüya olacakmış gibi. Fakat onun gözlerinin içine kadar gülen ifadesini görünce benzeri benim yüzümde oluştu.

İçim anında bayram yerine döndü. Nasıl dönmesindi. Ben bu adamı çok beklemiş, çok özlemişim.

Ellerim anında yüzünün yanlarına kapadım ve avuçlarımı onun yanaklarıyla doldurdum. Hala gülüyordu. Ben yüzünün her yerini; alnını, burnunu, göz kapaklarını, dudaklarını, en çok dudaklarını öperken yaptığı tek şey o güzel gülüşünü bana göstermekti. Ölürdüm, biterdim şuracıkta. Öpe öpe bitirebilirdim kocamı. "Geldin, erken geldin," deyip duruyordum.

Belimin üzerinde duran kolunu hareketlendirdi ve tişörtümün üzerinden sürükler gibi kaydırarak usul usul yukarıya çıktı. Kocaman eli yüzümün yanını avuçladı. Dudaklarım yukarıya doğru gülümser gibi kıvrılırken, baş parmağı burnumun ucunu sevdi.

Bakışları yüzümde dolandı durdu. Hemen sonra dudaklarımın üzerinde duraksadı. "Söz verdiğim gibi," dedi erkeksi kalın sesiyle. Ben onun sesini duymayı bile özlemişim. Kokusunu, yüzünü, gülüşünü... "Sana geldim."

Nefesi yüzüme döküldü, titredim. Yanımda yanan ateşten değildi içimin sıcacık oluşu, tenimin üzerine bile sıçrayışı. Dudaklarımı dilimin ıslaklığıyla nemlendirirken, başparmağı dudağımın kenarını sevdi, eğilip dudaklarıma kapadı tüy kadar hafif dokunuşlarla dudaklarını.

Onun aksine hala yüzünün iki yanında duran ellerimle daha çok çektim onu kendime ve öpücüklerini derinleştirecek bir şiddette karşılık verdim. Cam veranda öpüşmemizden yayılan sert ve ıslak seslerle uğuldarken, dili dilimle sevişiyordu.

Yanımdaki ateşten yükselen çıtırtılar sanki içimden kopuyordu. Öptüm, "Ne çok özledim seni bilsen," diye fısıldadım dudaklarına. "Doru, ben..." Tekrar öptüm. Kollarımı boynuna doladım. Kolları belimin altından girip beni sıkıca sararken, incecik belim iri kollarının arasında kaybolmuştu. Öpücükleri çeneme, oradan da boynuma kaydı. Nefes almadan öpüyordu beni. "Sensiz zaman geçmedi."

Elini önce göğsümün üzerinde hissettim. Sutyen giymiyordum ve sert avucunu, uzun, kalın parmaklarını net bir şekilde hissedebiliyordum orayı sıkıştırırken. "Hava buz gibi ve sen incecik bir tişörtlesin," diye homurdandığı sıra, eli göbeğimin üzerine inmişti. Tişörtümün altından kayıp karnımı avuçlayınca eli, başımı geriye atıp haz dolu bir gülümseme bıraktım. Bacaklarım kıvrandı minderlerin üzerinde.

Hemen sonra eli göğsümü avuçlarken, "İçinde de bir şey yok," diye fısıldadı dudakları dudaklarımın üzerine doğru. Bunu öncesinde anlamamış mıydı sanki. Sivrilten göğüs uçlarını kendini yeterince ele veriyor olmalıydı.

Düşüncemi ona söylemedim. Anlamış gibi burnundan gülerek tişörtün üzerinden diğer göğsümün belirgin ucunu öptü. Öptü... "Çok özledim lan ben seni. Şu hallerini. En çok da bu hallerini."

Başının arkasını elimle kavrayıp onu göğsüme bastırdım. Sırıttasından salınan, sıcak ve boğuk nefesi tişörtüme rağmen tenimi yaktı. Yandım. "Senin de beni özlediğini görmek güzel," deyince dayanamadım, Saçlarını çekiştirdim ama onu olduğu yerden ayırmadım. "Bunun için şu ana gerek yoktu, Doru," dedim gülerek. "Seni özlediğimden artık Minerva Demir olduğumdan emin olduğun kadar emin olabilirdin." Karısı olduğumu hatırlatmama gerek yoktu bence. O biz daha yeni evliyken göreve gitmişti ama bunu unutmadığını şu an bana fazla fazla kanıtlıyordu. Düşüncemle kocaman sırıttım.

Yoğun nefesi saçlarındaki elime rağmen başıyla beraber aşağıya kaydı. Tek bir an sonra başı tişörtümün altında kayboldu.

Bacaklarımı kasarak yerimde kıpırdandım. Dişlerimi dudaklarımın dolgun etine sertçe geçirdim. Ah,öpüyordu! Öpüyordu ve bunu öyle bir yapıyordu ki, dudaklarının değdiği her yer anında alazlı nefesiyle pare pare yanıp köze dönüşüyordu.

Göğüslerimi ilgiye boğarken tişörtün üzerinden başını tuttum. Durdurmaktı maksadım. Yoksa olduğum yerde çok sevmekten can verecektim. Nefes nefese kalmış halde, "Kızlar," dedim. Dudaklarımı yaladım. "...gelecek Doru. Burası cam. Birisi..." görebilir diye devam etmeye çalıştım ama konuşmakta zorlandığımdan gerisi gelmedi. Dudakları, ağzı işkencesine bir son vermediği gibi, aksine daha da sertleştirmişti.

"Kimse gelmeyecek," dedi kendinden emin, sivrilmiş göğüs ucumu ağzının içine alıp hurharca emerken. Ağzının ıslak sesi belirginleşirken, "Hepsini kocalarına emanet ettim. Sen bu gece benimsin.

Ellerim boynuna doğru bir yere sapladı tırnaklarımı. Sızlanmaya benzer bir ses çıkarmaktan ibaretti acıya verdiği tepki.

Canı yanmış gibi değil de bu onu tahrik etmiş gibi devam etti. Öcünü meme ucumu ısırarak aldı. Kıvrandım altında.

Direnmemeliydim belki de. Ben direndikçe daha fazla tahrik oluyordum çünkü. Bacaklarımın arası sızlıyordu ve her zamankinden fazla ıslanmıştım.

"Oda-" dedim ama beni duydu mu emin değilim. Dili göğüs oluşumu yalayarak ıslattığında ben artık titriyordum. "Gitmek..."

Benden medet umarcasına elleri belimin iki yanını sıkıştırdığında, "Minerva'm," diye inledi.

Bir müddet sonra -ne kadar olduğunu asla bilmiyorum, çünkü kaybolmuştum- pantolonu üzerinde değildi ve benimle minderlerin üzerinde sevişiyordu. Ben hala camlardan birinin görebileceği konusunda içimde tedirginlik yaşıyor olmama rağmen altında ismini sayıklıyordum. Oldukça yüksek sesle. O ise kendinden emin, hiçbir şeyi umursamaz halde üzerimde dalgaların kıyıya vurup geri çekilişi gibi hareket ediyordu.

Hiç şüphesiz bu en aç, en sert sevişmemizdi. Çünkü çok özlemiştik birbirimizi.

Gözlerini bir an olsun gözlerimden çekmiyordu. Dirsekleri başımın iki yanında. Burnumun üzerini öptü. "Ben," dedi çatallı ve soluk soluğa çıkan sesiyle. "Sana soyadımı verdiğimi..." Dudaklarımı öptü sıcak dudaklarıyla. "İdrak edememişken ayrılmak zorunda kaldım yanından." Gülümseyen yanaklarımı öptü ayrı ayrı. Burnunu terli tenime sürttü. "Özlemek az kalır. Öldüm sandım şu üç hafta boyunca." Kendini

bacaklarımın arasına itti. "Sense çıkıp sana geldiğim anda öyle güzel hatırlattın ki bana benim Minerva'm olduğunu." Daha sert, daha gürültülü öpücüklerle ilerledi gerdanıma.

"Şu anı ölsem unutmam," dediğinde bir yemin verir gibi çenesi kasıldı. Ağzı aralık dudaklarımın üzerine kapandı. Nefeslerimiz birbirine karışırken, bacaklarımın arasında duraksadı hareketleri. Sıcak ıslaklığı bacaklarımın arasından taşıtı.

Onun göğüs kafesi benim göğüs kafesime doğru yükseliyordu. Kalplerimiz gümbürdeyerek atıyordu.

Üzerime yığıldığında kollarımla sarıp sarmaladım. Terden nemlenmiş saçlarını, başının üzerini öptüm durdum.

"Sert davranmadım ya sana," diyordu boynumu usul usul öperken dudakları. "Nasıl büyük bir ihtiyaçtın içimde, tarif edemem. Canını yakmadım değil mi?" Yine dudakları açlığını oradan ve köprücük kemiğimin üzerinden çıkarmıştı ama bunu ona söylemeyecektim. Çünkü onun boynunda, ensesinde de benim tırnak izlerim vardı artık. Şu an bakamıyordum ama muhtemelen sırtı da çizik içerindeydi. Ellerimle sırtını okşadım.

"Asıl ben senin canını yakmadım ya," dedim kollarının arsında küçücük kalan ben değilmişim gibi. Bu iri adama ne yapabilirdim ki ben? Gülerek başını boynumdan kaldırdı ve tam da düşündüğüm şeyi düşünürmüş gibi baktı gözlerimin içine. "O küçük pençelerini kalçalarıma geçirip beni içine daha çok çektiğinden söz ediyorsan, canımı yakmaktan çok başkaydı hissettiklerim."

"Doru," dedim sitemle. Oraya da mı çizikler bırakmıştım yani? Hiç farkında değildim. "Ya..." Gözlerimi yumup başımı yana çevirdim. "Bu çok... utandırıyorsun beni." Sözde kızmaya çalışıyordum şöyle yapmasın diye ama karşısında nazlanıyor gibi konuşmaktan öteye gidemiyordu ki sesim. Erkeksi bir kahkaha savurduktan hemen sonra, dudaklarını boynumda belirgin bir şekilde atarak kendini açığa çıkaran damarın üzerine örttü. Öptü öptü öptü... Hiç durmadan öpecek sandım. Orayı yalayarak diliyle ıslattığında göğüs kafesim ürkek bir kuş gibi titredi yine. O beni her öptüğünde böyle oluyordu.

Tek bir an sonra kollarının arasında ve kucağındaydım. Ayağa kalkmıştı ve arkamızda bıraktığımız kıyafetlerimizi, dağınıklığımızı umursamadan beni mutfaktan geçiriyordu. "Nereye," diye sordum. Şömine hala yanıyordu ve mumlarda. Onları öyle bırakamazdım. Eğer yatağaysa olmazdı yani.

"Duş almam gerekiyor. Sen yeni almışsın ama yanımda duracaksın. Hatta seni de yıkayacağım. Her yerindeydim az önce. Her yerinde!"

Başımı omzuna yaslayıp boynuna gömdüm ve oraya saklandım. Çünkü az sonra söyleyeceklerim beni utandıracaktı.

"Devam edeceğiz ama sonra değil mi?"

Doru erkeksi bir kahkaha patlattı. "Duşta da kurtulamayacaksın elimden Erva. Sonrasında da. Geçmez içimde sana bir sana duyduğum ihtiyaç"

*

"Ne?" dedim şaşkınlıkla. "Kızım baskın yapar gibi mi istemiş? Kimse bir şey dememiş mi buna? Babası da mı..."

"Ne bileyim ben Erva? Mahir'den duyduğumu söylüyorum. Öğlen gitmiş istemiş Neslihan'ı. Akşamda dışarıda kutlama yapalım diyorlar işte."

Telefonu diğer kulağıma alıp cam verandanın dağınıklığını toplamaya devam ettim. Lakin işittiğim şeyden dolayı hala şaşkınlığım sürüyordu. "Görevden yeni geldi. Neslihan'ın ailesi inşallah haberlidir," dememle Gülru kıkırdadı.

"Kızım bu askerlerin durumu hep aynı galiba. Senin nikah farklı mıydı sanki? Hele ben..." dedi ve derin bir nefes alıp verdiğini işittim. "Evlenmeden hamile kaldım. Biliyorsun. Şu evlilik iznini almak uzun sürmeseydi anında nikahı da basacaktı Mahir -de olmadı işte. Düğün yerine kutlama yapıp İzmir'e gelin gelmedim mi ben ertesine apar topar?"

"Haklısın vallahi," dedim elimdekileri banyodaki çamaşır sepetine atarken. Minderlerin krem rengi kılıflarına kadar sökmüştüm. Akşam olanlar aklımdan çıkmıyordu. Bu yüzden de ortalıkta yangın gibi dolaşıyordum. Doru, Yasin'den gelen telefonla çıkıp gitmişti iki saat kadar önce. Bize de durup Gülru ile kritiğini yapmak düşmüştü.

İç geçirdim. "E, isteme bu kadar hızlıysa bunlar hemen evlenir de," dedim üzgün bir sesle. Evlenecekleri için üzölmüyordum elbette. Derdim Ender ve ev sorunsalıydı.

"Ender onlar hazırlık yapabilsin diye yakın zamanda evden çıkmak isteyecek bak, gör," dedim üstüne basa basa. Gülru oflayarak, "Sorma ya," dedi. "Bende çıkaramıyorum şu durumu aklımdan. Mahir'e açacağım konuyu bir. Bakalım bir şey yapabiliyor muyuz? Şu an için ful biliyorsun ki."

"Öyle," dedim banyodaki aynaya gözlerim takıldı. Dudaklarım hiç olmadığı kadar dolgun görünüyordu ve sızıyordu. Öpölmekten gelinen son nokta buydu.

"Sen ne yaptın okul işini? Asaf'ı da yanında mı götüreceksin?"

"Geçen sene de öyle yaptım, biliyorsun. Sorun olmadı. Üstelik o zaman daha küçüktü. Uslu benim oğlum, gıkı bile çıkmıyor ki. Üç saat zaten. Kursun müdürü bir şey demiyor."

"İyi madem. Kafan karıştı ya en son. Ondan sordum."

"Ay, ben bakıcı falan tutamam. Yapamam yani. Bir an düşündüm ama oluru yok. Sen onu bunu boş ver de akşam ne giyineceksin?"

"Gideceğimiz yer nasıl bir yermiş ki?" diye sordum. Bütün haberleri Gülru toplamıştı. Ben Doru'dan duyduğum kadarını biliyordum. O da *Yasin Neslihan'ı istiyormuş, onun yanına gitmem gerek en acilinden* idi. Beni yanında götüremeyişinin nedeni istemenin olaylı geçme ihtimaliydi. Neslihan'ın ailesi Ankaralıydı ve anlattığına göre babası evinde silah saklayan eski avcılardandı.

Üstelemelere, yangından mal kaçırır tavırlara asla gelememiş falan filan. Kızının sevgili edinmesine bile zor alışmış. Lisedeyken sevgilisi olmasına da karşıymış. Neslihan Yasin'le olan garip tanışma hikayesine rağmen öncesinde yalnızca iki sevgilisi olan yaşıtım bir genç kızdı... Düşünceme dudak büktüm. Vardı böyle babalar. Sanki başta izin verseler ne olurdu? Al, evleniyorlardı işte. Kim bir ilişkiyi bile isteye bitirirdi ki.

Banyodan elimde villada kovanı ile çıkarken, "Canlı müziğin olduğu bir yer diye biliyorum. Sizin nişandan sonra gittiğimiz yere benziyor. Adını hep unutuyorum ya," dedi Gülru.

"Neyse, adı önemli değil. Hava yağmurlu değilse akşam," diyerek bakışlarımı verandanın camlarına çevirdim. Güneş tepedeydi. Hava çok sıcak değildi ama soğuk da diyemezdin. "Elbise giyerim. Şu senin düğün yemeğinde giydiğim mavi elbise olur mu?"

"Ay o çok güzel," dedi Gülru neredeyse bağırarak. "Ben ne giysem ki?" derken aynı sesini koruyamamış ve düşürmüştü.

"Sende şeyi giy," dedim ve yere koyduğum villada kovanından ucunu sıktırarak çıkardım. "Kırmızı sana çok yakışıyor. Mahir'i bizim eve tanıştırmaya getirdiğinde bir kırmızı elbise giymiştin. Hani akşam dışarıya çıkarken. Çok güzeldi o."

"Yuh, nasıl hatırlıyorsun kızım? Ben bile unuttum," deyince Gülru, sırtıttım. "Sen benimkini nasıl hatırlıyorsan ben de seninkini hatırlıyorum," dedim.

Kıyafet konusunda karar kıldıktan sonra Gülru oğlunun öğle yemeğini hazırlamak için telefonu kapadı. Bende ilk cam verandadan başlayarak

temizliğe giriştim. Sonrasında duş alıp saçlarımı yapacak ve giyinecektim.

Saat iki olduğu için yeteri kadar zamanım vardı.

Akşamüzeri yedi gibi Doru'da eve geldi. Günün neredeyse tamamını dışarıda geçirmiş olmasının tafrası da tam o sırada gelip yerleşmişti içime. Ben giyinip hazırlanmıştım. Tüm evi temizlemiştim. Salondaki koltukta üzerimde buz mavisi kısa elbisemle bacak bacak üstüne atmış oturuyordum o ellerinde alışveriş torbalarıyla kapıdan girdiğinde.

Bakışlarım bir anlığına elindeki torbalara kaysa da hemen yüzüne çıkarmayı bildim. Kaşımın birini kaldırarak, "Kızın babası kızı vermedi sanırım," dedim. Verdiğini biliyordum ama bu kadar gecikince bende bir sinir yapmıştı. Doru elindeki torbalarla gelip kendini koltuğa bıraktı. Kollarımı göğsümde birleştirerek yorgun halini süzdüm. Gözlerinin içi kırmızı iki kan çanağı gibiydi. Baş koltuğun arkasına yaslanırken, "Başım ağrıyor, Erva'm," dedi. O öyle söyleyince bende sinir falan kalmadı tabii. Yelkenler anında suya iniverdi.

Ona doğru dönüp başına dokundum elimle. Torbaları diğer yanına bırakıp şakaklarını ovuşturdu. Tüm gece uyumamıştı. Ee, görevden gelmişti. Olacağı buydu. "Ateşin yok. Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordum. Ellerimi şakaklarından çekerken, "Sen bırak, ben yaparım," dedim endişeyle. Başını koltuğa iyice yaslayıp yanına sokuldum ve başının yanlarını ovuşturdum parmaklarımla. Gözleri kapandı anında. Yanağını öptüm. "Uyumadın ki hiç. Gitmeyelim geceye falan. Hemen duşa gir, sonra da yat."

"Olmaz," dedi boğuk çıkan sesiyle. "Bir ağrı kesici alayım bir şeyim kalmaz. Yasin'in yanında olmasam ayıp olur."

Biliyordum, olmazdı ama bu halde nasıl olacaktı? "Biraz daha bastırsana," dediğinde şakaklarına bastırdım baş parmaklarımı. Daireler çizerek ovuştururken, "İyi mi böyle," diye sordum. "Azalıyor gibi mi?"

"Öp bir de," diye mırıldandı ağzının içinden. "Bir şeyim kalmaz."

Alnına bastırdım dudaklarımı ama o geri çekilirken gözlerini açmadan dudaklarını uzatmıştı. Eliyle de işaret ediyordu. "Burayı da."

Sırıtmasa anlamayacaktım.

"Dalga geçiyorsun benimle değil mi? Başın falan ağrımıyor!"

Gülümsemesi genişledi, göz kapakları aralandı. Kaşının birini serserice kaldırıp, "Sence?" diye sordu. "Uykusuzum ama başım ağrımıyor."

"Neden yaptın ki şimdi bunu?" diyerek omzunu dürttüm. Hemen geri çekilmeye çalıştım ama belimden yakalayıp kucağına çekti beni. "Gece fena

hırpalamışsın beni," dedi arsızca. "Tamam, ben başlattım ama sen de az değildin."

"Doru," diye yükseldim. "Ya utandırmasana!" Dudaklarımı öptü. "Benden utanacağın neyin kaldı kızım? Her yerini ezbere bilen adamım ben. Kocanım."

İki lafıyla eriyecek gibi oldum. Kucağında eriyip yok olacaktım sanki. Ben kıpkırmızı kesilirken o yüzümde dolaştırıyordu çekincesiz bakışlarını. "Sende benim her şeyimi ezbere biliyorsun. Kendinden bir şeyler de katıyorsun," diyerek boynunu gererek yana yatırdı. Akşam tırnaklarımın bıraktığı çizikler açığa çıkmıştı. Kulağının arkasından boğazına doğru dört farklı boyutla belli belirsiz çizik çapraz bir şekilde uzanıyordu. "Geçmez bunlar. Benden söylemesi. Senden hatıra diye taşıyacağız artık."

"Abart!" dedim, göğsüne bir sille salladım. "Daha abart."

"Ah!" diye sızlandı. Yalancının önde gideniydi. O kadar sert vurmamıştım çünkü.

"Oh!" dedim yine de. "Sana oh olsun!" Toparlanıp kalktım kucağından. Ayağa kalkmamla kahkahalarla gülen yüzü bana çevrildi. Ama hemen sonra gülümsemesi düştü. Gözleri elbisemin göğüslerimi taşıran kalp yakasına, oradan belimin inceliğini ortaya çıkran darlığına, sonra da kalçamın altında biten çan şeklindeki eteklerine kilitlendi. "Ben bu elbiseyi bir yerden hatırlıyorum," dedi bakışları kısıılırken. İltifat beklemiyordum ama devamında söyleyeceklerini ifadesinden dolayı sabırsızlıkla bekliyordum. "O zaman da hiç sevmemiştim."

Ne?

Başımı aşağıya eğip elbiseme şöyle bir baktım. Bana göre mükemmeldi. Eteklerini iki yanından küçük bir kız gibi tutup, "Neyi var elbisemin ya?" dedim mızırdanır gibi. Neyi olduğunu biliyordum aslında. Ona göre fazla açıktı bu elbise. Ama şu günde, yanımda o varken giymemde de sakınca yoktu bence. Bunu anlaması gerekiyordu. Ya da kabullenmesi.

Ayağa kalktı ve sıkıntılı soluğu yüzüme eğilirken tenimi süpürdü. "Hayır dersem diretecek misin?" diye sordu. Başımı salladım. Çok da emin değildim aslında.

"Güzel," dedi ve benden uzaklaşıp koltuğun üzerindeki torbaları aldı eline. Ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışıyordum. "Bekle beni, hazırlanıp geliyorum hemen."

"Doru," diye seslendim arkasından ama çoktan çıkmıştı salondan.

Yanına gitmekte kararsız kalsam da beklemeyi tercih ettim ve koltuğa dönüp oturdum.

Tam bir saat sonra -hemen geliyorum dediğinin üzerinden geçen süre girdi kapıdan. Çünkü dušta almıştı ve saçları muntazam bir şekilde kurutulup geriye doğru şekillendirilmişti. Üzerinde jilet gibi duran bir takım elbise vardı. Bunu yeni görüyordum onda. Anlaşılan kendisi için alışveriş yapmıştı. Parfümü odayı çoktan sarmıştı. Beyaz, üstüne oturan gömleği, kumaşının inceliğinden mi bilemiyorum, çözemediğim bir şekilde karın kasları dahil gözler önüne sermişti.

Resmen olduğum yerden karın kaslarını sayabilecek gibiydim. Kaslarım çatıldı. Kollarının iriliği ve gömleğinin kollarının dirseklerinin altına kadar kıvrılmış hali kaslarımın arasındaki çatıklığı daha da derinleştirdi.

Kollarımı göğsümün üzerinde birleştirdim. Böyle bir gömleğe bir de üstten dört düğmesini açık bırakmasa olmuyor muydu? Asker künyesi göğsünün arasındaki derin kas çizgisine temas ediyordu.

Ceketi her zamanki gibi parmaklarının arasındaydı ve omuzunun üzerinden sarkıyordu. "Hava soğudu baya," dedim şu halinden hiç memnun değilmişim gibi. "Ceketini mi giysen?"

Çarpık bir gülümsemeydi aldığım cevap.

"Geç kalıyoruz. Bizimkiler çoktan geçmiş mekâna."

Ayağa kalktım. Elbisemin eteklerini ellerimle düzelttim. Bakışları bacaklarıma kaydı anında. Omzumu silkerken, "Gidelim o zaman," dedim ama dişlerimi sıkıyordum. Resmen göze göz diş diş diyordu. Bana karışmayı kendine yediremediğinden böyle yapıyordu.

Yürüyüp yanından geçtim. Vestiyerden beyaz renkli, tüylü ceketimi alıp üzerime geçirdim. "Hava soğuk bak," dedim ona bakmazken. Sıkışan saçlarımı ceketimin içinden çıkardım. "Üşütme öyle. Sonra baş ağrın gerçek olur."

Güldü. "Hiçbir şey olmaz bana," diyerek elini sırtıma yerleştirdi, kapıya yönlendirdi. Yandan ona bakıyordum. Gözleri göğüs dekoltemdeydi. Sırıttım. "Ne oldu, yoksa uykusuzluktan gözlerin mi seğirmeye başladı?"

"Yok," dedi bakışlarını oradan çekerken. Yutkunuşunu işittim. "Biri bakacak olursa ne yapacağımı düşünüyordum, dalmışım."

*

90'lar popun en bilinen şarkıları ve benimde en sevdiklerim kulaklarımda yankılanırken sırasıyla, ayaklarım yerde belli belirsiz ritim tutuyordu. Alsancak Kıbrıs Şehitleri Sokağı'nda yer alan iki katlı mekanın üst katında,

sarı spot ışıklarla aydınlatılan kahverengi mermerden yapılma koca barının ön kısmında duruyordum. Barmen bizimkileri alkole boğarcasına sıralıyordu en meşhur kokteyllerini. Yasin bu gece için komple kapatmıştı burayı. Neslihan'ın annesi tarafından kuzenleri ve arkadaşları dışında yabancı -bana göre yabancı- yoktu aramızda. Hepsiyle olmasa da birçoğu ile tanışmıştım. Kuzenleri Neslihan ile aynı koyu renk saçlara, aynı parlak mavi, iri gözlere ve ince uzun vücut yapılarına sahipti. Neslihan annesi tarafından güzeldi, bunu anlamış bulunuyordum.

Neslihan, Yasin'in kolları arasında sahnenin tam ortasıydı. Kısa ve üzerine tam oturan mürdüm rengi elbisesiyle oldukça güzel görünüyordu. Yasin ise siyah takım elbisesi ve geriye doğru özenle biçimlendirdiği saçlarıyla hiç olmadığı kadar yakışıklıydı bu akşam. Gözlerimi onlardan alamıyordum. Öyle yaklaşıyorlardı ki... Şu görüntüleri beni çok da uzak olmayan bir anının içine sürüklüyordu. Doru ile nişanımıza. Kutlamayı malum sebeplerden lokalde yapmıştık. Çokça içmiş, içtiklerimden çok mutluluktan sarhoş olmuştum ben o gece. Eve onun kolları arasında, kucağında gidişim hatırladığım en net şeydi belki de. Göz uyuyla yandan ona çevirdim bakışlarımı. Ağır ağır içkisini yudumluyor ve ben gibi Neslihan ve Yasin'i izliyordu. Onlar için mutlu olsa da ifadesindeki belli belirsiz memnuniyetsizliği de okuyabiliyordum. Ceketimi çıkardım diyeydi şu hali. Ona baktığımı, dikkatle izlediğimi anlamış gibi -bana zerre çevirmeden bakışlarını- evden çıkmadan önce kısalttığı kirli sakallarının arasında parmaklarını dolaştırdı. Orayı sıvazlarken sıkıntılı bir de nefes koyuverdi.

Dudağımın kenarını ısırdım. Onunla şöyle olmayı sevmiyordum işte.

Çalmakta olan şarkı sonlanırken ara vermeksizin Ebru Gündeş'ten Fırtınalar parçası çalmaya başladı. Barmenin yeni hazırladığı balkabağı aromalı kokteyli alıp yanımda, şimdi mermer bara dirseklerini dayayarak yaslanmış beni süzen kocama tekrar bir bakış attım. Gömleğinin üstten dört düğmesi hala açıktı. Etrafta kıskanabileceğim kimse yoktu belki ama ben şu görüntüsünü bir kendime saklamak istiyordum. Evlenince -yani o tamamen bana ait olunca-geçer sanmıştım böyle hissedişlerim, fakat misliyle artmıştı sanki. Ben kocamın görüntüsünü bile kimseyle paylaşmak istemiyordum.

Bardağı elimde sabit tutmaya çalışarak müziğin ritminde gözlerinin içine baka baka sallandım yerimde. Önüne geçtim usulca. Ben öyle yapınca bakışları yüzüme sabitlendi. O çekmeyince bende çekmedim kendimi ve

aralık duran bacaklarının arasına yaklaşırken hafif hafif dans etmeye devam ettim.

Bardak olmayan eliyle belimin yanını kavradı belli belirsiz. Beni kendine yaklaştırmadı ama yakınında olmam hoşuna gitmiş gibi elini çekmedi de. İfadesi az da olsa yumuşamıştı şimdi.

Kokteylden bir yudum alıp yanına doğru eğildim. Bedenim bedenine sürtünürken bardağı tezgâha bıraktım. Duruşumu bozmadan, bacaklarının arasında kalarak sokuldum ona. Kollarımı ayağımdaki topuklu ayakkabılar sayesinde parmaklarımın üzerinde yükselme gereğı duymadan boynuna doladım. Yüzüyle yüzüm arasında az bir boşluk kalmışken bacaklarımı bacaklarının iç yanına sürttüm. Nefesi yüzüme döküldü. Bakışları dolandı durdu gözlerimle çenem arasında.

Belimdeki elinin şimdi usulca aşağıya kayıp kalçamdan kavrayarak beni az da olsa kendine çektiğini hissedebiliyordum. Şarkının nakaratıydı. Nefesi derin bir nefes çekişin hemen ardından tek seferde yüzüme dökülürken gülümseyerek kollarımla onu da salladım ve şarkının sözlerini duyabileceğı şekilde mırıldandım. *"Fırtınalar koparsa kopsun. Sürüklesin ikimizi. Arzular tutuştursun bizi. Rازیım sonuna senle olsun..."*

Gülümsedi ve dünya ayaklarımın altına serildi sanki. Kolları belimi sararken sahiplenir gibi, dudakları çenemi öptü. Aynı şekilde karşılık verdim ama benimki hem dudaklarınaydı hem de çok daha sertti. Dudaklarımız ayrılırken yüzüne daha geniş bir tebessüm hâkim olmuştu. *"Ben sana öylesi taptım inan. Böylesi aşka yasak tanımam. Deliler gibiyim anla biraz. Aklımı yolda bıraktım inan."*

Dudaklarımı kulağına taşıdım. Diğer yanımda duran elim ensesi ile boynunun yanını sahiplenir gibi kavrarırken, "Barıştık mı?" diye sordum üzgün bir sesle. "Bana kızgınlığın geçti mi?"

Kolları belime daha belirgin bir şekilde dolanırken, beni bacaklarının arasına çekerek aramızdaki mesafeyi tamamen sıfırladı. Dudakları omuzumla boynumun arasına öptü. "Sana kızmam mümkün değil yavrum. Eğer istediğın böyle giyinmekse..." dedi ve yutkunduğunu işittim. Zorlanıyordu. "Alışırım."

Elim boynunun yanını, parmaklarım ensesini sevdi. Elbisenin kısa ya da uzun olması benim için pek önemli bir şey değildi aslında. Üzerimdekini de bilerek giymemiştim. Öyle çok elbisesi olan biri değildim. Olanları da benim için hep birileri seçmiş ya da aldırmişti. Doru'ya istediğın gibi giyinirim sözünü vermek bu yüzden zor olmamıştı benim için. Ama o sözü

verdiğimden beri midir bilinmez kıskançlık yapacağı kıyafetler giymek durumunda kalıyordum.

Aynı sözü tekrarlayabilecek olmama rağmen yapmamaya karar verdim. "Alışırım," dedim diğer elim gömleğinin yakalarından aşağıya kayıp göğsüyle buluşurken. Avucumu sert, sıcak teninin üzerine kapadım. Güldü, güldüm. "Zor ama alışırım." Kolları belimi sıkıştırdı. Dudakları ardı ardına öptü boynumun yanını. "Alışırım derken bile seni bir kendime saklasam diye düşünüyorum..." Yanağına kondurduğum öpücüğe kıkırtılarım eşlik etti. Bu kadar tutarlı olabiliyorduk işte verdiğimiz sözlerde.

"Seni çoktan içime sakladım."

Bölüm Bitti...

*Bölüm Sayaçları ve Medyaları için Instagram: **piyamor_***

Yıldızlara basmayı ve yorum yapmayı unutmayın olur mu :)

Ne kadar çok beğeni ve yorum o kadar hızla gelen bir bölüm...

Sevgilerle Piyamor...

41. Bölüm - PİM 2. Kitap Final

Merhabalar,

Lal Figan Hemsaye bu bölümle son buluyor sevgili okuyucu. Yaşadığımız deprem afetinden sonra aşırı üzgün, eksik bir haldeyim. Hepimizin başı sağ olsun. Umarım sizler ve sevdiğiniz insanlar iyidir. Bu temenni bile beni yaralıyor. Biz Türk halkı olarak bir bütünün parçalarıydık. Hepimiz yarım kaldık aslında.

Şu bölüm hepimize iyi gelsin çok isterdim, lakin kurguladığımın dışına çıkamazdım.

Lal Figan Hemdem'in devam edebilmesi için şarttı. Umarım severek okursunuz.

Bölüm Şarkısı: Gökhan Türkmen: Bir Öykü

Ahmet Kaya: Mahur Beste

Melek Mosso - Gönül Gözü

Yıldızları yakmayı yorum yapmayı ve takip etmeyi unutmadıysak başlayalım mı?

Keyifle Okuyun...

18. BÖLÜM

PİM

*

"Ruhumu al, ömrümü al, yüreğimi sök al ama bir seni bana bırak.

Soyadını al ama ismini ismimin yanında bırak.

Yeter ki gitme kal!

Ben gidiyorum ama sen kal!

*Erva **Demir**'in Günlüğünden*

21 Ekim - 2022 İzmir

Doru dün cam veranda için alışverişe çıktı. Aslında mutfak alışverişini yapmayı planlıyordu, döndüğünde sürpriz olmuştu bana veranda için aldıkları. Kapıyı açtığımda ilk kocamı, sonra Ender ve Yasin'i gördüm. İkisi kocaman boyutlarda bir televizyonu taşımaya çalışıyordu.

Doru şöminenin üzeri için almış o televizyonu. Verandada film izleyebilelim diye.

Sinemaya bile gidemiyoruz diye. Ceylin yüzünden dışarıya bile çıkamıyoruz diye.

"Sende eksik bıraktığım her şeyi bir şekilde tamamlayacağım. Benzer başka bir anla ve kendimle tamamlayacağım." demişti.

Aklıma gelince söyledikleri yüzümde bir gülümsemeyle içimi çektim.

Kocamın elindeki torbalarda şömine önü için büyük boy minderler ve o çok sevdiğimi söylediğim kokulu mumlardan vardı.

Ben mumları masanın üzerine, şöminenin üzerindeki çıkıntıya -rafa-sıralarken- Doru'da minderleri yerleştirmişti.

Yasin ve Ender'de televizyonu tavandan sarkıttıkları bir demir çubuğa, tam şöminenin üzerine denk gelecek şekilde monte etmişti.

Şimdi o televizyonun önünde dikilmiş verandanın yeni halini inceliyordum. Doru mutfağın verandaya açılan kapısı önündeydi. Onun da beni izlediğinin farkındaydım. Sağ elinde bir adet limon vardı ve onu çevirip duruyordu.

"Yemek mi yapacaksın?" diye sordum gülerek.

Kafasını salladı. "Yemekten sonra da..."

"Sonra da?" dedim çekinceli bir sesle. Doru görevden döneli tam bir hafta oluyordu. Her gece istisnasız benimle doyuruyordu kendini. Sabahları kahvaltıya yardım ediyor, geceyi telafi etmek istercesine elleriyle hazırladıklarını beni doyurmak için kullanıyordu. Haliyle bende ilgisini memnuniyetle kabul ediyordum, çünkü ciddi anlamda açlıktan ölecek kadar acıkmış oluyordum. Şimdi bile açtım. Yutkunurken ben, "Önce seni doyurayım," dedi gülerek. "Sonrasına, sonra bakarız."

Bana doğru yaklaştı ağır adımlarla. Hiç kıpırdamadım yerimden. Ne olacağını biliyordum çünkü.

Kolunu ansızın bacaklarımın altından geçirip beni havaya kaldırdığında dudaklarımın arasından salınan minik kıkırtıyı dudaklarını kapatarak susturdu. Sertçe öptü beni. Afallamış haldeyken, "Kilo mu alıyorsun sen?" diye sordu, kollarının arasından göğsüne doğru ağırlığımı ölçer gibi zıplatırken bacaklarımı. Sesindeki sızlanma da neyin nesiydi? Elimi

omzuna vurdum diğeri ensesine atarken. "Doru ya! Ne kilo alması! Vermişim bile." Kilo verdim mi bilmiyordum ama almadığım ortadaydı.

"Şaka," dedi gülerek. "Şaka yapıyordum."

"Yapma böyle şaka. Almıyorum ben kilo falan."

Mutfağa doğru adımladı. "Dün bir kutu kestane şekeri yedin Erva. Nasıl bu kadar yiyip yiyip almıyorsun anlamıyorum."

"Lokmalarımı say sen. Tüm gece boyunca süren isteklerin yüzünden-" olabilir mi diye soracaktım ki, sözcüklerim döndü beni vurdu ve yine en çok beni utandırdı. Şu adam yüzünden yediklerimin kilo artışına sebep olması mümkün değildi.

Beni mutfakta, tezgâh ile masanın arasında yere bırakıp yüzüme doğru eğildi. Elindeki limonu da bakışlarını yüzümden çekmeden tezgaha bıraktı. Küçük bir kız çocuğu gibi kızaran yanaklarımın yanını işaret parmağının kemikli kısmıyla sevdi. "Sen de istemiyor musun? Çoğu zaman başlatan sen oluyorsun. Dün gece mesela-" dedi ve ben elimi ağzına kapadım gözlerim kocaman açılırken. O ise elime rağmen altından arsızca gülüyor, avucumun içini öpüyordu. Parmaklarımı dudaklarının üzerinden ayırıp yanağımı öptü gülmeye devam ederek. "Tamam, seni baştan çıkaran benim ama geceleri uyanıp devam etmek isteyen de yine sen-"

"Doru!" diye söylendim sızlanma dolu bir sesle. "Ya, insan karısını bu kadar utandırır mı? Mahrem şeyler bunlar. Niye dillendiriyorsun?" Erkeksi kahkahası tenime temas eden dudaklarıyla olduğu yeri okşayınca yanaklarım daha çok kızardı gibi hissettim. O ise bunu hiç umursamadan devam edecek oldu sözlerine, biraz geri çekilip parmağımı salladım yüzüne. "Tamam, biz en iyisi yemek yapalım. Konuyu da kapatalım," dedim. "Hatta sen başla ben de üzerimi değiştireyim. Sonra da önlüğümü takıp yardıma geleyim, olur mu?"

Dudak kıvrımları yükselirken başını salladı ve boynuma gömdüğü dudaklarıyla gürültülü bir şekilde öptü orayı.

Üzerimde öğlen olmasına rağmen hala askılı, saten geceliğim ve onun takımı sabahlığım vardı. Havalarda artık bariz bir şekilde soğumuştur. Doru, zamanımızın çoğunu veranda da geçiriyor olmamıza rağmen evin merkezi doğalgazını bile sürekli açık tutuyordu. Onun rahatlığıyla biraz aslında, üzerimi hala değiştirmemiştin.

Bej rengi, bacaklarımı sıkı sıkı saran bir tayt ve çok kalın olmayan su yeşili bir kazak geçirdim üzerime. Saçlarımı tarayıp tepemde topuz yaptım. Yüzümün yanlarına doğru da önlerden birkaç dalgalı tutamı serbest

bıraktım. Ayaklarımda yeşil panduflarım vardı. Kışın gelmeye başladığını ben bu panduflara ihtiyaç duymaya başladığımda daha iyi anlıyordum.

Doru'nun da üzerinde ince bir tişört vardı. Mutfak evin diğer yerlerine göre daha soğuk olduğundan ona da siyah bir kazak çektim raftan. Muhtemelen *üşümüyorum ben, giymeyeceğim* diye itiraz edecekti ama dinlemeye niyetim yoktu. Ekim ayının ortasıydık artık. Tam hastalanma zamanlarıydı bunlar.

Odadan çıkıp mutfığa döndüğümde Doru'nun çoktan tavuğu öğrettiğim gibi sosladığını gördüm. Öyle ilgiyle ve dikkatle diziyordu ki tavukları fırın tepsisine, şu görüntüsü tam öpülesiydi.

"Aşkım," diye seslendim hemen omuzunun yanından tezgâhın üzerinde duran tepsiye eğilerek. Elimle ensesine dokunup okşadım kısa, sert saçlarına doğru. "Sen baya baya kaptın bu işi."

Kaşını kaldırdı başını bana çevirirken. "Erkekler genelde et pişirmeyi bilir," dedi, "çoğu etçil olduğundan," diye tamamladım cümlesini.

Başını sallayarak tavukları yine aynı özenle dizmeye devam etti. Fırını kontrol ettim göz ucuyla, onu da açıp hazırlamıştı. Dudağımı büktüm başımı sallayarak. "Yok, baya baya iyisin sen."

Güldü, güldüm. "Pilav mı yapsan yanına?" diye sordu. "Ne zamandır yemedim. Bununla iyi gider."

"Olur, tabii," diyerek üstteki rafının kapağını açtım hemen. Diğer elimde duran kazağı hatırlayınca, "Ama önce," dedim ve elimdeki kazağı gösterdim ona. "Sen bunu giyiyorsun şimdi. Burası soğuk biraz."

"Üşümüyorum ben yavrum. İyiyim böyle."

"Öyle sanıyorsun," diyerek kazağı koltuğumun altına sıkıştırıp ellerimi belinin iki yanına, tişörtünün alt uçlarına uzattım. Parmaklarım altından girip teniyle temas etti. Sıcacıktı. Dediği gibi üşümüyor olabilirdi ama içim rahat etmiyordu benim böyle. "Vücut ısım," dedi yanımdan uzanıp ellerini açtığı musluğun önüne uzatarak. "Senden daha yüksek. Erkeklerin geneli böyle. Senin üşüdüğün soğuk bana tesir etmiyor oluyor genelde."

"Hı hım," dedim o ellerini kurularken. Tişörtünün uçlarını bırakmamıştım. Yukarıya doğru sıyırdım. Gülerek kollarını iki yanına araladı çıkarabileyim diye. Uzun boyundan sebep kolaylık olsun diye de biraz eğildi. "Sen giy yine de bunu." Tişörtü sıyırp aldım. Yanımda duran sandalyenin üzerine sarkıttım. Kazağı başından geçirip boynuna indirdim. Saçları dağılmıştı. Kollarını geçirmeden önce yanına sokulup parmak

ucumda yükseldim. Ellerim saçlarının arasına girdi. "Düzeltem bunları da."

"Düzelt," dedi bakışları yüzümde dolanırken. "Hatta," dedi ve elini belime atıp beni kendine çekti. Sonra kocaman elleri kalçalarımın altına kayd. Parmaklarıyla sıkarak gibi kavradığında bakışlarım anında gözlerini buldu. Ayaklarımı havayla buluşturmuştu. Ellerim saçlarında bedenim göğsüne yaslanmış öylece duruyordum. "Kolaylık olsun sana..." diyerek tamamladı sözlerini.

"Hani," dedim gülerek ellerim saçlarını dağıttı sırf pisliğine. "Geceleri sen rahat durmuyorsun demiştin ya," dedim. Alt dudağının kenarına geçirdi dişlerini. Belli belirsiz halde gülümsüyordu. "O, bu yüzden oluyor işte. Beni bilerek baştan çıkarıyorsun."

"Nasıl yapıyormuşum bunu?" diye sordu kalçalarımı elleriyle sıkarak. İyice göğsüne yapıştım. Minicik bir inilti döküldü dudaklarımın arasından. Canım yanmıştı ama duyduğum daha çok hazdı. Hala sıkmaya devam ediyordu. Kollarım düşmemek için başının arkasına dolanırken onun dudakları kazağımın üzerinden göğüslerime temas ediyor ve bakışları alttan beni izliyordu. "Ellerin mesela," dedim kalçamdaki ellerini başımla işaret ederek.

"Hım," dedi dudaklarının kenarları serseri bir sırıtışın tesiriyle yükselirken. "Ne olmuş ellerime?"

"Olmadık yerlerde yakalıyorum gecenin kör bir vakti. Aynı böyle," dediğimde bir kahkaha patlattı. "Başka?" diye sordu dudağının temas ettiği yeri öpücüklere boğarken.

Kollarımla başını sıkıştırdım. Şu yaptığı anında mayıştırmıştı beni. "Adımı sayıklıyorsun Doru." Muhtemelen bunu bilmiyordu. Çünkü uyurken bilinçsizce yapıyordu. Adımı uyurken bile dilinden düşürmüyor oluşuydu beni gecenin o vakti aşka getiren. Kaşları havalandı. Düşündüğüm gibi duyduğuna şaşırmıştı. "Erva da demiyorsun," diyerek iç geçirdim. "Adımın bütünü dillendiriyorsun."

"Minerva mı diyorum?" diye sorduğunda başının üzerinden saçlarını öptüm. Yanağımı yaslarken üzerine, "Normalde Erva'yı kullanmayı sevsem de senden Minerva'yı işitmek aşırı hoşuma gitmeye başladı."

Ayaklarımı yerle buluşturdu. Ben belinin iki yanını tutarken o da yüzümü çenemden tutup yüzüne eşitledi. "İsmini çok seviyorum. Erva'yı da Minerva'yı da. Adın gibi cesursun. Bir savaşçı kadar inatçısın."

Adımın anlamını biliyor oluşu şaşırttı beni. Genelde ilk kez tanıştığım insanlar farklı geldiğinden anlamını sorarlardı. Doru ilk tanıştığımız anda bile yapmamıştı bunu. Merak etmemiştir, niye etsin ki diye düşündürmüştü bu bana.

"Araştırdın mı yoksa zaten biliyor muydun?" diye sordum.

"Araştırdım," deyince, "Ne zaman?" diye sordum. Dudak kıvrımları yükseldi. "İlk tanıştığımız gün, çiftliğe geldiğinde adın bir farklı gelmişti zaten. Sonrasında acil göreve gitmemiz gerekmişti, biliyorsun. Haber bir anda gelmişti." Başımı salladım. "Uçakta dalmışım bir ara. Adın kulağымda kendi sesimle yankılanıyordu. Uçaktan indiğimde ilk yaptığım şey adını telefonumdan aratmak oldu. Öyle öğrendim."

"Rüyanda mı görüyordun yani beni?" diye sordum inanamayarak. Doru olumsuz anlamda başını salladı. "Sanmıyorum. Rüya gibi değildi. Hani bir şeyi çok tekrarlayınca boşluklarını doldurur ya. Onun gibi bir şeydi. Ben adını öyle çok da kullanmadım. Yalnızca farklı gelmişti. Bir de mutfağa su almak için kaçır gibi gidişin vardı. Onu da unutamıyorum. Tanışmıyorduk bile ama sen resmen kaçmıştın benden."

Yüzümü göğsüne sakladım. Tüyleri yanağımı gıdıklarken derin bir soluk aldım ve tek seferde bıraktım. "Yıldırım gibi düştün çünkü," dedim belli belirsiz. "Yağmurdan ıslanmışım. Kapının önüne gelmişim. Telaş içerisindeyim ama nasıl kıpırdamak istemiyorum yerimden. Yağmur boşalsın, aksın tepemden ama ben orada durayım, sende karşımda dur. Bakayım bakayım..."

Hafif bir gülümseme salındı dudaklarından ve bunun neticesinde göğsü titredi. Eli enseme dayanıp oradaki saçlarımı severken, ben benimkini çıplak, sert karnına yasladım. "Yasin tanıştırdı bizi," dedim başını salladığını yine göğsündeki kıpırdanmadan anladım. "Sen babamın ekibinde olmana rağmen biz hiç yüz yüze gelmemiştik. Babam hep senin çok yakışıklı bir delikanlı olduğundan falan bahsederdi. Ben o an dedim ki az bile demiş. Sahi," diyerek başımı kaldırıp çenemi göğsüne yasladım. "Sen hiç duydun mu beni babamdan? Adım olsun geçmedi mi yani?"

"Adın geçmedi," dedi Doru. "Senle tanıştıktan sonra elbette çok duyar oldum. Babandan olsun bizimkilerden olsun. Ama kimse Minerva'mız var bizimde demedi. Görsen hayran olursun, zaman geçer huyuna suyuna tanıdıkça tutkun olursun, sarılırsan kokusunu duyar vurgun olursun, öpersen ömürlük esir, aşkına divane olursun demedi."

"Vah vah," dedim bir kahkaha eşliğinde. Ciddi ciddi dinliyordum onu öncesinde. Nasıl hoşuma gidiyordu şimdi şöyle konuşması. Ben aşkından ölüp biterken o beni görmemişti ya, her sözü, aşkından dillendirdiği her kelime beni mest ediyordu şimdi.

"Bana dediler ama. Domuz gibidir, pek gülmez dediler. Çok konuşmaz dediler. Soğuktur, alınma üşütür ama onun hali tavrı budur, aslında kötü değildir dediler. Ben yine de âşık oldum sana."

"Bak sen," dedi kaşlarını çatarak. "Kimmiş bu hakkımda atıp tutan? Gelecekteki karıma beni kötüleyen?"

"Herkes," diyerek omuz kırdım. "Bir babam iyidir dedi senin için." Kollarının arasından sıyrılıp kazağının omuzlarında duran kollarını aldım ve giymesine yardım ederken, alnıma dudaklarını dokundurup öptü.

Mutfak tezgahına yürüdüm. "Öyle değil miydin sanki?" diye sordum gülerek.

Açık olan raftan pilav için uygun olabilecek tencere seçtim. Doru rafları benim için az da olsa düzenleyip tabakları alt raflara almıştı ama tencerelere hala biraz boyum yetişmiyordu. Parmak ucumda yükselip alacaktım ki, Doru arkama geçip üzerimden uzanarak tencereyi aldı, "Ağırdır şimdi bu. Üzerine falan devrilir," diyerek önüme bıraktı.

"Ayrıca," diyerek kendi işinin başına döndü. Tavukları tepsiye almaya devam etti. "Ben sana hiç soğuk yapmadım. Bilerek en azından. Atıştırdık falan ama canını sıkmak için surat bile asmadım."

"Hadi oradan," dedim sözlerine zerre inanmadığımı belirtircesine bir tonlamayla. "Sen bu kıza Ceylin için katlanıyorum demiş adamsın. Nasıl kırılmasın insan buna?"

"Bilerek demedim dedim," dedi vurgulu bir şekilde. "O Ceylin'in kıskançlıklarını sezdikten sonrasıydı."

"Kıskanıyordu seni değil mi?" diye sordum. Bunu sorarken ses tonum haliyle düşmüştü. Bakliyat dolabından pirinç çıkarmıştım ve musluğun altında kaba aldığım pirinçleri yıkıyordum.

"Hem de nasıl," dedi ama sesi umursamazdı. "Umurumda değildi gerçi tavırları. Yalnızca sana dönünce iş..."

"Emanettir dedin, koruyayım dedin," diye tamamladım sözlerini o davranmadan. Doğrusu buydu. Başkası olsa muhtemelen onu da umursamazdı.

Başını salladı. "Sana âşık olmadığımı biliyorsun o zamanlar. Aşk ne kadar ansızın oluyor deseler de biraz planlı gerçekleşiyor bana göre.

Kendini şartlarsan uzağında kalabiliyorsun. Ben seni görmek istemedim Erva." Tepsiyi alıp fırına yerleştirirken ben de yıkadığım pirinçleri kenara alıp tencerenin içine dolaptan çıkardığım tereyağını koydum ve ocağın üzerine aldım.

"Neyse," dedim konuyu kapatmak istercesine nefeslenerek. Şimdi bunları konuşmanın ikimize de bir yararı olmayacaktı. Hele onun adını dillendirmek... Doru'da Ceylin'den daha fazla bahsetmek istemiyormuşçasına başını salladı.

Ellerini yıkayıp kuruladıktan sonra arka cebinden sigara paketini çıkardı. Ben pirinçleri kavururken, "Şunu ön veranda da içeyim. Malum artık bir bahçeye açılan kapımız yok," dedi.

Başımı salladım, o da uzaklaştı.

Yemeklerin olmasına yakın ellerimi yıkamış, kurulamış ve cam verandaya geçmiştim. Doru, Mahirlere kadar gitmişti. İş ile ilgili bir şey konuşacaktı sanıyorum. Direkt dile getirmemişti ama yaptığı telefon konuşmasından dolayı öyle düşünmüştüm.

Pencere önündeki koltuğa geçeceğim sıra, gözlerim camın ardında, kulübeme yakın attığı sandalyenin üzerinde oturan Ender'e takıldı. Neslihan ve Yasin yakın zamanda evlenmeyi planlıyordu. Nişandan sonra vakit kaybetmemeye karar vermişlerdi. Hatta iki gün önce eşya falan bakmaya bile başlamışlardı. Tahmin ettiğim gibi onlar lojmanda yaşamaya devam edeceklerdi ve olan Ender'e olacaktı.

Tabii, Yasin'de Neslihan'da yaptıkları hazırlığı ondan gizli saklı yapmaya çalışıyordu. Dün bir koltuk takımı bulmuşlar ama parasını ödemelerine rağmen lojmana getirilmesini istememişler. Dükkânda depoya koydurmuşlar. Ender'e lojmanda başka bir ev bulmaya çalışıyordu Yasin.

Doru ile bu meseleyi de henüz konuşamamıştım. Bebeğimizin çok büyük bir ihtimalle olamayacağını söyleyemediğim gibi. Bebek mevzusunu değil ama Ender mevzusunu Mahirlerden dönünce açmaya karar verdim.

Ender'e, eğer Doru'da razı gelirse kendi dairemi verecektim. Onun aslında buna sıcak bakacağını adım gibi biliyordum. Doru Ender'i canı gibi severdi. Tıpkı benim gibi.

Dilde son konuşmamızdan bu yana ara sıra bana uğruyordu. Ender'e o günkü davranışından, sözlerinden oldukça pişmandı. Bunu direkt dile getirmese de anlayabiliyordum. Fırat abi ile Sefa abi karargahta artan sorumlulukları nedeniyle benim için tutulan nöbeti ona ve Yasin'e devretmişti. Yasin ev ve düğün hazırlığına düştüğünden de çoğunlukla bahçede Ender'i

görüyordum. Dilde'de ne zaman bize gelse cam verandanın önündeki koltuktan ayrılmıyordu bu sebepten. Bana çaktırmamaya çalışsa da gözlerinin sürekli Ender'i aradığını fark edebiliyordum.

Yemeğin kokusu mutfaktan verandaya doğru yoğunlaşmaya başladığında fırını kapatma zamanımın geldiğini anladım. Ayaklandım ama mutfağa gitmeden önce verandanın üste doğru sürgülü olan pencerelerinden birini kaldırdım. Kalın bir parka vardı Ender'in üzerinde. Ona rağmen ceplerinden çıkardığı ellerini ovuşturup duruyordu. Hava buz gibiydi.

Nefesim açtığım pencereyle birlikte buhar olup dudaklarımın önünde dalgalanırken, "Ender!" diye seslendim. Önüne eğik başını kaldırdı ve direkt gözlerimin içine baktı. Yüzü gibi bakışları da durgundu. Işıltısını kaybetmişti. "Yemek hazırladık Doru ile. Sende gel. Bize eşlik et lütfen."

Ender çekimserce dudaklarını büktü. Muhtemelen olumsuz yanıt verecekti ama ben o davranmadan, "İlk değil ama tavuğu kendi elleriyle hazırladı Üsteğmenin. Bunu kaçıramazsın," diye bastırdım.

"Dışarıda benden başka kimse yok. Yasin'de diğerleri de çıktı," diye yanıtlayınca, soğuk havaya karışan buharlı nefesimle, "Kapıdaki güvenlik artırıldı. Bir şeycikler olmaz. Gel," dedim.

Etrafına bakındı. Sonra da "İyi madem," diyerek ayaklandı. Onu ikna etmenin mutluluğuyla pencerenin sürgüsünü indirip kapadım. Anında soğumuştı içerisi. Ekim ayında falandık ama kasım ayı kadar soğuktu havalar. İki gün sonra günlük güneşlik olacağını gösteriyordu hava durumu. Anlam veremediğim havaların düşüncesiyle şömineye koşturdum ve önündeki cam sürgüyü kaldırıp yanındaki odun sepetinden içine iki tane orta boy kütük salladım ve tekrar kapadım kapağını. Sonra da koşa koşa kapıya gittim.

Ender'i beklerken ben kapıda, o Doru ile çıka geldi. Doru'nun eli Ender'in omzundaydı. "Yemek yapmışsınız Üsteğmenim," deyince Ender, "Karımıza yaptık ama sende nasiplen tabii," diyerek güldü Doru. Ender başını mahcupça sallayıp bana çevirdi bakışlarını. Normalde olsa Ender'in burada bir espri falan yapması gerekirdi ama yeltenmedi bile. Ben kenara çekilirken onlar da ayakkabılarını çıkarıp içeriye geçti.

Sıkıntılı nefesimi bırakıp peşlerine takıldım. "Yemekleri hazırlayayım, masayı kurmama yardım edersiniz siz de," diye seslendim arkalarından. Doru beni başıyla onaylayıp Ender ile cam verandaya geçerken ben de fırını kapadım ve tabakları çıkardım. Pilav çoktan demlenmişti. Yanına bir de salata yapmak niyetindeydim.

Malzemeleri çıkarıp doğramaya başlamıştım ki kapı çaldı. Elimi yıkayıp kuruladıktan sonra kapıya gidiyordum ki, "Ben bakarım," diye seslendi içeriden Doru. "Sen dur."

O, kapıya giderken ben de peşine takıldım. Açılan kapıyla karşımda bir kalabalık vardı. Zerrin annem, Narin annecanne, annem ve babam... Anlaşıp mı gelmişlerdi? Öncesinde geleceklerinden haberim olmadığından şaşkın bir tonlamayla, "Ho- hoş geldiniz," gibi bir şey geveledim ağzımın içinde. Doru benden daha belirgin bir tepkiyle, "Hayırdır?" diye sordu. Yanlış anlaşılmamak adına da hemen ardına, "Bir sorun yok değil mi?" diye ekledi. Çünkü o da biliyordu ki ailelerimiz haber vermeden bize gelmezdi.

"Sorun falan yok," dedi babam gülerek. "Sürpriz yapalım dedik." Gözlerim aile bireylerimizi tararken annem ile Zerrin annemin ellerindeki yemek kaplarına takıldı bakışlarım.

Annem nereye baktığının farkında olarak, "Yemek yaptık. Size haber veremesek de biz anlaşıp geldik," deyince, "Akşama ziyafet var," diye tamamladı annemin sözlerini Zerrin annem. "Kutlama yapacağız. İyi haberlerimiz var."

Narin annecanne bile gülüyor, çok mutlu görünüyordu. "Ay hadi inşallah," deyiverdim birden. Çünkü o iyi haberin ne ile ilgili olabileceğini tahmin etmek zor olmamıştı. Dağhan babam ile ilgili olmalıydı.

Doru benden önce tahminini dile getirdi. "Babamla mı ilgili?" Zerrin annem oğlunu kenara çekip, "Masada konuşuruz. Yemekleri hazırlayalım da bir an önce," deyince diğerleri de ayakkabılarını çıkarıp onu takip etti. Ben kapıyı tam kapatıyordum ki babam seslendi antrenin mutfığa açılan kapısının önünden. "Kapama kızım. Daha gelecek var."

"Kim ki?" diye sormamla birileri verandanın gıcırdayan basamağını geçiyordu. Başımı çevirmemle Gülru'yu kucağında Asaf ile gördüm önce. Sonrasında Mahir'i.

"Annen davet etti," dedi Gülru yanımdan geçip içeriye girerken. "Asaf'ı sizin odaya yatırayım. Uykusunu tam almadı." O yatak odasına doğru giderken Mahir'de elindeki poşeti elime tutuşturdu. Ayakkabılarını çıkarırken, "Dağhan amca dönüyormuş ha?" dedi benim henüz emin olmadığım konudan bilgisi olduğunu belli edercesine. "Öyleymiş galiba," diye yanıtladım onu. "İçecek vardı evde. Sizde yoktur belki diye Gülru ne var ne yok topladı," diyerek elimdeki ağır poşeti işaret etti.

Kapıyı kapatıp mutfığa geçtik. Ben meşrubat dolu torbayı buzdolabına boşaltırken, Mahir'de cam verandaya geçmişti çoktan. Annem ile Zerrin

annem haberli yaptıkları yemekleri kaplarından masaya çıkarıyorlardı.

"Dağhan babam mı dönüyor?" diye sordum dayanamayarak. Dağhan babamın dönüşü planlanandan bir hafta gecikmişti. Doktoru onu Türk doktorlarının tedavisine emanet etmeden önce iyice emin olmak istemişti, Amerika'daki hastanede gerçekleşen tedavi süreçlerinin tam anlamıyla istedikleri gibi yanıt verdiğine. Öyle olunca dönüşü uzamıştı. Kimse dönüşünün ne zaman olacağını net bilmiyorken şu an çok fazla heyecanlanmışım. "Yarın," dedi Zerrin annem eli kalbinde, rahatlamış bir nefes çekerek. "Şükür bize dönüyor sonunda. Tedavisi çok iyi geçti kızım. Öylesine mutluyum ki." Dolabın kapağını kapatıp boşalmış torbayı tezgâha bıraktım ve ona gittim.

"Hepimiz çok mutluyuz annem. Kimse tedavinin bu kadar iyi sonuçlanacağını tahmin edememişti. Şükür ki ne kadar güçlü olduğunu kanıtladı babam. Şimdi de bize dönüyor." Dağhan babamın kanseri ileri seviye olduğundan ve birçok organına sıçradığından şu yaşadığımız an ve aldığımız haber gerçek anlamda mucize gibiydi. Doru'da, Dağhan babamda hastalık haberini ilk aldıkları andan bu yana hep bir çözüm yolu, etkili bir tedavi yöntemi araştırmıştı, lakin bulamamışlardı.

Türk doktorları kanser tedavisinde çok başarılı olmalarına rağmen Dağhan babamın kanseri çok daha ileri seviye olduğundan tedavi edilse bile ihtimalin yaşamak ya da tam anlamıyla iyileşmek için çok düşük olduğunu dile getirmişti.

Bir aylık Amerika'daki tedavi sürecinde iyileşmesini kimse beklemiyordu bu yüzden. Gerçi hala tam olarak iyileşmiş sayılmazdı. Yalnızca orada gerçekleşen ameliyatları beklenenden çok daha iyi geçmişti ve şimdi devam edeceği tedavi daha iyi sonuçlar verebilecekti. Tamamen iyileşme olasılığı oldukça yükselmişti. Kollarını açıp bana sıkıca sarıldı Zerrin annem. Ağlamaklı çıkan sesiyle, "Gelsin bir an önce de. Başka bir şey istemiyorum," dedi. Duygusallığının sevinçten olduğunu biliyordum. Sırtında ellerimi dolaştırdım.

Yemek hazırlığı kurulan sofrayla son bulurken, Gümüşlerin ve Yasinlerin de gelişile iyice kalabalıklaşmıştık. On iki kişilik yemek masası hepimizi almayacak gibi görününce ben kendi salonumdaki yemek masasının sandalyelerinin de cam verandaya taşınmasını istemiştim. Doru son sandalyeyi de biraz sıkışık düzende masaya yaklaştırıp yanıma geldi. Diğerleri masadaki sandalyelerde yerlerini alırken kulağıma doğru eğildi, "Çok yordun sen kendini. Daha fazla uğraşma da yemeğe otur. İçecekleri

falan ben bizimkilere hallettiririm," diye fısıldadı. Güldüm. Elimi yanağına atıp severken diğer yanağına kocaman bir öpücük kondurdum çaktırmadan. "Yorulmadım sevgilim. İyiyim ben."

Gülru zaten yardımcı oluyordu. Gümüş'te yardım etmek istemişti ama hamile diye engel olmuşum ona. Ender ilk davet edilen misafirimiz olmasına rağmen yemek servisine yardım etmeye çoktan girişmişti. Seviyordum bu çocuğu gerçekten. O an aklıma Dilde geldi. "Dilde'yi de çağırırsam mı? Evde yalnızdır şimdi o," dedim. Doru, "Yasin aradı az önce. Gümüş akıl etmiş senden önce. Gelecek birazdan," deyince kocaman gülümsedim. "İyi bari. Ayırmış gibi olmayalım şimdi onu."

"Benim tavuklar güme gitti. Ona yanıyorum ben."

"Niye gitsin ki," diyerek elimi arkasından beline sardım. "Ben şimdi sadece ondan yiyeceğim. Dünyanın en güzel yemeği olsa kocamın hazırladığına değişmem." Yanağına öptü, bakışları masadakileri tararken gülüyordu. "Benim karım işte," dedi gururla. "Bana da hazırladığın pilavdan koy. Hatta bir bana. Yemesin kimse."

Sesli güldüm. Benden çıkan sese döndü annem. Yüzünde benzer bir gülümsemeyle kenarda ayrı gibi duran bizi süzdü gözleri. Yüzünde mutluluğumuzdan sebep duygulu bir ifade peyda olurken öpücük gönderdim ona. O da aynı şekilde karşılık verdi.

Akşam yemeği yarılanırken masada dolaşan konu Dağhan babamın dönüşünden, dönüşüyle gerçekleştirmeyi planladığımız düğün meselemize evrilmişti.

Zerrin annem düğünün çiftliğin bahçesinde olmasını istiyordu. Babam ise annem ile evlendikleri mekânı öne sürmüştü. Babam ile annem yıldırım nikahı ile evlenmişlerdi. Sonrasında da babaannem ile dedemin Büyükada'daki yazlıklarının önündeki sahilde düğün yapmışlardı. İyi bir organizasyon şirketi yalın sahili onlar için cennete çevirmişti. Tabii ben bunu babam ile annemin düğün kasetlerinden biliyordum.

Annem gibi bende sahil düğünü ile kutlama yapmak isterdim, lakin kış ayına yaklaşırken havalar buna müsaade etmezdi. Ayrıca İstanbul'a gidip orada bir yerde düğün yapma fikri de şu an olası bir şey değildi.

"Erva nasıl isterse öyle olsun," dedi Doru yanımdaki sandalyeden gözlerimin içine baka baka. İstanbul işine sıcak baktığından değil de benim gönlümü hoş etmek istediğinden böyle konuşuyordu, biliyorum.

"İstanbul olmaz şimdi," dedim babamı da kırmaktan çekinircesine. "İzmir'de olsun. Çiftlik güzel fikir gibi duruyor. Hem masraf falan yapmak

da boşuna-"

"Boşuna değil," dedi Doru sözlerime itiraz ederek. Masanın altından eli bacağımyı tuttu. Baş parmağıyla usul usul okşarken, "Sen nasıl istiyorsan öyle. Ne istiyorsan o olacak," dedi her bir sözcüğün üzerine basa basa.

Babam Doru'ya vakur bir tebessüm gönderdi. Davranışı hoşuna gitmişti. "Düğünü Meleda ile biz karşılamak istiyoruz aslında."

Babamın sözlerine Doru'dan önce Zerrin annem karşı çıktı. "Dağhan ile konuştuk biz bunu. Düğün masrafları damat tarafına aittir. Aslında şu masraf senin, bu masraf benim devri kalmadı artık. Bunu pek tasvip etmiyoruz biz. Lakin düğünü de biz yapmak istiyoruz. Evlatlarımıza bir katkımız olsun."

Masada en sessiz olan Narin anneanne olmasına rağmen ilk defa konuya dahil olarak, "Ben de destek olmak isterim," dedi belli belirsiz. "Birikmişim vardı biraz. Doru için elbette. Helali hoş olsun paşama," diye mırıldanınca bakışlar ona çevrildi. Doru bacağımyı sıktı masanın altından. O da şaşkıncı ama en çok beni düşünüyordu.

Narin anneannenin biz evlenmeden önceki davranışını unutmamıştım ama artık dert de etmiyordum. Ben onu çoktan affetmişim. Küslüğü devam ettirmek benlik bir şey değildi. Hele ki karşımdaki Doru'ya sahip çıkan, yaşı yerinde, büyüğüm bir insansa.

"Kimsenin bir şey yapmasına gerek yok," diyerek masadaki karmaşayı bastırmaya çalıştı Doru. Sözü en çok Narin anneanneye idi, biliyorum. "Her şeyi ben karşılayacağım. Düğün yeri de..." diyerek bakışlarını bana çevirdi. Cevap bekliyordu.

"Bunun üzerine biraz düşünelim," dedim. Hafif bir tebessümle sürdürdüm sözlerimi. "Acelesi de yok bana göre. Ya doğumdan birkaç ay önce olsun ya da doğumdan sonra," diyerek bakışlarımı Gümüş'e çevirdim.

O hamile olduğunu nikahtan önce öğrenmişti ama vereceği sevindirici haber bizim ani nikah kararımızla gölgede kalmıştı. Böyle olsun istemiyordum. "Sen ne dersin Gümüş?"

Gümüş yönelttiğim soruyu hiç beklemiyordu doğal olarak. Afallamış halde. "Be- ben ne diyebilirim ki! Sizin gönlünüzden ne geçiyorsa öyle olsun tabii ki."

Cıkladım. "Hamilesin sen şimdi. Bebek haberini de kutlamak gerek öncesinde. Düğüne bizden daha çok seviniyorsun, biliyorum. O yüzden sen karar ver. Abinle düğünümüz ne zaman olsun?"

Güldü Gümüş. "Ya, Erva ya," dedi inanamaz gibi. "Kızım insan böyle bir kararı görüncesine mi bırakır? Sen ne deli bir şeysin."

"Bende böyle bir şeyim işte," deyip gülünce Zerrin annem gözleri dolu dolu başıyla beni annesine işaret etti. Narin anneanne benimle pek göz teması kurmuyordu. Önceleri olan sert ifadesi yoktu yüzünde ama çekinceli diyebileceğim bakışları genelde önündeydi.

"Benim doğumu beklerseniz seneye bu zamana kalır o iş. Olmaz yani," dedi Gümüş. Kadir'de gülerek, "Haklı," dedi ve karısının karnında dolaştırdı elini. Küçük Doru anne ve babasını izliyordu. "Kardeşim var benim orada," diye mırıldandı yanında oturduğu anneannesinin gömleğinin kolunu çekştirerek. Zerrin annem torununun başını öptü. "Öyle benim güzel oğlum. Küçücük ama daha. O da sen gibi doğsa, tatlı bir torun olsa bana da sevsem."

Yemeğin sonu geldiğinde herkes bir şeyin ucundan tutup masayı toparlamaya başlamıştı. Erkekler koltuklara geçerken biz masada kalmıştık. Doru şömineye yeni odunlar atmıştı. Gülru çay demliyordu mutfakta. Bende dün Doru çok istedi diye yaptığım kekten kalanları çıkarmıştım. Yasin lojmanın marketinden atıştırmalık başka bir şeyler de alıp gelmişti. Dilde yanımda oturuyordu ve çok sessizdi. Herhalde geldiğinden beri tek laf etmeyen, edilen sohbetlere katılmayan bir o vardı. Arada bakışlarının Ender'den tarafa kaydığını görüyordum ama benzer bakışları Ender'de yakalayamıyordum. İtinayla Dilde'ye bakmamaya çalışıyordu sanki.

Dayanamadım ve kulağına doğru eğildim. "Böyle mi devam edecek Dilde?" diye sordum fısıldayan sesimle. Dalgındı ve sorum onu ürkütmüştü. Sandalyesinde toparlanıp bakışlarını Ender'den bana çevirdi. "Bilmiyorum ama," dedi cızırtılı çıkan sesiyle. "Onu kaybetmiş gibi hissediyorum Erva. Çok önemli birini yitirmiş gibiyim. Bu canımı yakıyor."

Başımı salladım onu anladığımı belli edercesine. "Konuşsan, seni dinler. Ender kin tutmaz ki. Eğer korkun buysa-"

"Değil," diyerek böldü sözlerimi. "Abimle konuşmaya cesaret edemiyorken ben onunla nasıl konuşayım? Abim dinler mi beni, kabul eder mi onu da bilmiyorum. İki arada kalmış gibiyim."

"Sıkma canını," diyerek üzgün duran ifadesini yumuşatmak adına elimle omzunu okşadım. "Bir yolunu buluruz. Gerekirse bende..." İç geçirdim. Ne yapacağımı henüz ben de bilmiyordum. Daha Doru ile bile konuşamamıştım. Kendi meselesini bile anlatamayan biriymdim ben ve

başkasına yardım etmeye çalışıyordum. Ne kadar başarılı olabilirim, bilmiyordum.

"Sen karışmamalısın bence. Abim seni çok sever ama mevzu bahis bensem farklı birine dönüşebilir o. Aranız açılırsa ben çok üzülürüm. Bunu benim halletmem gerek. Onunla konuşacağım ama bu ne zaman olur bilmiyorum," diye fısıldadı. Belki de haklıydı. Benim bu mevzuya karışmamam gerekirdi. Fırat abi ile aram bozulur diye korkmuyordum ama işin içinde Doru'nun arkadaşlığı da söz konusuydu. Onlara zarar verebilirdim istemeden.

"Sehpa var mıydı? Bir tane de şuraya koysak." Gülru sesleniyordu. Başımı çayları servis etmeye başlayan kuzenime çevirdim. Ayaklanacakken ben, Doru davrandı önce ve oturduğu yerden kalktı. Ortadaki büyük cam sehpanın altında duran küçük sehpalardan birini çıkarıp Gülru'nun istediği yere bıraktı. Hemen sonra gözleri benimkilerle buluştu. Gülümsüyordu. Ciddi ciddi bana iş yaptırmamaya çalışıyordu.

Annem hemen yanımdan, "El üstünde tutuyor seni," deyince ona döndüm. "Öyle," dedim haklı bir tebessümle. "Akşam yemeğini de birlikte hazırladık. Çok seviyorum anne kocamı."

"Biliyorum," dedi annem. Masanın üzerinde duran elimi okşadı. "Konuş artık onunla Minerva. Seni anlar o. Ben eminim bundan. Çekinme artık kızım."

"Babası da bir gelsin de anne. Sonrasında söylemeyi düşünüyorum. Bilmek elbette ki hakkı."

Annem omzumu öptü. "Güzel kızım benim. Gör bak çok güzel olacak her şey."

*

"Annen on bir de havaalanında olun dedi. Biz ineceği saatten yarım saat önce gidelim Doru," dedim siyah ipek geceliğimin askılarını düzeltirken. O çoktan yatağa girmiş beni beklemeye başlamıştı. "İstedğin gibi olsun yavrum." Geceliğimin sabahlığını uyanınca üzerime geçiririm diye yatağın ayak ucuna bıraktım. İçerisi sıcak olmasına rağmen yatağa koşarak gittim ve yorganımı aralayıp altına girdim. Sonra da ona doğru sokuldum. Doru kolunu açıp beni çıplak göğsüne çekerken saçlarımın arasına da bir öpücük kondurdu.

Yaz kış üşüyen ayaklarım bacaklarının arasında yer bulduğunda hep yaptığı gibi önce küçük bir sızlanma döküldü dudaklarının arasından, sonra kıvrımları yükseldi yanağıma yaklaşan dudaklarının. "Üşümüşsün gene."

"Hım hımm. Isıtır mısınız Üsteğmenim?"

"Zevkle karıcım," diyerek belimdeki elini kalçama indirdi ve beni çekerek kendine yasladı bütünüyle. Bacaklarım bacaklarının arasında iyiden iyiye yer bulurken, diğer kolu da sardı belimi. Elleri sırtımı ısıtmak ister gibi okşuyordu. Geceliğimin arkası sadece ince iki çapraz ipten oluştuğu için kocaman elleri direkt tenimi seviyordu. Dudakları boynuma gömülürken ben başımı yastığa yasladım. Saçlarım omuzlarımdan yastığın üstüne beraberinde serildi. Yumuşak öpücükleri anında vücudumu baştan aşağıya ısıtmaya yetmişti. Öyle ki tenimi basan sıcaklıkla derin bir nefes aldım. Yükselen göğsümün hemen üzerini öptü. Sert sakalları bir haftadır hiç dokunmadığından bir hayli uzamıştı ve tenimin üzerine batıyordu.

Sevdiğimi, buna zaafım olduğunu bildiğinden çenesini bile bile daha çok sürttü göğüslerimin arasındaki oyuğa. "Doru," dedim nefes nefese. Parmaklarım başının arkasından saçlarının diplerine dokundu. "Isındım..."

"Biliyorum." Boğuk gülüşü tenime döküldü. Sıcak nefesini tenimin üzerine üflüyordu. Şu bana yalnızca yaşamayı hissettiriyordu. İliklerime kadar bu hayattan zevk alırcasına yaşamayı. Onun nefesiydi, onun dudaklarıydı bana bu hayatı sevdiren... Elim, parmaklarım saçlarını, saç diplerini sevdi durdu. "Gümüş'e hediye de bakalım yarın. Annelik hediyesi."

"Hı hımm..." Beni dinlediğini hiç sanmıyordum. Parmakları geceliğimin derin V yakasını araladığında nefesim anında kesildi. Ben yine de konuşmaya zorladım kendimi. "Bileklik olabilir. Oğlunun ismi yazsın üzerinde. Diğer i içinde sonradan eklenecek bir boşluk olsun. Doğunca onu da ekletirler. Ah!" Dişlerini göğsümün dolgun etine geçirmişti.

Bacaklarım sabırsızca kıpırdandı siyah, saten çarşafın üzerinde. Elinin biri eteğimin altından girip baldırımın içini sıktı. Uyarı niteliğinde gibi hissettirdi bu bana. Uslu dur demeye çalışıyordu. Tenimde dudaklarıyla ve diliyle ıslak izler bırakırken, parmaklarım saçlarını çekiştirdi. O bunları yaparken benim uslu durmam mümkün müydü?

"Sonra," dedim başımı yastıkların arasına gömerken. "Çiftlikte kutlama yapacakmış Zerrin annem. Babamın gelişi şerefine. Annemleri, herkesi davet etmiş..."

Diğer eli de eteğimin altından girdi. Geceliğimi tenimi okşayarak yukarıya sıyırdığında bacaklarım kendiliğinden aralandı. Alt bedenini kaldırıp bacaklarımın arasına yerleşti.

Bacaklarım anında beline dolandı ve kapandı. Ellerim omuzlarını tutarken o göğüslerimi öpücüklere boğuyordu. "Doru," dedim cılız, titrek bir sesle. "Erken kalkacağız sabah."

"Hımm." Aldığım cevap sadece buydu ondan. Ağzı benimle meşgul olduğundan homurdanarak cevap verebiliyordu bana. İster istemez güldüm.

Göğüslerimin arasını yalayıp boynuma çıktı. Sonra da yüzü yüzümün önünde durdu. Gözlerimin içine bakıyordu. Benimkiler aslında ona bakmakta zorlanıyordu, çünkü çoktan mayışmışım. Aşk sarhoşu bir halde, "Beni ısıt demiştin ama sen yakmayı tercih ediyorsun her defasında."

Dudakları yükseldi, yükseldi... "Yakayım diye söylemiyor musun?"

Cevap veremedim önce. Dudağımı büktüm. Omuz kırdım. Gözleri hareketlerimi incelerken minik bir kıkırtı koyuverdim. "Belki o yüzden," dedim. Öyleydi. Ben evlendiğimizden beridir fazlasıyla aç birine dönüşmüştüm. Onun tarafından her saat, her saniye doyurulsam gıkım çıkmazdı herhalde. Her yeni evli çift böyle mi oluyordu ki? Yoksa benim ki ona biriktirdiğim hasretten mi kaynaklanıyordu?

"Seninle şöyle olmayı hayal dahi edemedim ya ben. Şimdi gerçek olunca hayallerimden bile sakındıklarım..." Kollarımı ensesine atıp omuzlarına doladım. Onu yüzüme çektim biraz daha. Başımı yastıktan hafif kaldırıp dudağının kenarına küçük bir öpücük kondurdum. "Fazlasıyla aç, fazlasıyla istekli olmam normaldir diye düşünüyorum." Erkeksi kahkahası yüzüme çarptı.

"Senin gibisi yoktur diye düşünüyorum bende," deyince kaşımın biri direkt havalandı. "O ne demek? Beni fazla mı buluyorsun," diye söylendim. "Asıl sen kendine bak."

"Fazla olur mu?" diye fısıldadı yüzüme nefesini dökerek. Elleri çıplak belimin iki yanını sıktı. "Beni geçemedin henüz. Geçemeyeceksin de muhtemelen. Sana doyamıyorum kızım ben. Aklım fikrim her saat, her saniye sende."

"Ya!" dedim gülerek. "Öyle mi gerçekten?"

"Bu akşam mesela," dedi. Kendini yatakta kendi tarafına bıraktı önce. Sonra da beni üzerine çekti. Pozisyon değiştirmiştik. Az önce o benim üzerimdeyken şimdi ben onun üzerindeydim. Bunu konuşurken beni yormamak, ağırlığını bana taşıtmamak için yapmıştı. Yüzüme gelen saçlarını dalgalandırıp, parmaklarıyla omuzlarımın arkasına attı. Saçlarımdan arınan boynuma öpücükler kondurdu, kokumu içine çekti. Başı tekrar yastığıyla buluştuğunda, "Güldüğünde fazla öpülesi oluyorsun."

Seninle kalabalık içinde olmayı bu yüzden sevmiyorum," diye mırıldandı erkeksi tok sesiyle.

"Konuştuğunda en çok beni etkin altına alıyorsun. Konuştuğun kişiden çok beni. Kulaklarım kalabalık uğultular içinde bile senin sesini rahatça seçebiliyor. Ve hatta gözlerim bir seni görüyor. Ay gibi parlıyorsun resmen," dediğinde dudağımın kenarını ısırdım.

Beni utandırmış olmak umurunda bile olmadan devam ettirdi sözlerini. Ama hemen öncesi sakallı yanağını yanağıma sürttü ve gıdıkladığı o yeri öptü, kokumu da içine çekerek. "Hele şu kokun, adamı öldürür. Bağımlısı olduğum kokun uzak kaldığımda beni en çok yoran, zorlayan şey."

"Bugün bunları mı hissettin?" diye sordum. Çenesini iki parmağımın arsına aldım. Baş parmağım çenesindeki sakalları okşadı. Parmağımın altında bıraktığı his o kadar güzeldi ki. Bütünüyle bana ait olan bu adamın her zerresi güzeldi. "Hapları kullanmayı bıraksan ya," dedi birden, parmağım sabit kalırken, gözlerim irileşerek gözlerini buldu.

"Doğum kontrol hapları mı?" diye sordum şaşkınca. Başını salladı. "Erken biliyorum ama, bir bebeğimiz olsa güzel olmaz mıydı yavrum. Ben baba olmayı..."

"Çok istiyorsun. Biliyorum," dedim. Sesimin titremesini o şaşkınlığıma verecekti ama mesele derindi. Nasıl derdim ben bu adama şimdi olmuyor Doru diye. Bıraksam bile sana o çocuğu veremeyebilirim diye.

Gözlerinin içi parıldarken söylediklerinin hayaline çoktan daldığını fark edebiliyordum.

Şakaklarıma dökülen saçları sevdi. Sevdi. Sevdi. Gözleri yüzümde dolandı durdu. Ben yutkundum o devam etti. "Askerle evli olmak zor, biliyorum. Belki giderse göreve ben o çocuğa tek başıma nasıl bakarım diye düşünüyorsun."

"Öyle değil," dedim titremeye devam eden sesimle. "Ben..."

"Annem yanında olur. Annen de. Gümüş de... İstersen birini de buluruz. Destek olur sana yokluğumda. Ama ben baba olmayı galiba çok istiyorum," dedi. Sesi çatallı çıkıyordu şimdi. Yutkundu ve gözlerini benden kaçırdı. "Bana olunmayandan çok daha iyi baba olurum ben ona. Dağhan Demir'in bana olduğu kadar iyi olurum. Bir dediğini iki etmem, senin de onun da. Dünyayı," dedi ve bakışları nemlenen gözlerimi buldu. Ağlayacak oldum ben. İçim acıyordu. Sızım sızım sızılıyordu boğazım. "Ayaklarınızın altına sererim," dedi üstüne basa basa. "Ha Erva... Denesek mi? Anne ve baba olmayı denesek mi?"

Göğsünden kalktım. Yatakta kendi tarafıma uzandım. Ondan uzaklaşmak istememiştim ama kendiliğinden oluyordu. Yoksa hıçkırığa hıçkırığa ağlayabilirdim. Yatağın soğuk olan tarafına, onun olmadığı tarafa döndüm. Bacaklarımı karnımda toplarken eli belimi sardı. Bedenini sırtımda hissettim. Nefesi boynuma döküldüğünde, sesi kulaklarımdaydı. "Yanlış bir şey mi dedim? Kızdın mı?"

"Ha- hayır," derken yaşlar yanağıma sıralandı. Oradan da akıp yastığımı ıslattı. "Ben, sen öyle söyleyince..." Yalan söylemek zordu. Yükü kalbimde enkazlar bırakıyordu. "Duygulandım sanırım." Yaşları elimle sildim çabucak ama yenilerinin gelmesine, yanağıma tekrar sıırılsıklam etmesine engel olamadım. Enseme, başımın arkasını, saçlarımin arasını öptü durdu dudakları usul usul. O öptükçe ben sakinledim, durdum, duruldum ama geçmedi eksik yanımin acısı. Geçmeyecekti.

Bir zaman sonra göğsündeydim. Elim iyiyim diye diye zorlukla uyumasını sağladığım kocamın karnındaydı. Parmaklarım oradaki kısa tüylerle oynuyordu. Gözyaşlarımin dineli çok oluyordu. Doru bebek istediğini ilk açışından hemen sonra benden böyle duygusal bir tepki alınca, muhtemelen bir daha ben açana kadar konuyu dillendirmeyecekti.

Peki ben nasıl açacaktım bir daha bu konuyu. En önemlisi nasıl diyecektim yine bir olmaz var diye.

Bunları düşünerek uyuya kalmışım. Uyandığımda sabahın erken bir vaktiydi ve elim karnımdaydı. Geceliğim belime kadar toplanmıştı ve ben çıplak karnımdaki boşluğu tutuyordum. Hiç dolmama ihtimali olan o boşluğu. Doru'nun kolu göğsümün üzerinden sahiplenir gibi sarmıştı beni.

Önce kolunu usulca kenara aldım. Hafif kıpırtılarla yataktan kalktım. Ben kalkarken o da esniyordu. Ne kadar uyandırmayayım desem de onun uykusu benimkinden bile hafifti.

Sabahlığıma üzerime geçirirken, "Erva," diye seslendi ve gözleri aralandı. "Sevgilim."

"Erken değil mi daha?" diyerek esnedi. Sabahlığın kuşağını bağladım. "Erken ama kahvaltıdan sonra Gümüş'e de hediye alırsınız diye düşündüm. Akşam sana da söyledim ama anlamamış olabilirsiniz." Yataktan dirseklerinin üzerine doğruldu.

Saçları karışmıştı. Çok fazla oynamıştım gece onlarla. Dizlerimin üzerinde yatağın alt ucuna tırmandım. Kedi gibi adımladım ve ellerimle yorganı kenara iteleye iteleye yine dizlerimin üzerinde yanında durdum. Önce yanağını öptüm sonra tam açılmamış gözlerinin kenarlarını.

"Günaydın sevgilim." Bacaklarımın üzerine oturup parmaklarımı saçlarının arasına soktum ve düzeltmeye çalıştım. "Kahvaltı hazırlayacağım şimdi. Sonra da çıkarız. Olur mu?"

"Günaydın yavrum," diyerek yerinde doğruldu. Yüzümü avuçlarının arasına alıp dudaklarını yanağıma bastırdı. Öptü birkaç kez. "Çıkarız, çıkarız da... sen iyi misin?"

Akşam ağladım diyeydi bu soru. Başımı salladım ellerine rağmen. "İyiym tabii. Hatta o kadar iyiym ki. Şimdi sana sevdiğin şeylerden hazırlayacağım."

"Yorma kendini. Akşam o kadar çok yemişim ki. Hala bile tok sayılırım."

"Tamam, o zaman yarın diyelim. Yarın sana börek yapacağım."

"Bana illa bir şeyler yapman gerekmiyor," diyerek güldü. Avuçlarının içi yanaklarımı sevdi.

"Olsun," dedim, ellerinin arasından uzaklaşıp kalktım yataktan. "Ben kahvaltıdan sonra giyineceğim. Sen hazırlan da sonra vakit kaybı olmasın."

*

Ellerimin arasında duran kutuda Gümüş için aldığımız altın künne vardı. Kutunun kapağını beğenir mi acaba düşüncesiyle bir kez daha araladım. Doru beni yüzüklerimizi de aldığımız Fethi abinin kuyumcusuna götürmüştü. Künneyi oradan alıp arabaya geçtiğimizden bu yana, kutunun kapağını aralayışım sanırım dördüncüydü.

Orta kalınlıkta bir zincirin iki ucuna dikdörtgen altından bir plaka yerleştirilmişti. Oraya küçük Doru'nun adını yazdırmış, hemen yanını da yeni doğacak bebeklerinin ismi için boş bıraktırmıştık.

"Beğenecek," dedi Doru gözü yolda. "Boşuna bakıp duruyorsun."

"Biliyorum," dedim. Gümüş alçak gönüllü bir kadındı. Ne versem beğenirdi zaten. "Sadece emin olmak istiyorum."

"Geldik zaten. Şimdi kendin anlayacaksın."

Doru arabayı lojmanın patika yoluna sokmuştu. Kutunun kapağını kapatıp iç çektim. "Hediyeyi verdikten sonra havaalanına geçmemiz gerek vakit kaybetmeden. Saat dokuz olmuş bile," dedim kolumdaki saati kontrol ederek.

"Yetiyeceğiz, merak etme," diyerek kontağı kapattı Doru. Hemen sonra da kemerini çözüp benimkine uzandı. Onu da çözdükten sonra çenem parmaklarının arasında yer buldu. "Ailemi benden çok düşünmüyor musun? Bayılıyorum şu haline." Parmağı yanağımanın yanını okşadı.

"Senden önce arkadaşımı o benim. Annen zaten beni hep çok seviyordu. Babanı tanıdıktan sonra, senden bağımsız sevdim onu da."

El ele Gümüş ile Kadir'in evine doğru yürüdük. Kapıyı Doru çaldı, ben de künyenin kutusunu elimde unutmuş olarak çantama saklamaya çalıştım. Kapı açılır açılmaz eline tutuşturacak değildim.

Kadir havaalanına gitme vakti yaklaşmasına rağmen hala üzerini giyinmemiş olarak kapıyı açtı. Altında gri bir eşofman altı, üstünde de onun takımı fermuarlı bir sweatshirt vardı.

"Günaydın," dedi bizi beklemediğini belli eden bir şaşkınlıkla. İfadesinin bir meseleden sıkıntılı olduğunu yalnızca ben fark etmemiştim.

"Neyin var abi? Sorun yok değil mi?" diye sorduğunda Doru, "Bizi almaya geldiyseniz," dedi Kadir elini ensesindeki saçlarda dolaştırırken. "Gelemeyeceğiz galiba abi. Gümüş'ün ağrısı var biraz."

"Nasıl yani?" diye sordum endişeyle. "Bebek-" nasıl diyecek oldum, Kadir devam ettirdi sözlerini. "Doktorunu aradım. Kasılmalar falan olabilir miş hamileliğin başlarında. Endişelenmeyin dedi. Hazırlanıyor şimdi Gümüş. Tedbiri elden bırakmamak gerek. Doğruca doktora gidiyoruz."

"Ben bir bakayım," diyerek Kadir'in yanından geçip içeriye girdim. Doru da ardım süre geldi. Gümüş'ün kapalı olan yatak odasının kapısını çalıp, "Gümüş!" diye seslendiğimde beklediğimden çok daha iyi geldi dışarıya Gümüş'ün sesi. "Erva! Giyiniyorum şimdi. Geleceğim yanına." Neden bilmiyorum ağlıyor olabileceğini falan bile düşünmüştüm. İçim az da olsa rahatlamış halde arkamda duran kocama döndüm. "Sen salona geç. Ben konuşayım önce olur mu?" dedim.

Doru Kadir ile salona geçtiği sıra kapı açıldı. Gümüş siyah bir pantolon ve kazak giyinmişti üzerine. Montunu da üzerine geçirmişti. Çantası kolundaydı. İfadesi çektiği ağrıyı belli etmesine rağmen, "Endişelenme," dedi elini uzatıp kolumu okşarken. Böyle bir anda bile beni düşünüyordu ya, sinirlerim bozuldu. Gözlerimin nemlenişi hem onun için endişelenmiş olmaktandı hem de... Bebeğini kaybetmesini istemiyordum. Gümüş ona sahip olmayı çok istiyordu. Sahip olamama duygusunu çok iyi biliyordum ben. Kollarımı açıp hiç beklemiyor olmasına rağmen sıkıca sarıldım.

"Hiçbir şey olmayacak," dedim titreyen sesimle umut ettiğimi dillendirerek. Korktuğunu biliyorum. Bunu kesik kesik aldığı soluğundan bile okuyabiliyordum. "Olur böyle kasılmalar. Doktor da demiş zaten. Normal bir kontrol gibi düşün bunu."

"Öyle düşünmeye çalışıyorum," dedi çatallı çıkan sesiyle Gümüş. Ellerim sırtını okşarken, "Doru," dedim. "Oğluna biz bakarız."

"Gerek yok," dedi sıkıntılı soluğunu bırakıp kollarımın arasından çıkarken. "Gülrulara çoktan bıraktı Kadir onu. Şimdi çıkıyorduk zaten biz de."

"Bir isteğin var mı Gümüş? Ben de geleyim ister misin?"

"Olmaz," dedi Gümüş. Elimi tuttu. "Babamı karşıla Erva. Ona benim yerime de sıkıca sarıl. Gümüş gelecek de. Bebek haberini vermeyi gelişine saklıyorduk biliyorsun. Sana güzel bir havadisle gelecek kızın de," dediğinde, "İnşallah," diye tamamladım sözlerini. Gözlerim hepten nemlenmişti. Bakışlarım puslanırken, onun yanağı çektiği acıdan sebep yaşları serbest bıraktı. Başını yana çevirip hızla sildi yaşları yüzünden. "Ağrı artıyor. Kasılmalar öldürecek gibi," dedi ve "Kadir!" diye seslendi salona doğru var gücüyle. "Gitmemiz gerek."

Kadir koşturarak panik içerisinde yanımıza geldiğinde artık ben de ağlıyordum, ama gülümsemeye gayret ediyordum. "İyi olacaksın," diye mırıldandım. Kadir üzerine askılıktan aldığı montunu geçirdi ve karısının koluna girerek, "Hadi," dedi.

"Biz de geelim abi," dedi Doru. "Bu halde nasıl yalnız bırakayım ben şimdi Gümüş'ü."

"Gerek yok, Doru," diyerek karısını belinden destekleyerek kapıya çıkardı Kadir. Ardı süre çıkıp kapıyı çektik.

Onlar patika yola doğru ilerlerken Doru sesleniyordu. "Telefonum açık. Bir şey olursa anında haber veriyorsun Kadir!"

Kadir o dakikadan sonra duymadı bizi. Gözden kaybolduklarında Doru beni kendine çekti. "Ağlama," dedi ama o da beter bir haldeydi. Sesi ne kadar endişeli olduğunu belli ediyordu. Nasıl endişelenmezdi ki. Gümüş onun canıydı.

Onların gidişiyle ben Gülrulara uğramak istedim. Hiçbir şeyden haberi olmayan küçük Doru ile biraz vakit geçirdikten sonra Gülrü'ya onu bir kez daha emanet ederek çıktık.

Bugün Fırat abiler yoktu. İki ekip arabası yine ardımız süre bizi takip ediyordu.

Yaklaşık bir saat sonra, Adnan Menderes Havalimanına varmamıza çok az kala, Doru Kadir'i arayıp hastaneye varıp varmadıklarını sordu. Gümüş'ü doktoru kontrole almıştı. Kadir'de bu kadarını biliyordu ve kapıda doktorun kontrollerinin bitmesini bekliyordu. Dediğine göre Gümüş'ün ağrı ve

kasılmaları azalmıştı. Bu hem Doru'nun hem de benim biraz rahatlamamızı sağlamıştı.

Havalimanının gelen yolcu kapısından aracımızla kontrolleri yaptırıp girdikten hemen sonra bekleme alanında ilk karşılaştığımız Zerrin annem ve Narin anneanne oldu. Onları Ender almaya gitmişti. Dolayısı ile hemen yanlarında duruyordu. Annem ve babam bekleme alanındaki banklardaydı.

Bulunduğumuz alan üstü yarı kapalı, solunda arabaların, yolcuları bekleyen taksilerin sıraya girdiği bir meydan gibiydi. Etrafımız çok kalabalık değildi ama yavaş yavaş dolmaya başlıyordu. Herkesin yüzüne heyecanlı bir bekleyiş hakimdi. Tıpkı bizde olduğu gibi.

Zerrin annemler bize saati on bir demişlerdi ama hepsi on buçuk demeden havaalanına gelmişti anlaşılan.

"Siz de erkencisiniz," diyerek bana sarıldı Zerrin annem.

Gümüş'ün durumundan ötürü hala endişeli olmama rağmen belli etmemeye gayret ediyordum. Buradaki hiç kimsenin ondan haberi yoktu. Zerrin annemin sevincini kursağında bırakmayı hiç istemiyordum. Doru'da arabada buna benzer bir şeyler söylemişti. *"Gümüş, iyi olabilir, boşuna endişelendirmeyelim."*

"Babam geliyor, tabii erkenden gelecektik," dedim gülümseyerek. Sırtını sıvazladım. Uçağı on bir de iniyordu ama kontrollerden geçip yanımıza gelmesi minimum artı yarım saat daha demekti.

Benden sonra Doru'da annesine ve anneannesine sarıldı. Narin anneanne yeltenmediğinden ya da bana karşı en küçük ışık yakmadığından ben kocam gibi ona sarılamamıştım. İsterdim ama. Onunla iyi olmayı çok isterdim.

Kendi anne ve babama sarılıp yanlarına oturdum.

Uçağın indiğini karşımdaki elektronik panodan akan yazılardan okumamla ayaklandım. Daha yanımıza gelmesine en azından yarım saat vardı ama heyecandan yerimde duramıyordum. Aklımın bir tarafı da Gümüş'te kalmıştı. Doru annesinin yanından ayrılamadığından haber de alamıyorduk ne olup bittiğine dair.

Ona yaklaşıp kolundan çekerek biraz kenara aldım. Kulağına doğru yükseldim. "Ben bir Gümüş'ü arayayım. Hemen şuradayım," diyerek elimle az ilerisini, bekleme alanındaki küçük kahve dükkanının yanını gösterdim.

"Fazla uzaklaşma. Ekip içeriye dağıldı. Kapıda da bekliyorlar. Ne olur ne olmaz Erva'm. Babam da inecek zaten birazdan," diye fısıldadı.

Başımı salladım önce ve parmak ucumda biraz daha yükselerek yanağını öptüm. "Geliyorum ben şimdi," diyerek yanından uzaklaştım.

Telefonumu çantamdan çıkardığımda çalıyordu. Ben çaldığını meydanın uğultulu seslerinden fark edememiştim. Ya da bilmiyorum, belki de yeni çalmaya başlamıştı. Arayan numara kayıtlı değildi.

Açmaya yeltenmeden önce kendime uygun bir köşe bulmaya çalıştım. Yakın zamanda inen uçak bir Dağhan babamınki olmasına rağmen yolcu kapısı açılmıştı ve bir gurup insan ellerindeki bavulları çekerek çıkış kapısına doğru yürümeye başlamıştı. Durduğum alan yoğunlaştığından biraz daha ilerledim. Kahve dükkanını geçecektim ki girişinde üç basamaklı bir merdiven uzandığını gördüm. Orayı tırmandım ve girişinden geçip içeriye girdim. Doğruca kafenin dışarıdaki alanı da gösteren camının önüne gittim. Böylece Doru'da beni olduğum yerden görebilirdi. İçerisi sessizdi. Müşterisi olmadığından çalışanlar ilgilenmek için yanıma gelecek oldu ama ben mahcupça elimdeki telefonu gösterip izin istedim bir anlamda.

Onlar tarafından sorun olmayacağını anladığımda da telefonu açıp kulağıma götürdüğümde -evet, hala çalmaya devam ediyordu- cızırtılı bir ses kulaklarımı tırmalarcasına dışarıya firar etti önce. Yüzüm sesin rahatsızlığından buruşurken telefonu da kulağımdan biraz uzaklaştırmıştım. Sonra bir ses yarı anlaşılır döküldü ahizeden. Telefonu kulağıma yaklaştırmamla konuşan kişiyi tanımam anlık oldu.

Ceylin...

Elim ayağım anında buz kesti. Bedenim bir buz kütlesi kadar kaskatı sabitlenmişti sanki olduğum yere. "Merhaba," diyordu Ceylin'in sesi. Bu ses tonuna hiç aşına değildim. Başka biri gibiydi. Bildiğimi sandığım Ceylin değildi konuşan. Soğuk, tarazlı ve biraz yorgun çıkan sesiyle, "Korkma ama," dedi. "Bu defa son."

O konuşuyordu ama ben diyecek tek söz bulamıyordum. İçimden gelen tek şey bu aramayı sonlandırmak, hatta telefonumu bir daha aramaya yeltenmesin diye kapatmaktı.

Bakışlarım cam pencereden Doru'nun bakışlarıyla kesişti. Kafe yerden biraz yükseğe konumlandığı için camın önünden geçen insanlara rağmen beni rahatça görebiliyordu. Ben de onu. O bakışlarını an olsun çekmezken ben kendimi güvende hissettim. Bakışları bile yetiyordu buna. İçimi saran güven duygusuyla, "Yakalanmana çok az kalmışken, sen şu an iyice kendini ele veriyorsun," dedim. "Neredesin Ceylin? Yoksa buralarda mısın?" diyerek pencerelerden etrafı taradım gözlerimle. "Bilmelisin ki havalimanının güvenliği dışında bir yığın asker beni korumak için burada. Kimseye zarar veremeyeceksin."

Bunu söyleyerek ne yapmaya çalıştığımı bende bilmiyordum. Onun yakınımda olup olmadığını bilmediğim gibi. Lakin böyle yaparsam belki gözünü korkutabilirim diye düşünmüştüm sanırım. Başarılı olamadığımı kanıtlarcasına, "Etrafına bakınmayı kes!" diye bağırdı. Öfkeden uzak, daha çok kendinden emin çıkıyordu sesi. "Gözlerini kocandan ayırma," dedi o tek, "*Kocan*," sözcüğünden tiksindiğini belli edercesine vurgulayarak. "Gümüş ile konuşuyor sanmalı seni."

"Sen!?" dedim gözlerim irileşirken. "Bunu nereden biliyorsun?"

Aldığım nefes boğazıma durdu. Bacaklarım güçlü duruşuma ihanet edercesine titremeye başladı. "Doru'ya bak," diye yineledi sözlerini tehditkarca. "Gözlerini ondan ayırma ve konuşurken gülümse."

"Sen nereden biliyorsun bunu kahrolası?" diye bağırdım etrafımdaki insanları umursamadan. O esnada yolcu kapısı tekrar açıldı ve kapandı. Dağhan babam sağlıklı bedeniyle ve gülümseyen yüzüyle elindeki bavulu çekerek ailesine doğru adımlamaya başlamıştı. Doru'nun bakışları da tam o sırada kopmuştu benimkilerden. Ailemin neşeyle ayaklanmalarına dönüşürken manzaram, "Karar zamanı Erva," dedi buzdan daha soğuk sesiyle Ceylin.

"Ne yaparsan yap!" dedim tek nefeste bağırırcasına. Alnımdaki damar hem korkudan hem de öfkeden atıyordu. Yanaklarım zonkluyordu. Elim yanımda yumruk olurken, "Doru'dan ayrılmam! Senden büyük Allah var. Senden korkan senin gibi olsun sürük!" Nefesim camda buğu yaptı. Gözlerimin içi sızladı.

Güldü ve gülüşünden salınan tarazlı nefesi ahizeye çarpıp ürkmeme neden oldu. Sözlerim zerre etkilememişti onu. Anlayabiliyordum.

"Cesaret gösterilerini sona sakla. Ben sondayım ve sende öyle. Ama bugün buradan seni bitirmeden yok olup gitmeyeceğim. Bu son Erva, dediğim gibi son. Ondan sonsuza kadar ayrılıyorsun."

Doru babasıyla kucaklaşıyordu. Zerrin annem sevinçten ağlıyordu. Yutkundum, boğazıma durdu sanki. "Ne..." dedim titreyen sesimle. "Ne istiyorsun?" Her ne isterse istesin yapmamaya kararlıydım. En kötü ne olabilirdi? Canımla mı tehdit edecekti beni? Onu geçecekti işte! Benim zerre korkum yoktu bundan yana. Doru'nun canı mı? Dışarıda ki askerler bunun olmasına izin vermezdi. O korunuyordu şimdi. Hatta belki beni bile korumaya devam ediyorlardı. Bakışlarım alanı taradı. Kalabalığa rağmen birkaçını seçebildim. Buradaydılar. Kimse bize bir şey yapamazdı.

Onunla konuşalı belki birkaç dakika ancak oluyordu ama bana saatler gibi geldi. Nefeslenip, "Ahh, Erva, zavallı Erva," dediğinde her ne söyleyecekse beni bitireceğini anladım.

"Seçimini şimdi yap," dedi durmadan duraksamadan. "Şu an meydanda kaç kişi var Erva?"

"O- o da ne demek?" diye sordum korkuyla. Ne yapmaya çalıştığını anlamıyordum. Gözlerim kafenin pencerelerinden önümdeki kalabalığa kilitlendi kaldı. "Ben söyleyeyim. En az üç yüz kişi var şu an karşında." Doru'nun bakışları bana çevrildi. Gülümsüyordu. Eliyle gel dercesine işaret ettiğinde, Ceylin gülüyordu. "Ona gidemeyeceksin." Bizi izliyordu. Hem de an be an! "Bulunduğun kafenin çatısında bir keskin nişancı var. Bir de kalabalığın arasında dolaşan pimi çekilmeye hazır canlı bir bomba. Seçimini yap Erva. Dağhan baban mı yoksa 300 kişilik masum insan ordusu mu?"

"Sen kafayı yemişsin!" diye bağırdım. Camdan bir adım geriye çekildim. Kapıya doğru adımladım. "Bu dediğini yapamazsın!" diyerek kapıya uzanıyordum ki, "Geri dön, pencerenin önüne geri dön!" diye bağırdı. "Yoksa yemin olsun bombaya patlatma emrini gönderirim. Sebebi yine sen olursun. Masum Erva! İyi Erva! Herkesin hayran olduğu Erva!"

"Blöf yapıyorsun!" dedim konuşmaya mecalim yokmuşçasına yorgun bir halde. "Havalimanı güvenliğine rağmen bombayı içeriye sokmayı başarılmış olamazsın. Yalan söylüyorsun!"

Az ilerimde duran garson yüzüme baktı baktı... Söylediklerimi duymuş olmasına rağmen yerinden bile kıpırdamadı. İçerideki herkes yüzüme ifadesizce bakıyordu ve biri bile bir şey yapmaya yeltenmiyordu.

Bir idrak ediş daha yaşadım o an. Keskin nişancı bu kafenin çatısındaydı. İçerideki herkes anormal derecede sakindi.

"Sen beni tanımıyorsun, neler yapabileceğimi bilmiyorsun. Ama ben seni çok iyi tanıyorum," dediğinde bacaklarım boşalırcasına sarsıldı ve olduğum yere çöktüm. Midem bulanıyordu. Şiddetli bir şekilde çalkalanıyordu. Bir anlığına telefonu elimden bırakacak gibi elimi yanıma indirirken garson bana doğru bir adım attı. Gözlerim onda kilitli kalırken gırtlığıma kadar yükselen kusmuğu yuttum. Yaşlar gözlerimden boşaldı, boşaldı.

"Telefon!" dedi genç garson. "Konuşmaya devam et!"

Yanıma gelip beni ayağa kaldırdı. "Neden yapıyorsunuz bunu?" diye sordum ama bir cevap alamadım. "YALVARIRIRM BU SAÇMALIĞA BİR SON VERİN!" Sesim kafenin içinde yankılanırken garson tarafından

pencere önüne doğru itildim. Doru babasının yanından bir adım uzaklaşmıştı ve gözleri penceredeydi. Beni gördü ama durmadı. Bir adım diğer bir adımı takip ederken telefonu kulağıma yaklaştırdım. "Seç!" diye bastırdı Ceylin. Gözlerim sevdiklerine kavuşan, kucaklaşan kalabalıkların arasında dolaştı durdu. Sonra Dağhan babamın gülümseyen ifadesinde... Çok iyi görünüyordu. Sağlıklı görünüyordu. İyileşip dönmüştü bize. Hıçkırdım. Katıla katıla ağlarken ben Doru ağladığımı fark etmişti ve adımları hızlanmıştı. Lakin yolcu kapısından çıkan kalabalığı geçmesi kolay olmuyordu. "Seç!" diye bastırıldığında Ceylin, yaşlardan buğulanan gözlerimin önüne simsiyah giyinmiş bir adam takıldı. Ceketinin önünü tutuyordu ve annemle babamın olduğu yere, kalabalığın en yoğun olduğu yere doğru yaklaşıyordu. "Albay'ı sana bırakacağım Erva. Diğer masum insanları da. Dağhan mı yoksa onlar mı?"

Ceylin bunu yaparak sevdiğim tüm insanların nefretiyle beni yalnız başıma bırakmayı planlamıştı. Bizi yaşarken ayırıyordu. Ölümünden beterdi bu. Ben onca insanın ölmesine göz yumacak bir insan değildim ve bunu en iyi o biliyordu. "Dağhan babam!" diye yakardım. Yumruk olan elim göğsümü dövdü. "Günahsız!"

Zerre acımadı yakarışıma. "Seç!" diye bağırdığında bunun son olduğunu biliyordum. "Beni öldür," dedim çaresizce. "Beni öldür Ceylin!" Bunu bir cevap olarak kabul etmedi. Önce kulağıma bir silahın çekilme sesi doldu telefonun diğer tarafından. Tetikçinin yanındaydı Ceylin. Hemen sonra Siyah giyimli adamın annemle babamın hemen arkasında durduğunu gördüm.

Babam fark ederdi onu normalde ama Dağhan babamdan ayırmadığından gözlerini görmüyordu, fark etmiyordu.

"Yalvarırım," dedim ama yine bir cevap olmadı sözlerim. Siyah giyimli adam ceketini aralıyordu ki;

"DAĞHAN BABAM!" diye yakardım. Gürültülü bir silahın sesi patladı sözümün bitimiyle. Ben bedenimi artık taşımayan dizlerimin üzerine, yere yığıldım. Bulantım artık kontrol edilemezdi. Midemde ne varsa çıkardım. Kafenin kapısı açılmadı. Doru gelmedi. Dışarıda çığlıklar koptu. Bağırış çağırış eşliğinde insanların kaçışma seslerini işitebiliyordum ama göz kapaklarımı sımsıkı birbirine bastırduğımdan hiçbir şey görmüyordum.

Bir zaman sonra ne bir şey işittim ne de hissedebildim. Karanlık beni içine alırken anılar peşi sıra silindi gözlerimin önünde. Ben yaşanan tüm güzel anların yok oluşuyla tek başımaydım.

*

"Tüm gazeteler örgütün çökertildiğini yazmış," dediğinde babam zaten bildiği bir şeyi tekrar dillendirerek, annem babamın elindeki gazeteyi alıp ona ters bir bakış attı. Havalimanında yaşanan olayın üstünden tam bir hafta geçmişti ve ben ailemin evindeydim o zamandan bu yana.

Annem ağlamaklı bir sesle, "Başım çatlıyor gene Mehmet. Biliyorum bizi rahatlatmak için söylüyorsun ama açılan yaraları şu saatten sonra hiçbir şey saramaz," dedi.

Annem yanında duran tekli koltuğa çöküp ağlamaya başladı. Yüzünü avuçlarının altına saklamıştı ama omuzları sarsılıyordu. İşte bu bana duyduğu çaresizlikten kaynaklıydı.

Babamın bakışları yüzümde dolandı durdu. O da Dağhan babam için çok üzgündü ama öfkesini kusmaya yer arıyordu. "Benim kızımın suçu ne!" diye bağırdı çatallı çıkan sesiyle. Eliyle hareketsiz duran bedenimi işaret etti. "Hepsi yok saydı yavrumu. Onun günahı ne!?" Ağzımı açıp tek laf etmedim. Son bir haftadır neredeyse hiç konuşmamıştım. Etrafımdaki herkes bir şeyler söyleyip duruyordu ama ben olayın tek suçlusu olmama rağmen tek söz etmemiştim.

Mutlu giden her şey bir karanlığın içine, tek bir sözle hapsolabilirmiş. Boğulurmuş tüm gülüşler, edilen güzel sözler... Kaybolurmuş, yok olurmuş...

Doru'yu o günün ertesi Bolu'da gerçekleşen cenaze töreninden bu yana hiç görmemişim. Evet, Dağhan babam öldü! Benim yüzümden. Benim ağzımdan çıkan tek bir sözle bu hayattan koparıldı.

Doru cenaze günü ailesinin yanından ayrılmazken ben yabancı gibi kenarda durup Dağhan babam için dua etmişim. Bir yabancı olmayı kendim seçmişim. Cenazede ayakta bile durmakta zorlandığımdan babamın kollarından destek almıştım. Ailem yanımdan an olsun ayrılmamıştı. Ben gibi annem ve babam da dışlanmıştı.

Kadir, "Gelmeyin Albay'ım. Aile Erva'yı suçluyor. Cenazede kötü şeyler olabilir," demişse de ben gitmek için diretince ailem de yanımda olmuştu. Öyle olmasa bile onların kimseyi dinlemeyeceğini zaten biliyordum.

Gümüş suratıma bakmıyordu. Kadir karısından sebep çekinceli duruyordu. Zerrin annem beni yok sayıyordu. Narin anneanne daha şimdiden Doru'ya benden boşanması için baskı kuruyordu. Aslında damadını kaybettiği ilk andan bu yana yaptığı tek şey buydu. Ben bunların hepsini Ender ile babamın konuşmalarından duymuştum.

Cenaze bittikten sonra, herkes mezarlıktan dağılırken Narin anneanne ailemle benim yolumu kesmişti. Oradan bir an önce gitmeyi istiyordum ama önüme geçip, "Senin uğursuzluğun!" diye tükürür gibi bağırdığında, kurudu sandığım gözpınarlarım yaşları serbest bırakmıştı. "Sana olmaz dedim! Sen bize uymazsın dedim. Başındaki belaya rağmen oğlumu kendine eş seçtin. Ocağımızı söndürdün!"

Mesele sadece Dağhan babamın ölümüne sebep oluşum değildi. Gümüş bebeğini babasının haberini aldıktan sonra düşürmüştü. Doktoru kasımların tehlikeli olduğunu ve evde bir süre dinlenmesi gerektiğini söylemiş o malum gün. Ama benim onlara yaşattıklarım yüzünden bir kayıp daha vermişlerdi... Yaşadığı acı travma ondan bebeğini de almıştı.

Babam karşımda konuşurken bile zihnimin içinde yankılanan sözler bunlardan ibaretti işte. *Uğursuz!*

Elim karnımda dolaştı. Parmaklarım orayı avuçlarken dişlerimi dudaklarıma geçiriyordum etimi parçalamak istercesine.

"Doru'ya da yazıklar olsun!" dedi babam boğuk, ağlamaklı sesiyle. "Seni böyle üzmeye ne hakkı vardı?" Beni düşündüğünden öyle söylüyordu babam. Doru'ya hak vermeliydi. Versindi. Eğer olayın baş kahramanı kızı olmasaydı muhtemelen böyle düşünüyor olmazdı.

Parmaklarım kazağımın üzerinden etime geçti. O cenazenin sonrası, ruhsuz, boş bir kabuğa dönüşmüştü bedenim.

Onu son görüşüm o cenaze günüydü. Yüzünü özlemiştim, sesini... Bunların birine bile hakkım olmadığını biliyordum ama özlemekten kendimi alamıyordum.

"Baba," dedim sessizliğimi ilk defa bozarak. "Ben şimdi ne yapacağım?" Öylesine kuru çıkıyordu ki sözcüklerim, sesime ben bile yabancıydım.

Annem yüzündeki yaşları silerek direkt başını benden tarafa çevirdi.

"Eğer seni biraz daha görmeye gelmezse unutacaksın Erva!" dedi sert, kararlı sesiyle. O da Doru'yu suçluyordu.

"Senin suçun yok Erva," dedi babam. Bilmem kaçınıcı kez bu cümleleri tekrarlayıp duruyordu. *Senin suçun yok!* Yanılıyordu. Olan her şeyin suçlusu benden başkası değildi. Ceylin tüm bunları benim yüzümden yapmıştı. Ben Demir ailesine beladan başka bir şey getirmemiştim. "Onca insanın ölümüne göz yumamazdın sen. Hem o seçimi yapmasaydın da o kalabalığın arasında yine ölecekti Dağhan. Seni suçlayan o insanlar bile zarar görecekti."

Annem oturduğu yerden ayaklanıp yanıma geldi ve dizlerinin üzerinde önüme çöktü. Dakikalardır etimi kemiren parmaklarımı karnımdan çekip aldı. "Onun suçu da yok," diye fısıldadı. Yaşlar yine boşaldı gözlerinden yanaklarına. Yeşil gözleri son bir haftadır ağlamayı hiç bırakmamıştı.

Elimi avuçlarının arasına alıp severken, "Suçu yok. Böyle bir anda gelmeyi kendi seçti," diye fısıldadı.

"Onun adı mucize Minerva'm. O senin mucizen..."

Annemin mucize dediği bebeğimdi. Kullandığım haplara rağmen böyle bir anda dünyaya gelmeyi seçen bebeğimdi. Hamileydim. Olaydan sonra kaldırıldığım hastanede almıştım haberini. Tastamam beş haftalıktı. Doru göreve gitmeden önce hamile kalmıştım. Hayata tutunup tutunmayacağını bilmiyordum. Doktorum üç aylık olmadan önce tedaviye başlamamız gerektiğini, yoksa onu içimde tutamayacağımı söylemişti.

Bebeğim öyle bir zamanda gelmeyi seçmişti ki...

Annem ile babam onu Doru'ya söylememi başlarda isteseler de şimdi istemiyorlardı. Doru beni görmezden geldiği içindi bu tavırları. *Bebek için gelecekse hiç gelmesin* diyordu şimdi annem de babam da.

Doru onu öğrense belki yanımda olurdu ama ben ne böylesini ne de başka türlüünü artık istemiyordum. Bebeğimin de gitmeyeceğini bilmiyordum.

"Annenin de tedavisini yaptırdığımız hastaneye gitmeliyiz bir an önce," dedi babam. "Yarına bilet bakacağım." Annem hamileliğinin son aylarını Amerika'da geçirmiş. Doktoru, Türkiye'deyken de akıl danıştığı hocası oradaydı. Artık sadece profesörlük yapsa da öğrencilerine, babam ondan benim için rica da bulunmuştu ve kabul da edilmişti.

Ben olumsuz anlamda başımı iki yana sallayınca annem araya girdi hemen. "Ceylin öldü Erva. Artık esir değilsin. İstedğin her yere gidebilirsin. Özgürsün kızım. Hem bu tedaviyi alman şart," dedi.

Evet, Ceylin'de ölmüştü. Onunki bile isteye intihardı aslında. Yakalanmak istemese hala hayatta olabilirdi. Kafenin çatısında keskin nişancı ile onu da vurmuşlar o gün. Bedeni tıpkı abisi Mahmut gibi boşlukta süzülüp yere çakılmış. Hepsinin planlı olduğu yeterince ortadaydı.

Ceylin hastaydı ve attığı her adımı hastalıklı düşünceleri yönlendirmişti. Ve hayatını da yine o düşünceleri sonlandırmıştı.

Planladığı gibi beni sonunda Doru'dan ayırmıştı. Geride benden nefret eden bir yığın insan bırakmıştı. Hayattayken yaşadığı hayatın bir benzerini bana miras bırakarak gitmişti.

Özgürdüm ama kendimi daha büyük bir esaretin içine mahkûm olmuş gibi hissediyordum.

"Bugün lojmana gideceğim ben!" diyerek ellerimi bırakıp ayaklandı annem. İtiraz kabul etmez bir sesle, "Eşyalarını alıp buraya getireceğim. Zaten artık oraya dönemezsin. Doru'ya da edeceğim iki çift lafım var."

"Orada kalmıyor," dedi babam annemin sözlerini bölercesine. "Ailesinin yanında. Bolu'dan döndükleri günden beri orada."

"Gerekirse oraya giderim Mehmet," dedi annem burnunu çekerek. "Zerrin'in acısı taze olabilir ama biz de en az onlar kadar üzülüyoruz. Tüm suçu bizim üzerimize atamazlar. Dağhan'ın ölmesini hangimiz isterdik?"

"Yeter, Meleda," dedi babam düz bir sesle. "Bir çöp dahi almaya gidilmeyecek o lojmana. Hele onlarla hiç konuşulmayacak. Böyle olmasını onlar tercih etti. Gelir, konuşurlarsa amenna ama biz elimizden gelen her şeyi yaptık. Görmediler, duymadılar. Bu kadar," dedi net bir şekilde.

Babamın telefonu çalmaya başladı sözlerinin bitimiyle. O bakışlarını ikimizin üzerinde dolaştırdıktan hemen sonra odadan çıkıp gitti.

Akşam başımı yastığıma koyduğumda yaşlar beraberinde ıslattı yastığımı. Öyle ki günlerdir biriktirdiklerimin hepsi dışıma taşmıştı sanki. Engel olamıyordum.

Telefonum elimdeydi ve ekrandan gözlerimi ayıramıyordum. Nefesim ekranı buğulandırdıkça hızlı hızlı siliyordum ama değişen bir şey olmuyordu.

"Doru," dedim boşluğa bir fısıltı gibi. "Beni gerçekten unuttun mu?"

Parmağım isminin üzerinde duraksadı. Ekranın ışığı kapandıkça dokundum. İsmi okudum durdum. Sesini duymayı öyle çok istiyordum ki. O da beni mi suçluyordu? Aldığım karardan dolayı tek suçlu beni mi görüyordu?

Ekran bildirim sesiyle paralel yanıp söndüğünde hıçkırıklara boğuldum. İnanmakta güçlük çektim önce. Çünkü onun ismi ekranımın üzerine düşmüştü.

Yerimde doğrulup titreyen parmaklarımla mesajı açtım. Bu günler sonra benimle kurduğu ilk iletişimdi.

Gönderen Doru: "Uyudun mu?"

Elimi ağzıma kapadım. Ağlamalarımı ailemin duymasını istemiyordum. Yüzümdeki yaşları sildim birer birer. Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım önce. Sonra da ona yazdım titreyen ellerimle. Söz dinlemez yaşlar ekrana damlıyordu.

Gönderen Erva: **"Uyutmuyor."**

Mesajımın arkasına hemen cevap geldi.

Gönderen Doru: **"Senin suçun yok."**

Suçlu olduğumu çok iyi biliyordum. O da biliyordu. Yalnızca kabul etmek istemiyordu. Beni rahatlatmak için şu an bu mesajı yazdığını biliyordum.

Gönderen Doru: **"Annem tekrar Bolu'ya gitmek istiyor. Babamın mezarına yakın olmak istiyor. Belki oraya taşınacak. Şimdilik belli değil. Eşyalarını toparlamaya dönmüştü. Ben de onlarla bir süreliğine Bolu'ya gidiyorum Erva. Ne kadar sürer bilmiyorum. Döndüğümde konuşacağız. O zamana kadar ailenin yanında kalmaya devam edebilir misin?"**

Elim karnıma dokundu. "Gidiyor," diye fısıldadım. İçimi kaplayan his bu gidişin sonrasında bize kavuşmak olmadığını söylüyordu. Sözcükleri duygudan yoksundu. Şu hâlde ona hak da veriyordum. Bu başka bir olmazdı ve olmazımı ilk defa sonuna kadar kabulleniyordum. Biz olamazdık bundan sonra. Ben babasının katili, ben ailesini mahvedendim. Onunla diğerlerinin gözlerinin içine baka baka olmaya devam edemezdim. Aklım da yüreğimde bunu çok iyi bildiğinden susuyordu.

Kendimi şunları yazarken buldum;

Gönderen- Erva: **"Babam son olanlardan dolayı fazla yıprandığımı düşünüyor. Buralardan uzaklaşmam gerektiğini istediğini söyledi. Gidiyorum Doru. Amerika'ya. Sana söyleyecektim ama sen benden önce davrandın. Döndüğümde sana söyleyeceklerim olacak..."**

Ondan içime tutunan mucizeyi saklayacak değildim. Eğer o yaşamayı seçerse Doru bilmeliydi. Belki biz olmaya devam edemezdik ama o bebeğimin babasıydı.

Gönderen- Doru: **"Ne zaman?"**

Gönderen Doru: **"Yarın."**

Gönderen- Doru: **"Seni görmeye geleceğim."**

Gönderen- Erva: **"Gelme. Sorun olur. Bırak daha fazla mahvolmadan her şey uzak duralım."**

Ne olumlu ne de olumsuz cevap gelmedi attığım son mesaja. Onun da istediği buydu. Biliyorum. Ben bizden bundan sonra olur mu bilmiyordum ama içimdeki mucizenin yaşaması için her şeyi yapacağımı çok iyi biliyordum. Bana kalan bir o vardı şimdi.

Bölüm Bitti...

Not: Hemdem'in kapağının arkasına şimdilik spoiler bırakmamak adına temsili bir şey koydum. Bilgine sevgili okuyucu.

Bu iki kopuk fotoğraf mucizenin babasını tanıyacağı, onu fotoğraflardan bileceği anları temsil ediyor. Ayrılığı...

*Bölüm Sayaçları ve Medyaları için Instagram: **piyamor_***

Yıldızlara basmayı ve yorum yapmayı unutmayın olur mu :)

Ne kadar çok beğeni ve yorum o kadar hızla gelen bir bölüm...

Sevgilerle Piyamor...

42. Bölüm - THİSBE İLE PYRAMUS

Merhabalar Lal Figan'ın can okuyucuları...

Sonunda üçüncü kitaptayız. Dediğim gibi **Lal Figan** için **Hemdem** serinin sonu. Onlara bu kitapta veda edeceğiz. Net olmamakla birlikte, tahmini 18 bölüm süreceğini söyleyebilirim.

Kurgunun birinci kitabı olan Meftun'da neredeyse her bölümün başında Erva'nın günlükleriyle geçmişe gittik. İkinci kitap olan Hemsaye'de bu daha azken, Erva günümüzden hissettiklerini yazarak duyurdu bize sesini. Önceleri ona hayal olan Doru Demir'i gerçek aşkı yapmayı başarmıştı ve küçük bir nişan töreninin ardından evlenmişlerdi. Kitabın sonunda yaptığı seçimle Demir ailesinin nefretini -ona göre öyleydi- kazanmıştı. Çok sevdiği -sizin de sevdiğiniz- Zerrin karakteri ona sırtını dönmüştü. En önemlisi Doru'yu kaybetmenin eşiğine gelmişti.

Hemdem'de, yani bu kitapta Erva'nın babasının ipleri eline almasıyla kızını olanlardan biraz geriye çekmek maksadıyla -çünkü kızının çok yıprandığını düşünüyordu Mehmet- Amerika'ya götürdüğünü okuyacağız. Biliyorsunuz ki, Erva hamileydi ve Doru'ya hamileliğinden -özellikle bu konudaki rahatsızlığından- bahsetmedi. Bu yolculuk ve gerçekleşecek zaman atlamaları bu yüzden olacak.

Günlük kısımlarını bu kitapta da sık sık okuyor olacağız. Geçen süre boyunca olanları yani geçmişi buradan takip edeceğiz. Bu sebeple her bölümün başında yer alan Erva'nın günlüğünün sayfalarından geçmişte olanları takip edebileceğinizi söyleyebilirim.

Bu bölümdeki günlük alıntısı kitabın en uzun günlük alıntısı olabilir. Olan çok fazla şey var. Hepsini bir anda anlatmam mümkün olamadığından zamana ve diğer bölümlere yayacağımı da söylemek isterim. Sizleri Lal Figan -Hemdem'in ilk bölümüyle baş başa bırakmadan önce;

Beğenilerin, yorumların ve takip desteklerinizin benim için ne kadar önemli olduğunu söylememe gerek var mı bilmiyorum. Biliyorsunuz ki, Lal Figan bittikten kısa bir süre sonra kitap olacak. Eğer hayalimi destekliyorsanız katkıda bulunmanız beni çok mutlu eder.

Yaptığınız her yorum ve yaktığınız her yıldız sıralamalarda kitabı öne taşıyacaktır ve görülmesini sağlayacaktır. Kitabın genel okunmasına bakıldığında yalnızca her on kişiden biri yıldızı yakıyor. Bilmiyorum, neden. Sevmeseniz, beğenmeseniz okumaya devam etmezsiniz diye düşünüyorum. Yazan kişinin ne zor şartlarda bölüm çıkardığını, yeri gelip uykusuz kaldığını, ter döktüğünü, duygulu sahnelerde sizden önce gözyaşı döktüğünü unutmayın.

Kısacası bu kitapta benim parmaklarımın izi, ruhumun dokunuşu ve uykusuz gecelerimin yorgunluğu var..

Son kitabın ilk bölümüne gerçekleşmesini dilediğiniz tüm hayallerin gerçek olmasını dileyerek başlıyorum.

Sizi SEVİYORUM :) Keyifle okuyun...

Bölüm Şarkısı: Cevdet Bağca -Gel

Cem Adrian - Viran

Harun Kolçak ve Yaşar - Haketmedim Ayrılığı

Sevgilerimle Piyamor...

1. BÖLÜM

THISBE İLE PYRAMUS

Efsanelere göre zamanın birinde, Babil'de Thisbe adında güzel genç bir kızla, Pyramus adında yakışıklı bir delikanlı yaşamış. Pyramus'un yakışıklılığı, Thisbe'nin de güzelliği Babil'de dilden dile dolaşmış.

Komşu evlerde aileleri ile birlikte yaşayan bu iki genç, çocukluklarından beri arkadaşmış.

Evleri birbirlerine öyle yakınmış ki onları birbirinden yalnızca bir duvar ayırıyormuş.

Bir gün Thisbe'nin gözleri Pyramus'un gözleri ile buluşmuş. O an Pyramus çocukluk arkadaşına farklı bir gözle bakmış ve ona aşık olmuş. Aynı duyguları Thisbe'de hissedince aşk yaşamaya başlamışlar.

Lakin bir sorun varmış. Bu iki gencin aileleri birbirine düşmanmış ve çocuklarının birlikte olmalarını istemiyormuş.

Pyramus bir gün evlerinin arasındaki o duvarda bir çatlak fark etmiş ve bunu Thisbe'ye haber etmiş. "Geceleri burada buluşup konuşabiliriz," diye. Thisbe bunu kabul etmiş ve her gece duvarın iki yanında, çatlağın önünde buluşup konuşmaya başlamışlar.

Bir zaman sonra aşklarının imkansızlığı ikisinin de canını sıkmaya başlamış ve kaçmaya karar vermişler. Birlikte kurdukları plana göre: Karal Ninus'un türbesine yakın olan dut ağacının önünde buluşacaklarmış.

Buluşma günü evden Thisbe daha erken çıkmış ve dut ağacının altına Pyramus'dan daha önce varmış. Beklemiş, beklemiş. Derken çalılarının arasından avdan yeni dönen dişi bir aslanın kükreme dolu sesleri yükselmiş.

Korkusundan kaçan ve yakındaki bir mağaraya saklanan Thisbe dut ağacının altında şalını düşürmüştü. Geri dönüp alamamış da. Mağarada aslanın gitmesini beklemiş.

Aslan Thisbe'nin kokusunun sindiği o şalı parçalamaya başlamış. Öncesinde avlandığından da ağızına bulaşan kan şalın kumaşını lekelemiş.

Aslan dut ağacının altını terk ettiği sıra, Pyramus çıkagelmiş. Ve parçalanmış, kanla kaplanmış şalı ve aslanı görmüş. Sevdiği kızın öldüğünü böylece anlamış ve kendini kılıcıyla orada öldürmüştü.

Gövdesinden yayılan kan dut ağacının köklerine ulaşmış. Aşkın meyvesi dut, dallarda tomurcuklanmış ve kan kırmızı bir renk almış.

Thisbe bir zaman sonra dönmüş ve dut ağacının dallarındaki kara dutları fark etmiş. Yanlış yere mi geldim acaba diye düşünürken, sevdiği adımı yerde bulmuş. Pyramus çoktan ölmüş. Aşkın acından ağlayan Thisbe'nin gözyaşları toprağa karışmış ve ağacın yapraklarını parlatmış. Kendini onun kılıcıyla öldürmeden önce şu sözleri dillendirmiş. 'Bizi aşk ve ölüm birleştirdi, mezarımız da bir olsun. Ey ulu ağaç, bu kıyımın izlerini sakla. Meyvelerin kanımızın anısını daima taşınsın...'

Bu hikayeyi genç bir kız olma yolunda ilerlerken mitoloji merakı olan babamdan dinlemiştim ilk kez. Sonrasında araştırmıştım ve hikayenin güzelliğine giderek aşık olmuştum. Tarih boyunca bu güzel hikaye hem dilden dile dolaşarak hem de dut ağacının dallarında meyve vererek hatırlanmıştı. Meğer o kırmızı kara dut izleri elden o yüzden elden kolay çıkmıyormuş ve dut lekesini en kolay Thisbe'nin gözyaşlarının karıştığı dut yaprakları silebiliyormuş.

Tıpkı benim hikayemde olan gibi: Kavuşamayanlar var, bulaştığı yerden ne yaparsam yapayım çıkmayanlar var, unutulmayanlar var. Hala

çok sevdiğim biri var.

Bugün bu hikayeyi günlüğüme yazıyor olmamın bir nedeni var. Ben bu hikayeyi bir gün, Doğa büyüdüğünde dedesinden asla dinleyemeyeceğini bilerek yazıyorum. Babasını hala çok sevdiğimi anlasın istiyorum. Her ne olursa olsun yanında olduğumu bilsin istiyorum.

Bebeğim, bal kızım benim; annen var oldukça hep yanında. Bir gün olamazsam diye sana dedenin anlatımından bir hikâye bırakıyorum.

Yine dakikalar boyu sana olanları anlatabileceğim bir ruh hali içerisindeyim. Lakin bunu, şu an için yapabilecek gücü de kaybetmiş gibi hissediyorum.

Belki başka zaman...

Sana içimde biriken ne varsa sayar dökerim.

*

Bugün 3 Eylül 2024.

Fırında patatesli turtta pişerken kokusu evin her yanını sardı. İlk kez deniyorum bu tarifi. Patatesin böyle pişirildiğinde, bu kadar güzel kokabileceğini ve beni çocukluğuma götüreceğini söyleselerdi, her gün pişirirdim herhalde. Berta haklıymış. Tatlı patatesler çocukluk demekmiş. Ve şu günlerde benim buna gerçek anlamda ihtiyacım varmış.

Eve dolan koku kumpire benziyor, ama fırınlanmış patates peynir ve dereotuyla karışıkça daha güzel, lezzetli bir kokuyor yayıyor. Bu, Amerika'daki son öğünümüz olacak. Onda da patatesli turtta seçmiş olmamızın tek nedeni sana daha önce defalarca bahsettiğim Berta. Kırklı yaşların sonunda ve söylediğine göre 18. yaşından bu yana, her haftanın cuma günü bu tariftan yapıyormuş. Paskalya bayramı olsun ya da olmasın yanına da paskalya çörekleri ekleyip, çocuklara dağıtıyormuş. Amerika'ya geldiğimizden bu yana komşumuz Berta sayesinde istisnasız her cuma bu turtadan yiyorum. Bugün cuma değil ve ilk defa kendi pişirdiğim patatesli turtanın tadına bakacağım.

Doğa, mışıl mışıl uyuyor, annem bavullarımızı son kez kontrol ediyor ve ben sana yazıyorum.

Üç kişi geldik Amerika'ya ve yine üç kişi dönüyoruz. Fakat babam artık yok. Doğa, benim güzeller güzeli kızım, bugün babam sayesinde benimle, ilk defa vatanının topraklarına uçacak.

Bir hafta önce doktorumuz artık tümörü tamamen yendiğimizi söyledi. Böylelikle Amerika'ya bizi bağlayan son bağ da kopmuş oldu.

Doğa sağlıklı ve ben artık uykusuz gecelerime bir yenisini eklemek durumunda kalmayacağım. Onu kendimden bile sakınmak durumunda değilim artık. Acaba bunalıyor mudur, onu bunaltıyor muyumdur gibi düşüncelere kapılmayacağım. Kısacası sonunda rahat bir nefes alabileceğim. Hem ben hem de annem...

Eğer babam hayatta olsaydı; onun ellerimi tutup gözlerimin içine baka baka kocaman gülümseyerek, "Bitti kızım, sonunda canımın canı kurtuldu," diyeceğini adım gibi biliyorum. Bu süreçte en büyük destekçim oydu. Yaşasaydı hala bile öyle olabilirdi ama babam sinsi bir kalp rahatsızlığına yenik düştü. Doktorunun dediğine göre rahatsızlığı aslında kalıtsalmış ama babam üzerinde hiç durmadığından onu bizden aniden koparmaya yetmiş. Aslında Doğa'nın hastalığı süresince bunu fazlaca kendine dert bildiğinden, benden çok koşturduğundan ve en çok halime, bebeğimin haline üzüldüğünden yaşandı bu acı ayrılık. Biliyorum. Ve bu gerçek beni kahrediyor.

Ben bugün ayrı bir duygusalım. Böyle dokunsalar ağlarım, hiç susmadan ağlar durum her halde.

Babam öleli tastamam altı ay oldu. O altı ayın ger günü bana yıl gibi geldi, geçmek bilmedi sanki. Her uyandığım -uyumayı zorlukla da olsa başarıp uyandığım- yeni günde babam ha bir yerden çıkacak, ha gelecek sandım ben. Gelmedi. Araladığım hiçbir kapının arkasından çıkmadı. Sevdiği yemekleri yaptık annemle ama o gelmedi.

Benim Doğa ile kanadığım yer aynı. İkimizde eksik, ikimizde az... Birçoklarına göre biz kolsuz, kanatsız şimdi. Baba dedikleri ne büyük bir dağmış. Yokluğunda hep biçare, hep kimsesiz, yıkık, dökük... Ne yaparsan yap geçmek bilmez bir boşluk. Ah, şimdi olsaydın da omuz olsaydın bana, güç olsaydın, umut olsaydın... Ağlasaydım günleri gecelere devire devire. Gelseydin ve ben sensiz geçen her ana ağlasaydım. Baba boğazımda koca bir düğüm, ne yaparsam yapayım geçmez, durur... Hepsi senden, her şey yokluğundan sebep yarım...

Turtaların kokusu artmaya başladı. Oldu mu dersin? Belki Doğa'da uyanınca annesinin elleriyle hazırladığı ilk turtanın tadına bakar.

Öyle güzel uyuyor ki, doğduğunda o minicik hali geliyor gözlerimin önüne. O zaman da tıpkı şimdi olduğu gibi onun cennetten kopup gelen bir mucize olduğunu düşünmüştüm.

Bebeğim altı aylık dünyaya geldi. Rahmim bir bebeği içinde tutmak için yeterli değildi. Doktorum her yolu denemişti ama onu ancak bu kadar

tutabilmişti içimde. Altıncı aya yeni girmişken sancılı bir sabaha uyanmak ve kendimi hastanede bulmak beni şoka sokmuştu. Öyle ki ağrıların şiddetine rağmen çığlık bile atamıyordum. Babam yanımdaydı, elimden tutuyordu. Bir bunu hatırlıyorum. Bir de doktorumun 'onu yaşatmak için her şeyi yapacağım Minerva' dediğini.

Doğumdan sonra ağladım durdum. Çünkü elimden gelen bir buydu. Bebeğim kuvöze alınmıştı ve aylar sürecektir bir savaşın ortasında bulmuştuk biz kendimizi. O minicik canında kocaman bir tümör taşıyarak dünyaya gelmişti.

Eğer bu bir sınavsa, payıma en zoru düşmüştü galiba. Erken doğum riskliydi ve Doğa, bir bunun zorluğunu çekerken bir de kanserdi. Benden sebep miydi yoksa bana yazılan bu muydu bilmiyorum. Ama hep kendimi suçladığım da bir gerçek.

Annemin yardımlarıyla yanına bile azıcık alınabildiğim kızımı besleyebilmek adına sütümü sağdım günler geceler boyu. Öyle ki geceleri uyumadım, gündüzleri uykuya savaştım ama ona bir damla daha fazla verebilmek için uğraştım durdum. Kilosunda o kadar ağır bir artış oluyordu ki, babam başka doktorlar araştırmaya başlamıştı. Eğer böyle devam ederse onu hayatta tutamayacaklardı.

Neredeyse bir yıl süren tedavi sürecinin ardından kızım hastaneden çıkmayı başardı. Lakin hala kanser tedavisine devam ediliyordu. Hepimiz bu süreçte çok yorulmuş, çok yıpranmıştık. En çok da babam.

Yine bir sabah... Bunu yazması bile çok zor. Annem onu veranda da kitap okurken bırakmış en son. Verandaya döndüğünde babam verandanın demir parmaklıklarına başını yaslamış, oturuyormuş. Yerdeymiş yani. Hissetmiş de inmiş olacağı. Gözleri kapalıymış. Eliyle omzunu sarsmış annem, "Mehmet, Mehmet," diye seslenmiş ama babam dünyanın en güzel gözleri dediğim mavi gözlerini bir daha aralamamış.

Sabahları sevmiyorum ben artık. Uyanmayı sevmiyorum.

Doru'yu, sevdiğim adamı da ben yine sabahın erken bir saati kaybettim. Kaybedecekmişim yani. İki yıl önce o olay olmasaydı bugün belki Doğa babasız kalmamış olurdu. Ben onu babasından ayırmak zorunda kalmazdım. Hayata tutunabilsin kızım diye her gece dualar ederken Doru yanımda olurdu.

Ben bugün, annem ve kızımın, onun şehrine uçuyorum. Hala bıraktığım gibi mi, beni seviyor mu ya da benden nefret mi ediyor bilmiyorum.

Belki hayatında yeni biri vardır Günlük. Biz hala boşanmadık ama -buna ne o yeltendi ne de ben- belki sevdiği başka biri vardır. Şu düşünce uzun zaman geçmiş olmasına rağmen beni derinden yaralıyor. Biliyorum, buna hakkım yok ama elimde değil.

İzmir'e dönüş amacım onu tekrar kazanmak falan değil. Zira buna da zerre hakkım yok. Doru'nun artık bir kızımız olduğunu bilmesi gerekiyor. Ondan bu kadar uzun süre Doğa'yı saklayacağımı hiç düşünmemiştim. Bir bebek sahibi olmama engel olan hastalığımın sebebiyle, eğer hamileliğim sonlanırsa onu da üzmemek adına susmuştum ben. Bir de olan olaylar yüzünden biraz uzaklaşmak istemiştım. İzmir'de sevdiğim adımın ailesi tarafından yok sayılmışken gururdu belki beni orada tutamayan. Ya da babamın şu sözleriydi:

"Kendini bul Erva. Bu sen değilsin. Benim büyüüttüğüm, pamuklara sardığım, güçlü olsun diye kanatlarını özgür bıraktığım kız bu değil. Seviyorsun onu, biliyorum. O da seni. Ben bundan eminim ama sen böyle biri değilsin."

Bilmiyorum, Doru'dan kızımı saklayışım, onun varlığını yanımda istemeyişim belki de yine kendimden öte onu koymaktandı. Üzülmesin, ben gibi acı çekmesin diye.

Doğumdan sonra beni bu kadar zorlu bir sürecin beklediğinden habersizdim elbette bunları düşünürken.

Korkuyorum... Bana kızmasından, kızımı benden almak istemesinden deli gibi korkuyorum ben şimdi. Şunu yapmak zorundayım ama dizlerimi titretecek kadar korkuyorum ben olacaklardan.

Erva'nın Günlüğü

3 Eylül 2024 - Amerika

Patatesli turtayı dilimlere ayırıp soğusun diye tezgâhın üzerine bırakırken, annem mutfak kapısından girdi. Üzerini değiştirmişti. Kumaş bir pantolon ve siyah bir gömlekle. Babamın vefatından bu yana onun üzerinde renkli bir şey göremiyordum. Hala yas tutuyordu yani.

Yolculuğa çıkmamıza yalnızca iki saat vardı. Bu havalimanında olmamız için gerekli olan süreydi.

"E, sen daha hazırlanmamışsın," diyerek nefes nefese kalmış halde masanın üzerinde duran sürahiye uzandığında, "Ağırdan alıyorum," diye itiraf ettim. Bardağı suyla doldurdu.

Ben İzmir'e gitmekten deli gibi korkuyordum ve annem de bunu çok iyi biliyordu.

"Ben gibi yani," dedi buruk bir tebessüm kafasına diktiği su bardağının hemen ardından yüzünde vuku bulurken. Boş bardağı masaya bıraktı. "Babanı burada bırakmak içimden hiç gelmiyor."

"Sonra onu da-" yanımıza aldıracağız diyecektim ki annem masanın kenarındaki sandalyeyi çekti ve çok yorulmuşçasına oturdu. Evet, yolculuk için yaptığımız hazırlıklar ikimizi de çok yormuştu ama annemin yorgunluğu bu defa başkaydı. Aslında son altı ayda onun yorgunlukları kalbinde başlıyor yine orada bitiyordu. Ve ne yaparsak yapalım geçmiyordu.

"Erva senin için ayakta durmaya çalışıyorum. En çok da Doğa için. Yoksa ben çoktan-"

"Öyle söyleme," dedim titreyen sesimle. Cümlesini nasıl sonlandıracağını biliyordum. Sürekli babamın yanına gitmekten söz edip duruyordu ve bu beni mahvediyordu. Kendine bir şey yapacağından değildi bu, biliyorum. Annem güçlü bir kadındı. Ama işte hissettikleri bu kadar ağır geliyordu ona. Uzanıp ellerini tuttum ve önüne çöktüm. "Sen de yenilirsen ben ne yaparım anne? Bir daha ağzına bile alma şunu."

Başını sallayarak gözlerini ellerimizin birleştirdiği yere indirdi ve iç çekti. "İyiym, iyiym ben," dedi çok da inanmayarak. Kendi söylediğine ben gibi o da inanmıyordu. "Hazırlan Erva. Sonra'da Doğa'yı uyandır. Bir saattir uyuyor. Uçakta uyumazsa zorlanırsınız."

Uzun bir yolumuz vardı. Doğa bildiği sayılı kelimeye rağmen çok konuşkan bir çocuktü. Kızım on sekiz aylıktı ve annem onun benim çocukluğuma çok benzediğini düşünüyordu.

Bana göre ise Doğa Yeşil Demir benden çok babasına benziyordu. Gözleri hariç. Onları dedesinden almıştı. Babam onu kuvözde ilk kez ziyaret ettiğinde heyecanla yanıma gelip, "Gözlerini gördün mü Erva?" diye sormuştu. "O iki küçük cam küre masmavi. Tıpkı benim gözlerim gibi. Dedesinin gözlerine benziyor."

Babamın o günkü heyecanını ve sevinci sanırım ömrüm boyunca unutamayacağım. Doğa ona benziyor diye öyle sevinmişti ki. Yutkundum. Annemi üzmemek adına pek dillendirmiyordum ama babamı çok özliyordum.

Babam Doğa'nın tedavisi devam ettiği için buradan ayrılamadığımızdan evimize yakın bir mezarlığa gömülmüştü. Kendi vatanının topraklarında olmak isteyeceğini elbette ki biliyorduk. Bu yüzden döndüğümüzde ilk yapacağımız şey herhalde onu da aldırarak olacaktı.

Baş parmaklarımla annemin ellerinin üzerini sevdim. "Berta ile vedalaştın mı?"

Başını salladı. "Sen de vedalaşmışsın. Vakit olursa gene gelirim demişti ama gelemeyecek sanırım. İstersen patatesli turtadan bu defa sen ona götür," diyerek gözleriyle tezgâhın üzerindeki turtayı işaret etti. Güldüğünü görünce bende güldüm.

"Götürürüm. Önce Doğa'ya bakayım. İsterse biraz emzireyim. Sonra eminim ki o da turtadan yemek isteyecek."

"Ben de seni bir buçuk yaşına kadar emzirmiştım. Azaldı ama değil mi?"

Başımı salladım. "Son demlerimiz artık."

"Olsun, neyse ki artık kilo almada bir problemi kalmadı," diyerek omzumu okşadı annem. "Yankı bir saate burada olmuş olur. Acele etmemiz gerek."

Ayağa kalkarken annemin ellerini bıraktım. "Acele ediyorum o halde," diyerek mutfaktan çıktım. Doğa'nın odası evimizin ikinci katındaydı. Evin diğer yerlerine değil ama babam onun odasına çok özenmişti. Annem onun için güzel bir yatak seçmiş, ben de o zamanlar oynayamayacağını bilmeme rağmen oyuncaklarla doldurmuştum orayı. Hepsini tek tek seçmiştim. Çoğu peluş ya da ona zarar vermeyecek doğal ahşaplardan yapılmaydı.

Doğa oyuncaklarını geride bırakmak istemiyordu. Tabi bunu dillendiremiyordu ama ben anlayabiliyordum. Bazıları olmadan uyuyamazdı o.

Odasının kapısını araladım. Onu ilk kez kokladığımda gözlerim dolmuştu. Cennetin kokusu nasıl diye sorsalar kızımın kokusunu tarif ederdim herhalde. Açılan kapıyla onda aldığım o ilk koku da burnuma nüfus etti. İçime çektim önce. Sonra da gülümseyerek karyolasına doğru yaklaştım. Uyanmıştı. Çok ağlak olmadığından, uyandığını bize belli de etmemişti. Yatağının kenarındaki ahşap korkuluklara minik parmaklarıyla tutunmuş, odasına girdiğimi fark etmiş olarak bana çevirmişti masmavi gözlerini.

"Doğa," dedim gülerek. Adını benden işitmeyi çok seviyordu. Ne zaman ona böyle seslensem gülüyordu. "Uyandın mı annecim?"

"Annesi su," dedi uykulu olduğu belli olan sesiyle. Mavi gözleri ıslak ıslaktı. Aslında ağlamaya yeltenmişti ama ben sanırım üzerine gelmişim. Galiba tahmin ettiğimden de uzun bir süre önce uyanmıştı.

Ellerini korkuluklardan çözüp yukarıya doğru uzattı. Parmakları açılıp kapanırken onu kucağıma almamı istediğini anlatmaya çalışıyordu.

"Ku ku..." dediğinde bu tasdiklenmiş oldu. Kucak diyemediğinden henüz, kelimeyi böyle kısaltıyordu.

Uzanıp onu kucağıma aldım. Kolları boynuma dolanırken başı da omzuma yaslanmıştı. Esnerken ağzından salınan sıcak soluğu boynuma döküldü. Başımı ona doğru eğip, "Susadın mı annecim?" diye sordum. Başını salladı.

Doğa'nın on sekizinci ayında bildiği kelime sayısı kısıtlıydı ama ne dersem anlıyordu aslında. Karyolasının içinde suluğunu aradım. Tavşanlı, yeşil suluğunu bulup kapağını açtım tek elimle. Onu, hemen öne doğru uzanan eline tutuştururken başı da omzumdan kalkmıştı. Anında ağzına götürdü ve kana kana içmeye başladı. Ağzından çıkan lok lok sesler eşliğinde sırtırken, bende dolabının başına gittim.

Çok fazla kıyafeti vardı Doğa'nın. Annem her markete, çarşıya indiğinde ona bir şeyler alıyordu. Yarısından çoğunu bavula yerleştirmişti ama artık büyümede hızlı bir dönemin içinde olduğumuzdan bir kısmını arkamızda bırakacaktık. Öncesinde ne giydiririm diye planladığımdan en üstte duran yeşil, kalın kumaştan yün elbisesini çekip aldım raftan. Bir alt rafa uzanıp beyaz külotlu çoraplarını da parmaklarımın ucuyla yakaladım ve odanın içindeki iki kişilik koltuğa oturdum.

Hala suyunu içiyordu. Yemek yememesinden korktuğum için, "Bu kadar yeter bence Doğa," diyerek suluğu elinden aldım. Mızırdanacak gibi olduysa da ifadesi, buna izin vermeyerek hemen kıyafetlerini giydirmeye koyuldum.

Sarıya yakın açık kumral saçları vardı. Bu yüzden yeşil ona çok yakışıyordu. Ben de çok sevdiğimden mi bilinmez ona çoğunlukla bu rengi giydiriyordum.

Aslında Doğa'nın ikinci adında da olduğu gibi birçok eşyasının rengi yeşildi.

İsmi bile yeşil koymuştum ben onun. "Yeşil," diye mırıldandım. "Nereye gidiyoruz biz?"

Gözleri koltukta uzak bir köşeye koyduğum suluğundan gözlerimi buldu. Bana çıkan sekiz dişini de göstere göstere sırttı. Çenesine yakın, yanağında minik gamzeleri vardı. Aslında bu gamze denemeyecek kadar belli belirsizdi ve sadece gülünce ortaya çıkıyordu. Aynı babası gibi. O kadar sevimli görünüyordu ki, dayanamayıp öptüm yanaklarını.

"Ha, annecim? Nereye gidiyoruz biz?"

Ellerimle de elbisesinin üzerinden karnını gıdıkladım. Güldü, güldü. Başını geriye atıp kıkırdadı durdu.

"Babası," dedi sonunda da. Ellerim dururken, onunla gülen yüzümde durgunlaştı.

Doğa babasını biliyordu. Ona hastaneden ilk çıktığı günden bu yana babasını anlatıyordum. Fotoğraflarını, telefonumda kalan birkaç videosunu gösterip duruyordum. Doğa Doru'yu tanıyordu ve onun babası olduğunu da biliyordu.

Bazen annem de fotoğrafları halıya karışık bir halde döküp, "Doğa'nın babası nerede?" diye soruyordu ve Doğa minik adımlarıyla koşup birçok kişinin fotoğrafının olduğu karmaşanın içinden onunkini eliyle koymuş gibi buluyordu.

Ve bazen de telefonumda ben onun videolarında dolaşırken başını uzatıp, "Babası," diyordu.

"Onu çok özledim," diyerek iç geçirdim.

Doru ile en son Doğa hastaneden çıkmadan önce konuşmuştuk. Yani neredeyse bir yıl oluyordu. Ben yine korkaklık edip ona kızımızı söyleyememiştım. Kuvözden bile çıkmamışken, bilmiyorum, ben düşüncesine bile katlanamıyorken onu da derin bir acıya boğmak istememiştım galiba.

Sonrasında Doru'dan ısrarla gelen aramalar kesilmişti. Gülru'dan aldığım haberlere göre Doru uzun süreli çıkılacak görevler listesine hep kendi adını yazdırıyormuş. Bazen beş bazen altı ay İzmir'de bile olmuyormuş. Döndüğünde de nefes bile almadan bir yenisine çıkıyormuş.

Ayrıldığımızda bana kırgındı, biliyorum.

Son konuşmamızda ne söylediğini de net bir şekilde hatırlıyordum.

"Geçmedi mi Erva? Bana kırgınlığın, kızgınlığın geçmedi mi? Yetmedi mi ayrılık? Dön ne olur. Babanı çiğneyip ben gelemiyorum ama sen dön. Sensiz ben, ben değilim. Yaşamıyorum kızım, nefes bile alamıyorum. Erva, beni bir anlayan sen vardın. Sende gidince ben yine kimsesiz-"

Cümlesini tamamlamasına izin vermemiştim. O kendini şimdi ne kadar çok kimsesiz hissediyor en çok ben biliyordum çünkü. Lakin ailesinin de beni hala istemediği bir gerçektı. Gidişimin ardından ondan başka beni arayan kimse olmamıştı. Gümüş annemin dediğine göre bir defa aramış. O zaman ben Doğa'yı uyuttuğumdan telefonumu da annem açmış.

Özür falan dilemiş galiba. Aramanın onun için çok zor olduğunu ama üzgün olduğunu da dile getirmiş.

Ben Gümüş'e, bana olan kırgınlığına hak verebiliyordum sanırım. Baba kaybetmenin ne demek olduğunu çok iyi biliyorum çünkü. İnsan öyle bir durumda dünya yansa umurunda olmuyor. Baba gidince kendini hiç olmadığı kadar güçsüz hissediyormuşsun. Sağır oluyormuşsun, dilsiz oluyormuşsun. Acısı o kadar büyük oluyormuş ki kimseyi görmüyormuş gözün.

Doru bana o gün '*çok büyük bir acı*' demişti. '*Böyle öleceksin sanıyorsun ama olmayınca beter oluyorsun. Öleyim de bitsin diyorsun ama... Fena, çok fena bir şey.*'

O gün gözlerimin önünden tekrar yaşanıyormuş gibi aktı gitti.

Ayrılık Gününden Bir Gün Öncesi, Gece Saat 02:34 – İzmir

*

Dakikalar geçti ama zaman benim için çoktan durmuştu. Ondan gelen son mesajı okudum defalarca. Olmadı, olduramadım.

Gönderen- Doru: "**Seni görmeye geleceğim.**"

Gönderen- Erva: "**Gelme. Sorun olur. Bırak daha fazla mahvolmadan her şey uzak duralım.**"

"Gel," yazmak istedim. "*Gel çok özledim, olmuyor, yapamıyorum gel!*" Yazamadım. Ağlaya ağlaya ıslattım yastığımı. Uyuyamadım da. Döndüm durdum ve sonunda kalktım yatağımdan. Çocukluğumun, gençliğimin geçtiği yatak odası şimdi yabancıydı bana. Onun olmadığı her yer yabancı geliyordu. Yatak odamıza koyduğum ve henüz yakamadığım mumları düşündüm. Doru onları benim kokuma benzettiğini için aldığını söylemişti. Vanilya, karanfil, portakal, bal... Bu benim kokumdu onun tasviriyle...

Doru'nun kokusunu düşündüm. Ayrıldığımızdan mı bilmiyorum, onun kokusunu hatırlayamadım. Ağladım ağladım... Hatırlayamadıkça ağladım. Böyle mi olacaktı bundan sonra?

Ben onu hatırlamaya çalışacaktım, unutamayacaktım da ama anımsayamadığım her şey için deli olacaktım. Üzerime annemin yatak ucuma bıraktığı hırkayı geçirdim. Odamda duramıyordum. Nefes almaya ihtiyacım vardı. Onsuzken nefes bile alamıyordum. Ayağıma terliklerimi giydim ve çıktım odamdan. Merdivenleri sessiz ve ağır adımlarla indim.

Annem ve babam çoktan uyumuştı. Ev sessizdi. Asude ablanın odasının ışığı da kapalıydı. Karanlık evde ezbere bildiğim adımlarla yürüdüm. Girişi geçip de kapıya ulaştığımda en küçük duraksamadan açtım. Özgürdüm! Ceylin ölmüştü artık ve aylar süren esaretim son bulmuştu. Peki ama neden hala içimde bir yer kendini mahkûm gibi hissediyordu? Bu da diğer şeyler

gibi Ceylin'in bana miras bıraktığı bir duyguydu. Esaret duygusunu her adımında hissetmeye devam edecektim. Kendimi hiçbir zaman özgür hissedemeyecektim ben.

Karanlık bahçe karşıladı beni. Kucakladı. Sarıp sarmalayan ise ekim aynının en soğuk gece havasıydı. Buz gibiydi dışarısı ve çenem birbirine vururcasına titredi. Soğuktan burnumu çekerken nefesim yüzümün önüne buhar olup dalga dalga dağıldı.

Soğuk olduğunu bilmeme rağmen önümdeki mermer merdivenlerin en üst basamağına oturdum. Hırkanın cebinden öncesinde annemden sakladığım sigara paketini çıkardım. Hamileydim ve sigara kullanmamam gerektiğini biliyordum. Lakin gecenin şu saati bana onu hatırlatacak başka bir yol bilmiyordum ben. Onu bulamayınca, ondan bir şey... Tüm yaptığım şimdi buydu. Titreyen parmaklarımla bir sigara çekip aldım paketinin içinden. Çakmağı yine titreyen parmaklarımla çaktım, lakin sigaramın ucunu tutuşturamadım. Onun yerine kalbimi cayır cayır yakan bir şey oldu.

Karanlığın içinden bir ses ulaştı kulaklarıma. Ellerim daha çok titredi. Beni durduran işte bu sestir. Onun sesiydi!

"Gelme dedin, ama geldim." Sigara dudaklarımla aralanmasıyla kayıp yere düşerken, çakmak da ellerimi terk etmişti. Doru bahçenin karanlık köşesinden çıkıp tam önümde durduğunda yüzümde hala varlığını koruyan ıslak yaşları saklayabilmeyi diliyordum. Ne yapacağımı bilmez halde ellerim iki yanıma düşerken, parmaklarım soğuk mermeri iki yanından güç almak istercesine sıkıca kavradı. "Her şey mahvolacaksa olsun. Ben senden geçmedim," dedi yorgun ama kendinden emin bir tonlamayla. "Tüm dünya istemesin seni. Umurumda olmaz. Ben istiyorum Koynumun Güvercini." Rüzgâr esti ve saçlarımı yüzüme dağıttı. Tenim buz keserken parmaklarım daha çok sıkı mermeri.

Üzerinde yalnızca ince siyah bir gömlek vardı. Montunu bile giymeden çıkıp gelmişti. Konuşmamızın üzerinden çok geçmemişti ama o buradaydı. Öylesine yorgun, öylesine halsiz görünüyordu ki. Karanlığa rağmen seçebiliyordum iki kan çanağına dönmüş yeşil gözlerini. Çok sevdiğim saçları biçimsizdi. Sakallarını hiç bu kadar uzun görmemiştim. Ne zamandır tıraş olmuyordu?

"Bir şey demeyecek misin? Kendini mi suçlayacaksın?" diye sorarken bir adım daha yaklaşmıştı bana doğru ve şimdi basamakların tam önünde duruyordu. Tavrımdan çekindiğini görebiliyordum. Ne diyeceğimi bilmiyordum. "Babanı," diye bir şeyler döküldü dudaklarımla arasından

ama devamını getiremedim. Derin bir nefes aldım, fakat aldığım nefes boğazıma takıldı kaldı. Yaşlar gözlerimi yaka yaka inerken yanaklarıma, sıktım kendimi. O tek kelimeyi kendime ceza biçer gibi, "Öldürdüm," dedim.

Gözleri yüzümde dolandı durdu. Sonra gözlerime kilitlendi kaldı. Sıkıntılı nefesi belli belirsiz, titrek bir sesle döküldü dudaklarının arasından. Yorgundu Doru. Omuzlarına dağları yıkmış gibi yorgundu.

"Babam öldü," diyerek başını iki yana salladı. Ağlayacak oldu sesi de yüzü gibi. Çenesi kasıldı, bakışları gözlerimden ayrıldı. Aldığı derin nefes bırakırken buhar olup havaya karıştı. Yorgun görünen ama dik tutmaya çalıştığı omuzları düşerken, "O kimsesiz çocuk olmak tekrar," dedi boğuk bir sesle. Yutkunmakta zorlanarak, "Zormuş." diye tamamladı sözlerini.

Bir şey söyleyecek oldum ama bakışları nemlenen iki şeffaf cam küreymişçesine gözlerime çevrildiğinde sustum kaldım. Çok şey anlatıyorlardı. Bana neden gelemediğini anlatıyordu gözleri. "Gitmezsın sandım. Ben yaralarımı kendi başıma sarabilirim sanırken, sen beklersin sandım. Gitme Erva," dedi yalvarır gibi. "Ben bir başıma iyileşirim sandım ama beni bir iyi edenin sen olduğunu unuttuğumu anladım. Gitme..." Uzandı ve elimi tuttu. Elimde olan eline baktım. Soğuğa rağmen Doru sıcaktı. Onun avuçları hep sıcaktı. Beni ayağa kaldırdı.

Bacaklarımda ona doğru atacak güç yoktu benim. Adım oldu bana. Kolunu sardı belime ve beni merdivenlerden çekip yanına aldıktan sonra sıkıca sarıldı. Başı boynuma, saçlarımin arasından sızıp gömüldüğünde dudakları kazağımdan açıkta kalan tenimi öptü. Öptü. Öptü... "Ay geceden ayrıl da, güneş güne bir daha doğmasa da, bugün kıyamet olsa da, yarın yeni bir gün olmasa da senden ayrılmam," diye üzerine basa basa sıraladı sözlerini yemin verir gibi.

Elleri belimin yanlarını sıkarken, kolları daha sıkı sardı bedenimi. Kırılacakmış gibi hissettim, kollarının arasında kırılıp dökülecekmiş gibi hissettim. Öyle sıkıydı ki kolları, arasından kendimi alamayayım, kimse alamazın ister gibi sarılıyordu.

"Cehennem gibiydi son bir hafta. Cehennemdi Erva. Gücüm yetmedi hiçbir şeye. Ben kendimi hiç bu kadar güçsüz, kolsuz, kanatsız hissetmedim." Sırtında emanet duran elim havalandı. Saçlarını hiç o an olduğu kadar çok sevmek istemedim ben. Uzandım ama dokunamadım.

O cehennem benim yüzümden yaşanıyordu. Herkes beni Dağhan babanın ölümüne sebep oldum diye suçluyordu ama durum bu kadar basit değildi.

Ben onların hayatına girmekle en büyük kötülüğü yapmıştım aslında.

Yaptığım seçim değildi aslında günahım. Doru ile olmalı, belki onunla evlenmekti. Eğer tek bir an için bile beni suçladıysa, haklıydı. Dağhan Demir bugün yaşamıyorsa benim Doru'nun aşkından vazgeçememiş olmamdan kaynaklanıyordu. Ceylin'in bana duyduğu nefretin kurbanı olmuştu o hiç suçu olmayan, günahsız adam.

Zerrin annem bunların birini bile bilmiyordu. Bilseydi, oğluyla evlenmeme karşı gelir miydi bilmiyorum ama, ben Narin anneanneye de bir anlamda hak veriyordum. Bir oğul gibi sevdiği damadı benim yüzümden ölmüştü.

Yüzüne bakmamak için çabalayan bakışlarım gömleğinin yakasındaki açıklıktan görünen beyaz sargıya takıldı, hemen sonra nefesim kesildi. "Doru," dedim endişe dolu bir sesle. Ellerim anında gömleğinin yakalarına uzandı. Ucu görünen yeri aralayıp tamamen görünür yaparken, "Yaralısın!" diye inledim titreyen sesimle. "Ne oldu? Vuruldu mu!?"

"Bir şey yok," derken bakışları yarasının olduğu yere indi. İç çekti hemen peşi sıra. "Endişelenme boşuna. Neredeyse bir hafta oldu."

"O gün mü?" diye sordum avucumu sanki şu an bile acıyormuş da dokunduğum anda üzerinden çekip alabilirmişim gibi usulca bandajın üzerine kapatırken. "Neden söylemedin? Neden haberim yok benim bundan?" Gözlerimin içine öyle bir baktı ki, söylesem ne olacaktı dercesine. "Bir gece yatmışım hastanede. Daha da kalmam isteniyordu ama babamın cenazesi için ayaklanmam gerekiyordu. Tutamadılar Erva. Herkes çok zorladı ama benim babamla bir vedam vardı, tutamadılar."

Babam havalimanında o gün büyük çatışma çıktığını anlatmıştı. Bombalı adam da tetikçi de aslında kafenin mal sevkiyat arabası ile içeriye sokulmuştu. Kafe'de çalışanlar dahi hepsi Ceylin'in çalıştığı örgütün adamlarıydı. Dağhan babamın canını alan o ilk kurşundan sonra hepsi saldırıya geçmiş. Babam bana ulaşmaya çalışırken, Doru ondan önce yetişip çıkarmış beni oradan. Sonra da babamın kollarına emanet etmiş.

Ender'de o da çıkan çatışmadan ailesini korumaya çalışırken bir yandan da babamın annemle beni havalimanından güvenle çıkarmasını sağlamışlar.

Lakin ben onun o gün orada vurulduğundan habersizdim.

"Dediğim gibi," dedi eli çenemi okşarken. "Endişelenecek bir şey yok. Geçti çoktan." Kurşun yarasının öyle kolay geçmediğini çok iyi biliyordum. Sadece beni rahatlatmaya çalışıyordu.

"Benim bunların birinden bile haberim olmadı," dedim yaşadığım hayal kırıklığı sesime yansırken. "Bunu bile söylemediler bana. El gibi..." Öyleydim, artık Demir ailesi için ben bir yabancından farksızdım.

"Öyle değil," dercesine tuttuğu kolumu sıktı. "Beni bile gözleri görmedi ki."

Başımı iki yana salladım. Yutkundum, yaşlar göz pınarlarıma oturdu. "Açıklama boşuna. Haklı gibi bir de haber vermediler diyorum. Bunu en çok benim bilmem gerekirken habersiz bırakıldım. Şu bile söylüyor benden artık ne kadar nefret ettiklerini," derken bakışlarım yarasına indi. "Senden hiç kimse nefret etmiyor-" diyecek oldu yine başka bir yalanla beni kandırmak ister gibi, mâni oldum ve kollarının arasından çıktım.

"Her şey ama her şey... Ne dersen de benim yüzümden. O çok sevdiğin, her bir satırına âşık olduğunu söylediğin günlük yüzünden. Ben kahrolası hislerimi içimde tutmayı başarabilseydim bugün baban yaşıyor olurdu. Kendini suçlama falan deme bana. Bunun yükü ne kadar ağır bilmiyorsun sen! Hayatınıza beni almamış olsaydınız şu an bu konuşmayı yapıyor olmazdık. Seninle evlenmeseydim tüm bunlar yaşanmayacaktı!" Bağırıyordum ve bunun konuşmam bitip de sesim sessizliğin içinde yankılandığında farkına vardım. Bir adım daha geri çekildim.

Zerrin anneye yüzüme bakmıyor diye kim kızabilirdi? Gümüş babasını Ceylin'in bana olan nefretliğine kurban etmişken, bana sırt çevirdi diye kim tek laf edebilirdi? Ben Ceylin'in elbet bir şey yapacağını biliyor olmama rağmen korkmuyorum etmiyorumlarla savaşımaya devam ederken, hiçbir şeyden habersiz olan Demir ailesine tüm hasarı onlar almışken bana sırt çevirdiler diye nasıl gönül koyabilirdim?

Doru ben bunları düşünüp aklımda muhasebesini yaparken, yüzüme endişeyle bakıyordu. Bir şey söylemek istiyordu ama her geriye attığım adıma korkarak baktığından ağzını açamıyordu. Konuşursa ondan daha çok uzaklaşmama neden olacak diye sakınıyordu.

Yumruklarını iki yanında sıktı. "Ben Bolu'dan dönene kadar beklemek zorundasın," dedi baskılı bir sesle. "Ben gitmeye mecburum ama sende beni beklemek zorundasın."

Başımı iki yana salladım. "Biz diye bir şey kalmadı Doru. Beklesem neye yarar. Ne senin ailen kabul eder beni bundan sonra ne de babam geri adım atar." Babam dememle gözleri kapandı. Sanki bunun olacağını biliyormuş gibi ifadesi derinleşti. Soluğu dudaklarının arasından titreyerek dökülürken,

"Sana gelemedim diye o da beni suçluyor değil mi?" diye bir soru yöneltti, cevabım gözümünden akan tek damla yaştı.

Derin bir nefes alıp gözlerimi yumdum. "Tüm bu olanlar çok fazla. Ve ben kendimi çok yorgun hissediyorum. Bitti denilen yerde bile enkaz var, savaş var... Dediğim gibi Doru. Sen kendini suçlama diyorsun ama o iş öyle olmuyor. Vicdanım rahat etmiyor. Annen de haklı-"

"Annem etrafına duvar örmüş durumda. O duvarın dışında sadece seni değil, herkesi bıraktı. Acısı yüzünden." Çaresiz sözcükleri çırpınıyordu. Beni ikna edebilmek adına nefes nefese kalmış halde sıralıyordu sözlerini "Ben hala kötüyüm Erva. Babam dediğim adam gitti. Annem benden beter. Gümüş iki kayıp verdi. Etrafında olup biteni görmesini beklemiyorum. Sana kızmıyor onlar. Acılarını hafifletebilecek bir suçlu arıyorlar. Ama gerçek değil hisleri. Anlık! Bir zaman sonra geçecek. Sen benim karımsın. Benim!" derken eli göğsüne indi! Yaralı olmayan tarafa. "İster kabullensinler seni ister istemesinler. Umurumda olur mu?"

"Anneanne ne dedi bana biliyor musun?" diye sordum. O bana hala karım diyordu ama benim her şeyden haberim vardı. "Uğursuzmuşum ben. Ailene beladan başka bir şey getirmemişim. Bu kadın en başından beridir istemiyor beni. Evini ocağını söndürmüştüm. Boşan deyip durmuyor mu sana! O anladı bizden olmayacağını ama biz..."

"Sus!" diye bağırdı Doru katı, sert bir sesle. "Senin için onu da siler atarım gerekirse Erva. Sana bu sözleri edecekse, bunu layık görecekse onu da siler atarım! Söyledim de! Saydım, döktüm. Cenaze günü yolunu kestiğini görsem ya da o an duysam acımı da bir kenara koyar o lafları etmesine müsaade etmezdim. Benim yanına gelemeyişim mecburiyettendi. Bunların birini bile kabul etmedim, seni suçlamadım."

"Mesele senin beni savunman ya da savunmaman değil. Bir hafta boyunca beni aramaman, sormaman üzse de bu anlayamayacağım bir şey değildi. Beni cenazede savunmanı da beklemedim ki! Baban öldü senin, baban! Ailen param parça oldu. Beni görme zaten. Böyle bir durumda ben senden beni görmeni beklersem bencillik etmiş olurum. Üzülürüm, içerlerim belki ama, anlarım. Anladım da."

"Bağrışacak mısınız daha?" diyen babamın sesine döndüm. Arkamda, merdivenlerin en üst basamağındaydı. Pijamalarıyla inmişti kapıya. Ayağında ben gibi yalnızca ev terlikleri vardı. Yataktan apar topar kalkmış görünmesine rağmen uykunun zerresi yoktu gözlerinde. Muhtemelen bir süredir bizi dinliyordu.

"Günlerdir neredeydin sen?" diye sordu soğuk, tek düze bir sesle. Kaşının biri kalkarken, bakışları Doru'nun yüzüne kilitlenmişti. "Erva'yı kenara at diye mi verdim ben sana?"

"Baba," diyerek araya girmeye çalıştım ama Doru'nun sesi bastırды sesimi. "Ben böyle bir şeyi asla yapmam. Yapmadım da-"

Babam sıkıntılı soluğunu koyuverirken elini de Doru'ya doğru susmasını işaret eder gibi kaldırdı.

Önündeki o basamakları indi ve karşısına dikildi. Elinin biriyle de beni kolumdan çekip arka çaprazına aldı.

"Baban öldü. Başın sağ olsun," dedi babam kırgınlığını ses tonuna yükleyerek. "Bir baş sağlığı dilemeye bile fırsatımız olamadı." Demir ailesi ben gibi ailemin de yüzüne bakmamıştı cenazede. Babam ben daha fazla üzülmeyeyim diye belli etmemeye çalışsa da aslında kırgınlığı, kızgınlığı tam da bu nokta da başlıyordu. "Erva'yı günah keçisi ilan ettiniz. Duamızın, dileğimizin bir hükmü yoktur belki ailenin gözünde ama biz yine de görevimizi yerine getirelim."

"Baba onun bu konuda-" bir suçu yok diyecek oldum, babam sert bir bakış attı benden tarafa ve susmak zorunda kaldım.

"Ben olan her şey için hem kendim hem de ailem adına özür dilerim," dedi Doru ama babam burnundan solur halde, "Özür falan istemiyoruz biz," diye reddetti onu.

Doru bana bakıyordu. Öyle bir bakıyordu ki babamın tavrından ötürü ellerinin arasından kayıp gitmek üzere olduğumu anlamışçasına ve üzgün... Endişeli soluğu titrek dalgalar halinde buhar olup havaya karıştı. "Yapmayın," dedi babamın ne yapmayı planladığını anlamış gibi. "Albaylıktan çok babalığınızı gördüm. Size karşı gelmem mümkün değil ama karımı-"

"Ailenin yapmadığını yapıyorum ben. Kızıma sahip çıkıyorum. Erva onlar için canla başla uğraşırken, her şeylerine koşarken şu yapıları hak etmedi çünkü."

"Baba!" dedi Doru ilk defa sesini yükselterek. Ona bu ilk baba değişiydi. Bakışları benle onun arasında gidip gelirken, "Erva bir yere gidemez. O benim karım," dedi üzerine basa basa. "Annemi ya da Gümüş'ü de suçlayamıyorum ben. Senin de duruma tarafsız bakabildiğini düşünüyorum. Biri babasını biri kocasını kaybetti. Ceylin'den birinin bile haberi yoktu. Durum böyle olmasaydı, Erva için tehlikede diye en çok onlar endişelenirdi. Keza Gümüş bilmesine rağmen olayın bu denli tehlikeli

olduğundan bir haberdi. Ceylin'in bu kadar uç bir şey yapabilecek güce sahip olduğunu bilmiyordu. Ben bundan adım kadar eminim. Lakin hiç hesapta olmayan bir şey oldu ve babam öldü. Onlar da aslında Erva'yı suçlamıyor..."

"Doru," diyerek böldü babam onun sözlerini. "Sen ne dersen de ben Erva'yı buradan alıp götürüyorum. Benim bir tane kızım var şu hayatta. En başından beri seninle yaşadığı ilişki içerisinde ne kadar çok yıprandığının, üzüldüğünün başta ben şahidiyim. Erva'yı," dedi kolunu geriye sallayıp beni işaret ederken. "Hastanelerden topladım ben kaç defa. Birinde olayın içinde bile yokken sen, günlüğünü kaybetti diye perişan olmuştu. Diğerinde yine bir ayrılığın ortasındaydınız. Bunlar bizim şahit olduklarımız. Daha kim bilir niceleri var. O farkında değil ama kendini kaybetmeye başladı iyice. Bu yüzden burada kalmayı seçse bile kendi, ben bu hakkı ona vermiyorum. Benim canımdan koptu o. Benim sözümü dinleyecek ve benimle gelecek. Bu yüzden *karım o benim* falan demeyi bırak. Seni hiç dinlemem ben şu dakikadan sonra."

"Erva benimle kalmak isteyecektir," dedi Doru gözlerimin içine yalvarırcasına baka baka. "İsteyeceksin Erva!" derken sesi yüksek çıkıyordu. İşte bu çaresizliğindendi.

Babam o bana bakamasın diye önüme adımladı ve durdu. Bakışlarını kendi üzerine çekmişti böylelikle. "Erva bir şey demeyecek. Ben diyeceğim Üsteğmen!" Derin bir nefes alıp sıralamaya devam etti yüksek sesli sözlerini.

"Ben bundan sonra Albay'ın değilim. Bugün görevimi sonlandırdığımı söyledim. Kabul edildi. Yüzbaşı Mahir yakın zamanda yükselme alacak ve size o önderlik edecek. Bu son kopan bağla da artık seninle yollarımız ayrılıyor."

"Neden?" diye sordu Doru çatallaşan sesiyle. "Ben bu kadar kötü bir adam mıyım? Ailemi hiç mi tanımadınız? Onlar bu tavrı sergilerken kayıplarından ötürü-"

Babamın eli havalandı ve onun sözlerini bir kez daha böldü. Arkalarında olmama rağmen ikisini de görebiliyordum.

"Aldığım karar yalnızca aileden ötürü değil! Erva seni severken çok değişti. Ben kızımı tanıyamıyorum artık. Ağlamayan, gözlerinden tek damla akmayan kızım aylardır senin yüzünden-"

"Baba!" dedim arkasından kolunu tutarak. Bu biraz fazlaydı. Doru bu kadarını hak etmiyordu. Tüm suçun cezasını ona kesemezdi.

"Erva bu olayda bile kendini suçluyor," diyerek sert sözlerini sıralamaya devam etti babam. "Ceylin gibi bir yılan senin sevgilindi ve bunu o yüzden yaptı. Evet, kızıma nefreti büyüktü onun. Ama tüm bu olanlar onun sana aşkı yüzünden oldu. Bedelini böylelikle hem sana hem Erva'ya ödetmeye çalıştı. Başardı da. Ama nedense bir Erva suçlu bulundu. Narin'in kızımın yolunu kesmeye ne hakkı vardı! Ona uğursuz demeye! Bunlar çok ağır şeyler Üsteğmen. Affedemiyorum, etmeyeceğim de!"

Parmağını Doru'nun yüzüne sallarken ben babamı daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. "Erva bir haftadır perişan. Vurulduğunu biliyorum ve bunu kızım daha fazla üzülmessin diye söylemedim. Senden arama bekledi günlerdir. Ailen önemliydi, evet ama senin öncelikli ailen artık oyken sen nasıl görmezden gelmeye cüret edebildin onu!?" diye bir soru yöneltti, Doru tokat yemiş gibi bir adım geriye sendeledi.

Ben Doru'nun gelebilse yanıma geleceğini biliyordum. Kaybının sadece babası olmadığını da. O kimsesiz çocuğu içinden zorlukla gönderebilmişken yine kimsesiz kalışıyla savaşıyordu aslında günlerdir. Lakin babama da hak vermiyor değildim.

Doru gözlerimin içine baktı. Baktı... Gitme diyecek gibi baktı ama babamın sözleriyle o da kendini suçluyormuşçasına başını eğdi. Bu bir kabullenişti. Mecburiyetindendi ama kabul etmişti.

"Annemler Bolu'ya giderken eşlik etmek zorundayım," dedi başını eğdiği yerden. "Ben senin benim ailem olduğunu bir an olsun aklımdan çıkarmadım. Suçluyum evet, ama kabullenemiyorum. Seni kaybetmeyi. Seni geri alacağım Erva. Yemin olsun geri alacağım."

*

Doğa'yı annemin kucağına teslim ederken ben de bavulları Yankı'nın arabasının bagajına yüklemesine yardım etmeye çalışıyordum, ama o elime neyi alsam yetişip alıyordu.

"Çok ağır değiller," desem de dinletemedim. "Sen geç arabaya otur. Ben hallederim," dedi Yankı gözlerimin içine aksini kabul etmeyeceğini belli eden bir bakış yollarken.

Annem Doğa ile çoktan arka koltuğa geçip oturmuştu. Bende mecburen Yankı'yı dinleyip kabul ettim ve arka koltuğun kapısını açıp annemin yanına oturdum.

Yankı ile aramızdaki sorunları çözeli çok oluyordu. Doğumdan sonra, Doğa'nın kuvözde kaldığı o süreçte çıkıp gelmişti bir anda.

Babam çağırması onu dediğine göre. Amerika'da bize yardımcı olsun diye. Biz Yankıların evinde kalmıştık aslında iki yıl boyunca. Oturduğumuz ev onun ailesinin eviydi. Kapılarını bize koşulsuz şartsız açmışlardı.

Yankı ile aramız eskisi kadar iyi değildi ama kötüyüz de diyemezdim. Yalnızca ben bile isteye biraz mesafeli duruyordum.

Yankı'ya Ceylin ile çalışıp çalışmadığını sormuştum. Bu geçmişte kafamı en çok kurcalayan soruyken sormadan edememiştim. Sorumu onun yerine babam yanıtlamıştı.

Babam aslında Yankı'nın Türkiye'ye ilk geldiği andan itibaren Ceylin ile iletişim halinde olduğunu biliyormuş ve bunu kullanmaya karar vermiş. En başından ona Ceylin ile arasını iyi tutmasını ve toplayabileceği her bilgiyi toplamasını söylemiş. Yankı'yı bir asker olmamasına rağmen gizli bir asker gibi onlara karşı kullanmış yani.

Doru ile tartıştıkları o malum günde aslında Yankı bilerek tatsızlık çıkarmış. Hepsi Ceylin'i ben senin yanımdayım oyunlarına inandırmak içinmiş.

Bana gönderdiği çiçekler ve diğer tüm her şey de bununla ilgiliymiş. Cezmi Aşır aslında Yankı'nın topladığı bilgiler sayesinde yakalanmış. Devamında Ceylin'in tutuklanmasında da onun katkısı varmış.

Lakin Ceylin tutuklanmasına rağmen elini Yankı'dan çekmeyip onu bizim üzerimizde kullanmak istemiş. Bu da Ceylin olur da salınırsa diye Yankı'nın kabul etmesine neden olmuş.

Yankı bana, "Ben ona bir kere bile inanmadım Erva," demişti. "Türkiye'ye gelişim sana hala âşık oluşumdan değildi. Bir gariplik olduğunu sezmemden kaynaklanıyordu. İlk aşk öyle kolay unutulmuyor, evet, ama sen yolunu çizdin. Ondan bir kızın var ve evlisin. Sen ve ben o anlamda olamayız, ben bunu çok iyi biliyorum. Sen de anla ne olursun ve arkadaşlığımıza devam edelim."

İşte bu yüzden biz şimdi eskisi gibi olmasa da arkadaştık.

İşin içinde babamın sözleri olmasa belki böyle olamazdık. Ben kendimden çok babama güvenerek ona bir şans daha vermiştim.

Arabanın hareketlenmesi ile Doğa'yı annemin kollarının arasından alıp kucağıma oturttum. Başını göğüslerimin arasına yaslarken bakışları araba kullanan Yankı'yı görmeye çalışıyordu, biliyorum. Saçlarını sever gibi geriye tararken parmaklarımla, "Sen biraz daha buralardasın değil mi?" diye sordum Yankı'ya.

"Evet, evi falan kapatırım. Birkaç işim var onu hallederim. Bir hafta kadar sonra da dönerim diye düşünüyorum," dedi gözlerini yoldan çekmeden. "Siz nerede kalacaksınız?"

Siz derken beni ve Doğa'yı kastediyordu. Ben cevaplama dan annem araya girdi. "Bende kalacaklar elbette. Erva bu kararı kendi aldı," derken annemin bakışları beni buldu. Onaylamamı istiyordu.

Annem yalnızlığa alışık bir kadın değildi. Babamla yaşadığı o eve ilk defa onsuz gidiyordu ve yalnız olmaktan deli gibi korkuyordu.

Başımı salladım sıkıntılı soluğumu koyuverirken. "Sende kalacağız annecim."

Annemin sözlerimle bir kez daha yüzü ışıldarken benim bakışlarım yanımdaki pencereye çevrildi.

Anneme destek olmak, yanında olmak elbette ki istiyordum. Lakin onun evinden gidebilecek başka bir yerimin olmaması düşüncesi de beni üzüyordu. İzmir'de bir evim vardı, evet ama orası artık bana ait değildi.

Yine Gülru'dan aldığım bilgiye göre, Doru lojmandaki evimizde yaşamaya devam ediyordu. Eşyaların birini bile dağıtmamış, evin bana ait olan tarafında en küçük değişiklik yapmamıştı. Evlerimizi birbirine bağlayan o cam verandada hala duruyordu yani.

Narin anneanne ve Zerrin anne Bolu'ya taşınmışlardı. Lakin taşındıklarının ertesi bir yıl sonra yalnızlığa dayanamayıp geri dönmüşlerdi.

Doru onları yalnız bırakmamak için gündüzleri lojmandaki evimizde - oraya hala evimiz demem hem alışkınlıktan hem de içimde hala öyle hissetmek istiyor oluşumdan- zaman geçirirken, geceleri çiftliğe gidiyormuş. Bu da onları kadın başına yalnız bırakmamak isteyişindenmiş.

Mahir ailesini de lojmana getirmesini söylemiş ama Doru bunu bir kez bile ailesine söylememiş. Bunu neden yaptığını bilmiyorum.

Doru hakkında bildiklerimin tamamı bu kadardı. İzmir'e vardığımızda onunla karşılaşmak zorunda kalacağımı biliyordum. Bunu kızımız için yapmak zorundaydım bir kere. Fakat o ilk karşılaşmamızın nasıl olacağını tahmin bile edemiyordum. Ve ben hala deli gibi korkuyordum. Korkunun önüne geçen bir duygu daha vardı. İçimdeki küllerin arasından filiz filiz dallanıyor ve çiçek açıyordu. Tıpkı o kara dut ağacı gibi. Geçen iki koca yıla rağmen hala kocam olan o adama deli divane aşıkım. Görmememe, sesini son bir yılda hiç duymama rağmen bu benim herkesten sakladığım - belli etmemeye çalıştığım- tek gerçeğimdi.

*

"Doğa köpek nerede?"

Doğa etrafına bakındı durdu. Kahverengi tüylü, büyük kulaklı oyuncak köpeği annem koltukta hemen arkasına sakladı. Doğa yerdeki tavşanı geçti, ayıyı geçti, oyuncak civcivleri de geçti ama köpeği göremeyince ellerini önünde birleştirerek soran gözlerle bana çevirdi başını.

"Köpek nerede Yeşil?" diye sordum bu defa gülerek.

"Dok," dedi ve ellerini tüh dercesine birbirine vurdu. Güldüm, "İyi bak annecim," dedim. "Belki anneanne almıştır."

Doğa bakışlarını direkt anneme çevirdi. Pıtı pıtı adımlarla önüne gitti. "Annesi," dedi. Ona anneanne diyemiyordu henüz ve anneme de annesi diye sesleniyordu. Onun anneannesi olduğunu biliyordu elbette. Annem gülerek iyice yaslandı koltuğa ve köpek arkasında ezildi. "Yok," dedi kızıma hiç acımadan.

Gülru bastı kahrkabayı, çünkü Doğa ağlayacakmış gibi dudaklarını büzüp benden medet umarcasına bakışlarını yüzümde dolaştırıyordu. "Dok," dedi dolu dolu olan sesiyle.

şu haline ölebilirdim. Ben annem kadar güçlü değildim. Dayanamazdım kızıma hiç. "Arkaya saklanmış olmasın," dedim ve hemen anladı Doğa. Çok zekiydi.

Gülru annemi hırkasından tutarak koltuktan çekmeye çalışan Doğa'ya şaşkın gözlerle bakarken hemen yanımdan, "Ay, bu çok zeki ya," dedi. "Benim Asaf tam konuşmaya ve yürümeye bile iki yaşında başladı."

Gururlu bir tebessümle başımı salladım. Nasıl gururlanmazdım. Doğa normal bir çocuk değildi. O hem erken doğmuştu hem de küçücük bedeniyle kocaman bir kanserle savaşmıştı.

Belki ilgiden, sevgiden eksik yanları tamamlanmıştı çocuğumun. Annem de babam da onunla her saat her saniye bıkmadan usanmadan ilgilenmişti.

Bu yüzden Doğa aşırı sevgi dolu bir çocuktur.

Annem sonunda onu minik elleriyle hırkasına verdiği savaşa dayanamayarak yerinde doğruldu ve köpeği açığa çıkardı.

Doğa daha sevincini belli edememiş, köpeği kucaklamamışken Asaf koşarak yanına geldi ve onu ittirdi. Köpeği annemin elinden kaptı. Yüreğim düşecek diye ağzıma gelirken ayaklanmışım ki annem benden önce davranıp Doğa'yı yakaladı elbisesinden.

Gülru, "Asaf!" diye oğluna kızarken, Asaf köpeği alıp karşıdaki koltuğa kurulmuştu bile. O da çocuktur. Bir şey diyemezdim ama gidip kızımı kucakladım.

"Biz tavşanı bulalım şimdi," dedim Doğa'nın gözlerine bakarak. Köpeğini kaptırmış olmanın üzüntüsüyle dolu dolu olmuştu bakışları. Dudağını yine büzmüştü. Saçlarını öptüm. "Abi oynasın biraz. Sonra alırsız biz ondan."

Gülru ayaklandı ve köpeği oğlunun elinden aldı. "Asaf," dedi bir kez daha uyarırcasına. "Bir sürü oyuncak var annecim. Neden kardeşinin oyuncaklarını alıyorsun?"

Köpeği bana doğru uzattı, doğrusu hayır diyemeyeceğim için aldım hemen. Doğa kollarını açıp köpeğini kucaklarken ağlama sırası Asaf'taydı anlaşılan.

"Pis o! Gitsin," diyordu.

Asaf ile Doğa'nın tanışması üzerinden daha bir saat ancak geçmişti. Gülru biz annemin evine varır varmaz gelmişti.

Mahir ve diğerleri görevdeymiş. Bu yüzden yalnızca o ikisi vardı.

Doru'nun da görevde olduğunu duyunca garip bir şekilde rahatlamıştım ben.

"Kardeşin o senin!" diye yineledi sözlerini Gülru kızarcasına. Oğlunu kucağına alıp bana doğru yaklaştı. "Baksana Asaf, ne kadar minik, ne kadar tatlı." Asaf'ın kendi de minikti ki. Kızamıyordum bile ona.

Doğa köpeği sanki elinden tekrar alınacakmış gibi sıkı sıkı tutarken Asaf'ın gözleri de köpekteydi. Tehlike henüz geçmemişti yani.

"Onun bir adı da Yeşil," dedim aralarını yapmaya çalışarak. "Konuşmaya yeni başladı sayılır. Belki adını söylemeyi öğrenir Asaf," deyince ben, Asaf'ın gözleri ışıldadı. "Söyler mi?" diye sordu heyecanla.

"Söyler, tabii. Yeşil sevdiği herkesin adını söyler."

"Söylesin o zaman," deyince ben bir Gülru'ya baktım. Oğlunun başını öptü ve sonra güldü. "Hemen olmaz öyle. Onunla oyuncaklarını paylaş, sev onu. Çok sev. O zaman söyler."

Asaf Doğa'ya baktı. Baktı... Hemen sonra, "Bal gibi saçları," dedi.

Doğa'nın saçları bal rengine yakın bir kumraldı. Etrafında bu renkte pek saç olmadığından dikkatini çekmiş olmalıydı. "Annesinin de bal gibi."

Buna gülünürdü işte. Gülru, "Onun annesi çünkü," deyince annesinin saçlarına bakıp kendi saçlarına dokundu.

"Seninki değil," dedi. "Benim de değil."

"Evet, çünkü sende onun oğlusun," dedim gülmeye devam ederek.

Gülru oğlunun bilmiş sözler sıralayan yanaklarına, ağzının kenarına öpücükler kondurdu. "Senin saçların değil ama dilin bal," deyince bu

Asaf'ın hoşuna gitmiş olacak ki kıkırdadı.

"Mama," diye mırıldandı Doğa minik elinin parmaklarını yanağına yaslayarak. Parmakları tıpkı babasının elleri gibi sıcacıktı. Köpek aramızdan kayıp yere düşerken ilgisi tamamen açlığına odaklanmıştı.

Köpeğe çevirdim bakışlarımı. Asaf bile yere düşen köpeği umursamamıştı. Az önce kavga ettikleri mesele bu kadar önemsiz olmuştu işte bir anda. Keşke bazı meseleler de bu kar kolay unutulabilseydi.

"Doğa'nın karnını doyurayım ben. Asude abla hazırlamıştı bir şeyler. Sende oğlunla kendi karnını doyur istersen," deyince başını salladı Gülru. "Bu akşam burada kalacağız nasılsa. Ben sonra yerim de Asaf'ın karnını doyurayım," dedi.

"Erva!" diye seslendi annem ben odadan çıkmadan önce. "Deden ile anneannen de gelecek akşama. Burada kalacaklar biliyorsun. Asude'ye hatırlat da onların odasını da hazır etsin."

*

Dedem kadirşinas bir adamdı. Babamın onun için yaptıklarını, kızına onca zaman ne kadar sahip çıktığını bildiğinden babamın cenazesinin Türkiye'ye getirilmesi için gerekli işlemleri daha bizim yanımıza varmadan başlatmıştı.

"Oğlum," diyordu ona. "Oğlum orada olmayı istemez. Mezarı burada olmalı."

Babamın ailesinden bir yakını, kardeşi Yaman amcam hayattaydı. Uzak akrabaları dışında elbette. Yıllardır İngiltere'de yaşıyordu. Amerika'da bizi defalarca ziyaret etmişti. Babamın cenazesinin Türkiye'ye getirileceğini öğrenince yeniden Amerika'ya geçmiş dedemin dediğine göre. O teslim alacakmış ve buraya getirilmesini sağlayacakmış.

"Gidecek miyiz?" diye sordum kahvaltı masasından oğlunu kaldıran Gülru'ya.

Asaf'ın elleri reçele bulanmıştı, çünkü dakikalardır vişne reçeli dolu olan kâse ile oynayıp duruyordu. Gülru oğlunun ellerini bir yere dokunmasın diye önünde sabit tutmaya çalışırken, "Şunun ellerini bir yıkayayım da çıkarız," dedi.

Lojmana gidecektik Gülru ile. Doru'nun yokluğundan istifade evimi ziyaret etmek istiyordum. Aslında benimki onun kokusunu hatırlamak istememden kaynaklanıyordu. Tabii, bunu kimseye söylememiştim. Birkaç eşyam vardı, onları alacağım demiştim.

Gümüş ailesinin çiftliğindeymiş. Bu yüzden içim rahattı. Onu Doru'ya söylemeden, istenmeyen bir tesadüfle karşılaşmayacaktık.

Gülru ile Asaf mutfaktan çıktıklarında yanımda, mama sandalyesinde oturan Doğa'yı kontrol ettim. Küçük küçük dilimlediğim krepini yemeye çalışıyordu hala. Aslında karnı çoktan doymuştu ama o da kreple oynuyordu işte. Ağzına bir parça atıyor, iki çiğniyor sonra tok olduğundan tükürerek çıkarıyordu.

Anneannem onu gözlerini ayırmadan izliyordu. "Bade'ye de benziyor bu," deyince burnumdan güldüm. "Aslında annem aynı benim çocukluğum olduğunu söyledi," deyince, "E, sen kime benziyorsun?" diye bir soru yöneltti bu defa kaşlarını kaldırarak. "Aynı teyzensin sen."

"Haklısın anneanne. Ben de teyzeme benziyorum."

Anneannemin gençliğinde saçları göz alıcı bir bakır rengiymiş. Annemin saçları da onun genlerinden sebep böyle olmuş. Dedem ise bal rengine yakın kumral saçlara sahipmiş ve gözleri de ailemize geçen yeşil rengin asıl sahibiymiş.

Teyzem kumral bir bebek olarak doğarken annem çilli suratıyla merhaba diyerek açmış gözlerini dünyaya.

"Kocan gelmeyecek mi ziyaretimize?"

Sorusuyla bakışlarımı anneanneme çevirdim. Kalakalmıştım. Annem benden önce davranarak, "Anne," dedi. Sonra onun omzunu tuttu şefkatle. "Onun kocası..." yok diyecekti herhalde. Yutkundum.

Anneanneme geçen yıl Alzheimer başlangıcı teşhisi konmuştu. Artık aklı arada gidip geliyordu.

"Yemeğini yediysen ilaçlarını vereyim sana."

"Olur," dedi anneannem durgunlaşıp giderken.

Doğa'ya uzandım. Ağzındaki krepleri peçeteye silip ayaklandım ve onu kucağıma aldım.

"Seni de giydirelim annem," diyerek mutfaktan çıktım. Doğa'yı da lojmana götürecektim. Annem Asude abla ile ev alışverişine çıkmayı planlamıştı bugün için. Anneanneme Doğa'yı emanet edemeyeceğimden benimle gelecekti.

Evden çıktığımızda Doğa'nın üzerinde papatya desenli, yine rengi yeşil olan, uzun kollu bir elbise vardı. Başına beyaz bir bere takmıştım ve üzerine de beyaz tüylü kumaştan bir mont giydirmiştim. Hava böyle bir mont için o kadar da soğuk olmamasına rağmen ben her zamanki evhamlı halimle

hareket ediyordum. Yani Doğa doğduğundan bu yana edindiğim yeni evhamlı halimle.

Bizi Lojmana babamın eski şoförü, annemin koruması olan Gürkan abi bıraktı. Onun Doğa'dan haberi olmadığından kucağında kızımı görmek aşırı şaşırmasına neden olmuştu. Ve tabi çokça sevinmesine. Yol boyunca Doğa'ya iltifatlar yağdırırken, babam için de taziyelerini iletip durmuştu.

Gürkan abinin, "Geldik," deyişiyle mideme stresten kramp girer gibi oldu. Aslında ben evden çıktığımdan beri bir stresliydim. Şimdi şunu duymak kasılmayı tetiklemişti sanırım.

Başımı patika yola çevirdim pencerelerden. Doğa kucağında ayakta duruyordu ve ayaklarıyla bacaklarımın üzerine vurup zıplamaya çalışıyordu. Bense belinden tuttuğum ellerimle onu sabit tutmaya çalışıyordum. Ve tabi kramp ile savaşmaya...

Doğa'nın nerede olduğumuzdan haberi yoktu tabii. Nasıl oldu? Buraya ilk defa geliyordu.

"Güvercinlik," diye fısıldadım kapım Gürkan abi tarafından açılırken. Sesim bunu söylerken kendime bile zor yetmişti. Gözlerim midemdeki ağrıdan sebep mi bilmiyorum nemlenmişti. Ağlamayacaktım elbette ama bakışlarımı yine de kaçırmıştım. "Güvercinliğine bir kuş getirdim Doru..." diye fısıldadım Doğa'nın yüzünde gözlerimi dolaştırırken.

Doğa beni anlamış gibi kucağında sakınleşt, elini yanağıma koydu. Bunu hep yapıyordu. Neden bilmiyorum ama bana böyle dokunmak hoşuna gidiyormuş gibi hissettiriyordu.

"Erva!" diye bir ses yükseldi az ileriden. Nemlenen bakışlarımı çevirmemle Ender'i gördüm. Heyecanlı bakışları benden kucağımdaki Doğa'ya taşınırken şaşkınca irileşt. Patika yolun tepesinden büyük adımlarla indi ve tam önümde durdu. "Aklıma sıçayım durdu!" diye bir küfür savurdu önce ve sonra gözleri Doğa ile aramızda gitti geldi. "Sana neden bu kadar çok benziyor?" diye kekeledi ağzında lafı çevirir gibi.

"Senin kızın mı?"

Dudaklarımı üzgünce sallandırıdım ve başımı salladım. "O benim kızım. Doğa Yeşil Demir."

"Ve onun kızı," diye az ilerimizden kucağında Asaf ile seslendi Gülru.

Bölüm Bitti...

*Alıntılar için İnst: **piyamor_***

Bol oy, bol yorum: Hızla gelen yeni bir bölüm :)

Yeniden görüşene değın sevgiyle kalın canlar...

43. Bölüm - YÜZBAŞI

Merhabalar,

Bölüm Şarkısı:

İrfan Özata - Hasret Türküsü

"Ben sana hasret, ben sana vurgun ağlarken bu yerlerde. Bir kez olsun aklına gelmedim mi zalim? Yanmadın mı hadi söyle? Ben sana hasret ben sana vurgun yanarken gecelerce. Bir damla yaş gözümünden yanağına düşse, kıyamam ben gül yüzüne...."

Yıldızları yakmayı yorum yapmayı ve takip etmeyi unutmadıysak başlayalım mı?

Keyifle Okuyun...

2.BÖLÜM

YÜZBAŞI

Doru'dan yine bir mesaj var. Onun yazdıkları işimi hiç kolaylaştırmıyor. Doğa'nın doğumundan sonra böyle olacağını bilseydim ona daha önce söylerdim diyorum bazen. Şimdi çok daha zor geliyor söylemesi, itiraf etmesi.

Nasıl derim; hayalini kurduğumuz güvercinliğin kuşu hasta, kanatları kırık, uçamıyor. Yüzünü ben bile göremedim daha, kokusunu bir kez olsun içime çekemedim, belki gidecek ve ben buna engel olamayacağım diye.

Bilmemen daha iyi belki de. Bana dayanması bu kadar zorken, hayalini en çok kuran sana daha zor.

Giderse Doru, o giderse ben sana bir daha asla dönemeyeceğimi biliyorum.

O giderse ben yüzüne bir daha bakamam.

Sesini duymak, yazdığın mesajları okumak iyi geliyor. Bugün gelen mesajında demişsin ki:

"Gelirsin diye her şey aynı. Hiçbir şeye dokunmadım. Ama kıyafetlerine bıraktığın koku da gitti senden sonra. Gelmezsen nasıl dayanırım bilmiyorum."

Benim yanımda senden bir kızımız var. İşim zor anlayacağın. Ona sarılmaya bile izin yok. Onu görmeye bile izin yok. Hemşire fotoğrafını çekmiş ben çok ağlayınca. Dayanamamış halime. Görsen minicik. Elleri, parmakları, burnu. O kadar küçük ki ve o kadar güzel ki... Sanki bu dünyaya ait değil gibi.

Ben çok ağlayınca, çok üzülünce sütüm kesilir gibi oldu. Onu besleyemeyeceğim, ona bile yetemeyeceğim diye o kadar çok korktum ki. Ama hemen toparlamaya çalıştım kendimi. Babam da annemde halimden sebep perişan. Ama hep yanımdalar. Onlar iyi ki var Doru. Olmasalardı ben nasıl dayanırdım, nasıl savaşırdım bununla bilmiyorum.

Annem Doğa'nın bana benzediğini söylüyor ama ben fotoğrafına baktıkça bir seni görüyorum. Daha gözlerini bile açmadı. Belki yeşildir, bilmiyorum. Ben ona baktıkça bir seni görüyorum, seni görmek istiyorum sanırım.

Adını Yeşil koyduğumu söylemiş miydim? O da gözlerinden sebep. Hasretten gözümün önünde burcu burcu tüten gözlerinin renginden sebep.

Babam bir yığın elbise almış. Annem de onunla yarışıyor. Doğa hastaneden çıkarsa giyer diye daha şimdiden bir yığın kıyafeti oldu. Çıksın da içini dolduracağı elbiseleri olamasın. Hiçbir şeyde gözüm yok.

Sen alırsın ona. Eminim en güzellerini alırsın.

Beni sorarsan...

Benim bir sana bir de ona ihtiyacım var.

Erva'nın Günlüğü

15 Mart 2023 - Amerika

Gürkan abi Doğa'yı kucağımdan almak için uzandı. Boğazımda Ender'in şaşkınlığından dolayı bir yumru oluşurken onu Gürkan abiye uzattım. Yan koltukta duran Doğa'nın eşyalarının bulunduğu çantayı koluma geçirip indim. Ender'in bana dikkatle baktığının ve konuşmak isteyip de söyleyecek bir şey bulamadığının farkındaydım.

"Ender," dedim boğuk çıkan sesimle. Elimle çantanın omzumdan sarkan kulpunu sıkı sıkı kavradım. "Bana bir şey sorma şimdi olur mu? Öğrenirsin zaten." Başını salladı bilinçsizce. Dalıp gitmişti çünkü. "Yüzbaşı bilmiyor değil mi?" diye sordu şaşkınlığının sürdüğü belli olan sesiyle. Hem karşılaşmamızdan dolayı heyecanlı gibiydi hem de başka bir şey vardı, bilmiyorum. "Bilseydi gelirdi, bilseydi duyardım."

"Yüzbaşı?" diyerek soran gözlerle Gülru'ya baktım. "Doru Yüzbaşı oldu da," dedi yarım ağız. Ondan bahsetmek Gülru'nun pek hoşlandığı bir şey

değildi.

Elimi Ender'in omzuna atıp sıvazladım. "Sonra Ender," dedim. Yine bir baş sallayıyla karşılık verdi bana ama devam etti sözlerine. Çatallaşan sesiyle, "Erva neden gittin sen? Yüzbaşı çok kötü, çok kötü Erva," dediğinde yutkundum.

"Onu mu suçlayacaksın?" diye sordu hemen arkasından Gülru azarlar gibi. Bize doğru yaklaşmıştı. "Kötü olduğunu bende biliyorum ama kız yeni gelmişken böyle konuşup onu üzecek misin?"

Ender bakışlarını ona çevirdiyse de tekrar beni bulmuştu hemen sonra. "Ne yiyor, ne içiyor. Amacım seni suçlamak değil ama ondan çocuğunu bile saklamışsın. Bilse gelirdi. Bilse asla durmazdı." Doğa'ya çevrildi bakışları. Onda dolaşırken ifadesi yumuşar gibi oldu ama bana döndüğünde tekrar katı halini aldı.

"Çocuk için gelecekse-" diyecek oldu Gürü her koşulda yanımda olduğunu belli edercesine sesini yükselterek, Ender döndü ona, "Ne çabuk unuttun yenge!" diye parladı. "Adamı ölümden aldık!"

"Ölümden mi?" diye sordum. Soran bakışlarım Gülru'ya çevrildi. Elim ayağım boşaldı. Gülru gözlerini benden kaçırdı. Bildiği bir şeyi saklamış olmanın pişmanlığıyla dudaklarının kenarını dişledi. "Sürekli görev alıyor ya bu," dedi.

"Eee," diyerek ona doğru adımladım. Çantanın kulpunu sıkı sıkı tutan elim titriyordu. "Geçen yıl oldu," derken bakışlarını gözlerime çevirdi. Kalp çarpıntılarım hızlandı. "Çok dalgınmış görev sırasında bu. Biliyorsun dalgınlık..." Tamamlamadığı cümleyi zihnimde ben tamamladım ve nefesim kesildi. *Ölümle sonuçlanabilirdi.* "Güvenli alana girmesi gerekirken ateş açıldığı anda olduğu yerde kalakalmış. Mahir onu oradan çekmesem vurulacaktı diyor."

Gözlerim belirginleşti. Yanımda duran elimin turnakları etime geçti.

"Sen gittin diye adam kendini kaybetti be! Hiç sebepsiz falan değildi o dalgınlığı. Hep böyle. Sürekli göreve çıkıyor. Ölüm haberi gelecek diye endişeleniyoruz biz. Gülru sende," dedi bakışlarını ona doğrulturken. "Haberini alınca ağlamadın mı?" Bana yöneltti öfkeli bakışlarını, "Ne yaptı bu adam sana bu kadar? Arayıp yalvarmadı mı bir yıl boyunca. Gel demedi mi!"

"Ender!" diye bağırdı Gülru. "Yeter! O senin arkadaşın! Bilmediğin mesele hakkında konuşma, yoksa pişman olan sen olacaksın! Neyle suçluyorsun sen Erva'yı!?"

Ender gözlerini benden kaçırdı önce. Sonra da arkasını döndü ve Gülru'ya doğru, "Geldiğine en çok ben sevindim. Ama olanı da göz ardı edemiyorum. Albay'ım öldü, fakat onu bile söyleyemedik biz adama. Onu bırak biz bile cenazesine gidemedik. O gitmeyi seçmeseydi böyle olur muydu? Çok kırgınım sana Erva. Çok!" dedi vurgulu bir şekilde. Başını omzunun üzerinden yarımca bana çevirdi, "Başın sağ olsun, bilesin ki en çok ben üzıldüm. Baba gibiydi Albay hepimize. Ama Doru'da..." dedi ama tamamlamadı cümlesini. Yutkunmakta zorlanır halde başını tekrar önüne aldı.

Ben söylediklerini anladım mı ondan bile emin değildim. Doru'nun ölümü seçmiş olmasında kalmıştım. O zamandan sonra mı bana yazmaktan, beni aramaktan vazgeçmişti? En önemlisi hep bir umudu olan adam neden ondan sonra vazgeçmişti?

Doğa Gürkan abinin kucağında ağlamaya başladığında -gerginliği sezmişti- Ender indiği o yolu geri tırmandı ve gözden kayboldu. Kızımı kucağıma alırken, "Anahtarlar," dedim ama dengemi sağlayamayıp yerimde adımladım. Gürkan abi kolumdan tutarken, "Erva," diyerek panikle gözlerini yüzümde dolaştırıyordu Gülru.

"Yok bir şeyim," diyerek Gürkan abinin elinden uzaklaştım.

"Anahtarlar her zamanki yerinde mi?"

"Ne anahtarları ya! Bana geliyorsun sen! Betin benzin attı."

Boşta olan elimi kaldırıp, "Sonra Gülru," dedim. Sonra da Doğa'yı sakinleştirmek ister gibi başının arkasını sevdim. "Tamam, bir şey yok annecim. Evimize gidiyoruz."

Ben Doğa ile sorduğum sorunun cevabını bile beklemeden patika yolun yanından yukarıya tırmanırken, Gülru'da arkamdan sesleniyordu. "Tamam, biraz yalnız kal ama sonra yanına geleceğim Erva. Konuşacağız!"

Anahtarları saksının dibinde buldum. Biz oraya koymayı çok önce bırakmıştık ama nedense yine orada olacağını düşünmüştüm ve öyle de olmuştu. Bunu buraya geri dönersem diye Doru'nun bıraktığından o kadar emindim ki. Burnumu çektim. Ağlamak istemiyordum. Ağlamayacaktım. Doğa benim ruh halimden etkileniyordu çünkü. Ağlaması durmuştu ama gözleri hala ıslaktı ve beni izliyordu. Elimdeki anahtarları salladım. Şingirtısına güler gibi oldu. "Baba'ya geldik Doğa. Burası anneyle babanın evi."

"Babası," diye yineledi Doğa. Yaşlardan ıslanan yanağını öptüm. Hemen sonra da uzanıp kapıyla anahtarı titreyen parmaklarıma rağmen

buluşturdum.

Etrafta hiçbir değişiklik yoktu. Fesleğenler yerli yerindeydi. Kulübemdeki alı gülleri boy attıkça atmış ve çatıya kadar sarılmıştı dallarıyla. Değişmeyen her şeyde gözlerimi son kez dolaştırdıktan sonra eve girdim.

Çok kullanılmayan bir ev gibi kokuyordu. Havasız diyemezdim ama eski kokusu da yoktu. Sıcaklığı yoktu. Evim de kimsesiz kalmıştı gidişimle.

Doğa'yı yere bıraktım. Başındaki bereyi çekip aldım, önce saçlarını düzelttim, sonra da elbisesinin eteklerini.

Evin bana ait tarafındaydık. Burayı da çok özlemiştim lakin ben bir an önce onun olduğu tarafa gitmek istiyordum.

"Yeşil," diye seslendim öne doğru meraklı gözlerle ilerleyen kızıma. Yeni keşfettiği her şeyde böyle oluyordu. Gözleri beni bile görmüyordu. Duymuyordu. "Doğa!" diye yineledim bu defa, haline gülerek. Gülüşümde öğrendiğimden şeyden dolayı bir çatlak vardı. Sızdırıyordu. Acı akıtıyordu. Benim canım hala yanıyordu. "Babanın tarafına gidelim mi? Antre de senin gibi küçücükken çekilmiş bir fotoğrafı var."

Doğa bana başını çevirmeden mutfak tarafına doğru döndü ve sanki yolu biliyormuş gibi paytak adımlarıyla koşmaya başladı. Ben de peşine takıldım.

"Oradan," diye seslendim arkasından. "Cam verandaya çıkılıyor." Gözlerim nemlendi. Ağlamayacağım demiştim ama boğazımdaki yumru evin ona ait olan tarafına yaklaşıkça büyüdükçe büyüyordu.

Doğa mutfakta duraksayıp masanın altına yaklaştı. Ne yapacağını biliyordum. Eğildi ve altına baktı. Gözlerimdeki doluluğa rağmen güldüm. "Köpek yok burada," dedim. Oyuncak köpeğin nerede diye sorduğumda Doğa ilk önce gidip mutfaktaki masanın altına bakıyordu. Aklıma Kahve düştü. Benim kahve köpüğü rengindeki tatlı köpeğim. Acaba şimdi nerelerdeydi? "Buralarda da bir köpek var. Hem de gerçek. Hav hav diye sesler çıkarıyor," deyince Doğa başını kaldırıp yüzüme baktı. "Köpü," diye mırıldandı ballı diliyle.

Evet, doğa sayılı kelime biliyordu ama oyuncak köpeğinin adını söyleyebiliyordu. "Köpü." Adını babam koymuştu söyleyebilsin diye." Doğa o zaman daha yeni yeni dillenmesine rağmen anne demeden önce onun adını öğrenmişti.

Kulağa garip geliyor, biliyorum. Anne demek daha kolayken neden Köpü? Cevabını asla bulamayacağım sanırım.

Elini tuttum. Onu cam verandaya doğru yönlendirdim. Kapıyı açmamla elini çekştirip mızırdanır gibi sesler çıkararak benden önce fırladı verandaya.

Uyku saati geliyordu ve huysuzluğu da bu yüzdendi.

Cam veranda soğuktu. Çünkü evin diğer yerleri gibi kalın duvarlardan yapılmamıştı. Etrafta göz gezdirdim. Şöminenin yanında hala sepette kütükler duruyordu. Mumlar hala üzerindeki raftaydı. Birkaçı yarılanmıştı. Merakla masadakilere çevirdim bakışlarımı. Oradakiler neredeyse bitmişti. Onun dışında evde her şey aynıydı. Fakat masanın ortasındaki fesleğen neredeyse solup gitmek üzereydi.

Doğa şöminenin önündeki minderlere oturmuştu. Montunu da çıkarmıştım. Böyle giderse burada üşütecekti.

Şöminenin içine meraklı gözlerle bakarken o, yanına gittim ve sepetten birkaç kütüğü çekip aldım. "Yakalım mı?" diye sordum. "Ama yanına yaklaşmayacaksın."

İşine geleni anlardı Doğa. Başını bile çevirmemişti sözlerime. Belki de ne yapacağımı anlamamıştı.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve kütükleri şöminenin camını aralayıp içine attım. Beni izliyordu o sırada. Sepetin yanında duran çakmağı ve sprej tutuşturucuyu alıp odunların alev almasını sağladım. Doğa'nın gördüğü şeyle gözleri ışıldadı. Ona ilginç geliyordu tabii şimdi bu. Ayaklanacak oldu. "Sakın!" diyerek gözlerimi büyüttüm ona. "Ateşe yaklaşmak yok. Yoksa cıss!"

Elini ağzına kapadı Doğa. Sonra da esnedi. Ateşten yayılan sıcaklık anında mayıştırmıştı onu. Uykusunun geldiğine dair olan tespitim de doğruluk kazanmıştı.

"Seni öncesinde beslememi ister misin?" diye sordum havaya kaldırdığım elimin parmaklarını açıp kapayarak bildiği işaretle de sözlerimi tasdiklerken.

Bu emzirmeden önce ne yapacağımı anlasın diyeydi. Açılıp kapanan parmaklarıma gözlerini dikip kalktı yerinden ve kazağının etek ucuna asıldı hemen sonra. "Mama." Poposu çoktan karnıma yaslanmıştı ve kucağıma oturmaya çalışıyordu. Haline gülmeden edemedim. Açmaya çalışıyordu. Acıkmıştı. Hem de çok.

Minderlerin üzerine bağdaş kurup otururken onu da kucağıma çektim iyice. Başını dizlerime yatırdım. Doğa'nın elleri o sürede bana yardım etmeye çalıştı. "Sabırsız mısın sen Yeşil?" diye sordum, hiç oralı olmadı.

Açılan göğsümle diğer eli kazağımı avuçladı ve minik ağzı gözleri kapanırken aranır gibi göğüs ucumu buldu. O göğüslerimden alabileceği kadarını alırken ben de iyice yerleştim minderlere. Şömineden yayılan sıcaklık öylesine güzeldi ki, bunu özlediğimi düşündüm. Neredeyse olduğum yerde bende uyuyup kalacaktım. Doğa haklıydı. Burası uymak için şahane bir yerdi.

"Belki," dedim bakışları beni buldu ama o tuttuğu memenin ucunu da asla bırakmadı. "Bu gece burada kalırız. Annem de yalnız değil nasıl olsa."

Eliyle diğer göğsüme vurdu kazağın üzerinden. Resmen ritim tutuyordu. Keyfi yerindeydi ve hakkını sonuna kadar kullanıyordu. "Ve belki," dedim yutkundum. "Babanın yatağında birlikte uyuruz."

*

Doğa'yı verandadaki koltuğa yatırdım. Yatak odasından getirdiğim yastıkları en güvenli olabileceği şekilde etrafına dizdim. Şöminenin önünden çektiğim büyükçe bir minder de koltuğun hemen önüne yere bıraktım. Olur da uyanırsa ya da aniden dönerde düşerse falan korunak olsun diye. Uykusunda genelde nasıl bırakmışsam öyle kalkardı Doğa, ama yine de daha bir buçuk yaşında bir bebektir o. Ne olacağı belli olmazdı.

Uyurken emme dürtüsüne devam eden, içine çekip durduğu dudaklarını izledim bir süre. Onun uyuyuşuyla ev sessizleşmiş, ben yalnızlaşmışım sanki. Sessizce içimi çektim.

Şöminedeki ateş hala yanıyordu. Çoktan ısınmıştı evin veranda kısmı.

Göğsümün üzerinde bağlı olan kollarımı çözüp Doru'nun mutfak tarafına doğru adımladım. Kalbim öylesine hızlandı ki, anlatamam. Yerinden çıkacak gibi oldu. Kendi evime bu kadar heyecanlanmadım ben. Bakışlarım dolu dolu olmuştu yine. Ender'in söyledikleri kafamın içinde dönüp duruyordu. Ben gidişimle kendini bu kadar kaybedeceğini galiba hiç düşünmemiştim. Üzüleceğini elbette ki biliyordum ama görev sırasında canını tehlikeye atacak kadar kötü olacağını düşünmemiştim.

Mutfak hala aynıydı. Şimdiye kadar dolaştığım yerlerde en küçük değişiklik yapılmamıştı. Bir verandadaki mumlar. Senin kokuna benziyor dediği mumları kullanmıştı. Acaba kaç kere yenilemişti o mumları?

Düşüncesi bile boğazıma acı oldu oturdu. Ben onun yokluğunda o kadar kötü haldeydim ki. Çoğu zaman onu aklıma bile getiremediğim anlar olmuştu. Zorlu hamilelik sürecim, Doğa'nın kanseri ve sonra babamın vefatı... Zihnimi o kadar doldurmuştu ki ben Doru'yu aklıma başımı yastığa zorlukla da olsa koyabildiğim anlarda getirebilmişim.

Ne var ki bendeki yerinden en küçük bir eksilme olmamıştı. Ben onu seneler önceki o kız gibi seviyordum.

Mutfağı geçtim, antreyi geçerken yetimhanedeki o siyah beyaz fotoğrafın önünde duraksadım. Gözlerimdeki doluluk artarken bakışlarım artık pusluydu ve net göremiyordum hiçbir şeyi. Antrede ki vestiyerin kenarında yedek postalları duruyordu. Yan yana çıkarılmıştı. Derin bir nefes aldım. Aldım ama ciğerlerimi yaktı geçti sanki. Bir zamanlar en rahat nefes alabildiğim yer onun yanı, evimizdi.

Şimdi onsuz olan bu evde nefes almak bile haramdı sanki bana. İçimde garip de bir his vardı. Ben onun hayatına gizlice sızmışım gibi hissediyordum. Özelinde, evin bu tarafında olmamam gerekiyormuş gibi hissediyordum.

Parmağımın ucunu yıllar önce yaptığım gibi siyah beyaz fotoğraftaki küçük Doru'ya dokundurdum. Sevdim, sevdim, hemen sonra yanağıma tek damla yaş oldu sızdı acım. "Çok özledim ben seni," diye fısıldadım. Sessiz sesim boşlukta yankılandı sanki. "Sen yokken neler oldu bilsen."

Ağır adımlarla yatak odamıza doğru yürüdüm. O kadar ağırdan aldım ki geciktirmeye çalışıyordum aslında. "Babam da bile beni aramadın diye gönül koymuştum sana ama haberin yokmuş."

Odanın kapısını geçmemle kalakaldım olduğum yerde. Komodinin üzerinde bana doğum günü hediyesi diye aldığı şiir kitapları duruyordu. Ve günlüğümün kopya sayfaları. *Onları okumaya devam ediyormuş!*

Hıçkırırım elim ağzıma kapanıp sesimi kesmek isterken. Yatağın üzeri yarım yamalak düzenlenmişti. Yatak örtüsü aceleyle çekilip bırakılmış gibi duruyordu. Alt ucunda genelde evde giydiği eşofman takımı vardı. Siyah bir tişört bir de siyah bir alt.

Hıçkırıklarımın devamını getiren ev terliklerimin o malum sabah çıkardığım yerde, aynı şekilde duruyor oluşuydu. Yatağın ben tarafında, yerdeydi yeşil polar terliklerim.

"*Gelirsin diye her şey aynı,*" diye yazmıştı bir mesajında. "*Kıyafetlerine bıraktığın koku da gitti senden sonra. Gelmezsen nasıl dayanırım bilmiyorum.*"

Olduğum yere çöktüm. Ağladım ağladım.

Kendime geldiğimde -odada tek bir şeye bile el sürmemiştim henüz- kapı çalıyordu.

Israrcıydı ve her kimse Doru'nun kapısını tıklatıp duruyordu durmaksızın.

Yerimden kalktım fırlar gibi. Doğa uyuyordu ve uykusu çok hafifti. Uyansın istemediğimden yüzümdeki yaşları el çabukluğuyla kurulayıp kapıya koştum.

Açılan kapıyla karşımda Ender'i buldum.

Başı önüne eğik, suratıma bakmaktan çekinir halde, "Özür dilerim," dedi bir anda boğuk çıkan sesiyle. "Sen benim en yakın arkadaşımsın. Amacım seni suçlamak değildi."

"Sorun değil Ender," dedim hiç düşünmeden. Ben sözlerinden sebep ona gönül koymamıştım. O olanı sadece Doru tarafından biliyordu. Onun yanında olması, onu savunması normaldi. Savunsundu da zaten.

Ender başını yerden kaldırdı, mahcup bakışları gözlerimle buluştu. "Hoş geldin evine Erva. İzin varsa içeriye geleyim," dedi.

İzin ne demek dercesine çekildim kapının önünden.

Kapıyı onun içeriye girmesiyle arkamdan çektim ve hemen sonra, "Doğa uyuyor," diye fısıldadım. "Uykusu hafiftir."

Başını salladı. Cam verandaya doğru o önden yürüdü ben ardından takip ettim.

Doğa uyanmamış, hala bıraktığım yerde, aynı şekilde mışıl mışıl uyuyordu.

Ender'in adımları ağırlaştı ve Doğa'nın uyuduğu tarafa yöneldi. Fısıltı gibi çıkan sesiyle, "Çok güzel bu Erva," dedi. "O kadar güzel ki Yüzbaşı görünce deli olacak."

Baş ucunda durup eğildi. Yüzünü inceledi Doğa'nın. Onu uyandırmaktan çekildiğinden dokunmadı da. Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme yakaladım. Geri çekilip bana döndü. "Neler oldu anlatmak ister misin?" diye sordu.

İçimi çektim. Omuzlarım yükselip inerken elimle masadaki karşılıklı duran sandalyeleri gösterdim. O geçip oturdu bende onu takip ettim.

Ben tam ona nasıl olduğunu soracakken o eliyle sıkıntılı bir şekilde epey uzamış sakallarını sıvazladı. "Kendimi tutamadım bahçede," dedi. "Tekrar kusuruma bakma. Yüzbaşı bir hafta önce diğerleri ile göreve çıktı. Sürekli çıkıyor Erva. Buralarda durmuyor artık. Son gidişinde daha bir kötüydü. Beni ifadesi, hali çok etkilemişti. Sana gidişinden hem kızdım hem de hak verdim başta," dedi. Başta dediğine göre sonradan haklılığım onda yerini kızgınlığa bırakmıştı anlaşılan. Ne düşündüğümü anlamış gibi devam ettirdi sözlerini. "Yerin bende hep başkaydı biliyorsun," deyince üzerine basa basa

başımı salladım. "Benim için yaptıklarını da asla ödeyemem. Sen başkasın kızım," dedi, güldüm, güldü.

"Ama Doru'nun yeri de bende çok başka." O *ama* da ki ima yutkunmama, gülüşümün solup gitmesine neden oldu. *Ama senden daha kötü halde* demekti bu. Ender bilmiyordu ne yaşadım, ne çektim ben.

"Babasını kaybetmekten çok başkaydı onun yaşadığı. Yanlışım varsa, haddimi aşıyorsam ne olur durdur beni," dediğinde devam etmesini söyler gibi başımı salladım. "Kimsesizdi kızım bu adam. Seni kimse bildi. Ben az çok ne oldu biliyorum. Narin'in sana yaptığını da. Albay'ım nur içinde yatsın senin arkanda durmakta hakkı sonuna kadar vardı. Ama bir şeyi göz ardı ediyordu. Doru hiçbir zaman sen ben gibi olmadı. Ne kadar geçti dese de o çocukluğundan beri kaç kaybediş, kaç terkediliş yaşadı en iyi sen biliyorsun. Arkamda dağ dediği yıkıldı onun. Ceylin'den olayından dolayı kendini suçluyordu zaten. O seni suçlamadı ki, kendini suçladı. Ailesinin yanında başı önde dolaştı. Onlara senin suçun olmadığını, kendinden sebep olduğunu anlatmaya çalıştı. Zerrin anne Allah var ağzını açıp tek laf etmedi. Onun tek yaptığı yanlış, geri çekilmektir.

Doru yanına gelememi çünkü kendini suçluyordu. Bunun pişmanlığı altında eziliyordu. Onların yanından bu yüzden ayrılamıyordu."

"Ben onu suçlamıyorum Ender," diyerek böldüm sözlerini. "Ben onun geçmişini de biliyorum ne niyetle yanıma gelemediğini de."

"Ne diye gittin o zaman?" diye sorduğunda aslında öncesinde yaptığı konuşmalarla Doru'ya bir öfkem, tepkim varsa onu yumuşatmaya çalıştığını anladım. Eğer ben gerçeği zaten biliyorsam ne diye gitmiştim o zaman?

"Ailesi beni istemiyordu." Sözüme itiraz edecek oldu elimi kaldırıp durdurdum onu. "Onun, ailesinin yanında olması gerekiyordu, bende bir anlamda uzaklaşıp en azından kafasında başka bir dert olmak istemedim."

"Yanlışın var," dedi Ender. Sesi az yükselir gibi olmuştu ve başı Doğa'dan tarafa dönüp uyuyor mu diye kontrol ettikten hemen sonra yine bana dönmüştü. "Sen Yüzbaşı'ya dert falan olacağını nasıl düşünürsün?"

"Bu değil yalnızca," dedim buruk bir tebessümle. "Doğa asıl sebebimdi."

Ender tekrar ondan tarafa baktı. Söylediğimi anlamlandırmaya çalışıyordu. Ona olan biten her şeyi anlattım. Konuşmanın sonuna doğru, Doğa uyanmıştı ve önüne koyduğum yastıklara tutunarak bedeninin çevirip bizi izlemeye başlamıştı.

Benden önce Ender ayaklandı. Onu kucağına aldı. Olup bitenden, onun hastalığından, doğumun zorlu geçişinden, hepsinden çok etkilendiği belli

oluyordu.

Doğa etrafındaki insanları çok yabancılayan bir çocuk değildi. Yani kucaktan kucağa gidebilir ve hiçbirinde ağlamayabilirdi. Ender'de de öyle olmuştu. Hatta ona gülücükler bile saçıyordu.

Gözleri sürekli Ender'in sakallarına takılıyordu. Dikkatimden kaçmamıştı elbette. Çünkü Doğa'nın etrafında sakallı kimse olmamıştı daha önce. Bu ona garip geliyor olmalıydı. Minik parmakları aralanıp da eli havalanınca, Ender gülererek sakallarını ona yaklaştırdı. Doğa minik parmaklarını Ender'in gür sakallarının arasına sokup avuçladı.

"Babaninkini gör sen bir de. Adam altı aylık görevden döndüğünde kesin bir dede kadar sakalı olur. Gerçi o kadar olmadan tıraş olur."

"Altı ay mı?" diye sordum.

Doğa, "Babası," demiş ve Ender'in dikkatini üzerine çekmişti.

"E, baba diyor bu!"

Bana çevrilen şaşkın bakışlarına rağmen, "Altı ay mı?" diye sordum. Ender, yüzü düşerken başını salladı. "Senin haberin yok tabii. Onun çıktığı görevler artık bir hayli uzun oluyor. İran sınırına gidip geliyorlar. Bazen çok daha uzağa."

Az önce Doğa'nın yattığı koltuğa oturdum. Ellerim dizlerime kapanırken, "Altı ay buraya dönmeyecek mi?" diye sordum.

Üzgünce başını salladı. "Buralarda olmaya dayanamıyor artık. Gönüllü yazdırıyor kendini. Kadir onunla gitti. Mahir Binbaşı oldu biliyor musun bilmiyorum. O da Sefalar ile başka bir görevde. Aynı anda ayrıldılar buradan."

"Beni son bir yılda hiç aramadı Ender," dedim belki biliyordur ne olduğunu da bana bir şey söyler diye.

"Ben değiştiğine şahit oldum yalnızca. Çok daha katı, pek konuşmayan, gülmeyen bir adama dönüştü." Gözlerini benden kaçırdı. "Aynı senden öncesi gibi yani. Hepimiz sorduk ettik derdin ne diye ama cevapsız bıraktı."

Ona ne olduğu hakkında en küçük fikrim yoktu benim de. Bir anda kesilmişti aramaları, mesajları. Dayanamayıp ben aramıştım ama ulaşamamıştım.

Gülru numarasını değiştirdi falan demişti. Sonrası babamın vefatı gerçekleşince... Anlaşılan bizde ipler çoktan kopmuştu. Ayağa kalkıp Doğa'yı Ender'in kucağından aldım.

"Biz bu gece burada kalacağız. Yarın döneriz annemin evine."

"Nasıl yani?" diye sordu Ender bunu duymayı hiç beklemediymiş gibi. "Sen ona dönmedin mi artık? Burada kalmayacak mısın?"

"Ben ona dönmedim Ender. Buna ne hakkım var ne de o beni ister artık gibi görünüyor. Adam numarasını bile değiştirmiş ulaşamayayım diye."

"Saçmalıyorsun," diye parladı birden. "O seni asla unutmaz. Numarasını da senden kaynaklı değil Yazgan'dan sebep değiştirdi. O adi herif tekrar ortaya çıktı. Çocuklarıyla hem de. Adamın Doru'dan başka, Lalezardan olmayan iki çocuğu daha varmış. Mal davasına düşmüşler. Meğer Lalezar akli yeterken her şeyi Kalender'e geçmesin sırf diye düşünerek Doru'ya bırakmış. Doru'da sinirlendi, yıktı döktü. Sürekli arayıp duruyordu babalı çocuklu. Nereden bulmuşlarsa numarasını. O da dayanamamış değiştirmiş." Bakışlarında bir şeyler daha var da saklıyormuş gibi bir ışık yakaladım. Anlatmadıkları vardı gibi geldi bana bir an için.

Kalender meselesinin böyle olacağı en başından belliydi. Bu yüzden hiç şaşırmamıştım. O adamın pisliğini akıtmadan durmayacağı kesindi. Ender numarayı o yüzden değiştirdi diyordu ama benim buna inanasım gelmiyordu.

"Neyse ne," dedim. "Ben çok yorgunum Ender. Evet, onu çok özledim ama sadece benim özlememle olmuyor bu işler. Biz biteli çok olmuş. Ben bunu biliyordum da işte. Buraya gelince belki dedim... Boş ver. Konuşmayalım artık. Doğa'nın iyi olmasından başka bir şey istemiyorum ben."

Ender kucağımdaki Doğa'ya baktı. İç geçirdi ve sıkıntılı soluğunu tek seferde bıraktı. Daha fazla konuyu uzatmak istemediğinden, "Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu. "Burada yiyecek bir şey yoktur."

Güldüm. "Olursa Gülru'ya giderim. O da yalnız hem. Sağ ol."

Ender gittikten sonra, Doğa ile şöminenin sönmesini bekledik. Sonra da anne kız Gülru'ya geçtik. Doğa ile Asaf şimdi daha iyi anlaşıyordu. Gülru ile yaptığımız konuşma Asaf üzerinde etkili olmuştu anlaşılan.

Çantamdan Doğa'nın tavşanını ve köpeğini çıkarmıştım. Asaf köpeği almak için diretmemişti bu sefer. Onu Doğa'ya bırakmıştı. Hatta kendi oyuncaklarını da oynasın diye ona getirmişti.

"Altı ay sonra gelecekmiş," dedim bir an daldığım yerden çıkarak. Gülru ile pencere önündeki koltukta yan yana oturmuş bitki çayı içiyorduk.

"Öyle," dedi o da dalgın dalgın. Çayını yudumladı ve bakışlarını bana çevirdi. "Mahir'de bir o kadar buralarda olmayacak. Ender başka ne dedi?" diye sordu.

Ona Ender'in geldiğinden bahsetmiştim.

"Çok değışti, kötü falan dedi işte. Çok şey yapmasa da ona hak verdiği de ortada."

Başını salladı Gülru. "Sana da veriyor ama artık. Hepimiz veriyoruz. Hatta o bile. Belki de bunu yediremiyordur kendine."

"Sanmam," dedim. "Doru pes edecek bir adam değil. Yani öyleydi." Sanırım artık bundan o kadar da emin değildim. "Ya bir şey oldu benden vazgeçmesine neden olacak ya da gerçekten artık vazgeçti." Dudağımı büktüm. "Sen bunları boş ver de anlat bakalım başka neler oldu ben yokken? Her şeyi anlatmadığını bugün öğrenmiş olduk."

Gözlerini devirdi bana. "Senin iyiliğin için kızım. O kadar derdin varken bir de Doru kötü mü deseydim. Sen ondan ilerisin bana. Çok daha ileri."

Haklıydı, bu yüzden gözlerimle ona hak verdiğimi belli ettim.

"Neslihan ile Yasin evlendi. Bunu zaten biliyorsun. Ender Teğmenlikten Üsteğmenliğe yükselme aldı. Hani o son geçirdiğimiz ekim konuşuyorduk ya biz. Biri yükselme alacakmış diye. O Endermiş," dedi başımı salladım. Ender için sevinmiştim. Yasin'de Neslihan'da beni sürekli aramışlardı. Ender'de aramıştı ama ben diğerlerine olduğu gibi ona da olanlardan hiç bahsetmemiştim. Ender'in aramaları Doru'nun aramaları azaldığı sıralar seyrekleşmeye başlamıştı. Babamın vefatında annemle konuşmuş o. Ben aramasına yetişememişim.

"Bana kalırsa," dedi Gülru derin düşüncelere dalmış halde. "Ender bir şeyler biliyor da söylemiyor."

"Nasıl yani?" diye sordum. "Ne biliyor?"

"Doru'nun seni aramaması ile ilgili yani. Onun da hal ve hareketleri o zamanlarda değışti çünkü. Tabii bunlar benim gözlemlerim. Yanılıyor da olabilirim."

"Neden böyle düşünüyorsun ki? Bugün ilk karşılaşmamız dışında gayet eskisi gibi davrandı bana."

"Çünkü sen Doğa ile çıktın geldin. Eskisi gibisin. Sen hiç değışmedin Minerva. Belki seni suçladı ama bunun haksızlık olduğunu anladı."

Kafam iyice karışmıştı. "Kapatalım en iyisi konuyu Gülru ya. Vallahi yoruldum. Altı ay sonra geliyormuş işte. Derdinin ne olduğunu anlarız. Son bir yılda benim de ona kırgınlıklarım var. Bunu arada göz ardı etsem de saklayamam. Hem ben ondan çocuğunu sakladım. Bu da bir geçek. Tamam, mecburdum, iyiliği için yaptım ama suçluyum bir bakıma. Zaten öğrenince beni affetmeyeceği de ortada. Biz çoktan bittik yani."

Gülru'da akşam yemeğini yedikten sonra eve geçtik. Annemi arayıp bugün burada kalacağımızı söylemiştim. Annem Doru'nun olmadığını bildiğinden sorun etmemişti. Doru'nun beni aramayı kesmesinden dolayı - haberi vardı- çok kızgındı ona. İşte, Ender gibi, kim kime daha yakınsa onun tarafında oluyordu.

Annemde şimdi Doru'ya tepkiliydi.

Doğa'ya çantamdan çıkardığım geceliklerini giydirdim. Saçlarını taradım. şöminenin önünde, sırtına, bacaklarına biraz masaj yaptım. Bu onu rahatlatıyordu. Uykusu gelmişti ve esniyordu. Yarın sabaha kadar bir daha uyanmazdı. S nen ş mineyle birlikte kalktım. Doğa'yı da kucağıma aldım.

Onu babasının yatağının tam ortasına yatırıp üzerini örttüm. Kollarını hemen yorganın altından çıkardı, bana dişlerini göstere göstere güldü. O esnada ben kot pantolonumun düğmesini  z yordum. Yanımda kendime ait kıyafet getirmemiştim.

"Babanın kıyafetlerini giyeceğim," dedim sırtarak. O artık beni sevmiyorsa sevmiyordu. O yokken onun eşyalarıyla istediğimi yapabilirdim. Çok istiyorsa boşasındı beni. Düşüncesi bile kalbimi sıktı sıktı bıraktı.

"Yeşil," diye seslendim tavandaki ışığa dikkat kesilen kızıma. "ok bakarsan gözlerini alır." Gözler irileşti ama çekmedi oradan. "Annem!" dedim az yükselen sesimle, ellerini yorgana vurdu, bacakları altında tepindi. Ama o gözlerini çekmedi.

Parmaklarımı şıklattım. Anında bakışlarını bana çevirdi ama dediğim gerçekleşiyordu anlaşılan. Göz kapaklarını kırpıştırıp duruyordu. Kazağımı başımdan geçirip çıkarırken, "Demedim mi ama ben sana?" diye sitemle söylendim. ocuk ne anlasındı göz almaktan. Bende ki de içti işte.

Gülerek yatağın üzerine tırmandım. Onu kollarımın arasına alıp yorganın altından çıkardım ve kucağıma çektim. İ amaşırlarımla oturuyordum şimdi Doru'nun yatağının üzerinde. Yani eskiden bizim olan şimdi yalnızca ona ait olan yatağın üzerinde.

Doğa bacaklarımın üzerine kayıp elleriyle beni iterek ayağa kalktı. Döndü ve bana dikti mavi gözlerini. "Nereye gidiyorsun acaba?" diye sormamla kıkırdadı. "K p ," dedi heyecanla.

"K p 'y  m  istiyorsun?"

"K p ," dedi tekrar ve onu istediğini anlamış oldum. Ne vardı bu peluş oyuncakta, bilmiyorum. Onsuz yapamıyordu.

"Tamam," dedim onu belinden tutup yatağın üstüne oturmaya zorlayarak. "Ben gidip getireceğim ama sende uslu uslu oturacaksın burada."

Beni anladı mı bilmiyordum ama hızlıca kalktım ve koştura koştura cam verandaya gittim. Çantayı açtım oyuncak köpeği aldım ve geri dönecekken tavşanını da isterse diye düşünüp onu da aldım yanıma. Tam dönüyordum ki antre de kapının kilidinin çevrilme sesini işittim.

Olduğum yerde resmen dondum kaldım. Doru'nun görevde olduğunu biliyordum ama beni yine de bir panik sardı. Üstelik iç çamaşırlarımlaydım. Kilit kapıda zorlandı, çünkü arkadaki üst kilide çevirmiştim ben. Bu bana birkaç dakika kazandırırıldı.

Kendimi odaya nasıl attım bilmiyorum. Doğa bıraktığım yerde duruyordu. Oyuncaklarını önüne bırakıp üzerime ulaşabildiğim ilk şeyi geçirdim. Doru'nun tişörtünü. Saçlarımı içinden çekip çıkarmamla kapı açıldı ve ben sesini işittim. Elim ayağım boşaldı sanki. Panikten dudaklarım, boğazım bile kurumuştu.

Yutkundum ve dilimle ıslattım kurumuş dudaklarımı. "Doğa," diye fısıldadım ona bakarak. "Sakın ağlama annecim. Şimdi değil tamam mı? Sesini de çıkarma."

Doğa boş boş baktı yüzüme. Panik olmuş halimi anlamlandırmaya çalışıyordu.

Kendi evimde hırsız gibi davranıyordum ben şu anda. Tamam artık benim olduğundan o kadar da emin değildim ama bir zamanlar benimdi sonuçta.

Doru muydu yoksa gelen? Vallahi düşün düşün kafayı yiyecektim. Antreye dolan adım sesleriyle birkaç poşetin hışırtılı sesini duydum.

Böyle saklanarak olmayacaktı. Doğa'yı yataktan alıp yere indirdim. Kalkardı falan, sonra da düşerdi. "Oyna sen bunlarla, anne gelecek tamam mı?" dedim fısıltılı sesimle. Elini yanağıma dokundurdu. "Annesi," dedi. Panik halimi sezmişti tabii. Ondan böyle yapıyordu. Yanağına bir öpücük kondurdum çabucak. Ayağa kalktım ve duruşumu dikleştirdim. Odadan çıkıp kapıyı arkamdan kapadım.

Antreye çıktığımda kimse yoktu. Salona doğru yürüdüm. Karşılaştığım genç bir kadındı. Üzerinde asker kıyafetleri vardı. Rütbesinden anladığım Asteğmen falan olduğu. Saçları ensesinde topuzdu ve ben daha yüzünü görememiştim. Yere eğilmiş elindeki torbadan çıkardıklarını koltuğun önündeki sehpanın çekmecesine bırakıyordu. Evrak falan gibi şeylerdi sanırım bıraktıkları. Tam göremiyordum.

"Sende kimsin?" diye sordum sonunda sessizliğimi bozarak. Eli çekmecedde kalakaldı. Yerinde dikleşti ve başını yandan bana çevirdi. şaşkındı ve dudakları aralık kalmıştı. Onu daha önce hiç görmemiştim.

Yüzüme baktı baktı. Cevap vermekte geciktiğini fark ederek, "Ben Asteğmen Umay," diye bir şeyler geveledi ağzında.

Yerinden kalkıp elindeki torbayı çekmecenin üzerine bıraktı. "Doru'nun... şey yani Yüzbaşının evrakları vardı," dedi eliyle de bıraktığı torbayı işaret ederek. "Onları getirdim. Karargâhta kalmıştı." Ben elindeki anahtarlara bakıyordum o sırada. Kendi anahtarları vardı!

"Acil miydi?" gibi saçma sapan bir soru yönelttim gözlerimi anahtarlardan ayırmadan. Kız çok güzeldi. Kocaman kara gözleri ve bembeyaz teni vardı.

"E- evet," diye kekeledi kız. "Sen kimsin?"

"Akşamın bu saati acildi diyorsun yani?" diye sordum. "Ben-" Ben Doru'nun karısıyım diyecektim ama diyemedim. Öyle miyim artık bilmiyordum. Bunu söyleyememiş olmanın öfkesiyle, "Bu evin sahibiyim," dedim kaşlarını çatarak. "Evime habersiz gelmen-"

Kız ellerini önünde salladı. "Ben kimse yok diye. Doru... Komutanım görevde diye," diye açıklama yapmaya çalıştı. Ona ismiyle hitap etmemek için kendiyile savaşıyordu resmen. Bakışları üzerimde elbise gibi duran tişörtte dolandı durdu. "Karısısın değil mi?" diye sordu. Kendini tanıtırken çıkan belirsiz sesi bunu sorarken kaybolmuştu. Nedense bana çok küstahça geldi sorusu. Bir yabancıнын bunu üzerimdeki kıyafete bakıp sorgulaması...

"Karısıyım," dedim vurgulu bir şekilde. "Ve sen de gitsen iyi olur."

"Kusura bakma," diyerek bakışlarını yüzüme çıkardı. "Bilsem kapıyı çalardım elbette. Anahtarlarla girmek olmadı. Hoş geldin bu arada. Yurt dışındaydın diye biliyordum ben. Uzun zamandır yoktun. Dönebileceğini düşünemedim."

Daha başka ne biliyordu bu kız? En önemlisi Doru ile münasebeti sadece iş miydi? İçimi kemiren bu soru orayı kanatıyordu. Kemiriyor, dişlerini geçiriyordu. Döneceğimi düşünmemiş!

"Çıkacak mısın?" diye sordum katı bir sesle.

Neye uğradığını şaşırmış halde, "Ee-evet. Ben gideyim," dedi ve bana doğru adımladı. Geçebilsin diye yana çekildim anında.

"İyi geceler," dedi ama bir duraksadı. "Evraklar gizli. Askeri şeyler. Ondan bu saatte getirdim," dediyse de ben artık onu duymuyordum. Farkında olarak başını salladı ve evden çıkıp gitti.

Ne düşüneneğimi bilmez halde olduğum yerde kaldım bir süre. Ne olursa olsun bu saatte birini evine gizliden girilmeyeceğini çok iyi biliyordum ben. Belki de ilk değildi bu. Umay o kadar alışmış gibi çekmecenin başına geçip, ne nerde diye bilerek yapmıştı ki bunu, buraya gelişi ilk değildi.

Farkına vardığım bu gerçekle yüzleşmek benim için zordu. Çekmecenin üzerindeki evraklarda dolandı durdu gözlerim. Birine bile dokunmadım.

Boğazıma düğümlenen yumruyla yatak odasına döndüm. Üzerimdeki tişörtü çıkarıp yatağın üzerine savurdum. "Doğa," dedim, hala bıraktığım yerde köpeği ile oynayan kızıma. Doğa başını bana çevirdi. "Gülru teyzende kalalım mı biz bu gece?"

Burada kalmak istemiyordum sanırım artık. Kalamayacaktım. Yatağa midem bulanarak baktım. Kusacakmış gibi hissediyordum. Belki de onlar...

Pantolonumu ve kazağımı tekrar giydim üzerime. Doğa'nın da üzerine montunu geçirerek çıktım evden.

Sinirden gözlerim dolmuştu. Doğa'yı sıkı sıkı tuttuğumun bile farkında değildim.

"Ne bekleniyordun ki Erva!" diye söyleniyordum kendi kendime. Gecenin karanlığında attığım adımlar aksaktı. Doğru gidiyor muyum onun bile farkında değildim. "Seni bekleyecek mi sandın. Vazgeçti! Gününü gün etti!"

Gülru kapısını ben daha çalmadan açtı. Bağırıyordum ve bunu onun yüzüme endişeyle çevrilen bakışlarından anlamıştım. "Ne oldu? Neden bağırıyorsun?"

"Başka bir var değil mi?" dedim öfkeden çatlayan sesimle. Anlam vermeyerek bakmaya devam etti. Kaşları havalanırken, "Saçmalama! Ne başka biri?" diye sordu. Ben de bir zamanlar bu kadar saf düşünüyordum işte. Tıpkı Gülru gibi.

"Al sen Doğa'yı?" dedim ve onun kucağına uzattım. Eğilip ayakkabılarımı çıkaracakken bir durdum. Gözlerim belirginleşti. Tekrar yerimde doğruldum. Elimi onun evinden tarafa sallayarak işaret parmağımla, "Oraya girip çıkan başka biri var!" dedim sanki bunu yeni idrak ediyormuşçasına bir panikle orayı göstererek. "Aldatıyordu beni ya! Ondan aramadı, sormadı!"

Gülru sadece baktı yüzüme. Doğa'yı göğsüne basarken, "Kızım giren çıkan olsa ben bilmez miyim?" dedi ama o andan sonra duymadım ben onu. Çünkü gerisin geri onun evine dönüyordum.

Kapıyı bile kilitlememiştim ki çıkarken. Kapıyı açtım ama kapama gereği bile duymadan hızlı adımlarla antreyi geçtim.

"Eşyalarımı saklamış mış! Yalancı!" diye bağırdım kapının önünde durup soluklanarak. "Terliklerimi ona mı giydiriyardun!"

Ellerim yatağının yorganına yapıştı. Çekip yere aldım. "Saf saf!" diye bağırdım nefesim sözlerime yetişemez halde. Kalbim paramparçaydı. "Seni sevmeye, beni sevdiğine inanmaya devam ettim ben!"

Deli gibi bağırıyordum ve hiçbir şey umurumda değildi. Kitaplarıma uzandı kollarım. "Her gece," dedim dolu dolu olan bakışlarımı onlara sabitlerken. "Her gece sana bunları okumamı istiyordun değil mi sen!"

Kitapları tuttuğum gibi yere devirdim. Yastıkları arkasından gönderdim. Çarşafa dolandı parmaklarım. Artık midem şiddetli bir şekilde çalkalanıyordu.

"Belki de.... Senden çok onun kokusu..." Tamamlamaya gücüm yetmezdi, yetmedi. Çarşafı çektiğim gibi yataktan söküp aldım. Onu da yere fırlattım.

Görüşüm yaşlardan puslanmıştı ve önümü bile görmekte zorlanıyordum. Gardıroba koştum. Gitmeden önce nasıl düzenlemişsem öyle duruyordu kıyafetlerim. Hepsini tuttuğum gibi yere devirdim.

Katıla katıla ağlıyordum artık. "Lanet olsun ya!" derken ellerim saçlarımin arasına karışıp dağıttı. "Nasıl bu kadar aptal olabildim, nasıl!?"

Yerdeki dağınıklığın önüne çöktüm. Ağladım ağladım. Bir zaman sonra ağlayacak güç bile kalmamıştı bende. Boşluğa dalmıştı gözlerim. Ne baktığımı görüyordum, ne de gördüğümü alıyordu zihnim. "Hiç aklına gelmemişim."

Doru'nun hep sigara sakladığı çekmeceyi anımsadı zihnim. Doğa doğduğundan beri bir kere bile, onu hatırlamak için bile yapmamıştım bunu ama... Kendimi yenilmiş gibi hissediyordum. Salonda elimle koymuş gibi buldum. Bir de çıkmak.

Kapının önündeki verandaya çıktım ve ellerim titreye titre tutuşturdum dudaklarımin arasında zorlukla tutabildiğim sigarayı. İki yıl sonra ilk duman ağzımın içine dağılırken, tadı dilimi yaktı. Düşüncelerim ise yüreğimde yangındı.

Burnumu çektim. Sigara parmaklarımin arasında içmekten çok kendi kendine küle dönüşürken içimde onunla hesaplaşmış, bir sonuca vardırılmış ve kapatmıştım.

Doru ile biz diye bir şey yoktu artık.

Bölüm Bitti...

*Alıntılar için İnst: **piyamor_***

Bol oy, bol yorum: Hızla gelen yeni bir bölüm :)

Yeniden görüşene değin sevgiyle kalın canlar...

44. Bölüm - KÜL GÜVERCİN

Merhabalar,

Biz geldik canlar.

Bölüm Şarkısı: Sezen Aksu - Kalbim Ege'de Kaldı

Ayçin Asan - Gitme Kal

Merve Deniz - Yetinmeyi Bilir Misin?

Yıldız ve beğenilerinizle bölümün gelişi doğru orantılı olacaktır. Yarın belki yarından da yakın...

Keyifle Okuyun...

3. BÖLÜM

KÜL GÜVERCİN

Onu sonunda görebildim. Gözleri yeşil değilmiş.

Gördüğüm ikinci en güzel mavilere sahip kızımız. Babamın gözlerini almış Doğa.

Misler gibi kokuyor Doru, görsen elleri parmakları minicik. Kendi de küçük zaten.

Onu kuvözde bırakmak, yanına sadece günde bir kere girebilmek çok zor gelmeye başladı bana.

O benden uzakta, benden ayrı büyüyor ve ben kaçırdığım şeylere çok üzülüyorum. Elimde olsa hiç büyümesin, hep böyle kalsın isteyeceğim. O kadar güzel ki.

Sen onu öğrenince muhtemelen bana çok kızacaksın. Ben şu kadarcık ayrılığa dayanamıyorken, onunla geçireceğin en kıymetli zamanları çaldım diye bana kızacaksın. Belki nefret bile edeceksin.

Başka çarem yok Doru. Onun iyi olabilmesi için bizim burada kalmamız gerekiyor.

Sana söylesem, seni üzmemekten başka neye yarar ki bu? Doğa'nın yarınının olamama ihtimali beni yeterince kahrediyor zaten.

Tek duam Allah'ım benim ömrümden alsın ona versin, ama o yaşasın.

*

Az önce, "Buna nasıl dayanabiliyorsun?" diye sordun bana.

"Dayanılmıyor," desem çıkıp gelecekmiş gibisin. Gelip beni her şeye rağmen alacak gibi.

Gel istiyorum, sana geleyim istiyorum ama elimi kolumu bağlayan şeyler var.

"Ben dayanamıyorum, dayanılmıyor," dedin.

Sesim çıkmadı diye sevmiyorum mu sandın, dayanabiliyor muyum sandın?

Kendimi yenilmiş gibi hissediyorum Doru. Ben Doğa'yı yaşatabilmek için bize yenildim. Senin ailenin yanında olmaya ihtiyacın vardı, gidecektin. Ben sana yenildim, seni kaybettim ama senden olana tutundum.

Doğa'yı sabahtan beri hiç görmedim. Göstermiyorlar. Hemşire vücudunda bakteriye rastlandığını söyledi. Yanına girdiğim sıra benim ihmalkarlığımdan mı oldu, bilmiyorum. Tüm gün gözleri kapalı yattı. Ateşi çıktı. Yanına girmelerim bir süre ertelenecekmiş. İyi olsun da o ana kadar görmeyeyim ben onu.

Böyle dayanılıyor işte Doru. Bana kızma ama -ki eminim yerimde sende olsan aynını yapardın- gözlerim benim ondan başkasını göremiyor. Seni çok seviyorum, çok... Ama Doğa'yı bir başka.

Sen kalbimsen o canımın tamamı. Olmadan olmuyor.

Erva'nın Günlüğü

2 Nisan 2023 - Amerika

Günler boyu yağmur yağdı durdu. Havaların iyice soğuması ile kasım karla karışık bir günle karşıladı bizi. Kar arada atıştırıyordu ama yerle buluşmadan yok oluyordu. İlk karın düştüğü gün Doğa ile pencerenin önünden hiç ayrılmamıştık. İlk defa kar görüyordu Doğa. İşe bak ki buna iki üç yılda bir ancak kar yağan İzmir'de şahit oluyordu. Benim bile 25 yıllık hayatım boyunca sayılı şahit olduğum şu manzarayı Doğa şimdiden yaşıyordu.

İlk karımı annem tanıştırmıştı bana. Babam ise ilk defa üşütür müyüm, bir şey olur mu diye endişelenmeden oynayıp durmuştu benimle bembeyaz kaplanmış sokakta.

İnsanın unutamadığı anlar vardır. Yaşın ne olursa olsun zihnine kazınır ve hiç çıkmaz. Benim aklımda kalanlar üzerimde fazla etki yarattığından genelde üzücü olanlar oluyor.

Elvin babaannemin vefatı mesela. Beş yaşında var yoktum sanırım. Güneşin yansımalarından alacalı bir akşam vaktiydi haberini alışımız. Babamı ilk kez o zaman ağlarken görmüştüm ben. Yumruk yaptığı elini

benden saklayarak mutfağa girmiş, kapıyı kapatmış ve herkesten gizlemeye çalışır gibi dakikalar boyunca oradan hiç çıkmadan ağlamıştı. Oncağız yaşına rağmen anlamıştım babamın ilk defa bir şeye çok üzüldüğünü.

Cenazenin ertesiydi benim ilk karımla tanışmam. Babam acısına rağmen bana hiç belli etmeden, sırf sevincim kursağımda kalmasın diye oyun oynamıştı benimle sokakta. Bu yüzden kar benim için çok değerliydi. Baba demekti. Babaanne demekti. Veda demekti. Çokça mutluluk ve kahkaha demekti. Baba kahkahası. Kızını mutlu etmeye çalışan bir babanın kahkahası.

Doğa'ya beresini, atkısını giydirdikten sonra montunun da fermuarını sonuna kadar çektim. Çiçekli yeşil yağmur çizmelerini de ayaklarına geçirmek için önünde diz çöktüm. Ben birini giydirdim, diğerine geçireceğim derken o ayağındakini eğilmiş çıkarmaya çalışıyordu. Parmakları çizmeyi aşağıya itmek yerine yukarıya çekerken, ayağını da çizmeden çıkarmak ister gibi yere doğru sallıyordu. Çelişkili şu hareketine gülmeden edemedim.

"Doğa ya! Kızım sen ne yapıyorsun?"

Poposunu yere bırakıp oturdu düşer gibi. Ayağını daha çok salladı. Nasılsa çıkaramayacaktı. Diğerini de giydirince bakışları bu defa çizmenin diğer tekine çevrildi. Bu sefer de diğer eli ona uzandı çıkarmak ister gibi.

"Uğraşma boşa," dedim gülererek. "Çıkıyoruz. Teyzene gidiyoruz."

"Paka?" diye başını kaldırıp soran mavi gözlerini gözlerime dikti. Doğa parka gitmeyi çok seviyordu. Ona yeşil olsun, çimen olsun, iki de çocuk olsun tamamdı. Ama bizim en son parka gidişimiz Amerika'dayken idi.

"Yok park falan. Bu havada park mı olurmuş?"

"Paka," dedi tekrar. İnattı. Asla dinlemiyordu. Son iki ayda bu özelliği iyiden iyiye belirginleşmeye başlamıştı.

"Sonra gideceğiz, söz. Havalarda ısınsın." Tuttuğum gibi kaldırdım onu yerden. Gözleri anında kapının önündeki kırmızı arabaya kilitlendi. Arabama. Son bir haftadır yeniden kullanmaya başlamıştım. Doğa da benimle yalnız yolculuğu üçüncü kez deneyimleyecekti. "Düüü," demeye başladı tükürükler saçta saçta. Yüzümün yanını sildim. "Aynen ondan kızım. Korna çala çala gideceğiz." Deliydik çünkü biz.

Gülru'ya varmamız öğlen saatinin karışık trafiğinde yirmi dakikayı bulmuştu.

Yoldayken Yankı aramıştı. İstanbul'dan iki hafta önce dönmüştü o. İki haftadır İzmir'deydi yani. Buralarda kuzenleriyle iş mi kuracaktı ne.

Gülru'ya geçiyoruz biz deyince yanınıza geleyim demesiyle kalmıştı.

Şimdi onu çekecek halde değildim. Bir haftadır Gülru'yu görmüyordum. Gümüş annesinden bir haftalığına evine geçmişti çünkü. Ondan kaçtığım falan yoktu ama Doğa'sız bir yere adım atamıyordum ben. Onu da nereye gitsem yanımda istiyordum. Özlüyordum bir kere. Bugün Gülru ile planımız vardı. Amerika'da Berta'dan öğrendiğim patatesli turtayı ballandıra ballandıra anlatınca, ağzının suyu akmış ve yapmamı istemişti. Neslihan ve Dilde'de gelecekti. İkisi de Doğa ile tanıştığından beri kızıma aşıkta.

Annesiyim diye söylemiyorum, hakları vardı ona âşık olmakta. Kızım bal gibiydi. Yanakları iyice iki tombul poğaçaya benzemeye başlamıştı. Doğa'yı bebek koltuğundan çözüp kucağıma aldım. Yine kar atıştırmaya başlamıştı. Bugün de etraf kar tutacak gibi değildi ama içimde ya tutarsa diye bir heves vardı.

Yürümeye başladığımda, Doğa başını omzuma yaslamış, gözlerini de göğe dikmişti. Eli yukarıya uzanıp duruyordu. Düşen karları yakalamaya çalışıyordu açılıp kapanan parmakları.

"Kar onlar annecim," dedim. Mümkün oldukça her şeyin adını söylemeye, ona tanıtmaya çalışıyordum. "Havalar soğuyunca bazen böyle oluyor. İzmir'e çok kar yağmaz ama arada böyle kendini bize gösteriyor işte. Sen şimdi ilk karınla resmen -pencereden bakmak sayılmaz- tanışıyorsun ya. O yüzden çok yağıyor bugün."

Gülüşünü yakaladım. Beni artık çok daha iyi anlıyordu bence. Yirmi aylık olmuştu Doğa. Dört ay sonra iki yaşında olacaktı.

Doru'nun evinin önünden geçerken bakışlarımı oraya çevirmemeye çalıştım. Çünkü zihnimden hala Umay denen kızı silemiyordum. Onu geçen iki ay da bir kez daha görmüştüm. Gülru'da yanımdaydı o zaman. Kızı o tanıyordu. Zaten ben olayın sonrasında ona ismini söyleyince, "Mahir'in ekibinde artık Umay," demişti. "Dolayısı ile Doru'nun da."

İyi kız falan demişti ama bu benim umurumda olamamıştı. Ve Gülru'da onda evin anahtarının olmasına akıl sır erdirememişti. Ben diyorum; Doru vermişti ona anahtarı. Evin anahtarı bir yabancıya neden verilirdi ki? Evini dağıtmakla çok iyi etmişim. Oh olsun, beter olsun. Ben onu her zerremle hala hatırlıyorken, aşkından ölüyorken o evimizin anahtarını girip çıksın diye başka bir kadına vermişti. Niyeti her ne olursa olsun, *eşyalarını dönersin diye saklıyorum* dediği evimize girmesine izin vermişti. İşte bunu affedemiyordum ben.

Gülru bizi pencereden gördü. Hemen oturduğu koltuktan kalkıp koştu kapıya.

Kapıya vardığımda açan o değildi. Neslihan  nde, Dilde'de hemen arkasındaydı. "Aşkım!" diyerek Doğa'yı kucaklarken Neslihan, Dilde'de onun yanaklarını mıncıklıyordu.

"Ağlatmayın da," dedim onlara gülerek gözlerimi devirirken. "Geçen susturamadım."

"Ay, çok seviyorum ama ben bunu," deyince Dilde, yanağını kızımın tombul yanağına bastıra bastıra, "Sende evlen o zaman. Yaparsın bir tane, onu seversin," dedim. Laf sokmaya bayılıyordum. Ender'in meselesinden bir doluydum zaten ona.

"Abim saldı artık beni. Ender yola gelirse olur," dedi gayet kendinden emin, sözünü sakınmayarak. Ben yokken buna bir cesaret gelmişti. Gelmişti gelmesine ama Ender yüzüne bakmıyordu.

"Az naz, az niyaz, az işve cilve çözer bu işi," deyince Neslihan, Gülru arkadan güldü. "Zor canım o işi." Kapıyı kapatıp salona geçtik.

"O nedenmiş?" diye sordum Gülru'ya. Camın önündeki koltuk hep benimdi. Ben oraya geçip otururken, Gülru'da halıda oynayan oğlundan sebep yere oturdu. Neslihan ve Dilde sırf Doğa'yı sevebilmek için karşımdaki koltuğa yan yana oturmuşlardı.

"Ender o gün yemin vermemiş mi buna? Bir daha yoluna çıkmam, yüzüne bile bakmam diye."

"Yemin değildi o," diyerek araya girdi Dilde. "O kadar çaresiz değilim."

"İki yıl oldu iki," dedim üzerine basa basa. "O kadar aresizsin bence."

"Değilim," dedi Dilde yüzü düşerken kendini savunurcasına. "Suratıma da bakmıyor değil hem artık. D n barbek n n oradaki çardakta oturduk on dakika."

"Ne!" diye resmen ciyaktadı Gülru şaşkınlıktan. Bundan benimde haberim yoktu ve tepkisinde son derece haklıydı. "Ve sen bize bunu anlatmadın."

"Anlatayım diye buluştuk ya işte."

"Kız gebertirim seni. Konuşsana," deyince Gülru, beni bir gülme aldı. "Bu kadar üstüne gitmezsen anlatacak zaten."

"Ender'in bekar evi de var hazır. Hadi inşallah," dedi Neslihan kucağındaki Doğa'yı zıplattırken. Ender için Lojmanda bir ev ayarlanmıştı. Artık o Doru'nun evinin az aşağısındaki iki artı bir konutta tek başına yaşıyordu.

"Öyle bir şey olmadı. Oturduk, havadan sudan konuştuk," diyerek başladı olan biteni anlatmaya Dilde. Deddiği gibi olan pek bir şey yoktu aslında. Dilde en küçük şeyden umutlanır olmuştu. "Yüzüme hala tam bakıyor diyemem. Ama zamanla olacak inanıyorum." İşte buna bende inanıyordum. Ender gerçekten aşıktı ona. Gerçek aşk öyle kolay unutulmuyordu. Dilde kendini kanıtlarsa eğer, onlar için bir mutlu son vardı bence.

Üzerimdeki kabanı çıkarırken gözlerim Doğa'ya çevrildi. Yanında onunla ilgilenen iki güzel genç kız vardı ama o bakışlarını benden çekmiyordu. Gülerek öpücük gönderdiğimde kıkırdadı. Kızım da bana aşıktı işte. Bense ona deli divane. Bir anne çocuğunu ne kadar çok sevebilirse o kadar çok, hatta daha bile fazla seviyordum.

"Neslihan, Doğa'nın montunu çıkarsana. Ev çok sıcak," deyince ben, Dilde ondan önce davranıp Doğa'nın atkısını ve beresini soymaya başladı.

Gülru'nun evi herhalde en az bir hamam kadar sıcaktı. Asaf geçen ay fena üşütünce şimdi tedbiri elden bırakmıyordu.

Kabanımı koltuğun yanına bırakıp ayağa kalktım. "Ben şu turtta işine bir başlayayım. Sizde Doğa'ya göz kulak olun olur mu?" Olmayacaklarından değildi de işte... Doğa'ya doğru yürüyüp önünde durdum. Onu kucağıma alacağımı sanıp kollarını açtı bana.

"Sen kalıyorsun," dedim dudak bükerek. Eğildim ve çıkarılan beresinden kaynaklı dağılan saçlarını düzelttim. Saçları yukarıdan minik bir tokayla tutturulabilecek kadar ancak uzundu.

Başının üzerini öptükten sonra onu kucağıma almadım diye mızırdanmaya başlıyordu ki, uzaklaştım hemen. "Oyalayın, geleceğim hemen," dedikten sonra mutfağa geçtim direkt.

Rendelenmiş patateslerle diğer malzemeleri buluşturmam, tart kabına tüm karışımı alıp fırınlamam yaklaşık on beş dakika sürdü. Pişmeye bırakıp tekrar salona döndüğümde Doğa Neslihan'ın kolları arasında uyukluyordu. Daha doğrusu sıcaktan bayılmıştı çocuğum.

"Çok mu sıcak içerisi," dedim Gülru'ya doğru.

"Evet ya," diyerek onayladı beni Neslihan. Hepsinin içi geçmişti sıcaktan. Yüzlerinden anlaşılıyordu bu. Ben söyleyene kadar kimsenin gıkı çıkmamıştı ama.

"Kısayım madem biraz," diyerek ayaklandı Gülru.

"Zahmet olacak," diyerek imayla sırtıttığım sıra, kabanımın cebindeki telefonuma birkaç bildirimin sesi ardı ardına düştü. Gülru doğalgazın derecesini kısmaya giderken bende telefonuma koşturdum.

Annemden olabileceğini düşünüyordum. Bugün babamın mezarını ziyarette gitmişlerdi dedemlerle. Her gün istisnasız annem oradaydı aslında. Evet, babamın cenazesi artık Türkiye'deydi ve Urla'da ki bir mezarlığa gömülmüştü. Babamın ve annemin Türkiye'deki bütün yakın çevresi gelmişti. Zerrin anne ve Gümüş'te.

Anneme baş sağlığı dilerlerken ben de yanlarındaydım. Eskisi gibi soğuk görünmüyorlardı ama zamanın getirdiği bir mesafe vardı sanırım aramızda geçecek gibi durmayan. Doğa'yı evde bırakmıştım ben. Asude abla ile kalmıştı. Onu Doru'ya söylemeden ailesinden kimse de bilsin istemiyordum.

Annem cenazede onların bize yaptığı gibi uzak durmamış, belki gelen herkesten çok onlarla ilgilenmişti. Zerrin annenin mahcupluğu yüzünden okunuyordu.

Ben hayatta her şeyin dönüp dolaşıp karşılık bulduğuna inananlardandım. Elbette durumlarımız aynı değildi ama benim babam onlara kırgın gitmişti. Onun gidişiyle en çok buna üzülmuştüm galiba. Dağhan babamın cenazesinde benden sebep sırt çevrilmişti ona. Albaylık yaptığı süre boyunca -aslında tüm hayatı boyunca- babamın hep saygı sevgi gördüğüne şahit oldum ben. Hayatta olsa en çok bundan dolayı özür dilerdim ondan. Ona bunu yaşattığım için özür dilerdim. Buna bile fırsatım olmamıştı ya, çok koyuyordu. Amerika'da, bir buçuk yıl boyunca dayanak olmuştu bana. En büyük güç, bana cesaret olmuştu. Beni, Doğa'yı sırtladığından yorulmuştu. Yorgun düşmüştü.

Onu düşününce aldığım nefesler bile boğazıma duruyordu. Derin bir nefes aldım aklıma sızan babamdan düşüncelerle. Bırakırken kalbim sızım sızım sızladı. Telefonumu kabanımın cebinden çıkarıp gelen mesajları kontrol etmek için koltuğun kenarına oturdum.

Annemden değildi. Yazan Yankı'ydı.

Gönderen Yankı: *"Kapıya çıksana bir. Doğa'ya bir şey getirdim. Onu verip gideceğim."*

İfadem mesajı okurken nasıl görünüyordu bilmiyorum ama şu mesaja benim canım sıkılmıştı.

"Allah Allah," diyerek ayaklanınca ben, kızlar soran gözlerle bakışlarını bana çevirdi. Gülru salonun kapısında idi ve o da benzer bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Ne oldu birden?" diye sordu Gülru. "Nereye?"

Telefonumu arka cebime sıkıştırırken, "Ya, Yankı yazmış. Kapıya çık diyor. Doğa'ya bir şey getirmiş," dedim.

"Bu üstüne biraz fazla mı düşünüyor?" diye sordu Gülru imalı bir tonlamayla. Neslihan sözlerime tavrını kaşını kaldırarak ortaya koydu. "Bence öyle," dedi Dilde. "Sürekli arayıp duruyor seni. Hiç iyi değil bu."

"Haklı Dilde," dedi Gülru gözlerini yüzümden ayırmadan. "Az mesafe mi koysan? Ne diye buraya kadar geliyor ki? Sanırsın Doğa'nın babası."

Yankı ile barıştığımızı ve Ceylin ile ilişkisini ben kızlara anlatmıştım. Daha ilk başından duyduklarına şimdi olduğunu gibi tepkiler vermişlerdi. Onlara göre Yankı beni hala unutmamıştı. Ne yalan söyleyeyim ben de biraz öyle hissediyordum.

Oflayarak onları söylemleri ile baş başa bırakıp çıktım odadan. Haklılardı. Amerika'da iken hiç böyle değildi Yankı. Ne zaman Türkiye'ye dönmüştü, beni bunaltırcasına bir ilgi sarf etmeye başlamıştı.

Kapıya çıkmamla onu az ileride Kulübenin yakınında dikilirken gördüm. Elleri kalın kaşe kabanının ceplerindeydi. Koltuğunun altına ise dikdörtgen bir kutu tutuyordu.

Üzerime bir şey almadığımdan -ki ne verecekse hemen alıp dönmek niyetindeydim- acele adımlarla ona doğru yürüdüm. "Yankı, hayırdır?" dememle Doru'nun evinden tarafta olan bakışları beni buldu.

"Erva," dedi gülümseyerek. Koltuğunun altındaki kutuyu alıp önünde salladı. "Bunu almıştım Doğa'ya. Sen buraya gelince, bende kalmasın dedim, getirdim."

"İyi yaptın, iyi yaptın da," dedim kollarımı soğuk nedeniyle göğsümün üzerinde birleştirerek. "Şart da değildi yani." Kestane şekeri almıştı. Ben seviyordum kestane şekerini. Doğa'da severdi ama ben kadar değil. "Doğa çok sevmez hem kestane şekeri."

"Olsun," diyerek kutuyu bana doğru uzattı. "Al, getirmesem bozulurdu yoksa."

Hava o kadar soğuktu ki kollarımı zorlukla çözdüm göğsümün üzerinden ve aceleyle aldım. Elimdeki kutuyla birlikte kollarımı tekrar bağlarken, "Git hadi sen. Sağ ol bunun için de," dedim.

Başını salladı. O gülümsüyor olmasına rağmen benim bozuk atan ifadem hoşuna gitmemişti. "Görüşürüz sonra o zaman," diyerek geriye doğru adımladı. "Sorun yok değil mi?"

"Yok," dedim. Çok da kaba davranmak istemiyordum ama böyle sık sık beni görmeye gelmesi doğru değildi. Bir ara onunla konuşmam şarttı.

"Görüşürüz sonra."

Yankı aşığı yola doğru uzaklaştığında, ben de hava çok soğuk olduğundan koşa koşa Gülru'nun evine geri döndüm.

Buzlarım çözülüyormuş gibi bir hisle kaplanmıştı bedenim. "Bu ne soğuk ya?" diye içeriye doğru bağırırken, aceleyle vestiyerde bulduğum terlikleri ayağıma geçirdim. Ayak parmaklarım bile titriyordu sanki. "Turtaya baksaydınız bir. Kokusu geliyor!" Patatesler hemen öyle kolay pişmezdi ama Gülru'nun fırını biraz farklıydı. Kestane şekerini vestiyerde bir yere bırakıp salona doğru adımlıyordum ki, Gülru kapı girişinde elinde telefonla önümü kesti. Yüzünde panik vardı, endişe vardı, korku vardı. Ben bunların hepsini yüzünden okurken, o gözlerini büyütmüş bana bakıyor ve elindeki telefonu sallıyordu. Neler oluyordu Allah aşkına? "Ne?" diye sormama kalmadı, "Erv!" dedi bir telaş kolumu tutarak.

"Doru geliyormuş kızım!" Beni içeriye mi çeksin, kapıya mı itsin bilemez haldeyken, ben duyduğumla şoka uğramış, donmuş kalmıştım. Aklımdan geçirdiğim tek şey ise Doğa idi. "Ya, altı ay-" dedim ne dediğimi çok da bilmeyerek. Aklımın odaları Doğa'yı bir yere saklamanın peşindeydi. Nereye koysam olmuyordu. Tam şu anda burada mıydı? "Sen nereden bil- Ne zaman!?" diye sordum ama aksak kelimelerimden ne kadarını anlayabildi bilmiyorum.

"Ender aradı ya!" dedi telaşı sesine de hâkim olurken. "O karşılamaya gidiyormuş şimdi! Maksimum on beş dakikaya burada olacakmış! Seni Yankı ile kapıda konuşurken mi ne görmüş Ender. O adamı göndersin buradan, yoksa gelir gelmez katil edeceksiniz adamı diyordu!"

"Ben Ender falan görmedim Gülru," dedim. Ne önemi vardı ki bunun? O görmüştü işte. Hem yanlış bir şey yapmamıştım ki ben. Onu bile bu kadar sinirlendiren neydi? "Doğa ne olacak," diye sorarken bacaklarım ben daha düşünmeden adımlayıp geçti antreyi. Salona koştum, hemen sonra. Neslihan ayakta idi ve kucağında kızımı tutuyordu. Gülru ne haldeyse onlarda benzer durumdaydı.

"Evi toplamadın değil mi sen?" diye sordu Neslihan. Endişesinin niye olduğunu az çok biliyordum. Anlatmıştım onlara Umay'ı onun evinde gördüğümü, sonrasında nasıl ortalığı dağıttığımı. Toplamamıştım tabii. Yaparken iyiydi de şimdi o dağınıklıkta bana bir dert olmuştu. Lakin benim o an yapmayı tek istediğim şey Doğa'yı alıp buradan gitmekti.

"Dağınıklığı görünce ya buraya gelirse?" deyince Dilde, tedirgin halim iyice yansıdı ifademe. Hemen sonra haklı gibi, "Gelirse gelsin. Biz çoktan

gitmiş oluruz," dedim. Doğa'yı kucakladım vakit kaybetmeden. "Karşısına direkt çocukla çıkacak halim yok."

Gülru, "Kızım bir yere gidemezsin. Adamı askeri tim alt geçidin oraya bırakacakmış," diyordu. "Evin hemen aşağısına. Ha geldi ha gelecek. Git evi topla bari. Ha diyorsan ki, kıskançlık yaptığım, çıldırdığım anlaşılın, çok da mühim değil, o zaman. O eve girene kadar bekle burada. Yoksa büyük ihtimalle kapıda karşılaşıacaksınız."

Beni düşündüğünden, onun karşısında haklıyken haksız duruma düşmeyeyim diye böyle söylüyordu. Günler öncesi kızlara anlattığımda da *git topla* demişlerdi ama ben gururdan yapmak istememiştim. O zaman *hata bende değil, hak etti bunu* diyordum. Aslında hak etmekten de değildi bu. Ben öfkeden deliye dönüp yapmıştım ne yaptımsa.

"Ender'e de yazıklar olsun!" dedim Doğa'yı Neslihan'ın kucağına geri verirken. "Haberı yok muydu şimdi bunun!? Neden daha önce söylemedi!?" Ağlayacaktım neredeyse. Bilip de söylemediyse, ona da edecek iki lafım vardı benim.

"Nereden bilsin burada olduğunu," dedi Dilde, Ender'i savunur gibi. "Yeni görmüş işte." Neslihan ona gözlerini büyütüp, "Dilde sus bence," diye sessizce fısıldadığı sıra, ben odada bir aşağı bir yukarı adımlayıp parmaklarımın kenarını tırnaklarımla yoluyordum. Panik mi? Çoktan olmuşum. "Ne düşünür ki?" diye sordum. Şu an her ne yapacaksam onun süresinden yediğimin farkındaydım.

"Ya ona kızgın falan olduğunu ya da," dedi Neslihan. Gülru araya girip devam ettirdi onun sözlerini. "Umay'ın eve geldiğini biliyorsa cinnet geçirdiğini. Kıskandığını falan bile düşünebilir. Ender belki de anlatmıştır ona her şeyi. Hırsız sanma ihtimali de var ama askeri lojmandayız. Senden sonra önlemler çok arttı."

"Neden böyle bir şey yaptın ki zaten?" diye sorunca Dilde, ben bir parladım. "Neden olacak ya! Bir anlık öfkeydi benim ki. Gece vakti evim sandığım yerde bir yabancıyı buluyorum! Sakin mi karşılasaydım. Olur öyle şeyler, gelir gider mi deseydim!"

"Sen onu benim külahıma anlat. Kıskandın bal gibi de," diyerek sözlerimi yalanladı Gülru.

"Gülru," dedim neredeyse ağlayacak gibi. "Yaptımsa da haklıyım, bunu en iyi sen biliyorsun. Benimdi o, benim! Gittim diye değişti mi bu!? Ben nasıl hala onunsam-" Ellerim saçlarımı dağıttı.

"Tamam, gidip toplayacağım. Karşılaşırsak da kıyafetlerimi falan almaya gelmişim derim."

Ben kapıya adımlarken büyük büyük, "İnanmaz ki!" diye bağıırıyordu Gülru. "O dağınıklığı da artık zor toplarsın sen!"

Orası kesindi. "Biz de mi gelsek yardıma?" diye seslenince Neslihan, bir duraksadım. "Oldu, hep beraber yakalanalım. Doğa'ya bakın yeter bana!"

Kapıyı çekip çıktım. Koşa koşa geçtim bahçeyi. Ağlanacak halim vardı. Bir bok yemiştım ve şimdide sıvıamam gerekiyordu anlaşılan. Kızlar haklıydı. Amerika'dan gelir gelmez neyin öfkesini yaşayıp da dağıtmıştım ki evini? Bu resmen onca zaman beni arayıp sormamanın cezası demenin başka bir yoluydu.

Gurur falan yapmıyordum. Benim tek derdim yanlış anlaşılmamaktı. O, Umay'a anahtar vermenin açıklamasını yapmalıydı bana önce. Ya da yapmamalıydı. Bilmiyorum. Galiba benim hiçbir şeye hakkım yoktu.

Koşuyor olmama rağmen, bacaklarım bile titriyordu şimdi her an düşecekmişim gibi.

Verandanın basamaklarını resmen uçar gibi geçtim. Onun evinin önündeki saksının dibine bıraktığım anahtarı alıp kendi evimin kapısına koştım. Anahtarlarımı bile asıl yerine koymamıştım. Ellerim titriyordu benim. Bacaklarımda. Aslında tüm vücudum tam şu anda zangır zangır titriyordu.

Onunla karşılaşacağımı elbette biliyordum ama bu şekilde hayal etmemiştim sanırım. Aslında ben onunla karşılaşmamızı hiç hayal edememişim. O kadar uzun zaman olmuştu ki. Hızla çarpıp duran ve göğüs kafesimi döven kalbimin, beni nerdeyse boğacak olan kesilmiş nefesimin eşliğinde açtığım kapıyı arkamdan kapatıp yatak odasına adımladım. Evdeyim diye mi bilmiyorum adımlarım yavaşlamıştı. Ya da artık süremin kalmadığının farkına varmışım. Daha başlamadan güçsüz düşmüştüm ben. Zihnimde ona söyleyebileceğim yalanların provası dönüyordu.

Avuç içlerim buz kesen vücudumun aksine terlemeye başlamıştı. Zaman hızla akıp gidiyordu ama sanki ben ağırlaşmışım ve hiçbir şeye yetişemiyordum.

Odadan girmemle önce yerdeki çarşafı kaptığım gibi aldım ve hızla yatağın üzerine çektim. Sonrada yorganı. Kıyafetlerim ve kitaplarım her yerdeydi.

Kitapları bir iki derken teker teker toplamıştım ama, kucağımda birikince komedinin üzerine boca etmişim resmen.

Ellerim titriyordu, soluklarım kesiliyordu, boğazım kuruyup duruyordu ve tüm bunlar bana hiç yardımcı olmuyordu. Olabildiğince düzenledim kitapları.

Kıyafetlerime uzanmıştım ki dışarıdan verandanın gıcırdayan basamağı resmen alarm verdi. Panikten kızaran yanaklarım kulaklarımda zonkladı. Buradaydı. Birazdan kapıyı açacak ve eve girecekti.

Elimde biriken kıyafetleri olduğu gibi bıraktım yere.

Koştum, hiç düşünmeden koştum.

Buna aptallık diyebilirsiniz. Çünkü ben aptalın önde gideniydim. Benim tam şu anda, sırf kuyruğu dik tutmak adına burada olmamam gerekiyordu. Ne var ki iş işten geçmişti.

Antreyi geçerken olmuştu ne olduysa. Boş antrede ayağıma bir şey takılmıştı ama asla ne olduğunu bilmiyorum. Zaten bunu düşünecek halde de değildim. Ellerimin ve dizlerimin üzerine kapaklanmıştım. Çıkan hafif çıtırtılı ses diz kapağımdan yükselmişti. Biliyorum, çünkü bıçak gibi saplanmıştı ağrısı. Ben yaşayan gözlerimin eşliğinde inlerken kapı açıldı ve rüzgâr şiddetiyle üzerimden geçti. Ya da ben onu görmenin anlık yoğunlaşan hisleriyle tokat yemiş gibi hissettim, bilmiyorum.

Hala titrediğim bir gerçektir.

Dişlerimi çektiğim acıdan sebep alt dudağıma geçirdim. Acıdan iniltirlerim ağzımın içinde boğuldu, gözlerim daha çok yaşardı. Doru iki yıl, iki ay sonra karşımdaydı. Bir adam hiç mi değişmezdi? O bana baktı ben ona. Bir ev ötemde kızımın olması fikriyle savaştım durdum o esnada. Derin bir nefes alıp gözlerimdeki yaşları savuşturmaya çalıştım. Yerimden de kalkmaya çabaladım ama yapabildiğim sadece bacaklarımı yanıma alıp olduğum yere oturmaktı.

O bana baktı ben ona. Beni burada görmeyi hiç beklemiyordu. Şaşkınlığı bundan sebepti işte.

Aramızda kısacık bir mesafe vardı ama bir o kadar da uzaktık biz. Asker kıyafetleri olur üzerinde diye düşünmüştüm, lakin yanılmıştım. Siyah, dizlerinin hemen üzerine kadar uzanan kaşe bir kaban giyiyordu. Siyah boğazlı kazağı her zaman giydiklerindendi. Sakalları Ender'in bahsettiği kadar uzun değildi.

"Erva," dedi, uzun zaman sonra adımlarını onun ağzından işitmek çok başka hissettirdi.

Uzun bacaklarıyla yürüyüp kısacık bir an sonra önüme dikildi, lakin o süre bana çok uzun geldi. Onu görmüşken ne kadar hızlı olursak olalım

fazla gelecekti zaman. Uzun gelecekti. Burnumu çektim.

Dizim zonkluyordu. "Fena düştüm," dedim bakışlarımı tepemde dikilen yüzünden kaçırarak. Gözlerimi sımsıkı yumup aptallığım yüzünden içimden kendime saydırdım saydırdım durdum.

Gözlerimi tekrar açmamla eğildiğini gördüm. Dizin birinin üzerine durdu, hemen sonra eli dizimi kavradı. Dokunmasıyla minik bir çığlık dudaklarımın arasından serbest bıraktım. "Kırdım galiba," dedim titreyen sesimle. "Kıpırdatamıyorum bile." Bana rağmen bacağımı çekip öne uzattı. Kırık mı çıkık mı bilmediğinden diz kapağımı çok açmamıştı.

Bakışları dizimden yüzüme kayarken, "Niye geldin ki sen?" diye bir soru yöneltti, kaldım. Ne dizimin acısı kaldı ne de bir şey. İşte bunu duymayı hiç beklemiyordum sanırım. Benimle konuşan sesinin soğuk olması bile garip gelmemişti. Ama *niye geldin ki sen* demesi sanırım bir parça eksiltti benden. Bildiğim, tanıdığım Doru, canım yandı diye benden çok endişelenirdi. Onun ise şimdi düşündüğü tek şey benim neden burada olduğumdu.

Geçen iki yılda yaşlanmıştım ben. Yaşlanan bedenim değildi belki ama ruhen çok yorulmuştum.

"Geldim," dedim, omuzlarımı çocuk gibi kaldırıp indirdim. Söyleyebilecek, ona cevap diye verebilecek başka bir şeyim yoktu. *Niye geldin ki* sorusuna ne cevap verilirdi bilmiyordum ben. Sana geldim diyemedim, seni özledim diyemedim, hala beni seviyor musun diye sormadım, bir kızımız var Doru diyemedim.

Cılız çıkan sesim gücümü tam şu anda yitirmiş olmaktandı galiba. Az önce elim ayağım titriyordu ya benim, hani. Ona bile gücüm kalmamıştı sanki. Boşalmıştı ruhum bedenimden. Göğüs kafesimde hızlı hızlı atan kalbim durdu, duruldu, sakinleşti.

İşte bu yorulmaktandı. Onca zamanın yorgunluğu onun ağzından dökülen bir çift imalı söze tutunup gün yüzüne çıkıyordu. Derin bir nefes aldım. "Sen niye buradasın?" diye sordum. Erken geldiği için soruyordum ben ama o ne düşünür, nasıl cevap verir bilmiyordum.

"Eve gelmişsin," dedi gözleri tekrar dizime çevrilirken. İki ay önce Türkiye'ye dönüşümden de haberliydi şundan anladığım.

Elinin parmakları dizimi iki yanından usulca kavradı. Hafif hareketlerle dokundu. Hasarın büyüklüğünü kontrol ediyordu. Minik sızlanmalar dışında sesimi bile çıkaramadım. Acıyordu ama acıyan yerim oradan çok daha derindeydi. "Her şeyi dağıtmışsın." Kaşı havalandı bir cevap

bekliyormuşçasına bakışları yüzüme çevrilirken. Ben, o bunu sorarken bacağımı kavrayan elinin parmağında olmayan yüzüğe takılıp kalmıştım. Yanımda olan ellerimi usulca arkaya sakladım. Benimki hala parmağımdaydı çünkü. Vazgeçmişti, bizden çoktan vazgeçmişti.

Ben sinirlenip evini dağıtmıştım ama, o zaman bile konduramamıştım galiba. Kalbim şimdi yenik düşüyordu yüzleştiği gerçeğe.

Evini dağıttığımı da biliyordu. Buna şaşıramadım bile. Ender söylemiş olmalıydı. Daha kim bilir neleri biliyordu? Belki Doğa'yı da... Gözlerim düşüncemle belirginleşti.

Ağzımın içinde geveler gibi, "Ben evdeyken, yani birkaç eşyayı almaya gelmiştim," dedim. Konuşmakta bir hayli zorlanıyordum. "Başka biri daha geldi." Ona Umay'dan bahsetmek öncesinde hiç aklımda yokken bir anda dökülmüştü ağzımdan sözcükler.

Kaşlarının arası derince çatıldı, "Kim geldi?" diye sordu.

Benim ona hesap sormaya hakkım var mıydı onu bile bilmiyorum. Bunun tedirginliği içinde başımı yana eğip salon tarafını işaret ettim. "Umay'dı sanırım adı." Sıradan bir meseleden bahseder gibi konuşuyordum ama hiç de sıradan değildi aslında. *Ona evimizin anahtarını vermişsin Doru. Eşyalarımızın yerini öğrenecek kadar kalmış burada. Ne nerede biliyor...*

"Ne olmuş ona?" diye bir soru yöneltti, ben değişmeyen soğuk sesine takıldım bu defa da. Ondan bahsetmemek mi istemiyordu yoksa benim ona takılmama mı bozulmuştu, anlayamadım. Ve yine hiç şaşırmamıştı.

Vücudum titremeye başlamıştı. İçim alev alev yanıyordu. Dikleştirdim başımı olan tüm gücümle.

"Olan bir şey yok. Kalan birkaç eşyayı almaya gelmiştim dediğim gibi. O da eve bir anda girince, korktum sanırım. Korkması gereken ben değildim ama onu bir anda içerde görünce... Sonrasında kıyafetleri öylece bırakıp çıktım bende. Zaten doğru değildi gelmem. Burası senin evin, senin özelin.."

Söylediklerim ne kadar ikna edici geldi ya da ona ne kadar dokundu anlayamadım ifadesinden.

Başını eğdi bana doğru. Sıcak nefesi aramızda dalgalanırken yüzüme çarpışıyla kasıldım kaldım. Tenime değen nefesi içimdeki yangından ayrı başka bir ateşi körükledi. "Umay'ı habersiz gelmez buraya," dedi. "Evi darma duman edecek kadar ne yapmış olabilir ki sana?"

Adını ağzından işitmek güçlü tutmaya çalıştığım ifademi esir aldı. Bozguna uğramış gibi hissediyordum kendimi. Dizimin acımasını

umursamadan çekip aldım parmaklarının arasından. Bir ah bile çıkmadı ağzımdan. "Kimseyi dert falan etmedim ben. Derdin eğer buysa diye dedim. Gecenin bir yarısı eve gelmiş, kendi anahtarı falan varmış zerre umurumda değil." Burnundan güldü. Lakin bu onda tanıdığım gülüşlere hiç benzemiyordu. Soğuktu ve bu durum canımı yakıyordu.

"Doru!" dedim dikleşen sesimle. "Sen yolunu çizmişsin." Geriye çekilip ondan uzaklaşmaya çalıştım ama başaramadım. Yüzüm buruşurken, "Benim burada olmamı senden sebep sanıyorsan-"dedim kesti sözümü.

"Sanmıyorum!" Katı ve oldukça netti. "Ben hiç öyle bir şey sanmıyorum, sanmam." Her bir kelimesinin üzerine basa basa konuşuyordu. Bir şey ima ediyordu ama ben üzerinde duracak kadar bile düşünemiyordum şu anda.

"Güzel," diyerek bakışlarımı gözlerinden kaçırdım. "Ben altı ay sonra geleceğini biliyordum görevden. Yoksa şu an burada da olmazdım. Görüyorum ki Ender sana üstüne vazife olmayan her şeyi anlatmış. Ben buradayım diye geldiğini sanmıyorum, ama burada olmam kadar normal bir şey-" yok diyecektim ki; aniden kolunu bacağımın altından geçirip beni kucağına almış olmasıydı ancak devam edebilirdim sözlerime.

"Acıdan titriyorsun ama hala kuyruğu dik tutmaya çalışıyorsun!" diye homurdanıyordu ağzının içinden. "Görüyorum benim için gelmediğini! Biliyorum ben bunu zaten! Evden kaçır gibi çıkmaya çalışışın bile yeterli! O kadarlığına bile tahammülün yok Erva." Ben onu kızdıracak bir şey söylememiştim. Burada öfkeli olan ben olmalıydım ama burnundan soluyan oydu. Beni yatak odasına götürürken, "Yankı'yı buraya neden getirdin? Ha!" dedi kükrer gibi. Bakışları bana çevrildiğinde yeşil gözleri alev alevdi. Gözlerim duyduğumla anlık belirginleşti. Neye uğradığımı şaşırdım resmen.

Görmüş müydü onu? Geliş zamanı düşünülünce bu çok da imkânsız gelmedi.

Beni odaya sokup kapıyı sertçe arkasından kapattıktan hemen sonra, yatağın üzerinde buldum kendimi. Kabanını çıkarırken o, durmuş onu izliyordum. Ne yapmaya çalıştığını asla anlayamıyordum. Ayağındaki postalları çıkarıp kenara fırlattı.

O sinirliydi, şimdi ben ondan beter haldeydim.

Dizimdeki ağrı hala bakıydı ama azalmaya başlamıştı. Soğuk bakışları yerdeki kıyafetlerimde dolaştı durdu.

"Onu ben getirmedim buraya," dedim. Amacım açıklama yapmak asla değildi. Eğer beni suçluyorsa bilmeliydi öyle olmadığını. "Kendi gelmiş,"

dedim ama hemen sonra, "Sen neden dert ettin ki bunu bu kadar?" diye sordum az önce beni küçümsemişti yere dokundurur bir tonlamayla.

Bana doğru adımladı. "Umurumda bile değil Erva! Bu umurumda bile değil!" Her bir kelimenin üzerine iyice anlayayım diye bastıra bastıra konuşuyordu. "Onu sevmediğimi bile bile şu tavrın niye, ben onu merak ediyorum. Yoksa onunla ne yaptığın benim umurumda değil. O adamın bu lojmanda ne işi var?" derken sesi antre de bile yankılandı.

"Senin derdin ne asıl?" diye sordum. Kısılan gözlerim yüzünde dolandı durdu. Derdi başkaydı, o kadar belliydi ki bu. Yoksa bu derece öfkelenmesi normal değildi. "Başka bir problemin var senin. Bir yıldır, aramaman, sormaman da bu yüzden mi? Gel diye yalvarmıyor muydun sen bana? Gel her şey aynı diye!" Öfkeli ifadesi bakiydi ama omuzları o kadar dik değildi artık. "Görüyorum ki aynı olan hiçbir şey yok?" Gözleri sorgular gibi yüzümde dolaştı.

"Eğer şu an burada olmam hoşuna gitmediyse!" dedim yükselerek. "Ben zaten gidiyordum."

Derin bir nefes aldı ve bıraktı. Sakinleşmeye çalışıyordu ama başarılı olduğu söylenemezdi.

Onu yaralamaktan hiç çekinmeden, geri durmadan, "Yattın değil mi onunla!" diye bağırdım dan diye. Benden uzaklaştığı o adımı tamamladı. Üzerime doğru eğilmesiyle ben kendimi yatakta yatar halde buldum. Saçlarım omuzlarımdan kayıp yatağa serildi. Dizini aralık duran bacaklarımın arasına yerleştirdikten hemen sonra ellerini iki yanımdan yumruk şekline getirerek yatağa bastırdı. Yatak üzerimdeki ağırlığı yüzünden hafif çökmüştü. Yüzü yüzüme o kadar yakındı ki aldığı öfkeli soluklarını yüzümün her karışında hissediyordum. Yüzü de bakışları gibi katıydı. Canımı yakıyordu gözleri, bana bakışı.

Susmaya niyetim yoktu. Ben iki yıl iki aydır yeterince susmuştum. Son bir yılda beni arayıp sormayan oydu. Şimdi karşıma geçip tüm suç bendeymiş gibi davranamazdı. "Şiir kitaplarını da ona okumuşsundur." Beni yalanlamıyordu. Karşılaştığımız ilk andan beri ne dediysem birini bile yalanlamamıştı. "Belki de o sana..." Tek söz etmiyordu. "Bana yazmayışında, aramayışında bu yüzdendi. Vazgeçtin, çünkü senin sevgi dediğin bu kadardı."

Dişlerini sıkıldığını kasılan çenesinden anladım. Alnındaki ve şakaklarındaki birkaç damar ne kadar sinirlendiğini belli edercesine atıyordu. Gözlerini bir an olsun üzerimden çekmiyordu.

"Yalan mı söylediklerim?" diye sordum, beni yalanlasın istedim.

"Senin bunları sormaya hakkın var mı ki?" diye sordu boğuk bir sesle. "Sen sevgi nedir biliyor musun da soruyorsun? Söylesene, Erva? Neden geldin sen?"

"Bence neden geldiğimi öğrenmeye hakkın yok senin. Ben sana değil iki yıl önceki o adama geldim?" Bunu saklayacak değildim. Ben değil o saklanmalıydı. Umay'ı bile karşımda yalandan olsun gizlemeye çalışmayan adam susmalıydı, ben değil.

"İki yıl önceki adam yok! Öldü!" dedi burnundan gülererek. "Gelmişini geçmişini siktin, bıraktın!" Sıcak soluğu dudaklarıma çarptı. "Sen neyin derdindesin kızım?" dedi dişlerinin arasından. Boynunu gözlerini kapatıp yanlara doğru esnetti. "Bana sevgiden de bahsetme Erva," dedi adımı uzata uzata. "Etme, ağzına yakışmıyor."

Yeşil gözleri açılıp da gözlerimle buluştuğunda, "BEN SANA NE YAPTIM, NE!?" diye bağırdım. Beni suçlamaya hakkı var mıydı ki? Beni nasıl suçlardı? Hele de böyle bir konu üzerinden! "Çekil üzerimden, çekil gideceğim?" Ellerimle omuzlarını itmeye çalıştım ama yerinden kıpırdatamadım. Dizi kasıklarına değdi kıpırdanışım. Elinin birini yataktan çözüp belimin yanını yatağa bastırdı.

Öfkeden gözlerim dolmuştu. Önceden ağlayacak olsam deli olurdu karşımda duran adam. Ama şimdi, yüzüme bile bir başka bakıyordu.

"Sana tek bir şey soracağım Erva?" dedi boğuk bir sesle. "Tek bir cevap," dedi, hemen sonra üzerine basa basa.

Hiçbir şey söylemedim. Sadece gözlerime sabitlenen bakışlarına mıhladım bakışlarımı.

"Son bir yılda ne değişti de benim yerime onu aldın?" Belimdeki eli havalandı ve iki parmağı göğsümüm üzerine vurdu. "Nasıl sevdin?" Parmaklarını canımı yakmak ister gibi dokunduğu yere bastırdı ifadesi katılaştıkça. Gözlerim büyüdü. Kalbim durdu sanki. "Mesajlarıma cevap vermeyişin de bu yüzden miydi? Kendin itiraf edemeyip babana söyletişin... YANKI İÇİN MİYDİ LAN!"

Gözlerim büyüdü ve yaşlar taşıp saçlarımin arasına karıştı.

Nefes nasıl alınır unuttum ben bir an için.

Şiddetle indi kalktı göğsüm. Sırtım yatağı dövüyordu ve ben hava tükenmişçesine nefes almaya çalışıyordum. Boğuluyordum. Parmaklarını bastıracağı yerde ölüyordum, öldürüyordum onu. Beni onu aldatmakla

suçluyordu. Onsuzken ölüp ölüp dirildiğim adam bana bunu layık görüyordu.

Yaşlar yanaklarıma sicim gibi indi. Yüzü halimi bir cevap görmüş olacak ki yumuşayıverdi anında.

Ama bunu da ben bir cevap olarak kabul etmiyordum artık.

Elimi kaldırdım yüzüne doğru. Katıla katıla ağlıyor oluşuma rağmen yüzüğümü göz hizasına çıkardım. Aramızdaki elimde, parmağımdaki yüzükte dolaştı gözleri.

Diğer elim yüzüğü parmağımdan söküp almaya çalışırken durdurmaya çalıştı ama başarmıştım. İşte aramızdaki o son bağda koparmıştım. Yüzüğü odada bir yere fırlattım. Neresi olduğunu umursamadan. Yere düşüp sekti ve ağlayışlarım dışında sessiz olan odada cınladı sesi.

"Deseler ki; onu sevmesen öleceksin, çaresi yok bir onu seveceksin, şu andan sonra sevmem!" dedim yemin verir gibi. "Bitti!" diye bağırdım. "Bitti! Ne şu saatten sonra seni severim ne de..." Elini ağzıma kapattı. "Sus," dedi titreyen çenesine rağmen. "Sus!"

Elini ağzımdan söküp aldım ve onu üzerimden ittim. Yatakta bacağımdaki acıya aldırmadan çekilebildiğim kadar geri çekildim. Sırtım yatağın başıyla buluştuğunda, o olduğu yerde kaskatı kesilmiş duruyordu. Gözleri yüzüme dalmıştı ama pişmanlığı ifadesine hâkim olmuştu.

Titreyen ellerimle arka cebime uzandım. Telefonumu çıkardım burnumu çekerken.

"Sana iki yıl önce ne dedim hatırlıyor musun?" diye sordum.

Dalgın bakışları gözlerime sabitlendi. Burnumu çektim. Yaşları diğer elimle silerken arama tuşuna çoktan basmıştım.

"Getir onu," dedikten hemen sonra kapadım telefonu. Ne yapmaya çalıştığımı anlamaya çalışıyordu. "Erva ben," dedi çaresizce ama gözlerimi gözlerinden kaçırarak onu artık dinlemediğimi belli ettim. Bizim artık konuşacağımız tek bir konu vardı.

Evin kapısı açıldı ve kapandı. Doru başını kimin geldiğini görmek için odanın kapısına doğru çevirirken ben yüzümde kalan son yaşları da ellerimle çabucak silip kalktım yataktan.

Aksak birkaç adım attım.

Gülru elinden tuttuğu Doğa ile kapının girişindeydi şimdi.

Doru ona yabancıydı ama Doğa'nın gözleri beni bile görmeden ona çevrilmişti.

"Doğa," dedim sakın çıkarmaya çalıştığım sesimle. "Gel bana."

Duymadı beni Doğa. Başını bile çevirmedi. Oncağiz yaşına rağmen bakışlarını sadece fotoğraflarından tanıdığı adamdan çekmedi. Gülru onun elini bıraktığında, kızım iki elini birleştirdi çekinceyle önünde. Hemen sonra bakışları beni buldu odada. Çenesine yakın olan gamzelerini gösterircesine gülümsedi.

Birazdan söyleyeceklerim Doru'ya cevabım olacaktı.

"Doğa oyun oynuyorduk ya hani seninle," dediğimde bana doğru adımlayacak oldu, "Baba nerede Yeşil?" diye sordum, kaldı yerinde.

Doğa önce etrafında fotoğraf aradı. Halının üzerine baktı, bulamayınca yüzüme baktı. Sonra bakışları tereddütle Doru'ya çevrildi. Yanında ağlamak istemiyordum ama gözlerim beni dinlemiyordu. Yaşlar sıralandı, aktı durdu yanaklarıma. Eliyle onu gösterdi yanına gitmekten çekinir gibi. Karları yakalamaya çalıştığı anda olduğu gibi parmakları açılıp kapanıyor, gülücükler saçıyordu. Ağzından en iyi bildiği tek bir kelime döküldü.

"Babası!"

Doğa'nın ağzında dillenen o tek kelime Doru'nun gözlerini doldururken, "İşte bunu söyleyecektim sana," dedim titreyen sesimle. "Baba oluyorsun Doru. Onu dünyaya getirmem imkansız dediler, ondan gidiyorum diyecektim. Yaşatabilirim, senden olanı yine sana getireceğim. Güvercinliğe bir kuş daha... Ama sen o güvercinliği yakmışsın çoktan, güvercini de koynunda öldürmüşsün!"

Bölüm Bitti...

*Alıntılar için İnst: **piyamor_***

Bol oy, bol yorum: Hızla gelen yeni bir bölüm :)

Yeniden görüşene değin sevgiyle kalın canlar...

45. Bölüm - VAZGEÇ(MEM)

Merhabalar,

Bölüm Şarkısı:

Selçuk Ural -Dinle

Madrigal - Dip

Yıldızları yakmayı yorum yapmayı ve takip etmeyi unutmadıysak başlayalım mı?

Keyifle Okuyun...

4. BÖLÜM

VAZGEÇ(MEM)

Necip Fazıl Kısakürek'in şiir kitabını bulmuş bana babam. Amerika'da çok kolay bir şey mi bunu yapmak bilmiyorum, alnında bir ter damlası yakaladım zorluğunu kanıtlayan.

Koşmuş olmalıydı şu sıcak yaz gününde. Şiire açlığını bildiğinden koşup bulur bulmaz bana getirmişti. "Seversin, oku, kafan dağılır," diyerek bıraktığında dizlerime, "Neden yordun kendini bu kadar?" diye sordum, "Bana burada onu bulmaya ihtiyacım var demedin mi sen?" diye bir yanıt verdi.

Dizlerime bıraktığı şiir kitabıyla babam arasında mekik dokudu gözlerim. Bana seni getirmiş Doru. Okuduğum her şiirde seni bulurdum ben, ona da söylemiştim ve unutmamış bunu.

Öncesi ben yine seni yazıyordum. Kitabı açtığım da, rastladığım ilk şiir "Bekleyen"

Seni korkutacak geçtiğin yollar,

Arkandan gelecek hep ayak sesim.

Sarıp vücudunu belirsiz kollar,

Enseni yakacak ateş nefesim.

Kimsesiz odanda kış geceleri,

İçin ürperdiği demler beni an!

De ki: Odur sarsan pencereleri,

De ki: Rüzgâr değil, odur haykıran!

Bir de Beklenen'i var bunun. Giden benim ama ben galiba her nefes alışımda seni bekliyorum. Bir de kızımızı... Doğa hala bekletiyor bizi...

Erva'nın Günlüğü

25 Mayıs 2023 - Amerika

Doğa'nın ağzında dillenen o tek kelime Doru'nun gözlerini doldururken, "İşte bunu söyleyecektim sana," dedim titreyen sesimle. "Baba oluyorsun Doru. Onu dünyaya getirmem imkânsız dediler, ondan gidiyorum diyecektim. Yaşatabilirim, senden olanı yine sana getireceğim. Güvercinliğe bir kuş daha... Ama sen o güvercinliği yakmışsın çoktan, güvercini de koynunda öldürmüşsün!"

Doru, kırıldığım yerden dökülen sözleri işitir işitmez elleriyle iki yanından yorganı sıktı ve avucunun içinde buruşturdu. Öyle bir tutuyordu ki, üzerinde belirginleşen damarlar tüm yenilgisini oradan çıkardığının göstergesiydi. Bir şey diyecek gibi bakışlarını yüzüme kaldırdı. Çaresizliğini gördüm ben orada. Yalnızca bir an için bakıp, bakışlarımı kızıma çevirdim, ama çok şey okudum. Soluğu bir şey diyecek gibi sıkıntıyla döküldüğünde dudaklarının arasından, "Mesele ne sen ne ben şimdi," dedim belli belirsiz. Yutkundum.

Boğazıma düğümlenen yumruya tesiri olmamasına rağmen, sanki daha da büyümüşçesine, "Bundan sonra da olmaz," diye devam ettirdim sözlerimi. Öncesine göre giderek alçalıyordu sesim. "O yüzden bana bir şey deme sen. Sözün varsa Doğa'ya... Yoksa alır giderim onu da."

Gitmek istiyordum ben tam da şu anda... Neresi olduğunu bilmeden. Kaybolmak, kendimi kaybetmek. Mümkün müydü bu? Gitsem gidebilir miydim? Doğa'yı onunla tanıştırmışken, annem bana muhtaçken...

Kaçmak isteyip kaçamadığınız anlar vardır. Ben tam da onlardan birinin içine hapsolmuştum. Gözlerim minicik eliyle babasını bana işaret eden kızıma kaydı. O olmasaydı çoktan gitmiş olurum belki de. Eğer ona Doğa'yı şimdi söylememiş olsaydım muhtemelen bir daha da yapamayacaktım.

"Buldun," dedim usulca. Çünkü bunu duymayı bekliyordu. Elini indirdi ve Doru'ya doğru bir adım attı. Yüzüne dikkatle bakıyor, yabancılığını ölçüp biçiyor ve ona yaklaşıp yaklaşmamakta kararsızlık yaşıyordu. Çocuğumun şu hali kimin suçuydu? Ona Doru'nun babası olduğunu söylemişim ama Doğa için Doru bir ezberden ibaretti. Belki bir fotoğraftan, bir surattan ya da yalnızca annesinin anlatımlarında yaşayan bir adamdan.

Birçok yabancıya göre daha iyi tanıyordu onu, lakin hala bir yabancıydı onun için. Bir çocuğun babasına yabancı olması kadar daha kötü olan ne vardı şu hayatta? Ben bunu biliyordum, biliyordum da onları ayrı koyan ben olmama rağmen şu anın farklı yazılmasını istiyordum galiba.

Başa dönseydik... Başa dönseydik, diye geçirdim aklımdan bir an için ama bize başka türlüünü yazamadım.

Ben o yolu tekrar yürür, ona tekrar âşık olur, Doğa için giderdim. Üzülmesin diye yine söylemezdim, bebeğimin hastalığıyla hiç gocunmadan, yorulmadan tek başıma savaşırdım. Döndüğümde tam şu anda olduğu gibi en çok üzülen ben olacağımı bile bile. Bu an tekrar yaşanırdı yani. Doğa benim yüzümden iki büklüm dururdu babasının karşısında. Adım atsam mı atmasam mı tedirginliğini yaşar, kendi babasına yabancı kalırdı.

Ve ben en çok ona yabancı olurdum. Tanıdığımı sandığım adamın gözlerine bile bakamaz olurdum. Onu uzun zaman sonra görmenin tesiriyle; yere dizlerimin üzerine düşüp de acı çekiyor olmama rağmen ona sarılma isteğiyle dolardı içim, savaşırdurdum. Hasretten olurdu, çok sevmekten, çok özlemekten olurdu ama onun bir bakışıyla yakınına düşmek yerine uzağına savrulduğumu hissederdim.

O bana en katı haliyle bakar, kalbimi defalarca yaralar ve üstüne yerime başkasını nasıl aldın diye hesap sorardı; bense şu an olduğu gibi içimi soğutur, sessizliğimde boğulurdum.

Çok severken de susmak, sevip de sevmemeye karar verirken de susmak. Payıma düşen buydu işte benim.

Yeniden bir başlangıç yazılısaydı; ben tam da şu an olduğum yerde, aynı şeyleri yaşıyor olurdum.

Olan her şey benim yüzümden oldu sanırdım ama tam şu anda anlardım; Dağhan baba ölmemiş olsaydı, Doru süresi belli olmayan bir şekilde yolculuğa çıkıyor olmasaydı, bugün baştan yazılabilirdi. Biz o zaman yan yana kalırdık. Doğa'yı birlikte iyi etmeye çalışırdık. Ben gitmek zorunda kalmazdım. Belki babam hayatta olurdu!..

Suçlu olan ben değildim. Dağhan babanın ölümü iki dudağımın arasından çıkan bir kararla olmuş olmasına rağmen bizi bu noktaya ben getirmemiştim.

"Onu da kırmayacaksan," dedim yutkunarak. "Yaklaşsın mı sana?" Doğa'nın bunu yapmak istediğini ama ondan bir tepki beklediğini görebiliyordum. Doru'nun bende yarattığı yıkım çok büyüktü ama Doğa'ya bir şey yapmaz diye düşünüyordum. Onu da kırmaz.

Doru onun minik yüzüne dikkat kesilmişti. Gözlerini bir an olsun yüzünden ayırmıyordu. Ağzını bıçak açmıyordu ama şu an içinin suçluluk duygusuyla kaplandığını ben dolu dolu olan bakışlarından okuyabiliyordum.

Şu bakışı, çaresizliği bana zerre dokunmadı. Çünkü beni az önce yalnız başıma bırakmıştı sözleriyle. Canımın acısı geçecek gibi değildi. Onu görmez gözlerle, "Doğa," deyince, "Adını Doğa mı koydun?" diye sordu Doru çatallı çıkan sesiyle. Paramparça olmuş gibiydi sesi de yüzü gibi.

Gülru onun tepkisizliğine anlam veremez gibi, "Doğa Yeşil Demir," dedi kapının az gerisinden usulca. Neden durduğunu, ona neden sarılmadığını düşünüyordu muhtemelen ben gibi. Aramızda dönen konuşmanın garipliğinden dolayı tedirgin olmuştu. Bir başlangıcımız olabileceğini mi sanmıştı?

Bizden şu saatten sonra hiçbir şey olmazdı. Gülru ile aramızdaki fark; ben bunu yadırgamıyordum. Belki Doğa'nın kendi kızı olup olmadığını sorguluyordu. İnanmakta güçlük çekiyordu ya da başka bir meseleyi ölçüp biçiyordu kafasında. "İki adı var. İkisine de tepki veriyor," deyince Gülru, uzun zaman sonra bir anlığına "Yeşil," dedi belli belirsiz Doru ve yine sessizliğe gömüldü. Yüzüne daha derin bir çaresizlik hâkim olurken, ne yapacağını, nasıl tepki vereceğini bilmez bir haldeydi. Doğa onun adını seslendiğini düşünüp ayağındaki yeşil renkli çizmelerini inceleyen bakışlarını babasına kaldırdı. Hemen sonra bana...

"Git ona," dedim. Gözlerimin içine bakmayı sürdürdü. Bacağımın ağrısına, sızısına rağmen ona adımlayıp önünde diz çöktüm. Buna ihtiyacı olduğunu biliyordum. Her ne kadar Doru'yu tanısa da ona karşı yabancılık da çekiyordu. Ender'de bile böyle olmamışken Doru'dan fazlasıyla çekiniyordu. Çünkü o bir adım bekliyordu ondan.

Dişlerim anlık saplanan şiddetli acıdan sebep dudağıma geçti sımsıkı. Kesik kesik soluklar alırken, Doğa'nın omuzlarını tuttum iki yanından. Ben daha bir şey dememişken kollarımın arasına sokuldu ve yüzünü göğsüme sakladı. "Köpü," diyordu ağlayacakmış gibi. "Did di..."

Söylediğini anlamadım ama saçlarını sevdim başının üzerinden. Hangi köpekten bahsediyordu? O yinelerken, "Köpü did di," diye, Gülru, "Kahve'den bahsediyor sanırım," dedi. "Dışarıdaydı az önce. Uzun zamandır bende görmüyordum ortalıklarda. Önümüze fırladı. Doğa ilk bir korktu ama sonra ansızın gidince üzüldü. Onu anlatmaya çalışıyor sanırım."

"Yine görürüz onu. Üzülme," dedim. "Götürürüm ben seni ona. Ama şimdi..." dedim Doru bir tepki versin diye kendimi ona bakmaya zorlayarak. Doğa başını göğsümden kaldırmıyordu. Kendini saklıyordu.

Bakışım la, "Beni biliyor mu?" diye sordu Doru.

Başımı salladım. "Seni tanıyor," dedim yalnızca. Benim bundan sonra Doru ile konuşabileceğim tek konu Doğa idi ve bunun o da farkındaydı. Doğa başını usulca kaldırıp bakışlarını gözünün birini kapatarak babasına çevirdi. Böyle yaparsa onu görmeyeceğini mi düşünüyordu, bilmiyorum. Doru'nun onu izlediğini fark edince çabucak geri sakladı yüzünü.

"Benden çekiniyor gibi. Yaklaşırsam sorun..." olur mu diye soracaktı muhtemelen. Ama tamamlamadı o cümlesini.

"Bunu çok ister," dedim, hemen sonra Doğa'nın saçlarını öpüp, "Baba seni görmek istiyor," diye fısıldadım kulağına. "Çok güzel olduğunun o da farkında. Ona yüzünü göster." Doru Doğa hakkında ne düşünüyor bilmiyordum ama bunu Doğa'yı rahatlatmak için söylemişim.

O istemeden zorlamak da istemiyordum. Doğa sıcakkanlı bir çocukt u, fakat daha önce böyle bir durumun içinde hiç kalmamıştık.

Minik kollarını boynuma dolayıp daha çok bastırdı yüzünü göğsüme. "Sen adım atmalısın," dedim Doru'ya, dolan gözlerimi ondan kaçı rırken. Doğa'nın şu hali fazla dokunmuştu bana. Yutkundum ama boğazımdaki sızıya bir etkisi olmadı. Daha bile arttı, göğüs kafesimin altına kadar yayıldı.

"Ya da erteleyelim bunu. Ben çok-" yorgunum diyecektim ki Doru kalktı yerinden. Tek adımda yanımıza gelip dizinin birinin üzerine çöktü. Gözleri benim dolu dolu olmuş gözlerimle buluştuğ unda, "Özür dilerim," diye fısıldadı boğuk çıkan sesiyle yalnız benim duyabileceğim şekilde, ama özrünün bende bir hükmü yoktu artık. Bakışlarımı gözlerinden kaçırıp derin bir nefes aldım.

O Doğa'ya uzandığında, Doğa'da başını kaldırıp ona baktı. Doru'nun eli onun benim boynuma sarılı duran kolunu tuttu. Kalın parmaklarının arsında bileği incecik kalmıştı. Parmaklarının dış kısmı boynumun yanına temas ediyordu. Kendimi geri çekmek istedim ama yapamadım. Doğa'yı ürkütmekten korktum. Onun benim tepkimin tesirinde kalmasını istemiyordum.

Doru, Doğa'da çok acemi ydi. Bu her halinden belliyken ben onun öğrendiği şeyi henüz sindirmediğinin de farkındaydım. Bir anda karşısına

bir çocuk çıkarmıştım ve bu senin kızın demiştim. Beklediğimin aksine neden diye bile sormamıştı. *Onu benden neden sakladın?*

Bilmiyorum, belki de konuşmadan anlamıştık yine birbirimizi. Hiçbir şey eskisi gibi değildi ama o benim bir bakışımın anlamıştı mecburiyetlerimi. Elbet konuşulurdu, fakat şimdi sırası olmadığına bilincindeydik.

"Doğa," dedi Doru sesini olabildiğince yumuşak çıkarmaya çalışarak.

Az önce çekingen duran kendi değilmiş gibi tüm dişlerini göstere göstere sırttı Doğa. Sonra da elleri boynumdan çözüldü. Hemen sonra yarımca çevirdi kendini Doru'ya doğru. Babasından beklediği ilk adımı almıştı çünkü. Babasının tutmadığı diğer eli ilk tereddütlü, sonra hızla Doru'nun kazağının üzerindeki asker künyesine dokundu. Ardından minik parmakları kolyeye dolandı. Parıl parıl parlıyordu ve bu dikkatini çekmişti.

Dokunuşuyla eş zamanlı, Doru onu kendine çekti ve iri kollarının arasına aldı. Bir zamanlar benim en güvenli, korunaklı gördüğüm yerde şimdi kızım duruyordu. Doru onun başının üzerine dudaklarını bastırıp kokusunu gözlerini kapatarak içine çektiğinde ben yaşları serbest bıraktım. Çekti, içine çekebildiği kadar çekti o ve ben Doğa'yı kıskandım bir an.

Ona kavuşmayı hayal ederken...

Ayağa kalktım ve Gülru'ya doğru adımladım. "Ağlama," dedi benden beter halde burnunu çekerken ama bu dediği mümkün değildi. Başımı iki yana salladım yaşlar yanaklarıma sıralanırken, "Ben biraz hava almalıyım," dedim sondaymış, her an kırılıp dökülecekmiş gibi. Son kez ikisinin birbirine sarılan görüntüsüne çevirdim bakışlarımı. Doğa ellerini babasının iri kollarının üzerine koymuştu. Minik parmakları orayı kavramaktan çok uzaktı. Sevgi dolu gözleri kapalıydı. Yüzünden anlayabiliyordum mutlu olduğunu, en küçük huzursuzluk çekmediğini. Başı Doru'nun göğsüne yaslıydı.

Doru derin bir nefes alıp kendini iyice yere bıraktı ve onu kendine tamamen yasladı. "Köpü," dedi Doğa. Hemen sonra gördüğü köpeğin taklidini yapmaya başladı. Havlamadan çok kurt ulumasına benziyordu minicik ağzından çıkardığı sesler. Az önce bana anlattığını ona anlatmaya çalışıyordu. Doru onun başının üzerini öperken gözleri bir an içi gözlerime takıldı.

Pişmanlık...

Orada gördüğüm tek şeydi. Bakışlarımı ondan kaçırdım.

Gülru'ya doğru, "Yanından ayrılma olur mu?" diye fısıldadım. Gülru anlayışla başını salladığında ağır ağır yürüyerek verandaya çıktım.

Basamaklardan en üsttekine oturup bacağımın birini aşağıya doğru düz bir şekilde uzatarak bıraktım. Kırık olmadığı kesindi. Ağrısı artık ilk andaki gibi değildi. Ya da bilmiyorum ben başka yerimden fazlaca yara almıştım. Hissetmiyordum artık.

Ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Derin derin nefesler alıp sakinleşmeye çalıştığım, lakin başarılı olmadığım, gözlerimdeki yaşlardan doluluğu bile gönderemediğim bir yerde kaybolmuşken, evin kapısı arkamdan açıldı ve kapandı.

"Onu kucağına aldı ve asla bırakmıyor. Yerde öylece oturuyorlar. Doğa'da sesini çıkarmıyor. Şimdiden babası olduğunu biliyor gibi," dediğinde Gülru, iç çektim ve omuzlarımı kaldırıp indirdim.

Eli omzuma dokununca yana kaymamı istediğini anladım. Ben çekilince o da hemen yanıma oturdu. Yüzümü inceliyordu, biliyorum ama ben bahçenin uzak bir noktasında dolaştırıyordum gözlerimi. Kulübemin üzeri bir parça karla kaplanmıştı. Çimenlerin üzeri örtülmemişti karla ama yer yer tutunmaya başlıyordu yeşilin üzerine beyaz.

Lojmana gelirken umursadığım, hatta heveslendiğim şu şey hiç etki etmiyordu artık ruh halime.

Elimin avuç içini önüme uzattım biraz. Kar içine dökülmeye başladı ama avucumun sıcaklığı onları düştüğü yerde su damlalarına dönüştürdü.

"Doğa sevinecek. Geldiğimiz ana göre daha da artmış. Bugün onunla annemin evinin bahçesinde oynarım biraz. Az sonra çıkarsak yola, eve gidene kadar da durmazsa, elle dokunabileceğimiz kadar olur mu dersin? Babam da ilk karımda yanımdaydı. Ben de onun yanında olurum."

"Erva," dedi Gülru önceki meselede kaldığını ve hala ona üzüldüğünü belli edercesine. Ben bu konu hakkında konuşacak halde değildim. Uzun bir süre hiç konuşmadan sadece kendimle kalmak istiyordum.

"Sonra anlatırım Gülru. Ya da anlatamam. Şimdi konuşmak istemiyorum, bir bunu biliyorum." Başımı ona çevirdim. Elimi de kapatıp dizlerimin üzerine aldım. "Seni kıracak şeyler mi dedi?" diye sorunca gözlerimdeki tomurcuklar büyüdü. Başımı iki yana sallamamla tek damla yaş süzüldü ve yanağımdan çeneme indi, dilimden önce itiraf etti.

"Ne dedi Erva?" Dizimde duran elimi tutup avuçlarının arasına aldı. "Ne dedi de üzdü seni bu kadar?"

"Sonra Gülru," dedim yutkunarak. Bunu yapmazsam yaşlar hepten serbest kalacaktı. Çok doluydum ve ben artık ne ağlamak istiyordum ne de ondan konuşmak. "Eğer konuyu kapatmazsak ağlarım. Üstelik durduramam

da kendimi. Çok zorlanıyorum zaten yaşları tutmakta. Konuşturma beni ne olur. Onun için tek gözyaşı daha dökmek istemiyorum."

Demekle olmuyordu, biliyorum. Muhtemelen ilk yalnız kaldığım anda içimde tutmak için savaştıklarım sabırsızca dökülecekti dışıma.

"Peki," dedi anlayışla. Ellerimin üzerini ovdu parmakları. "Nasıl iyi hissedeceksen. Anlatmak istemezsen de anlarım."

Derin bir ah çektim. Omuzlarım rahatlamış gibi indi kalktı ama göğsümün altı hala acıyordu. Ben nefes aldıkça batıyor ve gözlerimi doldurmaya çalışıyordu.

Tam bir saat sonra, Gülru kardan sebep üşüteceğim korkusunu güden endişeli sözlerinde pes etmiş haldeyken, ben ellerimi dizlerimin arasına almış merdivende öylece oturmaya devam ederken, Doru kucağında Doğa ile kapıya çıktı.

İki yıl olmasına rağmen ben onun adım seslerini hala tanıyormuşum, onu fark ettim. Telaşsız adımları Gülru'nun az önce boşalttığı basamaklardan inip önüme geçtiğinde donuk bakışlarımı ikisine kaldırdım. Kıpırdamadım, Doğa'yı ondan almak için en küçük bir şey yapmadım. Söyleyecekleri olduğunu görebiliyordum.

Doğa'nın üzerindeki montunun kapüşonunu başına geçirdi. Bir anlığına baktıysa da hemen sonra bana çevirdi gözlerini. "Konuşmamız gerekiyor ama bunu yapmak istemediğini-" Sözlerini bölercesine başımı salladım. "İstemiyorum."

"Biliyorum," dedi boğuk çıkan sesiyle. Yutkundu ve bakışlarını Doğa'ya çevirdi tekrar.

"Babanlarda mı kalıyorsun?" diye bir soru yöneltti.

Ona baktım baktım baktım... Ben cevap vermeyince bakışlarını bana çevirdi.

"Ben hep onda kaldım," diye bir şeyler döndürdüm ağzımın içinde belli belirsiz.

"Ben ona doyamadım," derken Doğa'nın boynuna gömdü dudaklarını. Öptü öptü... Hemen sonra yalvarır gibi, "Bugün burada kalsanız-" diyecek oldu ayağa kalktım.

"Biz gidelim," dedim Doğa'ya kollarımı uzatarak. Bana bakıyordu. "Annesi," dedi gülerek. Bana kollarını açtı. Onu çekip kucağından aldım.

"Benim tek evim babamın evi," dedim Doğa'yı kollarımla üşümesin diye iyice sararken. Boynuma değen dudakları esniyordu. "Onu senden

saklayacak değilim. Ama bizim Şimdi gitmemiz gerekiyor. Bir dahakine daha uzun vakit geçirirsiniz..."

"Ya sen?" diye bir soru yöneltti, gözlerini içine baktım. "Baban yazdı bana Erva. Bırak peşini o çok mutlu dedi. Sen Yankı ile..."

"Kes sesini!" diye bağırdım. Gülru'nun elini omzumda hissetmeme rağmen devam ettim. "Benim babamı yalanına alet etme! O asla yapmaz yle Şey! Benim babam yapmaz!" Her baba dediğimde gözlerim doldu boşaldı. Ondan hala geçmiş zamanda bahsedemiyordum ben. "Babam yapmaz," dedim sesim alçalırken. Doğa ağladığımı fark etmişti ve minik elleri yüzümü kurulamaya çalışıyor, siliyor, seviyordu.

"Senden çok o sahip çıktı bize. Dağ oldu, duvar oldu, omuz oldu. Doğa'ya o baba oldu. Yıkıldı! Yoruldu ve yıkıldı! Altında en çok ben kaldım! Baban deme bana, inanmam!" Başımı iki yana salladım. "Benim babam yapmaz! Sen her ne ise çok kolay inanmıŐsın. Bizi de çoktan bitirmiŐsin!" Bir adım atıp ondan uzaklaŐacaktım ki kolumdan tuttu. "Yıkıldı ne demek?" diye sordu bakışları yüzümde dolanıp dururken. Bir cevap arıyordu. Ama bunu ona ben söylemeyecektim.

"Gülru!" dedim başımı yana atarak. Eliyle omzumu sıktı. Lakin parmakları titriyordu. "Ona anlat olan biteni. Bilsin," dedim bakışlarımı Doru'nun yüzüne çevirerek. Neden bahsettiğimi anlamaya çalışıyordu hala. "Bilsin, biz diye bir Şey kalmadığını."

"Babana ne oldu Erva?" diye sorduğunda, gözlerinin yüzümdeki acıdan çoktan bir cevap çıkardığını anladım. Kolumu silkeleyip kolundan aldım.

Arkama bile bakmadan patika yola doğru yneldiğimde, Gülru ona, onu suçlarcasına, öfkesini kusarcasına bağıra bağıra olanı anlatmaya başlamıştı. Babamın öldüğünü söyledi ona. Bizden bahsetti. Doğa'dan ve onun hastalığından. Onun sesi kulağımda duyulmaz olduğunda ben çoktan Doğa'yı arabamın arka koltuğundaki bebek koltuğuna oturtmuŐtum.

Kendi tarafıma geçerken Doru'nun bize doğru koŐtuęunu gördüm. Ona son kez baktım ve arabaya bindim. Hiç vakit kaybetmeden arabayı çalıştırdım.

Aynamda Gülru'nun onu durdurduğu görüntü vardı. Ender'de hemen arkalarındaydı...

Görüntü aynamdan silindiğinde ben yine Doğa ile yalnız kalmıştım.

*

"Hiç konuŐmadınız mı?" diye sorduğunda Gülru, kestiğim turtaları tabaklara alıyordum. Bir hafta önce kızlara yaptığım ilk turta yanınca Gülru

için bir kez daha yapmışım. "Konuşmadık," dedim kısa ve net. Ondan bahsetmek istemediğimin farkında olmasına rağmen kendine engel olamıyordu. Tam bir hafta geçmişti o günün ardından.

"Ya o?" diye sordu gözlerimin içine umutla bakar gibi. Umudu bizim barışmamız için değildi. Gülru onun pişman olduğunu dinlemek istiyordu. Bense bundan bahsetmek bile istemiyordum.

Anlatmayınca susmayacağını bildiğimden, "Bir haftadır her gün çabalıyor," dedim. Gözlerini büyüttü. "Ama," deyince ben ifadesi anında beklediğini alamayacağını anlamış gibi düşürdü. "Benim onunla konuşacak bir şeyim yok. En azından Doğa dışında."

"Çocuğu ona bıraktın çıktın yani," dediğinde gözlerimi devirdim konudan sıkıldığımı belli edercesine. "Evine girmedim bile. Doğa'nın hastalığını konuştuk. Ben çok anlatmak istemeyince direktmedi. Daha doğrusu ben kızımın hastalığını dillendirmeyi sevmiyorum Gülru. Sanki geri gelecekmiş gibi," derken yüzümü buruşturdum.

Elimden tabağın birini alıp koltuğa doğru yürüdü. İç geçirdiğini arkadan gördüğüm omuzlarının inip kalkışından anlıyordum.

Kendi tabağımı masada bıraktım ve onu takip ettim. Israrları sonucu koymuştum kendime de bir dilim ama yemek istemiyordum.

Otururken, gözlerini üzerime ve almadığımı fark ettiği tabağıma dikmişti. "Hiçbir şey yemiyorsun."

"İştahım yok, zorlama artık."

"Bense sen bu haldeyken..."

"Sen ye. En yakın zamanda da test yap," dedim gözlerimle karnını işaret ederek. Bana gözlerini belerterek baktı. "Yok öyle bir şey. Hamile falan değilim ben," dedi ama inanmadım. Gözlerimin önünde aşeriyordu resmen.

"Regli oldum Minerva," deyince koltukta bacaklarımı altına topladım. "İlk hamileliğinde de olmuşsun sen ve o da kısa sürmüştü. Üstelik ikinci ayında gecikiyorsun."

Ne dersem deyim kabul etmeyecekti. Gülru ilk gebeliğinde düşük yaptığından hamile kalmaktan çok korkuyordu. Üzerinden yıllar geçmesine, Asaf olmasına rağmen. Bu yüzden daha fazla üstüne gitmemeye karar verdim.

O tabağına gömülürken benim zihnim çoktan kızıma gitmişti. Ne yapıyordu acaba? Son bir haftadır neredeyse onu her gün Doru'ya bırakıyordum. Bizim aramızda olan şey ondan bağımsızdı ve onların şimdi birbirine alışması gerekiyordu. Yanlarında olmayışım bu gibi görünse de -

yalnız olurlarsa daha kolay alışır- gerçek hiç öyle değildi. Ben Doru ile yan yana gelmek istemiyordum.

Zihnimde dönen soruyu dillendirdi Gülru. "Ne yapıyorlardır acaba şimdi?"

Bilmem dercesine dudak büktüm. "Şu kısacık zamanda bile onu çok özlüyorum." Gözlerim boşluğa daldı bir an için. Hemen sonra daldığım yerden onun sorusu çıkardı beni.

"Baban hakkında..." Sözünü tamamlayamadı. Ne dedi diye devam ettirecekti muhtemelen. Çünkü ben bu konuda da bir şey anlatmamıştım. "Adam duyduğundan beri yas tutuyor resmen. Tıraş bile olmuyor. Çok üzüldü Minerva. Haberi verdiğimde nasıl yıkıldığını görseydin."

"Görmeme gerek yok," dedim sıkıntılı soluğumu bırakırken. "Onların her ne olursa olsun birbirlerini baba oğul gibi sevdikleri bir gerçektir. Doru bir kez daha babasını kaybetmiş gibi davranıyor."

Beni onaylarcasına başını salladı Gülru. Elindeki tabağı henüz iki çatal almış olmasına rağmen iştahı kaçmış gibi kenara bıraktı. "Doğa ile dün izledim biraz onları. Sen Neslihan'a gidince dayanamadım verandanın penceresinden onlara baktım. Yanından bir an olsun ayrılmıyor Minerva. Şu bir gerçek ki kan çekti. Doğa yanında büyüse bu kadar baba olurdu ona Doru..."

Ben bunları zaten biliyordum. Doru her Doğa'yı almak için kapısına gittiğinde dakikalar boyu dil döküyordu biraz daha onunla kalmak için. Gözlerimin içine bakıyordu ve ben orada benden defalarca özür dilediğine şahit oluyordum. Beni suçladığı şeyi neye dayanarak yaptığını hala bilmiyordum. Merak da etmiyordum. Ve onu af da edemiyordum. Muhtemelen bu hiçbir zaman olamayacaktı. Ben olanı, onun sözlerini kendime yediremiyordum. Aynını bende onun için düşünmüştüm, Umay'ı hala aklımdan çıkaramıyordum ama ilk anda bile kalbim Doru bunu yapar diye tam konduramamıştı. Onu asla suçlamamıştım. Onun yaptığı ise... İnanmaktı. Söylediğine en çok kendi inanmıştı.

Belki de hayatına o girince böylesi daha kolay gelmişti.

Düşüncelerimden sebep boşluğa dalmışken gözlerimin nemlendiğinden habersizdim. "Minerva," demesiyle Gülru'nun göz kapaklarını kırıştırdım ve ona baktım.

"O güne mi daldın yine?" diye sorduğunda ayaklandım. Çantamı aradım gözlerimle etrafta. "Ben gideyim artık. Annem bizi bekler. Dedemler bu akşam dönüyordu." Telaşla hareket ediyor olmamdan ötürü ayaklandı o da.

Çantamı görmeyen gözlerimin önünde karşıdaki koltuğun üzerinden aldı ve bana uzattı.

Uzanınca bir an aklındakileri dillendirmek için çantayı geri çekti. Bakışlarımı gözlerinden kaçırdım. Ben artık Doru'dan bahsetmek istemiyordum. İstemiyordum! Çünkü onun adı geçtikçe boğazıma yumru olup oturuyordu bir acı.

"Ne dedi o sana?" diye sordu. Çantayı tutan elini sıkıyordu. "Yoksa onunla gerçekten arasında bir şey mi varmış? Eğer öyleyse..."

Tamamlamasına izin vermeden elinden çantayı çekip aldım.

"Ben giderken yanıma en çok onu aldım. Oysa beni sakladığını sandığım yerde çoktan öldürmüş," dediğimde artık sorgulamaktan vazgeçsin diye, Gülru gözlerini kaçırdı gözlerimden. Ağlayacak olmuştı. Onu gizlemeye çalışıyordu. "Seni böyle görmeye hiç alışık değilim. En az sen kadar kinliyim ona. Böyle soruyorum ediyorum diye yanlış anlama sakın beni. Senden önce ben," dedi üzerine basa basa. "Dar ederim bu dünyayı ona." Bakışları sert bir şekilde dillendirdiklerinden sonra beni buldu. "Ondan mı artık yeşil giymeyi bıraktın Minerva? O kadar mı?" kötü diye soracaktı. Ben buna kötü diyemezdim. Çünkü beterdı.

"Ben o gün her şeyi bıraktım," dedim yutkunarak. Kolay olmamıştı ama tek bir an yetmişti onu benden almaya. Tek bir soru, tek bir bakış.

"Elimde olsa buradan da giderdim," dediğimde nemli gözleri büyüdü. "Sakın. Teyzem ne yapar o zaman Minerva? O sana tutunuyor." Ben bunu zaten biliyordum. Elimi kolumu bir annem bir de Doğa bağlıyordu.

"Boş ver, Gülru," dedim iç çekerek. "Benim gideceğim yok. Düzeleceği yok, bir şey olacağı yok. Öldürmüyor da. Yaşıyorum işte," dedim ellerimi iki yana açarak. Güldüm sonra. "Ben gidip kızımı alayım. Sen de oğlunun ödevlerine bak. Anneme gideyim. En çok onun ihtiyacı var bana."

Evden çıktığımda, gözlerim bir anlığına üzerimdeki siyah triko elbiseye kaydı. Ben babamın yasının hemen arkası bile yeşil giymiştim. Ona en çok o zaman ihtiyacım vardı çünkü. Gözlerinin rengini her an yanımda istiyordum. Ama bugün ve bundan önceki birkaç gün... Hepsinden kurtulmuştum.

Kapıyı çalmamın üzerinden birkaç dakika geçti. Tekrarlayacaktım ki, Doru kapıyı açtı. Yüzüne bakmaktan sakınır gibi, "Doğa," dedim. Vakit kaybetmek istemiyordum.

"Uyuyor," dedi Doru. Bakışlarımı anlık yüzüne çevirdim. Onunkiler yüzümün her yerindeydi. "Biz biraz ortalığı dağıttık beraber. Yorgun düştü

galiba," derken dudak kıvrımları belli belirsiz yükselmişti. Gülümsemiyordu, benim yüzümdeki soğuk ifadeyi silmeye çalışıyordu. Aynı şekilde karşılık veremedim ona.

"Arabada uyur-" diyecektim ki kapıyı sonuna kadar açıp yana çekildi. "Gelsene, bir şey buldum Erva."

Kaşlarım havalandı ne dercesine. Merak ettiğimden değildi. Etmiyordum. Sadece kızımı alıp gitmek istiyordum.

"Babanın," dedi boğazında düğüm varmışçasına yutkunurken. "Fotoğrafları çıktı eski fotoğrafların arasından. Annene onları bulacağım diye söz vermiştim. Buldum."

Yüzüne baktım baktım, sonra da kaçırdım bakışlarımı. "Be- ben. Getirirsen götürürüm ona." Beni şaşkınlığa uğratan, kekelememe neden olan şey Gülru'nun anlattıklarında haklı olmasıydı. Son bir haftadır onun yüzüne yeterince bakmamıştım. Ve sakalları oldukça uzamıştı. Saçları ise dağınıktı. Beni şaşırtan bu değildi aslında. Doru'yu daha önce bu kadar tükenmiş, yorgun görmemiştim. Kötü görünüyordu.

İçeriye doğru birkaç adım attı. "Sende varsın birkaçında. Karargâha gelmiştin ya hani bir keresinde."

Ben itiraz etmek için dudaklarımı aralamıştım ki gözden kayboldu yatak odası tarafına doğru. Arkasından bağırıyordum, çünkü Doğa'nın uyuduğunu söylemişti.

"Doru," dedim öfkeli bir fısıltıyla. Duymadı elbette beni.

Ayakkabılarımı çıkarırken düştüğüm duruma küfür ediyordum. Girmem dediğim eve giriyordum ben. Bir hafta bile geçmemişken.

İçeriye adımlayan ağır adımlarım nefesimin tam şu anda kesilmesinden ve kalp atışlarımın hızlanmış olmasından sebepti. Yatak odasının sonuna kadar açık kapısına varmamla, Doğa'yı yatağın tam ortasında uyurken bulmam bir oldu. Doru yatağın dibinde, bir kutu dolusu fotoğrafı başında oturuyordu.

Ellerindekilere öyle bir bakıyordu ki. Bir an için gözlerinin dolduğunu bile görmüştüm. Birini kaldırdı ve kapının önünde durduğumun farkında olarak bana doğru çevirdi. "Annene götürmelisin bunları."

Doru o günün akşamı annemi taziyeye gelmişti. Annem onu hoşgörülle karşılayıp, hiç kin gütmeden bir evlat gibi kucaklamıştı. Doru'yu ilk gördüğü an ağlamış, kocasının acısını bile unutup ona Doğa'nın hastalığından bahsetmişti. Onca zaman ne çektiğimizden. Babamın kızım için neler yaptığından. Bense o anlarda yanlarında olmamayı tercih

etmiştim. Evin duvarları incelmişti sanki o anlarda ve ben nereye kaçarsam kaayım Doğa'nın hastalığını annemin anlatımından bir kez daha duyup yaşamıştım.

Ona doğru adımlayıp çantamı yatağın kenarına koydum. Babamı tam şu anda kucaklıyormuşum gibi daha önce hiç görmediğim fotoğrafını alıp dolu dolu olan gözlerle inceledim. Asker forması vardı üzerinde. Her zamanki gibi çok yakışıklıydı. Dizlerim beni dinlemeyip yere bıraktığında kendini, dudaklarım babamın fotoğrafıyla buluştu. Öptüm, sanki kokusunu alabilecekmişim gibi kokladım. Dudağımdan firar eden sessiz hıçkırıklar onu çok zlemektendi. Anne ve baba sevgisi çok başkaydı.

Ben ocukken bazen onları kaybedersem ne yaparım diye düşünürdüm. O anların sonucu hep anne ve babamın kollarında biterdi. perdim perdim onları. pcklerimin sebebini belli etmeden.

Bu fotoğraf geçmişte kalan o anın yerine bile geçmiyordu ama elimde kalan tek şeymiş gibi baktım fotoğrafına.

Doru bana doğru yaklaştı. "Ağla diye vermedim," diye fısıldadı. Çatlayan sesi ben kadar zgn olmasındandı. Burnumu ektim. Eli yüzümdeki yaşları silmek ister gibi yanağıma uzandığında, "Yapma," dedim ağlayan sesimle. Eli havada kaldı tereddütle. Sonra avucunun içiyle sildi yanağımı. Önceden yaptığı gibi.

"Sen yapma," dedi gözlerimi gözlerime kilitleyerek. "Konuşmama, anlatmama izin ver Erva. Ben ne seni-"

"Konuşmayalım bunları," dedim fotoğraf kutusunu önüme çekerken. Elimdekini içine attım.

Kutunun kapağını kapadım. Alıp, olduğum yerden kalkacakken elimi tuttu. Diğer eli boynuna gitti. Tuttuğu kenarı görünen zinciri kazağının içinden çekip önüne bıraktı. İki alyans. İ içe geçmiş zincirin ucunda sallanıyordu. Biri benimkiydi. Diğeri ise... "Benimki hep buradaydı. Babanın attığı mesajda senden boşanmam da yazıyordu Erva," dedi. Elim gördüğüm yüzüğe rağmen elinden çekmek istedim ama bırakmadı. "O zaman hala bana kızgın, seni korumak için bunu söylüyor sanmıştım. Ama şimdi... Bilmiyorum, hala bir cevap bulamadım ama ben hata ettim. Senden aslında hiç vazgeçmedim," dedi hiç duraksamadan.

"Sen," diye fısıldadım gözlerimi gözlerine dikerek. "İnandın! Bizi sildin. Benden değil bizden vazgeçtin. Bitti Doru. Olmaz artık. Bana söylediğin şey..."

"Sen de beni suçlamadın mı? Çok sevmekten değil mi bu? İnanmadım ben. İnanmadığımdan tek eşyanın yerini bile değiştirmedim. Akıl kalpten daha hain. Kalbim ihanet etmedi."

"Umay," dedim ve adını söylememle gözlerimi sıkıca kapadım. "O kız bu evdeki her şeyi eliyle koymuş gibi biliyor. Anahtarı var onun." Fısıldayarak konuşmama rağmen olan öfkem yeterince ortadaydı. "Sen beni o halde görseydin," dememle gözlerime öyle bir baktı ki susmak zorunda kaldım. "Gördüm," dedi aklında her ne görüyorsa tiksiniyormuşçasına kaşlarını çatarak.

"Yankı'yı mı görd-" diyecektim ki eli ağzıma kapandı. İsmi bile söylememe tahammülü yokmuşçasına bakıyordu yüzüme. "O evveliyatını siktiğimi gördüğüm yerde kan revan içinde bırakmazsam bana da Doru demesinler!" dedi öfke saçan soluğunu yüzüme bırakarak.

Elini ağzımdan çözdüm. "Ne istiyorsan onu yap!" dedim. "Ne haliniz varsa görün umurumda bile değil. Onu da," dedim ayağa kalkarken. Parmağımı tehditkarca yüzüne salladım. "Kızımdan uzak tut." Bu iki aydır kabuslarımda gördüğüm bir şeydi. Umay denen kız benim kızıma annelik etmeye çalışıyordu kimisinde. Kiminde de Doru ile o...

Başımı iki yana salladım. "Senle ben diye bir şey yok artık. Sil aklından. Seviyorum da deme-"

"Annesi!"

Doğa her ne kadar fısıldaşarak da konuşsak uyanmıştı ve beni görmüştü. Yatakta posunun üzerinden karnının üzerine dönerek kalktı. Elleriyle destek alarak doğruldu yerinden. Saçları dağılmıştı. Bukle bukle yüzünün yanlarına dökülüyordu.

Olabildiğince gülümsemeye çalışarak, "Gel bana annem," dedim. Doğa minik adımlarını yatağın üzerinde dengeli atmaya çalışarak bana doğru yürüdü. Sona az kala da koşup açık olan kollarımın arasına girdi. Uyuyup uyanınca misler gibi kokuyordu. Burnumu boynuna gömüp kokladım onu ve öptüm öptüm. "Anneanneye gidiyoruz," dedim kulağına doğru. Doru ayağa kalkmıştı ve bizi izliyordu.

Doğa söylediğimi umursamamış gibi kollarımın arasından sıyrıldı. Yatağın kenarına tutunup kaydı. Yere inmeye çalışıyordu. Doru benden önce açmıştı ona kollarını. Doğa yere inmeyi başardığından tetikte bekleyen kolları da yanına inmişti Doru'nun.

Babasının bacağına sarılıp, yanağını da bacağına yasladı. Doru dudakları şaşkınca aralık kalırken eğildi ve onun omzunu tuttu. "Mama!"

Yemeği Doru'dan mı istiyordu? Ne zamandır? Onu hala ben besliyordum üstelik.

"Doğa!" dedim ama o ne beni duydu ne de babasının bacağını bıraktı. Doru derin bir nefes alıp dayanamıyormuş gibi usulca bıraktı. Eğildi ve onu kucağına aldı. Bana doğru bakıp, "Ben ona bugün senin bıraktığından farklı bir şey verdim," dedi kusur işlemiş gibi.

"Ne verdin?" diye sordum. İnşallah ikolata falan değildi. Doğa'yı erkenden alıştırmak istemiyordum öyle şeylere.

Doru kendi de anlam vermiyormuş gibi, "Menemen," dedi.

"Menemen?" dedim doğru duydum mu diye emin olmak ister gibi. "Bildiğimiz mi?"

"Bir onu biliyorum," deyince Doru, "Mama," diye yineledi Doğa.

"İyi de Doğa yumurta sevmez ki?" Soruma kaşını kaldırarak yanıt verdi. "Babası yapınca seviyormuş demek ki."

"Anne yapar sana," diyerek Doğa'ya uzandım. "Mama yapalım, eve gidelim de." Lakin o bana istemediğini babasına sarılarak belli etti. Boynuna kollarını dolamış, göğsüne de başını yapıştırıp garip bir pozisyon almıştı resmen kucağında. Poposu Doru'nun kolunda, havada duruyordu.

Başka zaman olsa şu bana çok sevimli gelebilirdi ama gelmedi. Tüm günü onunla geçirmişti neredeyse. Beni hiç mi özlememişti?

"Biz gidip şu menemenden tekrar yapalım," dedi Doru gözümün içine baka baka. Hemen sonra da önümden geçip gittiler.

*

Doğa'yı izliyordum dakikalardır. Doru ekmeğe bandırdığı menemeni onun ağzına uzatıyor, o da dudaklarını kocaman aralayıp lokmayı sabırsızca yiyordu.

Kollarım göğsümde bağlıydı. Verandadaki masadaydık, şömine yanıyordu. Doru önüme bir tabak menemen ve ekmek koymuştu. Elimi bile sürmemiştim.

"Doymadı mı daha ya?" dedim sıkıntıyla solurken. "Bu kadar yemez normalde."

Doru alttan güldü ama başını bana çevirmedi bile. Ekmeği tekrar menemene batırıyordu ki kapı çaldı. Elini peçeteye silip kalktı yerinden. Doğa'yı kucağına aldı. Sandalye korunaksızdı. O gidecek olursa bunu ben yapacaktım. Doğa'yı yanında götürecek sanırken getirip kucağına bıraktı. Sonunda kavuşmuştum kızıma. "Geliyorum hemen," diyerek kapıya gidecekken, kalkıp giderim diye düşündü sanırım, "Biraz daha," dedi.

"Biraz daha. En azından Doğa doyana kadar." O kadar çaresiz görünüyordu ki başımı salladım mecburen.

Doğa'nın ağzına, yanağına bulaşan domates lekelerini peçeteyle temizlerken ben, o da kapıya gitti. Her yerine bulaştırmıştı çocuğun. Böyle mi yedirilirdi?

"Yüzbaşım!" diye tanıdık bir ses yükseldi kapıdan. İstemedim dikkat kesilmiştim. Umay'dı bu. Onun sesiydi!

"Acil mi?" derken tedirgin çıkıyordu Doru'nun sesi.

"Bunları getirdim. Değildi ama size söyleyeceklerim de vardı."

Doğa'yla birlikte ayağa kalktım. Onu kucağında tutarken gözlerim çantamı arıyordu. En son buraya... Masanın köşesindeki sandalyenin üzerinde gözüme çarptı.

"Erva var içeride. Ben de seni arayacaktım aslında. Sonra bir konuşalım. Senden bir şey isteyeceğim," dedi Doru'nun kısılan sesi.

Söylediklerini buna rağmen duymuştum.

"Tamam, görüşürüz," dediğinde Umay, Doru ona öncesinde daha sessiz bir şey söylemişti muhtemelen. Daha fazla dayanamayacaktım. Kapının önündeki fısıldaşmalarını dinlemek istemiyordum.

Kapı kapandığında, ben Doğa'nın montunu giydirmeye çalışıyordum.

Doru kapının önünde durdu. "Gidiyor musunuz?" diye sordu.

"Evet," dedim ters bir şekilde. "Fazla bile kaldık."

Ne olduğunu anlamıştı. "Elindeki evrakları gösterdi."

"Bunları getirmiş."

"Bana neden açıklama yapıyorsun ki?" diyerek ona doğru adımladım. "Hayat senin hayatın."

Evrakları masaya doğru fırlatır gibi bıraktı ve derin bir soluk aldı.

Koluma dolandı kalın parmakları. Beni Doğa ile kendine doğru çekti ansızın. "Benim senden ayrı bir hayatım yok," deyince düz bir ifadeyle gözlerimi yüzünde dolaştırdım. "Doğa için kaldım ben burada. Biz seninle boşan-"

"Erva!" diye kükredi Doğa'ya rağmen. "Beni yargıladığın şeyin aynısını yapıyorsun! Tamam, hatalıyım. Kabul de ediyorum ama sen tüm kapıları kapatıyorsun."

Doğa boynuma sokuldu.

"Korkutuyorsun," dedim titrek çıkan sesimle. "Onu korkutuyorsun."

Doru'nun sert ifadesi anında yumuşadı. Doğa'nın omzuna dokundu eli. "Babam," dediğinde Doğa'nın tepkisinden önce harekete geçmişti kalbim.

Deli gibi atıyordu. Doğa'ya ilk kez babam dediğine şahit oluyordum.

"Babası," dedi Doğa bal gibi çıkan sesiyle. Ona döndü ve kocaman gülümsedi. Doru onu kollarımın arasından çekip alırken, ben kalmıştım öyle.

Onu yargıladığım konusunda haklıydı. "Ben," derken bir adım geri çekildim. Parmaklarım çantamı kavradı sıkı sıkı. Doru aramızda açtığım mesafeyi kapadı. "Bırakmam!" dedi üstüne basa basa. "Senden gördüğüme, duyduğuma rağmen vazgeçmedim, bugün de vazgeçmem. Hiç geçmedim ki. Boşanma deme bana. Ben bir gün olsun aklımdan bunu geçirmedim. Gururdu aramızdaki. Sende gurur ediyorsun. Bunu aklına iyice kazı Erva," dedi. Soluğu yüzüme eğildiğinden tenime döküldü. "O güvercinlik hiç yanmadı. Güvercin her gün beni kanattı ama ben onu kanattığı yerde besledim. Vazgeçmedim. Geçmem!"

Bölüm Bitti...

*Alıntılar için İnst: **piyamor_***

Bol oy, bol yorum: Hızla gelen yeni bir bölüm :)

Yeniden görüşene değin sevgiyle kalın canlar...

46. Bölüm - YENİDEN YEŞİL

Merhabalar,

Bölüm Şarkısı:

Hande Mehan- Beni Böyle Sevmeye

Metin Özülkü - Seninle olmak var ya

Tuğkan - Özledim

Yıldızları yakmayı yorum yapmayı ve takip etmeyi unutmadıysak başlayalım mı?

Keyifle Okuyun...

5. BÖLÜM

YENİDEN YEŞİL

Bizi bu noktaya gururun getirdiğini söylüyordu. Beni unutmadığını, hala sevdiğini ve ne yaparsam yapayım vazgeçmeyeceğini.

Onun beni her gün arayıp sorarken, her şeyin bir anda kesilmesinin guruma dokunduğunu düşünmüyordum. Kırgındım, benim ki yalnızca kırgınlıktı. Çünkü her ne olursa olsun ben ona içimde bir umutla gelmiştim.

Sonrasında sarf ettiği sözler ise beni derinden yaralamıştı. Evet, aynını bende ona yapmıştım. Araya o kadar zaman girmişken, gözden uzakken, o beni son bir yılda hiç arayıp sormamışken, evimiz dediğim yerde üstüne yabancı bir kadını karşımda bulunca ne düşünebilirdim ki?

"Bak," dedi Doru düşünceli ifademi süzerek. Ördüğüm duvarın farkındaydı, orada çatlak açmaya ve içeriye sızmaya çalışıyordu. Ben bunu biliyordum bilmesine ama engel olabilecek gücü kendimde bulamıyordum. Eli havalandı ve parmakları çenemi kavradı. Yüzümü yüzüne kaldırıp eşitlerken, bakışlarım istemeden gözleriyle buluştu. "Konuşalım. Ne var ne yoksa. Ne ben seni doğru düzgün dinledim ne de sen beni. Soruların olduğunu biliyorum. Benim de var Erva. Tek ihtiyacımızın konuşmak olduğunu anlamıyor musun hala? Aramıza duvarlar örmeye devam edersen asla çözemeyiz bunu. Bir haftadır sürekli seninle konuşmaya çalışıyorum ama tek bir adım bile atmıyorsun bana," dedi.

Gözlerimi devirip sıkıntılı soluğumu dudaklarımın altında hapsetmekten vazgeçtim. "Bir hafta önce kendinden çok emindin Doru," dedim. Düşüncelerimi sakınmayacaktım. Madem açık konuşuyorduk. "Sen ne yaptığının, bana ne söylediğinin farkında bile değilsin daha. Sen beni aldatmakla suçladın. Hem de Yankı'yla!" Kaşları havalandı, bir şey söyleyecek oldu, umursamadan devam ettim. "Tamam bende benzerini senin için düşündüm. Kabul ediyorum. Ama benim geçerli nedenlerim vardı. O kızın," dedim dudaklarımı sıkıca birbirine bastırarak.

Adını bile dillendirmek istemiyordum aslında. Bu konu benim canımı hala fazlasıyla sıkıyordu. "Evindeydi. Gecenin bir vakti, hiçte acil olmayan bir şey bırakmaya gelmiş buraya o saatte. İnandırıcı değil," dedim ve imayla güldüm.

Başparmağı ile işaret parmağının arasına sıkıştırdı çenemi söyleyeceklerini vurgulamak ister gibi. "Benim onunla aramda düşündüğün gibi bir şey yok," dedi üstüne basa basa. "Anlatmama izin verseydin-"

"O hala gözlerimin önünde dururken senden nasıl açıklama isterim ya!" dedim ters bir şekilde. Kucağımda kıpırdanıp duran Doğa'yı eğilip yere bıraktım. "Buradaydı az önce. Hala evine gelip gitmeye devam ediyor. Bu kadın senin evli olduğunu biliyor. Ama öncesinde haber verme gereği bile duymadan çat diye kapında bitiyor." Kendimce çok haklıydım. O öyle değil diyordu ama ben baktığım yerden kendimi çok haklı görüyordum. Doğa yanımdan uzaklaşırken ben de Doru'dan bir adım uzaklaştım.

Gözlerimi yüzüne tekrar çevirdiğimde başım yeni yerleşen bir ağrıya zonkluyordu. Boynumu yanlara esnetip ağrıyı savuşturmaya çalıştım. "O günden sonra tekrar gördüm onu. Bana rağmen eve girip çıkmaya devam etti. Senin dediğin gibiyse bu kız hala nikahlı olan karına rağmen nasıl evine anahtarla girip çıkmaya devam edebiliyor?" diye sordum dan diye. Buna verebilecek bir cevabı var mıydı acaba? "Kendine ait bir anahtarı var ya! Bu nasıl bir saçmalık? Ne düşünmemi bekliyorsun? Az önce ona *Erva burada* diyerek neyin sus payını veriyorsun mesela? Bu bir şeyleri saklamak değil de ne!?" Ben ara vermeden sordum sorularımı, aklımı kurcalayanları, o sabırla bekledi bitirmemi. Hemen sonra da, "Nasıl ben her şeyi yanlış anladıysam sen de aynını yapıyorsun çünkü," diye parladı.

Güldüm söylediğine.

"Bizim ekipte, bana bağlı çalışıyor o. Buraya gelip evrak bırakması kadar doğal ne var? Üzerinde çalıştığımız gizli bir görevin araştırma raporlarıydı bıraktıkları. Karargâhta bile kalmaması gerekiyordu. Evet dediği gibi acildi.

Sen buna inanmasan bile. Ailesinin yanına bir haftalığına gitmek zorunda olunca karargâhta kalan evrakları en güvenli gördüğü yer olan evime bırakmak istemiş. Sonra da onları almaya gelmiş tekrar."

"En güvenli yer," diye imayla yineledim. Başımı salladım. "Peki." Gözlerimi Doğa'yı kontrol etmek için ondan kaçırdım. Şöminenin önündeki minderlere oturmuştu ve içerisi çok sıcak diye montunu çıkarmaya çalışıyordu.

"İnanmak istemesen de işin doğrusu bu. Ben sana bahane falan bulmuyorum. Olanı anlatıyorum," dedi, bakışlarımı yüzüne çevirmedim.

"Hala bile," dedi Doru aramızdaki mesafeyi büyük bir adımla kapayarak. Omuzlarımı tuttu ve beni sarsarak kendine bakmaya zorladı. "Ördüğün duvarları yükseltmeye devam ediyorsun. Anahtarı yok onun. Güvenliğe bıraktığım yedek anahtarla giriyor içeriye. Ona ait değil, ben ona vermedim onu," dediğinde üzerine basa basa, "Bu daha kötü ya," dedim elini tutup omzumdan çekerken. Hala bakmıyordum gözlerine. "Bu hakkı nasıl gördü kendinde?"

Burnundan soludu ve başını yana atarak sinirli bir gülüş savurdu. Sesini işittim. "Ben o hakkı bir sana verdim. Hayatımdaki bütün haklar sana aitti. İğneyi kendine hiç batırmıyorsun," dedi. "Buradan çekip giden sendin. Gel diye yalvardım ben sana. Her gün yalvardım. Buradan gitmeni de istemedim. Ama sen yine de çekip gittin. Doğa ile farklı olabilirdi..."

Güldüm. Her an ağlayacakmış gibi güldüm. "Süresi belli olmayan bir yolculuğa çıkacağım dedin bana! Burada kalıp Doğa'nın ölmesini mi bekleseydim yoksa senin dönüp yanımda olma ihtimalin olup olmadığını mı? Ailen beni yok saymışken, sen yokken ne yapsaydın ben? Sen güvercini öldürdün Doru o sabah, bu evde! Ben ise son bir yılda beni arayıp sormayan adama bir güvercin getirdim. Onu yaşatmaya çalıştım. Orada ne yaşadığımı biliyor musun? Beterdi, dayanılmazdı her gün. Öldüm öldüm dirildim. Buraya geldiğimde karşılaştığım manzarayı düşünsene bir!? Sen olsan ne yapardın!?"

"Benden gittiğin falan yoktu! Sana gelecektim ben yine. Ailemin ihtiyacı vardı ve onların yanında olmam gerekiyordu. Erva, ben neden seni arayıp sormadım biliyor musun?" diye sordu ses tonunu alçaltarak. Çaresizce bakıyordu şimdi gözlerime. "Ben sana geldim. Babanın yazdıklarına rağmen geldim. Yankı ile yakındın. Amerika'da ailenle birlikte onun evinde kalıyormuşsun. Bunu öğrendiğimde bile beynimden vurulmuşa döndüm

ben. O Ceylin ile iş birliği yapmış bir hainken sen nasıl bir anda hepsini yok sayabildin?"

"BEN SENİ ALDATMADIM!" diye bağırdım. Doğa'yı hatırlayarak sesimi düşürdüm. "Hala beni suçladığının farkında değilsin sen. Ayrıca bilmediğin şeyler var anlaşılan. Yankı hain falan değilmiş. Babam anlattı. Hatta onlar iş birliği içerisindeymiş."

Güldü. Sinirle güldü ve önüne dikildi. Başını başımın üzerinden eğdi. Fısıldar gibi, "Ben beni aldatmadığını artık biliyorum ama," dedi. "Bana ondan bahsetme! Seni yine kandırmayı başarmış anlaşılan. O hep haindi, hala öyle!"

Başımı geriye atıp ters bir bakış attım gözlerinin içine. "Babam anlattı bana. İnanmayacaktım da ne yapacaktım? Benim en güvendiğim o. Bugün desin bugün de inanırım."

"Benim de en güvendiğim oydu Erva," deyince, ben babamın ona attığını söylediği mesaja dokundurma yaptığını anladım.

"Ne dedi sana?" diye sordum. Güldü. Başını benden uzaklaştırmadan yana çevirip göz ucuyla Doğa'yı kontrol etti.

Şöminenin önünde uyudu uyuyacak haldeydi. Minderlerden birinin üzerine boylu boyunca yatmış, esniyordu.

"Dedi ki;" derken bakışları tekrar gözlerimdeydi. "Sen Yankı ile mutluymuşsun. Öyle iyi gelmişsiniz ki birbirinize, öyle iyi..." Gözlerim belirginleşti. "Benle olduğundan daha huzurluymuşsun. Senin sorunsuz bir hayatı olan ona ihtiyacın varmış. Boşanırsak -ki bir bu engelmış sana- mutlu olabilirmişsin onunla. Bana söyleyemiyormuşsun yalnızca. Söyleyebilse onunla..."

"Buna nasıl inanırsın?" diye böldüm sözlerini nefesim kesilmiş gibi. Babamın hala böyle bir şey söylemeyeceğine adım kadar emindim ben.

"Geldim," dedi Doru çatallı çıkan sesiyle. "Sana geldim. İnanmadım birine bile. En güvendiğim adama inanmamayı seçtim de çıkıp geldim Amerika'ya. Ertesi üç gün sonra göreve çıkmam gerekiyordu ama ben soluğu yanında aldım. Veranda da sallanan salıncakta oturuyordu Yankı. Sense onun kucığında. Başını göğsüne yaslamıştın ve gözlerini kapamış huzurla ona sarılıyordun."

"İmkânsız bu!" diye bağırdım. Kontrol edemiyordum duygularımın iniş ve çıkışlarını. "Ben ona bir kez olsun yakın bile davranmamışken böyle bir an asla yaşanmadı."

Başını salladı Doru. Dişlerini sıkmaktan çenesi kasılıyordu. "Gördüğüm buydu. Onu gelip orada gebertmek istedim. O salıncağı ona mezar yapacaktım. Beni gördü ama sana belli etmedi. Saçlarını sevdi, sense tepkisize onun göğsünde gözlerini kapalı tutmaya devam ettin."

"Ben böyle bir an yaşamadım," deyince daha yüksek bir sesle, öfkesi gözlerinden fışkırırdı. Belirginleşmiş yeşilleri iyice açıldı. Burun kemerini sıkıttı aksi bir şey söylemek istemiyormuş gibi. "Gördüm ama," dedi üstüne basa basa. "Ender şimdi onu araştırıyor."

Yine güldüm ben. Histerik bir gülümsemeydi bu. "Madem öyle," diye bağırdım. "Neden daha önce araştırmadın? Beni suçlamak daha mı kolay geldi!?" Hemen sonra da Doğa'yı kontrol ettim. Uyuya kalmıştı çoktan.

Gözlerimin içine mıhladı bakışlarını. "Kendinden pay biçsene!" dedi beni suçlar gibi ama alçak bir sesle. "Nasıl hissediyor insan? Üstelik benim gördüklerim daha ağırdı. Orada olmayı kendime yediremedim."

"Ne değişti; bizi bitirmek isterken?" diye sordum. Elini bel boşluğumda hissettim. Kolu beni sarıp kendine çekerken, "Bir bakışın yetti inanmama," dedi. "Gözlerini göremedikçe gurur duvar ördü içime. Uzak kalayım senden diye. Yokluğuna dayanabileyim diye. Ama seni karşımda bulunca... Bir bakışın yetti Erva" Ses tonu beni suçladığı o an yaşadığı pişmanlığı taşıyordu. *Bana da bir bakışın yetti. Bir de beni suçlayan sözlerin...*

"Ben senden ona rağmen vazgeçmedim. Gururdan geçemedim ama senden de vazgeçmedim. Yemin ederim Erva. Seni düşünmeden uyuduğum tek gecem olmadı benim. Ben senle uyudum senle uyandım. Hal böyleyken, senden başkasını hayatıma almam nasıl mümkün olabilir?"

Göğsüm onun göğsünün altına yaslıydı. İşittiklerim kalbimi hızlandırırken, yüzümde dolaşan nefesi içimi kavuruyor, nefesimi kesiyordu. Yutkundum ve bakışlarımı gözlerinden kaçırdım. Öfkemse hala yerli yerindeydi.

"Gururdan ya da değil," dedim soğuk bir sesle. "Bende hala oturmayan şeyler var. Sende de. İnkâr etme çünkü gözlerinde görebiliyorum. Anlatırken hala öfkeleniyor olman bile kanıt buna-" deyince ben, o bambaşka bir soruyla dağıtmaya çalıştı konuyu.

"Amerika'dayken çok kötüydü, betardi dedin ya?" diye sordu. Akli tüm konuşma boyunca şu söylediklerimde kalmış gibi yüzümde dolaştı bakışları. "Gülru onu çok zor şartlarda dünyaya getirdiğini söyledi..."

Başımı salladım ve hemen sonra önüme eğdim. Bakışlarının yüzümde dolaşmasına dayanamıyordum. "Doğa," derken bakışlarımı kızıma

çevirdim. Ateşin yansımaları mermer gibi görünen parlak beyaz teninde yansıyor. Göz kapakları derin uyku halinde olmasına rağmen kırışıyordu.

"Çocuk sahibi olmamın çok zor olduğunu söylemişti doktor. Ben sana bunu itiraf edemedim-" Sözlerimi bölercesine "Ne zaman?" diye sordu.

Derin bir nefes aldım. "Evlilik teklifinden bir gün önce."

"Sebepsiz ağladığın o gece," dedi, başımı önümde salladım. "Doğa'ya belki de o gece hamile kalmışımdır. Bilmiyorum. Mucize gibiydi. Babanı kaybettiğimiz o gün bayılınca ben, doktorun yaptığı testlerde ortaya çıktı hamile olduğum. Sen bir hafta boyunca arayıp sormayınca beni, çok yalnız hissettim kendimi." Başımın arkasını öptü dudakları. Bunları şimdi bile konuşmak zordu benim için. Boğazım düğümlendi, bir süre konuşmadan sadece nefes alıp verdim. Bana dokunsun, beni sevsin istemiyordum. Evet, buna çok ihtiyacım vardı ama ben bunu istemiyordum.

Geri çekildim hemen. Çıktım kolları arasından. Bakışlarımı gözlerine mıhladım.

"Bana gelmiş olsan belki sana onu söyleyebilirdim ama sen bir mesajla süresi belli olmayan bir yolculuğa çıkacağını söyledin bana o gece," dedim. Başımı salladım *bunu yaptın* dercesine imayla. "Ben tek kaldığım yalnızlıkta sıkıştıkça sıkıştım. Babam çocuk için gelecekse hiç gelmesin diyordu. Tedavi için gidecektik biz Amerika'ya..."

Derin bir nefes alıp gözlerimi onunkilerden kaçırdım yine. Çünkü dolmuşlardı. Yeşil gözleri ıslak iki cam küreydi şimdi. Bakmak istemiyordum. Dokunuyordu.

"Kanser doğdu, Doru," dedim titreyen sesimle. Yutkundum çünkü bunu dillendirmek zordu benim için.

"Yanında olmayı öylesine isterdim ki. Ben ailem yüzünden, bana kırgınsın diye düşündüm. Zaman vermek istedim ama sana verdiğim zaman beni tüketti," dedi boğuk bir sesle. O da konuşmakta zorlanıyordu.

"Onu sana söylemedim diye benden nefret etmen hak sana. Buna bir şey diyemem. Ben burada hatalıyım. Senden kızının zamanlarını çaldım," dedim gözlerim Doğa'da dolaşırken.

"Keşke," dedi. Bir nefes çekti. Çok uzun geldi. Hemen sonra bıraktı sessizliğin içine. "Keşke o zamana geri dönsek ve ben havalimanında yanımdan ayrılmana izin vermesem. Babamı geri döndüremem belki ama ailemin seni suçlamasının önüne geçebilirim o zaman."

"Hala beni suçluyorlar değil mi?" diye sorarken Doğa'da dolaşmaya devam ediyordu bakışlarım. Onu bilen yoktu. Onun suçu da yoktu ama nedense bu karmaşanın içinde en çok o kalacakmış gibi hissediyordum. Doru'da anlatmak için yeltenmemişti. Bunun benim tavrımdan ötürü olduğunu düşünüyordum. Biz böyleyken aile faktörünü araya sokacak bir şey istemiyordu.

"Seni kimse suçlamıyor," dedi Doru net bir şekilde. "Annem sabah benimle mezarlığa geldi. Babanı öğrendiğimden beri her gün ziyaret ediyorum ve bu defa o da yanımda olmak istedi."

"Yaşasaydı bu küslüğü o sonlandıracaktı," dedim gözlerine bakarak. "Beni arayıp sormamana rağmen suçlamıyordu artık."

Yüzü düştü. "Bense bizi o kadar zaman ayrı tutan şeyin baban olduğunu sanıyordum. O, Y.." dedi ve ağzından çıkan o tek harfi yuttu. Yüzü düşündüğü isimle katılaşıırken başını sertçe yana savurdu. "O evveliyatını siktiğim yüzünden," diye bağırdı ve hemen sonra öfkeli gözlerini gözlerime dikti. "Onu baban çok seviyordu çünkü. Benden sonra sana bir onun iyi geleceğini düşünüyordu."

"Benim babam her ne olursa olsun benim düşüncelerimin aksine bir şey yapmazdı Doru," dedim. "Ben sen diye ağlayarak geçirirken günlerimi o, onun adını bile geçirmezdi ki yanımda. Ne düşünüyor bilemem elbette ama bunu asla yapmazdı. Bir keresinde," dedim. Yutkunmak için duraksarken gözlerim nemlendi. Bunun o da farkındaydı ve sertleşen ifadesi anında yumuşayıverdi.

"Bana şiir kitabı almış. Hastane koridorunda oturmuş Doğa'yı beklerken o şiir kitabıyla çıkagelmişti. Buralarda onu bulamıyorum dediğim için almış. Seni hatırlatsın diye. Böyle düşünüp, ona göre davranan adam; dediğini ya da düşündüğün şeyi hiç yapmadı."

Derin bir nefes çekti. "Uzaktayken ne düşüneceğini bilmiyor insan. Sen ona sensiz olmuyor, gel diyorsun o ise her defasında reddediyor. Gerekçe de sunmuyordun bana Erva. Şu nedenden desen; ben çözmek için, o güzel aklını dolduran nedenleri boşa çıkarmak için her şeyi yapabilirdim. Elimde bir kırgınlığın vardı. Onu gidermeye çalıştım ama hiçbir işe yaramadı."

Sözlerinin bitimiyle peşi sıra telefonum çantamda çalmaya başladı. Birkaç adımda yanıma geldi. Çantamı açmak için uzandığımda eli elimi tuttu.

"Gitme," dedi yalvarır gibi. Kimin aradığını tahmin edebiliyordu. Annem. Olmaz der gibi başımı salladım ve elini elimden uzaklaştırdım.

"Dedemler gidiyor bugün. Evlerine dönüyorlar artık. Barbados'a. Annem yalnız kalacak. Gitmek zorundayım."

"Senin evin burasıydı," dedi düşük bir tonda. *Öyleydi ama artık değil.*

Telefonu annemin adını okuyarak açtım. Doru'nun bu hareketimle yüzü hepten düştü. "Geliyoruz anne. Şimdi çıkıyoruz... Ağlama... Yine gelirler." Annem ağlıyordu. Şimdi hepten yalnız kalacağını düşünüyordu.

"Çıkmasınlar. Yetişeceğiz biz," dememle, Doru sıkıntılı nefesini bırakıp benden uzaklaştı ve Doğa'ya doğru yürüdü. Yanına diz çökerken o, onları izliyordum.

Telefonu kapatıp çantama kaldırdım. Onlara doğru yürüdüm. "Yarın onu yine sana getiririm," dedim ama sözümün Doru'nun değişen ruh halinde bir etkisi olmamış gibi görünüyordu.

Onu küçük bedeninin altından kollarını geçirerek kucağına aldı. Ayağa kalkarken yanağını sakallarının tenine batmasına engel olmaya çalışır gibi öpüyordu.

"Böyle mi olacak bundan sonra?" diye sordu yüzüme bakamayarak. Gözleri Doğa'nın uyuyan ifadesinde dolaştı. "Sen artık burada..." kalmayacak mısın diye soracaktı muhtemelen ama tamamlamadı sözlerini. Yeşilleri gözlerimi bulduğunda, "Sizi ben bırakırım," dedi.

"Biz gideriz," dedim ama umursamadı bile. "Hava karardı. Böyle gitmenize izin veremem," diye net bir şekilde vurgularken mutfak kapısına doğru dönmüştü çoktan. Kabanımı ve Doğa'nın montunu aldım yerden. Arkasından yürüdüm. O kapıda duraksadığında, "Şunu üzerine giydirelim. Doğa çok çabuk üşütür." Elimdeki montla ona yaklaştım.

Evden yan yana çıktığımızda asla beklemediğim bir manzara ile karşılaştım. Bir hafta öncesi bile tutmayan kar, bugün hiç belirti göstermemesine rağmen bir anda başlamış ve her yeri beyaza boyamıştı.

Şaşkınlığımı fark ettiğinde hemen yanımdan, "Ne oldu?" diye sordu.

"Kar!" dedim kocaman gülümseyerek. Başımı ona çevirdim. *Olan kötü şeylere rağmen hayat güzel şeylerin hala olabileceğini hatırlatıyor Erva.* "Ben gibi Doğa'da çok seviyor ama tam şu anda," diyerek gözlerimle onu işaret ettim. "Uyuyor."

"Çok şey kaçırdım," derken içini çekti. "Ben onun hakkında pek bir şey bilmiyorum. Belki senin hakkında da. Çok şey değişti değil mi Erva?" Bakışları üzerimde dolaştı, hemen sonra, "Artık yeşil giymiyorsun," dedi sorar gibi.

Sorusu bozguna uğrattı beni. Yutkundum. "Baktığınla yeşillenirdim ben," dedim kısık, kendime bile yetişmez bir sesle. "Üzerimde arama boşa. Bakışlarını çektiğinde silindi hepsi."

*

Telefonum çalıyordu. Duyabiliyordum ama gördüğüm kâbusun içine karışan ses gerçek mi değil mi hala bile ayırt edemiyordum. Sıçrayarak kalktım yataktan. Boğuluyormuş gibi şiddetli bir nefes çekişle doldurduğumda ciğerlerimi, yanımda uyuyan Doğa'nın çoktan gözlerini açmış olduğunu fark ettim. Uzanıp yatağın yanındaki komodinin üzerindeki lambayı yaktım önce. Sonrada kızımı kucağıma aldım. "Bir şey yok annecim. Uyu sen." Ağlamıyordu Doğa ama huzursuz olduğunu görebiliyordum. Elimle sırtını okşarken komodinin üzerinde duran telefonumu aldım. Ender arıyordu. Bu saatte! Sabaha karşı dördtü vakit. Her taraf zifiri karanlıktı.

Bir endişe sararken içimi telefonu açıp kulağıma götürdüm. Aklım her ne olmuşsa ya da neden arıyorsa ilk kötüyü getiriyordu önce. Bu yüzden sesim titreye titreye, "Ender?" dedim. "Hayırdır bu saatte?"

"Korkma ama," dedi Ender. O *ama* beni çok başka bir yere götürdü ve aklıma gelen ilk şey Doru idi. Neden bilmiyorum onunla ilgili olduğunu düşünüyordum.

"Doru Yankı'yı buldu. Ondan hesap sordu. Çok kötü Erva."

"Kim?" diye saçma bir soru döküldü ağzımdan. Doğa'yı olduğu yerde bırakıp kalktım yataktan. "Kime ne oldu?"

"Yankı ibnesini hastaneye bıraktım ama kötü olan o değil. Doru," dediğinde dolaptan kıyafet bulmaya çalışıyordum. Elime ilk gelen şeyleri yatağın üstüne fırlattım. "Kendini kaybetmiş gibi davranıyor. Eve zor soktum. Kapıdayım şimdi. Seni almaya geldim. Ne olur gel."

"Ender ne oldu? Birden neden bu kadar sinirlendi ki," derken giyinmeye de çalışıyordum bir yandan. Doğa beni izliyor ve huzursuzca kıpırdanıyordu yatakta. Doğrulup yatakta oturur hale geçtiğinde gözlerinden uyku aktığını görebildim. "Yat annecim, bak buradayım ben," dedimse de dinlemedi. Nasıl dinlesindi. Şu haldeyken ben, gidecekken, anlamıştı. Artık ne yapsam uyumazdı. "Annesi," diye mızırdandığında pantolonumun düşmesini tek elimle ilikleyip yanına oturdum. Saçlarını sevdim. "Buradayım."

"Onu da huzursuz ettim. Özür dilerim," diyordu Ender neyle uğraştığının farkında olarak. Önemi yok diyecektim ki, "Doru'ya o mesajları babanın

telefonundan Yankı atmış," demesiyle kaldım. "Nasıl?" diye sordum şaşkınlıkla. "Bunu nasıl..."

"Nasılı önemli değil. Araştırdım buldum. Hemen gelmen lazım," dediğinde telefonu kapattım ve ayağa kalktım. Beraberimde Doğa'yı da kucakladım. Merdivenleri koşa koşa indim. Asude ablanın odasının önünde durup kapısını çaldım birkaç kez. Neyse ki uykusu ağır değildi.

Kapının kilidi çok geçmeden çevrildi ve gece lambasının cılız ışığında, Asude abla gecelikleriyle karşıladı beni. "Erva," demesiyle daha fazlasına müsaade vermeden Doğa'yı kucığına verdim. "Asude abla benim bir Doru'nun yanına gitmem gerek. Annemi yok yere korkutmak istemiyorum. Doğa'ya bakar mısın?" diye sordum. İkiletmeden başını salladı. Telaşe içerisinde olduğumu görebiliyordu çünkü.

"Git sen. Ben bakarım ona. Aklın burada kalmasın," deyince Doğa'yı başının üzerinden öpüp, "Anne çok kısa süre sonra gelecek," diye fısıldadım kulağına. "Babaya gidip geleceğim." Doğa babasını duyunca yüzünü buruşturdu ve "Babası," diye ağlayacakmış gibi mızırdandı.

"Yok kızım bir şey. Sana köpü almış. Gel sen bak önce dedi. Doğa severse sonra onu da getir, görsün dedi."

"Köpü," dedi Doğa gözlerinin içi nemden parıldarken. "Hav hav did di. Benim," diyerek kendini gösterdi. Gördüğü Kahve'yi anlatıyordu ve onun kendisine ait olduğunu söylemeye çalışıyordu. "Senin o," dedim gülerek. "O köpü işte. Ona gideceğiz sonra."

Asude ablaya bakarak kocaman gülümsedi Doğa. "Benim," dedi yine eliyle kendini göstererek. "Yeşil'in."

"Yeşil'in ya," dedi Asude abla onun saçlarını öperek.

İkisine de göz kırptıktan sonra merdivenlere döndüm tekrar. Koşa koşa indim. Vestiyerden kabanımı ve çantamı alıp kendimi gecenin karanlığına attım. Ender demir kapının dışında arabasıyla beni bekliyordu.

Arabaya binip kapıyı çektiğimde hiç duraksamadan gaza bastı. Ben daha bir şey demeden, "O görev sırasında da böyle olmuştu," dedi Ender. "Gözleri bir başka bakıyor. Dondu kaldı sanki. Ne desem duymuyor beni. Kapadı kendini dışarıya."

"Ne oldu Ender?" diye sordum korka korka. "Onu bu hale o mesaj mı getirdi?"

Ender gaza yüklendikçe yükleniyordu. Daha şimdiden boş trafikte yolu yarılamıştık.

"Saçma sapan konuştu. İnkâr da etmedi şerefsiz. Sen en başından ona ait olmalıymışsın falan dedi. Susturmaya çalıştım ama o da çok sinirliydi ve ağzına ne geldiyse söyledi. Sende onu seviyormuşsun ama Doru aklını karıştırdığı için bunu fark edemiyormuşsun. Sana bir o iyi gelebilirmiş. Doru bunları duyunca Allah ne verdiyse geçirdi yüzüne. Tanınmaz hale getirdi onu. Yine de susmadı. Söylendi durdu. Baygın düşerken son sözü bile sendin. Amerika'da yakınlaşmışsınız ama sen kızın için geride tutmuşsun kendini. Doğa'yı da kendinin hak ettiğini söylüyordu."

"İnanmadı değil mi bunlara?" dedim korku içinde. "Yalan, hepsi yalan! Ben ona karşı-"

"Şimdi biliyorum," dedi Ender derin bir nefes alarak. Yüzüme bir an için bir bakış attı. "Açıklama kendini. Ama Doru ne kadarına inandı bilmiyorum. Dediğim gibi, dağıttı kendini. Ne konuşuyor ne de tepki veriyor. Eve zor soktum."

Bir duraksadı ve arabayı lojmanın giriş kapısından evlerimizin olduğu yola soktu. "Sen doğruca ona git. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa ben dışarıda olacağım. Bir kez daha böyle olmuştu, kesin çok içmiştir."

"Offf!" diyerek yüzüme gelen saçlarımı geriye sıyırdım başımın üzerinden. "Ben öyle bir arada kaldım ki, boğuluyorum, yoruluyorum ve asla toparlanamıyorum, Ender," dedim sıkıntılı bir tonlamayla. "En başından şu ana kadar herkese yetişmeye çalışıyorum. Galiba bir kendime, kendi ilişkiye yetişemedim. Doğa'ydı başta elimi kolumu bağlayan, sonra babam. Şimdi ona ulaşmama engel olan, geride tutan bir şey var..."

"Engel olan zaman," dedi Ender arabayı patika yola sokarken. "Gurur da var tabii. Boşuna geri duruyorsun. Şunu sor kendine: Ne olursa olsun Doru'nun şu hayatta kendini açtığı kim var? O kimi sevdi?"

Ben... Bir beni...

"Siz birbirinizi çok sevdiniz. Ben aranızda olana, sorunlara bir şey diyemem ama birbirinize bir siz iyi gelebilirsiniz, onu çok iyi biliyorum işte." Derin bir nefes alıp arabayı durdurdu ve bana çevirdi bedenini. Gözlerimin içine dikti bakışlarını. "Belki kızılıyorsundur ama ben bile seni suçladım Erva. Üzgünüm, hata etmişim ama insanın aklı çok hain. Zaman da öyle. Araya giren mesafe insana her şeyi olabilmemiş gibi gösteriyor. Doru sen dön diye sana zaman tanırken, kendini boşlukta bıraktı. Burada sensiz ona zaman geçmedi. Gel derken çok çaresizdi. Senin en azından kızın vardı yanında. Zor süreçlerden geçseniz de ona tutundun, sarıldın. Ama onun kimsesi yoktu. Zaman geçti geçti geçti... Sen gelmedin. O saçma

düşüncelere kapıldı. Öncesi olsa sana asla konduramayacaklarını düşündü durdu. Babanın ona boşan dediğini biliyor musun?"

Başımı salladım. *O babam değildi ama... Doru olan her şeye rağmen benden ayrılmayı hiç düşünmedi.*

"Senin onu aldattığını düşündü ama yine de vazgeçmedi bu adam senden. Sana söylediklerini de biliyorum. Kırmış, yaralamış seni. Konuştuk biz. *Geri dönüşü yok, ben bir bok yedim ve ne yapacağımı bilmiyorum* dedi. Gerçekten geri dönüşü yok mu? Ağızdan çıkan o iki lafın sizi yok etmesine izi mi vereceksin?"

Derin bir nefes aldım. Elim kalbimi ovuşturdu çünkü canımı yakarcasına sancıyordu. "Parçaladı, dağıttı beni. Ben buraya umutla geldim Ender," dedim. "Olmazını biliyordum çünkü beni arayıp sormuyordu. Yine de umudum vardı. Beni unutamaz o dedim. Kırgındır falan ama unutmaz. Umay denen o kızı görünce umudum yıkıldı. Dağıldım. Olmaz artık, başka kadın varsa biz bitmişizdir çoktan dedim. Üstüne suçlanınca..."

Eli omzuma dokunup durdurdu beni. "Umay iyi kızdır. Boşuna kafana takma onu. Doru'dan farklı değilsin. O da o iti görünce senin yanında... Çok sevince insan, öfkesi de büyük oluyor. Geri tutuyor kendini. Dilde mesela," dedi iç çekerek. "On gönlü olsa birini bile vermezmiş bana, ama ben hala onu seviyorum. Ona kızgın mıyım, kırgın mıyım, evet. Öyleyim galiba. Yine de sevmekten vazgeçemiyorum. Biz bir şey yaşamadan dağıldık. Neyse ki sen ben gibi değilsin. Doru Yüzbaşım nasıl bir adam, seni nasıl sevdi biliyorsun. Hala bile öyle. Geri durman için bir neden yok Erva. Bunu hem kendin için yapma hem de onun için."

Başımı sallayınca omzumu sıktı eli ve dudak kıvrımları gülümser gibi yükseldi.

"Ayrılık da sevdaya dahilmiş. Ne o senden vazgeçti ne de sen ondan. Git şimdi ona. Ve de ki," dedi sesli gülerek, "Ender elinden geleni yapmış. Yankı'yı hastaneden çıkınca bir kez daha dövecekmiş. Bu şehirden gidene kadar. Merak etmesin o. Hala emrindeyim. Bu o it konusunda da geçerli."

Gözlerim irileşti. "Sakın! Başın belaya girer," dedimse de dinlemedi beni ve gülmeye devam etti. Bacaklarımdan üzerinden uzanıp kapıyı açtı gideyim diye.

Kemerimi çözüp çantamı aldım ve açtığı kapıdan vakit kaybetmeden indim. Bize yazılmış bir hikaye vardı. Şimdi ikimiz o hikâyenin neresindeydik bilmiyordum ama yeni bir hikâye yazmam gerekiyormuş gibi hissediyordum.

Geçmişimizi, olan her şeyi geride bırakacak ama yaşanan hiçbir anı unutmadan ders çıkarıp devam edeceğimiz yeni bir hikâye.

Doru'ya günler önce seni bir daha sevmem diye yemin vermiştim ben. İnanmadan söyleniyorsa verdiği yeminin de bir hükmü olmuyormuş. Seven kalbin yanında hiçbir şeyin hükmü olmuyormuş aslında.

Kapıya varmamla bacaklarım dizlerimde derman bırakmamak ister gibi titremeye başladı. Kapının kolunu tutan elim de titriyordu. Tüm bedenim sarsıla sarsıla titriyordu. Heyecandan mı yoksa korkudan mı bilmiyordum.

Kolu çevirip kapıyı araladım. Onun adını seslenecektim burada olduğumu belli etmek maksadıyla ama yapamadım. Kapıyı arkamdan kapatıp evin seslerini dinledim. Her yer sessizdi. Tek çıt çıkmıyordu. Bir adım atmamla düşün suyunun sesi yayıldı kulaklarıma.

Doru banyodaydı. "Doru," diye seslendim ama sesim bana bile zor yetti. Duymadığına emindim. Çantamı yere, ayaklarımın dibine bıraktım. Sonra da kabanımı. Derin bir nefes alıp banyoya doğru yürüdüm. Kapının önünde durmamla az önce aldığım derin nefes cılız, titrek dalgalarla döküldü dudaklarımın arasından. Hiç olmadığım kadar stres olmuşum. Avuç içlerim terliyordu. Kalbim hızlı hızlı atıyordu. Karanlık antre içimdeki sessizliği büyütüyordu. Kalp atışlarımı daha duyulur hale getirip kulaklarımın dibine taşıyordu sanki.

Kapıyı çaldım. Durdum bekledim ama içeriden cevap gelmedi. Yineledim, sonuç aynıydı. "Doru," diye seslenirken sesim korkudan titriyordu. Cevap vermiyordu bana. Kapının kolunu çevirdim ve açtım. Usul usul araladım. Gözlerimi kapamıştım. "Doru ben..."

Bir homurdanma sesi duyduğumda gözlerimi açıp içeriye baktım. Kıyafetleriyle yere çökmüş oturuyordu. Duşun suyu yanına akıyordu. Baş ise kabinin cam duvarına yaslıydı. Gözleri kapalıydı ve sızmış gibi görünüyordu.

Alkol kokusunu aramızda mesafe olmasına rağmen alıyordum. Ender'in dediği gibi içmişti. Çok içmişti. "Doru," dedim ona doğru adımlarken. Farkıma bile varmadı. Ne kıpırdandı yerinden ne de gözlerini açtı. Sadece acı çekiyormuş gibi inledi.

Adını yineledim ama ondan alabildiğim tek tepki tepkisizlikti. Önüne diz çöktüm. Su üzerimize akmıyordu ama yere diz çökmemle yerdeki ıslaklık beni de ıslatmıştı.

Ellerimle yüzünün iki yanını tuttum. Başını cam duvardan kaldırdım. "Doru," dedim bir kez daha. Gözlerini işte o zaman araladı. Yanında

olduğumu anladığında verdiği ilk tepki elini uzatıp bileğimi sıkı sıkı tutmaktı. Gözleri gözlerimle buluştu. "Erva," dedi fısıldar gibi. "Sen... ne işin var burada." Alkol kokan nefesini daha çok aldım.

"Neden bu kadar içtin?" diye sordum. Ellerime rağmen başını iki yana sallarken derin bir nefes aldı. "Çünkü," dedi. Ellerinin avuç içi arkasındaki duvara yaslandı. Destek alıp kalkmak ister gibi asıldı ama başaramayıp tekrar kaydı olduğu yere. Bakışları ben dışında şimdi banyonun her yerinde dolaşıyordu. "Dayanamıyorum..."

"Neye?" diye sordum ama niyesini çok iyi biliyordum. *Ben de aynı sebepten...*

"Sana!" dedi sarhoş, aksak, dolaşan diliyle. "Sana, bir sana."

Tekrar asıldı duvara. Bu defa başarılı oldu ve benim ellerim onun kalkışıyla yüzünden kayıp bacaklarımın üzerine düştü

Sırtını duvara yasladı. Gözleri kapanıp duruyordu. Su omzunu ıslatarak yanından akıyordu hala. Belki onu duşa sokabilirsem... Kalktım ayağa ve karşısına dikildim.

"Aç gözlerini," dedim duş başlığını uzanıp elime alırken. "Bak bana."

Güldü. Güldü ama o gözlerini açmadı. Ardından oflayarak ellerini başının iki yanına attı ve hunharca ovuşturdu. "Siktiğimin kafasından seni atamıyorum ben. Başka hiçbir şey düşünemiyorum."

"Beni oradan çıkarmak mı istiyorsun?" diye sordum çatlak bir sesle. Ellerimle sıkıca kavradım duş başlığını ama hala titriyorlardı. "Unutmak mı istediğin?"

"Bunu," dedi ve gözlerini araladı. Sarhoş bakışları yüzümde dolandı durdu. Ardından yutkundu. "Bunu isteyemiyorum bile." Tekrar yutkundu. Konuşurken acı çektiği o kadar belliydi ki. Zorlanıyordu. Eli yumruk olup yaşlı olduğu duvara çarptı. Vurdu. Vurdu. "O sana iyi geliyormuş. Çok emin konuştu. Her sözünde vurdum," dedi sıkıdığı dişlerinin arasından. "Adını andıkça o, dağıttım yüzünü." Güldü acı bir ifadeyle. "Tanınmaz halde şimdi."

"İnandın mı ona?" diye sordum, duvara çarpıp duran eli duraksadı. Sonra yine çarptı ama daha ağır hareketlerle. "O görüntüyü silemiyorum aklımdan," dedi boğulurcasına nefes alarak. "Sen onun kolları arasında..."

Başını duvara yasladı gözleri tekrar kapanırken. "Ölüm nasıl deseler böyle derdim," diye fısıldadı. "Böyle." Duvara çarpan eli havalandı ve kalbinin üzerini avuçladı kazağının üzerinden. O an fark ettim parmaklarının eklem yerlerindeki kızarıklığı, parçalanmışlığı. Yankı ile

kavga ederken olmuş olmalıydı. Kazağının kol kenarlarında kan lekeleri vardı.

Gözleri aralandı tekrar ve gözlerime kilitlendi. Bense karşısında hala titriyordum. "Gerçek misin Erva?" diye sordu. "Gerçek misin?"

"Buradayım," dedim sorgulayan bakışlarından gözlerimi çekmeden. "Hemen duş alman gerektiğini düşünüyorum. Kendine gelmen gerekiyor."

Ona yaklaştığımda da parmak ucumda yükseldiğimde de bakışlarını çekmedi üzerimden. Ben suyu başından aşağıya akıttığımda, gözleri bir anlığına kapandıysa da tekrar açıldı.

Aramızda duran kolu belime dolandığında ve eli orayı sahiplenir gibi tuttuğunda titremeye devam ediyordum. Ben bu yakınlığı bekliyormuşum meğer. Ona tutununca, ona sokulunca durdu duruldu hepsi.

"Sana iyi gelenin ben olduğumu söyle," dedi bir anda. "Yalvarırım Erva. Sana iyi gelenin ben olduğumu söyle."

Dudaklarımı aralayıp ona cevap verecektim ki belimin yanına kayan eli orayı sıktı. "O gördüğümü açıkla!" diye bağırdı öfkeli çıkan sesiyle birden. "Bu şerefsiz neden bu kadar cesur konuşuyor, açıkla!"

Suyu yere bıraktım. Onu göğsünden itip uzaklaştım. "Sen ona mı inanıyorsun hala?" diye sordum titreyen sesimle. Yüzünü avuçlarının arasına alıp ovuşturdu. Ellerinin altından, "Aklımı siktiniz benim. Düşünemiyorum lan ben günlerdir. Senden başka bir şey düşünemiyorum ama o anı da silemiyorum!"

Bir şey demedim. Çünkü konuşursam kırmaktan çok kırılacağımı düşünüyordum. Doru'yu olduğu yerde bırakıp çıktım banyodan.

Bir yandan bugün konuştuklarımız dönüp duruyordu kafamın içinde diğer bir yandan Ender'in dedikleri. Ve Doru'nun az önceki hali.

"Sakin ol," diyordum kendi kendime. "Parlama hemen. Konuşmadan, dinlemeden düzelemezsiniz." Sakinleştirmeye çalışıyordum kendimi.

Bende onu yanlış anlamamış mıydım? O yüzden bu noktaya kadar gelmemiş miydik? Ellerimin içini ovuştururken parmaklarım sıkıntıdan, bacaklarım yatak odasının dar alanını turluyordu. Buraya nasıl geldiğimi bile bilmiyordum. Düşüncelerim gözlerimin önünü kaplamıştı. Yatağın kenarına oturur gibi bıraktım kendimi. Gözlerim odayı talan ederken ardında o gün canlanıyordu. Bana öfkesi ve hiç dinmeyecekmiş gibi gelen nefreti. Öyle gerçektir ki. Şimdi biliyordum nedenini.

Bende ona aynı cezayı biçip bu odanın altını üstüne getirmemiş miydim? Birisiyle yatmış olduğuna dair düşünceler sinsice sinmemiş miydi aklıma?

Onun şimdi yaptığı da bundan farksız değildi.

Biz hatalarımızda eşittik. Ama ben eşitlenmek istemiyordum. Bu bitsin istiyordum.

Yataktan kalktım ve komedine doğru yürüdüm. Çünkü gözlerim oraya dalıp gitmişti öncesinde. Kopya günlüğüme ve şiir kitaplarıma. O gün düzenlemeyi başaramamış olmama rağmen Doru sonrasında özenle dizmişti yine onları.

Uzanıp en üsttekini almak istedim. Çünkü bir onun arasında ayraç vardı. Onu okuyordu muhtemelen ve kaldığı sayfayı görmek istiyordum.

Eğildim. Elim uzandığı gibi kaldı. Yerde bir şey vardı. Yönümü değiştirip karyolanın bacağına yanında görünen siyah kumaşı çektim. Açığa çıktığında da kalbimi bıçak gibi kesti bir şey.

Elimdeki bir gecelikti. Siyah satenden bir gecelik. Tiksinir gibi bakarken ben, banyonun kapısı açıldı ve kapandı. "Erva!" diye sesleniyordu Doru.. Tek tepki vermedim. Adım seslerinin odanın kapısının önünde durduğunu işittiğimde elimdekiyle döndüm ona.

Bornozu vardı üzerinde. Gözleri hala dalgın bakıyordu sarhoşluğu tam geçmemiş olduğundan. Elimdekini önüne fırlattım ve kumaş ayaklarının dibine düştü.

"Görünen o ki," dedim her an ağlayacakmışçasına çaresiz çıkan sesimle. "İkimizden biri bu aşkta temiz kalmayı başaramamış. Sen çoktan kirlenmişsin. Kirletmişsin geçmişi. Bize ait olanı." Gücüm tükenmiş gibi hissediyordum. İçim boşalmıştı sanki. Ben konuşmaktan bile yorulmuş halde oturdum yatağın kenarına.

Yerdeki kumaşa dolaştı gözleri. Yüzünde mimik bile oynamadı. Ben söylediklerimi inanarak söylememiştim, o da umursamamıştı. Yorgun olan sadece ben değildim.

Başım önüne eğilirken, "Yorulдум," dedim. "Sormaktan, sorgulamaktan. Ne söyleyeceğini merak bile etmiyorum artık. Sen de bana inanmıyorsun. Ben artık ne yapacağımı bilmiyorum Doru."

Bana doğru adımladı. Önüne düşen kumaşı umursamadı bile.

"Açıklayacak bir şeyim yok benim," dedi vurgulu bir tonlamayla. "Çünkü ben sana ihanet etmedim. Bu neden burada bilmiyorum."

Burnumdan gülererek başımı salladım. "Öyledir. Eminim öyledir."

"İnanmıyor musun?" diye sorarken sesi çatlamıştı. "İnan bende çok yorulдум. Bunun daha ne kadar böyle devam edeceğini bilmiyorum."

Gözlerimi ona kaldırdım. Şimdi tam önümde duruyordu. Eli çenemi tuttu ve yukarıya kaldırdı. "Ondan başkası değil," dedi. Kendinden emin konuşuyordu. "Bunu buraya ne zaman bıraktı bilmiyorum-" Kastettiği Yankı'dan başkası değildi, biliyorum.

Omuzlarımı silktim. "Ben seninle ilgili ne yapacağımı bilmiyorum," dedim. "Aklım da kalbim gibi çok karışık. Olan her şey bana senden uzak olmamı söylüyor. Kalbim ise sana gelmemi... Olanı unutamıyorum, olmaza takılıp kalıyorum. Ben ne yapacağımı bilmiyorum," dedim.

"Ben biliyorum," dedi. Yanıma oturdu. Omuzlarımdan tutup beni de usulca kendine çevirdi. "Benim sensiz bir geleceğim yok. İstedğin zamansa..." Yutkundü. "Bana geleceksen sonunda, tüm zamanım senin olsun." Derin bir nefes aldı ve tek seferde bıraktı. "Ben seni çok özledim. Öpmemek, teninin kokusunu içime doya doya çekmemek için içimde ne savaşlar veriyorum, bilmiyorsun. Evin kapısından ilk girdiğimde seni antrede bulmayı hiç beklemiyordum."

"Öfkeliydin, soğuktun, erişilmez duruyordun."

"İçimde olanları görememene şükrediyordum. Dışım deli gibi canını yakmak istiyordu ama için her şeyi unut, o burada diyordu. Sana olmasa bile geldi, burada. Onu bırakma."

"Doru," dedim bir fısıltı gibi. Gözlerim doldu. İfadem titredi. "Ben seni bırakmak hiç istemedim."

Ona kırgındım, evet. Seviyordum da. Hem de çok. Ama içimdeki yaradan durmaksızın sızanları ona dillendirmezsem ölecekmişim gibi geliyordu artık. Yutkunurken canımın acısı gözlerimden taşıtı. Günlerdir tek damla gözyaşı dökmemiş, kendimi sıkılmış sıkılmışım. Tam da şu anda çözülüyormuş gibi hissediyordum.

"Büyük yemin verdim," dedim ağlamaklı çıkan sesimle, o yanağıma sıralanan yaşları sildi ve başını salladı. "Sevmem seni dedin. Öleceğimi bilsem sevmem."

"Sensizde ölüyorum ben. Deseler ki; ondan geç yoksa hep acı çekeceksin, ölümden beter bir halde olacaksın..."

Eli yanağıma avuçladı. "Geçer miydin?" diye sordu.

Hayır dercesine başımı salladım. "Geçilmiyor. Sen beni istemesen bile, gururdan duvar olsam bile, senden geçilmiyormuş. Ben seni deliler gibi özledim. Çok özledim." Dudaklarım kıvrıldı ve ben daha fazla ağlamamak için sıktım kendimi. Çenem titriyordu tuttuğum hıçkırıklardan sebep. "Sarıl-sarılr- sarılır mısın bana?" dediğimde zorlanarak, kolları aniden dolandı

bedenime ve sanki benden bunu duymayı bekliyormuşçasına derin bir nefes eşliğinde beni kendine çekti. Başı boynumun yanına gömülürken, ben o tuttuğum hıçkırıkları onun omzuna bıraktım. O ise boynumun yanına dudaklarını bastırdı, orada nefes alıp verdi bir süre. Sonra öptü öptü... Tek ihtiyacı buymuş gibi kokumu içine çekerken, yalnızca öptü.

"Benim tek ihtiyacım bu," dedi boşuk bir sesle. "Sen." Sakallarını tenime sürttü. Elim diğer yanağını kavrarken parmaklarım sakallarının arasına girdi. Onu kendime, boynumun kuytusuna daha çok çekerken, belimde olan kolu beni çekti. Ben kendimi onun kucağında buldum.

Kazağımın geniş yakasını sıyırdı ve omzumu açığa çıkardı. Sakallarının sertliğini oraya sürte sürte kayd ve omzumun açığa çıkardığı köşesine sıcak dudaklarını bastırdı. Dudaklarının nemi, nefesinin sıcaklığı oraya işlerken, kollarımı boynuna doladım. İçimi çekip yüzünün yanını öptüm. Bunu yapmayı öyle özlemiştim ki. Kokusunu içime çektim. Başını bana çevirmesi ile dudaklarımız rastlaştı. Eli saçlarımın arasından girip başımı kavradı. Gözlerimin içine dikti gözlerini, dudaklarını dudaklarımın yanında tutarak, "Bütünüyle seni istiyorum," dedi. "Seni geri istiyorum." Onay istiyordu gözlerime bakan gözleriyle. "İstedğin zamansa veririm. Ama ben tekrar nefes alabilmek için tam şu anda seni istiyorum. Karımı geri istiyorum Erva." Aramızda duran eli kalbimin üzerine kapandı.

"Hızla atan kalbin bu gece benim için hiç durmadan atsın istiyorum," dedi ve elini oraya bastırdı. "Soluğunu soluğum yapmak, sıcaklığını sıcaklığım ile eşitlemek, aradan geçen onca zamanı sana zaman verebilmek için tek bir anda silmek istiyorum. Daha fazlasını verebilmek için bana geride kalan zamanı tam da şu an unutturmanı istiyorum. Yoksa daha fazlasına gücüm yok." dediğinde bakışlarımı dudaklarımın önünde konuşan dudaklarına indirdim.

Onun bakışları da şimdi benim dudaklarımdaydı. Yutkundu ve âdem elmasındaki hareketliğe takıldı gözlerim "Sabah nasıl ayrı kalabileceğiz? Biz şu anın etkisindeyiz şu an-"

"Şşşt," diyerek işaret parmağını dudaklarımın sus çizgisine bastırdı. "Ayrı kalmayacağız, unutmayacağız," dedi ve parmağını çekti. Dudakları parmağının yerini aldı. Sürtündü oraya. Beni ikna etmek için yapıyordu bunu. Hiç durmadan dudaklarıma sürtünmeye devam ederek, "İçinde olduğum tek bir anı unutmana izin vermem. O anı nasıl ben unutmuyacaksam, sende..." dedi ama ben dudaklarımdaki işkenceye dayanamayarak dudaklarına kapanınca kesildi sözcükleri.

Sözcüklerinden yarım kalan nefesi ağzımın içine doldu önce, sonra benimki ona karıştı, birbirine tutunup ısındı. Tek nefeste soluklanırken dili ağzımın içine karıştı hemen sonra. Biz daha sevişmeden onlar tutkuyla, arzuyla dolandı birbirine.

Bizden önce sevişir gibi. İçine çeker gibi öpüyordu dudaklarımı. Asla bırakmadan, ara vermeden, benden alabileceği her şeyi alıyordu.

Tadında hala alkol vardı. Ellerim bornozunu omuzlarından sıyrırken, o kucagında tutmaya devam ediyordu beni. Kazağımı başımdan geçirerek çıkardı. Sadece o an için ayrıldık. Ve hemen sonra tekrar birleşti dudaklarımız. Bornozu omuzlarından düşüp de onu yarı yarıya çıplak bırakırken, elleri pantolonumun düğmesini çözüyordu. Benim ellerim ise çıplak omuzlarında her yerdeydi. Güçlü kollarını, sırtını hissettim avuç içlerimde.

Ona yardımcı olmak için kollarımı omuzlarına asıp kalçamı kaldırmamla, bacaklarımdan sıyrıp aldı pantolonu. Üzerindeki bornozu da o arada tamamen çıkarıp kenara bir yere fırlattı. Ben şimdi iç çamaşırla oturuyordum kucagında.

O bütünüyle çıplakken çoktan sertleşmiş erkekliğini iç çamaşırlarının dantelli kumaşının altında hissediyordum.

Döndüm ve bacaklarımı kucagının iki yanına atarak oturdum. Daha fazla hissediyordum şimdi onu. Elleri sırtımı avuçladı, kaydı ve karnımın üzerinden yukarıya tırmandı. Sutyenimin alt sınırında durdu parmakları. Ben onun öpücüklerine daha sert karşılık verirken parmakları sınırı iç çamaşırlarının altından girerek geçti ve elleri tamamıyla kavradı göğüslerimi. Orayı sıkarken minik bir çığlık döküldü dudaklarımdan. Kendi kocamla kaçamak yapıyordum. Duyguların yoğunluğundan şu an belki doğrudu belki yanlış. Bilmiyorum. Onu aklımı kaybedecek kadar çok özlemiştim.

Ağzını dudaklarımdan koparıp nefes nefese kalmış halde başını aşağıya aldı. Dişleri iç çamaşırlarımın önünden aradaki ince bağdan ısırırken elleri göğüslerimi serbest bıraktı ve aşağıya kaydı. Burnundan salınan soluğu göğüslerimin arasında hissediyordum.

Daha fazlasını istiyordum. Ellerimi sırtıma uzatıp iç çamaşırlarımın kopçasını çözdüm ve onu üzerimden aldım. Ağzı bu hareketimle çıplak kalmış göğüslerimden birini içine aldı. Sertçe emerken, güldüğünü işittim. Ellerim başının arkasını kavrarken üst bedenimi kavislendirip göğsümü bütünüyle ağzına dolmasını sağladım.

Gölmeye devam ediyordu. Sıcak nefesi burnundan dökölüp tenimi yakıyordu. Neden gölüyorsun dercesine saçını çektim.

O ise bir anlığına göğsümü serbest bırakıp, "Süt dolusun," dedi boğuk bir sesle. Ve hemen sonra ağzı daha büyük bir hazla aralanıp göğüs ucumu emdi.

Kucağında kıvranmaya başladığımda elleri iç çamaşırımı çekerek yanından kopardı. Sonra koparamadığı diğer yanını çekerek yırttı.

"Ah!" İçime girişı anlık olmuştu. Ben onun kucağında, yıllar sonra onu içimde hissederek oturuyordum. Elleri kalçalarımı sıkarken, "Uzun zaman oldu Erva," dedi. "Bırak ben üzerinde olayım. Bu canını yakacak."

Yerinde kıpırdandığında omuzlarından tutup onu olduğı yere bastırdım. Benim tam şu anda böylesine ihtiyacım vardı. İhtiyacımı anladı ve yatağı doğru yayıldı. Göğüslerim az önceki hırpani öpücüklerinden dolayı sızlıyordu. Onları avuçladım sızıltısını alabilirmişim gibi. Kucağında yukarıya ve aşağıya hareket ederken iniltilerimiz odayı sardı. Az önce söylediklerini unutmuş gibi kalçalarını yukarıya iterek sertçe beni karşıladı. Kendini bana her çarpışında dağıldım. Kucağında parçalara ayrıldım.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi dişlerini sıkı sıkı. "Seni bütün gece si..." Yutkundu. "İstiyorum. Sadece içinde olmak istiyorum."

Gözlerimi kapadığının farkında olmadan araladım ve bakışlarımı yatağı uzanmış görüntüsüne indirdim. Terlemişti. Fazlasını istiyordu ve nasıl alacağını bilmediğinden kendini sıkıyordu. Üzerine eğildim bedenlerimizi birbirine bağlayan bağdan koparmadan. Alındaki ter damlacıklarını dudaklarımla orayı öperek kuruladım.

O andan sonra döndü ve beni altına aldı. Göğüslerim bedeninin ağırlığında aramızda ezilirken o sonu zorladı içimde. Dudaklarımız birleştğinde iniltilerim ağzına doldu.

İçinden çıkacak gibi yapıyor ve uzaklaştığı o kısacık anda sonda olmayı şiddetle arzular gibi sertçe içime itiyordu kendini.

Biz gece boyunca kaç defa birbirimizin olduk bilmiyorum. Zaman mekân kavramı aramızda unutilan bir detaydı. Terlerimiz birbirine karıştı birleştığımız anlarda, ayrıldığımızda ise üşüyor hissiyle tekrar dolandık durduk. Ben onun merkezinde, o benim etrafımda. Yorgunluktan uyuya kaldığımda onun bedenini bir örtü gibi örtmüştü bedenim ve güneş çoktan doğmuştu.

Uyandığımda yatak sevişmemizden kalan izleri her yerinde ispatlarcasına darmadağınktı. Bedenimin her yeri et kesiğı olmuşçasına sızlıyordu.

Yataktan doğruluşum bile oldukça zor olmuştu. Doru yüzükoyun yatıyordu yanımda. Kolunun biri yastığının altında, diğeri de üzerindeydi.

Benim gitmem gerekiyordu. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama sabahın erken bir vaktinde olmadığımız kesindi. Annem yokluğumu çoktan fark etmiş olabilirdi. En önemlisi Doğa'nın bana ihtiyacı olduğuna emindim. Belki de anne anne diye ağlayarak ortalığı inletmişti.

Yerde dağınık bir şekilde duruyordu kıyafetlerim. İç çamaşırım giyilmeyecek haldeydi.

Yorganın altından çıkıp dolaba doğru koştum. İç çamaşırı ve kıyafet olarak elime ne geldiyse üzerime geçirdim. Giydiklerim yine bir pantolon ve... Ve yeşil bir kazaktı. Bir haftadır ilk defa yeşil bir şey giyiniyordum. Döndüm ve Doru'nun uyuyan görüntüsüne göz attım. Uyanmak üzere gibiydi. Şimdi çıkmazsam hiç çıkamayacaktım.

Sessiz adımlarla odayı geçecekken yerde o siyah geceliği gördüm. Önünde duraksadım ama umursamadan üstüne basıp geçtim. Dün gece benimle, hayatındaki tek gerçekmişim, tek ihtiyacı benmişim gibi sevişen adam o gecelikle hiçbir bağlantıya sahip olamazdı. Bana bunu dün gece sonuna kadar ispatlamıştı.

Evin bana ait tarafına dolandım hızlıca. Ağır ağır yürüdüm ve çıktım dışarıya. Gülüyordum. Deli gibi gülüyordum. Aylar öncesine göre rahatladığım, üzerimden dağların alındığı bir gerçektir.

Bölüm Bitti...

*Alıntılar için İnst: **piyamor_***

Bol oy, bol yorum: Hızla gelen yeni bir bölüm :)

Yeniden görüşene değin sevgiyle kalın canlar...

47. Bölüm - GÜVERCİNİMİN YAVRUSU

Merhabalar,

Bölüm Şarkısı:

*BU DEFA ŞARKI SİZDEN: BURAYA BİR BÖLÜM ŞARKISI BIRAKIN
:) BENİMKİSİ YUKARIDA(Çok severim :)...*

*Bölüm çok uzun değil. Bu sıralar sık bölüm atayım, sizi bekletmeyim
diyorum ama bu hoşunuza gitmiyorsa çekinmeden yazın şuraya ➔*

*Yıldızları yakmayı yorum yapmayı ve takip etmeyi unutmadıysak
başlayalım mı?*

Keyifle Okuyun...

6. BÖLÜM

GÜVERCİNİMİN YAVRUSU

Dün gecenin görüntüsü gözlerimin önündeki manzarayı kapladığında -ki o manzara kızımın karı avuçlayan tombik beyaz elleriydi- kara düşen ateşten bir damla gibi hissettim kendimi. Değdiği yeri eritebilecek kadar sıcaklamıştı bedenim. Doru'nun kulaklarıma tüm gece boyunca fısıldadıkları... *"Benimsin! Yalnızca benim! Kendimi seninle doyurmaya çalışıyorum ama geçmiyor, tükenmiyor bu içimi yokluğunda saran boşluk."* Bedenimin üzerindeki hareketleri, kocaman sert avuçlarının, kalın parmaklarının tüm vücudumda dokunmadık yer bırakmayışları ve öpücüklerinin ciğerlerimi sömürürcesine nefesimi kesişleri... Tüm bunlar eve geldiğimden beri -hatta yol boyunca- aklımdan bir an olsun çıkmamıştı.

İçimin harı savuşturmaya çalıştıkça nafile bir şekilde; dudaklarımın arasından 'ah', ellerimin yüzüme salınışıyla rüzgâr olup daha çok çekti beni içine.

Ben kocama ilk kez âşık oluyormuşçasına bir hisse kapılmış, en az o kadar heyecanlı bir halde dolaşır olmuştum etrafta. Kalbim yeni âşık genç bir kız kadar gür çarpıntılarla hareketleniyordu. Öyle ki biri dikkatlice baksa bana; şiddetli kalp atışlarımı görebilirmiş gibi hissediyordum. Ya da sesini duyabilir...

Yanaklarım bile al aldı. Ellerimi kara değdirip, soğuyan parmaklarımı yüzümün sıcaklığına basıp, duruyordum Doğa'yı izlerken. Oyuncak peluş köpeğini karda sürüklüyordu şimdi. Dilinden anlaşılmas -anlamı olmayan-sözcükler dizisi dökülüp duruyordu. Köpeğiyle konuşuyor ve onunla oynuyordu. Bilmiyordu tabii, annesinin babasına çok aşıkken yeniden âşık olduğunu.

"Doğa Yeşil!" diye seslendim ona, başını anında çevirip gözlerimin içine baktı kocaman mavileriyle. Başında yemyeşil bir bere vardı. Yanakları soğuktan pembeleşmişti. "Köpü üşümüş annecim. Eve girsek mi?" Üşüyen kendiydi ama öyle söylersem dinlemezdi, biliyorum.

"Bak nasıl da kızarmış yanakları. Doğa Yeşil beni eve soksa da ısınsam biraz diyor. Karnı da acıkmış galiba."

Bana doğru adımladı karda bata çıka. Öyle çok yağmamıştı ama evimizin bahçesini tutmuştu işte. Doğa'nın minik adımları için fazlaydı. Köpeği arkasında sürükleye sürükleye sıırıslıkla etmişti. Canı olsa ve dillense muhtemelen benim söylediklerimi söylerdi Köpü.

"Babası Köpü aldı mı?" diye sordu karşıma dikilip. Şaşırdım kaldım. Arada uzun cümleler kurunca ben böyle oluyordum kızımın karşısında.

Aslında onun yaşlıları çoktan geçmişti bu aşamaları. Birçoğu Doğa'dan ileri konuşuyordu. Yalnızca benim bebeğim onlardan bir yıl geride kalmıştı hayata.

Üşümüş yanaklarını avuçlarımdan arasına aldım ısıtmak maksadıyla. Şu görüntüsüne, masumluluğuna içim gidiyordu. Baş parmaklarım yanaklarını sevdi. "Bebeğim benim. Sen çok mu istiyorsun Köpü'yle tanışmak?"

Gülümsedi avuçlarımdan arasındaki yanakları. Çenesine yakın olan gamzeleri belirginleşirken iki yanında, "Babası alsın," demesiyle ellerimi aralayıp yanaklarını öptüm. Tahmin ettiğim gibi üşümüştü.

"Gidelim o zaman ona. Sana Kahve'yi bulsun söyleyelim de."

Doru ile evlenmeden önce köpek sevdasına onu az ikna etmeye çalışmamıştım. Ben daha hamileliği aklımdan bile geçirmezken bebek olursa sokturmam eve köpek falan diyordu. Anlaşılan onu inadından ben değil Doğa vazgeçirecekti. Bu ısrarla giderse Doru hayatta hayır diyemezdi ona.

"Ama," diyerek kucakladım onu. Elinden bir an için bırakmadı peluş köpeği. Onu da yanında sallandırarak kaldırdı havaya. "Babaya çok ısrar etmemiz gerek. Köpü de Köpü diyeceksin tamam mı? Çok ısrar edeceksin.

"Başını sallıyordu anlamış gibi. Dudaklarını büzdü gülerek ve "Köpü," derken uzun uzun, beni taklit ettiğini anladım.

Kimin kızıydı ama. Eve girip önce onu ılık bir duşa soktum. Saçlarını iyice kuruladıktan sonra da pembe bir tulum giydirdim. Kumral saçlarını başının üzerinde iki kulak yapıp fiyonk şeklinde, tulumuyla aynı renk tokalarla bağladım. Kâkülleri vardı Doğa'nın. Her zaman açığa çıkarmıyordum ama bugün tokalamayacaktım.

Onu hazırlarken şarkı mırıldanıyorum diye beni taklit etmeye devam ediyordu. Ağzını açıp sadece anlamsız sözcükler sıralıyordu ama şu kadarı bile beni mest ediyordu.

"Doğa," dedim onu ayağa kaldırıp montunu giydirirken. "Baba'yı çok mu seviyorsun sen?"

Yüzüme baktı durdu. Düşünüyordu muhtemelen. Cevap bana göre açıktı ama o ne cevap verse, bilemiyordu. Kucağıma sokuldu ve başını boynuma gömdü. Eli yanağını severken dudaklarımı uzatıp parmaklarının içini öptüm. "Babası," dedi. "Didelim."

Almıştım ben cevabımı. "Gidelim kızım," dedim gülerek. "Ben bugün sizinle olamayacağım ama onu benim yerime de sev olur mu?"

Doğa ben yokken ağlamış durmuş. Ondandı şimdi bana böyle sokuluyor oluşları. Küçücük beline kolumu doladım. Onu iyice kendime yasladım. Saçlarını öptüm kokladım. "Sen benim kendi küçük, mucizesi büyük kızım mısın?"

Güldü. Öyle güzel gülüyordu ki Doğa, etrafında çiçekler açtırıyordu sanki. Onu da kucağıma alıp ayağa kalktım.

Bir an sonra odamdaki aynanın önüne geçip kıyafetlerimizin uyumuna baktım. Krem rengi triko bir elbise vardı üzerimde. Omuzları düşüktü. Altımda da beyaz kilotlu çoraplar. Doğa'ya ise pudra pembesi askılı tulumunun içine krem rengi bir kazak giydirmiştim. Ayakkabıları ise beyaz ve kremdi.

"Olmuşuz bence," deyince ben, aynadaki aksine çevirdi gülerken ışıldayan gözlerini. Elinde hala Köpü'yü tutuyordu. Neyse ki duştayken onu da yıkayıp kurutmuştuk. O ıslak nemli görüntüsünden kurtulmuştu.

"Doğa'nın babası onu çok beğenecek. Bu benim kızım mı diyecek," dedikçe, yüzündeki gülümseme daha sevimli bir hal aldı, büyüdüğüne büyüdü. "Senin o poğaçaya yanaklarını öpe öpe," dedim, babası öpermiş gibi öptüm, kokladım. "Bitirmese bari. Anneye de bıraksa."

"Bitisin," dedi elini kıkırdarak ağzına kapatırken. "Bitisin."

Kaşımı kaldırdım. "Bana kalmasın yani," dedim sorar gibi. Kıyamazmış gibi baktı yüzüme. Elini hep yaptığı gibi yanağıma yasladı, başını da omzuma düşürdü.

Saçlarını öptüm. "Bitirsin," dedim. "Seni kimselerle paylaşamam ama o benden çok sevsin."

Çantamı yatağın üzerinden alıp evden Doğa ile çıktığımda kalbim garip bir şekilde yine boğazımda atar olmuştu. Biz dün gece sevişmiştik Doru'yla ama ben onunla ilk buluşmaya falan gidiyormuşum gibi heyecanlıydım.

Çocuğumuz vardı bizim. Şunu yaşamam normal miydi?

On dakika süren yolculuğun ardından Doğa'yı arabamın arka koltuğundan alıp yere indirdim. Lojman evimizin olduğu yerden daha yüksekçe bir alana kurulu olduğundan kar buraya daha fazla yağmıştı ya da bana öyle geliyordu, biliyorum.

Doğa koşunca, -o sırada çantamı almaya çalışıyordum arka koltuktan- arkasından seslendim, "Koşma, düşeceksin şimdi! Elbisen mahvolacak!" Umurundaydı sanki şu söylediklerim. Daha da hızlandı kısa bacakları. Eğilip çantamı aldım ve kapıyı kapatarak peşinden onu takip etmeye başladım.

Bir an sonra da yetiştim ona ve elini tuttum. "Babanın seni temiz görmesi gerekiyor. Eğer düşseydin çamur olacaktı kıyafetin. Az anne sözü dinlesen ne olur?" Onun beni anlamayacağını farkındaydım. Anlasa bile umurunda olmayacaktı. Çünkü ona yerdeki kar daha cazip geliyordu şimdi. Ona bakıp gülümsedim. "Sonra birlikte kar oynarız. Tıpkı bu sabah yaptığımız gibi. O zaman anne de kirlenir," dedim ve göz kırptım.

Doğa bu söylediklerimi de pek umursamadı. Elini elimden kurtarmak peşindeydi. Bahçeye vardığımızda elini bıraktım. O da benden kurtulmuş gibi çimenlerin üzerinde hala hafif etkisini gösteren kara bata çıka koşmaya başladı. "Mahvolacak elbisen Doğa!" diye seslendim bir kez daha arkasından. Duymadı bile.

Yüzümü Doğa'nın koştuğu tarafın tam karşısına kaldırmamla Doru'yu gördüm. Verandadaydı. Yanında biri vardı. Sırtı bana dönüktü ama onu da hemen tanıdım. Umay'dı.

Umay'ın elinde yine o kağıtlar vardı. Çantasına sıkıştırıyordu şimdi. Doru ciddi bir ifadeyle ona bir şeyler anlatıyordu ama duyamıyordum olduğum yerden. Doğa, "Babası!" diye bağırınca, Doru'nun bakışlar önce ona çevrildi, ciddi ifadesi dağıldı ve bir gülümseme hakim oldu yüzüne. Sonra da beni gördü.

Kızım babasının dikkatini çekmiş olmanın sevinciyle olduğu yerde durup onu beklemeye başladı. Gelsin, onu alsın ve sarılsın istiyordu. Kollarını iki yanına açmıştı. "Bitisin," deyince Doğa, ister istemez gülümsedim ama dudaklarımın kenarında minik bir kıvrımdan ibaret olan bu durumda hemen dağıldı yüzümden.

Ağır ağır yürüdüm. Heyecanlı halim kaybolmuştu artık. Neden mi? O yine buradaydı ve hayran bakışlarını kucağına kızımı alan Doru'ya çevirmişti.

Hani benim evden çıkarken deli gibi atan kalbim var ya, yere çakıldı sanki. Ben bu adama daha doğru düzgün sarılamamış, özlem giderememiştim. Çok uzun bir süre ayrı kalmışken biz, şimdi yanına en çok ben olmalıydım. Ama ben yokken o vardı. Çok özlediğim gözlerine, belki de son iki yılda o bakmıştı. Öne düşen o asi saçlarını geriye taramak istemiş miydi acaba?

"Erva!" diye seslenince Doru yüzünde Doğa'ya sergilediğinin aynısı bir gülümsemeye, başımı sallayarak selam verdim ve onlara doğru yaklaştım. Gülümsemek içimden gelmedi. O kız buradayken gülemezdim ben.

Umay, "Günaydınlar," dedi neşeli çıkan sesiyle. *Birileri mutlu!* "Görev için buradaydım ve hemen gidiyorum," diye ekleyince imayla güldüm. Bana değil de Doru'ya yapıyor gibiydi bu açıklamayı.

"Günaydın," dedim alçak bir sesle. "Yine sen." Duydu mu duymadı mı bilmiyorum. Umurumda da değildi.

O bahçeyi geçip giderken ben de Doru'yla kızımın hemen önünde durdum. Doru uzanıp beni de kolunun arasına çekecekti ki, "Ben Doğa'yı bırakmaya geldim," dedim. "Çantasını da getirdim. Burada." Omzumdan çantayı indirdim ve ona doğru uzattım. Çantayı aldı ve omzuna astı. Hemen sonra bakışları yüzümden dolaştı. Galiba değişen ruh halimin yeni farkına varıyordu. "Bir günaydın yok mu?" diye sordu gülümsemeye gayret ederek.

"Günaydın."

"Erva, eğer onun yüzünden..." Alnı merakla kırışırken bir nefes almak için duraksadı. "Sorun ettiğin oysa-"

"Senin ekibinde," dedim o söylemeden. "Onu görmem kadar normal bir şey yok. Görev yüzünden buradaydı falan filan. Gelir gider böyle."

"Sorun ne öyleyse?" diye sordu. Sorunun ne olduğunu göremiyor muydu yoksa ayak mı yapıyordu? *Güzel. Böyle devam edelim Doru Demir!*

"Sorun falan yok. Sen olanlar yüzünden.... Eeee, dün gece yaşananlardan dolayı her şey normale döndü sanıyorsan-"

"Değil miyiz?" diye böldü sözlerimi. "Dün gece biz seninle..." Doğa'nın varlığından dolayı alçaltı sesini. "Eskisi gibi olmadık mı? Konuştuk, sen beni anladın, ben seni. Yakınlaştık Erva. Söyletme beni şimdi. Yaşananları biliyorsun."

Elbette biliyordum. İnkara girişmeye niyetim de yoktu. Ki ben buraya gelmeden önce her şeyin eskisi gibi olabilmesi için uğraşmaya kararlıyım. Onu sevmeye dünden razıyım. Kocamı kazanmaya, tekrar almaya. Lakin tüm bunlar Umay'ı görmeden önceydi. "Ben sana duygulara kapıldığımız için yaşandı o an demiştim."

Kaşlarının arası derince çatılırken başını salladı. "Biliyorum." Boşta olan eli koluma uzandı ve tuttu. Bir şey söyleyecek oldu, izin vermeden devam ettim. "Benden tek bir an istedin. Verdim. Hepsi bu."

"Bunu da biliyorum," dedi yine başını sallayarak. "Ben istedim sen de verdin." İfadesi yine aynı çıkmazda olduğumuzu anlamış gibi çaresiz bir hal aldı. "Sadece o an için miydi? Ben, beni anladığını düşündüm."

"Anladım Doru. Ben seni anladım. Ama geride kalan iki yıl var. Sen, ben aynı mıyım biliyor musun? Ya ben, aynı adamla mı konuşuyorum? Bilmiyorum. Zamana ihtiyacımız var bence. Dün gece benden zaman istedin. Devam edebilelim diye. Bende o yüzden-"

Bu bir bahaneydi. Aslında onu cezalandırıyordum. Ben onun aynı adam olduğunu görebiliyordum. Ama bunu ona belli etmeyecektim.

Güldü. "Öyle," dedi soğuk bir sesle. "Sana zaman verdim. Eskisi gibi olabileceğimizi bende düşünmedim zaten. Sen kollarımda adımları sayıklarken, Doru diye fazlasını almak için tırnaklarını kalçalarımın geçirirken-"

"Doru," diye yükseldim. "Yapma şunu. Doğa var."

Hiç de sahici olmayan bir şekilde güldü. "Doğru," dedi. "Ben ona sarılayım. Sana olmasa da ona daha çok sarılayım ki, dayanabileyim."

Doğa'nın başını omzuna yatırıp saçlarını sevdi. "Babasının en büyük şansısı bu," dedi dolu dolu. "Doğa'm."

Derin bir nefes aldım ve bıraktım. Kalbim tekliyordu benim şu görüntülerine. Hangi insan evladı hayalini kurduğu görüntüyle karşılaşınca eriyip bitmezdi ki? Ama benim biraz tavır almam şarttı. Doru anlamıyordu beni. Ben o kızı yakınında gördükçe o görev arkadaşı deyip geçiştiriyordu ama ben böyle olsun istemiyordum. Onu en azından evimizin yakınında görmek istemiyordum. En çok da onun.

Konuyu değiştirmek ister gibi, "Doğa Kahve ile tanışmak istiyor. Aradım ya seni yolda. Buldun değil mi onu?" diye sordum. Yüzüme baktı. Ne diyorsun der gibi baktı.

"Kahve," diye yineledim. Anladığına emindim aslında.

"Konuyu değiştirelim diyorsun yani. Güzel," dedi ve dudak büktü. "Buldum, ama onu Doğa'ya yaklaştırmayı düşünmüyorum. Köpek bu. Ne yapacağı belli olmaz."

"Saçmalama," dedim gözlerimi belirginleştirerek. "Kahve çok uysal bir köpek. Ayrıca çok hevesli Doğa."

"O senden önceydi," dedi ve iç çekti. "Sen gidince asker köpeği olsun diye görevlere falan götürdüm."

"Benim Kahve'mi mi?" Bakışlarım bahçeyi taradı hemen. "Ondan mı hiç ortalarda görünmüyor?"

Başını salladı. "Sen gelmeyince sinirlendim. O gözlerimin önünde depresyona giriyordu sen yoksun diye. Onu öyle görmek istemedim. Kendi derdim yetmiyormuş gibi bir de onun acısını çekemezdim."

Köpeğe bile seni unutturmaya çalışmış Erva.

İyi halt ettin der gibi baktım gözlerinin içine. "Bunu sonra konuşacağız ama ben gideyim artık. İşim var biliyorsun. Akşama almaya gelirim. Her zamanki vakitte."

Derin bir nefes aldı, sabır dilercesine bıraktı. Arkasını döndü ve ilerlemeye başladı söylene söylene. "Güzel, başa döndük yani."

"Zaten oradaydık. Değişen bir şey olmadı ki!" İçimi çektim. "Kızımıza iyi bak!"

Atarlı giderli, "Merak etme," diye bir cevap verdi. Yüzünü de çevirmeden yürümeye devam etti. "Babasıyım, sonuçta. Senin de hala kocan. Ona da iyi bakarım sana da!"

Bir ciğer dolusu hava çektim içime. Sonra da yerdeki karları tekmeledim. Bu, ona koşup sarılmamak içindi. Öpmemek, öpmemek, dayanabilmek için. Döndüm ve patika yola doğru yürümeye başladım.

Sindiremediğim şeyler vardı. Hala! O kızı sindiremiyordum. Buraya ne hevesle geldiğimi biliyorum bir, bir de hevesimin kursağımda kalışını.

Ondan hoşlanmadığımı bile bile hala bu kızın elini kolunu sallaya sallaya evimizin kapısına kadar gelip gitmesine izin veriyor. Belki de evdeydi az önce. Belki! Ben de bunun cevabı yoktu işte.

Tamam, belki onunla olan bir şey yoktu, hepsi benim kuruntumdu ama... Olduramıyordum ben. Bir şeyler hala eksikti.

*

Son bir saati onun uyanmasını bekleyerek geçirdim. Hava kararmak üzereydi. Annem de fazla oyalanmıştım. Birkaç saate her şeyi hallederim sanırken günüm bir hastane odasında sonlanıyordu.

Gözlerimi yorgunluktan açık tutmakta zorlarken, şu an olmayı istediğim tek yer Doru'nun ve Doğa'nın yanıydı. Doru annemden çıkarken aramıştı ama ona hastaneye, Yankı'nın yanına geldiğimi söyleyememiştim. Beni Doğa'nın eksik birkaç şeyini alıp öyle lojmana geçeceğim sanıyordu.

Maksadım yalan söylemek değildi ama onun da öfkesi ortadaydı. O yanımdayken Yankı ile konuşma şansımın olacağını sanmıyordum ben.

Kapı aralanıp da Yankı'nın kaldığı odanın önünde hemşire belirlediğinde, güler yüzüyle, "Çok beklediniz. Uyanır birazdan," dedi. Ona ağrılarından sebep uyuşturucu bir iğne yapmışlardı. Yankı'nın kaburgasında kırık vardı. Ender'in anlattığı gibi Doru onun yalnızca yüzünü dağıtmamıştı.

Ki yüzü de per perişan haldeydi. Burnunun içi kurumuş kan lekeleriyle doluydu. Gözünün biri şişti ve diğerinin de altında bir patlak vardı.

Hemşire onu kontrol ettikten sonra kapıyı kapatıp çıktı. Yankı onun gidişiyle kapanan kapının sesine kıpırdandı. "Ağrı kesici istiyorum," dediyse de -beni fark etmemişti henüz- sesini duyuramadı hemşireye.

Başını çevirmesiyle gözleri benimkilerle kesişti. Kıpırdamadım yerimden. Oturduğum koltuğu kenarlarını kavradı ellerim.

"Erva," dedi halsiz ve oldukça yorgun çıkan sesiyle. "Sen buradasın."

Şu kadarcık şeyi bile yanlış anlamasına tahammülüm yoktu sanırım. Ona geldim sanmasını istemiyordum.

Gülümsemeye gayret ederek, "Ne hale getirdi beni, görüyorsun değil mi?" diye sordu. İfadesiz bir suratla başımı salladım. "Görüyorum." *Daha fazlasını hak ediyorsun.*

"Neden yaptı biliyor musun?" Yüzünü ekşitti. Çok ağrısı olmalıydı. Üzüldüm diyemezdim. "Manyak çünkü?" Dişlerini sıktı.

Hala nasıl kıvırmaya çalışıyor, Erva. Olanların nedenini bilmiyor olsan seni kullanmaya devam edecek. Kabul et, babanı da seni de kandırdı.

"Kaldığım oteli bastı. Arada sen varsın ama şikayetçi olacağım. Görevini yakmayı bile umursamadan bana bunu yapabiliyorsa ben de onun başını yakmaktan geri durmayacağım."

"Yapmayacaksın," dedim sakın tutmaya çalıştığım sesimle. Çantamdan babamın telefonunu çıkardım. Annemdeyken telefonu bulmuş ve şarj

ettikten sonra kilidini açmayı başarmıştım. Derin bir nefes aldım. "Neden yaptın bunu?" diye sordum.

"Neyi?" diye sordu. Bilmezden geliyordu hala, bu işten sıyrılabilceğini sanıyordu. Çünkü babamın telefonunda tek kanıt bırakmamıştı adı.

"Bilgisayarcı bir arkadaşım yardım etti Yankı," dedim gözümü bile kırpmadan. "Onları sen attın babamın telefonundan. Neden?" diye sordum söylediklerimi sorgulamasına zaman tanımayaarak. Çünkü yalan söylüyordum. Sırf onu konuşturabilmek için. "Sen benim çocukluk arkadaşımydın. Bir gün olsun sana ümit verdim mi? Neden yaptın? Ben Doru diye ağlarken her gün, tek günüm bile onsuz geçmezken, kızımın babasızlığına bile acımadın mı?"

Söylediklerimin dokunduğunu yutkunuşundan anladım. Oturdu, geçmedi boğazından yumru. Geçmesindi. Bu daha başlangıçtı. Geri durmayacaktım. Sakınmayacaktım sözlerimi. Karşımda yatan bu adamla benim çocukluktan gelen bir geçmişim vardı. Allah var hep sevmiştim onu. Bir kardeşten öte görmeden, olmayan abimin yerine koymuştum kimi zaman. Onunla her şeyimi paylaşmıştım. O bana beni sevdiğini söylediğinde bile kötü söz sarf etmemek, geçmiş bir kalemde silip atmamak için çok çaba sarf etmiş, aramıza mesafe koymuştum yalnızca. Zaman siler sanmıştım ama o fazlasıyla dönmüştü. Ben galiba artık Ceylin'in yalan oyunlarına da kanmadığını düşünmüyordum. Yankı gözü dönmüş bir canavar gibi ilişkiye kastetmişti.

"Ailelerimizin de mi hatırı yoktu sende?" diye sordum, sıkıntılı soluğu döküldü sessiz odaya. "Ova teyze oğlum şöyle, böyle diye anlatırken aramız kötü olmasına rağmen tek kötü söz çıkmadı ağzımdan. Baban," dedim titreyen sesimle. "Yankı'ya güzel sevmeyi öğrettik biz diye övünürdü hep. Sen böyle mi seviyorsun Yankı? Sevdiğim adamın hayatından beni tam bir yıl sildin? Bunun bedelini kim ödeyecek?" derken bağıırıyordum.

Zorlanarak da olsa doğruldu yatakta ve sırtını karyolanın arkalığına yasladı.

"Ben," dedi gözlerini benden kaçırırken. O ana kadar gözlerime bakmaktan çekinmezken şimdi onlara bakamıyordu. "Seni kaybetmek istemedim. Çocukluğumdan beri aşkıttım sana. İlk karşılaştığımızdan beri," dedi içini çekerken. Gözleri dolmuştu ama umursamadım. O yaptıklarıyla benim canımı daha çok yakmıştı.

"Gör istedim," deyince, "Neyi!?" diye bağıırdım. "Ben bir onu sevebilirken, seni severim mi sandın?"

"Sandım!" diye bağırdı çatallaşan sesiyle. "Sanmak istedim. Ben kötü bir adam değildim Erva. Hayatıma senden başkasını almadım ben. Alamadım! Sense birlikte geçirdiğimiz o güzel anların hatırına bile bir kez şans vermedin bana."

"Bu muydu yolu?" diye sordum ses tonumu düşürerek. "Beni zorla hayatına dahil etmeye çalışmak mıydı? Doru hala içinde soru işaretleri yaşıyor biliyor musun? Senle beni görmüş veranda da. Ben kocama açıklayamıyorum bile o anı. Bana göre hiç yaşanmayan o anın da baş rolü sensin," dememle kendimden emin, saklama gereği bile duymadan başını salladı. Artık kaçamayacağını, saklayamayacağını biliyordu.

"O gün sitenin güvenliğine sormuş seni Doru. Evin hangi blokta olduğunu öğrenmek için. Onlar da beni aradılar. Misafiriniz var demek için. Sen eve perişan gelmiştin. Doğa zayıfladıkça zayıflıyordu ve sen dışarıda daha çok eriyordun. Baygınlık geçirdiğin o gündü. İlaç da alıyordun sakinleşmek için, onun da etkisi vardı," dedi. Evde bayıldığım o ana gittim ve geldim. İlaçlarla uyuyup uyanabiliyordum ben. Uyanırken de zorlanıyordu bedenim ve baygınlık geçirip duruyordum. Sonrasında kendimi toparlamaya çalışmışım ama bahsettiği o zamanlardan biriydi.

"Seni verandaya temiz hava alabil diye çıkarmıştım. Yine de bir türlü ayıltamıyordum."

"Annem neredeydi?" diye sordum, "Baban aramıştı hastaneden. Ona gitmişti. Seni de bana emanet etmişti," diye yanıtladı.

"Etmez olaymış!" dedim tükürür gibi. Başı önüne eğildi. "O anı kullandım. Görürse gider, seni bir daha aramaz ve bizim bir şansımız olur sandım."

Anlattıklarından midem bulanıyordu. Kusmamak için sıktım kendimi. İfademden anladı ne halde olduğumu ve yüzü düştükçe düştü.

"O geceliği," dedim durmadan duraksamadan. Ondan alacağım tüm yanıtları alıp bir an önce gitmek istiyordum buradan. "Sen mi bıraktın Doru'nun evine."

İlk inkâr edecek oldu ama yüzümdeki ifade mi engel oldu buna bilmiyorum, "Lojmana geldiğim o gün bıraktım. Ona yine de dönersin sandım. Seni yaptıklarına rağmen sevmeye devam ediyordu çünkü," diye itiraf etti.

"Beni yaralamak için yine beni bahane olarak kullandın yani?" diye sordum, onayladı.

"Babamı da kandırdın değil mi?" diye sordum, başını salladı. "Babanın telefonundan ben attım ona o mesajları. Böyle oyuna dalavereye gerek kalmadan babanın sözünü ikiletmez senden ayrılır sandım ama kabullenmedi. Çıkıp geleceğini yazdı. Gelme, Erva yok artık yazdım yine de dinletemedim. Aslında ben en başında sana geleceğini biliyordum."

Yüzüm mide bulantım artarken buz kesti. Aslında tüm bedenim soğuk ter döküyor ve titriyordu. Bu gerilmekten ve patlamamak için kendimi sıkıyordu. "Ceylin-" dedim ama ağzıma yayılan safra tadı yüzünden devam edemedim. Bir zamanlar çocukluk arkadaşım olan bu adamdan tiksiniyordum, nefret ediyordum artık. Karşısında daha fazla durmak istemiyordum.

"O," dedi ve yorulmuşçasına iç çekti. "Doru'yu gerçekten seviyordu. Dağhan'ın öldürülmesine engel olmak istedim ama gücüm yetmedi. Bu benim isteğim için bile fazlaydı. Dinletemedim kendimi ona. O gün kendini bilerek keskin nişancıya hedef yaptı Ceylin. Ölmek istemese inan bana kimse durduramazdı onu. Ceylin'e suç buluyorsun ama o da benim gibi hiç sevilmemiş. Birini sevmiş -abisini- elinden alınmış. Sonra bir başkasını -Doru'yu- o da elinden alınmış. İkisini de sen almışsın. Benim hayatımı da sen aldın. Ben ne yaptımsa senin için yaptım. Hem seni ondan kurtarmak istedim hem de Doru'dan kurtulmak. Sandığın kadar kötü değilim," diyerek önünde olan bakışlarını yüzüme kaldırdı. "Çok sevince, benim kadar sevince değişiyor insan Erva. Çoğu zaman yaptıklarım beni bile utandırdı ama mecburdum. Yoksa bu şey ya beni öldürecekti ya da öldürecekti. Ben sensiz yapamadım. Yapamıyorum."

Anlattıkları çok ağırdı. Tanıdığım bildiğim adam değildi o artık. Her ne kadar engel olmaya çalıştım dese de Dağhan babam onun yüzünden ölmüştü. Benim babam da onun yüzünden ölmüştü. O günler yaşanmasaydı her şey bambaşka olabilirdi.

Aldığım son cevap da yetmişti bana. Kalktım ayağa.

"Yankı!" dedim buz gibi bir sesle, gözlerinin içine bakarak. "Sen bir katilsin. Babamı, sevdiğim adamın babasını öldürdün. İstedığın kadar inkar et ama bu olanların suçlusu sensin. Onunla iş birliği yaptığında beni kazanmayı hedefledin ama sen kendini kaybettin!" Durdum ve derin bir nefes aldım. Mide bulantım geçmedi, geçecek gibi değildi. "Seni bir daha hayatımda görmek istemiyorum," dedim gözlerinin içine baka baka. "En azından çocukluğumuzun hatırına uzak dur ailemden. Gerçi sen onu da

yakmışsın, yıkmışsın ama... Aksi olursa ne Doru'yu tutarım ne de ben dururum. Çek ellerini ailemin üzerinden!"

Tek söz etmedi, bende beklemedim. Çıktım hastaneden. Doğruca arabama atladım. Arabayı çalıştırdıktan sonra ilk işim annemi aramaktı.

*

"Ya burnun?" diye soruyordu Doru. "Annene en çok benzeyen yerini göster bana." Ses cam verandadan geliyordu. Mutfak tarafında durup seslerini dinledim bir süre. Onları göremiyordum. Görmek için de çabalamıyordum. Böyle durup dinlemek çok güzeldi. Buranın ışıkları kapalıydı. Karanlıkta onların sesini içitmek içimi bambaşka durgulara sürüklemişti. "Aferin benim Yeşil'ime," dediğinde gülmemek için kendimi zor tuttum. Bu oyunda oldukça başarılıydı Doğa. Bilmişti.

"Ya dedene benzeyen gözlerin nerede?" diye sorduğunda başımı önüme eğdim. O da fark etmiş miydi o iki koca mavinin babamdan olduğunu? Annemin mavisiydi Doğa'nın gözleri. Babamın gözlerine bakıp aşk dediği mavi kızımdaydı şimdi.

Tam şu anda işaret parmağının ucuyla gözlerini kapatıp oraya dokunduğuna emindim. Doru'nun onu öpücüklere boğduğunu seslerden anladım.

"Ya benden?" diye sordu Doru. "Benden neyini almışsın?"

"Dudakları," diye döküldü tahminim ağzımdan sessizce. Hemen sonra bir gülümseme peyda oldu yüzümde.

"Bizi oradan dinlemeye devam mı edeceksin?" diye sorduğunda bunu beni duyduğundan söylemediğini biliyordum. Keskin kulakları vardı ama o yüzden değildi. Başımı kapıdan cam verandaya uzatıp gülümsedim. "Dudakları benziyor sana."

Şöminenin önünde oturuyorlardı. Minderlerde.

Doru onun yanından kalkıp bana doğru yürüyünce çıktım karanlıktan ve verandaya doğru adımladım. Bir şey demek için ağzımı açıyordum ki konuşmama bile müsaade etmeden sıkıca sarıldı bana. Dudakları boynumun yanını öperken, "Çok özledim," diye mırıldanıyordu. "Nerede kaldın Koynumun Güvercini?"

Küs ayrılmıştık biz. Yani küs değildik ama küs gibiydik işte. O bunu yok sayıyordu.

"Koynun Güvercini miyim gerçekten?" diye sordum, burnundan güldü. Daha çok öptü ve dudakları dudaklarıma taşındı usul usul. Doğa'nın bizi

izlediğinden emindim. Elimi dudaklarının üzerine kapatıp beni öpmesine engel oldum.

"Ben hala düzeldiğimizi düşünmüyorum," dedim başımı iki yana sallayarak. "Doğa'yı almaya geldim buraya, unuttun mu?"

Dudaklarının üzerinden parmaklarımı çekti ve çatılı kaşlarının altından bana baktı. "Bu bir oynusa, ben de sabır kalmadı haberin olsun," dedi.

"Omzumu silktim. "Oyun falan değil. Ben sana sabah ne dedim? Bana kendini tanıttin, yoksa bu iş başlamadan-"

"Erva!" dedi kızar gibi. "Bitirmek sözcüğünü ağzına dahi almayacaksın! Şaka bile olsa. Öldür daha iyi."

Ne kadar can yaktığını biliyordum. Aynısını bende hissediyordum çünkü. "Demem," dedim. Yüzümde dolandı gözleri. "Çok özledim," dedi önceki yeterli gelmemiş gibi daha ağız dolusu. Bakışları dudaklarımda duraksadı. Yutkundum. Onunla öpüşmeyi çok istiyordum. Şu yaptığım en çok bana işkenceydi biliyorum, ama elimde değildi.

"Kahve ile tanışmadı mı yoksa daha?" diye sordum kolları arasından zorlanarak da olsa ayrılırken.

"Hımm," derken kolları göğsünün üzerinde birleşti. Ters bir şekilde, "Gelmedi pire torbası. Bu havada Doğa'yı dışarı çıkarmayı göze alamadım," diye söylendi. Huysuzluğu Kahve'ye değildi, biliyorum.

"Huylarını dediğin gibi baya değiştirmişsin," dedim kaşlarımı çatarak. "Önceden olsa gelirdi."

"Sen onu boş ver de," dedi. "Sorunun ne olduğunu söyleyecek misin artık? Umay'sa-"

"Adını ağzına almaz mısınız!" dedim yüzümü buruşturarak. "Kız buradan çıkmıyor zaten. Sen bir de adını ağzına alarak buraya getiriyorsun."

"İtiraf etmem güzel oldu," dedi ve kollarını göğsünden çözdükten hemen sonra ansızın belimin iki yanından yakaladı kocaman elleriyle. Kendine çekti. "Afrana tafrana kurban olurum ama bu kadarı biraz fazla." Gözlerim yüzünde dolaştı. Bunu önceden de çok söylerdi. Beni o kadar çok severdi ki... İç çektim ve ona gözlerimi devirdim. "Doru," dedim adını vurgulayarak. Sesim nazlanıyor gibi çıksa da durumun aslı hiç öyle değildi.

"Bunu konuşacağız Erva," dedi dudaklarını dudaklarımdan hemen önüne taşıyarak. "Ama şimdi bana hemen bir öpücük ver. Yoksa seni çocuğun yanında öyle bir öpeceğim ki-"

Derin bir nefes aldım ve yüzü yakınımda olduğundan tenine çarpmasına izin vererek bıraktım. "Eve girdi mi?" diye sordum. Güldü. "Onu hiç eve

sokmadım. O senin gördüğün belki de tekti. Onda da ben burada değildim. Suçladığın şey çok saçma-"

"Seni suçlamıyorum ben," diye böldüm sözlerini. Suçlamıyordum, sadece rahatsız oluyordum.

"Hıncını bizden çıkarıyorsun ama. O kızın Ender'den ya da diğerlerinden bir farkı yok. İş anlamında tabii. Yoksa o kadar bile yakın değiliz. Arkadaş bile değiliz Erva."

"Görmeyeyim ama ben onu," dedim. Daha doğrusu demiş bulundum. Bunu ondan isteyebilir miydim bilmiyordum. "Ben onu görünce senin yanında..." Kıskanıyorum diyecektim ama tamamlamadım sözlerimi. Hala biraz kızgındım çünkü.

Güldü. O gülüyor diye ben de güldüm. Yüzünün yanlarını sevdim. Sakallarını hala kesmemişti. Avuçlarını doladuruyorlardı ve ben bunu çok seviyordum. "Düşündüm de," dedim. Başımla evin bana ait olan tarafını işaret ettim. "Belki bu akşam Doğa ile eski evimde kalabiliriz."

"Neden orası?" diye bir soru yöneltti, bunu soracağını bildiğimden, "Hani deniyoruz ya," dedim başımı sallayarak. "Senle ben olmak için tekrar..."

"Bunu," dedi ve Doğa'yı kontrol etmek için bakışlarını ona çevirdi. Minderlerde oturmuş bizi izliyordu. "Benim ikimize ait olan o yataktayken de yapabiliriz. Doğa da aramızda yatar." Bakışları gözlerime çevrildi. "Kalsanız ya burada, kalsanız ve ben ikinize de sarılarak uyusam. Son zamanların en keyifli uykusunu çeksem."

Dudaklarını yaladı. Bakışları yüzümde dolaştı. Ve beklemediğim ama ondan duymaya çok alışık olduğum o şeyi söyledi. "Koynumda ikinize de yer var. Hep var."

Nasıl hayır denirdi ki bu teklife şimdi. Başımı salladım hızlı hızlı. "Kalırız. Sana sarılarak da uyuruz."

Öyle mutlu oldu ki, tüm yüzüyle güldü. Beni belimden tutup havaya kaldırdığında minik bir çığlıkla ve ardını takip eden şen bir kahkahayla karşılık verebildim. Durduğumuzda ayaklarım yere değmiyordu. Tek koluyla havada tutmaya devam ediyordu beni.

Doğa'dan tarafa baktığımda babasının tüm ilgisi üzerimde toplandım diye bozulduğunu ve hemen ayaklandığını gördüm. Yanımıza yaklaşp babasının pantolonunu çekiştirmeye başladı. Doru beni indirmedi ama bakışlarını ona çevirdi.

Doğa babasının baktığını görünce biraz daha çekiştirdi pantolonunu. Kucak istiyordu. Baya baya beni kıskanıyordu bu. Dudaklarını

sallandırdığında ellerimi Doru'nun göğsüne vurdum. "İndir, yoksa ağlayacak."

Doru beni tek koluyla tutarken eğildi ve onu da diğer kolunun arasına çekip yanıma çıkardı. "O mümkün değil işte," diyordu. "Alışmasın böyle."

"Buna da alışacak ama," diyerek dudağımın kenarını dişledim. "Bizi hep böyle aynı anda mı kucağına alacaksın?"

"Yapamaz mıyım sanıyorsun?" derken bakışları dudaklarımdaydı. "Bu geceye farklı bir plan geliştirebilirdik seninle ama Doğa Hanım ile ilgilenmemiz gerekiyor anlaşılın," dedi bakışları onu bulurken.

"Benim daha iyi bir planım var," deyince bakışları tekrar gözlerimi buldu. Nedir dercesine kaşını kaldırdığında, "Göreceksin," dedim ve ona sürtünerek ayaklarımın üzerine kaydım.

"Yemek yediniz mi?" diye sordum mutfağa giderken. Öyle olmasını umuyordum. "Evet, ya sen?"

"Tokum ben. Yatağa geçsenize. Size sürprizim var." Işıkları yakıp öncesinde mutfak masasının üzerine bıraktığım kutuyu aldım. Doru kucağında Doğa ile geldi peşimden. Elimdekine bakıyordu ama ben sıkı sıkı tutuyordum. "Yatağa," dedim Doğa'ya bakarak. "En sevdiğimiz oyunu oynayacağız."

Doğa kutunun içinde ne olduğunu biliyordu. Bu yüzden gülmeye başlamıştı.

"Allah Allah," dedi Doru merak etmiş gibi.

Odaya girip Doğa'ya pijamalarını giydirdim. Sonrada kendim giyindim. Doru'da bize uyduğunda yatağa geçmek için hazırдық. O ana kadar kutuyu açmamıştım.

Onlar baba kız yorganı yataktan sıyrıp oturduklarında lacivert çarşafın üzerine, kutunun kapağını önlerinde diz çöktükten hemen sonra araladım. Doğa alkış çalmaya başlamıştı. Benim oyun sırasında ona söylediğim şarkıyı mırıldanıyordu ama kendi uydurma, anlamsız sözleriyle. Yatakta babasının omzuna tutunup ayağa kalktığında kutunun içindeki çarşafın üzerine devirdim. Doğa gözlerini gözlerime dikmiş sormamı bekliyordu.

"Yeşil'in babası nerede?" diye sorunca ben, Doru bakışlarını yüzüme kaldırdı. Gözleri nemlenmişti. "Oyun bu mu?" diye sordu işaret parmağıyla yatağının üzerindeki fotoğraf yığını göstererek. Başımı salladım. Elimle fotoğrafları iyice çarşafa yaydım. Doğa kafası karışmış gibi bir eğilip babasının yüzüne baktı bir fotoğraflara. Yetmedi onun yüzünü küçükük elleriyle tutup yüzüne çevirdi. "Babası," diyordu. "Yeşil'in babası."

Doru'nun çenesinin titrediğini görebiliyordum. Kendini sıkıyordu gözlerindeki nemi büyütmemek için.

Şu hallerine ölüncüydü. Ölüyordum da zaten. "Fotoğraflarda neredeymiş Yeşil'in babası," dememle Doğa duymadı bile beni. Eğildi ve babasının üzgün duran yüzüne dudaklarını dokundurdu. Tam alnına. Sonra da babasının bacaklarının üzerine oturdu. "Ne yani?" diye sordum ağlamaklı çıkan sesimle. "Ben oyunda yalnız mı kaldım? Kimse oynamayacak mı benimle?"

"Ben sorayım," dedi Doru buruk bir gülümsemeyle. "Bana bu mucizeyi veren o güzel kadın nerede?"

Gözlerine baktım, uzun uzun baktım. Fotoğrafları karıştırdı hemen sonra ellerim ve bulduğum ilk fotoğrafı çekip aldım. Önüme kaldırıp ona gösterirken başını geriye atmış gülüyordu. Doğa'ya hamileliğimin beşinci ay fotoğrafıydı bu. Çıplak karnımı tuttuğum ve karnımın en büyük haliyle kocaman sırtıttığım. "Beş aylık burada karnım," dedim burnumu çekerken. "Doğa çok yaramazdı. Çok da güçlü. Ben sana benzediğini düşündüm hep. Annem doğunca bana benzediğini söyledi ama ben yine bir onu gördüm sende. İnsan en çok kimi seviyorsa..."

"Senin en çok sevdiğin," dedi yutkunurken. Yüzü ciddileşti önceki gülümsemelerinden arınırken. "Bendim."

"Hep," dedim vurgulayarak.

"Dedesi?" diye sorunca Doğa, ikimizin de bakışları ona kaydı. Biz Doğa'ya soruyu hep Doğa'nın dedesi, Doğa'nın babası diye sorduğumuzdan herkes onun için iyelik ekiyle sahiplenmekten ibaretti.

Babamı buldum fotoğrafların arasından. "Bu," dedim kızımın neşeden ışıldayan gözlerinin içine bakarak. "Minerva'nın Babası."

"Dedesi," dedi Doğa benimle inatlaşır gibi. Başımı salladım. "O senin deden."

Boğazım düğümlenmişti. Yutkunamıyordum. Gülüyordum ama sırf belli etmek istemediğimden. Babam hep bir fotoğraf olarak kalacaktı Doğa için. Babasını bulmuştu ve artık onu fotoğraflarda bulmak istemiyordu ama dedesini... Onu en çok ben arıyordum belki. *Arasam da bulunmazım oldun babam* diye geçirdim içimden. Fotoğrafını öptüm. "Annenin babası," dedim gülümsemeye çalışarak. "Doğa'nın dedesi."

Doru, Doğa'nın saçlarını öperken başının üzerinden, gözleriyle de beni seviyordu.

Sonrasında Doru annesinin, babasının ve kardeşinin fotoğraflarını da getirip koydu fotoğraf yığınınna. Onlarda Doğa'nın dedesi, büyükannesi ve halasıydı. Bunu yaptığı için çok mutlu olmuştum.

Doğa'nın uykusu gelene kadar oynadık oyunu. O yatağın ortasında uyuyup kaldığında, "En sevdiği yemek ne?" diye sordu birden. Bakışlarımı toparlamaya çalıştığım fotoğraflardan ona kaldırdım. Onun hakkında pek bir şey bilmediğinden soruyordu bunu. Biraz dokunmuştu bana bu.

"Sanırım bu," dedim ve elimin parmaklarını açıp kapadım. Anlamaz gibi kaşlarını kaldırınca, "Süt," dedim. "Anne sütü. Bırakmıyor, ben de bıraktırmaya çalışmıyorum."

"Hımm," dedi Doru duyduğu hoşuna gitmiş gibi. "Onu beslerken en azından bir kere yanınızda olabilir miyim?" Başımı salladım. "Çok şeyi kaçırmama neden oldum Doru. Beni affet bile diyemiyorum."

"Affedilecek bir şey yok ki," diyerek omzunu silkti. Doğa uyanmasın diye sessiz konuşmaya çalışıyordu. "Olan oldu. Boş yere keşke demenin kime yararı var?"

"Ya sen?" diye sordum. "Hala en sevdiğin şey..."

"Senin yaptığın börekler. Uzun zaman oldu yemeyeli."

"Yarın yaparım istersen," dedim, burnundan güldü. "İsterim. Peki sen?"

"Ne ben?" diye sordum. Onunla böyle konuşmak hem garip hem de güzeldi.

"Patlıcan seviyor musun hala?" Dudaklarımı aralayıp başımı yana yatırdım. "O konuda emin değilim. Hamileyken ben bir soğudum patlıcandan galiba."

"Oh be!" dedi şaşırdım. Bunu bu kadar sorun mu ediyordu yani?"

"Etçilsin diyebilir miyiz artık."

"Sanmam," dedim, dudaklarını dişlerine geçirerek güldü, güldüm.

"Ya fesleğenler?" diye sorunca o, ellerimle fotoğrafları kenara itip dizlerimin üzerinde kedi gibi adımlayarak önünde durdu. Başımı yukarıya atmamla, yüzünü yüzüme eğdi. Nefesini yüzümün her bir karışında hissettim. Bakışları dudaklarımda dolaşırken, "Fesleğen sensin. Nasıl sevmem. Seni bulduğum her şeyi hala çok seviyorum ben," dedim fısıldar gibi. "Ne hatırlıyorum biliyor musun?" diye sormamla dudaklarını biraz daha eğilip dudaklarıma sürttü. "Ne?"

"Bana bir keresinde '*bundan sonra ben sana her daim hemsaya*' demiştin. Gölgesi bir olan, aynı gölgeyi paylaşan demekti hemsaye. Hiç unutmadım, Doru. Gölgem oldun, yoluma düştün, gittiğim her yere benimle geldin sen."

"Öyleydi," diye fısıldadı erkeksi sesiyle dudaklarımı dudaklarıyla örterken. "Sen de benimleydin."

Öpücüklerine karşılık verdim. Sonunda Doğa'nın engel olamayacağı bir an yakalamıştık. Kucağına tırmandım ve oturdum. "Doğa'ya demek istiyorum ki," dedim ve öptüm onu. "Burası benim. Hep benim." Kollarını etrafıma sardı. Gülerek beni çektiğinde göğsüne, tekrar öptüm. Öpücükleri beni anın yoğunluğundan bayıltacak noktaya getirdiğinde başımı kolunun üzerine yasladım. Saçlarım omzuna serildi. Onarı parmaklarının arasına geçirip sevdi sevdi. Esnedim. Saçlarımı sevmesinin marifetiydi bu.

"Gece uyutmadım seni," derken dudakları dudaklarıma sürtünmeye devam ediyordu. "Bu gece uyumak için tek fırsatın."

"Hımm," diye homurdanabildim yalnızca. Gözlerim kapanıyordu. Önünde serili duran boynuma taşındı dudakları. Eli geceliğimin altından girip karnımı okşadı. Bir an duraksayıp avucunu oraya bastırdı. Sıcaklığı tenimi kavuruyordu.

"Bir şansımız daha olur mu?" diye sordu. "Bir mucizemiz daha?"

Bunu sorarken sesi çatlamıştı. Derin bir nefes alırken o, gözlerimi araladım. "Belki," dedim. "Kim bilir."

Bölüm Bitti...

*Alıntılar için İnst: **piyamor_***

Bol oy, bol yorum: Hızla gelen yeni bir bölüm :)

Yeniden görüşene değin sevgiyle kalın canlar...

48. Bölüm - ZAAFIMSIN

Merhabalar,

Bölüm Şarkısı:

Kaan Beyru ve Yasir Miy - Giderim

Yıldız Tilbe - Ruh-i Revanım(Cover versiyonu yukarıda)

Yeni bölüm çok yakın. Belki Yarın Belki Yarından da yakın... Uzunluğunu sizin yorum ve destekleriniz belirleyecek :)

Yıldızları yakmayı yorum yapmayı ve takip etmeyi unutmadıysak başlayalım mı?

Keyifle Okuyun...

7. BÖLÜM

ZAAFIMSIN

Camları dövüyordu yağmur. Öyle gür, öyle aralıksız yağıyordu ki, sesinden İzmir'de ben gibi karanlığa uyananların çok olduğuna neredeyse emindim. Doğa babasının göğsünde yüzükoyun mışıl mışıl uyuyordu. Benim başım, Doru'nun uyumadan önce *ikinize de yer var burada* diyerek uzattığı koluna yaslıydı. Başımı yana çevirip yüzüme denk düşen avucunun içini öptüm usulca. Sonra da doğrulup karanlığa rağmen bahçeden içeriye perdenin aralığından süzülen cılız ışıpta Doğa'nın minik, uykulu yüzünü süzdüm. Dudakları aralıktı. Hep böyle uyuyordu. Eli babasının yanağına yaslıydı. Parmakları sakallarının arasındaydı. Bir ara onları avuçladığını ama sonra elini orada unuttuğunu anlayabiliyordum şu görüntüden. Eğilip o elini öptüm nazikçe, uyandırmaktan korkar gibi.

Doğa şu kadarcığa uyanmadı, ama Doru'nun gözleri sanki numaradan kapalıymışçasına açılıverdi ve yüzüme çevrildi. Göğsünü usul bir solukla

doldurup yine aynı şekilde bıraktı. Bakışları göğsünde uyuyan Doğa'ya kaydı kontrol etmek ister gibi. "Tüm gece," dedi uykulu, boğuk sesiyle fısıldayarak. "Böyle uyudu. Uyanmasın diye tetikte geçirdim geceyi. Dünyanın en güzel şeyi buymuş."

"Neymiş?" diye sordum sessizce tebessüm ederek.

"Göğsümün kendi bebeğime korunak, dayanak olması," diye yanıtladı beni uykulu haline rağmen oldukça yoğun bir tonlamayla.

"Yerimden feragat ettim," dedim alınganlık yapmadan. Yapamazdım çünkü Doğa'yı böyle uyutması da benim için dünyanın en güzel şeyiydi.

"Bir yanı hep senin," diye fısıldadı gözlerimin içine bakarak. Başımı salladım. Biraz aşağıya kayıp göğsünün Doğa'dan boşta kalan yerini öptüm. Görmesem bile tam şu anda dudak kıvrımlarının yükseldiğine ve gülümsemeye dönüştüğüne emindim. Eli başımın arkasını kavradı. Parmakları saç diplerime baskı uygulayarak severken, "Neden uyandın sen?" diye sordu, hemen sonra, "Yağmur mu?" diye ekledi.

"O da var," dedim ve başımı kızımın yüzünün yanına yasladım. Minik ve sessiz aldığı solukları tenimde hissedebiliyordum. Doru'nun parmaklarının hareketi tüm bedenimi karıncalandırıyor, garip bir rahatlama hissiyle beraber gevşememe, mayışmama neden oluyordu. Doğa'nın poposuna yakın duran yorganı biraz daha çektim üzerine. "Doğa hastaydı ya," diye fısıldadım boğuk bir sesle. "Geceleri pek uyuyamıyordum ben. Sık sık kontrol ediyordum nefes alıyor mu diye. Ondan alışkanlık kaldı." Parmakları enseme kavradı. "Yağmurun da etkisi var elbet ama ben geceleri kızımı kontrol etmekten pek uyuyamıyorum artık." Burnundan bir soluk bırakıp, "Ben," dedi ve bıraktığı soluğun ardına daha gür, sesli bir nefes çekti. "Üzmemek için seni... Soramıyorum. Merak ettiğim çok şey var ama..."

Göğsünde başımı salladım. "Eğer istersen," diyerek yüzümü ona doğru kaydardım. "Sana olan her şeyi anlatırım. Annem anlattı ama bunu istersen ben de..."

Doru'nun Doğa'nın sırtında duran eli yüzüme uzandı hafif hareketlerle. Onu sarsmamaya, sarsıp uyandırmamaya gayret ediyordu. Parmakları yüzüme dökülmüş birkaç tutam saç geriye tararken, "Anlatmak seni üzüyor biliyorum. Annene geldiğim o gün yanımda bile duramadın. Başkasından dinlemek bile korkutuyor seni."

Yanağıma yaslanan elinin içini öptüm. "Hadi kahve içelim," dedim. "Uyuyamam ben artık. Sana olan biten her şeyi anlatayım. Bir daha da

açmayalım bu konuyu."

"Gel buraya," dedi ensemdeki eliyle beni kendine çekerken. Doğrulup ona doğru yaklaştım. Başını yataktan usulca kaldırıp dudaklarıma sessiz ama uzun denebilecek yoğun bir öpücük kondurdu. Geri çekilecekken, ensemdeki elini sabit tutarak bırakmadı uzaklaşayım. Gözlerini gözlerime dikti. "Bir rüya görüyordum az önce," diye fısıldadı erkeksi kalın sesiyle. "Ne?" dedim sessizce gülerek. "Ne gördün?"

"Anlatacağım ama burada değil. Doğa'yı üzerimden al, sonra da kahve yapmaya git. Şömineyi yakacağım ben de. Sonra..." dedi ve beni tekrar çekip dudaklarımı dudaklarına bastırdı. "Sonra benimde sana bizden anlatacaklarım, söyleyeceklerim var."

Ben kahveleri hazırlarken, Doru'da şömineyi yakmıştı. Tek ışık yakmadan çalışıyorduk. Ve olabildiğince ses çıkarmadan. Doğa uyanmasın diyeydi tüm bu çaba.

Cam verandadan çıkıp yanıma geldi. Hazırladığım kahvelere göz attıktan sonra yatak odası tarafına doğru gözden kayboldu. Döndüğünde elinde battaniye tutuyordu. Bir de... Bir de şiir kitaplarımdan birini. Necip Fazıl Kısakürek olduğunu loş karanlığa rağmen anladım. Arasında ayraç olan bir o vardı çünkü.

O cam verandaya geçtiğinde, bende artık hazır olan kahveleri alıp takip ettim arkasından. Yatak odasına biraz daha uzak düşüyordu evimizin bu bölümü. Bunun rahatlığıyla ama yine de fısıldayarak, "Doğa'nın üzerini de kontrol ettim. Açıp duruyor," dedi, güldüm. "Senin güzel baba olacağını hep biliyordum ama bu kadarını beklememiştim."

Bana cevabını yeşil gözlerini devirerek verdi. Ateşin tam önüne kurulduk. Cam veranda büyük ve konforluydu ama biz burada zaman geçirmeyi seviyorduk galiba. Doğa'nın da en sevdiği yer olmuştu şimdi bağdaş kurup oturduğumuz minderler.

Bardakları ateşin önüne, yere bırakırken beni izlediğini ve dikkatle incelediğini görebiliyordum.

Doru'nun dönüşümden bu yana genel hali böyleydi. Gözünün önünden uzaklaşsam yüreği hopluyordu sanki. Geçen bir haftalık sürede doğru düzgün hiç konuşamamıştık. Bizi patlama noktasına getiren o kısa süreli tartışmamamızda bile -Umay'ın ikinci kez ben evdeyken gelişinden söz ediyorum- tam anlamıyla açılmamıştık birbirimize. *Ben seni sevmem bir daha* derken, yine yenilmiştim ona. Arkamızda hala soru işaretleri olmasına rağmen yüreğim yine onu seçmişti. Pişman mıydım, asla!

Kahve bardağını ona uzattım. Ellerin arasına alıp dudaklarına taşıırken, ben de kendiminkini alıp yudumladım. "Ne düşünüyordun?" diye sorduğunda dudağımı büküp kahvemin tadını çıkardım bir süre. Sonra kocaman bir yudum daha alırken bardağın üzerinden baktım ona. "Seni, bizi, olanları."

"Ben," dedi iç geçirerek. "Galiba bu kadar kolay olmasını beklemiyordum."

"Neyin?" diye sordum. Şöyle olabildiğimiz içinse söyledikleri, bu imkânsız değildi. Hiç değildi.

"Sana söylediklerimden sonra çok büyük konuşmuştun. Şu an hiç gelmeyecek gibi geldi."

Omzumu silktim. "Bende seni affedemem sanıyordum. Sen demiyor musun *çok sevmekten* oluyor hep bunlar diye. Mevzu seni sevmek olunca şaşırmamak gerek aslında. Ben onca zaman beni arayıp sormamana rağmen yine sana gelmedim mi? Doğa daha önce iyi olabilseydi, hayat bu kadar zorlamasaydı beni, çok önce gelirdim."

Gözleri derinleşen ifademde dolanıp dururken, elindeki bardağı yere bırakıp battaniyeyi aldı. Kendi omuzlarına sararken onu izledim. Üşüdüğünden yapıyor zannediyordum ama o battaniyenin iki ucunu da tutup kollarını yanlara açtı gel der gibi. Bardağımı onunkine yakın bırakıp koynuna sokuldu. Beni bacaklarının arasına alıp kollarını etrafıma doladı. Sırtım göğsüne dayandı. Kolları göğsümün üstünde bağlanırken, başı omzumla boynumun aralığında bir boşluk buldu ve oraya yaslandı. Dudakları tenime temas ederken, "Hem de ne sevmekten," diye mırıldandı o içimi mest eden erkeksi sesiyle. Öptü, dudaklarının temas ettiği tenimi. Kalbim bir kuşun kanadı gibi usul usul salınırken içimde, derin bir nefes çektim ve sustum. Öylesine huzurluydum ki tam şu anda, başka bir şeye ihtiyacım yokmuş gibi hissediyordum. Bir ona bir de kızıma...

"Doğa'yı belki de burada yapmışızdır," dedi Doru dudaklarını kulağımın hemen altına kadar getirirken. Şöminedeki ateş çatırdayarak yanıyordu ve bir hayal gibi gözlerimin önüne o geceyi getiriyordu. "O gece, görevden döndüğümde seni burada bulunca; yanında yatan, sana benzeyen, daha minik ama her şeyiyle sen olan birinin daha hayalini kurmuştum. Seviştiğimiz anın tamamı boyunca, karnını avuçlayan ellerim, dudaklarına kapanan dudaklarım bile yalnızca bunu diledi bedenine. Yalvardı sana benzeyen biri daha diye. Belki de Doğa, Güvercinimin yavrusu benim o gün dilediğim dileğin karşılığıdır," dediğinde ben o geçmişten anın etkisinde

bugünüme bakıyordum. Doğa anne ve babasının kaçamağından habersiz mışıl mışıl uyuyordu bir oda ötemizde.

Ben yıllar sonra onunla ilk defa böyle huzurlu bir an yakalıyordum. Hem birbirine iki deli aşık hem de anne ve babaydık artık. Huzur bir anda cana büründü, onun içimi mest eden sesine dönüşüp döküldü kulaklarımın dibine.

"Uzunda geceler yar boynuma, sar benim aman aman, sar benim..."

Doru bizim olan o şarkıyı dudaklarının arasında mırıldanırken derin bir nefes çektim. O şarkıyı mırıldandı, ben ateşi izledim, soluğumu tenimde hissettim, kollarını daha çok doladım göğsümün üzerine.

Bittiğinde, hiç yitip gitmeyecek bir an daha vardı bize kalan. Bu anda benim günlüğümde yerini alacaktı saatler sonra. Ama şimdi orada yazan başka anları konuşma zamanıydı. Bilmediklerini, duymayı çok istediklerini teker teker anlatacaktım ona.

"Yüzbaşım," dedim dudak kıvrımlarım yükselirken. Ona böyle seslenmek hala garip hissettiriyordu. "Yüzbaşı olmuşsun. Bir tebrik edeyim önce," diyerek söze başlamadan tebrikimi de araya sıkıştırdım. Yanağımın hemen yanında duran dudakları yükseldi. Güldüğüne dair burnundan bıraktığı soluğu tenimi gıdıkladı. Dudakları yanağımı öptü. "Teşekkür ederim yavrum."

O bana her yavrum dediğinde içim eriyordu. Sanki zaman hiç akmamış, akıp bizden gitmemiş, biz hiç ayrı düşmemişiz gibi hissediyordum. Nefes aldım ve yüzümü ona doğru çevirip yanağına bir öpücük kondurdum. "Konuşacak çok konu var ama ben buradan başlamak istedim. Rütben hem senden saklandığım yer hem de sığındığım limandı ya... Önemli o yüzden." Dudaklarım sakallarına sürtündü. Öptüm. "Çok özledim dedin ya... Ben daha çok Doru. Ben sana gelme dedim ama gelişini bekledim onca zaman. Bir yerlerden çıkmanı, gelip Doğa'yı görmeni diledim. Ya Doğa'yı hiç göremezsen ne yaparım diye düşündüm, ya ben seni bir daha göremezsem ne yaparım diye düşündüm. Düşündükçe de ailemin varlığına rağmen kimsesiz kaldım. Çıkmazım çok büyüktü. O gidebilirdi ve ben bu acıyı taşıyamıyorken sana da yaşatmak istemedim. Doğa çok uzun bir süre kuvözde kaldı. Onu neredeyse bir yıl boyunca ben de kucağıma hiç almadım. Böylesi de çok zordu. Hatta belki daha bile zor.

Cam bir duvar var, her gün önüne kadar gittiğin. Ötesinde canından kopan biri var ama sen dokunamıyorsun, koklayamıyorsun, doyasıya öpmek istiyorsun ama bir yutkunmak oluyor ona olan sevgin, o camı geçip

biraz bile yaklaşıyorunsun. Varlığın ona zarar. Kucağıma aldığının ertesi kaç defa hastalandı, bilmiyorum. En küçük yakınlaşmadan hastalanıyordu, bünyesi çok hassastı. Düşünsene bu bir anne için ne kadar zor. Çocuğun senin yüzünden hastalanıyor.

Sonrası yanına gidişlerimi bile isteye azalttım. Haftada bir ancak girebiliyordum zaten, onu bile yapmamaya dikkat ettim. Zordu, çok zor. Ben senden önce akıtamazdım içimin yaralarını gözlerimden. Ya da ben sensizlik kadar derin bir yara tanımadım, ağlamazdım hiç. Doğa kadar güzel hissettiren ama başına bir şey gelse -en küçük parmağı acısa- acıtan bir şey de yaşamadım. Benim canım kopsa, kanasa bu kadar acıtamaz Doru. Ben sensizlikle savaşıırken, bebeğimin varlığına bile sarılamadım."

"Bu kötü bir şey," dediğinde üzgün çıkan sesiyle, gülüşüm belirginleşti, "Değil. Daha kendim gibi hissediyorum, daha güçlü. Çok şey yaşadık seninle. Kazandıklarımız dışında -başta Doğa- kaybettiklerimiz de çoktu. Baban, babam..." İç çektim. "Zaman... Başta bunu kaybettik. Sen beni sev diye beklerken ayrı, beni sevdikten sonra ayrı üzüldüm kaybettiğim zamana. Zamanı başa sarma şansım olsa belki daha cesur olurdu seni sevmekte. Bunu sana da defalarca söyledim zaten. Ceylin kötü bir arkadaşı ama bazen onu bana iyi davrandığı -daha doğrusu öyle sandığım- anlardaki gibi anımsıyorum. Ben onu iyi bildiğimden geri durdum senden hep. Ama şimdi, yani şimdiki aklım hata ettiğimi söylüyor. Ben arkadaşına hiç ihanet etmedim ki. Seni seven benken fedakârlık etmeye, senden vazgeçmeye çalıştım. Karşıma alıp konuşmalıydım."

Elleri omzuma dökülen saçlarımı sevdi. Konuşurken yorulan sessiz soluğumu dudaklarımın arasından serbest bıraktım. Belki de yorulan soluklarım değildi, ben geçmişi hatırlarken bile kötü oluyordum, bilmiyorum. "Yine de sen beni sevmiyorken, *'yapabilir miydim ki'* yi sorguluyorum. Yapamazdım galiba Doru. Sende bana karşı en küçük ışık yokken ben adım atamazdım."

"Orada ben suçluyum Erva. Hiç boşuna öyle olsa ne olurdu, böyle olsaydı ne olurduyu düşünme bile. Ben sana âşık olmaya meyilli olan kalbimi bile doğru düzgün yönlendiremedim." Elimi yanağının yanına alıp sakallarını sevdim. Sonra da onun eğilip bana kahvemi uzatmasına izin verdim.

"Geçen iki yılda," dedi Doru kendi kahvesini omzumun yanından yudumlarken. "Neden bana söylemedin Erva?" Bardağını yere bıraktı ve

beni yine kollarıyla sarıp iyice göğsüne yasladı. Ellerinin sıcak avuç içleri karnımı tutuyordu.

"Sana cevabımı farklı bir şekilde vermek isterim," dedim yüzümü yanımda duran yüzüne doğru çevirerek. Başımın arkası omzuna yaslandı. "Hala günlüğümü okuyorsun değil mi?"

Yanağımı öptü gülerek. "Ölene kadar okuyacağım tek şey senin günlüğün olabilir. Öyle güzel sevmişsin ki, öylesine olmayan... Ben sevdada senden eksik kalır mıyım diye korktum hep."

"Bu mümkün değil. Bana beni nasıl bu kadar kolay affettin diye soruyorsun ama... Ama sende saklandığın öfkenden çok kolay sıyrıldın Doru. Beni o gün nasıl suçladığımı, gözlerime nasıl nefretle baktığını çok iyi hatırlıyorum. Sözlerin bile belki bu kadar tesir etmemişti. Asıl ben dedim o gün; her şey bitmiş, onda biz diye bir şey kalmamış. Diyorsun ya bir bakışın yetti, aynıni bende düşündüm Doru. Bu adam artık beni sevmiyor dedim." Kolları karnımın üzerine dolanıp beni sararken dudakları boynumun yanını öptü. Öptü. Öptü. Kokumu sessiz odanın ateşten çıtırtılarla dolu seslerine eşlik edercesine güçlü bir şekilde içine çekti. "Erva'm," dedi dolu dolu. "Ölürüm lan ben sana. Senden vazgeçmek mümkün olsaydı, bir yıl boyunca sensizlikte sürünmezdim. Ne mümkün seni sevmemek."

Yutkundum. Elim yanağını sevmeye, dudaklarını boynuma sürtmesine izin vermeye devam edercesine dolaştı durdu. Hemen sonra parmaklarımı ensesine kaydırdım, başımı da tamamen omzuna yasladım. Yukarıya doğru belirginleşen çenemi tuttu ve açığa çıkan boynuma daha çok sokuldu. Ben onun saçlarını severken, o derin bir nefes alıp bıraktı tenimin üzerine. "Öfkem, benden gittiğini sanışımaydı. Kendimeydi. Kaybettiğimiz o zamanda gelip seni alamayışıymaydı. Evimizin ortasında dururken sen, yabancılaştığını düşündüm. Buna izin verdiğim için de en çok kendime kızdım."

"Doğa'yı söylemeseydim," dedim yutkunarak. Bu en merak ettiğim şey olabilirdi. "Biz sizinle hala aynı..." olur muyduk diye soracaktım ki böldü sözlerimi.

"Olamazdık." Netti. "Biz sizinle ayrı falan kalamazdık. Bunu dün gece görmedin mi? Nasıl bir açlıkla, nasıl bir hasretle sevdiğimi seni. Nasıl doymadığımı, içimdeki açlığını bir türlü doyuramadığımı."

Başımı salladım. Dudak kıvrımlarım yükselirken yüzümde ona ilk kez âşık olan Erva'nın gülümseyişi peyda olmaktaydı. Utangaç, yanaklarımı al

al eden... Kollarını belimden çözdüm. Battaniyeyi geriye atıp ona doğru döndüm. Ne yaptığımı anlamaya çalışıyordu.

Dizlerimin üzerinde, iki bacağının tam arasında durdum. "Doğa'yı neden söylemediğimi sormuştun," dedim, "Evet," diyerek beklentiyle baktı yüzüme. Ellerini kalçalarımın üzerine yerleştirip beni kendine çekti. Kollarım dengede kalabilmek için boynuna dolanırken, başını geriye atmış gözlerimin içine bakıyordu. "İki yıl boyunca neler olup bitti, onları da anlatacaktın." Başımı salladım. "Sen de bana rüyandan bahsedecektin."

"O en son," dedi Doru gülerek. "Tamam," dedim ve anlaşılmış olduk. Eğildim ve hiç beklemediği anda yüzünü avuçlarımın arasına alıp dudaklarına ufak bir buse kondurdum. "Bekle geliyorum." Ayağa kalkıp doğruca yatak odasına gittim. Doğa'nın üzerini açıp açmadığını kontrol ettikten sonra bebek çantasının altına gizlediğim üç adet yeşil kapaklı defteri de alarak cam verandaya tekrar döndüm.

Bıraktığım yerde, bıraktığım şekilde beni bekliyor, kahvesini yudumluyordu. Kapıdan girdiğim anda elimdeki defterlere kaymıştı bakışları.

"Onlar ne?" diye sorunca, "Günlüklerim," dedim ve önündeki mindere diz çökerek oturdum. "Bunların çoğunu sana yazdım. Bir gün olur da anlatamazsam onlar sana yaşanan her şeyi anlatsın diye."

Elindeki bardağı yanına bıraktı. Gözleri elimdeki defterlerde kalırken, "Erva ben..." dedi. Ne diyeceğini biliyordum. Okuyamayacağını söyleyecekti. "Öncekilerde kendime mâni olamadım ama bunu bile isteye..."

Omzumu silktim. "Yazarın kendisi sana veriyor bunları. Sana ait olan bir hikâye bu. İçinde olamadığın anların yazıldığı bir hikâye. İçinde senden ve kızımızdan başka kimse yok ki. Sen olanları öğrenmeden; biz yeni, güzel, eskiyi de hatırlayarak yürüyeceğimiz, hep olacağımız o hikâyeyi yazamayız. Bunlar zaten senin."

Doru üç günlükten en üstte duranı tereddütlü ifadesini sürdürerek eline aldı. Kapağını araladı. Günlükteki ilk sayfa bir yıl öncesine aitti. Tarihte dolaştı bakışları. Hemen sonra gözleri dolu dolu baktı gözlerimin içine. "Özür dilerim," diye fısıldadı. *Neden* diye soracaktım ki, "Seni iki yıl boyunca yalnız bıraktığım için. Son bir yılda gururuma yenilip aramadığım için," diye ekledi.

Eğilip mahzun duran ifadesine yaklaştırdım dudaklarımı. Alnını öptüm, yüzünün yanını, çok sevdiğim gözlerinin kenarını, dudaklarının kıvrımını...

"Geçti."

Başını sallarken yüzü iyice kederlenmişti. Geri çekildiğimde hikayemizin benim pencereden yazılmış olan, açık duran sayfadaki o an döküldü dudaklarının arasından.

Kendimi oldukça garip hissediyordum. Yaşanan o anda sanki o da varmışçasına heyecanlı bir o kadar da duygusaldım şimdi.

"Çok değil, bundan tam bir yıl önce -çok... çok uzun bir zaman aslında- yanımdaydın. Çok hızlı geçen ama bir o kadar da geçmeyen bir döngünün içinde sıkışıp kalmış gibi hissediyorum kendimi. Doğa altı aylık doğdu Doru. Şimdi ise bir yaşında. Onu hastaneden çıkarabileceğimi söylüyorlar.

Bugün ilk defa gönül rahatlığıyla kucağıma aldım onu. Ama yine de bir tedirgindim. Bebeğimden kendimi sakınıyorum ve çok zorlanıyorum. Ben onu kollarımın arasında doğru dürüst tutmayı bile bilmiyorum. Acemiyim yani. Bir yıl oldu ama ben kızımı kollarımın arasında tutarken bile ona zarar veririm diye korkuyorum.

Büyümüş. Camın ardından ya da kısacık anlarda yanına gidip onu gördüğüm gibi değil sanki.

Doğa kocaman mavileriyle dikkatle yüzüme baktı durdu. Bense çok sevdiğin -bir zamanlar bakamadığın- yeşillere ne kadar yaş sakladıysam bırakıverdim.

Annelik çok başka bir şey. Annelik çok güzel bir şey... Sana sadece bu kadarını söyleyebilirim, çünkü tarif etmeye sözcüklerim yok benim.

Baba olduğunu bilsen... Kim bilir ne çok sevinirdin. Ama o hala iyileşemedi Doru. Buradaki doktorlar Türk doktorlarından daha acımasız bana göre. Ya da gerçek benim canımı çok fazla acıtıyor. Yalan da olsa birinin beni kandırmasına ihtiyacım var galiba. Doğa iyileşemeyebilirmiş. Tedaviye çok ağır yanıt veriyormuş. Bebeğimiz altı aylık doğmasına rağmen saçlı doğmuştu biliyor musun? Bal rengi o güzel saçlarını kaybetti. Saçları yok ve bu bile canımı çok yakıyor. Kaşları... Kirpikleri... Hepsi gitti.

Onun daha canı ne ki? Nasıl dayanıyor, aklım almıyor. Tedaviler çok ağır. Ben bir pencerenin ardında durup onu her izlediğimde, çok güçlü olduğunu düşünüyorum. Benim içim şuncağız yaşında yaşadıklarına cayır cayır yanarken, dayanamazken, onun tam bir savaşçı olduğunu düşünüyorum.

Zor diyorlar, düşük bir ihtimal diyorlar ama ben Doğa'nın seninle tanışabilmek için bu savaşı kazanacağını düşünüyorum. Bunun için gece gündüz dua ediyorum.

İki gün önce son kez konuştuk seninle. Her gün arardın, sorardın ama iki gündür ben de ulaşamıyorum sana. Telefonun hep kapalı..."

Doru günlüğün kapağını sertçe kapattı ve başını geriye atıp gözlerini dolduran yaşları savuşturabilmek için bir süre öyle kaldı. "Özür dilerim," diyordu. "Özür dilerim..."

Günlüğü elinden çekip aldım usulca ve bacaklarının arasında döndüm. Önüne otururken omuzlarında duran battaniyenin kenarlarından tutup kendime doğru çektim. O beni nasıl az önce sarıp sarmalamışsa, yine o şekilde göğsüne yasladım sırtımı. Çenesini başımın üzerine yasladı derin bir nefesle ciğerlerini doldururken. Kolları kollarımın üzerini sardı. Günlüğü dizlerimin üzerine çıkarıp göz hizama kaldırdım. Burnumu çektim çünkü bende ağlayacak haldeydim. Kaldığı yerden devam ettim.

"Belki de görevdesin şimdi. Haber aniden geldi ve sen bana haber veremedin. Gülru ile de konuşamadım. Ona seni soracaktım ama o da açmadı telefonlarımı. Mahir'de gittiyse göreve; şimdi perişan haldedir o da.

Dönüşünü bekliyorum Doru. Yanımda olamasan bile bana ses olmanı bekliyorum. Sevgilim, her şeyim... ben varlığın varsa... Bir de kızımızın varlığından sebep... Ben artık bir ikiniz için yaşıyorum.

Onu sana kavuşturacağım günlerin hayalini kuruyorum. Merak etme onu senin yerine de koruyorum."

Günlüğü kapadım. Derin bir nefes çektim. "Ağlamıştım bunu yazarken," dedim titreyen sesimle. Bende titriyordum ve Doru sıkı sıkı sarıyordu kollarıyla omuzlarımı.

Dudakları saç diplerime değiyor, öpüyor, öpüyordu sakinleştirmek ister gibi. O benden beter haldeydi. İçimi çektim. "Şimdi mutlu bir an," dedim ve üç yeşil günlükten en açık yeşil olanı elime aldım. Sayfaları çevirdim çevirdim ve başına, "Babası," notu düştüğüm o sayfayı buldum.

"Bu, Doğa'nın sana ilk kez babası deyişi," dedim. "Sana neden babası dediği anlamış olmalısın. O seni hep bizden Doğa'nın babası diye dinledi, bildi." Başını salladı, okumaya başladım.

"Bugün keyfi yerinde Yeşil Hanım'ın. Eskiye göre daha güçlü olan bacaklarıyla yatak odamda koşturup durdu tüm gün. 'Yapma kızım, dur kızım, yorulacaksın,' dedikçe ben, o dağıttı tüm çekmeceleri. Tam bir çorap canavarı. Dolabının çekmecelerinde ne kadar çorap varsa indirdi yere. Katlı duran tüm çorapları birbirinden ayırıyor ve sonra tekrar katlamaya çalışıyor. Amaç ne asla bilmiyorum, sorgulamıyorum da. Çok eğleniyormuş gibi görünüyor, bu da bana yetiyor.

Annem birkaç gündür onu oyalamak için bir oyun buldu. Yanımızda getirdiğimiz tüm fotoğrafları halının üzerine serip Doğa'nın dikkatini çekmeye çalışıyor. Fotoğrafların arasında en çok sen varsın. Bizim nişanda çektiğimiz fotoğraflarımız, düğün niyetine bahçede verdiğimiz kutlamada çekilen fotoğraflarımız, senin birkaç asker üniformalı fotoğrafın...

Doğa'ya 'Doğa'nın babası nerede Yeşil?' diye soruyor annem; o da bulmaya çalışıyor. Başlarda bulamıyordu ama şimdi seni bulmakta çok iyi.

Seni bulunca fotoğrafı eline alıp öpmesi yok mu; dağılıyorum o anlarda. Bunu yapmayı beni babamın fotoğrafını öperken gördüğünde öğrendi muhtemelen.

En sevdiği fotoğrafın ise asker üniformalı olan Doru. Genelde onu buluyor fotoğrafların arasından ilk. Hani şu çimenlerin üzerinde Kahve ile oturduğun. Galiba bende en çok o fotoğrafı seviyorum.

Bugün ilk defa bir şey oldu. Çok güzel bir şey.

Annem sordu, Doğa'da seni buldu yine fotoğraf yığnında. Eline aldı, baktı baktı ve bir anda gülücükler saçarak 'Babası!' dedi ve öptü.

Anne bile diyemiyor daha ama onun söylediği ilk sendin.

Hissediyorum Doru. O yakında iyi olacak ve biz sana geleceğiz. Doğa'yı seninle tanıştırmak için sabırsızlanıyorum.

Ve...

O çıktığın görevden sağ salim dönmen için dua ediyorum. Bu ayrı geçen, en uzun ayrılığımız. Altı ay oldu seninle en son konuştuğumuz. Tastamam altı.

Döndüğünde ve beni aradığında belki onu sana söylerim. Gel derim. Gel olmuyor sensiz... Seni özleyen biri daha var, gel..."

Günlüğü yere bırakıp Amerika'ya ilk gittiğim zaman yazmaya başladığımda tuttuğum ilk defteri elime aldım. Onda da özel bir sayfa aradım. Doru'nun öğrenmeye, duymaya en çok neye hakkı varsa onları okumak istiyordum önce.

Şimdi okuyacağım Doğa Yeşil Demir'in Doğum hikayesi idi.

"Bu," dedim bulduğum aralık sayfada parmaklarımı gezdirirken. "Yanımda olmanı en çok istediğim, adını sayıklayıp durduğum bir andan. Kocaman maviler tam da bugün araladı gözlerini dünyaya. Ve benim Amerika'da sensiz geçen karanlık günlerim bir anda aydınlandı. Doğa Yeşil Demir, senin kızın, kızımız bugün doğdu.

"Erva'nın Günlüğü

18 Mart 2023 Amerika,"

Burada kısa bir es vermem gerekiyordu çünkü Doru onun doğum tarihini daha bilmiyordu. Başımı yana atıp dudaklarımı yüzümün yanında duran yanağına sürterek, "O, 4 Mart 2023 tarihinde dünyaya geldi," diye fısıldadım. "Doğa Yeşil Demir balık burcu ve özelliklerini birebir taşıyor. Kendi de küçük bir balık gibi görünüyor zaten. Duygusalız, sevgiye açız ve inat olduğumuz yanlar da var. Kısacası babası olarak başın biraz belada." Güldü. Gülüşünü sevdim boşta olan elimle. Yanağını öptüm. "Ağlayarak ya da inat ederek senden çok şey isteyecek. Hepsine hazır mısınız? Çünkü yapman gerekecek."

"Her şeyi yapamam," dedi Doru. "Mesela?" diye sorunca ben, başını biraz yana çevirip gözlerimin içine baktı. Ateşin turuncu yansımaları yüzünde dalgalanıyordu. "Seni kıskanıyor. Kıskanmasın; çünkü sen benim bu dünyadaki en büyük ikinci zaafımsın."

İlki artık Doğa idi. Söylemese bile biliyordum. Ve bundan en küçük rahatsızlık duymuyordum. İkinci sırayı almaya kızım için seve seve razıydım.

"Benim de sıralamam aynı. Sen benim," dedim tane tane. "En büyük, en güzel ikinci zaafımsın." Vurgulayarak söylediğim her bir sözcük için dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Immm," dedi dudaklarımdan aldığı tadımı ağzının içinde dolaştırıyormuşçasına. "Bununla baş edebilirim, çünkü Doğa ile asla savaşmayacağım. O ilk sıra, hep onun."

Başımı salladım. "O halde yavru güvercinin dünyaya gelişini dinle babası. O ilk dünyaya geldiği andan beri senin gibi bir savaşçıydı. Sana gelebilmek için savaştı. Ve kazandı..."

Doru duygu yüklü bir ifadeyle başını salladı. Gözleri dolduğundan benden kaçırıyordu şimdi. Önüme döndüm ve dizlerimde duran günlüğü okumaya başladım.

"Doğa Yeşil Demir doğdu..."

Kendime gelir gelmez ilk yaptığım şey onu görmeye gitmeyi istemektir. Henüz çok küçüktü ve o 4 Mart 2023 tarihinde gözlerini dünyaya açmayı seçmişti. Sağlıklı olmasını dilemekten başka bir şey yapamıyorken ben, onu görmeme izin verilmiyordu.

Bir terslik varmış gibi de gelmiyordu. Babamın, annemin ifadeleri gayet normaldi. Sadece erken doğumun kaygılarını yaşıyorlardı. Benim için de endişeleniyorlardı elbette. Onları anlayabiliyordum ama onlar benim artık bir anne olduğumu anlayamamışlardı. Ben onların kızı olmaktan çok Doğa'mın annesiydim.

Benim Doğa'yı görmekten başka istediğim bir şey yoktu. Bir kerecik görebilsem tüm kaygılarım geçecekti ama...

Emzirmeye getirilmeyeceğini biliyordum. Hani filmlerde bebekleri anne ile buluştururlar, ilk kez görsün, birbirlerinin kokusunu alsınlar diye o özel anı yaşatırlar ya... O sahne olmayacaktı bizim hikayemizde.

Ben günlüğüme bebeğimle ilk karşılaşmam doğumdan hemen sonra yazamayacaktım. Doktor ile konuşmamdan hemen sonra o ilk karşılaşmanın belki aylar aylar sonra olacağını öğrendim. Bir gariplik vardı ve nedenini araştırıyorlardı.

Doğa mosmor doğmuş. Solunumda zorluk çekiyormuş ve kalp atımları çok güçsüzmüş. Yapılan bir dizi tahlil ve testten sonra sorunun neden kaynaklandığı bulunmuş.

Kanser!

Küçük bedeninde kocaman, lanet bir kanser var!

Nöroblastom adı verilen bu çirkin isimli kanser onun küçük bedenini esir almış. Anne karnında bebeğin kanserli dünyaya gelmesi olağan dışı bir durumken, Doğa kendini o ender durumun içinde buldu doğar doğmaz.

Kötü huylu olduğu ve orta seviye tehlikeli olduğunu söylüyorlar. Kemoterapi alması, belki ameliyat olması gerekiyor. Ama o çok küçük ve kızımın şansızlığı erken doğmuş olması. Karnında büyüyen bu kitleden kurtulabilir mi kesin cevap vermiyor doktoru.

10 yıl boyunca bu kanser türüyle mücadele eden çocuklar varmış. İleri seviye olanlarda hastalıktan kurtulmak çok daha düşük bir ihtimalmiş.

Doru, kendimi parçalanmış, dağılmış, yok olmuş gibi hissediyorum. Onu bu hastalıktan kurtarmak istiyorum ama gücüm yetmiyor.

Doktorun bana söylediği; sakın olmam, bağışıklığını yükseltebilmek için ona sürekli süt sağmam ve beklemem. Zaman diyorlar bana, ama beni boşlukta bıraktıklarını bilmiyorlar.

Babam doktor arkadaşına çok güvenmesine rağmen Amerika'da ki tüm hastaneleri ayağa kaldırdı. Alanında uzman doktorlar gece gündüz Doğa'yı iyi etmek için çalışıyor.

Benim sana anlatacak güzel bir doğum hikayem yok. Ama çok güzel bir kızımız var. Doğa çok güzel Doru. Camın arkasından izlemeye gidiyorum onu her gün. Daha yanına giremedim ama o benim kızım diye mi bilmiyorum bir başka güzel.

Doru'nun ağladığını yanımdan kalktığı anda anladım. Ellerini yüzüne kapamış odanın içinde volta atıyor ve belli belirsiz sözcükler sıralıyordu.

Sesi çatallı ve boğuk olduğundan anlayamıyordum.

Günlükleri yana iteledim elimle ve kalktım ayağa.

"O iyi, artık iyi," dedimse de ellerini yüzünden çekmedi. Omuzları sarsılıyordu yere dizlerinin üzerine çöktüğünde. "Ben piç kurusunun tekiyim!" diye söyleniyordu. "Ne olursa olsun çıkıp gelmeliydim."

Ben kendini suçlasın diye okumamıştım günlükleri. Bilmeye hakkı olduğu için... Ama kendimi berbat hissediyordum şimdi. Gidip önüne çöktüm. Onu kollarımla sarıp göğsüme çektim. Başı göğsümün üzerinde yer bulurken dudaklarımı saçlarına bastırdım durdum rahatlatmak ister gibi. Öptüm öptüm...

"Senden daha suçluyum ben ama hiç böyle ağlamıyorum. Gerçi yaş da kalmadı artık," diyerek gülerken ben, amacım onu neşelendirmektir. İşe yaramayacağını sanıyordum ama burnundan salınan ve geceliğimin saten kumaşını ısıtan güçlü soluk güldüğünün -en azından az da olsa rahatladığının- göstergesiydi.

"Her bir damlanın, bensizken ağladığın yaşın yerine bir gülücük konduracağım, Erva," dedi titrek bir sesle. "Yemin olsun. Bir daha benden sebep asla ağlamayacaksın."

"Sen verdiğin sözleri hep tuttun. Ya hayat çıktı, dikildi karşımıza ya da ben... Ben seni bırakıp gittim. Mecburdum, sen yoktun, ama ne önemi var. İkimizde suçluyduk."

Ben onu anladım o beni. İkimize dair ne varsa konuştuk. Aklında kalanları sordu ben eksik olanları tamamladım.

İki yılı bir saatte konuşup bitiremezdik elbette. O anın içinde yaşamışız gibi de tamamlanamazdık. Ama aramızdaki duygusallık yerini başka bir yoğunluğuna bıraktığında kendimi daha hafiflemiş hissediyordum. Onun da öyle olduğunun farkındaydım.

Durduk durulduk, bir süre sarıldığımız yerde öylece oturduk. Sonunda ikimizde sakinleşmişken Doru bana gördüğü rüyayı anlattı.

Doğa ve benimle birlikte çiftlikteymiş rüyasında. Evlerinin bahçesindeki o ahşap sedirde oturuyormuşuz. Doğa kucığında tuttuğu çilek kasesinin içine elini daldırıp bir ona bir bana uzatıyormuş çileklerden. Mutlu bir sabah vaktiymiş dediğine göre. Umay'ın gelişine kadar. Ben kavga çıkarıyormuşum ve kalkıp gidiyormuşum yanlarından. Doru her yerde beni arıyormuş ama bulamıyormuş.

Rüyayı tüm detayları ile anlattığında aklıma gelen ilk şey bugün olanlardan ve ona tavır alışımından fazlaca etkilenmiş olabileceğiydi. Kendi

de bunu söyleyip durmuştu zaten. Neden her ne olursa olsun beni kaybetmekten çok korkuyordu.

"Senin nasıl korkuların varsa benim de var Doru," dedim ona. "Aynı şeyi sen de yaşadın. Gördüğün bir şeye inandın ve aklına direkt en kötüsünü getirdin ve biz seninle bir yıl kaybettik. Ben buraya döndüğüm," dedim ve yüzümü ona çevirdim. Beni dikkatle dinliyordu. "Kendini benim yerime koy. Bir yıl boyunca ne aranmışsın ne sorulmuşsun. Yine de bir umutla dönmüşsün ama sevdiğinin evinde başkasını bulmuşsun. Kendi anahtarı var, eve rahatça girip çıkabiliyor. Bunlara şahit olmuşken ne düşünürdün?"

"Haklısın," dedi beni anladığını ses tonuyla da belli ederek. "Baktığın yerden çok haklısın ama ben sana olanı anlattım Erva. O ekipten biri ve başka hiçbir anlamı yok benim için. Ben o kız yüzünden -adını anmamı istemediğin için kullanmıyorum- aramıza mesafe koymayı istemiyorum. Sabah bahçede gece seninle seviştiğim anların hepsinin bir rüya olabileceğini bile düşündüm. Tersin pis biliyorum, ama ağır geldi. Gözünün seveyim yapma bir daha."

"Ben sana gelene kadar nasıl heyecanlıydım bilmiyorsun," dedim alçak bir sesle. Gözlerimin içine çevirdi yeşillerini. En masum haliyle bakıyordu. Güldüm, güldü. "İki yıl öncesi nasılsa o hislerle, hatta daha bir fazlasıyla çıktım yola. Doğa'ya da babamıza diyoruz dedim durdum. O da heyecanlıydı. Aramıza mesafe koymuyorum ama bence sen ona biraz mesafe koymalısın."

O kızın gözü göz değil Doru. İnan bana sevgilim.

"Görev dışındayken ne dersen o," dedi. Güldüm. İçim nasıl rahatladı anlatamam. Görevlerine, işine gücüne karışamazdım ama o kızın evimizin yakınında dolaşmasına engel olabilirdim. Olmuştum da.

Biz tüm gece uyumadık. Doru günlükte yazdıklarına üzülmüş olmasına rağmen ısrarla devam etmemi istedi.

Gün ağarana kadar okudum ona. Tek bir anı bile atlamadan...

Yeni günün başlangıcı, sabah gece boyu yağan yağmurlardan arınmış olarak geldi. Doğa tüm gece hiç uyanmamıştı. Hala bile uyuyordu.

Ben kahvaltı hazırlamak için yerimden kalkıyordum ki, telefonumun sesi Doğa'nın yattığı yerden yükselmeye başladı. Telefonun sesini kısmayı unuttuğum için söylenirken, Doru benden daha hızlı kalktı ve fırladı odaya. Elinde telefonla döndüğünde, "Annen," dedi ve hemen sonra, "Doğa uyanmış. Ben ona bakayım," diyerek telefonu elime tutuşturup odaya döndü tekrar.

Annem Doru'da kaldığımızı biliyordu. Dün konuşmuştum onunla. Barıştığımızı ve eskisi gibi olmak için çabaladığımızı. Sabahın bu saatinde aramazdı bu yüzden. Neden arıyor olabileceğini merak ederek telefonu açtım ve kulağımla omzumun arasına sıkıştırdım. Yerdeki battaniyeye uzandım. Şöminenin ateşi çoktan sönmüştü.

"Erva. Rahatsız ediyorum yavrum ama..."

"Ne rahatsızlığı annecim. Sorun değil tabii ki. Bir şey yoktur inşallah," dememle annem sıkıntılı bir soluk bıraktı.

"Sorun değil elbette ama konuşmamız gereken şeyler var. Tüm gece gözüme uyku girmedi. Biliyorum, kocanla zaman geçirmek istiyorsun ama biraz erken gelebilir misin diye soracaktım."

Ben iyice meraklanırken, "Gelirim tabii," dedim. Battaniyeyi katlayıp ortadaki masanın yanında duran sandalyelerden birinin kolçak kısmına sallandırarak bıraktım. "Ne kadar erken? Hemen mi?"

"Gelsen iyi olur. Kahvaltıyı burada hazırlarız beraber. Damadım da gelsin. Ona da şöyle bir sıkı sıkı sarılayım. Buna çok ihtiyacım var."

Annemin sevgiye ihtiyacı vardı. Bunu en iyi ben anlıyordum. Babamsız geçen her an onu mahvediyordu. Meleda olmaktan uzaklaşmaya başlamıştı annem. Ben tam da bu sebepten hala onun yanında kalıyordum. Muhtemelen kalmaya da devam edecektim. Onu yalnız başına bırakmam mümkün değildi. Yoksa hepten kaybederdi kendini.

"Anne," dedim çatallaşan sesimle. Gözümü dolduran yaşı işaret parmağımın kenarıyla kuruladım. "Ben hemen çıkıp geliyorum. Doğa yeni uyandı. Terlemiştir şimdi o tüm gece. Hava soğuk. Kendine gelmeden çıkarmayayım dışarıya. Doru ile sonradan gelir onlar..."

"Sağ ol Minerva'm. İyi ki varsın yavrum."

Annemin sesi şimdi daha ağlamaklı çıkıyordu. Hayır, aslında ağlıyordu, gizlemeye çalışıyordu. "Bir karar aldım ve bunu ilk senin duyman gerek. Öyle yaparsan daha iyi olur."

Telefonu kapayıp yatak odasına gittiğimde Doru yatağa uzanmış uyku sersemi olan kızımızın sırtını sakınleşsin diye ovuşturuyordu eliyle. Doğa yanağını yatağa yaslamış, yüzü koyun yatıyordu ve dudakları emme hareketiyle içine göçüp tekrar serbest kalıyordu. Acıkmıştı. Kenarda durup onlara bakarken ben, Doru gözlerini Doğa'dan ayırmadan, "Hala uykusu var gibi. Mızızlanıyor biraz," dedi.

Yatağın alt ucunda duran bebek çantasından Köpü'yü çekip çıkardım. "Bunu al," dedim yanlarına uzanırken. "Sen varsın diye buna çok ihtiyaç

duymuyor gibi görünüyor ama Doğa bunsuz yapamaz."

Doru elimdeki Köpü'ye kaşlarını çatarak baktı. "Bu alışkanlığı bırakması gerek. Kızıma ben yeterim."

"Bir oyuncağı da kıskanmazsın Doru," dedim imalı bir tonlamayla gülerken. Eli Doğa'nın sırtında dolaşmaya devam etti. "Kıskanmak değil," dedi beni düzeltmek istercesine. "Doğa'nın bir bana ihtiyacı olsun bundan sonra. Eksik yanlarını ben tamamlayayım."

Eksik yanları... Hiç böyle düşünmemiştim. Elimdeki oyuncak köpeğe baktım. Doğa bu yüzden mi onu yanından ayırmıyordu?

Doru şaşkın ifademi süzdü. "En sevdiği fotoğrafımın Kahve ile çekilmiş olan olduğunu söylemiştin. Fotoğraf yığnında hep en önce onu buluyor demiştin. Belki de Kahve'ye benzetiyor onu," dedi başıyla Köpü'yü işaret ederek. "Yanımda o var diye onu kıskanıyor. Bilmiyorum. Sen anlatınca bana dokundu biraz. Öyleymiş gibi hissettim."

"Hiç böyle düşünmemiştim," dedim dalgın dalgın. Eğildim ve Doğa'nın yanağını öptüm kocaman. "Bebeğim benim. Aşkım. Anne seni çok mu seviyor?" Güldü Doğa. Bakışları babasının yüzünde dolanırken, elini havaya kaldırdı ve tahmini bir isabetle yanağıma dokundurdu parmaklarını. Onları da öptüm teker teker. Ben öptükçe güldü.

Elimi kaldırıp parmaklarımı göz hizasında açıp kapadım. Sanki bunu bekliyormuş gibi kendini yataкта döndürdü ve sırt üstü pozisyona geçti. "Mama," diyordu. "Mmm ma ma."

Gülerek Doru'ya kaldırdım bakışlarımı. "Acıktığından mızımlılığı. Dirseğini yatağa yaslayıp çenesini avucunun içine aldı Doru. Durmuş bizi izlerken öyle, "Onu besleyecek misin?" diye sordu. Bakışları askılı geceliğimden taşan göğüs dekolteme kayarken, "Görmek istiyorum. Onu beslerken izlemek istiyorum," dedi yoğun, beklenti dolu bir sesle.

Doğa yataktan hiç kalkmadan kıyın kıyın poposunun üzerinde bana doğru yaklaşıyordu o esnada. Geceliğimin yakasına asıldığında minik parmakları, ben daha bir şey yapmadan göğsümü açığa çıkarmıştı ve dudaklarını aralayıp göğsümün ucunu ağzına çekmişti. Göğsümün pembe tomurcuğuna dişlerini geçirmişti önce ve ben acı dolu bir sesle homurdanırken o yaptığından keyif alır gibi gülüyordu.

Elimle poposunu tutup onu iyice kendime çevirdim. Eli geceliğimin üzerinden diğer göğsüme yaslandı, onu da sahiplenir gibi parmaklarını saten kumaşı sıkmak için kapadı.

Doru manzarasından hayli keyif alır halde, "Bu şahane bir şey," deyince, dudaklarımı yaladım. "Öyle. Artık son demlerimiz. Hem sütüm yeterli değil hem de o büyüyor. Ama böyle beslenmekten hoşlandığı da bir gerçek." Doğa ağzıyla şapurtulu sesler çıkarınca bakışlarımı ona çevirdim. Poposunda duran elimi kaydırıp yüzüne gelen kâküllerini geriye taradım parmaklarımla. Beni izliyor ama göğsümü emmeyi de sürdürüyordu.

"Anneanne seni görmek istiyormuş. Çok özlemiş," dedim ona. Göğsümün ucunu, "Annesi," demek için bıraktı ama hemen sonra tekrar ağzına aldı. Çenesine yakın gamzeleri o sütü her içine çekişinde belirginleşiyordu.

"Sizi mi çağırdı?" diye sordu Doru, duyduğu şeyden canı sıkılmış gibi. Başımı salladım. Bakışlarım sıkıntılı ifadesini bulurken, "Ben önden gideyim. Siz de giyinir sonra gelirsiniz," diye mırıldandım.

"Beraber gidebiliriz. Hemen hazırlanabiliriz," dedi yüzü aydınlanarak. Annemin onu da çağırdığını duyunca ifadesi hemen yumuşamıştı. Doru her ne kadar ilk karşılaşmalarında annemle sarılıp kucaklaşmış olsalar da ondan çekiniyordu. Geçmişin izleri hala üzerimizdeydi.

"Bence benimle bir şey konuşmak istiyor," dedim fısıltılı bir tonlamayla. "Kötüydü biraz. Ağlıyordu Doru. Sen Doğa'yı sonra getir. O sürede ben de onu rahatlatmaya çalışayım."

Anlayışla başını salladı. Bakışları dalıp giderken Doğa'ya, "Babanı unutamıyor," dedi kendi kendine.

Başımı salladım ve göğsümü emmeyi sonlandırıp, göğüs ucumla oynamaya başlayan Doğa'nın ağzını çevirdim yana ve geceliğimin yakasını yukarıya çektim. "Bu kadardı bebeğim. Süt falan kalmadı orada. Bu seni baba bana getirene kadar tok tutacaktır."

"Babam," diyerek onu kollarının arasına çekti Doru. Sonra da dudaklarını Doğa'nın boynuna gömdü. Gıdıklar gibi o girintide çenesini oynatırken, Doğa kıkırdıyor ama sakalları battığı için aynı zamanda yüzünü buruşturuyordu. Elleri babasının yüzünü iki yandan kavrarken, "Babası," diyordu.

Allah'ım şu hallerine şuracıkta ölebilirdim. Gıkım çıkmazdı çünkü böyle ölmek dünyanın en güzel şeyi olabilirdi.

"Süt kokuyorsun babam," dediğinde Doru dolu dolu, dayanamadım ben de güldüm. Onu doyamamış gibi öperken o, yanlarına sokuldum. Önce Doğa'nın yanağına, sonra da kocamın yanağına bir öpücük kondurdum.

"Aşkıınızı bölmek istemem ama anne gidiyor," dediğimde ikisi de bir duraksayıp gözlerini bana çevirdi. Doğa'nın kocaman mavileri önümde parıldarken, âşık olduğum adamın yeşilleri yüzümü gözleriyle seviyordu. "Ender'e söyleyeyim seni bıraksın."

"İstemez Yüzbaşım. Ben tek gidebilirim," dedim dudak kıvrımları yükseldi. "Akşama buradasınız değil mi?" diye sordu cevabımın olumlu olmasını beklenti içinde beklercesine bakışlarını gözlerimde dolaştırarak. "Şu bana öğrettiğin tavuk. Eğer unutmadıysam ondan yaparım."

Güldüm. "Sen et konusunda her zaman başarılı değil miydin zaten?" dedim unutmadığımı belli edercesine. "Sadece menemen bilmediğini biliyorum artık."

Güldü ve kolumu tutup beni kendine çekti. Yanağıma gürültülü sulu bir öpücük kondurduktan sonra, aramızda kalan Doğa'ya çevirdi bakışlarını. "Kalırsınız değil mi babam?" diye bu defa ona yineledi sorusunu.

Evet demeyi çok istesem de söz vermiyordum. Annemin şu an ne halde olduğunu bile bilmiyordum. Belki de hala ağlıyordu.

"Biz bugün annemde kalsak iyi olur Doru. Ama sonra yine..." Derin bir soluk alınca sözlerim bölündü. Kendini Doğa'nın hemen yanına sırt üstü yatar halde bıraktı. Gözleri tavanda dolanırken, "Karımı ve kızımı evimde istiyorum. Bunu istemek hakkım mı bilmiyorum ama ben sizi tekrar istiyorum," diye mırıldandı.

Sözleri kendine olsa da onun olanlardan dolayı kendini suçladığını anlayabiliyordum. Sanki bizi istemeye hakkı yokmuş gibi.

"Dedemler döndü biliyorsun. O şimdi yalnız..."

"Biliyorum, biliyorum," derken başını iki yana sallıyordu. Bakışları yanında yatan ve onu izleyen Doğa'ya kayarken, "Anneanne de bizle kalsa ne iyi olurdu değil mi babam?" diye sordu. Doğa onun kendiyile konuştuğunu anladığından yatakta döndü ve babasının karnından destek alarak ayağa kalktı. Sonra hiç beklemediğim bir şekilde bacaklarını açarak pat diye kendini onun karnının üzerine oturur vaziyette bıraktı. Doru nefesi kesilmiş gibi omzunu havalandırırken Doğa kıkırdıyordu elinin ağzına kapatmış.

"Kuş kadar haliyle soluğumu kesmeyi başaran..." derken gözleri gözlerimi buldu. "Bir sen varsın bir de o."

"Hımm," dedim gülümseyerek. "Bende mi soluğumu kesiyorum?"

"Kesmek ne kelime," dedi, serseri bir gülümseme yüzüne hakim olurken, yanına sokulup eğildim ve soluğumu kestim. Sert bir öpücükle karşılık verdi

hafif öpücüğüme. Eli enseme dolandı.

Birazdan gidecektim ve onu doya doya öpmek istiyordum. Doğa'nın başını öpüşmemiz derinleşirken göğsümün altında hissettim. Aramıza girmek ister gibi başını oraya sokmaya çalışıyordu. Dudaklarımız ayrıldı ama Doru'nun elinden sebep fazla uzaklaşamadım. Doğa ben çekilmeyince, "Annesi!" diye neredeyse ağlayacak gibi bağırdı. "Babası!" Kendini zorluyordu. İlla ayıracaktı bizi. Doru kahkahalarla gülerken ensemdaki elini çekip ona gözlerimi devirdim.

"Dün gece aramıza giremez diyordun," dedim omzumu silkerek. Kalktım yataktan. Doğa'da bunu fırsat bilip babasının göğsüne uzandı. Gülüyordu ve mutluydu sıpa. "Al işte. Oldu bile."

Kocaman kollarıyla onu göğsüne sardı Doru. "Babası ölsün buna," diyordu. Verilen sözler ancak bu kadar tutulabiliyordu. Üzerimdeki geceliğin askılarını indirdim gözlerine baka baka. Yüzündeki gülümser ifade bu hareketimle silindi gitti, bakışları derinleşti. Geceliği kollarımdaki askılarından kurtarıp üzerimden kaydırarak ayak ucuma bıraktım. Yerinden doğrulacak gibi oldu ama göğsünde yatan Doğa'yı hatırlayınca fazla kıpırdımadı.

Neyse ki Doğa'nın başı diğer tarafa çevriliydi ve şu yaptığımı görmüyordu. Saçlarımı ellerimle dalgalandırdım. Dudaklarımı dilimle yalayarak ıslatırken külotumun lastiklerini parmaklarımı geçirerek düzelttim.

"Giyineyim ben. Çıkacağım şimdi," dememle Doru'nun boğazında kükremeye benzer bir hırıltı yükseldi. Öksürerek sesini temizledi, "Seni ben bırakayım. Beraber gidelim," dedi. Olmaz dercesine başımı salladım.

Önünden salına salına yürüyüp karşıdaki konsolun üzerinde katlı duran kıyafetlerimi aldım. Hala beni izlediğine görmememe rağmen yemin edebilirdim. Arsız bakışları doğumdan sonra bir hayli dolgunlaşan ve iyice kadınsı bir hal alan kalçalarımı inceliyordu. Sutyenimi giydikten sonra triko krem rengi elbisemi üzerime geçirdim. Beyaz külotlu çorabımı da giydikten sonra hazırdım.

"Doğa'nın bebek koltuğu benim arabada. Ben senin arabayı alsam, sen de benimkiyle gelsen olur mu?"

"Ne?"

"Doru," dedim dalgın bakışlarının önünde parmaklarımı şıklatarak. "Daldın."

Derin bir nefes aldı. "Daha şimdiden özledim kızım seni. Ben bırakayım diyorum, inat ediyorsun."

"Annem," dedim ona gözlerimi belirginleştirerek. "Yalnız konuşsak daha iyi. Kadın sen evdesin diye belki açılmaz. Bir derdi var ve bu öncekinden farklı. Ben hissedebiliyorum. Aldığı bir karar mı ne varmış."

Alnı merakla kırıştı. "Hayırdır inşallah."

Dudaklarımı büktüm. "Her neyse öğreneceğim. Sen Doğa'yı giydir. Olabilecek en kalın şekilde. Biraz da oyalanın. Bir saat sonra falan görüşürüz," dedim ve yatağa tırmanıp önce onu sonra Doğa'yı öptüm.

*

Doru Demir'den...

Doğa ile zaman geçirmek dünyanın en güzel şeyi olabilirdi. Evin içinde özgür bırakmıştım onu. Her nereye giderse peşinden gidiyordum. Birazdan evden çıkacaktık ama doğalgazı evin her yerinde açmıştım.

Cam verandayı geçip Erva'nın bekarken oturduğu evin olduğu tarafa koşturdu. Bense sadece takip ettim.

Meraklı gibi dokunmadık, bakmadık yer bırakmıyordu. "Babası," dedi mutfak masasının altına eğilirken. Ne görmüş olabilirdi ki orada? Ben de eğildim ama dikkatini çekecek bir şey göremedim. Boştu. "Köpü ditti." Doğruldu ve kocaman mavi gözleriyle üzülmüş gibi gözlerime baktı. "Köpek neye gitti Doğa?" diye sordum, eliyle antre tarafını gösterdi. Koştı, peşine takıldım. Salona girip boydan pencerenin önüne geçtiğinde bakışları bahçeyi tarıyordu. "Köpü!" diye bağırdığında onun Kahve'ye seslendiğini anlamış bulunuyordum. Ortada Kahve falan yoktu ama o her neredeyse Doğa sesini ona duyurabileceğini sanıyordu.

Bu şerefsiz Kahve'ye şimdiden sinir olmaya başlamıştım. Kızımın gönlünü daha ilk dakikadan çalmıştı. Ah onu elime bir geçirirsem...

Doğa minik ellerini cama dayadı iyice. İkisinin arasında burnundan salınan soluk buğu yaparken, "Hav hav del del," diyordu.

Yanına gidip diz çöktüm. Onu kollarımın arasına alıp kendime çekerken bile gözleri penceredeydi. "Ben kıskanç bir adamın Yeşil Hanım!" dedim hiç oralı olmadı. Yüzünü tutup yüzüme çevirdim. Küçücüktü zaten suratı, kaybolmuştu parmaklarımın arasında. "Babam, senin tek aşkın benim. Tek sevdiğin. Bir de anne var tabii." Beni dinliyormuş gibi görünüyordu ama pek umursadığı söylenemezdi. "Köpü möpü yok! Bırak gitsin."

Benden biraz uzaklaştı. Minik eli yanağını buldu. Fark etmiştim ki bunu çok sık yapıyordu. En çok da annesine. "Cic ci," dediğinde, güldüm. "Cici

mi?" *Ben mi?*

Kızgın falan da değildim ama nedense bunu beni sakinleştirmek için yapıyor diye düşünmüştüm. "Aldı mı babası?" diye sordu. Ve ben şaşkınlıkla yüzüne baktım. Bu ondan duyduğum en uzun cümle olabilirdi? "Ne aldım mı babam?" diye sordum. Bir cevap bekleyerek sormamıştım ama Doğa beni daha çok şaşırtırcasına, "Köpü aldı mı babası?" deyince, kalbimin çarpıntıları hızlandı. O bana her babası deyince böyle oluyordum. Lakin bu defa farklıydı. Doğa ilk defa benden bir şey istiyordu.

Onu tutup kendime çektim. Sıkıca sarıldım. Saçlarını öptüm. Yanağını, boynunu. Kokusunu soludum. Baba olmak başkaydı. Çok başka, çok daha güçlü hissettiriyordu insana kendini. Doğa benden dünyaları istesin yapacak haldeydim. Küçük haliyle beni parmağında bile oynatabilirdi, bunun farkındaydım. Devken minicik bir serçeye yenilmek gibiydi baba olmak ve dünyanın en güzel yenilgisiydi bu.

Ondan ayrıldığımda kapı çalıyordu. Doğa'yı kucağıma alıp evin bana ait olan tarafına dolandım. Beklediğim biri yoktu.

"Yüzbaşım!" diye sesleniyordu biri kapıdan. Bu Ender'di. Kapıyı kucağımda Doğa ile açtığımda Ender'in yalnız olmadığını gördüm. Yanında Umay'da vardı. Erva ile yaptığımız konuşma ise hala aklımdaydı.

"Hayırdır?" diye kaşımı kaldırarak sorduğumda Umay gözleri Doğa'ya kilitlenmiş halde, "Bu..." dedi. Yüzüne geniş bir gülümseme hâkim oldu. "bu bal gibi Yüzbaşım!"

"Yüzbaşımın kızı. Erva'nın kızı... Sen tanıştın mı onunla?" diye sordu Ender, Umay'a. Sonra'da bana dönüp, "Erva nerede?" diye sordu.

Umay başını sallarken, "Annesine gitti," dedim tek düze bir sesle. "Neden geldiniz siz?"

"Gelişmeler var," diye yanıtladı beni Umay. Bakışları hala Doğa'da idi. Doğa başını omzuma düşürdü. Kolunun birini de boynuma doladı. "Babası," deyince Doğa, Ender bir kahkaha attı. Peşi sıra Umay. "Ay çok tatlı bu ya."

Öksürerek sesimi temizledim.

"Acelelerimiz var bizim. Çıkacağız. Acil değilse sonra konuşalım mı?"

"Acil aslında," dedi Umay. "Çok sürmez ama. Bağlantımız Türkiye'de. Bizi hedefe yakınlaştıracak kişi. Anlaşmaya hazır."

Yaklaşık bir yıldır gizli bir görev üzerinde çalışıyorduk. Umay ondan bahsediyordu. Bağlantıyı kuran ve onunla yazışan oydu.

"Son yazışmamız burada," dedi çantasından bir dosya çıkararak. "Yarın buluşma teklif ettim. Kabul etti."

"Güzel," dedim. Uzattığı dosyayı aldım. Göz ucuyla bakarken, Doğa kâğıdın kenarını tutmuş elimden almaya çalışıyordu.

"Adam bir yemeğe mi tav olacak şimdi sana?" diye sordum. Bu işin bu kadar kolay hallolması hiç inandırıcı gelmiyordu bana. "Karşılığında bir şey istemiyor mu?"

"İstiyor," dedi Umay. Onun sözlerini Ender devam ettirdi. "Sizinle de tanışmak istiyormuş Yüzbaşım."

"Ben yemeğe falan gelemem," deyip kestirip atmaya çalıştım. "Olmaz ama," diye itiraz etti Umay. Sesini temizleyerek inceltti, "Yani Yüzbaşım olmaz," diye yineledi sözlerini. Neden olmaz dercesine kaşımı kaldırınca, "Patronum olduğunuzu sanıyor. Seninle değil onunla görüşmek istiyorum dedi. Yazışmaları okursanız anlayacaksınız. Adam asistanız olan beni değil sizi istiyor."

"Sen tavlamamış mıydın bunu? Bu adam sana kör kütük âşık olup öyle kabul etmedi mi anlaşıyor. Seninle ilk defa baş başa kalacağı anda benim olmamı neden ister ki?" Aklım bunu almıyordu işte. Bir bit yeniği dönüyor gibi geliyordu bu işte.

"Şüphelerinizi anlıyorum ama milyon dolarlık anlaşma yapacağınız sanıyor. Adam aşkla iş karıştıran bir tip değil. Eğer şüpheleriniz varsa," diyerek Ender'e çevirdi bakışlarını Umay, ondan destek almak ister gibi.

"Adam akşamına otel ayarladığını söylemiş Umay'a. Amacı belli. Gündüz sizinle anlaşma yapacak. Akşamına da..." Yumruğunu sıktı yanında Ender. "Orospu çocuğu onu yatağa atabileceğini sanıyor," dedi.

"Olmaz öyle şey," diyerek kucağımda huzursuzca kıpırdanan Doğa'yı yere bıraktım. "Tek gitmek yok. Akşam ekipten sizinle gelecekler. Gerekirse yan masanda olacaklar ama odaya çıkmadan önce bir bahane bulacaksınız."

"Öyle olacak zaten," dedi Umay net bir şekilde.

"Silahımı yanıma alamam ama Ender benimkini de yanına alacak."

"Bir şey olursa müdahale edeceğiz Yüzbaşım," dediği sıra Ender, iyice huzursuzlanan Doğa'nın elini tuttum.

"Tamam, konuşuruz sonra. Gidin şimdi. Yaptığınız hazırlıktan da haberim olsun."

"Siz nereye gidiyordunuz Yüzbaşım?" diye sordu Ender. Yaklaştı ve Doğa'nın başını sevdi.

"Erva annesinde dedim ya oğlum. Oraya gidiyoruz."

"Peki yarın gelecek misiniz Yüzbaşım?" diye sordu Umay. "Bir şey demediniz."

"Bakarız," dedim düz bir sesle. "Düşüneceğim."

Onlar gittikten sonra Doğa'nın eşyalarını da alarak çıktık evden. Karnının artık acıktığını ve bu yüzden huysuzluk yaptığını anlayabiliyordum. Onu arabanın arka koltuğundaki bebek koltuğuna yerleştirdim.

Erva benim arabayı alıp gitmişti. Doğa için o arabaya da bir bebek koltuğu almam gerekiyordu galiba. Evet, kesinlikle gerekiyordu.

"Geline," dedim koltuğunun kemerini sıkarken. "Kahve ile tanışacaksın. Şu Köpü meselesini çözelim artık. Seninkinin bir heves olduğunu düşünüyorum. O itin o kadar sevilesi olmadığını görünce, tüm ilgin tekrar bana dönecek."

Doğa hiç oralı olmadı, çünkü tüm ilgisini arabanın ön camına konan kuşa vermişti.

Elini öne uzatıp, açtı kapadı. Bana onu göstermeye çalışıyordu. "Tuş," dediğinde dudaklarını büzüp, güldüm. "Annen sana bütün hayvan alemini tanıtmış galiba. Atları da biliyor musun?" diye sordum. Ben öylesine sormuştum ama o, "Dıki dııı," deyip yerinde zıplayınca atın adım seslerini taklit ettiğini anladım. Gözlerim belirginleşti. "Kuzu," dedim. "Mee," diye yanıtladı beni. "Evet tanıtmış," dedim daha çok şaşırarak.

Yol boyu bunu bir oyuna dönüştürdük. Aşırı zeki bir kızım vardı. Ona anneannesin bahçesine yaklaşmamıza çok az kala, "Peki anne?" diye sordum. "Anne ne diyor Doğa?"

Buna elbette bir cevabı yoktu. Yalnızca gülmüştü.

Bilmiyordu tabii annesinin bir güvercin olduğunu. Koynumun güverciniydi o benim. Yavrusu ise Doğa'ndı.

Arabayı durdurup kapıyı açtım. Hava düne göre çok iyiydi. Güneş bile tepedeydi. Evin pencerelerinde gözlerimi dolaştırdım. Buraya seneler önce ilk kez geldiğimde Erva'nın varlığından bir haberdim. Yani ona deli divane âşık olacağımı, evleneceğimi, bir kızımız olacağını asla bilinmiyordum. Yalnızca garip bir his hâkim olmuştu içime. Albay'a gelmişim ama sebepsiz gözlerimin önüne Erva'nın yeşil gözleri geliyordu. Meğer o his bugünümüştü. Ben galiba ona geç kaldığım için içimdeki pişmanlığı asla atamayacaktım. Bir nefes çektim ve Doğa'nın tarafına dolandım.

Kapısını açmışım ki evin kapısı paralel zamanda açıldı. Elim Doğa'nın kemerine uzanırken, bakışlarım kapıdaydı. Erva idi kapıyı açan ama bir

farklıydı.

Üzerinde babasının asker kıyafeti vardı. Ona oldukça büyük gelen o üniforma ile kapının önündeki iki basamaklı mermer merdivenlerin kenarında duraksarken gülümsemeyle karışık ağlamaklı ifadesiyle bana bakıyordu. Çok yakışmıştı. Üniforma ona öyle çok yakışmıştı ki gözlerimi üzerinde dolaştırmaktan alamadım.

Erva elinin birini yüzüne doğru kaldırınca bakışlarım oraya kaydı. Parmağına taktığı yüzüğü parmaklarını aralayarak işaret ederken o, benim yüzüme bir gülümseme hâkim oldu.

"Onu çantama bırakmışsın. Taktım!" diye seslendi ağlamaklı titrek sesiyle var gücüyle. Doğa'nın kemerinde olan elimi çekip doğrudum.

Bende benimkini kaldırıp ona gösterdim. Bu sabah o gittikten sonra boynumdan çıkarıp parmağıma takmıştım. Çok önce yapmalıydım bunu ama boynumda taşımaya fazlasıyla alışmışım galiba. Bakışlarımı gözlerinden ayırmadan, parmağımdaki o yüzüğü parmaklarımı kapatarak öptüm. Güldü ama yine her an ağlayabilirmiş gibi.

Ona doğru birkaç adım atarken ben, Erva çıplak ayaklarıyla fırlamıştı yerinden.

Kollarımı açtım, bana çarpar gibi dururken o, ayaklarını yerden kesercesine havaya kaldırıp kucağıma aldım.

"Senindi zaten, bende sadece emanetti," dediğim sıra gülerek, bir hıçkırık firar etti dudaklarının arasından. Yüzümdeki tebessüm anında dağıldı. Öyle sıkı sarılıyordu ki bana. Bir şey olduğun anlamamak mümkün değildi. Onu gülümseten belki yüzüktü ama ağlatan başka bir şey vardı. Dudakları boynumu öptü öptü. "Nerede kaldın? Sana çok ihtiyacım vardı."

Başının arkasını sevdim. "Ne oldu yavrum? Neye üzüldün sen?"

Hıçkırıklarını boynuma gömdüğü dudaklarını oraya bastırarak susturmaya çalışırken, "Annem," dedi. "Gidiyor Doru."

Daha sıkı sarıldım. Ayaklarını ayaklarımın üzerine bıraktım çıplak olduklarından. Yüzünü yüzüme kaldırırken, "Nereye gidiyor sevgilim?" diye sordum. Elimin birini belinden çözüp avuç içiyle yüzündeki yaşları kuruladım. "Ha güzelim? Nereye gidiyor annen?"

Erva titreyen çenesine rağmen zorlanarak da olsa cevap verdi. "Dedemlerin yanına taşıyor. Anneannem hasta diye. Burada olmaya da dayanamıyormuş artık. Babamsız olmak onu mahvediyormuş. Bizi sana emanet edecek birazdan."

"Emanet ne demek," dedim kuruladığım yanağını öperken. "Lan sen bana emanet misin? Evinim ben senin kızım, evin. Ağlama yavrum. Annen temelli gitmiyor ya."

"Doru," dedi yüzümü avuçlarının arasına alarak. Yaşlar yanaklarına inmeye devam ediyordu. "Şimdi bende..." Yutkundu. Konuşmakta zorlanıyordu. "Gitme dersem kalır biliyorum ama bunu isteyemiyorum ondan. Burada yapamıyor. Ama ben iyice kimsesiz gibi hiss-"

"Şşşt, söyleme öyle," diyerek susturdum onu. "Ben varım, Doğa var. Sen kimsesiz değilsin."

Böyle hissetmesine asla dayanamazdım. "Ben varım kızım. Evimize geleceksin, önceden olduğu gibi. Yuvamıza geleceksin. Senin her şeyin olurum ben." Bunları iyi hissetsin diye söylüyordum. Annesine bir şey olmuş değildi ama öyle olmuş gibi davranıyordu.

Yüzünü göğsüme gömdü. Ağladı ağladı ağladı ve ben tepkisiz durdum yanında. Sadece annesine ağlamıyordu Erva. Biliyordum. Akıttığı yaşlar babasınaydı da. O durup durulana kadar öylece durmaya ve ona sarıldığı dayanak olmaya devam ettim. Sonunda rahatladığını hissettiğim anda, "Evime, koynuma gel. Ben sarıp sarmalarım seni. Kimseye ihtiyacımız yok bizim," dedim. Ellerim sırtında dolaştı durdu. Boynunun yanını öptüm. "Anneni de ne zaman görmek istersen götürürüm yanına. O yine annen. Bazen hatıralarda yaşamak zordur."

"Çok zor!" diye seslendi biri kapının önünden. Başımı kaldırmamla gözleri yaşlarla dolu dolu olan Meleda anneyi gördüm. Niye böyle oldu dercesine baktım yüzüne ve o beni anladı.

"Annem hasta oğlum. Benim yanında olmam gerek. Bu ev üzerime üzerime geliyor artık. Erva beni anlıyor biliyorum ama...Kötü olacaksa gitmem," dediğinde Erva başını göğsümde iki yanında salladı fakat kaldırmadı oradan.

"Ben bunu istemiyorum," diye seslendi boğuk bir sesle. "Seni ne iyi edecekse ben onu istiyorum. Ama yine de bu beni üzüyor."

Meleda anne önündeki o basamakları inip yanımıza geldi. Göz ucuyla Doğa'yı kontrol ettim. Bizi izliyor ve olanları anlamaya çalışıyordu.

"Tek olunca zor. Hem sen de kocanın yanında olmak istiyorsun. Ben yük olmak istemiyorum," dedi Meleda anne. Başımı tekrar ona çevirdim. "Bunları konuştuk. Nedenlerimi zaten biliyorsun."

Erva kollarımın arasından sıyrılıp annesine döndü. "Biliyorum," dedi titreyen sesiyle. Ağlamamak için sıkıyordu kendini. Şu görüntüsü beni

mahvediyordu.

"Her altı ayda bir yanınıza geleceğim. Burada kalamıyorum ben artık. Beni evinizde misafir edeceksiniz." Erva başını salladı. "Her zaman," dedi yutkunarak.

Meleda anne dayanamadı ve kızına sarıldı. "Annem benim. Babanın gidişi ikimize de zordu. Ama beni de anla. Şu dört duvar üzerime yıkılıyor gibi geliyor çoğu zaman. Ne uyuduğum uyku ne güne uyanıyorum. Mehmet'in gidişi beni mahvetti. Ben onun olmadığı şu şehirde nefes alamıyorum. Boğuluyorum Erva," dediği sıra bakışlarını ikisinin üzerinden çekti. Doğruca Doğa'ya gittim. Ağlıyordu ve "Babası," diye sesleniyordu. Onu kemerinden kurtarıp kucağıma aldım.

*

Erva Demir'den...

Beni üzen şey annemin gidiyor oluşu değildi. Beklemiyor oluşumdandı galiba. Annemi bu kadar bitkin, dağılmış görmeyi beklemiyordum ben.

Onunla babamın eşyalarını karıştırırken üniformasını bulmuştum. Çok özlediğimden giymiştim. Belki ona sarılıyormuş gibi hissederim diye. Annem öncesinde onun eşyalarını ihtiyaç sahiplerine dağıtmak için ayırıyordu. Bazılarını ise kendine saklıyordu. Üniformasını bana vermek istemişti. Seve seve kabul etmiştim. Fotoğraflarını, alyansını ve cep saatini ise kendine saklamıştı.

Babamın anneme benim doğumumdan hemen önce hediye ettiği bir madalyon vardı. Şu içine fotoğraf konanlardan. Annem onu hep takardı. Ama bu gün o kolyeden elini hiç çekmiyordu. "Yanımda bir bunu götürsem, onunla yaşadığım her anı götürmüş olurum biliyor musun?" diyordu annem.

O madalyonun içinde benim ve babamın fotoğrafı olduğunu bana babam söylemişti. Bir ona göstermiş içini. "Benimki de burada," der ve hep kalbini işaret ederdi eliyle. "Sizin fotoğraflarınız burada."

Babam... Onu ne çok özlüyorum.

Ben galiba onun gidişini üzerinden aylar geçmesine rağmen atlatabilmiş değildim. Annem de benden farksız değildi. Hatta daha bile kötü bir haldeydi. Ne zaman onu hatırlasa -bunu madalyona dokunduğunda anlıyordum- gözlerini benden kaçırıyordu. Beni de üzme istemiyordu ama başarılı olamadığı gerçektir. Onu öyle görmek benim için çok zordu.

Doru benim için baba, anne, koca, her şey demektir. Şimdi annemde gidecek olunca, üstüne yüzüğümüzü çantamda bulunca ben hepten

kaybetmiştim kendimi. Babamın gidişi, annemin gidiyor oluşu, hepsi omuzlarıma yk olup binmişti sanki.

Kendime dayanak aramış, o anlarda anneme üzüntümü belli etmemeye çalışmış ama Doru'nun gelişiyle ağlamayayım, gcl durayım dedikçe olmamıştı. Ben ona yenilmiştim hep. Bu defa da beni sarıp sarmalayacağını bildiğimden kollarına serbest bırakmıştım kendimi.

Annem bir haftaya gidiyor. Eşyalarımı toplattı bana. Hepsini Doru'nun arabasına yerleştirtti. Bize kalmaya gelecekmiş. Gidene kadar da bizde kalacakmış. Evi bugünden kapatıyor yani. Kapatıyor ama istersek orada da kalabilirmişiz. O yokken bunu yapabileceğimi hiç sanmıyorum.

Cam verandadaki koltuklara oturmuş bahçeyi izliyorum şimdi. Ağlamıyorum artık. Geçti. Ama kendimi boşlukta gibi hissediyorum.

Doru, Doğa'yı uyutuyor odamızda. Bu hüzünlü hava dağılsın diye öncesinde bizimkileri eve davet etti. Gülrü'yu, Ender'i, Dilde'yi ve Neslihan'ı. Lojmanda kim kaldıysa işte. Hava karardı ve annem neredeyse gelmek üzere.

"Yemek söyledim dışarıdan!" diye seslendi kısık bir sesle mutfak tarafından Doru. "İstediğin zel bir şey var mıydı?"

Başımı o yöne cevirdim ama cevap verecek halde değildim pek. Ben cevap vermeyince önce başını uzattı kapının yanından. Sonra da hala bıraktığı yerde oturduğumu görünce yanıma doğru yürüdü.

"Benimle kalmak istemiyor muydun yoksa?" diye sordu imalı bir tonlamayla. Böyle düşünmediğini biliyordum. Beni güldürmek için konu bulmaya çalışıyordu.

"Bilmem," dedim. Elimi kaldırıp yüzüğümü gösterdim. "Takmış bulundum bir kere."

"ok gıcıkısın."

Kaşlarımı kaldırdım. "Beni gıcık bulduğunu bilmiyordum."

"ylesin," dedi başını sallayarak. Yanıma oturdu. Elimi tuttu ve yüzüğü göz hizasına kaldırdı. "Belki de onu senden almalıyım."

"ok beklersin," diyerek çektim elini elinden. "Onu bana kocam verdi."

"Hımm," dedi. Güldü ama dudaklarını birbirine bastırarak saklamaya çalıştı gülüşünü. "Kocan kim senin?"

Oyun oynuyordu benimle ve ben biliyordum. Melankolik bir ruh haline sahip olsam da beni neşelendirmek için çabalayan şu halini görmezden gelemezdim.

"O bir Yüzbaşı. Çok yakışıklı. Oldukça güzel bir gülüşü var. Ya senin? Senin hayatında biri var mı?"

Bu defa gülüşünü saklayamadı. Bana gözlerini devirdi. "Var," deyince, koltukta ona doğru çevirdim bedenimi, "Nasıl biri?" diye sordum.

"Oldukça sulu göz. Önceden hiç böyle değildi. Her şeye ağlıyor."

"Ya!" diyerek omzuna bir sille salladım. Sesim fazla yüksek çıkmıştı. Doğa'yı uyandırmaktan korkarak sesimi alçalttım ve hemen sonra, "Pisliksin!" dedim.

"Doğrular bunlar ama," diyerek oyunu farklı bir yere çekince, iyice sinirlendim. "İyi bir yanı yok mu bu kızın?"

"Var, olmaz mı?" dedi koltukta geriye yaslanıp kollarını göğsünde bağlarken. Düşünüyormuş gibi yapıyordu. Oldukça uzun süre düşünüyormuş gibi... "Doru," dedim adını vurgulayarak. "Vallahi seni mahvederim!"

"Tamam," dedi baskılarım sonuç bulmuş gibi. "İşte bir tane. Bana Doğa gibi harika bir çocuk verdi."

Kaşlarım çatıldı. Yüzümü sallandırırken, "Başka?" diye sordum. Bu adam modumu yükseltmek yerine düşürüyordu. Farkında mıydı acaba?

"Çok saf bir de." Kollarımı göğsümde birleştirip kaşımı kaldırdım. Halime güldü. "Oyun olduğunu bile bile kanıyor."

Kollarımdan tutup beni kendine çekti. Alnım alnına yaslanırken ellerim destek alabilmek için göğsüne kapaklanmıştı. "Bütünüyle aşk. Her zerresine aşığım. Ölürüm, öl desin ölürüm. Öyle çok seviyorum onu. O üzülükçe ben kahroluyorum," diye sıraladı sözlerini dolu dolu.

"Doru," dememle öptü beni. Nefesi ağzımın içine doldu. "Üzülme, bende kalmak sana iyi gelecek. Kocana söylemeyiz söz." Güldüm. Öpücüklerine karşılık verirken avuçlarım yanaklarını kavradı. "Söylemeyelim," dedim. "Çok sinirlidir. Delidir. Sana zarar verebilir."

"Yasak aşk yaşamaya ne meraklıymışsın!" dedi ve beni altına çekti. Üzerime uzandı. Kahkahalarla gülüyordum altında. Elleri kazağımın altından girmişti ve dudakları hiç durmadan yağmalyordu yüzümün her yerini. "Kocam," dedim gülmeye devam ederek. "Olanı söylüyorum ben.... Korkmalısın... Fena delidir." Belimin yanını sıktı elleri. Dişlerinin arasından, "Sana deliyim lan ben! Sana!" dedi. Beni bacaklarının arasına sabitledi. Artık kıpırdıyamıyordum. Sadece gülüyordum. Gözlerimiz birbirine kilitlenirken kaldık bir süre öylece. "Geçsin," dedi yalvarır gibi. "Şu üzgün halin geçsin."

Yüzünü avuçlarımla arasına alıp başımı salladım. "Geçti sevgilim." O varsa ben hep iyiydim.

Dudakları dudaklarımı buldu. İçine çeker gibi, soluğumu kesercesine öperken beni, kapı çalmaya başladı.

Bölüm Bitti...

*Alıntılar için İnst: **piyamor_***

Bol oy, bol yorum: Hızla gelen yeni bir bölüm :)

Yeniden görüşene değin sevgiyle kalın canlar...

49. Bölüm - MAVİYE BOYA

Merhabalar,

Bölüm Şarkısı:

Haris Alexiou - Telli Telli

Niyameddin Musayev - Axtarma Meni

Melike Şahin - Hepsi Geçti

**Yıldızları yakmayı yorum yapmayı ve takip etmeyi unutmadıysak
başlayalım mı?**

Keyifle Okuyun...

8. BÖLÜM

MAVİYE BOYA

*

Onun minik adımlarını izledim ardından sessizce. Hiç sesimi çıkarmıyordum ve her ne yapacaksa kendi karar versin diye bekliyordum.

Eğildi ve parmaklarını çimenlere geçirdi. Bir tutam kopardı. Yememesini umarak tetikte bekledim arkasında. Her bulduğunu ağzına atma gibi bir huyu vardı. Keşfetme dönemimizdeydik.

Yerinde doğrulup çimeni bir süre inceledi. Hemen sonra ağzına yaklaştırıyordu ki, "Yeşil!" diye bağırdım kendime uyarıcı bir tonlama seçerek. "Sakın!"

Yüzüme mavi gözlerini dikip baktı. Baktı. Sonra o tombul poğaça yanaklarını şişirdi sinir olmuş gibi. Elindeki çimen parçalarını yere fırlattı ve bana arkasını döndü. Hiç takmadan hızlandırdığı adımlarıyla yürümeye devam etti. Onu takip ettim.

"Burası da tamam," diyen Doru'nun sesiyle bakışlarımı kulübemin kapısından seslenen kocama çevirdim. "O küçük koltuğu yerleştirdim."

Doğa babasını görür görmez yönünü direkt ona çevirdi. Adımlarımı hızlandırırken, "Kahve nerelerde?" diye sordum. İki gündür onu Doğa ile tanıştırmayı umuyorduk ama bir türlü olmuyordu. Ender onu İzmir'de bir yıldır süren bir görevde kullanıyormuş galiba. Bu canımı sıkıyordu biraz.

Canım köpeğimi asker yerine koymuş, çalıştırıyorlardı. Daha geldim geleli bir kere olsun yüzünü görememiştim. Doğa benden daha şanslıydı bu konuda. En azından o kısa da olsa bir defa görmüştü.

O günden beridir de ağzından adını düşürmüyordu. "Ender getirecek işi bitince. Bu kez kesin buluşuyorlar," derken eğildi ve kollarını kendine koşan Doğa'ya açtı. "Babası deldim," diyerek babasına sarılınca Doğa, son zamanlarda epey gelişme kat eden dilinin beni şaşırtmasına izin vermedim. Sıradanımız oluyordu artık bu.

"Geldin babam," diyerek onu havaya kaldırdı Doru. "Sana koltuk koydum içeriye. Anne çalışırken burada oynayabileceksin."

Ben bir karar almıştım. Evden çalışacaktım bir süre. Çalışmayı çok özlemiştim ve artık boş oturmak istemiyordum. Doru'ya bunu söyleyince, o da kulübemi Doğa ile de ilgilenebileceğim uygun bir hale sokma fikrini sunmuştu. Memnuniyetle kabul etmiştim elbette. Evden çalışma isteğimin tek nedeni Doğa idi çünkü.

Onlar beni dışarıda bırakıp kulübeye girince ben de davet edilmememe rağmen arkalarından gittim. Doğa'yı benim tekli koltuğumun yanına koyduğu küçük boy, ancak onun sığabileceği koltuğa oturtmuştu. Keyfi yerindeydi Doğa Hanım'ın. Gerine gerine oturmuş babasını izliyordu. Bacaklarını sallıyor, eliyle koltuğunda boşta kalan yere vuruyordu, o da gelip yanına otursun diye.

Doru gibi iri bir adamın oraya sığmaya çalıştığını düşündüm ve beni bir gülme aldı. "Ben nereye oturayım Doğa?" diye sordum biraz alınmış gibi yaparak. "Anne de yanına oturabilir mi?"

"Olmaş," dedi ve hiç beklemediğim bu cevapla yüzüm düştü. "Babası," diyerek Doru'yu çağırmaya devam etti. "Besle büyüt," dedim bu defa gerçekten alınmış olarak. "O babacı kesilsin başına. Gözü görmesin annesini."

Doru gidip benim koltuğuma oturdu. Alınganlığımın ona dokunmamış olması canımı sıkarken, bakışları yüzüme çevrildi. Eliyle dizine vurdu. "Burası senin. Gel yavrum."

Omzumu silktim alınganlığımı daha da belirginleştirerek. "İstemez, ben gidiyorum. Size baba kız saadetler." Doğa'nın hiç umuru olmamıştı tavrım, tabii. Döndüm, çıkacakken kulübeden, Doğa'nın minik adımlarını işittim arkamdan yetişmeye çalışan. Hemen yanımda durup ellerini bacaklarıma dayadı. Beni içeriye itmeye çalışıyordu. Ona şöyle bir baktım. Kollarım göğsümde birleşirken, "Olmaş demedin mi sen bana," dedim. "Gidiyorum

işte." Ayaklarını yerde zorlayarak itmeye devam etti bacaklarımı. "Annesi!" diye bağırdı. "Annesiii!" Eğildim ve onu kucağıma aldım. "Ne istiyorsun, söyle?" diyerek yanağını öptüm. "Anne kalsın mı gitsin mi?"

"Kal," dedi ağlayacak gibi. Güldüm. "İşte böyle kandırırlar. Beni unutursan üzülürüm," dedim, başını omzuma yasladı. Eli hep yaptığı gibi yanağımı bulurken, Doru'nun varlığını arkamda hissettim. "Gerçekten kıskanıyor musun?" diye fısıldadı kulağıma doğru. Kolu arkamdan belimi sararken, başımı salladım. "Beni dışlıyorsunuz bazen."

"Saçmalıyorsun," diyerek ense kökümü öptü. "Doğa'dan daha çocuksun sen."

Omzumu silktim. "Öyleyim." İnkâr etmeyecektim. Ben de en az Doğa kadar sevgiye açtım çünkü.

"Kızlarım benim," dedi efsunlu sesiyle. Dudaklarını ensemdeki o çıkıntılı kemiğe sürttü. Nefesini tenimin üzerinde hissetmek içimi ürpertiyordu.

Annem iki gündür bizde kalıyordu ve biz en küçük yakınlaşamıyorduk birbirimize. Doru annemin geldiği günün ertesi iş için dışarıdaydı. Tüm gün görmemiştim onu. Bugünde geç gelmişti. Zaten az görüyordum bir de geceleri yakınlaşıp hasret gideremeyince...

Şu sevgi açlığını ve alınganlığını hiç de abartı falan değildi yani. Doru'nun dediği gibi çocukluk etmiyordum.

Doğa'yı yere bırakıp ona döndüm. Doğa bahçeye doğru adımlarken, ellerimi gömleğinin üzerinden göğsünün iki yanına yasladım. Gözlerim çene hizasında, "Akşam seni istiyorum. Çok özledim," diye itiraf ettim. "Doğa'yı annemle uyuturum." Dudak kıvrımları yükseldi. Bunu itiraf etmek beni biraz utandırdığından gözlerine bakamıyordum ama güldüğünü görebiliyordum. "Hım," deyince o, parmaklarını gömleğinin düğmesi ile oynadı. "İki yıldır hasretim ben sana. O gecede doyamadım. Beni sevmene ihtiyacım var."

"Başka," dedi boğuk çıkan sesiyle. Parmak ucunda yükseldim ve yanağımı yanağına sürterek dudağımı kulağına yaklaştırdım. "Tüm gece boyunca seni sevmek istiyorum. Üzerinde, altında, her yanında olmak." Yutkundum ve onunda âdem elmasının hareketlendiğini fark ettim. "Seni..." dedi dişlerinin arasından. Her ne diyecekse tamamlamadı. Elleri belimin yanlarını avuçlarken. "Kızım gündüz gözü uyuyanı uyandırıyorsun..."

Parmaklarımı tahmini bir hareketle dudaklarına isabet ettirip kapadım. Susmalıydı. Yoksa ben konuşamayacaktım. "Ben ne haldeyim bilmiyorsun. Annem var diye belli de edemiyorum. Yanına sokulmak istiyorum ama

yapamıyorum. Sarılmak istiyorum. Bana sıkıca sarıl, kemiklerim bile kırılınsın istiyorum. Öyle özledim ki seni."

Fısıltılı sesim onu ürpertmiş gibi nefeslenirken, kollarını belime doladı ve beni öyle sıkı sardı ki bütünleştik sandım. Kollarının arasında ufacık kaldığım bir an daha. Boynunun yanını öptüm.

"Farklı değiliz," deyince o, dudaklarım teninin üzerinde duraksadı. "Dün giydiğin elbise... Onu üzerinden söküp almak istedim." Dün ne giydiğimi anımsamaya çalıştım. Düşük omuzlu, ince, siyah kazak bir elbiseydi. Kalçamın altında bitiyordu ve vücudumu tamamen sarıyordu. "Vücut hatların akla zarar bir hal almış. Aklına zarar," dediğinde boğuk ama vurgulu bir tonlamayla az önce onun aldığı soluğun benzeri benim ciğerlerime doldu. Göğsüm göğüs kafesine çarpıp titrerken, belimde olan elinin biri kalçamı kavradı ve kalın parmaklarıyla sıktı. "Gece Doğa'yı annenle uyutman şart. Artık durmaz, durulamaz bu adam."

"Köpü," diye bağırان Doğa'nın neşeli sesini işittiğimde Doru'dan ayrılmakta zorlandım. Doğa alkış çalıyordu. Ona doğru döndük.

Kahve köşeden fırlamıştı ve Doğa'nın üstüne doğru geliyordu.

"Vay şerefsiz!" diye fırladı Doru yerinden. "Atlayacak kızın üzerine!"

Beni de bir panik sardı ve arkasından koştum. Yapmaz diye umuyordum ama çok hızlı geliyordu Doğa'nın üzerine.

"Kahve!" diye seslendim dikkatini çekmek için. Doru, Doğa'yı kaptığı gibi havaya kaldırmıştı ama bu defa Kahve'nin hedefi bendim. Yönünü değiştirmiş, hızını kesmeden bana doğru geliyordu.

İrileşmiş, geçen iki yılda iyice büyümüşü sanki. Ama yine de bildiğim Kahve'ydi. "Çekil!" diye bağırdı Doru şaşkınlıkla. Kahve'nin böyle bir tepki vermesini hiç beklemiyormuşçasına şaşkın ve endişeliydi.

"Bir ş-" şey olmaz diyecektim ki, Kahve'nin üzerime atlaması ile kesilen nefesim ağzımın içinde boğulup kaldı. Gerisin geri onun ağırlığıyla yalpalayıp çimenleri üzerine sırt üstü düştüm. Ağzımdan "Ah!" diye bir ses çıktı, ama sonra o da kesildi. Kahve yüzümün her yanını yalayıp, ağzının içinden ağlamaya benzer iniltili ulumalar çıkarıyordu.

"Ulan şerefsiz! Ulan şerefsiz it!" diye söyleniyordu sertçe bize doğru adımlarken Doru. Doğa'nın şaşkın bakışlarını üzerimdeki kahveye ve beni yalayıp durmasına rağmen görebildim. Başta acı acı yüzümü buruştursam da şimdi kahkahalar ile gülüyordum.

Ellerim köpeğimin kıvrıcık tüylerinin arasına girerken gözlerinin yanlarını, tüylü yanaklarını, burnunun üzerini öpüp durdum. "Çok mu

özledin sen beni Kahve'm?" dediğimde başını geriye atıp iki kere havladı. Doru şimdi başımın yanında dikiliyor ve tehditkâr bakışlarını Kahve'nin üzerinde dolaştırıyordu. Doğa ise şu yaşananları oyun sandığından babasının kucğıından tepinerek inmeye çalışıyordu. "Babası!" İkinir gibi çığığı bastığında Doru ona sertçe baktı. "Bu itin yanına bırakmam seni!"

Doğa daha inatçı bir tavırla, "Pis!" dedi ona ve omzuna vurdu. Doru'nun kaşları çatılmıştı önce. Hemen sonra Doğa tepkisinden etkilenip elini yanağına koyunca ve yüzünü boynuna saklayınca ifadesini yumuşatmıştı.

Çaresizce gözlerime baktı Doru. "Isırırsa, hele onu da böyle yalarsa ben bu köpeğı öldürürüm Erva," dedi.

"Ben varım Doru," dedim. "Korkma, bir şey yapmayacak."

Yüzünü buruşturdu ve gözlerini yüzümde dolaştırdı. "Her yanına salyasını bulaştırdı."

"Olsun," dedim yerimde doğrularak. Kahve'yi bacaklarımla arasına çekerek oturdum olduğum yere. Tüylerini sevdim. "O bizden daha temiz. Bu sevilmez mi Doru," dedim yanağıma avuçlarının arasında tuttuğum başının üzerine yaslayarak. "Bırak Doğa'da tanışsın onunla."

Doru'da severdi Kahve'yi ama çok belli etmezdi. Lakin mevzu bahis biz olunca işin rengi değişiyordu galiba.

Temkinli olmayı elden bırakmayarak dizlerinin üzerine yanıma çöktü. Doğa, babası öyle yapınca yüzünü sakladığı yerden açığa çıkardı. Yine de köpeğı atılmak için aceleci davranmıyordu. Babasının tepkisini bekliyordu muhtemelen.

"Sevebileceğini söyle ona," dedim Doru'ya kısık bir sesle.

Doru onu ayaklarının üzerine bıraktı. Ama hemen sonra, "Bana bak Kahve!" dedi tehditkâr bir tonlamayla. "Doğa'ya bir zararın dokunsun vallahi ilk işim seni şehirden sürdürmek olur."

Köpeğı de insan yerine koymuştu ya, pes doğrusu.

Doğa'nın başının üzerini öptükten sonra, "Sevebilirsin!" dedi yine sertçe.

Cıkkladım. "Ha," dedim. "Sen böyle söylersen kesin sever."

"Zorlama beni Erva," dedi gözlerini belerterek. "Zaten yeterince zorluyor."

"Korkma," diyerek omzuna uzanıp dokundum. "Bir şey olmayacak."

Doğa ellerini açtı Kahve'ye doğru, ama çok da uzanamadı. Başını babasının göğsünde geriye atıp ona bakmaya çalıştı. "Babası Köpü cici," dedi onu yumuşatmak ister gibi. "He, cici kızım," dedi Doru asabı

bozulmuşçasına burnundan solurken. Boynunu başını yanlara atıp esnetti. "Allah'ım sabır."

İş başa düşüyordu. Uzanıp Doğa'nın ellerini tuttum. Gerçi bunu Doru'ya yapsam daha iyiydi çünkü en çok onun ihtiyacı var gibi görünüyordu. Kahve bacaklarımın arasında yatıyordu şimdi. Başı bacağımın üzerine yaslıydı.

"Gel annecim. Bak burada Köpü'cük varmış." Doğa bana dişlerini göstere göstere sırıttı. "Sevsin Yesil, sevsin," dedikten sonra poposunun üzerine yere bıraktı kendini pat diye. Ellerini bırakmamıştım. Minik avuçlarını getirip Kahve'nin üzerine koydum. Parmakları tüylerin arasında kaybolurken öyle bir gülüyordu ki Doğa, Doru ilk paniği atlatmış, rahatlamış halde gergin omuzlarını serbest bırakmıştı.

"Akşamı düşün," dedim ona ağzımın içinden. Bana dönen gözleri ve ifadesi afallayınca bir kahkaha patlattım. "Rahatla kocacığım, bak bir şey olmadı."

Doğa poposunun üzerinde kıyın kıyın Kahve'ye yaklaştı. Başını az önce benim yaptığım gibi onun başının üzerine yasladı. Doru'nun kaşlar yine çatılmıştı. Manzaramdan hayli keyif alır halde ellerimi geriye atıp avuç içlerimi çimenlere yasladım.

Kocamın yakışıklı yüzünde dolaştırdım gözlerimi. Sakallarını geldiğinden beri kesmemişti. Şu hali cezbediyordu beni. Daha yabani bir görüntüye kavuşturuyordu onu. Yokluğumda, pazıları iyice kaslanmıştı.

Onu izlediğimi fark edince bakışları yüzümü buldu. Bakışları derinleşirken, "Neye bakıyorsun sen öyle?" diye sordu. Anlamamıştı sanki. Dudağımın kenarını ısırdım.

"Çok acıktım ben. Ama önce duş almam gerek. Acaba kocam bana yardım edebilir mi diye düşünüyordum." deyince dudakları aralandı ve hemen sonra yutkunduğunu gördüm.

"Edilir," dedi belli belirsiz, bakışları kazağımın aşağıya kayarak göğüs dekoltesi veren yakasında dolaştı

"Siktir," dedi bakışlarını oradan çekerken. Ayağa kalktı. Beraberinde Doğa'yı da kaldırdı. Doğa itiraz etmek için ağzını açıyordu ki. "Bu kadar yeter babam," dedi Doru. "Babanın anneye işi var. Sonra devam edersiniz."

Kendimi çimenlerin üzerine bıraktım. Güldüm güldüm. Kocam bana gözlerini devirdiğinde de bunu sürdürmeye devam ettim. Kahve tekrar üzerime çıkmaya yelteniyordu ki, Doru önünü kesti. "Ender!" diye bağırdı bahçenin bir ucuna doğru. "Gel al şunu, yoksa elimden bir kaza çıkacak."

*

Mavi boya duvarla buluştukça Doru'nun gözlerinin içi ışıldıyordu. Öylesine mutluydu ki. Mutluyduk...

Doğa için hazırlamaya başladığımız odanın boyasını annem seçmişti. Sık sık kontrolle geliyordu nasıl olmuş diye. Elinde kahve tepsisiyle, "Salona götürüyorum ben bunları. Hadi siz de gelin," diye seslenirken yine odanın kapısının önündeydi. Bakışları duvarla buluştu, hayranlıkla dolaştı ve iç geçirerek, "Pek güzel oldu yahu bu renk buraya," diye ekledi.

Güldüm, güldü. Biz gülünce Doru'da başını bize çevirip, "Yeşil'imın odası," dedi gururla.

Annem elinde tepsi ile salona geçerken, tulumumun ceplerine ellerimi soktum. Bezden mendili çıkarıp Doru'ya doğru yürüdüm. "Alnın boya olmuş hep," diyerek tam önünde durdum ve parmak ucumda yükseldim. Alnını temizlemeye girişirken, dikkatle yüzümü inceliyordu. Bir şey söyleyecek gibiydi. Hafif bir tebessümle, "Söyle," dedim. "Söyle sevgilim."

"Seni son zamanlarda hiç bu kadar mutlu görmediğimi düşünüyordum. Söyleyeceğim buydu." Rahatlamış gibi omuzlarını kaldırıp indirirdi. Boya fırçasını duvara yaslayarak kenara bıraktı. Kolu belime sardı, beni çekerek kendine yasladı. "Annen bugün gidiyor. Sen bunu sorun-" etmiyor musun diye soracaktı muhtemelen ama ben konuşmasına izin vermedim. Önce yanağını öptüm derin bir iç geçirişle, sonra başımı geriye atıp olabilecek en geniş gülümsemeyi ona sundum.

"Etmiyorum artık. Çünkü o böyle mutlu olacak. Ben kendi anneme yetişemiyorum. Burada kalırsa acaba üzgün müdür yine, babamı mı düşünüyor diye endişe edecektim. Hem sana da Doğa'ya da yeterince vakit ayıramıyorum kaygısına da düşecektim."

"Burada kalmasını istediğimi söyledim," dedi Doru alnında dolaşan mendili elimle birlikte tutup yana indirirken.

"Duydum," diye mırıldandım başımı sallayarak. "Mutfağa yeterince geliyordu sesiniz. Dün akşam onu benim için vazgeçirmeye çalışıyordun. *İsterseniz Erva'nın evini sizin için dayar döşeriz, yanımızda olursunuz, Erva'da çok mutlu olur* dedin."

"Kabul etmedi," dedi Doru çabalarında başarısız olmuş gibi omuzlarını düşürürken. Yüzünün yanını sevdim.

"Benim bütün çocukluğum bu şehirde geçti. Annem ile babam aşklarının itirafını ilk kez bu şehirde yapmışlar. Yine bu şehirde evlenmişler. Ben ilk bebek adımlarımı Urla'nın sokaklarında atmışım. Babam anneme evlenme

teklifi ettiği yerde her yıl evlilik yıl dönümlerini kutlardı. Alaçatı onlar için kaçamak yapılacak durak noktası gibiydi. Bu şehir onların izleriyle dolu. Annem yalnızca evde değil, babamın olmadığı her yerde çok mutsuz. Bu şehir ona iyi gelmiyor. Onu anlıyorum, Doru," dedim. Yüzümün uzattığı avuçlarının içini doldurmasına izin verdim. "Sen olmasan ben burada kalamazdım. Evi bırak şehir boğardı beni, sığdıramazdı. Gerçi ben," dedim omzumu silerken. Bakışlarım uzak bir anıya daldı. "Senden ayrılıp İstanbul'a gittiğimde bile... Oraya bile sığamadım. Annem gidiyor ama aslında babamın hatırlarından kaçamayacağını da biliyor. Onun asıl gidiş nedeni anne ve babası. Anneannem artık hasta. En azından onlara son görevini yerine getirmek istiyor."

"Sen iyi olacaksın ama değil mi?" diye sorduğunda endişesini gizlemeye çalıştı ama başaramadı. Tereddütsüz başımı salladım. "Olacağım," dedim oldukça net. "Annem yine gelecek. Söz verdi bana. Her altı ayda bir burada olacağını söyledi." Hüzünlü havayı dağıtabilmek maksadıyla gülümsedim. Bakışlarımı maviye boyanmış duvara çevirdim. "Bugün biter mi sence?" diye sordum.

Duvarın birini maviye boyamıştık. Diğer ikisinde ise yine mavi boya vardı ama ben onlara bulutlar çizmiştim. Beyazın yer yer pembe rengi yüklendiği ve pamuktan şeker gibi görüldüğü bulutlar her yerdeydi.

"Bu duvarda bitti sayılır," dedi Doru benden ayrılarak. "İkinci katı da attım. Kurusun, temizler mobilyalarını yerleştiririz.

Doğa'ya bembeyaz ahşaptan mobilyalar almıştık dün. Kocaman bir yatağı vardı. Biz ev küçük olmasına rağmen lojmanda yaşamaya kararlıydık. Evin bana ait kısmı hala kullanımda değildi. Kullanmaya da pek niyetimiz yoktu galiba. Ev küçük olunca içinde yaşayanlar daha huzurlu oluyormuş onu anladım. Ben Doru'yu evin içinde daha kolay bulabiliyordum bir kere. Doğa dilediği gibi oynayabiliyordu her yerde. Nereye kayboldu bu diye aranmak zorunda kalmıyordum.

Öncesinde geniş ev hayali kurarken sonunda ikimizde küçük evde hemfikir olmuştuk.

"Oyuncaklarını," dedim elimle yatağının koyacağımız duvarın köşesini gösterirken. "Şuraya koyarız. Onun için bir dolabım vardı benim. Annemin evinde. Kızıma onu vermeyi çok isterim. Sonra evden almaya gideriz değil mi?"

"Gideriz tabii," dedi Doru. Pencereilerin önüne gitti. Bulutla kaplı karşı duvar boydan iki kanat pencereye sahipti. "Buraya kalın perdeler alalım."

"Güneşi geçirmesin diyorsun yani?" dedim imayla gülerken. "Olmaz öyle. Doğa'nın güneşe ihtiyacı var. İnce tüller olsun."

"İncesi de olsun ama," dedi Doru önerimi beğenmemiş gibi. "Yatağı boşuna büyük almadık Erva. Arada ben gelir kızım la yatarım. Güneş sevmediğimi biliyorsun."

Güneşi sevip sevmemesine takılmadım ben. Takıldığım tek yer şurasıydı: "Ne zamanlarmış o zamanlar?" Ellerim belimin yanlarında yer bulurken başını yandan bana çevirip kaşının birini kaldırdı. "Görevden gelişlerim mesela."

"O anlarda Doğa benim yanımda uyuyor olur," dedim boşuna endişelenmemesi için. "Kocamı ayrı yatıracak değilim."

Kahkahası boş odada çınladı. "Hiç ayrı yatmayacak mıyız biz?" diye sordu. "İnadın çok pis bir kere senin. Kızıp da beni yanından göndermek istemeyecek misin?"

Ona doğru adımladım. Elimi omzuna koydum. "O anlarda," dedim kısık bakışlarımı yüzünde dolandırarak. "Gideceksin yani sende öyle mi?"

Bana döndü. Omzundu duran elimi avucunun arasına alıp öptü. "O anlarda," dedi, gözlerini aynı benimki gibi kısık gözlerimin içine bakarken. "Senden daha inat olabilirim. Beni koynundan ancak-"

"Çocuklar! Kahveler buz oldu. E, hadi gelin artık," diye seslenince annem salon tarafından Doru'nun sözleri yarım kaldı. Parmağımı yüzüne salladım çabucak. "Ayrı falan yatmak yok! Küs olsak bile, git diye direktsem de seni kovsam da -ki olmaz öyle bir şey- gitmeyeceksin!" Tehditvari sözlerim sadece gülümsetmişti onu. Bu aralar yüzünden o erkeksi, güzel gülüşü hiç silinmiyordu. Silinmesindi.

Beni hızlıca çekti kendine. Yanağıma sert, gürültülü bir öpücük kondurdu. "Hadi," dedi, hemen sonra popoma şaplak attı. "Hadi, anne iki saate çıkacak evden. Onu yolcu edeceğiz daha. Sonra'da..."

"Sonra da?" diye sordum boğuk ihtiyaç dolu bir sesle. Sonra ne olacağını biliyordum.

Annemin gelişiy le tam bir haftadır evimiz misafirlerden hiç boş kalmıyordu. Gideceği için Gülru ve diğerleri hep bizdeydi. O planladığımız kaçamağı henüz gerçekleştirememiştik. Çünkü annem hep yorgun düşüp bizden önce yatağına çekiliyordu. Doğa'da bize kalıyordu. Şimdi bir odası olacaktı. Belki gece...

"Seni öyle bir s-" Elimi ağzına kapadım. "Sus, biri duyacak şimdi." Gözleri ışıldadı. Avuç içimi öptü dudakları. Elime rağmen, "Bu gece seni

uyutan kocayı siksinler," dedi.

Elinden kurtulup kapıdan çıktım. Bir ateş basmıştı tüm bedenimi. Tam bir haftadır kocama olan hasretimden yana yana kül olma aşamasına gelmiştim.

Annem orta sehpayaya koyduğu kahvelerle bizi bekliyordu. Doru hemen ardından girdi salona.

"Ben biraz erken gideyim diyorum," dedi annem yanına oturduğumda. Doru'da halıda peluş oyuncaklarıyla oynayan Doğa'nın yanına kuruldu. "Her şeyim hazır zaten. Ender bırakır beni."

"Neden?" diye sordum üzgün bir tonlamayla. "Seni biz bırakacağız anne. Ne Ender'i?"

"Çocukla çıkmayın kızım siz şimdi dışarıya. Dışarıda zehir gibi bir soğuk var. Hastalanır falan maazallah. Burada vedalaşırız işte. Hem bir haftadır vedalaşmıyor muyuz? Oraya da gelmenize gerek yok."

"Olmaz," dediğim sıra annem kahvesini yudumlayarak, "Söyledim bile ben Ender'e," dedi. İtirazımı hiç de umursamadan devam etti. "Akşam yatana kadar açık kalsın Doğa'nın odasının camı. İyice kurusun duvarlar, öyle yerleştirin eşyaları. Odasının kapısını da kapatmayın. İsteddiği zaman çıkıp gelebilsin yanınıza. Alışınca kapatırsınız. Şimdi ayrı yatacak ya o, korkar falan benim güzel torunum."

"Anne," dedim duygulandığımı belli eden ses tonumla. Başımı omzuna yasladım. "Gidiyorsun ama hala bizi düşünüyorsun. Merak etme, Doru çocuk odası için özel boya seçti. Kokusuz."

"Olsun," dedi annem saçlarımı severek. "Dediğim gibi gelmeyin siz."

"Ben bırakırım sizi," dedi Doru. "Ender'e gerek yok. Erva ile Doğa kalsın evde. Üşümezler dediğiniz gibi."

Annem bu öneriye de itiraz edecek oldu ama Doru diretince başını salladı. "E, peki madem. Oğlum bıraksın beni havalimanına."

Kocamın yüzü aydınlandı. Annem ona içten her oğlum dediğinde böyle oluyordu. Dile getirmiyordu ama annem tarafından kabul görmek çok hoşuna gidiyordu, biliyorum. Zerrin annemlerin İzmir'de olduğumu bilmesine rağmen beni arayıp sormamalarına ise içten içe o da gönül koymaya başlamıştı. Ben ise alışmıştım galiba buna. Babamın ölümünden sonra artık kimseyi umursamıyordum. Kocam ve kızım dışında elbette.

Doğa oyuncak tavşanının kulağından sürükleyerek ayaklarımın önüne doğru emekler gibi geldi. Bacaklarıma tutunup ayağa kalktı. Ne diyeceğini biliyordum. Gülmemek için kendimi tuttum ve bekledim. Tavşanı kucağıma

bıraktı. Herkes onu izliyordu. "Mama annesi, mama," dedi ve tavşanın ağzını göğüslerime bastırdı. Bir kahkaha patlattım.

"Ha kızım," dedi annem Doğa'yı kucağına çekerken. "Annen sana bulamıyor sütü, bir de oyuncak tavşanımız eksikti."

Benim iki gün önce sütüm temelli kesilmişti. Artık gelmiyordu.

"Bitti annecim," dedim ciddi bir ifadeyle açıklamaya çalışarak. "Süt yok artık. Sen büyüdün. Kalmadı sütümüz."

"Neden?" diye sordu ellerini tüh tüh der gibi birbirine vurarak. Annem baktı baş edemiyorum araya girdi, "Güzel torunum, bal yanaklım benim," dedi Doğa'nın tombul yanaklarını öperek. "Bir kardeşin daha olursa, böyle ufacak, senin kadar güzel bir bebek daha; yine annenin sütü olur. Allah sizi besleyebilsin diye veriyor onu annene. Şimdi sen büyüdün ya. Ondan Allah'da yeter demiş. Doğa büyüdü, ihtiyacı yok artık onun."

Doğa'nın annemin anlattıklarını dikkatle dinleyişine ölebilirdim.

Doru oturduğu yerde hiç sesini çıkarmadan bizi dinliyordu. Bakışlarımız kesiştiğinde gözlerinin karnımda dolaştığını görebildim. Hemen sonra onu yakaladığımı anlayınca da kaçırdı bakışlarını. Bir bebeğimiz daha olsun çok isterdi, eminim. Ama ben sanırım bunu istemiyordum. Korkuyordum. Aynı şeyleri tekrar yaşamaktan. Allah bana Doğa kadar güzel bir kız evlat vermişti. Fazlasını istemek hakkım değilmiş, bununla yetinmem gerekiyormuş gibi geliyordu.

Annem benden önce bir bebek düşürmüştü. Benden sonra da bir bebeğini daha kaybetmiş. Ben bunu Amerika'da, Doğa'yı dünyaya getirdikten sonra öğrenmiştim. Babamın da annemin de beni gözünden bile sakınışlarının nedenini şimdi anlayabiliyordum. Annem son kaybından sonra bir daha denememiş bile hamile kalmayı. Düşününce ne kadar ağır olduğunu, ona hak veriyordum. Benim tek duam bu rahatsızlığın kızımda da olmamasıydı.

Annemin evden çıkmasına yakın bir şey unutmamış olsun diye koşturuyordum evin içinde. Bavullarını çoktan arabaya götürmüştü Doru. Birçok kez vedalaşmışım annemle. Doğa'yı antrede dizlerinin üzerine çökmüş öpüp kokluyordu.. Elimde poşete sarılı sandviçle yaklaştım yanlarına. "Bunu," dedim. "Yemek yemek istemedin. En azından bunu uçağa binmeden önce ye."

Annem gözlerime baktı. "Üzülme, ağlama da. Hissederim Erva." Gözlerim dolu dolu diye böyle söylüyordu. Burnumu çektim, yanlarına diz çöktüm. Annemin kolundaki çantanın içine attım sandviçi. "İyi olacaksın değil mi?" diye sordum. Doğa'ya sarıldığı kollarını aralayıp beni arasına

çekti. Ağlamamak için kendimi sıkıyordum. Sıktıkça sıkıyordum ve ben her an patlayabilirmişim gibi hissediyordum. "İyi olacağım. Anneannenin bana ihtiyacı var. Kimsesi yok kızım. Benim de yok. Seni kocana emanet ettim. Onlarla daha iyi olacağım," dedi çatallı çıkan sesiyle. Bana diyordu ama o da her an ağlayacak gibiydi.

Başını geriye çevirip kapıyı kontrol etti. Doru'nun gelmediğini anlayınca hızla bana döndü. "Zerrin eğer sana adım atarsa sakın kırgınlığı sürdürme. O da bir anne. Ben kaybın ne olduğunu çok iyi biliyorum artık. Eskisi gibi olamazsan bile soğuk durma kızım. Büyüklük her zaman bizde kalsın, olur mu?" dedi. Başımı salladım. İstesem de kocamın ailesine kötü davranamazdım ki. Eskisi gibi olamazdık belki ama küslüğü sürdürmeye çalışamazdım ben.

"Güzel," dedi annem önce beni, sonra Doğa'nın yanaklarını öperek.

"Ağlamak yok, Mehmet Ege Saraçoğlu'nun kızı ve torunu," dedi gözlerini üzerimizde dolaştırarak. "Söz mü?" Bunu sorarken ağlaması, tuttuğum yaşları zorladı. Yine de beni üzgün görmesin diye biraz daha sıktım kendimi. Kucağımda Doğa ile ayağa kalktım. Doru gelmişti ve kapıda annemi bekliyordu.

Annem hepimizde gözlerini dolaştırdıktan sonra, "Birbirinize emanetsiniz," dedi ve bir kez daha sarıldı bana. Doru'ya doğru adımlarken de "Oğlum seninle orada vedalaşırız," dedi, elini omzuna vurdu.

Onlar gittikten sonra Doğa'ya sarılıp oturdum ateşin başında. Dakikalar boyu hiç kıpırdamadan.

Annemden gideceğini öğrendiğim o ilk andaki kadar kötü hissetmiyordum kendimi ama duygusallık içimde had safhadaydı.

Doğa'nın saçlarını sevdim, öptüm. Annem gidince, Doru'da şimdi olmayınca ev bir boşalmıştı ve o da bundan etkilenmiş görünüyordu. Durgunluğundan anlayabiliyordum bunu. "Yemek mi yapsak Doğa?" dedim sesimi yumuşacık tutarak. "Baba da aç gelir eve."

Ben bunu söylerken evimizin kapısı tırmalanıyordu. Doğa dikleşti hemen yerinde. "Kahvesiii," dedi gözleri ışıdayarak. Evet, adını öğrenmiştik ve artık söyleyebiliyorduk. Kahve'nin pati seslerini ve eve geldiğini anlıyordu.

"Önce kapıyı açalım o zaman," dedim ve onu da elinden tutup beraberimde kaldırdım minderin üzerinden.

Doru daha önce Kahve'nin eve girmesine hiç izin vermemişti. Doğa'yı hasta etmesinden korkuyordu. Bense bunu umursamadan gizli saklı arada

eve alıyordum. Doğa elimden kurtulup benden önce koşarken kapıya, "Koşma!" diye seslendim arkasından. Elbette durdurmayacaktı bu onu.

Dakikalar sonra ben mutfakta yemek hazırlarken, Doğa'da cam verandanın mutfağa açılan kapı eşiğinde Kahve ile oynuyordu. Mutfakta olmasını ben istememiştim çünkü burası biraz soğuktu verandaya göre. Hem ateş yanıyordu, orada olması daha iyiydi. Kapı ağzında oynayınca onları da bu sayede görebiliyordum.

Dolaba kullandığım malzemeleri kaldırdım.

Kıymalı makarna ve salata vardı menümüzde. Bol yeşillikli ve çeri domatesli. Doğa maydanoz sevmediği için ona sadece salatalık ve domatesten küçük bir kâse de ayrıca yapmıştım. Kıymalı makarnaya ise bayılıyordu. Tek başına koca tabak makarnayı bitirebiliyordu.

Makarnanın sosunun altını son kez karıştırıp kapattıktan sonra hazırladığım salatayı kâseye aldım. Yanımda duran telefonumdan saati kontrol ettim. Doru gideli üç saatten fazla olmuştu. Annemin uçağı yeni kalkmış olmalıydı. Onun gelişine daha en az bir saat vardı.

"Doğa," dedim mutfaktaki işim artık bittiğinden. "Ben odanı yerleştirmeye geçeceğim. Sende gelmek ister misin? Bana fikir verisin."

Doğa ayaklandı hemen. Lakin bana gelmek yerine verandanın içine koşup peluş oyuncaklarını toplamış olarak geri geldi. Ne yapacağımızı biliyordu. Babası ona öncesinde bir odası olacağından uzun uzun söz etmişti. Sanırım boş odaya ilk peluş oyuncaklarını yerleştirmek istiyordu.

O benden önce giderken odasına doğru, onu takip ettim. Işıkları yaktım. Doğa'nın odası banyodan sonra hemen yatak odamızın yanıydı. Antrenin de karşısına düşüyordu.

O odaya girip oyuncaklarını yerde kenarlara dizerken gülmeden edemedim. "Öyle olmaz annecim, dolap gelecek oraya," dedimse de dinlemedi beni ve tavşanın sırtını duvara vererek dizmeye devam etti.

Kapı çalıyordu. "Bekle beni," diyerek kapıya gittim. Açmamla bizim kızları karşımda buldum. Dilde, Neslihan, Gülru ve Asaf. Dün de bizdeydiler. Tüm hafta boyunca bizdeydiler ve onlarında canı sıkılıyordu, biliyorum.

Asaf açılan kapıyla çoktan koşmuştu içeriye. Gülru "Ayakkabıların oğlum!" diye arkasından bağıırıyordu.

"Balımızı görmeye geldik," dedi Neslihan içeriye geçerken. "Sana da merhaba Neslihan," diyerek laf sokmaktan geri durmadım ama o hiç oralı

olmadan Doğa'nın odasına doğru yol aldı. Dilde canı sıkkın bir şekilde başını sallayarak, "Merhaba," dedi ve yanımdan geçti.

Gülru'ya bakarak, "Buna ne oldu?" diye sordum, "Abisi," dedi. "Aramış da bugün. Rügeyya ile kavgalı ya bunlar. Barıştırsın diye buna baskı yapıyor."

Fırat ile Rügayya evlenecekken son anda ayrılmışlar ailesel bazı mevzulardan. Ben bunu yeni öğrenmiştim. Bir kavgalı bir barışık devam ediyormuş ilişkileri.

"E, kızıdan ne istiyormuş? Dilde ne yapabilir ki?" diye sordum kapıyı kapatırken. Gülru omuz silkti. "Ay, deli işte. Şu an bir iletişimi aralarında o kuruyor ya. Kıza yükleniyor."

Şu Fırat abinin davranışlarına bir türlü alışamayacaktım sanırım. Konunun çözüleceğini bildiğimden üzerinde durmadım ve Gülru'yu takip ettim.

"Vallahi gelmek ile çok iyi ettiniz. Ben de Doğa'nın odasını yerleştirecektim. Yardım edersiniz artık."

"Ederiz tabii," diye seslendi Neslihan Doğa'nın yakaladığı yanaklarını mıncırırken. "Aşkımın odasını birlikte yapalım zaten."

Doğa evin kalabalıklaşmasıyla bir mutlu olmuştu. O da ben gibi yalnız olmayı sevmiyordu. Kahve odanın ortasında volta atarken, "Doru abi görmesin bunu evde," dedi Dilde. Konuyu o da biliyordu. Şu gereksiz uzayan konuyu. "Vallahi yer bu defa. Şerefsiz Kahve deyip duruyor zaten."

"Ha ha! Öyle mi diyor ya, ben hiç dikkat etmemişim," dedi Gülru. "Yakışır."

"Ne yakışır ya?" dedim gözlerimi devirerek. "Burnumdan getiriyor Kahve mevzusunu resmen."

"Kıskanıyor adam kızım sizi. Bir köpek ile bile paylaşamıyor."

"Kahve söz konusuysa dinlemem, hiç kusura bakmasın," dedim ellerimi kalçalarımaya yaslayarak.

"Teyzemi kapıda uğurladım ben. Erken gideceği tutmuş, az kalsın kaçırdım. Nasıl hissediyorsun kendini?" diye sorunca Gülru, iç geçirdim. "Alışacağım. Sen de ayrısın aileden. Asıl sen söyle," dedim, "Zor," diye bir yanıt verdi. "Her zor zamanında gözlerin, ellerin, yüreğin onu arayacak ama mesafeler engel olacak. Dediğin gibi alışılıyor ama şu halden hiç kurtulamayacaksın."

"Ne yapılacak şimdi? Şu antredeki kutuları buraya çekelim mi?" diye sordu Dilde az ileriden. Başımı salladım dalgın dalgın.

"Kurabiliriz umarım. Bir yatak bir gardırop bir de konsolu var."

"Kurarız, tabii," diyerek antreye çıktı Dilde. Onu takip ettik.

Hiç beklemiyordum ama bir saat sonra üç mobilyayı da kurmayı başarmıştık. Ben şablon yönlendirmesini yaparken, Neslihan tutmuş, Gülru ile Dilde'de matkap ile tüm parçaları bileştirmişti.

Doğa yere serdiğim su yeşili, pamuk gibi duran yumuşak halının üzerinde zıplıyordu. Asaf ise Doğa'nın elinden sonunda kurtarabildiği Kahve ile oynuyordu. Neslihan duvarlara önceden aldığım birkaç minimalist tabloyu asıyordu. Gülru ise Doğa'nın yatağının örtülerini çekiyordu tam şu anda.

Odanın fotoğrafını çektim kapı ağzından ve Doru Bey'e bir şey başarmış gibi gururla gönderdim. O ne derdi bilmiyorum ama iyi iş çıkardığımız ortadaydı. Onu bekleseydik akşam geç saate kalacaktı odanın kurulumu.

Kızlara teşekkür ettikten sonra birer yorgunluk kahvesi ikram ettim. Sonrası Asaf'ın uyku saati yaklaştığından Gülru kalktı, kızlarda onun ardı süre gitti.

Doru hala ortalarda yoktu.

"Şimdi Doğa," dedim onunla odaya dönerken. "Oyuncakların için yeri yarın yapabiliriz. Anneannenin evinden dolap gelecek. Hepsini dizme görevi senin. Tamam mı?" Başını salladı. Oyuncakları hala duvar dibindeydi. İnatla onları orada tutmaya devam ediyordu.

Doğa yatağına tırmanırken bende yerde kalan birkaç kıyafeti katlayıp dolabına kaldırdım. Kapı da o esnada çalmaya başladı.

Doru'dur diye düşünerek koştum hemen. Açlıktan ölmüş olmalıydı.

Lakin onu değil de Umay'ı buldum kapıda. Hiç de görmeyi beklemediğim bir halde. Dudağın kenarı patlamıştı ve kurumuş kan lekeleriyle kaplıydı yanları. Doru'ya onu yakınımızda istemiyorum gibi bir şeyler demiştim ama şu an bunu düşünecek değildim. Kız kötü görünüyordu.

"Ne- ne oldu sana?" diye sormamla, "Yüzbaşım burada mı Erva?" diye geri bir soru yöneltti. Elbisesinin yakası yırtıktı ve onu saklamaya çalışıyordu.

"Değil ama.. Gelsene içeriye." Bir adım geriye çekildi. Ne diyeceğimi de ne yapmam gerektiğini de pek bilmiyordum.

"Ona şey der misin? Sözüünü dinlemeyip buluşmaya gitmiş. Hesapta olmayan şeyler olmuş. Özür diliyor."

"Ya Umay," dedim kolunu tutarak. Bu kızı pek sevmiyordum ama zor durumda olduğu çok belliydi. "Ne oldu? Dudağın kanıyor. Gel bir bakalım."

Burnunu çekti. Ağlamamak için kendini sıkıyor gibiydi. "Erva, görev bozulmasın diye gebertemedim o adamı ama şu hâlde olmayı kaldıramıyorum," dedi gözlerimin içine çaresizce bakarak. Hıncını alamamış gibi görünüyordu zaten. Bu yüzden sıkıyordu kendini. Dediklerinden bir şey anlamasam da başımı salladım. "Bir şey olmadı. Karşı çıkınca dövmeyle kalktı ama elinden kurtuldum. Endişelenme. Ender'e gideceğim zaten şimdi. Rapor bekliyordu benden Yüzbaşı. Beni böyle gördüğünü anlatma ona en iyisi. Daha da kötü olmasın. Ben ne yapacağımı bilmediğimden geldim. İlk söylediğimi söyle yeter. Aradım ama ulaşamadım."

Evet, telefonu kapalıydı. Şarjının zayıf olduğunu söylemişti. O yüzden ulaşamamış olmalıydı.

Umay'a hissettiklerim bakiydi ama o yanımdan geçip giderken bir haline acımadım değil. Kapıyı kapatıp kızımın yanına döndüm. Derin bir soluk aldım. Aklımda Umay'ın görüntüsünün bir süre daha dolaşmasına izin verdim ama sonra kendimi bu düşüncelerden uzaklaştırmaya çalıştım. *Ne gündü ama.*

Yarım saat sonra evin kapısı açıldı. Doru'nun sesini yemek masasından işittim. "Silkerim ben böyle görevi! Bir Türk askerine el kaldırıyorlar, siz de dağıtmıyorsunuz ortalığı öyle mi?"

"Yüzbaşım," diyen Ender'di ama onun sesini Doru bastırdı. O da kapıda olmalıydı. Ayağa kalktım. "Gözüm görmesin Ender. Yarın konuşacağız bu konuyu. Git, asabımı bozma."

Kapı sertçe kapandığında göz ucuyla yemeğini yiyen kızıma çevirdim bakışlarımı. Televizyon açık olduğu için dikkati oradaydı.

Doru verandaya geldiğinde ifadesi oldukça katıydı. Gözü beni bile görmemişti. Ceketini çıkarıp kenara bir yere fırlattı. Gömleğinin üstten bir düğmesini çözdü parmakları.

"Doru," dedim çekinceyle.

Bakışları gözlerimi buldu. Düşünceli ifadesi yumuşayıp dağılırken, "Kusura bakma," dedi gözlerini bir süreliğine kapayıp açarak. Burnundan bir soluk bırakıp dudaklarını yaladı. "İş. Sorma bir şey. Yeterince gerdiler beni."

"Sormam," dedim yerime otururken. Doğa yemeğini, bitirdiği için sandalyeden inmeye çalışıyordu, ona yardım ettim.

"Attığım fotoğrafı göremedin değil mi?" diye sordum tam karşıma oturan Doru'ya. Konu değiştirmeye, gerginliğini yumuşatmaya çalışıyordum. "Telefonun kapalıydı. Görmemişsindir tabii. Biz Doğa'nın odasını kurduk."

"Ne?" dedi bakışlarını yüzüme kaldırarak. Duymamıştı bile beni. "Yok-yok bir şey," dedim. Umay'a mı üzülüyordu bu kadar? Alınganlık yapıyordum muhtemelen ama böyle düşünmeden de edemiyordum.

Çatalımla önümdeki tabağı karıştırdım. "Yemek getireyim sana," diyerek kalktım hemen. Doru bir şey demek yerine başını salladı.

Elimde onun tabağıyla döndüğümde, telefonunu masanın yanındaki prize, şarja takmaya çalışıyordu. Hala canı sıkındı.

İşte bu da benim canımı sıkıyordu. Yemeği yerken Doru, mesajlaştı durdu birileriyle. Bir gurupları olduğunu biliyordum. Tüm ekibin olduğu. Göreve gidenlerin farklı hatları -sinyal kesicili- oluyordu. Onlar da bu telefonlardan okuyabiliyordu yazışmaları. Aileyle görüşemiyorlardı o telefonlardan. Muhtemelen -sadece tahmin- Doru şu an onlarla yazışıyordu.

Ben yemeğimi bitirdim. Tabağımı yıkadım, kaldırdım. Doğa'yı yatırdım. Işığı kapatıp verandaya dönecekken Doru yemeğini bitirmişti. Şimdi daha az öfkeli görünüyordu ama hala canı sıkın gibiydi. Çokça da düşünceli. Doğa'nın odasını bile görememişti henüz. Umursamamaya, sorun etmemeye çalışarak salona döndüm. Yine de surat asmadan edemiyordum. Bir kere ifademi toparlayıp güleliyordum ben öyle bir şey yokmuş gibi. Ne hayallerim vardı oysa benim. Gelecekti, birlikte yemek yiyip Doğa'nın odası hakkında konuşacaktık. Hatta benimle gurur duyacaktı *ne güzel iş başarmışsın* diye. Hiçbiri olmamıştı. Doru ortalığı toparlayıp kendi tabağını yıkarken ben de şömineyi kontrol ettim ateşi sönmüş mü diye. Sonra da odama geçtim.

Soyunup askılı geceliğimi giydim. Hemen uyumayı planlıyordum yoksa suratıma bakmamasının sinirini çıkarabilirdim bir şeylerden.

Yorganı aralamamla arkamda belirdi. "Doğa'nın odasını kurmuşsun. Şimdi gördüm telefonda. Gidip baktım, Doğa'yı da kontrol ettim ama karanlıkta pek seçemedim. Uykusu bölünmesin diye de ışığı yakamadım. Yarın eksik var mı bakarım ben..."

"İyi geceler," diyerek konuşmasını bile tamamlamasına müsaade etmeden yatağa girdim. "Işıkları kapatır mısınız?" Gözlerim bunu söylerken çoktan kapanmıştı.

"Erva." Adım sesleri yatağa doğru yaklaştı. "Sen bana alındın mı?" diye bir soru yöneltti, cevap vermedim. Ne yaptığının yeni farkına varıyordu.

Kıyafetlerini çıkardığını işitebiliyordum. Dolabı açtı ve kapadı. Ama sonra aldıklarını giymek yerine yere attı sanırım. Uzanıp ışığı kapadı ve yatağın diğer tarafına girdi. Yatağın ona ait tarafı hafifçe çökerken, bana doğru yaklaşıyordu. Kolları arkamdan belime dolandı ve beni kendine çekti. Evet, bir şey giymemişti. Sadece baksırı vardı altında. Sırtım onun göğsüne yaslandı. Elleri saçlarımı aralarken dudakları enseme öpüyordu.

"Bir askeri dövmeşler," dedi. Adını vermeyeşine takıldım ben ama yine de gözlerimi açmadım ya da sormadım. "Görev diye bu da bozulmasın demiş ve hırpalanmaya göz yummuş. Bunu yediremedim. Mahir de duyunca çok sinirlendi. Erken gelecek gibi. Ortalık karışık anlayacağın."

Dayanamayıp, "Umay bahsettiğin asker galiba," dedim. Göz kapaklarım aralandı. "Adını vermeye neden çekiniyorsun?"

Durmadan duraksamadan, "Hoşlanmıyorsun çünkü," dedi. "Sen nereden-

"Kapıya geldi çünkü. Sana ulaşamamış."

"Erva," dedi karnımdaki elleriyle beni daha çok kendine çekerken. "İşimi çok anlatmıyorum biliyorsun. Umay'dan hoşlanmıyorsun ve bunun seni huzursuz etmesini istemedim. Yoksa senden bir şey saklamıyorum."

Ona döndüm. Belimdeki kollarını gevşetip o sürede bana müsaade etti ama asla bırakmadı. Yüzümü ona dönünce de daha sıkı sarıldı. Belime dolanık duran kolu yukarıya kaydı ve güçlü avucu enseme kavradı. Gözlerine bakmadan -aynı yastığın üzerinde yatıyor olmamıza rağmen- derin bir nefes aldım ve bıraktım. "Görev, anlıyorum. Söyleyemiyorsun. Umay, hoşlanmıyorum diye adını vermiyorsun. Ben bir şey oluyor demiyorum ama suratıma bakmıyorsun Doru. Beni unutacak mısın sen hep böyle anlarda. Ben işin diye sesimi çıkarmadım ama zoruma gitmedi de diyemem."

"Seni unutmadım," dedi bir açıklamaya girişerek. "O anki yazışma çok mühimdi. Mahir ortalığı yıkarım diye başlayınca öfkmesini almaya çalıştım. Gece adamı alacağız Erva. Görevde ne yapacağımızı-" Elimi dudaklarının üzerine kapatıp susturdum onu ve gözlerinin içine baktım. Beni ikna etmek için görevden bahsettiğinin farkında bile değildi.

"Sorun yok," dedim düz bir sesle. "Ben gönül koymam. Geçti. Sadece... Anladın sen. Bu ilk kez oluyor. Yani beni görmeyeşin."

"Erva'm," dedi adımı uzata uzata. "Özür dilerim. Ben seni görmüyor değildim. İlk kez oluyor diyorsun, haklısın. İlk kez oluyor. Umay ya da başka biri. Bir kadına el kaldırmışlar. Bu benim işimi bırak adamlığıma

yediremediğim bir şey. Hele ki o kadın görev bozulmasın diye dayak yemeyi göze alıyorsa..."

"Anlıyorum. Açıklama daha fazla. Yalnızca bu bir daha tekrarlanmayacak değil mi?"

Başını salladı. Elimi sakallarının üzerine kapadım. Parmaklarım aralarına girip sevdi. Bakışları yüzümde dolaşıyordu. Geçtiğinden emin olmaya çalışıyordu ve bu benim hoşuma gidiyordu.

"Öp beni," dedim ve kaşlarının arası dediğimi sorgular gibi çatıldı. Bunu beklemiyordu. Aslında bunu yapmayı bende hiç kendimden beklemiyordum. Ona inanmıyor değildim. Umay aramızda mesele falan değildi, olamazdı. "Öp," diye yinelediğimde, gözleri yüzümde dolandı durdu. Hemen sonra ağzı dudaklarımın üzerini ele geçirircesine kapandı. Önce yumuşakken, sonrasında daha aç, daha muhtaç bir hal almaya başladı. Ağzımın içine inledi. Elleri kalçalarımı sıktı. Sertçe.

Beni üzerine çekerken, çoktan teslim olmuşum. Tam bir haftadır bu anın hayalini kuruyordum. Ona kavuşmak, onun tarafından kurtarılmak... Elim aramıza girip sertleşmiş erkekliğini iç çamaşırının üzerinden kavradığında dilini gırtlığımda hissettim. Göğüs kafesinden hafif sesli bir hırıltı yükseldi. Avucumun arasında onun katıksız gücünü tutuyordum ve bu göğüs uçlarımın sivrilmesine neden olmuştu. Farkındaydı ve bu onu şimdiden çıldırtmış gibi görünüyordu. Ağzımın içinde dolaşıyordu dili. İniltilerimiz birbirine karışırken ellerinin hareketleri daha hırpani bir hal almıştı. O da bende sessiz olmaya çalışıyorduk Doğa uyuyor diye ama çok da başarılı olduğumuz söylenemezdi.

Geceliği üstümden söker gibi çıkarıp aldığı anda, ağzı aşağıya kayıp göğsüme kapandı. Sıcak dilinin üzerinde daireler çizdiğini hissettim. Ucunu bir çocuk gibi, aynı zamanda aç bir aşık gibi emerken parmaklarımı sırtına geçirmekten, tenini çizmekten kendimi alamadım.

Belirginleşen göğüs ucumu öpücüklerle boğdu. Baksırından kurtulmaya çalıştı. Ona boşta kalan sabırsız elimle yardım ettim. Sonrasında onu kalçalarından çekip içime girmeye zorladım. Koskoca bir hafta boyunca ona açtım, hasrettim, muhtaçtım ben. Tenlerimiz birbirine çarpıp sessiz odada çınladığında onun iriliğini ve sertliğin içimde hissedebiliyordum. Duvarlarıma sürtüne sürtüne hareket ederken adımı sayıkladı göğüs oluşuma. Islaklığı her yerime bulaştı. Ben ıslandıkça o içimde kaydı durdu. Nefes nefese kalmış halde dudakları dudaklarımı buldu hemen sonra.

O benimle sevişirken aklımı kaybediyordum. Eminim o da aynını kendi için düşünüyordu. Ama unuttuğumu sanmıyordu değil mi? Hemen kabullendiğimi....

"Bir daha," dedim vurgulayarak. Kalçalarına geçti tırnaklarım. İnledi. Ellerim onu hala içimde ama benden uzakta tutuyordu. İlerleyemiyordu. "Her ne olursa olsun." Dilini emdim. Ağzımdaki dili yüzünden boğuluyormuş gibi, "Beni görmezden gelersen." Et ete çarptı. "Seni bundan mahrum bırakırım."

Yüzü kasıldı. İçimde ilerlemek istedi ama izin vermedim. "Edemezsin!" dedi hırıltılı bir sesle. Dudaklarımı yağmaladı ağzı. "Seni görmezden gelmedim ben." Dudaklarımın, çenemin üzerinde bereler bıraktı sert sakalları. "Gelmem!"

"Güzel," dedim başımı zevk kasırgasında kaybolmuş gibi geriye atıp belli belirsiz gülerken. Ellerimi kalçalarından çözdüm, omuzlarına asıp onun içimde tekrar kaybolmasına izin verdim. Anın tadını çıkarabilirdim artık.

"Erv, erva..."

Adımı sayıklayıp durdu sevişmemiz boyunca. Hareketlerimiz biz belli bir noktaya ulaşana kadar hafifledikten devam etti. Sonra yumuşak dokunuşlara dönüştü. Dağılmış haldeydim. Aralıksız içime boşalmıştı. Defalarca. Böylesi bir doyum yaşamamıştım daha önce. Gerginlik zevki ve iki aşığın arasındaki çekimi besleyen bir şey miydi acaba?

Tekrar yaşamak istesem de onunla gerilmeyi göze almam mümkün değildi. Her yanımda sızlıyordu şimdi. Sabah etlerimin sancılı olacağına emindim. Elleri belimin yanında, baldırlarımda bereler bırakmıştı. Sıkılmaktan, emmekten morarmış bile olabilirdi. Bunu umursuyor değildim. Yorgunluktan tükenmiş olmama rağmen bunun bir sona ulaşmasını istemiyordum galiba.

Sabaha karşı birbirimize sarılı halde yatarken, zorlanarak da olsa gözlerimden birini aralamayı başardım.

"Doğa uyanıp gelmeden giyinmemiz gerek," diye fısıldadım yorgun bir tonda. Çok uykum vardı ve yerimden kıpırdamayı hiç istemiyordum.

Doru'nun eli usul usul sırtımı okşadı. Başımın üzerini öperken dudakları, "Bu saatte uyanmaz," dedi ama ben tehlikeyi göze alamazdım. "Kapısı açık ve yeni bir odada kalıyor. Gelebilir."

Beni yana bırakıp sızlanarak kalktı yerinden. Başım yastığa düşmüştü ve düştüğü yerde de kalmıştı. Onu izliyordum. Odada kıyafet arıyordu. Altına

bir iç çamaşırı ve eşofman altı geçirdi. Bana da dolaptan krem rengi saten geceliklerimden birini alıp, fırlattı.

Döndüm sırt üstü, "Giydiresene," dedim. Gülerek yorgandan sıyrılmış, açıkta duran göğsümü süzdü. "O kadar mı yordum seni?" Yeniden yormak istiyorum dercesine bakıyordu yorgun gözleri. Yorgun olmasına rağmen hala bana aç görünüyordu.

"Ne yormak," dedim gecelikle göğsümün üzerini kapatırken. Bünyem bir defayı daha kaldırmazdı.

Gerçi artık ben de ondan farklı sayılmazdım. Doyamıyordum ona.

Yanıma oturdu. Beni yataktan kaldırıp kucağına çekti. "Doğa'dan betersin," diye fısıldadı kulağıma. Başımı omzuna yasladım. O ellerini göğüslerimde dolaştırdı önce, sonra kalçama bir şaplak attı. Gözlerimi açmadan güldüm. Başını göğsüme indirip saçlarını oraya sürttüğünde, "Doru," dedim gülmeye devam ederek. "Ne Doru?" diye sordu, "Ne yapıyorsun?" diye geri bir soru yöneltti.

"Sen benimle oynadın, ben de seninle oynuyorum," diyerek yüzünü göğüslerime gömdü. Aynı saçlarıyla yaptığı gibi yüzünü oraya sürttü. Derin ve sesli bir nefes çekerek, "Mis gibisin," diye mırıldandığında çenesini tutup yüzünü yüzüme kaldırdım. Dudaklarının kenarını yalıyordu doymamış gibi. Gözlerinin içine baktım.

"Beni tahrik ediyorsun."

"Amaç da bu. Seni tekrar s*kmek istiyorum. İkna olacak gibi misin?"

"Terbiyesizsin."

Dudakları yükseldi. "Öyleyim. Seninle ilgili kendime engel olamıyorum. Doyamıyorum. Doyulmuyorsun."

"Biliyorum," dedim, kenara düşmüş ve buruşmuş olan geceliğimi alıp eline tutuşturdum. "Giydir bunu. Ama dokunma."

"Ceza mı veriyorsun?"

"Ödül olur diye düşünmüştüm."

Burnunu kırıştırdı. Dediğimi yaptı ve geceliği üzerime giydirdi. Kucağına yerleştim şu halimle ve başımı omzuna düşürdüm tekrar. Rahatlamış gibi bir nefes aldım. "Şikayetçi misin?" diye sordum. Yıllar beni bir miktar değiştirmiş olabilirdi. Bir kere eski Erva daha uysaldı. Şimdi ki ise daha inat. Bu konuda ne düşünüyor merak ediyordum.

"Hayır," dedi tereddütsüz. "Kastettiğin eskiye göre daha inatçı bir kadına dönüşmüş olmansa, bundan son derece memnunum. Benim kadınım ben

bile olsam karşısında güçlü olmalı. Seni her halinle seviyorum ben. Her bir zerreni seviyorum."

Güldüm. Derin bir nefes aldı. "Erkeğimin her halini seviyorum. Beni yemekte unuttuğu için başına bunu defalarca kalkacağımı bilmesine rağmen sesini çıkarmamasını seviyorum. Her halini seviyorum. Hep sevdim..."

Çenemi tutup yüzümü yüzüne eşitledi. Önce yanağımı öptü, hemen sonra dudaklarımı. "Seninle yatakta kalmak istiyorum ama artık yapmamız gereken şeyler var," dedi.

Ne olduklarını galiba biliyordum. Bu konu üzerine konuşmuştuk. Karşılaşmalardan bahsediyordu. İtiraf edilmesi gerekenlerden. Konuşulması gerekenlerden....

"Kahvaltıdan sonra annemlere gidelim mi?"

Başımı salladım. Bizim normalde Doğa'yı onlara çoktan söylemiş olmamız gerekirdi. Oraya gidince neyle karşılaşacağımı bilmesem de çok da kötü olamaz diye düşünüyordum.

Bölüm Bitti...

Alıntılar için İnst: piyamor_

Bol oy, bol yorum: Hızla gelen yeni bir bölüm :)

Yeniden görüşene değin sevgiyle kalın canlar...

50. Bölüm - O BENİM

Merhabalar,

Bölüm Şarkısı:

RAFAT HASANLI - Senin Gibi Birsini Bulamam

MARAN MARANGÖZ - Bana Sen

*Yıldızları yakmayı yorum yapmayı ve takip etmeyi unutmadıysak
başlayalım mı?*

Keyifle Okuyun...

9. BÖLÜM

O BENİM

Doru Demir'den...

Uykulu hali kahvaltı masasında da sürüyordu. Doğa'yı beslemeye çalışıyordu ama gözleri arada kapanıp açılıyordu. Daha ağzına tek lokma koymamıştı. "Önce Doğa doysun," dediğinde ben onu bu hale getiren geceyi düşünüyordum. Gecemizi. Benim yüzümden yorgundu. Bazen düşünüyorum; beni bu kadar doyumsuz yapan şey ne?

Asla hayalini bile kuramayacağım kadar güzel bir kadınının olması mı? Benim gibi bir adamı nasıl sevebilmişti Erva? İsteddiği herkesi elde edebilirken neden bende kalmıştı?

Yoksa kendinden daha güzel bir yüreği, her koşulda bağışlayan, bağışlayıcı olan karakteri mi beni ona karşı doyumsuz yapıyordu?

Yine bana gelmişti. Ben ona tüm yolları sana bağlayacağım diye sözler verirken, o benim aksime düğüm yaptığım o yolu görmezden gelip yine bana gelmişti.

Erva'nın saçının teline kıyamazken, ondan alacaklarım için yabancı birine dönüştüğüm, belki onun gözünde de öyle görünüyordum.

Kendime engel olamadığım ise daha büyük bir gerçektir. Ben onu sevmelere doyamaz oluyordum çoğu zaman. Şimdi karşımdaki sandalyede oturmuş, yanında oturan kızımızı doyurmaya çalışıyor oluşu bile içimdeki açlığı, ona olan muhtaçlığımı dindirmiyordu. Doğa'yı bile görmezden gelip onu kendimle doldurmak istiyordum.

Kendi karıma, şu yorgun haline rağmen sahip olmak istiyordum.

Belki de çok zlemektendi. Kaybedilen iki yılın ardından, giden zamana yetişmeye alışmaktandı. Ne yaparsam onu daha çok *sevebilirim*'di benimki. Hakkettiği buydu, çok sevilmek.

Kendine gelmek ister gibi omuzlarında dağınık duran saçlarını elleriyle topladı, çevirip arkasına sallandırdı. Kolları iki yanına inerken üzerindeki saten geceliğin gevşek gelen askısı omzundan aşağıya kaydı. Çıplak teni açlığını ona, şu yorgun haline üzülüyor olmama rağmen bir parça daha cezbetti.

atalı parmaklarımın arasında çevirdim. Gözlerim gerdanıyla boynunun arasında dn gecenin izlerini taşıyan bir kızarıklık buldu. ncesinde geceliğinin tenini göstermeyen yerlerinde de saymıştım birkaç tane. Onu severken fazla hoyrattım, hırpalıyordum ve kendime çok kızılıyordum. Bakışlarım orada dolaşırken, Erva uykulu gözlerini benimkilerle buluşturdu. Eli az önce baktığım yerin üzerine kapanıp ovuştururken, belli belirsiz gülümsedi dudaklarının kenarları.

Muhtemelen elinin altındaki o kızarıklık günün ilerleyen saatlerinde morluğa dönecekti. Ama o bunu bile umursamadan bana glmsedebiliyordu. Aklımdan geçenleri bilmeden.

"Ne düşünüyorsun?" diye sorarken kolunu Doğa'nın sandalyesinin arkalığına attı ve ona doğru eğildi. Kaşlarıyla gülerek ne var dercesine işaret edip elindeki ballı ekmeği Doğa'nın ağzına uzattı.

Onu da kendi gibi sabahları balla besliyordu. Benim bu evden asla eksik etmeyeceğim şeylerden biri bal olacaktı galiba ve ben tam şu anda bunu düşünüyordum. Doğa ballı ekmeğini dünyanın en güzel şeyiymiş gibi keyifle ısırırken, "Seni çok yorduğumu, balı anne kız çok sevdiğinizi ve boynunda pcklerimden sebep yer eden o kızarıklığın acısını tekrar öperek almak istediğimi," dedim. Doğa'da olan bakışları bana dönerken belirginleşti.

Geçen zamanın ne kadar hain olduğunu o böyle afallamış halde bana her baktığında tekrar tekrar anlıyordum. Erva onu ne kadar çok sevdiğimi bilirdi normalde. İlgimin onu şaşırtıyor olmasına bile kinleniyordum. İtiraf etmese de hala içinde sorguluyordu bunu ve ben anlıyordum.

Ne diyeceğini bilmiyor gibi görünen haline güldüm. Onu izlerken kuruyan dudaklarımı dilimle nemlendirdim. "Yatağa dn Erva," dedim ciddileşerek. Öyle yapmazsam dinlemezdi beni. "Gitmeyelim istersen

bugün." Çatalımı tabağımın yanına bırakıp geriye yaslandım. "Uyu sen. Belki yarın..."

İtiraz edeceğini biliyordum. Yanağını Doğa'nın başının üzerine yaslayıp bana en masum haliyle gülümseyerek bir manzara sundu. Dudak kıvrımlarım yükseldi. Yükseldi. Şu hali beni mest etmeye yetiyordu işte. "Yorgunum ama dayanabilirim. Korkuyorum ama üzerine gitmem gerektiğini biliyorum. Yanımda olduğunu, beni ve Doğa'yı asla üzmelerine izin vermeyeceğini de biliyorum. Bal almayı bizi mutlu etmek için sürdüreceğini bildiğim gibi. Kaymak almayı unutma kocacığım."

Otuz üç yıllık hayatım boyunca işittiğim en güzel itirazdı bu.

"Asla," dedim baskılı, net bir tonlamayla. Bu sözlerinde teker teker sıraladığı her şey içindi, ama en çok beni üzmelerine izin verme dercesine gözlerime çaresiz bakıyor oluşunaydı. Öylesine söylemiyordum bunu. Hem olacakları önceden kontrol altına aldığımdan hem de çıkabilecek en küçük pürüze çoktan hazırlıklı olduğumdandı. "Tek kötü söz etsinler; sana ya da Doğa'ya -ki bu asla olmayacak- karşıma almaktan çekinmeyeceğimi bil."

Annemin tavrının olumsuz olmayacağını biliyordum. Gümüş'ün de öyle. Lakin beni onun kadar düşündüren anneannemdi. Her ne olursa olsun karşısına dikilmekten geri durmayacaktım. İster darılsın, ister yok saysın beni. Ben karşımda duran bu iki, birbirinden güzel mucizeyi bir daha kaybetmemeye niyetliydim.

"Biliyorum sevgilim," dedi ve gülümsedi. Kolumu sandalyenin arkasına atıp sallandırdım. Yeşil gözleri üzerimde dolaşırken, "Yemek hazırladığın için de teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Kahvaltı hazırlığı benim işimdi. Ondan söz ediyordu. Onu bu kadar yorup üstüne yemek hazırlatacak değildim. "Ciddiyim Erva. Yarın da gidebiliriz. Ertelemeyelim diyoruz ama zorlamanın da anlamı yok. Ha bugün ha yarın." Masaya doğru eğildim. "Kahvaltını et ve gidip yat. Ben Doğa'yı da alırım. Karargâha gitmem lazım. Doğa benimle olur, sen de uyursun."

"Dün geceki şey yüzünden mi?" diye sordu olanların tedirginliğini üzerinden atamamış gibi. Beni daha önce o kadar öfkeli görmemiş olmalı onu tedirgin eden. "Almışlar mı adamı?" Yüzüme baktı baktı, ben konuşmayınca Doğa'yı kahvaltısı bittiği için sandalyeden yere indirdi. Önce dirseklerini masaya dayayıp başını ellerinin arasına sıkıştırarak tekrar bana çevirdi yeşil gözlerini derin bir iç çekişle. Sonra çektiği nefesi oflayarak bıraktı. Konunun ben tarafından devamının gelmeyeceğini biliyordu.

Ona içinde olduğum görevden bahsetmeyi çok istesem de yapamazdım. Bir kere başımın belada olduğunu öğrense, hatta bütün ekibin; şöyle huzurlu kalamazdı karşımda, bu da beni huzursuz ederdi. Umay'ın dayak yediği adam, iş adamı kimliğinin altında bir silah ve uyuşturucu kaçakçısını saklıyordu. Devlet yönetiminin üst basamaklarından birileriyle de iş birliği içerisindeydi. Umay bu yüzden onun karşısında susmak zorunda kalmış, karşılık vermemişti. Biz adamın pisliğini ortaya çıkarmadan yakalanırsak iş ters teperdi ve hepimiz mesleklerimizden bile olabilirdik. Neden mi? Bu görevi izinsiz yürütüyorduk. İşte tam da bu yüzden Erva'ya olanları anlatamazdım ve onu endişelendirmezdim.

Mahir dün gece haberi alınca apar topar dönüş kararı almıştı. Uyumadan, en küçük dinlenmeden yola çıkacaktı bugün ve muhtemelen gece geç bir saatte karargâhta olacaktı. Kahvaltı hazırlarken öğrenmişim ben bunu. Benimde önceden gidip olan biteni bir kontrol etmem gerekiyordu. Normalde şu an bu masada olmamam gerekiyordu ama Erva'yı bir kez daha alındığı yerle baş başa bırakırsam iyice büyüyecekti ve aramızda sorun yaratacaktı bu durum.

"Sen de gitme. Doğa'da gitmesin o zaman. Ben sızsız uyuyamam ki," dedi yalnız olmaktan nefret ediyormuşçasına bir çaresizlikle. Annesinin gitmesini hiç istememiştim. Erva o gidince saklamaya çalıştığı yalnızlık hissinin içinde iyice kaybolacaktı çünkü. Son iki haftada Erva'da fark ettiğim en büyük değişim bu olabilirdi. Benim karım önceden yalnız kalmaktan huzursuz olmazdı, ama şimdi... Babasının ölümü neden olmuştu belki buna, bilmiyorum.

Yakında göreve çıkmam gerekebilirdi ve ben onu ardımda yalnız, bir başına bırakmak istemiyordum. Annem her ne olursa olsun -Erva'ya karşı aksi bir duygusu olmadığını biliyorum- ona sahip çıkardı. Benim yerime de yokluğumda yanında olurdu. Erva buna ihtiyaç duymayacaktı, çünkü o her şeye rağmen, değişen tüm yanlarına rağmen güçlü bir kadındı. Ama ben... Sanırım şimdi iki kat gözüm arkada kalacaktı. Gözlerim bir anlığına Doğa'nın olduğu tarafla buluştu. Annesin kopyası gibiydi. Onun kadar inatçı ve aynı zamanda onun kadar narin.

Başımı tekrar Erva'ya çevirdim. "Sen kahvaltını etmeden bir yere gittiğim yok zaten. Dün akşam benim yüzümden çok az yediğini fark etmedim mi sanıyorsun? Seninle ilgilenemedim ama gördüm Erva."

"Alındığımı bile," dedi imalı bir tonlamayla. Sesi yükselmedi. Aksine iyice düştü, "Anlamadın ki sen. Yemeği yemediğimi nasıl fark ettin?" diye

ekledi kırıldığı yeri açığa çıkarmaktan çekinmeyerek.

Kaşlarımı kaldırdım. Bu mesele tahmin ettiğimden de fazla dokunmuştu ona. Erva bana hislerini açık etmemeye çalışıyordu artık. Önceden hiç böyle değildi. Yüzünden, mimiklerinden bile okuyabilirdim, lakin zamanın götürdüğü bir de bu vardı bizden. O anne olunca bir miktar değişmiş, duygularını bastırmayı daha iyi öğrenmişti. Ben gerginim diye geride duruyor sanırken -durumun ondan bağımsız olduğunun bilincinde olduğunu sanarak- o meğer her şeyi üzerine alınmış.

"Bak," dedim ve dirseklerimi masaya dayadım. Ona doğru eğildim bir miktar. Gözlerimle verandadaki halının ortasına uzanmış tavanı izleyen ve anlamsız sözcük dizilerinden oluşan bir şarkı mırıldanan kızımı kontrol ettim. Bakışlarım orada oyalanırken, "Üzerinde çalıştığım -çalıştığımız- bir görev var. Umay'da," dedim üzerine basa basa. Ben rahatsız olmasın diye adını söylemekten sakınıyordum ama onun tarafından yanlış anlaşıyordum anlaşılan. Gözlerim onunkileri buldu hemen sonra. "Bu görevin en önemli parçalarından biri. Sıradan biri olsa -yani o benim sorumlusu olduğum ekibin bir parçası, korumakla yükümlü olduğum ekip arkadaşlarımdan biri olmasa diyorum- senin canını sıkıyor diye onu hayatımızdan hiç çekinmeden uzaklaştırırdım..."

Sözlerimi bölüp, inkar eden bir ifadeyle gözlerini belirginleştirerek yok öyle bir şey demek için ağzını açacaktı ki - "Hiç boşuna itiraz etme," diyerek fırsat tanımadım ona. Çünkü yanıliyordu, daha doğrusu saklamaya çalışıyordu. "Dün gece yeterince belli ettin. Onu hala dert ediyorsun kendine. Sana yemin ederim," dedim ve gözlerim yine Doğa'yı kontrol etmek için halının ortasına çevrildi. Şarkıyı sonlandırmış parmaklarını emiyordu.

"Benim için o düşündüğün anlamda yok hükmünde!" derken kendimden oldukça emin, gözlerimi yine onun yakınımda duran yeşillerine çevirdim. "Benim gözüm sen yokken bile senden başkasını görmedi. Görmedi!" dedim ona doğru biraz daha yaklaşarak. Ben öyle yapınca dudakları kıvrıldı ve hafif bir tebessüm sardı yüzünü.

"İnanıyorum demiştin sana," dedi, hala aksini kanıtlamaya çalıştığını anladım. Başımı salladım. "İnanıyorsun, inanıyorsun elbet. Onu gece kulaklarıma saf aşk ve arzuyla ısıttığın sesinle ismimi sayıklarken çok iyi anladım. İçimi yakışın, sana doyamayışım, hala bile sana muhtaç gibi şu yemek masasında oturuşum da bundan sebep." Sözlerim hoşuna gitmiş olacak ki, minik bir kıkırtı döküldü dudaklarının arasından. Gözleri ışıldadı.

"Anlat," dedi fazlasını istiyormuş, buna ihtiyacı varmış ve artık saklayamayacakmış gibi. *Ha şöyle güzel karım, bana böyle gel.*

"O görev," dedim derin bir nefes çektim. Gözlerim yüzünde dolandı durdu. En sonunda da yine gözlerinde sabit kaldı. "Onunla tanıştığınız gece buraya getirdiği evraklarla ilgili. Acildi, çünkü ben ya da Mahir'den başkasına onları emanet edemezdi. Sana o günde bunu anlatmaya çalıştım. En başından beri sorun yok dercesine konuyu kapatmaya çalışıyorsun. İstemediğini, onu yakınımızda görmek istemediğini belli ediyorsun ama sorun yok diyorsun. Onu sorun etmiyorum, sen tarafından da sorun çıkmayacak diyorsun. Ama aksi çıkarsa ne yaparım diye düşünerek korkuyorsun. Ben bunu ne yazık ki dün gece anladım. Benim Erva'm beni kendiyle tehdit edecek kadar ne yaşıyor olabilir ki?"

Yanaklarını havayla şişirip tek seferde bıraktı. "Saklamayacağım. Kıskanıyorum hala. Sadece belli etmiyorum."

"Biliyorum," dedim gözlerimi gözlerinden çekmeden. "Hoşuma da gidiyor ama bu fazla Erva. Araya giren zaman neden oluyor, o sorguluyor, karıştırıyor güzel kafanın içini. Ben hala bıraktığın yerdeyim. Bir milim dahi gidemedim. Şimdi seninle tekrar yürüyorum."

Masanın üzerinden uzanıp ellerimi tuttu ve tabaklardan boşta kalan beyaz ahşabın üzerine indirdi. İnce, benimkilere göre küçücük kalan elleri ellerimi kavramaya çalışırken, bakışları ellerimizin birleştiği yerdeydi. Benimkilerde.

"Ben hala bıraktığın Erva'yım," dedi söylemekte olduğu şey kolay değilmiş gibi. Zorlanıyordu. "Sana inanıyorum. İnanmasam o Umay'ı..." dedi ve sesi sivrildi. Dilini ısırırdı kendini sakinleştirmeye çalışır gibi, "Belki kötü niyetli değildir, yanlış anlıyorumdur-"

"Anlıyorsun," diye böldüm onu ama devam etti hiç takmadan. Konuşurken ellerimize bakıyordu hala. Parmakları daha sıkı bir sarışla kavrarken, "Ama ben etrafında istemiyorum onu. İş, biliyorum. Olmak zorunda. O kısma sözüm yok. Ama o anahtar güvenlikten alınacak Doru," derken net bakışları gözlerime çıktı. "Lojmanda kalmıyor. Buraya gelmesine de gerek yok. Ne o öyle kendini gösteriyor gibi."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Gülmemeliydim. "İş -miş anlamam ben. Tamam çünkü haline bende acıdım, ulaşamamış gelmiş. Sorun yok orada. Ama fazlası olmasın. Söyle-" Ellerini bırakıp ayağa kalkınca ben, bakışları üzerimde sabit kaldı şaşkınca. Az önce Doğa'nın oturduğu sandalyeye

oturduğum. Bacaklarımı araladım, ne yaptığımı sorgulayan bakışları ile benimkileri buluşturdum ve elimle dizime vurduğum.

Böylesine ciddi bir mesele konuşulurken -onun için önemli- şunu yapmam kaşlarının arasında derin bir çizgi oluşturmuştu.

Elini tuttum ve hareketime uymasını sağlayarak onu dizime oturttum. Bacakları bacaklarımın arasında yer bulurken, burnumla saçlarını geriye ittim ve dudaklarım yanağına sürtündü. Soluğu dudaklarının arasından heyecanla dökülürken, "Doğa," dedi bir fısıltı gibi. "Bize çevirdi bakışlarını. Saçımı çekmesini istemiyorum."

Güldüm ama Doğa'nın şu an bizi izlemesini zerre umursamadan yanağına tüy kadar hafif bir öpücük kondurdum. "Sen ne dersen o. Ama," dedim o amanın üzerine basa basa. "Ben ne dersem de o. Kahvaltını yapacaksın, sonra da gidip mışıl mışıl uyuyacaksın. Kocan döndüğünde tekrar onu doyuracaksın ve asla böyle saçma şeyler düşünmeyeceksin."

"Doru," dedi gözleri Doğa'da. Arka çaprazımda Doğa'nın ayaklandığını ve birazdan üzerimize atılacağını belli eden adım seslerini işittim. Yanağından, hemen sonrada boynundan sessiz öpücükler çalarken karım dizimde sırtıyor, Doğa'da "Babası!" diyordu o tatlı sesiyle. "Babası deldim."

"Nereye geldin kızım?" diye sordum gülerek başımı ona çevirirken. Erva kollarını göğsünün üzerinde bağladı ve dizimden bir miktar öne doğru eğilip Doğa'ya dil çıkardı. Bunu beklemediğimden -hiç beklemiyordum- önce gözlerim irileşti, sonra bastım kahkahayı. Bu Erva'da daha önce rastladığım bir şey değildi.

"O benim," dedi Erva, Doğa'nın kızgın bir hal alan ifadesine ondan daha inatçı olduğunu belli edercesine bakarak. "Benim kocam, senin baban. Annenin de sevmesine izin verecek misin Yeşil?"

Doğa yüzünü sallandırdı. Ona uzanıp diğer dizime çekmek istedim ama bir adım geriye çekilince tasarladığım şeyde başarısız oldum. Aynı annesi gibi kollarını göğsünde bağladı ve dudaklarını büzdü. "Didsin mi? Doğa didsin mi?"

"Gitmesin," dedi Erva kollarını göğsümden çözüp bacağımın iki yanına indirdi. Doğa'ya içi gidiyormuş gibi bakıyordu ama yaptığı her ne ise onu sürdürmeye niyetliydi. "Annesi Doğa'yı çok seviyor. Babası da öyle. Gitmesin ama anlasın. Anne de babayı çok seviyor. Doğa böyle yapınca..."

Doğa kollarını göğsünden çözdü ve bize doğru adımladı. Erva sanki az önceki konuşmayı hiç yapmamış gibi boşta kalan dizimin önünde durdu.

Kocaman mavilerini yüzüme dikti. "Babası seviyo mu?" derken elinin biri dizimdeydi, diğeri ile de kendini gösteriyordu. "Seviyo mu babası?"

İşim hayli zordu. Şu hali kalbimi durduracak güce sahipti. Sonra öncekinden daha gür çarptırarak... Biraz daha yaptığını sürdürürse kızımın yanağını öpe öpe bitirebilirdim. Erva benden önce davranıp eğildi ve onu kucağına aldı. Kendi dizinin üzerine oturttu. Onlar benim bir dizimde kucak kucağa otururken, elimle Erva'nın sırtını destekledim.

"Söyle babası?" dedi Erva gözlerini bana dikerek. Arada kalmış gibi hissediyordum kendimi. "Doğa'yı çok sevdiğini söyle."

"Ben ikinizi de çok seviyorum," dememle Doğa minik elleriyle gömleğimi göğüs kısmının iki yanından kavradı ve beni kendine çekti. Daha doğrusu ben onun bu güçsüz hareketine uyum sağladım. Eğildim yüzüne doğru, o da dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. Bir şey söyleyecekti ama düşünüyordu muhtemelen. Bunu Erva ile ben yanında sık sık yapıyoruz diye öğrenmişti kesin. Edepsiz laflarımızı o duymasın diye uğraşırken o fısıldayarak konuşmayı anne ve babasından öğrenmişti.

Beni öyle tuttu tuttu ama hiçbir şey söylemedi. Öğrendiği kısım sanırım bu kadardı. Gülererek onu kucağıma çekip göğsüme yatırdım ve sırtımı da sandalyeye yasladım. Doğa elleriyle göğsümün üzerinde dik durmaya çalışıyordu. "Anne uyumaya gidecek, biz de seninle dışarıya çıkıyoruz. Şerefs- yani Kahve de bizimle gelebilir. Uygun mudur?" diye sordum, yüzü aydınlandı. "Köpü," dedi bana çıkmış olan sekiz dişini de göstererek sırtırken. "Ellerini birbirine çarptı, "Hav hav!" diyerek kahveyi taklit etmeye başladı. "Didelim. Kahve."

Erva esniyordu. Eliyle ağzını kapatmaya çalışırken oturduğu dizimi oynattım. "Hadi ye bir şeyler. Bu heyecanla hemen çıkartacak bizi evden."

Bana başını salladıktan sonra dizimden biraz kalktı ve bacağını iki bacağının arasına alarak tekrar oturdu. Yüzünü masaya dönmek için yapmıştı bunu. Kot pantolonumun kumaşına rağmen hissedebiliyordum onu. İçimde çılgılık atan ihtiyaca kulaklarımı kapatmak zorundaydım. Bunu düşünürken dizimi hafif hafif sallamaya başladığımı onu da beraberinde salladığımı farkındaydım elbette.

Doğa dikkati dağılmış gibi kucağımdan kayıp yere indi ve pencerelerin önüne yöneldi. Ne yapmak için oraya gittiğini biliyordum. Gözleri ile Kahve'yi arayacaktı bahçede.

Erva dirseğinin birini masaya dayadı ve çatalı eline alıp ağzına rastgele bir şeyler attı. Tamam, akşam onu fazla yormuştum ama çatalı bile tutmaya

hali yokmuş gibi görünmesi normal miydi? Elimi uzatıp Erva'nın çapraz askılı geceliğinden açıkta kalan sırtını sevdim. Avuç içim ve parmaklarım omurgası boyunca aşağıya kaydı. Hareketime tepki göstermezken, teni ürpermiş gibi kabarmıştı. Sevmeye devam ettim.

Doğa pencerenin önünde yine şarkı mırıldanıyordu. Söylemeyi seviyordu. Annesi gibi. Erva'yı en çok mutfakta şarkı söylerken duyuyordum. Söylediği şeyler doksanların yavaş parçaları oluyordu genelde. Bazen de benim ona söylediğim türkülerden mırıldanıyordu.

Elimi tenini sahiplenir gibi avuçlayarak yukarıya çıkardım. Parmaklarım ve avucumun içi saten çapraz iplerin üzerine sürtünerek yukarıya çıktı. Parmaklarımı ensesine doladım. Sonra ensesiyle omzunun arasındaki o kıvrımı kavradım ve sıktım. Bu onu rahatlatmış gibi minik bir inleme dökülürken ağzından, sırtı bana doğru yay gibi gerildi. Biraz daha sıktım. Daha sert. "Çok iyi geliyor," dedi gırtlığında demlenen boğuk ve rahatlatmış bir sesle. Baş parmağım baskı uygulayarak dairesel hareketler çizerken yumuşak etinde, doğruldum ve sırtını, omurgasının hemen üzerini öptüm.

Vücut hatları belirginleşmişti ama hala çok zayıf ve küçüktü kucağımda. Parmaklarımda omurgasındaki kemikleri sayabilirdim.

"Biliyorum," dedim gülerek. "Akşam istersen seve seve masaj yaparım." Bu hem onu rahatlatmış için hem de bana zevk verdiği için oldukça hoşuma giden bir aktivite olurdu. Sonunun nasıl biteceğini daha şimdiden biliyordum.

Ağzına domates atıp başını omzunun üzerinden yana doğru çevirdi yüzümü görmek ister gibi. "Akşama annelere gidelim Doru. Ben dinlenmiş olurum o zamana. Ertelemeyelim daha fazla. Yoksa onların bana yaptığından farksız olmayacak şu yaptığımız. Doğa'yı onlardan saklıyor gibi olmak istemiyorum."

"Yavrum," diyerek doğruldum yerimde. Öne doğru eğilirken onu da karnından tutup göğsüme yasladım. Elimini biri hala omzundaydı. "Sana kafana bir şeyi takma demedim mi? Boş ver. Ne düşünürlerse düşünsünler."

"Olmaz öyle." Omuz çekti. "Eskisi gibi olamayacağımız kesin. Şimdi bir de bu eklenip iyice ara açmasın. Yoruldum ben. Bir an önce bitsin, kurtulayım istiyorum."

Sakallı çenemi omzuyla boynunun arasına sürttüm. "Peki o zaman. Sen nasıl istersen. Ben Doğa'yı alıp çıkıyorum. Sen de kahvaltını edip dinleniyorsun. Sonra ararım seni, gelmeden bir saat önce, hazırlanırsın. Çiftliğe geçeriz."

Başını salladı bu onu memnun etmiş gibi.

*

Herkesin ilgi odağı olmayı başarıyordu. Kıskanıyor muydum, evet. Ama hoşuma da gidiyordu. Bizi karargâhın çıkış kapısından uğurlayan erlere el sallıyordu şimdi. Elinden tutup arabaya çekmeye çalıştım onu, fakat gözlerini onların üzerinden çekmedi, elini de sallamaya devam etti.

"İçeriye girin!" diye sert bir sesle bağırınca ben, erler birbirine bakıp geri çekildi. Emir emirdi ve Doğa'nın kendilerine el sallamaya devam eden haline rağmen dönüp gözden kayboldular.

"Sonunda," dedim eğilip Doğa'yı kucağıma alarak. Kahve ben yürümeye başlayınca ardımızdan takip etmeye başladı. Yaklaşık iki saattir bizimleydi ve karargahtaki işimiz sonunda bittiğinden onu da lojmana bırakabilecektim.

Doğa'yı arabanın arka koltuğundaki bebek koltuğuna oturttum. Kemerini bağladım. Kahve çoktan arabadaydı. Dönüp şoför koltuğuna geçecektim ki bir adım bile atmadan telefonum mesaj sesiyle çınladı.

Arka cebimden telefonumu çıkardım. Telefonu açtım ve Ender'den gelen o mesajı okudum.

Gönderen Ender: "Adam kimseye ötmemiş. Bizden şüphelenmiş gibi görünmüyor. Alkolü fazla kaçırınca saldırmış Umay'a. Tam üç saattir peşindeyim garip bir davranışını görmedim. Umay ile de konuştum. Özür mesajları atıp duruyormuş. Ne yapalım?"

Mahir gelmeden bir şey yapmama kararı almıştık. O Yüzden mesajına, "Bekliyoruz, lojmana dön," yazıp gönderdim.

Ender telefonun başında bekliyormuş gibi anında geri dönüş yaptı. Bu defa farklı bir konu üzerinden.

Gönderen Ender: "Anahtarı güvenlikten aldım abi. Umay ile de konuştum. Bir daha habersiz lojmana girip çıkmayacak. Erva'nın adını geçirmedim ama Yüzbaşı öyle istiyor dedim. Anlayış gösterdi. Galiba yengenin yanlış anladığının o da farkında ve mahcup. İyi kız biliyorsun. Keşke böyle olmasaydı."

Umay'ın kötü biri olmadığıнын bende farkındaydım ama Erva ile tanışma şekilleri talihsiz olmuştu. Bu geri alınmazdı. Eğer Erva böyle olsun istiyorsa, o ne derse o olacaktı.

Telefonu arka cebime kaldırıp arabama bindim.

Kapıyı kapatmamla telefonum bu defa çalmaya başladı. Erva'ya eve geleceğimizi haber vermiştim. Bu sebeple o olamazdı. Koltukta yükselip

pantolonumun arka cebinden telefonumu çıkardım.

Ekranda Gümüş'ün adı vardı. Neden aradığını biliyordum. İki gündür sürekli arıyordu ve heyecandan deliye dönmüştü. Beni de deli etmişti bu süreçte.

Telefonu arabanın hoparlörüne bağlar bağlamaz, "Nerede kaldınız?" diye söylenmeye başladı. "Ya abi, geleyim diyorum. Neden inat ediyorsun. Ben öğrendiğimden beri yerimde duramıyorum."

Omzumla telefonu kulağıma sıkıştırırken arabayı çalıştırdım. "Sen gelirsen Erva Doğa için olduğunu düşünür Gümüş. Bilmiyormuş gibi yapacaksın dedim sana. Ben sana bunu hiç söylemedim."

"Haklısın," dedi düşen ses tonuyla. "Hep haklısın zaten. Ben onu kaybettim. Beni affetmeyecek. Allah benim-"

"Kendi kendine beddua okumayı bırak. Daha önce düşünecektin bunu. Erva adam yemiyordu. Korkup, çekinecek ne vardı? Bir kere de sen kıırılsaydın Gümüş. Erva bir kere de seni kıırılsaydı."

"Haklısın," dedi tekrar ve ben bunu duymak istemediğime karar verdim. Gümüş Erva'dan çekiniyordu. Hatalı olduğunu farkındaydı ve aralarının bir daha geri dönüşü olmaz şekilde bozulmasına sebebiyet verecek bir şey yapacak diye onu arayamıyordu. Çünkü haklı sözlerine verecek bir cevap bulamayacaktı.

Ben aralarındaki mevzuda Erva ne karar verirse destekleyecektim. Çünkü ailem ona karşı gerçekten suçluydu. Müdahale de etmeyecektim. Barıştırmaya da çalışmayacaktım. Gümüş ne yapacaksa tek başınaydı bu konuda.

"Doğa sever bizi inşallah..." dedi ve iç çekti. "Sevsin ya da sevmesin biz onu çok seveceğiz."

"Lojmana götürüyorum şimdi onu. Karargâha geldi benimle. Yarım saate lojmanda oluruz. Erva'nın hazırlık durumuna göre de geliriz."

"Abi," dedi Gümüş sıkıntılı bir şekilde. Söyleyeceği mühim bir şey varmış da iki gündür bunun sancısını çekiyormuş gibi hissediyordum.

"Biz aslında büyük günah işledik ona karşı." Dikiz aynasından yolu kontrol ederken aynadaki kaşlarım çatıldı. "Ne günahı? Erva'ya karşı mı?"

"Nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Sende öğrenince çok kızacaksın."

"Şu günü mahvedecek, beni sinirlendirecek bir şeyse söyleme Gümüş," dedim soluklanarak. Sorunlardan yorulmuştum artık.

"Anneannemi Nalan teyzelere yollayacağım. Onun çenesi durmaz çünkü. Canını sıkır Erva'nın."

"İyi düşünmüşsün. Mümkünse biz gidene kadar orada tutsun Nalan teyze onu."

"Fotoğrafındaki kadar güzel mi?"

Gülümsedim. Dikiz aynasından Doğa'yı kontrol ettim. Uyudu uyuyacak haldeydi. "Erva'nın küçük halini düşün. Bir tek gözleri dedesi. Geri kalan her şeyi o."

"Siz birbirinize benziyorsunuz bir kere. Ona benziyorsa sana da benziyordur. Attığın fotoğrafta yandan görebiliyorum ama ben benzettim şu kadarcıkla bile."

Tekrar Doğa'ya baktım. Benim kızımdı o. Bana göre her şeyiyle annesiydi ama benim kızımdı.

"Lafa tutma. Kapat. Geliyoruz," diyerek telefonu kapatacaktım ki, "Abi," demesiyle durdurdu beni. "Ne sever? Ne yapayım?"

"Bir şey yapma Gümüş. Sen sadece Erva'nın gönlünü almaya bak."

*

Siyah kazak bir elbise geçirdi üzerine. Biz gelene kadar duş alıp saçlarını kurutmuştu. Dalgalı kumral saçları açıktı.

Erva artık -bazı anlar dışında- pek yeşil giymiyordu. Yeşil giymesi önemli değildi elbette ama... Bilmiyorum nedensizce içimi sıkıyordu bu ayrıntı.

"Kolyemi verebilir misin?" diye sorduğunda yatağın kenarına oturmuş siyah külotlu çoraplarını giymeye çalışıyordu.

"Hangisini?" Konsolun önüne doğru yürüdüm. Takılarını oradaki bir kutunun içinde saklıyordu.

"Nişanda bana hediye ettiğin. Hala takıyorum onu." Dizinin üzerine kaldırdığı bacağını indirirken elleri son kez düzeltti çoraplarını, bakışları benimkilerle kesişti. "Küs olduğumuz zaman çıkarmıştım ama."

Takmaya devam ettiğini fark etmişim. Çok sık değildi ama dışarıya çıkacağı çoğu zaman onu boynunda görüyordum.

Kutunun içinde kolyeyi buldum ve yürüyüp yatakta yanına oturdum.

Saçlarını toparlarken, "Ben takayım," dedim. Ne yapacağımı çoktan anlamıştı ve saçlarını bana destek olmak ister gibi ensesinden çekti. İfadesi gergindi ve dudağının kenarını ısırıp duruyordu. Gözlerini de benimkilerle çok fazla buluşturmuyordu. Elime değen elinin avuç içlerinin terlediğini fark ettim. Oraya gideceğimiz için resmen negatif enerji yüklenmişti.

"Kendine işkence ediyorsun," dedim en sonunda dayanamayarak. Hem oraya gitmeyi istiyordu hem de geriliyordu.

"Etmiyorum." Nefes çekti ve üfleyerek bıraktı. "Sana öyle geliyor." Ona inanmadığımı ifademe bakabilse anlayabilirdi.

O saçlarını kavrayınca ben ellerimi çektim ve boynuna uzanıp kolyeyi zorlanarak da olsa klipsine geçirdim. Benim kocaman ellerim böyle ince ve küçük işler yapmak için pek maharetli değildi. Elimle boynunu kavrayıp ensesine dudaklarımı bastırdım. Kazak elbisesinin küçük bir V şeklinde sırt dekoltesi vardı. O V nin sivri ucuna kadar teninin tüm çıplaklığını öptüm. Mayışmış, gergin halinden az da olsa uzaklaşmış gibi boynunu yana esnetti.

Minik, rahatlamaya benzer bir inilti döküldü dudaklarının arasından. Elimi önüne kaydırıp göğsünün birini kavradım ve sıkarken, "Daha iyi misin?" diye fısıldadım teninin üzerine.

"Ah, evet..." dedi. Hemen sonra göğsünün üzerinde duran elimin üzerine elini kapattı, parmaklarını parmaklarımın arasına geçirdi. Daha çok sıkmam işin beni teşvik ederken başı omzuma düştü.

Doğa salondaydı ve buradan sesini işitebiliyordum. Kahve ile oynuyordu. O it ilk defa bir işe yaramıştı.

Erva'yı uyluğumun üzerine çekip oturttum. Kalçaları kucağıma yuvasını bulmuş gibi kusursuz bir şekilde yerleşirken, kendini bana sürttü. Onu aniden çevirdim ve bacaklarını belime doladım.

Çenesinin altını ağzımın içine aldım, gözleri kapandı. Ellerim çorabının üzerinden bacaklarını severek kayıp elbisesinin altına girdi. Kalçalarını sıktım. Göğsünden hırıltılı, küçük bir ses yükseldi.

Ben onun gerginliğini yok etmeye, rahatlamasını sağlamaya çalışıyordum ama şu yaptığım bana ceza gibiydi. Sertleştiğimi hissettiğine emindim.

"Oraya gittiğimizde hiçbir şey olmayacak. Haa," dedim dilimle boynunu yalayarak çenesinin altında gelgit yaptım. "Hala gitmek istemezsen ben planı iptal etmeye hazırım."

Ellerini omuzlarımın üzerine attı ve benim onun kalçalarına yaptığım gibi sertçe sıktı. Tırnakları gömleğin üzerinden etime geçmişti ama bu canımı yakmak yerine beni tahrik ediyordu.

Kucağımda hareketlenen kalçasını sabit tutmaya çalışıyordum.

Az sonra yatağa gidip birlikte olabileceğimiz bir anın içinde değildik. Beni zorlarsa ısrarlarına rağmen annemlere gitmeyi ben direkt iptal edebilirdim.

Kazağının yakasına parmağımı geçirip aşağıya çektim ve buz mavisi sadece dantelden olan şeffaf iç çamaşırını açığa çıkardım. Göğüslerinin pembe uçlarını görebiliyordum. Kesici bir elmas gibi sivrildiklerini de.

Soluğumu göğüs arasına üfledim. Dudağının kenarını dişlemişti ve gülüyordu.

Onun yaramaz, küçük bir kız olduğunu en başından beri biliyordum ve bu aşırı hoşuma gidiyordu. Elleri enseme sarıldı. Parmakları arkamda birleşti. Başımı göğüslerinin arasına çektiğinde, gülüşümden salınan sıcak soluk tenini ısıttı. Öptüm öptüm. Kokusunu burnumu o oyuntuya sürte sürte içime çektim.

"Parfümü en çok buraya sıkmışsınız. Aşığım bu kokuya."

Kıkırdadı. Çenemi tutup beni yüzüne bakmaya zorladı. Önce dudaklarımı öptü, sonra daha sert bir şekilde yanağımı. "Daha iyi hissediyorum," dedi ne yaptığımı bilirmiş gibi. Başını salladı gülmeye devam ederek, "Kalçalarımı sıkarken Narin annem eğer çok üstüme gelirse ona tırnaklarımı geçirebileceğimi hayal ettim. Çok güzeldi."

Ben onunla kendimi baştan çıkarırken o... Bir kakhaha patlattım. "Ya memeni avuçladığımda?"

Kahkahama eşlik etti. "Onda da benim değil onların benden çekinmesi gerektiğini düşünüyordum. Dişlerimi göstereceğim onlara. Ne kadar dişli olduğumu."

"Hım," diyerek gülen dudaklarına dudaklarımı sürttüm.

"Eve döndüğümüzde Erva," dedim yutkunmakta zorlanarak. "Senin onlardan defalarca kırgınlığını, kızgınlığını almanı sağlamaya çalışacağım. Benimle sevişirken kim bilir neler düşüneceksin."

*

Çiftliğin kapısını onlar için aralarken, aklımdaki tek şey Erva'nın yüzündeki huzursuzluktu. Burada olmak için kendini zorluyor gibi görünüyordu. Hala. Ben ona erteleyelim dedimse de dinlememişti.

Başta ben de şu karşılaşmanın bir an önce olup bitmesini istemiştim ama hata etmiştim galiba

Erva'nın kucağında duran ve uyudu uyuyacak görünen Doğa'ya çevirdim bakışlarımı. Bugün fazlaca araba yolculuğu yaptığımızdan yorulmuştu. Karargâh ile lojman arası bir saatlik mesafedeydi. O kadar yola onu da götürmekle hata etmiştim galiba.

Yine de Erva huzursuz haline rağmen az da olsa dinlenmiş görünüyordu.

Evin kapısına yaklaşmamıza yakın Erva bir duraksadı ve derin bir nefes aldı. Arka çaprazında duran beni aradı gözleri. Tek adımda yanına ilerledim. "Sorun-" sorunsa geri dönelim diyecektim ama o boşta olan elini olumsuz anlamda sallayarak durdurdu beni.

"Aklıma bir an için anneannemin bana ettiği sözler geldi," dedi derin derin nefeslenirken. "Uğursuz dediğini unutamamışım ben Doru."

Dişlerimi sıktım. Omuzlarını kolumla sararken, "Sana tek kötü söz daha edemeyecek, inan," dedim, başını salladı ama bunu çok da inanmayarak yaptı. Narin Gülendam'ın başına buyruk ve her koşulda dediğim dedik bir kadın olduğunu ikimizde biliyorduk.

"Bu öyle bir gün olmayacak," dedim belli belirsiz. Gümüş'ün onu evden gönderdiğini söyleyen sözlerine inanmak istiyordum.

Tekrar yürümeye başladığımızda, kapı Gümüş tarafından açılmıştı ve elleri önünde, kapının önünde mahcupça bizi bekliyordu. Çekindiğini anlayabiliyordum. Onlar çok yakın iki arkadaşken aralarına aşılması zor mesafeler girmişti.

Kız kardeşim gözümde tamamen hatalıydı. Onu arayıp sormamasıydı elbette buna sebep.

Düşününce aynını bende yapmıştım Erva'ya. Şu gerginliğini -ne yaptıysa tekrar tekrar onu bulan gerginliğini- gördükçe kendime de kızıyordum. Belki de onlardan daha çok kızıyordum.

Yeğenim annesinin yanında belirlediğinde Erva'nın gözleri Gümüş'te fazla oyalanmadan onu buldu. "Doru!" diye seslendi en samimi ses tonuyla. "Seni çok özlemişim."

Doru'nun yüzü aydınlanırken aynını kız kardeşim için söyleyemezdim. Kendini es geçmesine üzülmüştü.

Biz yanlarına yaklaşırken, Gümüş'te oğlunun elini tutup birkaç adım attı bize doğru. Onun kapının önünden çekilmesiyle annemi gördüm. Şaşkın bir ifadeyle kapının önündeydi şimdi.

Gözleri bende, Erva'da ve kucağındaki Doğa'da dolaşıp duruyordu.

İkisinin de tam önünde durduğumuzda, bir yerden başlamamız gerektiğini düşündüm ve bunu ben üstlendim. En küçük tereddüt duymadan, "Kızımla tanışın," dedim. Elimi Erva'nın sırtına destek olmak ister gibi koyarken, annemin dudakları aralandı. Gözleri Erva'nın yüzünde dondu kaldı. Gümüş haberdardı Doğa'dan ama annemin şimdi oluyordu.

Şöyle bir anı öngörmek, devamında neler olacağını tahmin etmek zordu. Annemin tepkisinden de bir şey çözemiyordum. Öyle kaskatı kesilmişti ki karşımızda Erva bile haline olduğu yerde kalarak tepki verebilmişti.

Bana bakarak konuştu Erva. "Amerika'ya tedavi olmak için gitmiştim ve orada Doğa'yı dünyaya getirdim. Karşınıza bir anda çıkarmak istemezdim

ama şartlar bunu gerektirdi. Torunuz ve yeğeniniz olduğundan sebep, onunla tanışmaya hakkınız vardı."

Gelişinin başka bir nedeni olmadığını vurguluyordu. Erva -bundan benimde tam şu anda haberim oluyordu- kendine aralanacak kapıları tamamen kapatıyordu.

Annemin gözleri ıslanırken, Gümüş ağzına götürdüğü elinin altında ağlama hissini uzaklaştırmaya çalışıyor gibiydi.

Doru herkesten önce davranıp Erva'nın önüne yürüdü ve Doğa'nın ayağını, bacağını, elinin yettiği yerlerini sevdi.

Peşi sıra, "Hoş gelmişsin kızım," dedi annem Erva'ya bakarak. Ona doğru adımlamak istiyordu ama Erva baştan bütün kapıları kapadığından kendini geri durmak zorunda gibi hissediyordu.

"Adı ne dayı?" diye sorduğunda dikkatim annemden Doru'ya kaydı. "Doğa Yeşil Demir," dedim dudak kıvrımlarım gururla yükselirken. Doğa ile ilgili en sevdiğim şeylerden biriydi adı. Soyadımdan ayrı ismi tamamen Erva ve bana özelmış gibi hissettiriyordu. Bilmiyorum, belki de benim kızım olduğundan adı özel geliyordu.

Doğa farklı birini görmenin -üstelik bunun da bir çocuk olmasının heyecanıyla, "Babası," dedi bana bakarak. "Abi."

Ona abi demeyi Ender öğretmişti. Hem de iki ziyarete gelip gitmeyle. Gülümsedim başımı sallayarak. "Abi," dedim ve Erva'ya yürüyüp onu kucağından aldım.

Annem şu an gözyaşlarını saklamadan ağlıyordu. "Baba da diyor," dediğinde titrek sesiyle belli belirsiz, "Aynı Erva'ya benziyor," diyerek inceleyip durduğu Doğa'da dolaştırmaya devam etti bakışlarını Gümüş.

Herkeste bir donukluk, zamanın getirdiği bir soğukluk vardı. Doru bile Erva'yı hatırlıyordu ama o iki yıl önceki çocuk gibi ona hayran gözlerle bakmıyordu. Galiba buradaki herkes birbirine yabancılaşmıştı.

Doğa ile yere çökerken, Doru bize doğru yaklaştı. Onun eli kızımın saçlarına değmeden annem sıyrıldı aradan ve yanıma çöktü. Doğa'yı aniden kucağına çekip göğsüne bastı. Gümüş Erva'ya doğru bir adım atmayı seçmişti.

Tek bir kelime döküldü dudaklarının arasından "Üzgünüm..."

Erva sanki o bunu hiç söylememiş gibi bize çevirdi yüzünü. Gözleri gözlerime mihlanırken, "Dışarıda çok tutmasak mı?" dedi Doğa'yı kastederek. "Hava serin malum." Doğa için endişeleniyor olabilirdi ama bunu bulunduğumuz ortamdan kaçmak için söylemişti, biliyorum.

"Haklı kızım," dedi annem. Kucağındaki Doğa ile ayağa kalktı. "İçeriye geçelim. Konuşacak çok şeyimiz var."

Erva yalnızca başını sallamakla yetindi.

Ayağa kalktım ve annem önden, Gümüş'te Erva'dan alamadığı yakınlıktan sebep üzgün bir şekilde arkasından içeriye geçerken Erva'nın kolunu tuttum dirseğinden. Onu kendime çekip durdurdum. Doru bizimle dışarıda kalmıştı. "Dayım," dedim başımla evi işaret ederek. "Sen geç içeriye, üşütme. Biz geleceğiz yengenle şimdi."

Doru kocaman gülümsedi. "Yengem," dedi. "Sen geleceksin diye okula bile gitmedim. Hemen gel olur mu? Çok özledim seni." Başını Erva'nın yanında duran koluna yasladı bir anlığına sevecen bir şekilde. Erva yutkunmakta zorlanarak eliyle Doru'nun başını sevdi. "Bende seni çok özledim Doru," dedi belli belirsiz. "Çok büyümüşsün." Gülümsemeye çalışıyordu ama ona engel olan bir şey vardı. Ben onunla bunu konuşmak istiyordum. En azından dışarda kalıp bir nefes almasını. Kırgınlığı tahmin ettiğimden de derindeydi.

Başını geriye atıp kara gözleriyle Erva'nın yüzüne baktı. "Unutacağım diye çok korkmuştum. Ama neyse ki geldin. Dayım seni çok özledi. Biz de. Annem de. Hepimiz."

Erva derin bir nefes alınca bu ona dokunmuş gibi. "Doru," dedim. "Yengen artık hep burada. Sen içeriye gir biz de konuşup gelelim."

Doru başını salladı ve hemen dediğimi dinleyip içeriye girdi.

Ben daha bir şey demeden, "Beni Yankı ile sanıyorlarmış," dedi Erva. Donakaldım. "Gülru evden çıkmadan önce aradı. Beni buraya habersiz göndermek içine sinmemiş. *Sen dağılınca benden sebep sanmışlar. O yüzden arayıp sormamışlar. Gittiğinde suçlamalarla karşılaşabilirsin, ne olur üzülme* dedi. *Gitme* bile dedi. *Ben açıklamaya çalıştım ama Doru'nun hali ortadayken bana inanmadılar* dedi. Kuzenim diye beni savunuyor sanmışlar. Onların şu hali Doğa yüzünden. O olmasaydı bu kadar iyi karşılanmazdım. Çok kırgınım Doru. Bana bunu yakıştırdıkları için paramparçayım. Sende öyle sandın ama..." dedi ama sözcüklerini yuttu. Durdu bir nefes aldı. "Senin içini biliyorum ben. Beni nasıl sevdiğini. Onları nasıl affederim bilmiyorum."

Bölüm Bitti...

Alıntılar için İnst: piyamor_

Bol oy, bol yorum: Hızla gelen yeni bir bölüm :)

Yeniden görüşene değin sevgiyle kalın canlar...

51. Bölüm - ÇOK SEVMEKTEN

Merhabalar,

Bölüm Şarkısı:

İSİMSİZLERİN TÜRKÜSÜ

Çelik - Nazına Ölüyorum

Sancak - Gün Olur Beni Unutursan

*Yıldızları yakmayı yorum yapmayı ve takip etmeyi unutmadıysak
başlayalım mı?*

Keyifle Okuyun...

10. BÖLÜM

ÇOK SEVMEKTEN

Zerrin anne olup biteni anlattıkça Doru'nun ne kadar sinirlendiğine şahit oluyordum. Ben kapıda *Yankı'yı benimle sanıyorlarmış, ondan arayıp sormamışlar dediğim*de başlamıştı öfkesi.

Eve bir hışım girip annesini ve kardeşini karşısına alarak hesap sormuştu. *Nasıl oldu bu diye* araştırıyordu ve benim yapamadığımı yerime yapıyordu. Geldiğimden beri ağzımı açıp daha tek söz etmemişken ben, o onlardan hesap soruyordu.

Zerrin anne konuya iki yıl önce olanlardan girmeyi tercih etmişti. O dönem dışlamak, yok saymak gibi algılansa da aslında kendi etrafına duvar ördüğünden, içine kapandığından söz etmişti. Ve bunun bir yıl öncesine kadar devam ettiğinden.

"Sana ağzımı açıp tek kötü söz etmedim ben," diye kendini savunmaya çalışırken, Gümüş bebeğini ve babasını kaybetmiş olmanın acısını yaşadığını, gözlerinin kimseyi görmediğini anlatıp durmuştu.

Ben sessizce onları dinlemiştim. Tek tepki vermeden, mimik bile oynatmadan. Aklım hala suçlandığım yerdeydi. İçim onlara karşı telafisi zor bir şekilde kırgındı.

Ben buraya gelirken -Yankı olayını öğrenmeden önce- zor olur ama affederim, onlarla kötü olmam diyordum. Ama şimdi aynı düşüncede kalamıyordum.

Benden tepki alamayınca asıl konuya girmişti Zerrin anne.

"Biz yine de Erva'yı kötü bilmedik," diye bir açıklama yaptı, Gümüş başını sallayarak onayladı annesini. "Tamam, arayıp sormadık ama ona neden böyle oldu diye hesap sormayı da hak görmedik kendimizde. Ayrılmanızda bizim de payımız vardı çünkü."

Bazı şeyler böyle kolay açıklanıyordu ama hiç yeterli gelmiyordu. Bıraktığı etkiden ise zerre azaltmıyordu.

Zerrin anneyi kendi annem gibi, Gümüş'ü bir kız kardeş yerine koyup severken ben, onlar bana bunu yakıştırmışlardı bir kere. Şimdi ne deseler boştu.

Ben kendi kocamın beni ne kadar çok sevdiğini bilmeme rağmen bir öfke anında ettiği o sözlerin kırgınlığını içimde taşıırken, onları affedemezdim.

"Neye inandınız!" diye bağırdım kendimi tutamayarak. "Benim neyimi gördünüz de bunu yakıştırabildiniz?"

Zerrin anne suçlu gibi mahcupça bakışlarını yüzümde dolaştırdı. Omuzları giderek düşüyordu. "Yankı'yı tanımam etmem ben," dedi utançtan iyice alçalan sesiyle. "Meleda anlatırdı aile dostumuzun oğludur, şöyle böyle diye. Aile albümlerini göstermişliği vardı birkaç kez. Bir oradan bilirim. Gümüş benden daha iyi tanırmiş onu. Görmüşlüğü de varmış lojmanda. Sen gittikten bir yıl kadar sonra rahmetli Mehmet aradı bizi. Doru'yu sormak için." Oğlunda dolaştırdı gözlerini. Yutkundu ve canı içinde kaldığı durumdan ötürü yanıyormuş gibi derin bir nefes aldı. Ağlayacak gibi, *"Erva ona ulaşamıyor. Şimdiye kadar aramadı bundan sonra da aramasın. Benim kızım kimsesiz değil,* deyip duruyordu. Ben bu konuşmadan artık onun mutlu olmasını istediklerini anladım. Hakkıydı tabii ama sende burada perişan haldeydin. Buna biz sebep olmuştuk. Suçladık durduk kendimizi. Ne yapsak ne etsek de telafi etsek diye düşündük. Gümüş aramaya çalıştı ama telefonunu annesi açtı. Görüşmek istemiyor sandık. Yine hakkıydı. Çok geçmedi," dedi ve nemlenen gözlerini kızına çevirdi. "Bir mesaj geldi Gümüş'e. Erva'nın yeni numarasıymış." Elini kızına uzattı. "Gümüş göstereceği mesajları," dedi ama Gümüş yeltenmedi bile.

"Abimden boşanacağın yazıyordu. Ona ulaşamayınca bana yazmak istemişsin. Ben bu mesajı alınca yapma etme, abim kötü dedim. Ama

dinlemedin. Buradaki bağı tamamen koparıyormuşsun ve bir daha dönmeyecekmişsin. Kendine yeni bir hayat kuruyormuşsun."

Başımı iki yana salladım. Büyük hayal kırıklığı içindeydim. Ben öyle bir mesaj hiç yazmamıştım. Bu da Yankı'nın oyunuydu. "İnandınız yani," dedim gözlerimi belirginleştirerek. "Benim bunu yapabileceğime inandınız! Doru'yu ne kadar sevdiğimi bilmez gibi bir mesaja inandınız."

"Hepsi bu kadar değil ki," dedi Gümüş. Haklılığını savunmaya çalışmıyor aksine yaptıkları hatanın nasıl yanlış anlaşıldığını açıklamaya, af dilemeye çalışıyordu. "Babanda yazdı bize. Doru'ya ulaşın Erva'dan boşansın, diyordu. Annem anneni aradı. Konuşmadı bile. Telefonu *şu an çok yoğunum, sonra arayayım* diye kapadı. Geri de aramadı. Annem ağladı durdu. *Bunlar Doru'yu silmiş. Oğlumu ne halde koyduklarını bilmeden kapatıyorlar üstünü* dedi. Ender'in bir konuşmasına denk gelene kadar ben inanmak istemedim abimi unutabileceğine. Telefonda abimle konuşuyordu Ender. Görevde vurulacakken son anda kurtulmuş. Onun üzerine dönüyordu sohbet. Sebebi senmişsin. Olan abimi mahvetmiş ve kendini kaybetmiş. Şu duyduklarımızdan sonra nasıl inanmazdık? Sen kendini bizim yerimize koy. İki yıl ortalarda yoktun Erva. Orada ne yaşıyorsun biz bilmiyorduk ki."

Yüzümü buruşturdum. İştiklerim yüzünden midem bulanıyordu. Şu anlattıklarının birinden bile haberim yoktu. Annem telefona dönmediyse benimle ve Doğa ile uğraştığından olmalıydı. Babam ise son ana kadar beni savunuyordu. "Döndüğümde," dedim başımı yanımda oturan Doru'ya çevirerek. "O da beni suçladı. Ben size kendimi nasıl tanıtmışsam, buradayken sildiniz, orada da yok saydınız. Kusura bakmayın ama affedemiyorum. Ben ne zorluklardan geçtim, neler yaşadım ama siz burada neler düşünüyormuşsunuz hakkımda. Yazık!" dedim katı bir sesle ve kalktım ayağa. Doru'nun ellerinin yumruk olduğunu görebilmişim.

Zerrin anneye doğru yürüyüp Doğa'yı onun kucağından aldım. Gözlerimin içine ağlamaklı gözleriyle bakıyordu. Onu görecektim, pişmanlığını umursayacak halde değildim ben.

Gümüş, "Erva," diyerek ayaklandığında görmedim onu. Ben evden çıkarken Doru'da arkamdaydı.

Öfkeliydim, üzgündüm ve tam bir hayal kırıklığı içerisindeydim. Kendimi berbat bir yorgunluğun içinde hissediyordum.

Arabaya doğru adımlarken Doru'nun elini dirseğimle hissettim. Beni tutup kendine çekerek durdurdu. Yüzümü ona dönmedim. Dönmeyince o da zorlamadı ve arkama iyice yaklaşıp, "Erva," dedi derin bir nefes çekerek.

"Ben onlara zerre hak vermiyorum ama..." Öfkeliydi. Kendini dizginlemek konusunda zorluk çektiğinde gergin sesinden anlayabiliyordum. "O orospunun evladı yüzünden oldu bunlar. İyi tezgâh kurmuş..."

Kim olsa aynı düşünürdü demeyecekti değil mi bana? O da öyle düşünmüştü. Unutmaya çalışmışım ama içimde bir yeri hala sızlatıyordu söyledikleri. Doğa'yı yere indirdim. Ona döndüm. Ellerini önünde birleştirmiş bir bana bir Doru'ya bakıyordu şimdi. İçeride çok sesimiz yükselmemesine rağmen ister istemez etkilenmişti oluşan gerginlikten. Derin bir nefes alıp öyle döndüm yüzümü Doru'ya. Bunu yapmazsam sakinleşemezdim.

"Daha çok söyleyeceğim vardı ama sustum ben," dedim. Bağırmayayım, ses yükseltmeyeyim diyordum ama olmuyordu. Gözlerime kapının önünde bizi üzgün gözlerle izleyen Zerrin anne ve Gümüş takıldı bir anlığına. Hemen çektim. Onları galiba bir süre görmek istemiyordum. Sanki orda değillermiş gibi konuşmaya devam ettim.

"Annen gelini olayım diye çabalar vermedi mi? Beni çok sevmiyor muydu? Sana layıksam, doğru bir karakterim de olması gerekmez miydi? Şuna inanmalarını aklım almıyor benim. Demek ki yeterince karakterli değilmişim ben gözlerinde. Ne düşünüyorum biliyor musun? Bana karşı olan sevgi dolu hislerinin de artık gerçek olmadığını düşünüyorum."

Doru kolumu tutup bana doğru yaklaştı. Başını iki yana sallaya sallaya, "Haklısın. Haklısın. Sonuna kadar haklısın," dedi çatallaşan sesiyle. İfadesi çaresiz görünüyordu çünkü aynını bana o da yapmıştı. Kendini de suçluyor ve haklı olduğum yerde onlar kadar kendine de ceza biçiyordu. Gözlerinde korku vardı. Öfkemden korkuyordu Doru. Olanın bize de sıçramasından korkuyordu. Biz aramızdaki mevzuyu kapamıştık ama tekrar tekrar açılıyordu ve o bunun önüne geçemediği için korkuyordu.

"Kimseyi affetmek zorunda değilsin," dedi, *ama beni* dercesine alçalttı sesini. *Beni affet...* Yutkundu ve âdem elması zorlukla hareketlendi gırtlığında. "İstemezsen bir daha gelmeyiz buraya."

Başımı iki yana salladım. Mesele gelip gelmemek değildi. Ailem sandığım insanların iki mesaja, iki açılmayan telefona inanıp benden vazgeçmeleri idi. Sorgulamadan, *Erva yapmaz böyle şey* demeden.

Zaman... Herkes bana zamanı örnek gösteriyordu. Ve araya giren mesafeleri. Onların iyileşmek için zamana ihtiyacı vardı ben geride kaldım. Benim iyileşmek için zamana ihtiyacım vardı araya giren mesafelerde yok sayıldım. Olan buydu. Olan hep bana olmuştu. Onlar Dağhan babamın

ölümüyle alakalı acılarını yaşarken ben beklemedim, yok sayılmayı çok umursadım diye olan bana olmuştu.

Ben içimde bir Doru'yu affetmişim. O da çok sevmektendi işte. Başkası olsa onu da siler atardım. Ha, hala kırgın mıydım, kırgındım. Ona da zaman gerekiyordu. Seviyor muydum, çok. Zaman severken sarardı geçmeyen yaraları. Sarardı değil mi?

Ne düşündüğümü bilirmiş gibi kolumdaki elini sıkılaştırdı. "Sen ne dersen o dedim. Ne dersen o," dediğinde üstüne basa basa, bir ses yükseldi arkamızdan.

"Bu kız!" diyordu biri bağırta koparırcasına. "Bu kız evimi ocağıma söndürdü!" Başımı çevirip sesin geldiği yöne baktım. Narin Gülendamlı ve Nalan teyzelerin evinin tarafından yaşının getirdiği ağırlığa rağmen olabilecek en hızlı adımlarla bize doğru geliyordu. Nalan teyze onu durdurmak ister gibi arkasında koşuyordu.

Ben patlamaya bir yer arıyordum zaten. Öncesinde sakinleşme çabalarım tuzla buz oldu. Gelsindi. O da gelsindi. Eğildim ve Doğa'yı kucağıma aldım. "Doru," dedim kızımı kucağına verirken. "Sakın durdurma beni. Çok doluyum sana da patlarım."

O esnada Narin Gülendamlı bağırmaya devam ediyordu. "Başkasına kaçacaksan önce yapsaydın! Evlenmeden önce! Oğlumun başını yaktı bu kız. Neden burada!?"

Narin Gülendamlı daha bize varmamışken ondan daha hızlı adımladım ona doğru. "UĞURSUZ!" diye bağırdım. Neye uğradığını şaşırılmış halde yaşadığı şokla kalakaldı yerinde. Bense adımlarımı asla kıımadım üzerine doğru devam ettim yürümeye. Ben son iki yıl boyunca bu kelimeyle yaşamıştım onun yüzünden. Şimdi yüzüne kusma zamanı gelmişti. Ben bu sözü hak etmemiştim. "BEN DEĞİLİM, SENSİN! SEN VİCDANINI KAYBETMİŞSİN! SEN –"

Belime dolanan kolla havalandım. Olduğum yere mihlanırken sözlerim havada aslı kaldı. "Değmez," diyen Doru'nun fısıltı sesi kulağıma doldu. "İste göndereyim onu buradan."

Bu söylediğini Narin Gülendamlı'da duymuş, ben gibi ifadesi kaskatı kesilmişti.

Şimdi Gümüş'ün kucağında olduğunu fark ettiğim Doğa, ağlıyordu. Nefes nefese kalmış halde inip kalkarken göğsüm, Doru belime sardığı koluyla sanki arasından kaçıp gidecekmişim gibi sıkı sıkı tutuyordu.

"GİDECEKSİN!" diye bağırdı benden cevap bile beklemeden. "ERVA'YA KÖTÜ HİSSETTİRİYORSAN GİDECEKSİN!"

Narin Gülendam'ın yüzünde hayal kırıklığı vardı. Öncesinde öfkeyle dikleşen yaşlı omuzları şimdi yenilmiş gibi düşmüştü. "Seni aldattı o," dedi çaresizce. "Evladımı koruyorum ben. Bana hak mı bu?"

Ya bana demek istedim. *Bana hak mıydı?* "Hala!" diye kükredi Doru. "Hala çeneni tutup susmuyorsun büyük ana. Karıma dil uzatma hakkını ben sana hiçbir zaman vermedim. Susmayı bilecektin ama susmadın. Yetti!" dedi ve boşa olan elinin işaret parmağını ona salladı. Ben onu daha önce hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. "Onu kabullenemiyorsan beni de sileceksin!"

Narin Gülendam'ın gözleri irileşti. Yaşla doldu gözleri. "Yazıklar olsun!" diye bir söz döküldü dudaklarının arasından hayal kırıklığı yüklü. "Kal desen kalmam artık." Buna rağmen geri adım atmadı Doru. Öfkeli hali devam ederken, "Tamam," dedim karnımdaki kolunu ellerimle kavrarken. Sakinleşsin istiyordum. "Tamam, başka bir şey deme."

Ben çabuk parlar çabuk sönerdim. Ona öncesinde edecek iki çift lafım varken bu kadar ileri konuşmayı planlamamıştım. Ama Doru acımadan indirmişti sözlerini. Hak etmişti, evet, ama ben şu manzaraya daha fazla katlanamıyordum. Yere çöktü Narin Gülendam. Basmadan eteği çimenlerin ıslak çamuruna bulandı. Nalan Teyze başındaydı ve onu ayağa kaldırmaya çalışıyordu.

Doru beni yere indirip parmaklarını sıkıca koluma sardı.

Hemen sonra arkasında duran ailesine döndü. "Eğer onun gibi düşünen varsa beni yok bilsin!" dedi kararlı bakışlarını üzerlerinde dolaştırarak. Gümüş'ün titrediğini görebiliyordum. "Abi," diye hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. "Böyle olmasın. Olmasın." Zerrin anne gözleri bende, "Özür dilerim," diye fısıldadı belli belirsiz ama aramızdaki mesafeye rağmen duydum, dudaklarından okudum. Bir özürle geçiremedim, geçmedi.

Doğa kollarını bana doğru açmış ağlamaya devam ediyordu. Onu alayım istiyordu.

Doru kolumu Doğa'nın ağlayışlarına rağmen bırakmadı. Benimle yürüdü. Onu kolunu açıp tek eliyle kucağına aldı.

"Babası... babası," diye hıçkırdığında Doğa, Doru tüm öfkesine rağmen dudaklarını onun başının üzerine kapatıp öptü. "Yeşil'im. Eve gidiyoruz babam."

*

Arabada sessizlik hakimken, Doru'nun solup giden ifadesinden sebep, ben onun ne düşündüğünü merak ediyordum. Aslında bir şey düşünecek halde değildim. Karmakarışık olmuştum.

Vitesi sertçe değiştirdi, hıncını oradan almış gibi. Başımı arka koltuğa çevirip zor sakinleştirip, uyutmayı başardığım kızıma baktım. Yanaklarında hala tuzlu gözyaşlarının kuru izleri vardı.

"Üzüldü," diye fısıldadım belli belirsiz. "Artık olan her şeyi anlıyor." Doru bir süredir nefesini tutuyormuş gibi soluklandı. Bakışlarımız birbirini bulurken onun çenesini sıkıştırdığını gördüm. "Ne düşünüyorsun?" diye sordum, başını iki yana salladı. Gözlerinin içi kendini sıkmaktan kan çanağına dönüşmüştü. İçindeki kırmızı damarlar hala öfkeli oluşundan sebepti.

"Sizi eve bıraktıktan sonra gideceğim Erva." Bakışlarını yola dikti. "Nereye?" diye sorunca, "O iti gebertmeye," diye bir yanıt verdi.

Yankı'dan mı bahsediyordu? Beklemiyordum bunu. "Yapmayacaksın böyle bir şey Doru," dedim sesimi fısıldıyor olmama rağmen sivrilterek. Yankı onu şikâyet etmekten söz ederken onu yanına bırakamazdım. Bu defa gerçekten öldürmeden bırakmazdı onu, biliyorum. "Beni hiçbir şey durduramaz. Bu defa öldürmeden bırakmam. Ailemi birbirine kattı. Yaşamaya hakkı yok onun."

Benim de onu bırakmayacağımı bilmiyor muydu?

"Cezasını kesmedin mi zaten? Hastanelik etmedin mi? Kim bilir daha neler yaptı. Her öğrendiğin şeyde ona bir caza mı keseceksin?" dedim dişlerimi sıkı sıkı. Tartışmak istemiyordum ama onu yolundan nasıl çevireceğimi bilmediğimden ister istemez sinirleniyordum.

Yolda olan gözlerini gözlerimin içine ne kadar öfkeli ve kararlı olduğunu göstermek ister gibi bir anlığına çevirdi.

"Benden iki kere dayak yedi o it. İlkinde akıllanmayan adam ikincisinde de akıllanmaz. Allah'ın hakkı üçtür ama bu defa gebertmeden bırakmayacağım."

Arabayı patika yolun kenarındaki boş alana çekip durdurdu. Geldiğimizin farkında bile değildim. "Doğa'yı alıp in sen. Evde bekle beni," dedi yolundan onu durduramayacağımı vurgularcasına.

"İner miyim sanıyorsun?" dedim vites de duran elini sıkı sıkı kavrayarak. "Deli misin sen? Sen birini öldürmeye gidiyorum diyeceksin ben de rahat rahat evimde mi bekleyeceğim seni. Bekle yaparım! Doru gidersen yemin olsun-"

"Erva!" dedi gözlerini gözlerime mıhlıyarak. "Ben boş laflara inanmadım," dedi çatallaşan sesiyle. Öfkeli ifadesi düştü birden ve biz başka bir konunun içine dalmışız gibi hissettim. Onu asıl öfkeliendirenin, bu noktaya getirenin bu olduğunu vurguluyordu. "Çıktım sana geldim lan ben!" Konuşurken gözlerinin nemlenmesini hiç beklemiyordum. Göz kapaklarını kapattı bir an için ve derin, titrek bir nefes aldı. Bıraktığı soluk tenime değip yaktı. Çiftlikte olanlardan dolayı onu da suçluyorum sanarak açıklama yapıyordu bana. Derdi de canını sıkan da buydu işte.

"Aklımda babanın boşan laflarına rağmen boşanmak hiç yoktu. Seni alıp eve getirecektim. Yankı itini de olduğu yere gömecektim ben o gün. Keşke," dedi ve gözlerini benden kaçırıp arka koltukta uyuyan Doğa'ya çevirdi kontrol eder gibi. "O gün oraya gömseydim onu. Seni de alıp gelseydim. Sen bana kırgınsan ben de yara aldım o gün. Çıktım geldim eve ama aklımdan çıkaramadım. Ne gurur tanıyor ne bir şey. Seviyorsan seviyorsun. Unutamıyorsun. Sen her şeyi aştık, sorun yok diyorsun ama ben orada yaptığın konuşmada anladım ki, geçmemiş, geçmez."

"Doru," diyerek durdurdum onu. Benim onun üzüldüğü şeyi telafi etmekten çok gidişine engel olmam gerekiyordu. Bundan başka bir şey düşünemiyordum. "Gidemezsin. Eve gidelim konuşalım. Ben kırgın falan değilim." Öyleydim ama Doru'dan başka bir şeyin önemi yoktu şu an. Hislerimin bile. "Bugün olanlar seninle ilgili değil-"

Yarım bir tebessümle başını önüne eğdi. "İn Erva," dedi ne yapmaya çalıştığını bilir gibi. "İn yoksa zorla indireceğim. Duramam ben artık."

"Görevini yakacaksın. Mesleğin elden gidecek," dedim. Kendimle ikna edemiyorsam çok sevdiği mesleğiyle ikna ederim diye düşündüm. Elini sıkı sıkı tutmaya devam ediyordum.

"Doğa çok üzüldü hem." Ona hayır diyemezdi değil mi? "Uyanınca babası derse. Kızının üzülmesine izin mi vereceksin? Benim için gelmiyorsun eve, onun için gel, ne olur." Olacak olan buydu. Doğa kısacık zamanda ona çok bağlanmıştı. Ben zaten hep yanındayım diye mi bilinmez, babası varken ağlamaya bile omuz olarak onu seçiyordu.

"Erva," dedi adımı uzata uzata. Bakışlarını kafasını kaldırmadan yüzüme kaldırdı. "O uyanmadan gelirim ben."

"Gitmiştir o!" diye bastırdım. "Gitmiştir." İkna edilmez duruyordu ya, oturup ağlayacaktım şimdi. "Git dedim ben ona."

"Ne dedin ne dedin?" diyerek kafasını kaldırdı. Ben o an ağzımdan kaçırdığım sözle kala kalmıştım. Kaşları arasında oluşan derin bir çizgiyle

çatılırken, "Sen onunla mı konuştun?" diye sordu imayla. Buradan nasıl geri dönölür bilmiyordum.

Öfkesini almaya çalışırken, daha çok öfkelenlendirmekten başka bir şeye yaramamıştı çabam. Umutsuzca devam ettim onu yapacağı şeyden geri çevirmeye. "Konuştum, hastaneye gittim. Sen kadar bende aklamak istiyordum olanları kendime. Veranda da gördüm diyordun. Onu soracaktım ve tabii bunu neden yaptığına dair hesap-"

"Lan sen beni delirtmek mi istiyorsun!" diye patladığında elimde olan elini sıkıp gözlerimi kapadım. "Ben adamı öldüresiye dövmüşüm, sen yanına mı gidiyorsun?"

Gözlerimi açıp çekinceyle baktım yüzüne. Ama hemen sonra ondan çekinen ifadem silinip kayboldu yüzümden. "Gittim," dedim tereddüt etmeden. "Sen kadar benim de hesap sormaya ihtiyacım vardı ona. Sordum da. Olan her şey benim üzerimden dönüyor. Herkes beni suçluyor. Ona hesap sormaya en çok benim hakkım vardı."

Alnında bir damar seğiriyordu işittikleriyle. Kendini sıkıyordu bir şey dememek için. Sözlerimde haklı olduğumu bildiğinden susuyordu en çok.

"Öldüresiye dövmüşsün Doru," dedim ve tuttuğum nefesimi bıraktım. "Almış cezasını. Hayatımdan uzak dur, yüzünü bile görmek istemiyorum falan dedim ben ona. Yaptığının farkında ve bir daha çıkmayacak karşımıza. Şimdi sen gidersen..."

Direksiyonda duran diğer elini tutup iki elini de dizlerimin üzerine aldım. "Evimize gidelim. Konuşalım."

Ben ifadesinden onu sakinleştirebildim, birazdan eve gelecek sanırken - aptallık işte- dizlerimin üzerinden uzanıp kapıyı açtı ve iterek sona dayanmasını sağladı. Koltuğun yanına alırken elini, yüzüme kaldırdı başını. Ne diyeceğini biliyordum. Gidecekti ve ben engel olamayacaktım. "Gitmiştir," dedim çaresizce. "Gitmiştir." Öyle olması için içimden dua ediyordum.

Dudakları hiç beklemediğim şekilde uzanıp alnıma temas etti. "Sizi bir daha göremeyeceğim hiçbir şey yapmayacağım söz," dedi yemin verir gibi. Sesi şimdi daha sakindi. "Eve git yavrum. Hala buralarda. Otelde kalıyor. Onu geldiği yere gönderip geleceğim."

"Doru," dedim yumuşadığı yere daha çok asılır bir tonlamayla. "Gitme ne olur. Ben tekrar konuş-"

"Yapmayacaksın," dedi buz gibi bir sesle. Onunla tekrar konuşabileceğimi söyleyecektim ama izin vermeyeceğini düşünmem

gerekirdi. "Onunla tekrar konuşursan bu defa yaşatmam o iti. Senin sesin bile haram ona. Yüzünü bile görmeyecek bir daha Erva. Ve söz sana, sorun çıkmayacak. Onu uçağa bindireceğim ve buradan siktir olup gitmesini sağlayacağım."

*

Stresten parmaklarımın etlerini yoluyordum saatlerdir. Tünediğim pencere önündeki koltukta başımı bir o tarafa bir bu tarafa çeviriyordum ama Doru hala ortalarda yoktu. Telefonunu da açmıyordu. Kafayı yememe az kalmıştı. Ender ile gittiğini biliyordum. Doru gitmeden önce Mahir'in de görevden döndüğünü söylemişti. İş bitince karargâha geçecekti. Bu yüzden gelişi uzayacaktı.

Bunu bilmeme rağmen evime sığamıyordum. Bana bir sorun çıkmayacağına dair söz vermişti. Çıkmazdı değil mi? Dizlerimin üzerinde duran telefonumu alıp bir kez daha aradım Ender'i. Doru'ya ulaşılmıyordu malum. Son yarım saattir şansımı ondan yana deniyordum. O da açmıyordu telefonunu.

"Al bunu Köpü," diyen Doğa'nın sesiyle başımı ondan tarafa çevirdim. Kahve'nin ağzına mama kabından avuçladığı köpek mamasını sokmaya çalışıyordu. "Mama mama."

Kahve onun ne olduğunu biliyordu ama o kadar çok yedirmişti ki Doğa öncesinde, köpek çatlayacak olmuştu. Acı acı uluyarak burnunu Doğa'nın çıplak ayaklarına sürttüğünde Doğa kıkırdarak avucundaki mamaları yere bıraktı. Yerde öncekilerle birlikte sayamadığım kadar çok köpek maması vardı artık.

Gıdıklanıyormuş gibi kıkırtıları kahkahaya dönüştüğünde, "Yeşil!" diye seslendim. "Yanıma gel annecim. Doymuş Kahve, artık yemeyecekmiş."

Bir iki adım benden tarafa atıp Kahve'den uzaklaştı Doğa. Ellerini birbirine sürterek küçük parmaklarının arasında kalan kırıntıları temizlemeye çalışırken kocaman mavilerini gözlerime dikti. "Domuş mu?"

"Doymuş annem," dedim. Bu aralar söylediğim kelimeleri kendi dilince tekrarlamaya çalışıyordu. Ne demek olduğunu bildiğini biliyordum. Öyle zekiydi ki. O güzel kafasının içi tıkr tıkr çalışıyordu. Elimle dizime vurdum. "Gel yanıma otur. Babayı bekleyelim."

Doru sözde o uyanmadan burada olacaktı. Doğa öyle uzun süre uyumazdı ki gün içerisinde. Gerçi artık hava kararmak üzereydi. Doğa birkaç saate babası gelmez ise uyuyacaktı tekrar.

Yanıma gel dememe rağmen döndü ve Kahve'nin kuyruğundan yakaladı. Kahve az önce Doğa'dan fırsat bulup nefes alabilmişti ama yine düşmüştü eline. Kendini yere bırakıp Doğa'nın çekişlerine direnmeye çalıştı. Başını bana çevirip üzgün üzgün baktı sanki yüzüme. Ah be kızım. İlla kaldırıacaktı beni yerimden.

"Annecim canı yanar ama," dediğimde önce bana baktı, sonra Kahve'ye. Kuyruğunu bırakıp yanına çöktü. Tüylü kulağını tutup kaldırdı ve başını oraya soktu. "caniii yaniyoo mu?" diye sordu. Kahkaha attım. Bunu nereden öğrenmişti? Kulağının orada olduğunu nereden biliyordu? En önemlisi o kulağı neden kaldırıyordu?

Kahve havlayınca ne diyor dercesine başını bana çevirdi Doğa. Hala kulağını tutuyordu. Ben şimdi Kahve'nin çevirisini yapıyordum ya. Ondan bana bakıp bir cevap bekliyordu. Evet, köpek çevirmeni de olmuştum.

"Doğa'yı annesi özlemiş diyor," dedim tam önünde durarak. Hiç takmadı beni. Tuttuğu o kulağı bıraktı önce, hemen sonra da ellerini yere koyup ayağa kalktı. Ben ne yapacak diye beklerken yalpalaya yalpalaya bacağını havaya kaldırdı. Birazdan ne olacağını anlamıştım. "Hayır, Doğa!" dememe kalmadı, Kahve'nin gövdesine bacaklarını iki yana atarak bıraktı kendini. Kahve ulurken, kızımı tutup, "Eşek sıpası seni," diyerek kaldırdım onu üzerinden. Aynını babasının karnına da yapıyordu. İyi alışkanlık olmuştu bu.

Havaya kaldırıp kucağıma aldım. Pencere önüne doğru yürüdüm. "Canı şimdi yandı işte. Böyle yapılır mı? O da senin kadar minik." Canına okumuştı sabahtan beri, canına! Canım Kahve sesini çıkaramıyordu, çünkü Doğa'yı çok seviyordu; bizimki ise suyunu çıkardıkça çıkarıyordu.

"Babaya bakalım biz," diyerek koltuğa bağdaş kurup oturdum. Doğa'yı da bacaklarımın arasına oturttum.

Bir saat daha geçti öyle. Doru hala ortalarda yoktu. Ben bir onu düşündüm bir bugün olanları. Doğa huzursuz olmasın halimden diye belli etmemeye çalışıyordum ama canım çok sıkkındı. Nasıl olmasındı. Beni bir yalana inanıp hayatlarından çıkarmışlardı. Üzüldüğüm, canımın sıkıldığı bu değildi ama. Başkalarının düşüncelerine takıp kendimi yıprattığım hallerim geride kalmıştı.

Herkes hakkettiğini yaşamalıydı. Kötü olmamalıym diye mücadele etmeyecektim. Kötü olunacaksa olunacaktı. Sonrasında onlarla nasıl olurum bilmesem de bir süre ne Gümüş'ü ne de Zerrin anneyi görmek istemiyordum. Narin Gülendam'ı ise...

Onu Doru buradan gönderecekti galiba. Çünkü ne kadar kararlı olduğunu görmüştüm.

Dizlerimde uyuya kalan Doğa'nın saçlarını sevdim. Bal kızım benim. O kadar huzurlu uyuyordu ki. İçinden arada bir cadı çıkıyordu ama şu haline ölebilirdim. Eğildim ve yanağına küçük, belirsiz bir öpücük kondurdum.

İki saat önce yaptığım sebze püresi ile karnını doyurmuştum ama uyuya kalmadan önce bir şey yedirememiştim. Muhtemelen acıktım diye gecenin bir vakti uyanacaktı.

Usulca bacaklarımı aşağıya sallandırıp onu kucağıma aldım. Odasına götürüp yatırdım. Yorganını üzerine çektim.

Kapısını kapatıp antreye çıktığımda havanın karanlığı gözlerime fazla gelmeye başlamıştı.

Işıkları yaka yaka cam verandaya döndüm. Telefonumu elime aldım tekrar. Doğa uyuyor diye arayamamıştım. Ender'i bir kez daha arayacaktım.

Hiç beklemememe rağmen açıldı telefon. "Ender," dedim sanki her an suratıma kapatabilirmiş dürtüsüyle bir çırpıda. Ulaşmışım ya bir kere. Onu sorguya çekmem gerekiyordu. "Ne oldu? Nerede kaldınız?"

"Erva," dedi gürültülü bir ortamdan gelen sesiyle. "Ben karargahtayım. Mahir geldi. Doru bir saat önce çıktı. O Narin Gülendamlı havalimanına götürecekti."

"Ne!" dedim gözlerim irileşirken. Bu kadar çabuk mu? O kadar mı sinirliydi ona?

"Hak etmiş. Hiç kafana takma. Orada kızı falan da var. Yaren'in annesi, biliyorsun. Onlara da haber saldı havalimanından alsınlar diye."

Ne kadar içimi soğuk tutmaya çalışsam da apar topar gönderilmesinden ötürü üzül müştüm bir parça. Onun gibi vicdansız olamıyordum ben.

İçimi çektim. "Sorgulamayacağım," dedim. "Böyle yaptıysa bir bildiği vardır."

"Aynen öyle. Birkaç saate evde olur Yüzbaşım."

Ender gayet sakin konuşuyordu. Belki de tahmin ettiğim kadar kötü geçmemişti Yankı ile. "Ya şey ne oldu?" diye sordum yine de korka korka. Anladı ve beni zorlamadan cevap verdi. "Bir dayak daha yedi, oturdu aşağıya. Olan bu. Hala şehirde kalmaya devam ediyordu piç! Onu da havalimanına bıraktık. Gittiğinden de emin olduk."

"Bu kadar mı? Sorun çıkarmadı mı?"

"Sorun çıkaracak yüzü mü var onun sanki Erva? Soruyorsun bir de. Aileni birbirine kattı şerefsiz. Hepimize yalan yanlış bilgiler yaydı.

Seviyormuş, falanmış. Böyle sevmek yerin dibine batsın. İnsan sevdiğinin saçının bir teline zarar vermekten çekinir. Doru hiç acımadan indirdi yumruğunu." Gülmek için durdu. "Bu defa yüzüne çalışmadı ama. Yer kalmamıştı çünkü. Façasını çok bozmadan gönderdik."

"Sorun çıkarmayacak mı yani?" diye sordum. Ben hala olacıklardan korkuyordum. "Şikâyet etmeyecek mi? Ben onunla konuştuğumda edeceğim falan diyordu-"

"Etmeyecek tabii," diye böldü beni kendinden emin. "Ona hakkımı var sanki? Yüzbaşım ağzına sıçtı, ağzına giderken. O evveliyatını bellediğimde öyle mal mal baktı. *Ne zenginliğini ne gücünü tanırım senin dedi! Ne var ne yoksa başına yıkmadan durmam.* Sanki Yüzbaşımın arkası boş mu? Biz ne güne duruyoruz. Yankı iti hele bir etsin onun ebesini-"

"Tamam," dedim ne söylediğinin farkına varsın diye sesimi yükselterek. Ağzının bu kadar küfürbaz olduğunu bilmezdim Ender'in. "Pardon," diyerek sustu içine kaçmış sesiyle.

"Meraklanma. Birkaç saate gelir. Bir de," dedi aklına bir şey gelmiş gibi eklerken. "Çok üstüne gitme. Adam dalıp dalıp gidiyor. Hali perişan. Kırıklığının farkında Erva. Söylemiyor ama telafi edemezsem diye korkuyor."

Derin bir nefes çektim. "Neyse," dedim. "Aç gelir şimdi o. Sabahtan beri bir kahvaltıyla duruyor. Yemek hazırlayayım ben. Sonra konuşuruz."

Telefonu kapattıktan sonra mutfığa geçtim. Doru püre falan yemezdi şimdi. Buzlukta geçen annemin yaptığından kalan pişmemiş donuk köfteler vardı. Onları çıkarıp yanına biraz patates de ekleyerek fırına verdim.

Onlar pişerken de telefonumu alıp verandaya geçtim. En son bugün sabah Doru Doğa ile karargâha gittikten sonra konuşmuştum annemle. Anneannemlerin yanına varmıştı ve keyfi yerindeydi. Şimdiden iyi gelmişti orası ona. Lakin daha şimdiden bizi özlemişti ve yanına çağırıyordu.

Dedemler Barbados'ta yazlık büyük bir eve sahipti. Böyle deniz kenarında, etrafı palmye ağaçlarıyla çevrili. Ben en son bir ergenken gitmiştim o eve. On beş yaşında falandım diye hatırlıyordum.

Babam da vardı. O işlerinden dolayı kısa süreliğine gelebilmişti. Birkaç gün kalıp gidecekti.

Sanıyorum Doru ile o dönemlere yeni yeni tanışıyordu babam. Adını ilk o tatildeyken duymuştum çünkü.

Dedeme anlatıyordu onu.

"Bir genç var görme baba. Öyle mert, öyle delikanlı. Gözü de kara. Aynı senin gençliğine benziyor." Dedem de Mit'te görevli bir askerdı ya önceden, bu konu hoşuna gitmişti. *Tanışalım* bile demişti babama.

Babam yeni tanıştığı genci gururla anlatmaya devam ederken bende bir köşeye geçip onları dinlemiştim. Garip bir şekilde hiç sıkılmadan hem de.

"Çaylak falan ama en kıdemli bordo berelilerin arasında bile parlıyor Doru Demir. Onu özel bir time almak niyetindeyim. Ekibi ne zaman toparlarım bilmiyorum. Ama önce sağlam bir komutan bulmam lazım başlarına."

"Şu Yasin," demişti, dedem de. Tabi ben o zaman Yasin'i de tanıımıyordum diğerlerini de. "Türkiye'deyken bana tanıştırdığın genç er. Onu da düşün. Bileği sağlam gibi duruyor. Anlarım askerden biliyorsun."

"O da aklımda. Bir de Kadir var. Gelirsen yine seni hepsiyle tanıştırırım. En önce Doru ile ama. Oğlum olsa bu kadar severim."

"Anladık onu," diyerek gülünce dedem, "Erva," diye seslenmişti babam benden tarafa doğru varlığımı ve onları yeni dinlediğimi fark ederek.

"Böyle şeyler dinlemek hoşuna gidiyor değil mi? Sende gel, aramıza katıl." Hoşuma gidiyor diyemezdim. Sadece dikkatimi çekmişti. Yoksa ne Doru'yu bilirdim ben ne de diğerlerini.

"Geçen," diye başlayınca babam anlatacağı şeyden keyif alır gibi, fırlayıp yanlarındaki koltuğa oturmuştum. "Atraksiyonlu bir şey mi anlatacağın? Bana askerlerini değil olayları anlat baba," demiştim. Bir de bağdaş kurup oturunca koltuğa, halime bakıp gülmüştüm. Böyle konuların meraklısı olsam ne olacaktı acaba?

"İşte bu Doru ile nasıl tanıştığımı anlatacağım," demişti babam. Dirseğimi koltuğun kolçağına yaslayıp çenemi de avucumun arasına dayamıştım.

"Göreve Hakkâri Yüksekova'ya gitmişiz. Orada görevli bu da. Diğer bordoların arasında resmen parlıyor. Komutanları da fark etmiş bundaki yeteneği, altına tank vermiş-"

"Tank mı? Nasıl kullanıyordu ki onu?" diye böldüm sözlerini. Gözlerim ışıldamıştı. Daha önce karargâhta sabit duran tanklar dışında kullanan birini hiç görmemiştim. O kadar ağır makineleri nasıl kullanıyorlardı ki? Makine mühendisi olmayı kafaya koymuşum ya ben. İşin mühendislik tarafındaydım biraz. Tabii babam henüz bu hayalimden bir haberdî.

Bilmediğinden, "Ne yapacaksın nasıl kullanıyorlar, çok merak ediyorsan ben seni Türkiye'ye dönünce bir iki tur bindiririm birine," demiş ve

gölmüştü. Tabii bu gelecekte hiç gerçekteşmemiştii.

"Neyse, bir teslimata mı ne gidiyormuş. Tek kıstırmışlar bunu dağda."

"Tankla mı?"

"Ne yapacaksın tankla mı değil mi Erva'm? Tankla tabii. Bölme de anlatayım." Babama rağmen, "Tank öyle her yerde kullanılıyor mu ki? Teslimata niye tank ile gidiyor?" diye sormuştum ben. Dedem de kahkahayı basmıştı. "Patlayıcı falansa, ya da çok mühim bir şeyse teslim ettiğı pek ala gidilir tankla," diye yanıtlamıştı sorumu.

"İşte," demişti babam da gözlerini bir daha bölme beni dercesine gözlerime dikerek.

"Hiç durmadan taranıyordu sağ kanattan. Üzerine gittik biz ekiple. Tanımıyor tabii bizi. O gün onu oradan kurtardık ama sonra başka bir çatışmada o benim hayatımı kurtardı."

"Çok kestirme anlatıyorsun baba. Olayı anlatmadın," deyince ben, gölmüştü babam. "Ne anlatayım istiyorsun? Kaç terör üyesini nasıl öldürdüğümüzü mü?"

"Evet, derdim de neyse," demiştim omuz kırarak. "Allah yeni oğlunla seni mutlu etsin baba. Eve de getir de tanışalım. Ama ben çok sıkıldım şu muhabbetten. Bir dahakine daha çok olay istiyorum bilene. Yüzmeye gidiyorum şimdi."

Daldığım anıdan gözlerimi pencereindeki karanlık bahçe manzarasına araladım.

Elim kalbime gitti. Öncesinde annemi arayacaktım ama vazgeçtim. İçimi bir melankoli kaplamıştı. Şimdi ona da yansıtmak istemiyordum.

Doru Demir... Adını ilk defa orada duymuştum ben. Ne değişik isim diye düşünmüştüm ama babama sormamıştım. Kim derdi ki onunla evleneceğim. O adam benim her şeyim olacak?

Ben, babam onu bana yıllar boyu anlatırken bilmeden sahiplenmişim meğer. Anlattıkları masal gelmeye başlamış, dinlemeden edemez hale gelmişim. O zamandan mı bilmişim onun hayatımın sonuna kadar yanımdan ayrılmaz, ayıramaz olacağını?

İşte bunun cevabı yoktu bende.

Yemekleri fırından çıkardığım sıra kapının kilidi çevrildi. Doru olduğunu biliyordum. Olabildiğince sesiz hareket ediyordu, çünkü saat itibari ile Doğa'nın uyuyor olabileceğini tahmin edebiliyordu.

Tabakları çıkarıp kenara aldım. Fırın tepsisini de yanına indirdim. Adım sesleri kapıda yoğunlaşınca başımı çevirip o tarafa baktım.

Çok yorgun görünüyordu. Uykusuzdu. Ben yine uyumuştum gün içerisinde ama o... Üstüne tüm gün bir şeylerle uğraşmıştı.

"Yemek," dedim fısıldar tonlamayla. "Seni bekledim, yemedim. Açsın değil mi?"

Ceketini çıkarıp sandalyenin üzerine atarken fark etmez gibilerinden bir bakış attı. "Yemediysen beraber yeriz. Pek iştahım yok."

Neden iştahı olmadığını biliyordum. Ender'in de fark ettiği sebeple aynıydı düşüncem. Kırıklığının farkındaydı artık.

Yemekleri tabaklayıp kenara aldım. O da çekmeceyi sessizce aralayıp çatal ve bıçak aldı. Ben elimde tabaklarla içeriye geçerken o da beni takip etti. Çok sessizdi. Düşüncelerinde boğuluyor gibiydi ifadesi.

Masada karşılıklı sandalyelere kurulurken o bana çatal ve bıçak uzattı, ben de ona tabağını. Şömine neredeyse sönmek üzereydi ve içerisindeki ısı biraz düşmeye başlamıştı. Ben bir ürperdim. Bunu görünce hiç duraksamadan kaktı yerinden.

"Odun atayım biraz. Yüzün solmuş. Hasta olacaksın yoksa." Elim yüzüme gitti. Farkında bile değildim. Tüm gün bir hasta gibiydim zaten ama çok üzerinde durmamıştım.

Bakma, şu yemeği bile yiyelim yoktu aslında. Çatalımla iki karıştırdım önümdekileri. O yerine otururken bir köfteyi çatalın ucuna taktım. İki baktık köfteyle. Ona bütün köfteleri koymuştum neredeyse. Bende ise yalnızca iki tane vardı, öylesine. Onu bile yemek istemiyordum galiba.

"Bunları da al," diyerek çatalın ucundaki köfteyi tabağına bıraktım. Sonra diğerini.

Tabağında dolaşan bakışlarını yeni fark etmiş gibi benimkine kaydırdı. "Et yememe problemleri mi?" diye sordu. Omuz çektim. "Patates iyidir."

"O zaman sende bunları al," diyerek tabağını kaldırıp, patateslerinin yarısını benim tabağıma boca etti. Bu kadarını hayatta yiyemezdim. Söylemedim ama. İnatlaşmıyorduk hiç bugün. Çok kolay anlaşıyorduk. Bu halimize hiç alışık değildim. Öyle olmak istemiyordum ama elimde değildi.

Ağızma çatalımla küçücük böldüğüm bir patatesi atıp, "Göndermişsin onu," dedim. Bakışlarım tabağımdaydı.

"Hangisinden bahsediyorsun? Bugünün iki sorun çıkarıcı vardı."

"Hangisini anlamak istiyorsan."

"İkisinden de konuşmak istemiyorum ben Erva," dedi bakışlarını üzerimde dolandırarak. Bakmıyordum ama beni izlediğini biliyordum, hissediyordum.

"Ne dedi sana?" dedim sesinde aldığım sert tınıyı ona yönelterek.

Güldü. Güldü, ama pis bir gülümseme idi bu. "Benim seni kaybedeceğimi söyledi. Bir şey yapmasına gerek yokmuş. Artık peşinde de dolanmayacakmış ama ben kendi ellerimle kaybedecekmişim seni. Merakını giderdi mi bu?"

Başımı salladım. "Giderdi. Yüzüne çalışmamış olmanı açıklıyor bu. Daha öldürücü olmuştur darbelerin."

"Birileri olanı haber vermiş," dedi Ender'i kastederek. Bir şey demedim, devam etti. "Söz vermesem öldürürdüm," dedi hiç tereddüt etmeden, duraksamadan. Bakışlarımı tabağımdan kaldırıp ona çevirdim. Az önce ağzıma attığım küçücük patates parçası ağzımda büyümüştü.

"Hakkari'de ne oldu?" diye sordum. Anlamadı. Kaşının birini kaldırırken, "Ne?" diye sordu.

"Yüksekova," dedim ve onun tabağına uzanıp bir tane patates dilimi çaldım. Sanki bende yokmuş gibi. Bölmeden ağzıma attım bu sefer. Ben çiğnerken o ifademin rahatlığını inceliyordu. Hala neden bahsettiğimi anlamamıştı.

"Tankla sıkıştırmışlar ya hani seni bir gün. Nasıl kurtuldun oradan? Ya da kurtarıldın?"

Sandalyesine yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde bağladı. Kasları o öyle yapınca şişmiş, gömleğinin kollarını büsbütün doldurmuştu. Bir anlığına bakışlarımı oraya indirdiysem de yüzüne çıkarmayı bildim. Zordu, zorlandım ama.

"Sen nereden biliyorsun bunu?" diye sordu bakışları kazak elbisemin yakasında dolaşırken. Masanın üzerine kollarımı dayamış durduğumdan baya bir dekolte veriyor olmalıydım. Eğilip bakmadım manzarasına ama bozmak istedim. Çatalımı tabağın kenarına yaslayarak doğruldum ve gerine gerine sandalyeye yaslandım. Kollarımı da aynı onun gibi göğsümün üzerinde birleştirdim. Bakışları kapanan manzarasıyla anında yüzüme çıktı.

"Babam anlatmıştı," dedim. "Seninle ilk orada tanışmış. 16 yaşında falandım ben o zamanlar. Sende 23, 24 olmalısın. Çok gençmişsin. Korkmadın mı hiç?"

Gözlerini gözlerimden kaçırıp burnundan güldü Doru. Çok belli olmayan bir gülümseme idi bu ama ben dudağının hafif kıpırtısından anlamıştım.

"Korkmadım," dedi. "Gelmeselerdi de ben çıkardım o saldırının içinden." Anlatımında abartı yoktu. Gerçekten yapabileceğinden emin konuşuyordu.

"Hem ben kaç defa vuruldum bilmiyorum. Ölmedim. Göreceğim varmış demek ki."

'Göreceğin ben miymişim?' diye sormak istedim ama yapmadım. Ses tonu ve iması öyle olduğunu söylüyordu zaten. Yine de ben cümlesinde başka bir yere daha takılıp kalmıştım. Doru'nun güzel, bakmalara doyamadığım güçlü gövdesinde izler vardı. Her sevişmemizin ardından, onun kollarının arasında dinlenirken mesaim tekrar başlıyor ve ben her bir izini öpe öpe seviyordum. Sonrası başka bir sevişmeye bağlanıyordu.

Bunu düşünürken içim cayır cayır yandı. Bacaklarımın arası sızladı ve ben yerimde kıpırdandım.

Bakışları üzerimde dolaşırken aşağıya ağır ağır inip hızla yüzüme çıktı. "Yemeğini bitir," dedi düz bir sesle. "Uykusuz ve yorgun görünüyorsun. Sonra da gidip yat." Az önce aklımdan bunu geçirmediğine yemin edebilirim ama ispat edemem.

Yemeğin geri kalanını sessizlik içinde yedik. Ben tabii ki bitiremedim tabağımı. Doru'da üstelemedi ve yiyemediklerimi o yedi.

Bulaşıkları o hallederken ben de odaya geçtim. Tabii önce Doğa'yı kontrol ettim. Mışıl mışıl uyuyordu meleşim. Ben kızımı o uyurken bile özlüyordum.

Biraz pisliğe vurmak niyetindeydim. Çabucak soyundum ve dolaptaki en açık geceliğimi üzerime geçirdim. Pudra pembesiydi ve tamamen şeffaftı. Bu yetmezmiş gibi kalçamın üzerinde bitiyordu boyu. Sırtı zaten yoktu. İki çapraz uzun askı tutuyordu etek kısmını. Üst kısmı vücuduma tamamen otururken alt kısmı hafif genişti.

Gecelik modeli gereği iç çamaşırı kabul etmiyordu ama sutyenimi çıkarmak içimden gelmemiştii. Aynı renkte ve o da şeffaftı zaten. Diğeri de kalacaktı mecbur. Kalbe indirmeye gerek yoktu.

Bir şey olacağı da yoktu ya, neyse. Ben bu gece uyumayı planlıyordum. Hem o da yorgundu.

Odaya geldi. Sırtım ona dönük yatak örtüsünü kenara kaldırmak için katlıyordum o esnada.

Adımları odaya doldu ve kapının kapandığını işittim. Arkasından hafif sesli bir öksürme, varla yok arası. Şu an beni izlediğinden o kadar emindim ki.

"Hakkari'de," dedi sesini temizlerken. Ne diyor diye düşünürken bir anda idrak ediş yaşadım. Konu açmaya çalışıyordu kocam. Konuşalım istiyordu. Ya da konuşmayalım.

Biraz daha oyalandım elimdekiyle. Sonra yürüyüp katladığım örtüyü yüzümü ona dönmeden konsolun üzerine bıraktım. "Ne olmuş Hakkari'ye?"

Bunu bekliyormuş gibi, bana doğru adımladı. Ben o sırada yorganı yatağa girmek için aralıyordum.

Sanırım kazağını çekip sıyırdı başından. Yünlü kumaşın sürtünme sesini hemen arkamdan işittim çünkü.

"Tam on yedi terör örgütü üyesi yakaladık."

Elim yorganda, başımı omzumun üzerinden ona çevirdim. Bu konu dikkatimi çekmiyordu. Başka zaman çekebilirdi belki ama şimdi değildi. Ben öylesine sormuştum. Ama o dikkatimi çekmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Çabalaması hoşuma gidiyordu. Ama benim bunu sürdürmeye gücüm kalmamıştı galiba.

Pantolonun kemerine uzandım. Göğsünden hırıltılı bir ses döküldü. Başını eğip soluk alamaz halde ellerime baktı. Kemerini çözdüm ve düğmesini açtım. Pantolonu yere bırakırken uzanacak oldu kollarıma, "Hadi yatalım," dedim ve yana çekildim. O da yatağın kenarına çöker gibi oturdu. Bakışlarımı gözümün içine bakmaya çalışan gözlerine diktim. "Işığı kapatayım ben."

Lambanın düğmesinin olduğu duvara giderken onun derin bir nefes çektiğini ve zorlanarak bıraktığını işittim.

Elim düğmedeyken son kez ona bakmaktı niyetim ama ellerini yüzüne kapatmış ovuşturduğunu görünce, üstüne de zorlandığını beli eden çaresiz bir sesle sessizce, "Siktir!" dediğini işitince, "Bu gece için söz verdiğin her şeyi," dedim yorgun omuzlarımı yukarı ve aşağıya kaldırıp indirerek esnetmeye çalışırken. Ellerini yüzünden hafif çekti ama tam indirmede. Gözleri durduğum yeri buldu. Boynumu yana düşürdüm, gözlerimi kapatırken. "İstiyorum galiba," diye ekledim sanki bir masaja çok ihtiyacım varmış gibi inleyerek.

Öncesinde yatağın kenarında otururken şimdi yanımdaydı ve elleri ellerimi tutuyordu. Ben bunu görmeyip sadece hissedebiliyordum.

Gözlerimi aralamadım. Çünkü onun olanlardan dolayı, konuşmak için an kollarcasına gözlerimin içine bakmasını istemiyordum.

Çiftlikte olanlar orada kalmıştı ve ben hiçbir şeyi -olumsuzluk namına tek bir şeyi- evimin kapısından içeriye sokmak istemiyordum artık.

Ellerimden tutan ellerini aldım ve arkama götürüp kalçalarımın üzerine bıraktım. Kendi ellerimi çekerken, onunkiler değdiği yeri anında sahiplenmişti. Nefesini yüzümde hissediyordum. Usul usul ve sessizce

salınıyordu dudaklarının arasından. Hemen sonra tenime çarpıp tüm yüzüme dağılıyordu. En çok dudaklarımda yoğunlaşıyordu. Belki de tam şu anda dudaklarını dudaklarıma yaklaştırmıştı.

"Ne yapmak istiyorsun Erva?" diye sordu boğuk, erkeksi ve biraz katı çıkan sesiyle. Sesinin sertliği kendini kontrol altından tutmaya çalışıyor oluşundandı, biliyorum. Çünkü olanları kapatmak, konuşmak istemediğimin artık farkındaydı.

Ve haklıydım, dudakları şu an dudaklarımin önündeydi. Konuşurken nefesi oraya üfleniyordu. Kuruyan dudaklarımı ıslatmak için dilimle yaladım. "Beni," dedim ve yutkundum. Boğazımdaki kuruluğu gideremediğinden hemen arkasına bir kez daha denedim. "Beni öpmeni..." Söyleyeceklerim henüz bitmemişken ağzının içindeydi dudaklarım. Emiyor, ısıyor, acıtmaktan, hırpalamaktan çekinmeden sömürüyordu. Kulaklarımda duyulan tek şey sessiz odamızdaki öpüşme seslerimizdi. Ve kalbimin yalnızca benim duyabileceğim bir sesi bağırışı. *Fazlasını iste* diyordu bana. *Durup durulana kadar, zirveye kadar çıkabileceğin şeyleri iste. Fazlasını! Sonra da oradan kendini bırak!*

Dudaklarımız ıslak bir sesle ayrılırken dili az önce hırpaladığı yerin üzerini yalayarak geçti. Bu iyi hissettirmişti. "Sevmeni," dedim onun tadıyla nemlenen dudaklarımı nefes nefese kalmış halde aralayarak. Kalbim göğüs kafesimi parçalamaya çalışıyordu. Göğsüm onun sert göğüs kaslarına çarpıp hemen sonra geri çekiliyordu. Elinin aramızdan kayıp geceliğimin yakasını kavradığını hissettim. Esnek, bir kumaşı olduğundan onu parmaklarına geçirip kolayca göğsümün altına kadar sıyırdı. Güçlü avucu iç çamaşırımın tül kumaşının üzerinden göğsümü kavrarırken, "Bunu mu?" diye fısıldıyordu kulağıma. Parmakları sıkılaşıırken ben dudaklarımı araladım. Başım geriye yaslandı. Arkamda duvar vardı ve ben terleyen avuç içlerimi duvarın soğukluğunda dolaştırmak istedim. Ellerimi de bedenimle birlikte geriye yaslamamla, "Gözleri aç," dedi ve çenemi tutup yukarıya kaldırdı.

O zaman araladım gözlerimi. "Fazlasını," diye fısıldadım gözlerinin içine baka baka. Dantelli kumaşın üzerindeki eli aşağıya kayıp iç çamaşırımın altına girdi. Çıplak göğsümü avucunun arasında sıkıştırırken, kendini bana yasladı. Duvarla arasında sıkışıp kalmıştım ve bu bana kendimi iyi hissettiriyordu. Pantolonunun kumaşı çıplak bacaklarıma sürtünüyordu. Diziyle hafif aralık duran bacaklarımin biraz daha araladı ve bacağının üst kısmını bacak arama bastırdı. Baskısıyla beni duvara iyice yaslamış bir miktar da yukarıya itmişti.

Dudaklarımın arasından dökülen belli belirsiz inilti ağzının üzerine kapanmasıyla silinip gitti.

"Canını sıkının," dedi üzerine basa basa. Bacağını orama sürttü. "Canını sıkarım."

Göğsümdeki eli sıkılaştırırken diğeri diz kapağımın altından girip bacağını kaldırdı ve kalçasının etrafına dolanmasını sağladı. Kendini oraya bastırırken kalbim sanki mümkünmüş, öncesinde gümbürdeyerek atmıyormuş gibi hızlandı. "Artık üzülmiyorum," diye inledim. Birbirinden kopan dudaklarımızla başını eğip avucunun altındaki göğsümün sivrilmiş ucunu ağzının içine çekti. Dili ile ağzının içine çekip emerken, "Ya ben," dedi inleyerek. Elini çekmesiyle göğsümdeki yerini bütünüyle ağzı aldı. Kollarının arasında titremeye başlamıştım. "Ben üzüyor muyum seni?"

Kendimi duvarla bacağının arasında yükseltip ona bastırmaya çalışırken, "Ha- hayır," dedim titrek sesimle nefes nefese. Kalçamın altından tutup kaldırdı ve beni kucağına aldı. Bacaklarımın ikisini de kalçalarının etrafına dolayarak dengede kalmaya çalıştım.

Ellerimi aşağıya indirip pantolonunu aşağıya ittim ve yere düşmesini sağladım. Şimdi iç çamaşırından taşacakmış gibi duran şişkinliği iç çamaşırımın üzerinde daha net hissedebiliyordum. Kollarımla boynuna asılarak kalçalarımı kıpırdattım ve ona sürtündüm. Islanmıştım ve bu iç çamaşırımdan bile belli oluyordu.

Kollarıyla beni yukarıya çekti ve ilgisiz bıraktığı diğer göğsümü ağzının içine homurtulu bir sesle aldı. Öptü, öptü ve ben kendimi her an kaybedebilirmişim gibi alt bedenimi ona bastırdım.

Bacaklarımın arasında ve karnımın altında hissedebiliyordum şişmiş ereksiyonunu.

"Kırgınlığın," dedi. Durdu ve boğazı kurumuşçasına sertçe yutkundu. Hemen sonra döndü ve beni yatağa götürdü. Bedenim yatakla buluştuğunda üzerimdeydi. Yüzü yüzümün tam karşısındaydı ve ne kadar üzgün olduğunu gördüm. "Kırgınsın bana. Sen bana soğuk olunca geberecek oluyorum Erva."

Ellerimle yüzünü avuçladım. Başımı iki yana salladım öyle değil dercesine ama işlemedi hareketim üzgün ifadesine. "Kırıldığın yeri görüyorum," dedi çatallaşan sesiyle. Gözlerindeki kırmızı damarlar şimdi daha belirgindi. Üstüne ne kadar acı çektiğini kanıtlarcasına nemlenmişti gözleri, "Tuttum, avucumun arasında, bırakmam" dedi çaresiz çıkan sesine

rağmen inatla üzerine basa basa. "Oradan koparsan ölürüm. Sen benden geçsen de ben seni bırakmam."

Derin bir nefes aldı uzun süre nefessiz kalmış gibi. Gözlerini benimkilerden kaçırdı. "Ne yapsam geçer?" Ellerimle yüzünü kaldırıp gözlerime bakmaya zorladım tekrar. Onun az önce soluduğu havada asılı kalan soluğunu içime çektim. Sonra hiç duraksamadan, yanağını dudaklarının kenarını, yüzünün her yerini karış karış dolaştım dudaklarımla. Öptüm öptüm... doyamadım doyamayacaktım.

Parmaklarım sakallarını severken, çenesinin altını öptü dudaklarım. Kesik kesik aldığı soluklar tedirginliğinin hala geçmediğinin kanıtı gibi kulaklarıma dolup kalbime sızarak orayı sıkıyordu sanki. O üzgün olunca ben daha çok üzüliyordum. İşte o zaman ondan başka ne derdim ne tasam kalıyordu.

Onun omzuna doladığım kollarımla iyice üzerime çekerken yanından destek alan elini tuttum, ağırlığını üzerime vermedi ama göğüslerimiz birbirine yapıştı. Elini alıp kalbimin üzerine kapattım.

"Sana kırgınlığımdan daha büyük bir aşk var burada," dedim titrek bir sesle. Nefes aldım ve verdim. Gözleri gözlerime kilitlenirken, "Kırgınlık da geçer kızgınlık da," dedim üzerine basa basa. "Korkma da, ben senden ölsem geçemem. Bu, bilinen bütün anlamlarıyla teslimiyet. Onlar sansın biz bittik. Sansınlar bırak..." Yankı'nın sözlerine takıldığını ve içinin içini kemirip durduğunu hala bile fark edebiliyordum. Geçmemişti ve ben olmadan o sözlerin etkisini geçiremeyecekti.

"Ben geçen onca zamana rağmen senle uyumuş uyanmışım. Hiç ayrılamamışım ki. Aklına bile getirme. Getirme..."

Üşür gibi titriyordum şimdi kollarının arasında. Alt çenem üst çeneme vurmasın diye kendimi sıkıyordum. Bu üşümekten değildi ama. Aksine içim cayır cayır yanıyordu. Bu açık olmaktandı, kırgınlığının çatırdayıp koptuğunu hissediyordum ben içimde. Ama Doru tutuyordu şimdi ayrılan parçaları. Ve biliyordum ki asla bırakmayacaktı. Bir daha, başka bir yerden kopmamamıza da asla izin vermeyecekti.

Ne çok seviyorum seni Doru Demir. Seni ilk gördüğümde dedim ki; bu adam benim. Bana yazılan... Babamın anlattığı masal niyetine dinlediğim, görmeden âşık olduğum adam benim.

Başımı yastıktan hafif kaldırdım ve yakınımnda duran dudaklarına dudaklarıma bastırdım. Öptüm, içime çeker gibi öptüm. Bir zaman sonra geçtiğini o da anladı ve kollarını altımdan geçirip üst bedenimi göğsüne

sardı. Dudakları sertçe karşılık verirken öpücüklerime, "Ölürüm, geberirim de," dedi yemin içer gibi. Dişleri alt dudağımın dolgun yerini ezdi. "Bir daha seni üzmem. Üzülmene izin vermem."

Sırtıma dolanık duran kollarından birini çözüp iç çamaşıırıma uzandı. Çıkarmasına yardım ettim. O kısacık süre boyunca bile ayırmadı tenimi teninden. Azıcık uzaklaşmama tahammülü yokmuşçasına kendini içime itti sertçe. Sonu zorladığında altından kaçacak gibi hareketlenmişim ama o buna da izin vermedi.

Kollarını beni olduğum yere sabitlemek ister gibi yine sırtımın altından sokunca; ben yine onun kolları arasında, koynundaydım.

Kalçalarını içimde hareket etmek için geriyor ve serbest bırakıyordu. Yeni başlamış olmamıza rağmen altında nefes nefese inliyordum, titriyordum, sarsılıyordum.

"Doru!" bacaklarımı kalçalarının etrafına doladım. Kollarımı da boynuna. Tutunmaya ihtiyacım vardı. Göğüslerimi bedeni eziyordu. Göğüs uçlarım ilgi ister gibi sızlıyordu.

"Öpmeni," dedim konuşmakta zorlanarak. "Ah! Öpmeni istiyorum." Boynuma gömdüğü dudakları orayı defalarca talan ederken sıcak dudaklarıyla altında sarsılışım, dudakları dudaklarıma çığlık atmamı engellemek ister gibi kapandı. Ağzının içine adını bağırdım inleyerek. Öptü öptü. "Sus, Doğa..."

Demesi kolaydı. Bende sessiz olmaya çalışıyordum ama... Elleri belimin yanını sıktı kendini sertçe bana bastırırken. Minik bir çığlık dökülmüştü dudaklarımdan ve o bunu da ağzıyla yakalamıştı.

Bir an sonra ses işittik. İçeriden bir kapının aralandığına dair gıcırta. "Doğa," dedim soluk soluğa. Doru'yu üzerimden itecektim ki, "Kapı kilitli," dedi nefes nefese kendini bana itmeye devam ederek. Bunun bir önemi yoktu ki. Açamayınca ağlayacaktı. "Yarım bırakırsan ölürüm Erva." Öyle zor durumda kalmış görünüyordu ki ifadesi, ne yapacağımı bilemedim.

Muhtaçlığını biliyordum ve aynısını bende hissediyordum ama...

"Babası..." Kapı tıkladı, sonra da açılmaya çalışıldı kızım tarafından. "Geldim babası."

"İyi ki geldin babam," dedi Doru kendini sıkarak gibi.

Doğa babasından bir yanıt alamayınca, "Annesi!" diye seslendi o uykulu sesiyle bu defa da. Sesi ağlayacak gibi çıkıyordu işte şimdi.

Doru içimden çıkıp üzerimden kalktı. Çünkü artık Doğa'yı bekletemeyeceğimizin farkındaydı. Dolaptan bir eşofman altı çekti altına

acı çeker gibi. Bende üzerime çarşafı doladım. Sonra da kalktım peşi sıra. "Sen duşa," dedim önünü işaret ederek. İhtiyacı giderilmemiş bir adam nasıl görünüyorsa öyle görünüyordu. Haline acımadım desem yalan olur. "Ben ilgilenirim onunla."

Burnundan soluk alıp verirken, "Bunun hesabı görülür," dedi ve kapıyı açmak için uzandı. "Doğa'yı suçlayamazsın!" dedim kızar gibi gözlerimi büyüterek. Ama o gözlerini bana dikerek çevirdi anahtarı. "Ondan soran kim," dedi. "Senden soracağım hesabını. Annesi değil misin?"

Açılan kapıyla Doğa yeşil pijamalarıyla ve kucağındaki Köpü ile karşımızdaydı. Boşta olan eliyle gözlerini ovuşturuyordu.

"Annem," dedim az önce yediğim tehdide gözlerimi devirip gülerek. "Bunun hesabını benden soracakmış baba kızım." Eğildim ve üzerimdeki çarşafa dikkat ederek onu kucağıma aldım. Hala gözlerini ovuşturuyordu. Madem uykun vardı Doğa, neden uyandın?

Doru'ya bir bakış attım. "Sonra," dedi bir umut. "Devam edilir mi?" Dudaklarımı büktüm. "Uymazsa ya da burada yatmak isterse..."

"Geber diyorsun yani babaya kızım," diyerek eğilip Doğa'nın başını öptü Doru. Sonra da banyoya gitti. Haline her ne kadar komik olmasa da güldüm. İşin kötü yanı bende yarım kalmıştım ve onu hala deli gibi istiyordum.

"Uyur muyuz Doğa?" diye sordum onu kendi odasına doğru götürürken. "Senin yatağında birlikte uyuyalım annecim."

"Uyu tabii. Sen orada uyu," diye sesi yükseldi Doru'nun banyodan. Hemen arkasına suyun açıldığını işittim. Gülmemek için dudaklarımı ısırdım.

"Anne sonra da babayı uyutsun Yeşil. Çabuk uyursan belki banyo bile yapabilir," diye sesimi kocama duyurmak ister gibi bağırdım. Doru'nun kahkaha sesi banyonun içinde yankılandı.

Bölüm Bitti...

Alıntılar için İnst: piyamor_

Bol oy, bol yorum: Hızla gelen yeni bir bölüm :)

Yeniden görüşene değin sevgiyle kalın canlar...

52. Bölüm - KARGA

Merhabalar,

Bölüm çok uzun değil bu defa ama hiç yoktan iyidir dedim :)

Bölüm Şarkısı:

Pim Stones - The Life We Could Have Had

Rubato - Başka Şarkı

Ayçin Asan - Çok Zor

Yıldızları yakmayı yorum yapmayı ve takip etmeyi unutmadıysak başlayalım mı?

Keyifle Okuyun...

11. BÖLÜM

KARGA

"Necip Fazıl Kısakürek'ten bu defa. Bana bunu okumanı istiyorum," diyerek bacaklarımın arasına elindeki şiir kitabını bıraktı. Bağdaş kurmuş oturuyordum yatağımızın kenarındaki halının üzerinde. Sırtım yatağın kenarına yaslıydı. Odamızda alçak sesli bir müzik dolaşıyordu. Sezen Aksu'dan Çocuklar Gibi. Fark etmiştik ki, ikimizde Sezen'in şarkılarını çok seviyorduk. Ben Anlamam Toptan Tüfekten şarkısı ise favorimiz olabilirdi. *Ne haber aşktan* diye bağırarak istiyordum. Çok aşıktım, çok seviyordum.

Elimdeki şiir kitabını kenara bıraktım. "Bakayım," dedim ve bacaklarımın arasında açık duran şiir kitabını elime aldım. Gözlerimi açık sayfadaki şiirde şöyle bir dolaştırdım ve yüzümde aptal aşık bir sırıtma peyda oldu. "Ben yokken bunu mu okuyordun?"

Yanıma oturdu ve sırtını ben gibi yatağın kenarına yasladı. Kollarımız birbirine değiyordu. İçli bir nefes çekti. Gözleriyle elimdeki şiir kitabını

işaret etti. "Sen hep buradaydın. Sen yokken diye bir şey hiç olmadı. Ama evet, bana seni hatırlatıyordu bu şiir."

O böyle konuşunca beni garip bir şekilde hüzün sarıyordu. Hani böyle yanımdayken bile özlüyormuşum, asla yetinemiymişim gibi. Elimini birini kaldırıp yanağına yasladım. Aynısını o da hissediyordu biliyorum.

Sakallarını epey kısaltmıştı. Onları özleyecektim ama böyle daha bir benim Doru'm gibiydi.

Elim yanağında, tek elimle tuttuğum şiir kitabını yüzüme yaklaştırdım.

"Sen, kaçan ürkek ceylânsın dağda, ben, peşine düşmüş bir canavarım! İstersen dünyayı çağır imdada; sen varsın dünyada, bir de ben varım!"

Ona sevecen bir bakış attım. O ise gözünü bile kırpmadan beni izliyordu. "Sen," dedim ve tane tane sıraladım. "Benim canavarımsın. Bir benim. Kimseyi çağırmayacağım." Durgun ifadesi dudak kıvrımlarının yükselmesiyle tebessüme dönüştü yüzünde. Ama hala bir durgun yanı vardı gülümseyişinin. Aklından ne geçirdiğini merak ettim. Şiiri ezbere biliyordum. Kitaptan okumama gerek yoktu. Kapatıp kenara kaldırdım ve yana kayıp kucağına kuruldum yan bir şekilde. Bacaklarımı öne doğru uzatırken kollarıyla sarıp sarmaladı bedenimi.

Gözlerine baka baka, "Seni korkutacak geçtiğin yollar, arkandan gelecek hep ayak sesim. Sarıp vücudunu belirsiz kollar, enseni yakacak ateş nefesim," diye fısıldadım. Nefesimi yüzüne üfledim, daha çok güldü. "Kimsesiz odanda kış geceleri, için ürperdiği demler beni an! De ki: Odur sarsan pencereleri, de ki: Rüzgâr değil, odur haykıran! Göğsümden havaya kattığım zehir, solduracak bir gül gibi ömrünü. Kaçıp dolaşsan da sen, şehir şehir. Bana kalacaksın yine son günü-" Şiirin devamını okumamı engellercesine dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Sert bir öpücük çaldı.

Alını alnıma yaslanırken, "Döneceğin günü beklerken," dedi kalp çarpıntısı hızlanmış gibi nefes nefese konuşarak. Yutkundum. Onun beni odamızda beklediğini -yalnız, bir başına- hayal ettim ve yüreğim sızım sızım sızladı. Ağzımı açıp bir şey diyecektim ki izin vermedi. Alnını alnımın üzerinde salladı iki yana. "Her gece buradaydın. Bazen kızdım, git dedim ama yine de gitmedin. Yatağımızda," dedi yutkunmakta zorlanarak. "Seninle seviştik her gece. Çok özledim Güvercin." Sıcak dudakları dudaklarıma kavuştu. Sızlanır gibi öperken, "Yine şurada olduğun an bana hayal gibi geliyor," diye fısıldadı boğuk sesiyle.

"Değilim," dedim yüzünü avuçlarımla arasına alarak. "Ben seni bir daha bırakıp gitmem. Beni sevdiğin sürece, gitmemi istemediğin sürece

buradayım. Koynunun güvercini sensizken de koynunda yaşadı."

Onu durgunlaştıran, ara ara dalıp gitmesine neden olan şeyin gidişinden korkuyor olması olduğunu biliyordum. Ama ben korksun istemiyordum. Doğa'dan arta kalan tüm zamanlarımı tekrar bir araya geldiğimizden beri yalnızca onunla geçiriyordum. Eksik hissetmesin, yine eskisi gibi olalım diye.

Biz her geçen gün biraz daha fazlalaşıyorduk aslında. Sevdiği şarkıyı yeni öğreniyordum mesela. Film izlemeyi bana nazaran daha çok sevdiğini, yemek yapmakta son iki yılda fark ettirmemeye çalışsa da baya geliştiğini, geceleri uyku tutmayınca kalkıp spor yaptığını, hatta arada koşuya çıktığını, ruh halinden çok etkilendiği için üzgünsem onunda üzüldüğünü -tıpkı ben gibi- arkadaşlarıyla yapmayı en çok sevdiği şeyin maç izlemek olduğunu ama buna pek fırsat bulamadıkları için yapamadıklarını, yaz kış hiç üşümediğini, bu yüzden dolabında bir tane bile kalın hırkası olmadığını çok iyi biliyordum.

Yanağına kocaman, gürültülü bir öpücük kondurdum. Gecenin bir saati bizi bu noktaya getiren aşk değildi. Doğa'nın ta kendisiydi.

Ellerimi kocamın yüzünden çekmeden kucağında biraz dikleşip yatağımızın üzerine baktım. Doğa yüzü koyun yatmış fotoğraflarımızla oynuyordu sessizce. Bu kadar sessiz olunca bir garipsiyordum. Yine uykusu gece vakti kaçmıştı küçük hanımın. Ama şimdi uykusu geri dönüyor gibiydi. Minik avucuna yasladığı çenesi avucundan kaçıp duruyordu ve o inatla geri yashıyordu.

"Seni," dedim kucağına tekrar sinerek. Yeşillerinde dolandırıldım gözlerimi. "Şu durgun halinden çok güzel çıkarırdım ben normalde, ama şartlar..." Güldü. "Olsun," dedi ve yanağımdan öptü. "Durgun falan değilim şimdi." Kısa sert sakallı çenesini yanağıma sürttü. Geçtiği yerleri de tatlı tatlı, hiç acele etmeden öptü. O an melankolik havayı dağıtacak bir şeytanlık gelmişti aklıma.

"Hiç," dedim kollarımı boynuna dolarken. "Beni senin kadar güzel öpen olmadı. Bir sen böyle güzel seviyorsun."

Dudakları tenimde duraksadı. Eli çenemi kavradı ve yan duran yüzümü yüzüne çevirdi. Burnunun üzeri kırıştı. Bir gülesim geldi o an. Ah benim aklı hemen çelinen kocam. Günlüklerimi okudun ya sen. Senden başka beni öpen oldu mu? Gözlerimin içine kısılmış gözleriyle bakarken, "Kim?" diye bir soru yöneltti kollarımı boynundan çözdüm. "Ne kim?" diye sordum ödüllük performans sergileyerek anlamamış gibi. Kaşlarının arası çatıldı.

"Kim öptü seni Güvercin?" O güvercinin üzerine öyle bir basmıştı ki, vereceğim cevap aşırı önem arz ediyormuş gibi.

"Kocam," dedim gülerek başımı sallarken. "Sen tanımıyor musun onu?"

Dudağının kenarını yüzünde peyda olan gülümsemeye birlikte ısırıldı. Ölüncüydü şu haline. Gözlerinin içi bile ışıldamıştı cevabımla. İçi de bir rahatlamıştı hani. *Saf sevgilim benim. Çalıştırsana saksıyı.*

"Ben tanımam senin kocanı," diyerek oyunumu bozmadan devam ettirdi. Yasak aşk oyunu koymuştuk biz bunun adını. Her defasında önce bir kanıyordu bana. Sonra da uyum sağlıyordu.

"Tanımaman güzel. Yoksa devam edemezdik seninle."

"Seviyor musun onu?" diye sordu kaşını kaldırarak. Cevabımı bekliyordu.

Başımı salladım. Sonra küçük bir çocuk gibi omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Dev gibi adamı çocuk gibi seviyorum ben."

Kahkaha attı gönlümün efendisi. Onunla bende güldüm. "Erva.. Erva," dedi adım en sevdiği şeymiş gibi dillendirerek.

"Sende az cüsseli sayılmazsın hani," diyerek göğsüne sokuldum. Ellerim kol kaslarını avuçladı. Tutuşumla kaslarını belirginleştirdi. "Şimdi o uzakta. Göreve gitti de-"

"Kocan mı?"

"Hı hııı..."

"Eee?" diye sordu dudağının kenarını ısırarak. "Tutsana sen beni şu iri kollarla. Vallahi ihtiyaçtan," dedim kaşlarını oynatarak. "Yoksa ne niyetim olabilir?"

"Bilirim ben senin o niyetini," dedi kendine imalı bir tonlama seçerek. "Tutarsam bırakmam ona göre."

Çenesini öptüm. "Bırakma. Bırakırsan adam değilsin."

"Hadiiii..." dedi gözlerini belirginleştirip kahkaha atarak. "Adamlığımıza da laf edildi."

Kaslarını sıktım. Sızlanma dolu bir ses yükselirken ağzının içinden kucağında kıpırdattı beni. "Yapmasana kızım," dedi çocuğuna kızan baba edalarında. "Çocuğun yanında. Saldırayım mı istiyorsun?"

"Yok," dedim hemen geri çekilerek. Ayağa kalktım, ne olduğunu anlamadı. Pamuklu geceliğimin eteklerini düzelttim gözlerinin içine baka baka.

"Ne yok?"

"Sende iş yok," dedim ellerimi birbirine vura vura. "Kocam olsaydı şimdi..."

"Erva!" diye saldırgan bir kaplan gibi kükreyerek kalkınca yerinden, antreye doğru koşarak fırladım hemen. "DOĞA!" diye bağıryordum. "Annemi kurtarman gerek tam şu anda!"

Bir zaman sonra altındaydım. Doğa çağırma yetişmeden beni salondaki halının üzerine boylu boyunca serivermişti.

Hareket edemiyordum ve tüm ağırlığını üzerimde hissediyordum. Dudakları dudaklarımı ezercesine vahşi bir hayvan gibi öperken, sakalları tenime bereler bırakıyordu. Tut dediğim iri kollarıyla beni sıkıştırıyordu şimdi. "Doru, Ah! Doğa gelecek şimdi!" diyerek elimle omzuna vurdum, ama ne çare. Gülmesem belki daha ikna edici olabilirdim. Ne yapayım elleri belimin yanlarını, geceliğimden sıyrılan baldırlarımı sıkıyordu ve bu hareketi bende gülme isteği uyandırıyor.

"Onu," dedi öpücüklerini boynuma taşıırken. "Beni baştan çıkarmaya çalışmadan önce düşünecektin."

"Baştan çıkmaya ne meraklıymışsın ya! Hem... Ah!" Isırdı hayvan. "Doru!" diyerek omzuna vurdum. "Seni kocama söyleyeceğim."

"Bak hala!" diyerek bastı kahkahayı. Yana devrildi. "Kocanı yesinler senin." Nefes nefese kalmış halde başımı yana çevirip karanlık odada yüzünü görmeye çalıştım. Benden farklı değildi. Gülerken, düzensiz nefeslerinden dolayı göğsü inip kalkıyordu.

"O kolların." Nefes aldım. "Bende," uzunca verdim. Başını çevirip bana baktı. "Anısı var."

Dirseğini halıya yaslayarak yan döndü ve başını avucunun içine yasladı. "Neymiş?" Aynı onun gibi yana dönüp başımı avucuma yasladım. Yüz yüze bakıyorduk şimdi.

Karanlığa alışmıştı gözlerim ve artık yarı gülümser ifadesini seçebiliyordum yeterince. Gözlerimi yüzünde dolaştırı dolaştırı, "Günlüğe hiç yazmadım bunu," dedim.

"Neden diye?" sordu burnundan gülerek. Nefes sesini işittim. "Biraz şeydi çünkü."

"Neydi?" Sesli güldü.

Yanımda duran elimle uzanıp kolunu sıktım. "Çok iriler ya..."

"Eee," Zevk alıyordu şu halimden. Alsındı. Onu keyifli görmek çok hoşuma gidiyordu.

"Daha o yoktu hayatımızda," dedim dalıp giderken. Parmaklarım kolunda dolaştı durdu. Ceylin'i kastediyordum. O anlıyordu adını anmak istemediğimi. Gülru'yu tanıştırmış Mahir sizinle. O zaman evlilik hazırlıkları, izin işleri için falan İzmir'deydiler. Bizde kalıyorlardı."

"Hatırlıyorum."

Başımı salladım. "O zamanlar işte. Seninle ilk tanışmamız ondan birkaç gün sonra olmuştu. Bizimkiler yemeğe gelmişti." Yasin, Ender, Mahir ve Kadir'i kastediyordum. Galiba Gümüş'te vardı o zaman. "Bir sen yoktun. Ailen İzmir'e yeni taşınıyordu Bolu'dan o dönem."

"Babamın hastalığı yüzünden," diyerek iç çekti. "Babam her şeyi satıp savmıştı. Son dönemlerini yanımızda geçirmek istiyordu ama anneme de hastalığından hiç söz etmeden çocukları özledim diye bahane bulmuştu." Elimi yanağına çıkarıp sevdim. "Hatırlıyorum biraz. Gümüş ufak çaplı bir rahatsızlık sanıyordu."

Dudağına denk düşen avucumun içini öptü.

"Neyse," diyerek nefes aldım. Aniden gelişen kederli havayı dağıttım tekrar. "Biz seninle çiftlikte tanıştık. O gün görür görmez âşık oldum. Babamın sürekli anlatıp durduğu teğmen karşımdaydı."

Güldü. "Teğmen'dim değil mi ben o zaman?" Başımı salladım. "En yakışıklısından. En ennn... Dibim düşmüştü sana."

Yününü avuçlayıp biraz hor kullanarak sevdim onu. "Şu suratına ölecektim neredeyse."

"Erva," dedi aşka gelmiş gibi, beni bir anda belimden tutup kendine çekerken. Başım elimin altından kaymıştı ama onun koluna yaslayabilmişim. Bacaklarımı bacaklarının arasına sokup derin bir nefes aldım. Şu an halının üzerinde yan bir şekilde, yüzlerimiz birbirine dönük yatıyorduk ama umurumda değildi. Çok güzeldi. Doğa'da muhtemelen uykuya yenik düşmüştü sonunda. Şimdi anne baba saatiydi.

"Sonra," deyince keyfi oldukça yerinde, anlatmaya devam ettim. "İşte sonra; siz aniden bir göreve falan gittiniz ama benim aklım sende takılı kalmıştı bir kere. Gözümü kapıyorum sen, açıyorum sen. Gelse de günlerim şenlense, onu tekrar görsem diyorum."

Gözleri ışıldaya ışıldaya bakıyordu şimdi. Bakışları yüzümde hayranlıkla dolaştı. "Beni mi düşünüyordun?"

"Deli misin?" dedim kocaman gülerek. "Hem de nasıl. Resmen her an seninle ilgili hayaller kuruyordum. Babam anlatırdı. *Pek yakışıklı genç doğrusu* diye. Az bile anlatmış dedim," deyince, bastı kahkahayı ve

gölüşünü dudaklarımda söndürdü. "Ölürüm lan ben sana." Parmaklarımı dudaklarımızın arasına sokarak kurtulabildim öpücüklerinden. "Yüzbaşım lütfen ama. Bir durumda anlatayım."

Hemen ciddileşti ve sesini temizledi. "Dinliyorum Güvercin."

Güldüm. Bana ismimden çok artık böyle sesleniyordu. Adım ağzında Güvercin kalmıştı. Hoşuma gidiyor muydu? Hem de nasıl.

"Düğünden sonra bunlar İzmir'e taşındılar. Gülru'lar yani. Sen pek suratıma bakmıyordun o dönem. Arada atışıp duruyorduk hatta. Herkes bize kedi ve köpek gibisiniz deyip duruyordu. Ben bu durumdan hoşnut değildim ama kuyruğu dik tutmak adına sen laf sokunca bende duramayıp laf sokuyordum."

Kaşları çatıldı. "Ben sana laf sokmadım."

"Hadi oradan," dedim. "Bal gibi sokuyordun. Bir keresinde yemeği gittik hep beraber toplanıp. Burnumdan getirdin. Nadir zamanlarda elbise giyiyorum zaten. Bir heveslenmişim. Beyimiz beğenmemiş. Kısaymış da, gittiğimiz yerde cinayet işletecekmişim sana."

"Ben karışmamışım sana," dedi beni yalanlarcasına. Valla bal gibi de karışmıştı. "Emanet muhabbetleri kocacığım," dedim bir hatırlar gibi oldu. "O zaman karışmışımdır."

Ayak yapıyordu. Unutması imkansızdı o anı. İlk sevişmemizde bir kere bana karşı bir şeyler hissettiğini söyleyip dilime düşmüştü ya, ondan şimdi numara yapıyordu. Yemezlerdi.

"Ceketini verdin falan otururken, dizlerime örttün," dedim dudak kıvrımları yükseldi. "Bacakların güzel geldiyse gözüme, bakarlar diye vermişimdir." Numara yapıyor demiştim. Sırıttım.

"Hiç sanmıyorum," diyerek omuz çektim. "Senin suratıma baktığın yoktu."

Belimdeki eli bacaklarıma indi. Gözleri hala gözlerimdeydi. Parmaklarını oraya kapayıp sıktı. "Bacaklarını hatırlıyorum. Demek ki bakmışım. Çok güzeller. Ama o kadar açmaya gerek yoktu." İşine geleni hatırlıyordu bu adam. Gözlerimi devirdim ona. "Neyse. O günden bahsetmeyeceğim ben. Ertesi gün denize gidelim dedik-"

"Biz demedik. Sen dedin. Bunu hatırlıyorum işte. En ince ayrıntısına kadar hem de."

"Bölme beni!" diye cırladım. İşime gelmeyene de ben böyle sinirleniyordum işte.

"Denize gidelim dedik," dedim üzerine basa basa başımı sallayarak. Erkeksi kahkahası bir kez daha sardı evimizin karanlık salonunu. Bu defa o yüzümü elinin arasına alıp hor kullanarak sevdi. Dudaklarımı avuçladı eli. "Bikinin fenaydı. Asker adamım ben. Yüreğime indirecektin. Ben böyleysem dedim. Bu kızı başkası görse ne düşünür? Bakanları da yakaladım zaten. Sana bir şey diyemedim o gün, hepsini tenhada indirdim."

Gözlerim irileşti. E, bu baya baya aşıkmiş bana. Boşuna demiyorum aptal aşık bu diye. *Farkında bile değilsin kocacığım. Ne vardı zamanında açsaydın o gözlerini.*

"Bende aynısını senin için düşündüm. Geniş omuzlarınla yeni tanışmıyordum ama yüz yüze ilk kez bakışıyorduk. Kollarına geliyorum şimdi."

Güldü ama bir şey demedi bu defa. Sabırla bekledi altından ne çıkacağını. "Bir oyun oynayalım dediler." Gözlerimi açtım, "Bu defa ben demedim, onlar dedi," dedim vurgulayarak. "Biliyorum," dedi hayli durgun ve dalgın bir tonlamayla.

"Yasin'in bir kız arkadaşı vardı o dönem. Ender tekti. Eşsiz kaldığı için o hakem olacaktı. Sen, ben olayım diye direktmiştin ama sonra bir şey oldu, vazgeçtin bir anda."

Yutkundu gözlerimin içine gözlerini mıhlıyarak. "Dayanıklılık oyunuydu. Herkes eşini kucaklayacaktı, pes etmeyen ya da eşinin ayağını yere sonuna kadar değdirmeyen kazanacaktı. Sende, ben de oynayacağım diye tutturmuşsun. Ender'e kalıyordun-"

Dudaklarım aralandı şaşkınca. "Emanet problemi deme sakın, inanmam."

"İnanma zaten. O an babanın emanetisin falan filan zerre gelmedi aklıma. Bikiniyle birinin kucağında olma fikrin canımı sıktı. Oyundan çıkmaktan vazgeçtim."

Ben hiçbir şeye bu kadar şaşırmış olamam daha önce!

"Doru sen farkında değil miydin yoksa salağa mı yatıyordun?" diye soruverdim. İç çekti ve omzunu silkti. "Ne dersen de. Kimsenin seni o halde kucaklamasına izin falan vermezdim ben."

"Ama sen aldın beni kucağına. Oyunun sonuna kadar da bırakmadın. Tam bir buçuk saat boyunca."

"Orada erkeklik giriyor devreye. Girmişiz bir kere oyuna. Kaybedemezdim. Hem koala gibi yapıştın kızım. Bırakmadın ki. İster istemez kazanacaktık."

"Hadi oradan," diyerek burnuna bir sille salladım. "Azıcık kayacak gibi oluyordum, bana bağıırıyordun. Tutunsana kızım diye."

Güldü. "Güzel kokuyordun, tenin yumuşacıktı. Emanete ilk ihanetimi orada oldu. Erkek kafası ne yapacaksın. Engel olamıyor bazı şeylere. Ve galiba ben seni hiç emanet olarak görmedim. Bahaneymiş yani. Bunu sonradan anladım."

"Biliyordum," dedim zafer kazanmış gibi yumruğumu önümde sıkarken. Beni aniden çevirdi ve altına aldı. "Sen söyle şimdi. Kollarımla ilgili olan hayalin neymiş?"

"Çok güzel sarılıyordun," dedim nefesimi yüzüne döküldü. Bakışlarımı dudaklarına indirdim. O sırada ellerim omuzlarına çıktı, oradan da seve seve kollarına indi.

"Hayatım boyunca olmam gereken yeri bulmuş gibiydim. Beni sarmanı, göğsünde uyutmanı, kollarının arasından hiç ayırmamanı hayalettım o gün. Seninle evlenebilmeyi ben o kısacık deniz tatilinde aklıma düşürdüm." Sesim giderek düştü.

"Ama sonra sen ona âşık oldun. Ben silindim gözlerinin önünden. Hayallerimi yanan günlüğüm gibi yaktım, kül ettim. Gözünün önünden çekildim. Aramızdaki mesafeyi ben büyüttüm aslında. Sen onu seviyordun, ben uzakta kalmalıydim. Ama," dedim gözlerimi gözlerine dikerek. "Ben hep seni sevdim."

Dudaklarını dudaklarıma kapadı. En hoyrat, en arzulu öpüşmemiz bu olabilirdi. Çok iyi hissettiriyordu dudağımı içine alıp emen dudakları. Kolları beni sıkıca sardı, sarmaladı. "Seni seviyormuşum ben Güvercin. Onu hiç sevmedim. Hiç!" dedi üzerine basa basa. Öptü. "Seni arzuladığımı itiraf ettim sana, unuttun mu?" Dudaklarına daha sıkı yapıştım. Elimini biri yanağını kavrarken diğer saçlarının arasına girip karıştırdı. İnledim altında. "Ben imkansız aşk yaşarken sen bana karşı yasak aşk mı yaşıyordun?" diye sordum, güldü.

"Yasak masak bozar bizi. Aklımdan çıkardım seni. Çıkaramamışım ama... Karım oldun Erva. Benim oldun. Senin oldum. İmkansız falan kalmadı bu işin. Şöyle ne güzel olduk seninle."

"Olduk," diye fısıldadım aralık dudaklarına. "Bilseydim beni böyle kollarının arasına güzel alacaksın en başından seni benim yapardım," dedim, kahkaha attı. "Ceylin'den daha çok nefret ediyorum şimdi. Gelecekteki kocamı almış elimden sürtük!"

Kendini bana bastırđı. İnledim. "Bana bunlarla gel," dedi keyfi oldukça yerinde. "Güvercinim, sevgilim, her şeyim..." Eli geceliğimden içeriye girdi. Okşayarak yukarıya kadar süzöldü ve göğsümü avuçladı. İç çamaşırđı giymiyordum.

"Doru!" diye fısıldadım gözlerim belirginleşirken. "Albay'ımın kızı, benimsin," diye fısıldadı. "Var mısın bir yasak aşk yaşayalım bu gece?"

"Ne yasaklığımız kaldı ki bizim?" diye sordum altında muhtaçlıktan sızlanarak.

"Doğa uyudu," dedi. "Uyanıkken bize engel, biliyorsun." Anlamıştım şimdi dediğini.

Bu anne baba saatinden çok iki sevgilinin saati geldi demekti. Sevgilimin kollarının arasında olmanın zamanıydı. Altında kıpırdandım ve şöyle dedim: "Doğa'yı kontrol et, ışığııı kapat ve hemen yanıma dön. Salonun kapısını kilitlemeyi de unutma. Gün ayana kadar seninle sevişmek istiyorum."

*

Kalemi kâğıtta nasıl dolaştırıyorsam; Doğa gözlerini bir benimkinde bir de kendi önündeki kâğıtta dolaştırıp benzeyip benzemediğini kontrol ediyordu. Sonra dikkatle kalemini benzemediğini düşündüğü yerlere daireler çizmek için kâğıdın üzerinde büyük büyük çeviriyordu.

Gözlerim yanımda oturan Doğa'nın eseriyle kendi çizimim arasında ister istemez mekik dokudu. Benimkinde daireler yoktu. Hele, onunki kadar büyük daireler -karalamalar- hiç yoktu.

Masanın üzerindeki koluma minik parmaklarını dokundurdu. Hemen sonra, "Annesi," dedi kazağımdan çekiştirerek. "Annesi tuş, bak." Kocaman mavilerine baktım. Sanırım kuş demek istiyordu. Ona bütün hayvan alemini öğretmiş olan ben, gururla, "Bakayım annecim," dedim ve önündeki kâğıdı kendi önüme çektim. "Hımm," dedim güzel der gibi başımı sallarken. Dairelerden başka bir şey göremiyordum. Şimdi yanlış bir dairenin üzerine parmağıımı koyup kuş bu mu diye de sormak istemiyordum. Yanılıyorsam hayal kırıklığına uğrayabilirdi.

"Bu, çok güzel," dedim gülerek. "Ama ben ağzını göremedim annecim. Mamasını nereden yiyor bu kuş?"

Kolumu bırakıp kâğıdı kendi önüne çekti. Kollarını masaya dayayıp biraz yukarıya tırmandı. Kâğıdın üzerine eğildi ve küçücük, tam ısırmaık olan işaret parmağıyla ortadaki en büyük halkanın üzerine dokundu. "Buda."

Kıkırdadım. O yanımda bu kadar sevimli görünürken ben çalışmıyordum. Zaten hep bölüyordu beni. Daha beş dakika önce Köpü'yü çizmişti. O da en sağdaki, küçük dairelerden biriydi.

"Peki bu kuş ne yapıyor?"

Bana gamzelerini göstere göstere güldü. "Tuş ucuyoo."

"Nereye?" diye sordum gülerek. "Bu ya," diyerek kalktı, sandalyenin üzerine tırmandı. Atlamayacaktı değil mi? Ne olur ne olmaz diyerek kollarımı açtım ona. O da kucağıma zıpladı ve kondu. "Annem!" diye ciyakladım nefesim kesilmiş gibi. Göğsüme çarpmıştı çünkü, ciddi anlamda nefes alamadım. Onu kollarımın arasına sarıp bacaklarımın üzerine oturturken, "Sen kuş değilsin," dedim ve başının üzerini öptüm. Yeni banyo yaptırmıştım Doğa'ya. Bebek şampuanı kokuyordu saçları. "Uçamazsın. Sen annenin kuşusun, babanın kuşusun ama bu kuş uçamıyor."

"Ucuyoo..." diye belirtti başını göğsümde inatla sallarken. "Tuş ucuyoo."

"Sen uçarsan anne seni özler. Baba da özler. O yüzden bu kuş uçamıyor," diye direttim. Yokluğumda koltukların üzerinden uçmaya çalışmasını falan istemiyordum. Düşüncesiyle bile yüreğim yarıldı.

Elleri kazağımın eteği ile oynuyordu. Parmakları içeriye kaydı, "Mama," dedi mızırdanır gibi. Kolumdaki saati kontrol ettim. Evet, hanımefendinin beslenme saati gelmişti. Lakin arandığı şey boşaydı. Sütün bitişine hala alışamamıştık. Onu beraberimde ayağa kaldırdım. Bacaklarını belimin yanına dolayıp, kolumu da kollarının altından geçirerek yan bir şekilde oturmasını sağladım. "Eve gidiyoruz o zaman. Babamız uyanmıştır belki. Birlikte kahvaltı yapabiliriz."

Sabahın oldukça erken bir saatindeydik. Doğa erken uyanınca bende uyanmak zorunda kalmıştım. Doru iş için gece dışarıda olduğundan ve sabaha karşı geldiğinden eve, şu an yatağımızda uyuyordu.

Doğa evde ses yapmasın, uyanmasın diye kulübede zaman geçiriyorduk son bir buçuk saattir. O sürede bende bir proje üzerinde çalışıyordum.

Malum, artık bir işim yoktu. Doğa'dan sebep bir süre daha da olamayacak gibiydi. Araba fabrikasında çalışma hayallerim hala bakıydı. Yarın öbür gün bir yerle iş görüşmesine gidersem portföyüm de yeni projelerimde olsun, onlardan da bahsedeyim istiyordum. Hem bu bir kapı aralamakta kolaylık sağlardı bana.

Evden çıktığımızda Kahve'de kapıdaydı ve eve gelmek istiyordu. Onu da içeriye malum sebepten alamamıştım. Biz kulübedeyken yanımıza gelmek yerine girişteki veranda da pineklemeyi tercih etmişti.

Eve girerken onu da kapıyı aralayıp içeriye aldım. Dünden razıydı zaten, hemen antreye doğru fırlamıştı. Fısıltılı bir tonlamayla, "Ses yok," dedim hem Doğa'ya hem de Kahve'ye bakarak. Sanki beni dinlerdi de.

İkisini cam verandaya bıraktıktan sonra mutfağa geçtim. Olabildiğince sessiz hareket ederek kahvaltı hazırlığına giriştim.

"Güvercin!"

Doru'nun sesi antre tarafından yükseldiğinde ben hazırlığı neredeyse bitirmiştim. "Mutfaktayım sevgilim. Kahvaltı hazırlıyorum. Uyandın mı?" İnşallah benim yüzümden değildi. Ses yapmadığıma emindim ama...

"Neden hazırladın ki?" diye uykulu sesiyle sorduğunda mutfağın kapısındaaydı. Altında gri bir eşofman altı vardı. Üstünde ise bir şey yoktu. Gözlerim bayram ederken onu şöyle bir süzdüm. Gün geçtikçe karın kasları daha bir belirginleşiyordu sanki. Olduğum mesafeden karnındaki kas katmanlarını sayabilirdim. Göğsünün altından eşofman altının sınırına kadar uzanıyordu. Ah! Çok aşk.

Elimdekileri tezgâhın üzerine bırakıp bez mendile kuruladım ve ona doğru yürüdüm. "Neden ki? Aç değil misin?"

"Dışarıda yeriz diye düşünmüştüm. Ne zamandır birlikte bir yere çıkmıyoruz."

Kollarının arasına çekti beni. Dudaklarımı göğsüne sürttüm. Öyle güzel kokuyordu ki. Aynı Doğa gibi. Dağ gibi adamı çocuk gibi sevmek. Öpe öpe bitirdim sonra. "Hazırladım bile. Olsun, sorun değil. Başka zaman çıkarız."

"Görüyorum Güvercin," dedi mahmur bir gülümsemeyle. "Kocaya bir öpücük ver." Güldüm. Başımı geriye atıp onun beni alması için dudaklarımı uzattım. Eğildi ve öptü öptü... Nefesimi nefesiyle demledi. "Oh," dedi sonrada. "Bal kaçamağı mı yaptın yoksa hep mi böyle tatlıydı bu dudaklar?"

Kaçamak yapmışım ama söylemeyecektim. "Kendinden," dedim omuz kırarak. "İnanmazsan bir daha bak."

"Ha hah! Yerim lan seni, yerim," dedi dişlerinin arasından. Dudaklarımı içine çeke çeke öptü. Biz öpüşürken, cam veranda tarafından, "Babası," diyen Doğa'nın sesi yükseldi. Dudaklarımız duraksar gibi çok az ayrılırken, Doru gülerek, "Güvercinimin yavrusu!" diye seslendi. Gözleri gözlerimdeydi ve ben orada beni tekrar öpmek istediğini görebiliyordum. Belki de Doru ona böyle sesleniyor diye Doğa kendini kuş sanıyordu.

"Alarm var bunda," dedi gözlerini kısıp verandanın kapısına doğru bakan kocam. "Ne zaman seni yemeye hazırlansam 'Babası!' diye ciyaklamaya başlıyor." Son bir haftadır böyleydik. En son salondaki sevişmemizde

kalmıştık biz. Doğa geceleri uyanmayı alışkanlık haline getirmişti çünkü. Kocam etrafta yardım çağrısı gibi dolaşıyordu.

"Babası!"

"Ben buna Güvercin yavrusu diyorum ama," dedi Doru gözlerini devirerek. "Sen karga doğurmadığına emin misin?"

Göğsüne bir sille salladım. "O kargayı üstüne bir salarım, görürsün," dedim yalancı bir tehditle. "Belki annesi de Güvercin değildir. Sen yanlış tanımışsındır. Bende bir karga olabilirim pek ala."

"Sen karga olursan, buna kargalar bile güler. Böyle güzeli yok çünkü," dedi aç dudakları boynuma gömülürken. Dişlerini etime geçirip ağzının içine emer gibi çekti. Ben sırtırken kendinden geçmiş halde, "Gebersem ya şurada. Şuraya gömseler ya beni. Kalsam burada..." diyordu. Kalçalarıma inen elleriyle beni kendine çekti. Kıkırtılarım iyice büyüdü ve mutfağı sardı. Dudaklarıyla boynumla oynuyor, orayı ısıyor, öpüyor, sakallarıyla sürtünerek gıdıklıyordu. "Doru," dedim çığlık çığlığa gülmeye devam ederken. "Asıl ben şimdi öleceğim." Ellerimi omuzlarına dayayıp onu itmeye çalıştıkça, kalçalarımda duran büyük elleriyle beni kendine sabitliyordu ve ben boşuna çabalamaktan ileriye gidemiyordum.

Arkamızdan kızgın bir ses yükseldi. "Babası!"

Başımı yana çevirmemle, Doru'nun dudakları da boynumda duraksadı. "Geldim diyecek," dedi fısıldar gibi.

"Gelim babası."

Güldüm. Doru'yu kendimden ayırdım. Doğa'nın kocaman mavilerine ve elinde salladığı yeşil bereye baktım. Eve girdiğimizde onu elinden alamamıştım.

"Didelim."

Hazır vaziyette duruyordu karşımda. Nereye gidiyorduk biz şimdi?

"Nereye kızım?" diyerek eğildi ve Doğa'yı kucağına aldı Doru. Yanağına öpücükler kondurdu. "Annesi gibi bal mı kokarmış bu?" derken bana gülerek kaçamak bir bakış attı. Yakalanmıştım sanırım. Dudaklarımı yaladım.

Bal kasesi tezgâhta güneş gibi parlıyordu. Tezgâha doğru yürüyüp kahvaltılıkları elime aldım. "Ben kahvaltı edeceğim vallahi. Siz nereye gidiyorsanız gidin."

Doğa elimdekilere ağzı sulana sula bakıyordu. Meyveye sarılmış krepler yapmıştım ona. Çok severdi. E, acıkmıştı da.

Tabakları elimde salladım. "Geliyor musunuz, gidiyor musunuz?"

"Geliyoruz tabii," dedi Doru Doğa'ya bakarak. "Annemiz bize yemek hazırlamış. Hiç gider miyiz?"

Doğa teslim olmuş gibi başını salladı ve yutkundu. "Annesi," dedi elimdeki tabaklara uzanarak. "Aa, olmaz," diyerek geri çekildim. "Masaya gel. Yoksa yok."

Ben içeriye geçerken peşime takıldılar. Doğa'yı besleme görevi bugün Doru'da idi. Onlar yan yana otururken ben de karşılarna geçtim. Doğa'nın sevdiği şeyleri artık Doru'da biliyordu ve tabağına o ne seviyorsa ondan koyuyordu.

Ailecek yaptığımız kahvaltı yarılanırken kapı çaldı. Doru kalkacak oldu yerinden, ağzıma peynir atıp ayaklanınca yerinde kaldı.

Kapıyı açtığımda karşımda Gülru, Mahir ve Asaf vardı.

"Günaydın baldız," dedi Mahir. Ona sırtarak baktım. "Günaydın."

Geri çekilirken, Gülru'nun elinde üzeri kumaş mendille örtülmüş bir tabak duruyordu.

"Kahvaltıya geldik," diyerek elime tabağı tutuşturmasa da anlardım öyle olduğunu.

Onları içeriye alıp kapıyı kapadım. "Hoş geldiniz," dedim.

Gülru kocası ile oğlu içeriye geçerken kolumu tuttu ve bir şey söylemesi gerekiyormuş gibi beni kenara çekti. "Anlatacaklarım var."

"Hayırdır?" Niye fısıldaşarak konuşurduk ki biz şimdi?

"Kızım Ender Dilde'yi öpmüş. Fırat'ta bunları görmüş."

"Ne!" dedim kocaman açılan ağzıma elimi kapayarak. Bir şokta kalmıştım.

"Sakinleş çünkü daha bitmedi," dedi Gülru hain bir sırıtışla elini havada sallayarak. "Gümüş yeniden hamile. Son bir haftadır hastanelerden çıkmıyormuş." Elimi ağzımdan indiremedim. Gözlerimi kısıtım. "Kötü mü? Bir sorun mu var yoksa?" Bu defa endişelenmişim. Şaşkınlığımda aldığım bu haberle uçup gitmişti.

"Hayır değil. Düşük yapmaktan korkuyor yine bu. İki günün biri kontrole gidiyormuş."

Ben her ne kadar son görüşmemizi kötü yapmış olsak da Gümüş'ten bir geri dönüş beklemiştim. Arayıp sormayınca biraz kırılmıştım galiba. Ama şimdi şu işittiğimle... Benim onu aramam gerekiyordu. Biz düşman değildik.

"Sıkı dur," dedi Gülru daha bitmemiş gibi. Ay, daha ne söyleyecek diye düşünürken ben, "Hamileyim," diyerek üçüncü bombayı patlattı.

"Haklıymışsın. Gebeymişim. Hem de üç aylık."

Kaldım. Hiçbir şey diyemedim. Ben konuşamayınca halime gülerek, "Bir düğün iki bebek haberi verdim sana. Gülsene be!" diye cırladı.

Bölüm Bitti...

Alıntılar için İnst: piyamor_

Bol oy, bol yorum: Hızla gelen yeni bir bölüm :)

Yeniden görüşene değin sevgiyle kalın canlar...

53. Bölüm - BU GECE BENİ DÜŞÜN

Merhabalar,

Bölüm Şarkısı:

Sezen Aksu - Belalım

Düş Sokağı Sakinleri - Kan Revan İçindeyim

*Yıldızları yakmayı yorum yapmayı ve takip etmeyi unutmadıysak
başlayalım mı?*

Keyifle Okuyun...

12. BÖLÜM

BU GECE BENİ DÜŞÜN

-DİLDE-

*"Sakın dönme... sakın dönme... sakın dönme. Arkana bile bakma.
Dümdüz ilerle!"*

Rüzgârı arkama kata kata koştum, geçtim karanlık bahçeyi. Günün aymasına en az bir saat daha vardı. Heyecandan gebermeme de çok az kalmıştı.

Bu saatte beni sıcak yatağımdan çıkaran şey ondan başkası değildi. Uyuyamamıştım da zaten. Dönmüş durmuş, şu saate kadar onu düşünmüştüm. Sıcağı soğuk etmişti bu adam yokluğuyla.

İki yıldır geceyi sabaha her katışımda olan buydu. Pişmandım. İtler köpekler gibi pişmandım.

İki yıl öncesine geri dönme şansım olsa asla düşünmezdim ve o an yaşananları baştan sona değiştirirdim. "Konuşacaksın, seviyorum diyeceksin, ben ettim sen etme diyeceksin, bitecek bu iş!" Bu kadar kolaydı işte. Neden büyütüyorsam. Ender benim gibi değildi. O da kimsesizdi, ama

o benim gibi korkak değildi. Seviyorsa sahip çıkardı. Çıksındı. Benim ona ihtiyacım vardı.

Koştum. Koştum. Koştum...

Geceliğimin üstüne giydiğim hırka, pelerin gibi arkamda savrulurken yanlarından yakalayıp önüme kapayıverdim sıkıca. Sardım, sarındım.

Soğuk tenime kırbaç gibi iniyordu sabahın ayazında, hırkada kesmiyor, içime içime işliyordu ama avuçlarım artan heyecanımdan sebep terliyordu. Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Kulaklarım heyecandan alev alev yanıyor, zonkluyordu. Dilim damağım da kurumuştı. Bir garip, bir hasta gibiydim ben ya.

Dönsem mi diye duraksarken, *"Yaparsın Dilde!"* diye bağırdı cesur olan iç sesim. *"Yaparsın, sen yaparsın. Seviyorsan bal gibi de yaparsın."*

"Ya o seni sevmiyorsa," diye acı acı, ağlamaklı bir sesle feryat etti içimden daha ben gibi, bana yakın düşünen başka bir ses. *"İki yıldır suratına bakmıyor senin. Unutmuştur çoktan. On gönlüm olsa birini bile vermem dedin adama. Ne sandın, seni bekleyeceğini mi? Reddedileceksin, geri dön."*

Öne doğru birkaç kararsız adım attımsa da yine duraksadım. Ciğerlerimi havayla doldurdum. Ellerim dizlerimde, *"Geçen yakaladığım bakış neydi öyleyse!?"* diye isyan ettim iki yıldır beni durduran, bana daha çok benzeyen iç sesime. *"Çok biliyorsun sen! Alt yolda düştüm diye, dizim kanadı diye görünce nasıl akli çıktı, nasıl koştu yanıma. Umursamayan adam öyle mi yapar? Benim sensizlikten içim paramparça desem durur mu? Dizimden sebep canım yanıyor diye kötü olan adam, buna izin verir mi?"*

Kafayı da yemiştım, iyi olmuştu. Ben onunla konuşmakta kararlıydım kararlı olmasına ama...

Sabahın şu kör vakti, milletin kapısının önünde durmuş Ender'e gidip gitmeme muhasebesi yapıyordum. Artılarla eksiler her koşulda aynı çıkıyordu. Ama Ender gidiyordu elden. Ben bekledikçe o uzaklaşıyordu.

"Umay'a bakışını da yakaladın sen! Bu işlerden hiç anlamıyorsun. O herkese bakıyor ama ona artık bir başka bakıyor." diye bağırdı karamsar iç sesim. *"Ah,"* diye döküldü dudaklarımın arasından canımı asıl sıkan beni gece gece harekete geçiren mesele. *"Onları öyle görmez olsaydım!"*

Ender iki gün önce lojmanın kapısın önünde Umay ile karşılıklı konuşuyordu. Ona gülerek bir bakış atışı vardı, geberiyorum falan sandım. Ölsem iyiymi yani. O kadar kötüydü. Onu da öldüresim, *"Beni seviyorsun sen! Kendine gel!"* diyesim gelmişti. Bıçak kemiğe dayanmıştı artık. Bana

bir kez olsun öyle gülmeyen adam başkasına da öyle gülümsemesindi. Düşüncesi bile kemiğıme dayanan o bıçağı eline alıp kestikçe kesiyordu. İki yıl önce aşkım olabilecekken en büyük yaram olmuştu.

Umay'da bana göre ona karşı boş değildi. Düşüncemle yüzüm düştü. Benden sevgi göremeyen, karşılık bulamayan adam ona meyleder miydi? Benden de güzeldi. Ben gibi cahil de değildi. Okumuş, asker olmuştu. Liseyi bile zor bitirmiştım ben. Hayatta abimi adam etmekten başka dikiş tutturmuşluğum mu vardı sanki? Bana kalırsa abimi adam etmek dünyanın en zor şeyiydi ama bu hayatta bir başarı sayılmıyordu maalesef. Ender beni ne yapsındı? Ben onun yerine abimi tercih etmişim. Gene olsa gene yapardım ama ondan da vazgeçmezdim.

Ne zaman Ender'e gidecek olsam ya da bir yerlerde onunla karşılaşsam Umay'da onun yanında oluyordu. Ender herkese ondan iyi kız falan diye bahsediyordu.

İşte böyle düşününce ayaklarım geri geri gidiyordu.

Ben Erva'ya da demiştim. *Doru abi konusunda boşuna endişeleniyorsun. Asıl Avcı Ender!* Adi, köpek, bok kafalı balkabağı bozuntusu!

Gece gece, şu vakitte beni deli falan sikmemişti yani. Azıcık bende kalan akli varsa, onu başına toplamasını söyleyecektim. Ondan gidiyordum ona. Varsa şansım, elimden kaçmadan, sonra pişman olmadan o hakkımı kullanmak istiyordum.

Koşmaya başladım tekrar. Ben bu gazla onu sıcak yatağından çıkarır, evire çevire, enine boyuna azarlayarak bana getirmesini bilirdim. Kendine değil bana gel ya! Ne olur Ender!

Yanaklarımı havayla şişirip ofladım. Anca böyle havamı alacak gibiydim az sonra. Benim onun üzerinde artık hiçbir hakkım yoktu ki. İki yıl önce bile isteye tepmişim elimdeki şansı. Hayatımda tek söz sahibi olmak isteyen adamı da kaybetmişim

"Salak Dilde, aptal Dilde. Sende seviyordun itler gibi. Ölüyordun be adam için! Nasıl söyleyebildin, nasıl dilin vardı da kalbini kırabildin?" Ağzım kırılıydı, eşekler siksindi dilimi. Ben ettiğim sözlerden sonra çok pişman olmuşum ama gücüm tek bir sözü bile geri almaya, telafi etmeye yetmemişti.

Aylardır peşinde dolanıp duruyordum. O lojmandayken, hatta karargâhta bile peşinde dolanıp karşısına çıkıyordum. Tesadüfen oradaymış gibi davranıyordum ama onu görünce ne heyecanımı saklayabiliyordum ne de ona yönelen bacaklarımı durdurabiliyordum.

"Şu halinden anlamıyor işte. Çünkü artık onun kalbi sana karşı boş. Ne sandın, senden güzelini bulamayacak da hep sana mı pervane olacak? O ateş söndü Dilde. Pervane de gitti. Vah kalana!" dedi iç sesim ağzını yaya yaya. Ne iğrenç bir iç sesim vardı benim! Offf!

Yalpalaya yalpalaya indim Doru abilerin evinin yanındaki bayırı. Karanlıkta gözümün bir şey gördüğü de yoktu. Ezbere gidiyordum işte. Evine yeni taşınmıştı ama ben onun evinin yolunu her gün kararsızlık içinde arşınlayıp, tekrar kışına bakıp, geri döne döne ezberlemiştim. Biri görse şu halimi ne sanırdı acaba?

Ne sanacak, sabahın şu kör karanlığında kafayı sıyırdığımı sanırdı. Üzerimde incecik pijamalarım, ondan daha ince hırkama sarınmış koşuyordum nefes nefese.

Ender'in kapısına kadar titreyen bacaklarımın hızını hiç kesmedim. Çünkü durursam güçsüz kalmışlıktan anında yere yığılacaklarını ve bir daha kalkmama izin vermeyeceklerini biliyordum.

"Çok seviyorum be Ender. Çok," dedim kapısına varmaya yakın çaresizce. Ben bu balkabağı müsveddesine adıyla bile hitap edemiyordum hala. Abi abi diye sümüklü bir çocuk gibi dolanıyordum peşinde. Sümüklüydüm çünkü.

Hani ardında, önünde dolaşıp duruyordum ama o benim suratıma bakmadıkça isminin sonundaki o abi kelimesini de atamıyordum. Yükü büyüktü. Ağırlığı, beni boğuyordu. Çünkü artık onun beni sevip sevmediğinden emin olamıyordum. O galiba benim için hep öyle... *Abi olarak kalacak...*

Sırf bu sebepten geceleri günlere katıp az zırlamamıştım. Giden gitmişti ama geri alacaktım onu. O Umay'da avucunu yalayacaktı. Ender hala beni seviyordu. Sevsindi, ne olur.

Nefes nefese durdum. Doru abinin evi gibi onunda bir verandası vardı. Şimdi verandanın önündeki üç basamaklı merdivenlerin önündeydim ve deli gibi nefesleniyordum. Aldığım soluk verdiklerime yetişemiyordu. Ağzımı kocaman açıp havayla doldurdum. Elim merdivenlerin kenarlarındaki ahşap tırabzanlara tutundu. Dizlerim hala zangır zangır titriyordu çünkü.

"Ender," dedim, ama fısıltıdan öteye geçemedi sesim. "Göreve gideceksin..." Yutkundum kurumaktan cayır cayır yanan boğazıma su arar gibi. "Dinlemen gerek." Yutkundum. "Vallahi kimse umurumda değil artık."

Ne zaman olacağını bilmiyordum ama birkaç gün sonra burada olmayacağını biliyordum. Abim görevden o yüzden erken dönmüştü. Onlar birlikte başka bir göreve çıkacaktı. Belki de yarındı. Vakit yoktu ve ben sonda olduğumu biliyordum. Şimdi o evde horul horul uyuyup beşinci rüyasını görürken ben burada... *İlk defa kendim için bir şey istiyorum abi. İlk defa.*

Ahşabı gıcırdatmamaya çalışarak merdivenleri titreyen dizlerimle zorlanarak çıktım. Elimi de tırabzanlardan asla çekmedim.

Ne yazık ki basamakları geçmemle verandanın zemini çatur çatur gıcırdadı. Namussuz bana mısın demeden burada bir adet Dilde var diye bağırdı resmen.

"Alacağın olsun," dedim elimi yere doğru sallayarak. İki büküm kalmış, yeri muhatap almış saydırıyordum. "Değiştirsinler seni, bir boka yaramazsın!" Sanki ne? Evine gizliden mi girecektim? O gıcırdamasa ben kapıyı çalacaktım.

Gergindim ben biraz galiba. "*Biraz mı?*" dedi iç sesim benimle dalga geçer gibi.

Evin ışıkları yandı! Hem de zınk diye. Gözlerimi kocaman açtım.

Gizliden, karanlığı fırsat bilip peynir çalan fare misali açılan ışığı görünce fırlayacak yer aradım. Tabii bu kapı açılıp da evin tüm ışıkları bedenimin üstüne patlayana kadardı. Yüzümün gün gibi aydınlık olduğuna emindim şu an. Zira uzun süre karanlıkta kalmaktan, evin içinden süzülen yoğun ışık gözlerimi kör etmişçesine kısmış karşımdaki adama bakıyordum.

Karşımda bir adet Ender Sermiyanlı duruyordu. Afallamış kalmıştı önce. Ela gözlerini çevreleyen uzun kirpiklerini kırıştırmıştı bir iki saniye. Bende durup izlemiştim.

Uyuyor gibi de bir hali yoktu. Aksine üzerinde yarım kollu beyaz bir tişört ve kot pantolon vardı. Asker künyesi evden yayılan ışıkla birlikte göğsünde ışıldıyordu. *Ender Sermiyanlı, Balıkesir, 1996.*

Ben soğuk diye zangır zangır titrerken o incecik tişörtüyle bana mısın demiyordu. Ben saçma salak bir şekilde neden üşümüyor diye düşünürken;

"Dilde," dedi gözlerini yüzüme dikerek. "Senin ne işin var bu saatte burada?" Şaşkıındı. Doğal olarak beni beklemiyordu. Şu saatte hiç kimseyi beklemiyordu.

"*Ah bir bilsen?*" dedim içimden. Konuşmaya nasıl girecektim ki ben şimdi? Lönk diye kapısına düşmüştüm. Dan diye de '*Seni seviyorum be Ender,*' diyemezdin ya.

"Şeyy," dedim dikleşerek. Karşısında iki büklüm durmaya da gerek yoktu. Adam gibi aşkımızı itiraf etmeye gelmiştik şuraya. Ya güldürecekti ya da süründürecekti. *Varsa bir adet aşk alacaktım ben Ender. Bizde kalmamışta. O yoksa komple seni alayım. Böyle boyunla, posunla, o kocaman yüreğinle. Aşk diye seni saklamışız biz yüreğimize, sığmazsan canımdan çıkarım, sen kal. Yeter ki sen hep bende kal. Allah be!*

"Uyku tutmadı." Aferin kızım Dilde. Çok güzel girdin konuya.

Baktı yüzüme mala bakar gibi. Hakkıydı. Ben tam ondandım işte. "Uyku tutmadı," dedi imalı bir tonlamayla. Tekrarlayınca bir utandım ben. "Tutmayınca koş a koş buraya mı geldin?" Daha çok utandım. Şimdi şey... Tam olarak öyle oldu desem ne derdi acaba?

Bana doğru adımladı. Aramızdaki iki adımlık mesafede bu sayede kapanmış oldu. Çok yakındık. Hiç olmadığımız kadar. Nereden aldım cesareti bilmiyorum, gözümü bile kırpmadan baktım yüzüne. Bu kadar ilk kez yakın duruyorduk, ne yapayım?

Çok yakışıklıydı be. Ela gözleri, biçimli kaşları, kumral dalgalı saçları, yüzüne göre bir hayli şekilli kalan havalı burnu ve dolgun dudaklarıyla çok yakışıklı adamdı. Ben onun karşısında iki yıldır eriyip bitecek oluyordum neredeyse. Sonra da konuşamaz oluyordum işte böyle. Ne yiyordum ne içiyordum. Şu hasretinden eriyip biten halimden de mi anlamıyordu?

Ağzımı açtım ama ık mık etmekten ileriye gidemedi sözlerim. Bu kadardı bizim cesaret işte. "Bir şey yok değil mi?" diye sordu yüzünü endişeli bir ifade sararken. *Var valla. Sana aşkımdan ince hastalığa yakalanmışım. Çaresi sendeymiş dediler, geldik.*

Fazla uzun süre konuşmadım sanırım, elini üzerimde ilk temasını gerçekleştirerek omzuma dokundurdu. Değdiği yerde parça parça dökülüp yere yapışacağım sandım. Sıcacık eli. "Ben sana bir şey söyleyecektim," dedim belli belirsiz çıkan sesimle. Sonunda bir yerden başlıyordum galiba.

"Nedir? Abin mi yoksa yine?" *O hep var Ender. O hep tepemde. Ama bu defa o değil. Ona rağmen sensin.* Omzumdaki parmakları sıklaştı. Gözleri yüzümde dolandı. "Titriyorsun! Korkutmasana kızım. Biri bir şey mi dedi, bir şey mi yaptı!"

Evet, desem öldürecek gibi baktı yüzüme. Beni değil tabii, her kimse onu.

"Üşüdüm de biraz." Yanıyordum aksine. Heyecandan diyemedim. Hırkama sarındım. Bakışları kapıyla ben arasında mekik dokudu. Sanırım eve davet edip etmemek konusunda kararsızlık yaşıyordu.

Etse girer miydim? Girerdim, koşa koşa girerdim. Daha önce hiç görmemiştim. Deli gibi merak ediyordum.

"Eve geçelim diyeceğim ama uygun olmaz. Şu karanlıkta biri görürse-"

Ona cevabımı titreyerek verdim. Gözlerimi gözlerine diktim. Bilerek yapmıyordum. Cidden zangır zangır titriyordum. 23 Nisan'da yüzlerce kalabalığın içine ilk kez şiir okumaya çıkan çocuk gibiydim şu an. Öyle heyecanlı, öyle pırıl pırıl. Omzumu tutan eli saçlarımı, başımı sevsin istiyordum.

"Gel hadi, hasta olacaksın," diyerek omuzumdan olan eliyle içeriye çekti beni. Ayaklarım benden bağımsız adımladı. Daha eve girmeden buram buram Ender kokusu sarmıştı dört bir yanımı.

Nasıl anlatılırdı ki onun kokusu. Erkeksiydi bir kere. Keskindi. Böyle adamın ciğerine düğüm atıyor, oradan da hiç çıkmıyordu. Çözemiyecektiniz yani. Ben bu adamın beni çocukluğuma götüren kokusuna aşıktım. Ender geçmiş gibi kokuyordu. Abimde bile yoktu bu koku.

Baba gibi kokuyordu Ender. Geçmişimde kalan babam gibi.

"Uyuyordun değil mi?" diye sorarken bir yandan da onun yönlendirmesiyle içeriye adımlıyordum. O elini omzumdan çekmedi. "Sese uyandın kesin. Ben sessiz olmaya çalışıyordum da şu kör olası tahtalar-" Başını çevirip yüzüme baktı, sustum. Bir iki sözcüğü de beraberinde yuttum.

"Yaptır sen onları. Bizim kapının önünde de vardı böyle birkaç. Abim çaktı hepsini tek tek." *Ne saçmalıyorsun kızım ya! Sana ne adamın evindeki tahtalardan. Niye geldin ne anlatıyorsun?*

"Bana tahtaları yaptırmamı söylemek için mi geldin Dilde?" *Cevap ver. Ver bakalım. Bakma adama mal mal.*

"Başka bir mevzu var," dedim, dememle de başımı yana atıp, "Şu Umay," diye ekledim. Ne iş Ender? Böyle sormadım tabii.

"Seni sordu geçen." Yalandı. Yalancıydım ben. O bana hele bir Ender'i sorsun... Dışlerim istemsizce birbirine geçti. Kızı düşünmek bile beni delirtiyordu. Bakışlarında ismi geçince bir hareketlilik aradım. Bilmiyorum, bir cevap belki.

Ben Ender'in adı geçince yüzümde aptal bir sırıtmayla bayramlık çocuk misali kalıyordum mesela. Umay'a bir şey hissediyorsa baştan belli ederdi değil mi?

"Ne sordu?" Yalanıma katacak bir şeyler ararken gözlerim antre de dolaştı. Bir yandan düşündüm bir yandan da zaman kazanmak için etrafı

inceledim. Bulmuşum fırsatı, kaçırır mıyım?

Belki bir daha gelemezsin buraya Dilde. İyi bak kızım.

Diğer odaları henüz göremiyordum ama şu kadarı bana buranın bir erkek evi olduğunu bağıırıyordu.

Kapıya yakın köşede üç katlı açık bir ayakkabılık vardı. Botları, postalları raftaydı.

Bir askerle aynı evde yaşamaya alışık olduğumdan şu görüntü hiç de garip gelmedi bana. Alelade dizmişti raflara ayakkabıları.

Yerde koyu kahve renkli krem desenli bir halı seriliydi. Hiç iç açıcı değildi. Ben olsam yerine güllü dallı bir şey sererdim.

Ayakkabılık niyetine kullandığı dolabın üzerinde bir ayna asılıydı. Çok büyük değildi ama oradan bizi görebiliyordum. Küçücük kalmıştım ben onun yanında. Dev gibiydi. Ben yan yana ikimizi ilk defa görüyordum. Artık yanına bile yaklaştırmıyordu ki beni. İç çektim farkında bile olmadan.

Antrede ki eşyaların tamamı bu kadardı işte. Oldukça sade. Ha, bir de ayakkabılığın yanında demir, dik bir askılık vardı. Üzerinde ise kamuflajı asılıydı. Abimin de orada duruyordu hep. Bazen göreve çıkışlarının haberi o kadar ani oluyordu ki, yanlarına eşya bile alacak zamanları olmuyordu. Abim kamuflajını kaptığı gibi gidiyordu. O yüzden kapıya yakın asıyordu işte.

Bu evde de hasret vardı. Ender'in bekleyeni yoktu ama onu her kim bekleyecekse, onu özlemekten bir çare kalacaktı hep. Ne çare...

O ben olayım Allah'ım. Çarem o olsun ben hep beklerim onu. Amin.

Başımı çevirdim ona doğru, uzun boyundan sebep, başımı geriye atarak yüzüne baktım. Beni izliyordu ve hala cevabımı bekliyordu.

Konuyu dağıttığım yalan biletini yakmanın sırasıydı. Eve girmiştim nasılsa. *Şimdi rahat rahat aşkını itiraf edebilirsin Dilde.* "Buraya onu konuşmaya gelmedim ben aslında," dedim birden. Havada olan kaşına diğeri de katıldı. "Ben sana bir şey demiştim. Şeyi şey yapmak için..." Şeyi şey yapmak için ne demek ya? Daha iki lafı bir araya getiremiyordum ki ben.

"Dilde iyi misin kızım sen? Bir garip görünüyorsun," diye çıkıştı. Serti sesi. Kabaydı. Son iki yıldır ara ara yumuşasa da, bir bana kabarıyordu bu. Hıncını alamıyordu çünkü. Reddedilmektendi işte bu da. İsteyerek mi yaptık aptal! Anlasana halimizden. O böyle yapınca konuşamazdım ki şimdi ben.

"Ben dedim sana. Sevmiyor... Geri dön," dedi bir bana vicdansız olan iç sesim. Öyle sinirlendim ki kendi kendime. İş sesimi gebertebilirdim. Düşüncem yüzüme sirayet etmiş olacak ki, "Dilde!" dedi omuzumdaki eliyle orayı sıkarak. Eğildi ve ben kalakaldım.

Nefesi yüzüme ateşten pare oldu döküldü, yandım. "Ender," dedim derin bir nefes alarak. Sümüklü o kız olmayacaktım artık. Zırlayıp durmayacaktım. Bu ona bir süredir ilk defa adıyla seslenişimdi. Bir afallasa da toparlanması çok hızlı oldu.

"Betin benzin de attı." Bakışları daha dikkatli dolaştı yüzümde. Ne halde olduğumu hiç bilmiyordum. Yatağımdan fırlayıp çıkmış, bir anda gelen itiraf aşkıyla -Ender'in elden gidiyor oluşunun da payı büyük olmuştu bunda- kendimi abime çaktırmadan dışarıya atmıştım. Saçlarım ne haldeydi kim bilir? Hele üstüm başım. Beyaz renkli, sütlü kahve renginde desenleri olan bir pijama takımı vardı üzerimde. Onun üzerine de kalçamın altına kadar kapatan, dirsekleri iz yapmış, rengi eskiden gri olan -şimdi boz-depresyon hırkamı geçirmiştım.

Parmaklarımın ucuyla şöyle bir düzelttim saçlarımı. Tek sorun buydu çünkü.

"Kötüyüm çünkü." Kaşları sözüme paralel düşüverdi. Yüzü ifadesizleşirken, gözleri sorgular gibi kısıldı. "Neden?" Yutkundum. O bende hep bir yutkunmaktı zaten. Yüzüme bile bakmıyordu artık. Bitsin istiyordum bu. Yine beni görsün, sevsin.

"Şey için. O söylediklerim yüzünden..." dedim, gözlerimi gözlerinden kaçırarak. Kendimi hiç böyle hayal etmemiştim. Ben reddedilmekten tam şu anda korkmaya başlamıştım galiba.

İçim titriyordu artık. Ben değil sadece, kalbim bile tir tir titriyordu ihtimaller yüzünden. Ya iki yıl öncesinin affı yok derse...

Olanla ölene çare yoktu. Kaderimde varsa onu oradan kimse alamazdı. O bile. Buna tutundum ben.

Neden dercesine bakmaya devam etti. Oldukça garip bir durumun içindeydik. Sabaha karşı, gün daha aymamışken bir anda karşısına dikilivermiştim. Normalde çok konuşkan olan adam sus pus kesilmişti karşımda, çünkü şu halime o da anlam veremiyordu. Ben de veremiyordum. Normalde bu kadar cesur biri değildim ben. Tabii şu halimde onun son zamanlarda iyiden iyiye değişen tavırlarının da etkisi büyüktü.

"Sana söylediklerim yüzünden. İsteyerek demediklerim yüzünden," dedim ama devamını getiremedim. Hala ben deliymişim gibi bakıyordu

suratıma. Bir konuşabilsem diyecektim de. "Ben seni kırdım ya," dedim. Ses tonum giderek düşüyordu. Tam şu anda bendeki o cesaret geri çekiliyordu ağır ağır. Konuşsana be adam! Bir şey desene. Sen sustukça ben hiç konuşmıyorum.

"Abimden başka kimsem yoktu, korktum."

Ela gözleri belirginleşti. "Hangi sözleri," dedi eliyle arkasını işaret ederek. "İki yıl öncesi..."

Bir ayarım yoktu, o da haklıydı. Az önce konuya giremeyen ben, bir anda iki yıl öncesine geçiş yapmışım.

Başımı salladım. O bir şey söylesin diye bekledim ama ifadesini az önceki belli belirsiz şaşkınlıktan sıyırmaktan ve daha da ciddileştirmekten başka bir şey yapmayınca kaldım.

Hiç yardımcı olmuyordu ya. Nasıl olacaksa. Her şeyi ben yapmışım, ben toparlamalıyım.

"Abim olmaz dedi çünkü," deyince ben, kollarını göğsüne üzerinde bağlayıp geri çekildi. Aramızda bir adımlık bir mesafe açtı. Nedense daha fazlasının olduğunu düşündürdü bu bana. Daha da büyümemesini umarak, "Ender seni bir başına koyar. Senin için hayal ettiğim bu değil dedi," dedim aceleyle. "Eğer seni kırmasaydım o bizim aramızdaki bağı koparacaktı. İsteyerek yapmadım. Yapmam." Başımı hızla iki yana salladım. "Ben seni kırmak istemedim. Bin gönlüm olsa-"

"Beni sen uyandırmadın," diyerek hiç alakasız bir yerden konuşmamı böldü Ender. Zaten zorlanıyordum konuşurken. Boş gözlerle yüzüne baktım. O öyle demese özür dilemeye hazırlanıyordum oysa. Yüzüm düştü. "Ben zaten kalkmışım. Fırat ile konuşuyorduk bir saat önce de. Göreve gidiyoruz."

Konuyu neden geçiştiriyordu ki şimdi? Neden bile isteye bölüyordu beni. Ben göreve gideceklerini zaten biliyordum.

"Hemen değil değil mi? Abim yeni geldi çünkü." Sesim düştü düştü, yok denecek bir seviyeye kadar indi.

Bu işlerin zamana pek bakmadığını bilmeme rağmen umduğumu söylüyordum ben. Aklım hala tamamlamadığım, daha doğrusu izin vermediği konuda kalırken, "Akşam yola çıkmış oluruz. Daha bizimkilerin haberi yok. Sende kızlara falan söyleme," dedi. Gözleri o dakikadan sonra benimkilerle bir daha temas etmedi. Yine eskisi gibi olmuştuk yani.

"Hep böyleydiniz," diye sesleniyordu iç sesim. Şunun ağzını tıkamanın yolu yok mu?

Bir sinirlenir gibi oldum. Yok aslında ben baya baya sinirlendim. Ben niye gelmiştim buraya, benimle ne konuşuyordu? Göreve gidiyor oluşu elbette mühimdi ama konuşmama izin verseydi ya. Ona gittiği her yerden dönüşünü bekleyeceğime dair o nedeni verecektim. Bilirmiş gibi izin vermedi. Bilerek yaptı! Gözlerim döndü. "Güle güle git." dedim bir nefeste. Sinir sesimden dalgalar halinde fışkırıyordu sanki. "Beni affettiğini söyle de bende gideyim," diye ekledim en ters sesimle.

İşte bunu neden yaptım bilmiyorum. Beni geliş amacımdan basit bir özür alma durumuna iten onun tavrıydı. Hiç yardımcı olmuyordu hiç. Dondurulmuş bal kabağı bozuntusu!

"Haklıydım," dedi iç sesim. "*Sen bittin onun için. Umay var artık kızım. Bakar mı sana?*" Susturun şunu!

Umay'la mısın sen? Ondan mı bu afra tafra? Ne çabuk unuttun be sen beni! Gerçekten sevmiyordun madem neden ümit veriyorsun bana koca dana kafa?

"Ne?"

"Ha!" Başımı çevirdim ondan tarafa. Gözlerimi kocaman açtım.

Ben onları dışımdan mı söylemiştim? Söylemiştim valla! Yer yarılrsa da içine girsem dediğim bir an daha.

"Koca dana kafa mı?" Onca şey söylemişim Ender, buna mı takıldın?

Başımı salladım. Gözlerimi de melül melül onunkilerde dolaştırdım. Bakıyordu çünkü. Hem de dikkatle.

"Uyanamadım ben daha. Hatta hala uyuyorum. Bakma sen bana. Saçmalıyorum," dedim ama inanmadı sanıyorum.

Az önce konuyu kapatmaya çalışarak bir reddetmiş sayılırdı beni. Oradan bir sinirim vardı hala.

"Ben sana ümit mi verdim Dilde?" diye bir soru yöneltti, bakışlarım belirginleşti. "Ümitlenmek için hislerin var mıydı senin?" Burnundan güldü başını yana esneterek. Dalga geçiyordu bir de hislerimle. "Uyanamadığın doğru. Rüya falan gördün bence sen. Etkisinde kaldın."

Onu da görmüştüm. Doğruydı. Uyuyabildiğim anlarda ben hep onu görüyordum zaten. İnsan gün boyu neyi, kimi düşünürse geceleri de onunla doluyormuş Ender? Hayatımı istila ettin be adam. Sensiz tek anım geçmiyor ama sensizim. Bir bok yedik, affet.

Nasıl baktımsa gözlerine, kaşının biri havada, "Haklı değil miyim?" diye sordu çatallı çıkan sesiyle. Bir gelgit yaşıyordu bence o da. Azıcık zorlarsam iki yıl önceki Ender'i çıkarabilirdim sanki içinden.

"Değil," dedim anında reddedercesine. "Yani seni rüyamda görüyorum ama bu gece öyle bir şey olmadı. Bir süredir gelmiyorsun. Göremeyince de buraya geldim. Konuşmamız gerekiyordu çünkü."

Neden rüyama gelmiyorsun artık Ender?

"Buradan devam et," dedi iç sesim. "Şunun yüzüne bak. Düşmedi yuvarlandı sanki. Kız Dilde, oluyor galiba."

Kolları göğsünden çözüldü. "Ne konuşacakmışsın benimle?" Daha ciddi idi ifadesi şimdi.

Aptalı mı oynuyordu yoksa cidden aptal mıydı? Okullu olan, üstelik benden neredeyse on yaş büyük olan oydu halbuki.

Derin bir nefes aldım ve aramızda açtığı o adımı kapadım. Başım ancak göğsüne denk düşüyordu. Bu yüzden başımı geriye attım yüzünü görebilmek için. Onun bakışları çoktan benim yüzümü taramaya başlamıştı.

Kafası karışmış gibiydi. Biraz da olana inanamaz gibiydi.

"İki yılını aldı şu konuşmayı yapabilmek. O sürede bana hiç yardımcı olmadın." Yutkunduğunu gördüm. İfadesi seğirir gibi oldu. "Ne konuşacaksın?" diye directti. *Ama sende her şeyi benden bekliyorsun bal kabağı.*

"Önce cevap ver," dedim hesap sorar bir tonlamayla. "O Umay," derken başım kapı tarafını işaret etti. İnşallah alacağım cevaptan sonra dış kapının mandalı olacaktı kendileri. "Aranda ne var onunla?"

Baktı baktı baktı... Uzunca bir süre sessizlik oldu aramızda. Sonra sıkıntılı bir nefes koyuverdi yüzüme doğru, yine hiç alakasız bir yerden girdi konuya. "Sen evlenmiyor musun Dilde? Gece gece buraya gelmen doğru mu?"

Kaldım. Resmen kalakaldım. Ben evleniyor muydum? Ne zaman? Kiminle? Abi! O rahat tavırlar... Seni saldım, ne istiyorsan onu yap artık demeler. Lanet olsun sana!!

Yumruklarımı sıktım. "Ben," dedim sinirden titreyen sesimle. "Kiminle evleniyormuşum be!"

"Bilmem artık," dedi yüzünü yüzüme eğerek. Burunlarımız neredeyse birbirine değecek oldu bu hareketiyle. Lakin bu o romantik anlardan değildi. Öfkeli görünüyordu yine.

Benim tepemin atmasına ise az kalmıştı. Buna nasıl inanırdı ya!

"Aptalsın sen!" dedim meydan okur gibi. "Aptalsın oğlum! Nerede bu evleneceğim adam? Hani?" dedim kollarımı iki yana açarak. Başımı iki

yana salladım. "Hani ben göremiyorum. Nerede? Benim neden haberim yok!"

Yüzüme ela gözleriyle en savunmasız haliyle baka kaldı öylece. *Kalırsın işte böyle. Aptal balkabağı!*

"Ben sevdiğimden başkasıyla evlenmem!" dedim üzerine basa basa. Çenemi ona doğru dikleştirdim. "Sevmiyorsam hiç evlenmem."

Malum kaşı havalandı yine. "Evlenmiyor musun sen şimdi?" Allah'ım al canımı!

"Evlenmiyorum. Abim dedi değil mi bunu sana? Beni serbest bırakmasından anlamalıydım." Ağzımdan homurdanmaya benzer bir küfür firar etti başımı yana çevirirken. "Affetmeyeceğim onu."

"Dilde." Adım dilinden öyle güzel döküldü ki, başımı ona çevirirken abime duyduğum öfke möfke kalmadı bende. "Hımm."

"Niye geldin kızım sen buraya?"

Yok, son iki yılda bu aklını yemişti galiba. Daha neyini anlamıyordu ya.

"Tak dedi çünkü Ender," dedim birden. "Tak dedi artık. O söylediğim şey yüzünden suratıma bakmıyorsun. Bakmam falan dedin ama bu kadar fazla değil mi? Ben ne kadar zamandır, beni tekrar gör diye etrafında dolanıp duruyorum. Kör müsün Ender?"

"On gönlün olsa birini vermeyeceğin adamı neden bu kadar taktın ki sen?" dedi imayla. Başını salladı. "Ha Dilde? İstedığın bu değil miydi zaten? Şimdi şuraya gelişinden ne almalıyım ben?"

"Daha ne anlayacaksın ya!" dedim isyan dolu, ağlamaklı bir sesle. "Hiç demiyor musun bu kız her gün her gün karargâha neden geliyor diye? Abim bile yok üstelik orada. Neden sürekli peşimde bu demiyor musun?"

Dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm belirdi. Gülüyor muydu?

Koca kafalı bal kabağı sonunda anlamış mıydı ne?

Ucunu yakalamışken bırakmak niyetinde değildim. "Özür dilerim," dedim gözlerine baka baka. Gözlerimin içi yanıyordu benim. Ağlamayacaktım değil mi? "Ben hiç öyle düşünmedim hakkında. Ender ben seni kırmayı hiç istemedim."

Ucundan yakaladığım o tebessüm derinleşmeden kayboldu. Belki de hiç gülümsememişti. Bana öyle geliyordu.

"Sen şimdi..." dedi kaşlarını çatarak. Derin bir nefes alıp dudaklarını diliyle ıslattı. "Beni..."

Seni seviyorum...

"İlk kez gelmiyorum ben buraya. Kaç defa geldim gittim kapına ama konuşamadım," derken gözlerim doldu. Hala soğuk duruyordu ya, bu da bana dokunuyordu işte.

"Ben çok büyük halt etmişim. Sen yaralıyken... ben yaralıyken olmaz sandım. İki yara birbirine kaynar mı Ender?"

Durdu ve derin bir nefes aldı. Eli tişörtünün yakasını çekiştirirdi nefesi kesilmiş gibi. "Sen istemedin," dedi bana bakmazken. "Biz seninle kaydık, yarana kabuk olurdum ben ama sen istemedin." Şu gözlerini benden kaçırmaması canımı yakıyordu.

O zamanlarda ona erişemez oluyordum, kendini kapatıyordu sanki. Hiç şansım yokmuş gibi konuşmasıydı. N'olur Ender.

Bir şey yaptım. Elimi uzatıp çenesini parmaklarımın arasına alarak onu yüzüme bakmaya zorladım. Şunu yapmayı asla beklemiyordum. Ondan çok ben şaşırdım.

"Bir şansım..." Yutkundum. Yok mu diyecektim ama devamını getiremedim. Gözümden tek damla yaş süzülüp yanağıma düşmüştü. Çenesini bıraktım içimi çekerken. Başım göğsüne düştü. "Yok değil mi? Sen onu seviyorsun belki de?"

"Dilde."

"Ben de saf saf gelmiş burada iki yıl öncesinde kaybettiğim seni geri almaya-"

Çenemi tutup yüzümü yüzüne kaldırdı. Parmakları yanağımdaki o yaşı dokunmaya kıyamaz bir hafiflikte sildi. Ama nafile çabalıyordu. O sildikçe yenileri akıyordu artık. Dudaklarım da titriyordu. O bana dokundukça ben daha çok kaybediyordum kendimi.

"Yok mu?" diye sordum ne olur olsun dercesine. Dudaklarımı büzdüm. "Kaybettim değil mi ben seni?" Gözleri kıvrılan dudaklarıma inerken başını iki yana salladı.

"Beni geri alamazsın," dedi gülüşü derinleşirken. "Gitmeyen, aynı yerde kalan birini alamazsın."

Kalbim gümbür gümbür atmaya başladı. Nefes alıverişlerim sıklaştı. "Bu ne demek şimdi?" diye sordum gözlerimi kısarak.

Bir aptal olmuştum galiba. Katiyen algılayamıyordum. Hala yanağımda duran elinin baş parmağı ile dudaklarımın kenarı severken, çenemde olan diğer eli yüzümü iyice yüzüne eşitledi.

Dudağının kenarı ısırırken, "Dilde," diye fısıldadı. Bir şey olacak gibiydi ama tam kestiremiyordum. Kalbim bir atın şaha kalkışı gibi ayaklandı

resmen.

Yaklaştı yaklaştı... At tepetaklak yuvarlandı. Dudakları öylesine yakındı ki dudaklarıma şimdi. Konuşsam ya da o konuşsa... Kavuşurduk. Ben daha önce hiç kimseyle öpüşmemiştim.

Bu tam olarak öyle bir an mıydı? Yutkundum kurak kalmış boğazıma su arar gibi. Öpecek miydi beni? O bakmalara doyamadığım dudaklarını mı öpecektim... "Ender," dedim içine kaçmış bir sesle.

Anı bozmak istemezdim ama aklıma o kara yılan geldi birden. Böyle bir anda mı demeyin vallahi geldi. "Ender!" diye sivrildi sesim. Neye uğradığını anlamadan bir duraksadı.

Ama benim durasım hiç yoktu. İlk öpücüğümü vermeden önce bunu bilmem gerekirdi değil mi? "Umay ile aranda bir şey yok değil mi?"

Önce bir başını yana çevirdi. Sonra gülmek ile gülmemek arasında tekrar bana döndü. Gülüşü derinleştirdi hemen peşi sıra. Komik değildi bence. Ona da gülmüştü geçen böyle. O neydi öyleyse?

"Bir herkesin ağzını Umay almış gidiyor," dedi gülerek. Boynunu sabır dilercesine ama gülümseyişini de derinleştirerek yana esnetti. "Ne Umay'mış abi."

"Ona da gülüyordun böyle. Ne düşünseydim başka. Hem kastettiğin Erva ise, bence haklıydı o. Doru abinin evinde ne işi varmış gecenin o vakti? Hem Doru abi demedi mi bu kız bir daha buralara gelmeyecek, içeriye girmeyecek diye."

Haklıyken susmama gibi bir huyum vardı benim. Umay kapıdan içeriye girmemişti, Ender ile girişte konuşmuştu belki; ama bu beni bağlamazdı. Konuştuğu Ender ise... Hiç.

Bir sinir geldi oturdu yine başıma.

Şu anda konuşulacak konu değildi belki bu ama ne yapayım. Dilimin ucunu ısırardım, o suratıma baka baka sırtırken. Ben neye bulaştım böyle dercesine şaşkın bir ifade oluşmuştu yüzünde. *Çok konuşuyorum değil mi Ender? Vazgeçme benden ama olur mu?*

"Umay'la ilgili boşuna bu kadar düşünmüşsün. Ne o tarafta ne de benden yana bir şey yok. Banan kalırsa Umay'da da yok."

Erkekler genelde bu konularda aptal olurlar diye biliyorum. Başta abim olmak üzere genel olarak işlerine geleni görürlerdi.

"Yok diyorsun yani!" dedim kaşımı kaldırarak. Öyle diyorsa inanırdım ona. Ben Ender'e inanmaya dünden razıyım.

"Yok!" dedi o tek kelimeyi kendinden emin baskılayarak. Bakışları yine yüzümde dolandı durdu, hemen sonra dudaklarıma mıhlanınca, kalbim depara kalktı sandım. Derin bir nefes aldım ve titrek dalgalar halinde ağır ağır bıraktım.

"Şu evleneceğin adam," diye mırıldandı boğuk bir sesle. Gözlerini dudaklarımdan hiç çekmedi.

"Abinin yalanıysa... Seni benimle olmaman konusunda zorluyor mu?"

Abim onun yakın arkadaşıydı. İki yıl önce araları bu mesele yüzünden bozulur gibi olduysa da toparlamayı bilmişlerdi. Lakin hala tam olarak eskisi gibiler diyemezdim. Abim sonraları beni rahat bırakmış gibi görünse de bu meselede, aslında hala tepkili olduğunu görebiliyordum.

"Evet, dersem," dedim çekinceli bir sesle. Gözlerine, yüzüne bakamıyordum şimdi. Alacağım cevaptan deli gibi korkuyordum galiba. "Benden..." Of, bunu sormak ne zormuş. "Vaz mı geçeceksin?"

Benim bütün hayatım birbirimize hem ana hem baba olduğumuzdan sebep abiminkine bağlıydı. Onunki de bana.

Atsan atılmaz, satsan satılmazdı. Ben abimsiz bir şey yapamazdım ki zaten.

Deliydi, atarlıydı, ani çıkışları ve keskin kararları vardı belki, ama onu her şeyden çok seviyordum. Onun ne düşünceyle Ender'i istemediğini de biliyordum.

Birçokları onu anlayabilirdi. Ama biz, o birçokları gibi değildik. Ender'de değildi. Kimsesizdik biz. Bizim birbirimizden başka sahip çıkaranımız yoktu. Abim olsun diye uğraşıyordu ama ya Ender? Ona kim sahip çıkacaktı?

Sessizlik uzadı uzadı, ete kemiğe büründü ve beni omuzlarımdan sarıp sıkmaya, nefessiz bırakmaya başladı o anlarda. Başım iyice önüme eğilirken ondan cevap gelmedi. Belki de vermemesi daha iyiydi. Canım yanacakmış gibi hissediyordum. Ben Ender'i -bir onu- hayatıma kimse diye istiyordum galiba. Olmam derse, ne yapacağımı hiç düşünememiştim sanırım buraya gelirken.

Sonunda derin bir nefes aldığında ve sıkıntıyla verdiğiinde elini çenemde hissettim. O kadar dalıp gitmişim yani. Düşüncelerimde boğuluyordum...

Yüzümü yüzüme kaldırdı, lakin ben hala bakamıyordum yüzüne. Omzunun üzerinde bir noktaya odaklandım boş bakışlarla. Ona bakarsam hiç iyi olmayacaktı.

"Ya sen?" diye sordu.

Çenem parmaklarının arasında titredi. "N- ne ben?" diye sordum. Gözlerime iri tomurcuklar geldi oturdu bir anda. "Ben abimden vazgeçemem," dedim bunu sorduğunu tahmin ederek. "Ama sor- sorduğun sensen..."

Yutkundum ve bir avuç cam yurtmuşumcasına boğazımı yırtıp geçti sanki. "Eğer sensen..." Ne diyeyim Ender? Sana sensiz olmaz mı diyeyim?

Gözlerim daha çok doldu. Tuttum, sıktım kendimi. Ağlama Dilde... Ağlama...

"Ben ikisine de dayanamadığımdan...."

Gözlerimi o an gözlerine çevirdim.

İfadesi daha önce hiç görmediğim kadar durgundu. Ama ela gözlerinde bir ışık yandı söndü sanki. İçimde küçücük de olsa bir umut parıldadı.

"Çok zorlanıyorum Ender..." diye fısıldadım bir itirafı dillendirir gibi çaresizce.

Baktı, uzun uzun baktı gözlerimin içine. Ben bir soru sormamıştım belki ama göz pınarlarımda bekledim ondan gelecek cevabı.

Nefesini benimde, bedeninin sıcaklığını, ondan yayılan ısıyı vücudumun her yerinde hissedebiliyordum. Kokusu başımı döndürüyordu artık. Nefes almaya korkuyordum çünkü aldığım anda ağlamaya başlayacağımı biliyordum.

"Benim yaşadığımı sen yaşama diye..." dediğinde kolu belime usul bir sakinlikte dolanırken, yüzü yüzüme eğildi ve dudaklarımızın arasındaki o yok denecek mesafe sıfırlandı. Öpmedi ya da hareket etmedi. Dudaklarının yumuşak dokusu benimkine yaslanırken, usulca aralandı.

Sıcak soluğunu dudaklarımın üzerinde hissetmek ateşi öpmekle eşdeğerdi.

Uyuşmuştum. Kelimenin tam anlamıyla irileşmiş gözlerle ona bakıyordum ama en küçük kıpırdayamıyordum. "İstemesen de yanında olmaya ant içmiştim. Şimdi sen ben yanında değilim diye zorlanıyorken," dedi ve yaşlar yanağıma birer birer iniverdi. Tutamayacaktım artık. "Ben abin gibi zorluk çıkarmam sana."

Ne demekti bu? Ben hala seni seviyorum, ben yanında olurum demek miydi?

Aralık dudaklarının baskısı dudaklarımın üzerine yayıldı. Onu bütünüyle orada hissettim ve şuracıkta ölüyorum sandım. Kalbim göğüs kafesine vurdu durdu.

Hiç durmadan vurdu... Dudaklarını şu anı çok uzunca bir süre sabırsızlanarak beklemişçesine aralayıp dudaklarımın üzerine kapadı.

Beni öpüyordu ve ben acemisi olduğumu ne çok beklediğimi yeni fark ediyordum. Öpüşlerine karşılık verdiğimi ise eli belime dolanıp beni kendine apansız çektiğinde anladım.

Kollarım benden önce ona kavuşmak ister gibi boynuna dolanıverdi. Yerini önceden bilirmiş gibi, burası senin ait olduğun yer dermiş gibi.

Ben daha önce hiç tam olmadım. Beni abimden başka seven de olmadı. Sevgi ne bilmedim ben.

Sevgi bu muydu?

Yaşlar aramıza aktı durdu. Ben ağlamayı durduramadım. Çok seviyorum be Ender demek istedim bağıra bağıra. Lakin sözcükler yetmezmiş gibi geldi, bende daha çok sardım sarmaladım onu. Göğsüm sıcacık gövdesine yaslanırken evimi bulmuş gibiydim.

Ev bu demek miydi?

Dudaklarım titreye titreye ağlarken ben o acıyan yerimi bilirmiş gibi, söküp almak ister gibi öptü beni.

Geçmezdi, geçmez demek istedim. Sen şimdi beni yaralarımından sever gibi öperken, geçmez Ender demek istedim.

Sen içindeki yangını geçirebildin mi? Bir anlığına geçer gibi geldi.

Daha sıkı sarıldım, daha çok öptüm. Öpüşen sadece dudaklarımız gibi görünse de o benim içimdeki kimsesizi sevdi, öptü; ben onunkini.

Sonra o bayramlık çocuklar gibi sevgi isteyen kızın saçlarını sevdi.

Avuçları ne ara yüzümdeydi bilmiyorum. Dudaklarını benimkilerden ayırmazken avuçları akan yaşları sildi süpürdü.

Sonunda sadece tek nefeste soluklanmak, durup şu anı algılamak için ayrıldığımızda sert, gök gürültüsüne benzer bir ses düştü aramıza. Koptuk anında... Koparıldık.

Abimin sesiydi bu.

"Sikerim lan senin belanı!" diye bağırıyordu. Sonrası Ender'e uzanan kolunu gördüm. Yumruğu yüzünde patladı.

*

-ERVA-

Gülru'nun ortaya attığı üç bombanın etkisi de halen sürüyordu. Kapı ağzı dedikodusundan ne kadar bilgi alınabiliyorsa hepsini almıştım Gülru'dan.

Bildiğim bu üç havadisi de benden önce Doru'nun almış olduğunu öğrenmiştim. Hepsinden haberi varmış kocamın. Bak sen şu işe!

Gülru'nun hamilelik haberini ona gecenin bir vakti arayıp Mahir vermiş. O kadar sevinmiş ki Mahir, Gülru'nun anlattığına göre, heyecandan, mutluktan evde deli danalar gibi koşup telefonda yakın gördüğü kim varsa aramış ve 'Baba oluyorum!' diye bağırmış.

Tabii, o saatlerde ben nasıl duymadım yan evimde olanları, hiç bilmiyorum. Derin de uyumazdım halbuki.

Doğ'a'nın dün gece bitmek tükenmek bilmeyen meraklı sorularına maruz kalmıştım. Bayılarak uyumuştum, muhtemelen ondandı.

Yavru yeşilimin soruları hala bile kafamın içinde dönüp durmaya devam ediyordu.

"K p  nerede annesi, babası nerede annesi, mama yok mu annesi, uyudun mu annesi, bu ne annesi, şu ne annesi.... "

"O bir gece lambası, bu bir şiir kitabı, oradaki de babanın kamuflajı annecim, onlarda annenin ilaçları."

Doğum kontrol hapını neden merak edersin ki bebeğim? Anne onları senin yüzünden artık kullanma gereğı bile duyamıyorken hem de.

Annelik zor zanaattı. Asla pes edemeyeceğın, iki yaş sendromuna yaklaşırken sürekli savunmada kalman gereken oldukça zor bir zanaattı.

Bu iki yaş sendromu denilen illet -ki biz daha yaşımıza girmemiştik bile- Doğ'a'yı hiç sebepsiz salya s m k ağılatabiliyordu.

Televizyonda açık olan -duygusal bile olmayan- bir çizgi film sahnesine zırıl zırıl ağılayabiliyordu. Aşağıya salınan dudağı, titreyen çenesi beni benden alıyordu. Onun o tatlı halini sevmek sevmek istiyordum.

Geçen gün bahçede, yerde  l  bir arı g r sen. Otur önüne ağıla. *Ne oldu* diye soruyorum, suratını sallandırıp bakıyor bana. Babası alsınmış onu. Doktora g t rs nm ş. Tabii doktor diyemiyoruz, "Dodo," diye ciyaklıyoruz biz. O ağılayınca benimde ağılayasım gelmişti.

Benimki arıya değıldi ama. Doğ'a şuncağız yaşıyla doktorlardan çıkmadığından biliyordu *"Dodo amcaların"* hayat kurtardığını. En çok onun hayatını kurtardığını...

Neyse...

Gümüşün hamilelik haberi, Gülru'nun dediğine göre; Doru tarafından d n sabah  ğrenilmiş. Hatta kardeşinin yanına bile gitmiş. Bana neden söylemedi hiç, bilmiyorum. Sanırım aramız bu kadar bozukken doğru zamanı kolladı. Gece de eve geç gelince konu havada kaldı. Öyle olmalıydı yani.

Gülru en azından G m   '  ben biliyorumdur sanmı , ama yine de beni  oka u ratabilmek için şansını bir kapı önünde denemek istemi .

Kesinlikle başarılı olduğu ortada. Hala çok içindeyim.

Ender ile Dilde konusu ise tam olaylı. Fırat bu ikisini Ender'in evinde  p    r vaziyette basınca olay patlamış. Dilde de korkusundan k    ye sinip direkt Doru'yu aramı .

Benim civan, herkesin sorununa anında yetişen mert ama karısına bir kız karde inden haber vermeyen kocam da gidip bu ikisini kurtarmış.

Buraya kadar her şey normalken, benim yine  u olanlardan Gülru sayesinde haberimin oluşu anormaldi bana göre.

Ben böyle bir şey öğrenecek olsam; gecenin bir vakti demem, Doru'yu uyandırır ne var ne yoksa uyku muyku dinlemeden anlatırdım.

Ama benim ağır     nceli kocam bunu da yapmamı tı. Ben kapı önlerinde   renmi tim bu üç bomba havadisi.

Gülru'da olmasa yanmı sınız, bitmi siz yani.

Şimdi ben G m   ' n yerinde olsam, aramadım diye bana gönül koyarım. Gerçi onun öyle bir hakkı yok da neyse. Bir hafta boyunca bende ondan bir geri dönüş beklemiş ama alamamı tım.

 ayımı h p r deterek içerken gözlerim Doru'daydı. Onunkiler ise daima bende. Kızamıyordum da böyle olunca. Gece gece    lmeyeyim diye yaptığını biliyorum hem.

 l r m adam sana, ölür.

  imden geçirdiklerimi anladı mı bilmiyorum ama son s yledi imi anladı bence. O da bakışlarını  l rcesine dolaştırdı üzerimde.

Bana doğru eğildi ve masanın altından elimi tuttu. Çenesini omzuma doğru yaklaştırdı. "Ne d    nd   n  çok merak ediyorum. Bana bakıp açık bir kadın gibi g ld   n n farkında mısın Güvercin?" diye fısıldadı kulağıma doğru.

Bakışlarım bizimkilerde dolaştı durdu ama sırtıtmaktan da kendimi alamadım. Neyse ki herkes yeme indeydi. Kimse duymamı tı Doru'yu. Başımı ona doğru çevirmemle, omzumun üzerinde göz göze geldik. Gülüyordu, hem de en afilisinden. "Bunlar hep özlemekten biliyorsun değil mi?"

Başını salladı. Hemen pe i sıra dudağının kenarını ısır ı. "Hem de ne özlemek," derken içli içli, "Hadi Gülru, kalk gidiyoruz!" dedi Mahir.

Başımı onlara doğru çevirmemle bir şey mi oldu der gibi bir ifade takınarak, Mahir ciddi ciddi ayaklanmı tı. Yanaklarım bir kızarır gibi oldu.

Acaba bizi duydu da...

"Nereye ya," diye cırladı Gülru omuz kırarak. Biz daha Erva ile gündemin kritiğini yapacağız. Kahvaltı derdine düştük, bir şey konuşmadık ki!"

"Sonra konuşursun Gül'üm," diye diretirken Asaf'ın da elini tutarak sandalyesinden indirip yanına katmıştı bile.

"Delirtme beni Mahir. Sanki ne var evde? Gelmişiz, oturalım biraz."

Doğa yemeğini hepimizden önce yediğinden Asaf'ın yanında ayakta dikiliyordu şimdi. Koca mavilerini bir Gülru'da bir Mahir'de dolaştırıyordu.

"Var evde bir şey," diyerek diretti Mahir. Oğlunu da alarak evin kapısına doğru yürüdü. Bizim Doğa'da onların peşine takıldı. *'Annem sen kalıyorsun. Ben seni bırakır mıyım hiç?'* diye geçirdim içimden yüzümde tebessümle.

"Sen gel, ben sana göstereceğim ne var."

"Bak ya!" diye söylene söylene ağzına en kocamanından bir dilim domates atıp ayaklandı Gülru. "Bön daha yüyordum amo!" Ah, ağzındakini yutup konuşsaydı ya.

"Evde yersinin. Gel sen," diyerek Gülru'yu süzüp güldü Mahir.

Araya girmeyeyim diyordum ama, "Nereye cidden?" diye sordum. "Kahve yapacaktım daha."

"Karpuz kesecektim değil miydi ya o?" diyerek sırtınca Mahir, ters bir bakış attım ona. O ise hiç aldırmadan. "Görüşürüz baldız," diye seslendi. Gülru yanına varınca da, "Sağlıcakla kalın," diye ekledi. Neydi bu şimdi? Sanırsın çok uzağa gidiyorlar. Alt tarafı yan evdi gittikleri.

En son kapının kapanma sesini işittim. Doru'ya dönmemle saatine bakıp, belli belirsiz, "Nerede kaldı bu ya," dediğini duydum.

Birini mi bekliyorduk?

"Kim gelecek Doru?" dememe kalmadı kapımızın zili çalmaya başladı. Ben Gülrulardır diye düşünerek ayaklandım. Herhalde bir şeylerini falan unutmuşlardı.

Lakin Doru benden önce kapı ağzında bekleyen Doğa'yı kucaklayıp kapıya yürüdü. Ve konuşmaya başladı.

"Babasının canı, aşkı, sevgilisi, her şeyi." Öptü yanaklarını kocaman kocaman. O öptükçe Doğa kıkırdadı. Şu hallerine bayılıyordum. Onları arkasından takip ettim.

Doru kapıyı açtığında hemen yanımdaydım. Ve karşımızda bir adet neşe saçan Dilde duruyordu.

"Kız," diyerek atıldım hemen. Bu ne şanstı böyle. O gelmese ben de onu arayacaktım. Konuyu didiklemek için elbette. Ne olup bittiğini merak ediyordum.

Ben galiba Dilde'yi mutsuz görmeyi bekliyordum. Şu hali ani idrak edişle şaşırtmıştı beni. "İçeriye geliyorsun ve hemen olup biteni anlatıyorsun," deyince ben, hayır dercesine başını salladı ama bunu yine gülerek yaptı. "Gelemem vallahi. Doğa kuşumu, ballı lokmamı alıp gideceğim."

Bir durdum. Durdum. Doğa'yı nereye götürüyordu? Neden benim bundan haberim yoktu? Ben bunu düşünürken Doru Doğa'nın montunu da dünden razı gibi ayakkabılıktan kapıp üzerine geçirmişti. "Nereye?" diye sormamla belirsiz bir tonlamayla, Dilde kendinden oldukça emin, "Bize," dedi. "Biraz zaman geçireceğiz onunla."

Doru ne sorgu ne sual Doğa'yı bir daha öptü kocaman ve Dilde'nin kollarına teslim etti. "Ben seni arayana kadar getirme. Kızıma iyi bak yoksa Fırat'ı üstüne salarım." Tehdidinden çok beni şu an her ne dönüyorsa onu biliyor oluşu şaşırttı. Haberliydi yani.

"Biri bana da söyleyebilir mi neler oluyor?" diyerek kızıma uzandım. Vermeyecektim onu. Ben Doğa'yı gözümünden uzak, en güvendiğim yere bile bırakamazdım. Doru'ya bu konuda kızacaktım sonra. Dilde geri çekilerek, "Kusura bakma, veremem," dedi başını iki yana sallayıp yine gülerek.

"Ne demek veremem ya-"diyecektim ki Doru kolumdan tutup beni içeriye çekti. Bir yandan da, "Dediğim gibi; Doğa'ya iyi bakmazsan yemin olsun acısını Ender'i süründürerek çıkarırım," diye sesleniyordu.

Kapı kapanmadan önce son gördüğüm Dilde'nin bunu bir asker edalarında emir gibi algılayışydı. "Doğa!" diye seslendim ama beni duyan olmadı.

Durdum ve kolumu Doru'nun elinin arasından kurtarıp omzuna bir sille yapıştırdım. "Kızımı," dedim cırlak bir sesle. "Nasıl gönderirsin? Gidip al Doru! Hemen!"

Doru beni ne taktı ne de sözlerimi umursamış gibi baktı. Kolumu tekrar tuttu ve beni ansızın kendine çekti.

"Doru!" diye bağırıyordum hala. O gözlerimde, yüzümde arzulu bakışlarını dolaştırırken de devam ediyordum. "Nasıl melül melül baktı görmedin mi? Kızımı istiyorum ben!" Ağlayacaktım neredeyse. Eşek, bu bana yapılır mıydı?

Tuttuğu kolumu parmaklarının arasında sıkıttı. "Kızımızı ben de çok seviyorum Erva," dedi sabır dilercesine bana gözlerini devirerek. "Şunu

yapmayı kes, çünkü benim başka planlarım var seninle ilgi?"

Ha, plan mı? Bunu o mu organize etmişti yani? "Nasıl yani?" Şaşkın ifademe bakıp güldü.

"Önce konuşacağız. Sonra da sevişeceğiz."

"Bu... bu... Plan bu mu?"

Başını salladı kocaman sırtarak. "Çok özledim kızım. Çok. Bir hafta oldu. Doldum! Yetti artık. Hem..." dedi ama tamamlamadı o son cümlesini. Konuşurken sona doğru sesi düştüğünden ben bir huylanır gibi oldum bu durumdan.

"Hem ne?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Gel şöyle," dedi ve beni salona doğru çekti. Eli elimdeydi şu an. Birlikte koltuğun önüne geldiğimizde önce beni oturttu, sonra kendi oturdu. Hemen bacaklarımı koltukta altıma toplayıp ona doğru döndüm. "Doru bir şey mi var?"

Elini yanağımın yanına yerleştirdi. Baş parmağı ile gözümün kenarını, elmacık kemiğimin üzerini severken, "Yok, hemen endişelenme, ki endişelenecek bir şey de yok," dedi.

"Ne o zaman?" diye sordum. Sesim çatallı ve yüksek çıkıyordu. O konuşmayı ben sakinleşeyim diye uzattıkça delirecek gibi oluyordum, farkında değildi.

Derin bir nefes eşliğinde, "Göreve gidiyoruz Erva'm," dedi gözlerimin içine baka baka. "Ama uzun değil. Sadece bir haftalığına. Haberi gece aldık."

Ben şunu ondan işitmeye sanırım hiç alışamayacaktım. Babamdan alışık ve dayanıklı olmam gerekirdi normalde ama olamıyordum.

Otururken fark etmeden aramıza koyduğum mesafeyi ona sokularak kapadım. Kolalarımı omuzlarına sarkıttım. Ellerimle ensesini avuçladım. "Sen hep verdiğin süreden çok sonra geliyorsun. Ümitlendirme beni boşuna."

Güldü. "Ağlamayacaksın değil mi?" diye sordu. Titreyen çenemde dolaşıyordu gözleri. Başımı iki yana salladım ağı ağır. "Ağlamayacağım."

Söz vermişim ben ona. Artık sebep ne olursa olsun yaşları akıtmak yoktu. En fazla göz doldurabilirdim. Şu sözü nasıl tutacağım hakkında en küçük fikrim yoktu.

"Güzel," diyerek başını salladı. Sonra'da beni kollarının arasında çevirip kucağına aldı. Bacaklarımı bacaklarının iki yanına atmıştı hemen. Dünden razıydım, çünkü şimdiden çok özlemiştim onu.

Durma duraksama gereği duymadan dudaklarımı ısırdı, sonra da dudaklarını dudaklarımın üzerine kapatıp içine çeker gibi arsızca öptü, öpücöklere boğdu. Elleri kazağımın altından girip sıyırmış, başımdan geçirerek vakit kaybetmeden çıkarıp odanın bir köşesine savurmuştu.

O esnada ayrılan dudaklarımızı fırsat bilerek üzerine fısıldadı. Galiba konuşmamız gereken asıl meseleye yeni geçiyorduk. Bunu sevişirken yapmak benim aklımın sınırlarını zorlardı. Cevap vermem gerekirse nasıl yapacaktım?

Çenesini sivrilterek dişlerinin arasından, "O hapları bırakman gerek," dedi ve ben bir idrak edemedim. Hangi haplar? "Korkularını..." Öptü. "Ben taşıyım. Yükünü de alırım. Denemeden ne olur bilemeyiz."

Taytımı kalçalarımın sıyırdı. Biraz havaya kalktım kucağından ama şaşkındım. Bir zaman sonra bacaklarım çıplaktı. Tayt ile iç çamaşırımı da almıştı. Kot pantolonunun üzerinde çıplak oturuyordum ve bu hiç adil değildi.

Kemerini açtım, sonra da düğmesini. Fermuarını indirirken öptüm dudaklarını. Geri çekilirken de, "Benden bunu isteme," dedim. Sesim anın yoğunluğundan titreyerek çıkıyordu ama konuştuğumuz konunun farkındaydım henüz. Ben bu dediğini yapamazdım.

Elim iç çamaşırının içine daldırdım. Aklını almazsam beni zorlayacağını biliyordum. Bunu hemen yapmalıydım.

Çoktan şişmiş olan erkekliğine parmaklarımı sardım. Sızlanma dolu bir sesle kıpırdandı yerinde ve beni de üzerinde oynattı. Güldüm. İşe yarayacağını biliyordum.

Dudakları arsızca boynuma gömüldü, ısırıklar bırakmaya başladı dişleri. Canımı yakıyordu ama bu bana daha çok haz veriyordu. Elimdeki erkekliği ile oynadım. O kadar sertti ki, her hareketimde dudaklarını boynumda sabit tutmakta zorlanıyordu.

Avuçları sutyenimin üzerinden göğüslerimi kavradı ve sıktı. Bu defa benim dudaklarımın arasından döküldü zevk dolu anlamsız sözcükler. Göğüslerimin ucu derin bir ihtiyaç altında sızım sızım sızlıyor, kasıklarım yanıyordu.

"Doru!" diye bağırdığımda, kalçalarım ellerinin arasındaydı.

"İki saat diye anlaştım. Zamanın tek zerresini boşa harcayamam," dediği sırada içime itmişti kendini. Sertçe. Kalçaları beni kucağında indirip kaldırırken, adını sayıklıyordum.

"Görevden," dedi nefes nefese, "dönerken ne getireyim sana?"

Bunu düşünecek halde miydim ben şu an? Konuşmayı bırakmalı ve sadece benimle sevişmeliydi. Ellerimi omuzlarına atıp tırnaklarımı kazağının yünlü kumaşının üzerinden etine geçirdim.

Altımda sızlanırken birleştığımız yere indi bakışları. "Öldürüyorsun lan beni! Geberiyorum, geberiyor!"

Güldüm. Bu kaybolmak gibiydi. Gülüşüm nerede başladı nerede bitti hiç bilmiyorum. "Kendini!" dedim yanan boğazımdaki kuruluğu alabilmek maksadıyla yutkunurken. Isınan dudaklarımı yaladım. "Bana bir kendini getir."

Çenemi tutup ağzının içine çekti dudaklarını. "Sana," dedi nefesini dudaklarıma bırakarak. "Sana yeşil bir şey getireceğim."

Kucağında yükseldim ve indim. "Sikeyim," diye inleyince dudağımın kenarını ısırdım, o da sabırsızca öptü yanaklarımı, dudaklarımın kenarını. "Tekrar yeşil mi giymemi istiyorsun demek bu?"

Cevap vermedi. En azından bilinen anlamda. Onun yerine beni koltuğa yatırıp -bedenlerimizi ayırmadan- üzerime çıktı ve kazağını ensesinden çekip çıkardı üzerinden. Sıcak ve çıplak gövdesiyle buluşmadan hemen önce üzerimdeki son kumaş parçasını da kopçasından çözüp çıkarmıştım.

Saçlarım koltuğa yayılırken, bu görüntü onu mest etmiş gibi bir süre gözlerini orada dolaştırdı ve üstümde hareketlerini sürdürmeye devam etti.

İkimizde başlamadan daha, sınırdaydık. Birbirimize karışmaya dünden razıydık.

Doru denizin kıyıya vuran dalgaları gibi çarptı durdu bedenime. "Bana kullanmayacağını söyle Erva," dediğinde onu ikna etmekte başarılı olamayacağımı düşünüyordum.

Şu halimden, onun için yalvaran, yanıp tutuşan bedenimden faydalanıyordu adı.

Aklımı okurmuş gibi kendini içimden çıkacakmış gibi geri çektiğinde, onu omuzlarından yakalayıp asıldım ve üzerime çektim. Gülüyordu. Şu halimden zevk alıyordu.

"Asıl bunu sonlandırırsan ben ölürüm," dedim cızırtılı bir sesle. Anlasın diye de altında kıvrandım. "Seni, o iki saatin her bir saniyesinde tam burada," dedim. Edepsiz sözlerimi bir fısıltıya dönüştürdüm hemen sonra. Kulağına yaklaştırdım dudaklarımı, "İçimde sevmek istiyorum."

"Of!" diyerek kalçasını kasti ve sertçe üzerime abandı. Beni eziyordu ama bunu zerre umursamıyor, aksine daha çok zevk alıyordum.

Bir zaman sona göğüslerim avuçlarındaydı ve o üzerime eğilmiş kendini kadınlığının derinlerinde kaybetmişti.

"Hapları yanımda götüreceğim!" dedi inleye inleye. "Sikeyim!" Kasılıyordu ve kendini tutmaya çalışıyordu. Ben çoktan siyah, mavi, yeşil ve daha birçok renk cümbüşünün içinde kaybolmuştum. "Eczanelere adını dağıtacağım. Aile meselesi. İlaç vermeyin Güvercine diyeceğim!"

Dudaklarımı dişlerimle ezdim. "Söyle," dediğinde konuşabileceğimi hiç ama hiç sanmıyordum. "Söyle bir çocuk daha yapacak mıyız?"

Ona cevabım odanın içine savurduğum zevk denizinde kaybolmuş bir çığlıktı.

O bana ben ona karışırken bunun çok güzel bir şey olduğunu düşünüyordum. Bir daha yapmak istiyordum.

Benden o sözü aldı! Adi köpek, çok zorladı beni ve ben engel olamadım. Saçlarımı banyo havlusuna yatağımın üzerine oturmuş kurularken kara kara bunu düşünüyordum.

Doru'ya benzeyen bir erkek çocuğun görüntüsü gözlerimin önüne düşüverdi. İç çektim. Uzun uzun.

Bu canımı hem çok yaktı hem de en derinlerimdeki o ikinci kez anne olma isteğine el olup tuttu ve ayağa kaldırdı.

*

Doru Doğa'ya dolaptan bulduğu en güzel elbiseyi giydirirken, ben de dolaptan benim için seçtiği elbiseyi almıştım elime ve üzerime geçiriyordum.

Dar, yeşil elbisenin eteklerini tutup kalçalarımın altına kadar tek seferde çekti. Külotlu çoraplarımdan sebep kolaylıkla indirebilmişim kalın kumaşı. Yandaki fermuarını da koltuğumun altına kadar tek seferde çekti.

Yakalarına ve ensesine sıkışan saçlarımı da kurtardıktan sonra doğruca pıtı pıtı adımlarla aynanın önüne yürüdüm. Döndüm; bir sağıma baktım bir soluma.

Şu elbiseyi neden giydiğimi bilmiyordum. Gerçek anlamda bilmiyordum. Koyu yeşil elbisenin derin bir V şeklinde dekoltesi vardı. Bana kendi elleriyle dekolte bir elbise seçmişti. Dolgun göğüslerim oldukça belirgindi o V'nin içinde.

"Doru," diye seslendim o sırada Doğa'nın saçlarını tarayan kocama doğru. "Nereye gidiyoruz, söylemeyecek misin?"

Hayır dercesine başını iki yana salladı. Gülüyordu bir de utanmadan. Benden bugün hem çok büyük bir söz almıştı hem de lojmandan

ayrılmasına yalnızca iki buçuk saat kalmışken bir yere götüreceğini söylemişti.

Ben son saatlerimi Doğa ve onunla yalnız geçirmek istiyordum. Söylemişim de. Lakin dinletememişim.

Yüzümü sallandırmış onları izlerken Doğa'nın kocaman mavileri hayran hayran yeşil elbisemde dolaştı.

Doru'nun ona giydirdiği elbise de yeşildi. Anne kız babamız tarafından bir yeşillenmiştik yani.

Bir elbisesine baktı, sonra yine benimkine. "Annesi düdel omuş muyum?" diye sordu minik ellerini elbisesinin kabarık eteklerine süre süre.

"Annem," dedim kocaman kocaman ona doğru adımlayıp önlerine diz çökerek. Babasının önünde ayakta ona kızımın pembe yanaklarını öptüm. "Sen zaten dünyanın en güzel şeyisin. Annesinin, babasının güzelisin. Değil mi babası?" derken Doru'ya çevirdim bakışlarımı.

Doğa'nın saçlarını güzelce taradıktan sonra tek bir lastik tokayla toplamıştı ve şimdi eserine bakıyordu Doru. Gözleri gururla parlarken, "Hem de ne hem de ne," dedi ağız dolusu. "Ölürüm ikinize de." Eğildi ve onun yanaklarını avuçladı, ellerinin arasında hafifçe sıkarak sevdi. Sonra da dayanamıyormuş gibi, omzunun üzerinden başını sokup sulu sulu öptü Doğa'yı. Doğa'nın surat bir ekşimişti ama gülüyordu.

Beni de öpse aynı olurdu. Sakalları cidden batıyordu, ama bu, benim en sevdiğim şey olabilirdi.

Bende istiyordum ondan. Bana da Doru, bana da.

"Gel sende," dedi iç sesimi duymuş gibi. Fırsat bu fırsat diyerek sokuldum yanlarına.

Doğa kadar masum olmayacaktı aldığım öpücük biliyorum. Benim payıma biraz da tutku karıştıracaktı. Aşk karıştıracaktı. Öyle sevecekti dudaklarıyla.

Dudaklarını sabırsızlanarak kabul ederken ben Doğa'nın bizi izlediğini biliyordum. O kocaman mavileri açılmış olmalıydı. Sonra da ağlayacak gibi kısılmış.

Dudaklarımız ayrıldığında ikimizde başımızı ona doğru çevirdik. Doğru tahmin etmişim ama biraz eksikti.

Kollarını göğsünde bağlamıştı. Daha doğrusu bağlamayı beceremeyip üst üste karnının üzerinde birleştirmişti.

"Ne oldu annecim?" diye sordum en yumuşak sesimle. Acilen şu duruma alışması gerekiyordu.

O bana cevap vermek yerine Doru'ya doğru atarlı giderli yürüdü ama göğsüne doğru sokulurken hemen ifadesini değiştirdi. Mutlu mutlu sırtıyordu şimdi. Çünkü babası aşkla açmıştı ona kollarını ve hemen sarıp kucağına oturtmuştu. "Kızım benim, babam, Yeşil'im," diyerek seviyordu onu Doru. Bu da Yeşil Hanım'ın aşırı hoşuna gidiyordu işte.

Doğa bana baktı. Minik çenesini dikleştirdi. "Babası," dedi o benim der gibi.

Ağlanacak halim vardı he! Kızım tarafından dışlanıyordum ve bununla asla savaşamazdım.

Ama bugün ses etmeyecektim. Edemezdim. Babamız gidiyordu. Onunla vedalaşmaya en çok Doğa'nın hakkı vardı.

*

"Gerçekten evleniyorlar mı?" diye fısıldadım kocamın kulağına doğru. Kolu belime sarılıydı ve eli de karnımın üzerindeydi. Beni yakınında tutuyordu. Yan yana sandalyelerde oturuyor olmamıza rağmen baştan anlaşılmıştı benimle.

Gidene kadar kollarının arasından hiç çıkmayacaktım.

"Sözü ben aldım. Evleniyorlar. Çok kısa bir süre sonra hem de."

Ender ve Dilde için ciddi anlamda mutlu olmuşum.

Doru dün gece Fırat'ı almış kaşına konuşmuş. Baya baya sert konuşmuş. Fırat hem onları öyle gördüğünden -öpüşürken- hem de artık yüzbaşı olan Doru'nun sözünü çiğneyemeyeceğinden kabul etmiş. Yaza düğün olabilir anlayacağınız.

Doru'nun diğer taraftaki dizinin üzerinde oturttuğu ve diğer koluyla sarıp sarmaladığı Doğa'ya baktım. Keyfi pek yerindeydi. Etrafta olup biteni izliyordu.

Onun bakışlarını takip ettim. Ender ve Dilde'ye bakıyordu. İkisi yan yana sandalyelerdeydi.

Nerede miydik?

Doru'nun sizi dışarıya çıkarıyorum deyip getirdiği yer evimizin arka bahçesiydi. Hani şu Doru'nun sevmek ile ilgili Ender'e akıllar verdiği ve benim evimin çalışma odasındaki penceresinden kulak misafiri olduğum bahçe.

Oradaydık işte.

Yasin de görevden erken dönenlerdenmiş. Mahir'in de Yasin'in de yerini başka bir ekip alırken onlar daha mühim olan başka bir göreve atanmışlar.

O yüzden biz şimdi hep birlikte arka bahçedeydik. Ender bir ses sistemi kurmuştu kenara. Hafif sesli bir türkü tıngırdıyordu orada. Üç büyük teneke varilin içinde üşümeyelim, çocuklar hasta olmasın diye ateş yanıyordu.

Menümüz dışarıdandı.

Sevgili eşlerimiz bizi düşünüp öncesinde bir restorandan sipariş vermiş. Şu hareket çok kalp hak ediyor. Çok fazla kalp.

Doru'ya doğru döndüm ve zaten hemen yanağımın yanında olan yanağına bir öpücük kondurdum en özlem yüklüsünden. "Kocam," dedim aşk dolu bir tınıyla. "Çok seviyorum ben seni."

"Biliyorum," dedi dudağının kenarını ısırıp hemen ardına tebessüm ederek.

Yüzünü biraz bana döndü, "Bende," dedi kulağıma doğru. Yanağı yanağıma süründü. Sakallarını böyle tenimde hissetmek içimi gıdıklıyordu.

Bir hoştu, aşktı, çok sevmekti...

"Sevmelere doyamayacağım kadar çok Güvercin."

O kalbimdeki kanatlar bir hareketlendi. Uçtu uçtu. Onun göğsünün altında duran ve bize ait olan o yere kondu.

"Keşke Gümüşler de olabilseydi." Bu aklımı hala kurcalıyordu işte. Onu ciddi anlamda özlüyordum. Her ne olursa olsun ben kardeşimi özlüyordum. Bu masada hepimiz toplanmışken, onun da olmak hakkıydı.

"Bebeği için çok endişeleniyor," dedi ve iç çekti... Sıkıntıyla verdi ve bu bana bulaştı sanki.

"Üzerinde korku kalmış. Sanıyor ki aynı şey olacak. Onu kaybedecek. Üç aylık ya bir de. Öncekiyle hemen hemen aynı aylarda şu an."

Gözlerim nemlendi. O korkuyu ben iliklerimde bile hissedebiliyordum hala. Onu çok iyi anlıyordum.

Bakışlarım Gülru ile kesişti ben bunu düşünürken. Yarım bir gülümseme gönderdi, aynı şekilde karşılık verdim. Asaf Mahir'in dizinde oturuyordu ve aynı ben gibi Gülru'da Mahir'in kanadının altındaydı.

Şu vedalara alışılmıyordu. Ne yapsan olmuyordu.

Kederlenmemek adına aklımda dönen konuyu dağıtmaya çalıştım ve bir hafta sonra burada olacağını düşündüm. Göz açıp kapayana kadar geçmeyecekti belki bana o süre; Doğa ile onun yollarını beklemek de güzel olacaktı.

Tabağıma uzanıp bir çatala bonfile geçirdim. Kendim yemek yerine Doru'nun koltuğunun altına geri dönüp çatalı onun dudaklarının arasına uzattım. Bizi tutacağım derken hiçbir şey yiyemiyordu.

Onu aç gönderirsem burada tek lokma dahi geçmezdi boğazımdan. Gerçi sonuç her türlü değişmeyecekti. Hasretlik insanı tok tutuyordu. Hiç acıkmıyordun.

"Ender," diye seslendim masanın bir başına doğru. Çatalı tabağın kenarına bırakırken. Ay ne kadar kederlenmeyeyim desem de olmuyordu!

Kocam göreve gidiyordu benim.

Nemli gözlerle baktım başını Dilde'den zorlukla benden tarafa çeviren Ender'e. Bakışlarımız kesiştiği an, "Sazın yanında mı?" diye sordum. Gülerek başını salladı hemen.

Rakı kadehine uzanıp ona doğru salladım. "Çalar mısın?" Sonra da dudaklarıma götürüp bir yudum aldım.

"Ne istersen," diye geri seslendi eliyle başım gözüm üzerine dercesine göğsüne vururken. "Şurada, dur," diyerek ayaklandı hemen.

"Ay, ne iyi düşündün," diye karşımdaki sandalyeden seslendi Neslihan. Kocası görevden yeni dönmüştü ama sadece bir kaç saat hasret giderebilmişti. Onun hali bana göre daha zordu. Ona kocaman bir gülümseme gönderdim.

Ender sazını ses sisteminin arkasına sakladığı yerden almaya giderken, Doru'ya çevirdim bakışlarımı. O zaten beni izliyordu çakmak çakmak parlayan yeşil gözleriyle.

Elimdeki kadehi onun göğsüne sırtımı yaslariken dudaklarına yaklaştırdım. Hiç ikiletmeden bir yudum aldı, gırtlığından ferahlamış gibi gönderirken, "Yarin elinden içilen rakının tadı bile başka imiş Güvercin," diye mırıldandı. "Ama yorma sen kendini. Beni değil kendini besle."

Başımı geriye atıp çenesinin altını öptüm.

Kocaman sırttı Doru. Gözlerinin içine kadar güldü. "Yanak," dedi hemen anlayıp gülerek yanağımı dudaklarının önüne serdim.

Rakıdaki gibi anında bir yudum da oradan aldı. Lakin bu defa yutkunurken zorlandığına şahit oluyordum.

Gecenin son şarkısı tek bir sözümle Doru'dandı.

Yine kırmamıştı beni ve o bütün şarkılarında olduğu gibi etrafımızdaki kalabalığa rağmen bana söylemişti.

Kucağımda Doğa'yı beslerken ben, bebeğimin babasının sesine ilk şahit oluşuydu bu. Kucağımda kıpırdanışından bile anlıyordum ne kadar heyecanlandığını, keyiflendiğini.

Şarkı: Sezen Aksu'dan Belalım.

"Uçurum uçurum gözlerine baktığım sensin. Prangalarca boynuma taktığım sensin."

Ender vurdu sazın tellerine benim göğsümün altı titredi. An olsun ayırmadım Doru'nun gözlerinden gözlerimi. O da benimkilerden.

"Dağ gülleri gibi... gibi hasret çektiğim, her gece uyku diye yattığım sensin..."

Saat ilerliyordu ve ben göğsümün altındaki o sancıya engel olamıyordum. On dakika sonra bu masada olmayacaklardı.

Ben gözlerimi ondan saate bakmak için kaçırdım ilk kez bu akşam. Geçmesin istedim. Gitmesin istedim. Ama ne çare. Doru'nun diğer sevdasıydı vatan toprakları. Ben kocamı onunla paylaşmaya razı olmuştum.

"Yanarım yarım tutuşur yanarım, kavurur ateşim seni de beni de belalım."

O, on dakika o kadar çabuk geçti ki; Gülru kocasının göğsünde ağlıyordu. Ender Dilde'ye sarılmıştı Fırat'a rağmen.

Bense kocamın boynuna gömdüğüm başımı oradan koparamıyordum. Öpüyordum, kokluyordum ama yetiremiyordum kendime.

Doru Doğa'yı göğsünde uyutmuştu. Onun öpüp kokusunu içine çektikten sonra benim kucağıma bıraktı.

"Bir haftaya," dedi kulağıma doğru. "Buradayım. Anneme kızgın olsan da buraya gelmesini ve seni kontrol etmesini söyledim. Sen çağırdın sanıp çok sevindi. Adım atmak için senden çekiniyor Erva. O inan seni hala en az eskisi kadar çok seviyor. İçinde olanları yenemezsen bile, en azından yokluğumda kabul et, gelsin. Aklım sende de Doğa'da da kalmasın."

Omzunun üzerinde başımı salladım. "Aklında gözünde arkada kalmasın." Gözlerimdeki sızı yaşa boğmaya çalışıyordu orayı. Yutkunuyordum geçirebilmek için. Nafile, işe yaramıyordu.

O verdiğim sözü düşünüp derin bir nefes aldım. İçi daha da rahatlasın diye dudaklarımı yanağına çıkarıp öptüm.

En küçük uzaklaşmadan, "Sen ne dersen o," dedim çatallı çıkan sesimle. "Ne dersen o sevgilim."

Sonra uzaklaştı.

Elini havaya kaldırdı birden. Güldü.

"Tuttum!" dedi avucunda bir şey saklar gibi parmaklarını kaparken. İncitmekten korkarcasına usulca kaldırdı dudaklarına. En masum, en sevecen ifadesiyle baktı baktı baktı yüzüme. Öptü sonra o elinin içindeki en kıymetlisi gibi.

"İkisi de burada," dedi, göğüs hizasına indirdiği kapalı elini kalbinin tam üzerine vura vura.

Biri ben, diğeri Doğa Yeşil.

İki güvercin...

Doru giderken; bizi koynuna, en güvende hissettiğim, evim dediğim o yere sakladı.

Bölüm Bitti...

Alıntılar için İnst: piyamor_

Bol oy, bol yorum: Hızla gelen yeni bir bölüm :)

Yeniden görüşene değin sevgiyle kalın canlar...

54. Bölüm - YANACAĞSAK YANALIM

Bölüm Şarkısı:

Kaldı 8 - Yanında Uyansam

Tekir - Yarem (Düştüm)

*Yıldızları yakmayı yorum yapmayı ve takip etmeyi unutmadıysak
başlayalım mı?*

Keyifle Okuyun...

13. BÖLÜM

YANACAĞSAK YANALIM

Kahve makinesini kapayıp elimde kupayla antreye doğru adımladım. Kahvenin kokusu benimle geçtiğim yerleri dolaşırken, bugün yapmam gereken şeyleri düşünüyordum.

Doru dün görev için İzmir'den ayrıldı. Nereye gittiğini bilmiyorum. Eşlik kontenjanı TSK'nın gizlik ilkesine hala işlemiyor. Buna acilen bir el atmaları gerek. Meraktan ölen bir eş var sonuçta burada. Can korumaksa iş, bu da can.

Doru'nun bana söylediği: Bir hafta sonra burada olacağı. O gelene kadar haline, yoluna koymam gereken şeyler var.

Gümüş'ü görmeye gitmem, son olanlarla ilgili Dilde ile konuşmam ve sevgili kuzenim Gülru'nun her ne kadar belli etmese de bebekle ilgili korkularını almam gerekiyor. Önceliğim Gümüş ve Gülru.

Şöyle bakıyorum da kader bakımından biz bir noktada birleşiyoruz. Daha önce düşük yapmasam da onlardan bin kat daha fazla kaybetme korkusu yaşamış biriyim. Gülru ile Gümüş ise benden farklı olarak birer bebek

kaybettiler. Gülru adını bile hazırladığı kızı Beste'yi, Gümüş daha ad bile düşünemediği, bir erkek mi yoksa kız mı öğrenemediği bebeğini.

Şimdi ikisi de yeniden hamile. Onlar için çok sevindiğim ise bir gerçek.

Ama aynı şey kendime dönünce o kadar da mutlu olamıyorum galiba.

Doru yeniden baba olmak istiyor. Belki de ben şu anda tüm korkularıma rağmen hamileyim. İtiraf etmeliyim bundan deli gibi korkuyorum.

Dün o Doğa'yı Dilde ile gönderip, ikimize yalnız bir an yaratarak; bebek istediğine dair kararından bahsettiğinde, kabul etmeyeceğimden çok emindim. Sevişirken dillendirdiği bu şeyle gözlerinin dolduğunu görmeseydim aynı şekilde de sürdürecektim kararlılığımı. Ben orada onun bir kez daha baba olmayı ne kadar çok istediğini gördüm. Çaresizce istiyordu bunu.

Ben korkularım yüzünden onun bir kez daha baba olmasına engel olamam!

Üstelik o bunu en çok; Doğa'yı doğduğu anda göremediğinden, onun ilk adımlarına, ilk baba değişlerine şahit olamadığından; içinde bunu bir eksiklik bilip çaresizce isterken, ondan bir bebeğin daha ilk anlarını çalamam.

Doru her ne kadar kusursuz bir baba olmuş olsa da, kendini eksik görüyor. Hem Doğa'yla hem de yeni bir bebekle eksik yanlarını tamamlamak istiyor.

Düşünüce ona sonuna kadar hak veriyordum.

Bana demişti ki bir keresinde, çok da uzak olmayan bir zaman diliminde; Doğa'yı yaptığımızdan habersiz seviştiğimiz o gün, olsun diye çok istedim. O yüzden o bizim kızımız oldu.

Ya yine onun istediği olacaksa, ben yarın hamile olduğumu öğreneceksem? Ne yapacaktım?

Nefesimi oflayarak bıraktım. "İş işten geçti kızım Erva, boşuna dertlenme. Sevişirken düşünecektin bunları. Adamın üstünde kaplan kesilmeden önce bilecektin. Orada dur diyecektin. Şimdi hiç ama hiç sızlanma. Hamileysen savaşmayı bileceksin."

Elimde kahve kupası ile antrede durmuş söyleniyordum sabahın köründe. Sesimin ne kadar yüksek çıktığının hiç farkında değildim. Başımı yatak odamdan tarafa çevirdim.

Aralık kapıdan Doğa'yı kocaman yatağımızın tam ortasında yatarken görebiliyordum. Duymamıştı beni neyse ki. Mışıl mışıl uyuyordu. Dalgalı bal rengi saçları yüzünün etrafındaydı. Bacağının biri dışarıdaydı. Yorgana

bir dürüm misali dolanmıştı. Dakikalar önce o yorgandan kurtulmaya çalışmış ama ancak dışarıya bacağını atabilmişti görüntüsünden anladığım. Evin tüm doğalgazı açık olduğundan sıcaklamıştı.

Babamızın tembihlemesiyle, biz şu soğuk kış günlerinde doğalgazın derecesini azıcık olsun kısamıyorduk. Ve beraber uyuyorduk.

Kahvemden kocaman bir yudum alıp odaya doğru adımladım. Sessiz olmaya çalışıyordum. Uykusunu almadan uyandırılırsa huysuzlanabilirdi.

Yarısı içilmiş kahve kupasını konsolun üzerine bırakarak önce Doğa'ya doğru sessiz adımlarla yaklaşıp eğildim ve bana bir görsel şölen sunan, tam ısırmadık görünen, hafif terlemiş boynundan mis kokusunu içime çektim usulca. "Bebeğim benim. Yeşil kızım."

Pijamaları bile yeşildi Doğa'nın. Kızımın her şeyi adı gibi yeşildi. "Aşksın sen," diye fısıldadım ve tam geri ekilecekken Doğa beni duymuş gibi uykulu gözlerini ağır ağır araladı.

Ellerini yumruk yapıp yatakta boylu boyunca gerinirken yüzü çok komik görünüyordu.

Kahvaltıya nasıl başlayacağıma o an karar verdim. "Bal kızım," diyerek yanına uzandım ve onu kollarımın arasına çektim. Doru olsaydı şimdi yerimde, eminim o da benim yaptığımı yapar, önce Doğa'yı yemekle başlardı güne. Anında sarıldı boynuma ve üzerime tırmandı. "Annesi dnaydıın!"

l yani, l ya da ısıra ısıra ye bunu. Boynuna gürültülü öpücükler bıraka bıraka, "Günaydın annem," dedim ağız dolusu.

Doğa karnımın üzerine oturup eğildiği gibi yüzümü minik pcklere boğarken aklıma ilk gelen ve beni güldüren şey babası olmadığında bana aşık gibi davrandığıydı.

Ama farzı misal; şimdi kapıdan Doru girse, çoktan satılmıştım.

Hele, "Yeşil!" diye seslense Doğa'ya, o tok, babacan sesiyle; bir daha gün boyu yüzüme bakmaz, babasına aşık bir kız gibi peşinden hiç ayrılmadan dolaşır dururdu. Olsundu. Ben babasından boşlukta kalan anları almaya da razıyđım. Hem nasılsa bebeğimin beni de çok sevdiğini biliyordum.

"Anne kız kahvaltı yapalım mı seninle?" diye sormamla kendini üzerime bıraktı ve kollarını boynuma doladı. Başı göğsüme yaslandı. En sevgi dolu sesiyle, "Babası deldi mi?" diye sordu.

Yemekten önce onu düşünmesi...

Gece boyu ona babasının nereye gittiğini anlatmaya çalıştıysam da, anlamış gibi görünse de, şimdi anlıyordum ki hiçbir şey anlamamıştı.

Demiştim; Doğa babasına aşık bir çocuktu. Saçlarına öpücükler kondurdum. "Doğa'nın babası işe gitmiş. Benimle kahvaltı etmek istemez misin? Annesi kızıyla kahvaltı etmek istiyormuş?" Ağzını açıp kocaman esnedi önce. Sonra da başını göğsümden kaldırıp alttan alttan gülerek baktı.

"Tilekli tireb mama."

"ilekli krep istiyorsun demek," diyerek yüzünü avuçladım ve sıktım. Onu da beraberimde kucağıma alıp yataktan kaldırdım.

"Bana yardım et ama. Ben tek başıma yapamam şimdi. Sen bana çilekleri ver, bende Doğa kuşum için doğrayayım onları. Olur mu?"

Başını salladı. Dağılmış saçlarını ellerimle geriye taradım. nce banyoya girip ellerimizi yüzümüzü yıkadık. Sonra da mutfaktaki masada birlikte kahvaltı hazırlamaya koyulduk. Doğa masanın tam ortasında oturuyor, yıkadığı ve bir kseye aldığım ileklerden teker teker bana uzatıyordu.

Tabii, bunu yaparken arada kaçamak da yapıyordu. Ağzının kenarları şimdiden kırmızı kırmızı olmuştu. enesine doğru akan ilek suyunu elimin tersiyle yakalayıp sildim.

"ok yersen karnın ağrır."

Kış mevsimi şu ilekler Doru'nun marifetiydi. Doğa'nın ilek sevdiğini öğrenince ne yapmış etmiş gidip ilek bulmuştu. Doğa beni hiç takmadan bir tane ilek bana uzattı, bir tane de ağzına attı.

"Bazen kıskanıyorum babayı biliyor musun?" Küçük küçük doğramaya devam ettim ilekleri. "Neyi severim biliyordu bu adam, ama unuttu. Artık hep sensin nceliği." Başımı kaldırıp Doğa'ya baktım. Gülüyordu. Elindeki ileği çekip aldım. "Annecim yeme. Karnın ağrıyacak diyorum."

Suratı düştü, o dudak sallandı.

"Sonra babaanneye gideceğiz Doğa," dedim konuyu dağıtmak maksadıyla. Sadece baktı bana. "Halayı da göreceğiz. Hani Doru adında oğlu olan."

Güldü. "Babası."

Cıkladım. "O değil annecim," dedim gülerek. "Onun da adı Doru ama o senin kuzenin."

Kafası bir miktar karışmış olabilirdi. Bu yle lafla anlatılacak bir şey değildi. Küçük Doru ile zaman geçirmesi gerekiyordu Doğa'nın. Öyle farkına varabilirdi ancak aradaki ayrımın.

Babasının adını kısa zamanda öğrenmişti. Ya benim adımlı...

"Sana annen kim diye sorarlarsa ne diye cevap vereceksin Doğa Yeşil?" diye sordum vereceği cevabı merak ederek.

"Minnn eba!" Öyle heyecanlı ve kollarını havaya artarak söyledi ki bunu, ben bile ismimin Min eba olduğuna inanabilirdim.

"Minerva," dedim olabildiğince tane tane. "Annenin adı Minerva. Ya babanın adı ne?"

"Babası."

"Aferin sana. O babası." Yalnızca Doru deyince gösterebiliyordu demek ki.

Bal kaymağın da masaya gelmesiyle artık kahvaltımıza başlayabilirdik. Doğa çilek kaçamağını biraz fazla abarttığından önüne koyduğum hiçbir şeyi yemek istemiyordu şimdi. Ben demiştim ama.

"Ben demiştim annecim." Rahatsız ifadesinde dolaştırdım gözlerimi. "Karnın ağrıdı değil mi?"

Lafla yürümediğini anlamıştım ben bu işlerin. Gerekirse bir kere o ağrıyı çekmesine izin verecektiniz. Yoksa sonuç ortada. Elli kere karnın ağrır dediysem de beni dinlememişti.

"Anladın ama değil mi?" diye sordum ekmeğimin üzerine tereyağı sürerken. "Anneyi dinleyecek misin bundan sonra?" Ekmekten bir ısırık alıp gözlerimi ona diktim. Önüne koyduğum peynirli ekmeği un ufak etmek istercesine, büyük bir dikkatle parçalara ayırıyordu. İkisini mama sandalyesinin önüne atıyorsa, bir küçük parçayı da ağzına atıyordu.

"Kuş musun sen?" diye sordum gülerek, kocaman mavilerini gözlerime kaldırdı, ağzındaki o küçücük lokmayı damağıyla dili arasında çevirdi çevirdi, sonra da tükürdü. Ben yaptığına bakakalırken güldü gamzelerini belirginleştirircesine. "Tuş. Doğa tuş." *O öyle değildi ama neyse.*

"Hayır annecim. Sen kuş değilsin," dedim hemen. Daha geçen gün uçmaya kalkmıştı gözlerimin önünde. Dilim kırılırdı da... Mama sandalyesinin iki yanına tutunup ayağa kalmaya çalışınca anında gözlerimi belirginleştirdim. "Doğa Yeşil!" diye bağırdım.

"Yok uçmak falan! Yüreğime indireceksin ya! Otur bakayım çabuk oraya!" Kızır gibi kaşlarımı da çattım. Eğitimli anne pozlarının sonundaydım sonunda. Gözünü seveyim eski annelerimizin terlik fırlattığı o dönemleri.

Eminim hala vardı aramızda öyle cengaverler. Lanet gitsin ki şu haline kıyamıyordum işte.

Doğa sindi kaldı olduğu yere. "Aferin," dedim ve elimdeki tereyağlı ekmekten ona da bölüp eline tutuşturdum. "Yenecek bu. Yoksa babaanneye gidene kadar acıkmış olursun."

Ekmeğe baktı, bana baktı. Atacak sandım ama isteksiz bir ısırtık aldı öndeki iki dişıyla. Ön dişleri biraz daha uzundu diğerlerine göre. Tavşan gibi görünüyordu yani. Dişlerini de yedim ben bunun.

"Aferin annecim. Hepsini ye olur mu? Sonra parka da gideriz belki beraber." O biraz zordu. Hava dışarıda zehir gibiydi.

"Paka didelim mi annesi?" dediğinde hevesli hevesli, başımı salladım. "Gideceğiz annecim." *İnşallah.*

"Düt dütt de yapalım mı annesi?"

Tabii, annecim, yaparız annecim. Sen ne dersen o bebeğim. Doru olsa böyle yapardı değil mi? Benim de öyle yapmamı isterdi. Doğa şımarırmış falan umurunda olmazdı. Onu şımartamadığı her günden öcünü alırcasına...

*

Kahvaltıdan sonra Doğa'yı sıkıca giydirdim. Anne kız yeşil giyinmiştik.

Gümüş'ü Doğa ile ziyaretlerine geleceğimiz konusunda önceden aramıştım. Tahmin ettiğim gibi buna çok sevinmişti. Sesindeki heyecanı fark edilmeyecek gibi değildi. Benden artık karşılık alamayacağını düşündüğünden biraz da duygusaldı. Telefonu, "Mutlaka bekliyoruz," diyerek kapamıştı.

Çiftliğe vardığımızda kapı önüne çıkmış bizi beliyorlardı. Doğa'yı arabamın arka koltuktaki kemerinden kurtarıp kucağıma aldım ve kapıyı kapadım.

Doru, annesinden ve babaannesinden önce bize doğru fırlarken, "Hoş geldin kızım!" diye seslendi Zerrin anne. Olduğum yerden bile fark edebiliyordum gözlerindeki yaşlardan doluluğu.

Biz onlarla en son ne konuştuksak öyle kalmıştı. Üzerine ne eklemiştik ne de çıkarmıştık. Ama aradan bir hafta geçmişti ve bu bir hafta da o ilk anki kızgınlığım da kırgınlığımda sönüp gitmişti.

Düşünmüştüm çünkü. Kocamın ailesi hayatımdan çıkarabileceğim bir şey değildi. Doru arada olmasa bile benim hem Gümüş ile hem de Zerrin anneye bir bağım vardı.

Güvensizlik en çok onlar tarafından aramızdaki bağları eskitip koparmaya çalışsa da yanlış anlaşılmaya mahal veren çok durumla yüz yüze kalmıştık.

Dağhan babamın ölümü benim iki dudağımın arasından çıkan bir sözle gerçekleşmiş bile olsa aslında Ceylin onu öldürmeyi en başından kafasına koymuştu. Ben neyi seçersem seçeyim o gidecekti.

Ceylin hayatımıza benim yüzümden girmiş olabilirdi ama onu hayatımıza ben almamıştım. Bile isteye yapmamıştım bunu.

Dağhan babamın ne cenazesinde ne de sonrasında Demir ailesinin -Narin Gülendamlar dışında- tarafıma edilen tek kötü sözünü işitmemiştim.

Uzak duruşları, mesafe koyuşları o zamanlar ruh halimi hepten kötü etkilese de şimdi o zamanki davranışlarını da mazur görebiliyordum.

Ve daha mantıklı ve ılımlı yaklaşabiliyordum duruma. Evet, beni çok kırmışlardı -Yankı'nın yalanlarına inanarak, o yalanlara beni yakıştırarak- ama ne onlar ne de ben onlara bile isteye kötülük yapmıştık. Eskisi gibi olur muyduk bilmiyorum ama bunun için onların çabası olduğunu şimdiden görebiliyordum.

"İyi ki geldin," diye seslendi Gümüş. "Çok özledim seni. Doğa'yı da çok..." dedi ve bakışları Yeşil'i bulurken bir duygusallaştı.

Zerrin anne beni yarı yolda karşıladı. Doğa'ya uzanmak istediğini görebiliyordum. O daha yeltenmeden çekinceli kollarına Doğa'yı uzattım. Hemen alıp bağrına bastı. Başından kayan beresini, onun üzerinden de montunun kapüşonunu düzeltti.

Küçük Doru eve doğru yanımdan yürürken, bana bakarak, "Anneannem siz gidince çok ağladı," dedi buruk bir tebessümle. Çocuklar sır tutamazdı. Zerrin anne torununa sus der gibi baktı ama Doru duracak gibi değildi.

"Annem de çok ağladı. Bir kardeşim olacakmış yenge. Düşünebiliyor musun? Abi oluyorum! Annem hep seni yanında istedi. Şimdi kalırsın değil mi? Gitmezsin bir daha?" diyerek yanıma sokulunca onu koltuğumun altına çektim.

Eğildim ve başının üzerine, siyaha yakın koyu renk saçlarına bir öpücük kondurdum. Küçük Doru'nun da yeri bende ayrıydı. Gümüş onu güzel yetiştirmişti ve ben bu çocuğu cidden çok seviyordum.

"Biz sana gelmeyi çok istedik ama buradan öyle gidince," deyince Gümüş, kızından lafı devralıp araya girdi Zerrin anne.

Eve doğru adımıydık ama onlar daha kapıdan girmeden belki geri dönerim düşüncesiyle ardı ardına sıralıyorlardı sözlerini. "Çekindik. Daha kötü olmasın, bize daha da kızma diye geri duralım biraz dedik. Ama sen gelmesen yeminle biz çıkıp gelecektik."

Gülümsemeye çalışarak başımı salladım. Bilmiyorum, galiba onların karşımda tedirgin durmasından hoşlanmamıştım. Ben buraya gitmek için gelmemiştim. Bir şeyleri düzeltmek istiyordum.

Zerrin anne kendi annesini oğlu istedi, beni üzdü diye Bolu'ya göndermişti. Böyle olsun istemezdim ama kendi annesine karşın benim yanımda durmuştu Zerrin anne.

Kapıya çok az kalmışken Zerrin anne gözlerindeki yaşları salıverdi. Nasıl denir bilmiyorum, onu öyle görünce ben daha beter oldum.

Günlerdir aslında Doru'ya bile fark ettirmeden o suçlamaları işitsem nasıl düşünürdüm diye düşünüyorum.

Biri gelse dese ki başkasını seviyor sevdiğin.... İnanır mıydım? Ki o en sevdiğimin babası, annesi olsa, hani aynı durum olsa. Gitsem sevdiğim adamı başkasıyla görsem... İnanır mıydım?

Görmüşüm de. Üstüne inanmışım. Doru'yu biriyle görmemişim ama Umay ile olabileceği düşüncesi bile mahvetmişti beni. Ona konduramasam da suçlamışım, ağır laflar etmişim. Yatağımızı şahit gösterip *burada mı yattın onunla* diye bile bağırmışım.

Doru bile inanmıştı hani benim onu aldattığıma. Annesi ve kız kardeşi de farklı bir şey yapmamışlardı. Yankı babamın ağzından yazmıştı. Babamdı o! İnanmaları çok normaldi. Şimdi normal geliyordu yani.

Kırgın mıydık, kırgındık. İki taraflı. Sarılırdı, sarılısındı, kaynasın, iyileşsindi. İyi olalım istedim.

Düşünmeden, yanımda yaşları yanaklarına serbest bırakan Zerrin anneye kollarımı açıp sıkıca sarıldım. Hani böyle bir anda, her şey normale dönsün istercesine. Sıkı sıkı.

Hiç tereddüt etmeden, aynı şekilde karşılık verip Doğa'nın yanına, göğsüne bastı beni. Anneme sarılır gibi hissettim o an.

İnsan en sevdiğine kırılırmış dökülürmüş ya. İşte benim öfkemin de acıyan yanımin sızısının büyüklüğünün de nedeni buydu.

Anne yerine koymuştum ben Zerrin anneyi. Tek bir lafımla inanmıştı bana ve o geçen ki konuşmamızda aflar dilemişti, diller dökmüştü. O da beni kızı yerine koyduğundan inanmıştı tek sözüme.

Bütün suç aslında konuşamadıklarımızın, araya giren zamanın ve ayrı düşüşlerimizindi. Biz yüz yüze baksak anlardık aslında neyin doğru olduğunu. Uzaklarındı belki suç. Gurundu belki.

Doru bacağıma sarılarak katılırken bize, hamileliğinin getirisi mi bilmem Gümüş'te kenarda ağlayarak kavuştu bize. Sarıldı.

Tam iki saat sonra ağlaşmalarımızın durduğu yerde, biz sanki hiç zaman kaybetmemmişizcesine, karşılıklı koltuklarda oturmuş sıradan şeylerden bahsediyorduk.

Gümüş'ün hamilelik korkulardan başlamıştı konu. Sonrası ikinci çocuk olursa bebeğin küçük evlerinde nerede kalacağına bağlanmıştı.

"Salonumdan vazgeçerim. O büyük odayı çocuklarıma yaparım. Biz de küçük odada otururuz," demişti Gümüş.

Zerrin anne ise, "Evim var, gelin burada kalın demedim mi size?" diye sitemlenmişti.

Lakin anladığım, Zerrin annemin de aynı annem gibi bu evde yalnız başına yaşamakta zorlandığıydı. İmkânı olsa çekip gidecekmiş gibiydi buralardan. Çocuklarının yanında olmayı da çok istiyordu ama. O yüzden bırakamıyordu burayı.

Onun durumu annemden biraz daha zordu yani. Annem dedemlerin yanına kaçmıştı ama onun bir çocukları vardı sığınabileceği.

"Burada kalmak size de iyi gelebilir," dedim Gümüş'e bakarak. Doğa babaannesinin kucağında uyuya kalmıştı. Zerrin anne onu bir yere yatırmak yerine, bile isteye kollarının arasından ayırmıyordu. Arada öptüğüne, kokladığına şahit oluyordum.

Doru Doğa'nın yanında oturuyordu hemen. Gözlerini bir an olsun çekmiyordu üzerinden. Saçlarını seviyordu ve severken yüzünde tatlı bir tebessüm oluşuyordu.

"Kadir istemiyor," dedi Gümüş.

Neden olabileceğini düşündüm bir ana ama cevap bulamadım. "Güvenlik," dedi hemen sonra yüzümdeki ifadeden neyi düşündüğümü anlamış gibi.

"Göreve gidişlerinde gözü arkada kalsın istemiyor. Bakma şimdi annem burada yalnız diye kalıyoruz ama asıl istediği evde olmamız. Anneni de bize götürelim dedi ama-"

"Ben istemedim," diye fısıldadı konuya açıklık getirmek istercesine Zerrin anne. "Ev ev üstüne olmaz öyle. Hem küçük zaten evleri. Doğacak çocuğa yer bulamıyorlar daha. Bir de ben nasıl gideyim?"

"Lojmanda bir yer bulunamaz mı?" diye sorarken aklıma bir şey gelmişti aslında ama ben daha düşüncede bile tamamlayamadan, "Ev yok ki," dedi Gümüş. "Ender'e bile son anda zor çıktı bir tane. Bekar bir teğmenindi orası da. Ailesi Bayraklı tarafında mı ne kalıyormuş. Ender ile de tanışıyorlarmış. Ben yolu çekerim gelip giderken, sen evsiz kalma diyerek ona verdi işte."

"Benim evim var," dedim bir öneri gibi. Kimseyi zorlamak istemiyordum. "Zerrin anne nasıl rahat edecekse..."

"Olmaz orası," dedi hemen Zerrin anne. Kestirip atmaya çalıştı. "Siz evi birleştirmediniz mi? Hem daha yeni kavuşmuşken birbirinize..."

"Bir kapı değil mi Zerrin anne. Kapatılır. Hem öyle olmasa bile sen daha mühim-"

"Olmaz," dedi lafı uzata uzata Zerrin anne. "Doru'da istemez hem. Son dediğini duymadın mı? Seni rahatsız eden en küçük şeye tahammülü yok."

Oğlundan mı çekiniyordu yani? Beni rahatsız etmekten mi korkuyordu hala?

"Doru hiçbir şey demez. Aksine mutlu bile olur. Ben biliyorum kocamı," dedim ama kime ne anlatıyorum diye düşündüm bir an. "Sen daha iyi bilirsin oğlunu. O sevdiğine yakın olmayı çok sever."

Doğru dercesine başını salladı ama anladığım hala tam kabul edemediği idi.

Konuya sessiz kalan Gümüş çok müdahil olmak istemez gibi, "Ben karışmak istemem ama Erva'nın sunduğu teklif çok güzel anne," dedi. "Torunlarına da yakın olurdun. Erva'nın Doğa'sına, benim Doru'ma, doğacak olana..."

Cidden güzel fikirdi. Benim anneye ihtiyacım vardı. Lojmanda kalan herkesin bir anneye ihtiyacı vardı. Zerrin annemin seve seve herkese kol kanat olacağını, bunu yaptıkça da mutlu olacağını biliyordum.

"Ben bir şey diyemem. Doru gelsin, onunla konuşuruz. Yoksa ben kendi başıma evet diyemem," diyerek son direnişini gösterdi Zerrin anne. Konu bugün için havada kalmıştı ama pes etmeyecektim.

Akşam yemeğini Zerrin annemlerde yedik Doğa ile. Hava kararmaya yakın, kucagımda Doğa ile kapıdaydım. Gümüş bizi uğurlamaya çıkmıştı. Zerrin anne içeride tabağındaki yemeği bitirmeyen Doru ile savaşıyordu en son.

"Şu hamilelik meselesi," dedim Gümüş'e. "Çok konuşamadık. Doktora gidip duruyormuşsun. Korkuların varmış. Bunun üzerine sonra yalnızken konuşmak istiyorum seninle."

Omzunu silkti. "Korkuyorum evet, ama konuşulacak bir şey değil bu."

"Olsun," dedim itiraz kabul etmeyerek. "Doru size Doğa'nın hastalığını falan anlatmış. Gümüş ben ne korkular yaşadım. Bir kez de benden dinle olur mu? Ben atlattıysam o günleri sende atlatırsın."

Başını salladı. Elini uzatıp Doğa'nın yanaklarını, saçlarını sevdi. "Kuzum benim."

"Doru ikincisini istiyor," dedim bir anda. Benim de sıkıntım buydu işte. "Korkuyorum. Sende beni o konuda rahatlatırsın."

Benim yüzüm düşerken onun gözlerinin içi bile güldü. "E, şahane bir haber bu," deyince, "Ne demezsin," dedim oflayarak. İşte kim nereden yaralıysa onu sorun etmekten vazgeçmiyordu. Korkular başa belaydı. İnşallah birebirimize iyi gelecektik.

"Sarılayım mı sana bir daha?" deyince başımı salladım. Hala konuşup bazı şeyleri toparladığımıza inanamıyorduk aslında biz.

Kollarını açıp hem bana hem Doğa'ya sarıldı. "Özür dilerim," dedi bugün bilmem kaçınıcı kez. "Bir daha ağzından işitmediğim şeye inanırsam doğacak çocuğumun yü-"

"Tamamlama," dedim uyarır gibi. "Mesele ne olursa olsun öyle deme Gümüş. Çok zor."

Başını salladı zorlukla yutkunarak. "Biliyorum."

İçimi çektim ve arabamın olduğu tarafa döndüm. "İyi gec-" geceler o zaman diyecektim ki gördüğümle laf ağzımda kaldı.

"Sefa abi mi o?" İkimiz de aynı anda sormuştuk. "Göreve gitmedi mi bu?"

"O galiba," dedi Gümüş, karanlığın içinden geçip yolun aşağısına doğru yürüyen adamı seçebilmek adına gözlerimi kısmış bakarken. "Görevlerde artık hep birini geride bırakıyorlar. Bu defa Sefa abi kaldı," diye yanıtladı ikinci sorduğum soruyu. "Ay bu hep buralarda bu aralar."

"Neden ki?" diye sordum anlamayarak. Sefa abinin buralarda ne işi olurdu?

"Şu Nalan teyzenin kızı Gözde?" dedi Gümüş ve ben konunun değişme hızıyla aynı şekilde ona döndüm tekrar.

Dedikodu en sevdiğimdi.

Doğa'yı iyice sardım göğsüme. Kuzum hava soğuk olmasına rağmen sesini çıkarmıyordu. Kalın giydirmiştim ama acele etsem iyiydi.

"Ee," dedim aceleyle. "İşte o kıza gelip gidiyor bence bu. İki yıldır kızın peşinde. Bence o da boş değil Sefa abiye," diye yanıtladı beni.

Ne ara ya, diye düşünürken ben, "İlk karşılaşmaları bizde olmuştu ya hani," diyerek geçmişi hatırlatmaya çalıştı Gümüş.

Zihnimi zorladım ve bu kızın abisinin nişanı olduğu gün, Doru'nun da bana evlenme teklifi ettiği o günlerde annesi ile Zerrin teyzelere bir gelip görüldüğünü hatırladım.

Zerrin anne o günlerde bu kızın adını geçirip duruyordu. Ben de Doru'nun üstüne alınıp bir kıskançlık krizlerine falan girmiştım. O kız bu kızdı işte.

"Sefa abi o sıralar buna vuruldu diye düşünüyorum. Salonda bir yan yana düşmüşlerdi bunlar. Aynı koltuğa... Kulakları bile kızarmıştı, hiç unutmuyorum. Kızın suratına falan bakamıyordu bu utançtan. İşte o günden sonra Sefa abiyi çok sık görür oldum buralarda."

"İyi de," dedim bir şeyi anlamayarak. "Nalan teyzenin üç oğlu yok muydu? Efe, Kemal... Diğerinin adını hatırlayamadım şimdi. Kız sanki sonradan çıkmıştı ve havada kalmıştı."

"Doğru," diyerek başını salladı Gümüş. Fısıldaşarak konuşuyorduk. Büyük gıybet dönüyordu şu an. "Nalan teyzenin kocası bir ara onu aldatmış. Antalya'da kadının biriyle. Bu Gözde olmuş işte. Kız Antalya'da annesi ile yaşıyormuş ama çıkıp gelmiş bir anda. Bildiğim şimdi burada yaşadığı."

"İşe bak. Nalan teyze nasıl sindirmiş bunu? Hala evliler değil mi?"

Başını salladı Gümüş. Bu tip şeyler büyük konuşmayayım ama benim asla kaldırılabileceğim şeyler değildi. Hoş Doru'mun gözü benden başkasını görmezdi.

"Şimdi bu Sefa abi," dedim Sefa abinin olduğu tarafa bakarak. "Gözde'den hoşlanıyor öyle mi?"

Gümüş bilmem dercesine ellerini kaldırdı önüne. "Dedikodu olmasın ama öyle olabilir diyorum."

Güldüm. "Gümüş, ya. Anlat anlat ondan sonra dedikodu olmasın de." Onunla şöyle olmayı çok özlemişim. Özlemişim yani. İfademden bunu okumuş gibi, "Seninle şöyle olmak dünyalara bedel be yavru kuşum," dedi, güldüm. "Seninle de."

İç geçirdi. "Yarın yine geleceksin değil mi?"

"Geleceğim. Anneni de ikna edeceğim."

Bu defa son kez sarılıp vedalaştık.

Sefa abiye onu gördüğümüzü belli etmeden, Doğa'yı da daha fazla üşütmemek adına arabama atlayıp evimin yolunu tuttum.

*

Zerrin anne Doğa ile odasına çekildiğinde, cam verandanın balkon kapısını çekip yatak odama doğru adımladım. Bugün öylesine yorucu geçmişti ki, tüm kemiklerim ağrıyordu sanki.

Gümüş ile bir nakliye aracı kiralayıp Zerrin annenin yanımıza taşınmasını sağlamıştık.

Evet, onu ikna etmiştim sonunda. Tastamam üç gün çabalamam ve bolca ısrar etmem gerekmişti ama sonunda olmuştu.

Taşınma yerleştirme işlemlerine yardıma kızlar da gelmişti ama evi baştan aşağıya temizleyince, üstüne onun çiftlikten getirdiği eşyaları yerleştirmişti hepimiz bir kenara yığılıp kalmıştık resmen.

Dağhan babamın antika sallanan sandalyesi şimdi benim salondaki pencerenin önünde duruyordu. Zerrin annem onu kimselere bırakmamış, kendi yerleştirmişti. Önüne tıpkı eski evinde olduğu gibi bir sehpa yerleştirmişti.

Çay ve kahve saatlerini orada yapacaktı. Doru göreve gidince de karşısındaki sabit tekli koltuğa ben ve Doğa oturacaktı. Gümüş' de gelirse keyfimize diyecek olmayacaktı.

O bu hayalinden bahsederken baya mutlu görünüyordu, ama sonrasında oturup bir güzel gözyaşı döktüğünde şunu anlamıştım; mekân, zaman değiştiriyorduk ama geçmişi de kayıplarımızı da nereye gitsek yanımızda götürüyorduk aslında.

Ben babamı sırtlanmıştım, Zerrin annem kocasını. Kaç yaşına gelirim geleyim babamı son nefesime kadar sırtımda taşıyacaktım. Bir yük olarak değil elbette. Özlemi ağır geldiğinden, sık sık onu hatırladığımdan, hatta belki hiç unutmadığımdan...

Keyfi yerinde olan bir çocuklardı galiba. Doru, Asaf ve Doğa Zerrin annenin buraya taşınmasıyla çok mutlu olmuşlardı. Biz evi temizleyip yerleştirirken Zerrin anne onları mutfakta yanına toplayıp kekler, kurabiyeler yapmıştı.

Doğa elinde adına kurabiye demeyi beceremediği çikolata parçacıklı o kurabiyelerle tüm evi döke döke dolaştığından, diğerleri de onun peşine takıldığından sonrasında bana bir de evimizin bize ait olan tarafını temizlemek düşmüştü yani.

İki hamile, bir akıllı havada yeni aşık Dilde ve kocasının hasretinden ince hastalığa yakalanmış Neslihan ne kadar yardım etmeye çalışsa da işin çoğu aralarında tek sağlam olan bana düşmüştü.

Gülru ile hamilelik korkuları üzerine konuşmuştuk sabah. Durum sandığım kadar kötü değildi. En azından şimdilik. Mahir göreve gitmeden önce onun tüm korkularını alabilecek bir konuşma yapmış sanırım onunla. Tıpkı Doru'nun beni sevişirken aklımı alıp kandırdığı gibi.

Kocalarımızın hayatlarımızı yönlendirmekte başarılı olduğu ortada.

Neslihan'ın temizlik sırasında bile ağzından tek düşürmediği; Yasin'di. Kendileri aramızdaki en şansız kişi olabilir.

Yasin çok kısa aralıklarla üç göreve ardı ardına çıkmak durumunda kalmış. En son gelişinde de sadece bir gece kalınca evde, bizimki haklı olarak isyan bayraklarını çekmiş.

En son hatırladığım "*TSK!*" diye diye ağlıyor oluşuydu. "*Sevenleri ayıran TSK!*"

İkinci hamile olan Gümüş'ümüz doktor kontrollerine gitmekten vazgeçmiş görünüyor. En azından şimdilik. Annesinin taşınma işleri, telaşesi ona da yaradı kısacası.

Benim bugün haddinden fazla yorulmamın bir diğer nedeni de etrafımı bir anda saran bu iki hamileydi işte. *Aman bebeğe bir şey olmasın oraya ben çıkarım, aman siz durun ben çekerim, dokunma ağırdır, alma ben kaldırırm* diye diye pertim çıkmıştı.

Boynumu esnetmeye çalıştım, lakin bir işe yaramadığı gibi gece beni uyutacak gibi de durmuyordu.

"Duş al Erva, en iyisi bir duş al," diyerek kendimi doğruca banyoya attım.

Soyundum, dökündüm ve bedenimi ılık suyla buluşturdum. Ne kadar zaman duшта kaldım bilmiyorum. Çıktığımda iliklerime kadar rahatlamıştım ve alışık olmadığım bu rahatlık yüzünden resmen tüm bedenim titriyordu.

Hani böyle bıraksam kendimi yatağa, anında düştüğüm yerde yorganıma sarınıp uyuyakalacakmış gibi bir haldeydim.

Kocamın o kalın perdelerine tam şu anda ihtiyacım vardı işte. Aslında benim onun iri kollarına, sıcağına da ihtiyacım vardı. Böyle sevse, kollarının arasında sıkırsa, kaburgalarım bile kırılrsa mutlu olurum galiba. "Ah, bunlar hep özlemekten, çok özlemekten..." diye mırıldandım kendi kendime.

Odama ağır adımlarla gittim, daha ağır hareketlerle saten pantolonlu bir pijama takımı geçirdim üzerime.

Doru yoktu ama geceliğın üstten birkaç düğmesini açık bırakıp göğüs oluşuma sırf kendime hoşluk olsun diye biraz parfüm sıktım.

Bu kocamın en sevdiği parfümümdü. Vanilya ve bal kokuyordu. Bileklerime ve boynuma losyon sürdüm.

En son aynı işlemin krem versiyonunu yüzümde gerçekleştirirken gözlerim artık kapanmaya yer arıyordu.

Çenem yerinden çıkacakmışçasına bir esnemeyle ayrılırken, omuzlarımda hissettiğim ellerle öylece kalakaldım. Hani böyle ağzımı bile zor kapadım desem yeri. Ensemdeki o parmaklar vücudumdaki tüm titremeyi daha dinç bir rahatlamaya çeker gibi sıkıldığında gözlerim kapandı.

Ellerin sahibi beni çekip gövdesine yasladığında ve parmaklarıyla boynumu ensemden sarıp sarmaladığında gözlerimi araladım ve dönmek istedim, yüzünü görmek istedim ama engel oldu.

Şimdi kalçalarımda kasıklarımı, sırtımda göğsünün sertliğini hissettiğim hoyrat ellerin sahibi kocamdan başkası değildi. Kokusundan dokunuşundan ezbere bilirdim ben onu. Bu defa biraz parfüm biraz barut kokuyordu. Dudakları ensemdaki o çıkıntılı kemiğe sürtünüp öptüğünde sıcak nefesi geceliğin yakasından aşağıya doğru süzülüp, omurgamı bile titretti.

"Doru," dedim mahmur, mayışmış bir tebessümle. "Erken dönmüşsün."

Boynumdaki eli aşağıya kayd, saten geceliğin üzerinden göğüslerimi okşayarak karnıma, oradan kasıklarımın kadar indi. Dokunuşu içimi ürpertirken dudaklarım hafifçe arlanıverdi. Bacak arama sızdırdığı eliyle beni bir anda sertçe çekip kendine yapıştırdı. Burnu boynuma sürtündü sürtündü...

Parmakları kapanıp ince kaygan kumaşın önünden kadınlığımı sıkarak avuçladı. Kısık sesli çılgılığımın dudaklarımın arasından salınışına engel olamadım.

"Ne zaman-" diye bir soru yöneltmeye çalıştım nefes nefes, ama kasıklarımı sıkan eli konuşma yetimi de düşünme yetimi de söküp aldı sanki.

Vücudumdaki tüm his noktaları sanki oraya toplanmıştı. O kumaşın üzerinde parmaklarını her oynattığında sırtım göğsünde yay gibi gerilip yükseldikten sonra tekrar göğsüne çarpıyordu. Başımı tutmakta zorlanarak geriye, omzuna düşürdüm. Soracağın şeyin başını unutmuştum ama sonunu hatırlıyordum. "Geldin?"

Önce öptüğü yeri diliyle ıslatıp yaladı, sonra nefesini tenimin üzerine bırakıp tekrar öptü. "Seni sevdiğim parfümü sıkıldığını görecektim kadar izledim," dedi boğuk, erkeksi bir sesle.

Sesinde ihtiyaç vardı. Bana ihtiyacı vardı. Benim ona olduğu gibi. "Duştayken geldim, kızımı kontrol ettim. Annemin buraya taşındığını Kadir'den öğrenmiştim. Gümüş telefonda söylerken... Ama teyit etmiş oldum. Bağışlayıcı yanına bir kez daha vuruldum ve doğruca yanına geldim. Şimdi de geberiyorum."

"Peki böyle sessiz olarak neyi planlıyordun?" diye sormamla kadınlığımdaki eliyle beni tuttuğu gibi yukarıya kaldırdı. Hani böyle resmen tek eliyle beni hafif bir şeyi taşır gibi kaldırmıştı göğsüne doğru. Gücüne hayran olmamak elde değildi.

Öncekine göre daha gür bir inilti döküldü dudaklarımdan.

Eli orayı sıkıştırırken ensem yüzünün önündeydi. Dudaklarını oraya bastırıp derin ve baskılı bir öpücük kondurdu. "Ben yokken ne yaptığını merak ettim. Sende beni özlüyormuşsun."

Dönüp kendini oturur gibi yatağa bıraktığında ben onun kucağında sırtım yine göğsüne yaslı, bir sandalyeye oturur gibi oturuyordum.

Hala ensemde olan eliyle beni öne doğru yatırdı. Kalçalarım bütünüyle kucağındaydı şimdi. "Şu üç günün her günü hamile kalıp kalmadığını merak ederek geçirdim Güvercin. Hepsinin sonunda da içini tekrar doldurmayı hayal ettim," dedi ve ensemdeki eli karnıma dolandı. Şimdi ihtiyaçtan sızlanan, geberen bendim. Orayı avuçlarken, "Şurayı doldurmak istiyorum. Çok istiyorum," diye sızlandı kulağımın dibinde.

Ben bir cevap verememişken kucağında çevrilmiş halde buldum kendimi bir anda. Üzerinde kamuflajı vardı. Bacaklarım beline dolanırken, kalçam kala kucağındaydı. Bacaklarımdan arası sızlıyordu, alev alev yanıyordum artık. Geldiği gibi içinde günlerdir biriktirdiği ateşi benimkiyle tutuşturup büyütmüştü.

Yüzü yüzümün önündeydi. Ellerimi hemen yanaklarının iki yanına yasladım. Ne yorgunluk kaldı o an ne bir şey.

Dudaklarına sabırsız ama bir o kadar da ihtiyaç dolu bir öpücük kondurdum. Öpüşmemizde ne o ne de ben tarafında nazik bir tavır vardı. Dişleriyle, diliyle, sıcak nefesiyle savaştı benimle. Ben de daha fazlasıyla karşılık verdim.

Zihnimin tek mantıklı kalan noktası bana hala hamile kalmamam gerektiğini, gerekçeleriyle birlikte hatırlatıyordu.

Ama geri kalan her yanı, bütün hücrelerimle sadece onu istiyordu. "Bunu konuşamaz mıyız bir kez daha," dediğimde bunun son mantıklı konuşmam olacağını biliyordum.

Sesim titreye titreye, "En azından hazır olana kadar..." diye kırırdanarak inlediğimde kucağında, elleri geceliğimin lastiğinin kenarlarındaydı. Beni dinlemediğine emindim. Ben bunu düşünürken parmakları lastiği geçip içeriye kaydı. Ve bende kalan o son duvarda yıkıldı.

Sadece saniyeler sonra ben kucağında havalanmışım ve altımdaki geceliği iç çamaşırla sıyrıp almıştı.

"Konuşmayalım," dedi ve öptü. Elinin biri çıplak kalmış kalçamı avuçlarken diğeri enseme kavradı. Beni dudaklarına bastırıyordu şimdi o eli. "Sadece kendinle doyur beni."

Benim de bir direnme gücüm vardı. O karşımda beni bu denli arzularken, sesi bile bana duyduğu ihtiyaçtan, şehvetten sızlanır gibi çıkarken nasıl karşı koyabilir, bebek için düşünelim diyebilirdim ki?

İnsanın Doru gibi bir adamı sahipken gözü dönüyordu ve ona aklına gelen her şeyi yapmak istiyordu.

Gerisini ilerisini düşünemedim. Sadece onunkinden farksız olmayan ihtiyacıma karşılık bulmak istedim.

Elimi aramıza soktum ve kamuflajının kemerini çözüp fermuarını indirdim. Fermuardan çıkan tırtıklı tok ses bacaklarımın arasındaki yanma hissini arttırdı. Yutkundum, kuruyan boğazımı yumuşatmak ister gibi. Lakin bir çare olmadı.

Elim erkekliğini kavradığında kendini yatağa doğru bıraktı ama uzanmadı. Dirseklerinin üzerinde durmuş beni izliyordu. Hani böyle gözleriyle yer gibi, kendini beni seyrederek doyurur gibi.

"Al onu içine," diyerek kasıklarını yukarıya ittiğinde beraberinde beni de hareket ettirdi ve elim daha çok onunla doldu. "Ama önce daha az kumaş istiyorum."

Gözleri geceliğimin açık yakasından görünen göğüslerimde dolaştı durdu. Elimdeki heybetli, şişmiş erkekliğini sıktım. Tüm güç bendeymiş gibi hissediyordum.

Altımda kıpırdanıp sızlandıkça o ve adımı sayıkladıkça ona değil ama en çok kendime işkence ediyormuş gibi hissediyordum.

Ağzımda biriken tükürüğü yuttum.

"Adil olalım o zaman," dedim ve çok istemesine, hatta geceliğimin üzerine parçalamak ister gibi bakmasına rağmen çıkarmadım.

Elim yukarıya ve aşağıya hareket etti. Sertçe, acımadan.

Bunu parmaklarımı daha çok dolayarak tekrarladığımda dudaklarını ısırp ilkel bir dürtüyle kükremekten sakınır gibi kendini tutuyordu. Boğuk, kapalı dudaklarının altındaki ses beni tatmin ediyordu.

Kendini elime doğru hareketlendirdi. Her defasında elimin hareketini karşılamaya çalıştı. Başı geriye düştü. Onu böyle izlemek tarifsizdi. Tamamen benim kontrolümdeydi.

Daha fazlasını istedim o an.

Bacaklarının üzerinden kaydım ve yere iki bacağının arasına yerleştim. Dizlerinden tutup rahatça arasına sığabileceğim kadar ayırdım. Ellerim dizlerinden başlayıp baldırlarından kasıklarına doğru okşarken dilini kurumuş dudaklarında dolaştırıp nefes nefese pantolonunu kalçasından aşağıya indirdi.

Geri çekilip onu çıkarmasını bekledim. Sabırsızca. Tüm vücudum sızlaya sızlaya. Ama o sürede elimle onu sevmeye devam ettim.

Doru tam o anda başını kaldırıp bana baktı. Ne yapacağımı çoktan anlamıştı. Yine yatakta gerileyip dirseklerinin üzerine yaslanmadan önce, kamuflajının üzerini çıkarıp yana savurdu. Sadece gece lambasının yandığı loş odada bir yere düştü ama göremedim. Umursamadım da. Göğüs kaslarında, onu sevdikçe gerilen karın kaslarında dolaştırdım gözlerimi arsızca.

"Bu hiç adil değil," dedi hemen sonra. "Sonrası senin için kötü olur Erva."

"Olsun," dedim, dilimle dudaklarımı yaladıktan sonra elimi aşağıya kaydırıp önceki yerini ağzımın almasına izin verdim.

Kükredi. Elini ağzına atıp gerindi kendini susturmaya çalışır gibi ama o an tek düşündüğüm ve umduğum Zerrin annenin duymamış olmasıydı.

Buna rağmen geri durmayarak, yukarıya ve aşağıya hareket ettirirken elimi, ağzımı da aynı yönde yönlendirdim. Ellerinin iki yanından çarşafı avuçladığını görünce kalbim deli gibi atmaya başladı.

O sertleştikçe, kendini kaybetme noktasına geldikçe bu bir savaş olmamasına rağmen kazanıyormuşum gibi hissettim.

Diğer elimin parmaklarını da ötekinin yanına aldığımda şimdi iki avucumun arasında sadece bana aitti.

Elinin biri çarşafı serbest bırakıp doğruca saçlarımın arasına karıştı. Sızlanma ve çaresizlik dolu bir sesle yerinde doğruldu ve yüzüme dağılan saçlarımı tepemde toplandı. Farkında olmadan ya da olarak saçlarımda olan elleri beni yönlendiriyordu. Onu gırtlığımda hissettiğimde bacaklarımın arası sırlıslıkladı.

Şimdiden boşalacak gibi hissediyordum. "Sen adamı... öldürürsün!" diye inlediğinde zorlandığını anladım. Kendini tutamayacak gibiydi. Benden farklı değildi hali.

Saçlarımı bırakıp kollarımı kavradı ve beni üzerine çekti aniden. Sınırı zorlamışım gibi baktı bir an için gözlerime.

Dudaklarımda kalan tadını yalaya yalaya üzerine tırmandım. "Asıl sen öldürürsün." Ağzını açıp dudaklarımı dişleriyle kapar gibi kavradı. İkisini de ısırdı.

Önünde dimdik duran ve şimdi bacaklarımın arasına çarpan ereksiyonunu bacak aramdan uzanıp yakaladım.

Öpüşme seslerimiz ara vermeden odaya dağılırken üzerine oturup onu içime aldım. "Doru!" Çığlığım ikimizi yönlendiren ben olsam da yükseldi ve dudaklarımızın arasında patladı. Şimdi kazanan oydu.

Kalçalarım avuçlarının arasındaydı. Beni kucağında yukarıya ve aşağıya hareket ettiriyordu.

"Boş geçersen namerdim!" dediğinde çenesi kasıldı ve dudaklarımız koptu. Duvarlarıma sürtünerek ağır ağır hareket etti içimde. Az önce bende olan kontrol şimdi ona geçmişti.

Kucağında, ellerinin arasında kendimi kaybetmişçesine sarsılıyordum.

"Beni ne kadar özlediğini sormama gerek kalmadı," dedim nefes nefese. "Yeterince belli ettin! Ah, Doru!"

"Güvercin!" der demez kolları omuzlarıma dolandı ve göğsüne hapsoldum. Dudakları çenemin altını yaladı, ağzının içine çekip emdi. "Sikeyim!" diye inledi hemen arkasına. İçimde kasıldığımı, klitorisimin nabız gibi attığının farkındaydım.

Benim sınıırım onun heybetli erkekliğine karşın her zaman ilk ulaşılandı. Ben ona karşı hiçbir zaman kazanamayacaktım galiba.

"Geri durursan, adam değilsin!" diye inledim yine de meydan okurcasına dişlerimin arasından.

Bunu dememem gerektiğini biliyordum. Havalandım ve indim. Sertçe ona çarptım durdum.

Birazdan... "Ah!" Döndü ve beni altına aldı. Bacaklarımı iki yana açtı ve arasına yerleşti. Kendini üzerime bırakmadan önce geceliğimi iki yakasından tutup düğmelerini koparırcasına ikiye ayırdı. "Kumaş istemiyorum," derken gözü dönmüş gibi bakıyordu gözlerinin önüne serilen çamaşırsız göğüslerime.

Evet, iç çamaşırı giymiyordum. Beni buna alıştıran kendisiydi. Her zaman kolay ulaşmak istiyordu.

Göğüslerim bir an sonra avuçlarının arasındaydı. Sıkıyordu ve canımın yandığını değil, alev alıp tuttuğumu hissediyordum.

Yüzü sıkıştırdığı göğüslerimin arasına kapandı. Orayı diliyle yalayıp ıslattıktan sonra hiç acımadan içine çeker gibi öptü. Sonrasında moraracağı

o kadar belliydi ki. Ama ben bunu da umursamadım.

Daha fazlasını istedim. Daha...

Kendini bana vurdu. Vurdu ve vurdu. Et ete çarparken duyduğum şey onun üzerime yığılıp adımı kulağıma içimi ürperten o efsunlu sesiyle sayıklayıştıydı. İçime yayılan ıslaklık ve lavı andıran sıcaklık ikimize de aitti. İçim damar gibi atıyor, kasılıyordu. Ondandır o parçayı derinlerime çekiyordu.

O dakikadan sonra tek yapmak istediğim onu bir çocuk gibi göğsümün üzerinde sarıp sarmalamak, terden ıslanan saçlarını, yüzünün yanlarını öpüp sevmek ve böylece sabaha kadar uyumaktı.

"Burayı..." Nefes aldı. "İstiyorum. Sana benzeyen bir tanesi için daha," dedi ve eli yanımdan kayıp aramıza girdi. Karnımın üzerine kapandı, "Onu en az benim kadar istediğini biliyorum," derken orada usul usul dolaştı eli.

Başını tutup dudaklarımı tepesindeki saçlarda dolaştırdım. Öptüm öptüm. Kokusunu içime çektim. Dudakları göğüs ucumun hemen önündeydi.

O konuştuğunda kıpırtısını orada hissediyordum ve yeniden tahrik olabiliyordum gibi geliyordu.

"Çok istiyorum. Bunu saklayamam. Ama korktuğumu söylemiştim. Doğa gibi..."

"Bunları düşünmeyeceğiz Güvercin," diye şefkatli bir sesle fısıldadı. "Biz bundan sonra seninle nasıl daha fazla..."

"Mutlu oluruz, onu düşüneceğiz," diye tamamladım cümlesini. Güldü ve hem burnundan salınan nefesi hem de geriye doğru çekilip tekrar öne fırlayan dudaklarını hissettim mememin ucunda.

Öptü. Nefesiyle sivrilttiği o mememin ucunu ağzının içine çekti. Kolumla başını sardım onu durdurmak istercesine.

O orayla oynadıkça vücudum elektrik verilmişçesine ürperiyordu. Yerimden çok az doğruldum ama bu hareketim beni daha çok delirtmek ister gibi ağzını açıp iyice içine çekmesine neden oldu.

Emiyordu, küçük bir çocuk gibi orayla eğleniyordu. "Yapma, yoksa..." Seni yeniden istememe neden olacaksın diyecektim ki, çoktan amacına ulaşmıştı.

Ama bu defa beni sevişmenin kıyısına getirdi, oralarda süründürdü, çaresizce fazlasını isterken...

Köpek! Devamını getirmedi. Geberiyordum şimdi.

Sınırdaki tek başıma bırakılmış gibi hissediyordum. Kollarının arasına sardı bedenimi ve yana devrildi. İçimden çıkışıyla kendimi boşlukta gibi hissetsem de ona sarılmak istedim ve hemen koynuna sokuldum yine.

Başım göğsünde yer bulurken, eli içimdeki arzuyu taze tutmak ister gibi tüy kadar hafif dokunuşlarla okşuyordu. Ve sıkıyordu. Az sonra yeniden alevlenmek ya da var olanı söndürmemek için.

"Bir şeyler eksik gibi hissediyorum," diye mırıldandı, nefesini alnımdaki saçların arasında hissettim. Konuşsun diye bekledim. Bana göre hayatımızda eksik yoktu. Ama sanırım o farklı bir şeyden bahsedecekti. Ona eksik gelen bir şeyden.

Parmakları kalçamdan omurgama oradan da omuzlarıma çıktı dolaşa dolaşa. Omuzlarıma dökülen saçları yana çekip kendine temiz, çıplak bir alan yarattı. "Yarın ne yapmak istersin Erva? Sen benden hiçbir şey istemiyorsun..."

Başımı göğsünden kaldırıp ellerimi başımın olduğu yere yasladım ve çenemi de onun üzerine dayadım.

Altından altından bakarken yüzüne, o da beni izliyordu. Ne yani sorun benim ondan bir şey istememem miydi?

"Senden ne isteyebilirim ki? Sana sahibim zaten. Dahası ne ol-"

"Normal karı kocalık ilişkisinde eşlerin birbirinden bir şey istemesi normal olan," dedi kaşını kaldırarak. Hemen sonra başını salladı. "Sen benden hiçbir şey istemiyorsun."

"Hımm..." İsteyeyim istiyordu. Ona göre bu büyük bir eksiklikti. "Bana kahvaltı-"

"Kahvaltı deme," diyerek güldü. "Onu zaten sen istemesen de senin için ve Doğa için yapabildiğim her an yapacağım."

"E, daha ne istenir bilmiyorum ki ben."

"Annen babandan bir şey isterken de şahit olmadın mı sen hiç," diyerek elini başımın üzerine atıp saçlarımı karıştırdı. Bu ilişki anlamında biraz çocuk kalıyorsun falan demek miydi? Çocuk değildim. Az önce onunla bir kadın gibi sevişmişim.

Düşündüm. Ciddi ciddi ondan isteyecek bir şey düşündüm. O yüzüme dağılan bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırırken, "Ailecek dışarıda bir şeyler yapabiliriz belki. Bir gününün tamamını bize ayırır mısınız?" diye sordum.

İfadesi söylediğimi bir an içim sorgulasa da -en büyük problemimizim kaçırdığımız zaman ve hala tam olarak elde edemediğimiz birlikte vakit

geçirilecek anlar olduğunu ikimiz de biliyorduk aslında- başını salladı, "Cepte," dedi gülerek. "Bundan sonra ne zaman istersen, ne istersen."

Cevabı beni tatmin etmişti. Dişlerimi göstererek güldüm tatlı tatlı. "Bir de," dedim ve gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı bu defa. "Alışveriş yapmak istiyorum."

"Ne alışverişi?" Sormakta haklıydı. Çünkü benim her şeyim vardı. "Kocamın parasını yemek istiyorum yalnızca," dememle bastı kahkahayı. Gecenin bir saati olduğundan da zor durdurabildi kendini. "Kocanın parasıyla ne yapmak istiyorsun?"

"Imm," diye ciddi ciddi düşündüm. "Belki," dedim dudağımın kenarını ısırarak. "Ona giymek için daha cesur iç çamaşırları alabilirim. Benimki biraz yabani de. Eline geçirdiğini parçalıyor."

"Erva," dedi ve gülerek doğruldu yerinden. Üzerime doğru eğilince sırtım yatağa yapıştı. "Senin cesur çamaşırlara ihtiyacın yok. Yani beni etkilemek için." Gözleri yüzümden göğüslerime kaydı. "Şunlar yeterince kapında köpek olmama yetiyor. Hem giymesen parçalamak zorunda da kalmam. Sabırsızım ben," derken گردanımدا dolaştırdı burnunun ucunu. Hemen sonra dudakları göğsümün üzerini öptü.

Kasıklarım hala sızlıyordu. Kendime gelememişken şöyle konuşması, şöyle yapması içimdeki ateşi harlıyordu yalnızca.

Göğüslerimin uçları dudakları oraya uzak olmasına rağmen sivrildi.

Fark etmiş gibi dudaklarını oraya indirdi. Sürtündü ve ağzını aralayıp içine çekti.

Yay gibi gerildim, başım yastığa gömüldü. Elim direkt başının arkasından saçlarına karıştı.

Ağzındaki o göğüs ucunu öpücüklere boğduktan sonra dudaklarının kenarını yalayarak geri çekildi.

Dünyanın en lezzetli şeyi benmişim gibi bakıyordu şimdi gözlerime. Ve en güzel. Çok güzel hissettiriyorsun adam, çok.

"Tüm gün seni düşündüm. Daha erken gelmen için dua ettim biliyor musun? Dileğim mi kabul oldu yoksa önemli bir şey mi var? Söylediğinden bu kadar erken geldiğin hiç olmadı..."

"Beni neden düşündün ve gelmemi neden bu kadar çok istedin merak ettim."

Elini kaldırıp baş parmaklarının tersiyle yanağımla boynum arasında belirsiz şekiller çizerek dolaştı. "Erken gelmemde de önemli bir yan yok.

Birden fazla görev var şu an üstlendiğimiz. Biri hafifleyince diğerine geçiyoruz. Ya da dağılıyoruz. Bizimkiler komple döndü."

Muhtemelen şu Umay'ın da içinde olduğu görevden bahsediyordu.

"Anladım." Bakışlarım omzunda bir noktaya dalıp giderken, "Yetmiyormuş gibi hissettim bugün. Çok özledim. Doğa'da kalabalığa karıştı falan ama seninle tanışıp yakınlaştığından beri bu ilk sensiz kalışıydı. Benim de öyle. Galiba ikimizde zorlandık."

"Doğu illerinden birinde yaşıyor olsaydık bu kadar ayrı kalmazdık."

"Oralarda mıydın?" Başını salladı. Bu konunun, bu kadarla kalacağını gösteriyordu.

"Annem hep çok zorlandığından bahsederdi." Ellerimi omuzlarına atıp kollarına doğru usulca hareket ettirdim. Gözlerimle ellerimi takip ettim. "Herkes aynı mıdır bilemem ama ben Mehmet'i aynı evin içinde başka odayken bili özlüyorum derdi. Ben o zamanlar sana aşık falan değildim tabii..." Gözlerimi bir anlığına gözlerine kaldırıp gülümsedikten sonra, göğsüne doğru kayan ellerime doğru çevirdim tekrar. "Bu ikisi aşkı biraz abartıyor derdim ben de. O kadar da sevmiyorlardır."

"Ya şimdi?" diye sordu Doru merakla kırışırken alını. "Şimdi de aynı mı düşünüyorsun?"

Gözlerimi onunkilerle buluşturdum. Yeşillerinin önce alev aldığını, sonra baktığı yeri yaktığını hissettim.

"Ben seni aynı yatağın içinde bile özlüyorum. Bırak göreve gittiğin zamanları. Bir yanağını öpsem diğerinin, onu öpsem gözlerinin hatırı kalırmış gibi hissediyorum," derken başımı yastıktan yükseltip dudaklarımı yanağına bastırdım ve kocaman sessiz bir öpücük bıraktım. Sonra diğerini. En son gözlerini.

Ben bunu yaparken o yalnızca güldü ve gülerken gözlerindeki alevi daha da büyüttü. Başım tekrar yastığa düşürdüm.

Göğsünden omzuna, omzundan ensesine doğru kaydırdım avuçlarımı. Ateş gibiydi teni, beni de yakıyordu. "Asker olman, görevine bu kadar bağlı olman çok hoşuma gidiyor. Öylesine gururlanıyorum ki. Yemek yaparken, televizyon izlerken, her an aklımdasın. Dışarıya çıkıyorum, yürürken yine sen. Sonra görevini, yaptığın işi düşünüyorum; o an ne yaptığınla ilgili bazı tahminler zihnime..." Başımı geriye atıp güldüm. Gözlerimiz tekrar buluşurken, "Başarıyla geçen bir görev sonu falan. Bir gün batımında, bir tepenin başında dinleniyorsun belki. Ben seni hep böyle hayal ediyorum. Sonra göğsümün altı kabarıyor, kalbim daha bir gururlu atıyor. Benim

kocam bir asker ve canımız ona emanet diye bağırarak istiyorum bazen." Güldüm yine ve bu defa ona da bulaştı.

Dudağının kenarına dişlerini geçirdi. O dolgun dudağını ezdi ve ben bakışlarımı oraya indirdim. "Tabi kimseye öyle bağırmiyorum. En azından yanımda biri varken."

Yeşil gözleri yüzümde dolaştı hayranlıkla. "Sen nasıl bir şeysin? Ben seni her geçen gün yeni tanıyor gibiyim. Ve her yeni şeyde, sana dair öğrendiğim şeyde şaşırmaktan kendimi alamıyorum," dedi. "Yarın ne istersen alacağım sana. Bir sınırı yok. Sen ne dersen ne istersen o. Ve söz; bundan sonra normal şeyler için plan yapmayacağız. Şu kadarcık şeyi herkes her gün yaparken ben bizde yapıyoruz diye sevinmeni istemiyorum."

O böyle konuştukça yüreğim yumuşacık oluyordu. Yüzünü ellerimin arasına aldım. Onu böyle sevmekten çok hoşlandığımı belli edercesine başımı bir kez daha kaldırdım yastıktan ve yüzünün her yerini öptü dudaklarım. Doyulmaz, sonu olmazdı ama doymak ister gibi... Ben öptükçe gözlerinin kenarları kırıştı. Güldü güldü.

Uyumadan ve yeni güne başlamadan önce, onsuzken yorulan bedenimi bir kez daha kendiyle dinlendirdi.

Bedenimde dokunmadığı, dudaklarını dolaştırmadığı tek nokta kalmazken, gözlerimi sabahın ışıklarına aralamamdan önce bile ellerinin, öpücüklerinin bıraktığı his hala her zerremde devam ediyordu.

Onunla uyuyup uyandığım ve daha nicelerine birlikte uyanacağımız bir sabah daha...

Elim aralanan gözlerimden önce kaydı yatağın ondan olan tarafına. Yoktu.

Nerede olduğunu tahmin edebiliyordum. Göz kapaklarımı araladım huzurlu bir gülümse istila ederken yüzümü. Doğa'ya gitmiş olmalıydı. Düşüncemi doğrulayan bir şey oldu.

Doğa'nın adım seslerini -o heyecanlı, koşturup duran küçük, pıtı pıtı adım seslerini- kapımın önünden işittim. "Annesi!" diye sesleniyordu.

Kapının önündeydi şimdi.

Her an açıp içeriye girebilirdi. "Sonra veririz babam," diyen Doru'nun sesini duyduğumda, Doğa'nın sesinin peşi sıra, kalkmış elime geçirdiğim sabahlığının kuşağını bağlamaya çalışıyordum.

Üzerimde bundan başka bir şey yoktu. Çünkü az önce yorganın altında çıplak yatıyordum.

"Annesi!" diye seslenmeye devam ediyordu Doğa.
"Bebeğim," diye cevap verdim kapının arkasından. "Geldim." Uzanıp kapının kolunu çevirdim. Aralanan kapının tam önünde buldum onu.

Doru'da arkasındaydı.

Doğa montuylaydı. Beresi, atkısıyla tam takım duruyordu karşımda. Ayakkabıları bile az önce bir yerden geldim ben dercesine ayaklarındaydı.

"Neredeydiniz siz?" derken bakışlarımı kocaminkilerle buluşturdum.

Onunkiler zaten bendeydi ama benimkilerle benzer bakışlara sahip değildi.

Saçlarımda, yüzümde, boynumda, sabahlığımın kapanmakta direnir açık kalan ve cüretkâr bir göğüs dekoltesi veren yakalarında dolaşıyordu.

Elimle sabahlığımın iki yaka ucunu tutup kapamaya çalıştım. Diğer elimle de saçlarımda dağınık olduğuna emin olduğum tepelerini düzeltmekle uğraştım.

Parmaklarım saçlarımda arşına girdi ama çıkarmakta bir hayli zorlandım. Evet, dolaşmışlardı ve bunları açmak için baya zaman gerekiyor gibi görünüyordu.

Sorumun cevabını Doğa babasına dönüp ellerini açarak vermeye çalıştı. "Babası dedi. Dedi babası." Ne için hadi babası diyordu ki ona?

Doru'nun elinin arkada olduğunu o an fark ettim.

"Ne saklıyorsunuz siz?" diyerek kocamın arkada olan elini görmeye çalışmamla, Doğa babasına yaklaşır zıpladı ve arkasına sakladığı bir demet beyaz gülü çekir aldı.

"Cicek annesi," dedi ve heyecanla bana doğru adımladı Doğa. Şu var ki o an ben ondan beter heyecanlıydım. Kalbim nasıl atıyordu. Birinden uzun zamandır çiçek almamıştım. Ve bu kızımdan aldığım ilk çiçektir.

Gözlerim nemlendi, yalan yok. Kim yerimde olsa duygulanırdı.

"Bana mı?" diye sordum ağlamakla gülmek arasında kalmış bir ifadeyle.

Doğa bacaklarımda önünde durup çiçekleri parmak ucunda yükselerek ellerime tutuşturmaya çalıştı. "Alsın annesi. Cicek."

"Sen mi öğrettin çiçek demeyi?" dedim Doru'ya nemlenmemiş gözlerimle bakarak. Başını salladı. O benim aksime gülüyordu.

"Fikir benimdi ama Doğa seçti."

Doğa'nın uzattığı çiçekleri kucakladım. Nasıl heyecanlıydı. Önünde diz çöktüm. "Bana mı aldınız annem?"

Başını salladı. Bir babasına baktı bir bana. Elleri her zamanki gibi önünde birleşmişti. Parmaklarıyla oynuyordu. Utanınca bunu çok

yapıyordu.

Çiçekleri dikeneleri batmasın diye kenara bırakıp kızıma kollarımı açtım ve onu göğsüme çektim. Boynuna gömdüm dudaklarını. Ben öptüm, o gıdıklanıyormuş gibi kıkırdadı. "Annesinin bal kızı. Bal bu, bal."

Doru o sırada eğilmiş buketin içinden iki beyaz gül çekmişti. Dikensiz yerlerinden kırdığı gülleri ne yapacak diye bakarken birini Doğa'nın kulağıyla saçlarının arasına taktı, diğerini benim dağınık saçlarıma.

"Bu iki çiçeğin şimdi hazırlanması gerek. İki saat sonra bir uçak kalkacakmış ve evin babası ona yetişip yetişememek konusunda endişeliymiş."

"Ne uçağı?" diye sormamla, "Bolu sözüm vardı sana," dedi.

"Doğa'yı yerden kaldırıp kucağına alırken, benimde elimi tutup ayağa kaldırmıştı. "Bizimkilerde geliyor. Babamın eski çiftliğine kalmaya gidiyoruz hep beraber. Alışverişi de orada yaparız."

"Ne kadar kalacağız?" diye sordum ben hemen heyecanla. Nereden çıktı bu falan diye sormak aklıma bile gelmemişti. Dünden razıydım; çünkü Bolu'ya onunla gitmeyi bana düğünümüzün ertesi bahsettiği ilk andan bu yana çok istemiştim.

Kolunu belime dolayıp Doğa'nın yanına, göğsünün diğer tarafına çekti beni. Boynuma en gürültülüsünden bir öpücük kondurdu. "İki gece. Annem de geliyor. O şimdi Gümüş'e toplanmasında yardım etmeye gitti. Kahvaltıyı haberi benden alır almaz cam verandaya hazırlamış. Hazırlan da yemekten sonra hemen çıkalım."

Ani planlar artık bizden mi sorulurdu yani? Sorulurdu vallahi.

Dudaklarına bir öpücük kondurup yerden çiçeklerimi aldım. Odaya doğru döndüm tam girecekken kızım aklıma geldi.

Onu unutmuştum ya ben! Gerisingeri döndüm ve kocamın keyifli kahkahaları eşliğinde onu da alıp hazırlanmak için koşturdum.

Doğa'yı yatağa bıraktığım sıra bağırdım. "Seni seviyorum kocaların en yakışıklısı, en düşüncelisi!"

Bölüm Bitti...

Alıntılar için İnst: piyamor_

Bol oy, bol yorum: Hızla gelen yeni bir bölüm :)

Yeniden görüşene değin sevgiyle kalın canlar...

55. Bölüm - KÜÇÜK BİR TATİL

Bölüm Şarkısı:

Sezen Aksu - Ne Haber Aşktan

"Ben anlamam toptan tüfekten. Ben anlamam akıntıya kürekten. Bunları boş ver, ne haber aşktan?"

Yıldızları yakmayı yorum yapmayı ve takip etmeyi unutmadıysak başlayalım mı?

Keyifle Okuyun...

14. BÖLÜM

KÜÇÜK BİR TATİL

Bolu yolcusu kalmasın...

Kocamın memleketindeyim. Her yer ama her yer bembeyaz. Kar lapa lapa yağıyor başımızın üzerinden. Çok heyecanlı olduğumu dile dökmeye gerek yok diye düşünüyorum, zira gözlerimin içine gülerek bakan kocamın bunu çoktan anladığının farkındayım.

Doruların eski çiftliğinin önünde ip gibi dizilmiş ellerimizde bavullarla taş yapılı ahşap çatılı binayı süzerken tek düşündüğüm her yeri bembeyaz örten karla, yanaklarımız soğuktan kıpkırmızı kesilene kadar kar topu savaşı oynamak.

Ben bu kadar karı ömrü hayatımda görmedim. Ailecek çıktığımız tatillerin tamamı kum ve güneşten ibaretken, şuranın soğuğu bile başka güzel geldi bana.

Doğa ilk defa babasının kucağından inmek istiyordu. Asaf ile küçük Doru az önce aklımdan geçirdiğim oyunu çoktan eyleme dökmüş durumdaydı. Yerden kucakladıkları karı birbirlerinin üzerine fırlatırken deliler gibi gülüyorlardı. Onların da ilk kar tatili olduğunu biliyordum.

"Ne güzel ama," diyen Neslihan'ı, "Şöminesi var mıdır ki buranın?" diye soran Gülru'nun sözleri takip etti. "Üşüdün mü sen?" diyerek sarıldı karısına Mahir.

Doru kucağında tuttuğu kızımızı sonunda dayanamayarak yere bıraktı.

Doğa anında fırladı yerinden ve Asaf'ın kucakladığı kara saldırdı. "Benim, o benim!" diyordu etrafta başka kar yokmuş gibi.

Haline gülerken içimdeki şeytan yere eğilmeme neden oldu. Avucumu karla doldurdum. Diğer elimdeki çantayı yere bıraktım. Doru'nun bu hareketimle bakışları anında elimdeki kara kaymıştı.

Muhtemelen şunu yapacağımı tahmin etmiyordu. Kar topağı haline getirdiğim kar kristallerini anında kocamın yüzüne doğru fırlattım.

Eğer bir askerle evliyseniz önceden tahmin etsin ya da etmesin o kar topağından kurtulmanın bir yolunu mutlaka buluyormuş, bunu anladım. Kolunu kaldırıp kara kalkan yaparken, karın zerresi üzerine değmemişti.

Ama birazdan başka biri benim yüzümün tam ortasında yerini alacaktı.

Burnumun deliklerine kadar dolan karla çılgılığı bastım. "Doru! Seni adi!" Elimin tersiyle yüzümdeki karı silmeye çalışırken, kocam o sırada kahkahalarla gülüyordu.

"Adi ha! Sen görürsün adi kimmiş!" derken karda koşan adım seslerini işittim ama yüzümdeki kardan gözlerimi açamadığımdan yerimden kıpırdayamadım.

Bir an sonra kara batmış boylu boyunca yatıyordum ve Doru'nun üzerime atlayan ağır vücudunu taşımaya çalışıyordum.

"Ah!" diye inlerken ben, sıcak nefesi kulağımla boynum arasında bir noktaya döküldü. "İnleme," diye fısıldadı kulağıma. "Yoksa..."

Gözlerimdeki karı silip usulca araladım. Ağzım şaşkınlıktan aralanırken elim omzuna bir sille çarptı. "Ya hamileysen," dedim ajitasyon yaparak. "Kendi çocuğunu ezdin. Hadi bana acımıyorsun hayvan! Ona acı bari."

Buz gibi parmaklarıyla çenemi kavradı. Yüzümü yüzüne çevirdi. Gözlerimin içine baka baka, "Onu beni tahrik etmeden önce düşünecektin. Ayrıca," dedi nefesini yüzüme üfleyerek. "Senin dilin bu aralar fena bozuldu karıcım, yerim onu, konuşamazsın bir daha."

"Şikayetçi misin?" diye sorarken bakışlarım diğerlerinin olduğu tarafa kontrol amaçlı kaydı. Benim yere bıraktığım çanta dahil almış eve doğru yürüyorlardı. Gerçekten rezil bir haldeydik. Şu halimize gülüşüyor, arada başlarını çevirip yürümeye devam ederken bizi izliyorlardı.

"Gümüş!" diye bağırdım. Bu bir yardım çağrısı değildi. Aksine halimden çok memnundum. Gümüş durup bana doğru baktı. "Doğa'ya kalın bir şeyler giydir. Kıyafetleri nemlenmiştir şimdi onun."

Gümüş gülerek başını salladı. Kızım Kadir'in kucağındaydı ama yanımıza dönmek için tepinip duruyordu.

"Babası! Babası," diye bağırınca, Doru başını ondan yana çevirdi. "Eve gir Yeşil, babası anneyi halledip gelecek," dedi. Doğa'nın alt dudağı sallandı. Kıyamazdım ki ben ona.

"Asıl anne babanın hakkından gelecek," dedim ama bunu yalnızca kocamın duyacağı şekilde söyledim. Birkaç dakikadır karın üzerinde duran parmaklarımı kaldırıp Doru'un önümde duran yüzünü iki yanından avuçladım.

"Kıyamazsın sen bana."

"Kıyarım," dedi diklenir gibi ama sesi o kadar da güçlü değildi. Yutkundu. Elini kaldırıp saçlarımın arasında kalan birkaç kar tanesini parmaklarının arasında, sıcaklığıyla yok etti. "Kıyarım ama bildiğin şekilde değil."

Elleri ağırlığını üzerime bırakmaktan çekinmeyerek aşağıya kayıp bacaklarımı diz kapaklarımın altından kavradı. "Ah," diye inlerken ben, dizlerimi kaldırıp bacaklarımı kalçalarının etrafına doladı. Sonra'da gözleri yine gözlerimi buldu. "Hala inliyorsun altımda. Akşama ziyafet ver diyorsun bana."

"Ne ziyafeti?" diye sordum. Anlamıştım ve gülüyordum tabii ki.

Elleri bacaklarımdan çözülünce onu bacaklarımın arasında ezdim. "Bunlarla mı vereceksin ziyafeti?"

"Hayır," dedi boğuk bir sesle ve dudak kıvrımları yükseldi. Elleri göğüslerimi avuçladı. "Bunlarla."

Altında kıpırdandım. Pencerelerden izleniyor olabilirdik. Lakin insanın şöyle bir anda aklı zerre bunu düşünmüyordu. Meydan okur gibi çenemi havaya kaldırdım, "Ya bunlarla," derken bacaklarımı biraz daha sıkıştırdım. Gülerek kendini bana sürttü.

Dudakları sivrilmiş çeneme aldırmadan dudaklarımı buldu. "Ölüyorum kızım şu hallerine." Öptü sertçe, hırsını dudaklarımdan çıkarır gibi.

Beni de düşünseydi keşke. Asıl o beni öldürüyordu. Bu halde olmamın tek sorumlusu kendisiydi.

Bir kapının açılma, hemen arkasından, "Annesi!" diye cırlıma sesini duydum. Dudaklarımız birbirinden koparken başlarımız aynı anda evin kapısından tarafa çevrildi. Doğa Gümüş'ün elinden kurtulmuş açılan kapıyla -o kapıyı kendi mi açmıştı!- bize doğru var gücüyle koşuyordu. İki kara düşüyor, bir toparlanıp koşmaya devam ediyordu.

Gümüş arkasından fırladı ama, "Bırak," dedi Doru gülerek. Üzerimden kalkması ile bende onunla ayaklandım.

"Bende... beni de," diyordu Doğa. Kahkaha atmaktan kendimi alamadım. Sen eksiktin zaten.

Ellerinin üzerine düşmek üzereyken Doru onu yarıda yakalayıp kucağına çekerek havaya kaldırdı.

"Babam!" dedi ağız dolusu gülerken. "Babasının yavru güvercini." Boynuna gömdü dudaklarını.

Gümüş kapıyı aralık bırakıp gülerek eve girdiğinde bende yanlarına gittim.

Doğa'nın üzerinde mont falan yoktu.

"Eve," dedim kaşlarımı çatarak. "Hasta olacaksın sonra."

Bana öyle bir baktı, hemen ardından babasının boynuna öyle sıkı sarıldı ki, kendimi yine dışlanmış gibi hissettim. Lakin onu dinleyecek ya da yaptığına aldıracak değildim.

Onu Doru'nun kollarından alıp kucağıma bastım. Montumun kenarlarını aralayıp onu göğsümde altına çektim. Sırtını ovuştururken, "Hava çok soğuk annecim."

"Pis," dedi bana aynı sallanmış suratıyla. "Ha ha, evet, anne pis kızım. Ama seni çok seviyor."

Başını göğsüme gömdü. Üşüyordu ama isteğinden de vazgeçmiyordu.

"Eve geçelim," dedi Doru kolunu omzuma dolayarak. "Halide teyze yakmıştır şömineyi."

Halide teyze dediği; çiftliğin yeni sahibiydi. Kocasını Cemşir Doru'nun babasının en yakın arkadaşymış vakti zamanında. Çiftliği onlara satıp öyle taşınmış İzmir'e.

Kadın geldiğimizde karşılaşmıştı bizi ama ne nerde diye açıkladıktan sonra gitmişti. Kış sebebiyle merkezde, çarşıya yakın oturan kızının yanına gitmiş birkaç haftalığına öncesinde. Geliyoruz diye bize evinin kapılarını açmıştı ama burada bizimle kalmayacaklardı yani.

Doğa'nın hala göğsümde benimle cılız inatlaşan sözlerine rağmen kapıya doğru yürüdük. Yasin ve Kadir kapıdaydı o esnada.

"İçerisi çok güzel," diyordu Yasin. "Siz geçin, ateş yanıyor, biz de alışveriş yapıp gelelim."

Doru başını salladıktan sonra cebine cüzdanını çıkarmak için uzanıyordu ki, Kadir kaşlarını çatı ve "Her şey bizden," diyerek durdurdu onu.

Doru'ya da el mahkûm kabullenmek düştü.

"Doğa'ya meyve de alın. Hatta diğer çocuklara da. Portakal falan," dedim.

Yasin gülerek başını salladı. "Alacaktık zaten. Bu kadar hamilenin arasında almazsak sorun olur."

Doru Doğa ile beni kolunun altına çekti. "Kestane şekeri de var mıdır buralarda? Ben daha önce hiç rastlamadım. Bir bakın ona da." dedi. Dudak kıvrımlarım yükseldi. Benim için istiyordu kocaların en düşüncelisi.

"Buluruz abi," dedi Yasin bana bakarak. "Erva içinse her şeyi buluruz."

"Yağcı," diyerek omzuna patlattı bir tane Yasin'in Doru.

Onlar yanımdan uzaklaşırken biz de Doğa daha fazla üşümesin diye hemen içeriye girdik.

Ev buram buram taş ve ahşap kokuyordu.

İki katlıydı. Doru daha gelmeden evi bana anlattığından ne nerede çok iyi biliyor gibiydim. Aklıma kazınmıştı, çünkü burası kocamın büyüdüğü evdi.

Üst katta yatak odaları varmış.

Alt kat salon mutfak ve lavabolardan ibaretmiş. Benim en merak ettiğim üst kattaki yatak odalarından özellikle biriydi.

Doru'nun odası olan oda. Dediğine göre; iki yıl öncesi buraya geldiklerinde cenaze için, her şey hala aynıymış. Halide teyzelerin çok fazla eşyası olmadığından bazı odalara hiç dokunmamışlar.

Umut ediyordum ki hala aynı olsun, o odayı görebileyim.

Doğa'yı yere bıraktım. Salon tarafından bizimkilerin sesi geliyordu. Zerrin annem çocuklara ses yapmayın, diye bağıırken, Mahir bir sebepten kahkahalarla gülüyordu. Güldüğü muhtemelen Gülru idi, çünkü onunda sitemli sözlerini duyabiliyordum. "Sen görürsün! Burnundan fitil fitil getireceğim şu sözlerini."

Neye kızdı acaba diye düşünürken, salon tarafına fırlayan Doğa'yı arkasından takip ettik.

Gülru salondaki üç büyük koltuktan birine uzanmıştı. Karnını tutarken bir eli, diğeri alınıdaydı. Burnundan soluyordu.

Dayanamadım ve ona bakarak, "Ne oldu?" diye sordum. Ondan önce Dilde, gülerek, "Mahir abi kilo aldın sen biraz dedi. Ona bozuldu," dedi.

Bakışlarım anında Mahir'i buldu. Canı sıkkın görünüyordu. Gülünecek şey değildi ama haline gülmeden edemedim. "Ayıp etmişsin," dememle, "Ben onu o manada demedim," diye açıklama yapmaya çalıştı hemen.

Gülru o alındaki elini çekmeden, ona da hiç bakmadan, "O manada dedin!" diye cırladı. "Şişkosun dedin bana!"

"Tövbe," dedi Mahir. "Kızım ben senin her halini..." diye açıklamasına devam etmek istedi ama Gülru izin vermedi. Eli karnında, "Bu çocuğun

adını ben koyacağım. Kiloyu alan benim, ismini de ben koyacağım," diye bastırdı. "Bir de laf yiyoruz ya. Neymiş kilo almışız. Oh olsun. DAHA DA ALACAĞIM. Kilo benim kilom değil mi!"

Oflayarak ellerini saçlarına attı Mahir. "Kızım kanser mi olayım istiyorsun ya! Lal olaydım da demeyeydim," diye söylendi.

Fırat ve Sefa abi birbirine bakarak gülüyorlardı. Mahir'in düştüğü halden sebepti elbette.

Neslihan, Dilde'nin kulağına bir şey fısıldadı, ardına Dilde bastı kahkahayı.

Gülru, "Bir de bana söyleniyor," diyerek eliyle kocasını işaret etti. Şahit tutar gibi gözlerini de üzerime dikti. "Bak böyle oluyor işte Minerva. Sen ona çocuk vereyim diye uğraş, o seni beğenmesin."

Sesi ağlamaklıya dönünce, Doru bana doğru yaklaşıp, "Eyvah hormonlar," diye fısıldadı.

"Duydum seni!" diye ciyakladı Gülru. Ağlar gibi mızırdanınca, Mahir ayaklandı yerinden. "Gülüm, Allah'ını seviyorsan ya," diyerek onu sakinleştirmeye çalıştı.

Doru kolumu tutup beni kendine çekti. "Sen izleme bunları. Hep kötü örnek," diyerek yüzümü göğsüne kapattı. Güldüm. Elimle göğsüne bir sille salladım. "Dalga geçme. Kız alınmakta haklı," deyince ben, elimi tutup salon kapısına doğru çekiştirdi. "Anne Doğa," diyerek kızımızı annesine emanet ediyordu bir yandan da.

"Seni uzaklaştıralım buradan," dediğinde asıl niyetinin bu olmadığını biliyordum.

Üst katın merdivenlerini birlikte koşa koşa tırmandık.

Beni bir odanın önüne getirip durdu.

Elimi bırakıp kapının kolunu çevirdi. "Kocanın odasını görmek istiyordun sen değil mi? İşte burası," diyerek kapıyı sonuna kadar araladı.

Eski kokusu hiç yaşamadığım, içinde Doru'nun çocuk hallerinin olduğu anıları burnumun ucuna taşıdı önce. Sonra gözlerimin önüne serdi.

Odanın ortasında bir ergen yatağı vardı. Ahşap bacaklı, dar yatak ancak on beş yaşlarındaki Doru'nun sığabileceği kadardı.

Ben geçeyim diye yer açarken, içeriye girdim. Gözlerim odayı taradı.

Üzerinde Galatasaray yapışkanları olan, meşe rengi ahşap bir gardırop, yatağın iki tarafında üzerinde lambalar olan komodinler ve karışık desenli koyu mavi bir halı vardı odanın içinde.

Çocukken bile aynıymış diye düşündüren kalın, güneş geçirmez perdeler pencerelerde asılıydı. Yatak başında irili ufaklı çerçevelerin içinde Doru'nun ve diğer aile üyelerinin fotoğrafları asılıydı.

"Halide teyze dokunmamış hiç bu odaya. Fotoğrafları indirmeye de kıyamamış. Ya gelir alırsınız ya da ben onlara bakar hasret gideririm der hep."

Ben kocamın fotoğraflarını, çocukluğunun şu an önümde asılı olanlardaki dönemlerini hiç görmemiştim. Zerrin anne de olduğunu biliyordum ama onları görmek için hiç fırsatım olmamıştı.

Merakla yatak başına doğru yürüdüm. Yatağı ortalayarak duvara asıldığından, yatağın üzerine tırmandım ve bacaklarımı altımda toplayarak fotoğrafların tam önüne oturdum.

Doru'da gelip yanıma, yatağın kenarına oturdu.

"Onlara çok hayran bakıyorsun. Ben zaten çok âşığım sana. Fazlasını bu bünye almaz."

Kıkırdadım. "Âşık ol diye değil ki. Ben çok âşık olduğumdan," diyerek elimle tam ortada duran bir fotoğrafı işaret ettim. Doru orada altı yedi yaşlarında ancak vardı. Elinde kocaman ısırılmış bir domates tutuyordu. Suyu ağzından, beyaz tişörtünün önüne kadar akmıştı. "Şunda çilek yiyen Doğa'ya benziyorsun. O da böyle suyunu her yerine akıtıyor."

Omzumun üzerinden kocamın gururlu ifadesini süzdüm. Gözleri gösterdiğim fotoğrafı inceliyordu. "Annem tuzlar verirdi. En sevdiğim şeydi sanırım dağda bayırda oynarken çok acıkıp onun tuzladığı domatesi yemek."

"Anneannemlerin yazlığına gittiğimizde aynısının salatalık ve havuç versiyonlarını yerdim ben de. Havuzdan çıkmak istemediğimden, en kolay yenecek şeyler onlar olunca annem de beni kıramazdı."

Bakışları yüzümü buldu. Dudaklarıma odaklandı. Yanağımla dudağımın arasına minik bir öpücük kondurduktan sonra başını başımın yanına yaslayıp iç çekti. Eli o sırada başka bir fotoğrafı gösteriyordu bana.

"İlk kez bisiklet sürüyordum orada," dedi. Gösterdiği fotoğrafta çiftliğin önündeki taşsız temiz yolda, dört tekerlekli bir bisikletin üzerindeydi. Normalde böyle bir karede çocuklar çok mutlu olur, gülerlerdi değil mi? Doru gülüyordu.

Şu görüntü onun eski hallerini aklıma getirdiğinden içime oturmada desem yalan söylerim. "Kalender ile ne oldu Doru?" diye sorarken buldum kendimi. "Seni rahatsız ediyormuş, galiba başka çocukları falan varmış."

Ender'den birkaç bir şey duymuştum ama canını sıkmamak için konusunu hiç açmamıştım daha önce.

"Onu da mı biliyorsun?" diye sordu düz bir sesle. Derin bir nefes aldı. "Karşıma çıktılar ve rahatsız etmeye çalıştılar. Çocuklarıyla ağız birliği yapmış, Lalezar'ın bıraktığı parayı istiyordu."

Anlamadığım şeylerden biri de buydu. Lalezar evliliği boyunca zor bir hayat yaşamışken, oğluna bırakabilecek parayı nereden bulmuştu? Kalender para benim, ona ben bıraktım diyordu ama bu hikayede bir şeyler nereden tutsam elimde kalıyordu.

"Lalezar o parayı nereden bulmuş? Fakir bir çocukluk geçirdiğinden bahsetmiştin?"

"Kalender vakti zamanında çok zenginmiş. Lalezar'a da kör kütük aşıkmiş. Lakin sevdiği kadın başkasını seviyormuş. Babasından bunu istemeye gittiğinde neyim varsa Lalezar'ın üzerine yaparım, yeter ki benimle evlensin demiş. Parayı duyan Lalezar'ın babası da kabul etmiş. Kızımın olan para benimdir diye düşünmüş herhalde."

Sıradan bir şeyden bahseder gibi anlatıyordu Doru. En küçük gerilmiyordu ya da titremiyordu sesi. Önceden olsa farklı olurdu. Konuyu aştığını, artık kendini özgürleştirdiğini anlayabiliyordum. Onu rahat görünce bende rahatladım. Bu beni mutlu etti.

"Kızını evlensin diye zorlamış, hatta dövmüş diye biliyorum. Sonunda da evlendirmiş. Lakin hesapta olmayan şeyler varmış. Lalezar bakire değilmiş. Sevdiği diğer adamla birlikte olmuş. Evlenince bunu öğreniyor Kalender. O zamandan sonra da Lalezar için çile dolu bir hayat başlıyor. Bir düşükten sonra beni dünyaya getiriyor. Kalender'in ona bir kadın gibi davrandığını hiç görmedim. Hakaret eder, zorla sahip olurdu. Ona rağmen namusunu sorgulardı."

"Zorla sahip olduğu," diyerek sözlerini böldüm Doru'nun. Şu anlattıkları korkunç şeylerdi. "Birinden nasıl sadakat bekleyebilir? Kalender cidden hasta bir adammış. Şu anlattıklarının biri başıma gelse," derken gözleri gözlerimi buldu, "Ne babamı yaşattırdım herhalde ne de evlendiğim adamı."

Kaşlarını kaldırdı. "Ciddiyim," diyerek başımı salladım. "Belki söylemesi böyle kolay geliyordur sana. Ama Lalezar keşke direnebilseymiş. Tamam onun zamanında şartlar daha zormuş ama..."

"Boş ver," diyerek çenemi avucunun arasına aldı Doru. "Bunları konuşmayalım. Canımızı sıkmaya gerek bile yok."

"Öyle, öyle de," dedim. "Doru, ya Kalender'in çocukları? Nasıl bıraktı peşini?"

"Parayı alamayacaklarını anladılar."

"Nasıl yani? Vermeyecek misin?" diye sordum şaşkınca.

Başını salladı. "Vermeyeceğim çünkü hepsini bağışladım."

"Bağışladın mı?"

"Evet, kimsesizlere bağışladım. Tek bir kuruşunu bile bırakmadım."

"Ya sana cephe alırlarsa?"

Umursamazca omzunu silkti Doru. "Hiçbir şey yapamazlar. Yapamayacaklarını da anladılar."

"Asker bir de bu adam! Nasıl bu kadar kötü olabildi-"

"Kim asker?"

"Kalender," dedim başımla vurgulayarak. "Yasaklı Rütbesindeymiş."

Güldü. Sözlerim komik gelmiş gibi güldü. "Üsteğmenken görevden alınmış o. Bu dediğim otuz yaşındayken falan oluyor. Hasta o. Hala kendini asker sanıyor. E, herkes asker olamaz."

Şaşırmıştım. "Hem," dedi gülmeye devam ederek. "Yasaklı rütbesi eskidendi. Artık öyle bir rütbe yok. Rütbe bile değil. Albaylar Tuğgeneraller olmayınca yerine baksın diye bu ad verilirmiş."

Teşekkürler bay çok bilmiş. "Ne bileyim canım ben. Öyle söyleyince inandım bende."

Başını boynuma gömdü. Kısa sert sakallarıyla orayı tahriş ede ede öptü. "Kapatalım konuyu. Seni şurada biraz seveyim, sonra da aşağıya inip yemek hazırlayalım."

"Sonra," dedim gülerek. "Sonra ne yapacağız?" Bana vaatleri büyüktü. Beklenti içerisindeydim doğrusu.

Başını boynumdan çekip gözlerime baktı düşünür gibi. "Alışverişe çıkarız."

"Ya Doğa?" Kızımı bu havada dışarılarda dolaştırmak hiç içimden gelmiyordu.

"Onu anneme bırakırız. Az bizsiz bir şey olmaz."

"Ya diğerleri?"

Kahkaha attı. "Ooo, biz öyle herkesi düşünürsek bir şey yapamayız."

Haklıydı. "Ne yapacağız o zaman?"

"Alışverişten sonra bizimkilerle çarşıdaki Vahap abinin yerinde buluşuruz. Sana orası için de sözüm vardı."

"Şahane plan," derken gözlerim ışıldadı. "Rakı içeriz değil mi?"

Kaşlarını çattı hemen. "Hamile olabilirsin, bu yüzden içemezsin."

"Ya, Doru şöyle yapma! Olmayabilirim. Ben emziriyorum diye iki yıldır ağzıma bir şey sürmedim. Bir kere şöyle kollarında doya doya sarhoş olsam..."

"Ben seni kollarımda başka türlü de sarhoş ederim," diyerek o güçlü kollarının arasına çekti beni. "Ama içmek istiyorsan, sadece bu defalık izin verebilirim."

"Anlaştık," dedim kedi gibi göğsüne sokularak. "Hamileysem zaten içmem. Ama değilimdir bence."

"Regli oldun mu ki?" diye sorarken, başını yüzüme doğru eğdi. Cıkladım. "İki gündür gecikmedeyim. "Ama Doğa olduğundan beri hep bir düzensiz zaten. Günleri de kaydı."

"Hımm," derken bir imalıydı sesi. Valla hamile miyim değil miyim bilemem ama böyle sevişmeye devam edersek yakın zamanda kalacağım kesindi. "Akşam bir daha bakarız o zaman?"

"Neye bakıyoruz?" Yanaklarım al al kesildi. Bunca insanın arasında, odalar bu kadar birbirine yakınken hayatta sevişemezdim onunla. "Onca insan varken-"

Hayatta, hayatta dememen gerekiyormuş.

"Ben öpe öpe sustururum seni. Sesini bile çıkaramazsın."

"Of Doru ya," diyerek kollarımı kollarının altından geçirip sarıldım. İstemem yan cebime koy demekti bu. Ne yapayım sıcacıktı, çok da güzel kokuyordu. "Rezil olursak sorumlusu sensin."

"Benim," dedi ve burnundan güldüğünü nefes sesinden anladım.

*

Doru ne gördüyse almıştı. Elimi neye attıysam. Bu kadar savurganlığa gerek yoktu bana göre ama aldıkça mutlu oluyordu ve bende onu öyle görünce sesimi çıkaramıyordum.

Elimdeki torbaların içinde şahane yeşil kürk bir kaban vardı. Âşık olmuştum kendilerine.

Yeşil kazaklar ve bir çift hâkî yeşili asker botları da yine benim için alınmıştı. Kocam kendisi içinde bir çift siyah olanından seçmişti.

O bana yeşil ne gördüyse alırken ben de boş duramazdım. Onun için iki koyu yeşil bir de koyu mavi kazak seçmiştim. Her ne kadar yüzünü buruşturarak baksa da aldıklarına giyecekti, başka şansı yoktu. Hep öyle siyah olmazdı.

İndirim reyonundan yazlık birkaç tane de tişört seçmiştim onun için. Daha doğrusu en çok kendim için. Önce ona giydirecektim, sonra el koyacaktım tişörtlere, planım bu yöndeydi.

Elbisem pek olmadığından iki üç tane de en iddialılarından elbise atmıştım sepete. Doru aldıklarımı burun kıvrırsa da ısrar edince kıramamıştı beni. Elbiseler yazlıktı. Nasılsa şimdilik bir yerde giyemem diye düşünüyordu muhtemelen. Yaza kadar da Allah kerimdi.

Doğa'ya aldıklarımızı Doru taşıyordu. Peluş oyuncaklarına yenileri eklenirken, kızımın elbise koleksiyonunu da ihmal etmemiştik.

Ha, birde asker botlarının çocuk versiyonunu Doru tam dört dükkân gezerek sonunda bulmuştu. Bu şekilde aile gezmesi falan yapmayı planlıyordu galiba. Hepimizi bir takım giydirme isteğinin başka ne amacı olabilirdi ki?

"Burası," dediğinde Doru, bakışlarım elimdeki torbalardaydı. Gene hangi dükkânı gösteriyor acaba diye düşünerek kafamı kaldırmamla, bir iç giyim mağazası ile bakışmam bir oldu.

"Ne olmuş oraya!?" *Ben onu şaka demiştim. İç çamaşırı mağazasına onunla girecek değildim.*

Pıtı pıtı adımlarla yanına yaklaştım hemen. "Buraya girmeyeceğiz değil mi?" diye fısıldadım kulağına doğru.

Güldü pis pis. "Aklıma sen düşürdün. Cesur ol biraz. Korkma, seni içerde yemeyeceğim."

Elimi torbalarla birlikte tutup dükkâna doğru çekti. *Yandık* diye söyleniyordum ki içimden, bizi kapıda karşıladı kadın bir personel hemen. Bunlar da hazırda mı bekliyordu ne? Kaçamayacaktım da şimdi.

"Hoş geldiniz."

Doru kadına bakmadan, "Biz bir şeyler bakacağız. Kendimiz hallederiz," diyerek ona fırsat vermeden reyonların arasına soktu beni.

Utanç canlanıp karşıma dikilse şu an suratımdaki ifadeye sahip olurdu herhalde.

Yutkundum. "Sevgilim, Allah aşkına. Sen kenarda dur bari. Ben bakarım."

Elindeki torbaları kenarda bir yere bıraktı. Sonra benimkileri de alıp aynı yere koydu. "Torbalarımızı buraya bıraktık, sorun olmaz değil mi?" diye görevli personele seslendiğinde, "Ben göz kulak olurum efendim," diye bir yanıt geldi kadının tarafından. Gülüyor muydu o?

Doru tekrar elimi tuttuğunda, yüzümü omzunun yanına gömdüm. "Can çekişiyorum şu an utançtan."

"Utanma," dedi dalga geçer gibi. "Gece utanmıyordun, şimdi niye utanıyorsun?"

"Hain!"

"Kocaya!" diyerek kaşlarını kaldırdı. "İyice yaramaz oldun sen."

"Hak ediyorsun ama bazen." Alttan baktım ona. Görürsün sen der gibi bir bakış attıktan sonra elimi bıraktı ve reyonları tek başına dolaştı. El mahkûm ben de peşinde takıldım.

Gözüne ne hoş geliyorsa topluyordu. Ah, o bir jartiyer miydi? Ben onu ne yapacaktım acaba? Kalbime inmeler yakışır tam şu anda.

Su yeşili, altlı üstlü, dantelli bir takımı iyice inceledikten sonra gözleri benim olduğum tarafı buldu. Bir bana baktı bir elindeki çamaşıra. Yanaklarım cayır cayır yanıyordu.

Üzerimde hayal ediyordu. Gözlerimle buluşan yeşil gözlerinde alevden halkalar dolaşıyordu. Çamaşırı bana yakıştırmış olacak ki yutkunarak diğerlerinin yanına, koltuğunun altına sıkıştırdı.

Doru aldıklarından memnun bir şekilde kasaya doğru döndüğünde, bittiğini düşünerek derin bir nefes bıraktım, lakin, "Kabin ne tarafta?" diye sormasıyla olduğum yere çakıldım kaldım.

Kasadaki kadın alttan bir gülümsemeyle kabinlerin olduğu yeri işaretledi kofasıyla. "Bir personel göndermemi ister misiniz? Yardımcı olsunlar."

"Gerek yok," diye yanıtladı kadını Doru. O öyle söyleyince kasiyer kadının bakışlar beni buldu. "Bir şeye ihtiyacınız olursa seslenin, getireyim," dedi.

Başımı salladım usulca. Kocam emrime amade gibi görünürken, üstelik beni buna zorlarken nasıl bir ihtiyacım olabilirdi ki?

Bir an sonra dar bir koridor şeklinde uzanan kabinlerin en sonuncusundaydık. Akşam saati olduğundan kimsecikler yoktu etrafta. Bu da daha az utanmak demekti.

Doru beni kabine itip kendi de içeriye girdi. Hayda, alev alırdı ama buralar. "Beni sen soymayacaksın değil mi?" diye fısıldadım sitemle. "Çıksana Doru."

"Fena fikir değil," diyerek montuma uzandı. "Ben sadece giydirecektim, kontrol edecektim oysaki."

"Doru," diye cırladım yine alçak tonda. "Allah aşkına ya!" Montum kenardaki taburenin üzerinde yerini aldı. Sonra da kazağım. "Ben giyerim,

tamam," dedim ve ellerini üzerimden uzaklaştırdım. Sutyenimin kopçalarını ona arkamı dönerek çözdüm.

Gülüyordu! Ben yapacağımı bilirdim. En beğendiği su yeşili çamaşırı üzerime geçirdim. Arkasını o ilikledi.

Pantolonumu indirdim. Sonra da iç çamaşırımı. Yeşil takımın altını giydim.

Yanaklarım pancar salatasına dönmüş halde ona dönerken, onda utanmak namına bir şey yoktu. Hızlanan nefesi ve arsızca bakan gözleriyle bedenimi süzüyordu.

"Alıyoruz bunu," derken elinin kemikli kısmı göğüs oluğumda dolandı. Onun hızlanan soluk sesleri benim soluğumu kesti. Vücudumdaki tüm tüyler diken diken olmuştu.

"Yetsin mi? Diğerlerini denemeyeyim," diye fısıldadım. "Başını salladı," şaşırdım. Fazlası diye direktir sanmışım ama anlaşılan o da zorlanıyordu.

"Üzerinde kalsın. Ben kadını göndereyim, etiketi okutsun. Diğerlerini de kasaya götüreyim."

Geri çekilip beni baştan aşağıya son kez süzdü. "Tam bedenini seçmişim," dedi iyi iş çıkarmış gibi kafasını sallayarak.

"Evet, övünmekte haklısın," diye fısıldadım. "Bedenimi benden iyi tanıyorsun."

Gözlerini yüzümde dolaştırdı. "Senin her şeyini iyi tanıyorum, aşk olsun."

Kocaman sııttım.

"Sen dünyanın en tatlı köpeğisin ama bazen beni çok kızdırıyorsun."

Eli yüzümü avuçladı. "Sana köpeğim, sana divaneyim kızım ben. Toparlan hadi. Bizimkiler bekliyor. Gidelim artık."

Doru çıktıktan sonra görevli kız barkottu okutmaya geldi.

"Çok yakışmış size," derken yüzünde utangaç bir tebessüm vardı bu defa. Başımı salladım. "Teşekkür ederim," dedim. Hemen sonra aklıma bir şey geldi.

"Senden bir şey rica edebilir miyim?"

"Tabii," demesiyle kızın kulağına eğildim.

*

Taksiye yürürken Doru beni dükkâna her an geri sokacakmış gibi bakıyordu. Çünkü üzerimde aldığım beyaz kısa elbiselerden biri vardı. Ten rengi şeffaf çoraplar ve hâkî rengi botlarımla tamamlamıştım kombinimi. Yeşil kürklü kabanım da üzerimdeydi.

Üşümüyor değildim ama katlanılmaz değildi. Kocamın bakışları bile ısıtırdı beni.

"Neden yapıyorsun bana bunu?" diye sorduğunda acı acı, omzumu silktim, "Aaa, aşk olsun, ne yapıyormuşum ben?" diye sordum.

"Kızım elbisenin altı yok," derken uzanıp kabanımın alt ucunu bacaklarıma doğru çekti. Hemen sonra etrafa ters bakışlar attı. "Biri baksın, şuracıkta siker atarım."

Güldüm. "Sen yanımda böyle heybetli heybetli yürürken kimsecikler bakamaz, merak etme," diyerek onu rahatlatmaya çalıştım ama pek işe yaramadı sanırım.

Kabanın boyunu uzatamayacağını anlayınca elini belime dolayıp beni kendine çekti.

"Şu ilk tatilimizi zehretmemek için bana güç ver rabbim," diye dua ederken ağzının içinden, istemsizce kıkırdadım. "Gergin sevgilim benim. Az sakinleş. Hiçbir şey olmayacak."

"Ne demezsin. Ama Erva," dedi tehditkâr bakışlarını etraftan çekip yüzüme kaydırırken, "Gece bunun hesabı sorulur."

"Sorulsun Yüzbaşım. Sormazsan adam-"

"Eve gideriz! O lafı tamamlarsan seni sırtıma atar doğruca eve götürürüm."

Bu susmam için yeterli bir tehditti. Ağzıma fermuar çektim.

*

Bolu'nun merkezindeki çarşının orta kısımlarında küçük ama sıcak bir mekandı geldiğimiz yer.

Doru bana laf ediyordu ama bizim kızlar benden daha iddialı giyinmişti.

Dilde, Ender'in yanındaki sandalyede, üzerinde kırmızı uzun kollu, vücuduna tam oturan bir elbiseyle oturuyordu. Saçlarını dalga dalga yapmıştı. Ender'in kolunun onun beline sarılı durmasından anladığım, o da Dilde'nin böyle giymesinden biraz rahatsızdı.

Elbisesin açık hiçbir yanı yoktu oysa ki. Kız güzeldi abicim, ne yapalım?

Göz ucuyla Fırat abiyi kontrol ettim. Öfke ibaresi yoktu suratında. Anlaşılan onların şu haline yavaştan alışıyordu.

Yanında oturan Sefa abi dertli görünüyordu biraz.

Onun derdi de ortadaydı. Gözde. Az içsin bu gece ben ağzından laf almasını bilirdim.

Bakışlarım Gümüş'e kaydı. Kocasının ağzına kavun dilimi uzatıyordu tam o sırada. Kadir halinden son derece memnundu. Kim olmazdı. Deliler

gibi aşıkta ona Gümüş.

Gümüş yine siyah tercih etmişti. Yakıştıyordu kıza. Aynen devam.

Gülru ise bol taşlı, kokoşumsu koyu pembe bir elbise tercih etmişti. Elbisenin omuz kısımlarında başlayan taşlar göğüs dekoltesinin V'si boyunca uzanıyordu.

Ve Neslihan kuş. En sade ama en şık olanımız olabilirdi. Krem rengi ceket elbisesi ve kırmızı rujuyla kocasının koltuğunun altına sinmiş ve masada yerini almıştı.

Kocalarımız her zamanki gibi boğazlı kazak ve ceket şovu yapıyorlardı. Benimki dahil.

Doru sandalyemi çekerken, "O kaban çıkmayacak üzerinden," diye fısıldadı kulağıma.

Mekânın köşesinde cayır cayır soba yanıyordu. Ben bu kabani çıkarmazsam kurdeşen dökerdim. Ama onu da anlıyordum. Elbisemin sırtı yoktu.

Gülerek kabani omuzlarımdan düşürdüm. Yanıma oturmakta olan kocamın da az biraz yüreğine indi gibi oldu.

Lakin geri durur mu, hemen kendi ceketini çıkarıp omuzlarıma bıraktı. Kabanımı da alıp kendi sandalyesinin arkasına astı.

Canıma minnetti. Ceketinde onun kokusu vardı. Hemen yakalarından tutup sarındım.

Bizimkiler siparişleri çoktan vermişlerdi. Rakılarımızı garson doldururken, Doru dolan kadehini alıp kafasına dikti. Derin bir nefes bırakıp, "Yorucu bir gündü," dedi elini sandalyemin arkalığine atarak.

İçsindi tabii. İçinin yangınıni ancak böyle söndürürdü.

"Ee, biz yokken ne konuştunuz bakalım?" diyerek ortamdaki sessizliğı dağıtmaya çalıştım.

Neslihan, "Dilde ile Ender'in düğün tarihinden konuşuyorduk," diyerek bana dahil oldu.

"Ne zaman olacak peki?" diye sorarken önümdeki rakıyı alıp bir yudum aldım. Kızlardan bir Neslihan rakıda eşlik ediyordu bana. Bu yüzden öncesinde kadehimi içenlere doğru kaldırdım.

Mahir ve Ender hemen eşlik etti bana.

"Bir aya diyor ama çok erken bence," dedi Dilde.

"Bir ay mı? Bence de erken. Düğün yapacağız. Yetişmez ki," dememle Doru'da bana katıldığını belli edercesine başını salladı. "Yaz düğünü olsun

oğlum. Ne aceleniz var? Davul zurna falan çaldırırız kapıda. Biz yapamadık bari sizinki olsun."

Son cümlesini içli içli söylemişti. Aslında bu konu onda da bende de eksikti.

Doru bakışlarını bana çevirdi.

"Erva hamile değilse belki biz de yaza bir düğün yaparız," dedi gönlümü hoş etmek ister gibi. "Hoş, beş yıl da geçse o düğün yapılacaktır."

Az önce ağzıma peynir atmıştım ve şu an pişmandım. Yutkunmakta zorlandım. "Unutmamışsın."

"Unutur muyum hiç? Sözümüz söz," demesiyle Mahir gülerek masaya dirseklerini dayadı ve bize doğru yaklaştı. "Size biz de dahil olsak olur mu?" diye sordu.

Gülru kollarını göğsünün üzerinde bağlayarak kocasına gözlerini devirdi. "Sevgili kocam beni aynı sizinki gibi aile arasında bir kutlamayla evinin kadını, çocuklarının annesi yaptı. Hala o sözünü verdiği düğünü yapamadık."

Evet, biz düğün konusunda biraz şansızdık sülalece. Hep bir kutlamaya tamam demıştık.

Ben sizinkini de bizimkiyle yapalım diyecektim ki, "Olmaz öyle," diyerek kestirip attı Doru. "Binbaşım siz ayrı yapın. Toplu sünnet töreni gibi düğün mü yapılmış?"

Ender rahatlamış gibi bastı kahkahayı. "Korkmuştum bir an, bizimkine ortak çıkacaksınız diye."

"Senin düğününe mi kaldık oğlum," diyerek ters bir bakış attı Ender'e Mahir. "Yaparız biz kendi düğünümüzü. Kimseye hacet yok." Sözü Doru'yaydı da ama kocam hiç aldırış etmemişti buna.

Beni koltuğunun altına çekip dudaklarını saçlarıma üzerine bastırdı. Üzerimdeki ceketinin kokusu, bir de şöyle sarılışı yok muydu, huzurla doldu içim.

Kadehimi kaldırıp onun elindeki kadehe tokuşturdum.

Masaya o esnada yaşlı, ak saçlı bir adam yaklaşmaktaydı. "İyi akşamlar gençler," dediğinde hepimiz aynı anda başımızı salladık. Doru adamın uzattığı eli yakalayıp sıktı hemen. "Nasılsın Vahap abim?" Adamın Doru'nun bahsettiği mekân sahibi Vahap olduğunu anlamış bulunuyordum.

"Ne olsun evlat, koşturup duruyoruz işte. Sizi görünce bir selam vereyim dedim," dedi ve bakışları beni buldu. "Hanım kızımız kız arkadaşın mı?" diye sordu babacan bir tebessümle.

Doru belimdeki elini sıkılaştırdı. "Karım. Hayat paydaşım. Yanına ancak gelebildik."

Vahap abinin yüzündeki tebessüm büyüdü. "Vay, evlendin ha! Haberimiz olmadı be evlat. Kusurumuza bakma," derken bana bakmaya devam ediyordu. Elini uzattı bana doğru ve hemen yakaladım. Tutup sıktım. "Sizden çok bahsetti. Çok memnun oldum."

"Bende kızçem. Ben çok meşgul etmeyeyim sizi. Buralardayım. Bir ihtiyacınız olursa seslenin."

Hepimize kafa selamı verdikten sonra masadan uzaklaştı. İç çekerek rakı kadehime uzandım. Lakin yudumlayacakken aklıma bir kurt düştü. "Doru," dedim ona yandan bakarak.

"Hım," diyerek bakışlarını yüzüme indirdi. "Vahap abi kız arkadaşın mı diye sordu ya?"

"Evet."

"Normal bir şeymiş gibi söyledi bunu."

"Evet."

"Yani böyle sıradanmış, sen hep buraya kızlarla geliyormuşsun gibi."

Kaşları havalandı. "Hayda, ne alaka?"

"Hiç kıvrırma öyle," diyerek kaşlarımı çattım. Kadeh olan elimin işaret parmağını ona doğru salladım. "Kaçınıcıyım ben buraya getirdiğin?"

"Teksin," dedi durmadan düşünme gereği bile duymadan. "Sen buraya getirdiğim tek kadınsın."

Kendinden eminliği yüzümde bir tebessümün vuku bulmasına neden oldu.

"Ya başka yerlere..." diye soracaktım ki, kadehini masaya bırakıp çenemi işaret parmağıyla baş parmağının arasına sıkıştırdı. "Kızım sen neyin peşindesin ha?" diye soruyordu gülerek.

Bir şeyin peşinde falan olduğum yoktu. Ama işte kıskanıyordum ben böyle olunca. Geçmiş bile kıskanıyordum. Suç mu? Kocamdı o benim sonuçta.

"Ak kaşık olmadığını biliyorum," dedim düşen ses tonumla. "Ama yani yalanda olsa olmadı de bari..."

Güldü en şerefsiz haliyle. Olmadı dese de inanmazdım artık.

"Üstüne gül koklamadım, ama senden önce oh hooo sürüsüne bereket," derken eli havada şöyle bir sallandı, bakışlarım o elindeydi. Topuğuna sıkışığının farkında mıydı?

"Kırarım," dedim dişlerimin arasından eline baka baka. Göğsünden kalkıyordum ki eliyle belimin yanını sıktı.

"Şaka yapıyorum Güvercin. Benim öyle bir hayatım olmadığını bilmiyor musun sanki?"

Biliyordum. Bu yüzden başımı iyice göğsüne yaslayıp derin bir nefes aldım. Kokusu içime doldu. Cennet tam olarak onun göğsüydü benim için.

Akşamı yarılarken mekânda ege müzikleri çalmaya başladı.

Hafif hafif tıngırdıyordu ama kulağa bu haliyle çok hoş geliyordu. Herkes bir mayışmışken kulaklarım Fırat abinin Mahir'e dert yanmasına takıldı.

"Rügeyya'yı ikna ettim de babası olmaz diyor şimdi de. Ne yapacağım bilmiyorum. Zamanında Ender'e kulp bulduk, şimdide onlar bizden çıkarıyor acısını."

"Düzeler," diyerek sırtını sıvazladı Mahir Fırat abinin. İçim haline, Fırat abinin ifadesine bir parçalanmadı desem yalan olurdu.

"Şu bile," diyerek yanında oturan Sefa abiyi işaret etti Fırat abi. "Ne ara buldun oğlum sen? Ne ara evlenelim dedin kıza? Biz kaç zamandır uğraşıyoruz. Bir olduramadık."

"O iş o kadar kolay değil," diyerek yudumladığı rakı kadehini tak diye masaya bıraktı Sefa abi. "Gözde daha 22 yaşında. Babası bu kadar küçük olmaz diyor. 25'e kadar bekleyecekmişim. Otuz iki olduk oğlum. Ben daha nereme bekleyeyim?"

"Benim durumla aynı desene," diyerek lafa karıştı Ender. "Hele abileri de varsa zor. Ki var diye biliyorum. Beklersin üç yıl daha."

Bir gülesim geldi. Ender kızı aldığından beri Fırat abinin damarına oynamaktan geri durmuyordu.

"Ama," dedi Ender imayla sırtırken. Dilde'ye baktı bir en aşık haliyle. "Kızın gönlü varsa daha erken bile olur."

Fırat abinin tarafından bir homurtu sesi yükseldi. "Damarıma basıyor bu. Vallahi vuracağım."

Haklıydı. Ender'de biraz zorluyordu hani. Ama canım Ender'im bunu sonuna kadar hak etmişti de.

"Lan Ender," dedi Sefa abi. "Varsa tavsiyen, alırım bir dal."

Ender'in yaşı ondan küçüktü ama tavsiye isteyecek kadar müşküldü Sefa abi.

"Kaçır abi," dedi Ender. "Kaçır getir! Mecbur verirler."

"Ha," dedi Doru araya dan diye girerek. "Akıllıya bak! Nasıl akıl vermek lan oğlum o! Sonra ne görevi kalır ne mesleği."

Ender kocaman sırtırken, Sefa abi bir an için bunu düşünmüş gibiydi. "Kızın gönlü varsa bir şeycikler olmaz. Önemli olan reşit olması ve birbirlerini sevmesi."

"Aile rızası da önemli," dedi Yasin. "Asker adam Sefa. Göreve gidince kime emanet edecek kızı?"

"Biz varız ya oğlum. Ne güne duruyoruz. Aile değil miyiz birbirimize."

Haklıydı. Hepimiz aile gibiydik. Belki birçoklarına göre birbirimize çok daha sıkı sıkı bağlıydık.

"Şu Gözde'yi getirsen ya bir ara Sefa abi. Biz de tanışalım. Hem belki bir yol buluruz birlikte."

Sefa abi başını salladı. "Getiririm," dedi ama hemen sonra yine sessizliğe gömüldü.

Geceyi sonlandırmaya yaklaşırken Neslihan körkütük sarhoştı. Yasin onu ve eşyalarını masadan toparlamaya çalışıyordu. Dilde Ender'in yanında ayaklanırken, Fırat abi kardeşinin koluna girdi ve Ender'i geride bıraktı.

Adamın sabrı da bu kadardı işte.

Doru alışveriş poşetlerimizin hepsini Vahap abinin dükkanının arkasından almaya giderken bende hafif çakırkeyif olduğumdan ayaklanmaya çalıştım. Çalıştım ama. Kafa kafa değildi ve yerinde durmuyordu.

Neyse ki her yere yetişen kocam bana da yetişmiş, tek elinde topladığı torbalarla, diğer kolunu bana uzatıp kaldırmıştı.

"Doru," dedim kolunun arasına girerken. "Öpeyim."

Yanağından bir buse aldım. Çarpık, yamuk bir gülümsemeyle, "Çok güzel gündü kocacığım. İyi ki varsın," diye mırıldandım.

Doru yüzünde keyifli bir gülümsemeyle kolunu iyice belime sardı.

"Gün daha bitmedi Güvercin."

"On ikiyi geçtik, bitti bence," dedim saçma bir şekilde. Ondan bahsetmiyordu ki, biliyordum.

Taksiye doğru yürürken bizimkiler de kapının önünde sıralı duran taksilere yerleşiyorlardı. "Koynuna girmem," dedim lafı ağzımda dolandıra dolandıra. İç çektim uzun bir süre. Hava şahaneydi. Çok temizdi, ferahtı. Yıldızlar gökteydi. Parlaktı.

Bir hoştum ben.

"Bu gece olmaz. Çok yorulдум. Hem yanda Mahir'ler kalıyormuş."

"Sen o işi bana bırak," dedi. "Benim eski oda ne güne duruyor."

O oda evin en ucundaydı ama yatağı yoktu bir kere oranın. Yani vardı da sığamazdık. Gerçi Doru'nun sığmak gibi bir planı yoktu.

"Önce sana bir duş aldıralım. Sonra da rahatlamanı sağlayalım."

"Sonra," dedim yeterli gelmemiş gibi. Kendim kaşınıyordum. Başım omzuna düştü.

"Sonra da," dedi ve derince nefeslendi. Burnunu saçlarıma gömdü. "Koynumun Güvercini yuva olsun bana."

Yanıyordum. Resmen cayır cayır kavruluyordum.

Beni taksinin arka koltuğuna oturtturup diğer tarafa dolandı ve kapıyı açıp yanıma oturdu. Taksiciye konumu verdikten sonra beni yine göğsüne çekti. Uyuya kaldım kalacaktım şimdi.

"Uyuma," diyordu arada. Beni ayık tutmaya çalışıyordu ama saçlarımı okşayan eli çoktan sürüklemişti beni derin bir uykunun kollarına.

*

Uyandığımda Doru pencere önünde, ayın yansıttığı ve odamıza vuran ışığının tam altında duruyordu. Sırtı bana dönüktü.

Saat kaçtı bilmiyorum ama gecenin bir saatiydi hala. Ben sızıp kalmıştım eve varmadan önce. Onun beni yatağa taşıdığını hatırlıyordum bir. Sonrası yoktu. Uyuyalı çok olmamış gibi hissediyordum.

"Doru," diye seslendim alçak bir sesle. Doğruldu ve yatağın başlığına sırtımı yasladım. "Neden uyumadın?"

Yüzünü bana döndü ama oda karanlık olduğundan pek seçemiyordum ifadesini. Elinde bir şey tutuyordu.

"Annem çay demlemişti. Aşağıda Neslihan'ı ayıltmak için çay içiriyor. Diğerleri de yanında. Hala oturuyorlar. Suya diye inince elime tutuşturdu bir tane." Elindeki bardağı salladı. Sonra da bir yudum aldı.

"Sende sarhoş musun ki?" diye sordum.

"Değilim. Çay severim biliyorsun. Ondan verdi. Bende aldım."

Bacaklarımı yatağın yanından sallandırıp ayağa kalktım. Geceliğimin kayan askılarını düzelttim. Ona doğru adımlarken, "Sen iyi misin?" diye sordu. Başımı salladım ama muhtemelen karanlıktan göremedi.

Yanına varınca elindeki bardak da yüzü de daha net görünür olmuştu. "Bir yudum alayım mı?" diye sordum, gülererek bana uzattı bardağı.

Aldım. Sıcaktı hala. Bir yudum içtim ve keyifle mırıldandım. "Uyku kaçırır ama bu," dedim gülererek. "Uyumaya niyetin yok mu?"

"Bu gece de uyumayalım," dedi burnundan gülerek. "Yapmadığımız şey değil."

Kolunu belime doladı. "Hatırlıyor musun?" diye sordu yeşillerini gözlerime mıhlıyarak. "Bir demlik çayı sabah olana kadar içtiğimiz o geceyi hatırlıyor musun? Hani ilk günümüzü birlikte geride bıraktığımız o geceyi?" Çayı pencerenin pervazına bıraktım ve uzanıp avuçlarımla yüzünü doldurdum. "Unutur muyum hiç. İlk birlikte uyuduğumuz geceydi. Çiftlikteki o sedirde sarılıp sohbet etmiş, sonra da uyumuştuk. Çok güzeldi."

"İşte ben o içtiğim çayın tadını hiç unutamadım. Yanımda sen varsan hiçbir şey unutulmuyormuş." Sözleri gibi ses tonu da duygusaldı. Bir aşık bakıyordu gözlerimin içine.

"Doru?" dedim sorar gibi. Gecenin bu saati onu böyle duygusallaştıran şeyin ne olduğunu merak ediyordum.

Anladı ve ben sormadan cevap verdi. "Bir şey yok. Aklıma geldi öyle. Bu ev çocukluğum benim. Eskiye hatırlatıyor bana. Pencereden bakınca aklıma geldi. Senle ilgili hiçbir şey çıkmıyor ama..." dedi ve yutkundu.

"Erva biri duysa şimdi söyleyeceğime, belki şu halime güler ama... Ben sana çok aşığım. Evliyiz biz, çocuğumuz var ama ilk günkü gibi inan," dedi, yanağında duran elimi alıp dudaklarına bastı. Öptü, dudaklarını sürttü.

"Pencereler öyledir," dedim iç geçirerek. "Ben de ne zaman lojmandaki pencereden dışarıya baksam tüm manzaralar sana aralanıyor. Ben seni bekledim uzunca, sen beni... İkimiz de kavuşamamak ne biliyoruz. Ondan böyle duygusalsın. Beni de duygulandırırıyorsun."

Güldü. Güldüm. "Ve," dedim parmak ucumda yükselerek. "Ben, beni ne kadar çok seviyorsun biliyorum zaten. Sende benim seni ne çok sevdiğimi..."

Gülümsemesi genişledi yüzünde. Burnunu eğilip burnuma sürttü. "Sen yokken zaman nasıl geçmez çok iyi biliyorum," dedi. İçini dökmek istiyor gibiydi. Seve seve kabul ettim. Kollarımı beline doladım. Anlat der gibi baktım gözlerine. "Ne yaptın bensiz?" Bu konuları hep üstü kapalı konuşmuştuk. Anlatsın, rahatlasın istedim.

Yutkundu. "Aynını tekrar yaşamaktan çok korkuyorum," dedi. "Tekrarı olmaz biliyorum. İzin de vermem zaten. Ama yine de insan korkuyor. Sen nasıl beni pencere önlerinde beklediysen, halim senden farklı değildi. Ha geldi ha gelecek dedim, gün saydım durdum. Gelmedin. Gelmedikçe iyice lanet bir adama dönüştüm. Farkındaydım. Etrafımdaki herkes de

farkındaydı. Bahçedeki fesleğenlere sardım. Bir canları çıkana kadar susuz bıraktım onları bir kurtarmak için canla başla uğraştım. Sendin onlar. Vazgeçemedim." Elim yanağını sevdi. Dudaklarını çevirip öptü avucumun içini. "Her gün yazdım sana. Kimisini yollayamadım. Fazla çaresizdim. Yazdım, sildim, yazdım sildim... Babanı çiğneyemedim. Sözünü ezip geçemedim ama ben ezildim o sözün altında. Bana kızım ne zaman isterse o zaman döner demişti. Ben de kabul etmiştim bir kere. Bazen," dedi ve içini çekti. "Boş yere bekliyorum sandım Erva. Hiç dönmeyecekmişsin gibi geldi."

Uzanıp yanaklarını öptüm. "Sana gelmemek mi?" dedim titreyen sesimle. "Ben sana gelmek için gün saydım, Doğa iyileşsin diye her gün dua ettim. Onu senin kucağına sağlıklı bir şekilde verebilmek için."

Başını salladı. "Biliyorum, artık biliyorum," dedi. "Ama o zamanlar bilmiyordum. Çok sevdirmişsin kendini. Yokluğun çok koydu. Benden çok şey götürdü. O çıkıp geldiğin gün seni kırmak istemedim. Kırıla kırıla ettim o lafları. Sen karşımda çok kırılmaktan ağlarken inan geberdim, bin parçaya bölündüm. Dedim: Bitti, kendi elinle öldürdün Güvercini. Sen koynunda öldürmüşsün beni deyince..." Gözlerini benden kaçırdı. "Verdiğim o sözü hiç söylemedim sana ama hep kendime hatırlattım. Bana fesleğen olurum, kokarım, rüzgara karışır odana dolarım, sana yine ulaşırım yazmıştın günlüğünde. Ben de demiştim ki sen fesleğensen ben can olurum akarım toprağına. Sözümü tutamadığımı ilk kez o an hissettim."

Gözlerimin dolduğunu fark ediyor muydu bilmiyorum ama çenesini tutup yüzünü yüzüme çevirdiğimde onunkilerin de dolu dolu olduğunu yeni fark ediyordum. Parmaklarımın sırt kısmı yumuşacık dokundu yanağına. Sevdi. Bitti, her şey geride kaldı der gibi. "Ben seni öyle çok seviyorum ki," dedim gözlerindeki yaşlara rağmen o da gülsün diye kocaman gülerek. "Kimse anlayamaz Doru. Sen bile. Dedin ya bana kendini çok sevdirmişsin diye. Asıl sen," dedim ve sıkıca sarıldım ona. Başım göğsünde yer buldu. Öptüm dudağım değdiği her yeri.

"Güvercin," dedi rahatlamış gibi. İç çekti. Soluğunun sesi sessiz odada dolaştı. Saçlarımın arasında hissettim sakınlayan soluklarını. "Asıl ben seni... En çok seni..."

*

Çamaşırları kirli sepetinden çıkarırken bir yandan da göz ucuyla kolumdaki saati kontrol ediyordum. Ne geçmek bilmeyen dakikaymış arkadaş. Resmen gerim gerim gerilmiştim heyecandan.

Bolu tatilinden döneli bir hafta oluyordu. Doru evdeydi. Geldiğimizden günden beri daha çamaşır yıkayamamıştım. Çünkü Doğa Hanım iki yaş sendromu yaşıyordu ve yanında ya babasını ya da beni istiyordu. Doru şimdi onunla salonda oylarken, yeni oyuncaklarıyla, ben de çamaşır işini artık aradan çıkarmak peşindeydim.

Gözlerim yine kolumdaki saate takıldı. "Otuz saniye daha kızım Erva. Dayan!"

"Doru!" diye seslendim içeriye doğru. "Aşkım, yemeğin altını kıssana. Kaynamıştır o."

"Hallettim," diye sesi ulaştı. Çamaşırları yerden toplayıp çamaşır makinesinin içine tıktım. Makineyi çalıştırdıktan sonra lavaboya doğru yaklaştım.

Beklentim tamamen olumsuzdu. Değilimdir diye düşünürken, gözlerimin testin üzerindeki çift çizgiye takılmasıyla kalakaldım.

Aynı anda hem çığlık atmak hem de oturup ağlamak istedim. Yaşlar çok çabuk gelip yerleşmişti gözlerimin yuvalarına. Kocaman açılmış gözlerle, aralanan dudaklarla elime aldım testi.

"Doru!" diye bağırdım içeriye doğru titreyen sesimle.

"Kıstım Güvercin. Sorun yok!"

"Buraya gelmen gerek. Hemen!" *Bir bebek meselemiz var seninle.*

Yaşlar yanaklarıma çoktan inmişti. Hem gülüyor hem titriyor hem de ağlıyordum.

Testi kapıya doğru kaldırdım. Elimi sabit tutmakta zorlanarak Doru'nun o kapıyı açıp içeriye girmesini bekledim. Lakin sevgili kocam kapıyı tıklattı.

"Erva!"

"Gelsene!" dedim sabırsızca. "Gel!" Ağlıyordum ve o duymuştu bunu.

Kapı aniden açıldı. Doru'nun önce endişeli bakışları yüzüme, sonra elimdeki teste kaydı. Ben az önce nasılsam o da aynı şekilde olduğu yerde kalakaldı önce. Eli bile hala kapının kolundaydı.

Çenesinin titrediğini görebiliyordum.

"Sonunda hamile bıraktın beni. Mutlu musun?"

Titreyen çenesine rağmen gülerek başını salladı.

Doğa babasının arkasından koşarak yaklaştı ve pantolonun yanını tuttu. Başını babasının bacağıyla kapının çerçevesi arasından uzatmış elimdeki teste bakıyordu o da. Elbette ne olduğu konusunda fikri yoktu.

"Babası," diyerek tuttuğu pantolonunu çekiştirdi ve onu içeriye geri götürmeye çalıştı. "Kahvesi tüstü. Babası del!"

Kahve'den önemli meselelerimiz var kızım burada, bir dur.

"Hamilesin," dedi Doru inanamıyormuş gibi başını sallarken.

Aynı şekilde karşılık verdim. Boşta olan elimle yanağıma akan yaşları sildim.

"Ben olmaz sanıyordum. İlacı bırakalı çok kısa bir süre oldu ama..."

Doru lafımı daha tamamlanamamışken kollarının arasına çekip sıkıca sarıldı bana. Öyle bir sarılıyordu ki nefes alamadım.

"Dur," dedim gülerek. "Boğuyorsun beni."

"Erva! Erva! Erva!" Adımı tekrarladı durdu. "Kızım sen nasıl bir şeysin lan! Buna nasıl mutluluk! Ne yaşattın bana sen?"

Güldüm. Heyecandan zor konuşuyordu.

"Tüserim ama," diyen Doğa ile Doru başını boynuma gömdüğü yerden uzaklaştırdı ve dudaklarıma en sertinden, en sevgi dolusundan bir öpücük kondurdu. Sonra'da eğilip Doğa'yı kucağına aldı. Ve tekrar bana sarıldılar.

"Yeşil," dedi Doru gözleri dolu dolu. Sesi de titriyordu şimdi kocamın. "Of, ağlattın kızım beni ya," diyerek başını omzuma gömdü. Boynunun yanını öptüm. Doğa ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Meraklı gözleri babasında dolaştı.

"Yeşil," dedi Doru başını omzumdan kaldırdı. Burnunu çekti. "Kardeşin olacakmış senin. Senin gibi güzel bir bebek daha."

"Bebiss," dedi Doğa. Anladığını sanmıyorum. Kardeş ne demek bilmiyordu bence. Saçlarını sevdim, yüzüne gelenleri geriye taradım. "Evimize biri daha gelecek Doğa," dedim. "Annenin karnında senin gibi güzel, minik biri var. Abla olacakmışsın."

Doru yanağıma bir öpücük kondurdu. Sonrada Doğa'yı öptü. Doğa'nın dudak bir sallandı. Ne olmuştu şimdi?

"Tüs," dedi kollarını göğsünde bağlayarak. "İsmemiyom. Babası!" diye ciyaklayarak kollarını Doru'nun boynuna gömüp ağlamaya başladı bir anda.

Anlamıyor sanıyordum ben ama galiba Doru'dan bile daha iyi anlamıştı.

Doru onu öpe koklaya, "Kızım benim," dediyse de Doğa sakinleşmedi. Böylelikle sevincim bir tık kursağımda kalır gibi oldu.

Tam bir saat sonra cam veranda da koltukta yan yana oturuyorduk. Doru Doğa ile oynaya oynaya onu sakinleştirmeyi başarmıştı. Kızım babasının kucağında uyuya kalmıştı.

"Alışacak," dedi bana bakarak fısıldar tonda. "Ve her şey çok güzel olacak."

Korkularıma değiniyordu. Ne kadar saklamaya çalışmasam da bulutlu, karanlık bir gün gibi vuruyordu ifademe.

Başımı salladım. "Olsun," dedim ve başımı Doru'nun Doğa'dan boşta kalan göğsüne yasladım.

"Her şey çok güzel olsun bundan sonra."

Bölüm Bitti...

Alıntılar için İnst: piyamor_

Bol oy, bol yorum: Hızla gelen yeni bir bölüm :)

Yeniden görüşene değin sevgiyle kalın canlar...

56. Bölüm - SON-1

Merhabalar canlar, biz geldik...

Final bölümü 4 part olacak. Bilginize...

Bölüm Şarkısı:

Gökhan Türkmen - Bile Bile Yandı Yüreğim

Harun Kolçak - Gir Kanıma

Nezih Üçler - Lacivert

"Ben aşkı, kaşına, gözüne, dudağına, sözlerine bağladım bak..."

Yıldızları yakmayı yorum yapmayı ve takip etmeyi unutmadıysak başlayalım mı?

Keyifle Okuyun...

15. BÖLÜM

SON (PART1)

"Söyle," diye ısrar eden Ceylin'in sesine, "Tam şimdi," diyerek elindeki kahve bardağını rakı kadehi tutar gibi havaya kaldıran Gülru'nun sesi karıştı.

Gülru'nun sesi daha güzelken şu yaptığı işkenceden başka bir şey gelmiyordu Erva'ya. Pekâlâ o şarkıyı kendi de söyleyebilirdi. Lakin amaç farklıydı. En azından Gülru için; ona şarkı söyletmek değildi amaç.

Gülru, Erva'nın bugün son zamanlardakine göre daha farklı bir durgunluk içerisinde olduğunu düşünüyordu. Sanki lojmana taşındığı için hiç mutlu olmamış, hatta kendini zorunda hissetmiş gibi geliyordu. "Neyin var senin?" diye sorup dursa da ona olanı söylememişti Erva.

Nasıl söylesindi; bugün içindeki karşılıksız aşk acısını daha bir derinlerinde hissediyordu Erva. Lojmana gelip gitmişliği çok olmuştu ama bugün farklıydı. Bugün burada yaşamaya başlayacağı ilk gündü.

Sigarasından bir nefes çekip öksürerek bıraktı. Aşk acısına sigara iyi gelir diyen her kimse onunla bir yüzleşmek istiyordu. Bir işe yaramadığı gibi daha çok hissedilir oluyordu sanki. Yine bir efkara sürükleniyordu. İşte tam da bu yüzden o şarkıyı söylemek istemiyordu. Sözlerinde, "Benim sonum sende bilirim," geçen şarkıyı. Sabahtan beri arkadaşlarının söylesin diye

ısrar edip durduğu şarkıyı. Bu şarkı ona bir itirafı dillendirmekten başka bir şey hissettirmeyecekti.

Kahvesinden bir yudum alıp kulübenin kapısını açık tutmak için önüne engel diye koyduğu kolinin üzerine fincanını bıraktı.

Lojmana taşınalı yalnızca saatler oluyordu. Eşyaları hala her yerdeydi. Kulübe bile darmadağınktı. Doru'nun kapısının önüne doğru bile koliler vardı. Bir yağmur yağsa her şeyi mahvolabilirdi. Gerçi temmuz ayının en sıcak şu gününde de yağmur yağması düşük bir ihtimaldi. Fakat yağmurun yağmasını her şeyden çok istiyordu. O zaman belki duygusal ruh halinden de sıyrılabilirdi. Ona komşu geldiği için Gülrü, eğlenceye biri daha ortak olacak diye lojmanda kalan diğer arkadaşları ve taşınma kararının asıl sahibi Ceylin gibi mutlu değildi Erva.

Doru Demir yine bir göreve gitmişti. Taşınmak için de en uygun zaman olarak onun yokluğunu seçmişti. Gözlerinin içine baka baka *"İşte geldim, senin yüzünden geldim, sevgilin ısrar etti ama benim de canıma minnetti,"* diyemezdi.

Evet, burada olmak onu melankolik birine dönüştürüyordu ama için için aradığı şeyin aslında tam da bu olduğunu hissediyordu.

Ayda bir, belki birkaç ayda bir onu görmek, içindeki onsuz olan o yerin sızısına katlanabilecek tek bir an yakalamaktansa; böyle onu daha fazla görme şansına sahip olmak belki de düşündüğü kadar kötü değildi.

"Bugün ilk günün lojmanda. Söyle gitsin şu şarkıyı," diye asla pes etmeden devam eden Gümüş'e, "Nazlanıyor," diyerek dalga geçen Ender de katılınca direnme gücünün sonuna varmıştı artık.

İstedikleri şarkı onu paramparça ederdi. Eğer dağılacaksa onları da yanına çekmekten geri durmayacaktı.

Önce artık karanlık çöken gökte ve karanlığın gölgeler bırakmaya başladığı bahçede dolaştırdı gözlerini.

Sonra, etrafta başka birileri var mıdır diye kontrol etti. Bahçenin kulübeye yakın ucunda az sonra evinde yer alacak ahşap masanın etrafında oturuyorlardı. Taşınma ve yerleşme işine yardıma gelen arkadaşlarına dinlenme yeriymiş şimdilik.

Ender sandalyesine iyice yayılırken, Yasin kahvesini şimdi daha keyifli yudumluyordu. Gümüş oğlunu oyalamak için masanın hemen yanında ayaktaydı. Küçük Doru ise annesinin elinden tutma çabalarına rağmen Erva'ya doğru koşmak peşinde gibiydi.

Parmaklarının arasındaki sigaradan bir kez daha çekti içine Erva.

Sigaralı iki parmağını gözlerini de kısıarak onlara doğru salladı. "Başka istemeyeceksiniz, buna alışmayacaksınız ve şarkı söylediğimi kimseye söylemeyeceksiniz," diye sıraladı sözlerini.

Sürekli şarkı söylemesi konusunda kendisine ısrar edilsin istemiyordu. Aralarında sesi billur gibi olan Gülru vardı zaten, ne gerek vardı sıradan olan sesine, ortam şenlendirmelere.

Gülru ona gözlerini devirirken, "Bir kez daha yapılır, şöyle hep beraber toplandığımız bir ortamda," dedi Yasin. "Mahir, Doru, Kadir falan da bir gelsin de."

Erva, üzerine olsun olmasın Doru'nun ismi geçince bir kötü oluyordu. Gözleri Ceylin'in oturduğu tarafı buldu masada. Direkt ona bakmadı ama arkadaşının heyecanla yerinde kıpırdandığını gördü.

"Ah, keşke şimdi burada olsalardı. Doru senin buraya taşındığını bilmiyor. Dolayısı ile benimde. Kutlama niyetine yine yaparız şöyle bir toplanma," dediğinde Ceylin, Erva sigarasını son kez en içlisinden içine çekip masaya yaklaştı ve kenarda duran küllüğe bastırdı izmariti.

Ceylin yüzünden lojmana taşınmıştı. Bazen arkadaşlıkta bu kadar iyi olmamak gerektiğini düşünüyordu ama eyleme dökemiyordu. Giden yine kendi canından gidiyordu. Ceylin ne anlayacaktı ki burada olmanın onun için berbat bir şey olduğunu? Sevgilisine aşık olduğunu, onu gördükçe aslında ona ihanet ettiğini...

"Siz yine de," dedi belli belirsiz. "Şarkı söylediğimi söylemeyin kimseye. Ben söyleyemem öyle kalabalıkta. Çok ısrar ettiniz diye..." İçini çekti ve bakışlarını önüne indirdi. Sesi tam da o anda sardı bahçeyi.

"Nefesimde yaşattım isminin adına. Hissetmeden yalandan haykıranlara, engeli göremedim son bakışlarda. Kokuna sarıldı gitti, şimdi rüzgarlarda..."

Gülru'nun gözleri belirginleşirken, Ender'in keyifli hali daha da ayaklanmıştı.

"Bile bile yandı yüreğim," diye mırıldandığı sıra sesini ilk kez duyan Yasin'in hayretten gözleri dudakları aralandı. Ona göre de Erva'nın sesi çok güzeldi, fazla güzeldi.

Gümüş elinden tutmaya çalıştığı oğlunu sonunda bıraktı ve küçük Doru minik adımlarıyla sese çekilir gibi Erva'nın önüne yaklaştı. Hemen sonra da elinin minik parmaklarını onun dizlerinin üzerine yasladı. "Çok güselli..." diye fısıldadığında Erva gülerek daha gür çıkardı sesini.

"Yana yana söndü yüreğim," diye mırıldandı başını iki yana sallayarak. *"Yana yana söndü yüreğim. Benim sonum senle bilirim. Unutamadım*

seni..." Gözlerini kapadı. Dizlerinin üzerinde duran Doru'nun ellerini avuçlarının arasına aldı.

"Bile bile yandı yüreğim," diye sesiyle bahçeyi inletti bir kez daha. En tepelere çıktı. *"Yana yana söndü yüreğim. Benim sonum senle bilirim..."*

Karanlık bahçeye rağmen üzerine bir gölge düşmüş, birini ayakta hemen yakınında hisseder olmuştu bir an için. *"Unutamadım seni,"* diye fısıltıya dönüşen sesiyle mırıldanırken araladı gözlerini. Tam da o esnada bir çift yeşil göz karşıladı bakışlarını.

Doru Demir karşısındaydı. Kamuflajıyla, tertemiz görünen asker botlarıyla ve geriye doğru yatırılmış saçlarıyla karşısındaydı. Sakalları her görevden dönüşünde olduğu gibi belirgin şekilde biraz uzamıştı.

Hepi topu bir haftadır ortalarda yoktu ama o an Erva'nın şaşkınlıktan çok, hissettiği şey onu ne kadar özlediği idi.

"Kaç kere sustum, aşkı güz yapanlara. Varamadığım sual edip, derdi soranlara. Bin dert yükledim, aşikâr duvarlara. Ağlayamadım bu sevdayı, oyun sananlara..." diye giderek düşen ve neredeyse duyulmaz olan sesiyle mırıldandığında, Doru bir sandalye çekip karşısına oturdu. Yeğenini kucağına çekti ama Erva ile yüz yüze bakıyor, iri bacaklarının diz kapakları Erva'nın karşısında küçücük kalan diz kapaklarına değiyordu şimdi.

'Bir öncekinden daha yakın,' diye düşündürdü bu Erva'ya. Onunla karşılıklı nefes alıp vermek bile zordu. Yutkundu. Gözleri ona direkt bakmasa da bir anlığına gözlerinin gözlerine değdiğini fark edince devam edemedi.

O böyle karşısındayken ona, *"Benim sonum senle bilirim, unutamadım seni,"* diyemezdi. Görevden erken dönmüşü Doru. Belki bir hafta daha olmayacakken buralarda... Ama kanlı canlı karşısındaydı şimdi.

Masadakiler tam şu anda, şarkıyı sonlandırıp susmuşken onu hayranlık dolu sözlere tutuyordu.

Ceylin çoktan yerinden kalkmış ve sandalyesinin arkasından Doru'nun boynuna kollarını dolamıştı.

Patika yol tarafında Mahir'in ve Kadir'in varlığı seçilir olduğunda Gülru ve Gümüş'te ayaklanıp kocalarına koştu.

Erva temmuz ayında üşüyormuşçasına kolunun birini kaldırıp diğer kolunu sıvazladı. Yalnızlığın soğuk bir yanı vardı. Hele bu kadar yakinken o, yalnız kalmak zorundayken daha da soğuyordu içi.

Herkes birbirine sarılırken, Doru yeğeninin başına bir öpücük kondurduktan sonra, onu yere dizlerimin önüne bırakıp sevgilisinin

boynuna dolanan kollarını tuttu. "Ben yokken baya eğleniyor görünüyorsunuz," dedi boynunun yanından sarkan Ceylin'in yanağına doğru. Ceylin gülerek dudaklarını büzüp Erva'ya bir bakış attı. "Eğleniyoruz, çünkü artık seninle daha fazla zaman geçirebileceğim. Erva buraya taşınıyor. Senin evinin yanına."

Doru bahçenin her yanına dağılmış vaziyette duran karton kolileri elbette ki fark etmişti. Lakin o bu havadisi zaten biliyordu. Kolileri görmesi ya da Ceylin'in demesiyle değildi.

"Biliyorum," diyerek başını salladı ve bakışlarını Erva'dan tarafa çevirdi. "Albaydan duydum. Senin yanında olmamı ve sana göz kulak olmamı istedi."

Erva babasının böyle bir şey isteyeceğinden emindi -hep korumacı olan babasına göre bir hareketti bu- lakin yanlış kişiye söylediğini düşünüyordu. Mahir dururken neden Doru?

Alnı merakla kırışırken, bakışlarını onun gözlerine çevirdi. "Benim göz kulak olunacak bir tarafım yok. Neredeyse bir tabur asker var lojmanın içinde güvenlik diye bekleyen. Onu geçtim herkes asker zaten-"

"Ay, belli mi olur," diyerek araya girdi Ceylin. "Hırlısı, hırsızı her yerde var. Manyak çok bebeğim. Başa bela olmak isteyen burada da bulur seni. Güvenme öyle. Bırak Doru göz kulak olsun sana."

Ceylin'e bu konuda katılmıyordu Erva. Kendi kendini koruyabileceği düşüncesinin yanı sıra, Doru'nun onu korumasına zerre ihtiyaç duymuyordu. Tabii sevgilisi olunca Ceylin'in ondan yana böyle bir beklentiye girmesi kolaydı. Lakin o Erva'nın hiçbir şeyi değildi.

Arkadaşının sevgilisi, babasının timindeki askerlerden biriydi yalnızca. Hepsisi bu.

Derin bir nefes aldı ve ellerini bacaklarına sürdü. "Bu sohbete doyum olmaz. Konunun garipliğini bir kenara bırakırsak elbette. Ben kalkıp evimi yerleştiremeye devam edeyim. Gece bahçede değil, yatağımda uyumak istiyorum," diyerek ayaklandı.

"Ben hallederim hepsini. Sen dokunma bir şeye. Bir yerlerini sakatlarsın falan, uğraşmayalım sonra. Gel otur. Şarkı mı söylüyordun ne, ona devam et," deyince Doru, Erva öne doğru attığı birkaç adımla kalakaldı.

Şarkı kelimesine yaptığı ima fark edilmeyecek gibi değildi. Kaşlarını kaldırarak bakışlarını Doru'nun gözlerine dikti. O da kaçırmak yerine gözlerine sabitlediği yeşilleriyle oldukça çekincesiz bakıyordu. Doru normalde gözlerine bakmazdı. Ender anlardan biri daha diye düşündü.

"Ceylin istedi, o eğlensin diyeydi," dedi kendine Doru'nun kullandığı gibi imalı bir tonlama seçerek. "Sen geldin, bana gerek kalmadı. Eğlendir sevgilini."

Söyleyecek çok şey vardı aslında. Lakin Erva uzun konuşmalardan hep kaçardı. Ona ne kadar az yakın olursa o kadar iyiydi.

Evet, ona daha az yakın olmalıydı. Lakin buradaydı. Artık onun yan komşusu olacaktı. Belki evlerine beraber girecek, kimi zaman yan yana çıkacaklardı. Çok fazla zaman demekti bu. Onsuz olduğundan daha fazlası yan yana olmaktı, karşılaşmak demekti...

Burada olmayı çok istemesine rağmen, iyi eden yanından daha fazla yaralayan, parçalayan bir tarafı da olduğu gerçektir.

İç geçirdi ve gözlerini onlardan bahçede her tarafa dağılmış eşyalarına çevirdi. Evine yakın üçlü bir koltuk ve üzerinde koliler vardı.

"Ender," diye seslendi en nazik sesiyle. Arkadaşlardı ama kimse kimseye yardım etmek zorunda değildi.

Ender'in bakışları Mahir'in hemen yanından genç kızı buldu. Öncesinde geride bıraktıkları görev hakkında Mahir'den bilgi almaya çalışıyordu.

"Koltuğu beraber alır mıyız içeriye. Kolileri ben çeke çeke hallederim bir şekilde."

Ender tam cevap verecekti ki Erva'nın arkasında bir noktaya çevrildi bakışları ve bir duraksadı. O esnada Erva'nın yanından rüzgarıyla geçti biri.

"Ben hallederim dedim sana. Koltuğu taşımana müsaade edecek değilim."

"Ama," diyene kadar Doru koltuğun üzerini boşaltmaya başlamıştı bile.

"Üzerini bile değiştirmemişsin, kim bilir ne kadar yorulmuşsundur," dedi Erva mahcup bir sesle. Dikildi Doru'nun karşısına.

"Hem Ceylin," dedi fısıldar gibi masada tek kalan arkadaşına çaktırmadan bakarak. Ceylin telefonunu karıştırıyordu. "Kaç zaman oldu doğru düzgün görüşmeyeli. Bir de benim taşınma şeyimle ilgilenirsen sen."

"Alışsın," dedi Doru net bir tonlamayla. "Ben her zaman yanında olmayacağım. Yokluğuma alışsın, ki özleyip boşuna kendini üzmesin," diyerek yere indirdiği koliyle alttan bir bakış atarak Erva'ya. "Çıt kırıldımlara gelemem. Aşması lazım bu huyunu."

Erva elini beline attı. Kaşlarının arası çatılırken, "Ceylin mi?" diye sordu. Onun çıt kırıldım biri olduğunu hiç düşünmüyordu.

Özellerinde nasıl olduklarını elbette bilemezdi. Yine Ceylin'in olduğu tarafa çevirdi başını. Masada göremedi onu. Kulübenin arkasına doğru

geçmiş telefonla konuşuyordu. "O sandığından daha güçlü bence. Ben onu mızızlanırken hiç görmedim," dedi belli belirsiz bir sesle.

Doğru olan neyse onu söylüyordu. Ceylin ile aynı adamı seviyor diye onu ona kötüleyecek değildi. Bunu asla yapmazdı.

Doru diğer bir koliyi aldı ve kenara koyarken Erva'nın söylediğine pek inanmıyormuş gibi bir ifade oluştu yüzünde.

Ceylin ilişkilerinde hiç öyle değildi çünkü. Her şeyi nazlanarak çözerdi. İsteddiği olmayınca gönül koyardı. Doru böyle şeylere gelebilen biri değildi.

"Her neyse," dedikten sonra yerinde doğruldu. Ellerini birbirine çırttı. "Ender!" diye seslendi hemen sonra. "Gel şunu içeriye alalım."

Erva o esnada Doru'nun yere koyduğu küçük kolilerden birini kucaklamıştı bile.

Doru ona bir tarafını sakatlayacak diye ters bir bakış atarken, omzunu silkti Erva. "Ben boş duramam öyle. Ev benim evim," diyerek yanlarından geçip içeriye geçti.

Tastamam üç saat sonra, Mahir ve Kadir'in de işe dahil olmasıyla Erva'nın evi baştan aşağıya yerleştirilmişti.

Doru dışarıdaki eşyaları Ender ile toparlarken, diğerleri de kapı ağzından uzattığı eşyaları alıp içeriye taşımıştı.

Erva yorgunluktan kırılıyor olmasına rağmen onlara yiyecek bir şeyler ikram etmeyi teklif etmişti, lakin taşınma süreci boyunca bir defa olsun kapı eşiğinden içeriye adımını atmayan Doru onu reddedip, diğerlerini de dahil ederek kendi evine davet etmişti.

Erva'ya bu davranışı kasıtlı gibi geliyordu. Sanki bilerek evine adım atmamıştı Doru.

Hep beraber onun evine geçerken, "Bende de toplanabilirdik," dedi Doru'ya doğru aceleci adımlarla yetişmeye çalışarak. Merdivenlerin yanında yakalamıştı onu.

Ceylin basamakların en tepesinden ona gülerek, "Yanlış anlama kuzucuğum. Doru'nun huyu bu. Sen şimdi bekarsın ya. Emanet muhabbeti. Girmez o eve. Sevgilimin garip adetleri var. Burada toplanmamız o yüzden iyi oldu. Takılma sen buna," deyince, Erva şaşırarak bakışlarını Doru'ya çevirdi.

"Sen o yüzden mi..." dedi ama sesi fısıltıdan ibaretti.

Doru ona cevap vermek yerine Ceylin'in sözlerinin tam tersi bir ifadeyle gözlerini yüzünde dolaştırdı. Öyle değil dermiş gibi hissettirdi bu Erva'ya.

O kadar kısa sürdü ki Erva düşündüğüyle kalakaldı. Doru hemen sonra, "Yorgunum, Yasin, Ender siz hizmet edeceksiniz," diye seslendi ortaya.

*

"Neden öyle baktın bana o gün? Aklından ne geçirdiğini öyle merak ettim ki. Soramadım da."

"Sorsaydın," dedi Doru saçlarını geriye doğru tarar gibi severken. O koltukta sırt üstü uzanmış yatarken gelip yerine ortak çıkmıştık Doğa'yla. Ben Doru'nun bacakları arasında, göğsüne uzanmış yatıyordum. Doğa da benim kolumun arasında karnıma sarılmış uzanıyordu. Gündem konumuz geçmiş anılardı ve kimse bundan şikayetçi değildi.

Doğa'nın minik elleri karnımın bir yanıyla oynarken, Doru'nun boşta olan eli de diğer yanını seviyordu. Her an uyup kalacakmış gibi hissediyordum. İkisinin dokunuşları beni kendimden geçiriyordu. Eminim içimdeki de keyfi yerindeydi.

Esnerken elimi ağzıma kapadım. Uyumamam gerekiyordu. Çünkü, toplamam gereken bir bavul vardı ve yatağımın üzerinde açık bir şekilde beni bekliyordu. Ne konuşuyorduk az önce biz? Ha, hatırladım.

"Nasıl sorsaydım?" derken başımı biraz geriye ve çok az da yana kaydırarak yüzünü görmeye çalıştım. Gülüyordu ve bakışları hala saçlarımda dolaşan ellerinin hareketlerini takip ediyordu. "Ne düşündün Doru o an? Söylesene. N'olur, n'olur..."

"Bahsettiğin anlattığın anının tamamı boyunca mı yoksa, evine girmeyişimin nedenini öğrendiğindeki şaşkınlığına takındığım bakış mı? Hangisi Güvercin?" diye sordu başımın üzerine en kıyamazından yumuşacık bir öpücük kondurarak.

"Hepsi aslında," dedim aç gözlülükle. Bu aralar ilgiye, güzel şeyler işitmeye çok ihtiyaç duyuyordum. Umuyordum ki güzel olsun. Gerçi güzel olmasa kocam şimdi böyle tatlı tatlı gülmezdi bana.

"Sesini ucundan duyabildim. Yanına oturduğumda," dedi ve parmakları saç diplerimde dolaştı. Öyle iyi geliyordu ki şu an yaptığı. "Sesin güzel mi değil mi anlayamadım bile. Yanına oturduğumda fısıltıya dönüşmüştü zaten. Ben o yüzden sataştım sana aslında. Belki gerçekten söylersin de duyarım diye."

"Öyle istemesen söyledim," dedim başımı kendimden emin bir şekilde sallayarak. Güzelce dese niye söylemeyecektim ki? Dese ki; Erva'm bana bir şarkı mırıldan... Aklımdan geçirdiğime sesli güldüm. Sonra da "Kocam," dedim başımı biraz daha geriye atarak ağız dolusu. "Öpücük."

"İlgi manyağı yap beni diyorsun yani," diyerek eğildi biraz ve dudaklarıyla yanağımın yanına sokuldu önce. Sonra da en sertinden bir öpücük kondurdu. Geri çekilecek olduğunda, "Bende," dedim ve ona dudaklarımı uzattım. Elleri geriye doğru gerilen boynumu kavradı.

"Hım," dedi gülmeye devam ederek, yanağını dudaklarımın yanına taşıdı. Ben onun kokusunu da içime çeker gibi öperken elleri gerdanımdan aşağıya kaydı. Tişörtümün içine girdi parmakları. "Masaj yapayım mı sana?" Kollarımın iç kısmıyla, göğüslerimin yanlarını sıktı. Keyifli bir mırıltı salındı dudaklarımın arasından.

Ben kocama son zamanlarda çok hasrettim. Nedeni malumdu. Büyüyen karnım ve benim doğum sorunsalım. "Çok isterdim. Hatta yatağımıza geçelim orada ilgilen benimle, ama olmaz, biliyorsun," dedim, burnunu kırıştırdı.

Doğa karnımı öpüyordu minicik dudaklarıyla. Ay ben bunu yerdim, yer. Başımı aşağıya çevirdim. "Annecim," dedim karnıma yasladığı başı ve kapanıp giden gözleriyle uyudu uyuyacak haldeydi. "Kardeşini mi öpüyorsun sen?"

Başını salladı. "Öpüyom onu. Seviyom kardisiiimi. Uyusun. Büyüsün annesi"

Bunları ona hep ya ben ya babası söylüyordu. O da kardeşine kuruyordu aynı cümleleri.

Doru yanımdan kolunu uzattı ve kocaman karnıma sarılmış uyudu uyuyacak kızımın saçlarını sevdi.

"Az kaldı ona kavuşmamıza. Adı ne olacak babam, söyle bakayım," derken mest olmaya hazırlıyordu kendini. Doğa çok tatlı söylüyordu kardeşinin adını.

O daha söylemeden benim yüzüme geniş bir gülümseme hakim olmuştu bile.

Doru, Doğa'nın yüzüne gelen saçlarını geriye tararken, Doğa, "Eymeeen Egeeee," diye o ballı diliyle karnımın üzerinden sanki sesini kardeşine duyurabilecekmiş gibi bağırdı. Hemen sonra da "Eymeenimmm benim Egeesi," diyerek öpücüklere boğdu karnımı.

Doğa'nın bir erkek kardeşi olacaktı. İsmi de Eymeeen Egeee değil, Eymen Egehan'dı.

Doğa'nın iki ismi olunca, oğlumuzun da öyle olsun istemiştik. Babalarımızı isminin bir yerine saklamak en büyük dileğimizken, o da gerçek olmuştu. Mehmet Ege'ni Egesi. Dağhan'ın Han'ı...

Eymen Egehan Demir. Sen şahane bir ada sahip, çok daha şahane bir çocuk olacaksın. Ve çok sevineceksin.

Doru kızımın karnımla yaşadığı aşka gülerken elimi yukarıya götürüp tahmini bir şekilde sakallarının arasına soktum. Çenesindeki sakalların içinde dolaştırırken parmaklarımı, o da avucumu dudaklarıyla yakalayıp öpmeye çalıştı.

Huzurdu şu an. Çok huzurdu.

Tastamam sekiz aylık hamileydim. Hamileliğim neredeyse yatarak geçmişti. Sekiz ayın neredeyse tamamı boyunca Doru çıktığı kısa görevlerin dışında hep yanımdaydı. Bir su almak için bile olsun beni ayağa kaldırmamaya gayret ediyordu.

Tabii, ben bebeğim için en iyisini gözetmekle birlikte tüm günümü yatarak da geçirmemiştim. Kocamın koluna girip lojmanın içinde ya da arabayla gidilen bir sahil gezisinin sonunda yürüyüş yapmak en sevdiğim şey olmaya başlamıştı.

Hamileliğim boyunca bir defa kanama geçirmiştim. O süreçte aşırı panikleyip korksam da doktorum olağan olduğunu söyleyip içimi rahatlatmıştı. Çok şükür üç ay önceki o kanamadan sonra da bir aksilik çıkmamıştı.

Sekizinci aydaydık artık. Gerekirse hemen müdahale edilebileceğini ve doğumu gerçekleştirebileceğimi söylüyordu doktorum.

"Annecim," diyerek Doğa'nın top gibi duran karnımın üzerine yasladığı başını sevdim. "Bavullarımızı hazırlamaya gidelim mi artık? Yarın erkenden yola çıkacağız, biliyorsun."

"Babası yaptı. Köpü de ben yaptım" diye bir yanıt geldi Doğa'dan. Bavul hazırladıklarını ve köpüye bile eşya koyduklarını mı söylemeye çalışıyordu? Elim saçlarında bir duraksadı. "Bavul mu hazırladınız?" diye sordum. Başını salladı.

"Hazırladı," dedi Doru Doğa'yı onaylarcasına. "Ben de yardım ettim, tabii."

"Ne ara ya?" dedim sitemle. Birlikte çıkacağımız ilk yaz tatiline bensiz bavul mu hazırlanmıştı? Tirip yükleniyor...

"Seni yormayalım dedik sevgilim," dedi Doru. Doğa'yı üzerimden kenara alıp döndüm Doru'nun göğsünde.

"Ben hazırlamak istiyordum. Koyacaklarım da vardı. İnşallah kapatmadınız," diyerek ellerimi göğsüne dayayıp kalkacak oldum,

dirseklerimden tutup durdurdu beni. "Ben gerekli her şeyi koydum. Düğünde giyeceğin elbiseyi de koydum, merak etme."

Ender ve Dilde'nin düğününden bahsediyordu. Antalya'ya gidiyorduk biz yarın. Doru'suz olacaktı tatilimizin bir kısmı.

Doru'ların timi iki günlük bir göreve çıkmak zorundaydı. Görevin düğün tarihinden önceye gelmesi kötü olmuştu ama kocalarımız tatili iptal etmemizi istememişti. Çünkü düğünde, aynı otelde, onların dönüşünden iki gün sonra olacaktı.

Bu sebeptendir; Doru bizi Antalya'ya bıraktıktan sonra yanımızdan ayrılacaktı. Ailecek çıkacağımız düğünlü tatil planımızın yarısı kadınlar eğlencesine dönmüştü yani.

Olsundu, sonrasında gelecekti ya.

"Doru ben kontrol etmek istiyorum gene de. Sinmez öyle içime," dediğimde bana gözlerini devirdi. "Elbisen bavulda," dedi söylediğine inanmıyormuşum da beni ikna etmek istiyormuş gibi.

İnanmıyordum açıkçası. Ben o elbiseyi, şu kocaman karnımla zor bulabilmiştim. Tamam, hamilelikte, Doğa'da da olduğu gibi fazla kilo almamıştım ama önümde resmen varil taşıyordum.

Ne denediysem, neye içim giderek elimi attıysam karnım yüzünden hevesim kursağında kalmıştı. Bu yüzden Ender ve Dilde'ye ömür boyu söylenip duracaktım herhalde. Ne vardı Gümüş ve Gülru gibi benim de doğum yapmamı bekleselerdi.

Her neyse, bir elbise bulmuştum sonunda gönlüme göre. İslî badem yeşili renginde, dizimin bir karış üzerinde, ince askılı, sırt dekoltesi veren bir elbiseydi. Öyle şatafatlı bir elbise değildi ama rengi de modeli de tam benlikti.

"Sen o elbiseyi giyince boyunun bir hayli kısaldığını biliyorsun değil mi? Karnın var kızım senin, karnın. Hamilesin ya hani sen," diyerek kalktı yerinden.

Önce Doğa'yı tutup yere indirdi. Sonra'da elimi tuttu. Beni de beraberinde kaldırırken, "Ben yine kıyamadım, o lanet elbiseyi de koymayı ihmal etmedim. Sırf oralarda üzülme, o güzel dudakların, yüzün sallanmasın diye. Ama sen suçla beni," diyordu.

"Suçlamıyorum kocacığım," dedim nazlı nazlı. *Tabii, kesin öyledir Erva, bal gibi de suçluyorsun adamı.*

Doru eğilmiş ev terliklerimi ayaklarıma geçiriyordu. Elimini uzatıp önümde duran saçlarını, saç diplerini sevdim. "Ayakkabıları mı da koydun

değil mi? 37 numara ayaklarım 42 numara oldu biliyorsun. Hep şişti. Başka ayakkabı bulamam oralarda. O taşlı ayakkabıları bulacağım diye annem Barbadoslarda ağladı halime."

Eğildiği yerden bacağını tutup başını geriye atarak bana baktı. "38 oldu Erva. Abart biraz daha, abart istersen."

"Ne fark eder canım. Ha 38 ha 42," dememle burnundan nefes verdiğini gördüm. Gizli oflama mıydı bu?

Az önce konuştuğumuz anıdaki bir sözü düştü aklıma. Ben mızızlanma çekemem diyordu o zamanki Doru. Naza niyaza gelemezdi. O yüzden mi ofluyordu bana şimdi?

"Canını mı sıkıyorum senin?" diye elimi belime atıp anında bir soru yönelttim -kaşlarımda epey çatılmıştı- yüzüme baktı baktı, hemen sonra çöktüğü yerden kalkıp karşıma dikildi.

Bir şey diyecekken fırsat vermedim. "Mızızlanıyorum değil mi? Nazlanıyorum falan hep. Sen hiç sevmezsin böyle. Haklısın..."

Hele bir öyle de vay haline Doru Efendi. Doğuma kadar tripi çekersin yeminle. Gözlerinin içine içine baktım.

"Nazın da niyazında, şu an attığın trip benzeri şeyde, her neyse başım gözüm üstüne. Can sıkılmazsın sen, can olursun," demesin mi kocaların en ağzı laf yapanı, kaldım. Kaldım yani bir süre öylece.

Son anda iyi manevra yapmıştı hani. Gururdan göğsüm kabara kabara, "Aferin," dedim ve elimle omzuna vurduğum birkaç kere. "Seni denedim, ama oyuna gelmedin. Aynen böyle devam kocacığım," diyerek arkamı döndüm. Fakat kollarını omzumun yanlarından geçirip göğsümün üzerine bağladı ve beni kendine çekti. Dudakları boynumun yanına gömülürken, öptü öptü...

"Yemezler," demese gayet iyi gidiyorduk aslında. Anlamıştı yani.

"Ay ne yapayım," dedim hemen haklı gibi yükselerek. Diğer omzumdan önüme dökülen saçlarımı havalı bir edayla geriye savurdum. "Hormonlar beni başka bir kadın yapıyor kocacığım." *Deneme iki. Bu kesin tutar.*

Dişlerini etime geçirip gülerek çekiştirdi. Tatlı acı inlerken, "Eşek kafa, acıdı!" dedim kollarında kıvrılır gibi ama o az önce ısırıldığı yeri emerek ve hemen sonra öperek rahatlatmaya çalışınca sokuldum kollarının arasına.

Onun da zorda olduğunu biliyordum. Aylardır bana sokulmaktan, ilgi beklemekten başka bir şey yaptığı yoktu. Kocamı çok özledim ben!!

"Babası cubuk pişilelim miiii!!" diye mutfak tarafından Doğa'nın heyecanlı sesi yükseldiğinde ne ara mutfağa gittiği konusunda bir fikrim yoktu.

Elinde raflardan bulup çıkardığı bir paket spagetti tutuyordu. Sallaya sallaya önüme kadar yaklaştı. Gözlerini bana dikti suçlar gibi.

Sanki Doru'yu ben alıkoyuyordum. Asıl baban benden ayrılamıyor annecim. Ah bilsen.

Lakin beklediğim olmadı. Sıcacık olmuş küçük, yumuşak avucunu çıplak karnımın üzerine kapadı ayak parmaklarının ucunda yükselerek, "Kardesimm de acimis mi annesi?" diye sordu.

Kocaman gülümsedim ona. Ah, benim minik kelebeğim.

Biz büyüyorduk. Büyüyor ve daha şimdiden bir abla olup kardeşimizi düşünüyorduk.

Sesini duyurabilecekmiş gibi biraz daha yükseldi parmak ucunda, "Eymeeen Egesii!!" diye bağırdı. "Oda misin? Doğası deldi. Cubuk yicen mi?"

"Acıkmış annecim," dedim gülmeye devam ederek. Burnumu çektim. Ay benim gözler bu aralar yaşarıp duruyordu. Bunun da suçunu gönül rahatlığı ile hormonlara atabilirdim.

"Eymeeen cubuk ye mi annesi?" diye bana sordu bu defa kardeşinden cevap alamayacağını anlayınca.

Başımı salladım. Aldığı cevapla önce benim elimi tuttu, sonra elindeki makarna paketinin ucunu dişlerinin arasına sıkıştırıp babasının elini tuttu. Bizi mutfağa götürürken, Doru onu yiyecek gibi bakıyordu.

"Büyüdükçe daha bir tatlı oluyor bu bal."

Öyleydi vallahi. En tatlısından bir güvercin doğurmuştum ben. Gururluydum.

*

Bavullar arabamızın bagajında eksiksiz yerini almıştı. Dün tam iki kez kontrol etmişim üç koca bavulu. Çocuklu olunca el mahkûm her yere evi taşır gibi gidiliyordu artık bizde.

Dolu dolu beş araba havaalanına doğru gidiyorduk şimdi. Kadirlerin arabası bizi sollayıp yanımızdan geçerken kornaya basınca bende dayanamadım direksiyona uzanıp kornaya bastım. Zerrin annem camdan el salladı bize gülerek. Aynı şekilde karşılık verdim.

Doğa arka koltukta kemerinin el verdiği ölçüde bu çok hoşuna gitmiş gibi zıplamaya ve alkış çalmaya başladı. Düğün konvoyu yanımızda halt etmişti. Öylesine bir coşku, öylesine bir mutluluk vardı hepimizde. Şöyle bir tatile çıkmayı hepimiz uzunca bir zaman beklemiş ve çok hak etmiştik.

Fırat abiler arkamızdan eşlik etti. Onların arabasını Ender kullanıyordu. Dilde ve Rügeyya arka koltuklarda yan yanaydı.

Evet, Rügeyya ile sonunda evlilik tarihi almayı başarmıştı Fırat abi, bu yüzden tatile Rügeyya da ailesinden izin alarak bizimle çıkabiliyordu.

Bizi sollayıp geçen Kadir abileri Neslihan, Yasin, Sefa ve Gözde dörtlüsünün olduğu araba geçince Doru'ya ters bir bakış attım.

"Bunlar neden bizi geçip duruyor?"

"Kuyumcuya uğrayacaklarmış," diye bir yanıt geldi. "Takılarını son dakikaya bırakırlarsa olacak olan bu."

"Hımm," dedim. Biz neyse ki önceden halletmiştik takı işini.

Yandaki aynadan Gülru'ların siyah Mercedes'ini kontrol ettim. Onlar biz gibi olabilecek en yavaş şekilde, bizi takip ediyordu arkamızdan.

E, tabi bir Berce'miz vardı artık. Daha yeni bir aylık olmuştu.

Gülru sonunda hayalini kurduğu bir kız evlada kavuşmuştu. Ona vefat eden kızı Beste'nin ismi yerine anlamca güzel, derin, sağlam beyit anlamına gelen Berceste ismini vermişti. Biz kendi aramızda ismi kısaltıp Berce diyorduk kömür karası gözlü, ay yüzlü meleğimize.

Gümüş'ün de bir kızı olmuştu. Adını da İnci koymuşlardı. Daha doğrusu kendi adına uyumlu olsun diye Gümüş direktmişti İnci ismini kocasına ve görüldüğü üzere kazanmıştı da. Küçük Doru'nun birebir kopyası gibiydi.

Genişliyorduk. Lojmanda giderek kalabalıklaşıyorduk.

Keyfim epey yerinde olduğundan, uzanıp radyoyu açtım.

Daha ilk çevirdiğim anda karşıma çıkan kanal Nostalji FM'di ve Harun Kolçaktan Gir Kanıma şarkısı doldurmuştu arabanın içini.

Doğa kuşum anında hareketlenmişti yerinde ve şarkıyı bilmemesine rağmen yine o anlamsız sözcükleriyle ritme uygun bir şeyler mırıldanmaya başlamıştı.

"Uçardım gönlümce seni görmeden önce. Yazılmış inan kaderime. Saçların dağılır aklımın yellerinde," diye şarkıya eşlik etmeye başladığımda büyük bir coşkuyla, Doru'nun bakışları yoldan kopabildiği anlarda bana kayıyordu.

Kocaman karnıma aldırmadan kıpırdandım durdum yerimde. Bizi şimdiden özlemiş gibi karnımla yüzüm arasında dolaştı durdu bakışları.

Ellerim arabanın tavanına değiyordu aheste aheste sallanarak. *"Hiçbir rüzgâr esmese bile, vazgeçmem, geçemem. Seni ne zor buldum ben, düşlerim çıkmasa da yine..."*

Kedi gibi sokuldum ona. Omzuna başımı yasladım. Bende şimdiden özlemiştim kocamı. Duygusallaştığımı anlayınca, vitesteki elini yüzüme kaldırıp sevdi. Hızlıca başımın üzerine bir öpücük kondurdu. "*Gir kanıma,*" dedi şarkının ritminde gülerek. "*Hani bekarlık sultanlık derdin, yetti canıma. Yaşarım ben senle, gir kanıma.*"

"Kararını ver artık. Beklemeden gel yazık. Vazgeçersen bu sevdadan eğer... Ne kadar çok aradım, sonunda yakaladım. Unuttum yalnız geçen o yılları..."

Bölüm Bitti...

Alıntılar için İnst: piyamor_

Bol oy, bol yorum: Hızla gelen yeni bir bölüm :)

Yeniden görüşene değin sevgiyle kalın canlar...

56. Bölüm - SON-2

Merhabalar canlar, biz geldik...

Bölüm Şarkısı:

Aşkın Nur Yengi - Ay İnanmıyorum

Koray Avcı - Narino

"Bir hasret büyüyor yine yüreğimde, sebepsiz heceler dilimde..."

Yıldızları yakmayı yorum yapmayı ve takip etmeyi unutmadıysak başlayalım mı?

Keyifle Okuyun...

16. BÖLÜM

Son(PART2)

...Antalya Belek...

Antalya'ya defalarca kez gelip, her defasında buraya küçük İzmir demekten kendimi alamamıştım.

Palmiye ağaçlarıyla, yol kenarlarına sıra sıra dizili turunc ağaçlarıyla, deniziyle, denizinden nemlenen havasıyla tam bir küçük İzmir'di burası benim için.

Cehennem sıcaklığı olarak nitelendirdiğim havası şöyle dursun, yaz tatillerimizin vazgeçilmezi olan Belek ilçesi ise çocukluğumun neredeyse tamamının geçtiği yerdi.

Küçücük bir çarşısı vardı Belek'in. Parmakla sayılabilecek kadar az hediyelik eşya dükkânı ve birkaç kafeden ibaretti. Öyle çok gezilecek görülecek yeri yoktu, ama otelleri, alabildiğinde kocaman golf sahalarıyla - ki yeşilin en güzel tonundaki çimlik alanlardan oluşan bu sahalar yanından arabayla geçerken bile içinizi ferahlatırdı- ruhen dinlenmelik, sakın bir beldeydi.

Belek daha çok yabancı ve yerli turistlerin golf turizmi yapmak için geldiği bir yer olunca burada en fazla yapabileceğiniz şey; denizinin, kumunun ve güneşinin tadını çıkarmak oluyordu.

Antalya'nın ne güzel plajları bana göre Belek'teydi. Tamamen ince, altın kum rengindeki plajlar mavi ile yeşili birbirinden ayırıyordu.

Lakin yaklaşık bir saattir, Antalya Havaalanından bu yana araba kullanan sevgili kocam ne geldiğimiz yerin turizmiyle ne golf sahalarıyla ne de plajlarıyla ilgileniyor gibi görünüyordu.

Söylediğine göre; o bekarken, hatta benden önce görev arkadaşlarıyla kafa dinlemeye birden fazla gelmiş Antalya'ya.

Yüzde ellisinden fazlasının turist olduğu güzide memleketimiz Antalya'yı çok sevmesine rağmen burada kendini rahat hissedemiyormuş. Özellikle Ruslar ile karşılaşınca adam kendini düşman hattında falan sanıyor galiba. Sadece o değil, diğerleri de.

Madem öyle, neden buraya tatile geliyordunuz diye sormak istiyordu insan, lakin altından ne çıkacağını da bilince susmak daha iyi geliyordu. Yine malum sebepten. Ruslar... Rus kadınları.

Kocama yandan bir bakış atıp yakışıklı yan profilini süzdüm. Bensiz buralara geldiği her anı kıskandım. Ona düşman mıydı bilemem Ruslar, ama bana farklı bir nedenden düşmandı şimdi hepsi.

Lanet gitsin ki çok güzellerdi. Daha Antalya'ya adım atar atmaz etrafımız onların uzun ve biçimli bacaklarıyla kuşatılmıştı. Arabayla kalacağımız otele yaklaşırken bile -Doru ve diğerleri havaalanının çıkışından ulaşım rahat olsun diye birer araba kiralamıştı- yol kenarında bavullarını sürükleyen turist guruplarını seçebiliyordum. Anasını satayım her yerdeydiler. Şimdi gideceğimiz otelde de onlardan zilyon tane bulacağıma adım kadar emindim.

Koca göbeğimi sevdim gözlerim yol kenarında yürüyen uzun bacaklı, hokka burunlu kadınları süzerken. Sıkıntıyla nefesimi bırakıp tekrar kocamdan tarafa çevirdim bakışlarımı.

Çok masum görünüyordu. Tüm dikkati yoldaydı. Daha bir kere birine yan bakışını yakalamamıştım. Yapmazdı sevgilim, ona güvenim tamdı da işte, etrafa güvenmiyordum ben.

Doru yoldaki yönlendirmelerle arabamızı sağa kırdığında diğerleri de onunla döndü ve biz yine sıralı bir şekilde artık görünür olan otelimizin giriş kapısına doğru yol aldık.

Club Mega Saray. Tabelasında aynen bu yazıyordu.

Club Mega Saray'ın otel müdürü babamın eski bir arkadaşıydı. Dilde ve Ender'e ben önermişim bu oteli. Bölgenin en büyük otellerinden biriydi ve ikisine tanıdık kontenjanından indirim almayı da başarmıştım.

Onlara en azından düğün konusunda yardımcı olabilmek beni mutlu etmişti. Çünkü zorlu geçen hamilelik sürecim boyunca ne Dilde'nin

gelinliğini seçmesine ne de Ender'in evine yeni aldığı mobilyaların dekorasyonuna katkı olabilmışti.

İnsan ailesi yerine koyduğu dostlarını en çok böyle zamanlarda yanında istiyordu, biliyorum. Ne Dilde ne de Ender gönül koymamıştı bana, ama yine de bir şey yapamamış olmamak şu otel işinden önce beni baya düşündürmüş ve üzmüştü.

Şimdi çorbada az da olsa tuzum olduğu için rahattım.

Güvenlik, giriş yapabilmemiz için bariyeri kaldırdığında otelin ana giriş kapısında duran üç vale de aynı anda bize doğru hareketlendi. Anca yetişirlerdi, çünkü baya kalabalıktık.

Dilde'nin ailesi saydığı bazı arkadaşları ile Ender'in diğer görev arkadaşları ve üsleri düğünden bir gün önce giriş yapacaktı otele. Rügeyya'nın ailesinden gelenler olacaktı. Tüm otoparkı kapatacaktık muhtemelen.

Doru arabayı durdurup önce kendi indi. Sonra da benden tarafa dolanıp kapımı açtı. O sırada yanına yaklaşan valeyeye de arabanın anahtarlarını teslim etti. Elimden tutup beni indirdikten sonra, arabanın arka koltuğunda geldiğimizi anlayan ve inmek için ciyaklayan Doğa'yı kemerinden kurtarmaya gitti.

Yol boyu uyumuştı neredeyse. Uykusu tam sayılırdı şimdi onun. Tüm gün canımıza okumaya hazırды.

Bacaklarımı esnetip Belek'in neredeyse her yerine hakim olan çam ve meşe ağaçlarının ferah kokusunu derince içime çektim.

Doğa'yı bilmem ama ben yorgunluktan geberiyordum.

Mavi elbisemin üzerinden karnımı sevdim. "Eymen Egehan," diye fısıldadım usulca. "Bu seninle ilk tatilimiz bebeğim. Mutlu musun?" Karnımın içinde kıpırdandığını hisseder gibi oldum. Başı bir taraftan diğer tarafa sürtündü sanki. Avuçlarımın altında hissedebiliyordum bunu. Kocaman gülümsedim. "Keyfin yerinde tabii. Bir o tarafa yat bir bu tarafa."

Ah bir de ben yatabilsem. Cidden bir an önce odama çıkıp uyumak istiyordum.

Bunu düşünürken, düşüncelerimin arasına Dilde'nin cıvıldaayan sesi karıştı. "Ender rüya gibi!" diyordu canım Dilde. Çok mutlu olmuştu daha şimdiden.

Bakışlarımı onlardan tarafa çevirdim. Bizimkilerin tamamı otelin giriş kapısının önünü doldurmuştu.

Ender Dilde'yi koltuğunun altına çekip saçlarının arasına bir öpücük kondurdu. Sonra da kulağına bir şeyler fısıldadı.

Onlar düğünden sonra da burada balayı için kalmaya devam edeceklerdi.

Olduğum mesafeden balayıyla ilgili bir şey olduğunu düşünecek kadar bir şeyler işitebilmişim. Onlarda çok hasretti, buralar hep hasretti.

Gözlerim Sefa abi ve Gözde'ye ilişiverdi. Gözde minyon bir kızdı. Aramızdaki en kısa boylu o olabilirdi. Sefa abi onu koltuğunun altında öyle bir tutuyordu ki, kız kollarının arasında resmen kaybolmuştu. Ama Sefa abiye öyle bir bakışı vardı ki Gözde'nin, devi bile devirirdi alimallah. Aşık bakışıydı tabii bu. Birbirlerini çok sevdiklerini onları daha ilk kez yan yana gördüğüm an anlamışım.

"Hiç özenme bunlara, otel düğünü falan istemem ben," diyerek homurdandığında Gözde hafif Karadeniz şivesine kaçan diliyle -evet, onun annesi Trabzonluydu ve Gözde hamurunda eli maşalı bir Karadenizli saklıyordu- Sefa abi ona gözleri ışıldayarak baktı. "Sen ne istersen o. Özendiğim falan yok benim. Köy düğünü de, köy düğünü kurayım ha buraya," diyerek Gözde'nin diline de kayan söyleriyle etrafındakileri güldürdü.

Mahir kucağında Berce ile ona bön bön bakıyordu. Muhtemelen Karadeniz şivesine benzetmeye çalıştığı dili yüzündendi.

Bir hanım köylü daha. Aramıza hoş geldin Sefa abi.

"Ha şöyle," diye gururla gülümsedi Gözde. "Ula seni annem damat diye boşa seçmedi. Bizim uraların adamı olacağısun ha bundan sonra. Yoksam yok."

"Yoksam yok," diyerek erkesi kalın sesiyle bastı kahkahayı Sefa abi. "Alan almış, veren vermiş Gözde. Ne anne dinlerim ne baba. Hele o babanı hiç dinlemem ben şu dakikadan sonra."

Gözde ile Sefa abinin ilişkilerinin mimarı Gözde'nin annesiydi. Babası karşı gelmeye devam edince ilişkilerine el atıvermiş anlattıklarına göre.

Rügeyya, hepimizden daha sessizdi. Biz Gölgesiz Timinin kadınları olarak renk renktik yani. Birimiz diğerine asla benzemiyordu.

Fırat abi elini tutunca bir kızarmıştı Rügeyya. Son zamanlarda hepimizle can ciğer olmasına rağmen hala bizden utanıyordu.

Kaçamak bakışlarla bize baktıktan sonra omzuyla Fırat abiyi dürttü. Kulağına bir şeyler fısıldadı.

"Annesi," diye tam önümden seslenen kızıma indirdim bakışlarını. Doğa'ya çok tatlı pembeş bir elbise giydirmiştim. Daha şimdiden yanakları

güneşten pembeleşmiş, elbisesiyle uyumlu bir hal almıştı. Altın gibi parlıyordu açık bıraktığım dalgalı saçları. Önüne düşen bir tutam saçı eğilip kulağının arkasına sıkıştırdım. "Söyle annem."

"Babası ile paka gitsin mi Doğası?"

Başını babasına doğru çevirip elini tuttu hemen. Etrafıma bakındım. Otelin önünde bir küçük salıncak ve bir kaydırak vardı. Giriş yaparken misafirler çocuklarını oyalasın diyeydi muhtemelen. Ona park diyordu bıdığım.

"İçeride daha büyüğü varmış annecim," dedim bakışlarım kızımın kocaman mavilerini bulurken. "Oraya gidersiniz ama önce bir yemek falan yiyelim. Acıkmadın mı sen?"

"Immm," diyerek bir durup düşündü. Oyun daha cazip geliyordu tabii şimdi ona. Karar veremeyince Doru'ya çevirdi başını. Güneş gözlerini aldığından mavileri kısılmıştı.

"Dinlenelim biraz babam. Sonra söz. Seni gitmeden parka götüreceğim."

Bizimkiler içeriye geçmeye başlayınca, Doru'da Doğa'yı kucağına aldı.

Bana hadi dercesine bir bakış attıktan sonra girişe doğru yöneldi.

Giriş işlemlerinden sonra herkes odasına dağıldı. Hepimiz yorgunduk. Önce bir dinlenmek istiyorduk. Yolculuk beni mahvetmişti. Bu bir gerçek ve odaya girer girmez doğruca ayakkabılarımı birbirine sürterek çıkardım ve doğruca odanın ortasındaki kral boy, büyük yatağın üzerine kuruldum. Baldırlarım dahil yorgunluktan sızım sızım sızılıyordu.

Kocam bavulları bellboyun yardımına ihtiyaç duymadan odanın içine taşırken, Doğa gerçeğini Antalya'ya getiremeyeceğini öğrendiğinde çok üzüldüğü oyuncak köpüyü kulağından tutup sürükleyerek tüm sevimliliğiyle odaya giriş yaptı.

Odanın ortasında önce şöyle bir etrafında tam tur döndü -köpü de beraberinde- sonra da boydan camlı, ince tüllerle örtülü pencerelere doğru koşturdu. Ne görmüş olabilir ki bu kadar şaşırmış olsun diye düşünürken ben -çünkü ağzı kocaman açılmıştı- baktığı tarafta rengarenk kaydırakları olan büyük boy bir çocuk havuzu olduğunu anımsadım.

Nitekim beni onayladı. "Paka varmış buda. Köpü bak," dedi ve kulağından tuttuğu köpüyü kucaklayıp cama bildiğin tost gibi yapıştırdı.

Normalde olsa haline güler, yanına gider, yanaklarını öpe öpe bitirirdim, lakin gerçekten halim yoktu.

Kocamdan tarafa çevirdim bakışlarımı. Kapıyı kapatmıştı ve üzerindeki ince beyaz gömleğinin düğmelerini çözmekteydi.

Hava cehennem sıcağıydı Antalya'da. Neyse ki odamızın iyi çalışan bir kliması vardı. Nereden mi biliyorum? Ben ailemle ne zaman tatile bu otele gelsem, bu odada kalıyordum da ondan.

Gömleği gövdesinden sıyrıp kaslı üst bedenini gözlerimin önüne serdi. İki, belki üç saat sonra burada olmayacaktı. Gözlerimi bundan dolayı yangın bir hasretle dolaştırdım üzerinde.

"Yemek yeriz değil mi beraber gitmeden," dediği sıra pantolonunun kemerini çözüyordu. "Duş alayım sonra da," dedi ve bakışlarını yüzüme kaldırdığının o an farkına vardım. Yakalanmış olabilirdim.

Elimin birisini karnıma koyup, diğerini arkama doğru atarak yatağa destek niyetine yaslardım. Dik oturmakta bile zorlanıyordum artık. E, yorgunlukla da birleşince şu durum, iyice sancılı oluyordu.

Bakışlarımı tekrar kocamın yüzüne kaldırdığımda hala beni süzmeye devam ettiğini gördüm. O alev hasret bakışlar ona da bulaşmış gibi görünüyordu. "Şimdiden özledim sizi," dediğinde içini çekerek, düşüncemi onaylamış oldu.

Karnımdaki elimi yana kaydırıp yatağın kenarına vurdum. "Gelsene. Ben gelemiyorum sen gel de bir sıkı sıkı sarılayım."

İkiletmedi, asla ikiletmezdi. Yatağın ucuna doğru yürüdü. Ayaklarımın önünde durdu. Oturmak yerine bacaklarımın önüne dizinin birinin üzerine çöktü. "Ağrıyorlar mı?"

Başımı sallamamla yerden bacağımın birini kaldırıp dik duran diğer dizinin üzerine yaslardı. Önce bacağımın yanını öptü -orada bir içim gitti görüntüsüne- sonra kıyamaz gibi kalın parmaklarını usul usul alt bacağımın yumuşak yerlerinde sıkarak dolaştırmaya başladı.

Parmaklarının hareketiyle gevşedim. Dudaklarımın arasından rahatladığımı belli eden sesler yükselmeye başlamıştı ve dudak kıvrımlarının bundan sebep, yükselmeye başladığını görüyordum.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sorunca, "Çok iyi," diye cevap verdim hemen. Şu yaptığı paha biçilemezdi.

"Öyle değil," dedi gülerek. Parmakları ayak tabanının ortasına baskı uyguluyordu şimdi. "Eymen Egehan zorluk çıkarıyor mu sana? Sancı, ağrı, ne bileyim; benzeri şeyler var mı?" Gözlerini gözlerime kaydırmasıyla dudaklarımı büzdüm.

Bu aralar karnımda ve kasıklarımda kasılmalar hissettiğim gerçektir, lakin ona söylemeye niyetim yoktu. Endişelenmesini ya da korkmasını

istemiyordum. Ben normal bir hamile değilken, bence gayet rahat bir gebelik geçiriyordum.

Kendimi yatağa bıraktım. Derin bir nefes alırken ellerimle de karnıma dokundum. "Biz çok iyiyiz merak etme."

Ayağımı dizinden alıp yere bıraktı ve diğerini aldı, aynı şekilde yerleştirdi. Tüm bedenim derin bir rahatlamanın, neticesinde uykuya geçmenin eşiğine yaklaşmıştı.

"Otelin bir doktoru vardır mutlaka. Bir görünelim ister misin?" diye sözlerime rağmen aklı bizde kalmış gibi mırıldandığında, tekrar doğruldum yerimden. "Sarılsan geçer, doktora falan da gerek kalmaz. Dinle beni. Bacağımı bırak ve yanıma gel kocaların en yakışıklısı."

Güldü. Serseri bir gülüştü. Burnunu da aynı edalarda çekip ayaklandı. Göz ucuyla Doğa'yı kontrol ettikten sonra yatağın üzerine çıktı. Ağırlığıyla yatak çökerken, o uzandı bende onun göğsüne doğru kıvrıldım hemen. Beni kollarıyla sararken bende sıkı sıkı onu sardım sarmaladım.

Göğsünde derin bir nefes aldım kokusunu da içime hapsedebileceğim kadar uzun uzun.

"İki güncük sadece değil mi? Daha uzun değil?" diye bir kez daha teyit etmek ister gibi sorduğumda, belimde olan elini kaldırıp ensemden saçlarımın diplerine soktu. "O kadar. Belki tam 48 saat bile sürmez. Bir bakmışsın dönmüşüm."

"Nereye gidiyorsun Doru? Onu de bari? Yakın mı buraya?"

"Yakın, çok yakın hem de. Adana yavrum."

Normalde bana gideceği yeri bile söylemezdi ama arkasında meraklı bırakmak istemediğinden söylüyordu, biliyorum."

Göğsünde başımı salladım. "İki güne gelmezsen Doğa'yı da alır koca karnımla Adana'ya gelirim, bilesin."

"Ha hah, bilirim gelirsin. Ama sözüm söz. İki günden uzun değil. Sen yerinde kal ve beni bekle Güvercin."

"Güvercinin yuvası giderse durur mu hiç? Her göreve gidişinde bende peşinden kanatlanıyorum. Bedenen burada olmam bir şey değiştirmiyor."

Beni yatağa bastırıp yerinden doğruldu ve üzerime eğildi. "Senin canını severim. Zaten hasret kalmışım; öyle bir severim ki dilindeki balı da seni de yerim."

Gözlerinde oynaşan ateşten halkalar içimi ısıttı. Bunlar hep banaydı. Ellerimi yüzünün iki yanına atıp başımı yataktan kaldırdım ve yüzünün dudaklarımın ulaştığı her yerini öptüm öptüm...

Doğa'nın sessizce yatağa tırmandığının farkındaydım ama öpücüklerimin sonunda yatağa yaslanan başımla, kocamın da beni öpücüklerle boğmasına izin verdim. Nasılsa bölünecektik birazdan.

Doru çenemle gerdanımın arasını gürültülü öpücüklerine boğarken ben kızıma çevirdim başımı. Sabırla babasına bakıyordu.

"Deldim," dediğinde, Doru başını boynumda gömdüğü yerden kaldırıp Doğa'ya yan bir bakış attı. "Özmemiyon beni babası?" diyerek yanıma yattı Doğa. Köpüyü de yanına yatırdı. "Doktum ben. Özmemiyon."

Onu özleyip özlemediğimizi soruyordu. Ben yoktum ama siz beni özlemiyor musunuz? Babası beni özleyeceğinden bahsediyordu ya... Kıskanıyordu. "Köpüsü de özmemiyon," deyince gülmek için kendimi sıktım. Bir köpümüz eksikti.

Doru bir bana baktı gülmek için kendini sıkarken bir Doğa'ya. "Hep bölüneceğiz galiba."

Gülerek başımı salladım. "Daha iyi günler bunlar. Karnımdaki bir gelsin, o zaman gör sen cümbüşü."

Onaylarcasına başını salladı Doru. Aç kurt gibi Doğa'ya saldırıp onu kahkaha krizine sokmadan hemen öncesiydi bu.

*

Doru gitti. Yine gitti ama bu defa kısa sürecekti. Hep beraber aşağıda yemek yemiştik. Doğa'yı kısıda olsa parka götürüp gelmişti ve hemen sonrasında odaya çıkıp giyinmişti.

Kızlarla oturup kaldığımız lobideki koltuklarda bir duygusallık hakimdi üzerimize. Zerrin anne çocukları oyalıyordu. Hepimizin düşen ifadesinin de farkındaydı.

"Hamamı varmış buranın. Sordum öğrendim," dedi gözlerini her birimizin üzerinde ayrı ayrı dolaştırarak. "Erva sen çok uzun süre kalamazsın ama bugün bir gelin hamamı mı yapsak?"

"Olur anne. Sonrasında da odama çıkar uyurum zaten. Çok yorgunum."

"Tamam, Doğa'yı da odama alırım ben. Rahat uyu sen. Doğum yaklaştı, rahat uyuyamıyorsun, farkındayım."

Bu kadar düşünceli bir kaynanam vardı işte. Doğa uykusunda tekmeleyebiliyordu arada. Gece boyu karnımı ondan sakınmak zorunda kaldığımdan gün boyu uykusuz dolaşıyordum. Tecrübeyle sabitti; bir keresinde beni uykumdan zıplatarak uyandırmıştı. Ayakları da kendi gibi minicikti ama sağlam geçiriyordu.

Yanımda oturan Gümüş koltukta kayıp bana doğru yaklaştı bir şey diyecekmiş gibi. "Odaların önünde ki havuzları fark ettin mi?" diye sordu fısıldar gibi.

Odalarımız swimup idi. Elbette biliyordum, her birinin şahsi havuzu vardı. Her ne kadar birbirine bağlanıyor olsalar da bahçe kapısından çıkınca doğruca havuz ve şezlonglarla karşılaşılırdınız.

"Ne olmuş onlara?" diye sormamla, heyecanla, "Gümüş ile konuştuk. Yarın akşam Dilde'nin odasının önündeki havuzda buluşuyoruz. Bir minik bekarlığa veda yapalım, rahatlayalım dedik."

"Ya çocuklar?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

"Bizimkileri de anneme vereceğiz. Berce ile İnci'yi değil elbette. Onları benim odamda uyuturuz."

Odalar birbirine bitişikti. İkisi de aynı oda sayılırdı aslında. Üstelik ağılasalar falan sesleri de hemen duyulurdu. Bir sorun görmediğimden başımı salladım. Hem bende havuzda biraz gevşeyebilirdim.

Zerrin annenin dileğini yerine getirip hamam sefasını kısa tutmak niyetiyle, Doğa'nın elinden tutup üzerlerimizde yazlık elbiselerimizle otelin ana binasına doğru yürüdük.

Berce ve İnci annelerinin kucaklarındaydı. Onların hemen yanında da iki Endonezya asıllı kadın yürüyordu. Tatil boyunca bebeklere bakıcılık yapacaklardı. Malum onlar hamama giremezdik.

Zerrin anne her nereden bulduysa; bir sepet takmıştı koluna, içine de meyve, atıştırma falan doldurmuştu. Az sonra bildiğiniz hamam keyfi yapacaktık.

"Ya, Zerrin anne sen bir tanesin," diye şakıdı heyecanla sağ tarafımdan Dilde. "Memlekette olsak bizimkilerde böyle bir şey yapardı mutlaka. Gerçi bana yapılmazdı, o ayrı konu."

"Senin şu akrabalarının köküne kibrit suyu..." diye sövdü Zerrin anne. "Sen bize emanetsin kızım. Boş ver onları."

"Bizde de var böyle bir adet. Ama kaynana gelinini seçsin, beğensin diye yapıyor daha çok," diye söze karışınca Gözde, Neslihan ona garipseyen bir bakış attı. Bu ben seçilmem seçerim bakışı gibiydi.

"Bizde de var ama gelin olmayla alakası yok," dedi Rügeyya. "Altın günleri hamamda yapılır bizde."

"Altın ucuzkenden bahsediyor herhalde bu," diyerek elini Rügeyya'ya doğru salladı Zerrin anne. Hemen sonra güldü. "Sözüm meclisten dışarı ama biri düğün var deyince bana inme iniyor."

Otelin ana binasına gülüşerek girdik.

Kapıdaki görevliler kapıyı açtıktan sonra daha önceden rezervasyonlu olduğumuzdan hamama kadar eşlik etti bize.

Bildiğimiz hamamdı. Birer metrelik aralıklarla kurnalar ve önlerinde çelik taslar diziliyordu. Ortada kocaman bir göbek taşı. Musluklar altından yapılmıyordu.

Gümüş ve Gülru çocuklarını dinlenme odasında bakıcılara emanet ettikten sonra yanımıza geldi. Hamamın bekleme odası cam kapı sayesinde kolayca görünüyordu. Bekleme odasının yanı oyun odasıydı. Doğa ve diğerleri sıkılırsa diye oraya yollamayı düşündüm anında.

Her birimiz ayrı ayrı kurnalara geçtik. Üzerimdeki elbiseyi çıkarıp bikinimle kaldım. Bizden başka içeride iki kadın daha vardı. Biri beyaza yakın sarı saçlıydı. Kesin turistti. Diğeri ise esmer güzeli, bizim yaşlarımızda, uzun boylu bir kızdı.

İkisi de tek takılıyordu.

Zerrin annem tam karşımdaki kurnadan seslendi. "Rahat mısın Erva'm? Sorun yok değil mi?" Mermer taşa güzelce yerleştim. "Sorun yok annem. Gayet rahatım."

Herkes önce bir su dökünüp rahatlamaya çalıştı. Güzelce köpüklenip liflendim. Karnımdan sebep yetişemediğim yerlerde diğerleri yardımına koştu. O sırada da Doğa'yı yıkadım, suyla rahatlatmaya çalıştım.

Evde de banyo yaparken hep Doru yardımcı oluyordu bana. Doğa'yı beraber yıkasak da işin büyüğü ona düşüyordu. Artık bazı şeyler cidden zordu.

"Teyzem iki gün sonra mı geliyor?" diye sordu yanımdaki kurnadan Gülru. Bir tas suyu başından aşağıya döktü ve rahatlamış gibi nefeslendi.

"Evet, geç bile kaldı aslında. Bana sözü iki ay öncesineydi."

"Düğündendir. Onu da göreyim demiştir," dedi diğer tarafımdan Gümüş.

Ben tam ağzımı açıp bir şey diyecektim ki, "*Hey hey narino!*" diye bir Karadeniz müziğinin sesi hamamı doldurdu. "*Hey hey bu dere akar gider narino!*" Koray Avcı'ydı söyleyen ama bu şarkıyı ilk kez duyuyordum. Mühim olan da bu değildi zaten.

Bu da nereden çıktı diye düşünürken ben, Gözde kollarını öne atmış vaziyette sallana sallana göbek taşının üzerine çıktı. Çıplak ayaklarını birbirine paralel açmış dururken, "Hayde!" diye bağırdı. "Oturmaya mı geldik!" Sırıtiyordu karşımda.

Zerrin anne elini ağzına kapamış gülüyordu. Bu işte onun da parmağı yoksa bende bir şey bilmiyorum.

Gözde'yi hemen Dilde takip etti. Fırladı ve çıktı taşın üzerine. Gözde'yi taklit eder gibi kollarını öne uzatıp bacaklarını açtı.

Gözde ayağını yere bura vura sallandı, o da onu izledi. Çok eğleniyorlardı ama ben oraya çıkmaya cesaret edemezdim.

Rügeyya! En sessizimiz, şimdi kendi kurnasının yanında ayaktaıdı. Elindeki taşı diğer elinin avuç içine vura vura kıvırtıyordu.

Neslihan sallana sallana, kahkaha ata ata bana doğru yaklaştı. "Oy oy yaşumi silen olsa narino, yaşumi silen olsa narino!" diye bağıırıyordu şarkının sözlerini.

Ellerimi tuttu ve beni ayağa kaldırdı. Diğerlerine de göz etti ayağa kalksınlar diye.

Onlar önümde saçma sapan oynamaya başlayınca dayanamadım sallanmaya başladım bende. Çok beceremezdım ki ben bu havaları.

Beceremeyen ben, bir zaman sonra koca göbeğimle etrafta horon tepe tepe dolanıyordum. Arada Zerrin annemin uzattığı üzümlerden atıyordum ağzıma.

Doğa kurnanın başında kendine su döküp duruyordu. Onun bizi taktığı yoktu. Su dökme işini biraz abartmıştı ama karışmıyordum. İstedığı gibi eğlensindi.

Göbeğimi tuta tuta ona doğru yürüdüm. "Annecim," dedim bir öneri sunar gibi. "Anneyle dans eder misin?"

Beni önce hiç takmadan tasına yarımca su doldurup sarı kafasının üzerinden boşaltıverdi. Ağzına kaçan suları püskürterek gözlerini sıkıca yumdu. "İsmemiyom."

"Ağzını kapa bari," dedim gülerek. Ben gülüyorum diye o da güldü.

Tası bıraktı ve kalktı ayağa. Önümde zıplamaya başladı. İstemeyen hali buysa. Ne olur ne olmaz diye elini tuttum. Kayar düşerdi falan, maazallah.

Biz hamamı mı yıkadık -yıkttık- ya da hamam mı bizi yıkadı bilmiyorum. Gecenin sonunda hem rahatlamıştım hem de yorgun hissediyordum kendimi.

Doğa uyudu uyuyacak haldeydi. Haline kıyamadım, yüzünü sevdim. "Dayan annecim. Yatağa gideceğiz birazdan."

Karanlık bahçe yolundan hep beraber kendi odalarımızın olduğu binaya doğru adımladık.

Yanımda yürüyen Zerrin anneme çevirdim başımı. "Doğa benle kalsın bu gece anne. Yoruldu şimdi. Gece uyanır, beni arar. Yarın senle yatar."

"Sen biliyorsun kızım," diyerek başını salladı Zerrin anne.

Kocalarımızı göreve göndermiştik ama düğünü de gölgelemek istemediğimizden bir küçük eğlence vermiştik. Doğa ile odaya girerken bunun pişmanlığını yaşıyordum biraz. Kocamı özlemiştim ben. Çok özlemiştim.

*

Ertesi gün diğerlerini bilemem ama benim için oldukça boş geçmişti. Doğa ile ilgilenmişim tüm gün. O eğlensin, eve kapanıp kaldığı günlerin hıncını çıkarabilsin diye onu havuzda, parkta ve mini kulüp alanlarında eğlendirmiştim.

Akşamları mini kulübün bir çocuk eğlencesi oluyormuş. Böyle müzikli falan. Çocuk oyunları oynatıyorlarmış. Doğa ona gitmek istiyordu ama kızlarla planı çoktan yaptığımızdan ertesi güne onu ikna etmeyi başarmışım.

Günün sonunda odaya tek döndüm. Doğa'yı Zerrin anneme emanet etmişim. O bu gece onunla kalacaktı.

Gümüş ve Gülru'da çocuklarını Zerrin anneye emanet ettikten sonra -ki onların keyfi yerindeydi, Zerrin annenin odasındaki halının üzerine oyuncaklarını döküp bizi unutmuşlardı çoktan- mayolarımızı giyinip Dilde'nin odasının önündeki şezlonglarda toplandık. Rügeyya ve Gözde yan odalardan iki şezlong daha çekmişti bizimkilerin yanına. Ortada sehpaımız vardı. Üzerini de oda servisinden sipariş verdiğimiz atıştırmalık ve alkolsüz içeceklerle donatmıştık.

İnci ve Berce yan odada annelerinin kaçamağından habersiz mışıl mışıl uyuyorlardı şimdi. Tam planı kurduğumuz gibi yani.

Ben bir havuza girip çıktım öncesinde. Diğerleri bu işlemi benden önce yapmıştı. Tam şezlonga kurulmuştum ki Dilde'nin odasının kapısı çaldı.

"Oda servisi mi ki gene?" diyerek ayaklandı Neslihan. Lakin onu Dilde durdurdu. "Ay ben birini daha çağırdım."

Hepimiz aynı anda ona baktık. "Kimi?" diye sordu Gümüş göz kırıp kafasını sallarken.

"Dün hamamda tatile yalnız gelmiş bir kız vardı. Bizim yaşımızda. Adı Gonca. Onu çağırdım. Tekmiş, yazık."

Ağzıma bir kek dilimi atıp elimi peçeteye sildim. "Ne ara tanıştın be!" dedim anlamayarak. "Elin yabancısını niye davet ettin?"

"Yalnızdı diyorum ya. İyi kız hem. Gelsin, sizde anlayacaksınız," diyerek kapıya koştu.

Bu arada fazla saf oluyordu. Yaşından desem çokça cinliği de tutuyordu. Elin yabancısının aramızda ne işi vardı şimdi?

"Neyse," diye fısıldadı Gülru sehpaye doğru eğilerek. "Çok sarmazsa ben yollarım bir şekil. Hiç keyfimi bozamam gece gece."

"Yapamazsan ben yaparım," dedi Neslihan göz kırparak.

Yaparlardı, bilirim.

Dilde balkon kapısının önünde, dün bir ara dikkat kesildiğim esmer kız da onun arkasında belirdiğinde sustuk.

Gonca bu muymuş?

"Merhaba," dedi tüm kibarlığıyla. "İnşallah rahatsızlık vermiyorumdur."

Yok, ya, iyi kıza benziyor bu.

Baş selamı verdik hepimiz kızın kibarlığına karşın.

"Otursana," diyerek boşta olan şezlongu gösterdi Dilde kıza.

"Hoş geldin," diye mırıldandım. *Lanet olsun içimdeki insan sevgisi. İnşallah gerçekten iyi kızdır. Gece gece şu koca karnımla saç yoldurtmayın bana.*

Gonca yanaklarındaki gamzeleri göstererek tam karşımdaki şezlongun bir tarafına oturdu. Diğer yanına da Dilde geçti.

"Dilde düğün için buradaymış. Dün konuştuk da biraz. Sizi dün gördüm. Baya eğleniyordunuz."

"Ya sen?" diye sordu Gülru ağzına bir çilek atarken. "Sen niye tek çıktın tatile? Sıkıcı olmuyor mu?"

"Yok," diyerek omuz çekti Gonca. "Kafa dinliyordum ben. Aşk meşk mevzuları." Bakışlarını üzerimizde dolaştırdı. "Hepiniz evli misiniz?" diye sordu gülerken. Sonra eliyle karnımı işaret etti sevimli denebilecek bir ifadeyle. "Hamilesin sen. Ne kadar güzel."

"Ben hala bekarım, Rügeyya'da öyle," diyerek yanındaki Rügeyya'yı işaret etti Gözde.

"Ama hepinizin sevgili ve eşleri askermiş galiba. Benimki de öyle," deyince Gonca, bir Dilde'ye çevirdim bakışlarımı. Gözlerim istemsiz kısılmıştı. Ne çok şey anlatmıştı daha birkaç saattir tanıdığı kıza böyle?

"Aşk acısı mı?" diye sordu Rügeyya. "İyi biliriz."

Evet, hepimizin uzmanlık alanıydı. Gonca başını salladı. "Beni pek takmıyor bu aralar. Evde oturup ağlayacağıma gelip burada ağlayayım," diyerek buruk bir şekilde güldü.

O an bir şey oldu. Önce benim, sonra Dilde ve diğerlerinin telefonu eş zamanlı çalmaya başladı sehpanın üzerinde.

Aynı anda uzandık. "Doru," dedim anlam veremeyerek.

Diğerleri takip etti beni. Bizimkiler aynı anda, tam şu anda bizi mi arıyordu?

Telefonu açtım ama tek bir cümle işittim. "Hemen aşağıya gel!" Sesi öfkeliydi.

Ben kapanan telefona bakarken diğerlerinin yüzü de kireç beyazıydı.

Endişeyle ayaklandım. "Aşağıya çağırıyor," dememle kızlar da ayaklandı. "Beni de," dedi Gülru. Anlaşılan hepimiz aşağıya çağırılıyorduk.

Ne yani burada mıydılar? Sevinemiyordum bile. Bir şey olmuş gibi hissediyordum.

Karnıma rağmen odama koştum. Üzerime o an için en uygun gelen şeyi geçirdim. Bir bornoz. Çünkü saçlarımdan bile su damlıyordu şu an.

Beş dakika sonra lobide ip gibi dizilmiş yan yana duruyorduk. Berce Gülru'nun, İnci'de Gümüş'ün kucağındaydı. Ve komik olan hepimizin üzerinde anlaşılmış gibi bornoz vardı.

Gonca ortalarda yoktu. Çünkü biz odadan çıkarken o da ayrılmıştı yanımızdan. Bu akşam biraz garip miydi?

Lobinin kapısı aralandı. Doru ve diğerleri içeriye kamufleajları ile giriş yaptı. Otel asker baskınına uğramış gibi görünüyordu tam şu anda. Lobideki misafirler bu ani giriş yüzünden bir paniklerken, benim gözler şaşkınlıktan ve endişeden belirginleşmişti.

Doru diğerlerinden önce davranıp bana doğru yürüdü. Elimle bornozun ucunu tutuyordum. Malum top gibi bir karnım vardı. Kapatmakta zorlanmıştım.

Sinirli görünüyordu. Öfkeli nefesi yüzümle buluştuğu sıra, ben bunun üzerimdeki bornoz yüzünden olduğunu düşündüm, ama yanıldım. Şu sözlerle anladım bunu da. "Teröristin sevgilisini odanızda mı saklıyordunuz Erva?" Dan diye sorduğu soruyla kalakaldım yerimde.

Mal gibi baktım yüzüne. Ne terörist saklaması?

"Nerede o Gonca?" diye seslendi Mahir kükrer gibi üzerimizde gözlerini dolaştırarak. "Lan, bir uslu durun be! Bir uslu durun!"

Burnuma bok kokusu geliyordu. Hayır gelmiyordu, baya baya sıçmıştık tam şu anda. Gonca Terörist miymiş? Sanırım bende çekici falan vardı. Nerede iti kopuğu var beni buluyordu.

Kocamın gözlerine en masum halimle melül melül baktım. Bir işe yaramadı tabii.

Bölüm Bitti...

Alıntılar için İnst: piyamor_

Bol oy, bol yorum: Hızla gelen yeni bir bölüm :)

Yeniden görüşene değin sevgiyle kalın canlar...

56. BÖLÜM - SON-3

Merhabalar canlar, biz geldik...

Bu bölümden sonra finale son bir part kalmış olacak. Evet, artık Lal Fiğan ile vedalaşma zamanı. Diğer bölümde görüşmek üzere.

Bölüm Şarkısı:

Yaşar - Bir tanem

"Seni boş yere üzmüşüm sonradan anladım."

Yıldızları yakmayı yorum yapmayı ve takip etmeyi unutmadıysak başlayalım mı?

Keyifle Okuyun...

17. BÖLÜM

SON(PART3)

Bu geceyi baştan alabilme şansımın olmasını diliyordum. Hatta dün akşama gidebilmeyi, Dilde'yi ensesinden yakalayabilmeyi ve şu Gonca denen sürtükten uzaklaşmasını söyleyebilmeyi.

Bir askerin kız kardeşi ve başka bir askerin günler sonra karısı olacak olan benim güzide arkadaşım bir terörist ile dostluk kurmuştu. Yetmez gibi onu odamıza davet edip sohbet masamıza -yani içimize kadar- sokmuştu.

Allah'ım benim günahım ne diye yakarmak istiyordum tam şu anda.

Gonca'yı otelden kaçmaya çalışırken yakalamışlar. Dorular dışında neredeyse bir tabur asker oteli sarınca kaçmaya şansı olamamış desek daha doğru olabilir.

Adana'da bizimkiler sevgilisini yakalayınca, ondan da kız arkadaşının - Allah'ın işine bak- bizim otelde kaldığını öğrenince vakit kaybetmeksizin soluğu otelde almışlar.

Her şeyden habersiz olan biz saflar da hamamda sefa sürerken yanı başımızda bir teröristin hem sevgilisi hem de suç ortağıyla su dökünüp göbek atmışız.

Yetmemiş, odamıza almışız. Doru ve diğerleri belaya bulaşacağımızı adı gibi bilircesine otelin güvenliğine bizi sordurmuş. Gonca'nın da kamera kayıtlarında hamamda Dilde ve bizimle vakit geçirdiği ortaya bu şekilde

çıkılmış. Güvenliğin en son Dilde'nin odasının yakınlarında görüldü Gonca demesi üzerine yıldırım bizim otelin tepesine düşmüş yani.

Lobide, resepsiyondaki personellerin gözü önünde ve diğer misafirlerin kulak kabarttığı olayın baş kahramanı olarak dikilmekteydik.

Mahir bağırıp çağırıyordu. Ama nasıl! Gülru çocuğunu kucasına basmış, gözlerini ondan kaçırırken ben de kocamın delici öfke dolu bakışlarına maruz kalıyordum.

Ender, Dilde'nin Gonca ile arkadaşlık kurduğunu -en çok onun Gonca ile muhatap olduğunu öğrenince- basmıştı azarı.

"Ulan bir de asker olduğumuzu mu söyledin! İlan verseydin Dilde! Kocam olacak adam özel bir timde terörle mücadele ediyor ama bir benle baş edemiyor diye!" Haklıydı vallahi.

Sefa abi Gözde'ye ne kadar güveniyorsa -elindeki maşa konusunda- "Kızım hadi bunlar anlamadı, sen nasıl anlamadın lan!" diye bağırıyordu. "Kızın suratından bela akıyor zaten. Ne oldu senin cin gibi gözlerine, adamın içini okuyan bakışlarına, sezgilerine? Bir beni oku, bir benim defterimi dür zaten sen."

"İş öyle değil Sefa. Vallahi anlayamadım. Alnında mı yazıyor sanki bu meret!"

Vallahi de o iş hiç öyle değildi. Bir ara kızın güzelliğine takılmış, hatta ne iyi kız bile demiştim. Ben terörist seviyordum galiba.

Ağlamak istiyordum tam şu anda.

Kadir abi Gümüş'ün bornozuna ters bakışlar atarken, Gümüş aramızda tek altta kalmayan olarak söze karıştı. "Bağırıp durmayın be! Kimliğini gösterse bile anlamazdık. Terörist mi yazıyor sanki orada."

E, bu da haklıydı. Hiç belli etmemişti ki.

"Doğru söylüyor," dedi Neslihan bizi savunurcasına. "Ne bilelim kız onun sevgilisiymiş, şunun suç ortağıymış. Sanki ne! Devlet sırlarını mı anlattık kıza."

"Bir şey anlatmadık cidden," diye sessiz Rügeyya'mız da söze karışınca geri durmadım. Kocamın gözlerine diktim bakışlarımı. "Zaten yanımıza geleli beş dakika bile olmadı. Baskın yedik tarafınızdan."

Doru koluma girdi ve beni odaların olduğu tarafa doğru yönlendirdi aniden. "Baskını sen odada göreceksin."

Neyin tehdidiydi şimdi bu. Arkama şöyle bir bakma şansım oldu. Diğerlerinin de hali benden farklı değildi. Darmaduman olmuştuk. Resmen sol yanımızdan kurşun yemiştik.

Doru beni odaya soktukten sonra gözleri odanın içinde Doğa'yı aramaya başladı. "Doğa!" dedi bir panik. Ellerimi havaya kaldırıp, "Annenin yanında, orada uyuyor, korkma," diye açıklama yapmaya çalıştım. Korkması gereken bendim aslında.

"Ulan," dedi Doru gözlerini kapatıp sabır toplar gibi boynunu yana esnetirken. "Yıllardır burnumuz boktan kurtulmuyor zaten. Bir de burada mı buldun teröristi Erva!"

Haklıydı. Yine haklıydı lanet gitsin! Islak saçlarımı yüzümden geriye attım. "Aşkım, nereden bilebilirdim? Hem ben almadım ki onu odaya. Neden bana kızıyorsun?"

Gözlerini açtı. Delici yeşil bakışları gözlerimi kendine hapsetti. "Korktum Güvercin!" dedi sözlerini destekleyen dalgalı bir sesle. "Nasil panikledim bilmiyorsun!" Parladı aniden. "ALLAH AŞKINA BEN SENİ GERİDE GÜVENDE BIRAKTIĞIMI SANARAK GİDİYORUM. ŞU HALE BAK!"

Neden bağırıyordu ki. Geriledim ve yatağın kenarlarını tutarak alt ucuna oturdum.

Oturmamla bornozdan karnım ben buradayım dercesine dışarıya firar etti. *Aferin oğlum, kendini göster. Baba, anneye bağılıyor.*

Doru'nun gözler anında karnıma kaydı. Sonra derince soluklanıp sıkıntılı soluğunu serbest bıraktı sesli bir şekilde.

Dönen gözleri sonunda yüzümde sakince sabitlendi. "İyisin değil mi?"

Başımı salladım. "Bir şey olmadı merak etme. Geldi ve gitti gibi oldu."

"O Dilde'ye sağlam ceza verilmeli," dedi dişlerini sıkarak. "Ender onu bir güzel haşlasın. Asker olduğumuzu söylemek nedir ya! Belli ki ondan yaklaştı size."

Başımı salladım. Haklı olabilirdi. Dilde onu odaya nasıl davet etti, o süreci bilmiyordum ama doğru geliyordu kulağa.

"Peki sen," dedim. "Sen nasılsın Doru?"

Bana doğru bir adım attı. Eli kamuflajının üstünün düğmelerini çözüyordu. "Uykusuzluktan geberiyorum. Üstüne panik yüklenip iyice gerildim. Berbatım maşallah," demesin mi, dudakımın kenarını suçlu gibi ısırdım. Benim yüzümdendi.

"Hala gergin misin?" Bana bakmadan o düğmeleri çözmeye devam ederek başını salladı. "Geçmiyor şerefsiz. Aklımda olacaklar dönüp durdukça fişek kesilip oraya buraya patlayasım geliyor."

"Bana patla. Tamam, hatalıyım. Kız falan, ama gerilme artık."

Yeşilleri gözlerimi buldu. "Sana bir ceza vermem gerekir."

Başımı salladım. "İyi hissedeceksen..."

"Evet, çok iyi hissedeceğim."

Gözleri karnımda, göğüslerimde ve en son yüzümde dolandı durdu. "Çıkar şunu."

Bornozu işaret etmese bakışlarıyla anlamazdım muhtemelen. Önündeki kuşağını çözdüm. Panikten iki koca düğüm attığımdan ilkinde biraz zorlandım. Olanlardan dolayı yeni fark ettiğim şekilde biraz titriyordum. Gerilmekse bende iliklerime kadar gerilmiştim.

Bornozu omuzlarımdan sıyrıp çıkardım ve kenara, yatağın ucuna bıraktım. Yeşil bikinim, ıslak saçlarım ve hamile karnımla mükemmel görünmediğime emindim. Lakin yapabileceğim bir şey yoktu.

Bakışlarımı beni dikkatle inceleyen kocama çıkardım.

"Duşa geç. Bende geliyorum."

Emredersiniz Yüzbaşım. Ayağa kalktım. Gözlerimi gözlerinden ayırmadan yanından salına salına banyoya yürüdüm. O bakışları arkamdan bile hala beni takip ediyordu, bundan emindim.

Aptal değildim. Cezamın ne olacağını anlamıştım. Biz gebeliğimden dolayı birlikte olamıyorduk. Az sonra işkenceye maruz kalacaktım. Öpücükleri ve dokunuşlarıyla beni çıldırmanın tavan noktasına taşıyacaktı.

Canıma minnet miydi? Minnetti. Lakin tamamlanamayınca ölüm gibi oluyordu be.

Ilık suyun altına girip üzerimde kuruyan havuzun klorlu suyundan arınmaya çalıştım. Elime lifi alıp köpürttüm ve vücudumda ulaşabildiğim yerlerde dolaştırdım.

Birkaç dakika geçmemişti ki banyoda ayak seslerini işitebiliyordum. Yüzüm duvara dönüktü ve öyle de kalmaya devam ettim.

Elleri kollarımın altından geçip karnımı iki yanından tuttuğunda bunu bekliyormuş gibi başımı göğsüne yasladım. Omuzlarımı öptü dudakları.

"İleriye gidemeyecek olmamız ne yazık," diye fısıldadığında kulağıma doğru, sıcak nefesi başımdan aşağıya akan suya rağmen tenime değip yakmıştı. Elleri yukarıya kayıp hassas göğüslerimi avuçladı. Minik bir inilti döküldü dudaklarımın arasından.

"Böyle de çok iyi," dememle avuçlarını sıktı. Elimi arkaya atıp bacaklarının arasına dokundum. Demirden bir çubuğa dönüşmüş erkekliğini kavramamla dişleri omzuma geçti.

Elleri göğüslerimden çözüldü. Beni ensemden kavrayıp çevirdi ve aniden duvara yasladı. Bedeni karnıma rağmen bedenime yaslandığında, "Sen ellerine sahip çık, ben de cezayı keseyim," diyordu soluk soluğa. Dokunmamak mıydı cezam? Nasıl sabredilirdi ki buna?

Aç dudakları dudaklarıma kavuştu. Eğer bu bir cezaysa bağımlısı olmama ne engel olabilirdi?

*

...Dilde'den...

Ender'in öfkeli bakışları yüzüme çevrildiğinde, odanın kapalı kapısının önünde resmen titriyordum. *"Az sonra ağzına sıçacak kızım. Kaçmalıydın bence,"* diyordu iç sesim. Vallahi bu defa haklıydı galiba.

"Dilde," dedi gözlerimin içine baka baka. "Sen ne yaptın yavrum?"

"Suçluyum," dedim tam bir kabullenişle. "Lanet olsun içimdeki şu insan sevgisine. Yalnız görünce onu..."

Başını salladı kendinden emin. "İçindeki o insan sevgisini ne yapmalı şimdi?" diye bir soru yöneltti, yanaklarım al ala olmuş halde bakışlarımı elalarından kaçırdım.

"Ne istiyorsan onu."

Kolumu tuttu kalın bornozun üzerinden, kendine doğru çekti beni. "Bir daha yapacak mısın? Tanımadıklarına bizden bahsedecek misin?"

Tövbe, bir daha bahsedenin gözü çıksın, aksın böyle yerlere. "Hayatta yapmam!"

Burnundan güldü gibi geldi bana. Gözlerimi gözlerine kaldırdım. Gülüyordu vallahi. "Yarın herkese sana çok kızdığımı söyleyeceksin. Öyle ki kıyamet koptu, dersimi fazla fazla aldım diyeceksin."

Gözlerim açık kaldı bir süre. Hemen sonra kirpiklerimi aheste aheste kırptırdım. "Hıı?"

"Kıyamam ben sana. Ama bunu belli etmiyorsun diyorum."

Dudak kıvrımlarım yükseldi ve kocaman bir gülümsemeye dönüştü. "Dersimi aldım zaten ben. Vallahi de billahi de Ender," dedim başımı gülmeye devam ederek sallarken. "Yapmam ki zaten bir daha." Omuz çektim.

"Seni şanslı sürtüğ," diyordu iç sesim. *"Adamı nasıl da bağlamış kendine."*

"Böyle bağlarlar iç ses," dedim bende. *"Sus sen şimdi. Kocamı öpeceğim."*

Nikah kıyılmıştı nasılsa. Onu şimdi en hakikisinden bir öpücükle ödüllendirebilirdim. Kedi gibi sokuldum göğsüne. Dünden razı gibi sardı sarmaladı kollarıyla.

Eli çenemi kaldırdı ve ben daha davranmadan o aklımdan geçeni yaptı. Nefessiz kalana kadar öptü beni. Soluğum tam anlamıyla kesilmişken dudaklarımın üzerine, "Karım mısın sen şimdi benim," diye fısıldıyordu. Düşün telaşından şöyle yakın olamayalı uzun zaman oluyordu. Nikah olmasa abimin de yakamızdan düşeceği yoktu.

Fırsatı avantaja çevirdim. Önce başımı salladım. Sonra kamuflajının yakalarına doladım parmaklarımı. Onun uzun boyunu iyice eğdim. Dudaklarına asıldım.

Bunu beklemiyor olacak ki önce afalladı, sonra gülümser gibi kıvrıldı dudakları dudaklarımda.

Oda da döndük ve ben onu da üzerime çekerek yatağa bıraktım kendimi. İçimdeki şeytan iç sesim gözlerini yumdu kulaklarını kapadı. Şeytan da olsa utangaç bir yanı vardı.

"Sen yine de cezamı kes," dedim nefes nefese. Kahkaha attı ve beline doladığım bornozun eteklerinden sıyrılan çıplak bacaklarımı okşadı kocaman elleriyle.

"Seve seve."

*

Bizimkilerin gözlerinden resmen uyku akıyordu sabah. Gece hepimizin üzerinden bir geçilmişti anlaşılan. Gerçi ben azardan kıl payı yırtmıştım. Onlardan farklı olarak yorgunluktan ziyade keyif hissediyordum.

Elimde yiyeceklerle dolu tabakla bizimkilerin olduğu masaya doğru yürüdüm. Dilde ile Doru'nun sandalyesinin -henüz masada değildi, yiyecek bir şeyler alıyordu o hala- arasında duran sandalyeme oturdum.

Doğa Zerrin annemin yanındaki sandalyede oturuyordu olanlardan habersiz. Zerrin annem sağ olsun bu sabah da onun kahvaltı sorumluluğunu üstlenmişti. Kaynana veli nimet demekti.

"Kız Dilde," dedim tabağımı önüme çekerken. Ne buldumsa koymuştum. Kurt kadar açtım herhalde şu an. "Ne oldu akşam. Ender yanına gelmiş galiba. Çok kızdı mı?"

Havadisleri Dilde'nin yanındaki odada kalan Gümüş'ten almıştım. Dilde'nin odasına giren bir adet Ender görülmüş. Çok sinirliymiş falan filan.

Dilde utanır bir tebessümle başını salladı. "Canıma okudu canıma. Çok kızdı, deli gibiydi, zor sakinleştirdim." Kızarmaya devam etmese bir

gariplik olduğunu düşünmezdim. Belki de dediği gibi kızın içinden geçmişti Ender.

"E, senin de çok suçun yoktu hani. Bir şey demedin mi? Açıklamadın mı kendini?"

"Demedim vallahi," dedi Dilde. "Ceza almayı hak etmiştim çünkü."

Durumunu sonuna kadar kabullenmiş görüyordu. Bir şey diyemedim. Çatalıma kocaman bir omlet dilimini takıp burnuma yaklaştırdım. Ağzım sulana sulana önce enfes kokusunu içime çektim. Sıcak buharı hala üzerinde tütüyordu. Ağzıma atmış keyifle çiğniyordum ki yanımdaki sandalye çekildi ve kocam masaya iştirak etmiş oldu. Elindeki dolu tabakla. Abartmıyorum, tepeleme doluydu. Üzerindekiler dökülmesin diye eliyle de yandan destekliyordu.

O kadar acıktırmıştım adamı yani. Sırıttım ona şöyle bir bakarken.

Kendi tabağının en üstünde duran birkaç çöreği benim tabağımın kenarına istifledi. "Güvercin bak bunlar kestaneliymiş. Sana aldım."

Beni de düşünürmüş aslan kocam. Masum bakışları gözlerime çevrildiğinde sırtıttığımı gördü ve hemen yüzünde benzer bir tebessüm peyda oldu. "İyi ye. Bugün çok şey yapacağız. Akşam da seni..." dedi ve serseri bir gülüş bahsetti yeşil gözlerime.

Gözlerimi devirdim ona. Koymazdı bana. Akşam da gereken yapılırdı.

"Bugün merkezi gezelim diyoruz," dedi Kadir abi masanın bir başından. "Erva arabayla gideriz. Orada da sık sık otururuz. Sorun olmaz değil mi?"

Ellerimi karnımın iki yanına yasladım. "Uyarız biz size. Yorulursak oturur bekleriz bir yerlerde."

"Ben Antalya'da okudum," diyerek çayından bir yudum aldı Gözde. "Size her yerini gezdirebilirim."

"Ben de Antalyalıyım zaten. Bende birkaç yer biliyorum bayılacağınız," diye konuya dahil oldu Rügeyya.

Ben de Antalya'yı iyi bilirdim. "Nerelermiş ki oralar?" diye sordum merakla.

"Düden şelalesi, falez tarafları. Öğle yemeğini şelalenin dibindeki mekanlarda yiyebiliriz. Falezlerde de birkaç güzel mekân biliyorum."

Söylediği yerlere çok gitmiştim. Dediği gibi ilk giden birinin dibi düşebilirdi. Her iki yerin de manzarası şahaneydi.

"Falezlerin orada plajlar da var. Belki denize de gireriz," diye öneride bulundu Gözde.

Oralar fazla topluma açıktı. Ben oralarda denize girmeyi sevmiyordum. Yoldan geçen insanlar bile bakıp duruyordu. Yine de bir şey demedim.

"Denize girme işine bir şey diyemem ama akşama Doğa'ya sözüm var. Dokuz buçukta çocuk kulübünün programı varmış otelde. Ona gideceğiz biz."

Doğa adı geçince sandalyesinde bir dikleştı. Gözleri ışıl ışıl bana bakıyordu. "Safiniz gelecek di mi annesi?"

Safiniz dediğı Temel Reis'in Safinaz'ıydı. Otelin içinde mini club duyurusunu Safinaz kostümlü bir kız yapınca, Doğa bundan çok etkilenmişti.

Başımı salladım gülererek.

"Kim bu Safinaz?" diye sordu Doru yanımdan.

"Temel Reis'in Safinaz'ı. şu çizgi film yok mu, o işte."

"Öyle bir çizgi film mi varmış?" diye sordu anlamayarak. Bizim zamanlarımızın çizgi filmiydi ama Doru'nun hiç çizgi film izlemiş gibi bir hali olmadığından garipsemedim. O hep adam adamdı sanki.

"Ben sana sonra anlatırım kocam." Tabağına bakışlarım kaydı. Neredeyse yarısını yemişti. Ne ara?

"Ben gezmeye gelmesem olur mu?" diye sorunca Zerrin annem diğerk tarafında oturan Gülrü'ya, başımı onlardan yana çevirdim.

"Neden anne? Sende görmüş olurdun," deyince ben, bakışları beni buldu. "Tüm gün gezmek yorar şimdi beni. Hem Meleda gelecek akşam üzerine doğıru."

O da vardı tabii. Annemi unutmuş değildim. "O gelene kadar durmayız zaten. Ben hamileyim hem. Çok dolaşamam. Senle ikimiz bolca oturur dinleniriz bir yerlerde."

"Öyle olacaksa olur," diyerek başını salladı memnuniyetle.

Kahvaltının sonunda anlaşmış olarak kalktık yerlerimizden. Neslihan kahvaltı boyunca sessizdi. Ona doğıru sokuldum bir yürürken. "Neyin var senin? Ağzını bıçak açmadı."

Dalgın bakışlarını yüzüme sürükledi. Yanına yaklaştığının farkında bile değildi. "Ben biraz kötüyüm bugün Erva. Midem altüst olmuş durumda. Dün akşam yediğim aburcuburlardan galiba. Sesimi çıkaramadım ama gezmeye falan gelemem ben. Yasin bir doktora götürecekt beni. Serum yemem gerekiyor galiba. Yoksa toparlayamayacağım."

O öyle söyleyince betinin benzinin de atık olduğunu fark ettim. "Neslihan," dedim içime düşen şüpheyle. "Yoksa sen de..."

Ellerini önünde salladı. "Değilim ya. Korunuyorum ben. Çocuk için erken hem bize. Daha ne kadar oldu şurada evleneli?" Vallahi bana göre erken falan değildi. Tam zamanıydı. Hem bende korunurken hamile kalmıştım.

Belki o da... Yine de üstelemedim. "Sen yine de bir test yaptır," dedim olmaz öyle şey der gibi baktı ama yine de başını salladı. "Yaptırırım. Sırf için rahatlasın diye."

Bir saat sonra üzerimde beyaz, efil efil bir elbiseyle otelden çıkış yapıyordum. Kocam arabayı almaya gitmişti. Elinden tuttuğum ve aynı benimki gibi beyaz bir elbise giydirdiğim kızımın elini tutuyordum.

"Doğası," diye seslendim aşağıya doğru. Aşırı heyecanlı görünüyordu Doğa. "Nereye gidiyoruz biz annecim?"

"Paka," dedi dişlerini göstere göstere gülerek. Biz nereye gidersek gidelim orası park olacaktı Doğa'ya.

"Merkezde bir de lunapark var. Kocaman böyle. Eğer fırsat olursa seni oraya da götürürüz babayla."

Diğer elinde tuttuğu köpüyü havaya kaldırıp salladı. Elimi elinden kurtarıp ona sıkıca sarıldı. Kulağına eğilmiş bir şeyler fısıldıyordu.

Biraz eğildim, karnımın izin verdiği ölçüde.

"Düzel düzel yanımda dur, tamam mı köpüsü? Kayboluysun soyna..." Köpü den cevap almış gibi kıkırdayarak başını salladı. "Paka gidiyoz akillim. Kaykay da var tabisi oyda."

Güldüm köpüye verdiği akıllara. Evet, bir hayali arkadaşımız yoktu ama köpüsü bizim en yakın arkadaşımızdı.

"Yeşil!" diye neşeli bir bağırış koptu arkamızdan. Gümüş'ün elinden firar eden küçük Doru bize doğru koşuyordu. İnci babasının kucağındaydı.

Doğa ona doğru pıtı pıtı adımlarla yaklaşırken, Doru kızıma çarpar gibi durup, kollarıyla sıkıca sarıldı ona. "Bak sana ne aldım," dedikten sonra elini cebine atıp ışıltılı şeffaf bir ambalajı olan ve ancak avucum boyutunda olan oyuncak bebeği Doğa'ya uzattı. Bir yandan da ambalajı yırtmaya çalışıyordu.

Doğa ağzı açık bir Doru'ya bir elindeki minik boyutlardaki bebeğe baktı.

Gümüş sırtarak benden tarafa, "Lobide gördü ve onu Doğa için almak istedi," deyince, ben de kocaman gülümsedim. "Teşekkür ederiz Doru'cuğum," derken ben, Doğa köpüsünü Doru'nun kucağına basar gibi bırakmış ve bebeği ellerinin arasına almıştı. Bana göre oldukça ufak bir bebektir ama Doğa'nın tam minik ellerine göreydi.

Bebeg'in yüzüne hayran hayran baktıktan sonra minik öpücüklerle boğdu.

Kadir kızını karısının kucağına bıraktıktan sonra otopark tarafına doğru yanımızdan uzaklaştı.

O esnada Gülru'lar kapıdan dışarıya çıktı. Asaf direkt arkadaşlarının yanına koşuvermişti.

"Hava çok güzel bugün. Öyle boğucu da değil," diyerek gökyüzüne çevirdi bakışlarını Gülru.

Evet, bugün hava boğucu bir neme sahip değildi. Güneş tenimde yakıcı öpücükler bıraksa da tatlı da bir esinti vardı.

Gülruların arkasındaki döner kapı tekrar açıldığında diğerleri de aynı anda çıkıştaydı artık.

Zerrin annem iki büyük su şişesini ve pet bardakları koltuğunun altında ve elinde tutuyordu.

"Benden başka ihtiyaçları düşünen yok burada," dediğinde ona hak vermemek ne mümkündü. Tam bir anneydi Zerrin sultan.

Şişelerden birini bana yaklaşıp elime tutuşturdu. "Yanına al bunu. Yol bir saatten fazla sürecekmış. Yolda içersiniz. Pet bardaklardan da bir kısmını bölüp bana verdi.

O an içimden geldi ve eğilip yanağına kocaman bir öpücük kondurdum. Yüzünde tarifsiz bir mutluluk oluştu. "Kızım benim," dedi dolu dolu bir içtenlikle boynuma kolunu dolayıp aynı şekilde yanağıma bir öpücük bırakırken.

Güzeldik, mutluyduk, böyle şahaneydik. Hep diyorum. Biz hep çok sevmekten çiçeklendik, baharları birbirimize taşıdık...

*

Kaleiçi'ni gezmek çok kısa sürmüştü bizim için. Şehir merkezindeydi ve küçük bir yerdi. Sokakları ile o tarih kokan evleriyle şahaneydi lakin her yer bar ve alkollü mekân olduğundan açılmamış dükkân kaynıyordu. Marina'da çocuklara birer dondurma almış, denize karşı biraz yürümüş, sonra da tam tersi istikamete sürmüştük arabaları. Gerçek düden fazla uzak düştüğünden, Düden'in bir kolunun döküldüğü küçük Düden'i ikinci durak noktamız yapıp bir ögle yemeği yemiştik.

Doğa tüm bu zamanlarda çok sıkılmıştı, çünkü hiç ona göre yerler değildi. Babasının kucağında mızırdanıp dururken Doru yemekten sonra tüm gurubun rotasını, sırf Doğa'nın gönlünü hoş etmek için Konyaaltı'ndaki lunaparka çevirmişti.

Ben işte orada Zerrin anne ile bir kafeye oturup dinlenmek durumunda kalmıştım. Kasıklarımnda ağır hissediyordum. Karnım normal bir hamileye göre büyüktü. Belim taşıyacağım derken kopuyordu deyim yerindeyse.

O sırada bir sütlaç gömdüm. Benimle Zerrin anne de. Doğa'nın kahkahalarını ve çok eğlendiğini belli eden seslerini olduğum yerden ara ara duyabiliyordum.

Doru bazen bakışlarını olduğum tarafa doğru çeviriyor, yanıma gelmemek için savaş veriyor, sonra da Doğa'nın elinden çekişlerine ayak uyduruyordu.

Gümüş ve Gülrü oğullarının peşindeydi. Mahir oğluna sitemle bağırıp duruyordu. "YETSİN ARTIK! ONA DA BİNME BE OĞLUM!" Yetmezdi, yetmedi.

Yüzümde tebessümle izlerken ben onları, Gözde ile Rügeyya füze adı verilen ve lunaparkın en tepelere çıkarma vaadi veren bir oyuncağına binmeye ikna etmeye çalışıyordu Sefa ve Fırat abiyi.

Sadece şunu işittim. "Beni siksen binmem de bindirmem de seni o lanet şeye!"

Kahkahalarla güldüm. Sefa abiydi bu. Korkmuş muydu ne? Acaba Doru ne tepki verirdi merak ettim.

Kurban Fırat abiydi. Rügeyya gönül koyunca füzenin yan yana ikili kabinlerine onunla geçmek zorunda kaldı. Kemerleri bağlanıyordu şimdi ve halinden hiç memnun değildi.

Sefa abi Gözde'nin elini tutup gondola doğru adımladı. Sırf içinde kalmasın diye. Lakin ben lunaparktaki tüm oyuncaklardan daha çok korkardım ondan. En masum görünen ama bana göre en tehlikelisiydi.

Onlar indikten sonra oyuncağı yöneten kaptana Allah yardım etsin. Eğer Sefa abi de benim gibi düşünecek olursa vay halineydi.

Doru ile Doğa çarpışan arabalara biniyordu. Babasının bacaklarının arasına kurulmuştu minik kuşum. Ağzı gülmekten hiç kapanmıyordu.

"Zerrin anne," dedim masadan destek alıp kalkarken. "Bir gidip Doğa'ya görüneyim. Bana gönül koymasın sonra."

"İyi misin sen?" diye sordu yüzümde gözlerini dolaştırarak. Neden öyle dediğini biliyordum. Elimi alnıma atıp orada biriken ter damlalarını sildim. Ağrım biraz artmıştı ama katlanılmayacak gibi değildi. "Sıcaktan," dedim. İnanmayan gözlerle baktı bana. Alnı endişeyle kırıştı. "Eminsin değil mi?" Başımı salladım, o da üstelemek istemedi.

Yürümeye başladığımda iş benim için biraz zorlaştı. Belime bıçak kesiği gibi bir ağrı saplandı. Nefesim kesilse de belli etmeden yürümeye devam ettim. Alnımdaki ter damlacıkları kendimi sıkmaktan bir hayli artışa geçmişti. Öyle ki terden elbisem bile üzerime yapışmıştı. Tüm bu olanlar saniyelikti. Vücudum sıvıyı bir anda boşalmıştı sanki.

Bir rüzgâr esti ve ben sağ tarafımdaki bariyerle tutunmak zorunda kaldım. Hava sıcaktı ama üzerimdeki ter üşütüyordu. Ya da ben hem yanıyor hem de üşüyordum. Birbirine yapışan bacaklarımı ayırmaya çalıştım. Tam da o anda acı bir inilti döküldü ağzımdan. Dizlerim bile titrerken bacaklarımın arasından bir ıslaklık süzüldü süzüldü ve eteğimin altından aşağıya akmaya başladı. Kan! Bileğime varınca anladım o ince sızıntının kan olduğunu.

İnledim dudaklarıma dişlerimi geçire geçire. Biraz daha eğildiğimde kanla beraber ince başka bir sızıntının olduğunu fark ettim. Kanın koyu kırmızı rengini seyreltiyordu, şeffaflaştırıyordu bu sıvı.

Olan o an oldu.

Acıdan aralık kalan dudaklarımı kapadım, hızlı hızlı nefes almaya çalıştım burnumdan. "Immm!" Başımı aşağıya istemsizce düştü. Ve yer benden bir anda boşalan suyla sıırılsıklam oldu.

"DORU!" diye yakardım. Elim yanımdaki demir bariyeri sıktı. Park çok gürültülüydü. Beni duymayacak diye çok korktum. Deliye dönmüş halde titremelerimi zapt etmeye de çalışarak başımı kocamdan tarafa çevirdim. Çarpışan arabanın içindeydiler. Doğa gülüyordu ve evet, Doru beni duymamıştı.

"DORU!" Ellerim bariyerden çözüldü.

Zerrin annemin bağırışını duydum. Sonra diğerlerinin. Gözlerim yere yığılan bedenimle kapanmadan önce güneşin yakıcı ışınlarının arasında son gördüğüm Doru'nun belli belirsiz yüzüydü.

Bölüm Bitti...

Alıntılar için İnst: piyamor_

Bol oy, bol yorum: Hızla gelen yeni bir bölüm :)

Yeniden görüşene değin sevgiyle kalın canlar...

56. BÖLÜM - SON-4

Merhabalar canlar, son kez biz geldik.

Veda etmesi benim için çok zor. Tarif edilemez aslında.

Lal Figan hayallerimin dönüm noktası, bunu zaten biliyorsunuz. Onu yazdığım ilk an ellerimin arasında kitap olarak tutacağım anın hayalini kurmaya başlamıştım.

Gerçek olması için de ne gerekiyorsa yaptım. Bu yoldan dönüş yok artık. Düzenledikten sonra kitap olma yolculumuzu başlatıyor olacağım. Tarihi sizinle mutlaka paylaşırım. (çoktan başladık) :)

En başından beri yanımda olduğunuz için çok teşekkür ederim. Gönül isterdi ki şuraya her birinizin adını teker teker yazayım. Ama şu notu yazarken bölüm sayaç süresini doldurmuş durumdayım ve benden bölüm bekliyorsunuz.

Kendinizi tam buraya belli edin. Yeşil bir şey olur, fesleğen dalı olur, güvercin olur, tek kelime de olsa duygu ve düşüncelerinizi yansıtan bir söz olur. Ben yazarak konuştum sizinle. Şimdi sıra sizde. Bana kendinizi gösterin.

Lafı fazla uzatmıyorum ve bu vedayla sizi baş başa bırakıyorum. Hepinizi çok seviyorum.

Ve instagramdan söyledim, buradan da söyleyeyim. Bu bir son değil. Yeni başlıyoruz.

Bölüm Şarkısı:

Gülay- Cesaretin Var Mı Aşka

"Bir gün bir çılgınlık edip, seni sevdiğimi söylesem; alay edip güler misin yoksa sende sever misin?"

Yıldızları yakmayı yorum yapmayı ve takip etmeyi unutmadıysak başlayalım mı?

Keyifle Okuyun...

18. BÖLÜM

SON

Ağrı ve acı... Ağır ağır sarıyordu bedenimi. Gözlerimi açmak istiyordum, ama uyanırsam karşılaşacağım manzaranın şu ankinden daha kötü olmasından, korkuyordum.

Elimi çarşafın kumaşına geçirdim, parmaklarımı sıktım. Gözlerimi açmadım. Çektiğim acıdan daha ağır gelen bir düşünceyle doluydu kafamın içi. Bebeğim... Eymen Egehan.

Lunaparktaki baygınlığın ardından üç kez daha kendime gelip, yine geçmişim.

İlkinde ambulanza aralamışım gözlerimi. Bunu yarım yamalak anımsıyorum. Bazı anlar var zihnimi saran. O an nasıl deli dehşet bir kasılma ve ağrı içinde olduğumu tarif edemem.

Doru'nun panik içinde elimi tuttuğunu hatırlıyorum. Acil doktorunun bacaklarımın arasında olduğunu ve bebeğimin başını bacaklarımın arasında hissettiğimi.

İkinci kez uyandığımda bir kadın doğum odasıındaydım. Bu diğerine göre biraz daha net görüntülere sahip. Başımda toplanmış doktorlar vardı ve ben kan ter içinde kalmış haldeydim. Acıdan kendimden mi geçiyordum yoksa gerçekten bayılıyor muydum bilmiyorum.

Kesedeki suyun tamamı gelince acil müdahale gerekmiş. Doğum lunaparkta başlamış. Bunu başımda kendi aralarında konuşup duran doktorlardan duymuştum.

Oğlumun yumuk yumuk gözlerini gördüğümü hatırlıyorum. Bir de doktorumun *dört kilo sekiz yüz gram* diyerek hayret içinde kaldığını.

"Aslan parçası bu!" dediği sıra hemşireler, bedenim çektiğim onca acı ve ağrıya yine yenik düşmüş ve ben yeniden kendimden geçmişim.

Eymen Egehan, eğlenceli bir yerde doğmayı seçmişti ama doğumu benim için en zorlusuından gerçekleştmişti. En acılısından.

Üçüncü kez uyandığımda bir odadaydım ve başım kalabalıktı. Annemi görür gibi oldum bir an. Ağlıyordu. Herkes bebeğime dair bir şeyler söylerken Doğa babasının kucağında ve yanı başımdaydı.

Doru'nun endişesinin çoğunun bana ait olduğunu yüzündeki ifadeden ve gözlerindeki endişeli parıltıdan kısacık da olsa okuyabilmişim.

Ve dördüncü uyanışım. Saat kaç bilmiyorum ama tam şu anda öncekilere göre daha kendimde hissediyorum. Olan her şeyi de hatırladığım kadarıyla gözlerimin önüne getirebiliyorum. Özellikle birini.

Kandırıldım.

Doktorum meğer Doru'ya hamileliğin zor gececiğini söylemiş. Tabii, bunu üçüncü aydan sonra haber verince Doru bana söylese bile ondan vazgeçmeyeceğimi bildiğinden kendince önlemler almış.

Haber vermemek gibi. Üzülürsem daha kötü olur, bebeği de beni de daha kötü etkiler diye düşünmüş. Bunun için doktorumu bile organize etmiş. Üç ay önce geçirdiğim o kanama da hiç basit bir şey değilmiş.

Benim durumumdaki kadınların dört kilo sekiz yüz gram bir oğlan doğurması mucize gibi bir şey. Rahmim minicik doğan Doğa'mı bile taşımakta zorlanırken ben belki de kocamın sakladıkları sayesinde onu sekiz ay sonra kucağıma alabilmişim.

Doktorum, yarı baygın olduğum anlardan birinde şöyle bir açıklama yapmıştı: *"Eskilerin kadınları doktor nedir bilmiyordu. Bu rahatsızlık evvelden beri vardı ama tıp şimdi çok geliştiği için farkında olabiliyoruz. Evet, o zamanlarda düşükle ve ölümle sonuçlanan gebelikler mevcuttu. Lakin kocanız bir anlamda doğru bir şey yapmış. Yani sizi rahatlatarak ve stresten uzak tutarak. Oğlunuz son derece sağlıklı dünyaya geldi. Kızınızda yaşadığınız korkuları üzerinizden atabilirsiniz. Aynı rahatsızlık Eymen'de yok."*

Hatırladıklarımla gözlerim yaşlarla doldu. Başta korkudan açmak istemezken şimdi rahatlamaktan ağlayacak olmuştum. Öyle yoğun duygular hissediyordum ki tarifi yoktu. Yattığım yatakta huzursuzca kıpırdandım ama gözlerimi açmadım. Açarsam hüngür hüngür ağlamaya başlayacaktım, biliyorum.

Ağlamak istemiyordum. Kaybetme korkusunu yaşamıştım ben bugün. Oğlumun da hasta doğabileceği konusunda endişe hissetmişim. Ölebileceğimi bile düşünmüştüm. Kendim için zerre endişe duymazken Eymen Egehan için ölüp ölüp dirilmişim.

Tüm bunların yanı sıra minnet duyuyordum. Doru onca zaman boyunca tüm korkuları, endişeli sancıları kendine alırken, beni hepsinden uzak tutmaya çalışmıştı. Ben *çoğunlukla yatmak dışında neredeyse normal bir hamilelik geçiriyorum galiba bu defa* diye ortalarda dolaşırken, o hep arka planda kalıp korku içinde yaşamıştı. Nasıl öderdim ki hakkını.

Aylar önce, o kanamayı geçirdiğim gün benden çok nasıl panik olduğuna şahit olmuştum. Yanımdan ayrılmayışı, sesinin doktoruma sorular sararken titreyişi, gözlerinin yaşlarla doluşu ama belli etmemek için hep bir yerlere kaçıp duruşu...

Göz kapaklarımın altındaki yaşlar büyürken boğazıma tıkanıp kalan yumruyu yuttum. Çok öncesinde kalmış bir anıya sürüklendi zihnim. Ceylin'in hayatımıza girmeden öncesi bir andı bu.

Güneşli bir gün, lojmanın bahçesinde durmuş Asaf'ın çimenlerin üzerinde emekleyişini izliyordum. Mahir ve Gülru yanımdaydı.

Gülru oğlunu emeklemeye devam etsin diye gaza getirecek sevgi sözcükleri sıralarken, Mahir yan tarafımda bir noktaya bakıyordu.

Neye baktığını görmek için başımı çevirdiğimde onu buldum hemen yanımda. Bana bakıyordu. Bakışları yüzümdeydi. Afallamış halde yeşil gözlerine kilitlenip kaldım. Öncesinde yanıma gelip durduğunu fark edememiştim. Ne zamandır buradaydı?

Gözlerini gözlerimden kaçırdığı sıra, "İkiniz de bir an önce evlenmelisiniz," dedi diğer yanımdan Mahir. "Erva yalnız, bir sevgilisi yok ama sen artık birini bulmalı ve oğluma hayran hayran bakmak yerine kendi oğlunu sevmelisin. Çok başka bir şey olduğunu söylememe gerek yok sanıyorum."

Doru gözlerini devirdi Mahir'in sözlerine. Sonra ona doğru ters bir bakış attı. "Evlilik bana göre değil. Bilmiyormuş gibi konuşma! Hele çocuklar... Uzaktan seyretmek yeterli. Bende bir çocuğa verebilecek yeteri kadar sevgi yok."

Sözleri içimi acıtırken, yüzüm önüme eğildi. Hemen sonra bakışlarım Asaf'ın olduğu tarafı buldu. Poposunun üstüne oturmuş kocaman gülümsüyordu önden çıkan iki dişini göstere göstere.

Çocuk istemiyor muydu yani Doru? Böylesine tatlı bir şeyi... Zihnim o an onun kimsesiz olduğunu ve zor bir çocukluk geçirdiğini getirdi, koydu önüme.

"Birini seversen çocuğuna da verecek sevgin olur. O sana öğretir sevmeyi. Dene bir kere be abi."

Mahir'in sözleri dudaklarımın kenarında garip bir tebessüm oluşmasına sebep oldu. Sahici değildi. İçten değildi. Ben her gece yanımda duran adamı hayal ediyordum. Sevmekse, çok seviyordum. Onun da beni fark etmesini istiyordum. Sevmesini. En az benim onu sevdiğim kadar. Azına da razıydım ama o beni fark edebilmiş değildi.

Yarım tebessümle bakışlarımı ona çevirdim. Öncekinden biraz fazlasıydı ama yine yeterli değildi. O beni fark etmedikçe gülmeyi unutacağım diye korkuyordum. Zormuş çünkü. Birini sevip karşılık alamamak zormuş.

"Sahi," dedim alçak ve biraz çekingen bir sesle. Aramız pek iyi olmayınca şunu sormak zordu. "Birini sevdin mi? Sevgilin falan olmadı mı hiç? Ben görmedim de yanında birini."

Mahir güldü. "Hayatında elbette birileri oldu. Ama duygusuz bu. Hepsini kaçırdı elinden. Doğru düzgün kızlar da değildi gerçi."

"Gitmelerini istemişimdir belki."

Doru'ya çevirdim bakışlarımı. Bana bakıyordu. Yeşilleri en koyu haliyleydi.

"O ne demek ki?" diye sordum. Ona hayatında biri oldu mu diye soran bendim ama canım yansın istememiştim. Fakat yanmıştı...

Öyle bir haldeydim ki, neredeyse sadece tek bir an için gitmeye razıyım diyebilirdim. Hayatına bir anlığına al beni, gitmeye razı olayım...

Düşüncelerimi zihnimden olsun tamamlamamıştım. Bu kadar çok severken onu nasıl gidilirdi ki?

Doru bana doğru döndü ve kollarını göğsünün üzerinde bağladı. Ne düşündüğünü yüzünden süzemeyeceğim bir ifadeye sahipti şimdi.

"Aşk saçma demek."

"Ama-"

"Sen neden dert ettin ki bunu?" diye sordu merakla kırışırken alını. Hakkıydı. Biz pek konuşmazdık. Konuştuğumuzda da kedi köpek oluverirdik. Benim onun hakkında bir şeyi merak etmiş olmam garip gelmiş olmalıydı.

"Etmedim," dedim geçiştirmeye çalışarak. Saçmaydı şu konuyu açmam. "Ben çocuk için demiştim. Yani senden güzel baba olurdu bence."

Sinirle güldüğüne dair nefes sesi içittim. Yüzümü kaldırıp gözlerine bakmamla Mahir'e beni işaret etti bakışlarıyla. "Benden güzel baba olurmuş Mahir. Konuyu sen açtın. Beni de tanıyorsun. Söyle bakalım. Benden cidden baba olur mu?"

"Olur," diyerek tereddütsüz başını salladı Mahir. Doru yine aynı şekilde gülümsemeye benzer garip bir ifade takındı.

"Babam da aynını söyledi. Komiksiniz. Erva neyse de beni en iyi tanıyanlarsınız ama saçma saçma."

"Allahtan tek duam senin karşına öyle birini çıkarsın ki Doru," diye böldü sözlerini Gülru. Bizi dinlediğini ilk kez belli ediyordu. "Onu gördüğün, onda aşka düştüğün ilk anda ben bu kadından çocuk sahibi olmak istiyorum diyesin. Sevmek başka şey. Zor şey ama güzel şey. Âşık olduğunda görürüm ben seni. Ötekiler gibi değil ama. Gerçekten âşık

olduğunda anlarsın şu dediklerimi. Ve Erva'yı da azarlayıp durma. O benim kuzenim ve şu an lojmanda misafir. Kız senin yüzünden bir daha ziyaretime gelmeyecek ya!"

Doru Gülrü'yu dinledi ama sadece bir anlığına baktı ona. Umursamış görünmüyordu söylediklerini. En azından bir kısmı için bu geçerliydi. Yanıma yaklaştı ve uzun boyundan sebep bir şey söyleyecekmiş gibi hafif eğildi. "Kız mıyorsun bana değil mi? Sordun, cevapladım. Bende böyle biriyim işte. Kızma!" dedi son sözünü vurgular gibi.

Göz kırpmasını hiç beklememiştim.

"Kızmadım," dedim. Sesim heyecanlı çıkmıştı. Heycanım göze batmasın diye, "Cidden senden güzel baba olur," dedim sinirine dokunmak ister bir tonlamayla.

Böyleydik işte. İyi ya da kötü fark etmeksizin her anın sonunu ikimizden biri mutlaka baltalıyordu. Bu defa bendim.

Azarlayacaktı yine beni. Lakin beklediğim olmadı. "Diyorsun," dedi garip, içimi titreten bir tonlamayla.

Anıdan çıktığım ve gözlerimi araladım. Onların burada olduğunu son birkaç saattir fark edebiliyordum. Odaya sessizce girmişlerdi ve yan tarafımdaki koltukta oturuyorlardı. Seslerinden anlayabiliyordum bunu.

Bakışlarımı kucağında Doğa'yı uyutmaya çalışan kocama çevirdim. Gözlerim nemli, bakışlarımı hafif pusluydu. Uyandığımı fark etmemişlerdi.

İkisi de yorgun görünüyordu. Doğa uykuya dalacak gibiydi ama kırpışan kapalı göz kapaklarından henüz derin uyku haline geçemediğini anlayabiliyordum. Doru'nun öncesinde ne kadar üzülüğünü yüzünde derinleşen sıkıntılı çizgilerden bile okuyabiliyordum. Benim için ve Eymen için çok endişelenmişti.

Tam uyandığımı belli etmek ister gibi seslenecektim ki Doğa babasının kucağında kıpırdandı. Mavileri uykulu, ağırlaşmış göz kapaklarının altından gülümseyerek açıldı. "Babası." Doru kocaman gülümsedi ona. "Babam."

Şu görüntülerine ölebilirdim. Sırf meraktan, yokluğumda yalnız ne yapıyorlar diye görebilmek için biraz daha sessiz kalmayı seçtim.

Bir de hatırladığım anıdan sonra Doru'nun nasıl bir baba olduğuna farklı bir gözle bakmak istedim galiba. Ben kimseyi sevemem, çocuk da istemiyorum diyen adam benim sevgilimdi. Kocamdı, her şeyimdi ve çocuklarımda babasıydı.

Doğa elini kaldırıp babasının yanağını sevdi önce. Doru'da o elini tutup avucunun içine en sevgi dolusundan bir öpücük kondurdu. Sonrasında Doğa

onun kucağında oturur vaziyete geçti. Hala beni görmüyorlardı. Birbirleriyle aşk yaşıyorlardı.

"Karsim uyandı mi babası? Gelicek mi bugünnn?"

Doru başını salladı. Ona içi gidiyormuş gibi bakıyor, yüzünde duygusallaşmış bir ifadeyle gözlerini dolaştırıyordu. "Sen daha onu göremedin ama çok güzel Yeşil'im. Aynı senin gibi çok tatlı. Bana seni sordu. Ablamı görsem de onunla tanışsam diye çok heyecanlanmış."

"Hediysini vereğimmm ben ona. Alaba aldık ya. Onu. O da Doğasına hediye almış mı?"

"Almış," diyerek yanağını kocaman öptü Doru Doğa'nın. "Bir sürü hediye almış."

Onlar karşımda öpüşüp koklaşırken görüntülerine iç geçirmeden edemedim. Ne ağrı kaldı o an bende ne acı.

Hissettiğim tek şey ne kadar şanslı olduğumdu. Nasıl bir iyilik yapmıştım da onların varlığıyla ödüllendirilmiştim?

Doru ile tam da aklımdan bunu geçirirken göz göze geldik. Uyandığımı Doğa'ya belli etmeden baktı. Baktı. Derin ve anlamlıydı bakışları. Çok şey anlattı ve yine konuşmadan çok şey anladım gözlerinden.

Bende seni, sevgilim. Ben de seni çok seviyorum.

"Doğa," dedi gözleri bende. Doğa o sırada başını babasının omzuna yaslamış ve bir miktar dalıp gitmişti. "Anneyi seviyor muyuz?"

"Çok seviyoruz babası. En coook da ben seviyom."

Güldüm, güldü Doru.

"En çok neyini seviyorsun annenin?"

Doğa'dan "Tombis yanaklarını," diye bir yanıt geldi dayanamadım sesli güldüm. Doğa'nın baş anında kalktı babasının omzundan. Aranır gibi arkasına dönüp beni buldu gözleri. Uyandığımı anlayınca ciyak ciyak bir sevinçle atlayarak indi babasının kucağından.

Anında yatağımın yanına tırmanmıştı. Doru üzerime atılır diye tetikte bekler gibi hemen arkamdan gelmişti ama boynuma sarılıp yanağını da göğsüme yaslayınca sarıp sarmaladım bebeğimi.

"Tombiş mi benim yanaklarım annecim?" diye sordum, güldü. Havada dik duran poposunu sevdim.

"Tombissin tabisi. Ama kaynin yok ayтік," deyince gülen Doru'ydu bu defa. Yatağa yaklaşp yanımıza oturdu. Başını göğsümden kaldırıp karnımı kontrol ediyordu o sırada Doğa. Hala biraz vardı ama o kadar büyük

değildi. Şaşırmakta haklıydı tabii. İçinden dört kilo sekiz yüz gram bir kardeş çıkarmıştım ona.

"Yok," dedi eliyle usulca karnımı severken. Acı çektiğimi anlıyordu. Buna şaşırdım biraz. Dikkatli davranması beni benden aldı. "Çünkü deldi aytik. Eymennn Egeemmm deldi annesi."

Yüzünü avuçlayıp sevdim. O ise hala gözleri karnımda konuşmaya devam ediyordu. "Annesi dedi ki: Tiskoymus. Tombul tus diyooo."

Sesli güldüm. Annesi dediği annemdi. Meleda Saraçoğlu bebeğim hakkında böyle mi konuşuyordu? Şişko değildi benim oğlum.

Doru saçlarımı seviyor, yüzümde dolaştırıyordu gözlerini ben gülerken. Bakışlarımı yeşillerine çevirdim. Ne kadar yorgun olduğunu şimdi yakından daha iyi görebiliyordum.

Durup durulurken, "İyi misin?" diye sordum. Anında başını salladı, hemen sonra, "Asıl sen nasılsın?" diye sordu.

"İyiym aşkım. Ağrım var tabii biraz ama geçer."

"Çok korkuttun beni. Deliye döndüm sen bayılıp durdukça."

Tahmin etmesi zor değildi. Aynı durumda o olsa çıldırırdım endişeden herhalde.

Kapımız tıklatıldı. Doğa benden önce başını kapıya çevirirken, "Getirdiler," diyerek ayağa fırladı Doru. Onu takiben Doğa da kayıp indi yataktan. Yerimde biraz doğrulmaya çalıştım.

Başaramayınca ağlayasım geldi. Bir duygusaldım zaten. Kapı aralanıp da oğlumu görünce çözüldü yaşlar içimde. Gözlerime ulaşamamışlardı daha ama dudaklarım kıvrıldı.

Kalbim şaha kalkmış gibi atıyordu şimdi. Doru kucağında oğlumuzu tutan hemşireye doğru yaklaştı. Onu kendi kucağına çekti sakınır gibi korumacı bir tavırla. "Babam," dedi dolu dolu yüzüne eğilerek. Ben ancak yüzünün yanını görebiliyordum Eymen'in.

Doğa babasının bacaklarının dibinde bir durulmuştu. Bakışları babası, ben ve kardeşi arasında dolaşıp duruyordu. O minik elleri yine bir önünde birleşince, "Doru," dedim usulca. Doru'nun bakışları benimkileri buldu. Dolmuştu gözleri ağlayacak gibi. "Güvercin," dedi çatallaşan sesiyle.

"Benden önce Doğa tanışsın kardeşiyle."

Doru durgunlaşan kızıma indirdi dolu dolu olan gözlerini. "Doğa'm," diye seslendi dalgalı çıkan çatallaşmış sesiyle. Önünde diz çöktü kucağında Eymen ile.

Doğa çekinceli adımlarla kardeşine yanaştı. Olduğum yerden görebildiğim ancak bu kadardı.

Aralık kalan kapının kenarında hemşire duruyordu ama ardında bir kalabalık oluşmaya başlamıştı. Annem, Zerrin annem ve diğerleri buradaydı.

Odamız loşta kalıyordu ama onlar aydınlık koridorda kocaman, gururlu, huzur dolu tebessümleriyle içimi aydınlatmışlardı anında.

"Gelin," dedim titreyen sesimle. Ellerindeki hediyeleri o an fark ettim. İçeriye ilk giren annemdi.

Küçük kırmızı paketi kardeşinin yanağını seven Doğa'ya doğru uzattı. "Bunu sana Eymen getirmiş. Beni sevsin Doğa, çok sevsin diyor."

Dudaklarım annemin yaptığıyla aralanırken, gözlerimdeki yaşlar artık serbest kalmıştı. Doru cebine uzandı ve minik bir kutu çıkardı. Doğa'nın eline bırakılan minik kırmızı paketin üzerine kendininkini bıraktı. "Ben Doğa'yı hep çok seveceğim dedi Eymen Egehan. Bu hediye de ondan sana."

Hıçkırdım ama gülücüklerimin arasından. Ben hayatımda daha önce hiç böyle güzel bir ana daha şahit olmamıştım. Kızımın yanakları kızardı.

"Eymeeen Egemi seviyom ki zaten ben," dedi omuz kırarak. Utanmıştı küçük güvercinim.

Zerrin annem daha büyük bir kutuyla adımladı içeriye. Doğa'nın ayaklarının önüne bıraktı pembe paketli hediye. "İçinde kocaman bir bebek var. Eymen dedi ki: Dünyadaki en güzel abla benimki. Çok seviyorum onu."

Kıkırdadı Doğa. İki yanına sallandı. Hemen sonra bakışları Eymen'e kaydı. "Kardesim benim."

Ender küçük bir bisikletle girdi içeriye. Önüne kırmızı bir fiyonk bağlamıştı. Bisikletin önünde hasır bir sepeti vardı. "Bu da sana bıdık. Kardeşini lojmanda bununla gezdirirsin."

Doğa'nın ilgisi anında oraya kaymıştı. Elindekileri yere bıraktı ve bisiklete doğru yaklaştı. "Neye otuyacak ki kardesim?" diye sordu haklı olarak. Tek koltuğu vardı çünkü.

Kapıdakiler dahil herkes güldü. Ender sepeti işaret etti. "Buraya koyarsın onu. Sığar mı bilmiyorum ama."

"Şişko mu diyorsun sen benim oğluma!" diyerek ters bir bakış attı Ender'e Doru.

"Şişko abi. Yalan mı?" diye yürek yemiş gibi diklendi Ender. İçeriye giren Dilde, Ender'i kolundan tutup kenara çekti. "Tamam, valla adam

duygusal zaten. Paralar seni şuracıkta."

"Dua et annesi oğlumuzu görecektir," diyerek ayaklandı Doru. Sonunda diye geçirdim içimden ve tuttuğum nefesi bıraktım.

"Anne!" diye seslendi Doru Eymen'i kucağıma vermeden önce. "Ervaya yardım eder misin, biraz kalksın yataktan."

Annelerim aynı anda yetişti yardımına.

Yatakta oturur pozisyona geçtiğim anda Doru bebeğimizi kucağıma bıraktı.

"Doru!" diye nefeslendiğimi hatırlıyorum o ilk an. Aklım başımdan gitti çünkü onu görünce. Oğlumun surati babasının aynıydı. Burnu, alnı, kirpikleri... Her şeyi. Bir gözleri yine babamdandı. Yanaklarım gözlerimden süzülen yaşlarla sırlıklam olmuştu.

"Sana benziyor," diyerek başımda dolu dolu gözlerle bana bakan kocama çevirdim gözlerimi. "Bu dünyanın en güzel şeyi."

"Bana benzemesi iyi mi bilemedim," dedi gülererek. Bir zamanlar babasına benzediği için dışlanmış bir çocukluk geçirmişti kocam. Şimdi dalgaya alıyordu ama bu içinde hala bir yaraydı, biliyorum.

"Deli misin," dedim bir yandan ağlamaya devam ederek bir yandan da gülererek. "Sana benzediği için o kadar mutluyum ki. Daha ne isterim ben."

"Ölürüm," diye fısıldadı gözlerimin içine baka baka. "Sana Güvercin, size ölürüm ben."

Oğlumu öptüm, yanıma oturan kocamı sonra. "Çok," dedim kulağına doğru fısıldayarak. "Çok mutluyum."

Gülru hediyesini kızıma verirken, Mahir yanımdaki komodinin üzerine bir paket bırakıyordu. Bakışlarım bıraktığı pakete kaydı. Sormuşum gibi cevapladı.

"Sana ve Eymen'e bu da. Ailem çok tebrik ediyor baldız. En kısa zamanda ziyaretine gelecekler inşallah. İçinde Eymen'in adının yazdığı bir biberon takımıyla, senin için takı seti var. Güle güle kullanın."

"Benimkiler de," dedi kenardan Gülru. "Annem birkaç güne yola çıkacağını söyledi. Meyra ablamlar, abimler, hepsi ziyaretine gelecek."

Gümüş Doğa'ya hediyesini verdikten sonra Doru'ya doğru yaklaştı. Ona bir kutu uzattı. "Ancak yetiştirebildim abi. İsteğini buldum sonunda."

Nefes nefese kalmış görünüyordu Gümüş. Neden bu halde diye düşünürken ben, "Yetiştireceğim derken biraz koştum da," dedi gülererek. Bir soluk aldı ve diğerini bıraktı.

Doru elindeki paketi bana uzatırken, annem uzanıp Eymen'i kucağına aldı. O esnada da gözyaşı döküyordu mutluluktan.

Doru'nun uzattığı paketi aldım gözlerinin içine baka baka. "Ne bu?" diye sordum ama o aç dercesine işaret etti gözleriyle.

Ellerimin arasındaki kadife kutuyu araladım. Karşılaştığım bir takı olacak sanıyordum. Lakin yanılmıştım. Altın rengi çerçeveli bir fotoğraftı bu.

Dudaklarım gördüklerimi anlamlandırmak ister gibi aralık kalırken, Gümüş araya girme ihtiyacı içinde, "Ben çekmişim bu fotoğrafı. Bilmeden, böyle bir anda sana verebileceğimi bilmeden," diyordu.

"Doru hep sana aşıkmiş, bu da kanıtı," diye seslendi kenardan Yasin. Onun sözlerini Mahir takip etti. "O gün bakışını bende fark ettim ama gözlerini sana yasaklayınca anlayamadım."

Ender kenardan seslendi. "Kader utansın. Araya girenler olmasa siz çoktan birbirinize aitmişsiniz zaten."

Hepsi fotoğrafı görmüştü anlaşılan. Gözlerimin içine doluşan yaşlardan tomurcuklardan sebep zor görebiliyordum artık titreyen elimde tuttuğum fotoğrafı.

Bu lojmana ilk taşındığım gün Doru'nun evinin salonunda çekilmiş bir fotoğraftı. Benle o ayrı koltuklarda oturuyorduk. Benim başım önüme eğikken onun bakışları benim üzerimde kilitli kalmıştı. Bakışı çok şey anlatıyordu. Nasıl tarif edilir bilmiyorum.

İçi gider gibi, belki biraz kıyamaz gibi, çok özlemiş gibi... Bende dalıp gitmişti.

Çatallı çıkan sesimle gözlerim fotoğrafta, "O an ne düşünüyordun ki?" diye sordum. Bunu ona aslında başka yollu daha önce sormuştum ama cevapsız bırakmıştı. Elimde kanıtını tutarken o anın ne düşündüğünü bir kez daha merak etmem çok normaldi değil mi?

Doru üzerine hiç düşünmeden, "Sana uzun süre bakarsam yanacağımı," diye yanıtladı sorumu bir fısıltı gibi. Bakışlarımı yüzüne kaldırdım. Dudağının kenarını ısırdı. "Evine gelmeyişimde bu yüzdendi. Kokun bahçedeki o sandalyede karşına oturduğum ilk an çekmişti beni. Yanlış geldi. Biraz daha öyle kalsaydık şu an çok daha erken gelebilir gibi hissettirdi. Seninle çoğalmak çok güzelmiş. Keşke daha önce..."

Derin bir nefes alıp ciğerlerimi doldurdum. "Bana doğum hediyen bu mu?" diye sordum.

"Sana doğum hediyem kalbim," diye bir yanıt verdi, dudak kıvrımlarım yükseldi. Yükseldi... "En başından beri seni seven ama aptal aklımın

almadığı kalbim. Geç kaldığım için affet."

Benden geç kaldığı için kaç defa özür diledi bilmiyordum. Ama en anlamlısı buydu, bundan emindim. Fotoğrafı yana bırakıp kollarımı kocama açtım. "Doru," dedim gülerek. "Bana sıkıca sarıl. Sarıl ki bu fotoğraf karesinde içinden sana bir kere sarılmanın nasıl bir şey olacağını düşünen Erva sonunda dileğine kavuştuğunu hissetsin."

Beni kollarının arasına aldı. Yüzümün yanlarını, çenemi, boynumu öptü. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı en sonunda da. "Asla vazgeçmediğin için. Sevmeyeni sevdiğin, sevmeyi öğrettiğin, bana dünyanın en güzel iki evladını verdiğin, Doğa gibi beni de büyüttüğün için..."

Etrafımızdakilere aldırmandan onun dudaklarına bir öpücük kondurdum. Bizi böyle gördükleri için mutlu olduklarını hissedebiliyordum. Bakmasam da herkesin yüzünde bir gülümseme oluştuğunu da biliyordum.

Hep yaptığım gibi onun yüzünü avuçlarımın arasına aldım. Hani böyle dünyanın en değerli şeyiymiş gibi baktım ona. Öyleydi de. "Bunlar hep çok sevmekten Doru Demir," diye fısıldadım dudaklarının üzerine.

"Bunlar hep seni sevmekten Minerva Demir."

*

Geçen zamanın yanakları gülüyordu. Tuttum avuçlarımın arasında, öptüm öptüm.

Güneş daha çok güldü. Esen rüzgâr saçlarımı sevdi. Fesleğenler tam da o anda sev beni diye bağırdı. Sev!

Günlük sana mutlu bir sonla geldim bu defa. Öyle ki güzelliğinden gözlerim dolu dolu.

Ağlamayacağım ama. Ağlamak yok bu defa.

Zamanın birinde bu kız 'buz birini,' seviyordu.

Soğuktu, erişilmezdi, ona ulaşmak ne mümkündü?

Yolu engellerle doluydu. Sevmez sandım, bana bir adım olsun gelmez sandım.

Başlarda ona uzun uzun attığım adımlar kesilsin istedim. Lakin aşkın bacakları benimkilerden çok daha uzunmuş. Ben yerimde kaldım ama o benden önce ulaştı ona. Tuttu tam göğsünün üzerinden, kalbini avuçladı. "Gör beni!" diye bağırdı. "Sev beni de," diye yalvardı çaresizce.

Olmaz sandığım oldu ve kendimi bir peri masalının tam ortasında buldum.

Doru Demir, benim yegâne aşkım...

Dünyanın en güzel şeyi olabilirsin sen. Alınma ama Doğa ve Eymen'den sonra.

Yerini yine senden olan iki parçaya böldüm. Böldüm ama yine tamamı sen ettin.

Babam demişti ki bana vakti zamanında; "Sen şimdi sevemiyorum kimseyi diyorsun ama, kaderin sana öyle birini sevdirecek ki ondan başkasını gözün görmeyecek. Ondan olanı daha çok seveceksin. Sana değil ona benzesinler isteyeceksin. Öyle seveceksin. Öylesine çok... Öylesine çoğalarak. Öylesine sevdalı. Ama asla öylesine olmayan. Ben de öyle sevdim. İlk anneni, sonra ondan olan seni... En çok sizi."

Hani böyle yere göğe sığdırılamayan cinsten mi diye düşünmüştüm o an. Nasıl bir sevgi hiçbir yere sığmazdı?

Senle olan... Sele büyüyen... Senle çoğalan... İçinde her an sen olan...

Evimizin önündeki bahçeye attığımız hamakta uzanmış güneşin tenime sıcak öpücükler bırakmasına izin veriyorum şimdi. Bahçenin her yerine ama her yerine ektiğin fesleğenler misler gibi kokuyor.

Şu sıcak yaz gününde elindeki çapayla daha fazlasını ekmek için bahçedesin ve seni izlediğimden, yine seni yazdığımından habersizsin. (Günlüklerimi gizli gizli okuduğunu biliyorum. Bildiğimi bildiğini de biliyorum. Çaktırmıyorum :))

Doğa çimenlerin üzerinde Eymen'i yürütmeye çalışıyor. Benim minik oğlum düşe kalka adımlamaya çalışıyor ama pek başarılı sayılmaz. Yine de ablasına sesi asla çıkmıyor. Çok seviyorlar birbirlerini, çok. Ben de onları canımdan çok.

Gülru'nun pişirdiği portakallı kekin ağız sulandıran kokusu sarıp sarmalıyor şimdi beni. Hani senin de çok sevdiğin. Ama ellerimden olunca. İşte, o portakallı kekten yapıyor Gülru.

Asaf ile Berce kapılarının önündeki minderde oturuyorlar yan yana. Gülru ikisinin de eline bir küçük sarma kabı tutuşturmuş, birlikte onu yiyorlar. Ah, nasıl tatlı görünüyorlar.

Neslihan'ın da böyle minik bir bebeği olacak ya, çok mutluyum. Kızmış. Cinsiyetini saklıyorlar hala ama ben ajan güvercin dostlarım sayesinde öğrenebildim.

Aynı güvercinler bana, Ender'in de baba olmak için canla başla Dilde'yi ikna etmeye çalıştığını söyledi. Bizim kız biraz nazlanıyor, evliliğinin yalnız keyfini çıkarmak istiyormuş. Hakkı aslında. Daha doğru düzgün aşk yaşamadılar ki.

Fırat abi ile Rügeyya'nın iki ay sonra d   n   var g  nl  k. Sonunda birileri daha mutlu.

Sefa abi ile G  zde ayrıldı.

 aka  aka, hiç ayrılır mı onlar :) Sefa abi en son G  zde'nin abilerini kenara çekip konu mu . "Eğer bu kızın arkasında durmayacaksanız, ben alır giderim sevdiğimi, sizin de onu   zmenize izin vermem ula," demiş. Postayı koymuş yani.

G  zde'nin abilerinin pek sesi soluğu çıkmıyor bu konuda aslında. Karşı da gelmiyorlar ama babaları ne i  bilmem hala bile zorluk çıkarıyor mu . Sefa abi de onu hiç kendine muhatap almadan abileri ile konu mu  anladığım.

Bu yaza bir d   n daha kesin çıkıyor. Rahat tut içini. Kesin bilgi, yayalım.

Zerrin annem hala yan evimizde kalıyor. Cam verandadaki kapıyı yoğun ısrarları  zerine Doru duvarla  rd rd . İki ayrı ev gibiyiz şimdi ama tekiz. Onun eli hep üzerimizde.

İyi ki varsın Zerrin annem.

G  m    kocası ile Bolu'ya babasının kabristanını ziyarete gitmişti bir hafta önce. Yarın d  n yorlar. Dağhan babam da, babam gibi unutulmadı, unutulmayacak asla.

Sevgili annem, Ender ve Dilde'nin d   n  nde buraya gelmişti biliyorsun. Hani benim vakti zamanında doğum yaptığım için katılamadı ım ama  erefime tekrar bir kutlama yapılan Ender ve Dilde'nin d   n  nden bahsediyorum.

Ha işte, sevgili kocam o kutlamadan sonra bizim için bir organizasyon d   nm   . Yarın ona katılaca ım. Çiftlikte davullu zurnalı olacak. Orada da gelinlik giymeyi d   n  yorum.

Evet, doğru anladın. Kocamla tekrar evleniyoruz! :)

Annem de bu akşam tekrar Türkiye'ye geliyor malum sebepten.

Bir süre buralarda olamayaca ım. Balayına  ıkma kararı aldık Doru'yla. Annem d  nerken onunla Barbados'a gideceğiz iki haftalı ına.

Seni son olanlardan haberdar etmek istedim.

Bugün g  nl  k yazı ımın tek bir sebebi vardı aslında. Doru'nun bana Eymen'in do umunda hediye etti fotoğrafı b  y t p yata ımızın üzerine astırmayı planlamı tık. Öyle küçük kalmasın, kenarda unutulmasın diye.

Onu getirdiler az önce. G  zelce  er evelemişlerdi. Doru ile astık ve karşısına geçip izledik bir süre.

O an aklımdan geçen tek şey: İmkânsız yoktur. Var olan istemek, istediğini beklemek, beklediğini çok sevmek (azalmadan çoğala çoğala).

Bu hayatta bize bahşedilen bir mavi mutlaka var. O bir gün sizi buluyor.

Annemin de dediği gibi:

Hepinize mavi bir gökyüzü dinliyorum. Bulutlarınızın yağmura da ihtiyacı olacak ama umarım hepsi mutluluğa damlar... "

Son

Bölüm Bitti...

Alıntılar için İnst: piyamor_

Bol oy, bol yorum: Hızla gelen yeni bir bölüm :)

Demeyeceğim bu defa. Devamı yok ama belki özel bölümler gelir :)

Yeniden görüşene değin sevgiyle kalın canlar...

1 Milyon Özel Bölüm

Merhabalar,

Bölüm Şarkısı:

Efkan Şeşen - Arbeiter Von Wien

Pim Stones - The Life We Could Have Had

"Başını göğsüme yasla Sana bir zamanlar sahip olabileceğimiz hayatın hikayelerini anlatacağım."

Yıldızları yakmayı yorum yapmayı ve takip etmeyi unutmadıysak başlayalım mı?

Keyifle Okuyun...

1 MİLYON ÖZEL BÖLÜM

Barbados, hava durumuna göre bugün çok sıcak geçecekmiş. Öyle ki buraların bizim için bir numaralı magazin bülteni annemden alınan habere göre; denizden çıkmamak ve bolca gölgede istirahat etmek gerekiymiş.

Akşamdan kurmuştuk kocamla planı. Çocukları denize götürecektik. O kumlara en büyüğünden bir şemsiye ayarlayıp kurarken ben de Doğa Yeşil'in bu aralar yapmayı en sevdiği şeye yardımcı olacaktım.

Minik kuşum bir aydır yüzmeyi öğrenmeye çalışıyordu. Başarılıydı da ama hala biraz korkuyordu. "*Kollukların var annecim, ben de yakınındayım,*" desem de dinletemiyordum. İlla elimden tutacak ve öyle yüzecekti. Ama illa yüzecekti. Deniz kızı olma yolunda ilerliyorduk biz. Tenlerimiz çikolata kadar kararmıştı.

Eymen Egehan daha çok babasıyla takılıyordu. Bir acıktığında süt dolu göğüslerimin peşine düşüyordu. Doğa Yeşil babasına ne kadar aşık bir çocuksa -hala, hiç değişmez- Eymen Egehan'da bana o kadar bağlıydı. Lakin şu tatil biraz dengelerimizi bozmuştu.

Küçük adamım babasına özeniyordu. O ne yaparsa onu taklit ediyordu bu aralar. Doğa Yeşil'de benim peşimden ayrılmıyordu. Babası onu çok fazla denize sokma taraftarı değildi. Kollukları olsa da en az Doğa Yeşil kadar korkuyordu. Bense cesur olmayı, istediği şeyin peşinden koşmasını

öğretiyordum kızıma. Elbette bende korkuyordum, bu yüzden ayrılmıyordum yanından. Ama ona engel de olmuyordum.

Elimdeki yiyecek sepetini her şey tamam mı diye son kez kontrol ettikten sonra masadaki diğer sepetin yanına bıraktım. Meyve, kutu meyveli süt, çocuklar için biraz atıştırmalık, annemle dünden yaptığımız ballı kek ve kocamın en sevdiği pişilerden vardı sepetlerde. Bir de Eymen için koruyucu kaba sağdıgım süt.

Tekrar şöyle bir göz gezdirdim sepetlere. Anne olunca arkada bir şey kaldı mı endişesine çok düşer olmuştum. Çocuklar çarpı iki olunca daha da bir artmıştı bu evhamlı hallerim. Neyse ki artık büyüyorlardı ve onları bir başına zaman geçirmek için az da olsa yalnız bırakabiliyordum.

Ha, kocam rahat durmuyordu o anlarda da ama hallediyorduk bir şekilde. Neredeydi acaba şimdi?

Aklımdaki soruyla döndüm ve mutfaktan çıktım. Topuklu plaj terliklerim mermer zeminde tıkırdıyordu. Bu aralar giyim kuşam işlerine de fena sarmıştım. Gülru 2 olma yolunda ilerliyordum. Bana demişti ki bir keresinde:

"Evlenince tarzında, süsün, püsünde değişecek. Her şey kocana biraz daha hoş görünmek için benim tatlı kuzenim. Ha, kendin için de giyineceksin ama onu cezbetmek daha çok hoşuna gidecek."

Ellerimi belime atıp bir durdum. Doğruydı vallahi. Doru'yu baştan çıkarmak, her an aklında olmak, gözlerinin her an üzerimde olmasını sağlamak içindi her şey. Şunları yapmasam da onun gözleri hep üzerimdeydi ama ben daha fazlasını istiyordum galiba.

Merdivenlere doğru yöneldim. Tüm ev halkı olarak uyanalı bir saat oluyordu. En son Eymen'de uyanmıştı. Onu besleyip öyle inmiştim aşağıya. Kocamı da çocukların yanına bırakmıştım. Muhtemelen hala onların odasındaydı. Merdivenleri tırmanmaya koyuldum.

Bir aylık balayı tatilimizin sonundaydık biz. İki gün sonra Türkiye'ye dönüş yapacaktık. Ne yalan söyleyeyim tatil iyi hoştu, ama hem evimi hem de arkadaşlarımı çok özlemiştim.

Tatilin başlarındayken teyzemler de bize dahil olmuştu. Meyra ablaamlarla Esralar da. Herkes dönmüştü ama Meyra ablam ve Derim abim çocuklarla kalmıştı. Dönüş zamanları bizimkiyle bir olacaktı. Yani iki gün sonra onlar İstanbul'a uçarken biz de İzmir'e seyahat edecektik.

Tam emin değildim ama bizimle denize Meyra ablaamlarda gelecekti sanırım. Dün öyle konuşmuştuk yani. Bu yüzden yiyecek hazırlığını fazla

fazla tutmuştum ne olur ne olmaz diye.

Merdivenlerin sonunda bir duraksadım. İkinci katın sağ kanadında bizim ve çocukların odası vardı. Lakin sesleri bir üst kattaki çatı katından geliyordu. Terastan yani.

Döndüm ve bir üst katın merdivenlerini de tırmandım. Doğa'nın kahkahaları Eymen'in kıkırtılarına karışıyordu. Doru'dan ses yoktu.

Adımlarımı hızlandırdım ve terasa çıktım.

Salıncaklı koltuktaydılar. Üçü birden. Doru koltuğun tam ortasında oturuyordu. Eymen babasının bir yanında Doğa bir yanında. İkisi de Doru'nun göğsüne başlarını koymuşlardı ve babalarının ellerinin saçlarının arasında dolaşmasına izin veriyorlardı.

Doğa'nın elinde bir top dondurma, akıtmamaya çabalayarak yemeye çalışırken oğlumun gözleri ablasının dondurmasındaydı.

"Doğası," dedi Eymen ablasının ona öğrettiği gibi tatlı tatlı.

Bu, kişilerin adlarını sonuna ek ekleyerek söyleme huyu oğlumda da mevcuttu artık. Çünkü Doğa'ya öğrettiğim her bir oyunu o da kardeşine öğretiyordu. Fotoğraf bulmaca hala en favori oyunumuzdu.

Eymen artık neredeyse bir buçuk yaşındaydı ve ablasına göre çok daha erken dillenmişti. Tek tük kelimler söyleyebiliyordu şimdi ama derdini güzel de anlatabiliyordu. Dört yaşında olan Doğa'm bile onun en çok işaret diliyle anlattığı o azıcık sözcüklerini anlayabiliyordu.

"Eymen Egehancığım," deyince Doğa ağzıyla ballandıra ballandıra kardeşinin adını uzatarak, "Dondumaaaa," diye ağzını kocaman açan Eymen'in ablasının elindeki dondurmaya uzanan eline baba yasağı çıktı anında.

Eymen'in havadaki elini tutup öptü. Öptü. Sonra da, "Çok yedin oğlum. Sen bu kadar yiyemezsin daha. Bırak abla yesin." Diyerek Eymen'in minik elini tekrar karnının üzerine indirdi. "Anne sana ballı süt hazırlamıştır şimdi. Onu içersin."

Doru'nun ballı süt dediği benim halis muhlis anne sütümdü. Balı çok yiyorum diye dalga geçiyordu beyefendi benimle.

"O kadar çok yedin ki, süt bile ballandı. Arada şeftali falan ye. Biraz da meyveli üretime geçelim."

Ne yapayım, Doğa'ya hamileyken de en çok bal aşermiştim ben. Onu emzirirken de. Aynı huylarım devam ediyordu.

"Çilekliymiş bu defa," diye gülerek seslenince onlardan tarafa, üçünün de aynı anda bana çevrildi bakışları. Kocamın gözleri ışıldarken, Eymen

babasının bacağına tutunarak koltuktan kaydı ve yere indi. Tabii, Doru'nun desteğıyle. O bana koşarken, Doğa durur mu? Fırladı hemen yerinden. "Denize gidiyoz mu annesi?" diye sabırsızca soruyordu Eymen'den önce onlara doğru açtığım kollarıma ulaşırken. "Aytık gidiyoz mu?"

Sıkıca sarıldım ona tek kolumla. Diğeri hala paytak paytak bana doğru koşan oğluma açık halde duruyordu. Ablası önce ulaştı diye bir bozulmuştu ama bu onu yıldırmaıştı.

Deniz şortu vardı üzerinde. Ender'in şişko diye dalga geçtiğı göbeğı şortunun içine koymama rağmen bir miktar öne doğru fırlamıştı. Koca göbekli oğlum benim. Yavru güvercinim. Çok tatlı görünüyordu şu haliyle. Yeşilin en tatlı tonundaki şortu babasınınkinin birebir aynısıydı.

Oğlumu da kollarımın arasına çekince, "Geleceğiniz yer yine benim yanımda," diye seslendi Doru ellerini dizlerine vurarak. Gülüyordu. İkisinin de elini tutarak ona doğru adımladım.

Üzerimdeki kıyafetleri baştan aşağıya süzdü. Kısacık bir kot şort ve ince askılı beyaz bir bluz giyinmişim. Tatilde olduğumuzdan pek sesi çıkmıyordu ama bakışları topuklu deniz terliklerime inince bir duraksadı.

Eymen'i kaldırıp babasının kucağına oturttum. Doğa'yı da kucağıma alıp koltuğa, hemen Doru'nun yanına kuruldum. Başım omzunda yer bulurken, saçlarımın üzerine bir öpücük kondurdu, "O terliklerle nereye gitmeyi planlıyorsun?" diye sordu, güldüm.

"Sana geliyordum. Ne demiş Sezen Aksu: Hiçbir topuk tıkırtısı bu kadar davetkar çalamaz."

Bu defa gülen oydu. Göğsü sallandı, iyice sokuldum koynuna. İç çektim. "Senin için yani," deyince, iyice bir mest olmuş gibi dudakları saçlarımı öptü. Öptü.

"Davetine ne zaman karşılık versem ki?" diye sordu yaptığım Sezen aksu esprisine atıfta bulunarak.

"İzmir'in kızları, ayıptır söylemesi, laf aramızda," dedim şarkının sözlerinin mırıldanır gibi. "Sevişe sevişe de ölür, dövüşe dövüşe de icabında."

Erkeksi kahkahası saçlarımın arasına doldu.

"Bir göz vuruşuyla yerle bir eder, böyle bir şey olmaz," dedi benimle aynı tondan. Başımı göğsünden kaldırdım. Yüzümü yüzüne eşitledim. Güneş gözlerini alıyordu. Yüzümle gözlerini gölgeledim. Kısıklı gözleri ve yeşilleri belirginleşirken dudaklarına en aşığından bir öpücük bıraktım.

"İzmir'in kızları," diye fısıldadım dudaklarının üzerine. "Çırasını yakar adamın."

"Yak," dedi oldukça net bir şekilde kafa sallayarak.

"Ben de İzmirli kızımı icabında," dedi Doğa aramıza başını sokarak. "Demi babası? İzmirli kızımı bende?"

Doru, yüzünü avuçladı eliyle Doğa'nın. "Bolu kızısın sen," dedi gülerek. "Annen İzmir'li. Sen bendensin. Bolu kızları daha fena olur icabında."

Doğa'nın sorusundan çok, yeni duyduğu kelimeleri bu kadar kolay diline katabiliyor oluşu şaşırtıyordu beni.

Sırıttım. Ellerimi Doğa'nın sıcağından alnına yapışan saçlarını oradan uzaklaştırmak için dolaştırırken, kafası karışmış gibi bakıyordu babasına. Durdu bir, düşünür gibi dudaklarını büzdü.

Eymen babasına çevirdi başını. Tombul elini göğsünün üzerine koydu kendini gösterir gibi. "Babası beynnn?" diye sordu. "Beyn ne?"

Dil bezekti diyorum ya. Ablasından daha önce başlamıştı cümle kurmaya. Bildiği kelime sayısı azdı ama neyi neyle kombinleyip soru sorulabileceğini çok biliyordu. Bu aralar en çok sorduğu soru ise: *Bu ne* idi.

"Sen annen tarafından olmak istiyormuşsun gibi geliyor bana," dedi Doru. "Malum ona aşkınsın. Ha dersin bu aşktan vazgeçerim, seni de bizim tarafa alırız."

"Ben neden kenarda kalıyorum ki şimdi?" dedim saçma bir atarla. "Onu da al, ama ben!" Doru'nun dudak kıvrımları yükseldi. "Sen daha çocuksun Erva onlardan. Kızım oyun oynuyoruz şurada."

"Oyun falan anlamam ben. Oğlumu da alırsan -ki dünden razı sana uymaya- ben ne olacağım?"

"İzmir'in kızları diyordun az önce bana. Yakarım çıkarı diyordun. Ne oldu şimdi?" diye bir soru yöneltti, kalktım yerimden.

"Yakarız icabında," diyerek saçlarımı savura savura terasın kapısına doğru adımladım. Topuklarım çalıyordu ve her zemine vuruş sesinde Doru bir gülüyordu arkamdan.

"Alınmadın gene değil mi? Erva bak, vallahi kalp daha fazla dayanmaz artık şu oyunlara. Sen koynuma taht yapmışsın. Ne Bolu'su ne İzmir'i."

Hemen de geri vites. Nasıl da korkutmuşsam. Güldüm ama belli etmedim.

"Kocama sormam gerek," diye seslendim ona bakmadan yürümeye devam ederek. Onunla oynamak en büyük zevkimdi benim. Vazgeçemiyordum, ne yapayım. "O beni senden daha çok seviyor."

Bir sıkıntıyla soluklanma sesi geldi arkamdan. Peşi sıra, "Gece sor bakalım, ne cevap verecek. Odayı inletmezse aşktan adam değildir-"

"Şşşt!" diyerek ona döndüm hemen. Gözlerimi irileştirerek çocukları işaret ettim. "İkisi de anlıyor artık. Az edepsizleşme ya!"

Doğa'ya baktım, duymuş ya da anlamış gibi görünmüyordu. Kardeşinin yanaklarını sıkıyordu iki parmağıyla. "Minik karsim benim. Tiskom benim."

Doğa ya! Ender yüzünden o da Tisko diye seviyordu kardeşini. Allahtan Tiskonun ne demek olduğunu anlamıyordu Eymen.

Bakışlarımı, kocamın bedenimde az önceki sözlerinden daha edepsizce dolaşan gözlerine çevirdim.

"Aşağıya gelin hemen!" dedim yorulmuşçasına. Bana diyordu ama kendileri daha çocuktı. "Denize gidiyoruz. Ben Meyra ablama soracağım bizimle gelecekler mi diye."

*

Güneş tenime artık pek tesir edemiyordu. Yanacağım kadar yanmıştım. Şapkamın ön kısımlarını yüzüme gölgeleyebildiğim kadar çekmeye çalıştım. Anne saatine henüz geçememiştim. Önce çocukların gönlünü yapmak birinci vazifemdi. En azından tişörtümü üzerimden çıkarmak istiyordum ama suyu görür görmez denize koşan ve yine peşinden beni de sürükleyen Doğa yüzünden onu bile yapamıyordum.

Doru kumlara şemsiyeyi çakmış ve açmıştı. Şimdi eşyalarımızı şezlonglara yerleştirmeye çalışıyordu.

Eymen Egehan ise babasının peşinde dolanıp duruyordu. O ne yaparsa benzerini yapıyordu. Kardeşinin küçük yeşil havlusunu alıp babasının benimkine yaptığı gibi şezlongun üzerine sermeye çalıştı.

Bir Doru'ya bakıyor bir kucağında tortop ettiği havluyu şezlongun üzerine bırakmaya çalışıyordu.

Haline gülmek mümkün değildi. Boyu yetişmiyordu ki şezlongun üzerine. Babası havlumu iyice yayarken minderin üzerine, o baktı olmayacak yanına gitti hemen. Babasının şortuna asıldı. Aynı Doğa gibi. O da babasının dikkatini çekmek için hep bacaklarına asılıyordu.

Olduğum yerden onları çok net duyabiliyordum. "Babası del."

Doru sepetlerden birini şezlongların arasında duran plastik sehpalardan birinin üzerine bıraktıktan sonra ona döndü. "Efendim oğlum?"

"Puuu," dedi elindekini işaret ederek babasının şortunu çekiştirmeye devam ederek. Yardım istiyordu ondan.

Doru kocaman gülümsedi ona. Eğildi ve elindeki havluyla birlikte onu kucağına aldı. "Ablanınki o. Seninki nerede?" diye sordu. Bilmiyorum dercesine dudaklarını büzdü Eymen.

"Dur bulalım hemen," diyerek onu az önce havlu sermeye çalıştığı şezlongun minderinin üzerine bıraktı Doru.

Çantaları iki karıştırdı ve onun koyu yeşil, beyaz çizgili küçük havlusunu buldu. Hemen sonra da güneş kremlerini açığa çıkardı. Ben çocuklarınkini evden çıkmadan önce sürmüştüm. Ama Doru benden çok daha evhamlı olduğundan bir kez daha Eymen'i kremleyecekti galiba.

Eymen'i kucağına aldı ve tek eliyle havlusunu şezlongun üzerine serdi. Sonra da onu kucağında tutarak oturdu. "Oldu mu şimdi babam?"

Eymen hemen başını salladı. "Düzel odu."

"Krem sürersek daha güzel olacak babam," dedikten sonra önce oğlumun buradan bile ağzımı sulandıran tombul yanağını öptü, sonra da şortundan taştan karnını sevdi. "Babam bu göbek ne? Ender haklı galiba he?" Güldü sonra. "Annenin sütü yarıyor sana. Azıcık kuru ablan da alsa benden mutlusu olmayacak."

Oğluma şişko falan diyorlardı ama Doru onun böyle olmasından çok mutluydu. Mutlu olmadığı Doğa'nın vücut olarak bana çekmesiydi. Minyondu benim kızım. İncecikti kolları bacakları. Ondan kuru diyordu babamız bize.

Halimizden memnunduk vallahi. Doğa elimi çekiştirince ona döndüm.

Yeşil fırfırlı küçük bikinileri içerisinde pek güzel olmuştu. Ona da benim bikinimin çocuk versiyonunu almıştım. Yalnızca onunkinin önünde çiçeklerde vardı. Bir de kolları fırfırlıydı.

"Söyle annem," dedim. Bana bakıyordu. "Şu tayafa ditsek ya," diyerek eliyle az ilerimizde yüzen başka çocukları gösterdi.

Orası biraz daha derindi. Hepsinin kollukları vardı, anne ve babaları da başlarındaydı, ama işte. Ben hala kıyafetlerimi çıkaramamıştım. Bunlarla oraya gidemezdin.

"Onu bir dahaki turda yapalım Yeşil. Ben daha kıyafetlerimi çıkarmadım."

"Çıkar annesi. Didelim n'olur."

Böyle yaparsa dayanamazdım ki. "Elini bırakayım biraz o zaman. Olur mu? Elbiselerimi çıkarıp geleyim."

Başını salladı. Ellini bıraktım ama o benden önce öne doğru adımladı. "Hadi annesi," diyordu suyun içinde bana el ederek. Bensiz kalamıyordu ya.

Güldüm. "Sen kalsaydın Yeşil. Ben gelirdim hemen."

"Olmaş," dedi başını iki yana sallayarak. O minik elini salladı yine bana gel der gibi. "Biylikte didelim. Biz ekibiz. Ayrılmak yok. Hadi taykip et annesi."

"Yerim kız seni. Yerim. Ekip miyiz biz?" Düştüm peşine.

Doru Eymen'i krelemeye devam ediyordu sudan çıktığımızı fark ettiği sıra. "Erken çıktınız."

"Babası!" diyerek babasına doğru koştu Yeşil. "Annesi çıkaysın ditçez yine."

"Neyi çıkarsın?" diye sordu Doru kızımı da kucağına çekerken. Diğer dizine de onu oturttu. "Elbisesini," dediği sıra Doğa, ben tişörtümü çoktan çıkarıp Doru'nun benim için hazırladığı şezlonga bırakmışım.

Doru'nun gözler üzerimde bir dolaştı. Tatil boyunca bakışları hep üzerimdeydi zaten. Bikinilerime bir türlü alışamamıştı.

Bu defakini daha önce görmemişti. Şortumun düğmesini çözdüm ve kalçamdan sıyrarak yere gönderdim. Ayak parmağımla yakalayıp yukarıya kaldırdım ve tuttuğum gibi şezlonga fırlattım. Sonra da şapkamı aynı yere yolladım.

Üzerimdeki bikini kocamın gözlerinin rengindendi. Her zamanki gibi yani. Bugün tesadüfe bak ki hepimiz yeşildik.

Ona doğru adımlayıp dizlerinin önünde durdum. Yeşillerini yüzüme çıkardı.

"Beni de kremler misin?" diye sordum önünde diz çökerek. "Yanacağım kadar yandım ama tenimin biraz neme ihtiyacı var."

"Boşuna çocuksun demiyorum ben sana. Kendini hep ihmal ediyorsun."

Elimi dizine koydum. Boynumu hafif yana esnettim. "Kocam ilgilensin o zaman benimle. Ben yapamıyorsam, o ilgilensin. Ne olacak ki?"

"Kocanın birincil vazifesi bu değil mi zaten?" diye sordu. Yüzümdeki belli belirsiz varlığını gösteren tebessüm büyüdü.

"Çok düşünür beni kocam."

"Terasta öyle demiyordun ama."

"Hakkını yemişim," deyince güldü bir. Elini oğlumdan boşta kalan dizine doğru vurdu. "Gel. Kremliyim."

Kalktım hemen yerimden. Kalçama yapışan kumları silktim. Bacaklarımda dolaştırdım sonra ellerimi. Eymen'i kucağıma alıp kocamanın dizine oturdum. Doğa ile karşılıklı oturuyorduk. O bana bakıp gülüyordu. Bir şey diyecekti kesin.

"Cocuk odun annesi. Babasının kızı oldun." Doru ne zaman dizine oturtsa beni böyle diyordu. Sanki babasının dizi tapulu malıydı. Orası bir kendisiyle kardeşine aitti. Ona demek istiyordum ki, *sizden önce kucağından indirmezdi babanız beni. Siz öyle oldunuz.* Ama demedim tabii.

İyice yerleştım Doru'nun dizine. Doru'nun gülüşünden salınan soluk boynuma dökülürken kollumun birini de boynuna doladım. "Kızı olmadım ben onun. O benim kocam," dedim Doğa'nın gözlerinin içine baka baka. Doru'nun gülüşü büyürken Doğa çenesini havaya dikti. "Benim babam o." *Tamam biz de babamız demedik zaten.*

Doru'nun yanağına bir öpücük kondurdum. Aynını Doğa'nın da yapacağını adım gibi biliyordum. Babasının dizinde hafif kalktı ve göğsüne tutunarak dudaklarını babasının sakallı çenesine yapıştırdı. Öptü bana baka baka.

Eymen'in bunlar olurken dünya umurunda değildi. Çünkü o sırada plajda bir topun peşinde koştıran küçük bir oğlan çocuğunu izliyordu.

Doru'nun elini kalçamda hissettim. Avuçladı orayı ve sıkı. "İkiniz de kıızımsınız. En çok Doğa'nın ama Erva'nın da..."

Elini kalçama vurdu şaklatır gibi. Bu onun nasıl kıızı olduğumun özet anlatımıydı. Şu kadarcık şey bile alev almama neden oluyordu. Yıllar geçiyordu ama ona beslediğim ateş küçülmek yerine gün geçtikçe büyüyordu sanki.

"Dördün mü?" dedi Doğa, kollarını babasının boynuna hala orada olan koluma rağmen dolayarak. "İkiniz de dedi. Biz ekibiz annesi." Beni ikna etmek için başını sallıyordu.

Başımı salladım bende gülerek. "Öyleyiz annecim." Çekişiyorduk falan ama bu kadar da çabuk anlaşıyorduk işte.

"Hadi o şaman. Didelim annesi. Düzel düzel yüzelim."

"Siz geliyor musunuz?" diye sordum Doru'ya. Ben denizde hem Doğa hem de Eymen ile aynı anda baş edemediğimden ikisini birden sokamıyordum suya. Doğa başlı başına zor bir çocuktı zaten.

"Geliriz birazdan. Siz gidin. Eymen kremle biraz daha kalsın."

Doğa'ya çevirdi bakışlarını. "Sana da sürelim mi?" diye sordu ama Doğa isteksizce omzunu silkti. Hemen denize gitmekti onun derdi. Huyunu bildiğinden çok üstelemedi Doru.

"Ama anneye süreceğiz," dedi ve Doğa ile Eymen'i yere indirdi. "Kardeşinin topu vardı çantada. Sen onu çıkar Yeşil. Biraz oynayın şurada. Sonra gideceksiniz denize."

Doğa başını salladı ve kardeşinin elini tuttu. Onlar çantalara doğru yürürken Doru şezlongda biraz geriye doğru çekildi. Bacaklarını araladı ve eliyle önünde açılan boşluğa vurdu. "Buraya otur."

Dediğini yaptım ve bacaklarının arasına oturdum. Ellerimi de dizlerine koynum. Saçlarımı toparlayıp önüme attı.

Eli boynumu kavradı ve dudaklarını enseme hissettim. Öpüyordu orayı. "Tenin çok ısınmış. İstersen ben gideyim Doğa ile denize."

Omuz çektim. "Sorun değil. İlgileniyorum ben onunla."

"Biliyorum," diyerek tekrar öptü ensemdaki o çıkıntılı kemiğin üzerini. Hemen sonra uzaklaştı ve krem şişesinin kapağının açılma sesini işittim. Buz gibi krem tenime aktı. Kremin kapağı açık olduğundan şişeyi elime tutuşturdu.

Öne doğru diğer eliyle beni biraz eğerken kalçalarım iyice bacaklarının arasına yerleşti. Elleri kremi sırtıma yayıyordu yumuşak hareketlerle. Nasıl iyi geliyordu ama şu.

İtiraf ediyorum kocamın kocaman ellerini çok seviyordum. Krem bahaneydi.

Baş parmakları omurgam boyunca yukarıya ve aşağıya indi çıktı kremi tenime dağıta dağıta. Avuçları sırtımı sıkıyordu. Bir anlamda masaj yapıyordu.

"İyice zayıfladın sen Erva. Hiç yemiyorsun. Hep atlıyorsun çocukları besleyeceğim derken. Farkında değilim sanma." Parmakları sırtımda belirgin olan kaburgaların üzerinden geçti.

Kalçalarımı kıpırdattım gülerek. "Onlardan memnunsun ama." Zayıfladığımın ben de farkındaydım.

"İnsanlar var," dedi fısıldar gibi. "Yapma."

Plaj çok kalabalık değildi. Hem kimsenin bizi taktığı da yoktu. Şezlongumuz diğerlerine göre daha تنها bir yerdeydi.

Ayrıca bu plajda çift olmayan neredeyse hiç kimse yoktu. Barbados balayı mekanıydı. Dolayısıyla bizi garipseyecek bir insan evladı çıkmazdı.

Bikinin altına kadar indi parmakları. Avuçları kalçalarımı kavradı. Elllerinde kalan kremi oraya sürdü. Sonra da iki yanımdan uzanarak bacaklarıma doğru çıktı. Göğsü sırtıma yapışmıştı.

"Kendini de mi kremliyorsun yoksa?" diye sordum kıkırdayarak.

"Fazla sıkılmışım biraz. Bana da bulaşsın."

İyi fikir.

Çocukları kontrol ettim göz ucuyla. Kuşlara oturmuşlardı karşılıklı. Aralarında bir miktar mesafe bırakmışlardı. Topu birbirlerine yuvarlıyorlardı.

Kucağımda tuttuğum kremi alıp avucuma sıktım. Omuzlarıma ve kollarıma sürdüm. Doru elini öne uzatınca onun da avucuna bir miktar boşalttı.

O babacıklarını yapmaya devam ederken ben de göğüslerime sürdüm kremi. Karnıma.

"Bakayım," dedi Doru beni yerimde doğrulturken. Ona doğru çevirdim başımı omzumun üzerinden. Elleri karnıma dolandı.

Bikininin üstünün alt lastiğinin içine giriyordu parmakları bir miktar ama hemen sonra tekrar aşağılara iniyordu elleri. Onu göğüslerimin altına değdiği her an hissedebiliyordum. Başımı omzuna düşürdüm. O bir yukarı bir aşağıya dolaşırken karnımda, "Öğleden sonra bir şeyler yapalım mı Doru?" diye sordum.

"Ne gibi?" Yaptığı işe vermişti tüm dikkatini. Beni kremlemesi çok mühimdi çünkü.

"Alışveriş mesela. Döneceğiz ya şimdi. Hala hediye almadıklarım var."

"Yaparız," dedi beni ikiletmeden. "Ne istiyorsan alırız."

"Sonra da bir kahve içelim ama. Buraya geldik geleli hep denizde ya da bir yerlerde gezmedeyiz."

Güldü. Dudakları boynumla omzumun birleştiği o yerde olduğundan hafif gıdıklanır gibi oldum.

"Bana randevu mu teklif ediyorsun?"

Bu bir randevu sayılabilirdi. Çocukları anneme emanet edebilirsek elbette. Onunla baş başa vakit geçirebilmeyi çok özlemiştim.

"Ediyorum. Kocam duymasın ama."

Dudaklarının olduğu o yeri ısırdı. Ben hafif inleyince dudaklarıyla emdi orayı. Boynumu ve göğüslerimin üst kısmını kremliyordu şimdi. Parmakları yine arada bikininin içine girip çıkıyordu.

"Kocan benim yavrum. Vazgeç şu oyundan artık. Beni kendimi kıskanır hale getirdin iyice."

Sırıttım yüzümü ona doğru çevirirken. Dudaklarım dudaklarının kıyısına denk düştü. Oraya fısıldadım. "Ben seni her an kıskanıyorum. Sen de kendini kıskan. Ne olacak ki?"

Omzumu avuçladı eli. "Bir şey olmaz belki ama sonucunu sen ödersin."

"O nasıl olacakmış?" diye sordum. Beni önünden kaldırdı aniden. "Görürsün," diyerek kalçama bir fiske salladı.

Nasıl göreceğimi anlamıştım. "Kalçalarımı da," dedim önüne dikilerek. Bana alttan bir bakış attı. Orada çok şey anlattı.

"Tamam," dedim gülerek. "Gidiyorum."

Doğa ayaklandığımı görünce topu bir kenara atıp kardeşinin elini tuttu hemen. Onu ayağa kaldırdı. "Karsim hadi babasına git sen. Biz gidiyos."

"Eymen'i de alalım Doğa. Sen biraz tek yüzsen olur mu?"

Bir anda aklıma gelmişti bu. Doğa'nın tek kalma korkusunu yenmesi gerekiyordu. Deniz tatili bitiyordu artık. En azından şu son iki gün bensiz geçirebilse iyi olacaktı.

Etrafıma bakıyordum da diğerlerinin iki yaşındaki çocuğu bile tek başına takılıyordu denizde.

"Yapabilir misin?" diye sordum ona.

Eymen'e baktı, bana baktı. "Sen karsimi mi yüzdürcen?" diye sordu yüzünü sallandırarak.

"O yüzme bilmiyor annecim. Ama sen biliyorsun."

"Biliyorum ben. Tabisi," dedi gururla. "O bilmiyor."

"Evet," dedim başımı sallayarak. "Hadi gidelim."

Eymen'i kucağıma aldım ve birlikte denize doğru yürüdük. Doru arkamızda kalmıştı ve kendine krem sürmeye devam ediyordu.

Suyun kenarında beş on dakika kadar oyalandık. Doğa yine de yanımdan ayrılmıyordu. Zorlatamıyordum da. Takıldık durduk öyle.

Bir zaman sonra ben denize tamamıyla giremediğimden iyice yanmaya başlamıştım. Doru ne yapıyor diye bakmak için arkamı döndüğümde ne göreyim? Kızın biriyle şezlongun önünde sohbetliyordu benimki.

Gözlerim kısıldı. Koca memeli, ip bikinili bir kızdı. Etine dolgundu ve tam anlamıyla sarışındı. Hafif bronzlaşmış ama hala süt beyazı diyebileceğim teni altın gibi parlıyordu. Çok güzeldi.

Ellerinde anket ya da broşür benzeri kağıtlar vardı. O kağıtlardan biri de kocamın elindeydi.

Kulak kabarttım hemen o tarafa. İngilizce konuşuyorlardı.

Konser benzeri bir etkinlikten bahsediyordu kız. Doru'da saatini falan soruyordu. Konu belliydi ama ben yine de rahatsız oldum.

Kocamın kızın yüzüne bile doğru düzgün bakmaması, elindeki kâğıdı incelemesi güzeldi. Benden geçmişti. Ama kızın, "Yalnızsanız beraber gidebiliriz. En önde olursun. Bunu sağlarım." demesi, üzerine sizi bizi de

kaldırıp, "Yalnız değilsen bile sorun değil. Hemen ilerideki otelde kalıyorum. Gece kaçamağına gel. Seni memnun ederim," diye eklemesi beni çıldırmanın eşiğine getirdi. Hayır ben o eşiği çoktan aştım. Fıttırdım resmen.

Benim, benim kocama asılmak ha! Fırladım ayağa. Beraberimde Eymen ile. "Doğa!" dedim sesimin sert çıktığının sonradan farkında olarak. "Çık denizden çabuk! Babaya koş!"

Doğa ne olduğunu anlamadı ama çıktı denizden. O önüme düşerken ben de Eymen ile onlara doğru adımladım.

Hayır yani, şezlongun üzerinde duran bebek eşyalarını da mı görmüyordu bu kadın? Görse ne olacaktı? Odasına çağırıyordu. *Azmış bu! Yolarız Erva! Sarı saçlarını eline veririz* diyordu iç sesim.

"Doru!" diye seslendim. Kocam başını anında benden yana çevirdi. Öncesine kadına cevap vermek için ağzını açmıştı ama seslenmem ile yarıda kalmıştı.

Adımladım. Adımladım. Eymen'i tam önlerine gelince yere indirdim.

Kadınla, şezlongda oturan kocamın tam arasına geçtim. Yüzüm kadına dönüktü. Doru'da o esnada ayağa kalkmıştı direkt.

Beni görünce bir şaşırsa da İngilizce, "Ben geleyim odana! Olur mu?" diye sordum buz gibi bir sesle. İyice afalladı.

"Beş saniyen var. Ya buradan uzarsın ya da ben seni şu sahilde çığırta çığırta yolarım!" Geri adımladı anında. Bu kadar cazgır olmayı planlamamıştım aslında. Açık açık arsızlık yapmasaydı adabıyla yollardım ama evli olduğu açıkça ortada olan bir adama asılması onu gözümde yerle bir etmişti. Rezildi.

Açıklama yapacak gibi oldu, umursamadım. Doru'nun eli omzumdaydı. O bu durumu benim kadar büyütmemişti. Çünkü kendinden emindi. Ben de ondan ama mesele bu değildi.

"Ne duruyorsun!?" diye yükseltince sesimi, birkaç adım daha geri çekildi ve arkasına bile bakmadan uzaklaştı.

Doru belimden tuttuğu gibi beni kendine çevirdi. "Boşuna geriliyorsun Güvercin. Sok o tırnaklarını içeriye. Ben gönderecektim zaten onu."

"Yorulduğum artık Doru. Bu ne ya! Bir aylık tatilimiz boyunca bu üçüncü. Az yalnız bırakmaya gelmiyor seni. Hep bir çakal sürüsü peşinde."

"Peki bu benim umurumda mı?" diye sordu gayet rahat. Umurunda olmadığını farkındaydım elbette. Görmüyordu, duymuyordu bile onları ama ben her şeyin farkındaydım.

Barbados'a geldiğimiz ilk günü Doru bavulları eve taşırken yan komşunun ergen kızı kesmişti önünü. "Yeni mi taşıyorsunuz buralara, ben de şurada oturuyorum," diyerek yalnız gördüğü kocamı tavlama çalışmıştı. Adam yakışıklıydı. Tamam, kabul ediyorum. Bu konuda onu suçlayamazdım. Ama bende insandım ya! Dayanamıyordum artık.

Hele ikincisi. Meyra ablamlarla canlı müzik bir mekâna gitmiştik. Doru içecek almaya gidince bardaki barmen kızla, barda alkol alan başka esmer bir kadının bakışlarına esir olmuştu.

O gün neredeyse barmen kıza değil ama diğerine saç baş giriyordum. Doru zor tutmuştu beni. Doru'nun elindeki kokteyli alıp göğüslerinden aşağıya devirmiş, bunu da serinlemek olarak tanımlamıştı. Doru kıza ters ters bakıp bir şeyler söylese de araya yine ben girmiştım. O serinlemişti ama sonrasında ben onu cayır cayır yakmıştım.

"Bak iki gün kaldı. Birini dövmeden şuradan çekip gitmek istiyorum. Yanımdan ayrılmıyorsun bundan sonra," dedim sıkıntıyla oflayarak.

Elini belime yerleştirip beni kendine çekti. "Sakinleş," dedi fısıldar gibi. Onu yapmaya çalışıyordum ben de zaten. Yanağımı öptü. "Önüme kadın ordusu çıksın umurumda olmaz Erva. Boşuna geriliyorsun."

Başımı iki yana salladım. "Boşuna değil. O arsızlar," dedim parmağımı geride kalan rastgele bir noktaya doğru sallayarak. Dudaklarımı birbirine bastırdım küfretmemek için. Çocuklar vardı yakınımnda. "Ben buraya öncesinde çok geldim. Ama kadınlarının bu kadar sürtük olduğunu yeni fark ediyorum. O da senin şu yakışıklı suratından sebep. Ne zormuş ya. Baş edemiyorum artık. Bu kadar boylu poslu olmak zorunda mıydın? Ne var azıcık göbeğin falan çıksaydı."

Güldü. Burnunu burnuma sürttü. "Ölürüm sana. Hadi eve gidelim de sana ait olduğumu hatırlatayım."

Ben onun bana ait olduğunu zaten biliyordum. Hatırlatmaktan kastı başkaydı. Canıma minnetti ama o daha denize hiç girmemişti. Gözlerim evden tarafı taradı.

Meyra ablamlar nerede kalmıştı ki? Geleceklerini ama önce bir işleri olduğunu söylemişlerdi.

"Denize girelim. Sen hiç girmedin. Benim de serinlemeye ihtiyacım var. Hem Meyra ablamlar da gelecekti. Ayıp olur bir anda gidersek."

Bacaklarımızın dibinde duran oğlumuzu kucağına aldı. Eymen'in uykusu gelmişti, esneyip duruyordu. Doğa topu kumda sektirmeye çalışıyordu. O da bir miktar sıkılmıştı.

"Doğa!" diye seslendim hemen. "Gel annecim. Hadi son kez denize girelim." Koşa koşa geldi ve ona açtığım kollarıma atıldı. "Baba da bizimle girecek denize bu defa."

Denize doğru yürüdük. "Kucak yapalım babası," dedi Doğa ellerini birbirine vurarak. "Yapalım babam," diye cevap verdi ona Doru.

Bir an sonra denizdeydik. Doru Doğa'yı kucağında derinlere götürürken ben Eymen'le suya batıp çıkma oyunu oynuyordum.

"Erva!" diye bir ses yükseldi plaj tarafından. "Geldik biz!"

Başımı çevirmemle Derim abimi, Meyra ablamı ve çocukları gördüm. Derim abim bizim şezlongların yanına başka şezlong çekiyordu. İkizler Pars ve Arslan denize koşarken annesi gibi narin olan Dafne Aden güneş kremini almış kenarda kremeleniyordu. Katre ise biraz mızımız görünüyordu. Kollarını göğsünde birleştirmiş babasına surat asıyordu.

"Katre, gelsene yanımıza," diye seslendim neşelensin diye. Beni fark etti ve gülerek adımlamaya başladı denize doğru. "Eymen'i ben yüzdürebilir miyim Erva teyze?"

Benden önce annesi cevapladı onu. "Küçük o daha. Sen tutamazsın suda. Hem ağır."

Ağır. Ah oğluşum. Bu gidişle adın hep Tişko kalacak galiba. Her şeyden habersiz oğlumun ıslak yanaklarını öptüm.

*

Diğerlerine daha önce hediye aldığımdan eksikleri tamamlama işine girişmiştim. Ender için siyah bir tişört almıştım. Bir de cüzdan. Neslihan'a parfüm, Berce'ye ise çok tatlı bir bebek seti. Evi falan vardı böyle. Çok güzeldi.

"Hava kararıyor artık. Bir yerlerde daha oturup eve mi geçsek?" diye sorunca Doru, elimdeki torbaları bileğime geçirdim. Lakin torbaları taşıdığımı fark eden kocam uzandı ve hepsini aldı elimden. "Oturmayalım artık bir yerde. Doğa özler bizi. Eymen'de uyumaz şimdi ben olmayınca."

Anne baba saatimiz bu kadardı işte. Onları evde bırakmıştım ya şimdi, yine de aklım onlardaydı.

"Sen ne dersen o. Sonra şunu yapmıyoruz bunu yapmıyoruz deme bana. Kocan emrine amade. Gör bunları."

"Görüyorum," diyerek boşa olan eline uzanıp tuttum. Başımı da omzuna yasladım.

"Aslında," dedi bakışlarını sağımızda kalan sahil tarafına çevirerek. Çarşı kısmından yeni çıkmıştık ve sahilde bir hazırlık olduğu anlaşıyordu.

Koşturmaca vardı oradaki insanlarda. "Konsere de gidebiliriz."

Hangi konserdi bu? Şu sınırlarımı öğlen bir güzel zıplatan kızın dağıttığı broşürlerdeki konser mi? Daha dikkatli baktım sahile. Şimdi anlaşılıyordu orada bir konser hazırlığı olduğu. Küçük bir platform kuruluyordu.

Konser fikri güzeldi. Benim sinirli olduğum kızdı. Konserin bir kabahati yoktu.

"Kim çıkıyormuş ki?" diye sordum.

"Buralı bir gurupmuş. Küçük bir rock grubu." Müzik olsundu da gerisi önemli değildi.

"Çocukları uyutup çıkarız o zaman."

"Meyra ablanlara haber vermek yok ama," dedi Doru boşta olan eliyle yüzümün yanını severek. "O nedenmiş?" diyerek güldüm.

"Baş başa olalım bu defa."

"Hımmm. İyiymiş. Kocamla konsere yalnız gitmeye asla hayır demem."

*

"Bir şey demez elbisene. Konser bu sonuçta. Herkes böyle şeyler giyecek."

Söylediklerinin kocamın az sonra vereceği tepkilerle uzaktan yakından ilgisi olmayacağını biliyordum. Biliyordum bilmesine ama üzerimdeki elbiseyi de çıkarmaya niyetim pek yoktu.

Antredeki aynada döne döne son kez kontrol ettim elbisemi. Siyahtı ve süper mini boydaydı. Üzerime kalıp gibi oturup sarıyordu. Askıları yoktu. Göğüs oyuğum boyunca derin ve geniş bir V dekolteye sahipti. Elbisenin darlığı göğüslerimi o oyukta yukarıya itiyor ve göz dolduran hoş bir görüntü sunuyordu.

Dediğim gibi bu hoşluk yalnızca benim içindi. Kocama da hoş gelirdi ama konsere gidiyorken değil.

Bu bir rock konseriydi. Şimdi kızlar benden daha cezbedici şeyler giymişti eminim. Yazlık bir bölgedeydik. Herkes tatildeydi ve bu kaçınılmazdı.

İnşallah Doru bunu göz önünde bulundururdu.

Benim bu elbiseyi seçmemin nedeni elbette ki konser ve diğerlerinin giyme ihtimali olan kıyafetleri değildi. Üçtür kocama kadının biri ağ atıyordu. Yakalayamıyorlardı -yakalayamazlardı- o ayrı konu, kendimi özel hissetmek istiyordum.

Bu bir elbiseyle elbette olmazdı. Ama kocamın biraz beni kıskanmasına ihtiyacım vardı galiba.

Ayaklarımdaki hafif topuklu ayakkabılara baktım. Muhtemelen onları kumlara giriş yaparken çıkarıp kenara bir yere almak zorunda kalacaktım. Ama bu elbiseyle de başka bir şey uyduramamıştım.

"Hadi git artık," diyen Meyra ablama doğru çevirdim başımı. "İyi görünüyorum değil mi?" diye sordum bir kez daha. Başını salladı kendinden çok emin. "Hem de çok iyi. Bana kalsa kırmızı giy derdim ama kırmızı giyince iyice değişiyor bu erkek milleti. Şekil A: Derim abin. Ben kırmızıyı çok seviyorum ama adam boğaya dönüşüyor ben her kırmızı giydiğimde.

"Bir dahakine onu deniyeyim," dedim sırtarak. Ama kırmızıyı evde denemekte yayar vardı.

Döndüm ve kapıya adımlarken, "Çocuklar uyudu Meyra abla. Annem bakacak onlara ama yine de sen de-"

"Ben de göz kulak olurum merak etme," diye tamamladı sözlerimi. Emindim olacağından. Aklım ne olursa olsun bir parça burada kalacak olsa da rahatlamıştım. Kapıyı açtım ve çıktım. Doru beni dışarıda bekliyordu.

Kocaların en yakışıklısı -çoğu zaman yakışıklılığıyla başımı belaya soksa da öyleydi- arkası bana dönük sahil tarafına doğru bakıyordu. Elleri siyah keten pantolonunun cebindeydi. Yanıma yalnızca telefonumu almıştım.

Birazdan ona teslim edecektim. Topuk seslerim merdivende yankılanırken Meyra ablam da kapıyı arkamdan kapattı. Doru da tam o esna da bana döndü.

Tepki yok. Sıfır tepki. Kaldı adam. Gülümsemeye çalıştım. Ergenlik kızlar gibi bir heyecan sarmıştı beni. Hani böyle sevgilimle ilk buluşmama falan çıkıyormuşum gibi bir heyecan.

"Erva," dedi adımı garip bir şekilde vurgulayarak. Adım boğazına takılmıştı galiba. Merdivenleri tamamladım ve mermer zeminde ona doğru adımlarken, "Hayatım," diye seslendim.

Donuk bakışları canlanır gibi oldu ve direkt bacaklarıma indi. İlk bakacağı yer orası olamamalıydı ama bakmakta da hakkı vardı. Elbise cidden kısaydı. Bakışları çıplak bacaklarımdan ince belime oradan göğüs dekolteme doğru kayarken, yutkunduğuna şahit oluyordum. Ellerini ceplerinden çıkardı.

"Siksinler," dedi başını tak diye yana kütleterek. "Beni siksinler emi!"

Güldüm ama bir tırsmadım desem yalan olur. "Abartıyorsun," dedim yürümeye devam ederek. Bahçe kapısına yaklaştım ve kapıyı biraz daha aralayıp kaldırıma geçtim.

"Nereye gidiyorsun?" dedi önüme dikilerek. Duraksadım önümü kestiğinden sebep. "E," dedim gayet rahat, bu işlerde usta edalarında elimi konser alanına doğru sallayarak. "Konsere gidiyoruz ya."

Usta olduğum konu kocamı ikna edebilme yeteneğimdi. Bu defa da öyle olacaktı. Şu elbiseyle bile.

"Öleyim mi istiyorsun?" diye bir soru yöneltti, içimden Allah korusunu eksik etmedim. *Sen bana lazımsın kocam.*

"O konser alanına öleyim de gömüleyim mi istiyorsun?" diye sorusunu değiştirerek tekrar sorunca, "Alt tarafı elbise Doru, abartmaz mısın?" dedim, kaşlarının arası çatıldı.

"Bu elbiseyse benim üzerimdekiler kefen," dedi gözlerimi belirginleştirdim. "Üzüyorsun ama beni!"

"Üzül," dedi diklenerek. "Biraz da sen üzül. Bana ettiklerine Allah şahit!"

"Ben sana bir şey yapmıyorum. O kızları şu halinle çekerken, yanında görünmez olmaya başladım. Asıl ben kötüyüm. Sana ne oluyor?"

Yüksek tonlara çıkmıştık. Hemen geri vites taktım. "Aşkım," dedim en yumuşağından. "Konserde herkes böyle olacak. Pantolon mu giyseydim? Allah aşkına az mantıklı ol ya."

"Eğer oraya bu kılıkla gidiliyorsa biz gitmiyoruz Erva." Yok bu gece ateşini alamıyordum ben bunun. İşe yaramıyordu. Temas gerekiyordu.

Beyaz gömleğinin üstten açık olan üçüncü düğmesine dokundum. Parmaklarımın arasında oynarken, ne yapıyorum diye bakıyordu. Parmaklarımı kaydırđım ve göğsünü sevdim. Gömleğinin aralık yakasından içeriye kaydđ parmaklarım. "Yanımdasın. Yanındayım. Bana bakacak adamın alnını karışlarsın. Sana bakanın da ben. Gördün zaten." Alttan alttan baktım ona. Yüzü yumuşar gibi olduysa da kaşlarının arasındaki çatıklık gitmedi.

"Yıllar var önümüzde. Ölene kadar dedik. Her giydiğime karışırsan çekilmez bu hayat."

"Hım?" dedi kaşları daha da çatılırken. *Yanlış cümle. Çık kızım Erva oradan.*

"Ben seni her halinle çekerim. Her halin kabulüm de..." dedim tebessüm ederek. "Çocuklar etkileniyor. İki çocuk verdim ben sana." *Hatırla kocam. Onları ne aşkla yaptığımızı hatırla.*

"Erva," dedi adımı uzata uzata.

"Eymen Egehan'ımız daha çok küçük. Annesine de çok düşkün. Doğa'da etkileniyor sen böyle..."

"Vazgeçmeyeceksin değil mi?"

Başımı salladım en masum halimle. "Vazgeçersem beni kıskandığına şahit olamam."

"Kızım," dedi elini belime atıp beni kendine çekerken. Göğsüne yapıştım. Bakışları göğüs dekolteme kaydı. Göğsüne yapıştığımın biraz taşmışlardı kumaştan. Bir sabır çekti ama sonra nefeslenerek sakinleşmeye çalıştı. "Seni kıskanmam için benim böyle şeylere ihtiyacım yok ki. Ben seni kendinden bile kıskanan adamım. İki oyun yapıyorsun, kocam kocam diyorsun başka birinden bahseder gibi, fıttırıyorum."

"Yıllar önce ben senden sen diye bile bahsedemiyordum. Şimdi başka biri diye bile senden bahsediyorum. Hem de sana," dedim gülerek. *Gol oldu gibi geldi. Evet sayın seyirciler. Gol mü be!*

"Düş önüme Erva. Elimi bırakmak yok. Yanımdan ayrılmak yok. Yan bakan olduğu anda önce onu indiriyorum sonra da geri dönüyoruz."

"Emredersiniz Yüzbaşım," diyerek elini tuttum. Hemen sonra yürüyüş emri verir gibi, "Sol," dedim, anlamadı. Boş boş baktı yüzüme. Hemen sonra, "Sağ," dedim, yine anlamadı. "Asker sol diyorum, sol," deyince gözleri kısıldı. Yanında adımladım. "Sol sağ sol sağ!" Adımlarımı uydurdum sözcüklerime.

"Ulan," dedi gülerek. "Bana komutan ayağımı yapıyorsun?" Başımı salladım hızla. "Bu ailenin komutanı benim, unuttun mu? Yine ikna ettim seni."

"Aman ne güzel," diyerek beni koltuğunun altına çekti.

Koluyla göğsüne bastırıp canımı içine sokmak ister gibi sıkarken, başımın üzerini öpüyordu dudakları. "Sensin Güvercin. Benim Komutanım sensin."

Bir an sonra konser alanındaydık. Hazırlığı yapılan küçük düzene rağmen çok doluydu sahil. İnsanlar birbirine çarpa çarpa yürüyordu. Dans etmeye bile zor alan bulabiliyorlardı. Doru beni önünde tutuyordu. Kolları kollarımın üzerine dolanmış haldeydi. Göğsüne yaslıydım. Hava sıcak olmasına rağmen şöyle olmaktan çok mutluydum.

Çalan şarkıları ilk kez duyuyordum. Grubu da tanıımıyordum zaten. Ama eğleniyorduk. Doru da eğleniyordu. Beni kollarıyla kendiyle birlikte iki yana sallarken şarkının diline doladığı müziğini de mırıldanıyordu.

O an sahnedeki grup üyelerinden özellikle biri gözüme takıldı. "Doru," dedim sahnede elektro gitar çalan kızı işaret ederek. "Bu sana broşür vermeye gelen kız değil mi?"

İşaret ettiğim yere çevirdi başını. Başını salladığını hissettim. Kulağıma doğru eğildi. "O galiba."

Omzumun üzerinden ona doğru çevirdim başımı. "Grubun üyesiymiş. Tüh be! Görüyor musun? Keşke dövseydim!"

Güldü, hemen sonra yanağıma sakallarını sürttü. "Dişi bir kaplansın sen. Benim kaplanım."

Kollarının arasında dönüp kollarımı boynuna astım. Müziğin ritminde ona sürtüne sürtüne dans ederken elleri belimin iki yanını sahiplenir gibi kavradı.

"Susadım ben. İçecek bir şeyler alsak ya."

"Nerede vardır ki?" diyerek etrafına bakındı. "Şurada büfe benzeri bir şey kurmuşlar." Baktığı yere baktım. Önünde kuyruk olmuşlardı resmen.

"Ne istiyorsun?" diye sorunca vazgeçmek ile susuzluğuma yenilmek arasında kalmıştım. "Çilekli bir şeyler olabilir. Yoksa su da olur."

Bendeki çilek sevdası Doğa'dan bulaşmıştı. Tatil boyunca tabak tabak yemiştik herhâlde anne kız.

Elimi tuttu ve büfeye doğru adımladı. Beni yalnız bırakmayacağını söylemişti ya. Elim bile bir yere giderken bırakmıyordu. Güldüm sevgilimin şu haline ama o görmedi. "Sol," diye bağırdım arkasından. "Sağ kocam."

"Erva," dedi adımı uzata uzata başını omuzunun üzerinden bana çevirirken. Ne dercesine başımı salladım ama o, "Hep solda kal," deyince bir düştüm. Dibim düştü. Şu an benden mutlusu yoktu herhalde.

Sıranın en sonuna geçtik. Bizim büfenin önüne ulaşmamız nereden baksan on dakika sürecek gibi duruyordu. Beni yine önüne aldı. Ama o sırada telefonunu çıkardı. Göğsüne doğru çekti beni ve telefonun kamerasını açtığını o an fark ettim. Başımı göğsüne yasladım. Kocaman sırttım. Doru önümüze aldığı telefonuyla artarda fotoğraflarımızı çekti. Telefonunu kaldırırken, "Doğa görmesin bunları," diyordu. Ona doğru döndüm. "Telefonunu oyun bahanesi ile karıştırıyor. Kesin görür."

Altan altan güldü. "Eymen de seni benden kışkanıyor. Farkında değil misin?" diye bağırdı sesini duyurabilmek için kulağıma doğru. Çalan şarkı baya hareketli ve gürültülü bir kısma geçiş yapmıştı çünkü.

Oğlum, Doğa nasıl babasına aşıkta, bana aşık bir çocuktü. Evet, bu aralar babasına özeniyordu ama beni kocamla paylaşamıyordu. Geceleri gelip aramıza yatmaya falan başlamıştı. Poposunu hep doruya dönüyor, başını da

benim göğsüme gömüyordu. Sarıla sarıla uyuyorduk oğlumla. O gelince Doğa'da durmuyordu tabii. Gelip babasına sarılıyordu hemen.

Tahmin ettiğim gibi büfeye ulaşabilmemiz yaklaşık on dakika sürdü. Arkamızda yeni bir kuyruk oluşmuştu. Sıradan çıkanlar da olmuştu. Normalde ben de çıkardım da aşırı susamıştım. Önümüzde ise iki kişi vardı artık. Doru telefonunda bir mesajlaşma trafiğinin içindeydi. Göz ucuyla baktığımda Mahirler ile olan grubunda yazıştığını gördüm.

Araya kaynak olan olmasın diye sırayı kontrol etmeye koyuldum ben de o esnada. Arkamda iki adam vardı. Onların arkasında da yine yan yana duran iki kişi daha. Aralarında bilmediğim bir dilde konuşuyorlardı. Bolca da gülüyorlardı. Biraz sinir bozucuydu ama takmamaya çalıştım. Sıra bir kişilik daha ilerleyince bir adım öne yürüdüm. Doru'nun sırtına koydum elimi. "Güvercin," dedi gözü telefonda. "Bu önemli. Hemen ilgileneceğim seninle."

"Sorun değil sevgilim."

Doru'nun cebindeki telefonuma uzandım ve çıkardım. Mesaj falan var mı diye bakacaktım. O niyetteydim yani, lakin arkamdaki adam sesini bana duyurmaya çalışır gibi İngilizce konuşmaya başlayınca bir duraksadım.

"Dört kişiyiz," diyordu.

Üzerime alınmak istemedim. Lakin nefesini ensemden hissedince dönmeden bir kez daha söylediklerine kulak kabarttım. "Yanındaki mühim değil. İndiririz onu. Bizimle gel. Daha çok mutlu ederiz seni," diyordu bir diğeri. Yumruğumu sıktım. Bunların aptal saptal konuşmalarını Doru'nun duymaması için dua ettim.

Başka bir adam, "Zevkin doruklarını yaşarsın. Seni öyle bir-" dediği sıra Doru bana doğru döndü. Adam bağırdığından onu duymuştu. Bilerek yapmıştı. Sesini ona duyurmak için. Amaçları kavga çıkarmaktı.

Elimi Doru'nun göğsüne koydum durdurabilmek maksadıyla ama, "Ne oluyor lan burada?" dedi tehlike saçan sesiyle.

"Doru," dedim yalvarır gibi. Gözlerinin içine bakmaya çalışıyordum ama o bana bakmıyordu. Kolumu tuttu ve beni anlık önce yana aldı. Elime çilekli meyve suyunu tutuşturdu. Ne ara almıştı bunu? Bunu sorgulayacak halde değildim. Çünkü fena dalacaktı birazdan Doru adamlara.

"Ne diyorsunuz orospunun evlatları!" diye kükredi adamlara doğru. Gömleğine asıldım ama ellimin arasından kayıp gitmişti. Dördünün birden üzerine doğru atılmıştı. Çığlığım geceyi yarıyordu.

Doru yumruklarını savurdukça, gözlerim kapandı. Çatırdayan kemik sesi, inleme seslerine karıştı. "Zevki yaşatayım mı lan ben size!" diyordu. "Evveliyatını siktiklerim!" Türkçe küfrettiğinin farkında bile değildi.

Benim ondan yana bir kuşkum yoktu. Olan adamlara oluyordu. Gözümü açmak istemeyişim kan görmek istemeyişimdendi. Manzaranın bir benzerine beş ay önce katlanmak zorunda kalmıştım çünkü.

Alışveriş sırasında adamın biri bana baya kaba davranmıştı. Hatta koluyla ittirmişti. Hepsini görmeyip karısına çarptığım içindi.

Ben karşılığını verecektim vermesine ama, karısına mertlik yapan o adam başka bir kadına zorbalık yapınca -o kadın da ben olunca- Doru diğer reyondan fırladığı gibi gelmişti. Sonuç bilindiği üzere o adam için hüsrandı.

Yine aynı oluyordu. Suç elbisemin üstüne kalmasaydı bari.

*

Bornozuma sarındım ve kendimi pat diye Doru'nun beni izleyen bakışları eşliğinde yatağıma bıraktım.

Fena yorgunken öncesinde, Doru'nun aldırıldığı duş sayesinde daha kendimde gibi hissediyordum. Lakin tam geçmemişti. Etlerim sızlıyordu. Bacaklarım titriyordu. Dirseklerimin üzerinde doğrulup bornozunun kuşağını bağlayan kocama diktim gözlerimi.

Eve geldiğimizden beri istisnasız bana bakıyordu. O gözlerini hiç çekmemişti üzerimden. "Çilekli meyve suyunu iç şimdi Erva," diyerek gözleriyle komodinin, üzerinde duran meyve suyunu işaret etti. İmalıydı ses tonu. O meyve suyuna ne zorluklarla ulaştığımızı vurguluyordu.

Burnu bile kanamadan çıkmıştı o kavgadan. Diğerlerinin hali ise perişandı. Eve gelmeden önce karakola gitmek zorunda kalmıştık. Birkaç görgü tanığı da bizimle gelmişti. Geceyi elimde o meyve suyuyla geçirmiştim. Bir yere bırakmak ya da atmak hiç aklıma gelmemişti olanların şaşkınlığından.

Adamların bana askıntı olduklarını anlatınca tanıklar, serbest bırakılmıştık. Diğerleri nezarete geçirecekti geceyi.

Onlar için en hayırlısı buydu. Eğer serbest bırakılsalardı eminim geçmeyen öfkesi yüzünden bir kez daha döverdi onları.

Çilekli meyve suyum da alarak eve dönmüştük ama olan bana olmuştu. Dirseklerimi çözdüm ve kendimi yine yatağına bıraktım. Islak saçlarım başımdaki havlunun arasından sıyrıldı. Ondan da sıkılmıştım. Çekip aldım. Kenara bir yere fırlattım. Gözlerim tavanda, "Hıncını benden çıkardın.

Bacaklarım hala titriyor. Gücüm tükendi senin yüzünden," diye söylendim sözün muhatabına.

Hiç takmadı beni. Yerinden de kıpırdamadı. Başımı onun olduğu tarafa doğru çevirdim yataktan kaldırmadan.

"Elbise yüzünden diye düşünmüyorsun inşallah?"

Yine takmadı beni. Elindeki havluyla saçlarını kuruluyordu.

Oflayarak gözlerimi kapadım. Tüm gün çok güzel geçmişti. Birlikte alışveriş yapmıştık. Öncesinde bir kafede oturup kahve içmiş ve Barbados'un sahiline kurulan o konsere katılmıştık. Kavgaya kadar her şey güzeldi özetle. Duştaki seksimizde yanan ben olsam da şöyle sessiz kalınca canım sıkılıyordu.

Doru ile pek kavga etmiyorduk biz. Genelde o susuyordu. Bir bakışıyla anlatıyordu söyleyeceklerini.

Ama bu gece çözemiyordum gözlerinin dilini.

Sıcaklamış gibi bornozumun yakasını çekiştirdim ve başımı yana yatırdım yine. "Beni kollarına alsana yine," diyerek göz kırptım. Tahrik etme timi iş başında. Bornozumun yakasını biraz daha çekiştirdim ve ona seyirlik bir manzara sundum. Akşam beni rahat bırakmayacağını sabah peşin peşin söyleyen kocamın o açlığı yeniden gelsin istiyordum. Duştakiyle hiçbir zaman yetinmemiştik ki biz. Banyodaki yalnızca başlangıcı.

"Çocuklar uyuyor, ikisi de annemin yanında, gece uzun, sabah olana kadar..." dememle bana doğru adımladı. Yüzüme öyle bir bakıyordu ki, az önce seni dikkate alamıyorum diyen adam gözlerini bedenimde, yüzümde, parmaklarımın arasında çevirdiğim saçlardan ayıramıyordu.

Tam önümde durdu ve diziyile bacaklarımı araladı. Ben üzerime uzanacak sanırken o dizini bacaklarımın arasına dayadı. Eğildi ve tam üstümden uzanıp komodinin üzerinde duran çilekli meyve suyunu aldı. "Önce şunu iç," dedi. Ne yapmaya çalıştığını anlamakta zorlanıyordum.

"Ya sonra?" diye sordum doğrulup elindekini alarak. Şunu içmeden ikna edemeyecektim galiba onu. Pipetini tutup bir yudum çektim ve kutunun üzerinden ona baktım. Serseri bir gülüş hakim olmuştu ifadesine. Eli bornozumun yakasına uzanıp araladı ve gördüğü şeyden memnun gibi dudaklarını birbirine bastırarak kafasını salladı. "Sonra yatar uyuruz işte," demesin mi? Kutuyu eline tutuşturdum.

"Adi!" dedim geri çekilerek. "Oynuyorsun benimle!" Elindekini aldığı yere bıraktı ve dizlerinin üzerinde ben geri çekildikçe bana doğru yaklaştı.

"Hım hım," dedi başını sallayarak. "Oynuyorum. Oynamaya da devam edeceğim."

Eli ansızın bornozumun kuşağındaki düğümünden yakaladı beni ve durdurdu. "Cezalandırılıyor muyum?" diye sordum başımı geriye atarak.

Cevap vermedi. Bornozun kuşağını çekti ve ben dizinin üzerine oturur gibi oldum. "Benim kabahatim yoktu. Biliyorsun. Ayrıca kavgayı sen çıkardın. Ben savuşturabilirdim onları." dedim ama nefesimi kesti. Eli bornozumun düğümünden tekrar sertçe çekerek üst bedenimin havalanmasına, onun bacaklarımın arasına daha çok yerleşmesine neden olmuştu.

"Seni suçladığımı söylemedim," dedi gözlerini yüzümde dolandırarak. "Cezalandırmak içinde sevişmedim. Hınç almak falan yok. Sen bir şey yapmadın ki, neden sana kızayım," dedi dudaklarını dudaklarımın önüne taşıırken. Öptü nefesimi de beraberinde alır gibi. Aklım karman çorman olmuştu.

Muhtemelen oyun dediği buydu. Kafamı karıştırarak cezalandırıyordu beni. Ceza yok diyordu ama yalandı.

Elleri beni yatağa doğru bırakırken bornozumun kuşağını çözüyordu. Öpücüklerine ara vermeden bornozu açtı ve çıplak bedenim aramıza serildi. Elinin biri aramıza kaydı ve en hassas noktayı avuçladı. Sıktı orayı. Ağzının içine inerken, "Hiç normal bir anımız yok Erva," dedi boğuk çıkan sesiyle.

"Ne sorun bitiyor ne de..."

"Ne?" dedim sözüne devam etmesini isteyerek. Daha çok sıktı eliyle orayı. Hafif sesli bir çığlık attım. "Sana açlığım azalmıyor. Her sabah gece olsa da seni yatağa götürsem diye hayal ediyorum. Bu döngü böyle devam edip duruyor. Asabi bir adam oldum iyice. Sana yan bakanı sikip atasım var." İki parmağı içime girdi. Dizinin üzerinde kıpırdandım. "Imm, benim kabahatim ne bunda?"

"Kabahatin yok," dedi çatallı bir sesle ama gayet net şekilde. "Varsa da..." dedi dudaklarını ısıra ısıra. "Başta beni seçmiş, beni sevmiş olman."

"Bu nasıl kabahat ki sonuçları bu kadar güzel olabiliyor?" diye inledim. Parmaklarını geri çekip tekrar içime itti. Sonra ikisini birden çıkarıp elini hassas noktamın üzerine vurdu. Çığlık attım yine ama sesim dudaklarının altında boğuldu.

"Seni sevmek beni bu hale getirdi. Doyumsuz oldum," derken elini çekti ve bacaklarımı aralayıp üzerime abandı. İçimdeydi.

Bedenim bedeniyle ezilirken, gitti ve geldi. Bu döngüye takılıp kaybolduk. Adımı bile unuttur hale getirirdi beni. Hatırladığım anda ise daha sert sevişti benimle.

Gece nerede başladı, nerede bitti bilmiyordum. Gün içinde ne yaşadığımızı da unutmuştum.

Kollarının arasına yığılıp kaldığımda gün aymak üzereydi.

Her sessiz kavganın sonu aynı bitiyordu artık. Doru ile geceleri sabahlara katarak sorunlarımızı çözüyorduk.

Bu defa ortada bir sorun yoktu ama sonuç yine aynıydı.

Bazen çok sevmekten, bazen küçük büyük bir kıskançlıktan, bazen çocukların bir sorunundan...

Hep aynı yerde bitiyorduk.

Aynı yerde sönüyor, aynı yerde parlıyorduk.

O yanımda kendinden geçmiş halde uyurken ben bunları düşünüyordum. Göğsüne sokuldum ve çenesinin altına bir öpücük bıraktım.

"Bu hikâye hiç bitmeyecek gibi Doru," diye fısıldadım. "Senle ben... Çoğala çoğala..."

O uyuyordu ama o itirafı yapmak içimden tam da şimdi gelmişti. "Hamileyim sevgilim."

Haberi vermeyi Türkiye'ye saklamıştım ama... Ama işte. Gözleri açıldı ve yeşilleri yüzümde uyku sersemi olmasına rağmen şaşkınca dolaştı. Güldüm. Kocaman güldüm ona.

2. Milyon da görüşmek üzere